

आनन्दाश्रमसंस्कृतग्रन्थावलिः ।

ग्रन्थाङ्कः ३६

कृष्णयजुर्वेदीयं

तैत्तिरीयारण्यकम् ।

श्रीमत्सायणाचार्यविरचितभाष्यसमेतम् ।

(सपरिशिष्टम् ।)

तत्र प्रथमप्रपाठकादारभ्य षष्ठ्युपाठकपर्यन्तोऽयं

प्रथमो भागः (१) ।

एतत्पुस्तकं वे० शा० रा० रा० “बाबाशास्त्री
फडके” इत्येतैः संशोधितम् ।

तच्च

हरि नारायण आपटे

इत्यनेन

पुण्याख्यपत्तने

आनन्दाश्रममुद्रणालये

आयसाक्षरैर्मुद्रयित्वा

प्रकाशितम् ।

शालिवाहनशकाब्दाः १८१९

सिस्ताब्दाः १८९८

(अस्य सर्वेऽधिकारा राजशासनानुसारेण स्वायत्तीकृताः)

मूल्यमाणकाष्ठकसहितं रूपकचतुष्कम् (४०८) ।

R.M.I.C. LIBRARY	
Acc No	31228
Class. No	294.134 PR
Date:	
St Card	
Ch	
C	889
B. C. d	
Ch	✓

ॐ तत्सद्ब्रह्मणे नमः ।

कृष्णयजुर्वेदीयं

तैत्तिरीयारण्यकम् ।

श्रीमत्सायणाचार्यविरचितभाष्यसमेतम् ।

(तत्र प्रथमप्रपाठे प्रथमोऽनुवाकः ।)

हरिः ॐ ।

*भद्रं कर्णेभिः शृणुयाम देवाः । भद्रं पश्येमाक्षभिर्यजत्राः ।
स्थिरैरङ्गैस्तुष्टुवाग्भस्तनूभिः । व्यशेम देवहितं यदायुः ॥
स्वस्ति न इन्द्रो वृद्धश्रवाः । स्वस्ति नः पूषा विश्ववेदाः ।
स्वस्ति नस्तार्क्ष्यो अरिष्टनेमिः । स्वस्ति नो बृहस्पतिर्दधातु ।

ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः ।

इति शान्तिः ।

वागीशाद्याः सुमनसः सर्वार्थानामुपक्रमे ।

यं नत्वा कृतकृत्याः स्युस्तं नमामि गजाननम् ॥ १ ॥

यस्य निश्चसितं वेदा यो वेदेभ्योऽखिलं जगत् ।

निर्ममे तमहं वन्दे विद्यातीर्थमहेश्वरम् ॥ २ ॥

तत्कटाक्षेण तद्रूपं दधद्बुक्कमहीपतिः ।

आदिशन्माधवाचार्यं वेदार्थस्य प्रकाशने ॥ ३ ॥

ये पूर्वोत्तरमीमांसे ते व्याख्यायातिसंग्रहात् ।

कृपालुः सायणाचार्यो वेदार्थं वक्तुमुद्यतः ॥ ४ ॥

* व्याख्यायातिरिक्तं शान्तिमन्त्रादिरूपं ग्रन्थज्ञातं क. ख पुस्तकयोर्न संगृहीतम् । एवं प्रतिप्रपाठकं द्रष्टव्यम् ।

व्याख्याता सुखबोधार्थं तैत्तिरीयकसंहिता ।
 तद्ब्राह्मणं च व्याख्यातं शिष्टमारण्यकं ततः ॥ ९ ॥
 अरण्याध्ययनादेतदारण्यकमितीर्यते ।
 अरण्ये तदधीयतेत्येवं वाक्यं प्रवक्ष्यते ॥ १० ॥
 काण्डमारण्यकं सर्वं व्याख्यातव्यं प्रयत्नतः ।
 आरण्यकविशेषास्तु पूर्वाचार्यैरुदीरिताः ॥ ७ ॥
 होतृन्प्रवर्ग्यकाण्डं च याश्चोपनिषदो विदुः ।
 आरुणीयविधिश्चैव काठके पारिकीर्तितः ॥ ८ ॥
 रुद्रो नारायणश्चैव मैथो यश्चैव पित्रियः ।
 एतदारण्यकं सर्वं नात्रती श्रोतुमर्हति ॥ ९ ॥
 कठेन मुनिना दृष्टं काठकं पारिकीर्त्यते ।
 सावित्रो नाचिकेतश्च चातुर्होत्रस्तृतीयकः ॥ १० ॥
 तुर्यो वैश्वसृजस्तद्वद्बहिरारुणकेतुकः ।
 स्वाध्यायब्राह्मणं चेति सर्वं काठकमीरितम् ॥ ११ ॥
 नारण्याधीतिनियमः सावित्रादिचतुष्टये ।
 अतस्तद्ब्राह्मणग्रन्थे श्रुतं व्याख्यातमप्यदः ॥ १२ ॥
 वह्निरारुणकेत्वाख्यः काठके षष्ठमः श्रुतः ।
 आरण्यकादावाम्नातस्तद्व्याख्याऽथ प्रैतन्यते ॥ १३ ॥

अत्र बोधायने कल्पे तत्प्रकारोऽभिहितः— “ एतेनऽऽरुणकेतुको व्याख्यातो
 यावन्मन्त्रबीदकाः । लोकं दृष्ट्वाश्च स्वयमातृर्णाश्चाऽऽप एव ” इति । पूर्वत्र सावित्रा-
 दिचयनानामभिहितत्वादेतनेति तत्परामर्शः । अब्रूपा इष्टका अबीष्टकाः । नात्रेष्टका
 मृदादिना निष्पादनीयाः । किं त्वाप एवेष्टकानुद्धचोपधेया इत्यर्थः । उपधानेऽस्मिन्कल्प
 एवमभिहितः—उत्तरवेद्यावपनकाले तूष्णीं जानुदघ्नं खात्वाऽन्यत्र मृदं निवपति विदेर-
 क्षिरित्यादिलुप्यते । ध्रुवाऽसीति प्रतिपद्यते । हस्तग्राभमवीष्टका उपदध्यात् । भद्रं कर्णे-
 भिरिति द्वाभ्यां शान्तिं कृत्वा ताभ्यःमुपदधाति ” इति । [हस्तग्राभं] हस्तग्राहं हस्तेन
 गृहीत्वा जलमित्यर्थः । तत्र शान्त्यर्थं प्रथमामृचमाह—

ॐ भद्रं कर्णेभिः शृणुयाम देवाः । भद्रं पश्येमाक्षभिर्यज्ञत्राः ।

स्थिरैरङ्गैस्तुष्टुवाक्सस्तनुभिः । व्यशेम देवहितं यदायुः, इति ।

१ ग. ताः ॥ ७ ॥ हेतून् ० । २ ख. विधी चैव । ३ ख. ०र्तिता ॥ ८ ॥ रु । ४ ख.
 मेधयोश्चै । ५ ख. प्रवर्तते । ६ ख. ग. बोधायने । ७ ग. ०णाच्च स्त्र । ८ ग. ०णाच्चाऽऽप ।

हे देवा इन्द्रादयो भद्रं कल्याणं श्रुतिस्मृतिवाक्यरूपं कर्णेभिराचार्यान्तेवासिरूपा-
णामृतिगयजमानरूपाणां वाऽस्माकं बहूनां कर्णैः शृणुयाम युष्मत्प्रसादात्सर्वदा श्रोतुं
समर्थाः स्याम । श्रुत्वा च यजत्रा यागक्षमा वयं भद्रं कल्याणं यज्ञादिकं कर्माक्षाभि-
श्चक्षुरिन्द्रियैः साक्षात्पश्येम । स्थिरैरविकलैरङ्गैश्चक्षुरादिभिर्हस्तादिभिश्चावयैवस्तनूभि-
स्तथाविधशरीरैर्युक्ता वयं तुष्टुवांसो युष्मदीयां स्तुतिं कुर्वाणा यद्यस्मात्कारणाद्देवहितं
देवेन प्रजापतिना समर्पितं सर्वमप्यायुर्व्यशेम विशेषेण प्राप्नुवाम । तस्मादपमृत्योरभावा-
च्चिरं भद्रं शृणुयामेति पूर्वत्रान्वयः ।

अथ द्वितीयामाह—

स्वस्ति न इन्द्रो वृद्धश्रवाः । स्वस्ति नः पूषा विश्ववेदाः ।

स्वस्ति नस्तार्क्ष्यो अरिष्टनेमिः । स्वस्ति नो बृहस्पतिर्दधातु, इति ।

वृद्धैर्महात्माभिः सदा पुराणादिषु श्रूयत इति वृद्धश्रवाः । तादृश इन्द्रो नोऽस्माकं
स्वस्ति दधात्वध्ययनश्रवणानुष्ठानार्थं क्षेमं संपादयतु । विश्वं वेत्ति जानातीति विश्ववेदाः ।
तादृशः पूषाऽपि नः स्वस्ति दधातु । अरिष्टमहिंसा तस्य नेमिस्थानीयः । यथा
लोहमयी नेमिः काष्ठमयस्य चक्रस्य भङ्गाभावाय पाल्यत्येवमयं तार्क्ष्यो रुडोऽपि
सर्पादिभृतां हिंसां निवार्य तत्पालकत्वादरिष्टनेमिः । तादृशस्तार्क्ष्यो नः स्वस्ति
दधातु । बृहस्पतिश्च ब्रह्मवर्चसं परिपालय नः स्वस्ति दधातु । एतन्मन्त्रद्वयं शान्त्य-
र्थमादौ पाठित्वा तन्मन्त्रद्वयेनाबीष्टकाद्वयमुपदध्यात् ।

कल्पः—“आपमापामिति पञ्चभिर्महानाम्नीभिरुष्णोदकम् ” इति । उपदधातीत्यनु-
वर्तेते । तत्र प्रथमामाह—

आपमापामपः सर्वाः । अस्मादस्मादितोऽमुतः (+ १) ।

अग्निर्वायुश्च सूर्यश्च । सह संचस्करद्धिथा, इति ।

अहं सर्वा अपः सर्वदेशवर्तीनि जलान्यापमापां पुनः पुनः प्राप्तवानस्मि । आप-
मित्यस्य वीप्सया पौनःपुन्यं लभ्यते । दीर्घस्य छान्दसत्वाद्द्वितीयोऽप्यापमित्येव
शब्दः । जललाभाय स्थानविशेषा निर्दिश्यन्तेऽस्मादस्मादि[ती]दंशब्देन वीप्सायुक्तेन
सर्वनाम्ना । जलस्थानानि गङ्गासरस्वतीयमुनागोदावरीकावेर्यादीनि विद्यन्ते तस्मात्सर्व-
स्माज्जलस्थानात्प्राप्तवानस्मीति पूर्वत्रान्वयः । इतोऽमुत इत्याभ्यां शब्दाभ्यां भूलोकस्व-

+ वाक्यदशकबोधकोऽयमङ्कः । एवमग्रेऽपि बोध्यम् । अयं च क. ख. पुस्तकयोर्नास्ति ।
एवमग्रेऽपि स तत्र नास्तीति बोध्यम् ।

ग्लोकावभिधीयेते । तस्मादप्युभयस्माज्जलं प्राप्तवानित्यन्वयः । तामेतां सर्वजलप्राप्तिम-
ग्निवायुसूर्याः संपादयन्तिवति शेषः । अहं तैर्देवैः सह ऋद्ध्या समृद्धिनिमित्तं
संचस्कर ता अपः संस्करोमि ।

अथ द्वितीयामाह—

वायवश्वा रश्मिपतयः । मरीच्यात्मानो अद्रुहः ।

देवीर्भुवनसूवरीः । पुत्रवत्त्वाय मे सुत, इति ।

वायव एवाश्रस्थानीया बोदारो यासामपां ता वायवश्वाः । आदित्यरश्मय एव
पातारो यासामपां ता रश्मिपतयः । मरीचय एवाऽऽत्मा शरीरमाधारभूतं यासामपां
ता मरीच्यात्मानः । अद्रुहः कस्यचिदपि द्रोहमकुर्वाणाः । देवीः स्वच्छत्वेन द्योत-
मानाः । भुवनसूवरीर्भूतजातस्य सवित्र्यः । ईदृश्य आपो याः सन्ति तथाविधा हे
आपो यूयं मे मम पुत्रवत्त्वाय बहुपुत्रयुक्तत्वाय सुतानुजानीत ।

अथ तृतीयामाह—

महानास्त्रीर्मेहामानाः । महसो महसः स्वः ।

देवीः पर्जन्यसूवरीः । पुत्रवत्त्वाय मे सुत(२), इति ।

महदधिकं नाम यासामपां ता महानास्त्र्यः । आप्रोतिधातोरुत्पन्नस्याप्शब्दस्य
सर्वफलप्राप्तिवाचकत्वान्महानामत्वम् । महामाना अधिकपूजायुक्ताः । सर्वकर्मसु शुद्धि-
हेतुत्वेनाधिकपूज्यत्वम् । महसो महसस्तत्तद्देवताविषयपूजायाः स्वः सवित्र्यः प्रवर्तिका
इत्यर्थः । सति ह्रुदकेऽर्घ्यपाद्यादिना देवाः पूज्यन्ते । देवीः स्वच्छत्वेन द्योतमानाः ।
पर्जन्यसूवरीर्मेघेन प्रेरिताः । तादृश्यो या आपः सन्ति तथाविधा हे आपो मे मम
पुत्रवत्त्वाय बहुपुत्रसंपत्तये सुत प्रेरयत ।

अथ चतुर्थीमाह—

अपाश्न्युष्णिमपा रक्षः । अपाश्न्युष्णिमपा रघम् ।

अपांग्रामपं चावर्तिम् । अपं देवीरितो हित, इति ।

अश्नाति भुङ्क्त इत्यभिर्भोक्ता । ओषति दहतीत्युष्णिर्दाहकोऽग्निः । अश्वीनां भोक्तृ-
णामुष्णिर्दाहको योऽग्निः सोऽयमश्न्युष्णिः । योऽग्निर्गृहान्दहति सोऽयं भोग्य-
वस्तुविनाशकत्वाद्भोक्तृदाहको भवति । तादृशमग्निमितोऽस्मात्पार्श्वे आपो यूयम-
पहितापहिनुत । वियोजयतेत्यर्थः । तथा रक्षो बाधकं राक्षसमपहित । तथाऽ-

इन्युर्णि भोक्तृणां शरीरदाहकं ज्वरादिरूपमग्निमपहित । [रघं!] ज्वरदाहकृतं शरीरशोषणं तद्धेतुभूतं पापं चापहित । अघ्नां प्राणादिज्ञानशक्त्यभावमपहित । अवर्तिं वृत्तिर्जीवनं तद्विरोधि दारिद्र्यमपहित । देवीः स्वच्छत्वेन द्योतमाना हे आपोऽन्यदपि प्रतिकूलं सर्वमितोऽस्मत्समीपादपहितं ।

अथ पञ्चमीमाह—

वज्रं देवीरजीताश्च । भुवनं देवसूवरीः ।

आदित्यानदितिं देवीम् । योनिर्नोर्ध्वमुदीषत, इति ।

हे आपो यूयं देवीद्योतनात्मिकाः सत्यो वज्रमिन्द्रायुधमूर्ध्वमुपरिदेशे द्युलोक उदीषतास्मद्रक्षार्थमुन्नयत । उपरि हि वज्रे दृश्यमाने शत्रूणां भीतत्वादस्माकं रक्षा भवतीत्यर्थः । अजीताऽशत्रुभिरजितानस्मानप्युपरिदेशे रक्षार्थमुन्नयत । भुवनं भूतजातं गवादिकं चोदीषत । देवसूवरीर्देवानामपि सवित्र्यः प्रेरयित्र्यो यूयमादित्यानदितेः पुत्रान्सर्वान्देवानदितिं देवीं च योनिना कारणत्वेनोदीषत । सर्वेऽपि देवा अस्मद्रक्षायाः * कारणा भवन्वित्यर्थः ।

कल्पः—“ शिवा नः शंतमे(मा इ)ति × सौषध्योऽपोऽध्वर्यवे ददाति । स ताः प्रतिगृह्य शिवा न इत्युपदधाति” इति । पाठस्तु—

शिवा नः शंतमा भवन्तु । दिव्या आप ओषधयः, इति ।

दिवि भवा या आपो याश्चौषधयो विद्यन्ते ताः सर्वा नोऽस्माकं शिवाः सुखहेतवः शंतमा अतिशयेन दुःखशान्तिहेतवश्च भवन्तु ।

कल्पः—“ समृद्धीकेति भूमिवतीमुपदध्यादेताः पुरस्तात् ” इति । पाठस्तु—

सुमृडीका सरस्वति । मा ते व्योमं संहासि (३), इति ।

= अमुतः सुतौषधयो द्वे च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके प्रथमप्रपाठके

प्रथमोऽनुवाकः ॥ १ ॥

* अत्र पुंस्त्वं चिन्त्यम् । पाठस्तु सकलादर्शपुरस्तेष्वेवमेवाप्युल्लिख्यते । करोतीति कारण इति व्युत्पत्तिर्वा । × छान्दसत्यात्स ध्रुत्वम् । = एतदनुवाकगतवाक्यदशकसंकलनार्थं तत्तद्वाक्यदशकान्तिमपदगणनम् । एवं प्रत्यनुवाकसमाप्तौ ज्ञेयम् । एतच्च क. रा. पुस्तकयोरेकस्याप्यनुवाकस्य समाप्तौ न दृश्यते ।

१ क. 'त प' । २ ख. 'तमाना' । ३ क. 'क्षार्थं वज्रमुं' ४ क. ख. ग. 'क्षार्थं वज्रमुं' ।

हे सरस्वति सरोयुक्तभूमिरूप इष्टके त्वं सुमृडीका सुष्ठु सुखहेतुर्भव । ते तव
संबन्धि व्योम चिच्छद्रमोपधिभिराच्छन्नत्वान्मा संदृशि दृष्टं मा भूत् ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यके प्रथमप्रपाठके प्रथमोऽनुवाकः ॥ १ ॥

अथ प्रथमप्रपाठके द्वितीयोऽनुवाकः ।

कल्पः—“ स्मृतिः प्रत्यक्षमैतिह्यमित्यष्टौ मध्ये शुक्रं ते अन्यदिति च ” इति ।
उ पदध्यादित्यनुवर्तते । तत्र प्रथमामाह—

स्मृतिः प्रत्यक्षमैतिह्यम् । अनुमानश्चतुष्टयम् ।

एतैरादित्यमण्डलम् । सर्वैरेव विधास्यते, इति ।

स्मृतिरनुमेयश्रुतिमूलं मन्वादिशास्त्रम् । प्रत्यक्षं सर्वपुरुषाणां श्रोत्रेण ग्राह्यं वेद-
वाक्यं च । ऐतिह्यमितिहासपुराणमहाभारतब्राह्मणादिकम् । अनुमानः शिष्टाचारः ।
तेन हि मूलभूतं श्रुतिस्मृतिव्यतिरेकं प्रमाणमनुमीयते । तदेतत्स्मृत्यादिचतुष्टयमवगतिकारण-
भूतं प्रमाणम् । एतैः स्मृत्यादिभिः सर्वैरेव प्रमाणैरादित्यमण्डलं विधास्यते प्रमीयते,
यादृशमिदं मण्डलं भवति यथा च प्रवर्तते यथा वा मन्वन्तरादिभेदाभिन्नं कालं प्रवर्त-
यति यथा चोदकसृष्ट्यादिना विश्वमुत्पादयति तत्सर्वं स्मृत्यादिप्रमाणसिद्धम् । हेऽवि-
ष्टके त्वं तथाविधमण्डलस्वरूपाऽसीति स्तुतिः ।

अथ द्वितीयामाह—

सूर्यो मरीचिमादत्ते । सर्वस्माद्भुवनादधि ।

तस्याः पाकविशेषेण । स्मृतं कालविशेषणम्, इति ।

अयं सूर्यो जगदादौ मरीचिं सर्वव्यवहारहेतुभूतं कंचिद्राशिमादत्ते । कुत्राऽऽदत्त
इति तदुच्यते—सर्वस्माद्भुवनादधि सवेस्य भूतजातस्योपारि, रसवीर्यविकारादिभिः
सर्वभूतजातमनुग्रहीतुमित्यर्थः । तस्या मरीचेः पाकविशेषेण तत्कृतेन पदार्थोपारिपाक-
तारतम्येन कालविशेषणमस्माभिः स्मृतं भवति । प्रथमं तावद्बीजं मरीचिकृतेन केनचि-
त्पाकेनाङ्कुरी भवति स चाङ्कुरः पाकान्तरेण काण्डी भवति तच्च काण्डं पाकान्तरेण
पत्रपुष्पाण्युत्पादयति तच्च पुष्पं पाकान्तरेण फैली भवत्येवं कालकृततत्तत्पदार्थावस्था

दृष्टा । तदुचिताः क्षणमुहूर्तादिवसपक्षमासादिरूपाः कालविशेषा अस्माभिर्निश्चीयन्ते । ईदृशकालरूपा त्वमसीतीष्टकास्तुतिः । एवं सर्वं सर्वत्र द्रष्टव्यम् ।

अथ तृतीयामाह—

नदीव प्रभवात्काचित् । अक्षय्यात्स्पन्दते यथा (१) ।

तां नद्योऽभिसमायन्ति । सौरुः सती न निर्वर्तते, इति ।

अत्र कालस्य दृष्टान्तोऽभिधीयते—प्रभवत्युत्पद्यते जलमस्मादिति गोदावर्याद्युत्पत्तिप्रदेशः प्रभवः स च निरन्तरजलोत्पत्तिदर्शनादक्षय्यः । तस्मादक्षय्यात्प्रभवादुत्पन्ना महानदी स्पन्दते प्रवहति । सा नदी यादृशी तादृशोऽयं संवत्सरः । यथा च तां महानदीमन्याः क्षुद्रा नद्योऽभिसमायन्त्याभिमुख्येन संयोगं प्राप्नुवन्ति सा च महानदी बहुक्षुद्रनदीमेलनादुरुर्विस्तीर्णा सती न निर्वर्तते कदाचिदपि न शुष्यति किंतु निरन्तरं प्रवहति ।

अथ चतुर्थीमाह—

एवं नानासमुत्थानाः । कालाः संवत्सरश्च श्रिताः ।

अणुशश्च महशश्च । सर्वे समवयस्त्रिं तम्, इति ।

अत्र दार्ष्टान्तिकोऽभिधीयते—यथा दृष्टान्ते क्षुद्रा नद्यः सर्वा महानदीमेकामभिसमायन्ति, एवमेव नानासमुत्थाना नानासमाकारा अणुशश्च महशश्च क्षणमुहूर्तादिरूपाः क्षुद्रकालाश्च दिवसपक्षादिरूपा महाकालाश्च संवत्सरं श्रिताः । ते क्षुद्रा महान्तश्च सर्वे समवयस्त्रिं तम् । रेफस्य च्छान्दसत्वात्प्राप्नुवन्तित्यर्थः ।

अथ पञ्चमीमाह—

स तैः सर्वैः समाविष्टः । ऊरुः सन्नं निर्वर्तते ।

अविसंवत्सरं विद्यात् । तदेव लक्षणे (२), इति ।

स च संवत्सरस्तैरणुभिर्महद्भिश्च कालावयवैः सर्वैः सम्यगाविष्ट उरुर्विस्तीर्णः सन्नं निर्वर्तते कदाचिदपि न विच्छिद्यते, किंतु प्रभवविभवादिरूपेणानुवर्तत एव । तस्मादधिसंवत्सरं संवत्सरस्योपरि सर्वं कालावीनं जगदाश्रितामिति विद्यात् । लक्षणे काललक्षणे निरूप्यमाणे सति तदेव संवत्सररूपमेव व्यावहारिककालस्य तत्त्वमवगम्यत इति शेषः ।

अथ षष्ठीमाह—

अणुभिश्च महद्भिश्च । समारूढः प्रदृश्यते ।

संवत्सरः प्रत्यक्षेण । नाधिसत्त्वः प्रदृश्यते, इति ।

अणुभिश्च स्वल्पैः क्षणमुहूर्तादिभिरपि महद्भिश्च दिवसपक्षादिभिरप्यवयवैः समा-
रूढः सम्यक्प्राप्तः संवत्सरः प्रत्यक्षेण प्रदृश्यते । आविपालगोपालं हि सार्वजनीने-
नानुभवेन व्यवहियमाणत्वात् । अधिसत्त्वः सत्त्वात्सर्वप्राणिनामस्तित्वेन प्रतीयमाना-
त्संवत्सररूपात्कालादधिको नित्यो निरवयवः परमात्मरूपो व्यावहारिककालस्याप्युत्पा-
दकः कालात्माऽधिसत्त्वः । योऽयं शास्त्रदृष्टिमन्तरेण न प्रदृश्यते ।

अथ सप्तमीमाह—

पटरो विक्लिधः पिङ्गः । एतद्रूपलक्षणम् ।

यत्रैतदुपदृश्यते । सहस्रं तत्र नीयते, इति ।

योऽयमधिसत्त्वनामको व्यावहारिककालस्याप्युत्पादकः परमात्मरूपश्चैव्यात्मकः
कालोऽस्ति “ज्ञैः कालकालः” इति श्रुत्यन्तगात् । तस्य कालस्य शास्त्रदृष्टिवर्जितैर-
दर्शने कारणमुच्यते । पटो वस्त्रसदृशश्चर्मविशेषोऽस्यास्तीति पटरः । विक्लिधो विवि-
धक्लेदनयुक्तः । पिङ्गः पिङ्गलवर्णः । एतच्छुक्लकृष्णादेरुपलक्षणम् । एतैः सर्वैर्विशेषणै-
र्मांसमयोऽक्षिगोलकविशेषो विभज्यते । अस्ति हि तस्य पक्ष्मा(क्ष्म)पटलाख्यश्चर्मखण्डः
पटसदृशः । विक्लेदनमप्यस्ति यदा तदा चक्षुषि जलैस्त्ववणात् । पिङ्गलः शुक्लादिवर्णः
स्पष्ट एव । एतादृशं यदक्षिगोलकमेतदेव वरुणस्य पारमार्थिककालतत्त्वावरकस्य
लक्षणं स्वरूपं वरुणलक्षणं, मांसदृष्टिरेव तत्त्वविषयां शास्त्रदृष्टिमावृणोतीत्यर्थः ।
यत्र यस्यां मांसदृष्टावेतज्जगत्प्रतीयते तत्र क्षणो मुहूर्तो दिवस इत्यादिरूपभेदेन काल-
भेदानां सहस्रं नीयते । व्यवहियतेऽवगम्यत इत्यर्थः ।

अथाष्टमीमाह—

एकं हि शिरो नाना मुखे । कृत्स्नं तद्वतुलक्षणम् (३) ।

उभयतः सप्तोन्द्रियाणि । जलिपतं त्वेव दिह्यते, इति ।

एकमेवास्य व्यावहारिककालस्य शिरः संवत्सर एव शिरोवदुत्तमावयवस्थानीयः ।
मुखे तु नाना मुखस्थानीये दक्षिणोत्तरायणे द्विविधे । यच्छिरःस्थानीयस्य संवत्सर-

१ य. पटरो । २ ग. यः । ३ क. ‘दृशः पक्ष्मवि’ । ४ ख. ग. ‘योऽस्थिगो’ । ५ ख.
‘लश्रव’ ।

स्यैकत्वं यच्च मुखस्थानीययोर्दक्षिणोत्तरायणयोर्द्वित्वं तत्कृत्स्नमपि ऋतुलक्षणमृतूनां ज्ञापनम् । सति हि संवत्सरे ततश्च तदंशयोर्दक्षिणोत्तरायणयोः पश्चात्तदंशत्वेनर्तवो ज्ञातुं शक्यन्ते । उभयतस्तयोरुभयोर्मुखस्थानीययोरनयोः सप्तेन्द्रियाणि सप्तसंख्या-
केन्द्रियाधारशीर्षण्यच्छिद्रयुक्तानि शरीराण्युत्पद्यन्ते । तदेवं शास्त्रदृष्टिर्वर्जितानामेकः संवत्सरो द्वे अयने तदवयवा ऋतवस्तेषु च सर्वेषु कालेषु प्राणिशरीराण्युत्पद्यन्त इत्येवं भ्रान्तो व्यवहारः प्रवर्तते । परमार्थतस्तु शास्त्रदृष्ट्या पर्यालोच्यमानो जल्पितमेव दिङ्मते संवत्सरायनादिनाममात्रमुपचीयते न त्वभिधेयः कश्चिदर्थोऽस्ति । अत एवोप-
निषत्सु—“ वाचाऽऽस्मभ्णं विकारो नामधेयम् ” “ नेह नानाऽस्ति किञ्चन ” “ माया-
मात्रमिदं द्वैतम् ” इति व्यवहारस्य मिथ्यात्वं बहुशश्चाऽऽम्नायते । एवमष्टौ मन्त्रा अभि-
हिताः ।

अथ ब्राह्मणमुच्यते—

शुक्लकृष्णे संवत्सरस्य । दक्षिणवामयोः

पार्श्वयोः । तस्यैषा भवति, इति ।

संवत्सरस्य व्यावहारिकस्य मुख्यस्य कालस्य दक्षिणवामपार्श्वस्थानीययोरुभयोः शुक्लकृष्णे तथाविधवर्णयुक्ते अहोरात्रे विद्येते । तस्यैतत्स्यार्थस्य प्रतिपादिका काचिद्विद्यते ।

अथ तामृचमाह—

शुक्लं ते' अन्यद्यजतं ते' अन्यत् । विषुरूपे अहनी द्यौरिवासि । विश्वा हि माया अवसि स्वधावः । भद्रा ते' पूषन्निह रातिरस्तिवति, इति ।

हे पूषजगतः पोषक संवत्सर ते तवांशरूपं शुक्लं श्वेतवर्णमन्यदहराख्यं वस्तु पृथगेवास्ति । तथा ते तव यजतं यजनीयं निशितायां निर्वपेदित्यादियगोपलक्षितं रात्रि-
रूपमन्यत्पृथगेवास्ति । तदेवं विषुरूपे परस्परविलक्षणरूपे अहनी अहोरात्रे वर्तते तयोर्मध्ये द्यौरिव त्वमसि । तयोः प्रवर्तयिता वर्तसे । हे स्वधावोऽन्नवत्संवत्सर विश्वा मायाः सर्वाः पक्षमासादिकल्पितकालावयवाकृतिरवासि पालयसे । हे पूषन्निह कर्मणि ते तव रात्रिर्भद्राऽस्तु फलप्रदानं समीचीनमस्तु । इत्यनेन मन्त्रेण पूर्वमन्त्रवदुपधानं कल्प एवोदाहृतम् ।

अथ ब्राह्मणमुच्यते—

नात्र भुवनम् । न पूषा । न पशवः । नाऽऽदित्यः । संवत्सर
एव प्रत्यक्षेण प्रियतमं विद्यात् । एतद्वै संवत्सरस्य प्रियतमं
रूपम् । योऽस्य महानर्थ उत्पत्त्यमानो भवति । इदं
पुण्यं कुरुष्वेति । तमाहरणं दद्यात् (४), इति ।

यथा लक्षणं ऋतुलक्षणं भुवनं सप्त च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके प्रथमप्रपाठके
द्वितीयोऽनुवाकः ॥ २ ॥

अस्मिन्ब्राह्मणे पारमार्थिकतत्त्वं व्यावहारिककालश्च विविच्य प्रदर्श्यते—अत्र पार-
मार्थिकतत्त्वे भुवनं भूतजातं नास्ति । तथा सति सर्वस्माद्भुवनादधीति यदुक्तं तन्नोप-
पन्नम् । न वा पूषा कश्चिद्देवोऽस्ति । तेन भद्रा ते पूषन्नित्येतदयुक्तम् । न च पशवो
द्विपादश्च चतुष्पादो वा सन्ति । तेनोभयतः सप्तेन्द्रियाणीत्येतदयुक्तम् । नाप्यादित्यः
कश्चिदस्ति । तस्मादेतैरादित्यमण्डलमित्येतन्न युक्तम् । किं तर्हि विद्यत इति चेत्,
उच्यते—संवत्सर एव निरस्तसमस्तक्षणमुहूर्ताद्यवयवविशेषोऽखण्ड एकाकारः काल-
तत्त्वमेव विद्यते । तर्हि तैथाविध एव नित्यो निरवयवः संवत्सर एव परमार्थभूतः
प्राणिभिरवबुध्यनामिति चेत् । मैवम् । प्रत्यक्षेण हि लोकसिद्धेन सर्वो जन्तुः प्रियत-
ममेव रूपं विन्देन्न तु वस्तुतत्त्वम् । किं तर्हि प्रियतममिति चेत्तदुच्यते । क्षणमुहूर्तदिव-
सपक्षाद्यात्मकं काल्पनिकं संवत्सरे यद्रूपमेतदेव शास्त्रदृष्टिरहितानां प्रियतमम् । अस्य
यजमानस्य योऽयमिष्टकोपधानपूर्वकः ऋतुरुत्पत्त्यमानो महानधिकोऽर्थः फलहेतु-
त्वेन पुरुषार्थो भवति तमेवाऽऽहरणमाहर्तव्यमनुष्ठेयमिष्टकोपधानपूर्वकं ऋतुं दद्याच्छि-
ष्येभ्य उपदिशेत् । उपदेशप्रकार एवेदं पुण्यं कुरुष्वेतिवाक्येन स्पष्टं(ष्टी) क्रियते ।
नात्र भुवन इ(नामि)त्यादिपरमार्थतत्त्वं नोपदिशेत् । यद्यपि तत्त्वमेवोत्तमं तथाऽपि विवे-
काभावान्नासावुपदेशार्ह इत्यभिप्रायः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यके प्रथमप्रपाठके द्वितीयोऽनुवाकः ॥ २ ॥

अथ प्रथमे तृतीयोऽनुवाकः ।

कल्पः—“ साकंजानामित्येकादश पुरस्तात् ” इति । उपदधातीत्यनुवर्तते । तत्र प्रथमामाह—

साकंजानां सप्तथमाहुरेकजम् । षड्व्यमा ऋषयो देवजा इति ।

तेषामिष्टानि विहितानि धामशः । स्थात्रे रेजन्ते विकृतानि रूपशः, इति ।

साकंजानां सहोत्पन्नानामादित्यरश्मीनां मध्ये सप्तथं यः स सप्तमो रश्मिः “सूर्यो मरीचिमादत्ते” इति पूर्वत्रोक्तस्तं सप्तमं रश्मिमेकजमाहुरितररश्मिभ्यः पूर्वमेकै एवोत्पन्न इत्याभिज्ञाः कथयन्ति । देवजा आदित्यदेवादुत्पन्ना इतरे षड्रश्मय उद्यमाः शिष्यस्योद्यमा इव सप्तमरश्मेरुपसर्जनभूता इत्यप्याहुः । ते च रश्मयः प्रकाशवत्त्वाद्द्विषसमाः । तेषां षण्णां रश्मीनामिष्टान्यभिप्रेतानि धामशः स्थानानि विहितानि प्रजापतिना निर्मितानि । ते च रश्मय ऋत्वात्मका अत एकस्य वसन्तत्वेन प्राथम्यमन्यस्य तदनन्तरभावित्वं ततोऽप्यूर्ध्वभावित्वमन्यस्येत्येवं स्थानविकल्पितानि स्थात्रे जगन्तः स्थित्यर्थं विकृतानि शीतोष्णादिरूपेण विलक्षणानि रूपशः स्वरूपाणि रेजन्ते कम्पन्ते प्रवर्तन्त इत्यर्थः ।

अथ द्वितीयामाह—

को नु मर्या अमिथितः । सखा सखाय-

मब्रवीत् । जहाको अस्मदीषते, इति ।

हे मर्या मरणशीला मनुष्या इदमेकं वचनं ब्रूतेति शेषः । को नु युष्माकं मध्ये कः खल्वमिथित इतरेणाबाधितः सखा तमबाधकं सखायमब्रवीत् । किमब्रवीदिति तदुच्यते—जहाको हानशीलोऽयमतोऽस्मत्सकाशादीषते भीतः पलायत इति । अयमर्थः । द्वयोः सख्योः परस्परविरोधे सैत्येकेन बाधित इतरः स्वयमपि तं बाधं बाधितुमिच्छन्निदं ब्रूतेऽयं परित्यागशीलो मत्तः पलायत इति । न त्वेतद्वचनं सख्योर्युक्तं ततो मनुष्या भवतां मध्ये सखा खलु सखायमन्यमेवं ब्रूते न काश्चिदप्येवं वक्तीति ।

अथ तृतीयामाह—

यस्तित्याजं सखिविदं सखायम् । न तस्य वाच्यपि

१ ग. °थममा । २ क. रा. °त्रोक्तः स° । ३ ख. °क्रमेवोत्तरमित्य° । ग. °क्रमेवोत्तरं न इ° । ४ ग. °तीयमा° । ५ ख. ग. °सतीत्ये° । ६ ग. °तीयमा° ।

भागो अस्ति । यदी^१ शृणोत्यलक^२ शृणोति

(१) । न हि प्रवेदं सुकृतस्य पन्थामिति, इति ।

यः पुमान्स्वयं क्रूरहृदयः सन्स्वविषये सखिविदं मदीयोऽयं सखेति ज्ञातारमन्यं सखायं तित्याज परित्यजति । अयमर्थः । द्वयोः सख्योर्मध्ये सात्त्विक एकः पुमानितरं प्रति मदीय आतः सखाऽसावित्येवं विश्वासेऽवतिष्ठत इतरस्तु दुरात्मा तं परित्यजति । तस्य सखिद्रोहिणो वाच्यपि वेदशास्त्राध्ययनेऽपि भागो भाग्यं नास्ति कापि विश्वासानावात् । किमु वक्तव्यमर्थज्ञानतदनुष्ठानयोर्नास्ति भाग्यमिति । यद्यप्ययं सखिद्रोही ईमिदं वेदवाक्यं शृणोति तथाऽप्यलकमलीकं मिथ्यैव शृणोति । सखिद्रोहिणस्तस्योपकारके वेदेऽपि प्रामाण्यबुद्ध्यभावात् । तस्मादयं वेदद्रोही सुकृतस्य पन्थां पुण्यमार्गं न हि प्रवेद सर्वथा न जानाति । ततो बुद्धिमान्पुरुषः सख्यौ वेदेऽतिविश्वासाभावरूपं द्रोहं परित्यज्याऽऽस्तिकः सन्नारुणकेतुकचयनमनुतिष्ठेदित्यभिप्रायः । इति-शब्दः शाखान्तरप्रदर्शनार्थः । इत्येष शब्दः शाखान्तरे पठ्यतेऽतः सखिद्रोहस्यान्याय्यत्वादेकः सखाऽन्यस्मिन्सख्यावुपलम्भं वक्तुं नार्हतीति पूर्वमन्त्रस्याभिप्रायः ।

चतुर्थीमाह—

ऋतुर्ऋतुना नुद्यमानः । विननादाभिधावः । षष्टिश्च

त्रिंशका वल्गाः । शुक्लकृष्णौ च षष्टिकौ, इति ।

अथ संवत्सरगर्भाणामृतूनां स्वभावोऽभिधीयते—ऋतुर्नैकेनान्य ऋतुर्नुद्यमानः प्रेर्यमाणोऽभिधाव आभिमुख्येन धावन्विननाद विशिष्टशब्दं चकार । अयमर्थः । वसन्तर्ताव(तोर)नन्तरमेव ग्रीष्मर्तुः प्रवर्तते न त्वीषदपि व्यवधानमस्ति तदेतत्पूर्वोत्तरस्य प्रेर्यमाणत्वम् । स चावच्छिन्नाभिस्तिथिभिरभिनिष्पद्यते तदेतदभिधावनमित्युच्यते । उपरिष्टादेव “ एता वाचः प्रयुज्यन्ते ” इति तत्तद्वत्वनुसारेण प्राणिनां वाच उदाहरिष्यन्ते । तदेतदृतुर्विननादेत्यनेन विवक्षितमिति । मुहूर्तानां त्रिंशत्संख्या यस्मिन्नहोरात्रे विद्यते सोऽयं त्रिंशकः । तादृशा बहवस्त्रिंशका अहोरात्रा वल्गा वर्गाः समूहरूपा भूत्वा, ऋतवेकस्मिन्षष्टिः संपद्यन्ते । षष्टिसंख्याकाहोरात्रात्मक ऋतुरित्यर्थः । चकारः पूर्वाक्तनुद्यमानत्वादिस्वभावेन समुच्चयार्थः । तस्याश्च षष्टिसंख्याया द्वौ भागौ तौ च शुक्लकृष्णात्मकौ । एकैकस्मिन्मासि शुक्लतिथयः पञ्चदशं मिलित्वा

१ ग. वेदे वा° । २ ग. 'तुर्थमा' । ३ क. 'शिष्टं श° । ४ क. ख. ग. 'कृष्णानि' ।
५ क. ख. 'श मासे मि° । ग. घ. 'श मासो मि° ।

त्रिंशत् । एवं कृष्णपक्षतिथयोऽपि । चकारः पूर्ववत् । सोऽयमृतूनां स्वभाव इति मन्त्राभिप्रायः ।

अथ पञ्चमीमाह—

सारागवत्सैर्जर्दक्षः । वसन्तो वसुभिः सह ।

संवत्सरस्य सवितुः । प्रैषकृत्प्रथमः स्मृतः, इति ।

समन्ताद्राग आरागस्तेन सहितानि सारागाणि तादृशानि च वस्त्राणि येषां ते सारागवस्त्रास्तैर्वसुभिः प्रजानां निवासहेतुभिर्देवताविशेषैः सहायं वसन्त ऋतुर्जर-
दक्षो जरे जले दक्षः कुशलः सन्सवितुऋतूनां प्रेरकस्य संवत्सरस्य देवस्य प्रैषकृदा-
ज्ञाकारी प्रथम ऋतूनां मध्ये मुख्य इत्याभिज्ञैः स्मृतः । ऋतूनां स्वामी संवत्सरो
देवस्तस्याऽऽज्ञां सर्व ऋतवः कुर्वन्ति तेषां मध्ये मुख्योऽयं वसन्तः । तदा दृष्टिकाल-
वत्पङ्ककालुप्याभावेन जलं निर्मलं देवतानां वस्त्राणि च शृङ्गारार्थं हरिद्रादिद्रव्यरञ्जि-
तानि भवन्ति सोऽयं वसन्तस्य विशेषस्वभाव इत्यर्थः ।

अथ षष्ठीमाह—

अमूनादयतेत्यन्यान् (२) अमूश्च परिरक्षतः ।

एता वाचः प्रयुज्यन्ते । यत्रैतदुपदृश्यते, इति ।

वसन्तप्रवृत्तौ ब्राह्मणानां यज्ञोपनयनादिप्रवृत्तेस्तत्र प्राणिभिरेता वाचः प्रयुज्यन्ते ।
काः पुनर्वाच इति ता उच्यन्ते—अमून्बन्धूनादयत यथोचितं भोजयतेत्येवमन्यान्स्वगृ-
हवासिनः पुरुषान्प्रति यज्ञोपनयनादिकर्तारो वदन्ति । अमूश्चैतानप्यागतान्वैदेशिका-
न्ब्राह्मणान्परिरक्षतो हे गृहवार्तिपुरुषा धनादिदानेन पारितो रक्षां कुरुत । इत्येतद्वच-
नजातं यस्मिन्वृत्तौ दृश्यते सोऽयं वसन्त इत्यर्थः ।

अथ सप्तमीमाह—

एतदेव विजानीयात् । प्रमाणं कालपर्यये ।

विशेषणं तु वक्ष्यामः । ऋतूनां तन्निबोधत, इति ।

सारागवत्सैरित्यादिमन्त्रद्वयेन वसन्तर्तोरसाधारणस्वरूपं यदुक्तमेतदेव, कालपर्यये
ग्रीष्माद्यृतुभेदे प्रमाणं विजानीयात् । एतद्दृष्टान्तेनानुमातुं शक्यत्वात् । विमता
ग्रीष्माद्यृतवोऽसाधारणस्वभावोपेता ऋतुत्वाद्वसन्तवदित्यनुमानम् । तेन च सामान्या-

कारेणास्ति कश्चिदसाधारणस्वभाव इत्यवगतम् । ऋतूनां ग्रीष्मादीनां विशेषणं तु तत्तत्स्वभावविशेषं तूत्तरेषु मन्त्रेषु वयं वक्ष्यामो हे बुभुत्सवस्तन्निबोधत ।

अथाष्टमीमाह—

शुक्लवासां रुद्रगणः । ग्रीष्मेणाऽऽवर्तते सह । निज-

हन्पृथिवीं सर्वाम् (३) । ज्योतिषाऽप्रतिख्येन सह, इति ।

योऽयमेकादशानां रुद्राणां गणः सोऽयं शुक्लवस्त्रोपेतः सन्ग्रीष्मेणवर्तुना सह ब्रह्माऽऽवर्तते । स ग्रीष्मोऽतिप्र(प्रति)ख्येन निरुपमेनात्यधिकेन ज्योतिषा तापेन सर्वा पृथिवीं निजहन्नितरां धैक्ष्यन्वर्तते । यत्रैतल्लक्षणं तं ग्रीष्मं विद्यादित्यर्थः ।

अथ नवमीमाह—

विश्वरूपाणि वासांसि । आदित्यानां निबोधत ।

संवत्सरीणं कर्मफलम् । वर्षाभिर्ददतां सह, इति ।

इत आरम्य वर्षतोरसाधारणः स्वभाव उच्यते—संवत्सरीणमेकस्मिन्संवत्सरे सर्वस्मिन्नपि भोगयोग्यं कर्मफलं ब्रह्मादिरूपं कृप्यादिकलं यदस्ति तत्सर्वं वर्षाभिर्वर्षवर्तुना सहावस्थाय ददतां प्रयच्छतामादित्यानां वासांसि वस्त्राणि विश्वरूपाणि विचित्रवर्णोपेतानि निबोधत वर्षतौ यत्कृप्यादिकर्म क्रियते तत्फलमागामिवर्षवर्तुपर्यन्तं प्राणिभिर्भोक्तुं पर्याप्तं भवति । तच्च फलं वर्षवर्तुस्वामिभिरादित्यैर्दीयते । ते च विचित्रवर्णवस्त्रोपेता इत्यर्थः ।

अथ दर्शमीमाह—

अदुःखो दुःखचक्षुरिव । तं प्राणी पीत इव दृश्यते ।

शीतेनान्यथयन्निव । रुद्रक्ष इव दृश्यते, इति ।

अयं वर्षवर्तुदुःखः स्वयं दुःखरहितोऽपि दुःखचक्षुरिव दृश्यते । तस्मिन्काले प्राणिनां चक्षुरोगोत्पत्तेः । तस्मिन्काले प्राणिनां *कामि(म)ल्लादिरोगोपेतत्वात् । अयमृतुः स्वयमपि तथा पीत इव प्राणिद्वारा तद्रोगवानिव दृश्यते । × कामि(म)ल्लरोगग्रस्तस्य पीतत्वाभासात् । किंच शीतेन वृष्ट्या वायुना च दिने यच्छीतं तेन शीतेनायमृतु-

* सर्वेष्वदादर्शपुस्तकेषु कामिल्लादित्येव पाठः । × अत्राप्यादर्शपुस्तकेषु कामिल्लरोगेत्वादिरेव पाठः ।

१ क. 'शेषमुत्त' । ख. ग. 'शेषमन्त्रमुत्त' । २ क. 'क्षयामो बु' । ३ ग. 'ष्टममा' । ४ ग. 'निदहत्पृथिवी' । ५ ख. ग. 'निदह' । ६ ख. ग. 'धक्षन्व' । ७ ग. 'वममा' । ८ ग. 'शममा' । ९ ख. ग. 'तथा' । १० क. 'ते' । तदा तं । ११ क. ख. 'था प्रा' । १२ क. ख. 'व पीत इव वृ' ।

रव्यथयन्निव पीडामप्राप्नुवन्निव दृश्यते । सत्यपि तदा शीते प्रावरणाग्निसेवादिना शान्तस्य शीतस्य प्राणिभिः पारिहियमाणत्वान्नास्ति व्यथा । किंच रुरुदक्ष इव रुरवो मृगविशेषास्तैर्दक्षः समृद्ध इवायमृतुर्दृश्यते । अरण्येषु तृणसमृद्ध्या तस्मिन्नृतौ पुष्टानां मृगयूथानां बहुलमुपलम्भात् ।

अथैकादशीमाह—

ह्लादयते ज्वलतश्चैव । शाम्यतश्चास्य चक्षुषी ।

या वै प्रजा भ्रंश्यन्ते । संवत्सरात्ता भ्रंश्यन्ते, इति ।

अयं वर्षर्तुः सर्वान्प्राणिनो ह्लादयते संतोषयते । अहो सुवृष्टो देवः संपत्स्यन्तेऽस्माकं शस्यानीत्येवं सर्वस्य लोकस्य पारितोषः । तस्मिन्नृतौ बीजावापमकृत्वा या भ्रंश्यन्ते [भ्रश्यन्ति] ताः प्रजा न केवलं तस्मादतोरेव भ्रष्टाः किंतु कृत्स्नादपि संवत्सराद्भ्रष्टाः । आगामिवर्षपर्यन्तमन्नस्य दुर्लभत्वात् । यास्तु प्रजास्तस्मिन्नृतौ क्षेत्रेषु बीजावापं कृत्वा प्रतिष्ठिता भवन्ति ताः प्रजा अन्नस्य सुलभत्वात्समृद्धा दृश्यन्ते । अस्यैवंविधस्य वर्षर्तोश्चक्षुषी ज्वलतश्चैव शाम्यतश्च । अनेन हि ऋतुना दृष्टाः पदार्थाः शक्तिविशेषलाभेनौज्ज्वल्यं भजन्ते । अतस्तदीये चक्षुषी सर्वान्पदार्थानुज्ज्वलयतः । तथा तस्मिन्नृतौ सर्वे पदार्थाः शान्ता उपद्रवरहिता भवन्ति । अतस्तदीये चक्षुषी सर्वान्पदार्थानुपशमयतः । ईदृशेन लक्षणेन वर्षर्तुरवगन्तव्य इत्यर्थः । तैरेतैरेकादशभिर्मन्त्रैरिष्टका उपधेयाः ।

अथ ब्राह्मणमुच्यते—

याः प्रतितिष्ठन्ति । संवत्सरे ताः प्रति-

तिष्ठन्ति । वर्षाभ्य इत्यर्थः (४), इति ।

शृणोत्यन्यान्सर्वामेव षट्च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके प्रथमप्रपाठके

तृतीयोऽनुवाकः ॥ ३ ॥

याः काश्चित्प्रजास्तस्मिन्नृतौ क्षेत्रेषु बीजावापमकृत्वा भ्रंश्यन्ते[भ्रश्यन्ति] ताः प्रजा न केवलं तस्मादतोरेव भ्रष्टाः किंतु कृत्स्नादपि संवत्सराद्भ्रष्टाः । आगामिवर्षर्तुपर्यन्तमन्नस्य दुर्लभत्वात् । यास्तु प्रजास्तस्मिन्नृतौ क्षेत्रेषु बीजावापं कृत्वा प्रतिष्ठिता भवन्ति ताः प्रजा अन्नस्य सुलभत्वात्कृत्स्नेऽपि संवत्सरे प्रतिष्ठिता भवन्ति । यद्यपि या भ्रंश्यन्ते

१ क. °लत्वोप° । २ क. ख. 'कं सस्या° । ३ ग. लभन्ते । ४ क. भ्रश्यन्ते । ५ क. ग. °पि ता भ्रश्य° । ख. °पि ता भ्रं । ६ ख. ग. °न्तमिवेत्ये° ।

इत्येतस्मिन्पूर्ववाक्ये भ्रंशस्यापादानवाचकं पञ्चम्यन्तं पदं किमपि नास्ति तथाऽपि
वर्षतुप्रकरणबलेन तल्लाभाद्वर्षाभ्यो भ्रंश्यन्त इति तस्य वाक्यस्यार्थः संपद्यते ॥
इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीय-
तैत्तिरीयारण्यके प्रथमप्रपाठके तृतीयोऽनुवाकः ॥ ३ ॥

अथ प्रथमे चतुर्थोऽनुवाकः ।

कल्पः—“अक्षिदुःखोत्थितस्यैवेति पडिहेह वः स्वत्पसः इति च” इति । अथ
प्रथमामाह—

अक्षिदुःखोत्थितस्यैव । विप्रसन्ने कनीनिके ।

आङ्गे चोद्धरणं नास्ति । ऋभूणां तन्निबोधत इति ।

अत्र शरद्वर्णयते—अक्षिदुःखं नेत्ररोगः, तस्मादुत्थितस्य हि कनीनिके
अक्षिमध्यवर्तिन्यौ तारके विप्रसन्ने नेत्रमलस्यापगतत्वाद्विशेषेण प्रसन्ने भवतः । वर्ष-
तावुत्पन्ना नेत्रपीडा शाम्यति यथा कनीनिके प्रसन्ने एवं सर्वं जगदपि मेघपङ्कादिमा-
लिन्याभावात्प्रसन्नं भवति । ततोऽक्षिदुःखोत्थितस्यैवेत्ययमेवकार उपमार्थः । किंचा-
क्षिरोगाभावात्सर्वो जन आङ्गे चाङ्गेन चक्षुषी संस्करोत्यपि । तस्मिन्नेतौ गणं ग्रहणं
दृष्टिविरोधि नीहारादिकं नास्ति तत्सर्वमृतुदेवानामृभूणां सामर्थ्यमिति निबोधत ।

अथ द्वितीयामाह—

कनकाभानि वासांसि । अहतानि निबोधत ।

अन्नमश्नीत मृज्मीत । अहं वो जीवनप्रदः, इति ।

तेषामृभूणां देवानां वासांसि वस्त्राणि कनकाभानि सुवर्णसदृशानि । अहतानि
नूतनत्वान्न क्वापि तेषु छिद्रं दृश्यते । हे बुभुत्सव एवं निबोधत । किंच शरत्काले
वाच एतादृश्यः प्रवर्तन्ते । हे जना अन्नमश्नीतास्मिन्मृतौ शरीरपुष्टिहेतुत्वाद्भक्ष्यं
भोज्यं च पुष्कलं भक्षयत । ततो मृज्मीत लेपाज्जोषयत । अहं शरदाख्य ऋतुर्वो
युष्माकं जीवनप्रदः सुखभोजनेन युक्तं जीवनं प्रयच्छामि ।

अथ तृतीयामाह—

एता वाचः प्रयुज्यन्ते । शरद्यत्रोपदृश्यते (१) ।

१ क. इवेत्ये० । २ क. ग. भ्रंश्यन्त । ३ ग. प्रथममा । ४ ग. चाद्धरणं । ५ ख. ग.
“नूतावम” । ६ ग. “तीयमा” । ७ ग. “तीयमा” ।

अभिधून्वन्तोऽभिघ्नन्त इव । वातवन्तो मरुद्गणाः, इति ।

यत्र यदा शरदारुय ऋतुरुपहृदयते तदानीमन्नमश्रीतेत्येता वाचः प्राणिभिः प्रयुज्यन्ते, अनेन लक्षणेन शरदारुयमृतुं जानीयादित्यर्थः । अथ हेमन्त ऋतुर्वर्ण्यते— तस्मिन्नृतौ मरुद्गणा देवविशेषसंघा अभिधून्वन्तः सर्वतः कम्पयन्तोऽभिघ्नन्त आभि-
मुख्येन हननं कुर्वन्त इव वातवन्तस्तीव्रेण वायुना युक्ता भवन्ति ।

अथ चतुर्थीमाह—

अमुतो जेतुमिषुमुखमिव । संनद्धाः सह ददृशे ह ।

अपध्वस्तैर्वस्तिवर्णैरिव । विशिखासः कपर्दिनः, इति ।

अमुतो वायुलोकादागता वायव इषुमुखं योद्धुभिः शत्रुभिः प्रेरितं बाणाग्रं जेतु-
मिव संनद्धाः कवचादिभूतः सह ददृशे ह संग्रीभूता दृश्यन्त एव । हेमन्तेऽतिप्रबला
वायवो युद्धार्थं संनद्धा इव सर्वतः प्रचरन्ति । अत एव प्राणिनोऽपि युद्धार्थिन इव
शीतवातोपद्रवपरिहाराय कञ्चुकाद्यावृता दृश्यन्ते । अपध्वस्तैस्तिरस्कृतैर्मलिनैर्वस्ति-
वर्णैरिव वस्त्याकारैः कवचैरिव युक्ता विशिखासो विविधशिखायुक्ताः कपर्दिनः
केशबन्धयुक्ताश्च प्राणिनो दृश्यन्ते । रजकैर्घोतानां घटितानां लिप्तानां वस्त्राणामतिशै-
त्येन परित्यज्य नूतनाः स्थूलतन्तवो मलिनाश्च पटा द्वित्रि(त्र?)गुणाः प्राव्रियन्त उष्णी-
पादिभिश्च शिरांसि वेष्टयन्त इत्यर्थः ।

अथ पञ्चमीमाह—

अक्रुद्धश्च योत्स्यमानस्य । क्रुद्धस्त्वेव लोहिनी । हेम-

तश्चक्षुषी विद्यात् । अक्षणयोः क्षिपणोरिव (२), इति ।

अक्रुद्धस्य क्रोधरहितस्यैव हेमतो हेमन्ततोश्चक्षुषी, लोहिनी रक्ताकारे विद्यात् ।
तत्र दृष्टान्तः—क्रुद्धस्य क्रोधाविष्टस्य परान्हन्तुं पुरुषं प्रेरयतोऽक्षिणी रक्ते तद्वत् ।
न चात्र क्रुद्धस्य योत्स्यमानस्येत्यनेन पुनरुक्तिः । उन्मयेरेकवाक्यत्वाङ्गीकारात् ।
क्रोधाविष्टपुरुषसाम्यं वक्तुमेक इवकारः । अक्षिसाम्यं वक्तुमपर इवकारः ।

अथ षष्ठीमाह—

दुर्भिक्षं देवलोकेषु । मनूनामुदकं ग्रहे । एता

वाचः प्रवदन्तीः । वैद्युतो यान्ति शैशिरीः, इति ।

पूर्वत्र यथा वाताभिवातादिकं हेमन्तस्य लक्षणमुक्तमेवमत्र शिशिरस्य लक्षणमु-

च्यते—देवलोकेष्वन्तरिक्षभागेषूदकं दुर्भिक्षं भिक्षितुमपि दुर्लभम् । तस्मिन्नृतौ वृष्टे-
रभावात् । मनुनां मनुष्याणां गृहे कूपादिसद्भावादुदकमल्पं विद्यते । तस्मादुदकार्थि-
भिर्गृहेषु गत्वा जलं ग्राह्यं न तु मार्गेषु । तदस्मिन्नेता एवरूपा वाचः प्रवदन्तीरुच्चा-
रयन्त्यः प्रजाः शैशिरीः शिशिरतो विद्यमाना वैद्युतो विद्युत्सम्बन्धिन्यो विद्युदुपलक्षि-
तसंतापयुक्ता यान्ति मार्गे गच्छन्ति, तदिदं शिशिरतोल्लक्षणम् । एभिः षड्भिर्मन्त्रैरि-
ष्टका उपदध्यात् ।

अतः परं ब्राह्मणमुच्यते—

ता अग्निः पवमाना अन्वैक्षत । इह जीविकां-
मपरिपश्यन् । तस्यैषा भवति, इति ।

अग्निर्देव इह लोके प्राणिनां जीविकां जीवनहेतुमुदकमपरिपश्यन्पवमानाः
शोधयन्तीर्निरुदकत्वं प्रकाशयन्तीर्मार्गे गच्छन्तीस्ताः प्रजा अन्वैक्षतानुसृत्यैवं विचा-
रितवान् । एताः प्रजा एवं वदन्ति, इह चोदकं न पश्यामि किंवा प्राणिनां भवि-
ष्यतीति चिन्तितवानित्यर्थः । तस्याग्निविचारस्य प्रतिपादिकैषम्विद्यते ।

तामृचमाह—

इहेह धैः स्वतपसः । परंतुः सूर्यत्वचः ।

शर्म सप्रथा आवृणो (३), इति ।

दृश्यत इवाऽऽवृणो ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके प्रथमप्रपाठके
चतुर्थोऽनुवाकः ॥ ४ ॥

स्वतपसः स्वायत्ततपसः संतापोदकयोः स्वतन्त्रा इत्यर्थः । सूर्यत्वचः सूर्यसमा-
नदीप्तयस्तादृशा हे मरुतो वो युष्मत्सकाशात्सप्रथा विस्तारयुक्तं शर्म सुखकारणमु-
दकमिहेहैतेषु सर्वेषु जलरहितप्रदेशेष्ववावृणो प्राणिजीवनार्थमहमग्निः सर्वतः प्रार्थये ।
अनेनापि मन्त्रेण कांचिदिष्टकामुपदध्यात् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीय-
तैत्तिरीयारण्यके चतुर्थोऽनुवाकः ॥ ४ ॥

अथ प्रथमप्रपाठके पञ्चमोऽनुवाकः ।

कल्पः—“अतिताम्राणीति चतस्रो मदन्तीस्तप्ताः प्रवर्यवदाद्यन्तयोः शान्तिं कृत्वा” इति । यथा प्रवर्यस्याऽऽदौ नमो वाच इति शान्तिः पठ्यतेऽन्ते शं नो वात इति शान्तिः पठ्यत एवमत्रापि चतसृणामिष्टकानामादावन्ते च तच्छान्तिद्वयं पठेत् । इष्टका अपि पूर्वैष्टकावदन्या आपो न भवन्ति किंतु मदन्तिकासंज्ञिकास्तप्ता आपस्ताश्चतसृभिः रुपदध्यात् । तत्र प्रथमामाह—

अतिताम्राणि वासाःसि । अष्टिष्वज्जिशतघ्नि च ।

विश्वे देवा विप्रहरन्ति । अग्निजिह्वा असृथत, इति ।

यथा पूर्वत्र वसन्ताद्यृतुसहभाविनां वसुरुद्रादीनां सारागशुक्लवस्त्रादीन्येवमत्रापि
शिशिरर्तुसहभाविनां विश्लेषां देवानामतिताम्राणि वस्त्राण्यायुधानि चाष्ट्यादीनि । ते
च विश्वे देवास्तैराष्ट्रिंशताग्निनामकैरायुधविशेषैर्विविधं शस्त्रमहरन्ति । ततोऽ-
ग्निजिह्वा आरुणकेतुकाग्निरूपजिह्वायुक्ता असश्च जयनिमित्तेनोत्साहेनात्युच्चं शब्दं
कृतवन्तः ।

अथ द्वितीयामाह—

नैव देवो न मर्त्यः । न राजा वरुणो विभुः ।

नाग्निर्नेन्द्रो न पवमानः । मातृक्कच्चन विद्यते, इति ।

यदास्फोटनं विश्वेदैवैः कृतं तदत्र स्पष्टी क्रियते—कचन(कच्चन) कश्चन कोऽपि देवो मातृङ्माहङ्मात्सदृशो न विद्यते । एवं न मर्त्य इत्यादिष्वपि योज्यम् । सोऽयं विश्वेदैवैरुद्घोषितः शब्दः ।

अथ तृतीयामाह—

दिव्यस्यैका धनुरार्तिः । पृथिव्यामपरा श्रिता (१)

तस्येन्द्रो वग्निरूपेण धनुर्ज्यामच्छिनत्स्वयम्, इति ।

अस्य विश्वे(श्व)देवाजिह्वारूपस्याऽऽरणकेतुकस्याधरेका धनुरार्तिर्धनुष ऊर्ध्व-
कोटिर्दिवि श्रिता । अपरा त्वधस्तनी कोटिः पृथिव्यां श्रिता । वस्त्रयः पिपीलिका-
समाना जन्तवः । यदीयवमनान्मुक्तिका द्रवी क्रियते । इन्द्रो यथोक्तधनुर्दर्शनेन भीतः

१ ग. °न्तीस्तान्याप । २ ग. °सि । कृष्टि° । ३ ग. असंश्वत । ४ ख. ग. 'नि चष्ट्या' ।
५ क. ख. 'स्तैर्कृष्टि' । ६ ग. असंश्वत । ७ ग. मातकृषन । ८ ख ग 'थिव्याश्रि' ।

सन्वात्रिरूपेणाधःकोटिसमीपे स्थाने स्थित्वा तस्याऽऽरुणकेतुकस्याग्नेधनुष्यवस्थितां ज्यां स्वयम(मे?)वाच्छिनत् ।

अथ चतुर्थीमाह—

तदिन्द्रधनुरित्यज्यम् । अभ्रवर्णेषु चक्षते ।

एतदेव शंयोर्वीहस्पत्यस्य । एतदुद्रस्य धनुः, इति ।

यस्य धनुषो ज्या छिन्ना तत्तदेतदभिज्ञा अभ्रवर्णेषु मेघस्थितप्रकाशेषु दृष्टेन्द्रेण च्छिन्नत्वाज्ज्यारहितमिन्द्रधनुरित्याचक्षते । योऽयं बृहस्पतिपुत्रः शंयुस्तस्याप्येतदेव धनुः । अनेनैव धनुषाऽसौ स्वकार्यं संपादयति । एतदुद्रस्य धनुस्तस्मादिदमुत्कृष्टम् । रुद्रो नामात्राऽऽरुणकेतुको-ग्निः । “ रुद्रो वा एष यदग्निः ” इति श्रुतेः । एताभिश्च-तसृभिरुष्णोदकरूपाश्चतस्र [इष्टका] उपधेयाः ।

अथ ब्राह्मणम्—

रुद्रस्य त्वेव धनुरार्तिनः । शिर उत्पिपेष । स प्रवर्ग्योऽभवत् ।

तस्माद्यः सप्रवर्ग्येण यज्ञेन यजते । रुद्रस्य स शिरः प्रतिदधाति । नैनं रुद्र आरुको भवति । य एवं वेद (२), इति ।

श्रिता यजते ग्रीणि च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके प्रथमप्रपाठके

पञ्चमोऽनुवाकः ॥ ५ ॥

यदेतदुच्छिन्नज्याकं धनुस्तस्येन्द्रवशं पुराणं धनुषमिति यतावदेव न किंतु ज्यायां छिन्नायामुत्पतन्ती धनुष ऊर्ध्वा कोटिर्यस्य रुद्रस्य गलमवष्टभ्य पूर्वमवस्थिता तस्य रुद्रस्य शिरश्छिन्दत्युर्ध्वं नीत्वाऽधः पतन्ती पिपेष तच्छिरश्चूर्णीचकार । स च पिष्टार्धशिरोभागः प्रवर्ग्यरूपेणाऽऽविर्बभौ । यस्मादुद्रस्य शिर एव प्रवर्ग्यस्तस्मात्प्रवर्ग्यसाहितेन यज्ञेन यो यजते सोऽयं रुद्रस्य तच्छिरः प्रतिदधाति पुनः समादधाति । यः पुमानेवं शिरःसमाधानप्रकारं वेद तमेनं रुद्र आरुको न भवति तस्य हिंसां न करोतीत्यर्थः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्ति-

रीयारण्यके प्रथमप्रपाठके पञ्चमोऽनुवाकः ॥ ५ ॥

अथ प्रथमपपाठके षष्ठोऽनुवाचः ।

कल्पः—“ अत्यूर्ध्वाक्ष इति त्रीण्यृतुमण्डलान्यवद्रप्स इति च ” इति । ऋतुमण्ड-
लशब्दस्य मन्त्रनामत्वादुपधेयानामिष्टकानामपि तदेव नाम । तत्र प्रथमामृत्तमाह—

अत्यूर्ध्वाक्षोऽतिरश्चात् । शिशिरः प्रदृश्यते ।

नैव रूपं न वासांश्चसि । न चक्षुः प्रतिदृश्यते, इति ।

योऽयं शिशिर ऋतुः सोऽयं प्राणिषु प्रकर्षेण दृश्यते । कटिदृशः शिशिरोऽत्यूर्ध्वाक्षः । तस्मिन्नृतौ यदा शीतबाहुल्यं भवति तदानीं कम्पमानाः प्राणिनो हस्ताभ्या-
मुर आच्छादयन्तो मुखेन सीत्कारं कुर्वन्तो द्वे भ्रुवावत्यूर्ध्वमुन्नमयन्ति तदिदं तस्येतो-
रत्यूर्ध्वाक्षत्वम् । शीतपीडितत्वादेव दक्षिणतो वामतो वा तिर्यङ्मन पश्यन्ति तदिदम-
तिरश्चादित्युच्यते । यत्तु शरीरस्य रूपं तदपि शीतवेलायां प्राणिभिर्नैव दृश्यते ।
वासांस्यपि नैव दृश्यन्ते । चक्षुरपि दर्पणादौ न प्रतिदृश्यते । रूपवस्त्रादिर्भु नान्य-
न्तमादरः किंतु शीतपरिहारमेवान्विच्छन्तीत्यर्थः ।

अथ द्वितीयमाह—

अन्योन्यं तु न हिंसातः । सतस्तद्देवलक्षणम् ।

लोहितोऽक्षिण शार शीर्ष्णिः । सूर्यस्योदयनं प्रति, इति ।

यौ परस्परमत्यन्तद्वेषिणौ युद्धार्थमुद्युक्तौ तावपि शिशिरर्तावन्योन्यं तु न हिंसातः
शीतनिवारणाय प्रावरण एव प्रयत्नयुक्तौ सन्तौ परस्परं हिंसामपि न कुरुतः । यदेत-
दिदं प्राणिनां वर्तनं तदेतत्सतो वर्तमानस्य शिशिरर्तौर्देवलक्षणं देवेन सूर्येण संपा-
दितं चिह्नम् । अनेन लक्षणेन शिशिरत्वं विद्यात् । किञ्च तस्येतोरभिमानिदेवताविग्र-
हेऽक्षिण चक्षुषि लोहितो वर्णो भवति, शीर्ष्णिः शिरसि शार सौरिदा(का)याः शुक-
स्त्रिया यो वर्णः स वर्णो भवति । कस्मिन्कालेऽयं वर्णविशेष इत्युच्यते—सूर्यस्योद-
यनं प्रति सूर्योदयवेलायाम् । अत्र सर्वत्रोच्यमानेषु काललक्षणेषु यत्प्रजासु संभवति
तत्प्रजाद्वारेण कालं लक्षयति । यत्तु प्रजासु न संभवति तत्साक्षादेव कालाभिमानिदे-
वतायां द्रष्टव्यम् ।

अथ तृतीयामाह—

त्वं करोषि न्यञ्जालिकाम् । त्वं करोषि नि जानुकाम् (१) ।

१ ख. 'षु च ना' । २ ग. शीर्ष्णि । ३ क. ख. 'तौस्तलक्ष' । ग. 'तौल्लक्ष' । ४ ग.
शीर्ष्णि । ५ ख. ग. सारिमायाः । ६ ख. शुक्लस्त्रिया । ग. शुक्लिया । ७ क. ख. ग. यथा
प्रजा । ८ क. ख. ग. तत्र प्रजा ।

नि जानुका मे न्यञ्जलिका । अमी वाचमुपासतामिति, इति ।

हे शिशिरतो त्वमञ्जलिकां हस्ताग्रवर्तिनमञ्जलिं निकरोषि न्यग्भूतं करोषि । यथा जानुकां जानुप्रदेशमपि त्वं निकरोषि न्यग्भूतं करोषि सर्वे प्राणिनः शीतबाहुल्यादग्निसेवार्थं हस्तौ न्यग्भूतौ कुर्वन्ति । उदरादिदेहावयवतापनाय व्यवधानभूते जानुनी अपि भूमिस्पर्शिनी यथा भवतस्तथा न्यग्भूते कुर्वन्ति । स्वयमेवं कुर्वन्तो बुद्धिमन्तोऽप्रबुद्धान्बालान्प्रत्येवमुपदिशन्ति । हे बाला अमी भवन्त ईदृशीं वाचमुपासताम् । कीदृशी वागिति तदुच्यते—मे मदीया जानुका न्यग्भूता भवतु, अञ्जलिकाऽपि न्यग्भूता भवत्विति । श्रौत इतिशब्द एवंविधलक्षणप्रदर्शनार्थः । अनुक्तमप्येतादृशं लोकव्यवहारं दृष्ट्वा तमृतं जानीयात् । ऋतुमण्डलारुयैरतैर्मन्त्रैस्तिष्ठ इष्टका उपदध्यात् ।

अथ ब्राह्मणमुच्यते—

तस्मै सर्वं ऋतवो नमन्ते । मर्यादाकरत्वात्प्रं पुरोधाम् ।

ब्राह्मणं आप्नोति । य एवं वेद । स खलु संवत्सरो

एतैः सेनानीभिः सह । इन्द्राय सर्वान्कामानभि-

वदति । स द्रप्सः । तस्यैषा भवति (२), इति ।

यः पुमानेवमुक्तैरनुवाकैः प्रणिपादितमृतस्वभावं वेद तस्मै पुरुषाय सर्वं ऋतवो वसन्तादयो नमन्ते प्रह्वी भवन्ति स्वाधीना भवन्ति । किंच स ब्राह्मणः पुरोधां पुरतोऽवस्थितिं सर्वेषु ब्राह्मणेषु प्राधान्यं प्राप्नोति । ऋतूनां स्वाधीनत्वं दुःखानुत्पादकत्वम् । तस्मिन्स्वाधीनत्वे प्राधान्यप्राप्तौ च हेतुरुच्यते—मर्यादाकरत्वादिति । अयं हि विद्वान्पुरुषस्तेषां वसन्ताद्यृतूनां मर्यादां करोति यस्मिन्यस्मिन्नृतौ ये धर्मास्तत्र तान्प्रवर्तयति । मर्यादाकरत्वमेव कथमिति तदुपपाद्यते—स खलु विद्वान्ब्राह्मणो देहपातादूर्ध्वं संवत्सरो भूत्वा संवत्सरनिष्पादकादित्यरूपी भूत्वाऽऽरुणकेतुकाग्नितादात्म्यं प्राप्यैतैः सेनानीभिः “ वसन्तो वसुभिः सह ” “ शुक्लवासा रुद्रगणः ” इत्यादिवाक्येषु प्रतिपादितैर्वसन्तादिदेवतासहवर्तिभिर्वस्वादिभिः सेनाधिपतिभिः सह वर्तमानः सन्निन्द्राय कर्मस्वामिने यजमानाय सर्वान्कामानभिवहत्याभिमुख्येन संपादयति । तस्मादारुणकेतुकाग्निप्राप्तियोग्यत्वाद्यं विद्वान्मर्यादाकरो भवत्येव । स च विदुषा प्राप्य आरुणकेतुको द्रप्स उदकस्वरूपो वृष्टिहेतुत्वात् । तस्य द्रप्सरूपस्याऽऽरुणकेतुकाग्नेः प्रतिपादिकेयं काचिद्विद्यते ।

अथ तामृचं दर्शयति—

अव द्रप्सो अश्मतीमतिष्ठत् । इयानः कृष्णो दशभिः सहस्रैः ।

आवर्तमिन्द्रः शच्या धमन्तम् । उप स्तुहितं नृमणामथद्रामिति, इति ।

द्रप्स उदकात्मकोऽयमारुणकेतुकः, अश्मतीमंशुशब्देन सोमलताखण्डवाचिनः सर्वा ह्योषधय उपलक्ष्यन्ते तद्युक्त्वा दंशुमती पृथिवी तामवातिष्ठदवगम्य प्राप्य तत्रावस्थितः । कीदृशो द्रप्सः, दशभिः सहस्रैरनेकसहस्रसंख्याकैरादित्यराश्मिभिरियानः संचरन् । “ आदित्याज्जायते वृष्टिः ” इति स्मृतेः । कृष्णः कृषिहेतुः । सति ह्युदके भूमिं कृषन्ति । हे आदित्यरूपाऽऽरुणकेतुकाश्च इन्द्रो वृष्टेश्चरस्त्वमाधर्त पुनः पुनरिहाऽऽवृत्यै शच्या स्वकीयया शक्त्या तदा तदाऽपेक्षितकाले समागत्य धमन्तं गर्जनादिना शब्दयन्तं नृमणां नृभिर्मनुष्यैर्मननीयं सर्वदा प्रार्थनीयमथद्रामेवोद्ववणः शीलं तं द्रप्समुदकविशेषमुपैरनुहि भूमौ प्रस्त्रावय । इत्यनेन मन्त्रेण द्रप्सवतीमिष्टकाः मुपध्यात् ।

अथ ब्राह्मणमुच्यते—

एतयैवेन्द्रः सलावृक्या सह । असुरान्परिवृश्चति । पृथिव्यश्मती । तामन्ववास्थितः संवत्सरो दिवं च । नैवाविदुषाऽऽचार्यान्तेवासिनौ । अन्योन्यस्मै दृष्टाताम् । यो दृष्टाति । भ्रश्यते स्वर्गाल्लोकात् । इत्यृतुमण्डलानि । सूर्यमण्डलान्याख्यायिकाः । अत ऊर्ध्वं संनिर्वचनाः (३), इति ।

नि जानुकां भवति दृष्टातां पञ्च च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके प्रथमप्रपाठके

षष्ठोऽनुवाकः ॥ ६ ॥

योऽयमिन्द्र आरुणकेतुको वृष्टिस्वामी सलावृक्या सलः सलिलं जलं तस्याऽऽवृक्त्वा आदानं तद्युक्ता भूमिः सलावृक्येतया सलावृक्या निमित्तभूतया सहसुरानसवः प्राणा रमन्ते क्रीडन्ते(न्ति) येषु मेघेषु सत्सु ते मेघा असुरास्तान्परिवृश्चति परितश्छिनत्ति । अयं देवो जलार्थी पृथिवीनिमित्तं मेघभेदं कृत्वा वर्षयतीत्यर्थः । पूर्वोक्तमन्त्रे येयमंशुमती कथिता सेयं पृथिवी विवक्षिता तां पृथिवीं, दिवं चानुसृत्यायं संवत्सरात्मक

१ ख. ग. ‘पस्तुहि । २ ग. ‘नृमणां । ३ क. ख. ‘त्य तं शं । ग. ‘त्य त्वं शं । ४ ग. नृमणां । ५ ख. ग. ‘मथो द्रं । ६ ख. ग. ‘पस्तुहि । ७ ख. ग. ‘वृक्का दां ।

आरुणकेतुको देवो वहिरूपेणाऽऽदित्यरूपेण वाऽवस्थितः । यः पुमानेवमारुणकेतु-
काग्नेर्महिमानं जानाति तेनैवाविदुषा सहाऽऽचार्यान्तेवासिनावन्योन्यस्मै द्रोहं
कर्तुं नार्हतः । आचार्योऽध्वर्युः, यज्ञे धर्मानाचरतीति व्युत्पत्तेः । यजमानोऽन्तेवासी,
तस्याध्वर्योः समीपे निवासात् । तावध्वर्युयजमानावभिज्ञेन सह द्रोहयोग्यौ न भवतः ।
स्वयं द्रोह्यावपि न भवतो द्रोघधारावपि न भवत इति वक्तुमन्योन्यस्मा इत्युक्तम् ।
तस्मै विदुषे स्वयं द्रोहमकृत्वा सोऽपि यथा न द्रुह्यति तथा वर्तितव्यम् । यो
मूढस्तस्मै विदुषे स्वयं द्रुह्यति सोऽयं स्वर्गलोकाद्ब्रूषो भवति । तस्मान्न द्रोहः कर्तव्यः ।
“ स्मृतिः प्रत्यक्षम् ” इत्यारम्य पञ्चस्वनुवाकेषु प्रोक्तोऽर्थ उपसंहियते—इति
एवमतीते ग्रन्थे “ ऋतुर्ऋतुना नुद्यमानः ” इत्यादिभिर्ऋतुमण्डलप्रतिपादकानि
वाक्यान्युक्तानि, “ एतैरादित्यमण्डलम् ” इत्यादिभिः सूर्यमण्डलप्रतिपादकानि वाक्या-
न्युक्तानि, पूर्वोक्त एवार्थो दृढमाख्यायते यास्वृक्षदाहतासु ता आख्यायिकाः “ शुक्रं
ते अन्यत् ” इत्यादयस्ता अप्युक्ताः । अत ऊर्ध्वमुपरितनेष्वनुवाकेषु सनिर्वचना
निःशेषेण वचनं निर्वचनं ब्राह्मणं तेन सहिता आख्यायिकाः सनिर्वचनाः । पूर्व-
प्वनुवाकेषु मन्त्रप्रतिपादितेऽर्थे संवादार्थमृच उदाहृता उत्तरेष्वनुवाकेषु ब्राह्मणप्र-
तिपादितेऽर्थे संवादार्थमृच उदाह्रियन्त इत्यर्थः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीय-

तैत्तिरीयारण्यके प्रथमप्रपाठके षष्ठोऽनुवाकः ॥ ६ ॥

अथ प्रथमप्रपाठके सप्तमोऽनुवाकः ।

कल्पः—“ आरोग इत्यष्टौ पदशो यत्ते शिल्पमिति च ” इति । तत्र ब्राह्मणमारोग
इत्यादिपदप्रतिपादिकामृचमुदाहरति—

आरोगो भ्राजः पटः पतङ्गः । स्वर्णरो ज्योति-

षीमान्विभासः । ते अस्मै सर्वे दिवमातपन्ति ।

ऊर्जं दुहाना अनपस्फुरन्त इति, इति ।

आरोगादीनि विभासान्तानि सप्त पदानि सप्तानां सूर्यविशेषाणां नामधेयानि ।
ते सप्तापि सूर्या अस्मै लोकार्थं दिवमाकाशमातपन्ति सर्वतः प्रकाशयन्ति । किं कुर्वन्तः
ऊर्जं दुहाना वृष्टिद्वारेण क्षीरादिरसं संपादयन्तः । अनपस्फुरन्तः प्राणिनां प्रातिकूल्येन

प्रकाशनमस्फुरणं तदकुर्वन्तः । अनुकूलमेव प्रकाशनं सर्वदा कुर्वन्तीत्यर्थः । श्रौतइति-
शब्द उपधानप्रदर्शनार्थः । उदाहृतायामस्यामृच्युक्तैरारोगादिनामभिः सप्तभिरि-
ष्टका उपदध्यादित्यर्थः । आरोगस्तया देवतयाऽङ्गिरस्वद्भुवाऽऽसीदेत्येवमुपधानमन्त्रा
उच्येयाः ।

अथाष्टमं नामधेयं दर्शयति—

कश्यपोऽष्टमः स महामेरुं न जहाति । तस्यैषा भवति, इति ।

पूर्वोक्तारोगादिसप्तसूर्यापेक्षया योऽयमष्टमः सूर्यस्तस्य कश्यप इति नामधेयम् । तेन
नाम्नेष्टका उ(मु?)पदध्यात् । स च कश्यपो मेरुपर्वतं न कदाचिदपि परित्यजति मेरु-
स्थानमेव सर्वदा प्रकाशं करोति । तस्य कश्यपस्य प्रतिपादिका काचिद्विद्यते ।

अथ तामृचं दर्शयति —

यत्ते शिल्पं कश्यप रोचनावत् । इन्द्रियावत्पु-

ष्कलं चित्रभानु । यस्मिन्सूर्या अपिताः सप्त

साकम् (?) । तस्मिन्नाजानमधिविश्रयेममिति, इति ।

हे कश्यपाष्टमसूर्य यत्ते तव शिल्पं जगत्प्रकाशलक्षणं चित्रं कर्म यस्मिन्स्वकीये
प्रकाशरूपे चित्रकर्मण्यारोगादयः सप्त सूर्याः साकमर्पितास्त्वया सह स्थापितास्तस्मि-
न्शिल्पे प्रकाशलक्षण इमं यजमानं राजानं दीप्तियुक्तं कृत्वाऽधिविश्रय सर्वेषामुपरि
विशिष्टत्वेन स्थापय । कीदृशं शिल्पम्, रोचनावत्प्रकाशयुक्तम् । इन्द्रियावदिन्द्रिय-
सामर्थ्ययुक्तम् । पुष्कलं संपूर्णम् । चित्रभानु विविधराश्मियुक्तम् । इत्येषां कश्यप-
प्रतिपादिकाऽभिहिता ।

कश्यपस्य शिल्पे सप्तसूर्याणामर्पितत्वं स्पष्टी करोति—

ते अस्मै सर्वे कश्यपाज्ज्योतिर्लभन्ते । तान्सोमः

कश्यपादधिनिर्धमति । भ्रस्ताकर्मकृदिवैवम्, इति ।

ते सर्वे सप्तापि सूर्या अस्मै जगत्प्रकाशनार्थं कश्यपात्सकाशाज्ज्योतिर्लभन्ते ।
यद्यपि सूर्याः पूर्वमेव ज्योतिष्मन्तस्तथाऽपि तान्सूर्यान्सोमो देवः कश्यपात्सकाशा-
दधिनिर्धमत्यधिकत्वेन निस्तमस्का यथा भवन्ति तथा शोधयति । सोमो हि तानाहूय
कश्यपसमीपं प्रोपितवान् । तस्य कश्यपस्यानुग्रहादेतेषां प्रकाशाधिक्यं संपन्नमित्यर्थः ।
भ्रस्तेत्यादिस्तत्र दृष्टान्तः । रेफस्य व्यत्यये सति भस्त्राशब्दो धमनसाधनमित्याचष्टे ।

यथा चर्ममय्या दृष्ट्या वायुमुत्पाद्य ज्वलिताग्निना सुवर्णादेः किट्टादिकमपनीय भस्त्राक-
र्मकृत्सुवर्णकारः शोधयत्येवं कश्यपसंबन्धकारी सोमस्तान्मूर्यानिशोधयत् ।

तेषां सप्तमूर्याणां स्वरूपे मतभेदं दर्शयति—

प्राणो जीवानीन्द्रियजीवानि । सप्त शीर्षण्याः

प्राणाः । सूर्या इत्याचार्याः, इति ।

मुखनासिकयोः संचारी यः प्राणः स एव सप्तभिवृत्तिभेदैः सप्त सूर्या इत्येवं केचि-
दाचार्या आहुः । जीवानि जीवननिमित्तभूतानि महदहंकारपञ्चतन्मात्ररूपाणि
तत्त्वानि सप्त सूर्या इत्येवमन्य आचार्याः प्रचक्षते । इन्द्रियजीवानि चक्षुरादीनि
पञ्चेन्द्रियाणि मनोबुद्धिसहितानि जीवननिमित्तभूतानि सप्त सूर्या इत्येवमपरे प्रचक्षते ।
शिरस्यवस्थितानि यानि सप्त च्छिद्राणि तेषु संचरन्तः प्राणाः सप्त सूर्या इत्यन्ये ।
एते सर्वेऽप्याचार्याः सप्तमूर्यबुद्ध्या स्वरूपास्यानि तत्त्वान्याहुरतो नैते मुख्याः सप्त सूर्याः ।

अथ मुख्यानां सप्तमूर्याणां द्रष्टारावृषी उदाहरति—

अपश्यमहमेतान्सप्त भूर्यानि । पञ्चकर्णो वात्स्यायनः ।

सप्तकर्णश्च प्लाक्षिः (२) । आनुश्रविक एव नौ कश्यप

इति । उभौ वेदयिते । न हि शेकुमिव महाभेरं गुन्तुम्, इति ।

पञ्चकर्णनामकः कश्चिद्वृत्तस्य पुत्रो महर्षिरेतानारोगादीन्सप्त सूर्यान्प्रत्यक्षेणैवा-
हपश्यमित्युवाच । तथा सप्तकर्णनामकः कश्चित्प्लक्षस्य पुत्रो महर्षिरप्यहमप-
श्यमित्युवाच । अतो मनुष्यैः संनिहितत्वादेक एव सूर्योऽवलोक्यते न तु व्यवहित-
त्वादितरे षट्सूर्या अवलोक्यन्ते । किंच तावुभावापि पञ्चकर्णसप्तकर्णारूपा महर्षा
वेदयिते इत्थं वेदयतः प्राणिनः सर्वान्बोधयतः । किमिति तदुच्यते— कश्यपारूयोऽ-
ष्टमः सूर्यो न.वावयोरुभयोरानुश्रविक एव न तु प्रत्यक्षः । गुरुपदेशमनु श्रूयत
इत्यनुश्रवो वेदस्तत्रैवावगत आनुश्रविकः । “यते शिल्पं कश्यप” इत्यादिमन्त्रादेवा-
वाप्यत इत्यर्थः । प्रत्यक्षादर्शने हेतुमभ्याहतुः—महाभेरं कश्यपस्य स्थानं गन्तु-
मावां न हि शेकुमिव न शक्तौ भवाव एव, तस्माद्वेदादेव जानीवः ।

अथ कश्यपदर्शिनमृषिमुदाहरति—

अपश्यमहमेतत्सूर्यमण्डलं परिवर्तमानम् । गार्ग्यः प्राण-

व्रातः । गच्छन्तं महाभेरम् । एकं चाजहतम्, इति ।

गर्गस्य पुत्रः प्राणत्रातनामकः कश्चिन्महर्षिस्तौ पञ्चकर्णसप्तकर्णौ प्रत्येवमुवाच ।
महामेरावेव परिवर्तमानमेतत्कश्यपाभिधं सूर्यमण्डलं प्रत्यक्षेणैवा[हम्] पश्यम् । अतो
हे मुनी युवामपि महामेरुं गच्छन्त यौग्येन मार्गेण गच्छतम्, अजहतं मेरुं कदाचि-
दप्यपरित्यजन्तमेकं कश्यपाख्यं सूर्यं च गच्छतम् ।

अथ मेरुगमने मार्गं दर्शयति—

भ्राजपटरपतङ्गा निहने । तिष्ठन्नातपन्ति । तस्मादिह तप्त्रि-
तपाः (३) । अमुत्रेतरे । तस्मादिहातप्त्रितपाः, इति ।

य एते सप्त सूर्यास्तेषां मध्य आरोगाख्यस्यास्माभिर्दृश्यमानस्य सूर्यस्य गतिः प्रतिद्धा ।
तदनन्तरभाविनो भ्राजादयस्त्रयस्ते निहने मेरुमार्गस्य निहतप्रदेशेऽधोभागे तिष्ठन्ना-
तपन्ति अवस्थिताः सन्तो रश्मिभिरधोमुखैर्मेरुमार्गादधोवर्तिनः प्राणिनः सर्वतः प्रकाश-
यन्ति । यस्मादेवामधोमुखा रश्मयस्तस्मादिह लोके तप्त्रितपास्तपनशीलरश्मियुक्ताः ।
इतरे तु भ्राजपटरपतङ्गेभ्योऽन्ये स्वर्णरज्योतिष्मद्विभासाख्यः सूर्यास्तेऽमुत्र मेरुमार्गा-
दुपरिभागे वर्तन्ते । यस्मात्तेषां रश्मय ऊर्ध्वमुखास्तस्मात्त इहाधोलोकेष्वतप्त्रितपा-
स्तपनशीलरश्मियुक्ता न भवन्ति । भ्राजादीनामधोमुखरश्मित्वात्स्वर्णरादीनामूर्ध्वमुखर-
श्मित्वाच्च वर्गद्वयमध्ये तापाभावाच्छीतलेन मार्गेण मेरुं गन्तुं शक्यत इत्यर्थः ।

अथ सूर्याणां मध्यवर्तिमार्गप्रतिपादिकामृन्मवतारयति—

तेषामेषा भवति, इति ।

तेषां सप्तसूर्याणां संबन्धिनी मेरुमार्गप्रतिपादिकेयमृन्विद्यते ।

तामृचं दर्शयति—

सप्त सूर्या दिवमनुप्रविष्टाः । तानन्वेति पथिभिर्दक्षिणावान् ।

ते अस्मै सर्वे धृतमातपन्ति । ऊर्जं दुहन्ता अनपरफुरन्त इति, इति ।

आरोगादयः सप्त सूर्या दिवमन्तरिक्षमनुप्रविष्टा अनुक्रमेण व्याप्ताः । दक्षिणावा-
ञ्शास्त्रोक्ताविर्द्धकादक्षिणायुक्तोऽनुष्ठितारुणकेतुकाशिः प्रागुक्तान्सप्त सूर्यान्नुत्पत्य
पथिभिः सूर्यवर्गद्वयवर्तिभिः शीतमार्गैरिति मेरुं गच्छति । ते सूर्याः सर्वेऽव्यस्मै यज-
मानाय धृतमातपन्ति मेरुमार्गरूपमाकाशं धृतादिभोग्यवस्तुसंपूर्णं यथा भवति तथा

१ ग. गच्छतं । २ क. योगेन । ३ ख. ग. 'स्' । तत्त्वतस्तिवहात्राजः । ४ क. 'मेतं कं' ।
५ ख. ग. 'स्त्रोक्त इट्' । ६ क. 'ष्टकं द' । ७. 'ष्ट' द' । ८ ख. 'भिः सा तमार्गैः' । ९ ग. 'र्वेऽस्मै' ।

प्रकाशयन्ति । किं कुर्वन्तः, ऊर्जं दुहाना भोग्यं क्षीरादिकं संपादयन्तः, अनपस्फु-
रन्तः संतापमकुर्वन्तः, हे यजमानेहाऽऽस्थतामिह भुज्यतामित्येवं प्रियोक्तिं वदन्ति ।
यथा चाऽऽथर्वणिक्ता आमनन्ति—“ एह्येहीति तमाहुतयः सुवर्चसः सूर्यराशिभिर्यज-
मानं वहन्ति प्रियां वाचमभिवदन्त्योऽर्चयन्ते ” इति । इत्येषा सप्त सूर्या इत्यादिका
मार्गप्रतिपादिका, तयेष्टकामुपदध्यात् । तथा च बौधायनः—“सप्त सूर्याः सप्त दिशो
नानां यद्द्यावद्विभक्तं देवानामिति चत्स्रः सौरीः पुरस्तात्” इति ।

इदानीं सूर्यस्वरूपे पक्षान्तरमुपन्यस्यति—

सप्तत्विजः सूर्या इत्याचार्याः, इति ।

य एते यज्ञे होत्रादयः सप्तत्विजस्त एव सप्त सूर्या इति केचिदाचार्याः प्रचक्षते ।
अस्मिन्नर्थे कांचिद्वचनमवतारयति—

तेषामेषा भवंति, इति ।

तेषामृत्विग्गुणं सप्तसूर्याणां प्रतिपादनार्थमृग्विद्यते ।

तामेतामृचं दर्शयति—

सप्त दिशो नानासूर्याः (४) । सप्त होतार ऋत्विजः ।

देवा आदित्या ये सप्त । तेभिः सोमाभीरक्ष ण इति, इति ।

अष्टसु दिक्षु मध्ये या प्राची सा सूर्यवतीति सर्वेषां प्राणिनां प्रासिद्धा । यास्त्वन्या
आग्नेयाद्याः सप्त दिशस्ता अपि नानाविधसूर्योपेताः । ते च सप्तसु दिक्ष्ववस्थिताः ।
तत्स्वामिनः सूर्या इह कर्मणि होत्रादयः ऋत्विजो भूत्वा चरन्ति । होता प्रशास्ता
ब्राह्मणाच्छंसी पोता नेष्टाच्छावाक आशीध्र इत्येते सप्त होतारः । य एतेऽत्र होत्रादयः
ऋत्विजो देवा भूत्वा सप्ताऽऽदित्या इत्युच्यन्ते, हे सोम यागाधिपते तेभिर्होतृरूपै-
रादित्यैर्नोऽस्मानभिरक्ष । इत्यनयाऽपीष्टकामुपदध्यात् ।

[* ननु सूर्या ऋत्विग्गुणा इत्यस्मिन्नर्थे इयमृगाहता । तत्र दिशो नानासूर्या इत्येत-
दप्रस्तुताभिधानमित्याशङ्क्योत्तरमाह]—

तदप्याम्नायः । दिग्भ्राज ऋतून्करोति, इति ।

यदुक्तं दिशां नानासूर्योपेतत्वं तदप्याम्नायः, शाखान्तरे कश्चिन्मन्त्रो ब्रूते । अतो
वेदान्तरसिद्धत्वादेतदपि वक्तव्यमेव न त्वप्रस्तुतम् । किंच तस्मिन्नर्थे युक्तिरप्यस्ति ।
दिग्भ्राजस्तां तां दिशं प्राप्यावस्थिताः सूर्या ऋतून्वसन्तादिसूचितानृतुधर्मान्करोति

* एतद्वारम्योत्तरमाहेत्यन्तं क. पुस्तके नास्ति ।

तस्यां तस्यां दिशि कुर्वन्ति । न हि ऋतुनिष्पादकसूर्यव्यतिरेकेण तत्तद्वतुधर्माः संभवन्ति, तस्मात्सन्त्येव दिक्षु विभिन्नाः सूर्याः ।

अथ कैमुतिकन्यायेन दिशां बहुसूर्यत्वं दृढी करोति—

एतयैवाऽऽवृताऽऽ सहस्रसूर्यताया इति वैशम्पायनः, इति ।

एतयैवाऽऽवृता अने (वृताऽने) नैव प्रकारेणर्तुधर्मा यत्र सन्ति तत्र तत्संपादकः सूर्योऽस्तीति न्यायेनाऽऽ सहस्रसूर्यतायाः सहस्रसंख्याकसूर्योपेतत्वपर्यन्तं दिक्षु सूर्यभेदाः कल्पनीयाः, तत्र सप्तसूर्यत्वे किमाश्चर्यमिति वैशम्पायन आचार्यो मन्यते । आसहस्रमित्युपलक्षणम्, अनन्ताः सूर्या इ-यर्थः ।

अनन्तसूर्यप्रतिपादिकामृचमवतारयति—

तस्यैषा भवति, इति ।

तस्य सहस्रसूर्यवत्त्वस्य प्रतिपादिकेयमृचिद्यते ।

तामेतामृचं दर्शयति—

यद्द्यावं इन्द्र ते शतं शतं भूमीः । उत

स्युः । न त्वां वज्रिन्तसहस्रं सूर्याः (५) ।

अनु न जातमष्ट रोदसी इति, इति ।

यद्यदि हे इन्द्र ते तव शतं द्यावः स्युर्बहुभिः शतसंख्याभिर्युक्ता द्युलोकाः संभवेयुः, उतापि च शतं भूमीः स्युर्बहुभिः शतसंख्याकाभिर्युक्ता भूमयोऽपि यदि संभवेयुः, हे वज्रिस्तदानीमपि रोदसी जातं द्यावापृथिव्योर्मध्ये समुत्पन्नं त्वां सहस्रसू(स्रसू)र्याः सहस्रोपलक्षिता अनन्ताः सूर्या [न] नान्वष्ट [न] नान्वश्रुवते त्वामनु न [न] व्याप्नुवन्ति । एतावत्सु द्युलोकेषु भूलोकेषु च सत्स्वपि तत्र तत्र स्थिते त्वामनु सूर्य-व्याप्तेरपर्याप्ता देशाः, सूर्याणामनन्तत्वादित्यर्थः । इत्यनयाऽपीष्टका उ(मु?)पदध्यात् ।

मन्त्रोक्तमनन्तसूर्यत्वं युक्त्योपपादयति—

नानालिङ्गत्वाद्दतूनां नानासूर्यत्वम्, इति ।

यद्येक एव सूर्यः स्यात्तदानीं वसन्तादृतूनां नानालिङ्गत्वं न स्यात्, न हि कारण-भेदमन्तरेण कार्यभेदः संभवति । तस्माद्वतुधर्मवैलक्षण्यसिद्धये बहुसूर्यत्वमभ्युपेयम् ।

कथं तर्हि पूर्वत्र कश्यपोऽष्टम इत्येवं सूर्याणामष्टसंख्या स्वीकृतेत्याशङ्क्य तदभि-प्रायं दर्शयति—

अष्टौ तु व्यवसिता इति, इति ।

बाहम् । सन्त्येव तत्तल्लिङ्गकल्प्या अतन्ताः सूर्याः किंतु तत्रास्ति कश्चिद्विशेषो
व्यवसिता निश्चिताः सूर्या अष्टावित्येवंविधः, पञ्चवर्णसप्तकर्णाभ्यां सप्तानां सूर्याणां
प्रत्यक्षेण दृष्टत्वात्प्राणत्रातेनाष्टमस्यापि दृष्टत्वात् । ३।२२४

अष्टसंख्यां निगमयति—

सूर्यमण्डलान्यष्टात ऊर्ध्वम्, इति ।

यस्मादपिभिर्दृष्टत्वेनाष्टा सूर्या निश्चिता अतः कारणादस्माभिरदृश्यमानान्य-
प्यूर्ध्वमाकाशे सूर्यमण्डलान्यष्ट विद्यन्त इत्यभ्युपेयम् । तत्र संनिहितत्वादेकमेवास्मा-
भिर्दृश्यते ।

बहुमण्डलप्रतिपादिकामृच्चमुदाहरति—

तेषामेषा भवति, इति ।

तेषामनेकसूर्यमण्डलानां प्रतिपादिकेयमृग्विद्यते ।

तामेतामुचं दर्शयति—

चित्रं देवानामुदगादनीकम् । चक्षुर्मित्रस्य वरुणस्याश्रेः । आप्रा

द्यावापृथिवी अन्तरिक्षम् । सूर्य आत्मा जगतरतस्थुपश्चेति(६), इति ।

साकं श्लाक्षिस्तप्त्रितपा नानासूर्याः सूर्या नव च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके प्रथमप्रपाठके

सप्तमोऽनुवाकः ॥ ७ ॥

चित्रं बहुमण्डलरूपत्वेन विचित्रं देवानामनीकमन्धकाररूपवृत्रशरीरात्मकस्य
शत्रोर्विनाशकत्वेन देवमैन्यरूपमादित्यमण्डलमुदगात्पूर्वस्यां दिश्युदेति । तच्च मण्डलजातं
मित्रादीनां चक्षुःस्वरूपम् । अन्धकारनिवारणेन चक्षुषोऽनुग्रहात् । तादृशं सैन्यं
द्यावापृथिवी अन्तरिक्षं चाऽऽप्रा लोकत्रयं स्वकीयप्रकाशेनाऽऽपूर्य वर्तते । तथाविध-
मण्डलसमूहस्वामी सूर्यो जगतो जङ्गमस्य तस्थुपः स्थावरस्य चाऽऽत्मा स्वरूपम् ।
इत्यनेनेष्टकामुपदध्यात् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीय-

तैत्तिरीयारण्यकभाष्ये प्रथमप्रपाठके सप्तमोऽनुवाकः ॥ ७ ॥

अथ प्रथमेऽष्टमेऽनुवाकः ।

कल्पः—“पुस्तात्केदमभ्रमित्येकाम्” इति । पाठस्तु—

केदमभ्रं निविशते । कायं संवत्सरो मिथः ।

काहः केयं देवं रात्री । क मासा ऋतवः श्रिताः, इति ।

अपो विभ्रती(भर्ती) त्यभ्रं मेवस्वरूपं तच्चाऽऽकाशे निरालम्बत्वेनास्माभिर्दृश्यतेऽतः कुत्राऽऽधारे निवसतीति प्रश्नः । न ह्यालम्बनमन्तरेण निर्देष्टुं शक्यम् । एतच्चोपलक्षणम्, कारणमपि किमिति प्रष्टुमभिप्रायः । एवं संवत्सराहोरात्रमासर्तवः कस्मिन्नाश्रयेऽवस्थिताः किं वा तेषां वारणमिति हे देव जगत्कर्तः कथय । संवत्सरस्य बहवयवसमाष्टित्वं द्योतयितुं मिथ इत्युक्तम् । बहवः कालावयवाः संभूय वसन्ति यत्र सोऽयं संवत्सरः ।

कल्पः—“अर्धमासा इत्युपरिष्ठात्” इति ।

अर्धमासां मुहूर्ताः । निमेषां क्षुटिभिः सह ।

केमा आपो निविशन्ते । यदीतो यान्ति संप्रति, इति ।

अर्धमासमुहूर्तनिमेषाः प्रसिद्धाः । कालपरमाणुद्वयात्मकः कालवृणुकक्षुटिः, तथा विधैः क्षुटिभिः सहार्धमासादयः कुत्राऽऽधारे स्थिताः कुतश्चोत्पन्नाः । भूमौ वर्तमाना आपो याः सन्ति ता यदि धर्मकाल इतो भूमिः सकाशाद्यान्ति । दृश्यते हि तस्मिन्काले सर्वत्र जलशोषः । संप्रति तदानीमिमा आपः क निविशन्ते चाऽऽसामाधारः कः ।

कल्पः—“काला अप्सु निविशन्ते(न्त) [इति द्वेः]” इति । तत्र प्रथमामाह—

काला अप्सु निविशन्ते । आपः सूर्यं समाहिताः (१) ।

अम्राण्यपः प्रपद्यन्ते । विद्युत्सूर्यं समाहिता, इति ।

पूर्वमन्त्रद्वयोक्तानां प्रश्नानामिदमुत्तरम् । संवत्सरादयश्चुट्यन्ताः कालाः पृष्ठास्ते सर्वे काला अप्सु निविशन्ते । “आपो वा इदमग्रे सलिलमासीत्” इत्येषां जगत्कारणत्वेनाऽऽस्मात्तत्वात् । तत्रैव कालानामवस्थानमुत्पत्तिश्च । तथा हि मनुना तावदेवं स्मर्यते—

“अप एव ससर्जाऽऽदौ तामु वीर्यमवाप्नुजत् ।

तदण्डमभवच्छ्रमं सूर्यकोटिसमप्रभम्” इति ।

परमेश्वरेण प्रथमं सृष्टास्वप्नु घनीभावसामर्थ्ये प्राप्तिसे सति ब्रह्माण्डं निष्पन्नं तैच्च ब्रह्माण्डमभिन्नं सद्यावदवस्थितं तावतः कालस्य संवत्सर इति नाम संपन्नम् । तथा च वाजसनेयिनो बृहदारण्यके सामानन्ति—“तद्यद्वेत आसीत्संवत्सरोऽभवन्न ह पुरा ततः संवत्सर आस ” इति । एवं ब्रह्माण्डेन सहाप्सु संवत्सरे समुत्पन्ने सति तदवयवाः कालविशेषाः सर्वेऽप्यद्भ्य एवोत्पन्ना अप्सवेव निविशन्ते, तदिदं कालप्रश्नस्योत्तरम् । या एता आपो भूमौ शुष्यन्ति ताः सर्वा रश्मिद्वारा सूर्ये समाहिता भवन्ति । घर्मकाले हि तीक्ष्णैः सूर्यरश्मिभिर्जलशोषः सर्वैः प्राणिभिर्दृश्यते । अत एव बुद्धिमद्भिर्निरुक्तम्— “ सहस्रगुणमुत्सृष्टुमादत्ते हि रसं रविः ” इति । इदं च केमा आपो निविशन्त इत्यस्योत्तरम् । तेभ्यः सूर्यरश्मिभ्यः सकाशाद्भ्राणि जलं प्राप्नुवन्ति । रश्मयो हि स्वानिष्ठजलं धूमज्योतिर्मस्तां मेलनेनाभ्राकारमापादयन्ति, अतोऽभ्रस्य रश्मिगता आप एवोत्पत्तिकारणमाधारश्च । इदं च केदमभ्रमितिप्रश्नस्योत्तरम् । येयं विद्युन्मेघेषु दृश्यते येयं सूर्ये समाहिता । सूर्यरश्मेरेव विद्युदाकारेण परितत्त्वात् । एतदुत्तरसामर्थ्यात्केयं विद्युन्निविशत इत्यपि प्रश्नोऽत्र द्रष्टव्यः ।

अथ द्वितीयामाह—

अनवर्णे इमे भूमी । इयं चांसौ च रोदसी, इति ।

वर्णो रूपविशेषस्तद्वाहित्यमवर्णत्वं कुरूपत्वम् । केनापि कुरूपत्वेन रहितत्वमनवर्णत्वं सुरूपत्वम् । इमे भूमी उभे अनवर्णे सुरूपे दृश्येते । अत्र द्विवचनान्तभूमिशब्देन विवक्षितमर्थं श्रुतिरेव ब्रूते । इयं च भूमिरप्यंसौ च द्यौरप्येते रोदसी द्यावापृथिव्यौ भूमिशब्देन विवक्षिते इत्यर्थः । द्यावापृथिव्योः सुरूपत्वं नाम बहुविधदेवपरिपूर्णत्वम् ।

कल्पः—“ किंस्विदत्रेति पञ्च वैष्णवीः ” इति । तत्र प्रथमामाह—

किंस्विदत्रान्तरा भूतम् । येनेमे विधृते उभे ।

विष्णुना विधृते भूमी । इति वत्सस्य वेदना, इति ।

येन वस्तुनेमे द्यावापृथिव्यावुभे अपि विधृते विशेषेण सर्वजगदाधारत्वेन धृते अत्रान्तराऽनयोर्द्यावापृथिव्योर्मध्ये किंस्विद्भूतं किं नाम वस्तु तादृशं विधारकमभूत्, इति प्रश्नः । विष्णुना व्यापिना परमेश्वरेण भूमी द्यावापृथिव्यौ विधृते इत्येवं वत्साख्यस्य महर्षेर्वेदना विज्ञानम् । वत्सो हि स्मृतिकर्ता स च विष्णुमेव द्यावापृथिव्योर्विधारकं स्मरति । इदं च किंस्विदत्रेतिप्रश्नस्योत्तरम् ।

१ ख. 'अ स' । २ क. तत्र ब' । ३ क. तद्रे' । ४ ख. ग. आभाति । ५ ख. ग. 'ण्डे स' । ६ क. 'प्रश्नोत्त' । ७ क. 'ण्णवीभिरवति । ख. ग. 'ण्णति ।

अथ द्वितीयामाह—

इरावती धेनुमती हि भूतम् । सूयवसिनी मनुषे दशस्ये (२) ।

व्यष्टभ्राद्रोदसी विष्णवेते । दार्धर्धं पृथिवीमभितो मयूखैः, इति ।

मनुषे मनुष्यार्थमेते द्यावापृथिव्याविरावती अन्नवत्यौ बह्वन्नयुक्ते धेनुमती धेनुमत्यौ सूयवसिनी शोभनैर्यवसैर्भक्ष्यैर्युक्ते दशस्ये दातुमर्हे भूतभन्नादिदानशक्ते भवतः । रोदसी द्यावापृथिव्यावेतादृशौ व्यष्टभ्राद्रिष्णुर्विशेषेण धृतवान् । हे विष्णो त्वं पृथिवीमेतां द्युलोकसहितामभितोऽध उपरि च मयूखैः शङ्कुस्थानीयै रश्मिभिर्दार्धर्धं धृतवानसि ।

अथ तृतीयामाह—

किं तद्विष्णोर्वलमाहुः । का दीप्तिः किं परायणम् ।

एको यद्धारयद्देवः । रेजती रोदसी उभे, इति ।

यद्देवो यो विष्णुरेक एव रेजती राजमाने रोदसी द्यावापृथिव्यायुभे धारयद्धृत्वास्तस्य विष्णोः किं तद्वलं तादृशी शक्तिः कुत आगता, यैर्मयूखैर्धृतवान्सा दीप्तिः का कुत्रत्या, किं च परायणं तस्य सहायभूतं वस्तु, इति प्रष्टार आहुः ।

अथ चतुर्थीमाह—

वाताद्विष्णोर्वलमाहुः । अक्षरादीप्तिरुच्यते । त्रिप-

दाद्धारयद्देवः । यद्विष्णोरेकमुत्तमम् (३), इति ।

विष्णुर्हि वातरूपं सूत्रात्मानमुत्पाद्य तेन सूत्रेण सर्वं जगद्धारयति । तथा च वाज-
सनेयिन आमनन्ति—“वायुर्वै गौतम तत्सूत्रं वायुना वै गौतम सूत्रेणायं च लोकः
परश्च लोकः सर्वाणि च भूतानि संदृब्धानि भवन्ति” इति । तस्माद्विष्णोर्वलं धारण-
सामर्थ्यं वातादागतमित्यभिज्ञा उत्तरमाहुः । दीप्तिर्जगदवभासकं ज्योतिः, तच्च
विष्णोरक्षराद्विनाशरहितात्स्वकीयात्परमपदाद्भवतीत्यभिज्ञैरुच्यते । विष्णोर्हि जगत्सु-
ष्ट्यादिनिर्वहकमुपासकैरुपास्यमिदमपरं यच्च ज्ञानिभिर्वेद्यं परमं पदम्, अत एवाऽऽ-
स्मायते—“तद्विष्णोः परमं पदं सदा पश्यन्ति सूरयः” इति । तत्र परविद्यागम्यं
स्वरूपं विनाशरहित्यादक्षरम् । अत एवाऽऽथर्वणिका आमनन्ति—“अथ परा यया
तदक्षरमभिगम्यते” इति । तस्मादक्षराज्जगदवभासिका चैतन्यरूपा दीप्तिर्लभ्यते ।
“तमेव भान्तमनुभाति सर्वं तस्य भासा सर्वमिदं विभाति” इति श्रुतेः । इदं च का

दीप्तिरित्यस्योत्तरम्—पुरुषसूक्ते—“पादोऽस्य विश्वा भूतानि त्रिपादस्यामृतं दिवि” इत्याम्नायते । सर्वमप्येतज्जगदस्य परमेश्वरस्य चतुर्थोऽंशः । अवाशिष्टमंशत्रयं व्यवहारातीतत्वादमृतमविनश्वरं सद्द्योतनात्मके स्वस्वरूपे सर्वदाऽवतिष्ठते । तादृशात्रिपात्स्वरूपाद्ब्रह्मणो लब्धसामर्थ्यो देवो विष्णुर्धारयत्सर्वं जगद्वारयति । यन्निपाद्वस्तु विष्णोरेकमेवोत्तमं स्वरूपं तस्मात्रिपदादिति पूर्वत्रान्वयः । अथ वैतदुत्तरवशात्पूर्वत्रैको यद्वारयदिति वाक्ये क्रयमेको धृतवानिति प्रश्न उन्नेयः ।

अथ पञ्चमीमाह—

अस्यो वायवश्चैव । एतदस्य परायणम्, इति ।

य एतेऽग्नयः सावित्रादय आरुणकेतुकान्ताः, ये च तत्सखिभूता वायवः चक्राद्येऽप्यादित्याः, एतत्सर्वं देवताजातमस्य विष्णोः परायणं सहकारिभूतम् । इदं च किं परायणमित्यस्योत्तरम् ।

कल्पः—“पृच्छामि त्वां परं मृत्युमिति चतस्रो मृत्युमतीः” इति । तत्र प्रथमा-
माह—

पृच्छामि त्वां परं मृत्युम् । अवमं मध्यमं चतुर्थम् ।

लोकं च पुण्यपापानाम् । एतत्पृच्छामि संप्रति, इति ।

अत्र कश्चिन्मुनिर्निज्ञासुरभिज्ञमन्यं मुनिं पृच्छति—हेऽभिज्ञ मुने त्वां प्रति चतुर्विधान्मृत्युन्पृच्छामि । परोऽवमो मध्यमश्चतुर्थश्चेत्येते मृत्यवस्तेषां स्वरूपं ब्रूहि । चतुर्थ इत्येतस्मिन्नेव चतुः(तु)शब्दः । तथा पुण्यकृतां पापिनां च लोकं ब्रूहि । एतत्सर्वमिदानीं पृच्छामि ।

अथ द्वितीयामाह—

अमुमाहुः परं मृत्युम् । पवमानं तु मध्यमम् ।

अग्निरेवावमो मृत्युः । चन्द्रमाश्चतुरुच्यते (४), इति ।

इदमभिज्ञस्योत्तरम्—योऽसावादित्योऽमुमेव परं मृत्युं पूर्वं महर्षय आहुः । आदित्यस्य परिस्पन्दबाहुल्येनाऽऽयुषः क्षये सति मृत्योरलङ्घनीयत्वात् । पवमानं वायुं मध्यमं मृत्युमाहुः । प्राणवायोर्नाडीष्वन्यथा संचारे सति तत्क्लेशेन मृत्युः प्राप्यते स च प्राणायामकुशलैर्योगिभिः क्लेशेन समाधातुं शक्यते, तस्मान्मध्यमो मृत्युः । जाठराग्निर्यदा मेन्दो भवति तदा व्याधिद्वारा मृत्युः प्राप्नोति स च चिकित्सकैरल्प-

१ अ. रं तद्व्यो । २ क. ख. °यः । ए१° । ३ ख. त्वां । ४ ख. त्वां । ५ क. त्वा । ६ क. ख. परमो मध्यमोऽवमोऽधवश्च । ७ क. °तुये° । ८ ख. °त्युः । जठ° । ९ क. ख. मन्दी ।

प्रयासेन समाधातुं शक्यते तस्मादग्निरवमो मृत्युः । चन्द्रमा ओषधीनामधिपतिः,
तदनुग्रहाभावे सत्यन्नाभावान्मृत्युः प्राप्नोति, तस्मादसौ चतुर्थो मृत्युः ।

अथ तृतीयामाह—

अनाभोगाः परं मृत्युम् । पापाः संयन्ति सर्वदा ।

आभोगास्त्वेवं संयन्ति । यत्र पुण्यकृतो जनाः, इति ।

पापाः श्रुतिस्मृत्युल्लङ्घनेन पापमेवाऽऽचरन्तः पुरुषा अनाभोगाः सुखलेशेनापि
हीनाः कृमिकीटादयः सन्तः सर्वदा परं मृत्युं संयन्ति कतिपयैरेवाऽऽदित्यपरिस्पन्दै-
रल्पायुषः सन्तः पुनः पुनर्जायन्ते म्रियन्ते च । सेयं सर्वदा परमृत्युमिति । ये तु
श्रुतिस्मृतिमार्गवर्तिनस्ते सर्वेऽप्याभोगाः संपूर्णाः सर्वभोगयुक्ताः सन्तस्तादृशं स्थानं
प्राप्नुवन्ति । यत्र यस्मिन्स्वर्गे पूर्वं पुण्यकृतो जना देवा वर्तन्ते तत्र गच्छन्ति । एतत्तु
लोकं च पुण्यपापानामित्यस्योत्तरम् ।

अथ चतुर्थीमाह—

ततो मध्यममायन्ति । चतुर्मासं च संप्रति, इति ।

ततः पूर्वोक्तेभ्योऽत्यन्तपापकृद्भ्योऽत्यन्तपुण्यकृद्भ्यश्चान्ये ये पुरुषा मिश्राणि पुण्य-
पापान्याचरन्ति ते संप्रति मनुष्यजन्मनि मध्यमाधमचतुर्थमृत्युं च तदा प्राप्य प्रती-
कारैः समादधते । एतदपि पुण्यपापलोकप्रश्नस्योत्तरम् ।

कल्पः—“पृच्छामि त्वा पापकृतश्चतस्रो निरयवतीः” इति । तत्र प्रथमामाह—

पृच्छामि त्वा पापकृतः । यत्र यातयते थमः ।

त्वं नस्तद्ब्रह्मन्प्रब्रूहि । यदि वेत्थासतो गृहान् (५), इति ।

हे ब्रह्मंस्त्वामिदं पृच्छामि । किं पृच्छसीति तदुच्यते—पापकृतः प्राणिनो
यमो यत्र स्थाने यातयते क्लेशयति तत्स्थानं नोऽस्मभ्यं त्वं प्रब्रूहि । यद्यसतः
पापिनो जन्तोर्गृहानायतनानि वेत्थ तर्हि शुश्रूषवे मह्यं ब्रूहि ।

अथ द्वितीयामाह—

कश्यपादुदिताः सूर्याः । पापान्निघ्नन्ति सर्वदा ।

रोदस्योरन्तर्देशेषु । तत्र न्यस्यन्ते वासवैः, इति ।

योऽयं कश्यपाख्योऽष्टमः सूर्यो महामेरौ नित्यं वसति तस्मादुत्पन्ना आरोगादयः
सप्त सूर्यास्तदीयमूर्तिविशेषा अन्ये सहस्रसंख्याकास्ते सर्वेऽपि रोदस्योरन्तर्धावापृथि-

व्योर्मध्य(ध्ये)देशेषु रौरवादिनरकप्रदेशेषु, पापान्पापिनः प्राणिनः सर्वदा निर्गन्ति निःशेषेण मारयन्ति । मारिताश्च ते पापिनो वासवैर्निवासहेतुभिः सूर्यराश्मिरूपैर्देवैस्तत्र न्यस्यन्ते तेष्वेव नरकप्रदेशेषु पुनरपि बाधिता उत्पाद्य स्थाप्यन्ते ।

अथ तृतीयामाह—

तेऽशरीराः प्रपद्यन्ते । यथाऽपुण्यस्य कर्मणः ।

अपाण्यपादकेशासः । तत्र तेऽयोनिजा जनाः, इति ।

ते पापिनस्तेषु नरकस्थानेष्वशरीराः संपूर्णवयैवसमीचीनावयवरहिताः प्रपद्यन्ते जन्म प्राप्नुवन्ति, अपुण्यस्य कर्मणो यथा योग्यं तथा प्राप्नुवन्ति । तत्र कश्चित्पापी पाणिशून्यः कुणिर्भवति । अपरः पादहीनः पङ्कुर्भवति । अपरः केशहीनः खलतिर्भवति । एवमपाण्यपादकेशासो विकृतशरीरा जायन्ते । किञ्च तत्र तेषु नरकस्थानेषु केचिदयोनिजा जन्तवो भवन्ति । तन्मध्ये केचित्स्वेदजाः कृमिदंशाद्या अपर उद्भिदस्तस्मिन्माद्या भवन्ति । अत एव वाजसनेयिनः पञ्चाशिविध्यां दक्षिणोत्तरमार्गरहितानां पापिनामीदृशं जन्माऽऽमनन्ति—“ अथ य एतौ पन्थानौ न विदुस्ते कीटाः पतङ्गा यदिदं दन्दशूकम् ” इति । छन्दोगाश्चैवामनन्ति—“तानीमानि क्षुद्राण्यसकृदावर्तानि भूतानि भवन्ति ” इति ।

अथ चतुर्थीमाह—

मृत्वा पुनर्मृत्युमापद्यन्ते । अद्यमानाः स्वकर्मभिः (६) ।

आशातिकाः क्रिमय इव । ततः पूयन्ते वासवैः, इति ।

तेषु नरकस्थानेषूपपन्नाः प्राणिनः सकृन्मृत्वा पुनरुत्पद्यन्ते मृत्युं प्राप्नुवन्ति, जन्ममरणसहस्राणि प्रतिपद्यन्त इत्यर्थः । ते च स्वकर्मभिः स्वकीयैः पापैरद्यमाना भक्ष्यमाणाः, कर्मपरवशा इत्यर्थः । तेषामेव मध्येऽस्मत्प्रत्यक्षसिद्धो दृष्टान्त उदाह्रियते— आशातिका आगत्य शात्यमाना अस्माभिरेव बाध्यमानाः शिरोवस्त्रखट्वादिषु वर्तमानाः क्रिमय इव यूका मत्कुणादय इव । यूकादयः पापिनो यथाऽस्माभिः प्रतिक्षणं मार्यन्ते एवमन्येऽपि पापिनो देवैर्मार्यन्त इत्यर्थः ।

अथ ब्राह्मणम्—

अपैतं मृत्युं जयति । य एवं वेद । स खल्वैवं-

विद्ब्राह्मणः । दीर्घश्रुत्तमो भवति । कश्यप-

स्यातिथिः सिद्धगमनः सिद्धागमनः, इति ।

यः पुमानेवं कश्यपादुदिताः सूर्या इत्याद्युक्तप्रकारेण कश्यपमहिमानं जानाति, असावेतमपमृत्युं कृमिकीटादिकेषूक्तमपकृष्टमृत्युं जयति । विदुषः पापेष्वप्रवृत्तेर्युक्तो मृत्युजयः । किं च स खलु ब्राह्मण एवंवित्कश्यपमहिमाभिज्ञः सन्दीर्घश्रुत्तमो भवति, दीर्घं चिरकालं कश्यपेन श्रूयते सम्यगनुष्ठाताऽयमिति, ततोऽप्यतिशयो बहूनां देवानां मुखाच्छ्रवणं बहवोऽपि देवाः कश्यपसमीपं गत्वा ब्राह्मणोऽयमारुणके-
तुकं सम्यगनुतिष्ठतीति पुनः पुनः कथयन्त्यतोऽयं दीर्घश्रुत्तमः । परलोके कश्यपस्या-
तिथिरिव पूज्यो भवति । किंच स ब्राह्मणः स्वेच्छया कश्यपसमीपगमनागमनयोः
समर्थो भवति ।

अथ ब्राह्मणोक्तार्थस्य प्रतिपादिकामृचमवतारयति —

तस्यैषा भवति, इति ।

तामेतामृचं दर्शयति —

आ यस्मिन्त्सप्त वासवाः । रोहन्ति पूर्या रुहः (७) ।

ऋषिर्ह दीर्घश्रुत्तमः । इन्द्रस्य घर्मो अतिथिरिति, इति ।

यस्मिन्कश्यपे सप्तसंख्याका आरोगादयः सूर्या आ रोहन्ति कश्यपादेवोत्पद्य स्थितिं
लभन्त इत्यर्थः । कीदृशाः सप्त सूर्याः, वासवा जगन्निवासहेतवः, पूर्या रुहः सृष्ट्यादा-
वुत्पन्नत्वेन प्रथमाङ्कुरभूताः, तस्येन्द्रस्य परमैश्वर्ययुक्तस्य कश्यपस्य दीर्घश्रुत्तमनामकः
कश्चिद्वर्षिर्घर्मो दीप्यमानः सन्नतिथिः संपन्नः । इत्यनयेष्टकामुपदध्यात् । अत एव
बौधायनः—“ मा यस्मिन्नग्रे नयेति द्वे ” इति ।

अथ ब्राह्मणमुच्यते—

कश्यपः पश्यको भवति । यत्सर्वं

परिपश्यतीति सौक्ष्म्यात्, इति ।

योऽयमष्टमः सूर्यो रूढ्या कृपश्य इति नाम्नाऽभिधीयते स एवावयवार्थपर्यालोचना-
यामाद्यन्तयोरक्षरयोर्व्यत्यासेन पश्यको भवति । यद्यस्यात्कारणादत्यन्तसूक्ष्मत्वेन
दिव्यदृष्ट्या सर्वमतीतानागतादिकं पारितः पश्यति ।

तदेवं कश्यपप्रकरणं समाप्त्याग्निप्रकरणमारभते—

अथाग्नेरष्टपुरुषस्य । तस्यैषा भवति, इति ।

अथ कश्यपमहिमकथनानन्तरमष्टपुरुषस्याष्टसंख्याकमूर्तियुक्तस्याग्नेर्महिमा कथ्यत इति शेषः । तस्याग्नेर्महिमप्रतिपादिकेयमृग्विद्यते ।

तामेतामृचं दर्शयति—

अग्ने नयं सुपथा राये अस्मान् । विश्वानि देव

वयुनानि विद्वान् । युयोध्यस्मज्जुहुराणमेनः ।

भूयिष्ठां ते नमउक्तिं विधेमैति (८), इति ।

समाहिता दशस्ये उत्तममुच्यते गृहान्त्स्वकर्मभिः पूर्या रुहं इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके प्रथमप्रपाठकेऽ-

ष्टमोऽनुवाकः ॥ ८ ॥

हेऽग्ने राये भनप्राप्त्यर्थमस्मान्मुपथा नय शोभनेन मार्गेण प्रापय । हे देव त्वं विश्वानि वयुनानि सर्वान्मार्गाज्ज्ञानन्सन्वर्तसे । जुहुराणं कुटिलमेनः पापमस्मद्युयो-
ध्यस्मत्सकाशाद्विजो जय । ते तुभ्यं भूयिष्ठामत्यधिकां नमउक्तिं नमस्कारप्रतिपादकं
वाक्यं विधेम कुर्यास्म । इत्यनयेष्टकामुपदध्यात् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-

यारण्यके प्रथमप्रपाठकेऽष्टमोऽनुवाकः ॥ ८ ॥

अथ प्रथमे नवमोऽनुवाकः ।

कल्पः—“ अग्निश्च जातवेदाश्चेत्यष्टौ ” इति । पाठस्तु—

अग्निश्च जातवेदाश्च । सहोजा अजिराप्रभुः । वैश्वानरो

नर्यापाश्च । पङ्क्तिराधाश्च सप्तमः । विसर्पेवाऽष्टमोऽ

ग्नीनाम् । एतेऽष्टौ वसवः क्षिता इति, इति ।

अन्यादयः शब्दा मूर्तिविशेषाणां नामधेयानि । तत्र यः पङ्क्तिराधाः सोऽग्नीनां मूर्तिविशेषाणां मध्ये सप्तमो ज्ञेयः । विसर्पच्छ (पेवश) ऋदेन विसर्पति नाम विव-
क्ष्यते । सोऽयमग्नीनां मध्येऽष्टमः । एतेऽन्यादयोऽष्टौ मूर्तिविशेषा वसवः सर्वेषां प्राणिनां निवासहेतवः, स्वयं च क्षिताः सुखेन निवासं प्राप्ताः । इतिशब्द उपधानप्र-
दर्शनार्थः । अस्यामृच्यभिहितानि नामान्येवोपधानमन्त्राः । अग्निस्तया देवतयाऽङ्गिर-
स्वदध्नुवाऽऽसीदेत्येवं सर्वत्रोपधानम् ।

अथ ब्राह्मणमुच्यते—

यथर्वेवाग्नेरर्चिर्वर्णविशेषाः । नीलार्चिश्च पीतार्चिश्चेति, इति ।

ऋतूननतिक्रम्य यथर्तु, यस्यतोऽर्यादृशो वर्णविशेषस्तास्मिन्नृतावग्नेरपि वर्णविशेषस्ता-
दृगेव भवति । एवं सति कचिदृतौ नीलार्चिः कचिच्च पीतार्चिरित्यादिकं द्रष्टव्यम् ।

कल्पः— “ प्रभ्राजमाना इत्येकादश रुद्राः प्रभ्राजमान्य इत्येकादश रुद्राण्यः ”
इति । तदेतदुभयविधं विधत्ते—

अथ वायोरेकादशपुरुषस्यैकादशस्त्रीकस्य, इति ।

अथाग्नेरष्टविधस्य मन्त्रस्य कथनादनन्तरम्, एकादशभिः पुरुषमूर्तिभिरेकादशभिः
स्त्रीमूर्तिभिश्च युक्तस्य वायोरष्टका उपधेयाः ।

तत्र पूर्ववन्नामधेयरूपान्मन्त्रान्दर्शयति—

प्रभ्राजमाना व्यंवदाताः (१) । याश्च वासुकि-

वैद्युताः । रजताः परुषाः श्यामाः । कपिला आति-

लोहिताः । ऊर्ध्वा अवपतन्ताश्च । वैद्युत इत्येकादश, इति ।

अत्रापि प्रभ्राजमानास्तया देवतयाऽङ्गिरस्वद्ध्रुवाऽऽसीदेत्यादिकं द्रष्टव्यम् । याश्चेत्यु-
पन्यासायमुच्यते नतु नामान्तःपाती । वैद्युतपर्यन्ता या (य) उक्तास्ता (स्त) इतिशब्देन
परामृश्यन्ते । इत्येकादश वायुसंबन्धिपुरुषाणाः । एकैकास्मिन्गणे पुरुषबाहुल्यात्प्रभ्रा-
जमाना इत्यादिबहुवचननिर्देशः । एकादशस्त्रीकस्येति विहितत्वादानाम्नाता अपि
स्त्रीनाममन्त्रा अत्रोन्नेयाः । तथा च प्रभ्राजमान्यस्तया देवतयाऽङ्गिरस्वद्ध्रुवाऽऽसीदेति
मन्त्रपाठः संपद्यते ।

उक्तवायुगणवेदनं प्रशंसति—

नैनं वैद्युतो हिनस्ति । य एवं वेद, इति ।

यः पुमान्वायुगणमाहात्म्यं वेदैर्न वैद्युतोऽङ्गिरशानिरूपो न हिनस्ति ।

एतस्योत्तमफलत्वं द्योतयितुं वैद्युतवधस्य कष्टतां दर्शयति—

स होवाच व्यासः पाराशर्यः ।

विद्युद्रधमेवाहं मृत्युमैच्छामि^१, इति ।

पराशरस्य पुत्रो व्यासाख्यो महर्षिर्योऽस्ति स खल्वेवमुवाच, विद्युताऽशनिना
क्रियमाणो यो वधस्तमेवाहं मृत्युमैच्छं तस्य मरणस्यातिकष्टत्वात्स एव वध एको

मृत्युशब्दस्य मुख्यार्थः । तदपेक्षयाऽन्येषां पापिष्ठत्वाभावादितरे वधा मृत्यव एव न भवन्तीत्यहं मन्ये ।

विद्युद्वधस्यातिकष्टत्वं प्रदर्श्य वेदितुस्तद्वधराहित्यलक्षणं फलं पूर्वोक्तमुपसंहरति —
न त्वकाम* हन्ति (२) । य एवं वेद, इति ।

एवं वेदितुर्विद्युद्वधपरिहारार्थित्वाद्विद्युद्वधे कामरहितं वेदितारं स वैद्युतोऽशनिर्नैव हन्ति ।

कल्पः—“ स्वानभ्राडित्येकादश गन्धर्वाः पदशः पश्चात् ” इति । तदेतद्विधत्ते—
अथ गन्धर्वगणाः, इति ।

वायुगणानन्तरं गन्धर्वगणा उपधेयाः ।

गन्धर्वाणां नाममन्त्रान्दर्शयति —

स्वानभ्राद् । अङ्घ्रिर्विम्भारिः । हस्तः
सुहस्तः । कृशानुर्विश्वावसुः । मूर्धन्वान्सूर्य-
वर्चाः । कृतिरित्येकादश गन्धर्वगणाः, इति ।

स्वानादीनि गणनामधेयानि । स्वानत(स्तः)या देवतयाऽङ्घ्रिरस्वद्भ्रुवाऽऽसीदेत्येवमुप-
धानं कर्तव्यम् ।

एकादशसंख्याका य एते गन्धर्वगणास्तान्प्रशंसति—

देवाश्च महादेवाः । रश्मयश्च देवा गरगिरः (३) । इति ।

देवाः स्वयं द्योतमानाः, महादेवा इतरेषु देवेषु मध्ये गुणैर्महान्तः रश्मयो दीप्ति-
मन्तः, देवा इतरेषामपि द्योतयितारः, गरगिरो विषमपि निगीर्य जरयन्ति ।

एतद्वेदनं प्रशंसति—

नैनं गरो हिनस्ति । य एवं वेद, इति ।

वेदितुर्विषयाया नास्ति ।

कल्पः—“ गौरी मिमायेत्येका ” इति ।

गौरी मिमाय सलिलानि तक्षती । एकपदी
द्विपदी सा चतुष्पदी । अष्टापदी नवपदी बभ्रु-
वुषी । सहस्राक्षरा परमे व्योमन्निति, इति ।

गौरी शुक्लवर्णा सरस्वती या शब्दब्रह्मात्मिका सा मिमाय मिमीते स्वकीयैः
शब्दैरभिधेयं सर्वं जगत्पारिच्छिनत्ति । किं कुर्वती, सलिलान्युदकजन्यानि सर्वाणि

भूतज्जातानि तक्षती स्वव्याप्त्या नाना कुर्वती । एकैकस्य हि पदार्थस्य बहूनि नामधेयानि, वृक्षो महीरुहः शाखीत्येवं पार्यायबहुत्वदर्शनात् । यद्यप्यत्र प्रवृत्तिनिमित्तभूता अवयवार्था भिद्यन्ते तथाऽपि देशभेदेन भिन्नभाषासु नास्ति प्रवृत्तिनिमित्तभेदः । अतः शब्दप्रपञ्चस्य बाहुल्यादर्थप्रपञ्चोऽपि स्वल्पो भवति । सा च सरस्वती छन्दोभेदादेकपद्यादिरूपेण वर्धमाना सहस्राक्षरा सहस्रशब्दस्यानन्तपर्यायत्वादनन्ताक्षरा, अत्र बभूवुषी भवितुमिच्छां कृतवती परमे व्योमन्विविधरक्षके परमे जगत्कारणे ब्रह्मणि स्थिता । इत्यनयेष्टकामुपदध्यात् ।

अस्या ऋचस्तात्पर्यं दर्शयति—

वाचो विशेषणम्, इति ।

षाग्देवतायाः स्तुतिरस्यामृचि क्रियत इत्यर्थः ।

कल्पः—“वराहव इति सप्त वाताः पदशः” इति तदेतद्विधत्ते—

अथ निगदव्याख्याताः । ताननुक्रमिष्यामः, इति ।

अथ सारस्वतेष्टकोपधानानन्तरं निगदव्याख्याता उपधेयाः । निगद्यमानेनैव मन्त्रपाठेनैव तेषां वायूनां महिमा विस्पष्टमाख्यातो भवति । तानेतान्मन्त्राननुक्रमेण कथयिष्यामः ।

प्रतिज्ञातान्मन्त्रान्दर्शयति—

वराहवः स्वतपसः (४) । विद्युन्महसो धूपयः ।

श्वापयो गृहमेधाश्चेत्येते । ये चेमेऽशिमिविद्विषः, इति ।

अत्र वराहव इत्यारभ्य गृहमेधा इत्यन्तैः षड्भिः पदैः पर्जन्यप्रवर्तका वायुविशेषा उच्यन्ते । तेषां गणरूपत्वादकैकगणस्थान्बहून्विवाक्षित्वा वराहव इत्यादिवहुवचननिर्देशः । वरं श्रेष्ठं वर्षमाह्वयतीति वराहः (हुः), ते च बहवो वराहवः । ये वायवः स्वतपसः स्वयमेव तपन्ति न तु तापार्थमग्निमादित्यं वाऽपेक्षन्ते स्वतपसः । विद्युत्समानं महस्तेजो येषां ते विद्युन्महसः धूपयो गुग्गुलदशाङ्गादिद्रव्यान्तरैरनन्तरान्पेक्षेण स्वशरीरगतसुगन्धेनैव सर्वान्पदार्थान्धूपयन्तो वासितान्कुर्वन्तो वर्तन्ते । श्वापयः । शुशब्द आशुशब्दपर्यायस्ततः शीघ्रन्यापिन इत्युक्तं भवति । गृहेषु मेधाहार्हा गृहमेधाः । चकारः षण्णां समुच्चयार्थः । ईत्येत इतिशब्दद्वयेन यथोक्तनिवेचनप्रख्यातमहिमत्वं प्रदर्श्यते । एवं षड्विधा वायुगणा एकदेशवर्तिनो निर्दिष्टाः । गणान्तरं तु देशान्तरवर्ति-

तत्रापृथङ्निर्दिश्यते । शिमिः कर्म कृप्यादिकं तस्य विवातकाः शिमिविद्विषः, तद्वि-
परीता अशिमिविद्वपः कृप्याद्यनुकूलप्रवृत्तयो वायव इत्यर्थः । तादृशा ये च सन्ति
तेऽपि पूर्वोक्तपङ्कगणवन्निगदेनैव व्याख्यातमहिमान इत्यभिप्रायः । अत्र नामान्येव
मन्त्राः । तथा सति वराहवस्तया देवतयाऽङ्गिरस्वदध्रुवाऽऽसीदेत्येवमुपधानं संपद्यते ।

तैत्तच्छब्देनैव व्याख्यापितो यो महिमा तं महिमानं संगृह्य पुनः प्रकटयति—

पर्जन्याः सप्त पृथिवीमभिवर्षन्ति । वृष्टिभिरिति ।

एतथैव विभक्तिर्विपरीताः सप्तभिर्वर्तैरुदीरिताः ।

अमृष्टलोकानभिवर्षन्ति । तेषामेवा भवति, इति ।

पूर्वोक्तैः सप्तभिर्वायुगणैः प्रवर्तिताः सप्तविधा मेवा वृष्टिभिरस्माभिर्दृश्यमानाभिः
पृथिवीमभिलक्ष्य वर्षन्ति, इत्येषां वायूनां महिमा । निराधारेऽन्तरिक्षे मेघान्संपाद्य
बहुविधजलसंग्रहो योऽस्ति यस्य देशविशेषस्य यावदपेक्षितं तत्र तावदेव वर्षणं
यच्चास्ति स सर्वोऽप्यचिन्त्यतः (स्त) महिमेति दर्शयितुमिति शब्दप्रयोगः । यया रीत्या
भूमावभिवर्षणमेतथैव रीत्याऽमृतसर्वाल्लोकान्पर्जन्या अभिवर्षन्ति । इयांस्तु विशेषः
यद्विभक्तिर्विपरीत्यम् । विशिष्टं भजनं विभक्तिः । भूमिं प्रति पर्जन्यानामधोमुखत्वम्,
उपरितनल्लोकान्प्रत्यभिवर्षणार्थमूर्ध्वमुखत्वमिति विपरीत्यम् । न चोर्ध्वाभिवर्षणमयुक्त-
मिति शङ्कनीयम्, यस्मादेते पर्जन्याः पूर्वोक्तैः सप्तभिर्वायुगणैरुदीरिता ऊर्ध्वं प्रेरिताः
दृश्यन्ते हि वायूनां सर्वतः प्रेरणसामर्थ्यम् । तस्मादधोवर्षणवद्वयुवशादूर्ध्ववर्षणमपि
संभवत्येव । तेषां पूर्वोक्तवायूनामूर्ध्वाधोवर्षणसामर्थ्यप्रतिपादिकेयमृग्विद्यते ।

तामेतामृत्तं दर्शयति—

समानभेतदुदकम् (५) । उच्चैर्त्येव चार्धभिः । भूमिं

पर्जन्या जिन्वन्ति । दिवं जिन्वन्त्यग्रे इति, इति ।

यदुदकं भूमां वृष्टं यच्चोर्ध्वलोकेषु तत्सर्वं समानं द्रवस्वभावंवेव तथाऽप्यहभिः
कैश्चिद्वर्षाभिर्दिनैरुदेति चोर्ध्वमपि गच्छति पुनरपि कैश्चिद्दिनैरुदेति चाधोऽपि गच्छति ।
तत्राऽऽगतेनोदकेन पर्जन्या भूमिं जिन्वन्ति प्रीणयन्ति । यथाऽग्नय ऊर्ध्व-
ज्वाला एवमूर्ध्वाभिमुत्ताः पर्जन्या ऊर्ध्वगतिमामान्यादशय इत्युच्यन्ते । ते चोर्ध्वा-
भिवर्षणेन दिवं प्रीणयन्ति । इत्यनयेष्टकामुपदध्यात् । तथा च बौधायन आह—

१ क. 'यगिति' । २ ख. ग. 'तच्छ' । ३ क. ख. 'तेषां' । ४ ख. ग. 'त्येव' ।
५ क. 'शिष्टम्' । ६ ग. 'नं भू' । ७ ख. ग. 'रीत्यं च नोर्ध्वा' । ८ ख. ग. 'दूर्ध्वं व' ।
९ ग. 'उदेत्य' । १० ग. 'वतामे' । ११ ख. ग. 'नि च पु' ।

“समानमेतदिति वृष्टिमतीम्” इति । इष्टकाविशेषस्य वृष्टिमतीति नामधेयम् । एवमुक्त-
रैस्त्रिभिर्मन्त्रैर्लोकाप्यायितशंयुनामकानामिष्टकाविशेषाणामुपधानं स एवाऽऽह—“यद-
क्षरमिति लोको जमदग्निरित्याप्यायितस्तच्छंयोरिति शंयुः ” इति ।

तत्र प्रथमं मन्त्रमाह—

यदक्षरं भूतकृतम् । विश्वे देवा उपासते ।

महर्षिभ्यः गोप्तारम् । जमदग्निमकुर्वत, इति ।

न क्षरति न विनश्यति कदाचिदपीत्यक्षरं यत्परं ब्रह्म वस्तु भूतकृतमाकाशादि भूत-
रूपेण निष्पन्नम् । अत एवोपनिषद्याम्नायते—“तदात्मानं स्वयमकुरुत” इति । तादृशं
विश्वे सर्वेऽपि देवा उप सते । अस्याक्षरस्य गोप्तारं रक्षितारं जमदग्न्याख्यं मह-
र्षिमकुर्वत । देवा इन्द्रादयः स्वपुरुषार्थसिद्धयर्थं स्वयमुपासते मनुष्या गामनुग्रहार्थं
जमदग्निप्रभृतिकं महर्षिसंघस्याक्षरस्योपदेष्टारमकुर्वत । ऋषयो हि तत्तद्वेदप्रवर्तनेन
मनुष्येभ्योऽक्षरमुपदिश्य तत्संप्रदायं परिपालयन्ति ।

अथ द्वितीयं मन्त्रमाह—

जमदग्निराप्यायते । छन्दोभिश्चतुर्त्तरैः । राज्ञः सोमस्य तृप्तासः

(६) । ब्रह्मणा वीर्यावता । शिवा नः प्रदिशो दिशः, इति ।

स च जमदग्निश्चतुर्त्तरैरक्षरचतुष्टयादुत्तरभाविभिर्गायत्र्यादिभिश्छन्दोभिः स्वेनोप-
दिष्टैर्मन्त्रैर्वाऽऽप्यायते प्राणिनोऽभिवर्धयति । ते च प्राणिनो वीर्यावता शक्तिमत
ब्रह्मणा मन्त्रेण राज्ञो राजमानस्य सोमस्य लतात्मकस्य पातारो भूत्वा तृप्तासः कृत-
कृत्यत्वबुद्ध्या तृप्ता भवन्ति । सैव तृप्तिः स्पष्टी क्रियते—नोऽस्माकं प्रदिशः प्राच्याद्य
मुख्या दिश आशेयाद्या अवान्तरदिशश्च शिवाः शान्ताः संपन्नाः, सर्वदिग्बर्तिप्रजामुख-
हेतवः संपन्ना इत्यर्थः ।

अथ तृतीयं मन्त्रमाह—

तच्छं योरावृणीमहे । गातुं यज्ञाय । गातुं यज्ञपतये ।

दैवी स्वस्तिरस्तु नः । स्वस्तिर्मनुषेभ्यः । ऊर्ध्वं

जिगातु भेषजम् । शं नो अस्तु द्विपदे । शं चतुष्पदे, इति ।

शं प्राप्तानां रोगादीनामुपशमनकारणम् । योः, आगामिनां रोगादीनां विश्लेषका-

१ ख. ग. ‘शेषम्’ । २ ग. ‘वते’ । इ° । ३ ख. ग. ‘वते’ । दे° । ४ ग. ‘तिकम्’ ।
५ ग. ‘वते’ । क° । ६ ख. ग. ‘मान्यस्य’ । ७ ग. ‘मुह्यदि°’ ।

रणम्, तत्कर्माऽऽरुणकेतुकारुण्यमावृणीमहे अभिमुख्येन प्रार्थयामहे । यज्ञाय तस्मिन्ना-
रुणकेतुकेऽनुष्ठीयमानस्योत्तरक्रतोर्गातुं गतिमावृणीमहे प्रार्थयामहे । यज्ञपतये यनमा-
नस्य च गातुं गतिं फलप्राप्तिमावृणीमहे । नोऽस्माकं दैवी स्वस्तिर्देवैः संपादितः
क्षेमोऽस्तु । मानुषेभ्यः पुत्रादिभ्यश्च स्वस्तिः क्षेमोऽस्तु । इत ऊर्ध्वं सर्वदा भेषजं
सर्वानिष्टनिवारणं जिगातु प्राप्नोतु । स(?) नोऽस्मदीयाय द्विपदे मनुष्याय च शं
सुखमस्तु चतुष्पदे पशवेऽपि शं सुखमस्तु ।

अथ ब्राह्मणवाक्यमुच्यते—

सोमपा३ असोमपा३ इति निगदव्याख्याताः (७), इति ।

व्यवदाता हन्ति गरगिरस्ततपस उदकं तृप्तासश्चतुष्पद एकं च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके प्रथमप्रपाठके

नवमोऽनुवाकः ॥ ९ ॥

अथ निगदव्याख्याता इति यदुपक्रान्तं तदत्रोपसंहियते—वराहव इत्यादिषु शं
चतुष्पद इत्यन्तेषु मन्त्रेषु ये सोमपा देवा ये चासोमपास्ते सर्वेऽप्यभिहिताः । प्लुति-
द्वयमाख्यानार्थम् । “ [अनन्त्यस्यापि] प्रश्नाख्यानयोः” इति सूत्रेण प्रश्नवन्निश्चिताख्या
नेऽपि प्लुतस्य विहितत्वात् । त एते सर्वे देवा निगदव्याख्याताः । मन्त्रपाठेनैव
तदर्थपर्यालोचनायां तत्तन्माहिम्नः प्रतीयमानत्वात् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीय-

तैत्तिरीयारण्यके प्रथमप्रपाठके नवमोऽनुवाकः ॥ ९ ॥

अथ पथमे द्गमोऽनुवाकः ।

कल्पैः—“ सहस्रवृद्धिमित्यष्टौ संयानीः ” इति । तत्र प्रथमामाह —

सहस्रवृद्धिं भूमिः । परं व्योम सहस्रवृत् । अश्विनौ

भुज्यं नास्त्या । विश्वस्यं जगत्स्पृती, इति ।

इयं दृश्यमाना भूमिः सहस्रवृत्तदुपकारकतया सहस्रसंख्याकैः पुरुषैर्व्रियमाणा
प्रार्थ्यमाना । भवति तथा परं व्योमोत्कृष्टं स्वर्गस्थानमपि सहस्रवृत्सहस्रसंख्याकैर्देवैः
प्रार्थ्यमानं भवति । ते एते द्यावापृथिव्यावश्विनावश्विसदृशौ, यथाऽश्विनौ सर्वेषा-
मुपकुरुत एवमेते द्यावापृथिव्यावपीत्यर्थः । कीदृशावश्विनौ, प्राणिनां रोगनिवर्तनेन

भुज्यू भोगहेतू, नासत्यौ, कदाचिदप्यसत्यराहितौ, अत एव विश्वस्य जगतः पती पालयितारौ ।

अथ द्वितीयामाह—

जाया भूमिः पतिर्व्योम । मिथुनं ता अतुर्यथुः । पुत्रो

बृहस्पती रुद्रः । सरमा इति स्त्रीषुमम्, इति ।

पूर्वमन्त्रे द्यावापृथिव्यावश्विरूपेण स्तुते, इह तु मिथुनरूपेण स्तूयेते—येयं भूमिः सा जाया, जायतेऽस्यां प्राणिजातमिति व्युत्पत्तेः । यत्तु व्योमं स पतिः, देवानां विविधरक्षकत्वेन पालयतीति पतिरिति व्युत्पत्तिसंभवात् । तस्माद्द्यावापृथिव्यौ ते उभे मिथुनं यथा भवति तथाऽतुर्यथुः परस्परं गच्छथः । तुरी गताविति धातुः । तथासंगतयोर्द्यावापृथिव्योरुत्सङ्गवर्ती बृहस्पतिरेकः पुत्रः । रुद्रोऽग्निः, “रुद्रो वा एष यदग्निः” इति श्रुतेः । सोऽयमपर पुत्रः । सरमा वेदिः, सरः सरणमनुष्ठानप्रवृत्तिः सा च मीयते पारिच्छिद्यतेऽत्रेति सरमा सा च तयोर्दुहिता । इत्येवं स्त्रीषुममेका स्त्री द्वौ पुमांसावित्यपत्यत्रयं संपन्नम् ।

अथ तृतीयामाह—

शुक्रं वांमन्द्यजतं वांमन्यत् । विषुरूपे अहनी

द्यौरिव स्थः (१)।विश्वा हि माया अवयः स्वधा-

वन्तौ । भद्रा वां पूषणाविह रातिरस्तु, इति ।

पूर्वत्र द्यावापृथिव्यौ दंपतिरूपेण स्तुते, इह त्वहोरात्ररूपेण स्तूयेते—हे द्यावापृथिव्यौ वां युवयोर्मध्येऽन्यत्परं स्वरूपं शुक्रं शुक्रवर्णं भास्वरमहः । अन्यदितरत्स्वरूपं र(य)जतं निश्चयनुष्ठितयागोपलक्षितकृष्णवर्णोपिता रात्रिः । इत्येवं युवां विषुरूपे विलक्षणरूपयुक्ते अहनी अहोरात्रे स्थः । ते युवां द्यौरिव द्युलोकस्थ आदित्य इव सर्वस्योपकुरुत(य)इति शेषः । हे स्वधावन्तावन्वन्तौ युवां देवौ हि यस्माद्विश्वा मायाः सर्वा अपि मतीरवथो रक्षथः । सति ह्यत्र सर्वेषां बुद्धिः प्रसीदति । तस्माद्धे पूषणौ पोषकौ देवौ वां युवयोरिह कर्मणि रातिर्भद्राऽस्तु, अन्नादिदानं कल्याणं भवतु ।

अथ चतुर्थीमाह—

वासत्यौ चित्रौ जगतो निधानौ । द्यावाभूमि

१ ग. अतुर्यथाः । २ ण. °म तत्पतिः । ३ क °लनात्पतिरि° । ४ ख. ग. °त् । द्यावा° । ५ ग. °र्यथाः ° । ६ ग. °न्यद्रज° । ७ क पूर् । ८ ख. ग. °स्माद्वं पू° ।

चरथः स५ सखायौ । तावन्विना रासभाश्वा
हवं मे । शुभस्पती आगत५ सूर्यया सह, इति ।

अहोरात्ररूपेण स्तुतयोः पुनः सखिद्वयरूपेण स्तुतिः क्रियते—हे द्यावाभूमौ
द्यावापृथिव्यौ युवां सखायौ सखिद्वयमिव संचरथः संभूय वर्तेथे । कीदृशौ सखायौ,
वासात्यौ वसतिमर्हतः, देवानां मनुष्याणां च निवासं प्रयच्छथ इत्यर्थः । चित्रौ
विलक्षणभोगप्रदत्वेन नानाविधौ, जगतो निधानौ सर्वस्यापि प्राणिजातस्य निधान-
स्थानीयौ, रासभाश्वा रासभां गर्दभावेवाश्रयस्थानीयौ ययोरश्विनोर्देवयोस्तौ रासभा-
श्वास्त्यौ, तथाविधावश्विनावश्विमदृशौ तौ देवौ युवां शुभस्पती शोभनस्य कर्मणः
पालकौ सन्तौ सूर्ययोपमां सह (+ द्यावापृथिव्या सह) हवं मदीयं यज्ञं प्रत्या(आ)-
गतमागच्छतम् ।

अथ पञ्चमीमाह—

त्युग्रो ह भुज्युमश्विनोदमेघे । रयिं न कश्चि-
न्ममूर्वा ३ अवाहाः । तमूहथुर्नोभिरात्मन्व-
तीभिः । अन्तरिक्षप्रुड्भिरपोदकाभिः (२), इति ।

हेऽश्विनावुदमेघ उदकसहितमेघेऽवस्थितं भुज्युं पालकं तमुदकसंघमूहथुर्वहथः
संपादयथः । कीदृशमुदकसंघम्, नौभिः, तरणीयमिति शेषः । कीदृशीभिर्नौभिः,
आत्मन्वतीभिर्दृढस्वरूपयुक्ताभिः । अन्तरिक्षप्रुड्भिर्भूमिस्पर्शमन्तरेण जलस्योपर्यन्त-
रिक्षे प्लवनशीलाभिः । अपोदकाभिरुदकप्रवेशरहिताभिः, निश्छिद्रभिरित्यर्थः । अश्वि-
नोरुदकस्य वहने दृष्टान्तः—त्युग्रोऽत्युग्रो मूर्वः कश्चित्पुमान्ममृवान्मरणं प्राप्यमा-
णोऽपि रयिं धनं न प्रयच्छति किंन्ववाहा आग्रहयेव । यद्वा स्वयमेवावहरति(हति) ।
यथा स लुब्धोऽत्यादरेण धनं संपादयत्येवमश्विनावप्यादरेण वृष्टिं संपादयत इत्यर्थः ।

अथ षष्ठीमाह—

तिस्रः क्षेपस्त्रिरहोऽतिव्रजद्भिः । नासंत्या
भुज्युमूहथुः पतङ्गैः । समुद्रस्य धन्वन्तारस्य
पारे । त्रिभी रयैः शतपद्भिः पङ्क्तैः, इति ।

+ एतच्चिह्नान्तर्गतमात्रिकमिव भाति ।

नासत्याऽसत्पराहितावधिनौ देवौ तिस्रः क्षपा (पो) रात्रित्रयं त्रिरहाऽह्वयं च
रन्तर्येणातिव्रजज्झिरतिशयेन गच्छद्भिः पतङ्गैः पक्षिसदृशैरितस्ततः संचारिभिर्भैर्भुज्युं
लकं जलसमूहमूहयुर्युवां वहथः । कुत्र देश इति तदुच्यते—आर्द्रस्य जलपूर्णस्य समु-
स्य पारे परभागे धन्वन्निर्जले मरुदेशे । कीदृशेर्भैः, त्रिभिस्तत्तद्देशमनुसृत्योत्तमम-
माधमभावेन त्रिविधैः । रथै रथसदृशैः । यथा रथा उपारि महान्तं भारं वहन्ति
तथा बहुजलभारवाहिन इत्यर्थः । शतपाद्भिः शतसंख्याकाः पदा (दो) जलधाराः
इसदृशा येषां तादृशैः, अनन्तधारैरित्यर्थः । पटञ्चैः पट्टप्रकारव्याप्तियुक्तैः । उत्तमा-
नां त्रयाणामागमनार्थास्तिस्त्रो व्याप्तयः पुनर्गमनार्थास्तिस्त्र इत्येवं पट्टविषयाप्तयः ।

अथ सप्तमीमाह—

सवितारं वितन्वन्तम् । अनुवध्नाति शाम्बरः ।

+ आपपूर्वम् पम्बरश्चैव । सविताऽरेपसो भवत्, इति ।

शाम्बरमुदकं तस्योदकरय धारको मेघः शाम्बरः स च वितन्वन्तं वृष्ट्यर्थं रश्मी-
न्वितस्तारयन्तं सवितारमादित्यमनुवध्नाति स्वानुग्रहार्थमाश्रयति आपपूरापशब्दो जल-
वाची तेन जलेन पूर्णः श(ष)म्बरः पूर्वोक्तः शाम्बरो मेघो यः सोऽर्पयरेपसः पापरहि-
तायाः सर्वानुग्राहिकाया वृष्टेः सविता भवदेवोत्पादायिता भवत्येव ।

अथाष्टमीमाह—

त्यं सुतृप्तं विदित्वैव । बहुसोमगिरं वशी (३) ।

अन्वेति तुष्टो वाक्रियां तम् । आयसूयान्तसोमंतृप्सुषु, इति ।

सुतृप्तं सुष्टु तृप्तियुक्तमुदकपूर्णमित्यर्थः । बहुसोमगिरं बहवः [सोमाः] सो(सौ)म्या
गिरः शब्दाः स्तनितरूपा यस्यासौ बहुसोमगीः, बहुविधगर्जनयुक्त इत्यर्थः ।
तादृशं त्वं पूर्वोक्तं मेघं विदित्वा वशी स्वाधीनमेघः । तुष्ट आदित्यः, तुष्टशब्दो
रश्मिनाम तद्वांस्तुष्टः स च वाक्रियां बक्रं कुटिलं वृष्टिविमुखं तं मेघमन्वेति वर्ष-
यितुमनुगच्छति । किं कुर्वन्, सोमंतृप्सुष्वायसूयान् । सोमेन तृप्यन्तीति सोम-
तृप्सवो यजमानास्तेषु निमित्तभूतेषु वृष्टेरागमनमायतरय प्रेरणमायसूस्तत्प्रेरणं यान्त्रा-
नुवध्नायसूयान्, वृष्टिं प्रेरयितुमुद्यमं कुर्वन्नित्यर्थः । एतैरष्टभिर्मन्त्रैरिष्टका उपदध्यात् ।

+ आपपूर्वम्पम्बरश्चैवेत्यपि विदित्वा नां पाठः पक्षिद्वयः ।

कल्पः—“ स संग्राम इति द्वे ” इति । तत्र प्रथमामाह—

स संग्रामस्तमोद्योऽत्योतः । वाचो गाः पिपाति तत् ।

स तद्गोभिः स्तवाऽत्येत्यन्ये । रक्षसाऽनन्विताश्च ये, इति ।

स आदित्यो गा गवादीन्पशून्स्तदप्सूदकं पिपाति पाययति । कीदृशीः, वाचः शब्दयन्तीः । पूर्वमुदकाभावात्तृपातीः सत्यो जलपानार्थं हम्भारवं कुर्वन्तीत्यर्थः । कीदृशः स आदित्यः— संग्रामः, समूहवाची ग्रामशब्दोऽत्र रश्मिसंग्रमाचष्टे । संग्रातो ग्रामो रश्मिसंग्रो येनासौ संग्रामः, रश्मिभिः पूर्ण इत्यर्थः । तमो व्यति खण्डयतीति तमोग्रः, अत्यैरश्वैरुतो रक्षितो धृत इत्यत्योतः । “ अश्वोऽसि हयोऽस्यत्योऽसि नरोऽसि ” इत्यश्वनामस्वत्यशब्द आम्नातः । आदित्यो ह्यश्वैः स्वकीयरथे स्थितः स आदित्यस्तत्तदा गोभिर्युष्ट्या परितुष्टानां प्राणिनां वाग्भिः स्तवा स्तूयमानः तद्वन्द्येऽन्यान्देवानत्येत्यतिक्रामति, सर्वदेवाधिकत्वेन भासत इत्यर्थः । ये च दिव्या जना रक्षसा रक्षसो जात्याऽनन्विता असंबद्धा देवपक्षपातिनस्तैः सर्वैः स्तूयत इति शेषः ।

अथ द्वितीयामाह—

अन्वेति परिवृत्यास्तः । एवमेतौ स्थो अश्विना ।

ते एते द्युःपृथिव्योः । अहंरहर्गर्भं दधाथे (४), इति ।

अस्तः क्षिप्त आदित्येन प्रेरितो मेघः परिवृत्य पुनरपि वृष्ट्यर्थं पैर्यागत्यान्वेत्यानुकूल्येन गच्छति, वर्षतीत्यर्थः । हेऽश्विना(नौ)ते एते यथोक्तवृष्टियुक्ते द्यावापृथिव्यौ ये विद्येते तयोरेवमुक्तेन प्रकारेणोपकुर्वन्तायेतौ युवां स्थो वर्तेथे । कथमुपकार इति तदेव स्पष्टी क्रियते—द्युःपृथिव्योर्द्यावापृथिव्योरहरहः प्रतिदिनं गर्भं दधाथे जलद्वारा तत्तत्प्राण्युत्पत्तिबीजं संपादयथः । एवमेताभ्यां मन्त्राभ्यामिष्टके उपदध्यात् ।

अतः परं ब्राह्मणवाक्यमुच्यते । तत्र द्यावापृथिव्यौ बहुधा प्रशस्येते । तत्रैकां प्रशंसामाह—

तयोरेतौ वत्सावहोरात्रे । पृथिव्या अहः । दिवो

रात्रिः । ता अविमृष्टौ । दंपती एव भवतः, इति ।

तयोर्द्यावापृथिव्योरेतावहोरात्ररूपौ कालौ वत्सस्थानीयौ, तत्रोत्पन्नत्वात् । तयोर्मध्ये पृथिव्या गोस्थानियाया अहर्वत्सस्थानीयं दिवश्च रात्रिर्वत्सस्थानीया । प्रशं-

१ क. °व्दो र° । २ ख. ग. °श्वैरुतो । ३ ख. पराग° । ४ ख. ग. प्रशंस्यते । ५ क. रात्रिस्थानीयाया । ६ ख. ग. °त्रिश्च वत्स° ।

सारूपत्वान्नात्र विभागे कारणमन्वेष्टव्यम् । तावेतावहोरात्ररूपौ वत्सौ परस्परमविसृष्टौ दंपती एव भवत इति ।

अथ द्वितीयां प्रशंसामाह—

तयोरेतौ वत्सौ । अग्निश्चाऽऽदित्यश्च । रात्रेर्वत्सः ।

श्वेत आदित्यः । अह्नोऽग्निः । (५) । ताम्रो अरुणः ।

ता अविसृष्टौ । दंपती एव भवतः, इति ।

तयोर्द्यावापृथिव्योर्यौ वत्सावहोरात्ररूपौ पूर्वमुक्तौ तयोरहोरात्रयोरग्न्यादित्यौ वत्सौ । योऽयं श्वेत आदित्यः सोऽयं रात्रेर्वत्सस्थानीयः, रात्रेः परभागे तदाविर्भावात् । योऽयं ताम्रोऽरुणश्चाग्निरीषद्रक्तस्ताम्रोऽत्यन्तरक्तोऽरुणः सोऽयमह्नो वत्सस्थानीयः, अहनि पाकाद्यर्थमग्निः प्राणिभिः प्रज्वाल्यते । अन्यत्पूर्ववत् ।

तृतीयां प्रशंसामाह—

तयोरेतौ वत्सौ । वृत्रश्च वैद्युतश्च । अग्नेर्वृत्रः । वैद्युतं

आदित्यस्य । ता अविसृष्टौ । दंपती एव भवतः, इति ।

तयोरग्न्यादित्ययोः । वृत्र आवरको धूमः । वैद्युत आतपः । अन्यत्पूर्ववत् ।

अथ चतुर्थीं प्रशंसामाह—

तयोरेतौ वत्सौ (६) । उष्मा च नीहारश्च । वृत्रस्योष्मा ।

वैद्युतस्य नीहारः । तौ तावेव प्रतिपद्येते, इति ।

तयोर्वृत्रवैद्युतयोः । वृत्रस्याऽऽवरकस्य धूमस्योष्मा वत्सस्थानीयः । सति हि धूमेऽ-
त्रोष्मा भवति । उष्णत्वमूष्मा । वैद्युतस्याऽऽतपस्य नीहारो वत्सस्थानीयः । नीहारो
हिमम् । तावुष्मनीहारौ तावेव स्वकारणभूतौ वृत्रवैद्युतावेव प्रतिपद्येते कारणयोरेव
लीयेते न तु कार्यान्तरं जनयतः । एवं साक्षात्परस्परया च द्यावापृथिव्यौ प्रशस्ते ।

अथ रात्रिं तद्वत्समादित्यं च विशेषेण प्रशंसति—

सेयं रात्रिं गर्भिणीं पुत्रेण संवसति । तस्या वा

एतदुल्बणम् । यद्रात्रौ रश्मयः । यथा गोर्ग-

र्भिण्या उल्बणम् । एवमेतस्या उल्बणम्, इति ।

येयं रात्रिरादित्यवत्सस्य मातृत्वेन निरूपिता सेयं रात्रिर्गर्भरूपमादित्यं धारयन्ती

सर्वेऽसतो जगत्कारणादव्यक्तात्सकाशात्सद्व्यक्तं जगत्तत्क्षुस्तक्षणोपलक्षितं निष्पादनं कृतवन्तः । एते हि पूर्वस्मिन्कल्पे सृष्ट्यधिकारार्थं तपस्तप्त्वा वर्तमानकल्पे जगत्कारणादव्यक्तात्सकाशात्स्वस्वाधिकारोचितं व्यक्तं जगदुत्पादितवन्तः । अव्यक्ताव्यक्तमुत्पन्नामित्ययमर्थ उपनिषद्यप्याम्नायते—“असद्वा इदमग्र आसीत्, ततो वै सद्जायत ” इति । एवं सति सप्तर्षिवद्ये पुरुषा अस्मिञ्जन्मन्यारुणकेतुकमाग्निं चिन्वन्ति ते सर्वेऽप्यागामिजन्मन्यव्यगस्त्यसमानाश्च भवन्ति । किंचैते कर्मानुष्ठातारो नक्षत्रैर्दिवि भासमानैः सह शंक्रतोऽवसन्सर्वप्राणिनां सुखकारिणो वसन्ति । द्युलोके नक्षत्ररूपेणोत्पद्यन्त इत्यर्थः । तथा चान्यत्राऽऽम्नायते—“ यो वा इह जयते । अमुं स लोकं नैक्षते । तन्नक्षत्राणां नक्षत्रत्वम् ” इति । एतैश्चतुर्भिर्मन्त्रैरुपदध्यात् ।

अथैकं ब्राह्मणवाक्यमाह—

अथ सवितुः श्यावाश्वस्यावर्तिकामस्य, इति ।

पूर्वमथ पवित्राङ्गिरस इत्याङ्गिरोनाम्नो महर्षेः संबन्धिन इष्टकामन्त्रान्प्रतिज्ञाय ते दर्शिताः, अथ तेभ्योऽनन्तरं श्यावाश्वस्य श्यावाश्वनाम्नः कस्यचिन्महर्षेः संबन्धिन इष्टकामन्त्रा उच्यन्त इति शेषः । कीदृशस्य सवितुः प्रेरकस्य, मन्त्रसंप्रदायप्रवर्तकस्येत्यर्थः । अवर्तिकामस्य, वर्तिवर्तनं लोकव्यवहारे साधनं धनं तद्राहित्यमवर्तिर्दीरिद्यं तेन वैराग्यमुपलक्ष्यतेऽतो वैराग्यकामस्येत्युक्तं भवति ।

कल्पः—“ अमी य इति सप्त मध्ये ” इति । तत्र प्रथमामाह—

अमी य ऋक्षा निहितास उच्चा । नक्तं
दैदृश्रे कुहचिद्वियुः । अदब्धानि वरुणस्य
व्रतानि । विचाकशच्चन्द्रमा नक्षत्रमेति, इति ।

ऋक्षा नक्षत्रविशेषाः, अमी अस्माभिर्दृश्यमानाः, उच्चोच्चस्थाने दिवि निहितासः प्रजापतिनाऽवस्थापिताः । ते नक्षत्रविशेषा नक्तं रात्रौ दैदृश्रे विस्पष्टं दृश्यन्ते । दिवाऽहनि कुहचित्कापि गताः, अस्माभिर्न दृश्यन्त इत्यर्थः । वरुणस्य नक्षत्रज्योतिषामावरकस्य सौर्यतेजसः, व्रतान्यदब्धानि व्यापाराः केनाप्यहिंसिताः । तस्मात्तेजोन्तराभिभावकस्य सूर्यतेजसः केनाप्यहिंसितत्वादहनि तेनाभिभूतानि नक्षत्राणि न भासन्त इत्यर्थः । चन्द्रमास्तु विचाकशद्विशेषेण प्रकाशमानं नक्षत्रमेति प्राप्नोति न तु सूर्यवन्नक्षत्राण्यभिभवति । तस्माद्रात्रौ दृश्यन्त इत्यर्थः ।

१ ख. ग. °षडाम्ना° । २ ख. ग. जयते । ३ ख. ग. नक्षत्रे । ४ ख. ग. दृष्टो । ५ क. ग. °हिताः प्र° । ६ ख. ग. दृष्टो । ७ ख. °स्य भावस्य सो° । ८ ख. ग. °स्य भावस्य सू° ।

अथ द्वितीयामाह—

तत्सवितुर्वरेण्यम् । भर्गो देवस्य धीमहि (२) ।

धियो यो नः प्रचोदयात्, इति ।

वरेण्यं वरणीयं श्रेष्ठं सवितुः प्रेरकस्य सूर्यस्य तत्प्रसिद्धं भर्गस्तेजो धीमहि ध्यायामः । यः सविता नोऽस्माकं धियो बुद्धीः प्रचोदयात्प्रकर्षेण प्रेरयति, तस्य सवितुरिति पूर्वत्रान्वयः ।

अथ तृतीयामाह—

तत्सवितुर्वृणीमहे । वयं देवस्य भोजनम् । श्रेष्ठं

सर्वधातमम् । तुरं भगस्य धीमहि, इति ।

वयं यजमानाः सवितुर्देवस्य तत्तेजो वृणीमहे प्रार्थयामहे । कीदृशं तेजः, भोजनं भोगसाधनं, श्रेष्ठमतिशयेन प्रशस्तं, सर्वधातमं सर्वस्य जगतोऽतिशयेन धारयितुं, तुरं तूर्णं भगस्य सौभाग्ययुक्तस्याऽऽदित्यस्य, धीमहि तत्तेजो ध्यायामः ।

अथ चतुर्थीमाह—

अपांगूहत् सविता तृभीन् । सर्वान्दिवो अन्धसः ।

नक्तं तान्यभवंद्दृशे । अस्थिरन्था संभविष्यामः, इति ।

सविता सूर्यो नक्षत्रप्रकाशस्याऽऽवरणेनाऽऽध्यापादकान्सर्वास्तृभीन्वश्मीन्दिवोऽरिक्तात्सकाशादपांगूहतावगूहति रात्रौ गुप्तत्वेन स्थापयति । तस्मात्कारणात्तानि नक्षत्रज्योतीषि नक्तं रात्रौ दृशे दर्शनीयान्यभवंद्दृष्टुं योग्या [नि] भवन्ति । अयमर्थः । अहनि सूर्यरश्मिप्लाविभूतेषु तैरभिभूतत्वान्नक्षत्रज्योतीष्यन्धानि भवन्ति प्रकाशरहितानि भवन्ति रात्रौ तु सूर्यः स्वकीयावश्मीनुपसंहरत्यत आच्छादकाभावान्नक्षत्रज्योतीषि प्रकाशन्त इति । अहनि नक्षत्रज्योतिषामभावे दृष्टान्त उच्यते—यथा वयमस्थि शरीरगतमस्थ्याऽसृजा रक्तेन संभविष्याम एवमिदमपि द्रष्टव्यम् ।

अथ पञ्चमीमाह—

नाम नामैव नाम मे (३) । नपुंसकं पुमांश्छूयस्मि ।

स्थावरोऽस्म्यथ जङ्गमः । यजेऽयस्मि यष्टाहे च, इति ।

यथा पूर्वेषु मन्त्रेषु सूर्यनक्षत्रादिरूपेणैष्टकां स्तोतुं तत्तद्वस्तुमहिमा वर्णितः, एवमत्रापि परमात्मरूपेण स्तोतुं परमात्मनः स(सा)र्वतम्यमुच्यते तदेतन्मन्त्रद्रष्टुर्ब्रह्मविदो वच-

नम् । अत्राऽऽद्यौ द्वौ नामशब्दौ नकारान्तौ नामधेयमात्राक्षते । तृतीयो नामशब्दः प्रसिद्धिवाचकमव्ययम् । तत्र ब्रह्मवित्पुमान्स्वानुभवं प्रकटयति—मे मम ब्रह्मात्मभूतस्य पूर्वमज्ञानदशायां देवो मनुष्यो गौरश्च इत्येवं तत्तज्जनमसु यन्नाम व्यवहियते तत्सर्वं नाभैव नामशब्दमात्रमेव खलु, न तु तत्र परस्परविलक्षणः कश्चिदर्थोऽस्ति । अत एव च्छन्दोगा उपनिषद्येवमामनन्ति—“वाचाऽऽरम्भणं विकारो नामधेयम् ” इति । योऽयं विकारः शरीरादिर्दृश्यते स सर्वोऽपि वाङ्निष्पाद्यं नाममात्रमेव न तु वास्तवः कश्चिद्विकारोऽस्तीति तस्यार्थः । देवतिर्यङ्मनुष्यादिशरीरभेदस्य तत्तन्नामव्यतिरेकेण वास्तवत्वाभावे सति किं तद्वान्तत्वं स्वरूपमिति चेत्तदुच्यते, सर्वेष्वपि वस्तुषु यदनुगतं सर्वाधिष्ठानकारणरूपं ब्रह्म तदेव ब्रह्मविदो वास्तवं स्वरूपमित्यभिधीयते । लोके यन्नपुंसकं शरीरं यश्च पुमान्वा च स्त्री तत्सर्वमहमेवास्मि । यश्च स्थावरो वृक्षादिर्योऽपि जङ्गमो मनुष्यपश्यादिस्तदुभयमप्यहमेवास्मि । तथा वर्तमानयजमानरूपेण यजे यजनं करोमि, अतीतयजमानरूपेणायाक्षि यां कृतवानस्मि, भविष्यद्यजमानरूपेण यष्टा [हे] यागं करिष्यामि । सर्ववस्तुपुननुगतं सच्चिदानन्दरूपमेकाकारं यद्ब्रह्म वस्तु तदेवाहमित्येवं स्वानुभवो मन्त्रदर्शिना प्रकटीकृतः ।

अथ षष्ठीमाह—

मया भूतान्ययक्षत । पशवो मम

भूतानि । अन्नूबन्ध्योऽस्म्यहं विभुः, इति ।

मया मद्रूपेणैव भूतानि सर्वे प्राणिनोऽयक्षत यागं कृतवन्तः, अहमेव यजमानशरीरेषु जीवरूपेण प्रविश्य तं तं यागमकार्षमित्यर्थः । मम भूतानि मया सृष्टत्वेन मदीयानि गृथिव्यादीनि पञ्च भूतानि पशवो द्विपादश्चतुष्पादः संपन्नाः । अहं ब्रह्मचैतन्यरूपेण विभुर्व्याप्त एव सन्नूबन्ध्योऽस्मि तत्तच्छरीरेषु प्रविश्य तदात्मत्वाभिमानं कृत्वाऽनुबन्ध्य(न्ध)वान्संबन्धवानस्मि ।

अथ सप्तमीमाह—

स्त्रियः सतीः । ता उ मे पुंस आहुः । पश्यदक्षणाञ्च

विचेतदन्धः । कविर्यः पुत्रः स इमा चिक्रेत

(४) । यस्ता विजानात्संचितुः पिता संतु, इति ।

या लोके प्रसिद्धाः स्त्रियः सतीः सद्रूपा गुरुकटाक्षेण “सदेवं सोम्येदमग्र आसीत्”

१ क. °नुभावो । २ ख. ग. अनुव । ३ ख. °बन्धाऽस्त्व । ४ क. °नि मायया स्रष्टृत्वं । ५ क. ख. °व वत् । ६ ख. ग. °जनुव । ७ ग. विचेतद । ८ क. °व सोम्ये ।

इत्यादिश्रुत्युक्तं सद्ब्रह्म बुद्ध्वा तदनुभवेन तद्रूपा वर्तन्ते ता उ ता अपि स्त्रियो मे मते पुंस आहुर्ब्रह्मविदः पुरुषान्कथयन्ति । यद्यपि शरीरे स्तनवृद्ध्यादि स्त्रीलक्षणं दृश्यते, तथाऽपि पुरुषस्योचितं तत्त्वज्ञानमस्तीति पुरुषलक्षणसद्भावात्पुरुषत्वं तासामभिज्ञाः कथयन्ति । ये तु शरीरे इमंश्रुप्रभृतिभिः पुरुषलक्षणैर्युक्ता अपि पुरुषस्योचितं तत्त्वज्ञानं न संपादयन्ति, ते स्त्रीणामुचितेन मोहेनोपेतत्वात्स्त्रिय एवेत्याभिप्रायः । यथा स्त्रीपुरुषविभागो लोकविपरीत एवमन्धानन्धविभागोऽपि द्रष्टव्यः । अक्षणांश्चक्षुरिन्द्रिययुक्तः पश्यन्नीलपीतादिरूपं पश्यन्नपि न विचेतद्विवेकेन सद्ब्रह्मतत्त्वं न जानाति चेत्सोऽयमन्ध एव । मांसदृष्टिरहितोऽपि स्वरूपतत्त्वाभिज्ञश्चेत्सोऽयं चक्षुष्मानेवेत्यपि द्रष्टव्यम् । यथाऽयमलौकिकान्धानन्धविभागः एवं पितृपुत्रविभागोऽप्यलौकिकः कश्चिद्द्रष्टव्यः । लोके यत्र पिता न जानाति पुत्रस्तु कविर्वेदशास्त्रपारंगतस्तत्र स पुत्र इमा, एतानि दृश्यमानानि सर्वाणि भूतानि विवेकेन स्वात्मत्वेन जानाति, तदानीं यः पुत्रस्ता विजानात्तानि सर्वाणि भूतानि स्वात्मतया जानाति स पुत्रः सवितुरुत्पादकस्यापि पिता सत्पिता भवति । ज्ञानोपदेशेन पालयितुं समर्थत्वात् । किं बहुना तत्त्वज्ञानमेव प्रशस्तमज्ञानं निकृष्टमिति तात्पर्यार्थः ।

कल्पः—“अन्धो मणिमिति पञ्च वैश्वदेव्य उँत्तरतः” इति तत्र प्रथमामाह—

अन्धो मणिमविन्दत् । तमनङ्गुलिरावयत् ।

अग्नीवः प्रत्यमुञ्चत् । तमजिह्वा असञ्चत, इति ।

लोके हि पुरुषश्चक्षुषा मणिं दृष्ट्वा तमङ्गुलिभिरादाय ग्रीवायां प्रतिमुच्य जिह्वया प्रशंसति, चिद्रूप आत्मा तु चक्षुरङ्गुलिग्रीवाजिह्वावर्जित एव सन्नचिन्त्यशक्तित्वात्तान्सर्वान्व्यापारान्करोति । तथा च श्वेताश्वतरा बाह्यसाधनरहितस्यैव सर्वव्यापारकर्तृत्वमामनन्ति—“अपाणिपादो जवनो ग्रहीता पश्यत्यचक्षुः स शृणोत्यकर्णः” इति आत्मा ह्युपाधिभेदाद्द्विविधः, जीव ईश्वरश्चेति । तथाच सिद्धान्तरहस्याभिज्ञा आहुः—“कार्योपाधिरयं जीवः कारणोपाधिरेश्वरः” इति । कार्यं देहेन्द्रियादिभ्योपातरूपं, कारणमचिन्त्यशक्तिः । तत्र कार्योपाधिर्जीवः स्वतो निरुपाधित्वेन सर्वसाधनशून्य एव सन्नज्ञानेन देहेन्द्रियतादात्म्यं स्वस्मिन्नारोप्य भ्रान्त्या सर्वमिदं करोतीति लक्ष्यते, ईश्वरस्तु भ्रान्तिरहितोऽप्यचिन्त्यशक्तियुक्तत्वाच्चक्षुरादिसाधनहीन एव सन्संकल्पमात्रेण सर्वव्यापारं करोति, तदुभयमभिप्रेत्यायं मन्त्रः प्रवृत्तः । अथवा योगाभ्यासेन चक्षुरादीन्द्रियं निरूप्य नीलपीतादिष्वन्धः सन्मणिमिव स्वयंप्रकाशमा-

त्मानं समाधिनां पश्यति । तस्य च दृष्टस्य वस्तुनः स्वस्वरूपत्वेन निश्चयः स्वीकारः ।
[*अतोऽङ्गुलिद्वयापाररहितोऽपि स्वी करोतीत्युच्यते । तस्मिन्वस्तुनि स्थैर्यं प्रत्यमुच्च-
दित्युच्यते । कृतकृत्योऽस्मीत्यादि भाषणं जिहया प्रशंसेत्युच्यते (?)] ।

अथ द्वितीयामाह—

ऊर्ध्वमूलमवाक्छाखम् । वृक्षं यो वेद संप्रति ।

न स जातु जनः श्रद्धयात् । मृत्युर्मा मारयादिति, इति ।

लौकिकस्य हि वृक्षस्याधोभागे मूलमूर्ध्वभागे शाखाश्च । संसारवृक्षस्य तद्वैपरी-
त्यम् । ऊर्ध्वं सर्वोत्कृष्टं ब्रह्म मूलम्, अवाञ्छोऽधमा ब्रह्मादिस्तम्बान्ता देहाः
शाखाः, अयं च संसारो ब्रश्चनयोग्यत्वाद्वृक्षः । तत्त्वज्ञानेन हि सोऽयमज्ञानजन्यो
वृक्षश्छिद्यते । तमीदृशं वृक्षं यः पुमान्गुरुशास्त्रमुखाद्वेद स जनः संप्रति तदानीमेव
न श्रद्धयान्न विश्वस्यात् । किंविषयोऽयमविश्वास इति तदुच्यते—जातु कदाचि-
दपि मृत्युर्मा मारयान्मां हन्यादिति । अयमर्थः । सर्वो ह्यज्ञानेन जन्तुः कदाचि-
न्मृत्युर्मा मारयिष्यतीति विश्वासं कृत्वैव वर्तते, अयं तु ब्रह्मज्ञानी ब्रह्मरूपस्य स्वस्य
जन्ममरणाभावं निश्चित्य तस्मिन्नेव क्षणे स्वकीयमरणविश्वासं पारित्यजति । आत्मनो
मरणाभावाद्देहस्य च स्वव्यतिरिक्तत्वान्मृत्योर्न विभेतीत्यर्थः ।

अथ तृतीयामाह—

हसितं रुदितं गीतम् (५) । वीणां पणवलासितम् ।

मृतं जीवं च यत्किञ्चित् । अङ्गानि स्तेव विद्धि तत्, इति ।

अत्र शरीरस्याऽऽत्म[त्व]शङ्कां वारयितुं तदीया विकारा उपन्यस्यन्ते—हसितं
कदाचिन्मुखे हासो दृश्यते, कदाचिद्रोदनं, कदाचिदुत्साहेन गानं कदाचिद्धस्ते वाद्यमाना
वीणा, कदाचित्पणवस्य मृदङ्गस्य लासितं वादनरूपो विनोदः, कदाचिच्छरीरं
मृतं दृश्यते, कदाचिज्जीवनेपेतम्, एवमन्यदपि यत्किञ्चिद्विकारजातमस्ति तत्सर्व-
मङ्गानि स्तेव विद्धि, यथा हस्तपादाद्यङ्गानि शरीरगतानि स्नाशब्देन स्नायवोऽभिधी-
यन्ते यथा वा स्नायवः शरीरगता एवमेता हसितादिविकाराः शरीरादिगता न त्वात्मनो
योग्या इति हे विवेकिंस्त्वं विजानीहि ।

अथ चतुर्थामाह—

अतृष्यंस्तृष्यं ध्यायत् । अस्माज्जाता मे मिथु चरन् ।

* इत आरभ्य प्रशंसित्युच्यत इत्यन्तं क. पुस्तके नास्ति

पुत्रो निर्ऋत्या वैदेहः । अचेता यश्च चेतनः, इति ।

अत्र पूर्वोक्तेन हसितादिगुणयुक्तेन शरीरादिना सह चिदात्मनस्तादात्म्याध्यासो वर्ण्यते । अयं चिदात्मा स्वयम्तृष्यन्नेव [तृष्य] तृष्यंस्तृषां प्राप्नोति, तृषाया जडधर्मत्वेन स्वस्मिन्नसंभवेऽपि जडतादात्म्यभ्रमेण तृषां प्राप्नोतीव लक्ष्यते । तथा ध्याय-
द्वायतीव, स्वयं ध्यानरहितोऽपि ध्यानयुक्तेन मनसा सह तादात्म्यभ्रमात्स्वयं ध्याय-
तीव लक्ष्यते । अस्माद्दृश्याज्जडदेहाज्जाता हसितादिविकारा मे मदीया इति भ्रान्त्या
ध्यायतीति शेषः । मिथुशब्दो मिथःशब्दपर्यायः संश्रिज्जडयोः परस्परमेलनं श्रूते, तेन
मेलनेन चरन्मदीयमिति वृथाऽभिमन्यते । कोऽसावेवमभिमन्यत इति तदुच्यते—निर्ऋ-
त्या निर्ऋतिवत्प्रतिकूलाया मायायाः । पुत्रोऽहंकारो विदेहस्य शरीररहितस्य चिदा-
त्मनः संबन्धी वैदेहश्चेतन्यच्छायायुक्त इत्यर्थः । तदेव स्पष्टी क्रियते योऽहंकारोऽवेताः
स्वयमचेतनः संश्रेतनश्च चैतन्यच्छायायोगेन चेतनोऽपि भवति, तादृशः पदार्थः । देहे-
न्द्रियादिधर्मानात्मन्यारोप्य तदारोपेण सुखध्यानादिधर्मा आत्मनि प्रतिभासन्ते ।

अथ पञ्चमीमाह—

स तं मणिमविन्दत् । सोऽनङ्गुलिरावयत् । सोऽ-

ग्रीवः प्रत्यमुञ्चत् (६) । सोऽजिह्वो असञ्चत्, इति ।

यः पूर्वोक्तश्चेतनाचेतनयोरन्योन्यतादात्म्याध्यासेन निष्पन्नः संसारी स एव तं
मणिम्, अतीतेऽन्धो मणिमित्यादिमन्त्रे प्रोक्तं मण्याद्युपलक्षितमाभरणं चक्षुषा दृष्टवान् ।
स एव स्वतोऽङ्गुलिरहितोऽपि देहतादात्म्याध्यासेन तदीयैरङ्गुलिभिराचयत्स्वीकृतवान् ।
तथा स्वतो ग्रीवारहितोऽपि शरीरगतायां ग्रीवायां प्रत्यमुञ्चत् । तथा स एव स्वतो
जिह्वारहितोऽपि शरीरगतया जिह्वयाऽसञ्चत प्रशंसां कृतवान् ।

अथ ब्राह्मणमाह—

नैतमृषिं विदित्वा नगरं प्रविशेत् । यदि प्रविशेत् ।

मिथौ चरित्वा प्रविशेत् । तत्संभवस्य व्रतम्, इति ।

एतमृषिं पूर्वोक्तं विवेकप्रतिपादकं मन्त्रसंघं विदित्वा मन्त्रप्रतिपाद्यं परमार्थतत्त्व-
मवगत्य नगरं जनसमर्दयुक्तं न प्रविशेत् । यद्वा नगरोपलक्षितं देहं न प्रविशेत्, देहे
तादात्म्यभ्रमं न कुर्यादित्यर्थः । यदि कथंचित्पूर्ववासनाबलात्प्रविशेदेहे तादात्म्यबुद्धिं

१ ख. नैऋत्या । २ ख. ग. °थाऽध्या° । ३ क. ख. मिथुश° । ४ क. ११ संपदा
५ । ५ ख. देहता° । ६ ख. °दि किंचि° । ७ ख. °देहता° ।

कुर्यात्तदानीं मिथौ चरित्वा शास्त्रार्थपर्यालोचनया मिथ्येदमिति निश्चित्य प्रविशेता-
दात्म्यभ्रमरहितेन देहेन प्रारब्धभोगाय लोकव्यवहारं कुर्यात् । तदेतत्संभवनात्तत्र कृपे-
व्रतभाचारः, स ह्येवमाचरितवान् ।

कल्पः - “आ तमग्रे रथमिति तिलः” इति । तत्र प्रथमामाह—

आ तमग्रे रथं तिष्ठ । एकांश्वमेकयोजनम् ।

एकचक्रमेकधुरम् । वातध्राजिगतिं विभो, इति ।

हेऽग्न आरुणकेतुकेह कर्मण्यागमनाय तं तादृशं रथमातिष्ठाऽऽरोह । कीदृशम् ।
एकांश्वमेक एव प्रबलेऽश्वस्तं वहति, एकयोजनं निमिषमात्रेण योजनरूपं (५) [म-
ध्वानं] गच्छति, एकचक्रं लौकिकरथवच्चक्रद्वयं नापेक्षते किं त्वेकचक्रेण वर्तते, एकधु-
रमश्वस्यैकत्वात्तद्योजनाय धुरप्येकैव, वातध्राजिगतिं ध्राजिशब्दोऽपि गमनवाची वातस्य
ध्राजिर्वातध्राजिस्त[द्व]द्वतिर्यस्यासौ वातध्राजिगतिस्तादृशम्, यथोक्तं रथस्यालौकिकत्वा-
त्तेन गमनायाचिन्त्यशक्तिमन्नेर्द्यौतयितुं विभुशब्देन संबोधनम् ।

अथ द्वितीयामाह—

न रिप्यति न व्यथते (७) । नास्याक्षो यातु सज्जति ।

यच्छ्वेतान्गोहितांश्चाग्नेः । रथे युक्त्वाऽधितिष्ठति, इति ।

अयमेकचक्रो रथो न रिप्यति न विनश्यति न व्यथते न नि(वि)षीदति, इतस्त-
तश्चलति, अस्य रथस्याक्षो यातु याने गमनवेलायां न सज्जति क्वापि पाषाणवृत्तादौ
सक्तो न भवति, यद्यस्मात्कारणादग्नेरयमाग्निः श्वेतान्गोहितांश्च प्रसिद्धान्प्रबलान्श्वा-
नपर्यायेणास्मिन् रथे युक्त्वा तं रथमधितिष्ठति तस्मादश्वसामर्थ्याद्व्यथस्य न कोऽपि बाध
इत्यर्थः ।

अथ तृतीयामाह—

एकया च दशभिश्च स्वभूते । द्वाभ्यामिष्ट्ये

विश्रुत्या च । तिसृभिश्च बहसे त्रिश्रुता च ।

नियुद्धिर्वायविह तां विमुञ्च (८), इति ॥

ततश्चुर्धामहि नाम मे चिकेत गीतं प्रत्यमुञ्चद्व्यथते सप्त च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके प्रथमप्रपाठक

एकादशोऽनुवाकः ॥ ११ ॥

नियुच्छब्दो वायुसंबन्धिनीरश्वयोपित आचष्टे । हे वायो, इष्टयेऽस्मत्संबन्धियागार्थं स्वभूते स्वार्धने रथे, एकादिसंख्यायुक्ताभिर्नियुद्धिन्तं रथं योजयित्वा वहसेऽस्मत्समीपं प्रापयसि । अश्वादिविषयाः षट्प्रकाराः संख्याविकल्पिताः । हे वायो, इहाऽऽगत्य ता नियुतो विमुञ्च ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीय-
तैत्तिरीयारण्यके प्रथमप्रपाठक एकादशोऽनुनाकः ॥ ११ ॥

अथ प्रथमे द्वादशोऽनुवाकः ।

कल्पः—“आतनुष्वेति चतस्रः” इति । तत्र प्रथमामाह—

आतनुष्व प्रतनुष्व । उद्धमाऽऽधमं संधम ।

आदित्ये चन्द्रवर्णानाम् । गर्भमाधेहि यः पुमान्, इति ।

हे इन्द्र त्वमातनुष्व समन्तादात्मानं विस्तारय, स्वरूपं प्रदर्श्य सर्वाननुगृहाण । प्रतनुष्व प्रकर्षेण क्रतुषु स्वात्मानं विस्तारय, क्रतुष्वागत्य संनिहितो भव । उद्धमो-
त्कर्षेण शब्दय, अहमागत इत्येवमुच्चैः कथय । आधमाऽऽभिमुख्येन शब्दय ।
संधम सम्यगानुकूल्येन शब्दय । ततस्त्वं चन्द्रवर्णानां हिरण्यवर्णानामपां गर्भमा-
दित्ये धेहि, आदित्यराशिषु जलं संगृहाणेत्यर्थः । यस्त्वं पुमान्पुंस्त्वशक्तियुक्तः स
तं गर्भमाधेहि ।

अथ द्वितीयामाह—

इतः सिक्तं सूर्यगतम् । चन्द्रमसे रसं कृधि ।

वारादं जनयाग्रेऽग्निम् । य एको रुद्र उच्यते, इति ।

इतः कर्मणः सकाशात्सिक्तमाज्याद्याहुतिद्रव्यं सूर्यगतं कृत्वा चन्द्रमसे चन्द्रवृ-
द्धार्थं रसं कृधि कुरु । अग्नौ प्रक्षिप्तं द्रव्यमादित्यं प्राप्य जलं भूत्वा दिवि चन्द्रं
भूमानोषधीश्चाभिवर्धयति, तत्सर्वमिन्द्र त्वं कुरु । ततो वारादं वरणीयस्य फलस्याऽऽ-
समन्ताद्वातारमग्निमारुणेकेतुक रूपमग्रेऽस्माकं पुरतो जनयोत्पादय । योऽग्निरेको
रुद्र इति सर्वत्रोच्यते । तथा चान्यत्राऽऽस्मात्—“एक एव रुद्रो न द्वितीयाय
तस्ये” इति । “रुद्रो वा एष यदग्निः” इति च ।

अथ तृतीयामाह—

असंख्याताः सहस्राणि । स्मर्यते न च

दृश्यते (१) । एवमेतं निबोधत, इति ।

एकस्य रुद्रस्य मूर्तीनां सहस्राणि, असंख्याता असंख्यातानि, गणयितुं न शक्यन्ते । स च रुद्रः स्वयं स्मर्यते श्रुतिदृष्टमुखादवगत्य स्मर्तुं शक्यते, स रुद्रो न द्रष्टुं शक्यः । एतं रुद्रमग्निमेवमुक्तप्रकारेण निबोधत हे यजमाना अवगच्छत ।

अथ चतुर्थीमाह—

आ मन्द्रैरिन्द्र हरिभिः । याहि मयूररोमभिः ।

मा त्वा केचिन्त्येमुरिन्न पाशिनः । दधन्वेव ता इहि, इति ।

हे इन्द्र मन्द्रैर्मदनीयैर्हर्षहेतुभिर्मयूररोमभिर्मयूरसदृशवर्णरोमयुक्तैर्हरिभिरश्वैरायाहि, अस्मिन्कर्मण्यागच्छ । आ यान्तं त्वां केचिदपि जना मां न्येमुर्मा नियमयन्तु, प्रतिबन्धं मा कुर्वन्वित्यर्थः । पाशिन इत्, अश्वानां पाशधारिणः सारथयोऽपि न न्येमुर्नियमनं विलम्बरूपं न कुर्वन्तु । दधन्वेव सर्वाभिमतानां दातेव ता इहि ता अस्मद्युक्तभुव इहि गच्छ ।

कल्पः—“ आ (मा) मन्द्रैरित्येकां यजमान उपदध्यात् ” [इति] । पाठस्तु—

मा मन्द्रैरिन्द्र हरिभिः । यामि मयूररोमभिः । मा मा

केचिन्त्येमुरिन्न पाशिनः । निधन्वेव तां३ इमि, इति ।

मेत्ययं शब्दः प्रथमैकवचनमुपलक्षयति तस्मादहमित्यर्थः संपद्यते । मन्द्रैरित्यादि पूर्ववद्योजनीयम् । हे इन्द्र त्वया सहाहमपि त्वदीये लोके यामि गच्छामि, त्वामिव मामपि जनाः पाशिनो मा प्रतिबन्धन्तु, ततोऽहं निधन्वेव निधानवानिव लब्धनिधिरिव तुष्टः संस्तानुत्तमलोकानिमि, एमि प्राप्त्वानि ।

कल्पः—“ अणुभिश्चेति^१ द्वे ” इति । तत्र प्रथमामाह—

अणुभिश्च महद्भिश्च (२) । निघृष्यैरसमायुतैः ।

कालैर्हरित्वमापन्नैः । इन्द्राऽऽयाहि सहस्रयुक्, इति ।

हे इन्द्र त्वं कालैः कालविशेषैः सहाऽऽयाहि, आगच्छ । कीदृशैः कालैः ।

१ क. चन्द्र. स्व° । २ क. °तिर्दक्षिःमुखा° । ३ क. चिन्तिमु° । ४ क. ख. धावन्तं । ५ क. मा निघेमु° । ६ ग. आ । ७ ख. ग. इत्ययं । ८ क. ख. ग. °नो मां मा । ९ ख. निधन° । १० क. द्ये ।

अणुभिश्च क्षणमुहूर्ताद्याकारेण सूक्ष्मरूपैः, महद्भिश्च संवत्सरयुगादिरूपेण प्रौढैरपि, निष्टृप्त्वंनितरां दीप्यमानैः, यद्यपि कालस्य नीरूपत्वान्नास्ति दीप्तिस्तथाऽपि तदभिमानिनां देवानामस्त्येव दीप्तिः । असमायुतैः परस्परमसंगतैः, न ह्येकस्मिन्काले वर्तमाने कालान्तरं सह प्रवर्तते । हरित्वमापन्नैर्हरिनामकत्वदीयाश्रित्वं प्राप्तेः, कालाभिमानिदेवा एव तवाश्वा इत्यर्थः । कीदृश इन्द्रः । सहस्रयुगक्षिसहस्रेण युक्तः ।

अथ द्वितीयामाह —

अग्निर्विभ्राष्टिवसनः । वायुः श्वेतसिकटुकः ।

संवत्सरो विषूवर्णैः । नित्यास्तेऽनुचरास्तव, इति ।

हे इन्द्राग्निर्वायुः संवत्सरश्च ये त्रयः सन्ति ते त्रयोऽपि तव नित्या अनुचराः । कदाचिदप्यनपायिनो नित्याः । कीदृशोऽग्निः, विभ्राष्टिवसनो विशेषेण आजमानवसन-युक्तः । कीदृशो वायुः, श्वेतसिकटुकः श्वेतानां सिकतानां द्रोण्या । तदेतदुपलक्षणम्, नानाविधां धूलिमुत्पादयतीत्यर्थः । कीदृशः संवत्सरः, विषूवर्णैर्नानाविधैर्वर्णैर्युक्तः । वसन्ताद्यनुभेदाः पूर्वमेवोक्ताः ।

कल्पः—“सुब्रह्मण्योमित्येकाम्” इति । पाठस्तु—

सुब्रह्मण्योऽ सुब्रह्मण्योऽ सुब्रह्मण्योम् । इन्द्राऽऽगच्छ हरिव

आगच्छ मेधातिथेः । मेष वृषणश्वस्य मेने (३) । गौरावस्क-

न्दिब्रह्मण्यै जार । कौशिकब्राह्मण गौतमब्रुवाण, इति ।

शोभनं ब्रह्म सुब्रह्म वेदस्तस्मै हितः सुब्रह्मण्य इन्द्रः । ओमिति संबोधनार्थः । हे सुब्रह्मण्येति । त्रिरभिधानमादरार्थम् । तद्गुणकथनेन स्तुत्यर्थमिन्द्रादिपदैः संबोधनम् । हे इन्द्र परमैश्वर्ययुक्त, इह कर्मण्यागच्छ । हरिवो हरिनामकावश्वावस्य विद्यते इति हरिवास्तस्य संबोधनम्, शुक्लकृष्णपक्षदेवावैव तदीयाश्रित्वं प्राप्य हरिशब्देनोच्येते, तादृश हे हरिव इह कर्मण्यागच्छ । मेधातिथेर्मेधातिथिर्नामकः कश्चिदपि कण्वस्य पुत्रस्तत्संबन्धिन्, हे मेषैरूप । वृषणश्चो नाम कश्चिन्मुनिस्तस्य संबन्धिनी या मेनकाख्या दुहिता तां मन्यमाने तस्मिन्नर्थे वृषणश्वस्य मेने, इति संबुद्ध्यन्तं प्रयुक्तम् । गौरावस्कन्दिनौरमृगो भूत्वा यागमध्ये समागत्य सोमं पीत्वा हे विनाशक । तदेतत्सर्वं शाखान्तरब्राह्मणे समाम्नातम्—“हरिव आगच्छेति पूर्वपक्षपरपक्षौ वा इन्द्रस्याश्वौ ताभ्यां ह्येष सर्व हरतीति, मेधातिथेर्मेषेति मेधातिथिं काण्वायनिं मेषो भूत्वा जहार,

१ क. ख. “स्य निरु” । २ ख. “मेधात्पूर्व” । ३ ख. “वोक्तः” । ४ ख. “वैवैत” । ५ ख. ग. “ष तू” । ६ ख. ग. “क्षावप” । क. “इन्द्रस्य हरी ता” ।

वृषणश्चस्य मेन इति वृषणश्चस्य मेनका नाम दुहिता तामिन्द्रश्चकमे, गौरावस्कन्दि
ञ्जिति गौरमृगो भूत्वा राजानं पिबहि(ति)"इति । अहल्यायै जार, अहल्या गौतमस्य
भार्या तस्या इन्द्रो जार इति पुराणे प्रसिद्धम् । कौशिकब्राह्मण कौशिकनामां कश्चि
न्महर्षिस्तस्य समीपे ब्राह्मणवेष्टेण समागतवान् । गौतमश्चुवाण गौतमो महर्षिस्तं प्रसाद
यितुं स्तुतिं कृतवान् । तथाविध हे इन्द्राऽऽगच्छेत्यन्वयः ।

कल्पः—“ अरुणाश्वा इति चतस्रः ” इति । तत्र प्रथमामाह—

अरुणाश्वा इहाऽऽगताः । वसवः पृथिविक्षितः ।

अष्टौ दिग्वाससोऽग्नयः । अग्निश्च जातवेदाश्चेत्येते, इति ।

अष्टावग्नय इह कर्मणि, आगताः, कीदृशाः । अरुणाश्वा अरुणवर्णैरश्वैर्युक्ताः
वसवो जगतो निवासहेतवः, पृथिविक्षितो भूमिनिवासिनः, दिग्वाससो दिश एते
षामग्नीनां वासांसि । के तेऽष्टावग्नय इति तदुच्यते—अग्निश्च जातवेदाश्च, इत्यस्मि
न्मन्त्रे ये पूर्वमभिहिर्ता एतेऽग्नयो वेदितव्याः ।

अथ द्वितीयामाह—

ताम्राश्वास्ताम्ररथाः । ताम्रवर्णास्तथाऽसिताः ।

दण्डहस्ताः खादग्दतः । इतो रुद्राः परां गताः ।

(४) । उक्तं स्थानं प्रमाणं च पुर इत, इति ।

ये रुद्राः सन्ति त इतः स्थानात्पृथिवीरूपात्परां दिवं गताः । कीदृशा रुद्राः—
ताम्रवर्णैरश्वै रश्वै युक्ताः, स्वयं च तथा ताम्रवर्णाः, असिता इषदपि सितं श्वै
येषां नास्ति ते तादृशाः, दण्डहस्ता गदापाणयः, खादग्दतः खादयन्तो भक्षयन्
दन्ता येषां तादृशाः, एवंविधा हे रुद्रा युष्माकं स्थानमुक्तं शास्त्रेषु प्रसिद्धम् । त
तस्य स्थानस्य प्रमाणं चेयत्तानिश्चयः शास्त्रसिद्धः, तस्मात्पुरो भवदीयाः पुरीरि
गच्छत ।

अथ तृतीयामाह—

बृहस्पतिश्च सविर्ता च । विश्वरूपैरिहाऽऽगताम् ।

रथेनोदकवर्त्मना । अप्सुषां इति तद्द्वयोः, इति ।

योऽयं बृहस्पतिर्यश्च सविता तावुभौ विश्वरूपैर्नानाविधरूपैरश्वैरिह कर्मण्या

१ क. पिबति । २ क. ख. ग. तस्य । ३ क. ख. °नाम क° । ४ ख. ग. °मिसां
५ क. इत्येतस्मि° । ६ क. °तास्तेऽग्न° । ७ घ. यित । ८ ग. °ता । वि° । ९ म. °अप्सुषा

तामागच्छताम् । केन साधनेन । उदकवर्त्मना रथेन, उदकस्येव वर्त्म मार्गो यस्य रथस्य सोऽयमुदकवर्त्मा यथा वृष्टिजलस्यान्तरिक्षमेव मार्ग एवमेतदीयरथस्याप्यन्तरिक्षमेव मार्गः । कीदृशावेतौ, अप्सुषा, अपां सवितारौ । इति, एवमुक्तप्रकारेण द्वयोः सवितृबृहस्पत्योरुभयोः, तत्स्वरूपमुक्तमिति शेषः । एवं त्रयो मन्त्रा उक्ताः, चतुर्थस्तूपारिष्ठादुदाहारिष्यते ।

उक्तो वेषो वासांसि च । कालावयवानामितः

प्रतीज्या । वासात्यां इत्यश्विनोः । कोऽन्त-

रिक्षे शब्दं करोतीति । वासिष्ठो रौहिणो

मीमांसां चक्रे । तस्यैषा भवति, इति ।

कालावयवानां वसन्ताद्यतूनामितोऽस्मादनुवाकात्प्रतीच्येऽप्यतीतेष्वनुवाकेषु साकं जानामित्यादिषु वेष आकारविशेष उक्तः, वासांसि च वस्त्राण्यप्युक्तानि । “ ऋतु ऋतुना नुद्यमानः । विननादाभिधावः । षष्टिश्च त्रिंशका वल्गाः ” इत्यादिना यत्स्वरूपमतूनामभिहितं सोऽयं वेष इत्युच्यते । “ सारागवस्त्रैर्जरदक्षः । वसन्तो वसुभिः सह ” इत्यादिना वस्त्राण्युक्तानि । तथा वासात्यौ चित्रावित्यादिनाऽश्विनोर्देवयोर्वेष उक्तः । यद्यप्येतद्ब्राह्मणं न संनिहितमन्त्रोपयुक्तं तथाऽप्युक्तं स्थानमिति वचनेन बुद्धिस्थमर्थं प्रसङ्गाद्ब्रूते । अथ चतुर्थमन्त्रोदाहरणार्थमिदमुच्यते—वासिष्ठो वसिष्ठोऽत्रोत्पन्नः, रौहिणः, रौहिणाश्चस्य मुनेः पुत्रः, सोऽयमाकाशे कंचिद्ध्वनिं श्रुत्वा मीमांसां चक्रे विचारितवान् । किमिति । को नामान्तरिक्षे शब्दं करोति, न ह्यूर्ध्वमवलोक्यमाने कश्चिदपि पुमानुपलभ्यते शब्दंश्चायं भेरीवादनादप्याधिकः श्रूयते । तस्माद्विस्मयं प्राप्तस्य को नाम शब्दकरोतीति विचारः । तस्य विचारस्यैषा निर्णयवादिनी काचिद्विद्यते ।

तस्या ऋचः प्रतीकं दर्शयति—

वाश्रेवं विद्युदिति, इति ।

वाश्रेवं विद्युन्मिमांसीत्ययं मन्त्रोऽग्निना रयिमश्ववदित्यनुवाके व्याख्यातः । वाश्रा वासनशीला गौर्यथा वत्सं प्रति शब्दं करोत्येवमयं विद्युत्सूर्यतेजोरूपमेववर्तिनी मिमांसी शब्दं निर्भिमीत इत्यर्थः ।

कल्पः—“ ब्रह्मण उदरणमसीति चतस्रो ब्रह्मसदनाः ” इति । पाठस्तु—

ब्रह्मण उदरणमसि । ब्रह्मण उदीरणमसि । ब्रह्मण

आस्तरणमसि । ब्रह्मण उपस्तरणमसि(५), इति ॥

दृश्यते च मेने परां गताश्चक्रे षट् च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके प्रथमप्रपाठके

द्वादशोऽनुवाकः ॥ १२ ॥

हे इष्टके त्वं ब्रह्मणो हिरण्यगर्भस्योदरणमुदीरणत्वहेतुरसि । उदीरणमुदीर्णत्वहेतुरसि । उदीरणत्वं लोभराहित्यम् । उदीर्णत्वं गुणान्तरैरन्येभ्य आधिक्यम् । आस्तरणमासनम् । उपस्तरणमुपर्याच्छादनम् । एतैश्चतुर्भिर्यजुर्मन्त्रैश्चतस्र इष्टका उप-
दध्यात् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यके प्रथमप्रपाठके द्वादशोऽनुवाकः ॥ १२ ॥

अथ प्रथमे त्रयोदशोऽनुवाकः ।

कल्पः—“ अष्टयोनीमित्यष्टौ दिश्याः ” इति । तत्र प्रथमामाह—

अष्टयोनीमष्टपुत्राम् । अष्टपत्नीमिमां महीम् ।

अहं वेद न मे मृत्युः । न चामृत्युरघाऽहरत्, इति ।

अष्टावृष्टसंख्याकानि मूलप्रकृतिसहितानि महदहंकारपञ्चतन्मात्ररूपाणि तत्त्वानि योनयः कारणानि यस्याः पृथिव्याः सेयमष्टयोनी ताम् । अष्टसंख्याका वक्ष्यमाणा मित्रावरुणादयः पुत्रा यस्याः पृथिव्याः सेयमष्टपुत्रा ताम् । अष्टसंख्याका इन्द्रादयो दिग्वर्तिनः पतयः पालका यस्याः पृथिव्याः सेयमष्टपत्नी ताम् । तथोक्तगुणयुक्ताभिमां महीं पृथिवीमहं मन्त्रद्रष्टा वेद जानामि, अतो ज्ञानप्रभावेन मे मृत्युर्नास्ति, किं त्वमृतो मुक्त एव भविष्यामीति शेषः । किंच । अमृत्युः परममृत्योरन्योऽपमृत्युरित्यर्थः । सोऽघा पापानि दुःखानि न चाहंरज्ज्ञानप्रभावादेव नैव संपादयिष्यति ।

अथ द्वितीयां तृतीयां चाऽऽह—

अष्टयो-यष्टपुत्रम् । अष्टपदिदमन्तरिक्षम् । अहं

वेद न मे मृत्युः । न चामृत्युरघाऽहरत् ।

अष्टयोनीमष्टपुत्राम् । अष्टपत्नीममं दिवम् (१) ।

अहं वेद न मे मृत्युः । न चामृत्युरघाऽहरत्, इति ।

अष्टपदष्टपतिः, अष्टसंख्याका (क) पालका इ(कमि)त्यर्थः । अन्यत्पूर्ववत् ।

अथ चतुर्थपञ्चममन्त्रयोः प्रतीके दर्शयति—

सुत्रामाणं महीमूषु, इति ।

सुत्रामाणं पृथिवीं द्यामित्येको मन्त्रः । महीमूषु मातरमित्यनरो मन्त्रः । एतौ चोभौ वैश्वानरो न उत्पेत्यनुवाके व्याख्यातौ ।

अथ षष्ठीमाह—

अदितिर्द्यौरदितिरन्तरिक्षम् । अदितिर्माता स

पिता स पुत्रः । विश्वे देवा अदितिः पञ्च-

जनाः । अदितिर्जातमदितिर्जनित्वम्, इति ।

अदितिश्चब्दवाच्यदेवता सर्वात्मकत्वेन स्तूयते—माता पृथिवी, अतो लोकत्रयात्मकांशदेवताविशेषोऽदित्याख्यः सर्वस्य जगतः पिता स एव पुत्रश्च । ये विश्वे देवाः सर्वेऽपि देवाः, ये च पञ्चजना निषादपञ्चमा ब्राह्मण पत्रियवैश्यशूद्रास्ते सर्वेऽप्यदितिरेव, जातं यत्पूर्वमुत्पन्नं जगत्, जनित्वं जननरूपो व्यापारस्तत्सर्वमप्यदितिरेव ।

अथ सप्तमीमाह—

अष्टौ पुत्रासो अदितेः । ये जातास्तन्वः परि ।

देवाः उपभैत्सप्तभिः (२) । परा मार्ताण्डमास्यन्त, इति ।

अदितेर्देवताया अष्टौ पुत्रासोऽष्टसंख्याकाः पुत्रा विद्यन्ते, ये पुत्रास्तन्वः परि शरीरस्योपरि जाता औरसा इत्यर्थः । तेषां मध्ये सप्तभिः पुत्रैः सह देवानुपैत्स मीपे प्राप्तवती, मार्ताण्डमष्टम् पुत्रं परास्यत्परात्कृतवती । तमेकं परित्यज्यान्त्यैरेव सप्तभिः सह देवलोके गता ।

अथाष्टमीमाह—

सप्तभिः पुत्रैरदितिः । उपभैत्पूयै युगम् । प्रजायै

मृत्यवे तत् । परा मार्ताण्डमाभरदितिः, इति ।

अस्यामृच्यदितिर्देवतायाः सप्तपुत्रस्वाकारे मार्ताण्डानि यागे च वाष्णमुच्यते—इयमदितिर्देवी सप्तभिः पुत्रैर्निमित्तभूतैस्तदुत्पादनार्थं पूयै युगं तदुत्पत्तेः पूर्वकार्त्तनं पतिसंयोगं प्रजायै प्रजोत्पत्त्यर्थमुपभैत्प्रीतिपूर्वकं प्राप्तवती । एतेषु सप्तसु पुत्रेषूपक्षेभु तद्द्वारा प्रजावृद्धिर्भवतीत्यभिप्रेत्य तैः सह देवलोके गमनम् । मार्ताण्डाख्यमष्टम् पुत्रं

परीभरत्परित्यक्तवतीति यत्तन्मृत्यवे मृत्युनिमित्तम्, मार्ताण्डो हि मृत्योरेव हेतुर्न प्रजाभिवृद्धेः । मार्ताण्डो ह्यादित्यः, स चाण्डभेदेनोत्पद्यते । तथा हि च्छन्दोगाः—
“तदाण्डं निरवर्तत तत्संवत्सरस्य मात्रामदायत । तन्निरभिद्यत” इत्युपक्रम्यान्ते समा-
मनन्ति—“यत्तदजायत सोऽसावादित्यः” इति । शब्दानिर्वचनमपि तादृशमेव, मृतमण्डं
यदीयजन्मना स मार्ताण्ड इति । तथा च स्मर्यते—“मृतेऽण्डे जायते यस्मान्मार्ताण्डः
स उदाहृतः” इति । अतोऽयं मृत्यवे मृत्युप्रीत्यर्थमेवोपयुज्यते न त्वभिवृद्ध्यर्थमित्य-
दितेस्तत्परित्यागो युक्तः । इतिशब्दो मन्त्रसमाप्तिद्योतनार्थः ।

अथ ब्राह्मणैवाक्यमुच्यते—

ताननुक्रमिष्यामः, इति ।

अष्टपुत्रामिति ये पुत्राः सूचितास्तान्पुत्राननुक्रमेण वक्ष्यामः ।

कल्पः—“मित्रश्च वरुणश्चेत्यष्टौ दिश्याः” इति । पाठस्तु—

मित्रश्च वरुणश्च । धाता चार्यमा च । अश्व-

श्च भगश्च । इन्द्रश्च विवस्वाश्चेत्येते, इति ।

मित्रादिनामान्येवात्र मन्त्राः । मित्रस्तया देवतयाऽङ्गिरस्वैर्द्ध्रुवा सीदेत्युपधानं द्रष्ट-
व्यम् । इत्येते मित्रावरुणादयोऽष्टौ पुत्रा उक्ताः ।

अथ मन्त्रचतुष्टयस्य प्रतीकानि दर्शयति—

हिरण्यगर्भो ह॒सः शुचि॒षत् । ब्रह्मज॒ज्ञानं तदि॒त्पदमि॒ति, इति ।

हिरण्यगर्भ इत्ययं मन्त्र उर्ध्वा अस्येत्यनुवाके व्याख्यातः । ह॒सः शुचिषदित्ययं
मन्त्र इन्द्रस्य वज्रोऽमीत्यनुवाके व्याख्यातः । ब्रह्मजज्ञानमित्ययं मन्त्रोऽभ्यस्याद्विश्वा
इत्यनुवाके व्याख्यातः । तदि॒त्पदमित्ययं मन्त्र उदस्ताप्सीत्सवितेत्यनुवाके व्याख्यातः ।
तत्र हिरण्यगर्भ इति मन्त्रो हिरण्यमयपुरुषोपधानार्थः । ह॒सः शुचिषदिति मन्त्रः पुष्कर-
पर्णोपधानार्थः । ब्रह्मजज्ञानमिति मन्त्रो रुक्मोपधानार्थः । तदि॒त्पदमिति मन्त्रः कूर्मोप-
धानार्थः । एतदेवाभिप्रेत्य कल्पेऽभिहितम्—“ पुष्करपर्णं रुक्मं हिरण्यमयं पुरुषं
कूर्मम्” इति । इतिशब्दः प्रतीकसमाप्त्यर्थः ।

अथ ब्राह्मणमुच्यते —

ग॒र्भः प्रा॒जाप॒त्यः । अथ॒ पुरु॑षः सप्तपुरु॑षः (३), इति ॥

अमं दिवः सप्तभिरेते चत्वारि च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके प्रथमप्रपाठके
त्रयोदशोऽनुवाकः ॥ १३ ॥

प्रजापतेरयं प्राजापत्यः, तादृशो गर्भः पूर्वमुक्तः, हिरण्यगर्भ इति मन्त्रे प्राजाप-
त्यगर्भाभिधानात् । अथानन्तरमुत्तरेणानुवाकेन पुरुष आदित्यारूयः प्रतिपाद्यते । स
च कीदृशः, सप्तपुरुषः सप्त पुरुषाः किंकरस्थानीया नक्षत्रमासार्धमासर्तुसंवत्सराहोरा-
त्रारूयपुरुषा यस्यासौ सप्तपुरुषः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीय-
तैत्तिरीयारण्यकभाष्ये त्रयोदशोऽनुवाकः ॥ १३ ॥

अथ प्रथमप्रपाठके चतुर्दशोऽनुवाकः ।

योऽसावित्यनुवाकस्योपधाने विनिर्योगादर्शनाल्लिङ्गानुसारेणाऽऽयुष्काम एतेनाऽऽ-
दित्यमुपतिष्ठेत्(त) । तस्मिन्ननुवाके प्रथमं मन्त्रमाह—

योऽसौ तपन्नुदेति । स सर्वेषां भूतानां
प्राणानादायोदेति । मा मे प्रजाया मा
पशूनाम् । मा मम प्राणानादायोदगाः, इति ।

योऽसावादित्यः प्रातःकाले प्राच्यामुदेति स आदित्यः सर्वेषां प्राणिनां प्राणा-
नादाय स्वीकृत्योदेति । आयुःक्षयापौदनेन प्राणानपहरति । सूर्योदये सति पूर्वदि-
नस्य समाप्तत्वादेकदिनमात्रमायुः क्षीणं भवति । तस्मादेवं प्रार्थयामहे, आदित्य मदी-
यानां प्रजानां पशूनां च मम च प्राणानादायोदयं मा गा माऽऽप्नुहि । प्राणापहा-
रहेतुमायुःक्षयं मा कुर्वित्यर्थः ।

अथ द्वितीयं मन्त्रमाह—

असौ योऽस्तमेति । स सर्वेषां भूतानां प्राणा-
नादायास्तमेति । मा मे प्रजाया मा पशूनाम् ।
मा मम प्राणानादायास्तं गाः, इति ।

योऽसावादित्यः सायंकालेऽस्तं प्राप्नोति सोऽप्येकमहः समाप्य तावन्मात्रमायुः क्षयपति । अन्यत्पूर्ववत् ।

अथ तृतीयं मन्त्रमाह—

असौ य आपूर्यति । स सर्वेषां भूतानां प्राणैरापूर्यति (१) । मा

मे प्रजाया मा पशूनाम् । मा मम प्राणैरापूरिष्ठाः, इति ।

उदेत्तु प्रकान्तः सूर्यः क्रमेण यावद्यावद्रश्मिभिः प्रापूर्यते तावत्तावत्प्राणिनामायुः क्षीयते । अन्यत्पूर्ववत् ।

अथ चतुर्थमाह—

असौ योऽपक्षीयति । स सर्वेषां भूतानां प्राणैरपक्षीयति । मा

मे प्रजाया मा पशूनाम् । मा मम प्राणैरपक्षेष्ठाः, इति ।

अस्तं प्राप्नुयः कान्तः सूर्यो यावद्यावद्रश्मिभिः क्रमेण क्षीणो भवति तावत्तावत्प्राणिनामायुः क्षयः । अन्यत्पूर्ववत्सर्वत्र योज्यम् ।

अथ पञ्चममाह—

अमूनि नक्षत्राणि । सर्वेषां भूतानां प्राणैरपं प्रस-

र्पन्ति चोत्सर्पन्ति च । मा मे प्रजाया मा पशू-

नाम् । मा मम प्राणैरपं प्रसृपत मोत्सृपत (२), इति ।

अमून्येतानि नक्षत्राणि दिवि संचरन्ति तानि सर्वाण्यहन्यप[प्र]सर्पन्ति, अपगतज्योतीषि भूत्वा प्रकर्षेण संचरन्ति । रात्रौ चोत्सर्पन्ति, उत्कृष्टज्योतीषि भूत्वा प्रवर्तन्ते । तस्मिन्नुभयस्मिन्नपि काले प्राणिनां प्राणैः सहैव प्रवर्तन्ते । यावद्यावत्कालातिक्रमस्तावत्तावदायुषा (पां) क्षीयमाणत्वात् । ततो हे नक्षत्राणि प्रजादीनां प्राणैः सह माऽप[प्र]सृपताहन्यपसर्पणं मा कुरुत, मोत्सृपत रात्रावुत्सर्पणमपि मा कुरुत । भवदीयप्रजारक्षणनिमित्तमायुःक्षयो मा भूदित्यर्थः ।

अथ षष्ठसप्तममन्त्रावाह—

इमे मासाश्चार्धमासाश्च । सर्वेषां भूतानां प्राणैरपं

प्रसर्पन्ति चोत्सर्पन्ति च । मा मे प्रजाया मा

पशूनाम् । मा मम प्राणैरपं प्रसृपत मोत्सृपत ॥

इम ऋतवः । सर्वेषां भूतानां प्राणैरपं प्रसर्पन्ति

चोत्सर्पन्ति च । मा मे प्रजाया मा पशूनाम् ।

मा मम प्राणैरपं प्रसृपत मोत्सृपत इति ।

नक्षत्रवाक्यवद्व्याख्येयम् ।

अथाष्टममाह—

अयं संवत्सरः । सर्वेषां भूतानां प्राणैरपं प्रस-

र्पति चोत्सर्पति च (३) । मा मे प्रजाया मा पशू-

नाम् । मा मम प्राणैरपं प्रसृप मोत्सृप, इति ।

अत्र संवत्सरशब्दस्यैकवचनान्तत्वा[दु]त्सर्प प्रसर्पति चैकवचनम् । अन्यत्पूर्ववत् ।

अथ नवमदशमौ मन्त्रावाह—

इदमहः । सर्वेषां भूतानां प्राणैरपं प्रसर्पति चोत्सर्पति

च । मा मे प्रजाया मा पशूनाम् । मा मम प्राणैरपं

प्रसृप मोत्सृप । इयं रात्रिः । सर्वेषां भूतानां प्राणै-

रपं प्रसर्पति चोत्सर्पति च । मा मे प्रजाया मा

पशूनाम् । मा मम प्राणैरपं प्रैसृप मोत्सृप, इति ।

एतद्वाक्यद्वयं संवत्सरवाक्यवद्व्याख्येयम् ।

अथैकादशं मन्त्रमाह—

ॐ भूर्भुवः स्वः, इति ।

योऽयं प्रणवप्रतिपाद्यः परमात्मा स एव लोकत्रयरूप इत्यर्थः ।

अथ द्वादशमाह—

एतद्वो मिथुनं मा नो मिथुनं रीद्वम् (४), इति ।

प्राणैरापूर्यति मोत्सृपत चोत्सर्पति च मोत्सृप द्वे च ॥

* उदेत्यस्तमेत्यापूर्यत्यपक्षीयत्यमृनि नक्षत्राणीमे मासा इम ऋत-

वोऽयं संवत्सर इदमहरियं रात्रिर्दश ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके प्रथमप्रपाठके

चतुर्दशोऽनुवाकः ॥ १४ ॥

नक्षत्रमासार्धमासर्तुसंवत्सराहोरात्ररूपा हे सप्त पुरुषाः प्रणवप्रतिपाद्यपरमात्मरूपे;

णाऽऽदित्येन सहावस्थानं यदस्त्येतद्वो युष्माकं मिथुनं संबन्ध उपकार्योपकारकलक्षणः
एतस्य ध्यानेनास्माकमपि मिथुनं स्त्रीपुंसलक्षणं मा रीद्वं हिंसितं मा कुरुत ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीया-
रण्यके प्रथमप्रपाठके चतुर्दशोऽनुवाकः ॥ १४ ॥

अथ प्रथमप्रपाठके पञ्चदशोऽनुवाकः ।

करूपः—“वसूनां रुद्राणामित्यष्टावुत्तरतः” इति । तदेतद्भाष्यणवाक्येन संग्रहरूपे
प्रतिजानीते—

अथाऽऽदित्यस्याष्टपुरुषस्य, इति ।

अष्टयोनीमित्यनुवाकोक्तैर्मन्त्रैरिष्टकोपधानानन्तरं वस्वाद्यष्टविधपुरुषेणावस्थितस्याऽऽ
दित्यस्य संबन्धिभिर्मन्त्रैरिष्टका उपदध्यादिति शेषः ।

तत्र प्रथमं मन्त्रमाह —

वसूनामादित्यानां स्थाने स्वतेजसा भानि, इति ।

पूर्वमृत्युप्रकरणे—“वसन्तो वसुभिः सह” “शुक्लवासा रुद्रगणः” इत्यादिना ये
रुद्रादयो निर्दिष्टास्ते सर्वेऽप्यादित्यस्यैवावतारविशेषाः, ते चात्र मन्त्रेषु क्रमेण निर्दि
श्यन्ते । अष्टवसुरूपेणावतीर्णा य आदित्यमूर्तिविशेषाः, तेषां स्थाने तिष्ठन्नहं तत्प्रसा
दलभ्येन स्वकीयेन तेजसा भानि भासमानो भूयासम् ।

अथ द्वितीयमाह—

रुद्राणामादित्यानां स्थाने स्वतेजसा भानि, इति ।

एकादशरुद्ररूपेणावतीर्णा आदित्यमूर्तिविशेषाः । अन्यत्पूर्ववत्सर्वत्र व्याख्येयम्

अथ तृतीयमाह—

आदित्यानामादित्यानां स्थाने स्वतेजसा भानि, इति ।

द्वादशादित्यरूपेणावतीर्णाः परमात्मरूपादित्यस्यैव मूर्तिविशेषाः ।

अथ चतुर्थमाह—

सतां सत्यानाम् । आदित्यानां

स्थाने स्वतेजसा भानि, इति ।

१ ख. ‘न्वेण’ । २ क. ख. ‘तीयामा’ । ३ क. ख. ‘तीयामा’ । ४ क. ‘स्य भूतिवि’

५ क. ख. ‘तुर्थाया’ ।

सन्तः सत्पुरुषा निजावतारेण सर्वलोकसंप्रतिपन्ना महर्षयः, ते च सत्याः सर्वदा सत्यवादिनः, तादृशाः केचिदादित्यावतारविशेषाः ।

अथ पञ्चममाह—

अभिधून्वतांमभिघ्नताम् । वातवतां मरुताम् ।

आदित्यानां स्थाने स्वतेजसा भानि, इति ।

ऋतुप्रकरणे—‘ अभिधून्वन्तोऽभिघ्नन्तः ’ इत्यादिना मरुद्गणा उक्तास्ते चाभितो धून्वन्ति वृष्टिजलं चालयन्ति, इतस्ततः कम्पयन्ति । मार्गे गच्छतः पुरुषानभिघ्नन्ति, अभिमुख्येन ताडयन्ति । ते च वातवन्तस्तीव्रवायुयुक्ता भवन्ति, ते च मरुद्गणा आदित्यावतारविशेषाः ।

अथ षष्ठमाह—

ऋभूणामादित्यानां स्थाने स्वतेजसा भानि, इति ।

“ ऋभूणां तन्निबोधत ” इत्यत्र य ऋभवो देवविशेषा उक्तास्तेऽप्यादित्यावतारविशेषाः ।

अथ सप्तममाह—

विश्वेषां देवानाम् । आदित्यानां स्थाने स्वतेजसा भानि, इति ।

ये प्रसिद्धौ विश्वे देवास्तेऽप्यादित्यावतारविशेषाः ।

अथाष्टममाह—

संवत्सरस्य सवितुः । आदित्यस्य स्थाने स्वतेजसा भानि, इति ।

ऋतुप्रकरणे—“ स खलु संवत्सर एतैः ” इति संवत्सरोऽभिहितः स चाऽऽदित्यस्यावतारविशेषः ।

अथ सर्वमन्त्रेष्वनुषञ्जनीयं वाक्यद्वयमाह—

ओं भूर्भुवः स्वः । रश्मयो वो मिथुनं

मा नो मिथुनं रीद्वम् (१), इति ।

ऋभूणामादित्यानां स्थाने स्वतेजसा भानि षट् च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके प्रथमप्रपाठके

पञ्चदशोऽनुवाकः ॥ १५ ॥

१ ग. ‘मषष्ठावाह’ । २ ग. ‘नि’ । ऋभूणामादित्यानां स्थाने स्वतेजसा भानि, इति ।
३ ग. ‘अथ सप्तममा’ । ४ ख. ग. ‘द्वास्ते वि’ ।

प्रणवप्रतिपाद्यस्य लोकत्रयात्मकस्याऽऽदित्यस्य संबन्धिनो हे रश्मयो वो युष्माकं स्वामिनाऽऽदित्येन सह मिथुनं मिथुनवदुपकार्योपकारकभावोऽस्ति, अतस्तादृशा यूयं नोऽस्माकं स्त्रीपुरुषलक्षणमिथुनं मा रीद्वं हिंसितं मा कुरुत ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्ति-
रीयारण्यके प्रथमप्रपाठके पञ्चदशोऽनुवाकः ॥ १५ ॥

अथ प्रथमप्रपाठके षोडशोऽनुवाकः ।

कल्पः—“ आरोगस्येत्यष्टावुपरिष्ठात् ” इति । “ आरोगो भ्राजः पटरः पतङ्गः ” इत्यादीन्यष्ट सूर्यनामानि मन्त्ररूपाणि पूर्वमास्त्रातानि, इदानीं तेनैव क्रमेणाष्टौ मन्त्रान्तराण्यत्राऽऽस्त्रायन्ते । तानि दर्शयति—

आरोगस्य स्थाने स्वतेजसा भानि । भ्राजस्य स्थाने स्वतेजसा भानि । पटरस्य स्थाने स्वतेजसा भानि । पतङ्गस्य स्थाने स्वतेजसा भानि । स्वर्णरस्य स्थाने स्वतेजसा भानि । ज्योतिषीमतस्य स्थाने स्वतेजसा भानि । विभासस्य स्थाने स्वतेजसा भानि । कश्यपस्य स्थाने स्वतेजसा भानि । ॐ भूर्भुवः स्वः । आपो वो मिथुनं मा नो मिथुनं रीद्वम् (१), इति ।

आरोगस्य दर्श ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके प्रथमप्रपाठके
षोडशोऽनुवाकः ॥ १६ ॥

आरोगनामको यः प्रथमः सूर्यस्तस्य स्थाने तिष्ठन्नहं तत्प्रसादलभ्येन स्वकीयेन तेजसा भासमानो भूयासम् । प्रणवप्रतिपाद्यो लोकत्रयात्मको यः सूर्यस्तेन सहाऽऽपो वो युष्माकमुपकार्योपकारकभावोऽस्ति, अतस्तथाविधा यूयमस्मदीयं मिथुनं हिंसितं मा कुरुत । एतच्च वाक्यद्वयं पूर्ववत्सर्वमन्त्रशेषः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीय-
तैत्तिरीयारण्यकभाष्ये प्रथमप्रपाठके षोडशोऽनुवाकः ॥ १६ ॥

अथ पथमे सप्तदशोऽनुवाकः ।

कल्पः—“प्रभ्राजमानानामित्येकादश प्रभ्राजमानानामिति चैकादश मध्ये” इति ।
तेषां मन्त्राणां संग्रहरूपेण ब्राह्मणवाक्येन प्रतिज्ञां दर्शयति—

अथ वायोरेकादशपुरुषस्यैकादशस्त्रीकस्य, इति ।

एक एव वायुः प्रभ्राजमानाद्येकादशरुद्रमूर्तिरूपेण प्रभ्राजमानाद्येकादशस्त्रीमूर्तिरूपेणा-
प्यवतीर्णः, तस्य संबन्धिनो मन्त्रा उच्यन्त इति शेषः ।

तान्मन्त्रान्दर्शयति—

प्रभ्राजमानानां रुद्राणां स्थाने स्वतेजसा भानि ।

व्यवदातानां रुद्राणां स्थाने स्वतेजसा भानि ।

वासुकिवैद्युतानां रुद्राणां स्थाने स्वतेजसा भानि ।

रजतानां रुद्राणां स्थाने स्वतेजसा भानि । परु-

षाणां रुद्राणां स्थाने स्वतेजसा भानि । श्यामानां

रुद्राणां स्थाने स्वतेजसा भानि । कपिलानां रुद्राणां

स्थाने स्वतेजसा भानि । अतिलोहितानां रुद्राणां

स्थाने स्वतेजसा भानि । ऊर्ध्वानां रुद्राणां

स्थाने स्वतेजसा भानि (१) । अवपतन्तानां रुद्राणां

स्थाने स्वतेजसा भानि । वैद्युतानां रुद्राणां

स्थाने स्वतेजसा भानि । प्रभ्राजमानानां रुद्रा-

णीनां स्थाने स्वतेजसा भानि । व्यवदातीनां रुद्रा-

णीनां स्थाने स्वतेजसा भानि । वासुकिवैद्युतीनां

रुद्राणीनां स्थाने स्वतेजसा भानि । रजतानां

रुद्राणीनां स्थाने स्वतेजसा भानि । परुषाणां

रुद्राणीनां स्थाने स्वतेजसा भानि । श्यामानां

रुद्राणीनां स्थाने स्वतेजसा भानि । कपिलानां

रुद्राणीनां स्थाने स्वतेजसा भानि । अतिलोहिती-

ना० रुद्राणीना० स्थाने स्वतेजसा भानि । ऊर्ध्वाना०
 रुद्राणीना० स्थाने स्वतेजसा भानि । अवपतन्तीना०
 रुद्राणीना० स्थाने स्वतेजसा भानि । वैद्युतीना० रुद्रा-
 णीना० स्थाने स्वतेजसा भानि । ओं भूर्भुवः स्वः ।
 रूपाणि वो मिथुनं मा नो मिथुनं रीद्वम् (२), इति ।
 ऊर्ध्वाना० रुद्राणा० स्थाने स्वतेजसा भान्यतिलोहितीना०
 रुद्राणीना० स्थाने स्वतेजसा भानि पञ्च च ॥
 इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके प्रथमप्रपाठके
 सप्तदशोऽनुवाकः ॥ १७ ॥

प्रभ्राजमाननामको वायुसंबन्धी यो रुद्रविशेषस्तस्य बहवो मूर्तिविशेषाः । अतः
 प्रभ्राजमानानामिति बहुवचनम् । एवं सर्वत्र द्रष्टव्यम् । रूपाणि स्त्रीपुरुषविशेषाः, हे
 रूपाणि वो युष्माकं संबन्धि यन्मिथुनं तत्प्रसादादस्मदीयमपि मिथुनमर्हिसितं भवतु ।
 अयं च सर्वमन्त्रशेषः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीय-
 तैत्तिरीयारण्यकभाष्ये प्रथमप्रपाठके सप्तदशोऽनुवाकः ॥ १७ ॥

अथ प्रथमेऽष्टादशोऽनुवाकः ।

कल्पः —“ अग्नेः पूर्वदिश्यस्येत्यष्टौ दिश्याः ” इति । तत्र संग्रहरूपेण ब्राह्मण-
 वाक्येन मन्त्रान्प्रतिजानीते—

अथाग्नेरष्टपुरुषस्य, इति ।

अग्निजातवेदः प्रभृतयः पुरुषा मूर्तिविशेषा यस्याग्नेः सन्ति सोऽयमष्टपुरुषः, तस्याग्नेः
 संबन्धिना मन्त्राः पूर्वोक्तवायुसंबन्धिद्विविधकादशरुद्रमन्त्रानन्तरमुच्यन्ते ।

तान्मन्त्रान्दर्शयति—

अग्नेः पूर्वदिश्यस्य स्थाने स्वतेजसा भानि । जातवेदस उपादि-
 श्यस्य स्थाने स्वतेजसा भानि । सहोजसो दक्षिणदिश्यस्य

स्थाने स्वतेजसा भानि । अजिराप्रभव उपदिश्यस्य स्थाने
स्वतेजसा भानि । वैश्वानरस्यापरदिश्यस्य स्थाने स्वतेजसा
भानि । नर्यापस उपदिश्यस्य स्थाने स्वतेजसा भानि । पाङ्क्तिरा-
धस उद्दिश्यस्य स्थाने स्वतेजसा भानि । विसर्पिण उपादि-
श्यस्य स्थाने स्वतेजसा भानि । ओं भूर्भुवः स्वः ।
दिशो वो मिथुनं मा नो मिथुनः रीद्वम् (१), इति ॥
स्वरेकं च ॥

+ एतद्रश्मय आपो रूपाणि दिशः पञ्च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके प्रथमप्रपाठकेऽष्टा-
दशोऽनुवाकः ॥ १८ ॥

पूर्वा दिक्प्राची तस्यां भवः पूर्वदिशः, तथाविधोऽग्निनामको यो मूर्तिविशेषस्तस्य
स्थाने तिष्ठन्नहं तत्प्रसादाल्लब्धेन स्वतेजसा भासमानो भूयासम् । उपदिगाग्नेयी
तस्यां भव उपदिश्यो जातवेदोनामकः । एवं सर्वत्र योज्यम् । हे दिशो वो
युष्माकमग्निना स्वामिना सहोपकारोपकारकभावः । अतो युष्मत्प्रसादेनाग्नेयीयं मिथु-
नमहिंसितं भवतु । सोऽयं सर्वमन्त्रशेषः । अथवा, ओमित्यादिः सर्वत्र यजमानाभि-
मन्त्रणमन्त्रो द्रष्टव्यः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीय-
तैत्तिरीयारण्यकभाष्ये प्रथमप्रपाठकेऽष्टादशोऽनुवाकः ॥ १८ ॥

अथ प्रथम एकोनविंशोऽनुवाकः ।

कल्पः—“ दक्षिणपूर्वस्यामिति चतस्रो नरकवर्तीर्यथालिङ्गम् ” इति । तत्र प्रथमं
मन्त्रमाह—

दक्षिणपूर्वस्यां दिशि विसर्पी नरकः । तस्मान्नः परिपाहि, इति ।

दक्षिणस्याः पूर्वस्याश्चान्तरालवर्तिनी दिगाग्नेयी तस्यां विसर्पिणामको नरको
विद्यते, इष्टके तस्मान्नरकान्नोऽस्मान्परिपाहि ।

+ चतुर्दशानुवाकमारभ्यैतदनुवाकसमन्तिपर्यन्तमुक्तपर्यायगणनाय तत्तत्पर्यायान्तिमवाक्या-
वपदानां सूचनमेतत् । एतच्च क. ग. पुस्तकयोर्नास्ति ।

अथ द्वितीयमाह—

दक्षिणापरस्यां दिश्यविसर्पी नरकः । तस्मान्नः परिपाहि, इति ।

नैर्ऋती दक्षिणापरा तस्यामविसर्पी नाम नरकः । पूर्वत्र वेदनातिशयाद्विविध-
मितस्ततः सर्पन्ति जन्तवो यत्रेति व्युत्पत्त्या विसर्पी, इह तु दुःखस्यात्यन्तमाधिका-
द्विसर्पितुमपि न क्षमन्ते तस्मादविसर्पी । शेषं पूर्ववत् ।

अथ तृतीयमाह—

उत्तरपूर्वस्यां दिशि विषादी नरकः । तस्मान्नः परिपाहि, इति ।

ऐशानी दिगुत्तरपूर्वा, तत्र हि विषादिसंज्ञको नरकः किमर्थमस्माभिः पापं
कृतमिति जन्तवो विषादं कुर्वन्ति तस्मादयं विषादी । अन्यत्पूर्ववत् ।

अथ चतुर्थमाह—

उत्तरापरस्यां दिश्यविषादी नरकः । तस्मान्नः परिपाहि, इति ।

वायवी दिगुत्तरापरा तत्राविषादी नरकः, दुःखातिशयाज्जन्तवो विषादमपि
कर्तुं न क्षमन्ते तस्मादविषादी । शेषं पूर्ववत् ।

कल्पः—“आ यस्मिन्निन्द्रियाणि शतक्रतविति द्वे” इति । तयोर्मन्त्रयोः प्रतीके
दर्शयति—

आ यस्मिन्सप्त वासवा इन्द्रियाणि शतक्रतवित्येते (१), इति ।

दक्षिणपूर्वस्यां नवं ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके प्रथमप्रपाठक

एकोनविंशोऽनुवाकः ॥ १९ ॥

इत्येते ये ऋचौ ताभ्यामिष्टके उपदध्यादित्यर्थः । एतच्चोभयमिन्द्रं वो विश्वतस्परी-
त्यनुवाके व्याख्यातम् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीय-
तैत्तिरीयारण्यकभाष्ये प्रथमप्रपाठक एकोनविंशोऽनुवाकः ॥ १९ ॥

अथ प्रथमे विंशोऽनुवाकः ।

कल्पः—“इन्द्रघोषा वः संज्ञानमिति षड्दिश्याः ” इति । पाठस्तु—

इन्द्रघोषा वो वसुभिः पुरस्तादुपदधताम् । मनोजवसो वः पितृ-

भिर्दक्षिणत उपदधताम् । प्रचेता वो रुद्रैः पश्चादुपदधताम् ।
विश्वकर्मा व आदित्यैरुत्तरत उपदधताम् । त्वष्टा वो रूपै-
रुपरिष्ठादुपदधताम् । संज्ञानं वः पश्चादिति, इति ।

हेऽब्रूपा इष्टका वो युष्मान्पुरस्तान्पूर्वस्यां दिशि वसुभिर्देवैः सहिता इन्द्रघोष-
नामका देवा उपदधताम् । पितृभिः सहिता मनोजवसो देवा वो युष्मान्दक्षिणस्यां
दिश्युपदधताम् । एवं सर्वत्र योज्यम् । संज्ञानं समीचीनज्ञानयुक्तं देवतास्वरूपं
वो युष्मान्पश्चात्, उपदधतामिति शेषस्य सूचनार्थ इतिशब्दः प्रयुक्तः । त एते
षण्मन्त्राः ।

कल्पः—“आदित्यः सर्व इति पञ्च दिश्याः” इति । पाठस्तु—

आदित्यः सर्वोऽग्निः पृथिव्याम् । वायुरन्तरिक्षे । सूर्यो
दिवि । चन्द्रमा दिक्षु । नक्षत्राणि स्वलोके, इति ।

आदित्यात्मकः सर्वोऽप्यग्निः पृथिव्यामुपदधातु । एवं वाय्वाद्विषु योज्यम् ।

कल्पः—“एवा ह्येवेति षड्दिश्याः” इति । पाठस्तु—

एवा ह्येव । एवा ह्यग्ने । एवा हि वायो । एवा हीन्द्र ।
एवा हि पूषन् । एवा हि देवाः (१), इति ।
दिक्षु, सम च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके प्रथमप्रपाठके
विंशोऽनुवाकः ॥ २० ॥

ई गताविति धातोरुत्पन्न एवशब्दः, हे एव, अयनशीलाऽऽदित्य, एवा एतव्याः
प्राप्तव्याः कामास्ते सर्वे त्वमसीति शेषः । हिशब्देनाऽऽदित्यस्य सर्वकामहेतुत्वप्रसिद्धि-
रुच्यते । एवमुत्तरत्रापि योज्यम् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये प्रथमप्रपाठके विंशोऽनुवाकः ॥ २० ॥

अथ प्रथम एकविंशोऽनुवाकः ।

कल्पः—“ आपमापामिति नवोपारिष्ठात् ” इति । पाठस्तु—

आपमापामपः सर्वाः । अस्मादस्मादितोऽमुतः । अग्निर्वायुश्च
सूर्यश्च । सह संचस्करद्धिया । वायवश्वा रश्मिपतयः । मरीच्या-
त्मानो अद्भुहः । देवीर्भुवनसूतरीः । पुत्रवत्त्वार्थ मे सुत । महा-
नाम्नीर्महामानाः । महसो महसः स्वः (१) । देवीः पर्जन्यसू-
वरीः । पुत्रवत्त्वार्थ मे सुत । +अपाश्रुष्णिमपा रक्षः । अपाश्रु-
ष्णिमपा रघम् । अपाग्रापम् चावर्तिम् । अपं देवीरितो हित । वज्रं
देवीरजीताश्च । भुवनं देवसूवरीः । आदित्यानदिति देवीम् ।
योनिर्नोर्ध्वमुदीपत (२) । भद्रं कर्णेभिः शृणुयाम देवाः । भद्रं
पश्येमाक्षभिर्यजत्राः । स्थिरैरङ्गैस्तुष्टुवाग्देवैस्तनूभिः । व्यशेम
देवीर्हितं यदायुः । स्वस्ति न इन्द्रो वृद्धश्रवाः । स्वस्ति नः पूषा
विश्ववेदाः । स्वस्ति नस्तार्क्ष्यो अरिष्टनेमिः । स्वस्ति नो बृह-
स्पतिर्दधातु । केतवो अरुणासश्च । ऋषयो वातरशनाः ।
प्रतिष्ठां शतधा हि । समाहितासो सहस्रधार्यसम् । शिवा
नः शतमा भवन्तु । दिव्या आप ओषधयः । सुमृडीका
सरस्वति । मा ते व्योम संहृशि (३) । इति ।
स्वरुदीपत वातरशनाः षट् च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके प्रथमप्रपाठक

एकविंशोऽनुवाकः ॥ २१ ॥

अत्र केतव इति मन्त्रं विहायान्येऽष्टौ मन्त्राः प्रथमानुवाके व्याख्याताः । पुनरप्युप-
धानार्थं मन्त्रपाठः । केत्वरुणवातरशनशब्दा ऋषिसंधानाचक्षते । ते सर्वेऽपि ऋषिसंधाः

+ यकाररहितः पाठो वैदिकानाम् । एवं प्रथमानुवाकेऽपि बोध्यम् । भाष्यात्तु यकारसहितः
पाठ इति भाति । यकाररहितः पाठः प्रथमानुवाके ग. पुस्तके विद्यते ।

समाहितासोऽप्रमत्ताः सन्तः, शतधा हि शतसंख्याकेनापि प्रकारेण प्रतिष्ठां स्थैर्यहेतुं सहस्रधायसं सहस्रसंख्याकस्य फलस्य धारयित्रीम्, इष्टकामुपदर्धत्विति शेषः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये प्रथमप्रपाठक एकविंशोऽनुवाकः ॥ २१ ॥

अथ प्रथमे द्वाविंशोऽनुवाकः ।

एतावत्स्वनुवाकेषूपधानमन्त्राः प्रायेणाभिहिताः, अतः परमिष्टकानां ब्राह्मणमुच्यते ।
तत्राऽऽदौ तावदापो बहुधा प्रशस्यन्ते । तत्र प्रथमां प्रशंसामाह—

योऽपां पुष्पं वेदं । पुष्पवान्प्रजावान्पशुमान्भ-
वति । चन्द्रमा वा अपां पुष्पम् । पुष्पवान्प्रजा-
वान्पशुमान्भवति । य एवं वेदं, इति ।

अमृतमयं हि चन्द्रमण्डलम् । अतो जलकार्यत्वादपां पुष्पस्थानीयम् । एतस्य
वेदिता स्वयं भोगार्थं चम्पकबैकुलादिपुष्पैः पुत्रादिप्रजया गवादिपशुभिश्च समृद्धो
भवति । वेदने प्ररोचनार्थमादौ फलकथनम्, उपसंहारार्थं पुनः कथनम् ।

अथ द्वितीयां प्रशंसामाह—

योऽपामायतनं वेदं । आयतनवान्भवति । अग्निर्वा अपा-
मायतनम् । आयतनवान्भवति । योऽग्नेरायतनं वेदं
(१) । आयतनवान्भवति । आपो वा अग्नेरा-
यतनम् । आयतनवान्भवति । य एवं वेदं, इति ।

सृष्टिश्रुतौ “ अग्नेरापः ” इत्यग्नेर्जलकारणत्वाभिधानादग्निरपामाश्रयः । अत्रापि
प्ररोचनार्थमादौ फलकथनम्, उपसंहारार्थं पुनरप्यायतनवानित्यभिधानम् । तत्र य
एवं वेदेत्यध्याहरणीयम् । महासृष्ट्यापामग्निकार्यत्वेऽपि ब्रह्माण्डाद्यवान्तरसृष्टौ “ आपो
वा इदमासन्सलिलमेव ” इत्यादिवाक्येनापां सर्वकारणत्वाभिधानाद्ब्रह्माण्डान्तःपातिनोऽ-
स्मद्दृश्यस्याग्नेर्जलकार्यत्वादपामग्न्याधारत्वम् । अत्रापि प्ररोचनार्थमुपसंहारार्थं द्विः फल-
कथनम् । सेयं जलाग्न्योः परस्परधारत्वोक्तिर्द्वितीया प्रशंसा । एवमुत्तरत्र द्रष्टव्यम् ।

१ क. ख. ग. “दधात्वि” । २ ख. ग. प्रशंस्यते । ३ क. ख. “थमप्र” । ४ ग. “गार्थच” ।
५ ग. “बहुला” । ६ ख. ग. “लमान्दिग्या” ।

अथ तृतीयां प्रशंसामाह—

योऽपामायतनं वेदं । आयतनवान्भवति । वायुर्वा अपा-
मायतनम् । आयतनवान्भवति । यो वायोरायतनं वेदं ।
आयतनवान्भवति (२) । आपो वै वायोरायत-
नम् । आयतनवान्भवति । य एवं वेदं, इति ।

महामुद्रा “ वायोरग्निः । अग्नेरापः ” इति श्रुतेरग्निद्वारा वायोरपकारणत्वादायत-
नत्वम् । अपां त्ववान्तरमुद्रा पूर्वोक्तन्यायेन वायवाधारत्वम् । अन्यत्पूर्ववन्धाख्येयम् ।

अथ चतुर्थीमाह—

योऽपामायतनं वेदं । आयतनवान्भवति । असौ वै तपन्न-
पामायतनम् । आयतनवान्भवति । योऽमुष्य तपत आय-
तनं वेदं । आयतनवान्भवति । आपो वा अमुष्य तपत
आयतनम् (३) । आयतनवान्भवति । य एवं वेदं, इति ।

योऽसावादित्यस्तपन्नपलभ्यते सोऽयमपामाधारः । ‘ आदित्याज्जायते वृष्टिः ’ इति
जलकारणत्वस्मृतेः । अपां च पूर्ववदादित्याधारत्वं द्रष्टव्यम् ।

अथ पञ्चमीमाह—

योऽपामायतनं वेदं । आयतनवान्भवति । चन्द्रमा वा
अपामायतनम् । आयतनवान्भवति । यश्चन्द्रमस आय-
तनं वेदं । आयतनवान्भवति । आपो वै चन्द्रमस आय-
तनम् । आयतनवान्भवति (४) । य एवं वेदं, इति ।

तुहिनरूपाणां किरणानां चन्द्रजन्यत्वाच्चन्द्रमसो जलाधारत्वम् ।

अथ षष्ठीमाह—

योऽपामायतनं वेदं । आयतनवान्भवति । नक्षत्राणि वा
अपामायतनम् । आयतनवान्भवति । यो नक्षत्राणामा-
यतनं वेदं । आयतनवान्भवति । आपो वै नक्षत्राणामा-
यतनम् । आयतनवान्भवति । य एवं वेदं (५), इति ।

पुण्याश्लेषादिषु महानक्षत्रेषु वर्तमानेषु वृष्ट्याधिक्यदर्शनान्नक्षत्राणामन्नाधारत्वम् ।

अथ सप्तमीमाह—

योऽपामायतनं वेदं । आयतनवान्भवति । पर्जन्यो वा
अपामायतनम् । आयतनवान्भवति । यः पर्जन्यस्याऽऽ-
यतनं वेदं । आयतनवान्भवति । आपो वै पर्जन्य-
स्याऽऽयतनम् । आयतनवान्भवति । य एवं वेदं, इति ।

वृष्टिद्वारा पर्जन्याख्यस्य मेघस्य जलाधारत्वं प्रसिद्धम् ।

अथाष्टमीमाह—

योऽपामायतनं वेदं (६) । आयतनवान्भवति । संवत्सरो
वा अपामायतनम् । आयतनवान्भवति । यः संवत्सर-
स्याऽऽयतनं वेदं । आयतनवान्भवति । आपो वै संवत्स-
रस्याऽऽयतनम् । आयतनवान्भवति । य एवं वेदं, इति ।

वर्षर्तुद्वारा संवत्सरस्य जलाधारत्वम् ।

अथ नवमीमाह—

योऽप्सु नावं प्रतिष्ठितां वेदं । प्रत्येव तिष्ठति (७) ।

इमे वै लोका अप्सु प्रतिष्ठिताः । तदेपाऽभ्यनूक्ता, इति ।

यः पुमानप्सु प्रतिष्ठितां स्थैर्येणावस्थितां नावं वेद स स्वयं लोके प्रतिष्ठायुक्तो
भवति । काऽसौ प्रतिष्ठिता नौरिति सेयमुच्यते—इमे वै दृश्यमाना एव भूरादयो
लोका अप्सु स्थैर्येणावस्थिता नौस्थानीयाः । अतः सर्वलोकाधारभूता आप इति वेद-
नेन प्रतिष्ठाप्राप्तिः । नद्यादिषु परतीरगमनाय जनैर्या नौः संपाद्यते सा जले प्रतिष्ठिता
न भवति । गमनागमनाभ्यां चञ्चलत्वात् । सर्वलोकसंघरूपा तु नौर्न कदाचिदापि
चलति किं त्वप्सु स्थैर्येणावतिष्ठते । आवरणसहितं ब्रह्माण्डं धनोदाख्ये महाजलेऽवति-
ष्ठत इति हि पौराणिकप्रसिद्धिः । तत्तस्मिन्सर्वजगदाधारभूता आप इत्येवंरूपेऽर्थे
काचिद्गभ्यनूक्ता शाखान्तरे समाश्रिता ।

तामेतामृचं दर्शयति —

अपा५ रसमुदय५सन् । सूर्ये^१ शुक्र५ समाभृतम् ।

अपा५ रसस्य यो रसः । तं वो^२ गृह्णाम्युत्तममिति, इति ।

योऽयमपां रसः सारभूतं रसमभिलक्ष्योदयंसन्सर्वे लोका उद्भूताः । तस्मादेव रसा-
दुत्पद्यन्तेऽस्मिन्नेवावतिष्ठन्त इत्यर्थः । कीदृशं रसम्, सूर्य आदित्यमण्डले वृष्टिजननाय
समाभूतं संपादितम्, अत एव शुक्रं निर्मलम् । अपां रसस्य त्रैलोक्यरूपस्योदकसा-
रस्य तदु(य उ)त्तमो रसः सोमरूपः, हे, आपो युग्मदीयं तमुत्तमं रसं गृह्णामि तेषु
तेषु स्वी करोमि । इतिशब्दो मन्त्रसमाप्त्यर्थः । अनेन मन्त्रेण काचिदिष्टकोपधेया ।
तथाच बौधायन आह—“अपां रसमित्येका” इति ।

मन्त्रस्य तात्पर्यं दर्शयति—

इमे वै लोका अपां रसः । तेऽमुष्मिन्नादित्ये समाभूताः, इति ।

य एते पृथिव्यादयो लोकास्ते सर्वेऽप्यपां मध्ये सारभूताः सर्वलोकगर्भिताः ।
ब्रह्माण्डगोलकरूपा पृथिवी क्षीरमध्ये मण्डमिव जलमध्ये घनीभूता । तथाच वाजसने-
यिन आमनन्ति—“यद्वापं शर आसीत्तत्समाहन्यत सा पृथिव्यभवत्” इति । ते चोद-
कसारभूता लोका अमुष्मिन्दृश्यमान आदित्यमण्डले समाभूताः सम्यगाश्रिताः ।
आदित्यस्य वृष्टिद्वारेण सर्वलोकास्थितिहेतुत्वात् ।

तदेवं योऽपां पुष्पमित्यारभ्यमुष्मिन्नादित्ये समाभूता इत्यन्तेन ग्रन्थेनेष्टकोपधाना-
र्थमपां बहुधा प्रशंसा कृता । अथ प्रयोगं विधत्ते—

जानुदघ्नीमुत्तरवेदीं खात्वा । अपां पूरयित्वा गुल्फदघ्नम् ।

(८) । पुष्करदण्डैः पुष्करैश्च सस्तीर्य ।

तस्मिन्निवायसे । अग्निं प्रणीयोपसमाधाय , इति ।

तत्र सावित्रचयनवद्रथचक्रं परिलिख्य तत्र जानुप्रमाणामुत्तरवेदीं खात्वा तां
खातामुत्तरवेदीं गुल्फदघ्नं यथा भवति तथा जलैः पूरयित्वा तज्जलमादौ पद्मपत्रैः
संछाद्य तत उपरि पत्ररहितैः केवलैः पद्मदण्डैः संछाद्य ततोऽप्युपरि मूलदण्डपत्रसहितैः
कृत्स्नैः पद्मैः संछाद्य तस्मिन्निवायसे तत्र स्थापितस्य मन्त्रकस्योपरि कर्मानुगुणमग्नेः
प्रणयनं कृत्वा तं चाग्निमुपसमाधाय तस्याग्नेः परित इष्टका उपदध्यादिति वक्ष्यमाणे-
नान्वयः ।

अथाऽऽक्षेपसमाधानाभ्यां तामिमं प्रयोगं समर्थयते—

ब्रह्मवादिनां वदन्ति । कस्मात्प्रणीतेऽयमग्निश्चीयते ।

साप्रणीतेऽयमप्सु हव्यं चीयते । असौ भुवनेऽप्यना-

हिताग्निरेताः । तमभित एता अबीष्टका उपदधाति, इति ।

अन्यन्तरेभ्योऽस्य वैलक्षण्यं दर्शयितुं ब्रह्मवादिनोऽत्र पर्यनुयोगमाहुः । इतरत्र चित्रे संपूर्णे सति पश्चादग्निः प्रणीयते, अत्र तु कस्मात्कारणान्मञ्चकस्योपारि वह्नं प्रणीते सति पश्चाद्विष्टकाभिरयमारुणकेतुकोऽग्निश्चीयते * मञ्चकं तु बौधायनेन दर्शितम्,—“दीर्घदीरुभिर्मञ्चकं कृत्वा पृष्ठो दिवीति पुरीषव्यूहनम् ” इति । अतोऽस्य मञ्चकस्योपर्याकाशेऽग्निप्रणयनादूर्ध्वं पुनरिष्टकोपधानमितरचर्यानाद्वैलक्षण्यादयुक्तमिति ब्रह्मवादिनामाक्षेपाभिप्रायः । तस्याऽऽक्षेपस्योत्तरं साप्प्रणीत इत्यादिनोच्यते । अग्निः स वर्तते इति साप्, यस्मादयं जलसहितस्तस्मादयमिष्टकाचयनरूपोऽग्निरङ्गाररूपे वह्नं प्रणीते सति पश्चाच्चेतव्यः । अप्सु ह्ययं चीयत इत्यनेन जलैसहितत्वमेव स्पष्टी क्रियते आदावुत्तरवेद्यामग्निः पूरणम्, ततः पुष्करपर्णादिसंछादनम्, ततो मञ्चकस्योपारि वह्निप्रणयनम्, एवं सत्यप्स्वेवायं प्रणीतो भवति । इतरस्त्वग्निर्नाप्सु प्रणीयते तस्मादितरवैलक्षण्यात्प्रणयनादूर्ध्वमबीष्टकोपधानं कर्तव्यम् । पश्चात्पूणयने सत्यसावशिः परिते रक्षकाभावेन भुवने देवयजनाद्बहिर्भूते लोकेऽपि गत्वाऽनाहिताग्निः सर्वेता गमिष्यति । इतराग्नयो जलभयाभावाद्देवयजन एव तिष्ठन्ति, अयं तु जलाद्भीतः सन्बहिरपि गमिष्यति । एता इति शब्दो लुङन्तो गमिष्यतीत्यस्मिन्नर्थे वर्तते । अतो बहिर्गमनं मा भूदित्येवमर्थं तं प्रणीतमग्निमभितः सर्वतो रक्षार्थमेता अबीष्टका उपदधात् । तदेवमाक्षेपसमाधानाभ्यामग्निं प्रणीयोपसमाधाय तमभित एता अबीष्टका उपदधातीत्यमर्थ उपपादितः ।

अथायमारुणकेतुकोऽग्निः कस्मिन्कर्मण्यङ्गभूत इत्याकाङ्क्षायामङ्गीनि कर्माणि दर्शयति—

अग्निहोत्रे दर्शपूर्णमासयोः । पशुवन्धे चातुर्मास्येषु ।

(९) । अथो आहुः । सर्वेषु यज्ञक्रतुष्विति, इति ।

अग्निहोत्रादिविषयत्वेन संकोचो मा भूदिति सोमयागविषयत्वमप्यभिप्रेत्य पक्षान्तरोपन्यासः ।

अथ प्रश्नोत्तरपर्यायैः सप्तभिरारुणकेतुकर्म्याग्नेरधिकफलत्वं वक्तुं प्रथमं प्रश्नोत्तरपर्यायं दर्शयति—

एतद्ध स्म वा आहुः शण्डिलाः । कमग्निं चिनुने ।

* नपुंसकत्व चिन्त्यम् ।

१ ख. ग. 'दा उत्तिर्मञ्चं कृ' । २ क. 'यनेव' । ३ क. 'लसाह्वये' । ४ ख. ग. 'त्वपिधानाभावे स' । ५ ख. ग. 'जेवाऽऽग' । ६ ख. ग. शब्द उद्धृष्टः । ७ क. रक्षार्थ' ।

सत्रियमग्निं चिन्वानः । संवत्सरं प्रत्यक्षेण, इति ।

शण्डिलो नाम कश्चिन्महर्षिस्तस्य वंशे समुत्पन्नाः सर्वे शण्डिलाः, ते चैतदारुणके-
तुकफलं निश्चेतुं परस्परमेवमाहुः स्म 'ह स्म वै' इति निपातत्रयस्याप्येक एवार्थः ।
तत्र कैश्चिदेवं पृच्छ्यते—सत्रियं सत्रे भवमग्निं यश्चिनुते सोऽयं कमग्निं किंफलमग्निं
चिनुत इति । तत्राभिज्ञैरुत्तरमुच्यते—प्रत्यक्षेण मुख्यया वृत्त्या, संवत्सरं संवत्सर-
प्राप्तिफलकमग्निं चिनुत इत्युत्तरम् ।

अथ द्वितीयं पर्यायं दर्शयति—

कमग्निं चिनुते । सावित्रमग्निं चिन्वानः । अमुमादित्यं प्रत्यक्षेण, इति ।

अनुर्पचारेणाऽऽदित्यप्राप्तिफलकः सावित्रोऽग्निः ।

तृतीयं पर्यायं दर्शयति—

कमग्निं चिनुते । (१०) । नाचिकेत-

मग्निं चिन्वानः । प्राणान्प्रत्यक्षेण, इति ।

यथा सावित्रस्याऽऽदित्यरूपत्वम् “ एष वाव सावित्रो य एष तपति ” इति
श्रुत्याऽवगतम्, एवम् “अयं वाव यः पवते सोऽग्निर्नाचिकेतः” इति श्रुत्या नाचिके-
तस्य वायुरूपत्वावगमात्तच्चयनेन वायुरूपप्राणप्राप्तिः ।

चतुर्थं पर्यायं दर्शयति—

कमग्निं चिनुते । चातुह त्रियमग्निं चिन्वानः । ब्रह्मं प्रत्यक्षेण, इति ।

‘ब्रह्म वै चतुर्होतारः’ इत्युक्तत्वाद्ब्रह्मप्राप्तिः । ब्रह्मशब्देन वेदपुरुष उच्यते ।

पञ्चमं पर्यायं दर्शयति—

कमग्निं चिनुते । वैश्वसृजमग्निं चिन्वानः । शरीरं प्रत्यक्षेण, इति ।

शरीरं हिरण्यगर्भस्य देहम् ।

षष्ठं पर्यायं दर्शयति—

कमग्निं चिनुते । उपानुवाक्यमाशुमग्निं चिन्वानः ।

(११) । इमाँल्लोकान्प्रत्यक्षेण, इति ।

‘यदेकेन सःस्थापयति’ इत्यादिकमुपानुवाक्यकाण्डं तत्र प्रोक्तोऽग्निरप्युपानुवाक्यः
स चाऽऽशुः शीघ्रं(घ्रो) महानित्यर्थः । अत एव तच्चयनेन सर्वलोकप्राप्तिः ।

सप्तमं पर्यायं दर्शयति—

कमग्निं चिनुते । इममारुणकेतुकमग्निं चिन्वान इति ।

य एवासौ । इतश्चासुतश्चाव्यतीपाती । तमिति, इति ।

इमं चामुं च लोकं व्यतीत्यातिक्रम्य हित्वा यो न गच्छति सोऽयमव्यतीपाती सूर्यः, तं सूर्यं प्राप्नोति । आद्य इतिशब्दः प्रश्नसमाप्त्यर्थः, द्वितीय उत्तरसमाप्त्यर्थः । आरुणकेतुकाग्नेरेषां च संबन्धरूपो यो मिथुनीभावस्तद्वेदनं प्रशंसति—

योऽग्नेर्मिथूया वेदं । मिथुनवान्भवति ।

आपो वा अग्नेर्मिथूयाः । मिथुनवा-

न्भवति । य एवं वेदं (१२), इति ।

वेदं भवत्यायतनमायतनवान्भवति वेदं वेदं तिष्ठति गुल्फदध्नं चातुर्मास्येष्वमुमादित्यं प्रत्यक्षेण कमग्निं चिनुत उपानुवाक्यमाशुमग्निं चिन्वानो मिथूया मिथुनवान्भवत्येकं च ॥ [+ पुष्पमग्निर्वायुरसौ वै तपन् चन्द्रमा नक्षत्राणि पर्जन्यः संवत्सरस्तिष्ठति सत्रियः संवत्सरः सावित्रममुं नाचिकेतं प्राणाःश्चातुर्होत्रियं ब्रह्म वैश्वसृजः शरीरमुपा-नुवाक्यमाशुमिमाँल्लोका निममारुणकेतुकं य एवासौ ॥]

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके प्रथमप्रपाठके

द्वाविंशोऽनुवाकः ॥ २२ ॥

मिथूया मिथुनगमनाः । मिथुनवान्मिथुनशक्तिमान् । वेदनफलस्य पुनर्वचनमुपसं-हारार्थम् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्ति-

रीयारण्यकभाष्ये प्रथमप्रपाठके द्वाविंशोऽनुवाकः ॥ २२ ॥

+ एतद्वादे य एवासौ इति न क. ख. पुस्तकयोर्नास्ति ।

१ ख. ग. 'मं च । २ ग. 'द प्रपेय नि' । ३ ग. 'नो मिथु' । ४ घ. 'तुकमग्निं चिन्वानो य । ५ क. मिथुनगमनम् ।

अथ प्रथमप्रपाठके त्रयेणैवोक्तं ।

अथास्मिन्नप्यनुवाके सृष्ट्युपन्यासमुखेनाऽऽरुणकेतुकमग्निं तदङ्गभूता अपश्च प्रशंसति ।
तत्र सृष्ट्यादौ कामोत्पत्तिं दर्शयति—

आपो वा इदमासन्त्सलिलमेव । स प्रजापतिरेकः
पुष्करपर्णे समभवत् । तस्यान्तर्मनसि कामः सम-
वर्तत । इदं सृजेयमिति । तस्माद्यत्पुरुषो मन-
साऽभिगच्छति । तद्वाचा वदति । तत्क-
र्मणा करोति । तदेषाऽभ्यनूक्ता, इति ।

यदिदं जगदिदानीमस्माभिर्दृश्यते तदिदमुत्पत्तेः पूर्वमाप एवाऽऽसन्, न
देवतिर्यङ्मनुष्यादिकं किंचिदपि भौतिकमासीत् । पृथिव्यादिभूतान्तरमपि वारयि-
सलिलमेवेत्युच्यते । तास्वप्सु मध्ये कस्मिंश्चित्पुष्करपर्णे जगदीश्वरः स प्रजापति-
समभवत्सम्यगाविर्भूयावस्थितः । तस्य प्रजापतेर्मनसोऽन्तर्मध्ये सर्वमिदं जगत्सृजेयमि-
त्येवं काम उदपद्यत । तस्मात्प्रजापतेर्वाक्शरीरप्रभृतिभ्यां पूर्वं सर्वप्रवृत्तिहेतुः कामे
मनस्याविरभूत्तस्मात्प्रजापतिसंततावुत्पन्नः सर्वः पुरुष इदं कार्यं करिष्यामीत्यादं
मनसा चिन्तयति तत्तथैव वाचा वदति कर्मणा शरीरव्यापारेणापि तथैव करोति
तत्तस्मिन्कामस्य प्रथमोत्पत्तिलक्षणेऽर्थे काञ्चिद्वक्शस्वान्तरेऽभ्यनूक्ता ।

तामेतामृचं दर्शयति—

कामस्तदग्रे समवर्तताधि । मनसो रेतः प्रथमं यदासीत् (१) ।

सतो बन्धुमसति निरविन्दन् । हृदि प्रतीप्या कवयो मनीषेति, इति ।

तत्तदानीं सृष्टिकाले प्रजापतेः सकाशादग्रे प्रथमं कामः सर्वं सृजेयमित्यभिलाष-
आधि समवर्तताऽऽधिक्येन सम्यगुत्पन्नः । यद्यदा मनसः प्रथमं रेतः कार्यमासीत्
तदैति पूर्वत्रान्वयः । पूर्वसृष्टौ लीनायामव्यक्ते जगत्कारणे स्वक्ष्यमाणप्राणिकर्मोद्भ-
सति यदा प्रजापतेर्मनसं प्रथमं कार्यमुत्पन्नं तदा तत्कार्यं सृष्टिविषयेच्छारूपेण नि-
न्नामित्यर्थः । मनीषा मनस ईशितारः कवयो विद्वांसस्तत्तत्सृष्टिगताः प्रजापत-
हृदि स्वचित्ते प्रतीप्य प्रत्येकं निश्चित्य सतो विद्यमानस्य व्यक्तस्य जगतो ब-
बन्धकमुत्पत्तिहेतुं काममसत्यव्यक्ते कारणे निरविन्दन्निष्कृष्य लब्धवन्तः ।
केवलमेतस्यमेव सृष्टौ किंतु सर्वास्वपि सृष्टिषु प्रवृत्ताः प्रजापतयः काममेव प्र-

लभन्त इत्यर्थः । इतिशब्दो मन्त्रसमाप्तौ । अनेन मन्त्रेणैकामिष्टकामुपदेध्यात् । तथा च बौधायन आह—‘ कामस्तदग्र इति संकल्पवतीम् ’ इति ।

यथोक्तकाममाहात्म्यवेदनं प्रशंसति—

उपैनं तदुपनमति । यत्कामो भवति । य एवं वेद, इति ।

यः पुमान्काममाहात्म्यं वेद स पुमान्यत्कामो यद्विषयकामनावान्भवति तद्वस्तु, एनं वेदितारमुपनमति प्राप्नोति । देशकालयोः सामीप्यविवक्षया द्वावुपशब्दावुक्तौ । कामानन्तरभाविनीं सृष्टिं दर्शयति—

स तपोऽतप्यत । स तपस्तप्त्वा । शरीरमधूनुत । तस्य यन्मांस-
समासीत् । ततोऽरुणाः केतवो वातरशना ऋषय उद-
तिष्ठन् (२) । ये नखाः । ते वैखानसाः । ये वालाः ।
ते वालखिल्याः । यो रसः । सोऽपाम्, इति ।

स प्रजापतिः सृष्टिं कामयित्वा तपः कृतवान् । नात्र तप उपवासादिरूपं किंतु ब्रह्मं वस्तु कीदृशमिति पर्यालोचनरूपम् । अत एवाऽऽथर्वणिका आमनन्ति—
यः सर्वज्ञः सर्वविद्यस्य ज्ञानमयं तपः ’ इति । स प्रजापतिः, तपः पर्यालोचनरूपं कृत्वा ब्रह्मविशेषं निश्चित्य स्वकीयं शरीरमधूनुत कम्पितवान् । तस्य कम्पनस्य शरीरस्य यन्मांसमस्ति, तस्मान्मांसोऽरुणादिनामकास्त्रिविधा ऋषय उदपद्यन्त । जापतेः सत्यसंकल्पत्वात्तत्संकल्पानुसारेण तत्तद्वस्तुत्पद्यते । तस्य शरीरस्य ये नखा आसंस्ते वैखानसनामका मुनयोऽभवन् । ये च शरीरे वालाः केशास्ते वाल-
खिल्यनामका मुनयोऽभवन् । यः शरीरस्य रसः सारांशः सोऽपां मध्ये कश्चि-
ह्मांसभूदिति शेषः ।

तेन कूर्मेण सह प्रजापतेः संवादं दर्शयति—

अन्तरतः कूर्मं भूतसर्पन्तम् । तमब्रवीत् । मम वै त्वञ्चात्मा ।
समभूत (३) । नेत्यब्रवीत् । पूर्वमेवाहमिहाऽऽसमिति ।
तत्पुरुषस्य पुरुषत्वम् । स सहस्रशीर्षा पुरुषः । सह-
स्राक्षः सहस्रपात् । भूत्वोदतिष्ठत् । तमब्रवीत् । त्वं वै
पूर्वसमभूतः । त्वमिदं पूर्वः कुरुष्वेति, इति ।

अन्तरतो जलस्य मध्ये कूर्माकारेण निष्पन्नं तत्रैव संचरन्तं तं पुरुषं प्रजापतिर-

ब्रवीत्, हे कूर्म मम वै त्वङ्मांसा त्वचो मांसस्य च संबन्धिनो रसात्समभूत्वं समुत्पन्नोऽसीति । तदा स कूर्मो नेत्यब्रवीत्, यत्त्वयोक्तं तन्न त्वदीयशरीररसान्नाह-
मुत्पन्नः किंतु कूर्माकारं शरीरमेव निष्पन्नम्, अहं तु सर्वगतनित्यचैतन्यस्वरूपत्वात्पू-
र्वमेवेहास्मिन्स्थाने स्थितोऽस्मीत्येतत्कूर्मस्य वचनम् । यस्मात्पूर्वमासमित्युवाच तस्मात्पु-
रुष इति परमात्मनो नाम संपन्नम् । एवमुक्त्वा स कूर्मशरीरवर्ती परमात्मा स्वसाम-
र्थ्यप्रकटनाय विराड्रूपं कृत्वा सहस्रसंख्याकैः शिरोभिरोक्षिभिः पादैश्च युक्तो भूत्वा
प्रादुरभूत् । तदानीं प्रजापतिस्तं विराड्रूपं दृष्ट्वा तत्रत्यं परमात्मानमेवमब्रवीत् । भोः
परमात्मन्मच्छरीरात्पूर्वं त्वमेव सर्वदा विद्यमानोऽतो मत्तः पूर्वभावी संस्तुमेवेदं सर्वं
जगत्कुरुष्वेति ।

तेन प्रजापतिनैवमुक्तस्य परमेश्वरस्य सृष्टिप्रकारं दर्शयति—

स इत् आदायापः (४) । अञ्जलिनां पुर-

स्तादुपादधात् । एवा ह्येवेति । तत् आदित्य

उदतिष्ठत् । सा प्राची दिक्, इति ।

स परमेश्वरः स्वयमारुणकेतुकरूपः सन्नितः सृष्टेरपि पूर्वसिद्धात्सलिलमेवाऽऽसी-
दित्युक्तान्महाजलात्क्रियतीरपः स्वकीयेनाञ्जलिना समादाय पूर्वस्यां दिशि तामबी-
ष्टकामुपधत्तवान् । केन मन्त्रेण, एवा ह्येवेति, अनेन मन्त्रेण । तस्य मन्त्रस्याऽऽदित्य-
परत्वं पूर्वमेव दर्शितम् । ततः समन्त्रकोपधानादादित्य उत्पन्नः । स यस्यां दिश्यु-
त्पन्नः सा प्राची दिगभूत् ।

अनेन प्रकारेण क्रमात्सर्वदिगुत्पत्तिं दर्शयति—

अथाऽऽरुणः केतुर्दक्षिणत उपादधात् । एवा ह्यग्नि इति । ततो

वा अग्निरुदतिष्ठत् । सा दक्षिणा दिक् । अथाऽऽरुणः केतुः

पश्चादुपादधात् । एवा हि वायो इति । (५) । ततो वायुरुद-

तिष्ठत् । सा प्रतीची दिक् । अथाऽऽरुणः केतुरुत्तरत उपाद-

धात् । एवा हीन्द्रेति । ततो वा इन्द्र उदतिष्ठत् । सोदीची

दिक् । अथाऽऽरुणः केतुर्मध्यं उपादधात् । एवा हि पूषन्निति ।

ततो वै पूषोदतिष्ठत् । सेयं दिक् । (६) । अथाऽऽरुणः केतुरूप-

रिष्टादुपादधात् । एवा हि देवा इति । ततो देवमनुष्याः
पितरः । गन्धर्वाप्सरसश्चोदतिष्ठन् । सोध्वा दिक्, इति ।

एतेषु मन्त्रेषु एवा एतव्याः प्रासव्याः कामाः । हिशब्दः प्रसिद्धौ । सर्वेषां देवानां
कामप्रदत्वेन तत्कामरूपत्वं प्रसिद्धमिति पूर्वं व्याख्यातम् । एवाहीतिशब्द आगच्छेत्ये-
तस्मिन्नर्थे वा व्याख्येयः । सेयमित्यधोदिगुच्यते । अन्यत्पूर्ववद्व्याख्येयम् ।

देवसृष्टिमाभिधायासुरसृष्टिं दर्शयति—

या विप्रुषो वि परापतन् । ताभ्योऽसुरा
रक्षासि पिशाचाश्चोदतिष्ठन् । तस्मात्ते परा-
भवन् । विप्रुद्भ्यो हि ते समभवन्, इति ।

अञ्जलिनोपधीयमानानामपां संवन्धिन्यो या विप्रुषो बिन्दवो विविधा भूत्वा तस्मा-
दुपधानप्रदेशाद्ब्रह्मः परापतंस्ताभ्यो विप्रुद्भ्योऽसुरादय उत्पन्नाः । ते चावान्तर
जातिभेदात्रिविधाः । यस्मात्ते परापवन्तीभ्यो विप्रुद्भ्य उत्पन्नास्तस्मात्पराभूताः,
अधमाः सन्तो विनष्टा इत्यर्थः ।

अपां सकाशाद्येयं सृष्टिः प्रपञ्चिता, तस्याः ग्रहरूपासृचमवतारयति—

तद्रेषाऽभ्यनूक्ता (७) इति ।

तत्तस्मिन्नद्भ्यः सर्वं समुत्पन्नमित्यस्मिन्नर्थे काचिदियमृचशस्वान्तरेऽभ्यनूक्ता ।
तामेतामृचं दर्शयति —

आपो ह यद्वृहतीर्गर्भेणायन् । दक्षं दधाना जनयन्तीः स्वयं-
भुम् । तत इमेऽध्यसृज्यन्त सर्गाः । अद्भ्यो वा इदं
समभूत् । तस्मादिदं सर्वं ब्रह्म स्वयंभ्वति, इति ।

अत्राद्भ्यो वा इति वाक्यं ब्राह्मणरूपमपि तृतीयपादतात्पर्यप्रदर्शनाय मन्त्रमध्ये
समाप्तातम् । वृहतीः प्रौढा आपो यं गर्भं ज द्रूप । यन्प्राप्तवत्यः । कीदृश्य आपः ।
दक्षं वृद्धिशलिं गर्भं दधाना धारयन्त्यः, स्वयंभुं कूर्मरूपं परमात्मानं जनयन्तीर्जन-
यितुकामाः, ततस्तस्माद्विराडूपादपां गर्भादिमे भूरादयः सर्गाः सृज्यमाना लोका अध्य-
सृज्यन्त, सृष्ट्यर्हानेतान्सृष्टवानित्यर्थः । अद्भ्य एवेदं सर्वं जगदुत्पन्नमिति कृत्वा पाद-
त्रयेणोक्तोऽर्थो युक्त एव । यस्मात्कारणात्कूर्मरूपं ब्रह्मैव सर्वं सृष्ट्वांस्तस्मात्कारणादिदं
सर्वं जगत्स्वयंभु स्वतःसिद्धं ब्रह्मैव । इति अनेन मन्त्रेणैकामिष्टकामुपदध्यात् ।
तथाच बौधायन आह—“आपो ह यदित्योद्यवतीम्” इति ।

कार्यत्वं जगतो युक्त्योपपादयति—

तस्मादिदं सर्वं शिथिलमिवाध्रुवमिवाभवत्, इति ।

यस्माच्छिथिलाम्योऽद्भ्यो जातम्, आपो हि शिथिला न तु पाषाणवद्दृढाः, तस्मात्कारणादिदं सर्वं जगच्छिथिलमिव दृश्यते । तस्यैव व्याख्यानमध्रुवमिवेति । अनित्यत्वमध्रुवत्वम् ।

अथास्य जगतो दार्ढ्योपायं दर्शयति—

प्रजापतिर्वाव तत् । आत्मनाऽऽत्मानं

विधाय । तदेवानुप्राविशत्, इति ।

केवलकार्यत्वे समुत्पन्नं शिथिलं भवेन्न तु तदस्ति । किंतु तज्जगत्प्रजापतिरेव । यथा घटे मृदंशः पृथुबुधोदराकारांशश्चेत्यंशद्वयमेवं जगत्पि सच्चिदानन्दरूपप्रजापत्यंशो नामरूपांशश्चेत्यंशद्वयम्, तत्र नामरूपयोरेव कार्यत्वेन शीथिल्येऽपि सच्चिदानन्दप्रजापत्यंशस्य दार्ढ्यमस्ति । स हि प्रजापतिरात्मना साधनान्तरनिरपेक्षेण स्वसामर्थ्येनाऽऽत्मानं स्वस्वरूपं जगदाकारेण विधाय तदेव जगदनुसृत्य शरीरेषु स्वयं चिद्रूपेण प्राविशत् ।

अस्मिन्नर्थं ऋचमुदाहरति—

तदेवाऽभ्यनूक्ता (८), इति ।

तत्तस्मिन्वयमेव सृष्ट्वा प्रविष्ट इत्यस्मिन्नर्थे काचिद्वक्शाखान्तरेऽभ्यनूक्ता ।

तामेतामृचं दर्शयति—

विधाय लोकान्विधाय भूतानि । विधाय सर्वाः

प्रदिशो दिशश्च । प्रजापतिः प्रथमजा

ऋतस्य । आत्मनाऽऽत्मानं मभिसंविवेशेति, इति ।

ऋतस्य सत्यस्य परब्रह्मणः सकाशात्प्रथममुत्पन्नः प्रजापतिर्लोकान्भूरादीन्विधाय भूतानि प्राणिनश्च विधाय प्राच्याद्या मुख्यदिश आग्नेय्याद्या विदिशश्च विधायाऽऽत्मानं स्वकीयेन चैतन्येनाऽऽत्मानं स्वशरीररूपं जगदभितः सम्यक्प्राविवेश । इत्यनेन मन्त्रेण काचिदिष्टकोपधेया, तथाच वैयाकरण आह—‘विधाय लोकानिति स्तम्भनवतीम्, इति ।

१ ख. ग. 'यत्वं स' ; २ ख. ग. भवत् । ३ क. 'प्राजा' । ४ क. 'पत्योऽंशो' ।
५ ख. ग. 'योरा' ।

यथोक्तसृष्टिवेदनं प्रशंसति—

सर्वमेवेदमाप्त्वा । सर्वमेवरुध्यं । तदेवा-

नुप्रविशति । य एवं वेदं (९), इति ॥

आसीदतिष्ठन्नभूदपो वायो इति सेयं दिग्भ्यनूक्ताऽभ्यनूक्ताऽष्टौ च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके प्रथमप्रपाठके

त्रयोविंशोऽनुवाकः ॥ २३ ॥

यः पुमानेवं प्रजापतिसृष्टिप्रकारं विजानाति स पुमान्सर्वमेव जगति विद्यमानमिदं
फलं प्राप्य तच्च सर्वं वशीकृत्य तदेव जगदनुप्रविशति । सवार्त्तिको भवतीत्यर्थः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-

यारण्यकभाष्ये प्रथमप्रपाठके त्रयोविंशोऽनुवाकः ॥ २३ ॥

अथ प्रथमे चतुर्विंशोऽनुवाकः ।

अंतीतेनानुवाकद्वयेनापां प्रशंसा मुक्त्वाऽस्मिन्ननुवाकेऽबीष्टकानामनुष्ठानविशेष उच्यते ।
तत्राऽऽदौ सामान्येनापां ग्रहणं विधत्ते—

चतुष्टय्य आपो गृह्णाति । चत्वारि वा अपा रूपानि ।

मेघो विद्युत् । स्तनयित्नुष्टृष्टिः । तान्येवावरुन्धे, इति ।

उपधानार्थं चतुर्विधा आपो ग्रहीतव्याः, अपां रूपानि निरूपकाणि वस्तूनि मेघा-
दीनि चत्वारि एव । ततः स्तनयित्नुशब्देन गर्जनं विवक्षितम् । अपां चतुर्विधत्वेन
मेघादिचतुष्टयमपि स्वाधीनं भवति ।

तेषु चतुर्विधेषु जलेषु प्रथमं जलविशेषं विधत्ते—

आतर्पति वर्ष्या गृह्णाति । ताः पुरस्तादुपदधाति । एता

वै ब्रह्मवर्चस्या आपः । मुखत एव ब्रह्मवर्चसमवरुन्धे ।

तस्मान्मुखतो ब्रह्मवर्चसितरः (१), इति ।

आतपयुक्ते प्रदेशे वर्षेण संपन्ना या आपस्ताः पात्रेण केनचिद्गृह्णीयात्, ताश्च
ह्रीताश्चयनक्षेत्रे पूर्वस्यां दिश्युपदध्यात् । एता आतपयुक्ते देशे वृष्टा आप एव

प्रकाशोपेतत्वाद्ब्रह्मवर्चसयोग्याः, तासां पुरस्तादुपधानेनाग्नेर्मुख एव ब्रह्मवर्चसमवरुद्धं भवति । यस्मादेवं तस्माल्लोकेऽपि वेदशास्त्रपाठरूपस्य ब्रह्मवर्चसस्य जिह्वावर्तित्वात्पुमान्मुखप्रदेश एवातिशयेन ब्रह्मवर्चसयुक्तो भवति ।

द्वितीयं जलविशेषं विधत्ते—

कूप्यां गृह्णाति । ता दक्षिणत उपदधाति ।

एता वै तेजस्विनीरापः । तेज एवास्य दक्षि-

णतो दधाति । तस्मादक्षिणोऽर्धस्तेजस्वितरः, इति ।

कूपे भवाः कूपाः । तासां बहुविधगृहकृत्योपयोगित्वेन तेजस्विनीत्वम् । तासां दक्षिणदिश्युपधाने सत्यग्नेर्दक्षिणभागे तेजः संपादयति । यस्मादेवं तस्माल्लोकेऽपि शरीरे दक्षिणभागेऽतिशयेन तेजस्वी शक्तिमान्भवति ।

तृतीयं जलविशेषं विधत्ते—

स्थावरा गृह्णाति । ताः पश्चादुपदधाति । प्रति-

ष्ठिता वै स्थावराः । पश्चादेव प्रातर्तिष्ठति, इति ।

नदीषु कचिदगाधा ह्रदो दृश्यन्ते, तत्राऽऽपो न प्रवहन्ति किंतु स्थिरावस्थितिशीलास्तासां प्रतिष्ठितत्वभावानां पश्चिमदिश्युपधानेन स्वकीयानां सर्वेषां प्रतिष्ठां कृत्वा पश्चात्स्वस्य प्रतिष्ठां करोति ।

चतुर्थं जलविशेषं विधत्ते—

वहन्ती गृह्णाति (२) । ता उत्तरत उपदधाति ।

ओजसा वा एता वहन्तीरवोद्गतीरिव आकू-

र्जतीरिव धावन्तीः । ओज एवास्योत्तरतो

दधाति । तस्मादुत्तरोऽर्ध ओजस्वितरः, इति ।

नद्यां प्रवहन्त्यो या आपस्ना गृहीत्वोत्तरस्यां दिश्युपदध्यात् । एता आपो यदा धावन्ति तदानीमोजसा स्वकीयेन दलेन अहमव्यपतितान्काष्ठादिपदार्थान्वहन्तीरिवाऽऽकर्षयन्त्य इव भवन्ति, उद्गतीरिव पापणादिषु लग्नाः स्वबिन्दुभिरूर्ध्वं गच्छन्त्य इव, आकूजतीरिव तत्र तत्र निम्नोन्नतप्रदेशेषु संचाराच्छब्दं कुर्वत्य इव भवन्ति । तस्यैतस्य वहनस्योद्गमनस्याऽऽकूजनस्य चीज एव कारणम्, अत उत्तरस्यां दिश्योज एवाऽऽस्थापयति । यस्मादेवं तस्माल्लोकेऽपि शरीरस्योत्तरो भाग ओज-

स्वितरः । पूजाहोमादिकार्येषु दक्षिणहस्तस्य तेजस्वित्वं पूर्वमुक्तं पादप्रक्षालनादिषु वामहस्तस्यौजस्वित्वमत्रोच्यते । चतुष्टय इत्यस्याः संख्याया उपलक्षणत्वात्षड्विधा आपो द्रष्टव्याः ।

तत्र पञ्चमं जलविशेषं विधत्ते —

संभार्या गृहाति । ता मध्य उपदधाति । इयं

वै संभार्याः । अस्यामेव प्रतितिष्ठति, इति ।

गृहे घटेषु संपादनीया आपः संभार्याः, ता गृहीत्वा चतसृणां दिशां मध्य उप-
दध्यात् । संभार्याणां घटेष्ववस्थितत्वेन भूमिसदृशत्वादुपधानेन भूम्यामेव प्रतितिष्ठितो
भवति ।

षष्ठं जलविशेषं विधत्ते—

पल्वल्या गृहाति । ता उपरिष्ठादुपादधाति (३) ।

असौ वै पल्वल्याः । अमुष्यामेव प्रतितिष्ठति, इति ।

यत्र कदाचिदपि जलशोषो नास्ति द्रवमात्रानुवृत्तिः सर्वदा दृश्यते तत्पल्वलं तत्रो-
त्पन्ना अपो गृहीत्वा मध्ये स्थापितानामिष्टकानामुपरिष्ठादुपदध्यात् । पल्वल्यानां कूपा-
दिवत्खननमन्तरेण भूमेरुपर्येव वर्तनात्तदुपधानेन द्युलोके प्रतितिष्ठितो भवति ।

यथोक्तं दिक्षूपधानं प्रशंसति—

दिक्षूपदधाति । दिक्षु वा आपः । अन्नं वा आपः । अद्भ्यो वा

अन्नं जायते । यदेवाद्भ्योऽन्नं जायते । तद्वरुन्धे, इति ।

दिक्षुषां जातत्वादद्भ्यश्चान्नोत्पत्तेर्दिक्षूपधानेनान्नं प्राप्नोति ।

अस्य चित्तस्याग्नेरारुणकेतुकनाम निर्वक्ति—

तं वा एतमरुणाः केतवो वातरशना

ऋषयोऽचिन्वन् । तस्मादारुणकेतुकः, इति ।

अरुणादिभिस्त्रिविधैर्मुनिभिश्चित्वात्तत्संबन्धेनऽऽरुणकेतुक्त्वम् । यद्यपि वातरश-
नैरप्ययं चित्तस्तथाऽप्यरुणानां केतूनां च मुख्यत्वात्तन्नास्त्रैव व्यवहारः ।

उक्तार्थप्रतिपादिकामृचमवतारयति—

तदेषाऽभ्यनूक्ता, इति ।

तत्तस्मिन्नारुणकेतुकसंबन्धोऽयमग्निरित्यास्मिन्नर्थे काचिद्वशाखान्तरे पठिता ।

ध्यात् । ततः उपर्यपि पूर्ववत्पत्रैर्दण्डैः कृत्स्नपुष्करैश्च च्छादयित्वा पुनरप्यवीष्टका उप-
 दध्यात् । एवं पञ्चकक्ष्याभिरुत्तरवेद्यां पूरितायां तत्र पञ्च चितयः संपद्यन्ते । तत्रोर्ध्वैः
 काष्ठैर्मञ्चकं कृत्वा तस्योपरि पुरीषं प्रसाये पुरीपस्योपर्यग्निं प्रणीयोपसमाधाय तस्यग्ने-
 श्वतुर्दिक्षु तत्तन्मन्त्रैरवीष्टका उपदध्यात् । एवं कृतेऽग्निः पञ्चचितियुक्तो भवति ।
 आहवनीयगार्हपत्यदक्षिणाग्निसम्भावसथ्यरूपेण पञ्चसंख्यायोः तात्पाङ्गोऽग्निः सर्वोऽपि
 चितो भवति ।

द्विचितौ विशेषं विधत्ते—

लोकं पृणया द्वितीया मुपेदधाति । पञ्चपदा वै
 विराट् । तस्या वा इयं पादः । अन्तरिक्षं पादः ।
 द्यौः पादः । दिशः पादः । परोरजाः पादः, इति ।

येयं द्वितीया चितिः सेयं लोकं पृणयैवेष्टकोपधेया, सर्वपूरकत्वादियं लोकं पृणा
 विराट्देहरूपी(पा) । सा च विराण्मूर्तिः पञ्चपादोपेता । लोकत्रयं च दिशश्च पादच-
 तुष्टयम् । रजोगुणात्मकस्य संसारस्य परस्ताद्ब्रह्मे योऽयं चिदात्मा वर्तते परोरजाः,
 स च पञ्चमः पादः, एवं प्रशस्ता लोकं पृणा ।

तच्च जन्वेदने प्रशंसति—

विराज्येव प्रतितिष्ठति । य एतमग्निं
 चिनुते । य उ चैनमेवं वेद (३), इति ॥
 अस्ति पृणान्तरिक्षं पादः षट्च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके प्रथमप्रपाठके
 पञ्चविंशोऽनुवाकः ॥ २५ ॥

विराज्येवान्न एव, विराट्देह एव वा ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माध्ववीथे वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीय-
 तैत्तिरीयारण्यकभाष्ये पञ्चविंशोऽनुवाकः ॥ २५ ॥

अथ प्रथमे षड्विंशोऽनुवाकः ।

पूर्वानुवाके पुष्करपर्णाद्युपधानमुक्तम् । इह फलविशेषा व्रतविशेषाश्चोच्यन्ते । पूर्व
विहितमेवार्थं पुनर्विशेषकथनायाऽऽदावनुवदति—

अग्निं प्रणीयोपसमाधाय । तमभित एता अबीष्टका उपद-
धाति । अग्निहोत्रे दर्शपूर्णमासयोः । पशुबन्धे चातु-
र्मास्येषु । अथो आहुः । सर्वेषु यज्ञक्रतुष्विति, इति ।

एतत्सर्वं योऽपां पुष्पं वेदेत्यनुवाके व्याख्यातम् ।

अस्याऽऽरुणकेतुकस्य स्वातन्त्र्येण कृत्वङ्गत्वमाक्षेपसमाधानाभ्यामुपपादयितुं मतद्व-
यमुपन्यस्यति—

अथ ह स्माऽऽहारुणः स्वायंभुवः । सावित्रः सर्वोऽग्नि-
रित्यननुषङ्गं मन्यामहे । नाना वा एतेषां वीर्याणि, इति ।

स्वायंभुवः पुत्रः कश्चिदरुणनामको मुनिरेवमाह स्म । काठकेषु यो यो विहितोऽग्निः
सावित्रादिरारुणकेतुकान्तः स सर्वोऽपि सावित्र एव, उत्तरोत्तरेषु पूर्वपूर्वानुषङ्गस्य
विद्यमानत्वात् । यो नाचिकेतः स सावित्रपूर्वक एवानुष्ठेः । चातुर्होत्री (त्रि) यस्तदुभ-
यपूर्वकः । वैश्वमृजस्तत्रितयपूर्वकः । आरुणकेतुकस्तच्चतुष्टयपूर्वकः । एवमनुषङ्गे सत्या-
रुणकेतुकस्येतरनिर(सा) पेक्षस्य स्वातन्त्र्यं नास्ति । सावित्रस्य तु तद्विद्यते । तस्मात्सर्व-
ानुषङ्गत्वात्सर्वोऽपि सावित्र इत्येव व्यवहार्यः । अतस्तस्यैव कृत्वङ्गत्वं न त्वारुण-
केतुकस्य (स्या)स्वतन्त्रस्येत्यरुणस्य मुनेर्मतं तदिदं दूष्यते । ब्रह्मवादिनो वदन्ति
सावित्रः सर्वोऽग्निरित्यननुषङ्गं मन्यामहे इति, न कोऽप्यग्निरितरत्रानुषङ्गंति ।
एतेषामग्नीनां वीर्याणि फलानि नाना पृथगुक्तान्येव । तानि च योऽपां पुष्पमित्यनु-
वाके संवत्सरं प्रत्यक्षेणामुमादित्यं प्रत्यक्षेणेत्यादिना निरूपितानि ।

तदेतत्फलनानात्वं प्रपञ्चेन प्रदर्श्यते —

कमग्निं चिनुते (१) । सत्रियमग्निं चिन्वानः ।
कमग्निं चिनुते । सावित्रमग्निं चिन्वानः । कमग्निं
चिनुते । नाचिकेतमग्निं चिन्वानः । कमग्निं चिनुते ।

१ क. पूर्वविं । २ ख. ग. योऽयं वि । ३ क. 'षमुत्' । ४ ग. 'महे, न । ५ क.
'जेते । ए' । ६ ख. ग. प्रदर्शयति ।

चातुर्होत्रियमग्निं चिन्वानः । कमग्निं चिनुते ।

वैश्वसृजमग्निं चिन्वानः । कमग्निं चिनुते (२) ।

उपानुवाक्यमाशुमग्निं चिन्वानः । कमग्निं चिनुते ।

इममारुणकेतुकमग्निं चिन्वान इति, इति ।

द्वादशाहादिसत्राङ्गत्वेन चीयमानो योऽयं महाग्निः सोऽयं सत्रियः, तं चिन्वानः पुमान्कमग्निं किंफलकमग्निं चिनुत इत्येवं भो अरुणाख्यमुने त्वं विचारय । संवत्सरदेवताप्राप्तिस्तस्य फलम्, इतरेषां त्वन्यदेव पृथक्पृथक्फलमादित्यप्राप्त्यादिरूपम्, अतो नैकफलस्य संभावनाऽप्यस्तीति किंशब्दस्याभिप्रायः । एवमुत्तरत्रापि योज्यम् । उपानुवाक्यमाशुमग्निमित्यत्र यदेकेनेत्याद्युपानुवाक्यकाण्डोक्तो महानग्निर्विवक्षितः । यद्यसौ सत्रियमिति वाक्येनैव गतार्थस्तर्हि शास्त्रान्तरप्राप्तिद्वं किंचिदन्त्यन्तरमस्तु । तदेव फलनानात्वमतिस्पष्टमिति ब्रह्मवादिनामभिप्रायः ।

सावित्राग्नेरनुषङ्गपक्षे बाधं दर्शयति —

वृषा वा अग्निः । वृषाणौ सस्फालयेत् ।

हन्येतांस्य यज्ञः । तस्मान्नानुषङ्ग्यः, इति ।

योऽयमन्युपलक्षितोऽग्निचित्सोऽयं वृषा सेक्ता रेतःसेचनेन प्रजामुत्पादयितुं समर्थः, तादृशो यद्यनुषङ्गं कुर्यात्तदानीमस्याग्निचितो वृषणद्वयं कश्चिद्वैरी संस्फालयेत्पीडयेत् ।

अस्य यज्ञोऽपि विनश्येत् । तस्मात्सावित्राग्निरितरत्र नानुषङ्गनीयः, स्वतन्त्रा एवैते सर्वेऽग्नयः । तस्मादारुणकेतुकस्य स्वातन्त्र्येणैव क्रत्वङ्गत्वं युक्तमित्यर्थः ।

क्रतुविशेषे तत्संबन्धं विधत्ते—

सोत्तरवेदिषु क्रतुषु चिन्वीत । उत्तरवेद्यां ह्यग्निश्चीयते, इति ।

उत्तरवेदिमहिता ये क्रतवः पशुबन्धादयस्तेष्वेवाऽऽरुणकेतुकमग्निं चिन्वीत नतूत रवेदिमहितास्तेष्वग्निहोत्रादिषु । यस्मादयमग्निरुत्तरवेदिस्थाने चीयते तस्मात्तद्रहितं तच्च यनं न युक्तम् । एवं च सत्यस्मादग्निनिषेधात्पूर्वोक्तादग्निहोत्रे दर्शपूर्णमासयोरित्यादि विधानान्चाग्निहोत्रादावारुणकेतुकस्य विकल्पो द्रष्टव्यः ।

अथास्य चयनस्य काम्यप्रयोगाः । तत्रैकं काम्यं दर्शयति —

प्रजाकामश्चिन्वीत (३) । प्राजापत्यो वा एषोऽग्निः ।

प्राजापत्याः प्रजाः । प्रजावान्भवति । य एवं वेद, इति ।

अग्नेः प्रजानां च प्रजापतिसृज्यत्वात्प्राजापत्यत्वं तेन साम्येन प्रजाफलकत्वमग्नेः ।

अथ द्वितीयं काम्यं दर्शयति—

पशुकामश्चिन्वीत संज्ञानं वा एतत्पशूनाम् ।

यदापः । पशूनामेव संज्ञानेऽग्निं चिनुते ।

पशुमान्भवति । य एवं वेद (४), इति ।

ये तृष्णार्ताः पशवो यत्र काप्यपोऽन्विष्य जानन्ति तस्मादापः पशूनां सम्यग्ज्ञानसाधनमतोऽप्सु चयने सति पशूनां ज्ञानसाधन एवाग्निश्चितो भवति ।

अथ तृतीयं दर्शयति—

वृष्टिकामश्चिन्वीत । आपो वै वृष्टिः । पर्जन्यो

वर्षुको भवति । य एवं वेद, इति ।

चतुर्थं दर्शयति—

आमयावी चिन्वीत । आपो वै भेषजम् ।

भेषजमेवास्मै करोति । सर्वमायुरेति, इति ।

तापशान्तिकरत्वादपां भेषजत्वम् ।

पञ्चमं दर्शयति—

अभिचरश्चिन्वीत । वज्रो वा आपः (५) । वज्रं

मेव भ्रातृव्येभ्यः प्रहरति । स्तृणुत एनम्, इति ।

उपरिष्ठात्ता आपो वज्री भूत्वेत्येवं वक्ष्यते तस्मादपां वज्रत्वम् । अत्रापामेवोपधेयत्वात्सर्वतः फलसाधनत्वेनापामेव प्रशंसनम् ।

षष्ठसप्तमाष्टमवमफलानि दर्शयति—

तेजस्कामो यशस्कामः । ब्रह्मवर्चस्कामः

स्वर्गकामश्चिन्वीत । एतावद्वावास्ति याव-

देतत् । यावदेवास्ति । तदवर्कन्धे, इति ।

एतत्प्रजापश्चादिकं स्वर्गान्तं यावत्फलमुक्तमेतावदेव लोकेऽपि विद्यमानमुत्तमं फलम् । अतो यावदुत्तमं फलमस्ति तत्सर्वमनेन चयनेन प्राप्नोति ।

अथाऽऽरुणकेतुकाग्निचितौ नियमविशेषं विधत्ते—

तस्यैतद्व्रतम् । वर्षति न धावेत् (६) । अमृतं
वा आपः । अमृतस्यानन्तरित्यै, इति ।

पर्जन्ये वर्षति सति यदा मार्गे गच्छति तदा क्लेदनभीत्या धावनं न कुर्यात् । तत्र
करणे चामृतरूपाणामपां परित्यागेन स्वर्गमुखरूपममृतमन्तरितं भवेत्, तन्मा भूदिति
न धावेत् ।

नियमान्तराणि विधत्ते --

नाप्सु मूत्रपुरीषं कुर्यात् । न निष्ठावेत् । न विवसनः स्नायात् ।

गुह्यो वा एषोऽग्निः । एतस्याग्नेरनन्तिदाहाय, इति ।

एष आरुणकेतुकोऽग्निरबीष्टकाभिर्निष्पाद्यत्वादप्सु गूढो वर्तते । तादृशो मूत्रादि-
कारिणमतिशयेन दहति । स दाहो मा भूदिति मूत्रादिकं न कुर्यात् । पुरुषार्थत्वेन
शास्त्रेषु निषिद्धस्याप्यत्र पुनर्निषेधः श्रौतप्रायश्चित्तार्थः ।

नियमान्तरं विधत्ते—

न पुष्करपर्णानि हिरण्यं वाऽधिति-

ष्ठेत् । एतस्याग्नेरनभ्यारोहाय, इति ।

पुष्करपर्णस्य हिरण्यस्य वा पादेनाऽऽक्रमणे सति तमग्निमारूढवान्भवेत् । अतस्त-
दुभयं नाधितिष्ठेत् ।

नियमान्तरं विधत्ते—

न कूर्मस्याश्रीयात् । नोदकस्याघातुकान्येन-

मोदकानि भवन्ति । अघातुका आपः । य एत-

मग्निं चिनुते । य उ चैनमेवं वेद (७), इति ।

चिनुते चिनुते प्रजाकामश्चिन्वीत य एवं वेदाऽऽपो

धावेदश्रीयाच्चत्वारिं च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके प्रथमप्रपाठके

षड्विंशोऽनुवाकः ॥ २६ ॥

कूर्मस्याङ्गं किञ्चिदपि न भुञ्जीत । उदकशब्देन तत्रत्यो मीनादिरुपलक्ष्यते, तदी-
यमप्यङ्गं नाश्नीयात् । य एतमारुणकेतुकमग्निं चिनुते यश्चैवं वेद तमेनं प्रत्योद-
तान्युदकवर्तीनि मीनादीनि, अघातुकान्यर्हिसकानि भवन्ति । आपोऽप्यघातुकाः ।
दकमरणं न भवेदित्यर्थः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्ति-
रीयारण्यकभाष्ये प्रथमप्रपाठके षड्विंशोऽनुवाकः ॥ २६ ॥

अथ प्रथमे सप्तविंशोऽनुवाकः ।

कल्पः—“ इमा नुकमिति + चतस्रः ” इति । तत्र प्रथमामाह—

इमा नुकं भुवना सीषधेम । इन्द्रश्च विश्वे च देवाः, इति ।

इन्द्रश्च विश्वे देवाश्च वयं चेमा भुवनानि नुकं सीषधेम । सुखनामसु नुकमिति
ठितं सुखं यथा भवति तथा साधयाम ।

अथ द्वितीयामाह—

यज्ञं च नस्तन्वं च प्रजां च ।

आदित्यैरिन्द्रः सह सीषधातु, इति ।

अयमिन्द्र आदित्यैः सह नोऽस्माकं यज्ञं शरीरं प्रजां च साधयतु ।

अथ तृतीयामाह—

आदित्यैरिन्द्रः सगणो मरुद्भिः ।

अस्माकं भूत्वविता तनूनाम्, इति ।

आदित्यैर्मरुद्भिश्च युक्तत्वात्सगणोऽयमिन्द्रोऽस्माकं तनूनामाविता भूतु रक्षिता
वतु ।

कल्पः—“ आप्लवस्वेति सप्तदश क्षपण्यः ” इति । तत्र प्रथमामाह—

आप्लवस्व प्रप्लवस्व । आण्डी भव ज मा मुहुः । सुखादीं

दुःखनिधनाम् । प्रतिमुञ्चस्व स्वां पुरम् (१), इति ।

जशब्देन जन्मवान्यजमान उच्यते । आप्लवनमागमनं जन्म, प्रप्लवनं प्रायणम्, हे

+ अत्र तिस्र इत्यपेक्षामुक्तं (त्र निमृगमगमेकत्वात् । आदर्शपुस्तकेषु तु चतस्र इत्येव
उपलभ्यते ।

यजमान जन्मोपेत मा मुहुराण्डवस्व पुनः पुनर्जन्मलक्षणमागमनं मा कुरु मुहुर्मा ऽण्ड-
वस्व पुनः पुनर्मरणलक्षणं प्रप्लवनं मा कुरु । मा मुहुराण्डी भव आण्डो ब्रह्माण्डम-
ध्य (भव) इत्यर्थः । आण्डीत्यभूततद्भाव उच्यते । पूर्वमनाण्ड इदानीमाण्डीभव त-
(भूतस्त) स्य निषेधो माशब्देनोच्यते, पुनः पुनर्ब्रह्माण्डवर्तित्वं तव मा भूदित्यर्थः ।
शेषं स्पष्टार्थम् ।

अथ द्वितीयामाह—

मरीचयः स्वायंभुवाः । ये शरीराण्यकल्पयन् ।

ते ते' देहं कल्पयन्तु । मा च ते ख्या स्म तीरिषत्, इति ।

स्वायंभुवाः स्वयंभूः सवितृमण्डलवर्ती परमात्मा तस्येमे स्वायंभुवाः, ये मरीचयो
रश्मयः शरीराण्यात्मोपासकदेहानकल्पयन्कृतवन्तस्ते मरीचयस्ते तव देहं कल्पयन्तु
जनयन्तु स्मशब्देनाऽऽवश्यकत्वं द्योतयति । संसारोत्तरणविषया न ते ख्यातिः सर्वथा
विनश्यत्वित्यर्थः ।

अथ तृतीयामाह—

उत्तिष्ठत मा स्वप्न । अग्निमिच्छध्वं भारताः ।

राज्ञः सोमस्य तृप्तासः । सूर्येण सयुजोषसः, इति ।

हे ऋत्विजो यूयमुत्तिष्ठतोत्थिता भवत, उत्साहं कुरुतेत्यर्थः । मा स्वप्न स्वप्नं मा
कुरुत, अलसा मा भूतेत्यर्थः । भारता हविरादिभरणशीलाः सन्तोऽग्निमारुणकेतुक-
मिच्छध्वम् । कीदृशा ऋत्विजः । राज्ञो राजमानस्य सोमस्य पानेन तृप्तासस्तृप्ताः,
सूर्येण सयुजोषसः समानप्रीतयः । यद्यप्येवंविधा मैत्र्या अनुष्ठेयार्थस्येष्टकोपधानस्य
प्रकाशका न भवन्ति तथाऽप्येतदर्थानुस्मरणेन कश्चिददृष्टानिशयो द्रष्टव्यः ।

अथ चतुर्थ्याः प्रतीकं दर्शयति—

युवां सुवासाः, इति ।

सोऽयं मन्त्रोऽञ्जन्ति त्वामध्वरे देवयन्त इत्यनुवाके व्याख्यातः ।

अथ पञ्चमीमाह—

अष्टाचक्रा नवद्वारा (२) । देवानां पूर-

योध्या । तस्याः हिरण्यः कोशः ।

स्वर्गो लोको ज्योतिषाऽऽवृतः, इति ।

पूरिति शरीरमुच्यते । देवानामिन्द्रादीनां पूरणाचक्रा । चक्रवदावरणभूतास्त्वग-
सृङ्मांसमेदोस्थिमज्जाशुकौजोरूपा अष्टौ धातवो यस्याः सेयमष्टाचक्रा । शिरोवर्तिभिः
सप्तभिर्द्वारैरधोवर्तिभ्यां द्वाराभ्यामुपेता नवद्वारा । अयोध्या कर्मगतिमन्तरेण केनापि
प्रहर्तुमशक्या । तस्यां पुरि द्विरप्स्यः सुवर्णनिर्मितपदार्थसदृशः कोशोऽवकाशरूपः
स्वर्गः सुखमयो लोकोः स्थानविशेषो ज्योतिषा भासकेन जीवचैतन्येनाऽऽवृतः परि-
वेष्टितो वर्तते ।

अथ षष्ठीमाह—

यो वै तां ब्रह्मणो वेद । अमृतेनाऽऽवृतां पुरीम् ।

तस्मै ब्रह्म च ब्रह्मा च । आयुः कीर्तिं प्रजां ददुः, इति ।

ब्रह्मणः सत्यं ज्ञानमनन्तमित्यादिश्रुतिप्रतिपादितस्य वस्तुनः संबन्धिनीममृतेन
परमानन्देनाऽऽवृतां तां पुरीं यो वै यः कोऽपि पुमान्वेद तस्मै विदुषे ब्रह्म च
परमात्माऽपि ब्रह्मा च प्रजापतिरपि, चकाराभ्यामन्येऽपि सर्वे देवा आयुरादिकं प्रय-
च्छन्ति ।

अथ सप्तमीमाह—

विभ्राजमाना हरिणीम् । यशसा संपरीवृताम् । पुरं

हिरण्मयीं ब्रह्मा (३) । विवेश अपराजिता, इति ।

ब्रह्मा प्रजापतिः पुरं शरीरं विवेश प्रविष्टवान् । कीदृशीं पुरम्, विभ्राजमानां
विशेषेण राजमानाम्, हरिणीं पापहरणशीलाम्, यशसा जगत्स्रष्टृत्वलक्षणया
कीर्त्या संपरीवृतां सम्यक्परिवेष्टिताम्, हिरण्मयीं सुवर्णनिर्मिताम्, [अपराजिता]
कदाचिदपि पराजयरहिताम् ।

अथाष्टमीमाह—

पराङ्मुख्यज्यामयी । पराङ्मुख्यनाशकी । इह

चामुत्र चान्वेति । विद्वान्देवासुरानुभयान्, इति ।

विद्वान्परब्रह्मतत्त्ववित्, पराङ्मुखनरावृत्तिरहितः, एति ब्रह्मतत्त्वं प्राप्नोति ।
कीदृशो विद्वान् । अज्यामयी ज्या वयोहानिः, आमयो व्याधिः, तद्वाञ्छ्यामयी तदु-
भयराहित्यादयमज्यामयी, नाशकोऽपमृत्युर्बन्धकं कर्म वा तद्योगान्नाशकी तद्वाहि-

त्यादनाशकी । देहतादात्म्यभ्रमाभावाद्वयोहानिव्याध्यपमृत्युरहितः पुनरावृत्तिशून्यः सन्ब्रह्म प्राप्नोति । इह चामुत्र च लोकद्वयेऽपि देवासुरानुभयानन्वेति, अनुगच्छति, सर्वात्मको भवतीत्यर्थः ।

अथ नवमीमाह—

यत्कुमारी मन्द्रयते । यद्योषिद्यत्पतिव्रता । अरिष्टं

यत्किञ्च क्रियते । अग्निस्तदनुवेधति, इति ।

कुमारी विवाहरहिता स्त्री यत्पापं पुरुषसंभोगरूपमुद्दिश्य मन्द्रयते हर्षं करोति, योषिद्युवातिश्च यत्पापं परपुरुषसंभोगरूपमुद्दिश्य मन्द्रयते हृष्टा भवति, पतिव्रताऽपि स्वभर्तृसंयोगाभावेन क्लिष्टा सती यत्पापं देहत्यागरूपमुद्दिश्य मन्द्रयते । यच्चान्यदपि किञ्चिदरिष्टं दानादिना रेष्टुं विनाशयितुमशक्यं महत्पापमस्य यजमानस्य येन केनापि क्रियते तत्सर्वमयमारुणकेतुकोऽग्निरनुवेधति, अनुक्रमेण विनाशयति ।

अथ दशमीमाह—

अशृतासः शृतासश्च (४) । यज्वानो येऽप्ययंज्वनः ।

स्वर्यन्तो नापेक्षन्ते । इन्द्रमग्निं च ये विदुः, इति ।

अशृतासोऽपक्वचित्ताः शृतासश्च पक्वचित्ता अपि, यज्वानः श्रुतिस्मृतिविहितकर्मानुष्ठायिनः, येऽप्ययंज्वनोऽयज्वानस्तद्विपरीताः, तेषां मध्ये ये पुरुषा इन्द्रं परमैश्वर्ययुक्तं परमात्मानमाग्निमारुणकेतुकं च विदुर्याथात्म्येन जानन्ति । ते ज्ञानिनः स्वर्यन्तः स्वर्गं मोक्षं वा प्राप्नुवन्तो ज्ञानव्यतिरिक्तसाधनान्तरं नापेक्षन्ते ।

अथैकादशीमाह—

सिक्ता इव संयन्ति । रश्मिभिः समुदीरिताः ।

अस्माल्लोकादमुष्माच्च । ऋषिभिरदात्पृश्निभिः, इति ।

यथा लोके वायुना प्रेरिताः सिक्ताः क्वचित्परस्परं संयन्ति राशिरूपेण संगच्छन्ते, तद्वदेते जीवा रश्मिभी रज्जुस्थानीयैः कर्मभिः समुदीरिताः प्रेरिताः सन्तः कर्मोर्जनस्थानीयादस्माल्लोकात्कर्मफलभोगरूपादमुष्माच्च लोकात्तदा तदा निर्गत्य क्वचित्क्वचित्संयन्ति । तेषां सर्वेषामनुग्रहाय परमेश्वरः पृश्निभिः शुक्लैस्तत्त्वप्रकाशकैः ऋषिभिर्मन्त्रैरदात्, ज्ञानं प्रयच्छति ।

अथ द्वादशीमाह—

अपेत॒ वीत॒ वि च॒ सर्प॑तातः । येऽत्र॑ स्थ पु॒राणा॑
ये च॒ नूत॑नाः । अहो॒भिर॒द्भिर॒क्तुभि॒र्व्यक्त॑म् ।
(५) । यमो॒ दंदा॒त्वव॒सानम॑स्मै, इति ।

यमेन नियुक्ताः पुरुषाः पुरातना नूतनाश्च सर्वस्यां भूमौ व्याप्य वर्तन्ते तान्संबो-
ध्येदमुच्यते—हे यमदूता ये यूयं पुराणा अत्राग्निकेत्रे ये पूर्वं स्थिताः, ये च नूतना
ये चात्र स्थ ते सर्वे यूयमपेतास्मात्स्थानादपगच्छत, वीत परस्परं विगुज्य गच्छत ।
किंचातो विसर्पतास्मात्स्थानाद्विदूरं गच्छत । अहोभिर्द्विभिरक्तुभी रात्रिभिश्च,
अद्भिरबीष्टकाभिर्व्यक्तं विशेषेण संबद्धपवसानमिदं स्थानमस्मै यजमानाय यमो
ददातु, यमेन दत्ते सति केषुचिदहोरात्रेष्वत्राबीष्टकोपधानं कुर्म इत्यर्थः ।

अथ त्रयोदशीमाह—

नृ॒ मु॒णन्तु॑ नृ॒ पा॒त्वर्थः॑ । अ॒कृ॒ष्टा ये च॒ कृ॒ष्टजाः॑ ।
कु॒मारी॑षु क॒नीनी॑षु । जा॒रिणी॑षु च॒ ये हि॒ताः, इति॑ ।

अविभाक्तिको नृशब्दो मनुष्यजातिमात्रे ज्ञेयः । परपीडादिना परभृत्यभाषादिना
जीवन्तो गर्हिताः पुरुषास्ते जातिमात्रान्वयवन्तो नृशब्देनात्र विवाहिताः । तादृशाः पुरुषा
मुणन्तु, अस्मात्स्थानादपगच्छन्तु नृ तादृशानां मनुष्याणामर्थः स्वामी च पातु, इतः
स्थानादपेत्यास्मान्पातु । अकृष्टा अकर्मयोग्या दुष्कृतप्रसूताः, ये च कृष्टजा विशुद्धवं-
शजाता एव सन्तोऽकर्मयोग्या अन्धादय पातकिनो वा, ते सर्वेऽप्यस्मात्स्थानादपयन्तु ।
तथा कुमारीषु विवाहरहितासु स्त्रीषु ये हिता गर्भत्वेन स्थापिताः, कनीनीषु
कुमार्याः पुत्रीषु, विवाहयुक्तास्वपि ये गर्भत्वेन स्थापिताः, तथा जारिणीषु-
पपतियुक्तासु स्त्रीषु ये हिता गर्भत्वेन स्थापिताः, ते दुष्टक्षेत्रजाः सर्वेऽप्यस्मादुपधा-
नस्थानादपगच्छन्तु ।

अथ चतुर्दशीमाह—

रेतः॒पीता॒ आण्ड॑पीताः । अ॒ङ्गारे॑षु च॒ ये हु॒ताः ।
उ॒भया॑न्पु॒त्रपौ॒त्रकान् । यु॒वेऽहं॑ यमराजं गान्, इति ।

१ ग. 'त्रस्थाः पु' । २ ख. येऽत्र । ग. येऽप्रस्थास्ते स' । ३ क. ख. 'वा न मु' ।
४ ग. सन्तः कर्मयोगे ।

रेतःपीताः पीतरेतस्काः पुरुषाः, आण्डपीता अण्डस्पृष्टोदकपायिनः, एवमाद्यभक्ष्यभक्षणाः सर्वेऽर्पितोऽपगच्छन्तु । तथाऽङ्गारेषु ये पश्चादयोऽशास्त्रीयमार्गेण हुताः पिपीलिकादयो वा पिशाचादिभावेन जगति वर्तन्ते [ते] सर्वेऽप्यस्मात्स्थानादपगच्छन्तु । तथा पुत्रपौत्रकाञ्छ्रुतवृत्तहीनताकुत्सितान्पुत्रान्पौत्रांश्चोभयानहं युवेऽस्मात्स्थानात्स्पृथकरोमि । तथा यमराजगान्धमेन पातयितुं योग्यान्सर्वानप्यपनयामि ।

अथ पञ्चदश्याः प्रतीकं दर्शयति—

शतमिन्नु शरदः, इति ।

इयं च शाखान्तरीया वैश्वदेवकाण्डे योगे योग इत्यनुवाके समाम्नाता । तत्पाठस्तु “शतमिन्नु शरदो अन्ति देवा यत्रा नश्चक्रा जरसं तनूनाम् । पुत्रासौ यत्र पितरो भवन्ति मा नो मध्या रीरिपताऽऽयुर्गन्तो,” इति । हे देवाः शतमिन्नु शतमपि शरदः संवत्सरा अन्ति अस्माकमन्तिकस्था एव । स्वल्पा एव शतायुः पुरुष इति श्रुत्या शतं शरद आधिक्येन तत्र तत्र प्रैशस्यन्ते, अस्माकं तु न पर्याप्ताः । तत्र हेतुरुच्यते— यत्रैषु शतसंवत्सरेषु नोऽस्मदीयानां तनूनां जरसं शरीराणां वयोहानिलक्षणं शैथिल्यं चक्रा हे देवा यूयं कृतवन्तः । किंच यत्र यस्यां जरायां पुत्रासः पुत्राः स्वकीयो-दरजाताः स्वेन रक्षिता एव पितरो भवन्ति प्रत्युत पालका भवन्ति । तादृशमायुः कथं पर्याप्तं भवेत् । आस्तां तावदायुषः पर्याप्तिः । हे देवा यूयमायुर्गन्तोस्तादृशमप्यायुः सर्वं प्राप्तुमिच्छा विद्यते तस्मान्मध्या तस्याऽऽयुषो मध्ये नोऽस्मान्मा रीरि-षत हिंसितान्मा कुरुत । इति शाखान्तरीयमन्त्रस्यार्थः ।

अथ षोडशीमाह—

अदो यद्ब्रह्म विलबम् । पितॄणां च यमस्थं च ।

वरुणस्याश्विनोरग्रेः । मरुतां च विहायसाम्, इति ।

पूर्वोक्तं जगत्कारणमस्ति, अदो ब्रह्म पित्रादीनां सर्वेषां विलबं विशेषेणाऽऽलम्बनम् । विहायसामित्यनेनाऽऽकाशवर्तिनो यक्षगन्धर्वादय उच्यन्ते ।

अथ सप्तदशीमाह—

कामप्रयवणं मे अस्तु । स ह्येषास्मि सनातनः ।

इति नाको ब्राह्मिश्चवो रायो धनम् । पुत्रानापो देवीरिहाऽऽहिता(६), इति ॥

पुरं नर्वद्वारा ब्रह्मा च व्यक्तं शरदोऽष्टौ च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके प्रथमप्रपाठके

सप्तविंशोऽनुवाकः ॥ २७ ॥

प्रकर्षेण यवनं मिश्रीकरणं प्रयवणं कामानां प्रयवणं येन ब्रह्मणा भवति तत्काम-
प्रयवणम्, मे मम ब्रह्म प्रकामप्रापकमस्तु । हि यस्मात्, अतः सनातनोऽनादिसिद्धः
स एव परमात्मैवास्मि । इत्यतः कारणाच्चावो दुःखरहितस्थानविशेषो ब्रह्मिभ्रवो
ब्रह्मविषयवाक्यश्रवणं रायो हिरण्यादयो धनं प्रातिसाधनं स्त्रीपुत्रादि चेत्येतत्सर्वं
ममास्तिवति शेषः । देवीर्देवनशीला आपो यूयमवाष्टका इहास्मिन्कर्मणि पुत्रानाहि-
ताऽऽधत्त संपादयत ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीय-

तैत्तिरीयारण्यकभाष्ये प्रथमप्रपाठके सप्तविंशोऽनुवाकः ॥ २७ ॥

अथ प्रथमेऽष्टाविंशोऽनुवाकः ।

कल्पः—‘ विशीर्ष्णीमिति द्वे ’ इति । तत्र प्रथमामाह—

विशीर्ष्णीं गृध्रशीर्ष्णीं च । अपेतो निर्ऋतिः ह्यथः ।

परिबाधं श्वेतकुक्षम् । निजङ्घ्यं शबलोदरम्, इति ।

हेऽग्रे विशीर्ष्णीं शिरोरहितां गृध्रशीर्ष्णीं च गृध्रसमानशिरोयुक्तां च निर्ऋतिं
राक्षसीमलक्ष्मीमितोऽस्मात्स्थानादपह्योऽपजहि । परिबाधादिनामकान्निर्ऋतिसंबन्धिनः
पुरुषानप्यपजहि । परिबाधं परितो बाधकं श्वेतकुक्षं श्वेतवर्णकुक्षियुक्तं निजङ्घ्यं
न्यम्भूतजङ्घायुक्तं शबलोदरं शुक्लवर्णमिश्रितोदरयुक्तम् ।

अथ द्वितीयामाह—

स तान्वाच्यायया सह । अग्रे नाशय संदृशः ।

ईर्यासूये बुभुक्षाम् । मन्थुं कृत्यां च दीधिरे । रथेन

किं शुकावता । अग्रे नाशय संदृशः (१), इति ।

* इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके प्रथमप्रपाठकेऽष्टा-

विंशोऽनुवाकः ॥ २८ ॥

* अत्र प्रथमपुनर्वाक्ये शीर्ष्णीं शिरोरहितां इति ।

१ क. ‘पर्यवा’ । २ ग. ‘ह्यथ’ । ३ ग. ‘ह्यथा’ ।

वाच्यानि जनैर्निन्द्यानि पूर्वोक्तपरिबाधादिरूपाण्यपत्यानि तान्यात्मन इच्छतीति वाच्याया परिबाधादीनां माता काचिदलक्ष्मीः । अस्मदुपद्रवोपायं सम्यक्पश्यन्तीति संदृशः परिबाधादयः । हेऽग्रे स त्वं तान्परिबाधादीन्वाच्यायया मात्रा सह विनाशय । किंच ये विद्वेषिणोऽस्माकमीर्ष्यादीन्दीधिरे दीपयन्ति । अस्मद्गुणानामसहन-मीर्ष्या, तेषु दोषारोपोऽसूया, अन्नाभावेन बाधा बुभुक्षा, मन्युरस्मद्विषयः क्रोधः, कृत्याऽस्मद्विषयोऽभिचारः, एतेषामीर्ष्यादीनां दीपनमभिवृद्धिं कुर्वन्तो ये विद्वेषिणोऽस्मान्मारायितुं सम्यक्पश्यन्ति तान्सर्वान्स्थेन तदीयेन सह नाशय । कीदृशेन स्थेन, किंशुकावता कुत्सिताः शुकाः किंशुकाः प्राण्युपद्रवकारिणः पक्ष्याकारा राक्षसविशेषा-स्तैर्युक्तेन ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये प्रथमप्रपाठकेऽष्टाविंशोऽनुवाकः ॥ २८ ॥

अथ प्रथम एकोनविंशोऽनुवाकः ।

कल्पः—‘पर्जन्यायेति तिलः’ इति । तत्र प्रथमामाह—

पर्जन्याय प्रगायत । दिवस्पुत्राय मीढुषे । स नो यवसंभिच्छतु, इति ।

हे ऋत्विज्यजमानाः पर्जन्याय वृष्ट्यभिम् निदेवार्थं प्रगायत प्रकर्षेण स्तुतिं कुरुत । कीदृशाय दिवस्पुत्राय दिव्युत्पन्नत्वात्पुत्रत्वम् । मीढुषे वृष्टिरूपेण जलस्य सेचकाय । स पर्जन्यदेवो नोऽस्माकं यवसमन्नादिरूपं भक्ष्यं संपादयितुमिच्छतु ।

अथ द्वितीयामाह—

इदं वचः पर्जन्याय स्वराजे । हृदो अस्वन्तरं तद्युयोत । मयो
भूर्वातो विश्वकृष्टयः सन्वस्मे । सुषिप्पला ओषधीर्वेवगोपाः, इति ।

स्वराजे स्वत एव राजमानाय पर्जन्याय पर्जन्यदेवार्थमस्माभिरुक्तमिदं स्तुतिरूपं वचो हृदोऽन्तरमस्तु तदीयचित्ते प्रविष्टमस्तु । तदस्मदीयं वचो युद्योत तच्चित्ते हे ऋत्विजो मिश्रयत । वातो वायुरस्मे अस्मासु मयोभूः सुखस्य भावयिता भवतु । विश्वकृष्टयः सर्वेऽपि मनुष्या अस्मासु मयोभुवः सन्तु । ओषधीर्वीहियवाद्याः सुषिप्पलाः शोभनफलोपेताः, देवगोपा हविर्द्वारा देवानां पालयित्र्यः सन्तु ।

अथ तृतीयामाह—

यो गर्भमोषधीनाम् । गवां कृणोत्यर्वेताम् ।

पर्जन्यः पुरुषीणाम् (१) , इति ॥

*विशीर्ष्णीं पर्जन्याय दश दश ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके प्रथमप्रपाठक

एकोनविंशोऽनुवाकः ॥ २५ ॥

यः पर्जन्यो देवो व्रीहियवाद्योषधीनां गवामधानां मनुष्यस्त्रीणां च गर्भं कृणोति करोति । नोऽस्माकं मयोभूरिति शेषः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्ति-

रीयारण्यकभाष्ये प्रथमप्रपाठक एकोनविंशोऽनुवाकः ॥ २५ ॥

जथ प्रथमे विंशोऽनुवाकः ।

कल्पः—“पुनर्मा प्रैत्विति च” इति । तत्र प्रथमामाह—

पुनर्माभैत्विन्द्रियम् । पुनरायुः पुनर्भगः । पुन-

ब्राह्मणमैतु मा । पुनर्द्रविणमैतु मा, इति ।

यदिन्द्रियं भोगेन नष्टं तत्पुनरपि मां प्रत्यैत्वागच्छतु । आयुरपि पुनरैतु । ब्रह्मण इदं ब्राह्मणं ब्रह्मवर्चसं तदपि पुनर्माभैतु । द्रविणं धनमपि पुनर्माभैतु । एतत्सर्वं मम पुनर्वर्धतामित्यर्थः ।

अथ द्वितीयामाह—

यन्मेऽद्य रेतः पृथिवीमस्कान् । यदोषधीरप्यसंरद्य-

दारपः । इदं तत्पुनराददे । दीर्घायुत्वाय वर्चसे, इति ।

अथा (द्या?)स्मिन्दिने मे मदीयं यद्रेतः पृथिवीं प्रत्यस्कान्प्रमादेन स्कन्नमासीत् । ओषधीरपि मदीयं यद्रेतोऽसरत्प्रामोत्, ओषधीषु स्कन्नमित्यर्थः । यच्च रेत आपोऽसरदप्सु स्कन्नं, तदिदं रेतः पुनरप्यहमाददे । किमर्थम्, दीर्घायुत्वाय वर्चसे, आयुर्वृद्धये ब्रह्मवर्चसाय च ।

* ग. पुस्तके पर्जन्याय दशेत्येतावन्मात्रमेव वर्तते ।

अथ तृतीयामाह—

यन्मे रेतः प्रसिच्यते । यन्म आजायते पुनः ।

तेन माममृतं कुरु । तेन सुप्रजसं कुरु (१), इति ।

पुनर्दे च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके प्रथमप्रपाठके

त्रिंशोऽनुवाकः ॥ ३० ॥

मे मदीयं यद्रेतो गर्भाशये प्रकर्षेण सिच्यते मे मदीयं यद्रेतः पुनरप्याजायतेऽ-
पत्यरूपेणोत्पद्यते, तेनापत्येन मां यजमानममृतं सुखयुक्तं कुरु । तेनापत्यरूपेण
रेतसा मां सुप्रजसं शोभनपुत्रपौत्रादिप्रजायुक्तं कुरु ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये प्रथमप्रपाठके त्रिंशोऽनुवाकः ॥ ३० ॥

अथ प्रथम एकत्रिंशोऽनुवाकः ।

अथ वैश्रवणयज्ञमन्त्रा उच्यन्ते । तत्र चतसृभिर्वैश्रवणमावाहयेत् । तासु प्रथमामाह—

अद्भ्यस्तिरोधाऽजायत । तत्र वैश्रवणः संदा ।

तिरो धेहि सपत्नान्नः । ये अपोऽश्रन्ति केचन, इति ।

अत्रानादिसिद्धः कुबेरः संबोध्योच्यते—हे कुबेर त्वया गृहीतो यो वैश्रवणो
विश्रवसोऽपत्यं स खलु सदा तवाद्भ्यस्तिरोधाऽजायत, अनु(बु)पलक्षितानां त्वदीय-
कर्मणां तिरोधायक आसीत् । अतो वैश्रवणस्य कर्मतिरोधायकत्वं निवार्य तन्मुखेन
नोऽस्मदीयाञ्छत्रूंस्तिरो धेहि विनाशय । ये केचनान्येऽपि अपोऽस्मदीयानि कर्माण्य-
श्रन्ति तिरो दधति नाशयन्ति तानपि सर्वस्त्वं तिरो धेहि ।

अथ द्वितीयामाह—

त्वाष्ट्रीं मायां वैश्रवणः । रथं सहस्रवन्धुरम् ।

पुरुश्चक्रं सहस्राश्वम् । आस्थायाऽऽयाहि नो वलिम्, इति ।

हे कुबेर वैश्रवणसहितस्त्वं रथमास्थाय नो वलिमस्मदीयां पूजां प्रत्यायाह्वागच्छ ।
कीदृशं रथम्, सहस्रवन्धुरमराणां सहस्रं यस्मिंश्चक्रे तच्चक्रं सहस्रवत्तद्युक्ता धूर्यम्

रथस्य सोऽयं सहस्रवन्धुरस्तादृशम्, एरुश्चक्रं बहुचक्रोपेतम्, सहस्राश्वं सहस्रसंख्या-
कैरश्वैरुपेतम् । तस्य रथस्योपमानमुच्यते— त्वाष्ट्रीं मायां यथा त्वष्टा निर्मिता मायाऽऽ-
श्चर्यकरी तद्वदाश्चर्यकरम् ।

अथ तृतीयामाह—

यस्मै भूतानि बलिमावहन्ति । धनं गावो हस्तिहिरण्यमश्वान् (१) ।

असाम सुमतौ यज्ञियस्य । श्रियं बिभ्रतोऽन्नमुखीं विराजम्, इति ।

यस्मै कुबेराय भूतानि सर्वे प्राणिनो बलिं पूजामावहन्ति संपादयन्ति । कीदृशं
बलिम्, धनादिरूपम् । धनं मणिमुक्तादिकम् । हस्तिभिः सहितं हिरण्यं हस्तिहि-
रण्यम् । यज्ञियस्य बलिना पूजनीयस्य तस्य कुबेरस्य सुमतावनुग्रहबुद्धावसामाव-
स्थिता भूयास्म ! कीदृशस्य कुबेरस्य, अन्नमुखीमन्नप्रधानां विराजं विविधं राजमानां
श्रियं संपदं बिभ्रतो धारयतः ।

अथ चतुर्थीमाह—

सुदर्शने च क्रौञ्चे च । मैनागे च महागिरौ ।

सतद्वाटारगमन्ता । सञ्चार्यं नगरं तव, इति ।

सुदर्शनादिनामकास्त्रयः पर्वतास्तस्मिन्नेवैकस्मिन्महागिरौ यत्तव नगरं तत्संहा-
र्यम् । तत्पारित्यज्यास्मदनुग्रहार्थमन्त्राऽऽगच्छेत्यर्थः । कीदृशं नगरम्, सतद्वाटारग-
मन्ता । सतं शतं द्वा द्वाराण्यटारः (राः) वक्ष्याविशेषा गमन्ता गमनयोग्या रथ्या-
विशेषाः, शतसंख्याका द्वारविशेषाः वक्ष्याविशेषा रथ्याविशेषाश्च यस्मिन्नगरे तन्नगरं
सतद्वाटारगमन्ता ।

श्रोतृबुद्धिसमाधानार्थं पूर्वोत्तरग्रन्थौ विभजते—

इति मन्त्राः । कल्पोऽत ऊर्ध्वम्, इति ।

इत्येवमुक्ता अदभ्यस्तिरोधेत्यादयो नगरं तवेत्यन्ता मन्त्रा द्रष्टव्याः । अत ऊर्ध्वं
यदि बलिं हरोदित्यादिग्रन्थः कल्पः, अनुष्ठानविधायकब्राह्मणरूपः ।

तद्विधां दर्शयति—

यदि बलिः हरेत् । हिरण्यनाभये वितुदये कौबेरायायं बलिः (२) ।

सर्वभूताधिपतये नम इति । अथ बलिः हृत्वोपतिष्ठेत, इति ।

यदिशब्दप्रयोगाद्बलिहरणं वैकल्पिकमिति गम्यते । तस्मिन्बलिहरणपक्षे हिरण्ये-
त्पादिमन्त्रेण बलिं ह्रत्वा वक्ष्यमाणमन्त्रेणोपस्थानं कुर्यात् । कुबेरस्य संबन्धी वैश्रवणः
कौबेरः । हिरण्यं नाभौ यस्यासौ हिरण्यनाभिः, सर्वाभरणभूषित इत्यर्थः । हिरण्यं
दुर्लभं कुर्वन्सर्वप्राणिनो विशेषेण तुदति व्यथयतीति वितुदिः । यथोक्तगुणयुक्ताय
वैश्रवणायाय बलिर्मेया दत्तः, सर्वप्राणिनामधिपतये तस्मै वैश्रवणाय नमोऽस्तु ।
इत्युक्तो बलिहरणमन्त्रः ।

क्षत्रं क्षत्रं वैश्रवणः । ब्राह्मणां वयं स्मः । नमस्ते अस्तु

मा मां हिंसीः । अस्मात्प्रविश्यान्नमद्भीति, इति ।

अत्रैकः क्षत्रशब्दः क्षतात्रायत इति व्युत्पत्त्या पालकत्वं ब्रूते । द्वितीयः क्षत्रशब्दो
जातिवाची । अयं वैश्रवणः क्षत्रं क्षत्रं पालकः क्षत्रियत्वजातियुक्तश्च । वयं तु
यजमाना ब्राह्मणजातियुक्तास्तेन पालनीयाः स्मः, अतस्ते वैश्रवणाय नमोऽस्तु मा
मां हिंसीः हिंसितं मा कुरु । यस्माद्द्वयं ब्राह्मणत्वेन नमस्कृतृत्वेन च त्वया पालनीया
अस्मात्कारणादत्र बलिस्थाने प्रविश्यान्नमस्माभिर्दत्तं बलिरूपमधि । भक्षय इति,
असावुपस्थानमन्त्रः ।

अग्निस्थापनं विधत्ते—

अथ तमग्निमादधीत । यस्मिन्नेतत्कर्म प्रयुज्जीत, इति,

यस्मिन्मग्नौ वैश्रवणबल्याख्यमेतत्कर्म प्रयुज्यते तमग्निं पूर्वोक्तोपस्थानानन्तरं भूमौ
स्थापयेत् ।

स्थापनीयं मन्त्रं दर्शयति—

तिरोधा भूः । तिरोधा भुवः (३) ।

तिरोधा स्वः । तिरोधा भूर्भुवः स्वः ।

सर्वेषां लोकानामाधिपत्ये सीदेति, इति ।

हेऽग्ने भूस्तिरोधा भूर्लोकं स्वतेजसाऽऽच्छादय, एवं भुवर्लोकस्वर्लोकवैकैकशः
समुदायरूपेणापि सर्वान्याप्नुहि । व्याप्य च सर्वेषामेतेषां लोकानामाधिपत्येऽधि-
कपालननिमित्तं सीदात्रोपविश । इति अयमग्निस्थापनमन्त्रः ।

समिन्धनं विधत्ते—

अथ तमग्निमिन्धीत । यस्मिन्नेतत्कर्म प्रयुज्जीत, इति ।

१ ख. ग. 'यं ब्रा' । २ क. 'रु' । यतोऽस्या' । ख. ग. 'रुतो य' । ३ क. 'वं भूर्लोकं
कवे' । ग. 'वं भूर्लोकः स्वर्लोको वैकै' । ४ क. 'र्वेषां लो' ।

पूर्ववद्व्याख्येयम् ।

समिन्धनमन्त्रान्दर्शयति—

तिरोधा भूः स्वाहा । तिरोधा भुवः स्वाहा । तिरोधा
स्वः स्वाहा । तिरोधा भूर्भुवः स्वः स्वाहा, इति ।

स्वाहा समिदियं स्वाहुतमस्तु । अन्यत्पूर्ववत् ।

अस्य वैश्रवणयज्ञस्य कालविशेषं दर्शयति—

यस्मिन्नस्य काले सर्वा आहुतीर्हुता भवेयुः (४) ।

अपि ब्राह्मणमुखीनाः । तस्मिन्नाहः काले

प्रयुञ्जीत । परः सुप्तजनादपि, इति ।

अस्याऽऽरुणकेतुकस्य संबन्धिनो(न्यो) ब्राह्मणमुखीनाः “ रुद्रो वा एष यदग्निः
स एतर्हि जातः ” इत्यादिब्राह्मणप्रतिपादिताः शतरुद्रीयादयः सर्वा अप्याहुतयो
यस्मिन्काले हुता भवेयुः, तदहःसंबन्धिनि तस्मिन्काले वैश्रवणयज्ञं प्रयुञ्जीत ।
वेपि, अपि वा सुप्तजनात्परः सर्वेषु जनेषु सुतेषूत्तरस्मिन्काले ।

एतदीयग्रन्थाध्ययने नियमं दर्शयति—

मा स्म प्रमाद्यन्तमाध्यापयेत् । सर्वार्थाः

सिध्यन्ते । य एवं वेद । क्षुध्यन्निदम-

जानताम् । सर्वार्था न सिध्यन्ते, इति ।

प्रमाद्यन्तं प्रमादयुक्तं दुर्वृत्तं पुरुषम् । इदं वैश्रवणबलिकर्म गुरुमुखादजानतां
पुरुषाणां क्षुध्यन्क्षुध्यतामन्नाभावेन दग्धिनां न केऽपि कामाः सिध्यन्ति, अन्नमपि
तैर्न लभ्यते कुतोऽन्यत्का(का) मप्राप्तिरित्यर्थः ।

अथ बलिहरणमन्त्रं दर्शयति—

यस्ते विघातुको भ्राता । ममान्तर्हृदये

श्रितः (५) । तस्मा इममग्रपिण्डं जुहोमि ।

स मेऽर्थात्मा विवर्धीत् । मयि स्वाहा, इति ।

हे कुबेर विघातुकः सर्वेषां हिरण्यलाभविघ्नकरणशीलस्ते तव यो भ्राता वैश्रवणः
सोऽयं ममान्तर्हृदये ध्येयत्वेनाऽऽश्रितः । तस्मै वैश्रवणायेममग्रपिण्डं भेषपिण्डं

जुहोमि । स वैश्रवणो मेऽर्थान्मदीयान्हरण्यलाभादीन्दुरुषार्थान्मा विवर्धन्मा विनाश-
यतु, किंतु मयि संपादयतु तदर्थमिदं स्वाहुतमस्तु ।

अथोपस्थानमन्त्रमाह—

राजाधिराजाय प्रसह्यसाहिने । नमो वयं वैश्रवणाय कुर्महे । स
मे कामान्कामकामाय मह्यम् । कामेश्वरो वैश्रवणो ददातु ।
कुबेराय वैश्रवणाय । महाराज्य नमः । केतवो अरुणासश्च ।
ऋषयो वातरशनाः । प्रतिष्ठां शतधा हि । समाहितासो सहस्र-
धायसम् । शिवा नः शंतमा भवन्तु । दिव्या आप ओषधयः ।
सुमृडीका सरस्वति । मा ते व्योम संदृशि (६), इति ॥
अश्वान्वलिर्ध्रुवो भवेयुः श्रितश्च सप्त च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके प्रथमप्रपाठक

एकत्रिंशोऽनुवाकः ॥ ३१ ॥

राज्ञां सर्वेषामधिकत्वेन यो राज्य(जा) स्वामी सोऽयं राजाधिराजस्तस्मै, बला-
त्कारेण सर्वेषां लाभानां योऽभिभाविता प्रतिबन्धकः स प्रसह्यसाही तस्मै, वैश्रवणाय
वयं यजमाना नमःकुर्महे । कामेश्वरः सर्वेषां कामानां स्वामी स वैश्रवणः काम-
कामाय बलभोगार्थिने मह्यं मे कामान्मदपेक्षितान्सर्वान्भोगान्ददातु । कुबेररूपाय
महाराजाय वैश्रवणाय नमोऽस्तु केतव इत्यादिकं पूर्वमेव (तै० आ० अ० २१)
व्याख्यातम् । अस्य च वैश्रवणयज्ञस्याऽऽरुणकेतुकान्तः प्रयोगो बहिश्च स्वातन्त्र्येण
प्रयोग इत्युभयप्रकारो विद्यते । तच्च सर्वाहुतिहोमान्ते बौधायनेन दर्शितम्—“वैश्रव-
णयज्ञो ब्राह्मणेन व्याख्यातोऽन्नकामस्य सर्वकामस्य वा पर्वणि पर्वणि वैश्रवणयज्ञः ।
सोत्तरवेदिषु क्रतुषु चिन्वीतंति यथाब्राह्मणम् ” इत्यादि ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्ति-

रीयारण्यकभाष्ये प्रथमप्रपाठक एकत्रिंशोऽनुवाकः ॥ ३१ ॥

अथ प्रथमे द्वात्रिंशोऽनुवाकः ।

अथाऽऽरुणकेतुकचयनाङ्गव्रतं विधत्ते—

संघत्स्वरमेतद्भ्रतं चरेत् । द्वौ वा मासौ, इति ।

यो ह्यारुणकेतुकमग्निं चेतुमिच्छति सोऽधिकारसिद्धयर्थमादौ संवत्सरं वा मासद्वयं वा वक्ष्यमाणं व्रतमनुतिष्ठेत् ।

व्रतशब्दार्थमाह—

नियमः समासेन, इति ।

योऽयं नियमस्वीकारः, तदेव व्रतम् । एतच्च समासेन संक्षेपेण दर्शितम् ।

अथ विस्तारं प्रतिज्ञापूर्वकं दर्शयति—

तस्मिन्निमित्तविशेषाः । त्रिषवणमुदकोपस्पर्शी । चतुर्थकालपान-
भक्तः स्यात् । अहरहर्वा भैक्षमश्नीयात् । औदुम्बरीभिः समि-
द्धिरग्निं परिचरेत् । पुनर्मा मैत्विन्द्रियमित्येतेनानुवाकेन । उद्धृ-
तपरिपूताभिरद्भिः कार्यं कुर्वीत (१) । असंचयवान् । अग्नये
वायवे सूर्याय । ब्रह्मणे प्रजापतये । चन्द्रमसे नक्षत्रेभ्यः ।
ऋतुभ्यः संवत्सराय । वरुणायारुणायोति व्रतहोमाः ।
प्रवर्ग्यवदादेशः । अरुणाः काण्ड ऋषयः, इति ।

नियमो व्रतमित्येवं सामान्यलक्षणमुक्तं तस्मिन्व्रतेऽनुष्ठेया नियमविशेषाः क्रमेणो-
च्यन्ते—सूयते सोमोऽत्रेति सवनं तन्निवधं प्रातर्मध्यंदिनसायंकालभेदात् । तस्मि-
न्सवनत्रय उदकमुपस्पृशेत्, स्नायादित्यर्थः । पानं क्षीरादिविषयं भक्तमन्नं तदुभय-
मपि प्रतिदिनं कालद्वये स्वी क्रियते । तस्माद्द्विरहो मनुष्येभ्य उपह्रियते । प्रातश्च
सायं चेत्याह्नातत्वात् । तथा प्रातर्भुक्तवतः सायं द्वितीयः कालः, परेषुः प्रातःकाल-
स्तृतीयः, तत्रैव सायं चतुर्थः कालः, मध्यवर्तिनौ द्वितीयतृतीयकालौ पारित्यज्य तस्मि-
श्चतुर्थकाले पानं भक्तं च यस्यासौ चतुर्थकारूपानभक्तः, तथाविधो भवेत् । अथवा
प्रतिदिनं भिक्षित्वा तदन्नं भुञ्जीत, सोऽयं पक्षोऽशक्तविषयः । उदुम्बरवृक्षजन्याभिः
समिद्धिरग्निपरिचर्या कुर्यात् । तस्मिन्समिदाधाने मन्त्राः ‘पुनर्मा मैत्विन्द्रियम्’
इत्येतेनानुवाकेनोक्ताः । स चानुवाकः पूर्वमेव व्याख्यातः । आपो नदीतडागादिभ्यः
पात्रेणोद्धृता वस्त्रेण शोधिताश्च ताभिः पादप्रक्षालनाचमनादिकं कुर्यान्न तु नद्यादौ ।
यैकचित्संचयो भिक्षापात्रादन्यत्र भक्ष्यादिवस्तुसंग्रहः, तद्युक्तो न भवेत् । प्रतिदिन-
मन्यादिभ्यो देवताभ्यो होमं कुर्यात् । व्रतहोमनियुक्तत्वात्स्वाहाकारोऽर्थलभ्यः ।

१ ग. यमः स्वी° । २ ख. ग. त्येव सा° । ३ ख. यत्कार्यं सं । ग. यत्कार्यं सं ।

४ ख. ग. °दित्योऽ(भ्योऽ)रुण(णा)न्ताभ्यो ।

ततोऽग्नये स्वाहा वायवे स्वाहेत्यादयो मन्त्राः संपद्यन्ते । आदिश्यते विधीयत इत्या-
देशोऽनुष्ठेयोऽर्थः, स च प्रवर्ग्यवदन्नावगन्तव्यः, प्रवर्ग्याध्ययनादौ ये धर्मास्तेऽप्राप्यनु-
ष्ठेयाः । ते च प्रवर्ग्यधर्मा आपस्तम्बेन सूत्रिताः—“ संवत्सरमेतद्व्रतं चरेदेतास्मिन्संव-
त्सरेऽधीयीत यद्येतस्मिन्संवत्सरे नाधीयीत यावदध्ययनमेतद्व्रतं चरेत्संवत्सरेऽखिले
छादिर्देशेऽग्निमुपसमाधाय संपरिस्तीर्य पूर्ववा द्विसृज्य मदन्तीरुपस्पृश्य ” इत्यादयः । ताने-
तान्धर्मानाचरेत् । अरुणाख्या [ये] अत्र काण्ड ऋषयस्तेऽपि होतव्या इत्यर्थः ।
अथाऽऽरुणकेतुकचयनप्रतिर्पादकस्य ग्रन्थस्याध्ययने नियमान्विधत्ते—

अरण्येऽधीयीरन् । भद्रं कर्णेभिरिति द्वे जपित्वा (२) । महा-
नाम्नीभिरुदकं संपृश्य । तमाचार्यो दद्यात् । शिवा नः
व्रतमेत्योषधीरालभते । सुमृङ्गीकेति भूमिम् । एवमपवर्गे । धेनुर्द-
क्षिणा । कसं वासश्च सौमम् । अन्यद्वा शुक्लम् । यथाशक्ति
वा । एव स्वाध्यायधर्मेण । अरण्येऽधीयीत । तपस्वी
पुण्यो भवति तपस्वी पुण्यो भवति (३), इति ॥

कुर्वीत जपित्वा स्वाध्यायधर्मेण द्वे च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके प्रथमप्रपाठके

द्वात्रिंशोऽनुवाकः ॥ ३२ ॥

सोऽयं ग्रन्थोऽरण्य एवाध्येतव्यः, न तु ग्रामे । अध्ययनोपक्रमे शान्त्यर्थं भद्रं
कर्णेभिरिति द्वे ऋचौ जपेत् । आपमापामित्येताभिर्महानाम्नीभिर्ऋग्भिरध्येतारं माण-
वकमुदकं स्पर्शयेत् । ततस्तं माणवकमाचार्यो दद्यात्, व्रताय नियुङ्गीत । शिवा न
इति मन्त्रेणौषधीः स्पृशेत् । सुमृङ्गीका सरस्वतीति मन्त्रेण भूमिं स्पृशेत् । यथाऽध्य-
यनस्योपक्रमे सर्वमेतदनुष्ठितमेवमध्ययनस्यावसानेऽपि सर्वमेतदनुतिष्ठेत् । कृत्स्नाध्ययनस्य
समाप्तावाचार्याय धेनुर्दक्षिणा देया, भोजनार्थं वास्यपात्रं देयम्, प्रावरणार्थं सौमं
वस्त्रं देयम्, तदशक्तावन्यत्कार्पासमयं शुक्लं वस्त्रं देयम्, अत्यन्तमशक्तेन यथाशक्ति
किमपि देयम्, एवमेवमुक्तेनाध्ययनधर्मेण युक्तः सन्नरण्ये गुरुमुखादग्रन्थमधीयीत ।
एवमधीयानो व्रतनियमानुष्ठानात्तपोयुक्तो भवति । अम्यासोऽयं मङ्गलार्थः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्ति-

रीयारण्यकभाष्ये प्रथमप्रपाठके द्वात्रिंशोऽनुवाकः ॥ ३२ ॥

[+ भद्रं रमृतिः साकं जानामक्षयतिताम्राण्यं यूर्ध्वं आरोगः
 केदमग्निश्च सहस्रवृत्पवित्रवन्त आतनुष्वाष्टयोनीं योऽसावथाऽऽ-
 दित्यस्याऽऽरोगस्याथ वायोरथाग्नेर्दक्षिणपूर्वस्यामिन्द्रघोषा व
 आपमापां योऽपामापो वै चतुष्टय्यो जानुदग्नीमग्निं प्रणीयेमा नुकं-
 विशीर्ष्णीं पर्जन्याय पुनरद्भ्यः संवत्सरं द्वात्रिंशत् ॥ ३२ ॥
 भद्रं ज्योतिषाऽप्रतिख्येन तस्मिन् राजानं कश्यपात्सहस्रद्विंशं
 नपुंसकमष्टयोनीमवपतन्तानामायतनवान्तस्तो बन्धुं ता उत्त-
 रतो वज्रमेव भ्रातृव्येभ्यः पुनस्त्रिंशदुत्तरशतम् ॥ १३० ॥]

अथ शान्तिः ।

भद्रं कर्णेभिः शृणुयाम देवाः । भद्रं पश्येमाक्षभिर्यजत्राः ।
 स्थिरैरङ्गैस्तुष्टुवांसस्तनूभिः । व्यशेम देवहितं यदायुः ॥ स्वस्ति
 न इन्द्रो वृद्धश्रवाः । स्वस्ति नः पूषा विश्ववेदाः । स्वस्ति
 नस्तार्क्ष्यो अरिष्टनेमिः । स्वस्ति नो बृहस्पतिर्दधातु ॥

ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके प्रथमः प्रपाठकः समाप्तः ॥ १ ॥

वेदार्थस्य प्रकाशेन तमो हार्दं निवारयन् ।

पुमर्थाश्चतुरो देयाद्विद्यातीर्थमहेश्वरः ॥ १ ॥

इति श्रीमद्वीरबुक्कणसाम्राज्यधुरंधरश्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये

वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकभाष्ये

प्रथमः प्रपाठकः समाप्तः ॥ १ ॥

+ एतच्छिह्नान्तर्गत क. ख. पुस्तकयोर्नास्ति । भद्रमित्यारभ्य द्वात्रिंशदित्यन्तं
 प्रपाठकगतानुवाकानामाद्यप्रतीकदर्शनम् । अग्रे च भद्रमित्यारभ्य शतमित्यन्तं प्रपाठकग-
 तवाक्यशतकाद्यप्रतीकप्रदर्शनम् ।

* योनिमथाग्नेर्य एवं वेद ये नखा असौ वै पल्वल्या अमृतं वा अद्भ्यो

नवविंशोत्तरशतम् ॥ १२९ ॥

अथ कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयाण्यके द्वितीयः प्रपाठकः ।

(तत्र प्रथमोऽनुवाकः ।)

हरिः ॐ ।

नमो ब्रह्मणे नमो अस्त्वग्नये नमः पृथिव्यै नम ओषधीभ्यः ।
नमो वाचे नमो वाचस्पतये नमो विष्णवे वृद्धते करोमि ॥
ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः ॥

इति शान्तिः ।

यस्य निःश्वसितं वेदा यो वेदेभ्योऽखिलं जगत् ।

निर्ममे तमहं वन्दे विद्यातीर्थमहेश्वरम् ॥ १ ॥

प्रपाठके हि प्रथमे वह्निरारुणकेतुकः ।

सम्यक्प्रोक्तो द्वितीये स्यात्स्वाध्यायब्राह्मणाभिधा ॥

तत्राऽऽद्येनुवाकेऽध्ययनाङ्गत्वेन यज्ञोपवीतं विधातुं तत्प्रशंसार्थमौदावुपाख्यान-
माह—

ॐ सह वै देवानां चासुराणां च यज्ञौ प्रततावास्तां वयस्स्वर्गं
लोकमेष्यामो वयमेष्याम इति तेऽसुराः संनह्य सहसैवाऽऽच-
रन्ब्रह्मचर्येण तपसैव देवास्तेऽसुरा अमुह्यस्ते न प्राजानस्ते
पराभवन्ते न स्वर्गं लोकमायन्नप्रसृतेन वै यज्ञेन देवाः स्वर्गं
लोकमायन्नप्रसृतेनासुरान्पराभावयन्—, इति ।

वयमेवाऽऽधिपत्यनिमित्तं स्वर्गं गमिष्याम इत्येवं देवा यदा यज्ञे प्रवृत्तास्तदानीं
मेवासुरा अपि तथैवाभिप्रेत्य यज्ञे प्रवृत्ताः, तावुभौ यज्ञौ प्रततौ विस्तीर्णावास्ताम् ।
तदानीं तथाविधा असुराः संनह्य कृतसंनाहाः सहसैव भुजबलैर्न शास्त्रेणैवाऽऽचर-
न्यज्ञमारब्धवन्तः, ते मौर्याद्विह्वलचर्यादिनिर्गमं चानादृतवन्तः । देवास्तु ब्रह्मचर्यात्म-

१ क. 'तीयस्या । २ क. 'भिधो । तं ग 'भिधे त । ३ ल. 'माह' । ४ ग
'बलमात्रेण' । ५ ग. 'म नाऽऽङ्ग' ।

स्ततपसा युक्ताः सन्तो यथाशास्त्रमनुष्ठितवन्तः । ते मूर्खा असुरा अमुष्णन्मौर्ख्यपार-
वश्येन मोहं प्राप्ताः, मूढाः सन्तः कर्तव्याकर्तव्यं किमपि न प्राप्नानन् । ततो *यथा-
शास्त्रानुष्ठानोभावात्स्वर्गं न प्राप्ताः । देवास्तु प्रसृतैनैव यज्ञेन स्वर्गं प्राप्ताः, अप्रसृ-
तेन यज्ञेन युक्तानसुरान्पराभावयन् ।

अथ प्रसृताप्रसृतयोः स्वरूपं विभजते—

प्रसृतो ह वै यज्ञोपवीतिनो यज्ञोऽप्रसृतोऽनुपवीतिनो यत्किञ्च
ब्राह्मणो यज्ञोपवीत्यधीते यजत एव तत्—, इति ।

यज्ञोपवीतयुक्तस्य यो यज्ञः सोऽयं गुणाधिक्यात्प्रसृतः प्रकर्षेण वृत्त इत्युच्यते ।
अनुपवीतिनो यज्ञोपवीतरहितस्य यज्ञो गुणहीनत्वादप्रसृत इत्युच्यते । किञ्च
ब्राह्मणो यज्ञोपवीतयुक्तः सन्यत्किमप्यधीते तत्सर्वं यागानुष्ठानसमं भवति ।

तदेवं यज्ञोपवीतं प्रशस्याध्ययनोपयोगं वदन्यज्ञानामङ्गत्वेन विधत्ते—

तस्माद्यज्ञोपवीत्येवाधीयीत याजयेद्यजेत वा यज्ञस्य प्रसृत्यै, इति ।

प्रसृतिः प्रकृष्टगुणयुक्तत्वम् ।

यज्ञोपवीतसाधनं द्रव्यं विधत्ते—

अजिनं वासो वा दक्षिणत उँपवीय—, इति ।

कृष्णाजिनवस्त्रयोरन्यतरदद्रव्यं दक्षिणभागे लम्बमानं कृत्वाधीयीतेत्यर्थः । एवम-
ध्ययनादावनेनैव वाक्येन विहितस्यापि यज्ञोपवीतस्य दर्शपूर्णमासप्रकरणे निवीतं मनु-
ष्याणामित्यत्र पुनर्विधानं तदतिक्रमे तत्रत्याविशेषप्रायश्चित्तार्थम् ।

यज्ञोपवीतप्रसङ्गात्रायाणामपि लक्षणं दर्शयति—

दक्षिणं बाहुमुद्धरतेऽवधत्ते सव्यमिति यज्ञोपवीतमेतदेव

विपरीतं प्राचीनावीतं संवीतं मानुषम् ॥ १ ॥, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके द्वितीयप्रपाठके

प्रथमोऽनुवाकः ॥ १ ॥

दक्षिणं बाहुमूर्ध्वं धृत्वा सव्ये बाहौ लम्बमाने सति यद्वेष्टनं तद्यज्ञोपवीतम् ।

* ते पराभवन्नित्यस्य व्याख्यानं यथाशास्त्रानुष्ठानाभावादिति ।

१ क. ख. 'नात्स्व' । २ क. ख. 'विवक्ष्यते' । ३ ग. 'बोऽयं य' । ४ क. 'प्रवृत्त' । ५ क.
१ 'गं जगधम्य' । ६ ख. 'नं वि' । ग. 'उपवीत' । ८ क. ख. 'मने' । ९ क. 'वदते' । क.
द्वये । ग. 'वधते' । १० क. 'कृत्वा' ।

एतदेव विपरीतं सव्यबाहोरुर्ध्वं धारणं दक्षिणबाहोरुर्ध्वमानं चेद्भवति तदा वेष्टनं प्राचीनावीतमित्युच्यते । बाहोरुभयोरप्यधो लम्बमानयोरसद्वयं [यद्वेष्टनं तत् ;] संवीतं तदेतन्मानुषं मनुष्याणामृषीणाम्, यज्ञोपवीतं देवानां यथा वा प्राचीनावीतं पितॄणां तद्वत् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये द्वितीयप्रपाठके प्रथमोऽनुवाकः ॥ १ ॥

अथ द्वितीयप्रपाठके द्वितीयोऽनुवाकः ।

प्रथमे यज्ञोपवीतविधानमुक्तम् । द्वितीये संध्योपासनविधानमुच्यते । तत्प्रशंसार्थ-
मादावाख्यायिकामाह—

रक्षांसि हवा पुरोनुवाके तपोग्रमतिष्ठन्त तान्प्रजापतिर्वरेणो-
पामन्त्रयत् तानि वरमवृणीताऽऽदित्या नो योद्धा इति तान्प्र-
जापतिरब्रवीद्योधयध्वमिति तस्मादुत्तिष्ठन्त हवा तानि रक्षा-
स्यादित्यं योधयन्ति यावदस्तमन्द्गात्तानि हवा एतानि
रक्षांसि गायत्रियाऽभिमन्त्रितानाम्भसा शाम्यन्ति—, इति ।

हवाशब्दः प्रसिद्धार्थः । पुरोनुवाकः पूर्वकालः, पुर इत्येव पूर्वैरनुच्यते न
त्विदानीमिति वा पश्चादिति बोध्यते । एतादृशे पूर्वकाले रक्षांसि खलूग्रं श्रेष्ठं तीक्ष्णं
तपोऽतिष्ठन्त कृतवन्तः । तेन तपसा लुप्तः प्रजापतिस्तान् रक्षोविशेषान्वरेणोपामन्त्र-
यतोपच्छन्दितवान्, वरं वृणीध्वमित्युक्त्वा तान्परितोष्य तपसो निवारितवान् ।
तानि रक्षास्यादित्यो नोऽग्रमाकं योद्धा भवत्वित्येवं वरमवृणीत । प्रजापतिस्तानादि-
त्येन सह युद्धं कुरुतेत्यनुज्ञां दत्तवान् । तस्मात्कारणात्तानि रक्षांसि, उत्तिष्ठन्त हवो
यन्तमेवाऽऽदित्यं योधयन्ति युद्धे प्रवर्तयन्ति । यावदयमादित्योऽस्तमन्द्गादस्तं प्राप्नोति
उदयमारभ्य तावदादित्येन सह युद्धं कुर्वन्ति । तदा च युद्धे प्रवृत्तानि तानि रक्षांसि
तत्सन्निवृत्तिर्वरेण्यमित्यमया गायत्रियाऽभिमन्त्रितं यज्जलं नैव शाम्यन्ति न त्वन्येन केनापि ।

१ ग. 'द्वयसमं मं' । २ क. 'ये समं निर्व' । ३ ग. 'षीणां च, य' । ४ क. 'मा, म' ।
बभूवप' । ख. 'णाम्' ; सव्यं यथोप' । ग. 'था प्रा' । ५ ख. 'लः पू' ; पुर इत्येव पूर्वकालं
उच्यते । अनुवाकशब्देन निशेधेन । अग्रेणानुवाकशब्देन द्विवच उच्यते । ए' । ६ क. 'परमनादि' ।
७ क. ख. 'नि च र' । ८ क. ख. 'वद्दि' । ९ क. ख. तथा । १० क. 'यत्रियाऽभि' ।

इत्यनेनाऽऽख्यानेन जलं प्रशस्त्यार्थमभिधत्ते—

तदु ह वा एते ब्रह्मवादिनः पूर्वाभिमुखाः संध्यायां गायत्री-
याऽभिमान्त्रिता आपं ऊर्ध्वं विक्षिपन्ति ता एता आपो वज्री-
भूत्वा तानि रक्षांसि मन्देहारुणे द्वीपे प्रक्षिपन्ति—, इति ।

यस्मादनेन जलेन रक्षासां शान्तिः, तदु ह वै तस्मादेव कारणादेते लोके दृश्यमाना
ब्रह्मवादिनो वेदस्य वक्तारः संध्यायां प्रातःसंध्याकाले पूर्वाभिमुखाः सन्तो गार्ग्य-
याऽभिमान्त्रिता जलमूर्ध्वं विक्षिपन्ति प्रक्षिपेयुरित्यर्थः । ताश्च विक्षिप्ता आपो गायत्री-
नामध्याद्वज्ररूपं प्राप्य तान्यादित्ययुद्धार्थमागतानि रक्षांसि मन्देहनामकानां रक्षासां
त्वभूते कस्मिंश्चिदरुणनाम्नि द्वीपे प्रक्षिपन्ति ।

अथ प्रदक्षिणावृत्तिं विधत्ते—

यत्प्रदक्षिणं प्रक्रमन्ति तेन पाप्मानमवधून्वन्ति—, इति ।

प्रदक्षिणाप्रारम्भमावर्तनं प्रक्रमेयुः कुर्युः । तेन च पापक्षयो भवति ।

अथ ध्यानं विधत्ते—

उद्यन्तमस्तं यन्तमादित्यमभिध्यायन्कुर्वन्ब्राह्मणो

विद्वान्सकलं भद्रमश्नुतेऽसार्वादित्यो ब्रह्मेति—, इति ।

अयं परिदृश्यमान आदित्यो ब्रह्मेति शास्त्रतो विद्वान्पुमानुद्यन्तमस्तं यन्तं
वाऽऽदित्यं तथा ध्यायन्प्रदक्षिणं च कुर्वन्वर्तते स पुमान्सकलं भद्रमश्नुते श्रेयः
प्राप्नोति ॥

वेदनं प्रशंसति—

ब्रह्मैव सन्ब्रह्माप्येति य एवं वेद ॥ २ ॥, इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके द्वितीयप्रपाठके

द्वितीयोऽनुवाकः ॥ २ ॥

यः पुमानादित्यो ब्रह्मेति वेद स पुमान्पूर्वमजानानोऽपि स्वयं वस्तुतो ब्रह्मैव सन्प्रा-
प्तद्वेदनादज्ञानापगमे सति स्वानुभवेनापि ब्रह्माऽप्नोति ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीय-

तैत्तिरीयारण्यकभाष्ये द्वितीयप्रपाठके द्वितीयोऽनुवाकः ॥ २ ॥

१ ख. ग. प्रशंस्या° । २ क. °यत्रियाऽभि° । ३ ग. °क्षिणं प्रा° । ४ क. °मं क°
। ग. °युः । ते° । ५ क. ख. °ति । ब° ।

अथ द्वितीये तृतीयोऽनुवाकः ।

द्वितीये संध्यावन्दनमुक्तम् । तृतीयादिषु चतुर्वनुवाकेषु पापक्षयार्थं कूष्माण्डहो-
माङ्गभूता मन्त्रा उच्यन्ते । तत्र तृतीयानुवाकैर्गतास्वृक्षु प्रथमामाह—

यद्देवा देवहेळनं देवासश्चक्रुमा वयम् । आदि-

त्यास्तस्मान्मा मुञ्चतर्तस्यर्तेन मामित, इति ।

देवासो देवनशीला आदित्या अदितेः पुत्रा हे देवा देवहेडनं देवानां क्रोधका-
रणं यत्कर्म वयं चक्रुम, तस्मादपराधाद्ययं मुञ्चत । अपि चर्तस्य यज्ञस्य संब-
न्धिना ऋतेन सत्येन होमेन मां यूयमित प्राप्नुत ।

अथ द्वितीयामाह—

देवा जीवनकाम्या यद्वाचाऽनृतमूदिम ।

तस्मान्न इह मुञ्चत विश्वे देवाः सजोषसः, इति ।

हे देवा वयं जीवनकाम्या जीवनमात्मन इच्छन्तो यदनृतं वाचोदिम राजसे-
वादौ तत्प्रियार्थमनृतमुक्तवन्तः, सजोषसः परस्परमस्माभिश्च समानप्रीतियुक्ता हे
विश्वे देवा इहास्मिन्कर्मण्यनुष्ठिते सति तस्मात्पापाच्चोऽस्मान्मुञ्चत ।

अथ तृतीयामाह—

ऋतेन द्यावापृथिवी ऋतेन त्वं सरस्वति ।

कृताञ्जः पाह्येनसो यत्किंचानृतमूदिम, इति ।

हे द्यावापृथिव्याऽनृतम् यज्ञेन विगुणेन यत्पापं प्राप्तं तर्था हे सरस्वति, ऋतेन
यत्पापं प्राप्तं त्वं द्यावापृथिव्यौ चेत्येता यूयं कृताञ्जसादेनसो नोऽस्मान्पाहि पाते-
त्यर्थः । किंच यत्किंचिदनृतमूदिम वयमुक्तवन्तस्तस्मादप्येनसः पात ।

अथ चतुर्थीमाह—

इन्द्राग्नी मित्रावरुणौ सोमो धाता बृहस्पतिः ।

ते नो मुञ्चन्त्वेनसो यदन्यकृतमारिम, इति ।

यत्पापमन्यकृतमन्येन यज्ञव्यतिरिक्तेन निमित्तेन कृतमारिम वयं प्राप्ताः, तस्मादे-
नसस्त इन्द्रादयो बृहस्पत्यन्ता देवा नोऽस्मान्मुञ्चन्तु ।

१ क. कूष्माण्ड । २ क. ख. 'कस्थास्वृ' । ३ ख. 'हेडनं' । ग. 'हेळनं' । ४ क. ख.
'यार्था अनृत' । ५ ग. 'थिनी ऋतेन सत्यवचनेन य' । ६ क. ख. यथा । ७ ग. 'तं त्वमनृतम्,
मानर्तेन द्या' । ८ ग. 'त्येतौ यू' । ९ ग. 'हि यूयं पा' ।

अथ पञ्चमीमाह—

सजातशःसादुत जामिशःसाज्ज्यार्यसः शःसा-
दुत वा कनीयसः । अनाधृष्टं देवकृतं
यदेनस्तस्मात्त्वमस्माज्जातवेदो मुमुग्धि, इति ।

सजाताः समानजन्मानो ज्ञातयः समानवयस्काः सखायो वा, तैर्मयि कृतः शंसः प्रशंसा स्तुतिः, उताथवा जामयो जाया भार्यास्ताभिर्मयि कृतः शंसः स्तुतिः, ज्याया-ज्ज्येष्ठो भ्राता तस्य शंसस्तेन मयि कृता स्तुतिः, उत वाऽथवा कनीयान्कनिष्ठो भ्राता तस्य शंसस्तेन मयि कृता स्तुतिः, तस्मात्स्तुतिसंघात्प्रमत्तेन मयाऽनाधृष्टं केनापि प्रतीकारेणापरिहार्यं प्रबलं देवकृतं देवविषये संपादितं यदेनः पापं हे जातवेदस्त्वं तस्मादस्मात्पापान्मुमुग्धि मां मुक्तं कुरु ।

अथ षष्ठीमाह—

यद्वाचा यन्मनसा बाहुभ्यामूरुभ्यामष्टीवद्भ्यां
शिशैर्यदनृतं चक्रमा वयम् । अग्निर्मा तस्मादेनसो
गार्हपत्यः प्रमुञ्चतु चक्रम यानि दुष्कृता, इति ।

वागादिभिर्द्यदृतमयुक्तरूपं वयं चक्रम कृतवन्तः । वाचाऽस्त्याभिधानं गुर्वादिषु त्वंकारादि च । मनसा परानिष्ठचिन्तनम् । बाहुभ्यां ब्राह्मणताडनादि । ऊरुभ्यामगम्यालिङ्गनादि । अष्टीवद्भ्यां जानुभ्यामगन्तव्यदेशगमनादि । शिशैः शिशेनायोनौ रेतःसेकादि । बहुवचनाच्चक्षुरादीन्द्रियग्रहः । चक्षुषोद्यदर्शनादि । श्रोत्रेण गुरुदेवादिनिन्दाश्रवणम् । आस्येनाभक्ष्यभक्षणमित्यादि । तस्मात्सर्वस्मादेनसोऽग्निर्मा प्रमुञ्चतु । यानि दुष्कृता यान्यप्यन्यानि पापानि चक्रम तेभ्योऽपि प्रमुञ्चतु ।

अथ सप्तमीमाह—

येन त्रितो अर्णवान्निर्वभूव येन सूर्य तमसो
निर्मुमोच । येनेन्द्रो विश्वा अजहादरातीस्ते-
नाहं ज्योतिषा ज्योतिरानशान आक्षि, इति ।

त्रितो नाम कश्चित्पुरुषः, स च पौरोडाशिककाण्डेऽङ्गारेणोदैर्कर्पातनान्निष्पन्न इति श्रुतः । स तृतीयमभ्यपातयत्, ततस्त्रितोऽजायतेति । स च तृती(त्रितो)येन परमेश्वरज्योति-

१ ग. प्रका° । २ ख. °षु त्वसत्कारा° । ३ ख. ग. °ताने या° । ४ क. च पुरो° । ५ क. °बकं पा° । ६ ख. ग. °पावना° ।

षाऽर्णवात्समुद्रसमानात्पापान्निर्बभूव निर्मुक्तो बभूव, तथा येन ज्योतिषा परमेश्वरः स्वर्भा-
नुसंज्ञकासुरेणाऽऽपादितात्तमसः सूर्यं निर्मुक्तोच निर्मुक्तं कृतवान्, इन्द्रः स्वर्गाधिपति-
र्येन परमेश्वरज्योतिषा विश्वा अरातीः सर्वानपि शत्रूनजहात्क्षणाग्राशितवान्, तेन
ज्योतिषाऽहमानशानः सर्वतो व्याप्नुवञ्ज्योतिराक्षि पारमेश्वरं ज्योतिः प्राप्तवानस्मि ।

अथाष्टमीमाह—

यत्कुसीदमप्रतीत्तं मयेह येन यमस्य निधिना चरामि ।

एतत्तदग्रे अनुगो भवामि जीवन्नेव प्रति तत्तं दधामि, इति ।

इहास्मिञ्जन्मनि मया स्वीकृतं यत्कुसीदमृणमप्रतीतं केनाप्यालस्यादिनोत्तमर्णेभ्यो
न प्रत्यर्पितम्, यमस्य दुष्टशिक्षाधिकारिणो निधिना निधिस्थानीयेन प्रत्यर्पयितव्येन
येनर्णेन युक्तोऽहं चरामि, एतदेतेन होमेन तत्तस्मादृणान्मुक्तोऽहमनुगो भूयासम् ।
जीवन्नेव ते तव प्रसादात्तत्तादृशं प्रतिदधामि प्रत्यर्पयामि । अनेन होमेन तुष्टस्त्व-
मस्मिन्नेव जन्मनि मां प्रत्यर्पणसमर्थं कुर्विति भावः ।

अथ नवमीमारभ्यैकविंशतिपर्यन्तानां त्रयोदशानां मन्त्राणां प्रतीकानि दर्शयति—

यन्मयि माता यदा पिपेष यदन्तरिक्षं यदाश-
सातिक्रामामि त्रिते देवा दिवि जाता यदापं
इमं मे वरुण तत्त्वा यामि त्वं नो अग्रे स त्वं
नो अग्रे त्वमग्रे अयासि (१), इति ॥

मुमुग्धि सप्त च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके द्वितीयप्रपाठके
तृतीयोऽनुवाकः ॥ ३ ॥

एते मन्त्राः सर्वेऽप्यनेनैवाभिप्रायेणाच्छिद्रकाण्डे यद्देवा देवहेडनमित्यनुवाके
व्याख्याताः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीय-
तैत्तिरीयारण्यकभाष्ये द्वितीयप्रपाठके तृतीयोऽनुवाकः ॥ ३ ॥

अथ द्वितीये चतुर्थेऽनुवाकः ।

चतुर्थानुवाकोक्तास्त्वृक्ष प्रथमामाह—

यददीव्यञ्चूणमहं बभूवादित्सन्वा संजगर जनेभ्यः ।

अग्निर्मा तस्मादिन्द्रश्च संविदानौ प्रमुञ्चताम्, इति ।

अहमदीव्यनुवादिदक्षणास्वरूपं व्यवहारं कर्तुमसमर्थः सन्यहणं बभूव प्राप्तवानस्मि, यद्वा तद्वृणं जनेभ्य उत्तमर्णेभ्योऽदित्सन्प्रत्यर्पयितुमनिच्छन्संजगर सम्यग्भक्षितवानस्मि, अग्निरिन्द्रश्च संविदानौ परस्परमैक्यं गतौ मां तस्मादृणान्मुञ्चताम् ।

अथ द्वितीयामाह—

यद्धस्ताभ्यां चकर किल्बिषाण्यक्षाणां वग्न्युपजिघ्रमानः ।

उग्रंपश्य च राष्ट्रभृच्च तान्यप्सरसावनुदत्तामृणानि, इति ।

यद्यानि किल्बिषाणि पापानि द्रव्यापहरणादीनि हस्ताभ्यामहं कृतवानस्मि ।
।क्षाणां चक्षुरादीन्द्रियाणां वग्नं वङ्गनीयं गन्तव्यं रूपादिविषयमित्यर्थः । तं विषय-
पजिघ्रमान उपहतं कुर्वन्नधर्महेतुं कुर्वन्त्यत्पापं कृतवानस्मि, तानि पापात्मकानि
।णान्युग्रंपश्य च राष्ट्रभृच्च तान्यप्सरसावनुदत्तामानुकूल्येन प्रत्यर्पय-
।म् । पापरूपमृणं यथाऽस्माकं न भवति तथा कुरुतामित्यर्थः ।

अथ तृतीयामाह—

उग्रंपश्ये राष्ट्रभृत्किल्बिषाणि यदक्षवृत्तमनुदत्तमेतत् । नेषं

ऋणानृणव इत्समानो यमस्य लोके अधिरज्जुराय, इति ।

हे उग्रंपश्ये हे राष्ट्रभृत्किल्बिषाणि ऋणरूपाणि यानि कृतानि, यदक्षवृत्तं
दृष्ट्वा पणादिरूपं प्रतिश्रुतमप्रणीतम्, एतत्सर्वमनुदत्तमनुकूले युवामेव दत्तवत्यौ ।
।णानृणयुक्तान्नोऽस्मान्समौनः सदृश उत्तमर्णोऽधिरज्जुर्बन्धनार्थमाधिकरज्जुयुक्तः
।न्नायास्मौनादाय बद्ध्वा नेद्वणवो नैर्वर्ण्यदृष्टप्रयुक्तं बन्धनं कुर्यादित्यर्थः । कुत्रेति
दुच्यते—यमस्य लोके मरणादूर्ध्वभाविनि गन्तव्ये लोके । द्वितीय इच्छब्द एवका-
र्यः सन्नायेत्यनेन संबध्यते, आदौ यैव रज्जुभिर्बद्धेत्यर्थः ।

१ क. चकार । २ क. °तमानुकूल्येन यु° । ३ क. °मानोऽस्मदुत्त° । ख. °मानोऽस्मदधम° ।
। क. °स्माभाशाय । ख. °स्माभाशनाय । ५ ख. °व नाशयतु ऋण° । ग. °व ऋणयुक्त ऋण° ।
। क. ख. नाशयैव ।

चतुर्थीमारभ्य नवमीपर्यन्तानां षण्णामृचां प्रतीकानि दर्शयति—

अवते हेळ उदुत्तममिमं मे वरुण तत्त्वा

यामि त्वं नो अग्ने स त्वं नो अग्ने, इति ।

“अवते हेळ उदुत्तमम्” इति द्वयं वैश्वानरो न इत्यत्र व्याख्यातम् । “इमं मे वरुण तत्त्वा यामि” इति द्वयमिन्द्रं वो विश्वतस्परीत्यत्र व्याख्यातम् । “त्वं नो अग्ने स त्वं नो अग्ने” इति द्वयमायुष्ट आयुर्दा अग्न इत्यनुवाके व्याख्यातम् ।

अथ दशमीमाह—

संकुसुको विकुसुको निर्ऋथो यश्च निस्वनः ।

तेऽऽस्मद्यक्षमनागसो दूराद्दूरमचीचतम्, इति ।

संकुसुकः संक्षेपेण परापवादनशीलः, विकुसुकः परापवादनस्य विस्तारयिता, निर्ऋथः क्लेशस्य प्रापयिता, यश्च निस्वनः पिशुनः, ते तादृशा ये वयं स्मोऽस्मत्तेभ्योऽस्मत्तो यक्षं रोगनिमित्तं पापमनागसः पापराहिता देवा दूराद्दूरमतिशयेन दूरं यथा भवति तथाऽचीचतं चीतयन्तु, विनाशयन्वित्यर्थः ।

अथैकादशीमाह—

निर्यक्षमचीचते कृत्यां निर्ऋतिं च । तेन योऽऽ-

स्मत्समृच्छातै तपस्मै प्रसुवामसि, इति ।

यक्षं रोगनिमित्तं पापं निरचीचते निष्कृष्य निश्चयेन वा चातयामि नाशयामि कृत्यां पापरोगादिका(कां) [निर्ऋति]मलक्ष्मीं च नाशयामि । यः शत्रुरस्मदस्मासु तेन कृत्यादिना समृच्छातै विनाशमाचरेदस्मै शत्रवे तं यक्षमादिकं प्रसुवामसि प्रेरयामः ।

अथ द्वादशीमाह—

दुःशंसानुशंसार्भ्यां घणेनानुघणेन च ।

तेनान्योऽऽस्मत्समृच्छातै तपस्मै प्रसुवामसि, इति ।

दुःशंसोऽस्मदीयस्य दुष्कृत्य शंसिता कथयिता, अनुशंसोऽन्येषामग्रेऽस्मदीयस्य दुष्कृत्यस्य पुनः पुनः शंसिता, घणो हननशीलः, अनुघणस्तस्यैवानुविधायकः तेन

१ क. °तीकान्वर्श° । २ ग. हेळ । ३ ग. ते येऽस्म° । ४ ग. चीतयन्तु । ५ ग. °ति । तेन य° । ६ ख. ग. वा भक्षया° ।

तैर्दुःशंसादिभिः सहान्योऽपि यैः शत्रुरस्मत्समृच्छातैः, अस्मासु विनाशमाचरेत्,
अस्मै विनाशकाय तं यक्ष्माणमस्माकं प्रसुवामसि प्रेरयामः ।

अथ त्रयोदशमाह—

सं वर्चसा पर्यसा संतनूभिरगन्महि मन्त्रसा
स० शिवेन । त्वष्टा नो अत्र विदधातु
रायोऽनुमाष्टु तन्वो १ यद्विलिष्टम् (१), इति ।
कृत्यां निर्ऋतिं च पञ्च च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके द्वितीयप्रपाठके
चतुर्थोऽनुवाकः ॥ ४ ॥

एवमनेन कर्मणा निर्धूतपापा वयं वर्चसा बलेन संपयसा क्षीरादिना संतनूभिः
शोभनैः शरीरैर्मन्त्रसा च शिवेन समगन्महि संगता भूयास्म । अत्र कर्मणि त्वष्टा
देवो नोऽस्माकं रायो धनानि विदधातु संपादयतु । यच्च विलिष्टं स्वल्पं पापं
तन्वोऽस्मच्छरीरस्य संबन्धि विद्यते तदप्यनुमाष्टु त्वष्टा शोधयतु ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये द्वितीयप्रपाठके चतुर्थोऽनुवाकः ॥ ४ ॥

अथ द्वितीये पञ्चमोऽनुवाकः ।

पञ्चमानुवाकप्रोक्तर्क्षु प्रथमामाह—

आयुष्टे विश्वतो दधदयमग्निर्वरेण्यः । पुनस्ते
प्राण आयाति परा यक्ष्म० सुवामि ते, इति ।

हे यजमान ते तुभ्यं वरेण्यः श्रेष्ठोऽयमग्निर्विश्वत आयुर्दधत्संपूर्णमायुर्दधातु ।
पमृत्युना गृहीतोऽपि ते प्राणः पुनरस्यानुग्रहेणाऽऽयाति त्वदेहे समागच्छतु । ते
व यक्ष्मं व्याधिं परासुवामि विनाशयामि ।

अथ द्वितीयामाह—

आयुर्दा अग्ने हविषा जुषाणो घृतप्रतीको घृतयोनिरेधि ।
घृतं पीत्वा मधु चारु गव्यं पितेव पुत्रमभिरक्षतादिमम्, इति ।

१ ख. यः प्रापितोऽस्म। २ ग °न्वो ३ अयं। ३ ख. °सा चाऽऽप्यायितेन । ४ क. ख.
। कास्त्वृष्ट प्र° । ५ ख. ग. °त्युनिगू° । ६ क. विनाशयति ।

हेऽग्ने त्वमायुर्दाः सन्नेधि यजमानस्याऽऽयुष्प्रदो भव । कीदृशस्त्वम्—हविषो जुषाण आज्यं सेवमानः । घृतप्रतीको घृतोपक्रमः, आधारादीनां घृतेन हूयमानत्वात् । अवसानेऽपि घृतमेव योनिज्वालोत्पत्तिकारणं यस्यासौ घृतयोनिः, तादृशस्त्वम् । मधु स्वादुतमं चारु शोषितत्वेन निर्मलं गर्भ्यं गोसंबन्धि घृतं पीत्वा पिता पुत्रमिवेमं यजमानमभितो रक्ष ।

अथ तृतीयामाह—

इममग्न आयुषे वर्चसे कृधि तिग्ममोजो वरुण
सशिशिशाधि । मातेवास्मा अदिते शर्म
यच्छ विश्वे देवा जरदष्टिर्यथाऽसंत, इति ।

हेऽग्ने, इमं यजमानं कृधि, आयुषे वर्चसे दीर्घायुषे बलाय च समर्थं कुरु । हे वरुण तिग्मं तीक्ष्णमोजो बलं पुनरपि सशिशिशाधि नियमितं कुरु । हेऽदिते पृथिवि मातेव मातृवदस्मै सुखं प्रयच्छ । हे विश्वे देवा ममायं यजमानो जरदष्टिर्यथाऽस-
न्तथा कुर्वन्तु (रुत) । जरयाऽष्टिर्व्याप्तिर्यस्यासौ जरदष्टिः, बाल्ये यौवने च मरणर-
हितः । जरामायुःसंपूर्तिपर्यन्तां यथा व्याप्नोति तथा कुर्वि (रुते) त्यर्थः ।

अथ चतुर्थीमाह—

अग्न आयूषि पवस आसुवोर्जमिषं च
नः । आरे बाधस्व दुच्छुनाम्, इति ।

हेऽग्ने, आयुष्यस्मदीयजीवनानि पवसे यथा वर्धन्ते तथा शोधय । ऊर्जं क्षीरं
दिरसमिषमन्नं च नोऽस्माकमासुवाऽऽभिमुख्येन प्रेरय । दुच्छुनामुपद्रवमारे दूरे
नीत्वा बाधस्व विनाशय ।

अथ पञ्चमीमाह—

अग्ने पवस्व स्वपा अस्मे वर्चः सुवीर्यम् ।
दधद्र्यि मयि पोषम् (१), इति ।

हेऽग्ने शोभनमपः कर्म यस्यासौ स्वपाः, तादृशस्त्वमस्मे अस्मदीयं वर्चो ब्रह्मवर्चसं
सुवीर्यं शोभनसामर्थ्यं च पवस्व शोधय, वर्धयेत्यर्थः । धनं पुष्टिं च मयि दध-
त्स्थापय ।

१ ग. °व्यं घृ° । २ क. ख. °नं क्षी° । ३ क. झ. °र्यन्तं य° । ४ ख. ग. शोधयते ।
५ क. ख. °य, अर्पये° ।

अथ षष्ठीमाह—

अग्निर्ऋषिः पर्वमानः पाञ्चजन्यः पुरो-
हितः । तमीमहे महागयम् , इति ।

योऽग्निः, ऋषिरतीन्द्रियज्ञानवान् , पवमानः शोधनशीलः, निषादपञ्चमा वर्णाः
पञ्चजनास्तेषु भवः पाञ्चजन्यः, पुरोहितः सर्वकर्मसु पुरस्तात्निहितः, तमेवंगुणमग्निं
महागयं महागृहमीमहे प्राप्नुमः ।

अथ सप्तमीमाह—

अग्ने जातान्प्रणुदा नः सपत्नान्प्रत्यजाताञ्जातवेदो नुदस्व ।

अस्मे दीदिहि सुमना अहेळच्छर्मन्ते स्याम त्रिवरूथ उज्झौ, इति ।

हेऽग्ने नोऽस्माकं जातान्सपत्नान्ये पूर्वमुत्पन्नाः शत्रवस्तान्प्रणुद प्रकर्षेण नाशय ।
हे जातवेदः पूर्वमनुत्पन्ना इतः परमुत्पत्तिप्रसक्तियुक्तास्तान्जाताञ्शत्रून्प्र[ति]णु(नु)-
दस्व, उत्पत्तिप्रतिबन्धेन निराकुरु । सुमना अस्मदनुग्रहचित्तस्त्वमहेडन्नकुप्यस्त्रिवरूथः
प्राग्वंशसदोहविधानरूपग्रहत्रयोपेत उज्झावुद्भिदनुष्ठेयकर्मोत्पादकः सन्नस्मे दीदिहि,
अस्मान्प्रकाशय । ते तव प्रसादाच्छर्मन्स्याम सुखवान्भवेयम् ।

अथाष्टमीमाह—

सहसा जातान्प्रणुदा नः सपत्नान्प्रत्यजाताञ्जात-

वेदो नुदस्व । अधि नो ब्रूहि सुमनस्यमानो

वयं स्याम प्रणुदा नः सपत्नान् , इति ।

सहसा बलेन जातानित्यादि पूर्ववत् । सुमनस्यमानोऽस्मासु सौमनस्यं प्राप्तः
सन्नोऽस्मानधिब्रूहि शत्रुभ्योऽधिकान्ब्रूहि । वयमपि त्वदनुग्रहादधिकाः स्याम, नोऽ-
स्माकं सपत्नाञ्शत्रून्प्रणुद ।

अथ नवमीमाह—

अग्ने यो नोऽभितो जनो वृको वारो जिघांसति ।

तांस्त्वं वृत्रहञ्जहि वस्वस्मभ्यमाभर, इति ।

हेऽग्ने यः शत्रुजनो वृको वृकसदृशः, अरण्यश्चा यथोपद्रवं करोति तथोपद्रवका-
रीत्यर्थः । अत एव वारोऽस्मद्वचनहारस्य निवारकः सन्नभितः सर्वतो नोऽस्माञ्जिघां-

सति हन्तुमिच्छति । हे वृत्रहन्वैरिघातिनन्ने त्वं तान्वृकवद्धातुकाञ्छहि मास्य ।
अस्मभ्यं तु वसु धनमाभर संपादय ।

अथ दशमीमाह—

अग्ने यो नोऽभिदासति समानो यश्च निष्ठयः ।

तं वयं समिधं कृत्वा तुभ्यमग्नेऽपिदध्मसि (२), इति ।

हेऽग्ने यः प्रबलः शत्रुर्नोऽस्मानभिदासति हिनस्ति, यश्चान्यः समानकलः
सन्निधयो नित्यं शत्रुत्वेनावस्थितो हिनस्ति, वयं तं हिंसकं समिधं समित्सदृशं कृत्वा
हेऽग्ने तुभ्यं त्वदर्थमपिदध्मसि प्रक्षिपामः ।

अथैकादशीमाह—

यो नः शपादशपतो यश्च नः शपतः शपात् ।

उषाश्च तस्मै निम्नुक्च सर्वं पापं समूहताम्, इति ।

अशपतोऽनाक्रोशतो यः शत्रुः शपाच्छपति अधिक्षिपति, यश्चान्यः शत्रुः
शपतोऽधिक्षिपतो नोऽस्माञ्शपात्प्रत्यधिक्षिपति तस्मै तदर्थं तस्मिन्नवस्थापयितुमुषाश्च
निम्नुक्चोदयास्तमयदेवावहोरात्रदेवौ वा सर्वं पापमस्मदीयं समूहतां संगतं कृत्वा
तस्मिन्नेवावस्थापयताम् ।

अथ द्वादशीमाह—

यो नः सपत्नो यो रणो मर्तोऽभिदासति देवाः ।

इध्मस्येव प्रक्षायतो मा तस्योच्छेषि किंचन, इति ।

हे देवा यो मर्तो मनुष्योऽस्माकं सपत्नः शत्रुः सन्ननर्थं चिन्तयति यश्चास्माभि
सह रणो युद्धकारी सन्नभिदासत्युपक्षपयति, तस्योभयविधस्य संबन्धि किंचन
धनादिकं मोच्छेप्यवशिष्टं मा कुरुत, किंतु सर्वं विनाशयत । यथा प्रक्षायतः प्रकर्षेण
क्षीयमाणस्य दह्यमानस्येध्मस्य काष्ठस्य न कोऽप्यंशोऽवशिष्यते तद्वत् ।

अथ त्रयोदशीमाह—

यो मां द्वेष्टि जातवेदो यं चाहं द्वेष्मि यश्च माम् ।

सर्वांस्तानग्ने संदह याश्चाहं द्वेष्मि ये च माम्, इति ।

हे जातवेदो यः शत्रुर्मां द्वेष्टि अहं च यं द्वेष्मि । द्विविधो द्वेषः प्रत्यक्षः परो-
क्षश्च । तत्र प्रत्यक्ष उभयकर्तृको द्वेष उदाहृतः, परोक्षमुभयकर्तृकं द्वेषं सूचयितुं यश्च

मामिति पुनरुक्तिः । एवं च द्वेष्यो द्वेष्टा च द्वौ प्रत्यक्षौ द्वौ च परोक्षौ तांश्चतुर्विधान्स-
र्वान्, हेऽग्रे संदह सम्यग्भस्मी कुरु । यौ मुख्यौ द्वेष्यद्वेष्टारौ तद्वद्वारा तदीया अन्येऽपि
द्वेष्या द्वेष्टाश्च ये सन्ति तान्संग्रहीतुं याश्चाहमिति पुनरुक्तिः । तान्सर्वाश्च संदहोति
पूर्वत्रान्वयः ॥

अथ चतुर्दशीमाह —

यो अस्मभ्यमरातीयाद्यश्च नो द्वेषते जनः । निन्दाद्यो
अस्मान्दिप्साच्च सर्वास्तान्मष्मषा कुरु, इति ।

शत्रवस्त्रिविधा अरातयो द्वेषिणो निन्दकाश्चेति । तत्र दातव्यत्वेन प्राप्तं धनं यो न
ददाति सोऽयमरातिः । कार्यविधातं यः करोति स द्वेषी । वाग्दौर्जन्यमात्रं यः करोति
स निन्दकः । हन्तुकामश्चतुर्थः । तत्र योऽस्मभ्यमरातीयादरातित्वमिच्छति, यश्च
जनो नोऽस्मान्द्वेषते कार्यनाशेन बाधते योऽप्यन्योऽस्मान्निन्दोद्दौर्जन्यान्निन्दति, यश्चा-
परोऽस्मान्दिप्सादम्भितुं हिंसितुमिच्छेत् । तान्सर्वाञ्जनान्मष्मषा कुरु चूर्णनभस्मी-
करणादिजन्यस्य शब्दस्यानुकरणं मष्मषेति, चूर्णीकृत्य भस्मी कुर्वित्यर्थः ॥

अथ पञ्चदशीमाह —

संशितं मे ब्रह्म संशितं वीर्या १ बलम् ।

संशितं क्षत्रं मे जिष्णु यस्याहमस्मि पुरोहितः, इति ।

मे मदीयं ब्रह्म ब्राह्मण्यं संशितं सम्यक्तीक्ष्णीकृतं शास्त्रीयमार्गेण कृतमित्यर्थः ।
तथा वीर्यमिन्द्रियशक्तिर्बलं शरीरैर्दर्पस्तदुभयं संशितं सम्यक्सर्वस्वकार्यक्षमं कृतम् ।
तथा यस्य क्षत्रस्य राज्ञोऽहं पुरोहितोऽस्मि मे मदीयं तत्क्षत्रं जिष्णु जयनशीलं
यथा भवति तथा संशितम्, अस्त्विति शेषः ।

अथ षोडशीमाह —

उदेषां बाहू अतिरमुदूर्चो अथो बलम् ।

क्षिणोमि ब्रह्मणाऽमित्रानुन्नयामि स्वाँ १ अहम्, इति ।

एषां स्वकीयानां राजब्राह्मणादीनां मध्य एकैकस्य बाहू उदतिरमुत्कर्षेण वर्धित-
वानस्मि । लौकिकोक्तिरियम्, लोके हि योऽन्यस्मादुत्कृष्टो भवति तं जना एवमाहुः

१ क. च सति द्वे । २ ग. द्वेष्टारौ । ३ ग. 'न्यो जनो निन्दा' । ४ क. 'न्दाजि' ।
५ ख. ग. वीर्यं ब' । ६ क. 'तीक्ष्णं कृ' । ७ क. 'रजशक्तिस्त' । ८ ग. 'वस्वस्य का' ।
९ ख. ग. 'म्' । अथ । १० ग. स्वाँ ३ ।

स्वकीयं हस्तमुपरितनं कृतवानिति । वर्चः कान्तिः, तामप्युदतिरम्, अथो अपि च बलं शरीरशक्तिस्तामप्युदतिरमुत्कर्षं प्रापयामि । ब्रह्मणा मन्त्रसामर्थ्येनामित्राङ्क-
वृन्निक्षणोमि क्षीणाङ्करोमि । स्वान्स्वकीयान्पुरुषानहमुन्नयामि, उत्कर्षं प्रापयामि ।

अथ सप्तदशीमाह—

पुनर्मनः पुनरार्युर्म आगात्पुनश्चक्षुः पुनः श्रोत्रं म
आगात्पुनः प्राणः पुनराकूतं म आगात्पुनश्चित्तं
पुनराधीतं म आगात् । वैश्वानरो मेऽदब्धस्तनूपा
अवबाधतां दुरितानि विश्वा (३), इति ॥
पोषं दध्मसि पुरोहितश्चत्वारि च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके प्रथमप्रपाठके
पञ्चमोऽनुवाकः ॥ ५ ॥

मनःप्राणादीनां पापेन योऽपक्षयः प्राप्तस्तस्य पापस्यानेन कर्मणा विनाशितत्वात्मे
मनः पुनरप्यागादस्मिञ्शरीरे समागच्छतु । एवमायुरादयोऽपि समागच्छन्तु ।
आकूतं संकल्पितं कार्यम् । चित्तं मनोजन्यं ज्ञानम् । आधीतं साकल्येन पठितो
वेदः । एतेषां सर्वेषामागमनार्थं वैश्वानरो मे विश्वा सर्वाणि दुरितानि अवबाधतां
विनाशयतु । कीदृशो वैश्वानरः । अदब्धः केनाप्यर्हिंसितः । तनूपा मदीयशरीर-
पालकः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्ति-
रीयारण्यकभाष्ये द्वितीयप्रपाठके पञ्चमोऽनुवाकः ॥ ५ ॥

अथ द्वितीये षष्ठोऽनुवाकः ।

अथ षष्ठानुवाकोक्तास्वृक्षु प्रथमामाह—

वैश्वानराय प्रतिवेदयामो यदीनृणं संगरो देवतासु ।

स एतान्पाशांन्प्रमुचन्प्रवेद स नो मुञ्चातु दुरितादवघात्, इति ।

यदीनृणं यदेव प्रसिद्धमृणं देवतासु संगरः प्रतिज्ञारूपेण स्तुत्या संपादितम् ।
संगरशब्दः प्रतिज्ञावाची । प्रतिज्ञा चैवं श्रूयते— ‘ त्रिभिर्ऋणवा जायते ब्रह्मचर्येण

ऋषिभ्यो यज्ञेन देवेभ्यः प्रजया पितृभ्यः' इति । तदेतदृणं त्रिविधं वैश्वानराणां त्त्वामिने प्रतिवेदयामो विज्ञापयामः । तत्र देवताशब्देनर्षयः पितरश्चोपलक्षिताः । स वैश्वानर एतानृणत्रयरूपान्पाशान्प्रमुचन्प्रमोक्तुं प्रवेद प्रकर्षेण जानाति । सोऽभिज्ञो वैश्वानरो नोऽस्मान्दुरितात्परलोकविरोधिनः पापादवद्यादिह लोके निन्दादोषाच्च मुञ्चातु मुक्तान्करोतु ।

अथ द्वितीयामाह—

वैश्वानरः पवयान्नः पवित्रैर्यत्संगरमाभिधावाभ्याशाम् । अना-

जानन्मनसा याचमानो यदत्रैनो अव तत्सुवामि, इति ।

वैश्वानरो देवो नोऽस्मान्पवित्रैः शुद्धिहेतुभिर्होमादिभिः पवयाच्छोधयतु । यद्येन शोधनेन संगरं श्रुत्युक्तां प्रतिज्ञामृणत्रयरूपामाशां मयाऽपि प्रत्यर्पणीयत्वेनाऽऽशंसनीयामभिधावाभ्यामिमुख्येन शधिं प्राप्नोमि, तादृशं पावनं कुर्यादित्यर्थः । अनाजानन्नृणनिर्मोचनोपायान्सर्वानप्यजानन्मनसा याचमानोऽनृणो भूयासमिति सर्वदा प्रार्थयमानोऽस्मि । अत्रोपायापरिज्ञाने यदेनः पापमस्ति तत्पापमवसुवामि वैश्वानरप्रसादेन विनाशयामि ।

अथ तृतीयामाह—

अमी ये सुभगे दिवि विचृतौ नाम तारके ।

प्रेहामृतस्य यच्छतामेतद्बद्धकमोचनम्, इति ।

दिव्याकाशे विचृतौ नाम विचृन्नामयुक्ते द्वे तारके लोके मैधाशब्देन व्यवहियमाणे सुभगे सौभाग्ययुक्ते अमी अमू प्रत्यक्षेणास्माभिर्दृश्यमाने ये विद्येते ते उभे इह कर्मण्यमृतस्यर्णापाकरणरूपममृतं सुखं प्रयच्छताम् । एतत्तारकाभ्यां दत्तममृतं सुखं बद्धकस्य मम मोचनमृणमोचनसाधनम् । ऋणत्रयेण यो बद्धः स एव वाऽ(चा)-त्यन्तकुत्सितत्वाद्बद्धक इत्युच्यते । पितृदेवताकौभ्यामाम्यां तारकाभ्यां नामवृत्त्यादिप्रकाशनेन तस्मादृणत्रयान्मुक्तो भवामीत्यभिप्रायः ।

अथ चतुर्थीमाह—

*विजिहीर्ष्व लोकान्कृधि बन्धान्मुञ्चासि बद्धकम् ।

योनेरिव प्रच्युतो गर्भः सर्वान्पथो अनुष्व, इति ।

* विजिहीर्षेत्यपि वैदिकानां काचित्कः पाठः ।

अत्र मन्त्रद्रष्टा कश्चिद्विरधमर्णं संबोध्य ब्रूते—हेऽधमर्णं विजिहीर्ष्वं विहर्षु-
मिच्छ पारतन्त्र्यराहित्येन सुखसंचारो विहारस्तत्सिद्धयर्थं लोकान्कृधि पुण्यानुष्ठाने-
नोत्तमलोकान्संपादय । बद्धकमृणेन कुत्सितेन बद्धमात्मानं बन्धादृणत्रयरूपान्मुञ्चासि
मुक्तं कुरु । बन्धाद्विमोके दृष्टान्तः—योनेः प्रच्युतो गर्भ इव, उदरमध्ये सर्वावयव-
संकोचेन निर्बध्यमानो गर्भो योनेर्बहिः पतितो यथा निर्बन्धान्मुक्तो भवति तद्वत् । तद-
णत्रयान्मुक्तस्त्वं सर्वान्पथः पुण्यलोकमार्गाननुष्व सेवस्वेत्यर्थः ।

अथ पञ्चमीमाह—

स प्रजान्नप्रतिगृणीत विद्वान्प्रजापतिः प्रथमजा ऋतस्य ।

अस्माभिर्देत्तं जरसः परस्तादच्छिन्नं तन्तुमनुसंचरेम (१), इति ।

स प्रजापतिरस्माभिर्देत्तं हविः प्रतिगृणीत प्रतिगृहीत स्वी करोतु । कीदृशः
प्रजापतिः—ऋतस्य प्रथमजाः सत्यस्य परब्रह्मणः प्रथमः पुत्रः । किं कुर्वन्, प्रजा-
नन्त्रस्मत्प्रार्थनां प्रकर्षेण निरूपयन् । विद्वान्सर्वार्थसाधनाभिज्ञः । तस्य प्रजापतेः प्रसा-
देन जरसः परस्ताद्वयोहानेरूर्ध्वमच्छिन्नं तन्तुं विच्छेदराहितं पुत्रपौत्रादिसंतानमनुसं-
चरेम, अनुप्रविश्य सम्यगृणनिर्मुक्तो विश्रम्भेण चरेम ।

अथ षष्ठीमाह—

ततं तन्तुमन्वेके अनुसंचरन्ति येषां दत्तं पित्र्यमायनवत् । अब-

न्ध्वेके ददतः प्रयच्छादातुं चेच्छैक्त्वाँस स्वर्ग एषाम्, इति ।

एके पुरुषाः केचित्ततं पुत्रपौत्रादिरूपेण विस्तीर्णं तन्तुमनु स्वकीयं संतानमनुप्र-
विश्यानुसंचरन्ति पुण्यलोकाननुक्रमेण प्राप्नुवन्ति । द्विविधो हि विग्रहः पुत्ररूप-
श्चाऽऽत्मरूपश्चेति । तयोर्मध्ये पुत्ररूपेणेह लोके पुण्यं कुर्वन्नेवाऽऽस्ते । पितृरूपेण
लोकान्तरेषु संचरति । एतदेवाभिप्रेत्यैतरेयोपनिषद्युक्तम्—“सोऽस्यायमात्मा पुण्येभ्यः
कर्मभ्यः प्रतिधीयते । अथास्यायमितर आत्मा कृतकृत्यो वयोगतः प्रैति” इति ।
अत आकारभेदेन तन्तुमनुप्रविश्येति पुण्यलोकाननुसंचरतीत्युभयमप्युपपद्यते । येषां
पुरुषाणां पित्र्यमृणमायनवद्दत्तम्, आयनमागमः शास्त्रं तदस्यास्तीत्यायनवद्यथा-
शास्त्रं दत्तमित्यर्थः । पित्र्यमित्येतदन्ययोरपि द्वयोर्ऋणयोरुपलक्षणम् । तदृणत्रयं यैर्दत्तं
तादृशाः केचिदनुसंचरन्तीति पूर्वत्रान्वयः । एकेऽपरे केचित्पुरुषा अबन्धु पुत्रपौत्रादि-
बन्धुरहिताः सन्तः पित्र्यमृणमपाकर्तुमशक्ता अपि ददतो धनदायिन उत्तम-

णस्य प्रयच्छात्प्रयच्छन्ति तद्धनं प्रत्यर्पयन्ति, ते पुरुषा दातुं शक्नुवाञ्शक्तवन्तश्चेत्, एषां पुरुषाणां स स्वर्गो भवत्येव । पुत्रोत्पत्तेर्देवाधीनत्वेऽपि गृहीतं धनमवश्यं प्रत्यर्पणीयमेवेत्यर्थः ।

अथ सप्तमीमाह—

आरंभेथामनुसंरंभेथाः समानं पन्थामवथो घृतेन । यद्वी पूर्तं
परिविष्टं यदग्नौ तस्मै गोत्रायेह जायापती ससंरंभेथाम्, इति ।

हे जायापती कर्माधिकारिणाविह जन्मनि घृतेन द्रव्येणाऽऽरंभेथां कर्मारम्भं कुरु-
तम् । अनुसंरंभेथां परस्परमनुकूलौ संगतौ कदाचिदप्यवियुक्तावेव भवतम् । तयोरुभयोः
समानं साधारणं पन्थां पुण्यलोकमार्गमवथो रक्षतम् । वां युवयोर्यत्पूर्तं पितृभ्यो
इत्तमन्नादि, यदग्नौ परिविष्टं पारिप्रापितं हविः, तस्मै तदविच्छेदनं यथा क्रियेतेत्ये-
कमर्थं संरंभेथां त्वरेथां न तु तूष्णीमासाथाम् । तच्च गोत्रायोपयुज्यते, गोत्रसंभवाः
पूर्वं परे च ये सन्ति तेषां सर्वेषामिदमनुष्ठानमुपयुक्तम् ।

अथाष्टमीमाह—

यदन्तरिक्षं पृथिवीमुत द्यां यन्मातरं पितरं वा
जिहिःसिम । अग्निर्मा तस्मादेनसो गार्हपत्य
उन्नो नेषददुरिता यानि चकृम, इति ।

वैयमन्तरिक्षं जिहिःसिम हिंसितवन्त इति यत्पापमस्ति, तथा पृथिवीं जिहिः-
समेति यदस्ति, उतापि च द्यां जिहिंसिमेति यदस्ति । लोकत्रयवर्तिनां प्राणिनामप-
रैरस्तद्धिंसा । तथा मातरं पितरं वा जिहिःसिमेति यदस्ति, तस्मात्सर्वस्मादेनसो
ऽस्मान्गार्हपत्योऽग्निर्गृहपतेर्यजमानस्य संबन्धी वह्निरुन्नेषदुन्नयतु, पापादुद्रतान्क-
तु । यानि चान्यानि दुरितानि चकृम तेभ्योऽप्युन्नयतु ।

अथ नवमीमाह—

भूमिर्माताऽदितिर्नो जनित्रं भ्राताऽन्तरिक्षमभिर्शस्त
एनः । द्यौर्नः पिता पितृयाच्छं भवासि जामि
मित्रा मा विवित्सि लोकात्, इति ।

येयं भूमिः सेयं नोऽस्माकं माता लोकानां सर्वेषां निर्मात्री । अदितिर्देवी

१ ग. शक्नुवांसः शक्नुव° । २ ग. °च्छेदेन य° । ३ ग. °युक्ते । अ° । ४ ग. वयं येऽ-
° । ५ ग. °कारो हिंसा । ६ ग. लोकान् ।

जनिषं जननीस्थानीया । भूमिरचेतना निवासाधिकरणभूता, तदभिमानिनी देवताऽ-
दितिः । यदिदमन्तरिक्षं तदस्माकं भ्राता भातृस्थानीयम् । यदेनोऽस्माभिः कृतं तद-
भिन्नस्तः शत्रुस्थानीयम् । येयं द्यौः सेयं नः पिता पितृस्थानीया । यथा परमेश्व-
रेण संपादितः सर्वसाधारणोऽयं बन्धुवर्गः, तथा हे यजमान बन्धुवर्गसंपादनार्थं त्वं
पितृयात्पितृत्वमिच्छच्छं भवासि सुखं प्राप्नोषि । ऐहिकामुष्मिकसुखसिद्धये पुत्रा-
नुत्पादयेत्यर्थः, जामि मित्वाऽऽलस्येन पुत्रोत्पत्तिरहित एव सन्मृत्वा लोकाद्वज्र-
यरहितानां योग्यं लोकं मा विवित्ति नैव लप्स्यसि (से) ।

अथ दशमीमाह—

यत्र सुहार्दः सुकृतो मदन्ते विहाय रोगं तन्वा-

१५ स्वायाम् । अश्लोणाङ्गैरहताः स्वर्गे

तत्र पश्येम पितरं च पुत्रम्, इति ।

यत्र यस्मिन्पुण्यलोके स्थिताः सुहार्दः शोभनहृदयोपेताः सुकृतः पुण्यकर्माणः
स्वायां तन्वां स्वकीये शरीरे रोगं विहाय परित्यज्य मदन्ते हृष्यन्ति, अश्लोणाङ्गैः
श्लोणो रोगविशेषस्तद्रहितैरङ्गैर्युक्ता अहताः कौटिल्यरहिताः केनचिदप्यवस्थिताः सत्त-
वयं तत्र स्वर्गे स्थित्वा पितरं पुत्रं च पश्येम । तादृशं जन्म भूयादित्यर्थः ।

अथैकादशीमाह—

यदन्नमदम्यनृतेन देवा दास्यन्नदास्यन्नुत वाऽक-

रिष्यन् । यद्देवानां चक्षुष्यागो अस्ति यदेव किंच

प्रतिजग्राहमग्निर्मा तस्मादनृणं कृणोतु, इति ।

हे देवा अहं दास्यन्नदास्यन्प्रत्यर्पणं चिकीर्षुरचिकीर्षुर्वा, तात्कालिकेन सर्वथ
प्रत्यर्पयिष्यामीत्येतादृशेनानृतवचनेन धनमादाय यदन्नमग्निं भक्षयामि, अथवा किंचि-
त्कार्यं परकीयं करिष्यामीत्यनेनानृतनेन वचनेन धनमादाय तत्कार्यमकारिष्यन्त्यदन्न
मग्निं, यदपि देवानां चक्षुषि दृष्टिविषये मया कृतमागः पापमस्ति, आदित्याग्निमु-
स्येन मूत्रविसर्गादि ।

तथा च स्मर्यते—

“ प्रत्यादित्यं प्रत्यनिलं प्रति गां च प्रति द्विजम् ।

मेहन्ति ये च पापिष्ठास्ते भवन्ति गतायुषः ” इति ॥

किंच यदेव किंचिच्छूद्रादिधनं प्रतिजग्राहं प्रतिगृहीतवानस्मि, तस्मात्सर्वस्मादे-
नसो विमुच्यायमग्निरनृणमृणरहितं करोतु ।

अथ द्वादशीमाह—

यद॒ग्नम॒ग्निं बहु॒धा वि॒रूपं वा॒सो हिर॑ण्यमु॒त गा॒म-
जा॒मधि॑म् । यद्दे॒वानां॑ चक्षु॒ष्यागो॑ अस्ति यदे॒व किंच
प्रतिज॒ग्राह॑म॒ग्निर्मा तस्मा॑दनृ॒णं कृ॑णोतु, इति ।

बहुधा विरूपं द्रव्यदोषात्कर्तृदोषाद्देशकालदोषादिना वा बहुप्रकारेण शास्त्रनिषिद्धं
यदग्नमग्निं तथा वस्त्रादीनपि निषिद्धान्स्वी करोमि । यद्देवानामित्यादि पूर्ववत् ।

अथ त्रयोदशीमाह—

यन्म॒या मन॑सा वा॒चा कृ॒तमे॒नः कदा॒चन । सर्व॑स्मात्तस्मा॒-
न्मे॒ळितो॑ मो॒ग्धि त्व॑ हि वे॒त्थ यथा॑तथम् (२), इति ।
च॒रेम पु॒त्र॑ ष॒ट् च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके द्वितीयप्रपाठके
षष्ठोऽनुवाकः ॥ ६ ॥

मया कर्त्रा कदाचनेह जन्मनि जन्मान्तरे वा यदा कदाचिदपि मनसा वाचा
वा यदेनः कृतम्, हेऽग्नेस्माभिरीडितः स्तुतस्त्वं मां तस्मात्सर्वस्मादेनस्मे मोग्धि
मुखं हि यस्मात्कारणाद्धेऽग्ने त्वं यथातथं वेत्थ वस्तुनस्तथात्वमनतिक्रम्य यथातथं
यस्य पापस्य यः प्रतीकारस्तस्य तत्सर्वं जानासि, तस्मान्मां पापान्मुञ्च ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये द्वितीयप्रपाठके षष्ठोऽनुवाकः ॥ ६ ॥

अथ द्वितीये सप्तमोऽनुवाकः ।

षष्ठेऽनुवाके कूष्माण्डहोमाङ्गमन्त्राः समापिताः । सप्तमे स होमो विधीयते । तद-
र्थमाख्यायिकामाह—

वा॒त॒र॒श्ना ह वा ऋ॒षयः॑ श्रम॒णा उ॒र्ध्वम॑ग्नि॒नो ब॒भूवु॑-
स्ता॒नृष्यो॑ऽर्थमा॒यस्ते॒ निला॑यमचर॒स्तेऽनु॑प्रविशुः कू॒श्मा-

१ क. 'षादे' । २ ग. 'न्मेळितो' । ३ क. ख. च । ४ क. ख. 'स्माद्धे' । ५ ग. 'कूश्माण्ड' ।
६ ख. 'मे हो' ।

ण्डानि तांस्तेष्वन्वविन्दच्छ्रद्धयां च तपसा च—, इति ।

पूर्वप्रपाठके ततोऽरुणाः केतवो वातरशना ऋषय उदतिष्ठन्ति त्रिविधा ऋषय आख्याताः । तन्मध्ये ये वातरशनाख्या ऋषयः श्रमणास्तपस्विन ऊर्ध्वमन्थिन ऊर्ध्वरेतसो बभूवुः, तान्वातरशनाख्यानृषीन्प्रत्यन्ये केचिदृषयोऽर्थमायन्नर्थयितुमागताः । तं वृत्तान्तमादिवैर्वागवत्य किमशक्यमेते करिष्यन्तीति निश्चयरहितास्ते वातरशना निलायं कुत्रचिदन्तर्हिता अचरन् । अन्तर्धानस्थानं विचार्य योगसामर्थ्यात्सूक्ष्मशरीरा भूत्वा कूष्माण्डाख्यानि मन्त्रवाक्यान्यनुप्रविष्टाः । इतरे तु महर्षयः श्रद्धापूर्वकेण तपसा शुद्धचित्ताः सन्तो ध्यानेनान्विष्य तेषु कूष्माण्डमन्त्रेष्ववस्थितान्वातरशनाख्यां स्तानृषीन्प्रत्यक्षेणापश्यन् ।

अथ तेषामुभयेषां परस्परसंवादं दर्शयति—

तानृषयोऽब्रुवन्कथा निलायं चरथेति त ऋषी-
नब्रुवन्भगवो वोऽस्तु भगवन्तोऽस्मिन्धात्रि केन वः
सपर्यामेति तानृषयोऽब्रुवन्पवित्रं नो ब्रूत येनारे
पसः स्यामेति त एतानि सूक्तान्यपश्यन्—, इति ।

तान्वातरशनानृषय इतरेऽब्रुवन्, हे वातरशनाः कथा केन हेतुना निलायं निलीय चरथेति । ते च वातरशनास्तैः पृष्टाः सन्तस्तानुपचरितुमिदमब्रुवन्, हे भगवन्त ऐश्वर्यादिषड्गुणयुक्ता वो युष्मभ्यं नमस्कारोऽस्तु महात्मानो यूयमस्मदीये स्थाने समागता अतोऽत्र केन साधनेन युष्मान्पारिचरेमेति । ततस्तान्वातरशनानितरेऽब्रुवन्, येन साधनेन वयमरेपसः पापरहिताः स्याम तादृशं पवित्रं शुद्धिकारणमस्मभ्यं ब्रूतेति । ते वातरशना अप्रयासेन सहसा शुद्धिप्रदं विचार्येतानि वक्ष्यमाणानि सूक्तानि तेषां कथनयोग्यानीति निश्चितवन्तः ॥

अथ तदुक्तं प्रयोगक्रमं दर्शयति—

यदेवा देव हेळनं यददीव्यन्नृणमहं बभूवाऽऽयुष्टे विश्वतो दध-
दित्येतैराज्यं जुहुत वैश्वानराय प्रतिवेदयाम इत्युपतिष्ठत
यदवाचीनमेनो भ्रूणहत्यायास्तस्मान्मोक्षयध्व इति—, इति ।

१ ग. 'षयो य आ' । २ क. ख. 'वाय' । ३ ग. 'ना अनि' । ४ ग. 'नान्वीक्ष्य ते' ।
५ ख. ग. 'कूष्माण्ड' । ६ ग. 'क्षेग झिला' । ७ ग. 'धात्रे' । ८ ग. 'नेनारे' । ९ क. ख.
स्तः । १० ग. 'हेडन' ।

अनुवाकप्रयेण होमः । चतुर्थानुवाकेनोपस्थानम् । वेदत्रयविद्वाक्षणो भ्रूणस्तदीय-
हत्याया अर्वाचीनं यत्पापं तस्मात्सर्वस्मान्मुक्ता भविष्येति ॥

तदुत्तरं महर्षिवृत्तान्तमाह—

त एतैरजुहवुस्तेऽरेपसोऽभवन्—, इति ।

अरेपसः पापरहिताः ॥

इदानीं विधत्ते—

कर्मादिष्वेतैर्जुहुयात्पूतो देवलोकान्समश्नुते (१), इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके द्वितीयप्रपाठके

सप्तमोऽनुवाकः ॥ ७ ॥

प्राप्त्यमानकर्मारम्भेषु कूष्माण्डहोमेन पूतस्य देवलोकप्राप्तिर्भवति ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये द्वितीयप्रपाठके सप्तमोऽनुवाकः ॥ ७ ॥

अथ द्वितीयेऽष्टमोऽनुवाकः ।

सप्तमे कूष्माण्डहोमः कर्मादिषु विहितः । अष्टमे दक्षिणादिकं विधीयते । तत्राऽऽदौ
कर्मादिव्यतिरिक्तस्थले होमं विधत्ते—

कूष्माण्डैर्जुहुयाद्योऽपूत इव मन्येत—, इति ।

यः पुमान्संदिग्धेन पापेन स्वस्य पूतत्वं नास्तीति मनसि शङ्कते स पुमान्कूष्मा-
ण्डहोमेन पूतो भवति ।

अथ महापातकसमस्य पापस्य निवृत्त्यर्थं होमं विधत्ते—

यथा स्तेनो यथा भ्रूणहैवमेष भवति

योऽयोनौ रेतः सिञ्चति—, इति ।

अयोनौ प्रतिषिद्धयोनौ यो रेतः सिञ्चति एष सुवर्णस्तेयकारिणा भ्रूणहत्याका-
रेणा च समो भवति, सोऽपि कूष्माण्डैर्जुहुयात् ।

तेनोक्तेन होमेन यथोक्तपापनिवृत्तिं दर्शयति—

यदर्वाचीनमेनो भ्रूणहत्यायास्तस्मान्मुच्यते—, इति ।

भ्रूणहत्यासमस्यापि मुख्यभ्रूणहत्याया अर्वाचीनत्वात्तेन होमेन निवृत्तिर्युज्यते ।
 भ्रूणहत्याया अर्वाचीनमपि तारतम्यतो भवति तस्मात्कथमेकेन होमेन निवृत्तिरित्या-
 शङ्क्य दीक्षतारतम्येनेत्युत्तरं दर्शयति—

यावदेनो दीक्षामुपैति दीक्षित एतैः संतति जुहोति—, इति ।

अल्पं महद्वा यावदेनो भवति तदनुसारेणाल्पां महतीं वा दीक्षां कृत्वा तस्यैनस
 उचिरे काले सतति प्रतिदिनं जुहोति तत्र तारतम्येन षड्दीक्षाभेदाः ।

तत्र प्रथमं दीक्षाभेदं दर्शयति—

संवत्सरं दीक्षितो भवति संवत्सरादेवाऽऽत्मानं पुनीते—, इति ।

न मांसमश्रीयदितिनियमाचरणं दीक्षा पापाधिक्ये सति संवत्सरं दीक्षितो भूत्वा
 तस्मिन्संवत्सरे प्रतिदिनं जुहुयात् । तथा संवत्सरादीक्षया स्वात्मानं शोधयति ।

पापानुसारेण दीक्षायाः पक्षान्तराणि विधत्ते—

मासं दीक्षितो भवति यो मासः स संवत्सरः संवत्सरादेवाऽऽ-
 त्मानं पुनीते चतुर्विंशति* रात्रीर्दीक्षितो भवति चतुर्विंशति-
 रर्धमासाः संवत्सरः संवत्सरादेवाऽऽत्मानं पुनीते द्वादश
 रात्रीर्दीक्षितो भवति द्वादश मासाः संवत्सरः संवत्सरा-
 देवाऽऽत्मानं पुनीते षड्रात्रीर्दीक्षितो भवति षड्वा ऋतवः
 संवत्सरः संवत्सरादेवाऽऽत्मानं पुनीते तिस्रो रात्रीर्दीक्षितो
 भवति त्रिपदा गायत्री गौत्रिया एवाऽऽत्मानं पुनीते—, इति ।

पापबाहुल्ये सति संवत्सरानियमेन या शुद्धिः पापाल्पत्वे सा शुद्धिर्मासमात्रेण सैम-
 वाप्यते । एवमुत्तरेष्वपि ; अतः सर्वेषां संवत्सरसाम्यम् । गायत्रीपादानां त्रित्वसा-
 म्येन त्रिरात्रदीक्षाया गायत्रीत्वात्तथैव शुद्धिर्भवति ।

अथ नियमान्विधत्ते—

न मांसमश्रीयन्न स्त्रियमुपेयान्नो-
 पर्यासीत जुगुप्सेतानृतान्—, इति ।

१ ग. 'ते । तेन भू' । २ ग. 'चीनानाप' । ३ ग. 'तम्योपेतत्वात्क' । ४ क. 'तदेन' ।
 ५ ग. 'उपचिते' । ६ ग. 'ले प्र' । ख. षड्भेदा दीक्षाः । त' । ग. षड्भेदाः । ८ ख. 'दिव्य-
 दिनि' । ९ ख. ग. दीक्षायाः । १० ग. पापह्रासानु । ११ ग. गायत्र्या । १२ ख. संपाद्यते । ग.
 समाप्यते १३ क. 'तैरपि' ।

उपरि खट्वादौ । स्पष्टमन्यत् ।

अथ वर्णभेदेन दीक्षादिनेषु भोजनद्रव्यविशेषं विधत्ते—

पयो^१ ब्राह्मणस्य^२ व्रतं यवा^३गू राजन्यस्याऽऽमिक्षा^४ वैश्यस्य—इति ।

व्रतं भोजनमित्यर्थः ।

तदेतद्व्रतं प्रशंसति—

अथो^५ सौम्येऽप्यध्वर^६ एतद्व्रतं ब्रूयात्—, इति ।

अपि च न केवलं कूष्माण्डहोमकर्मण्येवैतद्व्रतं किंतु सोमयागेऽप्येतदेव दीक्षा-
व्रतं कर्तव्यमित्येव ब्रूयात् । यस्मान्महत्यपि यज्ञे व्रतमिदमपेक्षितं तस्मादिदं
प्रशस्तम् ।

अशक्तं प्रति कंचिद्विशेषं विधत्ते—

यदि मन्येतोपदस्यामीत्योदनं धानाः सक्तून्पु-

तमित्यनुव्रतयेदात्मनोऽनुपदासाय (१), इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके द्वितीयप्रपाठकेऽ-

ष्टमोऽनुवाकः ॥ ८ ॥

दीक्षितो यथोक्तव्रतेनोपदस्याम्युपक्षीणो भवामीति यदि मन्येत, तदानीं यथोक्त-
दीक्षादिव्रतमनु शरीरस्योपक्षयपरिहारार्थमोदनादिकं यत्किंचिदनुव्रतयेद्भुञ्जीत । धाना
भृष्टयवतण्डुलाः । सक्तवस्तत्पिष्टानि । इतिशब्देनेदृशमन्यदपि विवक्ष्यते ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीय-

तैत्तिरीयारण्यकभाष्ये द्वितीयप्रपाठकेऽष्टमोऽनुवाकः ॥ ८ ॥

अथ द्वितीये नवमोऽनुवाकः ।

अस्य प्रपाठकस्य स्वाध्यायब्राह्मणमिति समाख्यौतः स्वाध्याय एवात्र प्राधान्येन
विधेयः । तस्मिंश्च शुद्धः पुमानधिकारी । अतः शुद्धिहेतून्यज्ञोपवीतसंख्यावन्दनकूडमा-
१ इहोमानभिधाय स्वाध्यायं विधातुमुपाख्यानमाह—

अजान्ह वै पृथ्वीस्तपस्यमानान्ब्रह्म स्वयंभ्यभ्यानर्षत्

ऋषयोऽभवन्तदृषीणामृषित्वं तां देवतामुपातिष्ठन्त यज्ञ-

कामास्त एतं ब्रह्म यज्ञमपश्यन्तमाहुरन्तेनायजन्त—, इति ।

कल्पादावेव ब्राह्मणाः सृष्टा न ह्यस्मदादिवत्कल्पमध्ये पुनः पुनर्जायन्ते तस्मादजाः ।
ते च पृथग्यः शुक्लाः स्वरूपेणैव निर्मलाः सन्तोऽपि पुनस्तप आचरन् । तदीयेन
तपसा तुष्टं स्वयंभु ब्रह्म जगत्कारणत्वेन स्वतः सिद्धं परब्रह्मवस्तु काञ्चिन्मूर्तिं धृत्वा
तपस्यमानांस्तानुषीननुग्रहीतुमभ्यानर्षदाभिमुख्येन प्रत्यक्षमागच्छत् । ततस्ते मुनय
ऋषिधात्वर्थविषयत्वाद्दृषयोऽभवन् । तस्मादन्येषामपि ऋषीणामनयैव व्युत्पत्त्यर्थित्वं
संपन्नम् । ततस्ते मुनयः सर्वकामप्रदं कंचिद्यज्ञं कामयमानाः स्वयंभुब्रह्मरूपां तां देव-
तामुपासितवन्तः । तद्देवतानुग्रहात्ते मुनय एतं वक्ष्यमाणं ब्रह्मयज्ञं सर्वकामहेतुमप-
श्यन् । दृष्ट्वा च तं यज्ञमाहरन्नुष्ठितवन्तः । तेन यज्ञेन देवानपूजयन्त ।

ब्रह्म वेदस्तस्याध्ययनमेव संपादितं न तु यज्ञत्वमिति मतिं वारयितुं तत्राऽऽहुतीः
संपादयति—

यद्दृचोऽध्यगीषत् ताः पर्यआहुतयो देवानामभवन् यद्यजूंषि
घृताहुतयो यत्सामानि सोमाहुतयो यदथर्वाङ्गिरसो मध्वा-
हुतयो यद्वाङ्मणानीतिहासान्पुराणानि कल्पान्गाथा
नाराशंसीर्मिंदाहुतयो देवानामभवन्ताभिः क्षुधं पाप्मा-
नमपाग्नरूपहतपाप्मानो देवाः स्वर्गं लोकमायन्ब्रह्मणः
सायुज्यमृषयोऽगच्छन् (१) , इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके द्वितीयप्रपाठके
नवमोऽनुवाकः ॥ ९ ॥

पादबद्धमन्त्रा ऋचस्ता अध्यगीषत् त ऋषयोऽधीतवन्त इति यदस्ति ता अध्य-
यनक्रिया देवानां क्षीरद्रव्याहुतयोऽभवन्, तदाहुत्या या तुष्टिः सा तेषामृगध्यय-
नेन संपन्ना । एतदन्यत्रापि योज्यम् । अथर्वभिरङ्गिरोमिश्च दृष्टा मन्त्रा अथर्वाङ्गि-
रसः । ब्राह्मणानि कर्मचोदनाः ‘ वायव्यं श्वेतमालभेत ’ इत्यादयः । इतिहासा
महाभारतादयः । पुराणानि । ब्रह्माण्डादीनि । यद्वा ‘ देवसुराः संयत्ता आसन् ’ इत्या-
दय इतिहासाः । ‘ आत्मा वा ईदमेक एवाग्र आसीन्नान्यत्किंचन मिषत् ’ इत्यादीनि
सृष्ट्यादिप्रतिपादकानि पुराणानि । कल्पाः कल्पसूत्राणि प्रयोगप्रतिपादकानि ।
गाथा गायतिचोदिता मन्त्रविशेषा योऽस्य कौष्ठ्येत्यादयः । यमगाथाभिः पारिणा-

यतीति विधानात् । नराशंसपदोपेता नाराशंस्यो होता यक्षन्नराशंसमित्यर्थाः । मन्त्र-
ब्राह्मणान्तःपठितानामपि पुनरुक्तिः फलातिशयद्योतनार्थम् । मेदाहुतयोः मांसाहु-
तयः । ताभिराहुतिभिर्देवाः क्षुद्रूपं पाप्मानं विनाशितवन्तः । स्वाध्यायजन्मकृत्या
क्षुधं विस्मृतवन्तः । ततः क्षुद्रूपपापरहिता देवाः सुखमनुभवितुं स्वर्गं गताः । ऋषयश्च
पूर्वोक्तौ अध्ययनेन ब्रह्मयज्ञेन जगत्कारणस्य ब्रह्मणः सायुज्यं प्राप्ताः । ब्रह्मज्ञानो-
त्पादनद्वारा मुक्तिहेतुत्वं ब्रह्मयज्ञस्य युक्तम् । अत एव ज्ञानसाधनेषु प्राथम्येन वेदानु-
वचनं वाजसनेयिनः समामनन्ति—“ तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति
यज्ञेन दानेन तपसाऽनाशकेन ” इति ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदी-
यतैत्तिरीयारण्यकभाष्ये द्वितीयप्रपाठके नवमोऽनुवाकः ॥ ९ ॥

अथ द्वितीये दशमोऽनुवाकः ।

नवमे ब्रह्मयज्ञविधिप्रस्तावार्थमुपाख्यानमुक्तम् । इदानीं तद्विधिप्रसङ्गेन पञ्च महा-
यज्ञान्विधत्ते—

पञ्च वा एते महायज्ञाः संताति प्रतायन्ते सतति संतिष्ठन्ते

देवयज्ञः पितृयज्ञो भूतयज्ञो भुग्ययज्ञो ब्रह्मयज्ञ इति—, इति ।

एवं यज्ञानां पाठतः पञ्चत्वं न तु स्वरूपविस्तारेण । सतति सततं दिने दिने प्रता-
यन्तेऽनुष्ठायन्ते । सतति प्रतिदिनं संतिष्ठन्ते समाप्यन्ते । यस्मिन्दिन उपक्रमस्तस्मि-
न् दिने तत्समाप्तिः, न तु यज्ञान्तरवाद्दिनान्तरापेक्षा । देवयज्ञ इत्यादीनि तेषां
मानि ।

तत्र देवयज्ञस्य लक्षणमाह—

यदग्नौ जुहोत्यपि समिधं तदेवयज्ञः संतिष्ठते—, इति ।

पुरोडाशादिहविर्मुख्यं तदलाभे समिधमप्यग्नौ देवानुद्दिशञ्जुहोतीति यस्सोऽयं
वयज्ञः । स च सकृद्धोममात्रेण समाप्यते ।

पितृयज्ञस्य लक्षणमाह—

यत्पितृभ्यः स्वधा करोत्यप्यपस्तत्पितृयज्ञः संतिष्ठते—, इति ।

तत्र पिण्डदानासंभवे जलमात्रमपि पितृभ्यः स्वधाऽस्त्विति स्वधाशब्देन यद्वाति सोऽयं पितृयज्ञः, । तावतैव समाप्यते ।

भूतयज्ञस्य लक्षणमाह—

यद्भूतेभ्यो बलिं हरति तद्भूतयज्ञः संतिष्ठते—, इति ।

वैश्वदेवानुष्ठानादूर्ध्वं बहिर्देशे वायसादिभ्यो भूतेभ्यो यद्वलिप्रदानं सोऽयं भूतयज्ञः, तावतैव समाप्यते ।

मनुष्ययज्ञस्य लक्षणमाह—

यद्ब्राह्मणेभ्योऽन्नं ददाति तन्मनुष्ययज्ञः संतिष्ठते—, इति ।

वैश्वदेवादूर्ध्वं हन्तकारार्थान्नव्यतिरिक्तमन्नमतिथिर्म्येस्त्रचवरेभ्यो ब्राह्मणेभ्यो यदीयते स मनुष्ययज्ञः, तावतैव समाप्यते ।

ब्रह्मयज्ञस्य लक्षणमाह—

यत्स्वाध्यायमधीयीतैकामप्युचं यजुः सामं

वा तद्ब्रह्मयज्ञः संतिष्ठते—, इति ।

स्वैस्यासाधारणत्वेन पितृपितामहादिपरम्परया प्राप्ता वेदशाखा स्वाध्यायः । तत्र विद्यमानमृगादीनामन्यतममेकमपि वाक्यमधीयीतेति यत्सोऽयं ब्रह्मयज्ञः, तावतैव समाप्यते ।

तत्र विशेषाकारेणाध्ययनं पृथक्पृथक्प्रशंसति—

यदृचोऽधीति पर्यसः कूल्या अस्य पितृन्स्वधा अभिवहन्ति यद्य-

जूषि घृतस्य कूल्या यत्सामानि सोमं एभ्यः पवते यदर्थवाङ्मि-

रसो मधोः कूल्या यद्ब्राह्मणानीतिहासान्धुराणानि कल्पान्नाथा-

नाराश्च सीमेंदसः कूल्या अस्य पितृन्स्वधा अभिवहन्ति—, इति ।

कूलमर्हन्तीति कूल्या महानद्यः । ऋगध्ययनेन क्षीरपूर्णा महानद्यः स्वधाकां दत्तं हविर्भूत्वा पितृनभिलक्ष्य प्रवहन्ति । तथा यजुरध्ययनेन घृतपूर्णो महानदी बाहः । सामाध्ययनादेभ्यः पितृभ्यः सोमो धारया युक्तः पवते प्रवहति । एवमर्वाङ्गिरसामध्ययनेन मधुपूर्णो नद्यः प्रवहन्ति । ब्राह्मणाद्यध्ययनेन मांससंबन्धी प्रवाह

पितृतृप्त्या ब्रह्मयज्ञं प्रेशस्य देवतृप्त्याऽपि प्रशंसति—

यदृचोऽधीति पर्यआहुतिभिरेव तद्देवास्तर्पयति

यद्यजुर्वि घृताहुतिभिर्यत्सामानि सोमाहुतिभिर्यद-
थर्वाङ्गिरसो मध्वाहुतिभिर्यद्वाह्मणानीतिहासान्पुराणानि
कल्पान्गाथा नाराशस्सीर्मेदाहुतिभिरेव तद्देवास्त-
र्पयति त एनं तृप्ता आयुषा तेजसा वर्चसा श्रिया
यज्ञसा ब्रह्मवर्चसेनान्नाद्येन च तर्पयन्ति (१), इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके द्वितीयप्रपाठके
दशमोऽनुवाकः ॥ १० ॥

ऋगध्ययनं यदस्ति तेन क्षीराहुतिसमाना देवानां तृप्तिर्भवति । एवमुत्तरत्रापि
योज्यम् । ते देवास्तृप्ताः सन्त एनं यजमानमायुरादिभिस्तर्पयन्ति । तेजः शरीर-
कान्तिः, वर्चो बलम् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्ति-
रीयारण्यकभाष्ये द्वितीयप्रपाठके दशमोऽनुवाकः ॥ १० ॥

अथ द्वितीय एकादशोऽनुवाकः ।

दशमे ब्रह्मयज्ञोऽभिहितः । एकादशे तत्प्रयोगोऽभिधीयते —

ब्रह्मयज्ञेन यक्ष्यमाणः प्राच्यां दिशि ग्रामादच्छ-
दिर्देश उदीच्यां प्रागुदीच्यां बोदित आदित्ये
दक्षिणत उपवीथोपविश्य हस्ताववनिज्य त्रिरा-
चामेद्विः परिमृज्य सकृदुपस्पृश्य शिरश्च-
क्षुषी नासिके श्रोत्रे हृदयमालभ्य —, इति ।

यः पुमान्ब्रह्मयज्ञं करिष्यति सोऽयं ग्रामात्प्राचीमुदीचीमैशानी वा दिशं गच्छेत् ।
गृहस्योपर्याच्छेदनार्थानि तृणकटादीनि च्छेदीषि, यावति दूरे तानि न दृश्यन्ते ताव-
द्दूरमच्छदिर्देशं तत्र गत्वा सूर्योऽभ्युदिते सति प्रथमानुवाकोक्तप्रकारेण यज्ञोपनीतं कृत्वा
शुद्धप्रदेश उपविश्य हस्तद्वयं पूर्वं शुद्धमप्येतदङ्गत्वेन पुनः प्रक्षालयोदकं त्रिः पिबेत् ।
द्विः परिमृज्य शुद्धचर्ममुदकेन तदा हस्तं प्रक्षालयेत्, तत ओष्ठौ सकृदुपस्पृश्य

शिरःप्रभृतीन्हृदयपर्यन्तानवयवान्क्रमेण स्पृष्ट्वा दर्भाणां महदित्यादिना वक्ष्यमाणेन सहान्वयः ।

अथाऽऽचमनादीन्प्रशंसति—

यच्चिराचामति तेन ऋचः प्रीणाति यदद्विः परि-
मृजं वि तेन यजूंषि यत्सकृदुपस्पृशति तेन
सामानि यत्सव्यं पाणिं पादौ प्रोक्षति यच्छिर-
श्चक्षुषी नासिके श्रोत्रे हृदयमालभते तेनाथर्वा-
ङ्गिरसो ब्राह्मणानीतिहासान्पुराणानि कल्पा-
नाथा नाराशंसीः प्रीणाति—, इति ।

अत्र सव्यपाणिपादयोः प्रोक्षणानुवादादेव प्रोक्षणविधिरुज्जेत्यर्थः ।

हृदयस्पर्शनोत्तरभाविकर्तव्यं विधत्ते—

दर्भाणां महदुपस्तीर्योपस्थं कृत्वा प्राङ्मासीनः
स्वाध्यायमधीयीतापां वा एष ओषधीनां
रसो यदर्भाः सरसमेव ब्रह्म कुरुते—, इति ।

दर्भाणां संबन्धि महत्प्रभूतं यथा भवति तथाऽऽसनमास्तीर्य तस्योपर्युपस्थं कृत्वा । उपस्थशब्द आसनविशेषं ब्रूते । आकुञ्चितस्य सव्यजानुन उपरि दक्षिण-पादप्रक्षेपे सति यत्सुखावस्थानं भवति तत्कृत्वा । प्राङ्मुख आसीनः स्वकीयां शाखा-मधीयीत । दर्भाणामैप्सारत्वमन्यत्राऽऽस्नातम्,—“तासां यन्मेध्यं यज्ञियं सदेवमासीत्तदपोदक्रामत्ते दर्भा अभवन्” इति । ओषधीनां मध्ये दर्भाणां शुद्धिहेतुत्वात्तत्सारत्वं ततो दर्भासर्नवताऽधीयमानं ब्रह्म सरसं भवति—

तत्रोपक्रमे कंचिद्विशेषं विधत्ते—

दक्षिणोत्तरौ पाणी पादौ कृत्वा सपवित्रावोमिति प्रतिपद्यत

एतद्वै यजुस्त्रयीं विद्यां प्रत्येषा वागेतत्परममक्षरम्—, इति ।

दक्षिणः पाणिरुत्तरो ययोस्तौ दक्षिणोत्तरौ । वामं पाणिं दक्षिणजानुन ऊर्ध्वमु-त्तानं कृत्वा तस्योपरि दक्षिणहस्तमवाञ्चं कुर्यात् । तादृशौ च पाणी सपवित्रयुक्तौ कार्या । तथा दक्षिणपादोऽपि वामपादस्योपरि स्थापनीयः । एवं कृत्वोमितिप्रणवो-

१ ख. ग. °क्षणकथनादे । २ ख. ग. °धीयानः । द° । ३ ग. °मर्षा रसत्वं । ४ ख. ग. °ध्ये जु । ५ क. °त्वात्सरसत्वं । ६ ख. °नत्वादधीयानां ब्र° । ग. °नत्वादधीयानं ब्र° । ७ ग. अवोपक्रमे ।

च्चारणेनोपक्रमं कुर्यात् । योऽयमोमित्येवंरूपो यजुर्मन्त्रः स त्रयीं विद्यां प्रति वेदत्रयस्य प्रतिनिधिरूपः । अत एव प्रणवगतानामकारोकारमकारमात्राणां वेदत्रयरूपेणाध्ययनमाथर्वणिका आमनन्ति—“ तस्य ह वै प्रणवस्य पूर्वा मात्रा पृथिव्यकारः स ऋग्भिर्ऋग्वेदोऽथ द्वितीयाऽन्तरिक्षं स उकारः स यजुर्भिर्यजुर्वेदस्तृतीया द्यौः स मकारः स सामभिः सामवेदः ” इति । किंचैषा प्रणवरूपा सर्वा वागपि । अत एव च्छदोगा आमनन्ति—“ तद्यथा शङ्कुना सर्वाणि पर्णानि संतृण्णान्येवमोकारेण सर्वा वाक्संतृण्णा ” इति । अश्वत्थपत्रे दृश्यमानास्तन्तुसदृशा अवयवाः शङ्कवः, तैर्यथा कृत्स्नानि पर्णानि व्याप्तानि तद्वदोकारेण सर्वाऽपि वाग्व्याप्ता । ऐतरेयेऽपि प्रणवादेरकारस्यैव सर्ववाग्व्याप्तिमामनन्ति—“ अकारो वै सर्वा वाक्सैषा स्पर्शोऽप्यभिव्यज्यमाना बह्वी नानारूपा भवति ” इति । अत एव मातृकामन्त्रे सर्वानपि ककारादीन्वर्णानकारशिरस्कारानेव पठन्ति । य- (त) स्माद्युक्तं प्रणवस्य सर्वात्मकत्वम् । किंचैतत्प्रणवस्वरूपमुत्कृष्टमक्षरमविनश्वरं सर्ववेदान्तवेद्यं परब्रह्म वस्तु । अत एव पिप्पलादशाखायामधीयते—“ एतद्वै सत्यकाम परं चापरं च ब्रह्म यदोकारः ” इति । कठाश्च पठन्ति—“ एतदेवाक्षरं ब्रह्म एतदेवाक्षरं परम् ” इति । तस्मात्प्रणवेनैव स्वाध्यायप्रारम्भो युक्तः ।

प्रणवप्रशंसापरामृचमवतारयति—

तदेतदृचाऽभ्युक्तम्—, इति ।

तदेतत्परब्रह्मस्वरूपं प्रणवाक्षरं कयाचिदृचा स्पष्टमुक्तम् ।

तामृचं दर्शयति—

ऋचो अक्षरे परमे व्योमन्यस्मिन्देवा आधि विश्वे निषेदुर्यस्तन्न

वेद किमुचा करिष्याति य इत्तद्विदुस्त इमे समासत इति—, इति ।

या एता ऋचस्ताः सर्वाः परम उत्कृष्टे व्योमन्विशेषेण रक्षकेऽक्षरे प्रणवे निषेदुराश्रिताः । अत एव कठशाखायामधीयते—

“ सर्वे वेदा यत्पदमामनन्ति तपांसि सर्वाणि च यद्वदन्ति ।

यदिच्छन्तो ब्रह्मज्ञर्थं चरन्ति तत्ते पदं संग्रहेण ब्रवीम्योमित्येतत् ” इति ।

न केवलमृच एव तस्मिन्प्रणवे समाश्रिताः किंतु विश्वे सर्वे देवा अपि यस्मिन्प्रणवाक्षरेऽधिनिषेदुः, अधिकत्वेन निषण्णाः । अत एवोत्तरतापनीये देवानां परमात्मध्यानार्थं प्रणवपर्यवसानमुक्तम् —“ आत्मानमनुर्धुभाऽन्विष्य प्रणवेनैव तस्मिन्नवस्थिताः ”

१ क. ख. पूर्वमा० । २ ग. 'रेयास्तु प्र' । ३ क. ख. 'वेन स्वा' । ४ ग. 'णवं प्र' । ५ ग. 'शस्याप' । ६ क. 'बृभमन्वि' ।

इति । अनेनैव प्रकारेणर्चो देवाश्च यस्मिन्प्रणवे निषेदुस्तत्प्रणवाक्षरं यो न वेद स पुमानधीयानोऽपि ऋचा किं करिष्यति, न खलु फलरहितां केवलां कृषिं केचित्प्रार्थयन्ते । य इद्ये पुनर्महात्मानस्तत्प्रणवाक्षरं विदुस्ते महर्षय इमे पारिदृश्यमानाः परमहंसाः समासते सम्यगवतिष्ठन्ते । ऐहिकामुष्मिकविषयक्लेशरहिताः सुखिनो वर्तन्ते । तांश्च परमहंसाञ्जाबालशाखाध्यायिन उदाहरन्ति—“ तत्र परमहंसा नाम संवर्तकारुणिकश्चेतकेतुदुर्वीसङ्गभुनिदाघजडभरतदत्तात्रेयरैवतकप्रभृतयः ” इति । ईत्यनेन मन्त्रेण प्रशस्तत्वात्प्रणवस्य वेदत्रयप्रतिनिधित्वं युक्तम् ।

तेन प्रणवेन प्रारभ्य पश्चात्पठनीयान्मन्त्रान्दर्शयति—

त्रीनेव प्रायुङ्क्त भूर्भुवः स्वरित्याहैतद्वै वाचः

सत्यं यदेव वाचः सत्यं तत्प्रायुङ्क्त—, इति ।

भूर्भुवः स्वरिति यद्व्याहृतित्रयं तल्लोकत्रयात्मकब्रह्मप्रतिपादकं तदाह पठेत् । तेन त्रीनेव वेदान्प्रयुक्तवान्भवति । व्याहृतीनां वेदत्रयसारत्वेन प्रोक्तत्वात् । एतच्च च्छन्दोगा अधीयते—“स एतां त्रयीं विद्यामभ्यतपत्तस्यास्तप्यमानाया रसान्प्रावृहद्भूरित्यृग्भ्यो भुव इति यजुर्भ्यः स्वरिति सामभ्यः” इति । [एतद्व्याहृतित्रयं] वेदत्रयसारत्वेन प्रोक्तत्वाद्वाचः संबन्धि सत्य(त्यं) स्वरूपमित्युच्यते । अतस्तत्सत्यमेव प्रयुक्तवान्भवति ।

व्याहृतित्रयादूर्ध्वं पठनीयं दर्शयति—

अथ सावित्रीं गायत्रीं त्रिरन्वाह पच्छोऽर्धर्चेशोऽनवान्*

सविता श्रियः प्रसविता श्रियमेवाऽऽप्नोत्यथो प्रज्ञातयैव

प्रतिपदा छन्दाः*सि प्रतिपद्यते (१), इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके द्वितीयप्रपाठक

एकादशोऽनुवाकः ॥ ११ ॥

अथ व्याहृत्यनन्तरं सावित्रीं सवितृदेवताकां गायत्रीछन्दस्कां तत्सवितुरित्यादिकामृचं च त्रिः पठेत् । तत्रायं प्रकारः । प्रथमं पाददशः पादे पादे विरम्य पठेत् । ततोऽर्धर्चेश एकैकस्मिन्नर्धे विरम्य पठेत् । ततोऽनवानं विरामरहितं यथा भवति तथा पठेत् । तस्यामृचि प्रतिपाद्यो यः सविता सोऽयं श्रियः प्रेरकः, अतो ब्रह्म यज्ञानुष्ठाथी श्रियं प्राप्नोत्येव । एवमेकस्मिन्नहनि विधानमुक्तम् । अथो अनन्तरम् ।

१ क. पलरहितां । ग. वृषरहितां । २ क. ख. °स्तात्रे° । ३ ग. इत्याङ्गिरसम् । ४ ख. °न वाचः ।

तदादिदिवसेषु, प्रज्ञातयैव प्रतिपदा पूर्वस्मिन्दिवसे किंचित्पाठित्वा परेद्युरनुष्ठाना-
यायमुपक्रम इति या प्रतिपत्प्रज्ञाता यः प्रारम्भप्रदेशो बुद्धौ स्थापितस्तयैव प्रतिपदा
प्रारम्भप्रदेशेन च्छन्दांसि वेदावयवान्परेद्युः प्रतिपद्यते प्रारभते । पूर्वद्युर्वायद्व्यवसितं
तत एवाऽऽरम्योत्तरेद्युरधीयत न तु विप्रयुक्तं कंचिद्वेदभागम् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीय-
तैत्तिरीयारण्यकभाष्ये द्वितीयप्रपाठक एकादशोऽनुवाकः ॥ ११ ॥

अथ द्वितीयप्रपाठके द्वादशोऽनुवाकः ।

यत्पूर्वमुक्तं प्राच्यां दिशि ग्रामाद्वाहिरित्यादि । तत्राशक्तस्यानुकल्पं विधत्ते—

ग्रामे मनसा स्वाध्यायमधीयीत दिवा नक्तं वा—इति ।

यदा बहिर्गन्तुमशक्तो ग्रामेऽधीयते तदा मनसैवाधीयीत । उदित आदित्ये प्रार-
ब्धमशक्तश्चेद्दिवा नक्तं वाऽधीयीत ।

कस्यचिन्महर्षेर्मते मुख्य एवायं पक्षोऽपीति दर्शयितुं तमृषिमुदाहरति—

इति ह स्माऽऽह शौच आह्वेयः—, इति ।

शुचिनामकस्य महर्षेः पुत्रः शौचः, अहिसंज्ञिताया मातुः पुत्र आह्वेयो मह-
र्षिरिति ह स्माऽऽह ग्रामे मनसेत्यादिकमपि मुख्यपक्षमे(ए) वेत्याह ।

नियमान्तरेष्वप्यशक्तस्यानुकल्पान्विधत्ते—

उतारण्येऽबलं उत वाचांति तिष्ठन्नुत व्रजन्नुताऽऽ-

सीन उत शयानोऽधीयीतैव स्वाध्यायं तपस्वी

पुण्यो भवति य एवं विद्वान्त्स्वाध्यायमधीते—, इति ।

ग्रामे मनसाऽध्ययनमुक्तम्, अरण्येऽप्यबलोऽशक्तश्चेन्मनसाऽधीयीत । तमेवाबलं
प्रत्युत वाचेति पक्षान्तरमुच्यते । उच्चैरध्येतुमशक्तः केवलेन मनसा, यदा निद्रालस्य-
चिन्तादिकं भवति तदानीं वाचा जिह्वास्पन्दनमात्रेणाधीयीत । दर्भेष्वासीन इति यदुक्तं
त्राऽऽसननिर्बन्धे शक्तिरहितस्योत व्रजन्नित्यादयः पक्षाः । आलस्यपरिहारायेत-

१ ख. ग. °दिव° । २ क. °ष्टायी यत उपक्रामते सा प्रतिपत्प्रज्ञातया प्रारम्भप्रदेशेषु
थापितया तयेव । ३ क. ख. तु यं क° । ४ क. ख. °नसाऽधी° । ५ ख. ग. नक्तमधी° । ६ ग.
यितुमेत° । ७ क. ख. °र्षेः शौ° । ८ ग °चः. इति । अ° । ९ ख. ग. °वश° । १० घ.
चोदति° । ११ ख. °त । बलवन्तं प्र° । १२ क. ख. °सा नि° । १३ क. °ह्वादिप° । ख.
ह्वादिस्प° ।

स्ततः शनैर्ब्रजन्वा कचिदेव तिष्ठन्वा नियममन्तरेण स्वेच्छयैवोपविश्य वा श्रयानो वा शक्त्यनुसारेण स्वाध्यायमधीयीतैव । न त्वङ्गलोपानुसारेण प्रधानस्य लोपो न्याय्यः । तादृशस्वाध्याययुक्तोऽपि तपस्वी भवति, अध्ययनफलं प्राप्नोति । पुण्यः पङ्क्तिपावनश्च भवति ।

एतस्य ब्रह्मयज्ञस्याङ्गभूतं कंचिन्मन्त्रं प्रदर्शयति—

नमो ब्रह्मणे नमो अस्त्वग्नये नमः पृथिव्यै नम
ओषधीभ्यः । नमो वाचे नमो वाचस्पतये
नमो विष्णवे बृहते करोमि (१), इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके द्वितीयप्रपाठके
द्वादशोऽनुवाकः ॥ १२ ॥

ब्रह्मशब्देन वेदः प्रजापतिर्वोच्यते । वाक्शब्देन सरस्वती । वाचस्पतिर्बृहस्पतिः । प्रशस्तत्वाद्दिष्णुर्बृहत् । अस्य मन्त्रस्य विनियोग उपरिष्टाद्भविष्यति ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये द्वितीयप्रपाठके द्वादशोऽनुवाकः ॥ १२ ॥

अथ द्वितीये त्रयोदशोऽनुवाकः !

तत्रैव ब्रह्मयज्ञे कंचिदन्यं विशेषं विधत्ते—

मध्यंदिने प्रबलमधीयीतासौ खलु वावैष आदित्यो यद्ब्राह्म-
णस्तस्मात्तर्हि तेक्षिणष्ठं तपति तदेषाऽभ्युक्ता—इति ।

मध्यदिनकाले प्रबलमुच्चतरं यथा भवति तथाऽधीयीत । योऽयं ब्रह्मयज्ञानुष्ठात ब्राह्मणोऽस्ति स एषोऽसौ दिवि दृश्यमान आदित्य एव तत्प्राप्तियोग्यत्वात् । यस्मादादित्यरूपो ब्राह्मणो मध्यंदिने प्रबलमधीयीत तस्मात्तदात्मक आदित्योऽपि तर्हि मध्यंदिने काले तेक्षिणष्ठमतिशयेन तीक्ष्णं यथा भवति तथा तपति । तदेतदादित्यमहात्म्यं प्रति काचिद्वगभ्युक्ता ।

तस्मात्तस्मिन् दर्शयति—

चित्रं देवानामुदगादनीकं चक्षुर्मित्रस्य वरुणस्याग्नेः । आप्रा
द्यावापृथिवी अन्तरिक्षं सूर्य आत्मा जगत्तस्तथुषश्चेति,—इति ।

देवानां दीप्यमानानां रश्मीनामनीकं समूहावष्टम्भनरूपमादित्यमण्डलं चित्रं काल-
भेदेनारुणशुक्लादिवर्णोपेतत्वाच्चित्रं तादृशं मण्डलमुदगात्पूर्वस्यां दिश्युदयं प्राप्नोत् ।
तच्च मण्डलमन्वकारनिवारणोपयुक्तत्वान्मित्रादीनां चक्षुःस्थानीयम् । तदर्थमेवैयं लोक-
त्रयमाप्रा रश्मिभिरापूर्य वर्तते । तन्मण्डलवर्ती सूर्यरूपः परमात्मा जगतो जन्मस्य
तस्थुषः स्थावरस्याऽऽत्मा जीवरूपेण शरीरेष्ववस्थितः । इत्यनेन मन्त्रेणाऽऽदित्य-
महात्म्यमवगन्तव्यम् ।

ब्रह्मयज्ञस्येतरयज्ञवैलक्षण्यं दर्शयति—

स वा एष यज्ञः सद्यः प्रतीयते सद्यः

संतिष्ठते तस्य प्राक्सायमवभृथः—, इति ।

अयं ब्रह्मयज्ञो यस्मिन्नहनि प्रारभ्यानुष्ठीयते तस्मिन्नेवाहनि समाप्यते ननु यज्ञा-
वरदितरदिनेष्वनुगच्छति तस्मात्प्राक्प्रातःकाले प्रारब्धस्य तस्य यज्ञस्य सायमव-
भृथः समाप्तिः ।

समाप्तिकाले मन्त्रविशेषं विधत्ते—

नमो ब्रह्मण इति परिधानीयां त्रिरन्वाह—, इति ।

परिधीयते समाप्यते यया सेयमृक्परिधानीया । सा चात्र पूर्वानुवाक आस्नाता,
नमो ब्रह्मण इत्येषा, तां त्रिः पठेत् ।

तैत्पाठादूर्ध्वं कर्तव्यतां दर्शयति—

अप उ०पस्पृश्यं गृह्णन्ते ततो यत्किञ्च

ददाति सा दक्षिणा (१), इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके द्वितीयप्रपाठके

त्रयोदशोऽनुवाकः ॥ १३ ॥

सेयं दक्षिणा गृह एव न चारण्य इत्यर्थः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्ति-

रीयारण्यकभाष्ये द्वितीयप्रपाठके त्रयोदशोऽनुवाकः ॥ १३ ॥

अथ द्वितीये चतुर्दशोऽनुवाकः ।

ग्रहणाध्ययने यान्यनध्यायकारणानि तानि ब्रह्मयज्ञाध्ययने स्वाध्यायं न निवारय-
न्तीति वक्तुं तेषामनध्यायकारणानां यज्ञाङ्गतामुपचरति—

तस्य वा एतस्य यज्ञस्य मेघो हविर्धानं विद्युदग्निर्वर्ष-
हविस्तनयित्नुर्वर्षदकारो यदवस्फूर्जति सोऽनुवषद-
कारो वायुरात्माऽर्मावास्यां स्विष्टकृत्—, इति ।

अनध्यायहेतूनापस्तम्बो दर्शयति—विद्युस्तनयित्नुर्वृष्टिश्चापतौ यत्र संनिपतेयुस्तत्र
हमनध्याय इति । सोऽयमकालमेघो ग्रहणाध्ययने निषिद्धोऽपि ब्रह्मयज्ञाध्ययने
स्वीकार्य एव । यथा सोमयागे हविर्धानं न यागविरोधि तथा तत्र मेघोऽपि । एतं
विद्युदादौ द्रष्टव्यम् । अग्निर्ग्रामगृहादिदाहकः । अकाले महानुत्पातरूपो वायुरात्मा
यजमानस्थानीयः । स्पष्टमन्यत् ।

अनध्यायहेतूनां वर्जनीयत्वं निवार्योपादेयत्वं दर्शयति—

य एवं विद्वान्मेघे वर्षति विद्योतमाने स्तनयत्यवस्फू-
र्जति पवमाने वायावमावास्यायां स्वाध्यायमधीते तप-
एव तत्तप्यते तपो हि स्वाध्याय इति—इति ।

मेघादयो विरोधिनो न भवन्तीति यो विद्वान्सोऽयं सत्स्वपि मेघादिनिमि-
त्वाध्यायमधीते तदा तपस्तप्तं भवति । यस्मादयं ब्रह्मयज्ञः स्वाध्यायः कृच्छ्र-
न्द्रायणादिवत्तपोरूपस्तस्मान्न सन्त्यनध्यायाः । न हि चान्द्रायणादिकं मेघादिषु वर्ज्यं

कदाचिदप्यवर्जनेनानुष्ठितस्य ब्रह्मयज्ञस्य फलं दर्शयति—

उत्तमं नाकं रोहत्युत्तमः समानानां भवति यावन्त-
ह वा इमां वित्तस्य पूर्णां ददत्स्वर्गं लोकं जयति
तावन्तं लोकं जयति भूयांसं चाक्षय्यं चापं पुनर्मृत्युं
जयति ब्रह्मणः सायुज्यं गच्छति (१), इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके द्वितीयप्रपाठके

चतुर्दशोऽनुवाकः ॥ १४ ॥

अनेन ब्रह्मयज्ञेन मरणादूर्ध्वमुत्तमं स्वर्गमारोहति, जीवनवेलायां पशुक्तिपावनत्वात्स-
नानानां मध्य उत्तमो भवति । उत्तमः स्वर्ग एव प्रपञ्च्यते । वित्तेन पूर्णा पृथिवी
ब्रह्मणेभ्यो ददत्पुरुषो यावन्तं स्वर्गमनेकभोगोपेतं प्राप्नोति तावन्तमसौ प्राप्नोति ।
ततो भूयांसमधिकमपि प्राप्नोति । अक्षय्यं पुनरावृत्तिरहितं च लोकं प्राप्नोति ।
इत्नासेरूर्ध्वं पुनर्मृत्युं न प्राप्नोति । किंतु परब्रह्मणः सायुज्यं मोक्षं गच्छति ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये द्वितीयप्रपाठके चतुर्दशोऽनुवाकः ॥ १४ ॥

अथ द्वितीये पञ्चदशोऽनुवाकः ।

ग्रहैणस्वाध्याये यानि कारणान्यनध्यायस्य तान्यत्रापोद्य कारणान्तरमनध्यायस्य
दर्शयति—

तस्य वा एतस्य यज्ञस्य द्वावन-

ध्यायौ यदात्माऽशुचिर्यदेशः—, इति ।

उक्तस्य ब्रह्मयज्ञस्य द्वावनध्यायौ विद्येते । आत्मा ब्रह्मयज्ञस्य कर्ता स्वयमशु-
चिर्यदा भवति तदानामेकोऽनध्यायः । देशो वा मूत्रपुरीषादिभिरशुचिर्भवति स द्विती-
योऽनध्यायः । न तु कश्चित्तीयोऽनध्यायहेतुरस्ति ।

अथ तस्य यज्ञस्य सुलभत्वं दर्शयति—

समृद्धिर्दैवतानि—, इति ।

समृद्धिः सामग्री । सा च यज्ञान्तरेषु द्रव्यार्जनादिना संपाद्यते । इह तु दैवतान्येव
सामग्री न तु बाह्यसाधनं किञ्चिदपेक्षितमस्ति ।

ब्रह्मयज्ञेन तुष्टेषु दैवतेषु फलं भवत्येव तस्मादेवभूते कालादिवैकैल्यशङ्कां परित्यज्य
तानुष्ठाने फलसिद्धिं दर्शयति—

य एवं विद्वान्महारात्र उपस्युदिते ब्रजस्तिष्ठ-

न्नासीनः शयानोऽरण्ये ग्रामे वा यावत्तरसः

स्वाध्यायमधीति सर्वाँल्लोकाञ्जयति सर्वाँल्लोका-

ननृणोऽनुसंचरति तदेषाऽभ्युक्ता—, इति ।

अस्य यज्ञस्य निमित्तद्वयव्यतिरेकेणानध्यायकारणं नास्ति सामग्री च न प्रयाससं-

पाद्या विद्यते इत्येवं विद्वान्पुमान्कालविषय आसनादिनियमविषये देशविषये च श्रद्धा-
जाड्यं परित्यज्य यावत्तरसं यावद्बलं यथाशक्ति स्वाध्यायमधीयानः स्वापेक्षितान्सर्वा-
ल्लोकान्प्राप्नोति । तत्र तत्र लोके पुरुषान्तरवदणयुक्तो न भवति, किंत्वनृण एवानुसंच-
रति, तैत्तस्मिन्ननृणस्यानुसंचारे काचिद्वैक्योक्ता विद्यते ।

तामेतामृचं दर्शयति—

अनृणा अस्मिन्ननृणाः परस्मिन्स्तृतीये लोके

अनृणाः स्याम । ये देवयानां उत पितृयाणाः

सर्वान्पथो अनृणा आक्षीयेमेति—, इति ।

अस्मिन्भूलोके परस्मिन्नन्तरिक्षे तृतीये द्युलोके च, ब्रह्मयज्ञबलादनृणाः स्याम
ऋणेऽपाकृते सति देवयानाः पन्थान उत्तरमार्गविशेषाः पितृयाणाः पन्थानो दक्षिण
मार्गविशेषा ऋणाभावेन प्रतिबन्धाभावात्सर्वानपि मार्गान्सर्वतः प्राप्नुयाम । ऋषीणां
मृणं ब्रह्मयज्ञेनापोद्यत इति तावत्सर्वेषां संमतम् । देवपितृकार्ययोरसमर्थस्य तदुभयविषय
मप्युपमनेनैवापोद्यते ।

अत एव स्मर्यते—

“जप्येनैव तु संसिध्येद्ब्राह्मणो नात्र संशयः ।

कुर्यादन्यत्र वा कुर्यान्मैत्रो ब्राह्मण उच्यते” इति ॥

ततः सर्वान्पथो अनृणा आक्षीयेमेत्येतदुपपन्नम् ।

तदेतदनृणत्वं संभावयितुं पापस्पर्शराहित्येन स्वाध्यायं प्रशंसति—

अग्निं वै जातं पाप्मा जग्राह तं देवा आहुतीभिः पाप्मानम-

पाप्मनाहुतीनां यज्ञेन यज्ञस्य दक्षिणाभिर्दक्षिणानां ब्राह्म-

णेन ब्राह्मणस्य छन्देभिश्छन्दसां स्वाध्यायेनापहतपाप्मा

स्वाध्यायो देवपवित्रं वा एतच्च योऽनूत्सृजत्यभागो

वाचि भवत्यभागो नाके तदेषाऽभ्युक्ता—, इति ।

योऽयमग्निः सृष्ट्यादावुत्पन्नस्तमुत्पन्नमाग्नमेव सर्वः पाप्मा जग्राह, अग्निर्हि पां
पापशोधनाय समुत्पन्नः । अत एव स्मृतिकारा भाण्डादीनां पुनःपाकेन शुद्धिं ब्रुवां
यथा लोकेऽत्यन्तमलिनं वस्त्रमल्पजलेन यदा प्रक्षालयते तदानीं वस्त्रमालिन्यं सर्वं

प्रविशति, तथा शोधनीयवस्तुगतः पाप्मा शोधकेऽग्नौ प्रविष्टः । तस्माग्निगतं पापं (पमानं) देवा आहुतिभिर्विनाशितवन्तः । तदाहुतिगतं पापं कृत्स्नं यज्ञेन, यज्ञगतं च पापं दक्षिणाभिः, दक्षिणागतं च पापं प्रतिग्रहीत्रा ब्राह्मणेन, ब्राह्मणगतं च पापं तत्तन्मन्त्रगतैर्गार्ग्यादिच्छन्दोभिः, छन्दोगतं च पापं स्वकीयशास्त्रारूपेण स्वाध्यायेन । न चोत्र स्वाध्यायगतस्य पाप्मनो निवर्तकान्तरमन्वेष्टव्यम् । यस्मादपहतपाप्मा स्वाध्यायः, न खलु कश्चिदपि पाप्मा स्वाध्यायं स्पृष्टुमीष्टे । यस्मादेतत्स्वाध्यायस्वरूपं देवानामपि शोधकम्, देवा हि पूर्वस्मिन्नमनि मनुष्या भूत्वा स्वाध्यायमधीत्य तदर्थं चानुष्ठाय शुद्धाः सन्तो देवत्वं प्राप्ताः, [तस्मात्] तमीदृशं स्वाध्यायं योऽनूत्सृजति यः पुरुषः प्रारभ्य पश्चात्त्यजति स पुमानभागो वाचि भवति । वाङ्मात्रनिष्पाद्यत्वेनाप्रयासैसाध्यं स्वाध्यायाध्ययनं तथाविधायां प्रयासरहितायां मँहाफलहेतुभूतायां वाच्यपि भाग्यं तस्य पारित्यक्तुर्नास्ति । महाप्रयासनिष्पाद्ये ज्योतिष्टोमादिसाध्ये स्वर्गे भाग्यं नास्तीति किमु वक्तव्यम् । यो हि पाणिलब्धं चिन्तामणिमग्निमध्ये प्रक्षिपति स भाग्यहीन इत्यस्मिन्नर्थे न कोऽपि विप्रतिपद्यते । तत्तस्मिंश्चिन्तामणिपरित्यागसदृशोऽयं स्वाध्यायपरित्याग इत्यस्मिन्नर्थे काचिदङ्गभ्युक्ता ।

तामेतामुचं दर्शयति—

यस्ति॒त्याजं सखि॒विदं॑ सखा॒यं न तस्य॑ वा॒च्यपि॑
भा॒गो अ॑स्ति । यदी॑ क॒ शृ॒णो॒त्यल॑कं॒ शृ॒णोति॑
न हि प्र॒वेदं॑ सु॒कृत॑स्य पन्था॒मिति॑—, इति ।

यः पुमान्वेदस्य वाङ्मात्रनिष्पाद्यमध्ययनं करोति तं पुमांसं वेदः समस्तपापक्षयद्वारेण मोक्षपर्यन्तोत्तमगतिप्रदानेन प्रियं सखायमिवातिस्नेहेन पालयति, तस्मादध्येतारं सखायं वेत्तीति सखिवित्स्वाध्यायः स्वयं च तस्य पुरुषस्य सखाऽत्यन्तस्नेहेन कदाचिदप्यनपायात् । नहि निरन्तराध्यायिनं स्वाध्यायः कदाचिदपि पारित्यजति, किंतु दिने दिनेऽतिशयेन तस्याधीनो भवति । तादृशं सखिविदं स्वयमपि सखायं यस्तित्याजं पारित्यक्तवान्, तस्य पारित्यक्तुर्वाच्यपि भागो नास्ति आयासरहिते महाफले पाठेऽपि भाग्यं नास्ति । किमु वक्तव्यं महाप्रयाससाध्येऽनुष्ठाने तत्फले वा । यदी यद्यपि स्वाध्यायत्यागी कदाचिद्विद्वत्सभायामुपविश्य बहूनि शास्त्राणि शृणोति तदानीमलकमलीकमनृतमेव शृणोति पुरुषार्थपर्यवसानाभावात् । नहि काव्यनाटकालं-

१ ग. 'यत्रादि' । २ ग. 'चास्य स्वा' । ३ क. ख. 'देवं स्वाध्या' । ४ ख. ग. 'सखिदं स्वा' । ५ क. ख. 'महफल' । ६ क. ख. 'दृगुक्ता' । ७ ग. 'विदमपि' ।

कारादिश्रवणेन वृथायुःक्षयमन्तरेण कंचित्पुरुषार्थं पश्यामः । अत एव बाजसनेयिनः
समामनन्ति—“ नानुध्यायाद्बहुशब्दान्वाचो विग्लापनं हि तत् ” इति । वेदव्यतिरे-
क्तस्य शब्दजालस्य कण्ठशोषमात्रपर्यवसायित्वमेवोपपाद्यते । यस्मादयं वेदत्यागी
सुकृतस्य पन्थां पुण्यानुष्ठानमार्गं न जानाति तस्मात्कण्ठशोषमात्रपर्यवसानम् ।
द्विविधं हि पुरुषेणार्थ्यते, ऐहिकजीवनमामुष्मिकौ च भोगमोक्षौ । तत्र जीवनस्य
कौव्यादेरपि कृषिवाणिज्यादिकैर्मि(देरि)वं भवेत्साधनत्वम् । आमुष्मिकमार्गं तु वेदम-
न्तरेण सर्वतो न जानाति । अतः शास्त्रान्तराणि शृण्वतः कण्ठशोष एव परिशिण्यते
न केवलं सुकृतज्ञानमात्राभावः प्रत्युत दुरितं च महत्संपद्यते ।

अत एव मनुना स्मृते—

“योऽनधीत्य द्विजो वेदानन्यत्र कुरुते मतिम् ।

स जीवन्नेव शूद्रत्वमाशु गच्छति सान्वयः” इति ।

इत्थं स्वाध्ययपरित्यागे बाधं दर्शयित्वा तदनुष्ठाने श्रेयो दर्शयति—

तस्मात्स्वाध्यायोऽध्येतव्यो यं यं क्रतुम-

धीते तेन तेनास्येष्टं भवत्यग्नेर्वायोरादित्यस्य

सायुज्यं गच्छति तदेषाभ्युक्ता—, इति ।

यस्मात्स्वाध्यायव्यतिरेकेण सुकृतमार्गो न ज्ञायते तस्मात्स्वाध्यायोऽध्येतव्यः,
ग्रहणाध्ययनं ब्रह्मयज्ञाध्ययनं च कर्तव्यम् । तच्चोभयं परमपुरुषार्थसाधनमित्युपनिषदि
बहूनामृषीणां मतभेदोपन्यासप्रसङ्गेन विस्पष्टमाम्नातम्—स्वाध्यायप्रवचने एवेति नाको
मौद्गल्यः, तद्धि तपस्ताद्धि तप इति । सत्यवदनमेव परमपुरुषार्थसाधनमिति रंथीत-
रस्य मतम् । कृच्छ्रचान्द्रायणादिरूपं तप एव तत्साधनमिति पौरिशिष्टेर्मतम् । मौद्ग-
ल्यस्त्वत्यन्तरहस्यदर्शी रहस्यार्थत्वात्तदेतदुभयमुवाच । तत्र ग्रहणार्थमध्ययनं [स्वाध्यायः]
गृहीतस्य वेदस्य प्रकर्षेण प्रतिदिनं ब्रह्मयज्ञरूपेण वचनं प्रवचनम् । उभे एवोत्तमे पुरु-
षार्थसाधने सत्यादीनामप्रार्थसिद्धत्वात् । यो हि निरन्तरं स्वाध्यायं पठति तस्यानृत-
वदने कः प्रसङ्गः । तपोऽप्यत्रार्थसिद्धं निषिद्धविषयप्रवणानामिन्द्रियाणां बलक्षयद्वारे-
णोद्धतत्वं वारयितुं कृच्छ्रचान्द्रायणादिना शरीरशोषरूपं तपः क्रियते । स्वाध्याय-
रस्य तु विषयमात्रचिन्तैव नास्ति कुतो दुष्टविषयेषु प्रवृत्तिः ।

१ क. ख. 'धं पु' । २ ख. 'काव्यदि' । ग. 'काव्यदि' । ३ क. 'पि वा' । ४ ग. 'कमे' ।
५ ख. ग. 'व महत्ता' । ६ ख. ग. 'नम्' । ७ 'शोषा ए' । ८ ख. 'व्यन्ते' । न । ९ ख. 'ब्रह्म-
ध्याय' । ग. 'ब्रह्माध्य' । १० ग. 'म् एत' । ११ ग. 'र्थत्वेन सा' । १२ ग. 'राथान्त' ।
१३ क. ख. 'शीं तदे' । १४ क. 'षणरू' । १५ क. 'ये पुरुषवृ' । ख. 'ये पुरुषव' ।

ताञ्चिन्तापूर्वकत्वं प्रवृत्तेर्भगवतोक्तम्—

“ध्यायतो विषयान्पुंसः सङ्गस्तेषूपजायते ।

सङ्गात्संजायते कामः कामात्क्रोधोऽभिजायते ॥

क्रोधाद्भवति संमोहः संमोहात्स्मृतिविभ्रमः ।

स्मृतिभ्रंशाद्बुद्धिनाशो बुद्धिनाशात्प्रणश्यति” इति ॥

विषयध्याननिवृत्त्यर्थमेव चित्तवृत्तिनिरोधरूपं योगं वक्तुं कृत्स्नं योगशास्त्रं प्रवृत्तम् । सा च विषयध्याननिवृत्तिः स्वाध्यायनिरतस्याप्रयासेनैव सिद्धा । तत्र किमनेन योगशास्त्रेण कृच्छ्रचान्द्रायणादिना तपसा वा ।

अत एवाभिज्ञा आहुः—

“ अर्के चेन्मधु विन्देत किमर्थं पर्वतं व्रजेत् ।

इष्टस्यार्थस्य संसिद्धौ को विद्वान्यत्नमाचरेत्” इति ॥

एतत्सर्वमभिप्रेत्य मौद्गल्यस्तद्धि तपस्तद्धि तप इति प्रसिद्धिवाचकेन हिशब्देन वीप्सया च स्वाध्यायप्रवचनयोरत्यादरं दर्शयति । न च स्वाध्यायपाठमात्रेण यागानुष्ठानाभावान्न पुरुषार्थ इति शङ्कनीयम् । अयमध्येताऽग्निष्टोमैवाजेषयराजसूयाश्वमेधानां मध्ये यं यं कर्तुं साङ्गमधीते, अस्याध्येतुः पुरुषस्य तेन तेन क्रतुनेष्टं भवति । त्रिविधो हि यागः । कायिको वाचिको मानसश्चेति, तत्राध्येतुर्वाचिकस्य निष्पत्तौ नास्त्येव विवादः । यद्यध्येताऽर्थमपि जानाति तदाऽध्ययनकाले तदनुसंधानान्मानसोऽपि निष्पद्यते । कायिकैश्चेन्नास्ति माऽस्तु नाम द्रव्यार्जनराहितस्याधिकाराभावात् । यस्य त्वधिकारः कायिकमप्यसौ करोत्वितरस्य तु वाचिकेनैव तत्फलं लभ्यते । तस्मादयमध्येताऽग्न्यादीनां सायुज्यं गच्छति । तत्तस्मिन्वेदविदो माहात्म्ये काचिदगभ्युक्ता ।

तामेतामृचं दर्शयति—

ये अर्वाङुत वा पुराणे वेदं विद्वांसमभितो वदन्त्यादित्यमेव ते

परिवदन्ति सर्वे अग्निं द्वितीयं तृतीयं च हंसमिति—, इति ।

अर्वाङ्वाश्चमिदानींतनमनुष्यमध्येतृरूपम्, उत वा पुराणेष्वथवा पुरातनं व्यासर्वसिष्ठादिरूपम् । वेदं विद्वांसं पाठादर्थान्न वेदतत्त्वाभिज्ञं महात्मानम् । ये मूर्खा अभितो वदन्ति तत्र तत्र निन्दन्ति ते मूर्खाः सर्वेऽप्यादित्यमेव निन्दन्ति । ततो द्वितीयमग्निं निन्दन्ति । ततस्तृतीयं हंसं गमनशीलं वायुं निन्दन्ति । अस्य वेद-

१ क. ख. प्रकृतेर्भ । २ ख. ग. ण दोगा । ३ क. ख. मरा । ४ ग. क्रतुभागम् । ५ क. नसिद्धे । ६ ग. कस्य नास्ति । ७ ख. त्वस्त्युधि । ८ ग. रोतीत । ९ ग. वरिष्ठा ।

विदोऽग्निवाय्वादित्यसायुज्ययोग्यत्वादेतन्निन्दैव तेषां निन्दा, इत्यनेनैव मन्त्रेणाध्यादि-
रूपत्वलक्षणं वेदविन्माहात्म्यं दर्शितम् ।

अस्य मन्त्रस्य तात्पर्यं दर्शयति—

यावन्तीर्वै देवतास्ताः सर्वा वेदविदिं ब्राह्मणे वसन्ति
तस्माद्ब्राह्मणेभ्यो वेदविद्भ्यो दिवे दिवे नमस्कुर्यान्ना-
श्लीलं कीर्तयेदेता एव देवताः प्रीणाति (१), इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके द्वितीयप्रपाठके
पञ्चदशोऽनुवाकः ॥ १५ ॥

अग्निरवमो देवतानां विष्णुः परम इत्युक्तत्वादग्निप्रभृतयो विष्णुपर्यन्ता यावत्यो
देवताः सन्ति ताः सर्वाः पाठतोऽर्थतश्च वेदविदिं ब्राह्मणे वसन्ति । एकैकस्मिन्मन्त्र-
एकैको देवः प्रतिपाद्यते । ते च मन्त्राः सर्वेऽध्येतुर्वाचि वेदिदुर्मनसि च वर्तन्ते, अतो
वेदविदां ब्राह्मणानां सर्वदेवतात्मकत्वात्तेभ्यः प्रतिदिनं नमस्कुर्यात् । अश्लीलं तदी-
यमशुभं किमपि विद्यमानमविद्यमानं वा न कीर्तयेत् । एतेन वेदविदो ब्राह्मणस्य सत्कारेण
सर्वा अप्येता देवताः पारितोषयति ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये द्वितीयप्रपाठके पञ्चदशोऽनुवाकः ॥ १५ ॥

अथ द्वितीये षोडशोऽनुवाकः ।

अथ कस्यचिदयाज्यस्य याजने तथा कस्यचिदयोम्यस्य पुरुषस्य द्रव्यप्रतिग्रहे
प्रायश्चित्तत्वेन स्वाध्यायं विधत्ते—

रिच्यत इव वा एष प्रेव रिच्यते यो याजयति
प्रति वा गृह्णाति याजयित्वा प्रतिगृह्ण वाऽन-
श्रिञ्चिः स्वाध्यायं वेदमधीयीत—, इति ।

५. पुमान्स्वयमापद्रहितोऽपि द्रव्यलोभादयाज्यं याजयति निषिद्धं द्रव्यं ।
प्रतिगृह्णाति स पुमानिह लोके रिच्यत इव कीर्तिशून्य इव भवति । अहो दुरात्मा
यमेवं धनिकोऽपि सन्द्रव्यलोभादन्यायं करोतीति सर्वे जनास्तं निन्दन्ति तदिदं

लोके रिक्तत्वम् । तथा प्रेव रिच्यते परलोकेऽपि प्रकर्षेण रिक्त इव भवति, पुष्प-
लोकाभाव एव रिक्तत्वम् । याजनप्रतिग्रहयोर्जीविकारूपेण शास्त्रेऽभ्युपगतत्वाभिधि-
द्वयाजनप्रतिग्रहविषयमिदं द्रष्टव्यम् । अतो द्रव्यलोभाद्याजयित्वा प्रतिगृह्य वा
भोजनरहितस्त्रिवारं स्वशाखाध्ययनरूपं वेदं जपेत् ।

तत्राशक्तस्य पक्षान्तरमाह—

त्रिरात्रं वा सावित्रीं गायत्रीमन्वातिरेचयति—, इति ।

गायत्रीच्छन्दस्कां सवितृदेवताकां तत्सवितुर्वरेण्यमित्येतामृचं भोजनरहितो दिन-
त्रयमनुष्ठाय रेचयति, पूर्वोक्तप्रकारेण रिक्तं स्वात्मानमारिक्तं करोति । अपकीर्तिं
पुण्यक्षयं च निवर्तयेदित्यर्थः ।

पक्षद्वयेऽपि दक्षिणां विधत्ते—

वरो दक्षिणा वरेणैव वरं स्पृणोत्यात्मा हि वरः (१), इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके द्वितीयप्रपाठके

षोडशोऽनुवाकः ॥ १६ ॥

गौर्वै वर इति सूत्रकारेणोक्तत्वादगौरेव दक्षिणा, वरेण श्रेष्ठेन गोद्रव्येण वरं श्रेष्ठं
ब्राह्मणं स्पृणोति प्रीणयति । यस्माद्वरो गौरात्मैव तस्मात्स्वेन समानत्वात्तया दाक्षि-
ण्या स्वात्मानमेव दत्त्वानिति कृत्वा तत्पापनिवृत्तिर्युक्ता ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीय-

तैत्तिरीयारण्यकभाष्ये द्वितीयप्रपाठके षोडशोऽनुवाकः ॥ १६ ॥

अथ द्वितीये सप्तदशोऽनुवाकः ।

पूर्वमनापदि दुष्टयाजनस्य प्रायश्चित्तमुक्तम् । इदानीमापदि तद्याजनस्य पूर्वस्मादस्य
प्रायश्चित्तं विधत्ते—

दुहे हवा प्रष छन्दांसि यो याजयति

स येन यज्ञक्रतुना याजयेत्सोऽरण्यं परित्य

शुचौ देशे स्वाध्यायमेवैनमधीयन्नासीत—, इति ।

यः पुमान्धनाभावे जीवनाभावात्प्राणरक्षणायायाज्यमपि पुरुषं याजयेत् । एतच्च

बाजसनेयके दर्शितम्—“प्राणस्य वै सम्राट्कौमायायाज्यं याजयत्यप्रतिगृह्यस्य प्रति-
गृह्णाति” इति । ईदृशः पुमांश्छन्दांसि दुहे स्वकीयान्मन्त्रान्निक्ती करोति फलरहितान्क-
रोति । तत्परिहारार्थं येन यज्ञक्रतुना याजितवानेनमेव क्रतुभागं स्वाध्यायं स पुमा-
नरण्ये गत्वा पठन्नासीत्, तेन प्रायश्चित्तं संपाद्यते ।

तत्संभावनार्थं ध्यानार्थं वा तत्र यज्ञावयवान्संपादयति—

तस्यानशनं दीक्षा स्थानमुपसद आसनं सुत्या वाग्जुर्हर्मनं
उपभृद्भृतिर्ध्रुवा प्राणो हविः सामाध्वर्युः स वा एष यज्ञः
प्राणदक्षिणोऽनन्तदक्षिणः समृद्धतरः (१), इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके द्वितीयप्रपाठके
सप्तदशोऽनुवाकः ॥ १७ ॥

तस्य प्रायश्चित्तार्थं वेदभागमध्येतुः पुरुषस्य तांवात् किले यो भोजनपरित्यागः सैव
दीक्षा । यदेतच्छुद्धदेशरूपं स्थानं ता एवोपसदः, यत्तत्रोपवेशनं सैव सुत्या सोमा-
भिषेकः, येयमस्य वाक्सेयं जुहूः, यन्मनः सैवोपभृत्, या धृतिरनुष्ठेयार्थावधारणा
सैव ध्रुवा, यः प्राणस्तदेव हविः, यत्साम गीयमानं स एवाध्वर्युः । सोऽयं
भावनरूपो यज्ञः प्राणदक्षिणः, देहान्ते प्राणपरित्याग एव दक्षिणास्थानीयः, अतोऽ-
नन्तदक्षिणत्वादयं यज्ञोऽतिशयेन समृद्धः । उक्तयज्ञसमाप्तौ प्रभूतमन्नं देयमिति
तात्पर्यार्थः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदी-
यतैत्तिरीयारण्यकभाष्ये द्वितीयप्रपाठके सप्तदशोऽनुवाकः ॥ १७ ॥

अथ द्वितीयेऽष्टादशोऽनुवाकः ।

प्रायश्चित्तार्थस्वाध्यायप्रसङ्गादवकीर्णिप्रायश्चित्तमुच्यते । तद्विधानार्थमादौ प्रस्तौति—

कतिधाऽवकीर्णीं प्रविशति चतुर्थेत्याहुर्ब्रह्मवा-
दिनां मरुतः प्राणैरिन्द्रं बलेन वृहस्पतिं ब्रह्मवर्च-
सेनाग्निमेवेतरेण सर्वेण तस्यैतां प्रायश्चित्तिं
विदांचकार सुदेवः काश्यपः—, इति ।

अवकीर्णं भग्नव्रतं ब्रह्मचारिणो रेतःस्कन्दनादिकं तद्यस्यास्ति सोऽवकीर्णो, तादृशः पुमान्स्वकीयैरेवावयवैर्देवान्प्रविशति देवास्तदीयानवयवान्विनाशयन्ति, तत्र कतिभिः प्रकारैर्देवान्प्रविशतीत्येवमनभिज्ञस्य प्रश्नः । तत्राभिज्ञा ब्रह्मवादिनश्चतुर्भिः प्रकारैरित्युत्तरमाहुः । त एव प्रकाराः स्पष्टी क्रियन्ते—स्वकीयैः प्राणैर्मरुतो देवान्प्रविशति । बलेनेन्द्रं प्रविशति । ब्रह्मवर्चसेन बृहस्पतिं प्रविशति । इतरेण सर्वेण वागादिनाऽग्निमेव प्रविशति । मरुदादयोऽस्य प्राणानपहरन्तीत्यर्थः । कश्यपस्य पुत्रः सुदेवाख्यः कश्चिद्विस्तृतस्यैतस्य दोषस्य प्रायश्चित्तं निश्चितवान् ।

तदिदं प्रायश्चित्तं विधत्ते—

यो ब्रह्मचार्यवकिरेदमावास्यायां रात्र्यामग्निं प्रणीयोपसमाधाय
द्विराज्यस्योपघातं जुहोति कामावकीर्णोऽस्म्यवकीर्णोऽस्मि काम
कामाय स्वाहा कामाभिर्दुग्धोऽस्म्यभिर्दुग्धोऽस्मि काम
कामाय स्वाहेत्यमृतं वा आज्यममृतमेवाऽऽत्मन्धत्ते,—इति ।

आज्यस्योपघातमाज्यमुद्धरन्वोपहत्य सकृत्सकृदादाय द्विर्जुहोति । तत्र प्रथम-
ान्वस्यार्थः । हे कामदेवावकीर्णोऽस्मि त्वत्प्रेरणया व्रतभ्रंशलक्षणमवकरं प्राप्तोऽस्मि ।
नैरुक्तिरनुतापप्रकटनार्था । अवकरपरिहारार्थं कामाय देवाय स्वाहुतमिदमस्तु । अभि-
र्दुग्धो व्रतभ्रंशलक्षणाभिद्रोहं कृतवानस्मि । अन्यत्प्रथममन्त्रवत् । आज्यप्रशंसन-
त्राऽऽज्यस्य देवप्रियत्वेनामृतत्वात्तद्धोमेनावकरपरिहाररूपममृतं स्वात्मनि संपादयति ।

उत्तरं कर्तव्यं विधत्ते—

हुत्वा प्रथंताञ्जलिः कवातिर्यङ्ङग्निमभिमन्त्रयेत्,—इति ।

करयोः संपुटीकरणमञ्जलिः । तस्य प्रयतत्वं निश्छिद्रत्वम् । कवातिर्यगी(ङी)-
त्तिरश्चैनशरीरो नात्यन्तमभिमुखो नापि पराङ्मुखोऽपि तु पार्श्वे स्थितः ।

अभिमन्त्रणे मन्त्रं दर्शयति—

सं माऽऽसिञ्चन्तु मरुतः समिन्द्रः सं बृहस्पतिः । सं माऽयमग्निः

सिञ्चत्वायुषा च बलेन चाऽऽयुष्मन्तं करोत मेति—, इति ।

मरुतो देवाः प्राणैर्विशिर्णं मामासिञ्चन्तु, पुनः संभूय सित्तमाप्यायितं कुर्वन्तु ।
इवमिन्द्रादिषु योज्यम् । किंचाऽऽयुषा बलेन च संयोज्य संपूर्णायुयुक्तं कुर्वन्तु ।

१ क. ग. 'मभि' । २ क. 'हुः' । ते च प्र' । ३ क. 'श्चित्ति ति' । ४ ख. 'मुपहर' । ग.
'मुपहत्योप' । ५ ख. 'कृद्भुवादा' । ६ क. ग. 'नरप्युक्ति' । ७ क. अ[व]कीर्णी(णि)[त्व]पक-
टनार्थः । ८ ग. 'सरक' । ९ ग. 'न वयः संयो' ।

अनेनोपस्थानेन पूर्वोक्तदोषसमाधानं दर्शयति—

प्रति हास्मै मरुतः प्राणान्दधति प्रतीन्द्रो बलं प्रति बृहस्पतिर्ब्र-

ह्मवर्चसं प्रत्यग्निरितरः सर्वं सर्वतनुर्भूत्वा सर्वमायुरेति,—इति ।

अस्मै यजमानार्थं मरुतो देवाः प्राणान्प्रतिदधति प्रतिष्ठापयन्ति । एवमिन्द्राद-
योऽपि । ततोऽयं सर्वतनुः संपूर्णसर्वावयवो भूत्वा संपूर्णमायुः प्राप्नोति ।

अभिमन्त्रणस्याऽऽवृत्तिं विधत्ते—

त्रिरभिमन्त्रयेत् त्रिषत्या हि देवाः,—इति ।

त्रिवारानुष्ठाने सत्यमिदं न तु कपटरूपमिति विश्वासो येषां देवानां ते त्रिषत्याः ।

उक्तं प्रायश्चित्तं पापान्तरेऽप्यतिदिशति—

योऽपूत इव मन्येत स इत्थं जुहुयादित्यभिमन्त्रयेत्

पुनीत एवाऽऽत्मानमायुरेवाऽऽत्मन्धत्ते,—इति ।

निश्चितस्यावकरस्याभावे कस्यापि पापस्य संभावनयाऽहमपूत इति यः शङ्को
सोऽपि पूर्वोक्तहोमाभिमन्त्रणे कुर्यात् । स पुमान्स्वात्मानं शोधयित्वा स्वात्मनि सर्व-
मायुः संपादयति ।

तत्रोभयत्र दक्षिणां विधत्ते—

वरो दक्षिणा वरेणैव वरं स्पृणोत्यात्मा हि वरः (१), इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके द्वितीयप्रपाठ-

केऽष्टादशोऽनुवाकः ॥ १८ ॥

पूर्ववद्व्याख्येयम् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये द्वितीयप्रपाठकेऽष्टादशोऽनुवाकः ॥ १८ ॥

अथ द्वितीय एकेनविंशोऽनुवाकः ।

इदानीं सर्वयागारम्भेष्वायुष्करं ब्रह्मोपस्थानं विधित्सुस्तन्मन्त्रमाह । अथवा सा
कालीनसंख्यावन्दनादूर्ध्वं ध्रुवमण्डले परब्रह्मोपस्थानार्थं मन्त्रमाह—

भूः प्रपद्ये भुवः प्रपद्ये स्वः प्रपद्ये भूर्भुवः स्वः

प्रपद्ये ब्रह्म प्रपद्ये ब्रह्मकोशं प्रपद्येऽमृतं प्रपद्येऽमृतकोशं
प्रपद्ये चतुर्जालं ब्रह्मकोशं यं मृत्युर्नावपश्यति तं
प्रपद्ये देवान्प्रपद्ये देवपुरं प्रपद्ये परीवृतो वरीवृतो
ब्रह्मणा वर्मणाऽहं तेजसा कश्यपस्य, —इति ।

य एते पृथिव्यादयस्त्रयो लोका यश्चैषां लोकानां संवत्सर्वं प्रपद्ये प्राप्नोमि
ब्रह्मशब्देन चतुर्मुखस्य शरीरमुच्यते । तस्य कोशस्थानीयो ब्रह्मलोकः । अमृतशब्देन
विराट्कारणभूतः सूत्रात्मोच्यते, तस्य कोशस्थानीयमव्यक्तम् । एतच्चतुर्विधं प्रपद्ये
भजामीत्यर्थः । चतुर्जालं चतुर्विधा अन्नमयप्राणमयमनोमयविज्ञानमयाः कोशा जाल-
वदावरका यस्य पञ्चमकोशस्य तं चतुर्जालं परब्रह्मणः कोशं यमानन्दमयं मृत्युर्नाव-
पश्यति नहि तस्य कारणरूपस्य कार्यवद्विनाशोऽस्ति, तादृशं कोशमहं प्रपद्ये । देवा-
निन्द्रादीन्, तेषां पुरं देवपुरं च प्रपद्ये । अहं तेन ब्रह्मणा वर्मणा कवचरूपेण पर-
मात्मना परीवृतः परितो वेष्टितो वरीवृतः पुनः पुनर्वेष्टितस्तथा कश्यपस्य तेजसा
कश्यपस्य प्रेक्षकस्य कश्यपः पश्यको भवतीति न्यायेन सर्वसाक्षिण ईश्वरस्य तेजसा
परीवृतः । अहमीदृशो रक्षकोऽयं ब्रह्मा तदुपस्थानेन मृत्युं तरामीत्यर्थः ।

ब्रह्मोपस्थानकाले सर्वात्मकस्य परमेश्वरस्य शिशुमाराख्यजलग्न (ग्रा ?) हरूपत्वं
ध्यानार्थं दर्शयति—

यस्मै नमस्तच्छिरो धर्मो मूर्धानं ब्रह्मोत्तरा हनुर्यज्ञोऽ-
धरा विष्णुर्हृदयं संवत्सरः प्रजननमश्विनौ पूर्वपादा-
वन्निर्मध्यं मित्रावरुणावपरपादावाग्निः पुच्छस्य प्रथमं
काण्डं तत इन्द्रस्ततः प्रजार्पतिरभयं चतुर्थं—, इति ।

यस्मै परब्रह्मणे नमः सर्वैर्नमस्कारः क्रियते तत्परं ब्रह्मात्र शिशुमाराख्यध्यात-
व्यस्य जलग्राहस्य शिर उत्तमाङ्गस्थानम् । योऽयमनुष्ठेयो धर्मः स मूर्धानं मूर्धस्था-
नीयः, शिरसो मूर्धश्चैकस्मिन्नेवाऽऽयतन ऊर्ध्वाधोभागभेदेन भिदा । योऽयं चतुर्मुखो
ब्रह्मा सोऽयं तस्य ग्र (ग्रा ?) हस्योत्तरा हनुः । यो यज्ञः सोऽधरा हनुः । यो
विष्णुः सोऽयं हृदयस्थानीयः । यः संवत्सरः सोऽयं प्रजननेन्द्रियस्थानीयः । याव-

१ ग. °मि । ब्रह्म प्रपद्ये ब्रह्मकोशं प्रपद्येऽमृतं प्रपद्येऽमृतकोशं प्रपद्ये । अ° । २ ख. म.
कोशः स्थानं जनलो° । ३ ग. °भूतं सू° । ४ ग. °आत्मरूपमुच्य° । ५ ख. ग. कोशः स्थानम्° ।
६ क. °धे प्राप्नोमी° । ७ क. ग. जलग्राहस्य ।

श्विनौ तौ तस्य ग्र (ग्रा ?) हस्य पूर्वपादौ । योऽयमग्निमुनिः सोऽयं मध्यशरीरम् ।
यौ मित्रावरुणौ देवौ तावपरपादौ । शिशुमारस्य पुच्छे बहवो भागाः । तत्राग्निः
पुच्छस्य प्रथमं काण्डं प्रथमो भागः, ततस्तदूर्ध्वमिन्द्रो द्वितीयो भागः, ततोऽप्यूर्ध्वं
प्रजापतिस्तृतीयो भागः, ततोऽपि परतोऽभयं भयरहितं परं ब्रह्म चतुर्थो भागः ।

एवं ध्यातव्यानवयवान्संपाद्यावयविनं दर्शयति—

स वा एष दिव्यः शाकरः शिशुमारस्त५ ह,—इति ।

यस्मै नमस्ताच्छिर इत्यादिनाऽभयं चतुर्थमित्यन्तेन वाक्येन योऽयं निरूपितः स
एष दिव्यो दिवि भवः, शाकरोऽत्यन्तशक्तिमान् शिशून्मारयति मुखेन निगिरतीति
शिशुमारो जलग्र(ग्रा)हविशेषः, स हि जलमध्येऽत्यन्तविवृतेन मुखेन मनुष्यान्
ह्लातीति ।

एवं ध्यातव्यो ग्र(ग्रा?)हो निरूपितः, तद्व्याचनं तत्फलं च दर्शयति—

य एवं वेदाप पुनर्मृत्युं जयति जयति स्वर्गं लोकं

नाध्वनि प्रमीयते नाग्नौ प्रमीयते नाप्सु प्रमी-

यते नानपत्यः प्रमीयते लध्वान्नो भवति,—इति ।

यः पुनर्नान्दिव्यं शिशुमारं वेद मनसा ध्यायति स पुनरपमृत्युं जयति मार्गदि-
मरणरूपोऽपमृत्युविशेषश्च न भवति, दुर्मरणं तस्य न भवतीत्यर्थः । [लध्वान्नो]
लब्धान्नः सर्वत्र सुलभान्नो भवति ।

अथ ध्यानानन्तरमनुमन्त्रणमाह—

ध्रुवस्त्वमसि ध्रुवस्य क्षितमसि त्वं भूतानामधिपतिरासि

त्वं भूतानां५ श्रेष्ठोऽसि त्वां भूतान्युपपर्यावर्तन्ते नमस्ते

नमः सर्वं ते नमो नमः *शिशुकुमाराय नमः(१) इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके द्वितीयप्रपाठक

एकोनविंशोऽनुवाकः ॥ १९ ॥

अनेन मन्त्रेणोदङ्मुखो भूत्वा ध्रुवमण्डलं पश्यज्जिशुमाररूपेण तमुपतिष्ठेत्(त) । हे
शिशुमार त्वं ध्रुवोऽसि विनाशरहितोऽसि । तथा ध्रुवस्य जगत आकाशादेः क्षितं

* ग पुस्तके टिप्पण्यां शिशुमारकुमारायेति पाठोऽन्यपुस्तकस्थो दत्तः ।

१ क. ख. °त उर्ध्वं । २ ग. संदर्शयति । ३ ख. ग. °ति । यदेव । ४ क. °माक्षितं
शि° । ५ क. पुमानप° ६ ग. °अमन्त्रपा° ।

निवासस्थानमासि । भूतानां सर्वेषां प्राणिनां त्वमधिपतिरसि । अत एव भूतानां मध्ये श्रेष्ठोऽसि । भूतानि सर्वाणि त्वामुपेत्य परितः सेवन्ते । तस्मात्ते तुभ्यं नमोऽस्तु यत्सर्वं जगत्तवाधीनं तथा सति नमः सर्वं त्वदीयाय सर्वस्मै नमः । तथा ते नमः सर्वस्य स्वामिने तुभ्यमपि नमः । किं बहुना नमः शिशुकुमाराय नमः शिशुकुमारस्य जलग्र(ग्रा?) हविशेषस्य कुमारो बालकस्तदाकारो यो ध्रुवस्तस्मै नमस्कारोऽस्तु । उभयो नमस्कारोऽयं मन्त्रः, तच्च नमस्कारद्वयमादरार्थम् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीय-
तैत्तिरीयाण्यकभाष्ये द्वितीयप्रपाठक एकोनविंशोऽनुवाकः ॥ १९ ॥

अथ द्वितीयप्रपाठके विंशोऽनुवाकः ।

संख्यावन्दनाङ्गत्वेन शिशुमारोपस्थानमुक्तम्, अथ दिगुपस्थानमुच्यते । तत्र प्रथमं मन्त्रमाह—

नमः प्राच्यै दिशे याश्च देवता एतस्यां
प्रतिवसन्त्येताभ्यश्च नमः,—इति ।

प्राच्यै पूर्वस्यै दिशे तदाधिष्ठात्र्यै देवतायै नमोऽस्तु । याश्चैतस्यां प्राच्यां दिशि देवताः प्रतिवसन्त्येताभ्यो देवताभ्यश्च नमोऽस्तु ।

अथ द्वितीयादिमन्त्रानाह—

नमो दक्षिणायै दिशे याश्च देवता एतस्यां प्रतिवसन्त्ये-
ताभ्यश्च नमो नमः प्रतीच्यै दिशे याश्च देवता एतस्यां प्रति-
वसन्त्येताभ्यश्च नमो नमः उदीच्यै दिशे याश्च देवता एतस्यां
प्रतिवसन्त्येताभ्यश्च नमो नमः ऊर्ध्वायै दिशे याश्च देवता
एतस्यां प्रतिवसन्त्येताभ्यश्च नमो नमोऽध्वरायै दिशे याश्च देवता
एतस्यां प्रतिवसन्त्येताभ्यश्च नमो नमोऽवान्तरायै दिशे
याश्च देवता एतस्यां प्रतिवसन्त्येताभ्यश्च नमः,—इति ।

एते मन्त्राः प्रथममन्त्रवद्व्याख्येयाः ।

अथ मुन्युपस्थामन्त्रं दर्शयति—

नमो गङ्गायमुनयोर्मध्ये ये वसन्ति ते मे प्रसन्नात्मान-
धिरं जीवितं वर्धयन्ति नमो गङ्गायमुनयोर्मुनिभ्यश्च
नमो नमो गङ्गायमुनयोर्मुनिभ्यश्च नमः (१), इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके द्वितीयप्रपाठके
विंशोऽनुवाकः ॥ २० ॥

नमस्कारादिकं एको मन्त्र उभयतो नमस्कारौ द्वौ मन्त्रौ । गङ्गायमुनयोर्मध्ये पुण्य
प्रदेशेषु तपोधिका ये केचन मुनयो वसन्ति ते सर्वेऽपि प्रसन्नचित्ता भूत्वा मम चि-
मायुर्वृद्धिं कुर्वन्तु तेभ्यो नमः । उत्तरौ द्वौ मन्त्रौ भक्त्यतिशयद्योतनार्थौ । तत्रा-
नमःशब्दद्वयोपेतत्वमैत्यादरार्थम् । तदेवमस्मिन्प्रपाठके स्वाध्यायविधिः प्राधान्येन प्रति-
पादितः, तत्प्रसङ्गाच्छुद्धिकारणं संध्यावन्दनादिकं सर्वं प्रतिपादितम् ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्ति-
रीयारण्यकभाष्ये द्वितीयप्रपाठके विंशोऽनुवाकः ॥ २० ॥

सह रक्षांसि यद्देवाः समदंशं यददीव्यन्पञ्चदंशाऽऽयुष्टे चतु-
स्त्रिंशश्चैश्वानराय षड्विंशतिर्वीतरशना ह कूष्माण्डैरजान्
पञ्च ब्रह्मयज्ञेन ग्रामे मध्यंदिने तस्य वै मेघस्तस्य वै द्वौ रिच्य-
ते दुहे ह कतिधाऽवकीर्णी भूर्नमः प्राच्यै विंशतिः * सह वात-
रशना ह दुहे ह चतुर्विंशतिः ॥

अथ शान्तिः ।

नमो ब्रह्मणे नमो अस्त्वग्नये नमः पृथिव्यै
नम ओषधीभ्यः । नमो वाचे नमो वाचस्पतये

* ग. सह ब्रह्मयज्ञेन विंशतिः ।

नमो विष्णवे बृहते करोमि ॥

ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके द्वितीयः प्रपाठकः

समाप्तः ॥ २ ॥

वेदार्थस्य प्रकाशेन तमो हार्दं निवारयन् ।

पुमर्थाश्चतुरो देयाद्विद्यातीर्थमहेश्वरः ॥ १ ॥

इति श्रीमद्वीरबुक्कणसाम्राज्यधुरंधरश्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये

वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकभाष्ये

द्वितीयः प्रपाठकः समाप्तः ॥ २ ॥

अथ कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके तृतीयप्रपाठकस्याऽऽरम्भः ।

(तत्र प्रथमोऽनुवाकः ।)

हरिः ॐ ।

तच्छं योरावृणीमहे । गातुं यज्ञाय । गातुं
यज्ञपतये । दैवीं स्वास्तिरस्तु नः । स्वस्तिर्मा-
नुषेभ्यः । ऊर्ध्वं जिगातु भेषजम् । शं नो
अस्तु द्विपदे । शं चतुष्पदे ॥

ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः ॥

इति शान्तिः ।

यस्य निःश्वसितं वेदा यो वेदेभ्योऽखिलं जगत् ।

निर्ममे तमहं वन्दे विद्यातीर्थमहेश्वरम् ॥ १ ॥

स्वाध्यायब्राह्मणं प्रोक्तं द्वितीये हि प्रपाठके ।

चातुर्होत्रचितेर्मन्त्रा वक्ष्यन्तेऽस्मिन्प्रपाठके ॥ २ ॥

ब्राह्मणग्रन्थस्य तृतीयकाण्डे द्वादशप्रपाठके ब्रह्म वै चतुर्होतार इत्यस्मिन्ननुवाके चातुर्होत्रचित्तेब्राह्मणमुक्तं न तु तन्मन्त्रास्तत्रोक्ताः । तेषामरण्येऽध्येतव्यत्वात् । अतोऽस्मिन्प्रपाठके तन्मन्त्रा उच्यन्ते । तत्र प्रथमानुवाकोक्तमन्त्राणां विनियोगो ब्राह्मण एवं समाज्ञातः पुरस्तादशहोतारमुदञ्चमुपदध्नाति यावत्पदमिति । तत्पाठस्तु—

ॐ चित्तिः सुक् । चित्तमाज्यम् । वाग्वेदिः । आधीतं

बर्हिः । केतो अग्निः । विज्ञातमग्निः । वाक्पतिर्होता ।

मन उपवक्ता । प्राणो हविः । सामाध्वर्युः, इति ।

आदौ सिसृक्षुः प्रजापतिः सृष्ट्यर्थं कैनचिद्यागेनाऽऽध्यात्मिकेनेष्टवान् । तद्यागवर्तिनः स्तुगादय एतेषु मन्त्रेषु प्रतिपाद्यन्ते । अत्र चित्तिचित्तशब्दाभ्यां निर्विकल्पकसविकल्पकभेदजनकावन्तःकरणवृत्तिभेदो विवक्षितौ । वाक् प्रसिद्धा । आधीतमुच्चार्यमाणम् । केतविज्ञातशब्दाभ्यां निर्विकल्पकसविकल्पकज्ञानविषयाविधीयते । वाक्पातिशब्देन वाचः प्रवर्तकः कण्ठताल्वादिस्थानेषु संयुज्यमानो वायुरुच्यते । मनःप्राणौ प्रसिद्धौ । सामशब्देनाध्येतुर्वर्णोच्चारणशक्तिरुच्यते । एवं चित्त्यादयो दश शरीरगताः पदार्थविशेषाः स्तुगादयो दश पदार्था होमनिष्पादकाः । अग्निशब्दद्वयेन चाऽऽहवनीयगार्हपत्यौ विवक्षितौ । उपवक्तृशब्देनानुवचनकर्तृर्होतुः पुरा प्रैषवक्ता मैत्रावल्गो विवक्षितः । यद्वा प्रोक्षणादिष्वनुज्ञायां पृष्टायां ब्रह्मा समीपे स्थितं ॐ प्रोक्षेत्यादिना तदनुज्ञां वक्ति तस्मादयमुपवक्ता । चित्त्यादयः शरीरगतपदार्थाः स्तुगादिरूपा इति वाक्यार्थः । अस्मिन्मन्त्रे स्तुगादीनां होमसाधनानां दशानामभिहितत्वादयं मन्त्रं दशहोतेत्युच्यते । सोऽयं मन्त्रस्य पूर्वभागः । तस्य चावयवाः पृथगिष्टकामन्त्राः तत्र चित्तिः सुक्तया देवतयाऽङ्गिरस्वद्भुवा सीदेत्येवमुपधानप्रकारो द्रष्टव्यः । एमेता दशोष्टका उपधेयाः ।

मन्त्रस्य योऽयमुत्तरो भागो ग्रहाख्यस्तेन ग्रहेष्टकामुपदर्श्यात् । तथा च ब्राह्मणमाह तम्—यथावकाशं ग्रहानिति । तं च ग्रहभागमाह—

वाचस्पते विधे नामन् । विधेम ते नाम ।

विधेस्त्वमस्माकं नाम । वाचस्पतिः सोमं पिबतु ।

आऽस्मासु नृम्णं धात्स्वाहा (१), इति ।

१ ख. तु मन्त्रा । २ क. 'वाक्म' । ३ ग. 'न विधानेनाऽऽ' । ४ ख. ग. 'तद्धेतुः स्वरोच्चा' । ५ क. ख. 'येनाऽऽह' । ६ ख. ग. 'तुर्ज्ञातुः' । ७ क. 'स्थित्वो प्रो' । ८ ग. एता । ९ ग. 'दधाति । त' । १० ख. 'ह्यणे समा' । ११ ख. 'हमा' ।

अध्वर्युः पञ्च च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके तृतीयप्रपाठके

प्रथमोऽनुवाकः ॥ १ ॥

हे वाचस्पते वाचः पालक हे विधे जगद्विधातः, हे नामन्सर्वस्य वशीकर्तः, ते तव नाम विधेम । अस्मदनुग्रहकारी देवोऽयमित्येवं प्रसिद्धिं कुर्मः । यद्वा नमनं प्रह्वीभावं संपादयामः । त्वमप्यस्माकं नाम विधेः, देवानां मध्ये यजमानोऽयं यथा-शास्त्रं हुतवानिति प्रसिद्धिं कुरु । अयं वाचस्पतिर्मदीयेषु यागेषु सोमं सोमसदृश-माज्यं पिबतु । अस्मासु होमकर्तृषु नृम्णमैपेक्षितं धनमाधात्संपादयतु । इमं वृत्तान्त-मुद्दिश्य जुहुधीति स्वकीया वागाह । अत्र वाचस्पत इत्यादि नृम्णं धादित्यन्तो ग्रह-भागः । एतेषां मन्त्राणामुपधाने विनियोगैः प्रकरणासिद्धः, चातुर्होत्रब्राह्मणे वाचनि-कश्च । इतरे तु विनियोगास्तत्र तत्र वाचनिकाः । ते च ब्राह्मणे द्वितीयकाण्डे द्वितीय-तृतीयप्रपाठकयोः प्रपाञ्चिताः । तेषु होमाहोमविषयभेदेन काश्चिद्विषय आपस्तम्बेन दर्शितः— “यत्र होमार्थाः सैग्रहाः सस्वाहाकाराः, यत्राहोमार्था अग्रर्हा अस्वाहा-काराः” इति । सोऽयं न्याय उत्तरेष्वपि मन्त्रेष्वनुसंधेयः । तदेवमस्मिन्ननुवाके दशहो-तृमन्त्रोऽभिहितः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीय-

तैत्तिरीयारण्यकभाष्ये तृतीयप्रपाठके प्रथमोऽनुवाकः ॥ १ ॥

अथ तृतीये द्वितीयोऽनुवाकः ।

अथ चतुर्होतृमन्त्र उच्यते । तस्य च विनियोगो ब्राह्मणेनैवाभिहितः—दक्षिणतः प्राञ्चं चतुर्होतारमिति । तत्पाठस्तु—

पृथिवी होता । द्यौरध्वर्युः । रुद्रोऽ-

ग्नीत् । बृहस्पतिरुपवक्ता, इति ।

सोऽयं होतृभागः । तत्र पृथिव्यादयः प्रसिद्धाः, तथा होत्रादयश्च । उपवक्तृशब्देन समीपे स्थित्वा तैत्तत्कर्मस्वनुजानानो ब्रह्मा विवक्षितः ।

अथ ग्रहभागमाह—

वाचस्पते वाचो वीर्येण । संभृततमेनाऽऽयक्ष्यसे । यजमा-

१ ख. ग. सोम° । २ ख. नृणं ध° । ३ ग. ‘मपिजितं धनमधा°’ । ४ ग. ‘गः । तत्र ।
५ ग. ब्राह्मणस्य । ६ ग. संग्रहाः । ७ ग. ‘हाः रवा°’ । ८ ग. ‘हाश्चास्वा°’ । ९ क. तत्कर्° ।

नाय वार्यम् । आ सुवस्करस्मै । वाचस्पतिः सोमं
पिबति । जजनदिन्द्रमिन्द्रियाय स्वाहा (१), इति ।
पृथिवी होता दश ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके तृतीयप्रपाठके
द्वितीयोऽनुवाकः ॥ २ ॥

हे वाचस्पतेस्त्यन्तसंपादितेन मन्त्रात्मिकाया वाचः सामर्थ्येन त्वमा समन्ता-
द्यक्ष्यसे । अस्मै यजमानाय वार्यं वरणीयं सुवः स्वर्गमाकरा समन्तात्कुरु । अयं
वाचस्पतिरस्मदीयेषु यागेषु सोमं पिबति । इन्द्रं देवमिन्द्रियसमृद्धयर्थं जजनज्जनयतु
प्रेरयत्वित्यर्थः । तदेतदुद्दिश्य जुहुधीति स्वकीया वागाह ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये तृतीयप्रपाठके द्वितीयोऽनुवाकः ॥ २ ॥

अथ तृतीये तृतीयोऽनुवाकः ।

अथ पञ्चहोतृमन्त्र उच्यते । तद्विनियोगो ब्राह्मण एवमाम्नातः—पश्चादुदञ्च पञ्च-
होतारमिति । तत्पाठस्तु—

अग्निर्होता । अश्विनोऽध्वर्युः । त्वष्टाऽ-

ग्रीत् । मित्र उपवक्ता, इति ।

अग्न्यादयः प्रसिद्धाः । अध्वर्युः प्रतिप्रस्थाता चेत्येवमध्वर्युद्वित्वेन होतृपञ्चकं
पूरणीयम् ।

अथ ग्रहभागमाह—

सोमः सोमस्य पुरोगाः । शुक्रः शुक्रस्य पुरोगाः । श्रातास्तं

इन्द्र सोमाः । वातापेर्हवनश्रुतः स्वाहा (१), इति ॥

अग्निर्होताऽष्टौ ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके तृतीयप्रपाठके
तृतीयोऽनुवाकः ॥ ३ ॥

योऽयं देवतात्मकः सोमः सोऽयं लतात्मकस्य यागदेशं प्रत्यागमने पुरतो गच्छति । शुक्रो भासको देवतादिप्रकाशको मन्त्रः शुक्रस्य गृह्यमाणतया भासमानस्य सोमस्य पुरतो गच्छति । आदौ मन्त्रं पठित्वा पश्चात्सोमो गृह्यते । हे इन्द्र ते त्वदर्थमेते सोमाः भ्राताः पक्वाः, आश्रिता वा । कीदृशस्य ते । वातवदामोति रुहसा गच्छतीति वातापिस्तस्य । हवनमाह्वानं शृणोतीति हवनश्रुतस्य । एतदर्थं जुहुधीति स्वकीया वागाह ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदी-
यतैत्तिरीयारण्यकभाष्ये तृतीयप्रपाठके तृतीयोऽनुवाकः ॥ ३ ॥

अथ तृतीये चतुर्थोऽनुवाकः ।

अथ षड्ढोतृमन्त्र उच्यते । द्विविधस्तन्मन्त्रः । अस्मिंश्चतुर्भानुवाके प्रोक्तः सूर्य ते चक्षुरित्येकः । षष्ठानुवाके प्रोक्तो वाग्धोतेत्यपरः । स एव चातुर्होत्रचयने प्रयोक्तव्यः । वाग्धोता षड्ढोतृणामित्येवं तद्वाहणे निर्देशात् । सूर्यं त इत्यस्य तु पशुबन्धादौ विनियोगः । स च होतृब्राह्मणकाण्डे पठ्यते । पशुबन्धेन यक्ष्यमाणः षड्ढोतारं मनसाऽनुद्वत्याऽऽहवनीये जुहुयादिति । तन्मन्त्रपाठस्तु—

सूर्यं ते चक्षुः । वातं प्राणः । द्यां पृष्ठम् । अन्तरि-

क्षमात्मा । अद्भ्यैर्यज्ञम् । पृथिवीं शरीरैः, इति ।

हे पशो योऽयं सूर्यः स ते चक्षुः, यो वायुः स ते प्राणः । तथैव च पशुविषयेऽग्निगुप्तैषे समाम्नायते—सूर्यं चक्षुर्गमयतात् । वातं प्राणमन्ववसृजतादिति । या द्यौः स पृष्ठभागः, उपरिवर्तित्वसाम्यात् । यदिदमन्तरिक्षं तत्त्वदीयो जीवात्मा, मध्यवर्तित्वसाम्यात् । यानि हृदयादीन्यङ्गानि तैर्यज्ञं संपादयंसीति शेषः । यान्यन्यान्यस्थ्यादीनि शरीरगतानि तैः पृथिवीं प्राप्नुहीति शेषः । सूर्यं ते चक्षुरित्यादावपि त्वदीयं चक्षुः सूर्यं प्राप्नोत्विति वा योजनीयम् । अथ वा वक्ष्यमाणं वाचस्पतिसंबोधनमनूद्य ते चक्षुः सूर्यं प्राप्नोत्विति वा योजनीयम् । अथ वा वक्ष्यमाणं वाचस्पतिसंबोधनमनूद्य ते चक्षुः सूर्यं रूपं जानीयादित्येवं वाचस्पतिपरतया मन्त्रे योज्यम् । होमानिष्पादकस्य पशोश्चक्षुरादीनि षडङ्गान्यत्रोक्तानीत्यस्य मन्त्रस्य षड्ढोतृत्वम् ।

अथ ग्रहभागमाह—

वाचस्पतेऽच्छिद्रया वाचा । अच्छिद्रया जुह्वी ।

१ ख. ग. वायुः । क. 'मन्त्रा उच्यन्ते । द्वि' । २ ग. 'था प' । ४ ग. 'ये दिगु' ।
५ क. 'यत्त्विति । ग. 'यतीति । ६ क. 'न्यस्थ्या' । ७ ग. 'सूर्यं' । ८ क. 'मन्त्रो' । ९ क. 'योज्यः' ।

दिवि देवावृधः होत्रामेरेयस्व स्वाहा (१), इति ॥

सूर्य ते नव ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके तृतीयप्रपाठके
चतुर्थोऽनुवाकः ॥ ४ ॥

हे वाचस्पतेऽच्छिद्रया वाचा स्वराक्षरसंपूर्णेन मन्त्रेण, अच्छिद्रया जुह्वा घृतसं-
पूर्णया लुचा, देवावृधं देवानां वर्धयित्रीं होत्रां होमक्रियां दिवि द्युलोक एरेयस्व
सर्वतः प्रेरय । एतमर्थमुद्दिश्य जुहुषीति स्वकीयां वागाह ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये तृतीयप्रपाठके चतुर्थोऽनुवाकः ॥ ४ ॥

अथ तृतीये पञ्चमोऽनुवाकः ।

अथ सप्तहोतृमन्त्र उच्यते । तस्य च विनियोगश्चातुर्होत्रब्राह्मण एवमास्नातः—
“उपरिष्ठात्प्राञ्च सप्तहोतारम्” इति । तत्पाठस्तु—

महाहविर्होता । सत्यहविरध्वर्युः । अच्युतपाजा
अग्नीत् । अच्युतमना उपवक्ता । अनाधृष्यश्चाप्र-
तिधृष्यश्च यज्ञस्याभिगरौ । अयास्य उद्गाता, इति ।

महाहविः सत्यहविरित्याद्या अगस्यान्ताः सप्तसंख्याका महर्षयः । तन्महर्षिष्व
रूपा अत्रत्या होत्रादयः । यज्ञस्य सोमयागस्य । अभिगरौ, अभित उद्गातुः पुरस्ता-
त्पश्चाच्च गृहीतप्रस्तारप्रतिहारभागौ गायते इति प्रस्तोतृप्रतिहर्तीरावभिगरौ । होताऽव-
र्युराग्नीध्रो ब्रह्मा प्रस्तोता प्रतिहर्तोद्गातेति सप्तसंख्याका होमनिष्पादका अत्रोक्त
इत्ययं मन्त्रः सप्तहोतेत्युच्यते ।

अथ ग्रहभागमाह—

वाचस्पते हृदिधे नामन् । विधेम ते नाम । विधेस्त्वमस्माकं
नाम । वाचस्पतिः सोममपात् । मा दैव्यस्तन्तुच्छेदि मा
मनुष्यः । नमो दिवे । नमः पृथिव्यै स्वाहा (१), इति ।

अपाचीणि च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके तृतीयप्रपाठके
पञ्चमोऽनुवाकः ॥ ५ ॥

हे वाचस्पते हे हृदिधे हृदयस्य विधातः चित्तप्रेरकेत्यर्थः । हे नामन्सर्वजगत्सं-
न्धिप्रणामयुक्त ते तुभ्यं नाम नामनं प्रणतिं विधेम कुर्मः । त्वं चास्माकं ऋम
वेधेः, देवानां मध्ये सम्यग्यष्टवानिति प्रसिद्धं नामधेयं कुरु । अयं वाचस्पतिः
ऋमपात्पीतवान् । दैव्यस्तन्तुर्मदूहे हविःस्वीकारार्थमागतो देवसंबन्धी संतानो
॥ च्छेदि कदाचिदपि विच्छिन्नो मा भूत् । तथा मनुष्यस्तन्तुर्ऋत्विक्प्रवाहोऽपि
वेच्छिन्नो मा भूत् । द्यावापृथिवीभ्यां नमोऽस्तु । तमिममर्थमुद्दिश्य जुहुवीति स्वकीया
गाह ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीय-
तैत्तिरीयारण्यकभाष्ये तृतीयप्रपाठके पञ्चमोऽनुवाकः ॥ ५ ॥

अथ तृतीये षष्ठोऽनुवाकः ।

अथ द्वितीयः षड्ढोतृमैत्र उच्यते । तस्य च विनियोगश्चातुर्होत्रब्राह्मणे समा-
गतः—“उत्तरतः प्राश्च ५ षड्ढोतारम्” इति । तत्पाठस्तु—

वाग्धोता । दीक्षा पत्नी । वातोऽध्वयुः । आपोऽ-

भिगरः । मनो हविः । तपसि जुहोमि, इति ।

येयं यजमानस्य वाक्सेयं होतृस्थानीया । येयं दीक्षा सा पत्नीस्थानीया । योऽयं
पातः प्राणरूपः सोऽध्वर्युस्थानीयः । याः प्रोक्षणाद्यर्था आपस्ता अभिगरो ब्रह्म-
स्थानीयाः । अभितो गिरति कर्तव्यमनुजानातीत्यभिगरः । यन्मनस्तद्धविःस्थानीयम् ।
।पस्यग्निस्थानीये तन्मनोहविर्जुहोमि स्थापयामि । अत्र वागादीनां षण्णां होत्रादिरूपेण
ऋमनिष्पादकानामभिधानात्षड्ढोतृत्वम् ।

अथ ग्रहभागमाह—

भूर्भुवः सुवः । ब्रह्म स्वयंभु ।

ब्रह्मणे स्वयंभुवे स्वाहा (१), इति ।

प्रार्थोता नव ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके तृतीयप्रपाठके

षष्ठोऽनुवाकः ॥ ६ ॥

ये एते भूरादयस्त्रयो लोकास्तेषां यत्कारणं स्वयंभुः स्वतः सिद्धं परं ब्रह्म तमे
स्वयंभुवे परब्रह्मणे जुहुधीति स्वकीया वांगाह ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये तृतीयप्रपाठके षष्ठोऽनुवाकः ॥ ६ ॥

अथ तृतीये सप्तमोऽनुवाकः ।

अनन्तरभाविनोऽनुवाकस्य चातुर्मास्येषु केशनिवर्तनेषु तद्वतं तत्सत्यामिति जपि
पश्वौज्जपमापस्तम्ब आह—“ब्राह्मण एकहोतेति चानुवाकम्” इति । तथा ब्रह्ममै-
नुपद्रवतोऽअजस्यानुमन्त्रणे विनियोगं भरद्वाज आह—ब्राह्मण एकहोतेति चे-
एतदनुवाकगतेषु दशसु पर्यायेषु प्रथमं पर्यायमाह—

ब्राह्मण एकहोता । स यज्ञः । स मे ददातु

प्रजां पशून्पुष्टिं यशः । यज्ञश्च मे भूयात्, इति ।

योऽयं वेदविद्ब्राह्मणः सोऽयमेकेन स्वकीयेन तपसा जुहोति सर्वस्य जगत उ-
करोतीत्येकहोता । स एव ज्योतिष्टोमादिनिष्पादकत्वाद्यज्ञस्वरूपश्च । स ईदं
ब्राह्मणो मह्यं प्रजादिचतुष्टयं ददातु । तत्प्रसादाद्यज्ञोऽपि मे सर्वदा भूयात् ।

अथ द्वितीयं पर्यायमाह—

अग्निर्द्विहोता । स भर्ता । स मे ददातु प्रजां

पशून्पुष्टिं यशः । भर्ता च मे भूयात्, इति ।

द्राभ्यां पाकहविर्वहनाभ्यामुपकरोतीति द्विहोता । अत एव पोषकत्वाद्भर्ता
अन्यत्पूर्वद्व्याख्येयम् ।

अथ तृतीयमाह—

पृथिवी त्रिहोता । स प्रतिष्ठा (१) । स मे ददातु

प्रजां पशून्पुष्टिं यशः । प्रतिष्ठा च मे भूयात्, इति ।

भिरभ्यन्तयागैरुपकरोतीति त्रिहोतृत्वं सर्वप्राण्याधारत्वेन प्रतिष्ठात्वं च ।

अथ चतुर्थमाह—

अन्तरिक्षं चतुर्होता । स विष्टाः । स मे ददातु

प्रजां पशून्पुष्टिं यशः । विष्टाश्च मे भूयात्, इति ।

चतुर्भिर्वाग्वृष्ट्यवकाशस्थानैरुपकाराच्चतुर्होतृत्वं यक्षगन्धर्वादीनामाश्रयत्वाद्भिर्वास्थि-
हेतुत्वं च ।

अथ पञ्चममाह—

वायुः पञ्चहोता । स प्राणः । स मे ददातु प्रजां पशू-

न्पुष्टिं यशः । प्राणश्च मे भूयात् (२), इति ।

पञ्चभिः प्राणवृत्तिभिरुपकरोतीति पञ्चहोतृत्वम् । वायोः प्राणरूपत्वं प्रसिद्धम् ।

अथ षष्ठमाह—

चन्द्रमाः षड्होता । स ऋतून्कल्पयाति । स मे ददातु प्रजां

पशून्पुष्टिं यशः । ऋतवश्च मे कल्पन्ताम्, इति ।

षण्णामृतूनां निष्पादकत्वेन षड्होतृत्वम् । चन्द्रमा हि वृद्धिक्षयाभ्यां शुक्ल-
पक्षद्वारर्तून्कल्पयति । अत एवान्यत्राऽऽम्नातम्—“ ऋतूनन्यो विदधज्जायते
: ” इति ।

अथ सप्तममाह—

अन्नं सप्तहोता । स प्राणस्य प्राणः । स मे ददातु प्रजां

पशून्पुष्टिं यशः । प्राणस्य च मे प्राणो भूयात्, इति ।

सप्तानां शीर्षण्यानां प्राणवृत्तीनां पोषकत्वेन सप्तहोतृत्वम् । अत एव प्राणपोषक-
प्राणस्य प्राण इत्युच्यते ।

अथाष्टममाह—

धौरष्टहोता । सोऽनाधृष्यः (३) । स मे ददातु प्रजां

पशून्पुष्टिं यशः । अनाधृष्यश्च भूयासम्, इति ।

आरोगादिभिः कश्यपान्तैरष्टभिः सूर्यैरुपकरोतीत्यष्टहोतृत्वम् । द्युलोकस्य केनापि
कर्तुमशक्यत्वादनाधृष्यत्वम् ।

अथ नवममाह—

आदित्यो नवहोता । स तेजस्वी । स मे ददातु प्रजां

पशून्पुष्टिं यशः । तेजस्वी च भूयासम्, इति ।

पूर्वोक्तैरष्टभिर्भूर्तिभिस्तत्रानुगतेन सामान्यरूपेण च नवधोपकारान्नवहोतृत्वम् । तेन स्तित्वं चाऽऽदित्यस्य प्रसिद्धम् ।

अथ दशममाह—

प्रजापतिर्दशहोता । स इदं सर्वम् । स मे ददातु प्रजां

पशून्पुष्टिं यशः । सर्वं च मे भूयात् (४), इति ।

प्रतिष्ठा प्राणश्च मे भूयादनाधृष्यः सर्वं च मे भूयात् ॥

ब्राह्मणो यज्ञोऽग्निर्भर्ता पृथिवी प्रतिष्ठाऽन्तरिक्षं विष्ठा वायुः प्राणश्चन्द्रमा
स ऋतूनक्षत्रं स प्राणस्य प्राणो द्यौरनाधृष्य आदित्यः स तेजस्वी प्रजापति
स इदं सर्वं च मे भूयात् ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके तृतीयप्रपाठके

सप्तमोऽनुवाकः ॥ ७ ॥

नव वै पुरुषे प्राणा नाभिर्दशमीति श्रुतानि शरीरगतानि दश च्छिद्वाण्युत्पाद्ये
कारित्वाद्दशहोतृत्वम् । सर्वजगत्कारणत्वेन सर्वात्मकत्वं प्रजापतेः प्रसिद्धम् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये तृतीयप्रपाठके सप्तमोऽनुवाकः ॥ ७ ॥

अथ तृतीयेऽष्टमोऽनुवाकः ।

अथ संभारयजुष्युच्यन्ते । तेषां चेष्टकोपधाने विनियोगश्चातुर्होत्रीयब्राह्मणे
हितः—“ हृदयं यजूंषि पत्न्यश्च ” इति । तेषामेकविंशतिसंख्याकानां
पाठस्तु—

अग्निर्यजुर्भिः । सविता स्तोमैः । इन्द्र उक्थामदैः । मित्रावरुणा-

वाशिषा । अङ्गिरसो धिष्णिष्यैरग्निभिः मरुतः सदोहविर्धाना-

भ्याम् । आपः प्रोक्षणीभिः । ओषधयो बर्हिषा । अदिति-
वेद्या । सोमो दीक्षया (१) । त्वष्ट्रेध्मेन । विष्णुर्यज्ञेन ।
वसव आज्येन । आदित्या दक्षिणाभिः । विश्वे देवा ऊर्जा ।
पूषा स्वगाकारेण । बृहस्पतिः पुरोधया । प्रजापतिरुद्गीथेन ।
अन्तरिक्षं पवित्रेण । वायुः पात्रैः । अहं श्रद्धया (२), इति ।

दीक्षया पात्रैरेकं च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके तृतीयप्रपाठकेऽ

ष्टमोऽनुवाकः ॥ ८ ॥

अत्राग्निसवित्रादयो देवा यजुःस्तोमादीनि यज्ञे संभरणीयान्यङ्गानि । एते देवास्तैः संभ-
रणीयैः सहास्मिन्कर्मण्यागच्छन्तिवति वाक्यार्थः । उक्थामेदशब्दः शस्त्रवाची । यज्ञ-
शब्दो हविष्प्रक्षेपवाची । स्वगाकारः शंयुवाकमन्त्रः । पुरोधा ग्रहणकाले पठनीया
कृत्तपुरोवाक् । पवित्रशब्दो दशापवित्रवाची । अहं यजमानः श्रद्धया सहाऽऽगच्छा-
त् । स्पष्टमन्यत् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्ति-

रीयारण्यकभाष्ये तृतीयप्रपाठकेऽष्टमोऽनुवाकः ॥ ८ ॥

अथ तृतीयप्रपाठके नवमोऽनुवाकः ।

अथ देवपत्न्याख्या मन्त्रा उच्यन्ते । तेषां च विवियोगः पूर्ववद्द्रष्टव्यः । पत्न्य-
धत्येवं तत्र पत्नीष्टकानामभिधानार्तं । पाठस्तु—

सनेन्द्रस्य । धेना बृहस्पतेः । पृथ्या पूषणः । वाग्वायोः ।
दीक्षा सोमस्य । पृथिव्यग्नेः । वसूनां गायत्री । रुद्राणां
त्रिष्टुक्* । आदित्यान्तां जगती । विष्णोः रनुष्टुक्* (१) ।
वरुणस्य विराट् । यज्ञस्य पङ्क्तिः । प्रजापतेरनुमतिः ।

* अत्राग्ने चानुष्टुमित्यत्र ग. पुस्तके त्रिष्टुबनुष्टुवित्यनुक्रमेण शोधितः पाठः । स च न वैदि-
प्रसिद्धः ।

१ ख. ग. संभ० । २ ख. ग. एतैर्देवा० । ३ क. वास्तैर्भर० । ४ ग. च्छन्तिवति । ५ ख.
मदः श० । ६ क. त् । तत्पाठ० ।

मित्रस्य श्रद्धा । सवितुः प्रसूतिः । सूर्यस्य मरीचिः ।
 चन्द्रमसो रोहिणी । ऋषीणामरुन्धती । पर्जन्यस्य विद्युत् ।
 चतस्रो दिशः । चतस्रोऽवान्तरदिशः । अहश्च रात्रिश्च ।
 कृषिश्च वृष्टिश्च । त्विषिश्चापचित्तिश्च । आपश्चौषधयश्च ।
 ऊर्कश्च सूनृताश्च देवानां पत्न्यः (२), इति ।

अनुष्टुप् दिशः षट् च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके तृतीयप्रपाठके
 नवमोऽनुवाकः ॥ ९ ॥

देवजाताविन्द्रादयः पतयः, सेनादयः पत्न्यः । दिग्भिदिगादयोऽपि केषांचिद्देवानां
 पत्न्यः । एताः सर्वा आगत्य यज्ञमविकलं कुर्वन्तिवति वाक्यार्थः । अत्राऽऽम्नातैः षट्-
 विंशतिवाक्यैः षड्विंशतिसंख्याकाः पत्नीष्टका उपदध्यात् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्ति-
 रीयारण्यकभाष्ये तृतीयप्रपाठके नवमोऽनुवाकः ॥ ९ ॥

अथ तृतीये दशमोऽनुवाकः ।

अथ प्रतिग्रहमन्त्रा उच्यन्ते । तैश्च प्रतिग्रहेष्टकोपधानं चातुर्होत्रियब्राह्मण एवमा-
 स्नातम्—“यथावकाशं प्रतिग्रहाल्लोकं पृणाश्च” इति । तत्र प्रथमं मन्त्रमाह—

देवस्य त्वा सवितुः प्रसवे । अश्विनोर्बाहुभ्याम् । पूष्णो
 हस्ताभ्यां प्रतिगृह्णामि । राजा त्वा वरुणो नयतु । देवि दक्षि-
 णेऽग्नये हिरण्यम् । तेनामृतत्वं भक्षयाम् । वयो दात्रे । मयो मह-
 मस्तु प्रतिग्रहीत्रे । क इदं कस्मां अदात् । कामः कामाय ।
 कामो दाता (१) । कामः प्रतिग्रहीता । कामः समुद्रमा-
 विंश । कामेन त्वा प्रतिगृह्णामि । कामैतत्ते । एषा ते
 काम दक्षिणा । उत्तानस्त्वाऽऽङ्गीरसः प्रतिगृह्णातु, इति ।

हे प्रतिगृह्यमाणद्रव्य सवितुर्देवस्य प्रेरणे सत्यश्विसंबाधिभ्यां बाहुभ्यां पृष-
 तं

निभ्यां हस्ताभ्यां त्वां प्रतिगृह्णामि । हे दक्षिणे देवि वरुणो राजा हिरण्यरूपां त्वामग्नये प्रापयतु । तेनाग्निप्रापणेन प्रतिग्रहदोषाभावादहममृतत्वं नरकाभावरूपं प्राप्नुयाम् । इयं च दक्षिणा दात्रे वयोऽस्तु पक्षिरूपिणी भूत्वा दातारं स्वर्गं नयत्वित्यर्थः । प्रतिग्रहीत्रे मह्यं मयः सुखमस्तु । इदं द्रव्यं कः प्रजापतिः कस्मै प्रजापतयेऽदाहत्तवान्, अन्तर्यामिरूपेण दातृप्रतिग्रहीत्रोः प्रेरकत्वात् । तथा कामः कामाय दत्तवान् । यथा प्रजापतिरदृष्टप्रेरकस्तथा कामस्य दृष्टप्रेरकत्वात् । तस्मात्काम एव दाता प्रतिग्रहीता च । स्वर्गादिफलविषयः कामो दाता, ऐहिकसुखविषयः कामः प्रतिग्रहीता । ततो हे दक्षिणे समुद्रसमं कामं प्रविश । कामेन निमित्तेन त्वां प्रतिगृह्णामि । हे मद्धृदयवर्तिकाम तदेतद्द्रव्यं तुभ्यं भवति । हे काम ते त्वत्प्रीतय एवैषा दक्षिणा प्रवृत्ता । अङ्गिरोगोत्रे समुत्पन्न उत्तानारुख्यो महर्षिरत्वां प्रतिगृह्णातु ।

अथ वस्त्रादिद्रव्यविषयान्पोडश मन्त्रानाह—

सोमाय वासः । रुद्राय याम् । वरुणायाश्वम् । प्रजाप-
तये पुरुषम् (२) । मनवे तल्पम् । त्वष्ट्रेऽजाम् । पुष्णेऽ-
विम् । निर्ऋत्या अश्वतरगर्दभौ । हिमवतो हस्तिनम् ।
गन्धर्वाप्सराभ्यः स्रगलंकरणे । विश्वेभ्यो देवेभ्यो धान्यम् ।
वाचेऽन्नम् । ब्रह्मण ओदनम् । समुद्रायापः (३) ।
उत्तानार्याऽऽङ्गीरसायानः । वैश्वानराय रथम्, इति ।

एतेषु सर्वेषु मन्त्रेषु देवि दक्षिण इत्यन्तः पूर्वानुषङ्गः । तेनामृतत्वादिकमित्युत्तरानुषङ्गः ।

तस्य रथप्रतिग्रहमन्त्रस्य शेषभूतामुत्तरानुषङ्गात्पूर्वभाविनीं कांचिद्वचमाह—

वैश्वानरः प्रत्नथा नाक्रमारुहत् । दिवः पृष्ठं भन्द-
मानः सुमन्मभिः । स पूर्ववज्जनयज्जन्तवे
धनम् । समानमज्जमा पारियाति जाशुविः, इति ।

वैश्वानरारुख्यो देवः प्रत्नथा दुरातनशरीरधारी सन्वर्गमारुहवान् । स च दिवः पृष्ठं शुलोकस्योपरिभागे मन्मभिर्मननविशेषैर्भन्दमानः कल्याणं कुर्वन्वर्तते । अयं जिमान इमां दक्षिणां दत्तवानित्येवं वदन्देवानामग्रे स्मारयतीत्यर्थः । स वैश्वानरो

१ क. पक्षी भू° । २ ग. स्वर्ग° । ३ ख. ग. °व्यं प्र° । ४ ख. ग. °तिः प्र° । ५ ग. ये दत्त° । ६ क. ख. त्वदर्थमेवै° । ७ क. ग. °भागं म° ।

जन्तवे प्राणिरूपाय यजमानाय धनं पूर्ववज्जनयत्, यजमानः पूर्वं यथा दक्षिणां दत्तवांस्तथैव तदनुरूपं फलं जनयति । स वैश्वानरो जाग्रुविः सावधानः सन्नज्मा स्वर्गगमनशीलः समानं परियाति, यावद्दक्षिणार्थं द्रव्यं तेन सदृशं तद्योग्यं फलं परिप्रापयति ।

अस्या ऋच उपरितनं रथप्रतिग्रहमन्त्रशेषमाह—

राजा त्वा वरुणो नयतु देवि दक्षिणे वैश्वानराय रथम् ।
तेनामृतत्वमश्याम् । वयो दात्रे । मयो मह्यमस्तु प्रतिग्र-
हीत्रे (४) । क इदं कस्मा अदात् । कामः कामाय ।
कामो दाता । कामः प्रतिग्रहीता । कामः समुद्रमाविश ।
कामेन त्वा प्रतिगृह्णामि । कामैतत्ते । एषा ते काम दक्षिणा ।
उत्तानस्त्वाऽऽङ्गीरसः प्रतिगृह्णातु (५^३), इति ॥
दाता पुरुषमापः प्रतिग्रहीत्रे नवं च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके तृतीयप्रपाठके
दशमोऽनुवाकः ॥ १० ॥

अत्र तेनामृतत्वमश्यामित्यादिरुत्तरानुषङ्गः सर्वमन्त्रसाधारण इति दर्शयितुं प्रथममन्त्रे पठितोऽपि पुनराम्नातो राजा त्वेत्यादिवैश्वराय रथमित्यन्तः पूर्वोक्त्या ऋच उपरि रथमन्त्रे पुनः पठनीयः, इत्येतावान्विशेषः । एतैर्मन्त्रैः प्रतिग्रहेष्टका उपदध्यात् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये तृतीयप्रपाठके दशमोऽनुवाकः ॥ १० ॥

अथ तृतीय एकादशोऽनुवाकः ।

अथ होतृहृदयाख्या मन्त्रा अभिधीयन्ते । तेषां त्विष्टकोपधाने विनियोगश्चातुर्हो-
त्रीयब्राह्मण एवाम्नायते—‘हृदयं यजूंषि पत्न्यश्च’ इति । तत्र दशहोतृहृदयाख्यं
मन्त्रमाह—

सुवर्णं धर्मं परिवेद वेनम् । इन्द्रस्याऽऽत्मानं दशधा चरन्तम् ।

१ ध ‘ग्रहित्रे (४) । २ ग. ‘त्रे । क० । ३ ग (४) । ४ ख ‘वर्मन्त्रे सा’ । ग. ‘वर्म
सा’ । ५ ख. ग. दर्शयति । ६ ख. ग. ‘का या क’ । ७ क. ख. ‘तेषांष्टि’ । ८ ख. ‘व रमा’ ।
९ क. ख. ‘म्नातः । ह’ !

अन्तः समुद्रे मनसा चरन्तम् । ब्रह्माऽन्वविन्दद्दशहोतारमर्णे ।

अन्तः प्रविष्टः शास्ता जनानाम् । एकः सन्बहुधा विचारः ।

शतं शुक्राणि यत्रैकं भवन्ति । सर्वे वेदा यत्रैकं भवन्ति ।

सर्वे होतारो यत्रैकं भवन्ति । स मानसीन आत्मा जनानाम् (१) ।

अन्तः प्रविष्टः शास्ता जनानां सर्वात्मा ।

सर्वाः प्रजा यत्रैकं भवन्ति । चतुर्होतारो यत्र संपदं

गच्छन्ति देवैः । स मानसीन आत्मा जनानाम्, इति ।

चित्तिः स्मृगित्यादीनां होतृमन्त्राणां हृदयं रहस्यं तत्त्वं परमात्मस्वरूपं प्रतिपाद-
तीत्ययमनुवाको हृदयमित्युच्यते । तत्रानेन मन्त्रेण दशहोतृहृदयं परमात्मतत्त्वमु-
पेतं । अहं मन्त्रद्रष्टा, इन्द्रस्य परमेश्वरस्याऽऽत्मानं निजस्वरूपं परिवेद परितः
त्रैवावस्थितं जानामि । कीदृशमात्मानम् । सुवर्णं सुवर्णसदृशं यथा सुवर्णं स्वत एव
काशमानं भवति तथा स्वयंप्रकाशम् । धर्ममन्यस्य वस्तुनो दीपकम्, 'तस्य भासा
धमिदं विभाति' इति श्रुतेः । वेनं कान्तं सर्वदुःखराहित्येन तस्य कमनीयत्वम् ।
अथा चित्तिः स्मृगित्यादिदशहोतृमन्त्रे प्रतिपादितैराकारैः । चरन्तं लोके व्यवहरन्तम् ।
अन्तः समुद्रे ब्रह्माण्डसृष्टेः पुरा सर्वत्र व्याप्यावस्थितो योऽयं जलसंघः सोऽयं समु-
त्तस्य मध्ये मनसा चरन्तम्, इदं सर्वं जगत्सृजेत्येतेर्वरूपेण मनोवृत्तिविशेषेण
ह प्रवर्तमानम् । अत एवान्यत्रोक्तम्— "आपो वा इदमासन्सलिलमेव । स प्रजा-
तेरेकः पुष्करपर्णे समभवत् । तस्यान्तर्मनसि कामः समवर्तत । इदं सृजेयमिति"
ते । ब्रह्मा चतुर्मुखः प्रजापतिरर्णवे यथोक्तसमुद्रे दशहोतारं दशहोतृमन्त्रं तत्प्र-
पाद्यरूपेणाऽऽविर्भूतं परमात्मानमन्वविन्दत् । सृष्टिसाधनत्वेनान्विष्य लब्धवान् ।
अथ च ब्राह्मणे समास्नातम्— "प्रजापतिरकामयत प्रजाः सृजेयेति । स एतं दशहो-
रमपश्यत्" इति । सोऽयमेवंविधः परमात्मा जनानां सर्वेषां शास्ताऽन्तर्यामिरूपेण
यामकः सन्हृदये प्रविश्यावस्थितः । तथा च स्मर्यते ।

"ईश्वरः सर्वभूतानां हृद्देशेऽर्जुन तिष्ठति ।

आमयन्सर्वभूतानि यन्त्रारूढानि मायया" इति ।

१ क. 'नां दशहो' । २ क. 'ते' । अस्मिन्मन्त्रे द्वितीया द्विपदेतरास्त्रिंदा इत्युक्तां विवेकः ।
३ पथमावृत्तमह—सुवर्णं धर्मं परिवेद वेनम् । इन्द्रस्याऽऽत्मानं दशधा चरन्तम् । अन्तः समुद्रे
सा चरन्तम् । ब्रह्माऽन्वविन्दद्दशहोतारमर्णे, इति । ३ हं । ३ क. ख. भासमानं । ४ क.
दशकम् । ५ ग. 'ह्यणमा' । ६ क. 'ति' । द्वितीयामाह—अन्तः प्रविष्टः शास्ता जना-
म् । एकः सन्बहुधा विचारः, इति । सोऽं ।

स चान्तर्यामी स्वकीयेनेश्वररूपेणैक एव सन्पुनर्जीवरूपेण बहुधा भूत्वा विचारो विविधचरणवान्भवति । अत एवान्यत्रोपनिषदि श्रूयते—

“ एक एव हि भूतात्मा भूते भूते व्यवस्थितः ।

एकधा बहुधा चैव दृश्यते जलचन्द्रवत् ॥ ” इति ।

शतं शुक्राणि शतसंख्योपलक्षितान्यनन्तानि सूर्यचन्द्रनक्षत्ररूपाणि ज्योतीषि यत्र यस्मिन्परमात्मन्यैकं भवन्ति, एकत्वं प्राप्नुवन्ति । तथा सर्वे वेदा ऋग्वेदप्रभृतयश्चत्वारो वेदा नानाविधशास्त्रोपेतौ विलीय यस्मिन्नेकी भवन्ति । होतारश्च होमकर्तारः सर्वे यजमाना दशहोत्रादिमन्त्रा वा यस्मिन्परमात्मन्येकत्वं प्राप्नुवन्ति । यथा बुद्बुदा जलमध्ये समुत्पद्य कंचित्कालमवस्थाय विलीयमाना जल एवैक्यं प्राप्नुवन्ति । तथा सर्वे भावाः परब्रह्मण एवोत्पद्य तत्रैव स्थित्वा विलीयमाना एकतां गच्छन्ति । अत एवोपनिषदि श्रूयते—“ यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते । येन जातानि जीवन्ति । यत्प्रयन्यमि- संविशन्ति । तद्विजिज्ञासस्व । तद्ब्रह्मेति ” इति । स तादृश ईश्वरः सर्वेषां जनानामात्मा स्वरूपभूतः सम्मानसीनो योगयुक्तेन मनसोपलभ्यो भवति । तथाच कदा अधीयते—“मनसैवेदमाप्तव्यं नेह नानाऽस्ति किंचन” इति । ततो योगिनां मानसप्रत्यक्षगम्यत्वात् । अन्तः प्रविष्टः शास्ता जनानामिति योऽयमुक्तः सोऽयं सर्वात्मा सर्वेषां प्राणिनामात्मा स्वरूपभूतः । तं हि जना योगेन निरुद्धचित्ताः सन्तो जगदीश्वरं स्वस्वरूपत्वेनैव साक्षात्कुर्वन्ति न तु भेदेन पश्यन्ति, अतः पूर्वोक्तः सर्वोऽप्यर्थ उपपन्न इत्युपसंहियते । सर्वाः प्रजा देवमनुष्यादयो यत्र यस्मिन्योगिप्रत्यक्षगम्ये चैतन्यैकरसे परमात्मन्येकी भवन्ति, चतुर्होतृमन्त्राश्च सर्वे यस्मिन्स्वप्रतिपाद्यैर्देवैः सह यस्मिन्ब्रह्मसंपदं सम्यगेकीभावं प्राप्नुवन्ति । स तादृशो ब्रह्मस्वरूपो मानसीनो मानसप्रत्यक्षसर्वेषां जनानामात्मा । ऋचां भेदादुनरुक्तिर्द्रष्टव्या । द्वितीया द्विपदेतरास्तिस्वश्च षपदा इत्यृचां विवेकः । अत्र चतुर्होतृशब्देन दशहोत्रादयः सर्वेऽपि मन्त्रा विवक्ष्यन्ते तथा च ब्राह्मणे चतुर्होतृदेवं प्रति प्रजापतिर्वरं दत्तवान्—“ त्वं वै मे नेदि

१ क. °ति । अथ तृतीयामाह—शतं शुक्राणि यत्रैकं भवन्ति । सर्वे वेदा यत्रैकं भवन्ति सर्वे होतारो यत्रैकं भवन्ति । स मानसीन आत्मा जनानाम्, इति । शतं । २ क. ग. °क्षत्राणि । ख. ग. °न्येकी भ । ४ क. °ता य । ५ क. °न्ति । तथा हो । ६ क. °त् । अथ च तृतीया—अन्तः प्रविष्टः शास्ता जनानाम् सर्वात्मा । सर्वाः प्रजा यत्रैकं भवन्ति । चतुर्होतारो । संपदं गच्छन्ति देवैः । स मानसीन आत्मा जनानाम्, इति । अ । ७ क. ख. सर्वे । ८ °वोक्त एवार्थ । ९ क. व्या । अ ।

तः प्रत्यश्रौषीः । त्वयैनानाख्यातार इति । तस्मान्न ह्येनाश्चतुर्होतार इत्याचक्षते ”
ति ।

तदेवं दशहोतृहृदयाख्यो मन्त्रोऽभिहितः । अथ चतुर्होतृहृदयाख्यो मन्त्रोऽभिधी-
ते । तत्र तिल ऋचस्तासु प्रथमामाह—

ब्रह्मेन्द्रमग्निं जगतः प्रतिष्ठाम् । दिव आत्मान्

सवितारं बृहस्पतिम् । चतुर्होतारं प्रदिशोऽनुक्लृप्तम् ।

वाचो वीर्यं तपसाऽन्वविन्दत् , इति ।

ब्रह्मा चतुर्मुख इन्द्रं परमैश्वर्ययुक्तं परमात्मानं तपसाऽन्वविन्दत्, अन्विष्य लब्ध-
म् । दर्शपूर्णमाससृष्टिसाधनं किमिति विचार्य चतुर्होतृमन्त्ररूपेणावस्थितं परमात्मानं
निश्चितवानित्यर्थः । तथा च ब्राह्मण आम्नायते— “प्रजापतिकामयत दर्शपूर्ण-
मासं सृजेयेति । स एतं चतुर्होतारमपश्यत् ” इति । कीदृशमिन्द्रम् । जगतः
तिष्ठाम्, अग्निं सर्वस्य जगत आधाररूपो योऽयं चातुर्होत्रीयचितिरूपोऽग्निस्त-
त्त्वरूपम्, दिव आत्मानं सवितारं ह्युलोकस्य प्रकाशकत्वेनाऽऽत्मैवदवस्थितो यः
विता तद्रूपम्, तथा बृहस्पतिं योऽयं देवगुरुस्तद्रूपेणावस्थितम्, प्रदिशः सर्वान्प्रदे-
वाननुक्लृप्तं सर्वेषु प्रदेशेष्ववस्थितम्, चतुर्होतारं पृथिवीं होतेत्यादिमन्त्रस्वरूपम्,
वाचो वीर्यं सर्वस्वं देवरूपाया वाचः सारभूतम् ॥

अथ द्वितीयामृचमाह—

अन्तः प्रविष्टं कर्तारमेतम् । त्वष्टारं रूपाणि विकुर्वन्त

विपश्चिम् (२) । अमृतस्य प्राणं यज्ञमेतम् । चतु-

र्होतृणामात्मानं कवयो निचिक्वयुः , इति ।

कवयो विद्वांसो वेदशास्त्रपारंगताश्चतुर्होतृणां चतुर्होतृशब्देनाभिधीयमानानां
प्राणं होतृमन्त्राणामात्मानं स्वरूपभूतं परमेश्वरं निचिक्वयुः, निश्चितवन्तः । कीदृश-
त्मानम्—अन्तः प्रविष्टं जीवरूपेण शरीरेषु प्रविश्यावस्थितम् । अत एवाऽऽम्नायते—
अनेन जीवेनाऽऽत्मनाऽनुप्रविश्य ” इति । कर्तारमेतमित्यनेन मानसप्रत्यक्षेण प्रती-
तानं लौकिकवैदिकसर्वक्रियानिष्पादकम् । एतच्चान्यत्राऽऽम्नातम्—“एष हि द्रष्टा
ष्टा श्रोता घ्राता रसयिता मन्ता बोद्धा कर्ता विज्ञानात्मा पुरुषः ” इति । रूपाणि
विकुर्वन्त त्वष्टारं गर्भेषु देवतिर्यङ्मनुष्यादिरूपाणि विविधं निष्पादयन्तं त्वष्टृदेवस्वरू-

१ क. ख. ‘णमास्ना’ । २ क. ‘त्मप्रायो योऽग्रमवस्थि’ । ३ ग. ‘तमहमि’ । ४ क.
‘अपयने’ । ५ ग. ‘ष्टा श्रोता पृष्टा घ्रा’ । ६ ग. ‘न्तं विपश्चितं त्व’ । ७ ग. ‘दिरुः
ह’ ।

पम् । एतदप्याम्नातम्—“यावच्छो वै रेतसः सिक्तस्य त्वष्टा रूपाणि विकरोति तावच्छो वै तत्प्रजायते ” इति । विपश्चिं विपश्चितं तत्तद्रूपानिर्माणप्रकाराभिज्ञम्, अमृतस्य प्राणं मरणरहितस्य परमात्मनो व्यवहारहेतुभूतप्राणोपाधिस्वरूपम् । एतदप्याथर्वणिका आमनन्ति—“कस्मिन्वहमुत्क्रान्त उत्क्रान्तो भविष्यामि कस्मिन्वा प्रतिष्ठि प्रतिष्ठास्यामीति स प्राणमसृजत” इति । यज्ञं सर्वैरनुष्ठीयमानत्वेन दृश्यमानमेतं दर्शपूर्णमासयज्ञस्वरूपं चतुर्होतृमन्त्रस्य तद्यज्ञसृष्टिसाधनत्वात्तद्रूपत्वं युक्तम् । तद्यज्ञसाधनत्वं ब्राह्मणे समाम्नातम्—“ स एतं चतुर्होतारमपश्यत् । तं मनसाऽनुद्वुत्याऽऽहवनीयेऽजुहोत् । ततो वै स दर्शपूर्णमासावसृजत ” इति ॥

अथ तृतीयामाह—

अन्तः प्रविष्टं कर्तारमेतम् । देवानां बन्धु

निहितं गुहासु । अमृतेन क्लृप्तं यज्ञमेतम् ।

चतुर्होतृणामात्मानं कवयो निचिक्वुः, इति ।

योऽयं परमात्मा सोऽयं देवानां बन्धुवत्प्रियस्तादृशम् । तेषु देवेषु पक्षपातेन विजयहेतुत्वं तलवकारा आमनन्ति—“ ब्रह्म ह देवेभ्यो विजिग्ये ” इति । गुहासु बुद्धिषु निहितं साक्षित्वेनावस्थितम् । “ यो वेद निहितं गुहायाम् ” इत्यादिश्रुतेः । अमृतेन स्वर्गफलनिमित्तेन क्लृप्तं संपादितम् । एतं यज्ञमित्यादि पूर्ववत् ।

तदेवैकत्रयरूपं चतुर्होतृहृदयमुक्तम् । अथ पञ्चहोतृहृदयारूपो मन्त्रोऽभिधीयते । तत्रैतत्तत्तत् ऋचस्तासु प्रथमामाह—

शतं नियुतः परिवेद विश्वा विश्ववारः । विश्वमिदं वृणाति ।

इन्द्रस्याऽऽत्मा निहितः पञ्चहोता । अमृतं देवानामायुः प्रजानाम्(३), इति

पञ्चहोताऽग्निर्होतृत्यादिपञ्चहोतृमन्त्ररूप आत्मा सै च विश्ववारः सर्वैर्वरणीयेषाथुरूपः सञ्ज्ञतं नियुतः शतसंख्याकान्स्वकीयान्स्वा (१) न्परिवेद परितः संचारित्वेन जानाति । अत एवेदं विश्वं जगद्वृणाति व्याप्नोति । सोऽयमिन्द्रस्याऽऽत्मा परमेश्वरस्य स्वरूपभूतः सन्निहितः सर्वत्रावस्थितः । स च देवानाममृतं प्रजानां चाऽऽयुः प्रयच्छतीति शेषः ।

१ ख. ग यज्ञमेव स० । २ ख. ग. 'षु प०' । ३ ख. ग 'पातत्वेन' । ४ क. 'बमुक्त' । ५ क. ख. 'अ प्र०' । ६ ख. ग. स वि० । ७ क. 'यान्स्वान्' । ख. 'यान्स्वा परि०' । ८ ग. 'तं प्रयच्छति । प्र०' ।

अथ द्वितीयामाह—

इन्द्र५ राजान५ सवितारमेतम् । वायोरात्मानं
कवयो निचिक्युः । रश्मि५ रश्मीनां मध्ये
तपन्तम् । ऋतस्य पदे कवयो निपान्ति, इति ।

एवं पञ्चहोतृदेवं कवयः पण्डिता निचिक्युः, विनिश्चितवन्तः । कीदृशम् । द्रष्टुं
परमैश्वर्ययुक्तम् । राजानं दीप्यमानम् । सवितारं प्रेरकम् । वायोरात्मानं स्वरू-
पभूतम् । ते कवय एतं पञ्चहोतृदेवमृतस्य पदे ब्रह्मणः स्थाने निपान्ति नितरां
पालयन्ति, तद्रूपत्वेन पश्यन्तीत्यर्थः । कीदृशम् । रश्मीनां दृश्यमानानां किरणानां
मध्ये स्थित्वा तपन्तं जगत्स्तापं कुर्वन्तम् । रश्मिं प्रौढरश्मिरूपम् । आदित्यमित्यर्थः ।

अथ तृतीयामाह—

य आण्डकोशे भुवनं विभर्ति । अनिर्भिण्णः सन्नैथ
लोकान्विचष्टे । यस्याऽऽण्डकोश५ शुष्ममाहुः
प्राणमुल्वम् । तेन क्लृप्तोऽमृतेनाहमस्मि, इति ।

यः पञ्चहोतृदेव आण्डकोशे ब्रह्माण्डमध्येऽनिर्भिण्णः सन्नभेदेनावस्थितः सन्भु-
वनं कृत्स्नं भूतजातं विभर्ति धारयति । अथ ब्रह्माण्डभेदानन्तरं तदन्तःस्थिता-
न्भूरादिलोकान्विचष्टे विशेषेण प्रख्यापयति । यस्य पञ्चहोतृरूपस्य परमात्मनः
शुष्ममाण्डकोशं प्रबलं ब्रह्माण्डावकाशस्थं प्राणं वायुविशेषमुल्वमाहुः, गर्भवेष्टनस्था-
नीयमाहुः । यथा लोके गर्भं उल्वेन वेष्टयते तथा सूत्रात्मशरीरं प्राणवायुना ब्रह्माण्ड-
स्थेन वेष्टितं भवति । तेनामृतेन पञ्चहोतृरूपेण परमात्मनाऽहं क्लृप्तो व्यवहारसमर्थ-
त्वेनोत्पादितोऽस्मि ।

अथ षड्दोतृद्वयमन्त्रः । तत्र प्रथमामृचमाह—

सुवर्णं कोश५ राजसां परीवृतम् । देवानां वसुधानीं
विराजम् (४) । अमृतस्य पूर्णां ताम्रं कलां
विचक्षते । पाद५ षड्दोतुर्न किलाऽऽविवित्से, इति ।

वाग्योतेति मन्त्रोऽत्र षड्दोता, स च ब्रह्माण्डकोशमध्ये चन्द्ररूपेणावस्थितः । तं

१ ख. ग. 'वं चतुर्होतृ' । २ ख. ग. 'तं चतुर्होतृ' । ३ ग. 'चथो लो' । ४ क. 'स्थितो
वि' । ५ ख. ग. 'स्य चतुर्होतृ' । ६ क. 'तृदेवस्याऽऽण्डकोशं शुष्मं प्र' । ७ क. 'स्यप्र' ।
८ ग. 'सूत्रात्मशरीरेण प्र' । ९ ख. 'शरीरेण प्र' । १० ख. ग. 'ह्माण्डं वे' । ११ ग. 'मन्त्राः । तं' ।

न्द्ररूपं षड्दोतृदेवं कवयोऽभिज्ञाः सुवर्णत्वादिगुणयुक्तमाचक्षते । सुवर्णं शोभनवर्णं।
पेतं चन्द्रमण्डलं हिरण्यवर्णोपेतं भासते । कोशं ब्रह्माण्डकोशमध्यगम् । रजसा
रज्जनात्मकेनामृतेन परीवृतं सर्वतो व्यासम् । तथाविधं चन्द्रम् । तामु कलां तादृ-
शीमेव भागरूपां विचक्षत आचक्षते । कीदृशीमिति तदुच्यते—देवानां वसुधानीं
वहिरव्यादीनां देवतानामपेक्षितं यद्वस्वमृतकृतं तस्य धारयित्रीम् । अत एव स्मर्यते—
“प्रथमां पिबते वहिर्द्वितीयां पिबते रविः” इत्यादि । विराजं विशेषेण राजमानाम् ।
अमृतस्य पूर्णां पीयूषेण पूरिताम् । एवंप्रकारं षड्दोतृदेवमभिज्ञा आचक्षते । प्राकृतस्तु
जनः षड्दोतुः पादं षड्दोतृदेवस्यांशभूतं चन्द्रं न किलाऽऽविवित्से नैव जानाति ।

अथ द्वितीयामाह—

येनर्तवः पञ्चधोत क्लृप्ताः । उत वा षड्धा मन-
सोत क्लृप्ताः । त ५ षड्दोतारमृतुभिः कल्पमा-
नम् । ऋतस्य पदे कवयो निपान्ति, इति ।

येन चन्द्ररूपेण षड्दोतृदेवेन वसन्ताद्यृतवः पञ्चप्रकाराः क्लृप्ताः संपादिताः । हेम-
न्तशिशिरयोः समासेन पञ्चत्वम् । उत वा षड्धाऽ(षाऽ)थवा हेमन्तशिशिरयोर्वि-
भागेन षट्प्रकाराः क्लृप्ताः । उतापि च मनसा क्लृप्ताः, संकल्पमात्रेण संपादिताः । तं
चन्द्ररूपं षड्दोतृदेवमृतुभिः कल्पमानं पञ्चधा षोढा वा भिन्नैर्वसन्तादिभिः सर्वैर्व्यव-
हारसमर्थमृतस्य पदे सत्यस्य परब्रह्मणः स्थाने कवयो वेदरहस्याभिज्ञा निपान्ति
नितरां पालयन्ति, परब्रह्मैवायं चन्द्ररूपः षड्दोतेत्येवमुपासत इत्यर्थः ।

अथ तृतीयामाह—

अन्तः प्रविष्टं कर्तारमेतम् । अन्तश्चन्द्रमसि मनसा
चरन्तम् । सहैव सन्तं न विजानन्ति देवाः ।
इन्द्रस्याऽऽत्मानं शतधा चरन्तम् (५), इति ।

देवाः सर्वे सहैव सन्तं स्वकीयहृदये स्वेन जीवात्मना सहैवावस्थितमेतं षड्दोतृ-
देवं परमात्मानं न विजानन्ति, वेदान्ताभ्यासमन्तरेण हृदयेऽवस्थियोऽयं परमात्मै-
वेति विशेषेण न जानन्ति । कीदृशं परमात्मानम् । अन्तःप्रविष्टमन्तर्यामिरूपेण सर्वेषां
पृथिव्यादिपदार्थानां मध्येऽवस्थितम् । एतच्च वाजसनेयिनोऽन्तर्यामिब्राह्मणे—“यः
पृथिव्यां तिष्ठन्” इत्यादिना बहुप्रपञ्चेनाऽऽमनन्ति । कर्तारं नियामकत्वेन सर्वस्य निष्पा-

१ ग. °बं विराजमानं । २ ग. °वर्णमेतं । ३ ग. °पेतम् । को° । ४ ख. °रूपमाचक्षते
५ ग. षड्धा । ६ ग. षाऽथ । ७ क. °पञ्चमाम् ।

दकम् । अन्तश्चन्द्रमसि चन्द्रमण्डलमध्ये मनसा संकल्पमात्रेण चरन्तम् । एतच्चो-
पलक्षणं सर्वेष्वपि वस्तुषु चरन्तमित्यर्थः । एतदेव स्पष्टीकर्तुं शतधा चरन्तमित्युक्तम् ।
इन्द्रस्य परमैश्वर्ययुक्तस्य देवादेरात्मानं स्वरूपभूतम् ।

अथ सप्तहोतृहृदयाख्यो मन्त्रः । तत्र प्रथमागृचमाह—

इन्द्रो राजा जगतो य ईशे ।

सप्तहोता सप्तधा विकृष्टः, इति ।

महाहविर्होतैत्ययं मन्त्रः सप्तहोता । स च सप्तधा विकृष्टः, होत्रध्वर्युप्रभृतैः
सप्तभिः प्रकारैः संपादितः । स किरूप इति तदुच्यते—इन्द्रः परमैश्वर्ययुक्तः । राजा
दीप्यमानः । यः परमात्मा जगत ईशे स्वामी भवति । स एवायं सप्तहोतृरूप इत्यर्थः ।

अथ—द्वितीयामाह—

परेण तन्तुं परिषिच्यमानम् । अन्तरादित्ये मनसा

चरन्तम् । देवानां हृदयं ब्रह्माऽन्वविन्दत्, इति ।

ब्रह्मा प्रजापतिर्देवानामिन्द्रादीनां हृदयं हृदयास्थितं परमात्मानमन्वविन्दत् ।
अन्विष्य लब्धवान् । कीदृशम् । तन्तुं परेणाविच्छिन्नस्य यज्ञस्य परस्तात्फलदशायां
परिषिच्यमानं वृष्टिरूपेण पारितः सिच्यमानम् । अन्तरादित्य आदित्यमण्डलमध्ये
मनसा संकल्पमात्रेण चरन्तम् ।

अथ तृतीयामाह—

ब्रह्मैतद्ब्रह्मण उज्जभार । अर्कं श्रोतन्तं सरिरस्य मध्ये, इति ।

ब्रह्मा चतुर्मुखः प्रजापतिर्ब्रह्मणो वेदस्य सकाशादेतत्सप्तहोतृस्वरूपमुज्जभार
। रत्वेनोद्धृतवान् । कीदृशम् । अर्कं सूर्यरूपेणावस्थितं, सरिरस्य मेघस्थजलस्य मध्ये
श्मिद्वारा प्रविश्य श्रोतन्तं वर्षयन्तम् ।

अथ चतुर्थीमाह—

आ यस्मिन्सप्त परेवः । मेहन्ति बहुलाः

श्रियम् । बह्वश्वामिन्द्र गोमतीम् (६), इति ।

यस्मिन्सप्तहोतृरूपं आदित्ये परेवो वृष्टिप्रदानेन लोकस्य पातारः सप्तसंख्याका
श्मैय आश्रिताः । श्मिमसप्तकं च साकंजानां सप्तथमाहुरेकजमित्यत्र प्रपञ्चितम् ।

ते च सप्त रश्मयो बहुलां श्रियं प्रभूतां सस्यादिसंपदं मेहन्ति वृष्टिसेचनद्वारेण संपा-
दयन्ति । हे इन्द्र सप्तहोतृदेवरूप परमेश्वर बह्वृथां बहुभिरश्वैरुपेतां गोमतीं बहुभि-
र्गोभिरुपेतां तां श्रियं प्रयच्छेति शेषः ।

अथ पञ्चमीमाह—

अच्युतां बहुलां श्रियम् । स हरिर्वसु-

वित्तमः । पेरुरिन्द्राय पिन्वते, इति ।

स देवः सप्तहोत्राख्य इन्द्राय कर्मस्वामिने यजमानाय श्रियं पिन्वते सिञ्चति,
प्रयच्छतीत्यर्थः । कीदृशः स देवः, हरिः पापहरणशीलः, वसुवित्तमोऽतिशयेन
धनस्य लब्धा, पेरुः पालकः । कीदृशीं श्रियम्, अच्युतां विनाशरहितां, बहुलां
गवाश्वादिभिः प्रभूताम् ।

अथ षष्ठीमाह—

बह्वृथामिन्द्र गोमतीम् । अच्युतां बहुलां

श्रियम् । महामिन्द्रो नियच्छतु, इति ।

इन्द्रः परमैश्वर्ययुक्तः सप्तहोतृदेवः । स्पष्टमन्यत् ।

अथ सप्तमीमाह—

शतं शता अस्य युक्ता हरीणाम् । अर्वाङ्गायातु

वसुंभी रश्मिरिन्द्रः । प्रमहं माणो बहुलां श्रियम् ।

रश्मिरिन्द्रः सविता मे नियच्छतु (७), इति ।

अस्याऽऽदित्यरूपस्य सप्तहोतृदेवस्य हरीणामन्धकारहरणशीलानां रश्मीनां
शतं शता शतसंख्याकानि शतानि, अयुतसंख्याकानीत्यर्थः । युक्ता युक्तानि संपा-
दितानि । इन्द्रः परमैश्वर्ययुक्तो रश्मिर्बहुविधरश्मियुक्त आदित्यो वसुभिर्धनैः सहा-
र्वाङ्गायातु आभिमुख्येनाऽऽगच्छतु । आगतश्च सविता बहुलां श्रियं प्रभूतां धनादि-
संपदं मे मह्यं नियच्छतु नितरां ददातु । कीदृशः सविता, प्रमहमाणोऽस्मदी-
यस्तुतिभिः प्रकर्षेण वर्धमानः रश्मिर्बहुविधरश्मियुक्तः इन्द्रः परमैश्वर्ययुक्तः ।

अथाष्टमीमाह—

घृतं तेजो मधुमदिन्द्रियम् । मय्ययमग्निर्दधातु, इति ।

अयं सप्तहोतृदेवोऽग्न्यात्मकः सन्मायि यजमाने मधुमद्घृतं मधुररसोपेतं घृतादि-
द्रव्यं तेजः कान्तिमिन्द्रियं चक्षुरादिसामर्थ्यं च दधातु संपादयतु ।

अथ नवमीमाह—

हरिः पतङ्गः पटरी सुपर्णः । दिविक्षयो नभसा य
एति । स न इन्द्रः कामवरं ददातु, इति ।

हरिरन्धकारहरणशीलः पतङ्गः सूर्यरूपः पटरी तेजःपटलवान्सुपर्णः पक्षि-
दृशो दिविक्षयः स्वर्गनिवासी यः सप्तहोतृदेवो नभसाऽऽकाशमार्गेणैति गच्छति ।
स देवो नोऽस्माकं कामवरं कामानां मध्ये श्रेष्ठं ददातु ।

अथ दशमीमाह—

पञ्चारं चक्रं परिवर्तते पृथु । हिरण्यज्योतिः
सरिरस्य मध्ये । अजस्रं ज्योतिर्नभसा सर्प-
देति । स न इन्द्रः कामवरं ददातु, इति ।

ऋतुपञ्चकात्मका अरा यस्य कालचक्रस्य तत्पञ्चारं पृथु विस्तृतं चक्रं संवत्स-
रात्मकं कालचक्रं परिवर्तते पारितः प्रवर्तते । सरिरस्य मध्ये मेघवर्तिजलस्य मध्ये
रण्यज्योती रश्मिसंचारेण विद्युद्रूपपरिणामे सति सुवर्णसमानं ज्योतिर्यस्य मण्डलस्य
क्षेरण्यज्योतिस्तादृशं ज्योतिरादित्यमण्डलं संवत्सरचक्रानिष्पादकमजस्रं निरन्तरं
भसाऽऽकाशमार्गेण सर्पदेति शनैः संचरन् (माणं ग) च्छति । स ज्योतिर्मण्डलात्मा
।ऽस्माकं कामवरं ददातु ।

अथैकादशीमाह—

सप्त युञ्जन्ति रथमेकचक्रम् (८) । एको अश्वो
वहति सप्तनामा । त्रिनाभि चक्रमजरमनर्वम् ।
येनेमा विश्वा भुव्नानि तस्थुः, इति ।

सप्तसंख्याकाः साकंजानामित्यत्रोक्ता मुख्यरश्मिविशेषा अश्वसदृशा एकचक्र-
रूपकारपरिवर्त कालचक्रं युञ्जन्ति प्रवर्तयन्ति । तदेव स्पष्टी क्रियते—सप्तनामा
सप्तसंख्यानि नामानि नमनयोग्यानि वक्ष्यानि रश्मिरूपाणि यस्यासौ सप्तनामा । अश्वो
।।एक एकः सूर्यस्तत्कालचक्रं वहति । कीदृशं चक्रम्—त्रिनाभि तिस्रः सत्त्वरज-
।।भोगुणरूपा भूतभाविष्यद्वर्तमानरूपा वा नाभयो यस्य तत्रिनाभि । अजरं विनाशरहि-

तम्, न हि कालः संसारमध्ये कदाचिद्विनश्यति । अनर्घम्, अर्वा विरोधी विनाशको भ्रातृव्यो वा अवेति ध्रुतेः, तद्वहितम्, न हि कालचक्रस्य कश्चिद्विनाशकोऽस्ति । येन कालचक्रेणेमा विश्वा भुवनानि दृश्यमानानि सर्वाणि भूतजातानि तस्थुस्तिष्ठन्ति सुखेन वर्तन्ते, तस्य कालचक्रस्य निर्वाहकोऽयं सप्तहोतृदेव आदित्यः ।

अथ द्वादशीमाह—

भद्रं पश्यन्त उपसेदुरग्रे । तपो दीक्षाम्-

षयः सुवर्चिदः । ततः क्षत्रं बलमोजश्च

जातम् । तदस्मै देवा अभिसंनमन्तु, इति ।

सुवर्चिदः स्वर्गमार्गाभिज्ञा ऋषयो भद्रं कल्याणं सप्तहोतृरूपमादित्यं पश्यन्तः प्राप्यत्वेन निश्चिन्वानास्तपोऽनशनादिरूपं दीक्षां नियमविशेषं चोपसेदुरनुष्ठितवन्तः । तत आदित्यसकाशात्क्षत्रं क्षतात्राणमनिष्टनिवारणं बलं शरीरशक्तिरोजः कान्तिं श्रेत्येतत्सर्वं जातं संपन्नम् । तैत्क्षन्नादित्रयमस्मै यजमानाय देवा अभिसंनमन्तु अभितः संपादयन्तु ।

अथ त्रयोदशीमाह—

श्वेतं रश्मि बोभुज्यमानम् । अपां नेतारं भुवनस्य

गोपाम् । इन्द्रं निचिक्वुः परमे व्योमन् (९), इति ।

परमे व्योमन्भुत्कृष्टे हृदयाकाशे इन्द्रं परमैश्वर्ययुक्तं सप्तहोतृदेवमादित्यं निचिक्वुः निश्चितवन्तः, ध्यातवन्त इत्यर्थः । कीदृशमिन्द्रम्—श्वेतं प्रकाशरूपत्वेन शुक्लवर्णम् । रश्मि रश्मियुक्तम् । बोभुज्यमानं सर्वैः प्राणिभिर्वृष्टिद्वारेण पुनः पुनर्भुज्यमानम् । एत देव स्पष्टी क्रियते—अपां नेतारम्, आदित्याज्जायते वृष्टिरिति स्मृत्या सूर्यो जलस्य नेता तादृशम्, भुवनस्य गोपां भुवनस्य पालकम् ।

अथ चतुर्दशीमाह—

रोहिणीः पिङ्गला एकरूपाः । क्षरन्तीः पिङ्गला एक-

रूपाः । शतं सहस्राणि प्रयुतानि नाव्यानाम्, इति ।

रोहिणी रोहितवर्णाः पिङ्गलाः पिङ्गलवर्णाश्च या आपस्तत्तद्भूमिसंबन्धेन बहु विधा दृश्यन्ते, ताः सर्वा अपि सप्तहोतृरूपस्याऽऽदित्यस्य रश्मिसंबन्धे सति मेघे

१ ग. अनर्घम् । २ ग. 'श्चिन्नाश' । ३ क. यस्य । ४ क. 'ग्लोक्मा' । ५ ग. 'नित्तिर्व' । ६ ल. ग. तच्च क्षत्रम् । ७ क. 'तृरूपम्' । ८ क. 'पां गोक्षरं भूतजातस्य' । ९ ग. 'विणत' । १० क. 'तृदेवस्य' ।

नानारूपत्वं पारित्यज्यैकरूपा भवन्ति । तथा क्षरन्तीवृष्टिरूपेण भूमौ पतन्त्यस्ताः
पिङ्गलादिवर्णा आप एषःरूपा भवन्ति । वृष्टिबाहुल्येन भूमौ नाव्यानां नावा
तरणीयानामपां शतं सहस्राणि प्रयुतानि शतसंख्या बहुविधसहस्रैसंख्या बहुवि-
धलक्षसंख्या च संपद्यते । वृष्टिकाले तत्र तत्रानेकप्रवाहा भवन्ति । तदेतत्सर्वं सप्त-
होतृमाहोत्थम् ।

अथ पञ्चदशीमाह—

अयं यः श्वेतो रश्मिः । परि सर्वमिदं जगत् ।

प्रजां पशुन्धनानि । अस्माकं ददातु, इति ।

अयमादित्यः श्वेतः श्वेतवर्णो रश्मी रश्मियुक्तोऽस्ति । सोऽयं सर्वमिदं जगत्परि-
व्याप्य वर्तमानोऽस्माकं प्रजादिकं ददातु ।

अथ षोडशीमाह—

श्वेतो रश्मिः परि सर्वं बभूव । सुवन्मह्यं पशुन्विश्वरूपान्, इति ।

श्वेतः शुक्लवर्णो रश्मी रश्मियुक्त आदित्यः सर्वं जगत्परिबभूव परितो व्याप्तवान्,
षाडश आदित्यो मह्यं विश्वरूपान्गोमहिष्यादिरूपेण बहुविधान्पशुःसुर्वत्सौतु, प्रेर-
त्त्वित्यर्थः ।

अथ सप्तदशीमाह—

पतङ्गमक्तमसुरस्य मायया (१०) । हृदा पश्यन्ति

मनसा मनीषिणः । समुद्रे अन्तः कवयो विचं-

क्षते । मरीचीनां पदमिच्छन्ति वेधसः, इति ।

असून्प्राणान्नाति ददातीत्यसुरः परमात्मा, तस्य माययाऽचिन्त्यशक्त्याऽक्तं
यत्कं पतङ्गमादित्यं हृदा मनसा हृत्पुण्डरीकगतेन नियमितेनान्तःकरणेन मनी-
षो वेदशास्त्राभिज्ञा महर्षयः पश्यन्ति ध्यात्वा साक्षात्कुर्वन्ति । कवयो लौकिकवार्ता-
तः पुरुषाः समुद्रे अन्तः समुद्रभ्रमनेऽन्तरिक्षमध्ये विचक्षते विशेषेण कथयन्ति,
मादित्य उदितो मध्याह्ने समागत इत्यादिव्यवहारं कुर्वन्ति । वेधसो विधातारोऽ-
नकुशलाः केचिद्यजमाना मरीचीनां पदं रश्मीनां स्थानमादित्यमिच्छन्ति । आदि-
गुज्यप्रप्त्यर्थमनुतिष्ठन्तीत्यर्थः ।

१ ख. 'न नाव्या' । २ क. 'मौ नानारूपे(पा)णामेकरूपाणां च नावा । ३ ग. 'सल' ।
स्थाकाश्च सं' । ४ क. 'हात्म्यामित्यर्थः । अ' । ५ क. ख. 'वत्सौतु । ६ क. 'कवृत्तास्ताभि' ।

अथाष्टादशीमाह—

पतङ्गो वाचं मनसा विभर्ति । तां गन्धर्वोऽव-
दद्भेऽन्तः । तां द्योतमानां स्वर्थं मनी-
षाम् । ऋतस्य पदे कवयो निपान्ति, इति ।

पतङ्ग आदित्यो मनसा स्वकीयेन प्राणिनां वाचं विभर्ति धारयति, अन्तर्यामि-
णेण वाचं प्रेरयतीत्यर्थः । तथाच पौराणिका आहुः—“योऽन्तः प्रविश्य मम वाच-
मिमां प्रसुप्तां संजीवयत्यखिलशक्तिधरः स्वधाम्ना” इति । तामादित्यप्रेरितां वाचं गन्ध-
र्वान्तः शरीरस्य मध्ये गन्धर्वनामको वायुरवददुच्चारयति । गन्धान्वहतीति व्युत्पत्त्या
गन्धर्वशब्दो वायुमाचष्टे ! वायुर्हि ताल्वादिंसंयुक्तो वाचमुच्चारयति । तां वायुनोच्चारित
द्योतमानां प्रकाशमानां स्वर्थं स्वर्गस्य हेतुभूतां मनीषां मनस ईशिष्रीमाह्लादकती-
मित्यर्थः । तादृशीं वाचं कवयः शास्त्राभिज्ञा ऋतस्य पदे सत्यस्य परब्रह्मणः स्थाने
निपान्ति नितरां पालयन्ति । परब्रह्मविषयाणि वेदवाक्यानि सर्वदा पठन्तीत्यर्थः ।
तदेतत्सर्वं वाचः प्रेरकस्याऽऽदित्यस्य माहात्म्यम् ।

अथैकोनविंशीमाह—

ये ग्राम्याः पशवो विश्वरूपाः । विरूपाः सन्तो
बहुधैर्करूपाः । अग्निस्ता अग्रे प्रमुमोक्तु
देवः (११) । प्रजापतिः प्रजया संविदानः, इति ।

ये पशवो ग्राम्या ग्रामे भवा गवोश्चादयो विश्वरूपा जातिभेदैर्बहुविधा विरू-
पर्णादिभेदेन विविधाकारा एवं बहुधा दृश्यमानाः सन्तोऽपि पुनः पशुत्वाकारेणै-
रूपास्तान्सर्वानग्निरूपः सप्तहोतृदेवोऽग्रे प्रमुमोक्तु प्रथमं तत्तत्स्थानात्प्रमुञ्चतु, प्रमुख्य
स्मभ्यं ददात्वित्यर्थः । प्रजापतिश्च स्वकीयया प्रजया संविदान ऐकमत्यं गतो
स्मभ्यं पशुन्ददात्विति शेषः ।

अथ विंशीमाह—

वीतं स्तुके स्तुके । युवमस्मासु नियं-
च्छतम् । प्र प्र यज्ञपतिं तिर, इति ।

हेऽग्निप्रजापती युवमुभौ युवां स्तुके स्तुके तत्तद्वाद्यपत्ये वीतं प्रजननमुत्त-

मस्मासु नियच्छतं नियमेन संपादयतम् । यज्ञपतिं यजमानं प्रप्रतिरात्यन्तं ऋक्षेण वर्धयतम् ।

अथैकविंशीमाह —

ये ग्राम्याः पशवो विश्वरूपाः । विरूपाः सन्तो

बहुधैकरूपाः । तेषां सप्तानामिह रन्तिरस्तु ।

रायस्पोषाय सुप्रजास्त्वाय सुवीर्याय, इति ।

ग्राम्यादिशब्दाः पूर्ववद्योज्याः । तेषां ग्राम्यपशूनां सप्तानां गोश्वाजाविपुरुषगर्द-
भोर्द्वैरूपाणां सप्तसंख्याकानामिहास्मदृहे रन्तिः क्रीडाऽस्तु । तच्च धनपुष्टिशोभनापत्य-
शोभनवीर्यार्थं संपद्यते ।

अथ द्वाविंशीमाह —

य आरण्याः पशवो विश्वरूपाः । विरूपाः

सन्तो बहुधैकरूपाः । वायुस्ता अग्रे प्रमुमोक्तु

देवः । प्रजापतिः प्रजया संविदानः, इति ।

अरण्ये भवा आरण्या द्विस्तुराः श्वापदादयस्तानरण्याधिपतिर्वायुः प्रमुमोक्तु । अन्य-
त्पूर्ववत् ।

अथ त्रयोविंशीमाह —

इडायै सप्तं घृतवच्चराचरम् । देवा अन्वविन्दन्गुहाहितम्, इति ।

इडायै गोसंपादनार्थं सप्तं प्राप्तं घृतवद्घृतयुक्तं घृताकारमित्यर्थः । तादृशं चरा-
चरं स्थावरजङ्गमरूपं जगदनुग्रहीतुं गुहाहितं प्राणिनां बुद्ध्यावस्थितं सप्तहोतृदेवं देवा
अन्वविन्दन्निष्पद्य लब्धवन्तः ।

अथ चतुर्विंशीमाह —

य आरण्याः पशवो विश्वरूपाः । विरूपाः सन्तो

बहुधैकरूपाः । तेषां सप्तानामिह रन्तिरस्तु ।

रायस्पोषाय सुप्रजास्त्वाय सुवीर्याय (१२), इति ।

आत्मा जनानां विकुर्वन्तं विपश्चिं प्रजानां वसुधानीं विराजं चरन्तं
गोमतीं मे नियच्छत्वेकचक्रं व्योमन्मायया देव एकैरूपा अष्टौ च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके तृतीयप्रपाठक

एकादशोऽनुवाकः ॥ ११ ॥

१ ग. °तिरोऽत्य° । २ ख. °श्वापि° । ३ ख. °हूमादिषत्° । ४ क. °पुष्टयै° इति वसुधामाप्रार्थ
शोभन° ।

सप्तानां द्विखुरश्रापदपक्षिसरीसृपहस्तिमर्कटनादेयानाम् । अन्यत्पूर्ववत् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-

यारण्यकभाष्ये तृतीयप्रपाठक एकादशोऽनुवाकः ॥ ११ ॥

अथ तृतीये द्वादशोऽनुवाकः ।

एतैरेकादशभिरनुवाकैश्चातुर्होत्रायचयनमन्त्रा उक्ताः । नारायणनाम्ना पुरुषसूक्तनाम्ना च व्यवहियमाणोऽनुवाक उच्यते । तस्य विनियोगं महाश्रावापस्तम्ब आह—“पुरस्तात्प्रतीचीं पुरुषाकृतिं चिनोति पुरुषशिरोऽस्याः शिरो भवति, सहस्रशीर्षा पुरुष इत्युपहितां पुरुषेण नारायणेन यजमान उपतिष्ठते” इति । ब्रह्ममेधेऽपि प्रेतदाहोपस्थाने विनियोगं भरद्वाज आह—“नारायणाभ्यामुपस्थानम् ” इति । अयं चोत्तरैश्चेत्युभावनुवाकौ नारायणसंज्ञौ नारायणाख्येन केनचिद्विषया दृष्टत्वात्, जगत्कारणस्य नारायणाख्यस्य पुरुषस्य प्रतिपादकत्वाच्च । तत्रास्मिन्द्वादशोऽनुवाके प्रथमामृचमाह—

सहस्रशीर्षा पुरुषः । सहस्राक्षः सहस्रपात् ।

स भूमिं विश्वतो वृत्वा । अत्यतिष्ठदशाङ्गुलम्, इति ।

सर्वप्राणिसमष्टिरूपो ब्रह्माण्डदेहो विराडारूपो यः पुरुषः सोऽयं सहस्रशीर्षा, सहस्रशब्दस्योपलक्षणत्वादनन्तैः शिरोभिर्गुक्त इत्यर्थः । यानि सर्वप्राणिनां शिरासि तानि सर्वाणि तद्देहान्तःपातित्वात्तदीयान्येवेति सहस्रशीर्षत्वम् । एवमक्षिषु पादेष्वपि योजनीयम् । स पुरुषो भूमिं ब्रह्माण्डगोलकरूपां विश्वतो वृत्वा सर्वतः पारिवेष्ट्य दशाङ्गुलपारिमितं देशमत्यतिष्ठदतिक्रम्य स्थितः । दशाङ्गुलमित्युपलक्षणं ब्रह्माण्डाद्बहिरपि सर्वतो व्याप्यावस्थित इत्यर्थः ।

अथ द्वितीयामाह—

पुरुष एवेदं सर्वम् । यद्भूतं यच्च भव्यम् ।

उतामृतत्वस्येशानः । यदन्नेनातिरोहति, इति ।

यद्भूतमतीतं जगत्, यच्च भव्यं भविष्यज्जगत् । यदपीदं वर्तमानं जगत्, तत्सर्वं पुरुष एव । यथाऽस्मिन्कल्पे वर्तमानाः प्राणिदेहाः सर्वेऽपि विराट्पुरुषस्यावयवाः,

१ क. “होत्रिय” । २ क. ख. अभिहिताः । ३ ख. ग. “शिरो भ” । ४ ग. “तिष्ठे” । ५ क. “गं भार” । ६ क. “श्चैताद्युभा” । ७ क. “स्यो योऽयं पु” । ८ क. “क्षिपा” ।

तथैवातीतागामिनोरपि कल्पयोर्द्रेष्टव्यम् । उतापि चामृतत्वस्य देवत्वस्यायमीशानः
जामी । यद्यस्मात्कारणादन्नेन प्राणिनां भोग्येनान्नेन निमित्तभूतेनातिरोहति स्वकीय-
कारणावस्थामतिक्रम्य परिदृश्यमानां जगदवस्थां प्राप्नोति । तस्मात्प्राणिनां कर्मफलभो-
गाय जगदवस्थास्वीकारात्तेदं तस्य वस्तुतत्त्वमित्यर्थः ।

अथ तृतीयामाह—

एतावानस्य महिमा । अतो ज्यायाश्च
पुरुषः (१) । पादोऽस्य विश्वा
भूतानि । त्रिपादस्यामृतं दिवि, इति ।

अतीतानागतवर्तमानरूपं जगद्यावदस्त्येतावान्सर्वोऽप्यस्य पुरुषस्य महिमा स्वकी-
यसामर्थ्यविशेषो न तु तस्य वास्तवं स्वरूपम्, वास्तवस्तु पुरुषः, अतो महि-
मोऽपि ज्यायानतिशयेनाधिकः । एतच्च स्पष्टी क्रियते । विश्वा भूतानि कालत्रय-
तीनि प्राणिजातानि अस्य पुरुषस्य पादश्चतुर्थोऽशः । अस्यावशिष्टं त्रिपात्स्व-
रूपममृतं विनाशरहितं सद्दिवि द्योतनात्मके स्वप्रकाशरूपेऽवतिष्ठते । यद्यपि सत्यं
तानमनन्तं ब्रह्मेत्याम्नातस्य परब्रह्मण इयर्त्ताया अभावादंशचतुष्टयं न निरूप-
येतुं शक्यं तथाऽपि जगदिदं ब्रह्मस्वरूपापेक्षयाऽत्यल्पमिति विवक्षित्वा पादत्वो-
न्यासः ।

अथ चतुर्थीमाह—

त्रिपादूर्ध्व उदैत्पुरुषः । पादोऽस्येहाऽऽर्भवात्पुनः ।
ततो विष्वङ्मयक्रामत् । साशनानशने अभि, इति ।

योऽयं त्रिपात्पुरुषः संसारस्पर्शरहितब्रह्मस्वरूपः सोऽयमूर्ध्व उदैदस्मादज्ञानका-
त्संसारोद्बहिर्भूतः सन्नत्रत्यैर्गुणदोषैरस्पृष्ट उत्कर्षेण स्थितवान् । तस्य योऽयं पादो
शः सोऽयमिह मायायां पुनराभवत् । सृष्टिसंहाराभ्यां पुनः पुनरागच्छति ।
स्य सर्वस्य जगतः परमात्मांशत्वं भगवताऽप्युक्तम्—“ विष्टभ्याहमिदं कृत्स्नमेकां-
न स्थितो जगत् ” इति । ततो मीर्यामागत्यानन्तरं विष्वङ्मदेवतिर्यगादिरूपेण
विशः सन्व्यक्रामाद्व्याप्तवान् । किं कृत्वा साशनानशने अभिलक्ष्य साशनं भोज-

१ ग. पुरुषः । २ ख. °स्तवं वस्तु । ग °स्तववस्तु । ३ क. ख. °तच्चोभयं स्प° । ४ क.
°सर्वभू° । ख. °ते । सर्वाणि भू° । ५ ख. °तं तच्च दिवि । ६ क. °ताभा° । ७ ग. °क्षित-
त्वाद्° । ८ ग. तवह्रलस्य° । ९ क. °र्वगावस्थि° । १० क. °मात्मदेश° । ११ ग. माय-
ऽऽग° । १२ ख. °यामा° ।

नादिव्यङ्ग्यारोपेत् चेतनं प्राणिजातमनशनं तद्रहितमचेतनं गिरिनद्यादिकं तदुभयं यथा
स्यात्तथा स्वयमेवविधो भूत्वा व्याप्तवानित्यर्थः ।

अथ पञ्चमीमाह—

तस्माद्विराडजायत । विराजो अधि पुरुषः ।

स जातो अत्यरिच्यत । पश्चाद्भूमिथो पुरः(२), इति ।

विष्वङ्ग्यक्रामदिति यदुक्तं तदेव प्रपञ्च्यते—तस्मादादिपुरुषाद्विराडजायत
ब्रह्माण्डदेह उत्पन्नः । विविधं राजन्ते वस्तून्यत्रेति विराट् । विराजो अधि विराड्-
देहस्योपरि स्थितमेव देहमधिकरणं कृत्वा पुरुषस्तद्देहाभिमानी कश्चित्पुमानजायत ।
योऽयं सर्ववेदान्तवेद्यः परमात्मा स एव स्वकीर्यया मायया विराड्देहं ब्रह्माण्डं सृष्ट्वा
तत्र जीवरूपेणै प्रविश्य ब्रह्माण्डाभिर्मानी देवतात्मा जीवोऽभवत् । एतच्चाऽऽर्थवे-
णिका उत्तरतापनीये स्पष्टमामनन्ति —“स वा एष भूतानीन्द्रियाणि विराजं देवताः
कोशाश्च सृष्ट्वा प्रविश्यामूढो मूढ इव व्यवहरन्नास्ते माययैव” इति । स जातो
विराट्पुरुषोऽत्यरिच्यतातिरिक्तोऽभूत्, विरिड्व्यतिरिक्तो देवतिर्यङ्मनुष्यादिरूपोऽ-
भूत् । पश्चाद्देवादिजीवभावादूर्ध्वं भूमिं ससर्जति शेषः । अथो भूमिमुष्टेरनन्तरं तेषां
जीवानां पुरः ससर्ज । पूर्यन्ते सप्तभिर्धोतुभिरिति पुरः शरीराणि ।

अथ षष्ठीमाह—

यत्पुरुषेण हविषा । देवा यज्ञमतन्वत । वसन्तो

अस्याऽऽसीदाज्यम् । ग्रीष्म इध्मः शरद्धविः, इति ।

पूर्वोक्तक्रमेण देवशरीरेषूत्पन्नेषु ते देवा उत्तरसृष्टिसिद्धयर्थं तत्साधनत्वेन यज्ञम-
तन्वत कंचिद्यज्ञमतन्वतिष्ठन् । बाह्यद्रव्यस्याद्याप्यनिष्पन्नत्वेन हविरन्तरासंभवात्पुरुषस्व-
रूपमेव मनसा हविष्ट्वेन संकल्प्य तेन पुरुषारूपेण(ण)हविषा यद्यदा मानसं यज्ञ-
मकुर्वत तदानीमस्य यज्ञस्य वसन्तर्तुरेवाऽऽज्यमभूत्, तमेवाऽऽज्यत्वेन संकल्पितवन्तः ।
एवं ग्रीष्म इध्मत्वेन संकल्पितः । शरत्पुरोडाशादिहविष्ट्वेन संकल्पिता । पूर्वं पुरुषस्य
हविःसामान्यरूपत्वेन संकल्पो वसन्तादीनां त्वाज्यादिविशेषरूपत्वेनेति द्रष्टव्यम् ।

अथ सप्तमीमाह—

सप्तास्याऽऽसन्परिधयः । त्रिःसप्त समिधः कृताः । देवा

यद्यज्ञं तन्वानाः । अबध्नन्पुरुषं पशुम्, इति ।

१ क. 'यमा' । २ ग. 'जीवोऽ' । ३ ख. 'ण व' । ४ क. 'मानो दे' । ५ ख. 'ये सापु
समा' । ग. 'ये समा' । ६ ख. 'राडति' ।

अस्य सांकल्पिकयज्ञस्य गायत्र्यादीनि सप्त च्छन्दांसि परिधय आसन्, ऐष्टि-
स्याऽऽहवर्नीयस्य त्रयः परिधय औत्तरवेदिकास्त्रय आदित्यश्च सप्तमः परिधिप्रतिनि-
रूपः । अत एवाऽऽस्नायते—“न पुरस्तात्परिदधात्यादित्यो ह्येवोद्यन्पुरस्ताद्द्रक्षाऽस्यप-
न्ते” इति । त एत आदित्यसहिताः सप्त परिधयोऽत्र सप्तच्छन्दोरूपाः । तथा
मिधस्त्रिःसप्त त्रिगुणितसप्तसंख्याका एकविंशतिः कृताः । “द्वादश मासाः पञ्चर्तव-
प इमे लोका असावादित्य एकविंशः” इति श्रुताः पदार्था एकविंशतिदारुयुक्तेभ्य-
न भाविताः । यैद्यः पुरुषो वैराजोऽस्ति तं पुरुषं देवाः प्रजापतिप्राणेन्द्रियरूपा
तन्वाना मानसयज्ञं कुर्वाणाः पशुमबध्नन्विराट्पुरुषमेव पशुत्वेन भावितवन्तः ।
देवाभिप्रेत्य पूर्वत्र—“पुरुषेण हविषा” इत्युक्तम् ।

अथाष्टमीमाह—

तं यज्ञं बर्हिषि प्रौक्षन् । पुरुषं जातमग्रतः (३) ।

तेन देवा अयजन्त । साध्या ऋषयश्च ये, इति ।

यज्ञं यज्ञसाधनभूतं तं पुरुषं पशुत्वभावनया यूपे बद्धं बर्हिषि मानसे यज्ञे प्रौक्ष-
क्षितवन्तः । कौटशम्, अग्रतः सर्वसृष्टेः पूर्वं पुरुषं जातं पुरुषत्वेनोत्पन्नम् ।
च पूर्वमेवोक्तम्—‘तस्माद्विराडजायत विराजो अघि पुरुषः’ इति । तेन पुरुषरूपेण
ना देवा अयजन्त मानसयागं निष्पादितवन्तः । के ते देवा इति त एवोच्यन्ते
ध्याः सृष्टिसाधनयोग्याः प्रजापतिप्राणरूपास्तदनुकूला ऋषयो मन्त्रद्रष्टारश्च ये
ते ते सर्वेऽप्ययजन्त ।

अथ नवमीमाह—

तस्माद्यज्ञात्सर्वहुतः संभृतं पृषदाज्यम् । पशू-

स्ताश्चक्रे वायव्यान् । आरण्यान्ग्राम्याश्च ये, इति ।

सर्वहुतः सर्वात्मकः पुरुषो यस्मिन्यज्ञे हूयते सोऽयं सर्वहुतस्तादृशात्पूर्वोक्तान्मान
ज्ञात्पृषदाज्यं संभृतं संपादितम् । दधि चाऽऽज्यं चेत्येवमादिभोग्यजातं संपा-
मित्यर्थः । तथा वायव्यान्वायुदेवताकाष्ठोक्तप्रसिद्धानारण्यान्पशून्श्चक्रे उत्पादित-
। आरण्या द्विखुरादयस्तथा ये ग्राम्या गवाश्चादयस्तानप्युत्पादितवान् । पशूना-
रिक्षद्वारा वायुदेवत्वत्वं मन्त्रान्तरव्याख्याने समाम्नातम्—‘वायवस्थेत्याह वायुर्वा
रिक्षस्याव्यक्षः । अन्तरिक्षदेवत्याः खलु वै पशवः । वायव एवैनान्पारिद-
’ इति ।

अथ दशमीमाह—

तस्माद्यज्ञात्सर्वहुतः । ऋवः सामानि जज्ञिरे ।

छन्दांसि जज्ञिरे तस्मात् । यजुस्तस्मादजायत (४), इति ।

छन्दांसि गायत्र्यादीनि । स्पष्टमन्यत् ।

अथैकादशीमाह—

तस्मादश्वा अजायन्त । ये के चोभयादतः । गावो

ह जज्ञिरे तस्मात् । तस्माज्जाता अजावयः, इति ।

अश्वव्यतिरिक्ता गर्दभा अश्वतराश्च ये केचिदूर्वाधोभागयोरुभयोर्देन्तयुक्ताः सन्ति तेऽप्यश्ववदजायन्त । तथा गावोऽजाश्चावयश्च ते सर्वेऽप्युत्पन्नाः ।

अथ द्वादशीमाह—

यत्पुरुषं व्यदधुः । कतिधा व्यकल्पयन् । मुखं

किमस्य कौ बाहू । कावूरू पादावुच्येते, इति ।

प्रश्नोत्तररूपेण ब्राह्मणादिसृष्टिं वक्तुमत्र ब्रह्मवादिनां प्रश्ना उच्यन्ते—प्रजापतेः प्राणरूपा देवा यद्यदा पुरुषं विराड्रूपं व्यदधुः संकल्पेनोत्पादितवन्तः । तदानीं कतिधा कतिभिः प्रकारैर्व्यकल्पयन्विविधं कल्पितवन्तः । एष सामान्यरूपः प्रश्नः । मुखं किमित्यादयो विशेषप्रश्नाः । अन्यत्स्पष्टम् ।

अथ त्रयोदशीमाह—

ब्राह्मणोऽस्य मुखमासीत् । बाहू राजन्यः कृतः (५)

ऊरू तदस्य यद्वैश्यः । पद्भ्यां शूद्रो अजायत, इति ।

योऽयं ब्राह्मणत्वजातिविशिष्टः पुरुषः सोऽयमस्य प्रजापतेर्मुखमासीत्, मुखादुत्पन्न इत्यर्थः । योऽयं राजन्यः क्षत्रियजातिः स बाहुत्वेन निष्पादितः बाहुभ्यामुत्पादित इत्यर्थः । तत्तदानीं यौ प्रजापतेरूरू तद्रूपो वैश्यः संपन्नः, ऊरुभ्यामुत्पन्न इत्यर्थः । तथा पद्भ्यां शूद्र उत्पन्नः । इयं च मुखादिभ्यो ब्राह्मणादीनामुत्पत्तिः सप्तमकाण्डे “ स मुखतस्त्रिवृतं निरमिमीत ” इत्यादौ विस्पष्टमाह्मता । अतः प्रश्नोत्ते उभे अपि तत्परत्वेनैव योजनीये ।

अथ चतुर्दशीमाह—

चन्द्रमा मनसो जातः । चक्षोः सूर्यो अजायत ।

मुखादिन्द्रश्चाग्निश्च । प्राणाद्वायुरजायत, इति ।

यथा दध्याज्यादिद्रव्याणि गवादिपशव ऋगादिवेदा ब्राह्मणादिमनुष्याश्च तस्मादु-
पन्नाः, एवं चन्द्रादयो देवा अपि तस्मादेवोत्पन्नाः । चक्षोश्चक्षुषः ।

अथ पञ्चदशीमाह—

नाभ्यां आसीदन्तरिक्षम् । शीर्ष्णो द्यौः समवर्तत । पञ्चथां

भूमिर्दिशः श्रोत्रात् । तथा लोकाः अकल्पयन् (६), इति ।

यथा देवास्तस्मादुत्पन्नास्तथा लोकानप्यन्तरिक्षादीन्प्रजापतेर्नाभ्याद्यवयवेभ्योऽकल्प-
नुत्पादितवन्तः ।

अथ षोडशीमाह—

वेदाहमेतं पुरुषं महान्तम् । आदित्यवर्णं

तमसस्तु पारे । सर्वाणि रूपाणि विचित्य

धीरः । नामानि कृत्वाऽभिवदन्यदास्ते, इति ।

यथोक्तविराट्पुरुषध्यानमत्र प्रतिपाद्यते । तत्र मन्त्रद्रष्टा स्वकीयं ध्यानानुभवं प्रक-
ति—यद्यः पुरुषः सर्वाणि रूपाणि देवमनुष्यशरीराणि विचित्य विशेषेण
प्राप्य नामानि च देवोऽयं मनुष्योऽयं पशुरयमित्यादीनि कृत्वाऽभिवदन्तैर्नाम-
रहितो व्यवहरन्नास्ते, एतं पुरुषं विराजं महान्तं सर्वगुणैरधिकमादित्यवर्णमादि-
वत्प्रकाशमानं वेदाहं जानामि, ध्यानेन सर्वदाऽनुभवामीत्यर्थः । स च पुरुषस्तमसः
ऽज्ञानात्परस्ताद्वर्तते । अतो गुरुशास्त्रोपदेशरहितैर्मूर्खैरनुभवितुमशक्यं इत्यर्थः ।

अथ सप्तदशीमाह—

धाता पुरस्ताद्यमुदाजहार । शक्रः प्रविद्वान्प्रदिशश्चतस्रः । तमेवं

विद्वानमृतं इह भवति । नान्यः पन्था अयनाय विद्यते, इति ।

धाता प्रजापतिर्यं विराट्पुरुषमुदाजहार ध्यातृणामुपकारार्थं प्रख्यापितवान् ।
सः प्रदिशश्चतुर्दिक्षु वर्तिनः सर्वान्प्राणिनः प्रविद्वान्प्रकर्षेण जानञ्शक्र इन्द्रस्तद-
र्थं प्रख्यापितवान् । धातुरिन्द्रस्योपदेशात्तं विराट्पुरुषमेवमुक्तप्रकारेण विद्वान्-
शात्कुर्वन्निहारिमन्त्रेण जन्मन्यमृतो मरणरहितो भवति । यदा विराट्पुरुषोऽह-
ं साक्षात्करोति तदानीं वर्तमानदेहरयं तत्त्वरूपत्वभावोक्तमरणेनायमुपासको न

१ ग. 'यं प' । २ क. 'कयमित्य' । ३ क. 'स्य स्वरः' । ४ ख. 'तत्प्रत्ययः' ।
• 'वादन्यम' ।

म्रियते । अयनायामृतत्वप्राप्तयेऽन्यः पन्था यथोक्तविराट्पुरुषसाक्षात्कारमन्तरेणान्ये
मार्गो न विद्यते । न हि कर्मसहस्रैरप्यमृतत्वं संपादयितुं शक्यते । ‘ न कर्मणा न
प्रजया धनेन ’ इत्यादिशास्त्रात् ।

३. धाष्टादशीमाह—

यज्ञेन यज्ञमयजन्त देवाः । तानि धर्माणि प्रथ-

मान्यासन् । ते ह नाकं महिमानः सचन्ते ।

यत्र पूर्वं साध्याः सन्ति देवाः (७), इति ।

पुरुषः पुरोऽग्रतोऽजायत कृतोऽकल्पयन्नासन्दे च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके तृतीयप्रपाठके

द्वादशोऽनुवाकः ॥ १२ ॥

अत्र कृत्स्नानुवाकतात्पर्यं संक्षिप्योपन्यस्यति—देवाः प्रजापतिप्राणरूपा यज्ञे
यथोक्तेन मानसेन संकल्पेन यज्ञं यथोक्तयज्ञस्वरूपं प्रजापतिमयजन्त पूजितवन्तः ।
तस्मात्पूजनात्तानि प्रसिद्धानि धर्माणि जगद्रूपविकाराणां धारकाणि प्रथमानि
मुख्यभूतान्यासन् । एतावता सृष्टिप्रतिपादकोऽनुवाकभागार्थः संगृहीतः । अथोपासक-
तत्फलरूपोऽनुवाकभागार्थः संगृह्यते—यत्र यस्मिन्विराट्प्राप्तिरूपे नाके पूर्वं साध्याः
पुरातना विराडुपास्तिसाधका देवाः सन्ति तिष्ठन्ति तं नाकं विराट्प्राप्तिरूपं स-
ते महिमानस्तदुपासका महात्मानः सचन्ते समवयन्ति प्राप्नुवन्ति ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्ति-

रीयारण्यकभाष्ये तृतीयप्रपाठके द्वादशोऽनुवाकः ॥ १२ ॥

अथ तृतीये त्रयोदशोऽनुवाकः ।

अथोत्तरनारायणाख्यः कश्चिदनुवाकस्तस्य च विनियोगं पुरुषमेध आपस्त-
माह—“उत्तरनारायणेनाऽऽदित्यमुपस्थाप्य” इति । तत्र प्रथमाष्टकाह—

अध्याः संभूतः पृथिव्यै रसाच्च । विश्वक-

र्मणः समवर्तताधि । तस्य त्वष्टा विदध-

द्रूपमेति । तत्पुरुषस्य विश्वमाजानमग्रे, इति ।

योऽयं विराडूपो नारायणाख्यः पुरुषः सोऽयमद्भ्यः संभूतः सर्वत्र व्यासेषु जलेषु
 ओरमध्ये मण्डवद्ब्रह्माण्डगोलकमुत्पन्नम् । न केवलमद्भ्य एव किंतु पृथिव्यै रसाच्च
 म्याः संबन्धी योऽयं रसः सारस्तस्मादप्युत्पन्नः । “मण्डस्य योऽयं घनीभावः स
 र्थिवः, ये च तन्मध्ये द्रवांशास्त आप्याः, यत्कठिनं सा पृथिवी, यद्द्रवं तदापः”
 त्यादिश्रुतेः । विश्वकर्मणो जगत्कर्तुः परमेश्वरादधिसमवर्तताऽऽधिक्येन निष्पन्नो
 योऽयं ब्रह्माण्डाभिमानो चेतनः पुमान्सोऽयमीश्वरांशस्तस्य विराट्पुरुषस्य रूपं चतुर्दश-
 ३ भैकरूपावयवसंस्थानं विदधन्निष्पादयंस्त्वष्टा विश्वकर्मा जगदीश्वरः । एति प्रवर्तते ।
 रूपस्य विराडाख्यस्य संबन्धि तद्विश्वं प्रसिद्धं देवमनुष्यादिरूपं सर्वं जगदग्रे सृष्ट्या-
 वाजानं सर्वैत उत्पन्नम् ।

अथ द्वितीयामाह—

वेदाहमेतं पुरुषं महान्तम् । आदित्यवर्णं
 तमसः परस्तात् । तमेवं विद्वानमृतं इह
 भवति । नान्यः पन्थां विद्यतेऽयनाय, इति ।

पूर्ववद्व्याख्येयम् ।

अथ तृतीयामाह—

प्रजापतिश्चरति गर्भे अन्तः । अजायमानो बहुधा
 विजायते (१) । तस्य धीराः परिजानन्ति
 योनिम् । मरीचीनां पदमिच्छन्ति वेधसः, इति ।

ब्रह्माण्डरूपे गर्भेऽन्तर्मध्ये प्रजापतिर्विग्रहवान्भूत्वा चरति । स च वास्तवेन रूपेण
 अयं ज्ञानमनन्तं ब्रह्मेत्यादिश्रुत्या प्रतिपादनादजायमान एव तथाऽपि मायिकेन रूपेण
 बहुधा स्यात्परजङ्गमादिबहुप्रकारो विशेषेण जायते । तस्य प्रजापतेर्योनिं जगत्कारणम् ।
 स वास्तवं स्वरूपं धीरा धैर्यवन्तो योगेन निरुद्धेन्द्रिया महात्मानो जानन्ति ।
 असौ विधार्तारः सृष्टिकर्तारस्तमेवोपास्य मरीचीनां मरीच्यन्निप्रमुखानां(णां)महर्षीणां
 दे जगदुत्पादकत्वलक्षणमिच्छन्ति ।

अथ चतुर्थीमाह—

यो देवेभ्य आतपति । यो देवानां पुरोहितः । पूर्वो यो

१ क. ख. सर्वतो । २ क. तत्त्वम् । म° । ३ ख. ‘लोकाः’ । ४ क. ‘मां सर्वं ज’ । ५ ख.
 ‘क्षित्येतादृशत्वादजा’ । ६ ख. ‘तारक्ष्यिक’ ।

देवेभ्यो जातः । नमो रुचाय ब्राह्मणे , इति ।

यः परमेश्वरो देवेभ्यो देवार्थमातपति सर्वत्र प्रकाशते, देवानां देवत्वसिद्धये तत्तद्बृहदयेषु चैतन्यरूपेण प्रविश्याऽऽविर्भवति । यश्च देवानां पुरोहितो बृहस्पतिर्विभू “बृहस्पतिर्देवानां पुरोहितः” इति श्रुतेः । यश्च देवेभ्यः पूर्वो जातः प्रथमभावी हिरण्यगर्भरूपेणोत्पन्नः “हिरण्यगर्भः समवर्तताग्रे” इति श्रुतेः । तादृशाय रुचाय रोचमानाय स्वयंप्रकाशाय ब्राह्मणे परब्रह्मस्वरूपाय ब्रह्मणा वेदेन प्रतिपाद्याय वा नमो नमस्कारोऽस्तु ।

अथ पञ्चमीमाह—

रुचं ब्राह्मं जनयन्तः । देवा अग्रे
तद्ब्रुवन् । यस्त्वेवं ब्राह्मणो
विद्यात् । तस्य देवा असन्वये, इति ।

देवाः सर्वेऽग्रे सृष्ट्यादौ ब्रह्मविद्यासंप्रदायप्रवर्तनकाले ब्राह्मं रुचं परब्रह्मसंवादि चैतन्यं जनयन्तो विद्यया प्रादुर्भावयन्तस्तद्ब्रह्मतत्त्वं संबोध्याब्रुवन्वक्ष्यमाणं वाक्यमुक्तवन्तः । किं तद्वाक्यमिति तदुच्यते—हे परमात्मन्यः काश्चिद् ब्राह्मणः पुष्पांस्त्वामेवं यथोक्तप्रकारेण विद्यात्तस्य ब्रह्मविदः सर्वे देवा वशेऽसन्मधीना भवन्ति, स्वयं हि तेषां देवानामन्तर्यामी परमात्मा भवति, तस्माद्देवा एतदधीना न त्वस्य देवा ईश्वराः । एतमेवार्थं वाजसनेयिनो विस्पष्टमामनन्ति—“य एवं वेदाहं ब्रह्मास्मीति स इदं सर्वं भवति तस्य देवाश्च नाभूत्या ईशते, आत्मा ह्येषां स भवति ” इति ।

अथ यजुरात्मानं कंचिन्मन्त्रमाह—

हीश्च ते लक्ष्मीश्च पत्न्यौ । अहोरात्रे पार्श्वे । नक्ष-
त्राणि रूपम् । अश्विनौ व्यात्तम् । इष्टं मनिषाण ।
अमुं मनिषाण । सर्वं मनिषाण (२), इति ॥
जायते वशे सप्त च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके तृतीयप्रपाठके

त्रयोदशोऽनुवाकः ॥ १३ ॥

हीर्लज्जाभिमानिनी देवता । लक्ष्मीरैश्वर्याभिमानिनी देवता । हे परमात्मन् हीं लक्ष्मीश्च ते तव पत्न्यौ भार्यास्थानीये । ये चाहोरात्रे ते पार्श्वे पार्श्वद्वयस्थानीये

नक्षत्राण्याकाशे दृश्यमानानि रूपं तव शरीरस्थानीयम् । अश्विनौ यौ देवौ तौ तव
ह्यात्तं विवृतमुखस्थानीयम् । तथाविधं हे विराट्पुरुषेष्टमस्मदपेक्षितमात्मबोधं मनिषा-
णानुमन्यस्व देहीत्यर्थः । अमुं लोके दृश्यमानं गवाश्वादिकं मनिषाणं प्रयच्छ । किं
बहुना सर्वं मनिषाणैहिकमामुष्मिकं वा सर्वमिष्टं देहि ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्ति-
रीयारण्यकभाष्ये तृतीयप्रपाठके त्रयोदशोऽनुवाकः ॥ १३ ॥

अथ तृतीयप्रपाठके चतुर्दशोऽनुवाकः ।

अथ भर्तृसूक्ताख्यः कश्चिदनुवाकोऽभिधीयते । तस्य च मृत्यवे वेहतमित्यास्मिन्पशौ
नारिष्ठहोमानन्तरमुपहोमार्थत्वेन विनियोगो द्रष्टव्यः । तथा चाऽऽपस्तम्ब आह—
“ मृत्यवे वेहतं तत्र भर्तारमुपजुहुयात् ” इति । तत्र प्रथमामाह—

भर्ता सन्भ्रयमाणो विभर्ति । एको देवो
बहुधा निविष्टः । यदा भारं तन्द्रयते स
भर्तुम् । निधाय भारं पुनरस्तमेति, इति ।

योऽयं प्राणाभिमानी देवः सोऽयं भर्ता पोषकः सन्भ्रयमाणोऽन्तर्यामिणा परमे-
श्वरेण स्वयं धार्यमाणः सन्निभर्ति देहान्धारयति । स च सूत्रात्मरूपेण स्वयमेक एव
देवस्तत्तच्छरीरेषु बहुधा शरीरानुसारेण बहुप्रकारो निविष्टोऽवस्थितः । अत एव
प्राणविद्याप्रकरणे तत्तच्छरीरानुसारेण प्राणस्यावस्थितिं काण्वा आमनन्ति—“ समः
प्लुषिणा समो मशकेन समो नागेन सम एभिस्त्रिभिर्लोकैः ” इत्यादि । स प्राणो यदा
भारं देहरूपं भर्तुं धारयितुं तन्द्रयते तन्द्रीमालस्यं प्राप्नोति, आयुषोऽवसाने हि
तस्याऽऽलस्यं भवति । तदानीं भारं देहरूपं निधाय कचिदुत्सृज्य पुनरस्तमेति,
अदर्शनं गच्छति । यथा देहोत्पत्तेः पूर्वमदर्शनं गतस्तथा देहपातादूर्ध्वमपीत्यभिप्रेत्य
पुनरित्युक्तम् ।

अथ द्वितीयामाह—

तमेव मृत्युममृतं तमाहुः । तं भर्तारं तमुं
गोप्तारमाहुः । स भृतो भ्रिममाणो
विभर्ति । य एनं वेदं सत्येन भर्तुम्, इति ।

वेदरहस्याभिज्ञाः पुरुषास्तमेव प्राणं मृत्युमाहुः, यदा प्राणो देहाभिर्गच्छति तदैव देहो म्रियतेऽतो मृत्युहेतुत्वान्मृत्युत्वम् । यदा प्राणो देहेऽवस्थितस्तदाऽमृतो देह इत्य-
मृतत्वहेतुत्वात्तं प्राणममृतमाहुः । शरीरस्थापनहेतुत्वात्तमेव प्राणं भर्तारं देहस्य धार-
यितारमाहुः । तथा च कौषीतकिनः समामनन्ति—“ अथ खलु प्राण एव प्रज्ञात्मेदं
शरीरं परिगृह्णात्थापयति ” इति । तथा तमेव प्राणमन्नपानादिस्वीकारहेतुत्वाद्वोप्तां पोष-
कमाहुः । तथा च च्छन्दोगा अन्नपानस्वीकारसाधनत्वं प्राणस्याऽऽमनन्ति—“ यद-
श्नाति यत्पिबति तेनेतरान्प्राणानवति ” इति । यः पुमानेनं प्राणं सत्येन श्रुतिस्मृत्युदितेन
सम्यङ्मार्गेण भर्तुं ध्यानकाले चित्ते धारयितुं वेद जानाति स उपासकः पुमान्भूतः
परमेश्वरेणाऽऽदौ पोषितो भ्रियमाणोऽनेन प्राणवायुना धार्यमाणः सन्निवर्तितं स्वयमि-
तरान्प्राणिनश्च पोषयितुं समर्थो भवति ।

अथ तृतीयामाह—

सद्योजातमुत जहात्येषः । उतो जरन्तं न जहा-

त्येकम् (१) । उतो बहूनेकपहर्जहार ।

अतन्द्रोः देवः सदमेव प्रार्थः, इति ।

एष प्राणदेवः स्वतन्त्रः सन्सद्योजातमुत तदानीमेवोत्पन्नमपि पुरुषमल्पायुषं
जहाति परित्यजति । एकमन्यं वा कंचित्पुरुषमुतो जरन्तं दीर्घेणाऽऽयुषा जरां
प्राप्तमपि न जहाति । एकमहरेकस्मिन्नेव दिन उतो बहूनेकानपि पुरुषाञ्जहार
संहरति । सोऽयं प्राणदेवः सदमेव सर्वदैवातन्द्र उच्छ्वासनिश्वासासमरणामरणबहुमरण-
विषयव्यापारेण्वाल्स्यरहितोऽतोऽयं प्रार्थोऽस्माभिः प्रार्थनीयः, उपास्य इत्यर्थः ।

अथ चतुर्थीमाह—

यस्तद्वेदं यत आबभूव । संधां च यां संदधे ब्रह्मणैषः ।

रमते तस्मिन्नुत जीर्णे शयाने । नैनं जहात्यहस्सु पूर्वेषु, इति ।

यतो यस्मात्करणदयं प्राण आबभूवाऽऽविर्बभूव । तत्कारणं यः पुमान्वेदं
जानाति । तथा संधां च संबन्धमपि यो वेद । कीदृशी संधेति सैव विशेष्यते ।
एष प्राणो ब्रह्मणाऽऽत्मना सह यां संधां संदधे यं संबन्धं प्राप्तवान् । इत्यभिह
देहे वस्तव्यमित्यन्तं कालमिह वस्तव्यमित्येतादृशी संधा तां यो वेद तस्मिन्पुरुषे
प्राणाकारं प्राणात्मसंबन्धं वाऽभिजानान उत जीर्णे शयाने तादृशे पुरुषे जरां प्राप्य

शयने सत्यपि तत्रायं प्राणो रमते क्रीडते(ति) । पूर्व्येषु पूर्वकृतैः कर्मभिः संवादि-
श्वहस्सु बहुष्वपि दिवसेषु नैनं जहाति, एनं जीर्णं पुरुषं स प्राणो न परित्यजति ।

अथ पञ्चमीमाह—

त्वामापो अनु सर्वाश्चरन्ति जानतीः । वत्सं
पयसा पुनानाः । त्वमग्निं हव्यवाहं समि-
न्त्से त्वं भर्ता मातरिश्वा मजानाम् (२), इति ।

हे प्राण त्वां वायुरूपं सर्वा आपोऽनुसंचरन्ति, यत्र वायुः प्रबलं वाति तत्रै-
धिकं सद्रष्टिजलं प्रवर्तते । तत्र दृष्टान्तः—यथा जानतीः स्वस्ववत्साभिज्ञा मावः
पयसा पुनानाः स्वकीयेन क्षीरेण खवन्त्यः पोषयन्त्यो वत्समनुसंचरन्ति तद्वदिति
ष्टव्यम् । हे प्राण त्वं हव्यवाहं हविषां बोढारमग्निं समिन्त्से सम्यग्दीपयसि ।
पुना ह्यग्निर्दीप्यते । तथा त्वमेव मातरिश्वा वायुरूपः सन्मजानां भर्ता धार-
येताऽसि ।

अथ षष्ठीमाह—

त्वं यज्ञस्त्वमुं वेवासि सोमः । त्वं देवा हवमारयन्ति सर्वे ।
त्वमेकोऽसि बहूननुप्रविष्टः । नमस्ते अस्तु सुहवो म एधि, इति ।

हे प्राण त्वं यज्ञप्रवर्तकत्वेन यज्ञरूपोऽसि । प्राणस्य वायुरूपत्वाद्यज्ञप्रवर्तकत्वम् ।
तच्चान्यत्राऽऽज्ञातम्—‘वाताद्वा अध्वर्युर्यज्ञं प्रयुङ्क्ते’ इति । सोमं उ सोमयामोऽपि
मेव सर्वक्रियाणां वायुप्रेरितत्वात् । किंच सर्वे देवास्तव हवं त्वं दीयमाह्वानं प्रत्या-
न्यागच्छन्ति । वायुना यागक्रियायां प्रवर्तितायां हविरर्थं देवा आगच्छन्ति ।
एव देवतारूपेण त्वमेकोऽसि तथाऽपि बहून्देवाननुप्रविष्टः, तत्तदानुकूल्येन पृथ-
गाणि धृत्वा तत्र तत्र स्थितः । हे प्राण ते तुभ्यं नमोऽस्तु । मे मम सुहव एधि,
ह्यातुं सुलभो भव ।

अथ सप्तमीमाह—

नमो वामस्तु शृणुतं हवं मे । प्राणापानाव-
जिरं संचरन्तौ । हवामि वां ब्रह्मणा तूर्तमे-
तम् । यो मां द्वेष्टि तं जहितं युवाना, इति ।

२०६ श्रीमत्सायणाचार्यविरचितभाष्यसमेतम्— [प्रपा० १ अनु० १४]

अजिरमेजनशीलं गमनस्वभावं शरीरं संचरन्तौ सम्यक्प्रवर्तयन्तौ हे प्राणापानौ
वा युवाभ्यां नमोऽस्तु नमस्कारोऽस्तु । मे हवं मदीयमाह्वानं शृणुतम् । ब्रह्मण
मन्त्रेण वा ह्वयामि युवामाह्वयामि । तूर्ते तूर्णं शीघ्रमेतमागच्छतम् । सुवानां तस्मै
युवां यः शत्रुर्मा द्वेष्टि तं जहितं विनाशयतम् ।

अथाष्टमीमाह—

प्राणापानौ संविदानौ जहितम् । अमुष्यासुना
मा संगसाथाम् (३) । तं मे देवा ब्रह्मणा
संविदानौ । वधाय दत्तं तमहं हनामि, इति ।

हे प्राणापानौ वायू संविदानौ परस्परमैकमत्यं गतौ जहितमस्मच्छन्तुं परित्यज-
तम् । अमुष्य मदीयशत्रोरसुना प्राणेन मा संगसाथां संगतौ मा भूताम् । ये ब्रह्मणा
मदीयेन मन्त्रेण संविदाना वैकमत्यं गतौ देवा प्राणापानदेवौ युवां तं मदीयं शत्रुं
वधाय वधार्थं दत्तं मह्यं प्रयच्छतं तं शत्रुमहं हनामि विनाशयामि ।

अथ नवमीमाह—

असंज्जजान सत आवभूव । यं यं जजान
स उ गोपो अस्य । यदा भारं तन्द्रयते
स भर्तुम् । परास्य भारं पुनरस्तमेति, इति ।

असद्व्यक्तं जगत्कारणं जजान प्रथममाकाशात्मनाऽव्यक्तरूपेणोत्पन्नं तस्मात्स-
तोऽव्यक्तत्वेन सद्रूपादाकाशाद्यायुरूपोऽयं प्राण आवभूवाऽऽभिमुख्येनोत्पन्नः । स
वायुरूपः प्राणो यं यं देवमनुष्यादिदेहं जजानोत्पादितवान्स उ स सर्वोऽपि देहोऽस्य
प्राणस्य गोपो रक्षकोऽभवत् । प्राणो हि शरीरे प्रविश्य गुप्तो वर्तते, [स] यत्
दायुस्तावन्तं कालं तत्रावस्थाय यदा देहरूपं भारं भर्तुं तन्द्रयते धारयितुमश-
क्यते तदानीमेव तं भारं परास्य परित्यज्य पुनरपि देहोत्पत्तेः प्रागवस्थायामस्तौ
त्यदर्शनं गच्छति ।

अथ दशमीमाह—

तद्वै त्वं प्राणो अभवः । महान्भोगः प्रजापतेः ।
भुजः करिष्यमाणः । यदेवान्प्राणयो नवं (६) इति ।

— १ ग. °ना नित्यं त° । २ क. देवा देवौ प्राणापानवायू यु° । ३ क. °णं बीजं सत्यं
४ क. °णोत्पत्तिवत्त्वं त° । ५ क. °क्षको भवेत् । ६ ग. (३) इति ।

एकं प्रजानां गसाथां नवं ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके तृतीयप्रपाठके

चतुर्दशोऽनुवाकः ॥ १४ ॥

यद्यदा त्वं भुजो भोगान्कारिष्यमाणः सन्नवदेवान्नवच्छिद्रवर्तिनश्चक्षुरादीन्दी-
प्यमानान्पदार्थान्प्राणयः प्रकर्षेण चेष्टितवानसि तद्वै तदानीमेव त्वं प्राणोऽभवः प्राण-
यति प्रकर्षेण चेष्टयतीति व्युत्पत्त्या प्राणनामकोऽभूः । कीदृशस्त्वम्—प्रजापतेर्महा-
न्भोगोऽत्यन्तभोगहेतुः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-

यारण्यकभाष्ये तृतीयप्रपाठके चतुर्दशोऽनुवाकः ॥ १४ ॥

अथ तृतीये पञ्चदशोऽनुवाकः ।

अथ मृत्युसूक्ताख्योऽनुवाकोऽभिधीयते । इत आरभ्य सप्तानामनुवाकानां ब्रह्ममेधे
विनियोगं भरद्वाज आह—“मृत्युसूक्तेनानुशंसनं सौर्येणाऽऽदित्योपस्थानं सौम्या संग-
हनमीयुष्ट इत्यवगाहनं ज्योतिष्मतीभिरुपोषणं चित्तं संतानेनेति हविराहुतीः प्रया-
साः स्वाहेति स्तुवाहुतीः” इति । तत्र मृत्युसूक्ते प्रथमामृचमाह—

हरिः हरन्तमनुयन्ति देवाः । विश्वस्ये-

शानं वृषभं मंतीनाम् । ब्रह्म सरूपमनु मेद-

मागात् । अयनं मा विवधीर्विक्रमस्व, इति ।

हरिं हरणशीलं प्राणापहतरं मृत्युदेवं सर्वे देवा अनुयन्ति, आनुकूल्येन
गच्छन्ति । न कोऽपि देवो मृत्युमुल्लङ्घयितुं क्षमते । कीदृशं हस्मि—हरन्तमायु-
षोऽवसाने प्राणानपहरन्तम्, अत एव विश्वस्येशानं सर्वस्य जगतः स्वामिनम्,
मंतीनां मननीयानां देवानां मध्ये वृषभं श्रेष्ठम् । अस्मिन्स्तु कर्मणि सरूपं समा-
सरूपमनुकूलमिदं ब्रह्म मन्त्रजातं मामनु यजमानमनुलक्ष्याऽऽगात्, आभिमुख्येन
गमोत् । अतो हे मृत्यो ब्रह्मणा तुष्टः सन्नयनं मा विवधीर्मदीयं मार्गं मा विना-
शय, किंतु विक्रमस्व मच्छत्रुविनाशार्थं पराक्रमं कुरु ।

अथ द्वितीयामाह—

मा छिदो मृत्यो मा वधीः । मा मे बलं ।

१ ग. भारद्वाज । २ ग. “नुशासं” ३ ग. “नं सौम्यासंगाहनं सौ” । ४ ग. “नं हापुण्याव”
५ ग. “युष्ट्याऽव” । ६ ख ग. “णाष्टकमप” ।

विट्ठो मा प्रमोषीः । प्रजां मा मे रीरिष आयु-

रग्र । नृचक्षंसं त्वा हविषा विधेम, इति ।

हे मृत्यो त्वं मा छिदो मदीयस्य कस्याप्यवयवस्य च्छेदं मा कार्षीः । मा व
धीर्मम वधमपि मा कार्षीः । मे मदीयं बलं मा विट्ठो मा विनाशय । मा प्रमोषी
अन्यदपि मदीयं वस्तु चौर्येण माऽपहर । मे मदीयां प्रजां पुत्रपौत्रादिकां मा रीरिष
हिसितां मा कुरु । हे उग्र देव मदीयमायुश्च मा रीरिषो मा विनाशय । नृचक्षा
मनुष्येषु प्रख्यातं त्वां हविषा विधेम परिचरेम ।

अथ तृतीयामाह—

सद्यश्चकमानाय । प्रवेपानाय मृत्यवे (१) । आस्मा

आशा अशृण्वन् । कामेनाजनयन्पुनः, इति ।

सद्यस्तास्मिन्नेव क्षणे, चकमानाय भयहेतवे प्रवेपानाय तेन भयेन प्राणिनां कम्प-
विधेः, प्राणिनो हि मृत्योर्नामग्रहणेनैव भीताः कम्पन्ते । अस्मा ईदृशा य मृत्यव-
आशाः सर्वा दिशः प्राशृण्वन्शृण्वन्ति । सर्वदिग्वर्तिनः प्राणिनो मृत्युदेवस्य महिमानं
शास्त्रेभ्यः प्रकर्षेण शृण्वन्ति । कामेन मृत्योरिच्छया पुनरजनयन्पुनः पुनरपत्यानि जन-
यन्ति । मृत्यौ प्रतिकूले संत्युत्पादितान्यपत्यानि तदानीमेव त्रियन्तेऽतो मृत्युमाराण्य
तदिच्छानुवर्तिनोऽपत्यान्युत्पादयन्ति ।

अथ चतुर्थीमाह—

कामेन मे काम आगात् । हृदयाद्धृदयं मृत्योः ।

यदभीषामदः प्रियम् । तदैतूप मामभि, इति ।

कामेन मृत्योरिच्छया मे काम आगान्मदीयमभीष्टं वस्त्वागच्छतु । मदीयं हृदयं
मृत्योर्हृदयान्मृत्युचित्तानुकूलेन वर्ततामिति शेषः । अतो मृत्योरनुग्रहे सत्यभीषां
मदीयानामिन्द्रियाणां यददः प्रियं यदिदं वस्त्वभीष्टं तद्वस्तु मामभिलक्ष्येण समी-
प(रे)त्वागच्छतु ।

अथ पञ्चमामाह—

परं मृत्यो अनुपरेहि पन्थाम् । यस्ते स्व इतरो

देवयानात् । चक्षुष्मते शृण्वते ते ब्रवीमि ।

मा नः प्रजा रीरिषो मोत वीरान्, इति ।

हे मृत्यो देवयानादितरो यः पन्थास्ते स्वस्तव स्वभूतः, तं परं पन्थां देवयाना-
दितरं तं मार्गमनुपरेहि, अनुक्रमेण प्राप्नुहि । चक्षुष्मते साधुदर्शिने शृण्वतेऽस्मद्विज्ञ-
स्तीनां श्रोत्रे, ते तुभ्यमेकं वचनं ब्रवीमि । नोऽस्मदीयां प्रजां पुत्रादिरूपां, मा रीरिषो
मा विनाशय । उतापि च धीराञ्छूरान्भृत्यानपि मा रीरिषः ।

अथ षष्ठीमाह—

प्र पू॒र्व्यं मन॑सा व॒न्द॒मानः । नाध॑मानो वृष॒भं
च॒र्षणी॑नाम् । यः प्र॒जाना॑मेक॒राण्मा॑नु॒षीणा॑म् ।
मृ॒त्युं य॑जे प्रथ॒मजामृ॑तस्य (२) इति ॥
मृ॒त्यवे॑ वी॒राँश्च॒त्वारि॑ च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके तृतीयप्रपाठके
पञ्चदशोऽनुवाकः ॥ १५ ॥

यो मृत्युर्मानुषीणां मनुष्यजातियुक्तानां प्रजानामेकराडेक एव राजा तादृशं मृत्यु-
महं यजे पूजयामि । कीदृशोऽहम्—मनसा [प्र]वन्दमानः प्रकर्षेण नमस्कुर्वाणः,
नाधमानोऽपेक्षितं फलं याचमानः । कीदृशं मृत्युम् । प्रपूर्व्यं (पूर्व्यं) प्राणिभ्यः पूर्व-
स्मिन्कल्पे भवम् । चर्षणीनां मनुष्याणां वृषभं कामादिवर्षणक्षमम् । ऋतस्य प्रथ-
मजां सत्यस्य परब्रह्मणः प्रथमोत्पन्नकार्यम् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये तृतीयप्रपाठके पञ्चदशोऽनुवाकः ॥ १५ ॥

अथ तृतीये षोडशोऽनुवाकः ।

अथ सूर्योपस्थाने विनियुक्तं मन्त्रमाह—

त॒रणि॑र्वि॒श्वदर्श॑तो ज्योति॒ष्कृद॑सि सूर्य॑ । वि॒श्वमा॑भा॒सि
रो॒चन॑म् । उ॒प॒या॒म॒गृही॑तोऽसि सूर्या॑य त्वा॒ भ्राज॑-
स्वत ए॒ष ते॒ योनिः॑ सूर्या॑य त्वा॒ भ्राज॑स्वते, इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके तृतीयप्रपाठके
षोडशोऽनुवाकः ॥ १६ ॥

हे सूर्य त्वं तरणिरन्वकारोत्तरणहेतुः, विश्वदर्शतो विश्वैः सर्वैः प्राणिभिर्वर्जनीयः
ज्योतिष्कृतसर्वस्मिंल्लोके प्रकाशकृत्वासि । किञ्च सर्वं जगद्रोचनं दीप्यमानं यथा भवति
तथाऽऽभासि सर्वतः प्रकाशयसि । अग्निष्टोमे योऽयमतिग्राह्यस्त्वो ग्रहोऽस्ति तद्वत् हे
ग्रह भ्राजस्वते दीप्तियुक्ताय यथोक्तमहिमोपेताय सूर्याय त्वां गृह्णामि, अतस्त्वं तदर्थं
मुपयामगृहीत उपयामेन पृथिवीकार्येण पात्रेण गृहीतोऽसि । एष हविर्धानमण्डपस्थः
खरप्रदेशस्ते तवं योनिः स्थानम्, अतो भ्राजस्वते दीप्तिमते सूर्याय, त्वां तत्र प्रदेशे साद-
यामि, ईदृशोऽयमतिग्राह्यो यस्मै सूर्याय गृह्यते किमु वक्तव्यं तस्य माहात्म्यमत्यवेमुपस्था-
नकाले स्तु. थो ग्रहोपन्यासो लिङ्गबलात्तस्यातिग्राह्यस्य ग्रहेणोऽप्ययं मन्त्रो विनियुज्यते ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये तृतीयप्रपाठके षोडशोऽनुवाकः ॥ १६ ॥

अथ तृतीये सप्तदशोऽनुवाकः ।

प्रेतदाहस्थानसमीपेऽवटं खात्वा जलं प्रक्षिप्य तेन सेचनं संग्राह्यं तत्र विनियुक्तं
सौमीसृचमाह—

आप्यायस्व मदिन्तम सोम विश्वाभिरू-
तिभिः । भवा नः समथस्तमोऽतिशयेन । इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके तृतीयप्रपाठके
सप्तदशोऽनुवाकः ॥ १७ ॥

हे मदिन्तमातिशयेन हर्षयुक्त सोम विश्वाभिरूतिभिः सर्वप्रकारैरस्मदीयरक्षणै-
राप्यायस्व सर्वतो वर्धस्व । नोऽस्मान्प्रति समथस्तमोऽतिशयेन प्रभायुक्तो भव ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्ति-
रीयारण्यकभाष्ये तृतीयप्रपाठके सप्तदशोऽनुवाकः ॥ १७ ॥

अथ तृतीयेऽष्टादशोऽनुवाकः ।

अथावगाहने विनियुक्तौ मृचमाह—

ईयुष्टे ये पूर्वतरामपश्यन्व्युच्छन्तीमुषसं मर्त्यासः । अस्माभिरू
नु प्रतिचक्ष्याऽभूदो ते यन्ति ये अपरीषु पश्यान्, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके तृतीयप्रपाठकेऽ-
ष्टादशोऽनुवाकः ॥ १ ॥

ये मर्त्यासो मनुष्या व्युच्छन्तीं प्रभातं कुर्वतीमुषसमुषःकालदेवतां पूर्वतरामितरे-
भ्योऽत्यन्तं पूर्वामपश्यन्पश्यन्ति, ते मनुष्या ईयुस्तां देवतां प्राप्नुवन्ति । [सा] अस्मा-
भिरू नु अस्माभिरपि नु क्षिप्रं प्रतिचक्ष्याऽभूत्प्रत्यक्षं दर्शनीयाऽभूत् । येऽन्येऽप्य-
परीष्वपररात्रिषु रात्रीणामवसानेषु पश्यान्पश्यन्ति ते ओ यन्ति तेऽपि तां देवतां
सर्वथा प्राप्नुवन्ति ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये तृतीयप्रपाठकेऽष्टादशोऽनुवाकः ॥ १८ ॥

अथ तृतीय एकोनविंशोऽनुवाकः ।

अथोपोषणे दाहे विनियुक्तानि यजूंष्याह—

ज्योतिष्मतीं त्वा सादयामि ज्योतिष्कृतं त्वा सादयामि
ज्योतिर्विदं त्वा सादयामि भास्वतीं त्वा सादयामि
ज्वलन्तीं त्वा सादयामि मल्मला भवन्तीं त्वा सादयामि
दीप्यमानां त्वा सादयामि रोचमानां त्वा सादया-
म्यजंसां त्वा सादयामि बृहज्ज्योतिषं त्वा सादयामि
बोधयन्तीं त्वा सादयामि जाग्रतीं त्वा सादयामि, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके तृतीयप्रपाठक-
एकोनविंशोऽनुवाकः ॥ १९ ॥

१ ख. ग. अथ । २ ग. 'नेऽष्टादशीमा' । ३ ख. 'क्षामौषती द्वितीयायु' । ४ घ.
युष्टे । ५ ग. 'व्या इयु' । ६ ख. 'स्माभिः साऽनुक्षपं म' । ७ ग. 'भिरू नु' । ८ क. सर्वदा ।
९ क. 'णे वि' ।

२१२ श्रीमत्सायणाचार्यविरचितभाष्यसमेतम्—[प्रपा० १ अनु० २०-२१]

प्रेतं दग्धुं या समित्प्रक्षिप्यते तां संबोध्योच्यते—हे समित्त्वामस्य प्रेतस्योपरि सादयामि स्थापयामि । ज्योतिष्मतीमित्यादिभिर्विशेषैस्तत्समिन्निष्ठाया ज्वालाया उत्तरोत्तराभिवृद्ध्याऽवस्थाविशेषा उच्यन्ते । अत्यल्पप्रकाशोपेता ज्योतिष्मती । ईषदधिकप्रकाशोपेता ज्योतिष्कृत् । ततोऽप्यधिकप्रकाशोपेता ज्योतिर्वित् । एवं भास्वत्यादिषु योजनीयम् । मल्मलेति दह्यमानकाष्ठध्वनेरनुकरणम् । लिङ्गानुसारेणायं मन्त्र इष्टकोपधानेऽपि विनियोक्तव्यः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये तृतीयप्रपाठके एकोनविंशोऽनुवाकः ॥ १९ ॥

अथ तृतीये विंशेऽनुवाकः ।

अथ स्तुवाहुतिमन्त्रा उच्यन्ते । तत्र द्वादश मन्त्रानाह—

प्रयासाय स्वाहाऽऽयासाय स्वाहा वियासाय स्वाहा
संयासाय स्वाहाद्यासाय स्वाहाऽवयासाय स्वाहा शुचे
स्वाहा शोकाय स्वाहा तैप्यत्वै स्वाहा तपते स्वाहा
ब्रह्महत्यायै स्वाहा सर्वस्मै स्वाहा, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके तृतीयप्रपाठके
विंशोऽनुवाकः ॥ २० ॥

प्रेतस्य यमलोके बाधका देवताविशेषाः प्रयासादिशब्दवाच्याः, तन्निर्वचनाय उ
यथायोगमुत्तेयानि । तस्यै तस्यै देवतायै स्तुवेण गृहीतमिदमाज्यं स्वाहुतमस्तु ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीय-
तैत्तिरीयारण्यकभाष्ये तृतीयप्रपाठके विंशोऽनुवाकः ॥ २० ॥

अथ तृतीय एक्विंशोऽनुवाकः ।

अथ राजर्षीर्वीहविषो होर्मार्थोऽयमनुवाक उच्यते । तत्र नव मन्त्रानाह—

चित्त्वं संतानेन भवं यक्रा रुद्रं तन्निम्ना पशुप-

तिं स्थूलहृदयेनाग्निं हृदयेन रुद्रं लोहि-

१ क. 'षण्णैः समि' । २ क. 'अल' । ३ क. 'ने नि' । ४ क. 'न्वानुवाक उच्यते'
त° । ५ ग. 'तप्यै' । ६ क. 'गवि ह' । ७ क. 'वीयो हो' । ८ क. 'मार्थमन्त्रानु' ।

तेन शर्वं मर्तस्त्राभ्यां महादेवमन्तःपार्श्वेनौषिः ।

घृह्नन् शिङ्गीनिकोऽस्याभ्याम् (१), इति ॥

चित्तमेकम् ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके तृतीयप्रपाठक

एकविंशोऽनुवाकः ॥ २१ ॥

अत्र द्वितीयान्ताश्चित्तादिशब्दा देवताविशेषवाचिनः । तृतीयान्ताः संतानादिशब्दाः पशोर्मांसविशेषवाचिनः । संतानाख्यायेन मांसविशेषेण चित्ताख्यं देवताविशेषं पारितोषयाम इति वाक्यशेषः । एवं सर्वत्र योजनीयम् । तदेवमस्मिन्प्रपाठके ब्रह्मचितिब्रह्ममेधयो-
रङ्गभूता मन्त्रा उक्ताः । चातुर्होत्रियचितिर्ब्रह्मचितिः । ब्रह्म वै चातुर्होतार इत्याम्नात-
त्वात् । तस्यां ब्रह्मचितौ चित्तिः स्तुगित्यादयः सुवर्णं धर्ममित्येवमन्ता अनुवाका विनि-
युक्ताः । ब्रह्ममेधे तु कृत्स्नोऽपि प्रपाठको विनियुक्तः । आहिताग्नेर्यो दहनादिसंस्कारः
सोऽयं पितृमेधः । आहिताग्निवे सति यो ब्रह्मतत्त्वं जानाति तस्य दहनादिसंस्कारो
ब्रह्ममेध इत्युच्यते । तस्मिन्ब्रह्ममेधेऽस्य प्रपाठकस्य विनियोगं भरद्वाज आह—
“ अथात उत्तरं पितृमेधं व्याख्यास्यामो ब्रह्ममेध इत्याचक्षते । तथाऽप्युदाहरन्ति
द्विजातीनामपवैर्गार्थस्तत्त्वदर्शाभिः(?) । ऋषिभिस्तपसो योगाद्द्वेष्टितुं पुरुषोत्तमम् । होतृश्च
पितृमेधं च संसृज्य विधिरुत्तरः । विहितस्तु समासेन क्रतूनामुत्तमः क्रतुः ” इति । तस्य
समग्रहोत्तमिर्होमो भर्तृसूक्तेन भरणं पत्नीभिरुपसादनं दक्षिणाप्रतिग्रहैर्निर्मागो हृदयै-
र्हरण्यशकलान्संभारयजुर्भिः पात्रचयनं ज्योतिष्मतीभिरुपोषणं नारायणाभ्यामुपस्थानं
आखण एकहोतेति चानुमन्त्रणं चित्तं संतानेनेति हविराहुतीः प्रयासाच्च स्वाहेति
ब्रुवाहुतीर्मृत्युसूक्तेनानुशासनं सौम्या संग्राहनं सौर्येणाऽऽदित्योपस्थानमीरुष्ट इत्यवगाहनं
मानभूत ऊर्ध्वं पैतृमेधिकमार्थवौदनप्राशनात्परं ब्रह्मेत्याचक्षते तानसाधारणे श्मशाने
युज्जार्तं * नानार्चय्याय द्विजातीनामेव संतिष्ठते ब्रह्ममेधः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्ति-

रीयारण्यकभाष्ये तृतीयप्रपाठक एकविंशोऽनुवाकः ॥ २१ ॥

* ग. पुस्तके टिप्पण्यां तानाचार्यो य इति पाठः ।

१ ग. 'तस्त्राभ्यां' । २ ख. ग. 'होत्रीयचि' । ३ क. 'वर्गोऽर्थ' । ४ ख. ग. 'ष्टिं पु' ।
क. 'म२ हो' । ६ ग. 'द्वेष्टाश्च' । ७ क. 'स२सृ' । ग. 'संसृज्य' । ८ क. 'पत्वेयानं' । ९ ग.
'भर्तृसू' । १० क. 'त्रापनं' । ११ ख. 'युष्ट्याऽ१' । ग. 'युष्णाव' । १२ ख. 'नमेतबुध्वं' ।
३ ख. 'यवेद' । १४ क. 'ते तां न' । १५ ग. 'तानाचा' । १६ ख. 'चार्योऽयं दि' ।
७ ग. 'मेवं सं' । १८ क. 'पितृमेधः' ।

चि॒त्तिः पृ॒थि॒व्यर्क॑भिः सूर्यं ते चक्षुर्महाविर्होता वाग्मीता ब्राह्मण
एकहोताऽग्निर्यजुर्भिः सेनेन्द्रस्य देवस्य सुवर्णं धर्मं सहस्रशी-
र्षाऽद्भ्यो भर्ता हरिं तरणिराप्यायस्वेयुष्टे ये ज्योतिष्मतीं प्रया-
सायं चित्तमेकविंशतिः ॥ २१ ॥

चित्तिरग्निर्यजुर्भिर्न्तःप्रविष्टः प्रजापतिः प्रजयां संविदा-
नस्तस्य भीरा ज्योतिष्मतीं त्रिपञ्चाशत् ॥ ५३ ॥

अथ शान्तिः ।

तच्छं योरावृणीमहे । गातुं यज्ञाय । गातुं
यज्ञपतये । देवी स्वस्तिरस्तु नः । स्वस्तिर्मा-
नुषेभ्यः । ऊर्ध्वं जिगातु भेषजम् । शं नो
अस्तु द्विपदे । शं चतुष्पदे ॥

ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः ॥

इति शान्तिः ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके तृतीयः प्रपाठकः
समाप्तः ॥ ३ ॥

वेदार्थस्य प्रकाशेन तमो हार्दं निवारयन् ।

पुमर्थाश्चतुरो देयाद्विद्यातीर्थमहेश्वरः ॥ १ ॥

इति श्रीमद्वीनलुक्कणसाम्राज्यधुरंधरश्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये
वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकभाष्ये
तृतीयः प्रपाठकः समाप्तः ॥ ३ ॥

अथ कुण्डलजुर्वेदीयतैत्तिरीयास्यके चतुर्थप्रपाठकस्याऽऽरण्यः ।

(तत्र प्रथमोऽनुवाकः ।)

यस्य निश्वासितं वेदा यो वेदेभ्योऽखिलं जगत् ।
निर्ममे तमहं वन्दे विद्यातीर्थमहेश्वरम् ॥ १ ॥
तृतीये काथिता मन्त्रा ब्रह्माग्निब्रह्ममेधयोः ।
प्रवर्ग्यमन्त्राः प्रोच्यन्ते चतुर्थेऽस्मिन्प्रपाठके ॥ २ ॥
तद्ब्राह्मणं पञ्चमे स्यात्तावन्योन्याभिकाङ्क्षिणौ ।
तेन प्रपाठकावेतौ व्याख्यास्ये सह सर्वशः ॥ ३ ॥

तत्र चतुर्थस्य प्रथमेऽनुवाके शान्तिपाठार्थो मन्त्रोऽभिधीयते, तस्य च प्रवर्ग्यकर्मादौ महावीरनिष्पत्तेः पूर्वं पाठं बोधायन आह—“अं(आ)मावारयेनै वा हविषेष्टा नक्षत्रे ॥ पूर्वा शान्तिमुपयन्ति नमो वाचे” इति । आपस्तम्बस्तु प्रवर्ग्यप्रचारादौ महावीरनिष्पत्तेरूर्ध्वं शान्तिपाठमाह—“प्रवर्ग्येण प्रचारिष्यन्तः संवृण्वन्ति द्वाराणि परिश्रयन्ति तन्याः पश्चाद्धेतोपविशति पुरस्तादध्वर्युर्दक्षिणतो ब्रह्मा यजमानः प्रस्तोता धोत्तरतः शान्तिप्रस्थाताऽऽग्नीध्रश्च मदन्तीरुपस्पृश्य प्रथमेनानुवाकेन शान्तिं कृत्वा” इति । तस्यानुवाकस्य प्रथमभागे स्वाभीष्टानां देवतानामृषीणां च नमस्कारमाह—

हरिः ॐ ।

नमो वाचे या चोदिता या चानुदिता तस्यै वाचे
नमो नमो वाचे नमो वाचस्पतये नम ऋषिभ्यो मन्त्र-
कृद्भ्यो मन्त्रपतिभ्यो मा मासृष्यो मन्त्रकृतो मन्त्रपतयः ।
परादुर्माऽहमृषीन्मन्त्रकृतो मन्त्रपतीन्परादाम्, इति ।

अनुष्ठेयस्य कर्मणो मन्त्राधीनत्वान्मन्त्राणां च वाग्देवताशरीरस्वरूपत्वात्तस्यै देव-
स्यै प्रथमं नमस्कारः क्रियते । वाक्च द्विविधा, काचिस्पूर्वमुदिता व्यक्ता काचिद-
देता व्यवहरिष्यमाणा । तयोर्मध्ये या च वागुदिता तस्या अपि नमोऽस्तु । या
पूर्वमुदिता तस्यै वाचेऽपि नमोऽस्तु । विभज्य नमस्कृत्य पुनः समुदावाक्येन
क्रियते । वाचे भागद्वयेऽप्यनुर्गदितायै वाग्देवतायै नमोऽस्तु । सेवं वाग्देवता केन
स्पतिरूपेण पाल्यते तस्मै वाचस्पतये नमोऽस्तु । यथा देवतानमस्कारस्तद्वद्वि-

१ ख. ग. बोधायन । २ ग. अथामा । ३ ग. न वो हविर्ज्येष्ठान । ४ ग. पवणः ।
ग. स्फाराः क्रियन्ते । वा । ६ क. गता ।

भ्योऽपि नमस्कारोऽस्तु । कीदृशेभ्यः—मन्त्रकृद्भ्यः, मन्त्रं कुर्वन्तीति मन्त्रकृतः यद्यप्यपौरुषेये वेदे कर्तारो न सन्ति तथाऽपि कल्पादावीश्वरानुग्रहेण मन्त्राणां लब्धत्वा मन्त्रकृत इत्युच्यन्ते । तल्लभश्च स्मर्यते—

“युगान्तेऽन्तर्हि तान्वेदान्सेतिहासान्महर्षयः ।

लेभिरे तपसा पूर्वमनुज्ञाताः स्वयंभुवा” इति ।

त एव महर्षयः संप्रदायप्रवृत्त्या मन्त्राणां पालनान्मन्त्रपतय इत्युच्यन्ते । तथा विधा महर्षयो मां यजमानं मा परादुः परादानमवज्ञां मा कुर्वन्तु, किंत्वनुगृह्णन्तु । अहमपि तान्महर्षीन्मा परादामवज्ञां न करोमि, किंत्वादरेण भजामि ।

द्वितीयभागेन नमस्कारप्रयोजनं दर्शयति—

वैश्वदेवीं वाचमुद्यासं शिवामदस्तां जुष्टां देवेभ्यः, इति ।

अहं वाचमुद्यासं *तत्त्वरूपया वाचा वदिता भूयासम् । कीदृशीं वाचम् वैश्वदेवीं सर्वदेवविषयाम् । शिवां स्तुतिरूपेण देवेभ्यः सुखप्रदाम् । अदस्तामनुक्षीणां संपूर्णाम्, देवेभ्यो जुष्टां देवानां प्रियाम् ।

तृतीयभागे देवतानुग्रहप्रार्थनारूपामृचं दर्शयति—

शर्म मे द्यौः शर्म पृथिवी शर्म विश्वमिदं जगत् ।

शर्म चन्द्रश्च सूर्यश्च शर्म ब्रह्मप्रजापती, इति ।

जौलौ(द्यौर्द्यौलो)कात्मको देवो मे मम शर्म सुखरूपो भवतु । अनुष्ठेये कर्मा विघ्नपरिहारेणानुगृह्णात्वित्यर्थः । एवं पृथिव्यादिषु योज्यम् । ब्रह्म जगत्कारणं कस्तु प्रजापतिश्चतुर्मुखः ।

यदुक्तं पूर्वत्र वैश्वदेवीं वाचमुद्यासमिति तस्या वाचो विषयभूतानर्थानस्य चतुर्भुगेन दर्शयति—

भूतं वदिष्ये भुवनं वदिष्ये तेजो वदिष्ये यशो वदिष्ये

तपो वदिष्ये ब्रह्म वदिष्ये सत्यं वदिष्ये, इति ।

भूतमाकाशादिपञ्चमहाभूतरूपम् । भुवनं पृथिव्यादिलोकस्वरूपम् । तेजः शक्तान्तिः । यशः कीर्तिः । तपो व्रतादिनियमाविशेषः । ब्रह्म स्वाध्यायः । सत्यं यथाकथनम् । एतत्सर्वं वदिष्ये ममानुकूलं भवत्वित्येतत्प्रार्थयिष्ये ।

* मन्त्ररूपाया वाच इति पाठ इति ग. पुस्तकटिप्पणी ।

यथोक्तमन्त्राभिवदनसिद्धार्थं तदाधारभूतं कर्म पञ्चमभागेन प्रार्थयते—

तस्मा॑ अ॒हमिदं॑मु॒पस्तर॑णमु॒पस्तृ॑ण उप-
स्तर॑णं मे प्र॒जायै॑ प॒शूनां॑ भूयादु॒पस्तर॑ण-
महं॑ प्र॒जायै॑ प॒शूनां॑ भूया॒सम्, इति ।

तस्मै पूर्वोक्तभूतादिवदनसिद्धार्थमहमिदं प्रवर्ग्याख्यं कर्मोपस्तरणं मैदाधारभूतमु-
पस्तृणे संपादयामि । मे मदीयानां प्रजानां पशूनां चोपस्तरणमाधारभूतं वस्तु भूयात् ।
अन्याधारासंभवेऽप्यहमेव प्रजानां पशूनां चोपस्तरणमाधारो भूयासम् ।

यथोक्तकर्मसिद्धार्थं विघ्नरूपान्मृत्योः परिपालनं षष्ठभागेन प्रार्थयते—

प्राणा॑पानौ मृ॒त्योर्मा॑ पातं प्राणा-
पानौ॑ मा मां हा॒सिष्ट॑म्, इति ।

हे प्राणापानाबुभौ वायू मृत्योः सकाशान्मां पालयतम् । तस्मिन्पालनेऽयमुपायः ।
प्राणापानौ मां यजमानं मा हासिष्टं मा परित्यजतम् ।

अपमृत्युपरिहारे सति प्रयोजनं सप्तमभागेन दर्शयति—

मधु॑ म॒निष्ये॑ मधु॑ ज॒निष्ये॑ मधु॑ वक्ष्यामि॑ मधु॑ वदिष्यामि॑
मधु॑म॒तीं दे॒वेभ्यो॑ वाचंमु॒द्यास॑ शुश्रू॒षेभ्यो॑ म॒नुष्ये॑भ्यस्तं
मां दे॒वा अव॑न्तु शोभायै॑ पि॒तरोऽनु॑मदन्तु, इति ।

अपमृत्युपरिहारेण लब्धायुरहं मधु मधुरं समीचीनफलसाधनं प्रवर्ग्याख्यं कर्म
निष्ये मनसि संकल्पायिष्ये । संकल्पादूर्ध्वं मधु तन्मधुरं कर्म जनिष्ये प्रादुर्भावयिष्ये,
तुष्टातुं प्रारप्स्ये । प्रारम्भादूर्ध्वं तन्मधु मधुरं कर्म वक्ष्यामि, वहनं करिष्यामि, समा-
प्रेष्यन्तं निर्वहिष्यामि । तत्सिद्धार्थं मधु मधुरं मन्त्रजातं वदिष्यामि कथयिष्यामि ।
केवलं मन्त्रपाठं किंतु वाचमप्युद्देशत्यागरूपामुद्यासं वाचो वदिता भूयासम् । कीदृशीं
चम् । देवेभ्यो मधुमतीं देवानामतिप्रियाम्, मनुष्येभ्यः शुश्रूषेभ्यः मनुष्योपल-
भितानां पितृणां श्रोतुमत्यन्तमधुराम् । तमेतादृशं मां यजमानं शोभायै शोभनफल-
प्राप्त्यर्थं देवाः सर्वेऽवन्तु रक्षन्तु । पितरोऽप्यनुमदन्तु, अनुजातन्तु ॥

अथाष्टमभागेन स्वाभीष्टसिद्धिहेतुं परमात्मानं प्रणवेनानुस्मृत्य विघ्नत्रयपरिहारार्थं
त्रिः शान्तिं पठति—

ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः ॥

* इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके चतुर्थप्रपाठके

प्रथमोऽनुवाकः ॥ १ ॥

आध्यात्मिकानां विघ्नानां ज्वरादिरूपाणां शान्तिरस्तु । आधिभौतिकानां रोगोपद्र-
वादीनां शान्तिरस्तु । आधिदैविकानां यक्षराक्षसोपद्रवादीनां शान्तिरस्तु ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये चतुर्थप्रपाठके प्रथमोऽनुवाकः ॥ १ ॥

अथ चतुर्थे द्वितीयोऽनुवाकः ।

प्रथमानुवाके शान्त्यर्थं मन्त्रमुक्त्वा द्वितीयानुवाके महावीरनिर्माणार्था मन्त्रा उच्यन्ते ।
कल्पः—“प्रवर्ग्यं संभरिष्यन्नमावास्यायां पौर्णमास्यामापूर्यमाणपक्षस्य वा पुण्ये नक्षत्रे
तूष्णीं काण्टकीं समिधमाधाय युञ्जते मन इति चतुर्गृहीतं जुहोत्यथ यदि दीक्षितः
काण्टकीमेवैतया समिधमादध्याद्यजुरेव वदेदित्येके” इति । पाठस्तु—

युञ्जते मनं उत युञ्जते धियः । विप्रा विप्रस्य

बृहतो विपश्चितः । वि होत्रा दधे वयुनाविदेक

इत । मही देवस्य सवितुः परिष्ठुतिः, इति ।

विप्रस्य ब्राह्मणस्य यजमानस्य संबन्धिनो विप्रा ऋत्विजो मनो युञ्जते, प्रथमं
स्वकीयं मनो विषयेभ्यो निवर्त्य समाहितं कुर्वन्ति । उतापि च धियः प्रवर्ग्यविष-
याणि ज्ञानानि युञ्जते संपादयन्ति । कीदृशस्य विप्रस्य—बृहतः प्रभूताग्निचयनोद्यो-
गेन प्रवृद्धप्रवर्ग्योद्योगेनाभिवृद्धस्य । विपश्चितो विदुषः प्रयोगाभिज्ञस्य । कीदृश
विप्राः । होत्रा होमशीलाः, कर्मण्यालस्यरहिता इत्यर्थः । एक इदेक एव सवित्ता
त्रिदधे सर्वमिदं निर्मितवान् । कीदृशः—वयुनावित्, ऋत्विग्यजमानाभिप्रायाभिज्ञः ।
कथमेक एव सर्वमिदं कृतवानिति न विस्मैतव्यम् । त (य) तः सवितुर्देवस्य परि-
ष्ठुतिर्मही पारितः सर्वेषु देवेषु श्रूयमाणा स्तुतिर्महती ।

* य. पुस्तके ऽवावुवाकसमातिर्नास्ति । किंचात्रे द्वितीयानुवाकसमाप्तिस्थले प्रथमोऽनुवाक-
समाप्तिर्नस्ति । एवं तृतीयानुवाकसमाप्तिस्थले द्वितीयानुवाकसमाप्तिः कृताऽस्ति

१ ग. “न प्रव” । २ ग. “नातिवृ” । ३ क. ख. “भिज्ञः” । ४ ग. “वेदेषु” ।

अथ ब्राह्मणप्रपाठकस्य द्वितीयानुवाके सोऽयं मन्त्रो विनिश्चय्यते । तस्योपोद्घात-
त्वेन प्रथमानुवाके प्रवर्ण्यनिष्पात्तिर्निरूप्यते । तत्राऽऽदौ स्तुत्यर्थमुपाख्यानमाह—

देवा वै सन्नमासत । ऋद्धिपरिमितं यशस्कामाः । तेऽब्रुवन् । यज्ञः
प्रथमं यश ऋच्छात् । सर्वेषां मस्तत्सहासदिति । तेषां कुरुक्षेत्रं वेदिरा-
सीत् । तस्यै स्वाण्डवो दक्षिणार्ध आसीत् । तूर्धमुत्तरार्धः । परीणज्जघ-
नार्धः । मरव उत्करः (१) । तेषां मखं वैष्णवं यश आच्छत्, इति ।

(प्र० १ । अ० १ । * वि० १)

पुरा कदाचिद्देवा यशस्कामाः सन्त ऋद्धिपरिमितं साधनद्वयसमृद्ध्या परितो
निर्मितं प्रौढं सन्नमनुष्ठितवन्तः । अनुष्ठातुं प्रवर्तमानास्ते देवाः परस्परं समयरूपमिदं
वाक्यमब्रुवन् । प्रथमं यज्ञफलस्योपक्रमे यद्यज्ञः कीर्तिरूपं नोऽस्मानृच्छात्प्राप्नुयात्त-
द्यशो नोऽस्माकं सर्वेषां सहासत्साधारणमेवास्तु, न त्वेकस्यैव साधारणमिति । एवं
परस्परं भाषां कृत्वा प्रवृत्तानां तेषां देवानां यत्कुरुक्षेत्रं पुराणप्रसिद्धं सैव वेदिरा-
सीत् । तस्यै कुरुक्षेत्ररूपायास्तस्या वेदेः स्वाण्डवतूर्ध्वपरीणच्छब्दवाच्याः पुण्यदे-
शविशेषा दक्षिणादिदिग्भागा अभवन् । मरवो जलराहिता भूप्रदेशा उत्कररूपा अभ-
वन् । वेदेरुत्तरभागे पांशुतृणादयो यत्र प्रक्षिप्यन्ते सोऽयमुत्करः । तस्यां वेद्यामु-
पतिष्ठतां तेषां देवानां मध्ये वैष्णवं मखं विष्णुस्वामिकं सन्नं यज्ञः प्राप्नोत् । तस्मि-
न्सन्ने विष्णुशब्दवाच्यो यज्ञाभिमानो देवो गृहपतित्वेन दीक्षितः, अतो विष्णुः सन्नं
कृतवानित्येवं विष्णुनाम्ना यश आसीत् ।

तस्मिन्सन्ने विष्णुनामकस्य पुरुषस्येतरदेवैः सह यशोनिमित्तं कलहं दर्शयति—

तन्न्यकामयत । तेनापक्रामत् । तं देवा अन्वायन् । यशोऽवरुत्समानाः ।
तस्यान्वागतस्य । सव्याद्धनुरजायत । दक्षिणादिषवः । तस्मादिषुधन्वं
पुण्यजन्म । यज्ञजन्मा हि (२) । तमेकं सन्तम् । बहवो नाम्यधृष्णुवन् ।
तस्मादेकमिषुधन्विनम् । बहवोऽनिषुधन्वा नाभिधृष्णुवन्ति, इति ।

(प्र० १ । अ० १ । वि० २)

विष्णुः सन्नं कृतवानित्येतादृशं यद्यशस्तस्मिन्सन्न आसीत्, तद्यशो ममैवास्तु
नान्येषामित्येवं विष्णुर्नितरामकामयत । कामयित्वा च तेन यशसा सहेतरदेवसका-
शात्स्वयमपाक्रामत् । तदानीमन्ये देवास्तद्यशोऽवरोद्धुमिच्छन्तस्तं विष्णुमन्वग-
च्छन् । तदैवैरन्वागतस्य विष्णोः सव्यहस्तादेकं धनुरुत्पन्नम् । दक्षिणहस्ताद्बहवो
बाणा उत्पन्नाः । विष्णोः संकल्पमात्रेण तदुत्पात्तिः । यस्मात्कारणाद्यज्ञजन्मा यज्ञा-

* वि० इति चिह्नेन भाष्यकृतकृतानुदाह्रविभागो ज्ञातव्यः ।

जन्मोत्पत्तिर्यस्येषुधन्वसमूहस्य सोऽयं यज्ञजन्मा । यज्ञो वै विष्णुरिति श्रुतेर्यज्ञस्यै
विष्णुरूपत्वाद्विष्णोरुत्पन्नं यज्ञादेवोत्पन्नं भवति । तस्माद्यज्ञजन्मत्वादिषुधन्वस्वरूपं
पुण्यजन्मेत्युच्यते यज्ञस्य पुण्यरूपत्वात् । * वामहस्ते धनुर्दक्षिणहस्ते बाणान्वृत्वाऽव-
स्थितं तं यज्ञपुरुषमेकमेव सन्तमितैर इषुधन्वरहिता देवा बहवः सन्तोऽपि नाभ्य-
धृष्णुवन्, अभिवितुं नाशक्नुवन् । यस्मादेवमत्र तस्माल्लोकेऽपीषुभिर्धनुषा चोपेत-
मेकं पुरुषं तद्रहिता बहवः पुरुषा अभिवितुं न शक्नुवन्ति ।

अथ यज्ञपुरुषस्य गर्वप्रसङ्गेन दीक्षितनियमं विधत्ते—

सोऽस्मयत । एकं मा सन्तं बहवो नाम्यधर्षिषुरिति । तस्य सिष्मि-
याणस्य तेजोऽपाक्रामत् । तद्देवा ओषधीषु न्यमृजुः । ते श्यामाका
अभवन् । स्मयाका वै नामैते (३) । तस्मयाकानां
स्मयाकत्वम् । तस्माद्दीक्षितेनापिगृह्य स्मेतव्यम् । तेजसो धृत्यै, इति ।

(प्र० । ५ । अ० १ । वि० ३)

स धन्वी यज्ञपुरुषोऽस्मयत स्मयं हास्यं कृतवान् । हास्याभिप्रायश्च तेनैवोच्यते—
अहमेक एवैते तु देवाः शतसहस्रसंख्याकास्तथाऽपि मामभिवितुं न शक्ताः, इत्येवं
सिष्मियाणस्य गर्वेण स्मयं कृतवतस्तस्य यज्ञपुरुषस्य सकाशात्तदीयं तेजोऽपाक्रा-
मत्, गर्वेण प्रयत्ने शिथिले सति सामर्थ्यमपगतम् । पुनरपि कथञ्चित्तस्वी करिष्यतीति
मत्वा ते देवास्तत्तेजोऽन्यत्र नीत्वा तेन यथा न ज्ञायते तथा गूढं कर्तुं कासुचिदो-
षधीषु निमृष्टवन्तः । ते चौषधिविशेषा यज्ञसंबन्धिना तेजसा युक्ताः [श्यामाका
अभवन् । ते च] श्यामाकाभिधा धान्यविशेषाः स्मयाका इत्येतादृशं नामाहन्ति ।
यस्मादेतस्य नाम्नो योग्यास्तस्मात्स्मयाकानां स्मयादुत्पन्नानां धान्यानां स्मयाक-
त्वम् । स्मयाकनामाभिज्ञव्यवहारं प्रसिद्धम् । यस्मादत्र स्मयं कुर्वतो यज्ञपुरुषात्तेजोऽ-
पक्रान्तं तस्मात्कारणात्तेजसः स्वस्मिन्नेवावधारणार्थं मुखमपिधाय दीक्षितेन स्मेतव्यम् ।
यद्यपि दीक्षाप्रकरणे कृष्णविषाणया कण्डूयतेऽपिगृह्य स्मयत इति विधिरस्ति तथाऽपि
प्रसङ्गादत्र स एवानूद्यत इत्यवगन्तव्यम् ।

अथ प्रवर्त्यधर्ममहावीरसम्प्राट्शब्दानां निर्वचनानि प्रस्तौष्यमाणहविष्प्रशंसां
दर्शयति—

स धनुः प्रतिष्कभ्यातिष्ठत् । ता उपदीका अब्रुवन्वरं वृणामहे । अथ व
इमं रन्ध्रयाम । यत्र क च खनाम । तदपोऽभितृणदामेति । तस्मा-

* अत्र सत्त्वादृशपस्तकेषु वामहस्ते दधद्भुतुल्येव पाठः ।

१ क. (व. 'तरे दे' । २ क. 'न. 'ये कु' । ३ क. 'याक' । ४ ख. 'नां स्म' । ५
'रेण प्र' । ६ क. ख. 'स्मिन्नव' ।

दुपदीका यत्र क च खनन्ति । तदपोऽभितुन्दान्ति (४) ।
 वारे वृतं ह्यासाम् । तस्य ज्यामप्यादन् । तस्य धनुर्विप्रवमाणं
 शिर उदवर्तयत् । तद्द्यावापृथिवी अनुप्रावर्तत । यत्प्रावर्तत ।
 तत्प्रवर्ग्यस्य प्रवर्ग्यत्वम् । यद्घ्रां ३ इत्यपतत् । तद्घर्मस्य
 घर्मत्वम् । महतो वीर्यमपत्तदिति । तन्महावीरस्य महावीरत्वम्
 (५) । यदस्याः समभरन् । तत्सम्राज्ञः सम्राट्त्वम्, इति ।

(प्र० ५ । अ० १ । वि० ४)

स यज्ञपुरुषो युयुत्सून्देवानितस्ततः प्रतीक्षमाणो धनुः प्रतिष्कम्य स्वकीयस्य
 ष ऊर्ध्वकोटिं चिबुकस्याधस्तात्कण्ठसमीपे दृढमवकृष्य तथैव स्थितवान् । तदानीमे-
 य प्रतीकारमन्विष्यतो देवान्प्राति ताः प्रसिद्धाः उपदीकाः पिपीलिकासमानाः
 जन्तवो वल्मीकस्य निर्मातार इदमब्रुवन् । हे देवाः प्रथमं तावद्वयमिममेकं वरं
 प्रियमहे । अथानन्तरं वो युष्मदर्थमिमं यज्ञपुरुषं रन्धयामः साधयामः । कोऽसौ
 इति सोऽभिधीयते—भूमौ यत्र कापि वयं मुखेन खनाम तत्रापोऽभिप्राप्य तृण-
 द्रवीं करवामेति । तस्मात्कारणादुपदीका वल्मीकनिष्पादका जीवा यत्र कापि
 नन्ति तत्क्षेत्रमपोऽभिप्राप्य तुन्दान्ति द्रवीं कुर्वन्ति । हि यस्मात्कारणादासामुप-
 णानां तद्द्रवीकरणसामर्थ्यं वारे वृतं वरेण संपादितं तस्मात्तुष्टम् । ततो लब्धः
 उपदीकाः शनैर्भूमौ तत्समीपे समागत्य तस्य धनुषोऽधः कापि लग्नां ज्यामापि
 चाऽऽदन्मसितवत्यः । ततस्तद्धनुर्विप्रवमाणं विस्तारेणोर्ध्वं प्रवर्तमानं धनुस्तस्य
 पुरुषस्य शिर उदवर्तयत्, छित्त्वोर्ध्वं प्रावर्तयत् । तच्च शिर ऊर्ध्वं ध्रुलोकपर्यन्तं
 वा ततो भारेण भूमावधः पतितं, तस्मादिदं शिरो द्यावापृथिवी उभे अप्यनुक्रमेण
 र्तेत । तस्मादनयैव व्युत्पत्त्या तस्य यज्ञशिरसः प्रवर्ग्यनाम संपन्नम् । भूमौ पतन-
 यामुत्पन्नस्य ध्वनेरनुकरणे यो 'घ्रां' इति शब्दस्तथाविधशब्दोपेतत्वादस्य शिरसो
 नाम संपन्नम् । महतो यज्ञपुरुषस्य सकाशाद्दीर्यमपत्तसारभूतं शिरः पतितं
 ऽनयैव व्युत्पत्त्या महावीरनाम संपन्नम् । यद्यस्मात्कारणादस्याः पृथिव्याः
 शात्समभरन्देवास्तच्छिरः समादाय प्रोषितवन्तस्तस्मात्सम्यग्राजमानत्वात्सम्राडिति
 संपन्नम् ।

एवं यज्ञशिरसो नामचतुष्टयनिर्वचनमुक्त्वाऽवशिष्टस्य यज्ञशरीरस्य फैलं प्रत्यग्रयो-
 (क) त्वकथनेन तच्छिरः प्रशंसति—

तं स्तुतं देवतास्त्रेधा व्यगृह्णत । अग्निः प्रातःसवनम् । इन्द्रो माध्यं-
 दिनं सवनम् । विश्वे देवास्तृतीयसवनम् । तेनापशीर्ष्णा यज्ञेन

भा. 'वष्टभ्य त । २ क. ख. 'षो ज्या' । ३ क. ख. 'पि चाऽऽद' । ४ क. तच्छिरः ।
 तच्च शि' । ५ क. ग. 'रगो यो । ६ ग. फलप्रगो' । ७ क. 'न्द्रो मध्यं' ।

यजमानाः नाऽऽशिषोऽवारुन्धत । न सुवर्गं लोकमभ्यजयन्, इति ।

(प्र० ५ । अ० १ । वि० ५)

तं स्तुतं शिरोराहित्येन हिंसितं तं यज्ञपुरुषदेहमग्न्यादयो देवास्त्रेधा गृहीतवन्तः तन्नाभिः प्रातःसवनं जग्राह । इन्द्रस्तु माध्यंदिनं सवनं गृहीतवान् । विश्वे देवास्तृतीयसवनं जगृहुः । अपशीर्ष्णा प्रवर्ग्याख्यशिरोरहितेन पूर्वोक्तसवनप्रययुक्तेन तेन यज्ञेन यजमाना अग्न्यादयो देवा आशिषः स्वापेक्षितानि कर्मफलानि नावारुन्धन् प्रासवन्तः स्वर्गलोकमपि नाभ्यजयन् ।

अथ प्रवर्ग्यसहितस्य यज्ञस्य फलहेतुत्वं दर्शयति—

ते देवा अश्विनावब्रुवन् (६) । भिषजौ वै स्थः । इदं यज्ञस्य शिरः प्रतिधत्तमिति । तावब्रूतां वरं वृणावहै । ग्रह एव नाव-
प्रापि गृह्यतामिति । ताम्यामेतमाश्विनमगृह्णन् । तावेतद्यज्ञस्य शिरः प्रत्यधत्ताम् । यत्प्रवर्ग्यः । तेन सशीर्ष्णा यज्ञेन यजमानाः ।
अवाऽऽशिषोऽरुन्धत । अमि सुवर्गं लोकमजयन्, इति ।

(प्र० ५ । अ० १ । वि० ६)

प्रवर्ग्यरहितेन यज्ञेन फलमलभमानास्ते देवा अश्विनौ प्रत्येतदब्रुवन् । हेऽश्विनौ युवामस्माकं मध्ये चिकित्सकौ स्थः, तस्मादिदं यज्ञस्य शिरः प्रतिधत्तं पुनरपि यज्ञशरीरे । प्रवर्तं (त्यर्प) यतमिति । तावश्विनौ प्रत्यर्पणार्थं वरमुत्कोचरूपं लाभविशेषं वृणावहै, इत्युक्त्वा कोऽसौ वर इत्याशङ्क्य तं वरमुत्कन्तौ । अत्रास्मिन्सोमयागे नावपि चिकित्सकयोरावयोरपि युष्मत्साम्येन ग्रह एव गृह्यताम्, न तु यत्किञ्चित्कुच्छं लेपादिकमिति । ततस्ताभ्यामश्विन्यामेतमाश्विनं ग्रहमगृह्णन्, तौ चाश्विचिकित्सया यज्ञस्य शिरः प्रत्यर्पयता(धत्ता)म् । प्रतिधानं नाम शरीरे पुनः संधनम् । प्रवर्ग्य इ(र्ग्ये)त्येतन्नामकं यत्कर्म तदेव यज्ञशरीरे प्रतिहितं शिरः, तेन तांशेन [स]शीर्ष्णा प्रवर्ग्याख्यशिरोयुक्तेन यज्ञेन यजमाना देवाः स्वापेक्षितान्यन्यफलां स्वर्गं च प्राप्नुवन् ।

देवा वै सप्रमासतेत्यारभ्यैतावता महता प्रबन्धेन प्रवर्ग्याख्यं कर्म + प्रसाध्य तदेकं कर्म विधत्ते—

यत्प्रवर्ग्यं प्रवृणक्ति । यज्ञस्यैव तच्छिरः प्रतिदधाति । तेन सशीर्ष्णा यज्ञेन यजमानः अवाऽऽशिषो रुन्धे । अमि सुवर्गं लोकं जयति ।

+ प्रशंस्येति तै० पाठ इति ग. पुस्तकटिप्पणी ।

स्म० । ग.

तस्मादेष आश्विनप्रवया इव । यत्प्रवर्ग्यः (७), इति ।

(प्र० ५ । अ० १ । वि० ७)

उत्करो ह्येते तृन्दन्ति महावीरत्वमब्रुवन्नजयन्सः च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके पञ्चमप्रपाठके प्रथमोऽनुवाकः ॥ १ ॥

अदि प्रवर्ग्यस्त्वं कर्मानुतिष्ठेत् । तत्तर्हि यज्ञस्य शिर एव प्रतिसमाहितवान्भवति । सशीर्ष्णा शिरःसहितेन यज्ञेन यजमानः पुमानाशासनीयान्यन्यकलानि प्राप्नोति चाभिजयाति । यस्मादश्विभ्यां समाधानं कृतं तस्मात्कारणाद्यः प्रवर्ग्यस्त्वं कर्म-
शोऽस्ति स एष आश्विनप्रवया इति । आश्विनमन्त्राः प्रवयसः प्रवृद्धा अश्विनप्रवर्ग्ये
आश्विनप्रवयाः । इवशब्द एवकारार्थः ।

तदेव ब्राह्मणरूपे प्रपाठके प्रथमानुवाके प्रवर्ग्यस्त्वं कर्म विधाय द्वितीयानुवा-
युञ्जते मन इत्येतन्मन्त्रसाध्यं होमं विधत्ते—

सावित्रं जुहोति प्रसूत्यै, इति ।

(प्र० ५ । अ० २ वि० १)

अत्रे देवस्य सवितुः परिष्ठितिरियुक्तत्वादयं मन्त्रः सावित्रः, तद्धोमः प्रसूत्यै प्रस-
संपद्यते ।

त्र द्रव्यं विधत्ते—

चतुर्गृहीतेन जुहोति । चतुष्पादः पशवः । पशूने-

वावरुन्धे । चतस्रो दिशः । दिक्ष्वेव प्रतितिष्ठति, इति ।

(प्र० ५ । अ० २ । वि० २)

विण जुह्वां चतुर्वारं गृहीतं यदाज्यं तेन जुहुयात् । चतुःसंख्यासाम्यात्पशुप्राप्ति-
मतिष्ठा च ।

नरपि चतुःसंख्यां प्रकारान्तरेण प्रशंसति—

छन्दांसि देवेभ्योऽपाक्रामन् । न वो भागानि हव्यं वक्ष्याम इति ।

तेभ्य एतच्चतुर्गृहीतमधारयन् । पुरोनुवाक्यायै याज्यायै (१) ।

देवतायै वषट्काराय । यच्चतुर्गृहीतं जुहोति । छन्दां-

स्येव तत्प्रीणाति । तान्यस्य प्रीतानि देवेभ्यो हव्यं वहन्ति, इति ।

(प्र० ५ । अ० २ । वि० ३)

नाविधच्छन्दोयुक्तपुरोनुवाक्याद्यभिमानिनो देवा हविर्भाग्यो देवेभ्योऽपरक्ताः

प्राप्नुयुः । किं ब्रुवन्तो गता इति तदुच्यते—हे देवा भागरहितानि वयं

ग. मादीयानि हवीषि न वक्ष्यामो हविर्वहनं न करिष्याम इति ब्रुवन्तः ।

वापि शि० । होमकाले यच्चतुर्ग्रहणं तच्छन्दसां प्रीतिकरं भवतीति तेषां

भागमकल्पयन् । तत्र प्रथमग्रहणं पुरोनुवाक्याख्याया गायत्रीदेवतायास्तुष्टिकरम् ।
द्वितीयग्रहणं याज्याख्यायास्त्रिष्टुब्देवतायास्तुष्टिकरम् । तृतीयग्रहणं देवताख्याया जग-
तीदेवतायास्तुष्टिकरम् । चतुर्थग्रहणं वषट्काराख्याया अनुष्टुब्देवतायास्तुष्टिकरम् ।
अतश्चतुर्गृहीतेन होमे सति छन्दोदेवताः प्रीणन्ति । ताश्च प्रीताः सत्यो हव्यं
बहन्ति ।

तत्र द्वौ पक्षौ । सोमयौगसंकल्पादिकं कृत्वा दीक्षणीयेष्टेः प्रागेव प्रवर्ग्यसाधनं
महाधीरादिकं संपादनीयमित्येकः पक्षः । दीक्षायां समाप्तायां प्रवर्ग्यनुष्ठानकाल एव
संपादनीयमित्यपरः पक्षः । तत्र प्रथमपक्षे सावित्रहोमो विहितः । द्वितीयपक्षे मीमां-
सया होमं निवार्य केवलमन्त्रपाठं विधत्ते—

ब्रह्मवादिनो वदन्ति । होतव्यं दीक्षितस्य गृहा ३ इ न

होतव्या ३ मिति । हविर्वै दीक्षितः । यज्जुहुयात् । हवि-

ष्कृतं यजमानमग्नौ प्रदध्यात् । यन्न जुहुयात् । (२), इति ।

(प्र० ९ । अ० २ । वि० ४)

तत्र होमपक्षो न युज्यते । दीक्षितो हविःसंपादकत्वाद्भविरेव । तथा सति यदि
हविर्जुहुयात्तदानीं हविःसंपादकं यजमानमेवाग्नौ प्रक्षिपेत् ।

अहोमपक्षे तु—

यज्ञपरुरन्तरियात् यजुरेव वदेत् । न हविष्कृतं यजमा-

नमग्नौ प्रदधाति । न यज्ञपरुरन्तरेति, इति ।

(प्र० ९ । अ० २ । वि० ९)

यज्ञस्य होमलक्षणमङ्गमन्तरितं भवेत् । ततो दोषद्वयपरिहारायाऽऽहुतिप्रक्षेपं पा-
त्यज्य यजुरेव पठेत् । यद्यपि युञ्जते मून ईत्येषर्गेव तथाऽपि यजुर्वेदपठितत्वात्
यज्यतेऽनुष्ठान इति व्युत्पत्त्या वा यजुरित्युच्यते । अत्र होमाभावाद्यजमानस्य प्रक्षे-
पे न भवति । मन्त्रस्य पठितत्वाद्यज्ञाङ्गमपि नान्तरितं भवति ।

कल्पः—“देवस्य त्वा सवितुः प्रसव इत्याभिमादत्ते” इति । पाठस्तु—

देवस्य त्वा सवितुः प्रसवे । अश्विनोर्वा-

हुभ्याम् । पूष्णो हस्ताभ्यामाददे, इति ।

हेऽग्ने प्रेरकस्यान्तर्यामिनो देवस्य प्रेरणे सत्यश्विनोः संबन्धिभ्यां बाहुदण्डा-
पूष्णः संबन्धिभ्यां हस्ताभ्यां च त्वामाददे स्वी करोमि ।

१ क. ख. °क्याया । २ ग. °म् । दे° । ३ क. ख. °णं ज° । ४ ग. °यामे सं° । ५
°ति । यन्न जुहुयात्पुनस्तत्र । ६ क. °त् । ७ ° । ८ क. ख. इति ऋगेषा त° । ९ ख. °
युज्य° ।

तस्या अग्नेः खादिरत्वं विधत्ते—

गायत्री छन्दाश्च्यत्यमन्यत् । तस्यै वषट्कारोऽभ्यस्य शिरोऽच्छिनत् ।
तस्यै द्वेधा रसः परापतत् । पृथिवीमर्धः प्राविशत् । पशूनर्धः । यः
पृथिवीं प्राविशत् (३) । स खादिरोऽभवत् । यः पशून् । सोऽजाम् ।
यत्खादिर्यभिर्भवति । छन्दसामेव रसेन यज्ञस्य शिरः संभरति, इति ।
(प्र० १ । अ० २ । वि० ६)

गायत्रीदेवता सोमाहरणगर्वेणेतराणि च्छदांसि त्रिष्टुबादीन्यहमतिलब्धितवती-
त्यमन्यत् । तदा वषट्काराभिमानी देवः क्रुद्धः सन्नभ्यस्ययाऽऽभिमुख्येन प्राप्य तस्या
गायत्र्याः शिरोऽच्छिनत् । तस्माच्छिन्नप्रदेशाद्भिर्गता रसो द्वेधा भूत्वा पृथिवीं
पशूंश्च प्राविशत् । पृथिव्यां प्रविष्टः स भागः खादिरवृक्षोऽभूत् । पशुषु प्रवेष्टुं गतो
भागोऽजां प्राविशत् । अतोऽग्निः खादिरी कर्तव्या । तथा सति च्छन्दसां संब-
न्धिना रसेन यज्ञस्य शिरः प्रवर्ग्यरूपं संपादितं भवति । गायत्र्यां हि त्रिष्टुप्संबद्धं
जगतीसंबद्धं चाक्षरद्वयमन्तर्भूतमिति कद्रूश्चेत्यत्र प्रतिपादितम् । ततो गायत्रीरसः सर्व-
च्छन्दसां रसो भवति । महावीराख्यं पात्रं निष्पादयितुं मृत्खननार्थेभ्यस्तस्तीक्ष्णा
व्याममात्री काष्ठकुदालरूपाऽभिरित्युच्यते । व्यममात्रत्वादिलक्षणानि पञ्चमकाण्ड उखा-
संभरणप्रस्तावे दर्शितानि । अत एव सूत्रकारेण तल्लक्षणमिति दिश्यते— साश्रिक्या
व्याख्यातेति ।

खादिरेण सह विकल्पर्यं पक्षत्रयं विधत्ते—

यदौदुम्बरी । ऊर्वा उदुम्बरः । ऊर्जैव यज्ञस्य शिरः संभ-
रति । यद्वैष्णवी । तेजो वै वेणुः (४) । तेजसैव यज्ञस्य
शिरः संभरति । यद्वैकङ्कती । भा एवावरुन्धे, इति ।

(प्र० १ । अ० २ । वि० ७)

औदुम्बरफलस्योपदेशरूपेण भक्ष्यत्वादूर्गपत्वम् । ‘अग्निर्देवेभ्यो निलायत म वेणुं
गविशत्’ इत्युक्तत्वाद्वेणोस्तेजोरूपत्वम् । ‘अग्नेः सृष्टस्य यतः । विकङ्कतं भा आच्छत्’
इत्युक्तत्वाद्वैकङ्कतत्वेन भा दीप्तिः प्राप्नोति ।

अभ्यादाने मन्त्रं विनियुज्य व्याचष्टे—

देवस्य त्वा सवितुः प्रसव इत्यभिमादत्ते प्रसूत्यै । अश्विनोर्बाहुभ्यामित्याह ।
अश्विनौ हि देवानामध्वर्यू आस्ताम् । पूष्णो हस्ताभ्यामित्याह यत्यै, इति ।

(प्र० १ । अ० २ । वि० ८)

अभिररसि नारिररसि । अध्वरकृष्टेभ्यः ।

कल्पः—“अग्निरसि नारिरसीत्यग्निं मन्त्रयते” इति । अध्वरकृद्देवेभ्य इत्येतावान्मन्त्र-
शेषः । हे खननहेतो त्वं केनापि न हियसे न भज्यसे इत्यग्निः, असि । नृणां महा-
वीरार्थिनामुपकार(रि)त्वाभ्यारिरसि । देवेभ्यो देवार्थेऽध्वरकृद्यागनिष्पादिक्रऽसि ।

अस्मिन्मन्त्रे पूर्वभागस्य तात्पर्यं दर्शयति—

वज्र इव वा एषा । यदग्निः । अग्निरसि

नारिरसीत्याह शान्त्यै । (९), इति ।

(प्र० ९ । अ० २ । वि० ९)

तीक्ष्णाग्रत्वाद्वज्रसमानत्वम् । न हियसे नृणामुपकर्त्री चेत्युपलालनादुग्रस्य शान्तिः ।
अथवाऽरिर्न भवसीति नारिरित्युपलालनम् ।

उत्तरभागस्य तात्पर्यं दर्शयति—

अध्वरकृद्देवेभ्य इत्याह । यज्ञो वा अध्वरः ।

यज्ञकृद्देवेभ्य इति वावैतदाह, इति ।

(प्र० ९ । अ० २ । वि० १०)

कल्पः—“उत्तिष्ठ ब्रह्मणस्पत इति ब्रह्माणमामन्त्रयत उपोत्तिष्ठति ब्रह्मोभावुत्तरमै-
र्ध्वं जैपतः” इति । तस्या ऋचः पाठस्तु—

उत्तिष्ठ ब्रह्मणस्पते (१) । देवयन्तस्त्वेमहे । उपप्र-

यन्तु मरुतः सुदानवः । इन्द्रं प्राशूर्ध्वं वा सचा, इति ।

हे ब्रह्मणस्पते मन्त्रस्य पालक मृतखननदेशं प्रति गन्तुमस्मात्स्यानादुत्तिष्ठ । देव-
यन्तो देवानिच्छन्तो वयं त्वां ब्रह्माणमीमहे प्रार्थयामहे । सुदानवः शोभनस्य फलस्य
दातारो मरुतो देवा उपप्रयन्तु समीपे प्रकर्षेण गच्छन्तु । हे इन्द्र सचाऽस्माभिः स
प्राशूः प्रकर्षेण शीघ्रगामी भव ।

मन्त्रस्य तात्पर्यं दर्शयति—

उत्तिष्ठ ब्रह्मणस्पत इत्याह । ब्रह्मणैव यज्ञस्य शिरोऽच्छैति, इति ।

(प्र० ९ । अ० २ । वि० ११)

ऋत्विजा ब्रह्मारूप्यैर्(णै)व सह यज्ञस्य शिरोरूपं प्रवर्ग्यपात्रमच्छ प्राप्नुमोति
गच्छति ।

कल्पः—“ आददते कृष्णाजिनमनुनयन्त्यजां पुच्छगलामश्वं वृषाणमिति प्रैतु
ब्रह्मणस्पतिरिति प्राञ्चोऽश्वप्रथमो अभिप्रव्रजन्ति यत्र मृदं खनिष्यन्तः स्युः ” इति ।

पाठस्तु -

प्रैतु ब्रह्मणस्पतिः । प्र देव्येतु सूनृता । अच्छा वीरं

नर्यं पङ्क्तिराधसम् । देवा यज्ञं नयन्तु नः, इति ।

ब्रह्मणस्पतिर्मन्त्रस्य पालक ऋत्विग्ब्रह्मा प्रैतु प्रथमतो गच्छतु । सूनृता यज्ञसंबन्धिनी मन्त्रगतप्रियवाक्यरूपा देवी प्रकर्षेणैतु गच्छतु । किमर्थमिति तदुच्यते—नर्यं नृभ्यो यजमानेभ्यो हितं पङ्क्तिराधसं पाङ्क्तस्य यज्ञस्य साधकं वीरं महावीराख्यं पात्रमच्छ प्राप्तुं देवाः सर्वे नोऽस्मदीयं यज्ञं नयन्तु ।

प्रथमपादे प्रैतुशब्दस्य तात्पर्यं दर्शयति—

प्रैतु ब्रह्मणस्पतिरित्याह । प्रेत्यैव यज्ञस्य शिरोऽच्छैति, इति ।

(प्र० १०४ । अ० २ । वि० १२)

प्रेत्यैव प्रथमतो गत्वैव ।

द्वितीयपादे सूनृताशब्देन प्रियवाक्ययुक्तस्य यज्ञस्य विवक्षां दर्शयति—

प्र देव्येतु सूनृतेत्याह । यज्ञो वै सूनृता, इति ।

(प्र० १०४ । अ० २ । वि० १३) ।

तृतीयपादे पङ्क्तिराधसशब्देन धानाकरम्भादिपञ्चहविर्युक्तस्य यज्ञस्य विवक्षां दर्शयति—

अच्छा वीरं नर्यं पङ्क्तिराधसमित्याह (६) । पाङ्क्तो हि यज्ञः, इति ।

(प्र० १०४ । अ० २ । वि० १४)

चतुर्थपादे देवा यज्ञं नयन्तु न इत्यस्य तात्पर्यं दर्शयति—

देवा यज्ञं नयन्तु न इत्याह । देवानेव यज्ञनियः कुरुते, इति ।

(प्र० १०४ । अ० २ । वि० १५)

यज्ञनियो यज्ञस्य नेतृन्प्रवर्तकान् ।

देवीं द्यावापृथिवीं अनु मेऽमृसाथाम् ।

कल्पः—“ उत्तरेण मृत्वननं कृष्णाजिनं प्राचीनग्रीवमुत्तरलोमाऽऽस्तीर्य देवी द्यावापृथिवी इति मृत्वननमभिमन्त्रयते ” इति । ३. अनु मेऽमृसाथामिति मन्त्रशेषः । हे द्यावापृथिव्यौ मे मदीयं व्यापारमन्वमृसाथां युवयोरनुमतं कुरुतम् ।

मन्त्रस्य देवतयोरभ्यनुज्ञायां तात्पर्यं दर्शयति—

देवी द्यावापृथिवी अनु मेऽमृसाथामित्याह ।

आभ्यामेवानुमतो यज्ञस्य शिरः संभरति, इति ।

(प्र० १०४ । अ० २ । वि० १६)

ऋध्यासमद्य । मखस्य शिरः (२) ॥

कल्पः—“ऋध्यासमद्येति मृत्त्वनेऽभ्रिया प्रहृत्य मखस्य शिर ईत्युपादाय ” इति ।
अद्यास्मिन् यज्ञ ऋध्यासं कर्मणा समृद्धो भूयासम् । इदं मृद्रूपं मखस्य शिरो यज्ञस्य
शिरःस्थानीयं प्रवर्ग्यपात्ररूपम् ।

मन्त्रद्वयं सहैव व्याचष्टे—

ऋध्यासमद्य मखस्य शिर इत्याह । यज्ञो वै मखः ।

ऋध्यासमद्य यज्ञस्य शिर इति वावैतदाह, इति ।

(प्र० ९ । अ० २ । वि० १७)

मखाय त्वा । मखस्य त्वा शीर्ष्णे ।

कल्पः—“मखाय त्वेति हरति मखस्य त्वा शीर्ष्णे इति कृष्णाजिने निवपति”
इति । मृत्तिके त्वां मखाय यज्ञार्थं हरामीति शेषः । तथा त्वां मखस्य यज्ञस्य
शीर्ष्णे शिरोरूपप्रवर्ग्यार्थं निर्वपामीति शेषः ।

मन्त्रद्वयं सहैव व्याचष्टे—

मखाय त्वा मखस्य त्वा शीर्ष्णे इत्याह । निर्दिश्यैवैनद्धरति (७) इति ।

(प्र० ९ । अ० २ । वि० १८)

निर्दिश्यैव यज्ञार्थमिह हरणनिर्वपणे कथयित्वैवैनन्मृत्स्वरूपं हरति निर्वपति चेति
द्रष्टव्यम् ।

यदुक्तं सूत्रकारेण—“एवं द्वितीयं तृतीयं च हरति तूष्णीं चतुर्थं यावतीं मृदं प्रव-
र्ग्यपात्रेभ्य आप्तां मन्यते” इति । तदिदं विधत्ते—

त्रिहरति । त्रय इमे लोकाः । एभ्य एव लोकेभ्यो

यज्ञस्य शिरः संभरति । तूष्णीं चतुर्थं हरति ।

अपरिमितादेव यज्ञस्य शिरः संभरति, इति ।

(प्र० ९ । अ० २ वि० १९)

वक्ष्यमाणसंभारेभ्यो मृदः प्राथम्यं विधत्ते—

मृत्स्वनादग्रे हरति । तस्मान्मृत्स्वनः करुण्यतमः । इति ।

(प्र० ९ । अ० २ । वि० २०)

ये च वराहविहतादयः संभारास्तेभ्योऽग्रे प्रथममेव, मृदं स्वात्वा तस्मान्मृत्स्वनाद्-
र्तान्मृदं हरेत् । यस्मादयं मृत्स्वनः स्वकीयां वेदनामगणयित्वा यजमानोपकारार्थं मृदं
प्रयच्छति । तस्मादयमतिशयेन करुण्यः कृपालुः । ततो मृत्स्वनादेव मृदं हरेत् । न
त्वन्यतो यतः कुतश्चिन्मृदानेया ।

इत्यत्यग्र आसीः ।

कल्पः—“एवमितरान्संभारानभिमन्त्रणे विकारः, इत्यत्यग्र आसीरिति वराहविह-
म्” इति । येन प्रकारेण मृदो हरणमुक्तं तेनैव प्रकारेणेतरे सर्वे संभाराः संपादनीयाः ।
भिमन्त्रणे तु तत्र तत्र मन्त्रविशेषोऽस्ति । ‘देवी द्यावापृथिवी’ इति पूर्वत्र मृदोऽ-
मन्त्रणम् । इह त्वित्यत्यग्र आसीरिति मन्त्रः । वराहो दंष्ट्रया यं मृद्विशेषं संपादयति
मृत्स्वरूपं वराहविहतम् । हे वराहविहतेत्यत्यग्र एतावति पुरोदेशे त्वमासीः ।

अभिमन्त्रितस्य वराहविहतस्याऽऽहरणे मन्त्रान्दर्शयति—

ऋध्यासमद्य । मखस्य शिरः । मखाय

त्वा । मखस्य त्वा शीर्ष्णे, इति ।

एते मन्त्राः पूर्ववद्व्याख्येयाः ।

एतेषां वराहविहतसंभारमन्त्राणां तात्पर्यं दर्शयति—

इत्यत्यग्र आसीरित्याह । अस्यामेवाच्छम्ब-

× ट्कारं यज्ञस्य शिरः संभरति, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० २ । विभा० २१)

यावद्वराहविहतमस्ति, एतावती सर्वा भूमिर्वराहेणोद्धृतत्वात् । एतच्चाऽऽधानब्राह्मणे—
वराहो रूपं कृत्वा’ इत्यादिना विस्पष्टमाम्नातम् । अतो वराहविहतसंभारेणास्यामेव
स्यामपि पृथिव्यामच्छम्बट्कारमल्पोऽप्यंशो व्यर्थो यथा न भवति तथा कृत्वा यज्ञस्य
रः संपादितं भवति ।

कल्पः—“देवीर्वस्त्रीरिति वल्मीकवपाम्” इति । अभिमन्त्रयत इति शेषः ।

उस्तु—

देवीर्वस्त्रीरस्य भूतस्य प्रथमजा ऋतावरीः, इति ।

वल्मीकस्य निष्पादिकाः क्षुद्रजन्तुस्वरूपा वरुणः । हे वरुणो देव्यो यूयमस्य
स्य प्राणिजातस्य प्रथमजाः प्रथमत उत्पन्नाः । ऋतावरिर्यज्ञवत्यः संभाररूपेण
निष्पादकत्वात्तादृश्यो भवथेति शेषः ।

अनेन मन्त्रेणाभिमन्त्रिताया वल्मीकवपायाः संभरणमन्त्रानाह—

ऋध्यासमद्य । मखस्य शिरः (३) मखाय

× अच्छं वषट्कारमिति ग. पुस्तके शोधितः पाठः ।

त्वा । मखस्य त्वा शीर्ष्णे, इति ।

पूर्ववद्व्याख्येयम् ।

वल्मीकवपायाः संभरणं विधत्ते—

ऊर्जं वा एत५ रसं पृथिव्या उपदीका उद्दिहन्ति

(८) । यद्वल्मीकम् । यद्वल्मीकवपासंभारो भवति ।

ऊर्जमेव रसं पृथिव्या अवरुन्धे । अथो श्रोत्र-

मेव । श्रोत्र५ ह्येतत्पृथिव्याः । यद्वल्मीकः, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० २ । विभा० २२)

वल्मीकं यद्विद्यते तदेतदुपदीकाः पूर्वोक्ता वदयः, पृथिव्याः सकाशादत्रहेतुमे
रसं मृदमुद्धृत्य निष्पादयन्ति । अतो वल्मीकवपायाः संभरणेन भूमिसारमूर्जमे
प्राप्नोति । अपि च कर्णशङ्कुल्याकारसाम्याद्वल्मीको भूमेः श्रोत्रमेव । तस्माद्वल्मी-
कवपा प्रशस्ता ।

श्रोत्रवेदनं प्रशंसति—

अबधिरो भवति । य एवं वेद, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० २ । विभा० २३)

इद्रस्यौजोऽसि ।

कल्पः—“ इद्रस्यौजोऽसीति पूतीकान् ” इति । हे पूतीकसमूहेन्द्रस्यौजो बलमसि
अनेन मन्त्रेणाभिमुखितानां पूतीकानां संभरणमन्त्रानाह—

ऋध्यासंमद्य । मखस्य शिरः । मखायं

त्वा । मखस्य त्वा शीर्ष्णे, इति ।

पूर्ववद्व्याख्येयम् ।

पूतीकसंभरणं विधत्ते—

इन्द्रो वृत्राय वज्रमुदयच्छत् । स यत्र यत्र

पराक्रमत (९) । तत्राध्रियत । स पूतीक-

स्तम्भे पराक्रमत । सोऽध्रियत । सोऽब्रवीत् ।

ऊर्तिं वै मे धा इति । तदपूतीकानामपूतीकत्वम् ।

यदपूतीका भवन्ति । यज्ञायैवोति दधति, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० २ । विभा० २४)

पुरा कदाचिदिन्द्रो वृत्रवधार्थं वज्रमुद्यम्य प्रेरितवान् । तदानीं स इन्द्रो यत्र
देशे पराक्रमत वज्रप्रक्षेपलक्षणं पराक्रमं कृतवांस्तत्र सर्वत्र नाध्रियत पलायनात्

रस्तेन वज्रेण धृतः प्रहृतो नाऽऽसीत् । ततः स इन्द्रो विचार्य पूतीकस्तम्बसमीपे
शचिदवस्थितं वृषं प्रति पराक्रमत वज्रक्षेपलक्षणं पराक्रमं कृतवान् । तदानीं स
। पूतीकस्तम्बेनावरुद्धमार्गः पलायितुमशक्तस्तेन वज्रेणाध्रियत प्रहृतोऽभूत् । तदानीं
तुष्टः स इन्द्रोऽब्रवीत्पूतीकस्तम्बं प्रत्येवमब्रवीत् । हे पूतीकस्तम्ब म छतिं मदीय-
कमरक्षां धा धृतवानसि इत्यूतीधारकत्वात्तेषां * पूतीकानामूतीकेति नाम संपन्नम् ।
। संभरणे सति यज्ञस्य रक्षां ते संपादयन्ति ।

अग्निजा असि प्रजापते रेतः ।

कल्पः— “अजलोमानि कृष्णाजिनलोमानि च संसृज्याग्निजा असि प्रजापते रेतः”
। हे द्विविधलोमसंघ त्वमाग्निजा असि । आग्नेयी वा एषा यदजेत्यजाया आग्ने-
श्रवणात्, अग्निर्देवेभ्यो निलायत कृष्णो रूपं कृत्वेति श्रवणाच्चोभयस्वाग्नि-
भिप्रेत्य तल्लोम्नामग्निजत्वमुक्तम् । महावीरदार्यहेतुत्वात्प्राजापत्ये(त्य)सृष्टौ लोम्नां
त्वम् ।

अनेनाभिमान्त्रितस्य द्विविधलोमसंघस्य संभरणमन्त्रानाह—

ऋध्यासंघ्य । मखस्य शिरः (४) ।

मखायं त्वा । मखस्य त्वां शीर्ष्णे, इति ।

पूर्ववद्व्याख्येभ्यः ।

प्रजापते रेत इत्यनेन प्रजापतिसृष्ट्या गायत्र्या रसोऽजां प्राविशत्, स एव विष्-
। इत्येतद्दर्शयति—

अग्निजा असि प्रजापते रेत इत्याह । य एव रसः

पशून्प्राविशत् (१०) । तमेवावरुन्धे, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० २ । विभा० २९)

पूर्वोक्तानां मृत्तिकावराहविहतवल्मीकवपापूतीकाजकृष्णाजिनलोमरूपाणां संभाराणां
संख्यां प्रशंसति—

पञ्चैते संभारा भवन्ति । पाङ्क्तो यज्ञः । यावा-

नेव यज्ञः । तस्य शिरः संभरति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० २ । विभा० २९)

धानाकरम्भादिहविष्पञ्चकयोगात्पाङ्क्तो यज्ञो यावानस्ति तस्य सर्वस्य शिरः
रगतया पञ्चसंख्यया संपादितं भवति ।

* मूलस्योतीकानामिति पदस्य व्याख्यानमेतदिति भाति ।

एतेषां संभारद्रव्याणां कृष्णाजिने संभरणं विधत्ते—

यद्ग्राभ्याणां पशूनां चर्मणा संभरेत् । ग्राभ्यान्पशूञ्शुचाऽ-
र्पयेत् । कृष्णाजिनेन संभरति । आरण्यानेव पशूञ्शुचाऽ-
र्पयति । तस्मात्समावत्पशूनां प्रजायमानानाम् (११) ।
आरण्याः पशवः कनीयाः । शुचा ह्यताः, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० २ । विभा० २७०)

ग्राभ्याणां गवादिपशूनां चर्मणा संभरणे सति तान्पशूञ्शुचा शोकेन रोमादि
जनितेन योजयेत् । तन्मा भूदिति कृष्णाजिनेनैव सर्वं संभरणीयम्, कृष्णमृगस्या
रप्यजत्वादारण्यानेव पशून्महावीरजनितेन संतापेन योजयति । यस्मादारण्येनैव संभ-
रणादारण्याः पशवः शुचा योजिताः, तस्मात्समावत्प्रजायमानानां सामे
नोत्पद्यमानानामपि द्विविधानां पशूनां मध्य आरण्या एव पशवः कनिष्ठाः
न हि जना गवाश्चादिषु यावन्तमादरं तावन्तं कृष्णाजिनमृगेषु कुर्वन्ति ।

कृष्णाजिनस्य सलोमके भागे संभरणं विधत्ते—

लोमतः संभरति । अतो ह्यस्य मेध्यम्, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० २ । विभा० २८१)

लोमतो लोमवति प्रदेशे संभरेत् । अतो लोम[व]तः प्रदेशादस्य कृष्णाजिन
मेध्यं यागयोग्यः संभारः संपद्यते ।

कल्पः—“आयुर्धेहि प्राणं धेहीत्यश्वेनावघ्राप्य” इति । पाठस्तु—

आयुर्धेहि प्राणं धेहि । अपानं धेहि व्यानं

धेहि । चक्षुर्धेहि श्रोत्रं धेहि । मनो धेहि

वाचं धेहि । आत्मानं धेहि प्रतिष्ठां

धेहि । मां धेहि मयि धेहि, इति ।

हे, अश्व मृदमाघ्राय यजमानस्याऽऽयुरादीन्संपादय । मां यजमानं धेहि पो-
अपेक्षितं धनादिकं मयि यजमाने धेहि स्थापय ।

यदुक्तं सूत्रकारेण—“बहव आर्याः परिगृह्य हरन्त्युत्तरेण विहारमुद्धते च
स्मिन्तोपोसे परिश्रिते निदधति” इति । तदेतदर्थैर्नयनमार्गाणां च बहुत्वं स्थाप-
विशेषं च क्रमेण विधत्ते—

परिगृह्याऽऽयन्ति । रक्षसामपहत्यै । बहवो हरन्ति । अपचिति-

मेवास्मिन्दधाति । उद्धते सिकतोपोसे परिश्रिते निदधति शान्त्यै, इति ।

(प्रपा० १ । अनु० २ । विभा० २९)

आयन्त्यागच्छेयुः । आर्याणां परिग्रहणेन रक्षांस्यपहतानि भवन्ति । तेषां बहु-
त्वेनास्मिन्द्रव्ये पूजा कृता भवति । भूमेरुद्धननेन सिकतावापेन परितस्तिरोधानकरणेन
च तस्मिन्दशेऽवस्थापितस्य द्रव्यस्योपद्रवपरिहाररूपा शान्तिर्भवति ।

मधु त्वा मधुला करोतु ।

कल्पः—“मधु त्वा मधुला करोत्विति मदन्तीभिरुपसृजति” इति । हे संभारसम्-
हरूप द्रव्य मधु त्वा पूर्वमपि मधुरं महावीरनिष्पादनयोग्यं मृदुरूपं त्वामयं मदन्ती-
संसर्गः पुनरपि मधुला माधुर्ययुक्तं सौकार्य(कुमार्य)युक्तं करोतु ।

अनेन मन्त्रेण साध्यं मदन्तीमेलनं विधत्ते—

मदन्तीभिरुपसृजति (१२) । तेज एवास्मिन्दधाति, इति ।

(प्रपा० १ । अनु० २ । विभा० ३०)

तस्मा आपो मदन्त्यः, तन्मेलनादस्मिन्द्रव्ये तेजः संपादितं भवति ।

यद्यपि जलमेलनादेव महावीरनिष्पादनसामर्थ्यरूपं तेजः संपद्यते । तथाऽपि मन्त्रे-
णैव सामर्थ्यातिशयाय मन्त्रपाठ इत्येतद्दर्शयति—

मधु त्वा मधुला करोत्वित्याह । ब्रह्मणैवास्मिन्तेजो दधाति, इति ।

(प्रपा० १ । अनु० २ । विभा० ३१)

अथास्मिन्द्रव्ये मेलयितव्यं द्रव्यान्तरं विधत्ते—

यद्गाम्याणां पात्राणां कपालैः सःसृजेत् । ग्राम्याणि

पात्राणि शुचाऽर्पयेत् । अर्मकपालैः सःसृजति । एतानि

वा अनुपजीवनीयानि । तान्येव शुचाऽर्पयति, इति ।

(प्रपा० १ । अनु० २ । विभा० ३२)

गृहेषु पाकाद्यर्थानि भाण्डानि ग्राम्यपात्राणि तदीयकपालैः संसर्गे सति तानि शुचा
शोकेन स(भ)ङ्गरूपेण योजितानि भवन्ति । तन्मा भूदित्यर्मकपालैर्मिश्रयेत् । अर्मशब्देन
चिरंतने जीर्णग्रामदेशेऽवस्थिता भाण्डांशा उच्यन्ते । तानि प्राणिभिरुपजीवितुमयोग्या-
न्यतस्तेषां शुचा योजनेऽपि न कश्चिद्बाधः ।

द्रव्यान्तरं विधत्ते—

शर्कराभिः सःसृजति धृत्यै । अथो शंत्वाय, इति ।

(प्रपा० १ । अनु० २ । विभा० ३३)

शर्कराः क्षुद्रपाषाणाः, तत्संसर्गे सति महावीरस्य धृतिर्दाढ्यं भवति । अपि च शं
मुखं कुर्वन्तीति शर्करानामनिरुक्तेस्तद्योगः शंत्वाय सुखसिद्धये भवति । एतच्चाऽऽ-
धानप्रकरणे समाम्नातम्—‘ शं वै नोऽभूदिति । तच्छर्कराणां शर्करत्वम्’ इति ।

द्रव्यान्तरं विधत्ते—

अजलोमैः सःसृजति । एषा वा अग्नेः प्रिया तनूः ।

यदजा । प्रिययैवैनं तनुवा सःसृजति । अथो तेजसा, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० २ । विभा० ३४)

अजान्न्योः प्रजापतिमुखजत्वेन सोदरत्वात्प्रियत्वम् । अपि चाग्नेः स्वेनैव तेजोरूप-
त्वाच्चेजसा द्रव्यं संसृष्टं भवति—

द्रव्यान्तरं विधत्ते—

कृष्णाजिनस्य लोमभिः सःसृजति । यज्ञो वै

कृष्णाजिनम् । यज्ञेनैव यज्ञः सःसृजति, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० २ । विभा० ३५)

अवघातप्रस्तावे यज्ञो देवेभ्यो निलायत कृष्णो रूपं कृत्वेत्युक्तत्वात्कृष्णाजिनस्य
यज्ञत्वम् । तल्लोमरूपेण यज्ञेनैव महावीरद्रव्यरूपो यज्ञः संसृष्टो भवति ।

याज्यायै न जुहुयादविशद्वेणुः शान्त्यै षड्क्तिराश्रममित्याह हरति दिहन्ति

पराक्रमताविशत्प्रजायमानानां सृजति शंत्वायाद्यौ च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके षष्ठमप्रपाठके द्वितीयोऽनुवाकः ॥ २ ॥

महावीरनिर्माणाय देशविशेषं ब्राह्मणगततृतीयानुवाके विधत्ते—

पारिश्रिते करोति । ब्रह्मवर्चसस्य परिगृहीत्यै, इति ।

(प्रपा० ५ । अ० ३ । विभा० १)

योऽयं देशः पारिश्रितः कटादिभिरावृतस्तस्मिन्पारिश्रिते महावीरं करोति । तदेतं
ब्रह्मवर्चसपारिग्रहाय भवति ।

तत्र नियमं कंचिद्विधत्ते—

न कुर्वन्नभिप्राण्यात् । यत्कुर्वन्नभिप्राण्यात् । प्राणाञ्छुचाऽ-

र्पयेत् । अपहाय प्राणिनि । प्राणानां गोपीथाय, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ३ । विभा० २)

सोऽयं तदानीं नाभिप्राण्यात्तदाभिमुख्येन श्वासं न कुर्यात् । तत्करणे स्वकीय-
प्राणा दुःखेन योजिता भवन्ति । तस्मान्मुखमपहाय परतो नीत्वा श्वासं कुर्यात् । तं
प्राणानां रक्षणाय भवति ।

नियमान्तरं विधत्ते—

न प्रवर्ग्यं चाऽऽदित्यं चान्तरेयात् । यदन्तरेयात् । दुश्कर्मा स्यात् ।
(१) । तस्मान्नान्तराग्यम् । आत्मनो गोपीधाय, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ३ । विभा० ३)

यत्र प्रवर्ग्यपात्राणि तिष्ठन्ति तत्र सूर्यश्चेत्प्राच्यां वसेत्तदानीं स्वयं प्रतीच्यां तिष्ठेत् ।
सूर्यस्य प्रतीच्यामवस्थाने स्वयं प्राच्यां तिष्ठेत् । एवं सति प्रवर्ग्यादित्ययोर्मध्येऽन्तराग्यो
न भवेत् । अन्तराग्ये तु कुष्ठरोगी स्यात् । अतः स्वशरीररक्षार्थमन्तराग्यं न कुर्यात् ।
मृत्पात्रनिर्माणे साधनं विधत्ते—

वेणुना करोति । तेजो वै वेणुः । तेजः
प्रवर्ग्यः । तेजसैव तेजः समर्धयति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ३ । विभा० ४)

कुम्भनिर्माणार्थं कुम्भकाराः काष्ठेन यं व्यापारं कुर्वन्ति तमत्र वेणुना कुर्यान्नितु
दारुणा । “ अग्निर्देवेभ्यो निहायत स वेणुं प्राविशत् ” इति श्रुत्या वेणोस्तेजस्त्वं तप्त-
वृताधारत्वात्प्रवर्ग्यपात्रमपि तेजः । अतो वेणुरूपेण तेजसा प्रवर्ग्यरूपं तेजः समृद्धं
करोति ।

मखस्य शिरोऽसि (५) ।

कल्पः—“ संपिष्ट्य मृदं मखस्य शिरोऽसीति पिण्डं कृत्वा ” इति । हे मृत्पिण्ड
त्वं यज्ञस्य शिरःस्थानीयोऽसि ।

प्रवर्ग्यार्थस्य द्रव्यस्य शिरःस्थानीयत्वं विशदयति—

मखस्य शिरोऽसीत्याह । यज्ञो वै मखः । तस्यै-
तच्छिरः । यत्प्रवर्ग्यः (२) । तस्मादेवमाह, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ३ । विभा० ५)

प्रथमानुवाके धनुष्कोट्योच्छिन्नं यज्ञपुरुषस्य शिरो द्यावापृथिव्योरनुवर्तनात्प्रवर्ग्यनाम
पत्रमित्युक्तम् । तस्मान्मखस्य शिरोऽसीतिमन्त्रोक्तमुपपन्नम् ।

यज्ञस्य पदे स्थः ।

कल्पः—“ यज्ञस्य पदे स्थ इत्यङ्गुष्ठाभ्यां निगृह्य ” इति । आर्द्रस्य पिण्डस्यो-
र्यङ्गुष्ठद्वयग्रहेण निष्पन्नविन्दुद्वयाकारे हे लाञ्छने युवां यज्ञस्य पादौ भवथः ।

एतयोर्यज्ञपादत्वे शास्त्रप्रसिद्धिं दर्शयति —

यज्ञस्य पदे स्थ इत्याह । यज्ञस्य ह्येते पदे । अथो प्रतिष्ठित्यै, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ३ । विभा० ६)

समानरूपत्वेन द्वित्वेन च पादसादृश्यादित्थं कर्तव्यम् । अपि च पादद्वयसादृश्येन प्रतिष्ठार्थमेतद्वति ।

कल्पः—“महावीरं करोति त्र्युद्धि पञ्चोद्धिमपरिमितोद्धि वा प्रादेशमात्रमूर्ध्वसानुमु-
पारिष्ठादासेचनवन्तं मध्ये संनतं वार्यव्यप्रकारं गायत्रेण त्वा छन्दसा करोमीति प्रथमं
त्रैष्टुभेनेति द्वितीयं जागतेनेति तृतीयमपि वा सर्वैरैकैकम्” इति । पाठस्तु—

गायत्रेण त्वा छन्दसा करोमि । त्रैष्टुभेन त्वा छन्दसा
करोमि । जागतेन त्वा छन्दसा करोमि, इति ।

हे प्रथम महावीर त्वां गायत्रच्छन्दोदेवतासामर्थ्येन निष्पादयामि । एवं द्वितीयतृ-
तीययोर्महावीरयोस्तैष्टुभजागतमन्त्रौ व्याख्येयौ ।

मन्त्रेषु गायत्रादिपदानामुपयोगं दर्शयति—

गायत्रेण त्वा छन्दसा करोमीत्याह । छन्दोभिरेवैनं करोति, इति ।

(प्रपा० १ । अनु० ३ । विभा० ७)

एतेषां मन्त्राणां पाठेन महावीरस्य छन्दोदेवताभिर्निष्पादनं भवति ।

एकैकस्मिन्महावीरे कक्षयात्रयं विधत्ते—

त्र्युद्धि करोति । त्रय इमे लोकाः । एषां लोकानामाप्त्यै, इति ।

(प्रपा० १ । अनु० ३ । विभा० ८)

माण्डस्योपरि भाण्डान्तरप्रक्षेपे यादृश आकाशो भवति तादृश आकार उद्धिरित्यु-
च्यते । ऊर्ध्वाधोभावेनावस्थितभाण्डत्रयवन्निविधा उद्ध्यो(द्धयो) यस्य महावीरस्य
सोऽयं त्र्युद्धिः । तत्र त्रित्वसाम्याल्लोकत्रयप्राप्तिः पूर्वं व्याख्याता ।

छन्दःप्रतिपादकैर्मन्त्रैस्तन्निष्पादनं विधत्ते—

छन्दोभिः करोति (३) । वीर्यं वै छन्दाश्सि । वीर्येणैवैनं करोति, इति ।

(प्रपा० १ । अनु० ३ । विभा० ९)

वीर्यप्रदत्वाद्गायत्र्यादिच्छन्दसां वीर्यरूपत्वम् ।

मखस्य रास्नाऽसि ।

कल्पः—“मखस्य रास्नाऽसीत्युपबिलं रास्नां करोति” इति ।

बिलस्य समीपे वर्तमान हे बलयाकर त्वं यज्ञस्य रास्ना रक्षनाऽसि ।
काञ्चीदाम कण्ठाभरणं वा तद्वत् ।

अदितिस्ते बिलं गृह्णातु । पाङ्केन छन्दसा ।

कल्पः—“अदितिस्ते बिलं गृह्णात्विति वेणुपर्वणा बिलं करोति” इति । पाङ्केन छन्दसेति मन्त्रशेषः । हे महावीर पङ्क्तिच्छन्दोदेवतया सहादितिर्भूमिदेवी ते तव बिलं गृह्णातु स्वी करोतु ।

तमेतं मन्त्रं विनियुङ्क्ते—

यजुषा बिलं करोति व्यावृत्त्यैः इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ३ । विभा० १०)

लौकिकेषु मृत्पात्रेषु मन्त्रमन्तरेणैव कुम्भकारा बिलं कुर्वन्ति । अत्र तु मन्त्रेणेति ग्राह्यं ।

महावीरस्य प्रादेशपरिमाणं हस्ताभिनयेन विधत्ते—

इयन्तं करोति । प्रजापतिना यज्ञमुखेन संमितम्, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ३ । विभा० ११)

यज्ञपुरुषस्य शिरश्चिबुकयोर्मध्यवर्ति प्रादेशमात्रम् । प्रजापतिश्च वैश्वानरविद्यायां देशमात्रत्वेनोपास्यः । यस्त्वेतदेवं प्रादेशमात्रमिति छन्दोगैराम्नातत्वात् । अतः देशमात्रो महावीरः प्रजापतिना यज्ञमुखेन च सदृशो भवति ।

तदेव परिमाणमनूद्य प्रशंसति—

इयन्तं करोति । यज्ञपुरुषा । संमितम्, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ३ । विभा० १२)

यज्ञस्य परुरङ्गमैन्द्रवायवादिग्रहपात्रं तेन सादृश्यं प्रादेशमात्रत्वे संपद्यते । अप्यनूद्य प्रशंसति—

इयन्तं करोति । एतावद्वै पुरुषे वीर्यम् । वीर्यसंमितम् (४), इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ३ । विभा० १३)

पुरुषशरीरे वीर्यं दर्शनश्रवणादिसामर्थ्यं प्रादेशपरिमिते मुखे विद्यते । अतो वीर्य-
दृश्यमेतस्य भवति ।

अर्थं परिमाणाभावरूपं पक्षान्तरं विधत्ते—

अपारिमितं करोति । अपारिमितस्यावरुद्ध्यै, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ३ । विभा० १४)

परिमाणनियत्यभावेनापि निमित्तेन बहुलं फलं संपद्यते ।

यदुक्तं सूत्रकारेण—‘ उपविलं ग्रीवां करोति ’ इति, तदत्र विधत्ते—

परिग्रीवं करोति धृत्यै, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ३ । विभा० १९)

ग्रीवायाः पारितः परिग्रीवं तत्र वलयाकारो धारणायोपयुज्यते ।

सूर्यस्य हरसा श्राय ।

कल्पः—“ सूर्यस्य हरसा श्रायेत्युत्तरतः सिकतासु प्रतिष्ठाप्य ” इति । हे महावीर सूर्यस्य हरसा तेजसाऽऽतपेन श्रायं पक्कः शुष्को भव ।

मन्त्रस्य स्पष्टार्थतां दर्शयति—

सूर्यस्य हरसा श्रायेत्याह । यथा यजुरेवैतत्, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ३ । विभा० १९)

मखेऽसि (६) ॥

कल्पः—“ मखेऽसीत्यनुवक्षिते ” इति । हे महावीर त्वं यज्ञसाधनत्वान्महं यज्ञस्वरूपोऽसि ।

पते शिरं ऋतावरीर्ऋध्यासंमद्य मखस्य शिरः शिरः

शिरोऽसि नवं च ॥

इयंति देवीरिन्द्रस्यौजोऽस्याशिजा अस्यायुर्धेहि प्राणं पञ्च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके चतुर्थप्रपाठके

द्वितीयोऽनुवाकः ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीय-
तैत्तिरीयारण्यकभाष्ये चतुर्थप्रपाठके द्वितीयोऽनुवाकः ॥ २ ॥

अथ चतुर्थे तृतीयेऽनुवाकः ।

द्वितीये महावीरनिर्माणमुक्तं तृतीये तत्संस्कार उच्यन्ते । कल्पः—“ वृष्णो ज स्येति सकृद्गार्हपत्ये प्रदीप्य प्रथमकृतं महावीरं शफाम्यां परिगृह्य धूपयति वृ अश्वस्य निष्पदसि ” इति । पाठस्तु—

वृष्णो अश्वस्य निष्पदसि । वरुणस्त्वा धृतव्रत

आधूपयतु । मित्रावरुणयोर्ध्रुवेण धर्षणा, इति ।

हे महावीर त्वं वृष्णः सेचनसमर्थस्याश्वस्य संबन्धि निष्पन्निःसृतं यच्छकृत्-
तेन तद्रूपोऽसि । तादृशं त्वां धृतव्रतः स्वीकृतानियमो वरुणो देव आधूपयतु सर्वतो
तेन करोतु । मित्रावरुणयोः संबन्धी ध्रुवो धर्मास्थितः पुण्यविशेषस्तद्रूपेण द्रव्येण
यत्त्वित्यन्वयः ।

अनेन मन्त्रेण साध्यं धूपनं विधत्ते—

अश्वशकेन धूपयति । प्राजापत्यो वा अश्वः सयोनित्वाय, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ३ । विभा० १७)

शकशब्देन शकृदुच्यते । अश्वस्य प्रजापत्यक्षिजन्यत्वात्प्राजापत्यत्वम् । अतोऽ-
बन्धिधूपेन सर्वकारणभूतप्राजापातिसंबन्धासिद्धेः सयोनित्वं भवति ।

मन्त्रोक्तमश्वं शकृच्चाऽऽदित्यरूपेण च्छन्दोरूपेण च प्रशंसति—

वृष्णो अश्वस्य निष्पदसीत्याह । असौ वा

आदित्यो वृषाऽश्वः तस्य च्छन्दोऽसि निष्पत् ।

(९) । छन्दोभिरेवैनं धूपयति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ३ । विभा० १८)

कल्पः—“अग्नेण गार्हपत्यमवटं स्वात्वा लोहितपचनीयैः संभारैरवस्तीर्य तेषु महावी-
पावहरति, लोहितपचनीयैः संभारैः प्रच्छाद्य गार्हपत्ये मृज्जानादीप्योपोषत्यर्चिषे
धेतैः प्रतिमन्त्रं प्रतिदिशमपि वा सर्वैः सर्वतः” इति । पाठस्तु—

अर्चिषे त्वा । शोचिषे त्वा ।

ज्योतिषे त्वा । तपसे त्वा, इति ।

अर्चिरादयः शब्दा ज्वालाविशेषवाचिनः । हे महावीर त्वामर्चिरादिभ्यः समर्प-
यामि ।

एतैर्मन्त्रैर्यजमानस्य शरीरकान्तिः संपद्यत इति दर्शयति—

अर्चिषे त्वा शोचिषे त्वेत्याह । तेज एवास्मिन्दधाति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ३ । विभा० १९)

कल्पः—“पच्यमानान्मैत्र्योपचरत्यर्भीमं महिना दिवमित्युत्तरया वा” इति । तयो-
र्गोर्गोचोः पाठस्तु—

अभीमं महिना दिवम् । मित्रो बभूव सप्रथाः । उत

श्रवसा पृथिवीम् (१) । मित्रस्य चर्षणीधृतः । श्रवो

देवस्य सानसिम् । शुभ्रं चित्रश्रवस्तमम्, इति ।

दिव्यं दीप्यमानमिमं महावीरमभिलक्ष्य मित्रो देवः सप्रथा विस्तारसहितो बभूव
स्वकीयां मैत्रीं विस्तृतवान् । उतापि च पृथिवीमभिलक्ष्य श्रवसा कीर्त्या सम्पन्न
बभूव । अस्यां सर्वस्यां पृथिव्यां महावीरस्य कीर्तिं विस्तृतवानित्यर्थः । दिवं मित्रं
द्युलोक इति वा व्याख्येयम् । चर्षणीधृतो मनुष्यान्मैत्र्या धारयतो मित्रस्य देवस्य
सानासिं दानशीलं श्रवः श्रवणं कीर्तिरूपं सर्वं वदन्तीति शेषः । द्युन्नं मित्रेण दत्तं
धनं चित्रश्रवस्तममतिशयेन विचित्रकीर्तियुक्तं वर्तते ।

मन्त्रयोः फलं दर्शयति—

वारुणोऽभीद्वः । मैत्रियोपैति शान्त्यै, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ३ । विभा० २०)

सिद्धयै त्वा ।

कल्पः—“पक्षेषु सिद्धौ त्वेति धृष्टिमादाय भस्मापोह्य” इति । हे महावीर त
सिद्धयै समीचीनस्वरूपसिद्धयै महावीरगतभस्मापोहनसिद्धयर्थं त्वां स्वी करोमीति
शेषः ।

मन्त्रस्य स्पष्टार्थतां दर्शयति—

सिद्धयै त्वेत्याह । यया यजुरेवैतत्, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ३ । विभा० २१)

कल्पः—“प्रथमकृतं महावीरं शफाभ्यां परिगृह्योद्वासयति देवस्त्वा सवितोद्वपत
इति । पाठस्तु—

देवस्त्वा सवितोद्वपत । सुपाणिः

स्वङ्गुरिः । सुबाहुस्त शक्त्या, इति ।

हे महावीर त्वां सविता देवः स्वशक्त्योद्वपत । इतोऽवटादूर्ध्वं नयतु । कीदृ
सविता सुपाणिः शोभनाभ्यामुद्यमनकुशलाभ्यां पाणिभ्यां युक्तः । स्वङ्गु
शोभनाभिरुद्वपनक्षमाभिरङ्गुलीभिर्युक्तः । उतापि च सुबाहुः शोभनाभ्यां बाहु
युक्तः । पाणिशब्देन मणिबन्धादूर्ध्वमङ्गुल्याधारभाग उच्यते । बाहुशब्देन मा
न्वादावाचीनभागः ।

सवितृशब्दस्य तात्पर्यं दर्शयति—

देवस्त्वा सवितोद्वपत्वित्याह । सवितृप्रसूत

एवैनं ब्रह्मणा देवताभिरुद्वपति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ३ । विभा० २२)

सवित्रा प्रेरितः सन्मन्त्रेण देवताभिश्च सहोद्वपनं कृतवान्भवति ।

कल्पः—“उद्धास्यापद्यमानः पृथिव्यामाशा दिश आपृणेत्युत्तरतः सिकतासु प्रति-
ष्ठाप्य” इति । पाठस्तु—

अपद्यमानः पृथिव्याम् । आशा दिश आपृण ।

उत्तिष्ठ बृहन्भव (२) । ऊर्ध्वस्तिष्ठ ध्रुवस्त्वम्, इति ।

हे महावीर त्वं पृथिव्यां भूमावपद्यमानोऽसि । भङ्गमप्राप्नुवन्नाश्चा दिशः
प्राच्याद्या मुख्यदिश आग्नेय्याद्या अमुख्यदिशश्चाऽऽपृण सर्वतः पूरय, सर्वत्र प्रसिद्धो
भव । उत्तिष्ठोत्सहस्व । बृहन्भव स्वव्यापारेण प्रख्यातो भव । इह सिकतासूर्ध्वमुखः
स्थिरस्त्वं तिष्ठ ।

दिश आपृणेत्यस्य तात्पर्यं दर्शयति—

अपद्यमानः पृथिव्यामाशा दिश आपृणेत्याह (६) ।

तस्मादग्निः सर्वा दिशोऽनुविभाति, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ३ । विभा० २३)

यस्मान्महावीरस्य सर्वदिङ्मू(क्पू)र्तिः प्रार्थ्यते तस्मान्महावीरेणाभिन्नोऽग्निः स्वतेजसा
सर्वा दिशः प्रकाशयति—

ऊर्ध्वस्तिष्ठेत्यस्य तात्पर्यं दर्शयति—

उत्तिष्ठ बृहन्भवोर्ध्वस्तिष्ठ ध्रुवस्त्वमित्याह प्रतिष्ठित्यै, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ३ । विभा० २४)

कल्पः—“सूर्यस्य त्वा चक्षुषाऽन्वीक्ष इत्यनुवीक्षते” इति । पाठस्तु—

सूर्यस्य त्वा चक्षुषाऽन्वीक्षे । ऋजवे त्वा ।

साधवे त्वा । सुक्षित्यै त्वा भूत्यै त्वा, इति ।

हे महावीर त्वां सूर्यस्य चक्षुषाऽहमनुक्रमेण वीक्षे । ऋजव आर्जवयुक्त्यै भूम्यै
वामीक्षे । साधवे समीचीनायान्तरिक्षाय त्वामीक्षे । सुक्षित्यै शोभननिवासाय द्युलो-
काय त्वामीक्षे । भूत्या ऐश्वर्ययुक्ताभ्यो दिग्भ्यस्त्वामीक्षे । त्वद्वीक्षणेन सर्वे लोकाः
वत्सकार्यक्षमा भवन्तीत्यर्थः ।

सूर्यस्य चक्षुषेत्यस्य तात्पर्यं दर्शयति—

ईश्वरो वा एषोऽन्वो भवितोः । यः प्रवर्ग्यमन्वीक्षते । सूर्यस्य

त्वा चक्षुषाऽन्वीक्ष इत्याह । चक्षुषो गोपीयाय, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ३ । विभा० २५)

स्वचक्षुषा प्रवर्यं पश्यन्नन्धो भवितुं समर्थो भवति, अतः स्वचक्षुषो गोपीथाय सूर्यस्य चक्षुषेत्युक्तम् ।

ऋज्वादिशब्दैः पृथिव्यादयो वक्ष्यन्त इत्येतद्दर्शयति—

ऋजवे त्वा साधवे त्वा सुक्षित्यै त्वा भूत्यै त्वेत्याह । इयं

वा ऋजुः । अन्तरिक्षं साधु । असौ सुक्षितिः (७) । दिशो

भूतिः । इमानेवासमै लोकान्कल्पयति । अथो प्रतिष्ठित्यै, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ३ । विभा० २६)

इदमहममुमामुष्यायणं विशा पशुभिर्ब्रह्मवर्चसेन पर्यूहामि ।

कल्पः—“ अथैनान्प्रदक्षिणं सिकताभिः पर्यूहति । इदमहममुमामुष्यायणं विशा पशुभिर्ब्रह्मवर्चसेन पर्यूहामीति । विशेषेति राजन्यस्य पशुभिरिति वैश्यस्य ” इति । अह-
मध्वर्युः, आमुष्यायणममुष्य देवदत्तस्य पुत्रम् । अमुं यज्ञदत्तनामानं महावीररूपेणाव-
स्थितम् । विशा प्रजया पशुभिर्ब्रह्मवर्चसेन चैतन्नितयरूपाभिः सिकताभिरिदं प्रत्यक्षं
यथा भवति तथा पर्यूहामि परितः स्थिरं करोमि ।

मन्त्रपाठेन तदर्थस्तथैव फलतीत्येतद्दर्शयति—

इदमहममुमामुष्यायणं विशा पशुभिर्ब्रह्मवर्चसेन पर्यूहा-

मीत्याह । विशेषेन पशुभिर्ब्रह्मवर्चसेन पर्यूहति, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ३ । विभा० २७)

क्षत्रियवैश्यबोर्मन्त्रप्रयोगे विशेषं दर्शयति—

विशेति राजन्यस्य ब्रूयात् । विशेषेन पर्यूहति । पशु-

भिरिति वैश्यस्य । पशुभिरेवैनं पर्यूहति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ३ । विभा० २८)

पशुभिर्ब्रह्मवर्चसेनेत्येतावत्क्षत्रियं प्रति पारित्यजेत् । वैश्यं प्रति तु विशा ब्रह्म
वर्चसेनेत्येतावत्परित्यजेदित्यर्थः ।

कल्पः—“ अथैनान्प्रभूतेनाजापयसाऽऽच्छृणाति गायत्रेण त्वा छन्दसाऽऽच्छृणाति
त्येतैर्त्विभिर्भिरिकैकमपि वा सर्वैरेकैकम् ” इति । पाठस्तु —

गायत्रेण त्वा छन्दसाऽऽच्छृणाभि । त्रैष्टुभेन त्वा छन्द-

साऽऽच्छृणाभि । जागतेन त्वा छन्दसाऽऽच्छृणाभि ।

छृणत्तु त्वा वाक् । छृणत्तु त्वोर्क् । छृणत्तु त्वा हविः ।

छृन्धि वाचम् । छृन्ध्यूर्जम् । छृन्धि हविः, इति ।

हे महावीर त्वां गायत्रच्छन्दोदेवतारूपेण जक्षीरेणाऽऽच्छृणुष्वि सर्वतः सिञ्चामि । एवं त्रैष्टुभजागतमन्त्रयोरपि योज्यम् । तथा वागन्नहविरमिमानिन्यो देवतास्त्वां सिञ्चन्तु त्वमपि वागादीन्सिञ्च ।

एतन्मन्त्रसाध्यं सेचनं विधत्ते—

अमुर्ध्वं पात्रमनाच्छृणुष्वम् (<) । आच्छृणुष्वि । देवत्राऽकः, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ३ । विभा० २९)

अनाच्छृणुष्वं क्षीरसेचनरहितं पात्रमसुर्यमुष्णत्वेनात्युग्रत्वादसुरेभ्यो हितं न तु देवेभ्योऽतो देवार्थमासिञ्चेत् । तेन शान्तं शीतलं पात्रं देवेषु करोति ।

तत्र द्रव्यं विधत्ते—

अजक्षीरेणाऽऽच्छृणुष्वि । परमं वा एतत्पयः । यदज-

क्षीरम् । परमेणैवैनं पयसाऽऽच्छृणुष्वि, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ३ । विभा० ३०)

सर्वव्याधिहरत्वादजक्षीरस्य परमत्वम् । तत्र सेचने देवस्त्वा सवितेत्यादिकं यजुर्वि-
नियुङ्क्ते—

यजुषा व्यावृत्त्यै, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ३ । विभा० ३१)

उष्णशान्त्यर्थे लौकिके सेचने मन्त्रो नास्ति । अत्र तु यजुषा मन्त्रेण सिञ्चेदिति तद्व्यावृत्तिः ।

मन्त्रगतांश्छन्दोवाचकशब्दान्प्रशंसति—

छन्दोभिराच्छृणुष्वि । छन्दोभिर्वा एष क्रियते ।

छन्दोभिरेव छन्दाऽस्याच्छृणुष्वि, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ३ । विभा० ३२)

पूर्वं गायत्रेण च्छन्दसा करोमीत्येवं छन्दोयुक्तैर्मन्त्रैरेष महावीरः कृतः, अतोऽय-
त्र च्छन्दांसि । अत्रापि च्छन्दोवाचकशब्दयुक्तैर्मन्त्रैः सेचने सत्यत्रत्यैश्छन्दोभिरिव
वर्तकानि च्छन्दांसि सिक्तानि भवन्ति ।

वागादिदेवता महावीरं सिञ्चन्तीत्येतद्युक्तं महावीरस्तु वागादीन्सिञ्चतीत्यत्र प्रयो-
गं दर्शयति—

छृन्धि वाचामित्याह । वाचमेवावरुन्धे । छृन्ध्यूर्जमित्याह ।

ऊर्जमेवावरुन्धे । छृन्धि हविरित्याह । हविरैवाकः, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ३ । विभा० ३३)

तैरेतैर्मन्त्रैर्वागन्नप्राप्तिर्हविष्प्रसिद्धिश्च भवति ।

देव पुरश्चर सध्यासं त्वा (३) ।

पृथिवीं भव वाक्पद च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके चतुर्थप्रपाठके
तृतीयोऽनुवाकः ॥ ३ ॥

कल्पः—“अथैनान्कृष्णाजिन उपानह्याऽऽसजति देव पुरश्चर सध्यासं त्वा ” इति ।
पुरश्चर पुरतोवर्तमान हे महावीर देव द्योतनात्मक त्वां सध्यासं कृष्णाजिने बद्ध्वा
कचिदूर्ध्वदेशे सक्तं कुर्याम् ।

मन्त्रस्य स्पष्टार्थतां दर्शयति—

देव पुरश्चर सध्यासं त्वेत्याह । यथा यजुरेवैत् (९), इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ३ । विभा० ३४)

स्याद्यत्प्रवर्ग्यश्छन्दोभिः करोति वीर्यसंमितं छन्दाश्च सि निष्पत्पृणेत्याह

सुक्षितिरनाच्छृणुं छन्दाश्चाच्छृणुत्यष्टौ च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके पञ्चमप्रपाठके तृतीयोऽनुवाकः ॥ ३ ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीया-
रण्यकभाष्ये चतुर्थप्रपाठके तृतीयोऽनुवाकः ॥ ३ ॥

अथ चतुर्थप्रपाठके चतुर्थोऽनुवाकः ।

तृतीये महावीरसंस्कारा उक्ताः । चतुर्थे प्रैषा उच्यन्ते । कल्पः—“प्रोक्षणीनामा
वृत्त्या प्रोक्षणीः सस्कृत्य ब्रह्माणमामन्त्रयते ब्रह्मन्प्रवर्ग्येण” इति । पाठस्तु—

ब्रह्मन्प्रवर्ग्येण प्रचरिष्यामः । होतर्धर्ममभिष्टुहि ।

अग्नीद्रौहिणौ पुरोडाशावधिश्चय । प्रतिप्रस्था-

तर्विहर । प्रस्तोतः सामानि गाय, इति ।

हे ब्रह्मन्वयं सर्वे प्रवर्ग्यारूपेण कर्मणा प्रचरिष्यामोऽनुष्ठानं संपादयिष्यामः ।
होतस्त्वं धर्मं प्रवर्ग्यं ब्रह्मजज्ञानमित्यादिभिर्मन्त्रैरभिष्टुतं कुरु । आग्नीध्रं रौहिण्यं
पुरोडाशावधिश्चय श्रपणार्थं कपालस्योपरि स्थापय । हे प्रतिप्रस्थातर्विहरणं कुरु
तच्च विहरणं बौधायनेन दर्शितम्—“अथ प्रतिप्रस्थाता प्रवर्ग्यं विहरत्याहवर्ना
कार्ण्म(श्म)र्यमयान्परिधीन्परिदधाति” इत्यादि । दे प्रस्तोतः प्रवर्ग्यर्थानि सामानि गाय

कल्पः—“यजुर्युक्तं सामभिराक्तं त्वेत्युपांशूक्तवोमिन्द्रवन्तः प्रचरतेत्युषैरनुजा-
ति” इति । पाठस्तु—

यजुर्युक्तं सामभिराक्तं त्वा । विश्वेदेवै-
रनुमतं मरुद्भिः । दक्षिणाभिः प्रततं पार-
यिष्णुम् । स्तुभो वहन्तु सुमनस्यमानम् ।
स नो रुचं धेह्यहणीयमानः । भूर्भवः सुवः ।
ओमिन्द्रवन्तः प्रचरत (१), इति ॥

अहणीयमानो द्वे च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके चतुर्थप्रपाठके
चतुर्थोऽनुवाकः ॥ ४ ॥

हे प्रवर्ग्य त्वां स्तुभः सामसु प्रयुज्यमानाः स्तोभा वहन्तु विघ्नपरिहारेण समाप्ति-
न्तं निर्वहन्तु । कीदृशं त्वाम् । यजुर्युक्तं यजुरूपलक्षितैर्मन्त्रैः संबद्धम् । सामभि-
क्तस्वमाक्तान्याप्यायितानि खानीन्द्रियाण्यवयवा यस्य प्रवर्ग्यस्य सोऽयमाक्तस्वस्ताह-
म् । सामगानेन हि प्रवर्ग्य आप्यायितो भवति । तथा विश्वेदेवैर्मरुद्भिरनुमतमङ्गी-
यम् । प्रवर्ग्यमुद्रासयिष्यन्नजामग्नीध्रे ददातीत्यादिभिर्दक्षिणाभिः प्रततं विस्तीर्णम् ।
रयिष्णुं निर्विघ्नेन समाप्तिं गन्तुं शक्तम् । सुमनस्यमानं यजमाने जेहातिशयेन
मनस्ययुक्तम् । हे प्रवर्ग्य स त्वमहणीयमानः केनाप्यहिंस्यमानो नोऽस्मदर्थे
धेहि महतीं ज्वालां धारय । भूरादयस्त्रयो लोका अनुगृह्णन्तु । प्रणवशब्दवाच्यः
आत्माऽप्यनुगृह्णातु । हे, ऋत्विजो यूयमिन्द्रवन्त इन्द्रदेवतास्वामिकाः सन्तः प्रचरत
र्यमनुतिष्ठत । अयमनुवाकः स्पष्टार्थबुद्ध्या ब्राह्मणेनोपेक्षितः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-

यारण्यकभाष्ये चतुर्थप्रपाठके चतुर्थोऽनुवाकः ॥ ४ ॥

अथ चतुर्थे पञ्चमोऽनुवाकः ।

तुर्थे प्रैषा उक्ताः । पञ्चमे तु रुरगतेष्वङ्कारेषु महावीरस्थापनमुच्यते । तत्राऽऽदौ
प्रैषमन्त्रे पाठान्तरं दर्शयति—

ब्रह्मन्प्रचरिष्यामः । होत॑र्धर्ममभिष्टुहि, इति ।

पूर्वमाह्नाते मन्त्रे प्रवर्ग्येणेति शब्दोऽस्ति । अस्मिन्स्त्वसौ नास्तीत्येतावान्ना-
विशेषः ।

ब्रह्मन्निति संबोधनस्य तात्पर्यं दर्शयति—

ब्रह्मन्प्रचरिष्यामो होतृधर्ममभिष्टुहीत्याह । एष
वा एतर्हि बृहस्पतिः । यद्ब्रह्मा । तस्मा एव
प्रतिप्रोच्य प्रचरति । आत्मनोऽनात्नै, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ४ । विभा० १)

एतर्हि कर्मकाले यो ब्रह्माऽस्ति एष एव बृहस्पतिस्त्यानीयः । तस्मै बृहस्पते
कथयित्वा प्रचारे सति स्वस्याऽऽर्तिर्वैकल्यनिमित्तापराधो न भवति ।

कल्पः—“ यमाय त्वा मखाय त्वेति सर्वं पारिधर्म्यमभिपूर्वं त्रिः प्रोक्षति ” इति
पाठस्तु—

यमाय त्वा मखाय त्वा । सूर्यस्य हरसे त्वा, इति ।

हे धर्म पात्रसमूह यमाय नियमार्थं त्वां प्रोक्षामीति शेषः । तथा मखाय यत्ना
त्वां प्रोक्षामि । सूर्यस्य हरसे सूर्यसंबन्धिनेजोर्थं सूर्यमण्डलपर्यन्तं ज्वालोद्गमार्थं न
प्रोक्षामि ।

यममखसूर्यशब्दैः सूचिताभिः प्रवर्ग्यदेवताभिः सर्वाभिः संपादितां प्रवर्ग्यसमूहं
दर्शयति—

यमाय त्वा मखाय त्वेत्याह । एता वा एतस्य
देवताः । ताभिरेवैनं समर्धयति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ४ । विभा० २)

प्रोक्षणद्रव्यं विधत्ते—

मदन्तीभिः प्रोक्षति । तेज एवास्मिन्दधाति (१), इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ४ । विभा० ३)

तस्मा आपो मदन्त्यः, ताभिः प्रोक्षणे यजमाने कान्तिः संपद्यते ।

तत्रानुक्रमं विधत्ते—

अभिपूर्वं प्रोक्षति । अभिपूर्वमेवास्मिन्तेजो दधाति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ४ । विभा० ४)

पूर्वं प्रथमं महावीरमभिलक्ष्याभिपूर्वं तदादिकमेव प्रोक्षेत्, न तु विपर्ययेण ।
सति यजमाने पितृपुत्रादिक्रमेणैव तेजः संपद्यते ।

आवृत्तिं विधत्ते—

त्रिः प्रोक्षति । व्यावृद्धिं यज्ञः । अथो मेध्यत्वाय, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ४ । विभा० ९)

अग्नित्रयसाध्यत्वेन सवनत्रयरूपत्वेन वा यज्ञस्याऽऽवृत्तिप्रयोपेतत्वम्, अपि च क्षणावृत्त्यां सिध्यतीत्या(त्यति)शये सति यज्ञयोग्यता संपद्यते ।

होतृधर्ममभिष्टुहीति प्रैषस्योक्तत्वाद्धोतृकृत्यमनुवचनं विधत्ते—

होताऽन्वाह । रक्षसामपहत्यै, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ४ । विभा० ६)

होतुरनुवचनं यज्ञविधातिनां रक्षसां वधाय भवति ।

अयं चानुवाकप्रकार आश्वलायनेन स्पष्टमभिहितः— “ स्पृष्टोदकं प्रवर्ग्येण चारि-
न्सूतरेण खरं परिब्रज्य पश्चादस्योपविश्य प्रेषितोऽभिष्टुयादृगावान्नमृचमृचमैनवानमुक्त्वा
गुत्यार्वस्येद्ब्रह्मजज्ञानम् ” इत्यादिः ।

तत्रैकस्या ऋचो मध्ये श्वासराहित्यं विधत्ते—

अनवानम् । प्राणानां संतत्यै, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ४ । विभा० ७)

अवानः श्वासस्तद्रहितं यथा भवति तथा पठेत् । तच्च यजमानप्राणानामविच्छे-
प भवति ।

तस्मिन्नुक्तं गायत्रीधर्ममतिदिशति—

त्रिष्टुभः सतीर्गायत्रीरिवान्वाह (२) । गायत्रो हि

प्राणः । प्राणमेव यजमाने दधाति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ४ । विभा० ८)

यद्यपि ब्रह्मजज्ञानमित्यादयस्त्रिष्टुभस्तथाऽपि गायत्रीवदनुवचनं कुर्यात् । गाय-
त्रेण ध्यात्वा पठेदित्यर्थः । प्राणस्य गायत्रत्वाद्गायत्रीसमानानुवचनेन यजमाने
ण स्थैर्येण स्थापयति । गायत्र्या रक्ष्यमाणत्वात्प्राणस्य गायत्रत्वम् । तद्रक्ष्यत्वं च
स्य वाजसनेयिनः समामनन्ति— “प्राणा वै गयास्तत्प्राणांस्तत्रे तद्यद्वायंस्तत्रे
माद्गायत्री नाम” इति ।

अनुवचनकाले व्यापारान्तरेण व्यवधानं निवारयति—

संततमन्वाह । प्राणानामन्नाद्यस्य संतत्यै । अथो रक्षसामपहत्यै, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ४ । विभा० ९)

१ ग. 'त्या मेध्यत्वातिश' । २ ख. एवं चानुवचनप्रकार । ३ क. ख. 'व्यत्सूत' ४ क.
'वृ' । ५ ग. 'मन्वाह' । ६ ख. 'ण्वाह' । ७ ग. 'वश्येद्ब्र' । ८ ख. 'त्यादि' । तं ।
६ ख. तासु गां । १० ख. 'रूपत्वं ध्या' ।

एकामृचमुक्त्वा प्राणानामवसानं कृत्वाऽपि पुनरप्यन्यामृचमेव ब्रूयात्, न तत्र वाग्न्यापारं कुर्यात् । तदिदं सांतत्यम् । एतेन प्राणा अविच्छिन्ना भवन्ति, अन्नं च विच्छिद्यते, रक्षांसि चापहन्यन्ते ।

ऋषां बहुत्वं विधत्ते—

यत्परिमिता अनुब्रूयात् । परिमितमवरुन्धीत । अपरिमिता अन्वाह । अपरिमितस्यावरुद्धचै, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ४ । विभा० १०)

ऋचामल्पत्वे फलमध्यरूपं स्यात् । अतः फलबाहुल्याय बह्विरनुब्रूयात् ।

यदुक्तं सूत्रकारेण—“अथैतं प्रचरणीयं महावीरं शफाभ्यां परिगृह्याविविच्छिन्नाये वेदेनोपरिष्ठात्संमार्ष्टि” इति । तत्र वेदस्य दर्भमयत्वं वारयितुं मौञ्जत्वं विधत्ते—

शिरः वा एतद्यज्ञस्य (३) । यत्प्रवर्ग्यः ऊर्ध्वमुञ्जाः । यन्मौञ्जो वेदो भवति । ऊर्जैव यज्ञस्य शिरः समर्धयति, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ४ । विभा० ११)

प्रवर्ग्यस्यै यज्ञशिरस्त्वं प्रथमानुवाके प्रपाञ्चितम् । मुञ्जास्तृणविशेषाः, तेषां पभिर्भक्ष्यत्वादूर्ध्वपतनम् । अतो वेदस्य मौञ्जत्वे सत्यूर्ध्वपणेन वेदेन यज्ञस्य शिरसमृद्धं करोति ।

कल्पः—“प्राणाय स्वाहा व्यानाय स्वाहेति स्तुवेणाऽऽहवनीये सप्तैकादश प्राणाहतीर्हुत्वा” इति । पाठस्तु—

प्राणाय स्याहा व्यानाय स्वाहाऽपानाय स्वाहा ।

चक्षुषे स्वाहा श्रोत्राय स्वाहा । मनसे स्वाहा

वाचे सरस्वत्यै स्वाहा । दक्षाय स्वाहा क्रतवे

स्वाहा । ओजसे स्वाहा बलाय स्वाहा, इति ।

प्राणादिदेवेभ्यः स्वाहुतमिदमस्तु । वाच इत्यनेन सरस्वती विशेष्यते, शब्दाकाया वाग्देवताया इत्यर्थः । दक्ष उत्साहः । क्रतुः संकल्पः । ओजोऽष्टमो वा तत्कार्यं बलम् ।

एतैर्मन्त्रैः साध्यान्होमान्विधत्ते—

प्राणाहुतीर्जुहोति । प्राणानेव यजमाने दधाति, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ४ । विभा० १२)

तत्र सप्तसंख्यापक्षं विधत्ते—

सप्त जुहोति । सप्त वै शीर्षण्याः प्राणाः । प्राणानेवास्मिन्दधाति, इति ।

(प्र० ९ । अ० ४ । वि० १३)

शिरोगतसप्तच्छिद्रवर्तिप्राणानां सप्तत्वात्संख्यया तत्प्राप्तिः ।

देवस्त्वां सविता मध्वाऽनक्तु (१) ।

कल्पः—“देवस्त्वा सविता मध्वाऽनक्तिवति खुवेणोपर्याहवनीये महावीरमस्त्वत्वा” इति । हे महावीर त्वां सविता देवो मध्वा मधुरेण घृतेनानक्तु अक्तं करोतु ।

मध्येति प्रयोगाद्यजमानस्य तेजोव्याप्तिं दर्शयति—

देवस्त्वा सविता मध्वाऽनक्तिवत्याह (४) । तेजसैवैनमनक्ति, इति ।

(प्र० ९ । अ० ४ वि० १४)

पृथिवीं तपसस्त्रायस्व ।

कल्पः—“पृथिवीं तपसस्त्रायस्वेत्यपरस्मिन्वरे राजतं रुक्मं निधाय” इति । हे रुक्म पृथिवीमेतां तपसस्त्रायस्व, अग्निसंतापाद्रक्ष ।

मन्त्रस्य तात्पर्यं दर्शयति—

पृथिवीं तपसस्त्रायस्वेति । हिरण्यमुपास्यति । अस्या अनतिदाहाय, इति ।

(प्र० ९ । अ० ४ । वि० १५)

अस्याः पृथिव्या इत्यर्थः ।

रुक्मस्योपरि प्रदीप्तानां मुञ्जानां प्रक्षेपं विधत्ते—

शिरो वा एतद्यज्ञस्य । यत्प्रवर्ग्यः । अग्निः

सर्वा देवताः । प्रलवानादीप्योपास्यति ।

देवतास्वेव यज्ञस्य शिरः प्रतिदधाति, इति ।

(प्र० ९ । अ० ४ । वि० १६)

अग्नेः सर्वदेवतात्वं ते देवा अग्नौ तनूः संन्यदधतेति श्रुतेरवगन्तव्यम् । प्रलवाः कषेण लूना मुञ्जामुष्टयः, तानग्नौ सर्वतः प्रदीप्य रुक्मस्योपरि निदध्यात् । एवं सत्य प्रेरूपामु देवतास्वेव प्रवर्ग्यरूपं यज्ञशिरः स्थापनं भवति । प्रदीपनप्रकारस्तु सुब्रह्मा णे षष्ठमुक्तः—“द्वयान्मुञ्जप्रलवानादाय दक्षिणेषामग्राणि गार्हपत्ये प्रदीपयत्यग्निं स्वेति, षामग्नैरुत्तरेषां मूलानि शोचिषे त्वेति, तेषां मूलैर्दक्षिणेषां मूलानि ज्योतिषे त्वेति, तेषां लैरुत्तरेषामग्राणि तपसे त्वा” इति ।

प्रदीप्तमुज्जस्थापने कंचिद्विशेषं विधत्ते—

अप्रतिशीर्णाग्रं भवति । एतद्वहिर्लेखः (९), इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ४ । विभा० १७)

दीप्तमुज्जानामग्रं प्रतिशीर्णमितस्ततो विप्रसृतं यथा न भवति तथा समुल्लैव स्थाप्येत् । यस्मादयं प्रवर्त्य एतद्वहिर्मुञ्जरूपवर्हियुक्तः, तस्माद्वेद्यास्तरणवर्हिष इवाप्रतिशीर्णत्वं युक्तम् ।

अर्चिरसि शोचिरसि ज्योतिरसि तपोऽसि ।

कल्पः—“तान्व्यत्यस्तानुपीर रुक्मे निदधाति, अर्चिरसि शोचिरसि ज्योतिरसि तपोऽसि” इति । हे दक्षिणमुज्जाग्रभाग त्वमर्चिर्ज्वालारूपोऽसि । हे उत्तरमुज्जमूलभाग त्वं शोचिः शुचिरूपोऽसि । हे दक्षिणमुज्जमूलभाग त्वं ज्योतिः प्रकाशरूपोऽसि । हे, उत्तरमुज्जाग्रभाग त्वं तपः संतापरूपोऽसि ।

मन्त्रतात्पर्यं दर्शयति—

अर्चिरसि शोचिरसीत्याह । तेज एवास्मिन्ब्रह्मवर्चसं दधाति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ४ । विभा० १८)

शरीरकान्तिः श्रुताध्ययनसंपत्तिश्चेत्युभयविधप्रकाशस्तेन मन्त्रेण यजमाने संपद्यते

कल्पः—“सःसीदस्व महाः असीति तेषु महावीरं प्रतिष्ठाप्य” इति । पाठस्तु—

सःसीदस्व महाः असि । शोचस्व देववीतमः । विधू-

ममग्रे अरुषं मियेध्य । सृज प्रशस्त दर्शतम्, इति ।

हे महावीर सःसीदस्व त्वमेतेषु प्रदीप्तमुज्जेषु सम्यगुपाविश । महाः असि गुणैरधिकोऽसि, अतो देववीतमोऽतिशयेन देवैः काम्यो भूत्वा शोचस्व दीप्यस्व हे मियेध्य मेघार्ह, प्रशस्तोत्कृष्टाग्रे, अरुषमरोषणमनुग्रं दर्शतं द्रष्टुं शक्यं शाधूषं विशेषेण सृज ।

प्रौढस्य कर्मणो हेतुत्वान्महच्छब्दार्थः प्रसिद्ध इत्येतद्दर्शयति—

सःसीदस्व महाः असीत्याह । महान्धेषः, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ४ । विभा० १९)

कल्पः— “ अञ्जन्ति यं प्रथयन्त इति सुवेण महावीरमनकत्याभिपूरयति च ” इति पाठस्तु—

अञ्जन्ति यं प्रथयन्तो न विप्राः । वपावन्तं

नाग्निना तपन्तः । पितुर्न पुत्र उपासि प्रेष्टः ।

आघर्मो अग्निमृतयन्नसादीत् (२), इति ।

विप्रा ब्राह्मणा ऋत्विजो वपावन्तं मध्ये रन्ध्रयुक्तं यं महावीरं प्रथयन्तो न ख्यापयन्त इवाञ्जन्ति घृतेनाक्तं कुर्वन्ति । कीदृशा विप्राः । अग्निना न तपन्तः । ज्वालायाऽत्यन्तं दाहमकुर्वन्तः । अञ्जनाभावे ह्यतितापेन महावीरस्य भङ्गोऽपि प्रसज्येत । स घर्मो विपैरक्तो महावार ऋतयन्नृतं यज्ञं निष्पादयन्नग्निमेतमसादीदासन्नान्प्राप्तवान् । तत्र दृष्टान्तः—पितुरुपासि, उपान्तिके, प्रेष्टः पुत्रो न प्रियतमः त्र इव ।

कल्पः—“अध्यधि महावीरमसंस्पृशन्न्यजमानः प्राञ्चं प्रादेशं धारयमाणो जपत्य-
॥धृष्या पुरस्तादित्येतैर्यथालिङ्गम्” इति । पाठस्तु—

अनाधृष्या पुरस्तात् । अग्नेराधिपत्ये । आयुर्मे दाः ।

पुत्रवती दक्षिणतः । इन्द्रस्याऽऽधिपत्ये । प्रजां मे दाः ।

सुषदा पश्चात् । देवस्य सवितुराधिपत्ये । प्राणं मे दाः ।

आश्रुतिरुत्तरतः (३) । मित्रावरुणयोराधिपत्ये । श्रोत्रं

मे दाः । विधृतिरुपरिष्ठात् । बृहस्पतेराधिपत्ये । ब्रह्म

मे दाः । क्षत्रं मे दाः । तेजो मे धा वचो मे

धाः । यशो मे धास्तपो मे धाः । मनो मे धाः, इति ।

पुरस्तात्पूर्वस्यां दिशि वर्तमाने हे देवतेऽनाधृष्या केनाप्यतिरस्कार्या त्वमग्नेरा-
धिपत्ये वर्तमाना सती, आयुर्मे दा मे देहि । एवं दिगन्तरेषु योज्यम् । पुत्रवती
युक्ता देवता । सुषदा सुखेनोपविष्टा । आश्रुतिः सर्वत्र प्रख्याता । विधृतिः
स्य विधारयित्री । ब्रह्म मन्त्रजातं, क्षत्रं बलं तत्सर्वशो देहि । तेजः शरीरकान्तिः,
वो दीप्तिः, यशः ख्यातिः, तपो नियमविशेषः, मनश्चित्तदाढ्यम् । एतत्सर्वं धाः
प्रादय ।

नस्य तात्पर्यं दर्शयितुमादौ ब्रह्मवादिनां प्रश्नोत्तरमाह—

ब्रह्मवाक्त्रिो वदन्ति । एते वाव त ऋत्विजः । ये दर्शपूर्णमासयोः ।

अथ कथा होता यजमानायाऽऽशिषो नाऽऽशस्त इति । पुरस्ता-

दाशीः खलु वा अन्यो यज्ञः । उपरिष्ठादशीरन्यः (६), इति ।

(प्रपा० १ । अनु० ४ । विभा० २०)

दर्शपूर्णमासयोर्ब्रह्मा होताऽध्ययुरग्नीदित्यान्नाता ऋत्विजो ये सन्ति त ऋत्विजः सर्वेऽप्येत एवात्रापि वर्तन्ते । अथैवं सति तत्र होता यजमानस्याऽऽयुराद्याशिषः प्राप्तिः तवान्, सूक्तवाकमाशास्तेऽयं यजमानोऽसावित्यादिमन्त्रपाठात् । अत्र तु स एव होता कथा कथमाशिषो नाऽऽशास्त इति ब्रह्मवादिनां प्रश्नः । तत्राभिज्ञस्यैतदुत्तरम् । द्विविधो हि यज्ञः पुरस्तादाशीरुपरिष्ठादाशीश्चेति । तथा सति यत्र प्रधानकर्मण ऊर्ध्वमाशीराशासनीया तत्रैव होतुस्तत्कर्तव्यता, इह तु पुरस्तादाशीरिति कृत्वा होता नाऽऽशास्ते ।

अथ मन्त्रतात्पर्यं दर्शयति—

अनाधृष्या पुरस्तादिति यदेतानि यजूष्याह ।

शीर्षत एव यज्ञस्य यजमान आशिषोऽवरुन्धे, इति ।

(प्रपा० १ । अनु० ४ । विभा० २१)

महावीरस्योपरि प्रादेशधारणेनैतेषु यजुःषु यजमानेन पठितेषु यज्ञशिरोरूपमहावीर सकाशादेव यजमानः सर्वा अप्याशिषः प्राप्नोति । एतेषां च यजुषां प्रधानकर्मणः पुरा पठनीयत्वादयं यज्ञः पुरस्तादाशीः ।

कास्ता मन्त्रोक्ता आशिष इत्याशङ्क्य दिग्भेदेन व्यवस्थितास्ता दर्शयति—

आयुः पुरस्तादाह । प्रजां दक्षिणतः । प्राणं पश्चात् । श्रोत्रमुत्तरतः । विधृतिमुपरिष्ठात् । प्राणानेवास्मै समीचो दधाति, इति ।

(प्रपा० १ । अनु० ४ । विभा० २२)

विधृतिशब्देन ब्रह्मक्षत्रादयः सर्वेऽपि विधेयत्वादुपलक्ष्यन्ते । अनेन मन्त्रपाठेन यजमानोऽस्मै स्वदेहार्थं प्राणान्समीचोऽनुकूलानवस्थापयति ।

कल्पः —“मनोरश्वाऽसि भूरिपुत्रेत्युत्तरतः पृथिवीमभिमृशति” इति । पाठस्तु—

मनोरश्वाऽसि भूरिपुत्रा । विश्वाभ्यो

मा नाष्ट्राभ्यः पाहि (४) । सूपसदा

मे भूया मा मां हिंसीः, इति ।

हे भूमे त्वं मनोरश्वा मनुष्यजातेर्व्यापिका सती, भूरिपुत्रा बहुभिः पुत्रैर्युक्ताऽसि ये प्राणिनो भूमेरुत्पन्नास्ते सर्वेऽपि भूमेः पुत्राः । तादृशी त्वं विश्वाभ्यो नाष्ट्रा

१ क. ख. °शुभ्रमिभ्र इत्या° । २ क. ख. मन्त्रार्थता° । ३ क. ख. °ता द° । ४ म. हिं र्थत्वा° । ५ क. ख. °हाय पा° ।

वेनाशकारणेभ्यः सर्वेभ्यो मां पाहि, मे मम सूपसदा सुखेन सेवितुं योग्या भूयाः,
मा हिंसीः, हिंसितं मा कुरु ।

अनेन मन्त्रेण साध्यं भूमिस्पर्शं विधत्ते—

ईश्वरो वा एष दिशोऽनुन्मदितोः । यं दिशोऽनु-
व्यास्थापयन्ति (७) । मनोरश्वाऽसि भूरिपुत्रेती-
मामभिमृशति । इयं वै मनोरश्वा भूरिपुत्रा ।
अस्यामेव प्रतितिष्ठत्यनुन्मादाय, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ४ । विभा० २३)

लोके यं पुरुषं मनुष्या दिशो व्यास्थापयन्ति बह्वीर्दिशोऽनुक्रमेण विविधं संचा-
यन्ति, एष संचारी पुरुषो दिशोऽनुलक्ष्योन्मदितोरीश्वर उन्मत्तो भवितुं समर्थो
भवति, दिग्भ्रमं प्राप्नोतीत्यर्थः । तस्यानेन मन्त्रेण भूमिस्पर्शं सत्यनुन्मादो न भवति ।

मा हिंसीरित्यस्य तात्पर्यं दर्शयति—

सूपसदा मे भूया मा मा हिंसीरित्याहाहिंसायै, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ४ । विभा० २४)

कल्पः—“तपो ष्वग्ने अन्तरा५ अमित्रानिति गार्हपत्यादुदीचोऽङ्गारान्निरुह्य” इति ।

॥३८८॥—

तपो ष्वग्ने अन्तरा५ अमित्रान् । तपो श५संमर-
रुषः परस्य । तपो वसो चिकितानो अचि-
त्तान् । वि ते तिष्ठन्तामजरा अयासः इति ।

हे ग्रेऽन्तरान्देवयजनमध्ये गूढत्वेन वर्तमानानामित्रान्क्षोरूपाञ्जान्नुतः (पो)
गुप्तं तपस्तप्तान्कुरु (वेव) । अररुषः, अररुवै नामासुर आसीदिति श्रुतस्याररुनाम-
स्य परस्य शत्रोः श५सं संस्तवं तप विनाशय । हे वसो वासहेतो बह्वे चिकि-
त्तानोऽभिज्ञस्त्वमचिच्चानस्मासु चित्तरहितान्विरोधिनस्तप । ते सर्वेऽप्यमित्रा विति-
ष्ठन्तां परस्परमेलनं परित्यज्य विविधं यथा भवति तथा तिष्ठन्तु । ततो वयमजरा
योहानिरहिताः, अयास आयासरहिताश्च भूयास्मेति शेषः ।

चित्तः स्थ परि चित्तः । स्वाहा मरुद्भिः परिश्रयस्व ।

कल्पः—“चित्तः स्थ पारिचित इति प्रदक्षिणमङ्गारैः पर्यु(यु)ह्य ” इति । स्वाहा
रुद्भिः परिश्रयस्वेति मन्त्रशेषः ।

हेऽङ्गारा यूयं गार्हपत्यात्पृथक्कृताः सन्तश्चितो महावीरसमीपे संचिताः पारिचितः

स्थ पारितः समूहरूपा भवथ । हे महावीर मरुद्भिरङ्गाररूपैर्देवैः स्वाहा परिश्रयस्य
सुष्ठु पारितो व्याप्तो भव । स्वाहाशब्दो निपातत्वादानेकार्थवाची ।

मन्त्रे पूर्वभागस्य तात्पर्यं दर्शयति—

चितः स्थ परि चित इत्याह । अपचितिमेवास्मिन्दधाति, इति ।

(प्रपा० १ । अनु० ४ । विभा० २९)

अङ्गारेषु पारितः सेवकवत्स्थितेषु मध्ये स्थितस्य महावीरस्य राज्ञ इव पूजा संपद्यते ।
उत्तरभागे मरुच्छब्देन विवक्षितमर्थं दर्शयति—

शिरो वा एतद्यज्ञस्य । यत्प्रवर्ग्यः । असौ खलु वा आदित्यः

प्रवर्ग्यः । तस्य मरुतो रश्मयः (<) । स्वाहा मरुद्भिः

पारिश्रयस्वेत्याह । अमुमेवाऽऽदित्यः रश्मिभिः पर्यूहति ।

तस्मादसावादित्योऽमुष्मिँल्लोके रश्मिभिः पर्यूढः । तस्मा-

द्राजा विशा पर्यूढः । तस्माद्ग्रामणीः सजातैः पर्यूढः, इति ।

(प्रपा० १ । अनु० ४ । विभा० २९)

यज्ञशिरोरूपः प्रवर्ग्य आदित्यस्थानीयः, देवतात्वेन भाविता अङ्गारा रश्मि-
नीया अतो महावीरस्याङ्गारैः पर्यूहणेनात्राऽऽदित्यमेव रश्मिभिः पारितो व्यापयति
यस्मादेवं तस्मात्स्वर्गे लोकेऽप्यादित्यो रश्मिभिर्व्याप्तो दृश्यते । तथा भू-
केऽपि महावीरवन्मुख्यो राजाऽङ्गारवदुपसर्जनभूतया प्रजया व्याप्तो भवति
एकस्मिन्ग्रामे ग्रामणीर्मुख्यः पुरुषः सजातैः सहोत्पन्नैरुपसर्जनैः पुरुषैः पारि-
व्याप्तो दृश्यते ।

कल्पः—“ वैकङ्कतैः पारिधिभिः पारिधत्तो मा असीति प्राञ्चावध्वर्युर्निर्दधाति ।
असीत्युदञ्चौ प्रतिप्रस्थाता । एवमवशिष्टानां पूर्वैर्वा पूर्वैर्वा मन्त्रेणाध्वर्युरुत्तरे
त्तरेण प्रतिप्रस्थाताऽध्वर्युरेव दक्षिणतस्त्रयोदशं निदधात्यन्तारिक्षस्यान्तार्धिरसि ” इति
पाठस्तु—

मा असि । प्रमा असि । प्रतिमा असि

(५) । संमा असि । विमा असि ।

उन्मा असि । अन्तरिक्षस्यान्तार्धिरसि, इति ।

हे पारिधे प्रागग्रत्वेन दक्षिणदिश्वर्ती, उत्तरदिश्वर्ती वा त्वं मा असि महा-
स्थानं मातुमियत्तया पारिच्छेतुं समर्थोऽसि । तथा हे पारिधे, उदगग्रत्वेन प्राग्दि-

पश्चिमदिग्वर्ती वा त्वं प्रमा आसि प्रकर्षेण मातुं समर्थोऽसि । तृतीयपञ्चममन्त्रौ प्रथ-
ममन्त्रवद्व्याख्येयौ । चतुर्थषष्ठमन्त्रौ द्वितीयमन्त्रवद्व्याख्येयौ । एवं त्रिभिर्मन्त्रैर्विषमसं-
ख्योपेतैरध्वर्युर्दिग्व्ये प्रागग्रान्ष्टपरिधीन्परिदधाति । समसंख्योपेतैर्मन्त्रैः प्रतिप्रस्थाता
दिग्व्य उदगग्रान्ष्टपरिधीन्परिदधाति । हे त्रयोदशपारिधि त्वमन्तरिक्षस्य लोकस्या-
न्तर्धिरसि महावीराद्व्यवधानकरोऽसि । अनेन मन्त्रेणोर्ध्वलोकदिग्व्यवधानबुद्ध्या दक्षि-
णभागेऽध्वर्युरेकं पारिधिं परिदध्यात् ।

तैर्मन्त्रैः पारिधेयानां पारिधीनां वृक्षविशेषं विधत्ते—

अग्नेः सृष्टस्य यतः । विकङ्कतं भा आर्च्छत् । यद्वै-

कङ्कताः पारिधयो भवन्ति । भा एवावरुन्धे, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ४ । विभा० २७)

प्रजापतिसृष्टस्य पलायमानस्याग्नेस्तेजो विकङ्कतं वृक्षं प्रति प्राविशत्, अतो वैक-
ङ्कतपरिधिभिस्तत्तेजः प्राप्नोति ।

पारिधीनां संख्यां विधत्ते—

द्वादश भवन्ति (९) । द्वादश मासाः

संवत्सरः । संवत्सरमेवावरुन्धे, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ४ । विभा० २८)

अधिकमेकं पारिधिं विधत्ते—

अस्ति त्रयोदशो मास इत्याहुः । यत्र त्रयोदशः परि-

धिर्भवति । तेनैव त्रयोदशं मासमवरुन्धे, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ४ । विभा० २९)

ज्योतिःशास्त्रविदः कदाचित्कदाचित्संक्रान्तिराहितोऽधिकमासस्त्रयोदशोऽस्तीत्येष-
ः । त्रयोदशेन परिधिना तन्मासप्राप्तिर्भवति ।

अन्तर्धरेव तात्पर्यं दर्शयति—

अन्तरिक्षस्यान्तर्धिरसीत्याह व्यावृत्त्यै, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ४ । विभा० ३०)

एतावती महावीरस्य सीमा, इत ऊर्ध्वमन्तरिक्षलोक इति विभागो व्यावृत्तिः ।

दिवं तपसस्त्रायस्व ।

कल्पः—“दिवं तपसस्त्रायस्वेति सौवर्णेन रुक्मेणापिधाय” इति । महावीरस्योपरि
नित्वेन स्थाप्यमान हे रुक्म दिवं ब्रुलोकं तपसो वह्नितापान्नायस्व पालय ।

एतन्मन्त्रसाध्यं रुक्मस्थापनं विधत्ते —

दिवं तपसस्त्रायस्वेत्युपरिष्ठाद्धिरण्यमधि निदधाति । अमुण्या अनति-
दाहाय । अथो आभ्यामेवैनमुभयतः परिगृह्णाति, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ४ । विभा० ३१)

उपरितनरुक्मव्यवधानेन द्युलोकस्थातिदाहो न भवति । अपि चोर्ध्वधोगताम्
रुक्माभ्यामेनं महावीरमुभयतो दृढं परिगृह्णाति ।

कल्पः—“आभिर्गीर्भिरिति तिसृभिरभिमन्त्र्य” इति । तत्र प्रथमामाह—

आभिर्गीर्भिर्यदतो न ऊनम् । आप्यायय हरिवो

वर्धमानः । यदा स्तोतृभ्यो महिगोत्रा रुजासि ।

भुयिष्ठभाजो अर्धं ते स्याम, इति ।

हे हरिवोऽश्वयुक्तेन्द्रत्वेन स्तूयमान महावीराऽऽभिर्गीर्भिरस्मदीयस्तुतिभिर्वर्धय
नस्त्वमतोऽस्मात्कर्मेण ऊनं यदङ्गं नोऽ(तन्नोऽ)स्मदर्थमाप्याययाभिवर्धय । य
यस्मिन्काले स्तोतृभ्यः स्तोत्रनुग्रहार्थं महिगोत्रा महतो मेघान् रुजासि भक्षान् करो
अथ तदा वयं ते तवानुग्रहाद्भुयिष्ठभाजः स्याम प्रभूतवनानां लब्धवारो भूयास्म ।

अथ द्वितीयामाह—

शुक्रं ते अन्यद्यजतं ते अन्यत् (६) । विषुरूपे

अहनी द्यौरिवासि । विश्वा हि माया अवसि

स्वधावः । भद्रा ते पूषन्निह रातिरस्तु, इति ।

हे पूषन्पोषक महावीराऽऽदित्यत्वेन स्तूयमान ते तव शुक्रं शुद्धं स्वरूपम-
नेकप्रकारम् । उदयकाले रक्तवर्णं रूपमन्यत्, मध्याह्नकाले श्वेतवर्णं रूपम-
इत्येवमनेकप्रकारत्वम् । तथा ते तव यजतं पूजनमप्यन्यत् । प्रातःकाले मि-
चर्षणी धृत इत्यादिभिर्मन्त्रैः पूज्यसे, मध्याह्न आ सत्येनेत्यादिभिः । तथाविधया हि
दिते अहनी अपि विषुरूपे नानारूपे । अहःशब्दश्छत्रिन्यायेन रात्रिमप्युपलक्ष्य
अहः प्रकाशोपेतं रात्रिस्तमोयुक्तेति नानारूपत्वम् । एवं विचित्रकार्यकृदपि त्वं ह
वासि, आकाशं यथैकरूपं तद्वत्त्वमपि सर्वत्र पक्षपातराहित्यादेकरूपोऽसि ।
प्रमीयन्ते पदार्था आभिश्चित्तवृत्तिभिस्ताश्चित्तवृत्तयो मायाः । कव्यदानवाचिना
शब्देन कृत्स्नमप्यन्नमुपलक्ष्यते । हे स्वधावोऽन्नवान्विश्वा हि मायाः सर्वा अथ
यचित्तवृत्तीरवासि रक्षसि । हे पूषंस्ते तव रातिर्भद्राऽस्तु फलप्रदानं समीचानं ।

अथ तृतीयामाह—

अर्हन्विभर्षिं सायकानि धन्वं । अर्हन्निष्कं यजतं

विश्वरूपम् । अर्हन्निदं दयसे विश्वमभ्युवम् ।

न वा ओजीयो रुद्र त्वदस्ति, इति ।

हे रुद्र महावीर रुद्रत्वेन स्तूयमान, अर्हन्योग्यः सन्सायकानि बाणान्धन्व धनुश्च भर्षिं हस्तयोर्धारयसि । तथैवार्हन्योग्यः सन्यजतं पूजासाधनं विश्वरूपं नानाविधं क्रमाभरणं बिभर्षिं कर्णकण्ठहस्तादौ धारयसि । तथैवार्हन्योग्यः सन्नभ्युवमवादिभ्यः भूतेभ्य उत्पन्नमिदं जगदयसे पालयसि । अतो हे रुद्र त्वदोजीयस्त्वत्तो बलवन् किमपि नैवास्ति ।

एतन्महावीरस्य सायकादिधारणासंभवमाशङ्क्य स्तुतित्वेन परिहरति—

अर्हन्विभर्षिं सायकानि धन्वेत्याह (१०) । स्तौत्येवैनमेतत्, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ४ विभा० ३२)

अनेनैव न्यायेन पूर्वोक्तमन्त्रद्वयाथासंभवशङ्काऽपि परिहर्तव्या ।

गायत्रमसि । त्रैष्टुभमसि । जागतमसि ।

कल्पः—“धवित्राण्यादत्ते गायत्रमसीति प्रथमं त्रैष्टुभमसीति द्वितीयं जागतमसीति त्र्यम्” इति । वायुना ज्वालोत्पादकं व्यजनं धवित्रम् । हे प्रथमधवित्र त्वं गायत्रमसि त्रीछन्दोदेवतारूपमसि । एवमुत्तरयोरपि योज्यम् ।

एतैर्मन्त्रैः साध्यमादानं विधत्ते—

गायत्रमसि त्रैष्टुभमसि जागतमसीति धवि-

त्राण्यादत्ते । छन्दोभिरेवैनान्यादत्ते, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ४ विभा० ३३)

गार्थत्रादिशब्दैर्महावीरस्य व्यवहारश्छन्दोदेवताभिरादानसिद्धयर्थो द्रष्टव्यः ॥

मधु मधु मधु (७) ।

अनक्त्वसादीदुत्तरतः पाहि प्रतिमा असि यजतं

ते अन्यज्जागतमस्येकं च ॥

इति कुण्डलजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके चतुर्थमपाठके

पञ्चमोऽनुवाकः ॥ ५ ॥

१ क. °जाध° । २ ग. °ब्वा । एवमुत्तरयोरपि योज्यम् । क° । ३ ग. °षि । एतै° ।
°यत्रादि° ।

कल्पः—“तैरेनं त्रिरुर्ध्वमुपवीजयतीति मधु मधु” इति । तृतीयो मधुशब्दो मन्त्र-
शेषः । हे धवित्रत्रय मधु समीचीनं ज्वालोत्पादनं यथा भवति तथा वायुं कुर्विति शेषः॥
एतन्मन्त्रसाध्यां क्रियां विधत्ते —

मधु मध्विति धूनोति । प्राणो वै मधु

प्राणमेव यजमाने बधाति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ४ । विभा० ३४)

समीचीनवायुरूपत्वात्प्राणस्य मधुत्वम् ।

यदुक्तं सूत्रकारेण—“ तेषामेकं प्रतिप्रस्थात्रे प्रयच्छत्येकमाग्नीध्रायाऽऽशीध्रप्र-
मास्त्रिः प्रदक्षिणमूर्ध्वं धून्वन्तः परियन्ति” इति । तदिदं विधत्ते—

त्रिः परियन्ति । त्रिवृद्धिः प्राणः, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ४ । विभा० ३५)

प्राणापानव्यानाख्यवृत्तिभेदात्प्राणस्य त्रैगुण्यं प्रदक्षिणत्रयेण सिध्यति ।

तमेव विधिमनुद्य पुनः प्रशंसति—

त्रिः परियन्ति । त्रिवृद्धिः यज्ञः (११) । अग्नौ रक्षतामपहत्यै, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ४ । विभा० ३६)

संवन्नयानघानेन यज्ञस्याऽऽवृत्तित्रयम् । अपि च प्रदक्षिणत्रयेण रक्षांस्यपहन्यन्ते ।

यदुक्तं सूत्रकारेण—“अध्वर्युप्रथमा अनभिधून्वन्तास्त्रिः परियन्ति” इति । तदिदं
विधत्ते —

त्रिः पुनः परियन्ति । षट्संपद्यन्ते । षड्वा

ऋतवः । ऋतुष्वेव प्रतितिष्ठन्ति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ४ । विभा० ३७)

पूर्वोक्ताः प्रदक्षिणावृत्तयस्तिस्त्र एताश्च विपरीतावृत्तयस्तिस्त्र इत्येवं षट्संपत्तिः ।
चतुर्थावृत्तिं निषेधति—

यो वै धर्मस्य प्रियां तनुवमाक्रामति । दुश्चर्मा

वै स भवति । एष ह वा अस्य प्रियां तनुवमाक्रा-

मति । यस्त्रिः परीत्य चतुर्थं पर्येति । एता ह वा

अस्योग्रदेवौ राजनिराचक्राम (१२) । ततो वै

स दुश्चर्माऽभवत् । तस्मान्निः परीत्य न चतुर्थं

परीयात् । आत्मनो गोपीवाय, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ४ । विभा० ३८)

घर्मस्य महावीरस्य प्रियशरीराक्रमणे त्वग्दोषः स्यात् । यः पुमानपेक्षितं प्रदक्षेणत्रयं कृत्वा ततश्चतुर्थं प्रदक्षिणमनपेक्षितमपि कुर्यात्, स एव प्रियशरीरमाक्राप्तीति त्वग्दोषं प्राप्नुयात् । न चैतद्द्वार्तामात्रं किंतु कश्चिद्वाजनिनामकः पुरुष उग्रदेव उग्राणामृत्विजां शास्त्रार्थमुद्धृष्यतां स्वामी सन्कदाचिदेतां प्रियतनूमाचक्राम । ततोऽपराधात्कुष्ठरोगवानभूत् । अतः स्वदेहरक्षार्थं चतुर्थावृत्तिं न कुर्यात् । -

धवित्राणि प्रशंसति—

प्राणा वै धवित्राणि, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ४ । विभा० ३९)

यदुक्तं सूत्रकारेण—“ तमभिमुखाः पर्युपविशन्ति पुरस्तादध्वर्युर्दक्षिणतः प्रतिप्रस्थातोत्तरत आग्नीध्रोऽव्यतिषङ्गमूर्ध्वं धून्वन्तः ” इति । तत्र धवित्रदण्डानां यः परस्परसंश्लेषाभावस्तमिमं विधत्ते—

अव्यतिषङ्गं धून्वन्ति । प्राणानामव्यतिषङ्गाय क्लृप्त्यै, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ४ । विभा० ४०)

प्राणादिवृत्तीनां सांकर्यपारिहारेण स्वव्यापारसामर्थ्यार्थं धवित्राणामयमव्यतिषङ्गः । तमभिमुखाः पर्युपविशन्तीति यदुक्तं तद्विधत्ते—

विनिषद्य धून्वन्ति । दिक्ष्वेव प्रतितिष्ठन्ति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ४ । विभा० ४१)

पुरस्तादध्वर्युरित्याद्यभिधानादिक्षु प्रतिष्ठा ।

ऊर्ध्वाभिमुखत्वेन वायूत्पादनं विधत्ते—

ऊर्ध्वं धून्वन्ति । सुवर्गस्य लोकस्य समष्ट्यै, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ४ । विभा० ४२)

स्वर्गस्योर्ध्ववर्तित्वादूर्ध्वधूननेन तत्प्राप्तिः ।

सर्वासु दिक्षु धूननं विधत्ते—

सर्वतो धून्वन्ति । तस्मादयं सर्वतः पवते, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ४ । विभा० ४३)

दधातीवान्वाह यज्ञस्याऽऽहैष उपरिष्ठादाशीरन्यो व्यास्थापयन्ति रश्मयो भवन्ति

धन्वेत्याह यज्ञश्चक्राम समष्ट्यै द्वे च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके पञ्चमप्रपाठके चतुर्थोऽनुवाकः ॥ ४ ॥

यस्मिन्महावीरस्य सर्वासु दिक्षु वायुमुत्पादयन्ति तस्माल्लोकेऽप्ययं वायुः सर्वासु दिक्षु संचरति ॥

इति श्रीमत्सप्तम्यणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये चतुर्थप्रपाठके पञ्चमोऽनुवाकः ॥ ९ ॥

अथ चतुर्थे षष्ठोऽनुवाकः ।

पञ्चमे महावीरस्थापनमुक्तम् । षष्ठे तस्याभिमन्त्रणमुच्यते । कल्पः—“ अध्वर्युर्महा-
वीरमभिमन्त्रयते दश प्राचीर्दश भासि दक्षिणेत्यनुवाकेन” इति । तत्राऽऽदौवेकामृचमाह—

दश प्राचीर्दश भासि दक्षिणा । दश प्रतीची-

दश भास्युदीचीः । दशध्वा भासि सुमनस्य-

मानः । स नो रुचं धेनुहृणीयमानः, इति ।

हे महावीर प्राचीः प्राग्दिग्वर्तिन्यो ज्वाला दशसंख्याका यथा भवन्ति तथा भासि त्वं दीप्यसे । एवं दक्षिणादिषु योज्यम् । ताभिरेताभिः सर्वाभिर्ज्वालाभिः सौमनस्यं प्राप्तं(सः), स त्वमहृणीयमानः केनाप्यहिंस्यमानः सन्नोऽस्मदर्थं रुचं धी तेजो धारय ।

अथ दिग्भेदेन देवताविशेषप्रतिपादकानि पञ्च यजुंषि तत्र प्रथमं यजुराह—

अग्निष्ठा वसुभिः पुरस्ताद्रोचयतु गायत्रेण

छन्दसा । स मा रुचितो रोचय, इति ।

हे महावीर त्वां पूर्वस्यां दिशि वसुभिर्देवैर्गायत्रीछन्दोदेवतया च सहाग्निं रोचयतु दीपयतु । पुरतो रुचितो दीपितः स त्वं मां रोचय प्रकाशय ।

अस्मिन्मन्त्रे यदग्नेर्दीपकत्वं तन्मुख्यमेव न तूपचारितमित्येवकारेण दर्शयति—

अग्निष्ठा वसुभिः पुरस्ताद्रोचयतु गायत्रेण

छन्दसेत्याह । अग्निरेवैनं वसुभिः पुर-

स्ताद्रोचयति गायत्रेण छन्दसा, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ९ । विभा० १)

रोचयेत्ययं लोटप्रत्ययो न विध्यर्थः कित्वाशीरर्थ इत्येतद्दर्शयति—

स मा रुचितो रोचयेत्याह । आशिषमेवैतामाशास्ते, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ९ । विभा० १)

अथ दक्षिणादिदिग्देवताविषयाणि चत्वारि यजुंष्याह—

इन्द्रस्त्वा रुद्रैर्दक्षिणतो रोचयतु त्रैष्टुभेन छन्दसा ।
स मा रुचितो रोचय । वरुणस्त्वाऽऽदित्यैः पश्चा-
द्रोचयतु जागतेन छन्दसा । स मा रुचितो
रोचय (१) । द्युतानस्त्वा मारुतो मरुद्भिरुत्तरतो
रोचयत्वानुष्टुभेन छन्दसा । स मा रुचितो
रोचय । बृहस्पतिस्त्वा विश्वैर्देवैरुपरिष्ठाद्रोचयतु
पाङ्क्तेन छन्दसा । स मा रुचितो रोचय, इति ।

पूर्वोक्ताग्निविषययजुरारवेन्द्रादिविषयाणि चत्वारि यजुंषि व्याख्येयानि ।

पेषु चतुर्ष्वपि यजुःषूपचारव्यावृत्तिमेवकारेण लोट्प्रत्ययस्याऽऽशीरर्थत्वं च पूर्ववद्दर्शयति

इन्द्रस्त्वा रुद्रैर्दक्षिणतो रोचयतु । त्रैष्टुभेन छन्दसेत्याह । इन्द्र एवैनं
रुद्रैर्दक्षिणतो रोचयति त्रैष्टुभेन छन्दसा । स मा रुचितो रोचयेत्याह ।
आशिषमेवैतामाशास्ते । वरुणस्त्वाऽऽदित्यैः पश्चाद्रोचयतु जागतेन छन्द-
सेत्याह । वरुण एवैनमादित्यैः पश्चाद्रोचयति जागतेन छन्दसा (१) ।
स मा रुचितो रोचयेत्याह । आशिषमेवैतामाशास्ते । द्युतानस्त्वा मारुतो
मरुद्भिरुत्तरतो रोचयत्वानुष्टुभेन छन्दसेत्याह । द्युतान एवैनं मारुतो
मरुद्भिरुत्तरतो रोचयत्वानुष्टुभेन छन्दसा । स मा रुचितो रोचयेत्याह ।
आशिषमेवैतामाशास्ते । बृहस्पतिस्त्वा विश्वैर्देवैरुपरिष्ठाद्रोचयतु पाङ्क्तेन
छन्दसेत्याह । बृहस्पतिरेवैनं विश्वैर्देवैरुपरिष्ठाद्रोचयति पाङ्क्तेन छन्दसा ।
स मा रुचितो रोचयेत्याह । आशिषमेवैतामाशास्ते, (२) । इति ।
(प्रपा० ५ । अनु० ५ । विभा० । ३)

अथ यजुरन्तरमाह—

रोचितस्त्वं देव धर्म देवेष्वसि ।

रोचिषीयाहं मनुष्येषु, इति ।

हे देव द्योतमान धर्म महावीर त्वं देवेषु मध्ये रोचितः प्रकाशितोऽसि । अत-
प्रसादादहमपि मनुष्येषु मध्ये रोचिषीय प्रकाशितो भूयासम् ।

मन्मन्त्रे भागद्वयगतयोरर्थयोः प्रसिद्धिमवश्यंभावित्वं च हिशब्देनैवकारेण[च?]दर्शयति-

रोचितस्त्वं देव धर्म देवेष्वसीत्याह । रोचितो

ह्येष देवेषु । रोचिषीयाहं मनुष्येष्वि-

त्याह । रोचत एवैष मनुष्येषु, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ५ । विभा० ४)

अथ यजुरन्तरमाह—

सम्राड्घर्म रुचितस्त्वं देवेष्वायुष्माऽस्तेजस्वी
ब्रह्मवर्चस्यसि । रुचितोऽहं मनुष्येष्वायुष्मा-
ऽस्तेजस्वी ब्रह्मवर्चसी भूयासम्, इति ।

हे घर्म महावीर त्वं देवेषु मध्ये बहुगुणयुक्तोऽसि । के ते गुणा इति त उच्यते
सम्राट्सायणायुक्तः, रुचितः प्रकाशितः, आयुष्मान्दीर्घेणाऽऽयुषा युक्तः, तेजसं
महत्या कान्त्या युक्तः, ब्रह्मवर्चसी श्रुताध्ययनसंपन्नः । त्वत्प्रसादादहमपि मनुष्ये
मध्ये रुचितत्वादिगुणयुक्तो भूयासम् ।

अत्रापि हिशब्दैवकाराभ्यां मन्त्रभागौ पूर्ववदन्याच्छे—

सम्राड्घर्म रुचितस्त्वं देवेष्वायुष्माऽस्तेजस्वी ब्रह्मवर्चस्य-
सीत्याह । रुचितो ह्येष देवेष्वायुष्माऽस्तेजस्वी
ब्रह्मवर्चसी । रुचितोऽहं मनुष्येष्वायुष्माऽस्तेजस्वी
ब्रह्मवर्चसी भूयासमित्याह । रुचित एवैष मनुष्येष्वायु-
ष्माऽस्तेजस्वी ब्रह्मवर्चसी भवति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ९ । विभा० ९)

अथ यजुरन्तरमाह—

रुगसि । रुचं मयि धेहि (२) । मयि रुक्, इति ।

हे महावीर रुगसि त्वमेव दीप्तिरूपोऽसि । अतो मयि रुचं दीप्तिं धेहि सं
त्वदनुग्रहाद्गुदीप्तिर्मयि तिष्ठात्विति शेषः ।

धेहीत्यस्य लोटप्रत्ययस्याऽऽशीरर्थत्वं दर्शयति—

रुगसि रुचं मयि धेहि मयि रुगित्याह । आशिषमेवैतामाशास्ते, इति ।

(प्रपा० ९ अनु० ९ विभा० ९)

अथ यजुरन्तरमाह—

दशं पुरस्ताद्रोचसे । दशं दक्षिणा । दशं प्रत्यङ् ।

दशोदङ् । दशोर्ध्वो भासि सुमनस्यमानः । स

नः सम्राडिषमूर्जं धेहि । वाजी वाजिने पवस्व ।

रोचितो घर्मो रुचीय (२), इति ॥

रोचय धेहि नवं च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके चतुर्थप्रपाठके

षष्ठोऽनुवाकः ॥ ६ ॥

अनुवाकादौ दश प्राचीरिति योऽर्थ उक्तः सोऽत्रोपसंहियते । हे महावीर पुर-
तत्पूर्वस्यां दिशि दक्ष दीप्तयो यथा भवन्ति तथा त्वं रोचसे दीप्यसे । एवं दक्षि-
देषु दिक्षु द्रष्टव्यम् । अतः सुमनस्यमानः सौमनस्यं प्राप्तः सम्राट्साम्राज्यं प्राप्तः
त्वं नोऽस्माकमिषमूर्जं च धेहि संपादय । वाजी समृद्धान्नस्त्वं वाजिने
द्वान्नाय मह्यं पवस्व सर्वं भोग्यं शोधय । एवमनेन प्रकारेण घर्मो महा-
रोचितोऽस्माभिः प्रकाशितः, अतस्त्वत्प्रसादादहमपि रुचीय प्रकाशवा-
शास्म ।

यदुक्तं सूत्रकारेणोपोत्तिष्ठन्नध्वर्युराह रुचितो घर्म इति तदिदं कालसहितं
ते—

तं यदेतैर्यजुर्भिरोचयित्वा । रुचितो घर्म इति प्रब्रूयात् ।

अरोचुकोऽध्वर्युः स्यात् । अरोचुको यजमानः । अथ

यदेनमेतैर्यजुर्भी रोचयित्वा । रुचितो घर्म इति प्राह ।

रोचुकोऽध्वर्युर्भवति । रोचुको यजमानः (३), इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ९ । विभा० ७)

पश्चाद्रोचयति जागतेन छन्दसा स मा रुचितो रोचयेत्याहाऽऽ-

शिषमेवैतामाशास्ते शास्तेऽष्टौ च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके पञ्चमप्रपाठके षष्ठोऽनुवाकः ॥ ९ ॥

तं महावीरं यद्येतैरनुवाकोक्तैर्यजुर्भिर्मन्त्रैररोचयित्वा प्रकाशितमकृत्वा प्रथमतः
घर्मो महावीरो रुचितः प्रकाशित इति प्रब्रूयात्तदाऽध्वर्युयजमानो दीप्तिरहितौ
शास्म । यजुष्पाठादूर्ध्वं तु नायं दोषः, तस्मादुत्तरकाल एव रुचितो घर्म इति
मध्वर्युर्ब्रूयात् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-

यारण्यकभाष्ये चतुर्थप्रपाठके षष्ठोऽनुवाकः ॥ ६ ॥

अथ चतुर्थे सप्तमेऽनुवाकः ।

षष्ठे महावीराभिमन्त्रणमुक्तम् । अथ सप्तमे महावीरावेक्षणमुच्यते । कल्पः—
“यथालोकमवस्थाय सर्व ऋत्विजो यजमानश्चाधीयन्तो महावीरमवेक्षन्ते, अपश्यं गोपा”
इति । तस्यानुवाकस्याऽऽदिवेकामुचमाह—

अपश्यं गोपामनिपद्यमानम् । आ च परा
च पथिभिश्चरन्तम् । स सग्रीचीः स विषू-
चीर्वसानः । आवरीवर्ति भुवनेष्वन्तः, इति ।

अहं महावीरमपश्यं दृष्टवानस्मि । कीदृशम् । गोपां कर्मनिष्पादनेन रक्षकम्
अभिपद्यमानं विनाशरहितम्, अथवाऽऽदित्यरूपेण पतनरहितम् । तथा पथिभिर्
नानामार्गैराचरन्तं च पराचरन्तं च, आदित्यरूपः सन्नाभिमुख्येन प्रातःकाले स
गच्छन्तं सायंकाले पराङ्मुखत्वेन गच्छन्तम् । स महावीर आदित्यरूपः सग्रीची
सहावस्थिता अपि विषूचीर्नानादेशेषु विभज्य गच्छन्तीरपि प्रजाः सर्वाः रक्षा
स्वकीयैरशिमभिराच्छादयन्निव वर्तते । अथवैकत्रावस्थितास्तत्र तत्र पृथगवस्थिता
मरीचीः स्वस्मिन्नाच्छादयन्वर्तते । स च भुवनेष्वन्तः सर्वेषु लोकेषु मध्य आक
वर्ति पुनः पुनरवर्तते । सोऽयं मन्त्र उपरिष्ठादव्याख्यास्यते ।

तत्र प्रथमं तावत्प्रवर्ग्यस्य कालं विधत्ते—

शिरो का एतद्यज्ञस्य । यत्प्रवर्ग्यः । ग्रीवा उपसदः । पुरस्तादुपसदां
प्रवर्ग्यं प्रवृणाक्ति । ग्रीवास्वेव यज्ञस्य शिरः प्रतिदधाति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ६ । विभा० १)

प्रवर्ग्यस्य यज्ञशिरोरूपत्वादुपसदां च यज्ञग्रीवारूपत्वादुभयोः सामीप्यायो
दनुष्ठानात्प्रागेव प्रवर्ग्यकर्मानुतिष्ठेत् । तप्ते घृते पयःप्रक्षेपः प्रवृज्जनं तद्यस्मिन्कर्मवि
विद्यते सोऽयं प्रवर्ग्यः, स कर्मविशेषो यथा संपद्यते तथा प्रवृज्जनं कुर्यादित्यस्मिन्
प्रवर्ग्योपसदोः सामीप्ये सति यथा लोके ग्रीवायां शिरः प्रतिहितं भवति तथैत
द्यते । ग्रीवास्त्विति वचनव्यत्ययः ।

प्रवर्ग्यस्याऽऽवृत्तिं विधत्ते—

त्रिः प्रवृणाक्ति । त्रय इमे लोकाः । एभ्य

एव लोकेभ्यो यज्ञस्य शिरोऽवरुन्धे, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ६ । विभा० २)

१ ग. “ग्रीचीरेकत्र स” । २ क. ख. “षूचीः खननदे” । ३ क. ख. “अव स्व” ।
“सदोऽनु” । ५ म. “वर्ग्यं क” ।

उपसदां दिनत्रयेऽनुष्ठेयत्वात्तत्समीपवर्ती प्रवर्ग्योऽपि दिनत्रयेऽनुष्ठेयः । तथा सति लोकत्रयार्थं यज्ञशिरः प्रतिहितं भवति ।

सायं प्रातश्चेति कालद्वयानुष्ठानं प्रशंसति—

षट्संपद्यन्ते । षड्वा ऋतवः (१) ।

ऋतुभ्य एव यज्ञस्य शिरोऽवरुन्धे, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ६ । विभा० ३)

एकैकस्मिन्दिने कालभेदेन द्विरनुष्ठानात्षट्संख्या संपद्यते । तत ऋतुभ्यः सक्काशा-
द्यज्ञशिरः संपादितं भवति ।

दिनषट्कपक्षं विधत्ते—

द्वादशकृत्वः प्रवृणक्ति । द्वादश मासाः संवत्सरः ।

संवत्सरादेव यज्ञस्य शिरोऽवरुन्धे, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ६ । विभा० ४)

षट्सु दिनेषु कालद्वयानुष्ठानेन द्वादशत्वम् ।

द्वादशसु दिनेष्वनुष्ठानविधिमभिप्रेत्य प्रशंसति—

चतुर्विंशतिः संपद्यन्ते । चतुर्विंशतिरर्धमासाः ।

अर्धमासेभ्य एव यज्ञस्य शिरोऽवरुन्धे, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ६ । विभा० ५)

द्वादशस्वपि दिनेषु कालद्वयानुष्ठानेन चतुर्विंशतिसंपत्तिः । अग्निष्टोमे त्रिष्वेव दिने-
पसदोऽग्निचयेन षट्सु दिनेष्वर्हाने सर्वे च द्वादशसु दिनेषु तदनुसारेण प्रवर्ग्यावृत्तिः ।
तच्च सूत्रकारेण संगृहीतम्—“त्र्युपसत्के षट्कृत्वः षडुपसत्के द्वादशकृत्वो द्वादशो-
सत्के चतुर्विंशतिकृत्वः” इति ।

विकल्पितं पक्षान्तरं विधत्ते—

अथो खलु । सकृदेव प्रवृज्यः । एकं हि शिरः (२), इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ६ । विभा० ६)

पक्षान्तरोपन्यासायाथोशब्दः शिरस एकत्वात्तत्स्थानीयोऽयं प्रवर्ग्यः सकृदेवानुष्ठेयो
। त्वावृत्त्येति केषांचित्पक्षः । एतच्च सूत्रकारेण विस्पष्टमुदाहृतम्—“सुत्यायां प्रवृज्ज-
मिके समामनन्ति । तत्र मीमांसा । यदा पुरस्तादरुणः स्यादथ प्रवृज्य उपकाश उप-
शुषं समयोविषित उदितानुदित उदिते वा प्रातः संगवे मध्यदिने वा पवमन्ने स्तुत
भग्नीभ्रामारे प्रवृज्यः सकृदेव प्रवृज्य इति विज्ञायते” इति ।

१ क ख. संपद्यन्ते । २ ग. “त्रे द्वा” ३ ग. “नीयः प” । ४ ग. “वास्तविवि” । ५ ग.
मे । ६ ग. माध्यंदिने ।

प्रवर्ग्यस्याग्निष्टोमसंबन्धं विधत्ते—

अग्निष्टोमे प्रवृणाक्ति । एतावान्वै यज्ञः । यावानग्निष्टोमः ।

यावानेव यज्ञः । तस्य शिरः प्रतिदधाति, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ६ । विभा० ७)

यावन्तः सोमयागाः सन्ति तेषु सर्वेष्वप्यग्निष्टोमः संचार्यतः सर्वयज्ञात्मकः, तत्रानुष्ठिते सति कृत्स्नेऽपि यज्ञे शिरः प्रतिहितं भवति । अनारम्याधीतस्य प्रवर्ग्यस्य यद्यपि पुरस्तादुपसदामितिवाक्येनैव प्रकृतिभूताग्निष्टोमसंबन्धः प्राप्तः, तथाऽपि शाखान्तरगतं न प्रथमयज्ञे प्रवृञ्ज्यादिति निषेधमपोद्य प्रतिप्रसवार्थं पुनर्विधानम् । निषेधस्त्वतिरात्रेऽपि चारितार्थो भविष्यति, तस्यापि विकल्पितः प्रथमयज्ञत्वात् । तथाचाऽऽपस्तम्ब आह— “अग्निष्टोमः प्रथमयज्ञोऽतिरात्रमेके पूर्वं समामनन्ति” इति ।

पुरस्तादुपसदामितिवाक्येनोक्त्येऽप्युपसद्भावात्पूर्वं प्रवर्ग्यस्यापि प्राप्तौ निषेधयति—

नोक्त्ये प्रवृञ्ज्यात् । प्रजा वै पशव उक्त्यानि ।

यदुक्त्ये प्रवृञ्ज्यात् । प्रजां पशूनस्य निर्देहेत्, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ६ । विभा० ८)

एह्यं पु ब्रवाणीत्यादीनि शस्त्राण्यत्रोक्त्यशब्देनाविधिधीयन्ते तान्यहर्तीत्युक्त्य क्रतुः, तत्र प्रवृञ्जनेनोक्त्यशस्त्रसाध्याः प्रजाः पशवश्च दह्येयुः (रन्), तस्मात्तत्र प्रवृञ्ज्यात् ।

उक्त्यविशेषे प्रतिप्रसवं विधत्ते—

विश्वजिति सर्वपृष्ठे प्रवृणाक्ति (३) । पृष्ठानि वा अच्युतं

च्यावयन्ति । पृष्ठैरेवास्मा अच्युतं च्यावयित्वाऽवरुन्धे, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ६ । विभा० ९)

रथंतरबृहद्वैरूपवैराजशाकरैवतसामसाध्यानि पृष्ठस्तोत्राणि सर्वाण्यपि यस्मिंश्च जिघागे विद्यन्ते सोऽयं सर्वपृष्ठः । यद्यपि विश्वजिदुक्त्यसंस्थो नात्र प्रसिद्धः, तथा शाखान्तरे तत्सद्भावं मभिप्रेत्य नोक्त्ये प्रवृञ्ज्यादिति निषेधं वारयितुं पुनर्विधिं सर्वत्र पृष्ठस्तोत्राणि अच्युतं न च्युतमपि दोषं च्यावयन्ति विनाशयन्ति । अत्र पृष्ठस्तोत्रैरेवाच्युतं निषेधप्रयुक्तं प्रबलमपि दोषं च्यावयित्वा प्रवर्ग्यफलमपि प्राप्नोति ।

तदेवं बुद्धिस्थं प्रवर्ग्यविधिविचारं पारिसमाप्य प्रकृतस्यैव मन्त्रस्य प्रथमपादे भागं व्याचष्टे—

अपश्यं गोपामित्याह । प्राणो वै गोपाः ।

प्राणमेव प्रजासु वियातयति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ६ । विभा० १०)

प्राणो हि स्वावस्थानेन शरीराणि गोपायतीति गोपाः । मन्त्रे च प्राणत्वेन स्तुति-
भिप्रेत्य महावीरे गोपाशब्दः प्रयुक्तः । अतो गोपामपश्यामित्युक्ते सति सर्वासु प्रजासु
प्राणमेव प्रसारितवान्भवति ।

आदित्यरूपेण स्तुतिभिप्रेत्य पुनरपि व्याचष्टे—

अपश्यं गोपामित्याह । असौ वा आदित्यो गोपाः । स हीमाः

प्रजा गोपायति । तमेव प्रजानां गोप्सरं कुरुते, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ६ । विभा० ११)

आदित्यो ह्युदयेन प्रकाशं कृत्वा सर्वाः प्रजा गोपायतीति गोपाः, तद्रूपत्वेन
तत्त्वान्महावीरो गोपाः । एतत्पाठेन यजमानमेव प्रजानां गोप्सरं करोति ।

प्रथमपादस्योत्तरभागोक्तादित्यरूपेणावस्थितस्य महावीरस्य भूमौ पतनाभावः प्रसिद्ध
ते दर्शयति—

अनिपद्यमानमित्याह (४) । न ह्येष निपद्यते, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ६ । विभा० १२)

द्वितीयपादोक्तं नानामार्गैरादित्यस्याऽऽगमनं परागमनं च प्रसिद्धमिति दर्शयति—

आ च परा च पथिभिश्चरन्तमित्याह ।

आ च ह्येष परा च पथिभिश्चरति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ६ । विभा० १३)

यदाऽयमादित्य उदयं प्राप्तः सर्वाः प्रजा अभितो विशेषेण पश्यति तदानीं स्वेन
ह वर्तमाना दूरे विविधं प्रसृताश्च मरीचीर्वस्त्रैर्वद्वसानो वर्तते इत्येतत्प्रसिद्धमित्येतादृशं
तीयपादाभिप्रायं दर्शयति—

स सध्रीचीः स विषूचीर्वसान इत्याह । सध्रीचीश्च ह्येष

विषूचीश्च वसानः प्रजा अभिविपश्यति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ६ । विभा० १४)

चतुर्थपादोक्ता भुवनमध्ये सूर्यस्याऽऽवृत्तिः प्रसिद्धेति दर्शयति—

आ वरीवर्ति भुवनेष्वन्तरित्याह । आ

ह्येष वरीवर्ति भुवनेष्वन्तः, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ६ । विभा० १५)

अथ वसन्तर्तुरूपेण स्तावकं मन्त्रमाह—

अत्र प्राचीः । मधुमाध्वीभ्यां मधुमाध्वी-
भ्याम् । अनु वां देववीतये, इति ।

हे महावीरात्रास्मिन्कर्मणि मधुमाध्वीभ्यां सहितस्त्वं प्राचीरस्मान्प्रकर्षेण रक्षित-
वानसि । मधुशब्दो वसन्तावयवचैत्रमासाभिमानिदेवमाचष्टे, माध्वीशब्दस्तत्पत्नीम् ।
तथा द्वितीयो मधुशब्दो वसन्तावयववैशाखमासाभिमानिदेवमाचष्टे, माध्वीशब्द-
स्तत्पत्नीम् । ताभ्यां सहितस्त्वं प्राचीरित्यन्वयः । वां वसन्तदेवौ युवामनुसृत्य देववी-
तये देवप्राप्त्यर्थम्, महावीरमवेक्षं इति शेषः ।

मन्त्रस्य वसन्तर्तुपरतां दर्शयति—

अत्र प्राचीर्मधुमाध्वीभ्यां मधुमाध्वीभ्यामित्याह ।

वासन्तिकावेवास्मा ऋतू कल्पयति, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ६ । विभा० १६)

अस्मै यजमानार्थं वसन्तसंबन्धिनावृत्तवयवौ चैत्रवैशाखमासौ स्वीचितभोगप्रदान-
समर्थौ करोति ।

अथ ग्रीष्मर्तुरूपेण स्तावकं मन्त्रमाह—

समग्निरग्निना गत । सं देवेन सवित्रा ।

स५ सूर्येण रोचते (१), इति ।

अग्निशब्दाभ्यामत्युष्णौ ग्रीष्मावयवौ ज्येष्ठाषाढमासौ विवासितौ । तत्रैकोऽग्निर्ज्ये-
ष्ठमासरूपो द्वितीयेनाग्निनाऽऽषाढमासरूपेण संगतोऽभूत् । तदुभयमासवार्तिनावादितं
सवितृसूर्यशब्दाभ्यां विवक्ष्यते । अयं महावीरारूपो देवो ज्येष्ठमासे सवित्रा संगतः
आषाढमासे सूर्येण संगत्य रोचते ।

अस्य मन्त्रस्य ग्रीष्मर्तुपरतां दर्शयति—

समग्निरग्निना गतेत्याह (५) । ग्रीष्मावेवास्मा ऋतू कल्पयति, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ६ । विभा० १७)

वसन्तवाक्यवद्ग्राह्येयम् ।

तैस्यैव मन्त्रस्यार्थान्तरं दर्शयति—

समग्निरग्निना गतेत्याह । अग्निर्होवैषोऽग्निना संगच्छते, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ६ । विभा० १८)

१ क. ख. "यवार्धवे" । २ क. ख. "वतामा" । ३ क. "म, अवे" । ४ ग. "क्षत" ।
५ ग. गतः । ६ क. "मासरूपेण वि" । ७ ख. तत्रैव । ८ ख. "स्यार्थं व" ।

एष महावीररूपोऽग्निरादित्यरूपेणाग्निना संगच्छत इत्ययमर्थः प्रसिद्धः ।

पुनरपि ग्रीष्मर्तुरूपेणैव स्तावकं मन्त्रान्तरमाह—

स्वाहा समग्निस्तपसा गत । सं देवेन

सवित्रा । स५ सूर्येणारोचिष्ट, इति ।

स्वाहाशब्दो निपातत्वादनैकार्थः । अग्निवदुष्णरूपो ज्येष्ठमासस्तपसा तापयुक्ते-
ऽऽषाढमासेन स्वाहा सुष्ठु समागतः संगतोऽभूत् । सं देवेनेत्यादि पूर्ववत् ।

अस्य मन्त्रस्य पूर्वमन्त्रेण सह समानार्थतां दर्शयति—

स्वाहा समग्निस्तपसा गतेत्याह । पूर्वमेवोदितम् । उत्तरेणाभिगृणाति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ६ । विभा० १९ ।)

ग्रीष्मविषयत्वं पूर्वस्मिन्मन्त्रेऽभिहितमेव ग्रीष्ममुत्त(मेवोत्त)रमन्त्रेणापि श्रुतिर्ब्रूते ।

अथ वर्षर्तुरूपेण स्तावकं मन्त्रमाह—

धर्ता दिवो विभासि रजसः । पृथिव्या धर्ता । उरोरन्तरिक्षस्य

धर्ता । धर्ता देवो देवानाम् । अमर्त्यस्तपोजाः, इति ।

हे महावीर वर्षर्तुरूपेण दिवो द्युलोकस्य रजसो मेघादिरञ्जनोपेतस्य धर्ता
एको विभासि प्रकाशसे । तथौषधीजननेन पृथिव्या अपि धर्ता, स्वकीयवृष्टिप्र-
ारणेनोरोर्विस्तीर्णस्यान्तरिक्षस्यापि धर्ता, हविर्द्वारेणोपकारकत्वाद्देवानामपि धर्ता
एको देवः । अत एवामर्त्यो मरणरहितः, दीक्षादिरूपेण तपसा जायते सिध्यतीति
पोजाः ।

अस्य मन्त्रस्य वर्षर्तुपरतां दर्शयति—

धर्ता दिवो विभासि रजसः पृथिव्या

इत्याह । वार्षिकावेवास्मा ऋतू कल्पयति, इति ।

वसन्तमन्त्रवद्व्याख्येयम् ।

(प्रपा० ९ अनु० ६ । विभा० २०)

शारदर्तु(शरदृतु)रूपेण स्तावकं मन्त्रमाह—

हृदे त्वा मनसे त्वा । दिवे त्वा सूर्याय त्वा (२) ।

ऊर्ध्वमिममध्वरं कृधि । दिवि देवेषु होत्रा यच्छ, इति ।

हे महावीर त्वां हृदे हृदयार्थमवेक्ष इति शेषः । मनसे मनोर्थं त्वामवेक्षे । अत्र
मनःशब्दाभ्यामनुकूलभोगार्थत्वेन चिन्त्यमानावाश्वयुजकार्तिकमासावुपलक्ष्येते । तन्मा-

सद्वयोचितभोगसिद्ध्यर्थमित्यर्थः । तथा दिवे द्युलोकप्राप्त्यर्थं, सूर्याय सूर्यप्राप्त्यर्थं त्वामवेक्षे । इममस्मदीयमध्वरं यागमूर्ध्वं कृधि, उन्नतं कुरु । होत्रा इमा होमक्रि दिवि द्युलोके देवेषु मध्ये यच्छ देहि कथयेत्यर्थः ।

अस्य मन्त्रस्य शारदर्तु(शरदृतु)परतां दर्शयति—

हृदे त्वा मनसे त्वेत्याह । शारदावेवास्मा ऋतू कल्पयति (१), इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ६ । विभा० २१)

वसन्तवाक्यवदव्याख्येयम् ।

मन्त्रचरमभागेन(ण)सर्वेषां लोकानां होमक्रियाभिसंबन्धं दर्शयति—

दिवि देवेषु होत्रा यच्छेत्याह । होत्राभिरेवेमाँल्लोकान्संद्धाति, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ६ । विभा० २२)

अथ हेमन्तर्तुरूपेण स्तावकं मन्त्रमाह—

विश्वासां भुवां पते । विश्वस्य भुवनस्पते ।

विश्वस्य मनसस्पते । विश्वस्य वचसस्पते ।

विश्वस्य तपसस्पते । विश्वस्य ब्रह्मणस्पते ।

जम्बूद्वीपादयो या भुवस्तासां भुवां विश्वासां सर्वासां हे पते पालक हेमन्तर्तु महावीर त्वामवेक्ष इति शेषः । भुवनो भवनस्य लोकजातस्य, मनसोऽन्तःकरणजातस्य वचसो वाक्यजातस्य, तपसस्तपोजातस्य, ब्रह्मणो वेदजातस्य, पते पालक त्वामवेक्षे

अस्य मन्त्रस्य हेमन्तर्तुपरतां दर्शयति—

विश्वासां भुवां पत इत्याह । हैमन्तिकावेवास्मा ऋतू कल्पयति, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ६ । विभा० २३)

वसन्तवाक्यवदव्याख्येयम् ।

शै(शि)शिरर्तुरूपेण स्तावकं मन्त्रमाह—

देवश्रुस्त्वं देव धर्म देवान्पाहि, इति ।

हे धर्म प्रवर्ग्य देव शै(शि)शिरर्तुरूप, देवश्रुर्देवेषु श्रूयमाणस्त्वं देवान्हवि नेन पाहि रक्ष ।

अस्य मन्त्रस्य शै(शि)शिरर्तुपरतां दर्शयति—

देवश्रुस्त्वं देव धर्म देवान्पाहीत्याह । शैशि-

रावेवास्मा ऋतू कल्पयति, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ६ । विभा० २४)

वसन्तवाक्यवद्व्याख्येयम् ।

अथ बहूनि वाक्यानि नानाविधैः स्तावकान्युच्यन्ते । तत्रैकवाक्यतामाह—

तपोजां वाचमस्मे नियच्छ देवायुवंम् (३), इति ।

हे महावीरास्मेऽस्मभ्यं तपोजां तपस उत्पन्नां देवायुवं देवानिच्छन्तीं वाचं मन्त्र-
ह्यं नियच्छ नितरां देहि ।

तपोजामित्यनेन यज्ञयोग्या मन्त्ररूपा वाग्विवक्ष्यते तस्यास्तपस्विना पुरुषेण लभ्य-
मानत्वादित्येतद्दर्शयति—

तपोजां वाचमस्मे नियच्छ देवायुवमित्याह । या वै मेध्या
वाक् । सा तपोजाः । तामेवावरुन्धे, (७), इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ६ । विभा० २९)

वाक्यान्तरमाह—

गर्भो देवानाम्, इति ।

अयं महावीरो देवानां संबन्धी गर्भरूपः, देवैरपेक्षितस्य हविषोऽत्र गर्भरूपेणाव-
धानात् ।

मन्त्रार्थस्य प्रसिद्धिं दर्शयति—

गर्भो देवानामित्याह । गर्भो ह्येष देवानाम्, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ६ । विभा० २६)

वाक्यान्तरमाह—

पिता मतीनाम्, इति ।

देवैर्हविष्प्रदानार्थं तदा तदा मन्यन्त इति मतयः प्रजास्तासां प्रजानां महावीरः
प्रदानेन पालकत्वात्पिता ।

मतिशब्देन प्रजाविवक्षां दर्शयति—

पिता मतीनामित्याह । प्रजा वै मतयः । तासामेष

एव पिता । यत्प्रवर्ग्यः । तस्मादेवमाह, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ६ । विभा० २७)

वाक्यान्तरमाह—

पतिः प्रजानाम्, इति ।

अयं महावीरः पूर्वोक्तरीत्या पालकत्वात्प्रजानां स्वामी ।

अस्य वाक्यस्यार्थप्रसिद्धिं दर्शयति—

पतिः प्रजानामित्याह । पतिर्ह्येष प्रजानाम्, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० १ । विभा० २८)

वाक्यान्तरमाह—

मतिः कवीनाम्, इति ।

ये कवयः शास्त्रार्थाभिज्ञाः, तेषामभिज्ञानसाधनबुद्धिरूपोऽयं महावीरः । अने कर्मण्यनुष्ठिते तेन सुकृतेन प्रज्ञोदयात् ।

अस्मिन्नर्थे प्रसिद्धिं दर्शयति—

मतिः कवीनामित्याह (८) । मतिर्ह्येष कवीनाम्, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० १ । विभा० २९)

वाक्यान्तरमाह—

सं देवो देवेन सवित्राऽयतिष्ठ । स५ सूर्येणारुक्त, इति ।

अयं महावीरो देवो देवेन सवित्रा संयुज्यायतिष्ठ यजमानमनुग्रहीतुं प्रकृतवान् । तथा सूर्येण संयुज्यारुक्त दीप्तवान् ।

अत्र देवशब्दद्वयेनाऽऽदित्यमहावीरौ विवक्षितौ विति दर्शयति—

सं देवो देवेन सवित्राऽयतिष्ठ स५ सूर्येणारुक्तेत्याह ।

अमुं चैवाऽऽदित्यं प्रवर्त्य च स५शास्ति, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० १ । विभा० ३०)

सम्यक्कथयतीत्यर्थः ।

वाक्यान्तरमाह—

आयुर्दास्त्वमस्मभ्यं धर्मं वर्चोदा असि, इति ।

हे धर्म महावीर त्वमस्मभ्यमायुस्तेजसोः प्रदाताऽसि ।

अस्य वाक्यस्याऽऽयुष्परतां दर्शयति—

आयुर्दास्त्वमस्मभ्यं धर्मं वर्चोदा असी-

त्याह । आशिषमेवैतामाशास्ते, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० १ । विभा० ३१)

वाक्यान्तरमाह—

पिता नोऽसि पिता नो बोध, इति ।

हे महावीर नोऽस्माकं पालकत्वात्पिताऽसि अतः पिता जनक एव भूत्वा नोऽस्मान्बोध, ईदं कुर्विति सन्मार्गं बोध्य ।

महावीरे प्रवृत्तस्योत्तरकर्तव्यताया बुध्यमानत्वाद्बोधकत्वमस्यावश्यमस्तीत्येतद-
शेषति—

पिता नोऽसि पिता नो बोधेत्याह । बोधयत्येवैनम्, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ६ । विभा० ३२)

वाक्यान्तराण्याह—

आयुर्धास्तनुधाः पयोधाः । वर्चोदा वरिवोदा

द्रविणोदाः (४) । अन्तरिक्षम् उरोर्वरीयान् ।

अशीमहि त्वा मा मां हिंसीः, इति ।

अयं महावीरो दीर्घमायुः शरीरपाटवं क्षीरसमृद्धिं च संपादयति । तथा कान्तिं
भूजां धनं च प्रयच्छति । अन्तरिक्षं स्वोत्पन्नया ज्वालाया प्र(प्रा)ति पूरयतीत्यन्तरि-
क्षम् । अत एवोरोर्विशालादपि वस्तुनो वरीयानतिशयेन *विवृत्तः(तः) । तादृश हे
महावीर त्वामशीमहि व्याप्नुयाम व्याप्नुवन्तं मां मा हिंसीर्हिसितं मा कुरु ।

अथाशिरूपेण +स्तुतये कांचिदेवता(दृच?)माह—

त्वमग्ने गृहपतिर्विशामसि । विश्वासां मानुषीणाम् । शतं

पूर्भिर्धविष्ठ पाह्यंहसः । समेद्धारं शतं हिमाः ।

तन्द्राविणं हार्दिवानम् । इहैव रातयः सन्तु, इति ।

हेऽग्ने त्वं मानुषीणां मनुष्यजातियुक्तानां विश्वासां सर्वासां विशां प्रजानां
पतिरसि गृहस्वामी भवसि । हे यविष्ठ युवतम पूर्भिर्धनादीनां पूरणैः शतं शत-
त्सरमायुः पाहि रक्ष । तथा शतं हिमाः शतसंवत्सरान्समेद्धारं सम्यगभिवृ-
त्तं मामंहसः पाहि पापाद्रक्ष । कीदृशं माम् । तन्द्राविणं त्वत्पालनात्पूर्वं तन्द्रा-
कर्मण्यलसम् । हार्दिवानं त्वत्पालनादूर्वं हृदयगतकर्मोत्साहवन्तम् । रातय-
रीयानि फलदानानीहैवास्मिन्नेव कर्मणि सन्तु ।

* “विस्तृत” इति तै० पु० पाठः, इति ग. पुस्तकटिप्पणी । + “स्तुतमिहामुच्यमाह” इति
पु० पाठः, इति ग. पुस्तके टिप्पणी ।

१ ग. इदमिदं । २ क. स्तुयते । ख. स्तुयते । ३ ग. तन्द्रीयुं ।

कल्पः—“अनुवाकशेषं तु परिश्रिते प्रतिप्रस्थाता पत्नीं वाचयति त्वष्टीमती ते सपेय” इति । पाठस्तु—

त्वष्टीमती ते सपेय । सुरेता रेतो दधाना । वीरं विदेय

तवं संदृशि । माऽहं रायस्पोषेण वियोषम् (५), इति ॥

रोचते सूर्याय त्वा देवायुवं द्रविणोदा दधाना द्वे च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके चतुर्थप्रपाठके

सप्तमोऽनुवाकः ॥ ७ ॥

हे महावीर ते तव प्रसादादहं पत्नी त्वष्टीमती सिक्ते रेतसि रूपाणां विक्री
*त्वष्टृशब्देन युक्ता सती सपेय पत्या संगच्छेय । ततः संगमादूर्ध्वं सुरेताः शोभनेन
पुत्रोत्पादने(के)न रेतसा युक्ता सती रेतो दधाना तादृशमेव पतिसंबद्धं रेतो धारयन्ती
तव संदृशि त्वदीयकटाक्षे सति वीरं विदेय कर्मणि शूरं पुत्रं लभेय । अहं त्वत्प्रसा-
दाद्रायस्पोषेण धनपुष्ट्या मा वियोषं विगुक्ता मा भूवम् ।

अस्मिन्ननुवाके मन्त्रसंख्यां दर्शयति—

नवैतेऽवकाशा भवन्ति । पत्नियै दशमः । नव वै पुरुषे प्राणाः

(९) । नाभिर्दशमी । प्राणानेव यजमाने दधाति । अथो

दशाक्षरा विराट् । अन्नं विराट् । विराजैवान्नाद्यमवरुन्धे, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ६ । विभा० ३३)

अवकाशयन्तेऽर्थं प्रकाशयन्त इत्यवकाशा मन्त्राः । ते चात्र नवसंख्याका भवन्ति
अपश्यं गोपामित्येको मन्त्रः, अत्र प्रावीरित्याद्या ऋतुविषयाः षण्मन्त्राः, तपोजाहि
त्यादि मा मा हिंसीरित्यन्तं वाक्यजातमेको मन्त्रः, त्वमग्न इत्यादिको रातयः सन्ति
त्यन्त एको मन्त्रः । एवं नवसंख्याकाः । त्वष्टीमतीत्यादिकः पत्न्या दशमो मन्त्रः
पुरुषशरीरेऽपि च्छिद्रगताः प्राणा नवसंख्याकास्तदपेक्षया नाभिर्दशमी, अतो मन्त्र
गतसंख्यासाम्याद्यजमाने प्राणानेव सुस्थितान्करोति । अपि च विराड्द्वाराऽन्नमा
प्राप्नोति ।

एतैर्मन्त्रैः साध्यं महावीरावेक्षणं विधत्ते—

यज्ञस्य शिरोऽच्छिद्यत । तद्देवा होत्राभिः प्रत्यदधुः । ऋत्विजोऽवेक्षन्ते ।

✽ “ त्वष्टा देवेन ” इति तै पु० पाठः, इति ग. पुस्तकद्विष्यणी ।

१ ग. त्वष्टीम° । २ ग. त्वष्टीम° । ३ ग. त्वष्टीम° । ४ ग. “का ऋत्विजां भ° । ५
°न्तिवत्यन्तिको मन्त्र एकः । ६° । ६ ग. “स्थितान्क° ।

एता वै होत्राः । होत्राभिरेव यज्ञस्य शिरः प्रतिदधाति (१०), इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ६ । विभा० ३४)

यदा धनुष्कोट्या यज्ञपुरुषस्य शिरश्छिन्नं तदा देवास्तच्छिरो होत्राभिर्यज्ञशरीरे
प्रतिहितवन्तः । होमनिष्पादिका ऋत्विजां याः प्रत्यवेक्षणादिक्रिया एता एव होत्रा-
न्तस्मादृत्विजामवेक्षणेन होत्राभिरेव यज्ञस्य शिरः प्रतिहितं भवति ।

अग्निष्ट्रेत्यादिमन्त्रैरुपस्थानादूर्ध्वकालीनत्वमवेक्षणस्य विधत्ते—

रुचितमवेक्षन्ते । रुचिताद्वै प्रजापतिः प्रजा

असृजत । प्रजानां सृष्ट्यै, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ६ । विभा० ३५)

रुचिधात्वर्थप्रतिपादकैरग्निष्ट्वेत्यादिकैर्मन्त्रैरभिमन्त्रितो महावीरो रुचितः, तादृशं
श्वादेवेक्षेन् । पुरा प्रजापतिः प्रवर्ग्यादृचितादेव प्रजाः सृष्टवान्, अतोऽत्रापि
सृष्ट्यै तद्भवति ।

पूर्वोक्तमेवानूद्य पुनः प्रशंसति—

रुचितमवेक्षन्ते । रुचिताद्वै पर्जन्यो वर्षति ।

वर्षुकः पर्जन्यो भवति । सं प्रजा ऐयन्ते, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ६ । विभा० ३६)

पूर्वोक्तादृचितात्प्रवर्ग्यादेव कर्मानुष्ठानद्वाराऽऽदित्यप्राप्त्या मेघो वर्षति, अतोऽ-
त्रापि रुचितावेक्षणे पर्जन्यो वर्षणशीलो भवति, प्रजाश्च सम्यग्वर्धन्ते ।

पुनरपि प्रकारान्तरेण प्रशंसति—

रुचितमवेक्षन्ते । रुचितं वै ब्रह्मवर्चसम् ।

ब्रह्मवर्चसिनो भवन्ति (११), इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ६ । विभा० ३७)

ब्रह्मवर्चसं श्रुताध्ययनसंपत्ती रुचितं विद्वत्सभायां प्रकाशितं भवति । अतो रुचि-
नावेक्षणेन ब्रह्मवर्चसयुक्ता भवन्ति ।

अवेक्षणे पूर्वोक्तमन्त्रान्विधत्ते—

अधीयन्तोऽवेक्षन्ते । सर्वमायुर्यन्ति, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ६ । विभा० ३८)

अधीयन्तोऽपश्यं गोपामित्यादिमन्त्रान्पठन्त ऋत्विजोऽवेक्षेन्, ततो मन्त्रसामर्थ्या-
सर्वायुःप्राप्तिः ।

पत्न्याः कंचिद्विशेषं विधत्ते—

न पत्न्यवेक्षेत । यत्पत्न्यवेक्षेत । प्रजायेत । प्रजां
त्वस्यै निर्दहेत् । यन्नावेक्षेत । न प्रजायेत ।
नास्यै प्रजां निर्दहेत् । तिरस्कृत्य यजुर्वाचयति ।
प्रजायते । नास्यै प्रजां निर्दहति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ६ । विभा० ३९)

अत्रायं विचारः, किं पत्न्यवेक्षेत न वेति । अवेक्षणपक्षे प्रजोत्पत्तिलक्षणे गुणे
सत्यपि तदीयां प्रजां महावीरो निर्दहेदित्येष महान्दोषः, अतो नावेक्षेतेत्येकः पक्षः ।
अनवेक्षणपक्षे निर्दाहाभावेऽपि प्रजोत्पत्तिर्न स्यादित्यन्यो दोषः, अतो दोषद्व-
यनिवृत्तये पत्नीं केनचिद्वचनधानेन तिरस्कृत्य त्वष्टीमतीति मन्त्रं पठेत् (पाठयेत्) ।

तस्मिन्मन्त्रे सपेयेत्यस्य तात्पर्यं दर्शयति—

त्वष्टीमती ते सपेयेत्याह । सपाद्धि प्रजाः प्रजायन्ते (१२), इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ६ । विभा० ४०)

ऋतवो हि शिरः सर्वपृष्ठे प्रवृणक्त्यनिपद्यमानमित्याह गतेत्याह शारदावेवास्मा
ऋतू कल्पयति रून्धे कवीनामित्याह प्राणाः प्रतिदधाति भवन्ति
वाचयति चत्वारि च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके पञ्चमप्रपाठके षष्ठोऽनुवाकः ॥ ६ ॥

स्त्रीपुरुषयोः समवायात्प्रजोत्पत्तिः प्रसिद्धा तस्मात्सपेयेत्युच्यते ।

अत्र मीमांसा । तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे चिन्तितम्—

“न प्रवृज्यादाद्ययज्ञे क्रतौ सोऽनुष्ठितावुत ।

प्रतिषेधः क्रतौ युक्त उक्ता ह्यस्याऽऽद्ययज्ञता ॥

प्रवृणक्त्युपसद्ध्यः प्राणिनि वाक्यात्क्रतौ विधेः ।

आद्यप्रयोगे प्राथम्यान्निषेधः कचिदेव सः” ॥

ज्योतिष्टोमे प्रवर्ग्यारूयं कर्म प्रकृत्य श्रूयते—न प्रथमयज्ञे प्रवृज्यादिति । सोः
निषेधो ज्योतिष्टोमक्रतौ द्रष्टव्यो न तु तदीयप्रथमप्रयोगे । कुतः । एष वाव प्रथ-
मयज्ञो यज्ञानां यज्यज्योतिष्टोम इति तस्य प्रथमयज्ञत्वाभिधानादिति चेत् । मैवम्
पुरस्तादुपसदां प्रवर्ग्यं प्रवृणक्तीति वाक्ये क्रतौ प्रवर्ग्यस्य विहितत्वात् । न

* न्यायमालानुगेधेनायं पाठः । अत्र तु भाष्यपुस्तकेषु कनोर्विधेदित्येष पाठ उलभ्यते
ष. नातीष समञ्जरः ।

त्रेधिनिषेधवाक्ययोः समानबलत्वाद्निर्णयः, प्रतिषेधवाक्ये प्रथमशब्देन * निषेधस्य योगपरत्वनिर्णयात् । प्रथमद्वितीयादिशब्दाः क्रियाया आवृत्तौ मुख्याः, तत्संबन्धाद्व-
तुषूपचर्यन्ते । प्रथममध्येतव्यत्वात्प्रथम(मं) काण्डं तदनन्तरमध्येतव्यत्वाद्द्वितीय(य)-
ण्डम् । एवमादावुत्पन्नत्वात्प्रथमः पुत्रः, तदनन्तरमुत्पन्नत्वाद्द्वितीयैः पुत्रः । तथाऽपि
तथा सति) प्रयोगाक्रियाया आवृत्तिविशेषे प्रथमशब्दो मुख्यः, तदावृत्तिविशेष(ष्य, तथा
ज्ञशब्दो(यज्ञे) लाक्षणिकः । त्वत्पक्षे क्रतौ मुख्यो यज्ञशब्दः प्रयोगे लाक्षणिकः
यादिति चेत् । बाढम् । तथाऽप्यसंजातविरोधिनि लाक्षणिकत्वकल्पनात्काम(द्वर)मुत्त-
पदे तत्कल्पनं, तस्माज्ज्योतिष्टोमस्य प्रथमप्रयोगे प्रवर्ग्यस्य निषेधः । नतु सर्तसंस्था-
क्तस्य ज्योतिष्टोमस्य प्रथमसंस्थारूपोऽग्निष्टोमः, तत्रायं निषेधः पर्यवस्यति । विधिश्च
प्र श्रूयते—अग्निष्टोमे प्रवृण्णीतीति । एवं तर्ह्यधिकारिभेदेन विधिनिषेधयोर्व्यवस्थाऽ-
ऽ, तथा च श्रूयते—कामं तु योऽनूचानः स्यात्तस्य प्रवृज्यादिति । तस्मादनूचान-
गतिरिक्त[=कर्तृके]प्रथमप्रयोग एवायं निषेधः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यके चतुर्थप्रपाठके सप्तमोऽनुवाकः ॥ ७ ॥

अथ चतुर्थोऽष्टमोऽनुवाकः ।

सप्तमे महावीरावेक्षणमुक्तम् । अष्टमं आज्ययुक्ते महावीरे+ पयःप्रक्षेपणं प्रवृज्जनमु-
क्ते । कल्पः—“सावित्रेण रशनामादाय” इति । पाठस्तु—

देवस्य त्वा सवितुः प्रसवे । अभिनोर्बा-

हुभ्याम् । पुष्णो हस्ताभ्यामाददे, इति ।

द्वितीयानुवाके (प्रपा० ४ अनु० २ पृ० २२४) व्याख्यातोऽयं मन्त्रः ।

अनेन मन्त्रेण साध्यमादानं विधत्ते—

देवस्य त्वा सवितुः प्रसव इति रशनामादत्ते प्रसूत्यै ।

* निषेधस्येति पदं न्यायमालाविस्तरानुसारेण स्थापितमादर्शपुस्तकेषु तु नास्ति ।
एतच्चिह्नान्तर्गतं न्यायमालाविस्तरानुरोधेन स्थापितमादर्शपुस्तकेषु तु नोपलभ्यते ।
पयःप्रक्षेपणमुच्यत इति तै० पु० पाठ इति ग. पुस्तकटिप्पणी ।

१ क. ग. ग. ‘दशं नि’ । २ क. ख. ग. ‘यः’ । तथा सति प्र० । ३ क. ख. ‘यः’ । तं ।
४. यागक्रियाया । ५ क. ख. ग. ‘षेऽपि प्र’ । ६ ख. ग. प्रयोगो । ७ ख. ‘ग्यनि’ । ८ ग.
९. ‘ग. ग. णक्त्विति’ । १० ख. ‘कारभे’ । ११ ख. ग. आज्ये म० । १२ ग. ‘णं विधत्ते प्र’ ।

अश्विनोर्बाहुभ्यामित्याह । अश्विनौ हि देवानामध्वर्यु
आस्ताम् । पूष्णो हस्ताभ्यामित्याह यत्तै, इति ।

(प्रपा० ९ । अ० ७ । विभा० १)

अदित्यै रास्नाऽसि ।

कल्पः—“ अदित्यै रास्नाऽसीत्यभिमन्त्र्य ” इति । हे रशने त्वमदित्यै भूमिर्ना
धेनवै रास्ना बन्धनार्था रशनाऽसि ।

मन्त्रतात्पर्यं दर्शयति—

आददेऽदित्यै रास्नाऽसीत्याह यजुष्कृत्यै, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ७ । विभा० २)

आदद इत्येष पूर्वमन्त्रशेषः स्पर्ष्टार्थत्वात्पाठ एव तस्य व्याख्यानम् । यजु
मन्त्रेण कृतिर्निष्पादनं यजुष्कृतिः, तत्सिद्धार्थमनेनाभिमन्त्रणम् ।

इड एहि । अदित एहि । सरस्वत्येहि ।

कल्पः—“पूर्वया द्वारोपनिष्क्रम्य त्रिरुपांशु घर्मदुग्धमाह्वयति । इड एहि । अ
एहि । सरस्वत्येहि” इति । इडादीनि गोनामधेयानि तैः संबोध्येहीत्याह्वयति ।

मन्त्रतात्पर्यं दर्शयति—

इड एहादित एहि सरस्वत्येहीत्याह । एतानि वा

अस्यै देवनामानि । देवनामैरेवैनामाह्वयति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ७ । विभा० ३)

वक्ष्यमाणाह्वानेन पुनरुक्तिं वारयितुं देवनामानीति विशेष्यते । इडादीनि दे
प्रासिद्धानि गोनामानि, मन्त्रपाठे सति तैरेवेयमाहूता भवति ।

असावेहि । असावेहि । असावेहि (१) ।

कल्पः—“ प्रत्येत्य दोग्ध्रे निदान इत्यादाय दक्षिणया द्वारोपनिष्क्रम्य त्रि
सावेहि । असावेहि । असावेहि ” इति । घर्मदुग्धमाह्वयतीत्यनुवर्तते । मनुष्ये व्यक्त
सङ्केतितं गङ्गादिकं धेनुनाम ‘असौ’ इति शब्देन निर्दिश्यते, हे गङ्गे समागच्छ ।

पूर्वाह्वानादव्यावृत्तिमन्त्रं दर्शयति—

असावेह्यसावेह्यसावेहीत्याह । एतानि वा अस्यै मनुष्य-

नामानि (१) । मनुष्यनामैरेवैनामाह्वयति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ७ । विभा० ४)

द्विविधाहानगतां संख्यां प्रशंसति—

षट्संपद्यन्ते । षड्वा ऋतवः । ऋतुभिरेवैनामाह्वयति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ७ । विभा० ९)

त्रीणि देवनामानि त्रीणि मनुष्यनामानीत्येवं षट्संपत्तिः ।

अदित्या उष्णीषमसि ।

कल्पः—“अदित्या उष्णीषमसीति रशनया घर्मदुधामभिदधाति” इति । हे रशनेऽ-
या भूमिरूपाया धेनोरुष्णीषस्थानीयाऽसि ।

मन्त्रस्य स्पष्टार्थतां दर्शयति—

अदित्या उष्णीषमसीत्याह । यथा यजुरेवैतत्, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ७ । विभा० ९)

वायुरस्यैडः ।

कल्पः—“वायुरस्यैड इति वत्सम्” इति । अभिदधातीत्यनुवर्तते । इडाया अपत्य-
वत्सः, तादृशस्त्वं वायुस्वरूपोऽसि ।

वायुत्वमुपपादयति—

वायुरस्यैड इत्याह । वायुदेवत्यो वै वत्सः, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ७ । विभा० ७)

वत्सापाकरणे वायवः स्थेत्याम्नाद्वायुदेवत्यत्वम् । अत एवान्यत्र ब्राह्मणे वायु-
इत्युक्तम् ।

पूषा त्वोपावसृजत्वित्युपावसृज्य । अश्विभ्यां प्रदापय ।

कल्पः—“पूषा त्वोपावसृजत्वित्युपावसृज्य” इति । अश्विभ्यां प्रदापयेति मन्त्र-
। हे वत्स त्वां पूषाख्यो देवः स्तनपानार्थं मुञ्चतु, त्वं चाश्विदेवार्थं पयः प्रदापय ।

मन्त्रस्य पूर्वभागे पूषेत्यस्य तात्पर्यं दर्शयति—

पूषा त्वोपावसृजत्वित्याह । पौष्णा वै देवतया

पशवः (२) । स्वयैवैनं देवतयोपावसृजति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ७ । विभा० ८)

गेषकत्वादेवायं पशूनां देवः ।

उत्तरभागेऽश्विशब्दतात्पर्यं दर्शयति—

अश्विभ्यां प्रदापयेत्याह । अश्विनौ वै देवानां

भिषजौ । ताभ्यामेवास्मै भेषजं करोति, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ७ । विभा० ९)

अस्मै वत्साय क्षीरं भेषजमित्येतत्प्रत्यक्षम् । अग्निभ्यां तु हविप्रदानं
भेषजम् ।

कल्पः—“यस्ते स्तनः शशय इति घर्मदुग्धामभिमन्त्रयते” इति । पाठस्तु—

यस्ते स्तनः शशयो यो मयोभूः । येन विश्वा

पुष्यासि वार्याणि । यो रत्नधा वसुविद्यः

सुदन्नः । सरस्वति तमिह धातवेऽकः, इति ।

हे धेनो ते तव यः स्तनः शशयः शयानः स्थैर्येणावस्थितः, यश्च स्तनो मयोभूः
सुखस्य भावयिता, येन च स्तनेन विश्वा सर्वाणि वार्याणि वैरणीयानि वत्सादि
शरीराणि पुष्यासि पुष्टानि करोषि, यश्च स्तनो रत्नधा रत्नवन्महार्घ्यं क्षीरं धारयति
अत एव वसुविदुत्तमं वस्तु लभते, यश्च स्तनः सुदन्नः शोभनदानशीलः, बहुलं
ददातीत्यर्थः । हे सरस्वति, एतन्नामयुक्ते धेनो तं स्तनमिह कर्माणि धातवे वा
देवानां क्षीरं पातुमकर्मयोग्यं कुरु ।

स्तनवर्णनेन धेनोरेव स्तुतिः संपद्यत इत्येतद्दर्शयति—

यस्ते स्तनः शशय इत्याह । स्तौत्येवैनान्, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ७ । विभा० १०)

उस्रं घर्मं शिष्य । उस्रं घर्मं

पाहि (२) । घर्माय शिष्य ।

कल्पः—“उस्रं घर्मं शिष्य । उस्रं घर्मं पाहि । घर्माय शिष्येति निदाय वत्स
इति । निदाय वद्धेत्यर्थः । हे उस्र वत्स घर्मम(र्मं क्ष)*रणयोग्यं क्षीरं शि
वशेषय । हे उस्र क्षीराख्यं घर्मं पाहि पालय यथा सुरक्षितं भवति तथा कु
क्लिमर्थमिति तदुच्यते—घर्माय प्रवर्ग्यार्थं शिष्यावशेषय ।

घर्मायेत्येतच्चतुर्थ्यन्तस्य तात्पर्यं दर्शयति—

उस्रं घर्मं शिष्योऽस्रं घर्मं पाहि घर्माय शिष्ये-

त्याह । यथा ब्रूयादमुष्मै देहीति । तादृगेव तत्, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ७ । विभा० ११)

* “रक्षणयोग्यम्” इति तै० पु० पाठ इति ग. पुस्तकटिप्पणी ।

१ क. ख. “द्वारेण भे” । २ क. ख. “कुघर्म” । ३ ग. विश्वाः । ४ ग. विश्वाः ।
वैरणीयानि । ५ क. घर्मं अरण्यं । ख. घर्मं अरण्यं ।

लोके हि बालपुत्रार्थं क्षीरं देहीति गृहस्वामिनं बालस्य माता याचते तद्वदिदं
न्यम् ।

बृहस्पतिस्त्वोपसीदतु ।

कल्पः—“बृहस्पतिस्त्वोपसीदत्वित्युपसीदति” इति । हे धेनो त्वा त्वां दोग्धृत्पु
स्पतिरुपसीदतु समीपे प्राप्नोतु ।

बृहस्पतिशब्दतात्पर्यं दर्शयति—

बृहस्पतिस्त्वोपसीदत्वित्याह (३) । ब्रह्म वै
देवानां बृहस्पतिः । ब्रह्मणैवैनामुपसीदति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ७ । विभा० १२)

देवानां मध्ये बृहस्पतेः परब्रह्मरूपत्वात्तेनैवोपसदनं कृतं भवति ।

दानवः स्थ परेवः । विष्वग्भृतो लोहितेन ।

कल्पः—“दानवः स्थ परेव इति स्तनान्संसृज्य” इति । विष्वग्भृतो लोहितेनेति
शेषः । हे स्तना यूयं दानवः क्षीरदानकुशलाः, परेवो वत्सेन पातुं योग्याः, लोहि-
। रक्तेन विष्वग्भृतः पृथग्भूत्वा वर्तमानाः स्थ । न हि स्तनदोहने रक्तमायाति ।

पानयोग्यत्वकथनेन शुद्धिः सूचितेत्येतद्दर्शयति—

दानवः स्थ परेव इत्याह । मेध्यानेवैनान्करोति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ७ । विभा० १३)

विष्वग्भृत इत्यनेन क्षीरस्य रक्ताद्व्यावृत्तिर्विवक्षितेति दर्शयति—

विष्वग्भृतो लोहितेनेत्याह व्यावृत्त्यै, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ७ । विभा० १४)

अश्विभ्यां पिन्वस्व । सरस्वत्यै पिन्वस्व ।

पूष्णे पिन्वस्व । बृहस्पतये पिन्वस्व । इन्द्राय

पिन्वस्व । इन्द्राय पिन्वस्व (३) ।

कल्पः—“अश्विभ्यां पिन्वस्व सरस्वत्यै पिन्वस्व पूष्णे पिन्वस्व बृहस्पतये पिन्वस्वेति
यिसि दोग्ध्रे दोग्धि” इति । स्थूले दोहनपात्रे दुह्यादित्यर्थः । इन्द्राय पिन्वस्व ।
। य पिन्वस्वेति मन्त्रशेषः । हे धेनोऽश्विसरस्वत्यादिदेवार्थं पिन्वस्व हविः प्रभूतं देहि ।
प्रभूतदातृत्वं धेनोः प्रसिद्धमित्येतद्दर्शयति—

अश्विभ्यां पिन्वस्व सरस्वत्यै पिन्वस्व पूष्णे पिन्वस्व बृहस्पतये

पिन्वस्वेत्याह । एताभ्यो ह्येषा देवताभ्यः पिन्वते, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ७ । विभा० १९)

बृहस्पत्यादिवादिन्द्रस्य संबन्धमात्रेण परितोषो न भवति किंतु हविर्भागोऽप्यस्मै
त्येतद्दर्शयति —

इन्द्राय पिन्वस्वेन्द्राय पिन्वस्वेत्याह । इन्द्रमेव भागधेयेन समर्धयति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ७ । विभा० १६)

भागाधिक्येनेन्द्रमन्त्रावृत्तिं दर्शयति—

द्विरिन्द्रायेत्याह (४) । तस्मादिन्द्रो देवतानां भूयिष्ठभाक्तमः, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ७ । विभा० १७)

गायत्रोऽसि । त्रैष्टुभोऽसि । जागतमसि ।

कल्पः—“उपोत्तिष्ठन्तावग्रीधे पयसी प्रदाय *पूर्वावृत्तिद्रुत्य शफोपयमानादत्ते गाय-
त्रोऽसीति प्रथमं त्रैष्टुभोऽसीति द्वितीयं जागतमसीति तृतीयमित्यु(मु)पयमनं प्रतिप्र-
स्थाता” इति । तस्य महावीरस्य हस्ताभ्यां ग्रहीतुमशक्यत्वात्संदंशवदुभयतः काष्ठद्वय
मध्ये महावीरं संदष्टं कृत्वा काष्ठद्वयस्य मूलद्वयमग्रद्वयं च धृत्वाऽध्वर्युप्रतिप्रस्थाताराना-
नयतः, तौ काष्ठविशेषौ शफावित्युच्येते । महावीरस्याधस्ताद्वार्यमाणः काष्ठविशेष उप-
यमै इत्युच्यते । हे प्रथमशफ त्वं गायत्रीछन्दःसंबन्ध्यसि । हे द्वितीयशफ त्वं त्रिष्टु-
छन्दःसंबन्ध्यसि । हे उपयम त्वं जगतीछन्दःसंबन्ध्यसि ।

एतन्मन्त्रसाध्यमादानं विधत्ते—

गायत्रोऽसि त्रैष्टुभोऽसि जागतमसीति शफो-

पयमानादत्ते । छन्दोभिरेवैनानादत्ते, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ७ । विभा० १८)

गायत्रादिशब्दप्रयोगेण छन्दोभिरादानं सिध्यति ।

सहोर्जो भागेनोप मेही ।

कल्पः—“ सहोर्जो भागेनोप मेहीति पय आह्वियमाणं प्रतीक्षते ” इति । आह-
ध्रेणाऽऽनीयमान हे पय ऊर्जो रसस्य भागेन सह माभुपेहि मत्सम्प्रीये समागच्छ ।
एतन्मन्त्रबलेनोर्जो रसस्य भागः संपादितो भवतीति दर्शयति—

सहोर्जो भागेनोप मेहीत्याह । ऊर्ज एवैनं भागमकः, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ७ । विभा० १९)

* “पूष(वं) षड्[प?] द्रव्य ” इति तै० पु० पाठ इति ग. पुस्तकद्विपणी ।

१ ग. “ग्रीधे ५० । २ ख. “वभिद्रु” । ग. “वभिद्रव्य” । ३ क. “मनमित्यु” । ४ ।

इन्द्राश्विना मधुनः सारघस्येव ।

घर्म पात वसवो यजता वद् ।

कल्पः—“ इन्द्राश्विना मधुनः सारघस्येति महावीरे गोपय आनयति ” इति ।
 घर्म पात वसवो यजता वडिति मन्त्रशेषः । हे इन्द्र हेऽश्विनौ यूयं त्रयोऽपि मधुनः
 वान्धिनं घर्मं घृतसहितं क्षीरं पात पिबत । कीदृशस्य मधुनः, सारघस्य सरघा
 प्रुमाक्षिकास्ताभिर्निष्पादितं सारघं तादृशस्य । मधुनः संबन्धेन हविषस्तद्वन्मधुररस-
 वम् । हे वसवो देवा यजत यागं कुरुत । वद्, इदं हविर्दत्तमस्तु ।

अस्मिन्मन्त्र इन्द्रशब्देन सहाश्विशब्दस्य प्रयोगाभिप्रायं दर्शयति—

अश्विनौ वा एतद्यज्ञस्य शिरः प्रतिदधतावब्रूताम् । आवाभ्या-
 मेव पूर्वाभ्यां वषट्क्रियाता इति । इन्द्राश्विना मधुनः
 सारघस्येत्याह । अश्विभ्यामेव पूर्वाभ्यां वषट्करोति ।
 अथो अश्विनावेव भागधेयेन समर्धयति (५), इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ७ । विभा० २०)

धनुष ऊर्ध्वकोट्या छिन्नयेत्तद्यज्ञस्य शिरः पुनस्तद्देहे प्रतिदधतावश्विनौ तस्मि-
 न्नल इदं वचनमब्रूताम् । पूर्वभावविभ्यामावाभ्यामेष वषट्कारेण हविः प्रदातव्य-
 नेति । अतस्ताभ्यां प्रार्थितत्वादश्विनाविति मन्त्र उच्यते । तेनैताभ्यां प्रथमतो हविर्दत्तं
 वति । अपि च पूर्वं भागराहितावश्विनाविदानीं भागेन समृद्धं (द्वौ) करोति ।
 प्रःप्रतिधानवेलायामितरदेवान्प्रति पूर्वाभ्यामिति वरस्य वृतत्वाद्देवान्तरापेक्षयाऽ-
 प्रोः पूर्वत्वमतो नान्येभ्यो देवेभ्यो घर्मो दीयते किंत्विन्द्रसहिताश्विभ्यामेव ।

मन्त्रस्योत्तरभागे वसुशब्देन वसूनामपि भागसिद्धिं दर्शयति—

घर्म पात वसवो यजता वडित्याह ।
 वसूनेव भागधेयेन समर्धयति, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ७ । विभा० २१)

अत्र मीमांसया वषट्शब्दं (वट्शब्दं) प्रशंसति —

यद्वषट्कुर्यात् । यातयामाऽस्य वषट्कारः स्यात् । यन्न वष-
 ट्कुर्यात् । रक्षा ऋसि यज्ञः हन्युः । वडित्याह । परोक्ष-
 मेव वषट्करोति नास्य यातयामा वषट्कारो भवति ।
 न यज्ञः रक्षा ऋसि घ्नन्ति (६), इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ७ । विभा० २२)

अत्रेदं विचार्यते—वषट्शब्दः प्रयोक्तव्यो न वेति । तत्प्रयोगे सतीदानीमेव

गतसारत्वात्सोमयामे भविष्यति वषट्कारो निःसारो भवेत् । तदप्रयोगे वज्रो वै क-
ट्कार इति श्रुतस्य वज्रस्याभावाद्द्रक्षांसि यज्ञं विनाशयेयुः । अत उभयदोषपरिह-
राय द्वितीयाक्षरं परित्यज्य वडित्येव प्रयोक्तव्यम् । तथा सति संपूर्णत्वाभावात्प्रत्यक्षे
वषट्कारो न भवति । अंश एव ततः (अंशत एव) सद्भावात्परोक्षस्तरोहिते
वषट्कारो भवति । ततः संपूर्णवषट्कारो न गतसारः, एकदेशस्यापि विद्यमान-
त्वाद्वज्रसद्भावेन रक्षांस्यपि यज्ञं न विनाशयन्ति ।

स्वाहा त्वा सूर्यस्य रश्मये वृष्टिवनये जुहोमि ।

कल्पः—“स्वाहा त्वा सूर्यस्य रश्मये वृष्टिवनये जुहोमीत्युद्यन्तमूष्माणमनुमन्त्रयते
इति । वृष्टिवनये वृष्टिप्रदानाय सूर्यस्य रश्मये हे ऊष्मंस्त्वां स्वाहा जुहोमि स्वाहा
कारयोग्यामार्हुतिमाहुतिद्रव्यं कृत्वा जुहोमि ।

सूर्यायेत्यनुक्त्वा रश्मय इत्युक्तेस्तात्पर्यं दर्शयति —

स्वाहा त्वा सूर्यस्य रश्मये वृष्टिवनये जुहोमीत्याह । यो वा
अस्य पुण्यो रश्मिः । स वृष्टिवनिः । तस्मा एवैनं जुहोति, इति ।
(प्रपा० ५ । अनु० ७ । विभा० २३)

सूर्यो न साक्षाद्वृष्टिं प्रयच्छति किंतु पुण्यरश्मिद्वाराऽतः साक्षाद्रश्मय एव वृ-
ष्टिप्रदानायाऽऽहुतिर्युक्ता ।

मधु हविरसि ।

कल्पः—“मधु हविरसीत्यजापयः” इति । महावीर आनयतीत्यनुवर्तते । हेऽजा
त्वं मधुरं हविरसि ।

स्वादु कर्तुं मधुशब्दप्रयोग इति दर्शयति—

मधु हविरसीत्याह । स्वदयत्येवैनम्, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ७ । विभा० २४)

सूर्यस्य तपस्तप ।

कल्पः—“सूर्यस्य तपस्तपेत्यूष्माणम्” इति । उद्यन्तमनुमन्त्रयत इत्यनुवर्तते
ऊष्मन्सूर्यस्य तपः सूर्यसंबन्धिनं तापमपि तप त्वमतिशयेन तप्तं कुरु ।

मन्त्रस्य स्पष्टार्थतां दर्शयति—

सूर्यस्य तपस्तपेत्याह । यथा यजुरेवैतत्, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ७ । विभा० २५)

द्यावापृथिवीभ्यां त्वा परिगृह्णामि (४) ।

कल्पः—“द्यावापृथिवीभ्यां त्वा परिगृह्णामीति शफाभ्यां महावीरं परिगृह्य” इति ।
हे महावीर त्वां द्यावापृथिवीदेवतारूपाभ्यां शफाभ्यां परिगृह्णामि ।

मन्त्रबलाद्द्यावापृथिवीपरिग्रहः सिध्यतीति दर्शयति—

द्यावापृथिवीभ्यां त्वा परिगृह्णामीत्याह । द्यावा-

पृथिवीभ्यामेवैनं परिगृह्णाति (७), इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ७ । विभा० २६)

अन्तरिक्षेण त्वोपयच्छामि ।

कल्पः—“प्रच्छिन्नाग्नेण वेदेन भस्म प्रमृज्यान्तरिक्षेण त्वोपयच्छामीत्युपयमनेन प्रतिप्रस्थातोपयच्छति” इति । हे महावीर त्वामन्तरिक्षदेवतारूपेणोपयमनाख्यकाष्ठपात्रेणोपयच्छामि, शफनामकाभ्यां काष्ठाभ्यामुद्ध्रियमाणे त्वयि तयोः सहायरूपेणानेना-
धस्तादुद्यच्छामि ।

मन्त्रबलादन्तरिक्षदेवतासाहाय्यं सिध्यतीति दर्शयति—

अन्तरिक्षेण त्वोपयच्छामीत्याह । अन्तरिक्षेणैवैन-

मुपयच्छति । न वा एतं मनुष्यो भर्तुमर्हति, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ७ । विभा० २७)

देवानां त्वा पितॄणामनुमतो भर्तुः शकेयम् ।

कल्पः—“देवानां त्वा पितॄणामनुमतो भर्तुः शकेयमित्यादायोत्थाय” इति । हे
वीर देवानां पितॄणां वाऽनुमतिं प्राप्तोऽहं त्वां भर्तुं धारयितुं शक्तो भूयासम् ।

एतत्पाठेनोभयानुमतिसिद्धिं दर्शयति—

देवानां त्वा पितॄणामनुमतो भर्तुः शकेयमित्याह ।

देवैरेवैनं पितृभिरनुमत आदत्ते, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ७ । विभा० २८)

कल्पः—“तेजोऽसि तेजोऽनुप्रेहीति हरति ” इति । पाठस्तु—

तेजोऽसि तेजोऽनुप्रेहि । दिविस्पृङ्मा मां हिंसीः । अन्त-

रिक्षस्पृङ्मा मां हिंसीः । पृथिविस्पृङ्मा मां हिंसीः । सुवरांसि

सुवर्मे यच्छ । दिवं यच्छ दिवो मा पाहि (५), इति ॥

एहि पाहि पिन्वस्व गृह्णामि नवं च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके चतुर्थप्रपाठकेऽ-

ष्टमोऽनुवाकः ॥ ८ ॥

हे प्रवर्ग्य त्वं तेजोरूपोऽसि । अतस्तेजोरूपमाहवनीयमनुलक्ष्य प्रेहि प्रकर्षेण गच्छ । अत्युष्णस्त्वं द्युलोकादीन्स्पृशन्नपि मा [मा] हिंसीः, तापं मा कुरु । सुवरसि त्वमे स्वगोरूपोऽसि । अतः स्वर्गमुखं मे प्रयच्छ । तत्सुखाधारं दिवं द्युलोकं मे प्रयच्छ । दिवो द्युलोकान्मां पाहि । तत्र राक्षसप्रवेशं निवार्य पालय ।

मन्त्रस्य पूर्वभागे तेजोऽनुप्रेहीत्यस्य तात्पर्यं दर्शयति—

वि वा एनमेतदर्धयन्ति । यत्पश्चात्प्रवृज्य पुरो जुह्वति ।

तेजोऽसि तेजोऽनुप्रेहीत्याह । तेज एवास्मिन्दधाति, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ७ । विभा० २९)

आहवनीयस्य पश्चिमभागे गार्हपत्यस्योत्तरदेशे प्रवर्ग्य कृत्वा पुरः पूर्वस्यां दिश्य हवनीये जुह्वतीति यदस्ति एतेनैवं प्रवर्ग्य [व्यर्धयन्ति] समृद्धिरहितं कुर्वन्ति प्रवृज्जनेनैव तेजसो गतत्वात् । अतस्तेजोऽनुप्रेहीत्युक्त्या द्रव्ये तेजः संपादितं भवति मध्यमभागस्याहिंसापरत्वं दर्शयति—

दिविस्पृङ्मा मा हिंसीरन्तरिक्षस्पृङ्मा मा हिंसीः पृथि-

निस्पृङ्मा मा हिंसीरित्याहाहिंसायै (८), इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ७ । विभा० ३०)

तृतीयभागस्याऽऽग्नीःपरत्वं दर्शयति—

सुवरसि सुवर्मे यच्छ दिवं यच्छ दिवो

मा पाहीत्याह । आशिषमेवैतामाशास्ते, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ७ । विभा० ३१)

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-

यारण्यके चतुर्थप्रपाठकेऽष्टमोऽनुवाकः ॥ ८ ॥

अथ चतुर्थे नवमोऽनुवाकः ।

अष्टमे महावीरे घृतयुक्ते क्षीरप्रक्षेपलक्षणं प्रबुद्धनमुक्तम् । नवमे तस्य प्रवर्ग्यद्रव्य-
माऽऽहवनीये याग उच्यते । कल्पैः—“ व्रजजनवानं पञ्च वातनामानि व्याचष्टे समुद्राय
॥ वाताय स्वाहेत्यपान्य पञ्चोत्तराण्यग्नये त्वा वसुमते स्वाहा ” इति । पाठस्तु—

समुद्राय त्वा वाताय स्वाहा । सलिलाय त्वा वाताय
स्वाहा । अनाधृष्याय त्वा वाताय स्वाहा । अप्रतिधृ-
ष्याय त्वा वाताय स्वाहा । अवश्यवे त्वा वाताय
स्वाहा । दुर्वस्वते त्वा वाताय स्वाहा । शिमिद्वते त्वा
वाताय स्वाहा । अग्नये त्वा वसुमते स्वाहा । सोमाय
त्वा रुद्रवते स्वाहा । वरुणाय त्वाऽऽदित्यवते स्वाहा
(१) बृहस्पतये त्वा विश्वदेव्यावते स्वाहा ।
सवित्रे त्वर्भुमते विभुषते प्रभुमते वाजवते स्वाहा ।
यमाय त्वाऽङ्गिरस्वते पितृमते स्वाहा, इति ।

अत्र वातायेति विशेष्यनिर्देशः । समुद्रादिशब्दा विशेषणभूता नामधेयविशेष-
चिनः । हे प्रवर्ग्य त्वां समुद्रनामकाय वाताय स्वाहा कथयामीत्यर्थः । निपाताना-
नेकार्थत्वात् । एवमुत्तरेष्वपि योज्यम् । षष्ठसप्तमौ मन्त्रौ विकल्पार्थौ । वसुयुक्ता-
ग्नयेऽग्निनामकाय वातविशेषाय त्वां स्वाहा कथयामि । एवमुत्तरत्रापि योज्यम् ।
भ्वादिभिर्युक्ताय सवितृनामकाय वाताय कथयामि । अङ्गिरोभिः पितृभिश्च युक्ताय
प्रनामकाय वाताय कथयामि । अयमपि मन्त्रो विकल्पार्थः ।

एतैर्मन्त्रैः सौम्यं वातनामकथनं विधत्ते—

शिरो वा एतद्यज्ञस्य । यत्प्रवर्ग्यः । आत्मा वायुः । उद्यत्
वातनामान्याह । आत्मन्नेव यज्ञस्य शिरः प्रतिदधाति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ७ । विभा० ३२)

॥हवनीयं प्रति नेतुं प्रवर्ग्यमुद्यत्य वातनामकथनेन वायोरात्मत्वादात्मन्येव = यज्ञस्य
प्रतिहितो(तं) भवति ।

‘यज्ञशिरः प्रतिहितं भवति’ इति तै० पुस्तकपाठ इति ग. पुस्तकटिप्पणी ।

१. १०. °त्यः—“बुद्ध” । ग. °त्यः—“प्रभक्षनामानं” । २ ग. °त्यपि प° । ३ ग. °श-
। ४ ग. विकल्पिणी । ५ ख. ग. साध्यावा° । ६ ग. मुद्ध्य । ७ ख. ग. शस्याग्निः प° ।

तत्कथनमध्ये श्वासं वारयति—

अनवानम् । प्राणानां संतत्यै, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ७ । विभा० ३३)

अवानं श्वासः स यथा न भवति तथा पठेत् । तच्च प्राणानामविच्छेदाय भवति मन्त्रसंख्यां विधत्ते—

पञ्चाऽऽह (९) । पाङ्क्तो यज्ञः । यावानेव

यज्ञः । तस्य शिरः प्रतिदधाति, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ७ । विभा० ३४)

धानाकरम्भादिहविष्यञ्चकयोगेन यज्ञः पाङ्क्तः । स च यावानस्ति तस्य सर्वं शिरो नामपञ्चकेन प्रतिहितं भवति ।

उत्तरपञ्चकस्य प्रथममन्त्रेऽग्निशब्देनाऽऽदित्यो विवासित इति दर्शयति—

अग्नये त्वा वसुमते स्वाहेत्याह । असौ वा

आदित्योऽग्निर्वसुमान् । तस्मा एवैनं जुहोति, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ७ । विभा० ३५)

हविष्प्रक्षेपाभावेऽपि स्वाहाशब्दप्रयोगमात्रेण जुहोतीत्युच्यते ।

द्वितीयमन्त्रादौ सोमादिशब्दैः प्रसिद्धार्थतामेव विवक्षितां दर्शयति—

सोमाय त्वा रुद्रवते स्वाहेत्याह । चन्द्रमा वै सोमो रुद्रवान् । तस्मा

एवैनं जुहोति । वरुणाय त्वाऽऽदित्यवते स्वाहेत्याह (१०) । अप्सु वै

वरुण आदित्यवान् । तस्मा एवैनं जुहोति । बृहस्पतये त्वा विश्वदेव्यवते

स्वाहेत्याह । ब्रह्म वै देवानां बृहस्पतिः । ब्रह्मण एवैनं जुहोति, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ७ । विभा० ३६)

अनन्तरमन्त्रे सवितृशब्देन संवत्सरस्य विवक्षां दर्शयति—

सवित्रे त्वर्भुमते विभुमते प्रभुमते वाजवते स्वाहेत्याह । संवत्सरो वै

सवितर्भुमान्विभुमान्प्रभुमान्वाजवान् । तस्मा एवैनं जुहोति, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ७ । विभा० ३७)

अनन्तरमन्त्रे यमशब्देन प्राणस्य विवक्षां दर्शयति—

यमाय त्वाऽङ्गिरस्वते पितृमते स्वाहेत्याह । प्राणो वै यमोऽ-

ङ्गिरस्वान्पितृमान् (११) । तस्मा एवैनं जुहोति, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ७ । विभा० ३८)

वातानां मन्त्रानुपसंहरति—

एताभ्य एवैनं देवताभ्यो जुहोति, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ७ । विभा० ३९)

समुद्रादिभ्यो यमान्तेभ्यस्त्रयोदशमन्त्रोक्ताभ्यो देवताभ्यो होमः कृतो भवति ।

अनुष्ठेयमन्त्रसंख्यां प्रशंसति—

दश संपद्यन्ते । दशाक्षरा विराट् । अन्नं विराट् । विराजैवान्नाद्यमवरुन्धे, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ७ । विभा० ४०)

* त्रयोदशसु त्रयाणां विकल्पार्थत्वेन पूर्वपञ्चकमुत्तरपञ्चकं चेत्येवमनुष्ठेयमन्त्राणां श्रुत्वसंपाप्तिः, अतो विराजाऽन्नप्राप्तिः ।

अथ रौहिणपुरोडाशौ विधत्ते—

रौहिणाभ्यां वै देवाः सुवर्गं लोकमायन् । तद्रौहिणयो रौहिणत्वम् । यद्रौ-

हिणौ भवतः । रौहिणाभ्यामेव तद्यजमानः सुवर्गं लोकमेति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ७ । विभा० ४१)

स्वर्ग(र्गं) रौहेत्याभ्यां पुरोडाशाभ्यामिति रौहिणौ ताभ्यां स्वर्गप्राप्तिः ।

रौहिणपुरोडाशयोर्दक्षिणोत्तरयोरपि होममन्त्रावुत्तरानुवाक आम्नास्यमानावपि पुरो-
।शविधिप्रसङ्गादिहैवोपहृत्य व्याख्यास्ये(ये)ते —

अहर्ज्योतिः केतुना जुषतां ५ सुज्योतिर्ज्योतिषा ५ स्वाहा रात्रि-

ज्योतिः केतुना जुषता ५ सुज्योतिर्ज्योतिषा ५ स्वाहेत्याह । आदि-

त्यमेव तदमुष्मिँल्लोकेऽह्ना परस्तादाधार । रात्रिया अवस्तात् ।

तस्मादसावादित्योऽमुष्मिँल्लोकेऽहोरात्राभ्यां धृतः (१२), इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ७ । विभा० ४२)

मनुष्यनामानि पशवः सीदत्वित्याहेन्द्रायेत्याहार्धयति घ्नन्ति गृह्णात्याहि ५ सावै

पश्चाऽऽहाऽऽदित्यवते स्वाहेत्याह पितृमानेति चत्वारि च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके पञ्चमप्रपाठके सप्तमोऽनुवाकः ॥ ७ ॥

अहर्देवता केतुनाऽध्यक्षरूपेणाऽऽदित्यमण्डलेन सह ज्योतिर्जुषतां प्रकाशं सेव-

। ज्योतिषां मध्ये सुज्योतिः शोभनज्योतीरूपमहरादिश्य स्वाहुतमिदमस्तु ।

रात्रिदेवतामन्त्रोऽपि व्याख्येयः । तत्तेन मन्त्रैर्द्वयेन स्वर्गलोकात्परस्तादुपरिभागेऽ-

तया सहितमादिश्यं धारयति । अवस्तादधोभागे रात्रिदेवतया सहितमादित्यं

यति । यस्मादेवं तस्मात्स्वर्गेऽसावादित्यो देवताद्वयेन धृतो वर्तते ।

विश्वा आशा दक्षिणसत् ।

कल्पः—“अपरेणाऽऽह्वनीयं दक्षिणोऽतिक्रामन्विश्वा आशा दक्षिणसदिति

* ‘त्रयोदशमन्त्रेषु’ इति ते. पुस्तकपाठ इति ग. पुस्तकटिप्पणी ।

ग. ‘राइहाराऽन्नत्वपा’ । २ ख. ‘न्नत्वपा’ । ३ क. ‘हणमाभ्यां’ । ४ क. ख. ‘न्विश्व’ ।

। ५ ग. ‘णाऽभिका’ । ६ क. ‘तिक्कम्’ । ख. ‘तिक्कम् विश्वा’ ।

ब्रह्माण्मीक्षते” इति । दक्षिणदेशे सीदतीति दक्षिणसद्ब्रह्मा सोऽयं विश्वा आशाः
सर्वदिग्भर्तिनो देवान्प्रीणात्विति शेषः ।

उक्तार्थपरत्वं मन्त्रस्य दर्शयति—

विश्वा आशा दक्षिणसदित्याह । विश्वानेष देवान्प्री-
णाति । अथो दुरिष्ट्या एवैनं पाति, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ८ । विभा० १)

अनेन मन्त्रेण देवप्रीतिर्भवति । यागे संभावितदोषाच्च यजमानं पालयति ।

विश्वान्देवानयाडिह ।

कल्पः—“ विश्वान्देवानयाडिहेति होतारम् ” इति । ईक्षत इत्यनुवर्तते । इ
कर्मणि होता विश्वान्देवानयाडिष्टवान् ।

अयाट्शब्देन सर्वदेवानां भागसमृद्धिं दर्शयति—

विश्वान्देवानयाडिहेत्याह । विश्वानेव
देवान्भागधेयेन समर्धयति, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ८ । विभा० २)

कल्पः—“स्वाहाकृतस्य घर्मस्येति घर्ममभिमन्त्र्य” इति । पाठस्तु—

स्वाहाकृतस्य घर्मस्य । मधोः पिबतमश्विना ।

स्वाहाऽग्नये यज्ञियाय । शं यजुर्भिः, इति ।

अश्विना हेऽश्विनौ स्वाहाकृतस्य स्वाहाकारेण समर्पितस्य मधोर्मधुरस्य घर्म
प्रवर्ग्यद्रव्यस्य रसं पिबतम् । यजुर्भिर्यजुर्देवताभिः सहिताय यज्ञियाय यज्ञयोग्य
अग्नये शं सुखं यथा भवति तथा स्वाहुतमस्तु ।

मन्त्रस्य पूर्वभागेणाश्विनोर्भागसमृद्धिं दर्शयति—

स्वाहाकृतस्य घर्मस्य मधोः पिबतमश्विनेत्याह ।

अश्विनावेव भागधेयेन समर्धयति, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ८ । विभा० ३)

उत्तरभागे स्वाहेत्युच्चारणे प्रवर्ग्येऽभिचारणं हविषं च संपद्यत इति दर्शयति—

स्वाहाऽग्नये यज्ञियाय शं यजुर्भिरित्याह । अभ्येवैनं

वारयति । अथो हविरेवाकः (१), इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ८ । विभा० ४)

कल्पः—“ अश्विना घर्मं पातमिति वषट्कृते जुहोति ” इति । पाठस्तु—

अश्विना घर्मं पात५ हविर्देवानम् (२) ।

अहर्दिवाभिरूतिभिः । अनु वां द्यावा-
पृथिवी मंसाताम् । स्वाहेन्द्राय, इति ।

हेऽश्विनौ घर्मं प्रवर्ग्यहविः पातं पिवतम् । कीदृशम् । हार्दिवानं हृदयप्रिया-
तेशयो हार्दी सोऽस्यास्तीति हार्दिवा तादृशम् । अहरह्यस्मिन्दिने दिवाभिद्योत-
तानाभिरूतिभिरस्मद्विषयल (१ ?) क्षणाक्रियाभिर्निमित्तभूताभिः पातमिति पूर्वत्रा-
वयः । हेऽश्विनौ वां युवां द्यावापृथिव्यौ देवते अनुमंसातामनुमतौ कुरुताम् । इन्द्रा-
दिं स्वाहुतमस्तु ।

स्वाहेन्द्रा वद् ।

कल्पः—“ स्वाहेन्द्रा वडित्यनुवषट्कृते ” इति । जुहोतीत्यनुवर्तते । ईन्द्रेत्ययं
शब्दः परमैश्वर्ययोगात्स्विष्टकृदग्निमाचष्टे । स्वाहाशब्द आहुतियोग्यतामाह । तादृशाय
षडिदं हविः समर्पितम् ।

अश्विना घर्मं पातमित्युक्त्या तयोर्भागसमृद्धिं दर्शयति—

अश्विना घर्मं पातं हार्दिवानमहर्दिवाभिरूतिभि-
रित्याह । अश्विनावेव भागधेयेन समर्धयति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ८ । विभा० ९)

अनुमंसातामिति पदेन द्यावापृथिव्योरनुज्ञा प्रार्थ्यत इति दर्शयति—

अनु वां द्यावापृथिवी मंसातामित्याहानुमत्यै, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ८ । विभा० ६)

चतुर्थ्यन्तस्येन्द्रशब्दस्य प्रथमतः प्रयोगे कारणं दर्शयति—

स्वाहेन्द्राय स्वाहेन्द्रा वडित्याह ।

इन्द्राय हि पुरो हूयते, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ८ । विभा० ७)

यस्मात्प्रधानदेवतारूपायेन्द्राय प्रथमत आहुतिः पश्चात्स्विष्टकृदेवताया आहुतिर्युक्ता,
स्मादिन्द्रायेति मुख्यदेवताविवक्षया प्रथमप्रयोगः ।

अत्रानुष्ठानक्रमं विधत्ते—

आश्राव्याऽऽह घर्मस्य यजेति । वषट्कृते जुहोति ।

रक्षसामपहत्यै । अनुयजति स्वगाकृत्यै, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ८ । विभा० ८)

प्रथममाश्रावणं कृत्वा ततो घर्मस्य यजेति ब्रूयात् । हे होतर्घर्मस्य प्रवर्ग्यस्याहो-
ष्टानार्थं यज याज्यां पठ । एवं प्रैषमुक्त्वा ततो होत्रा याज्यापाठेन बषट्कृते सत्य-
श्विना घर्ममित्यनेन मन्त्रेण जुहुयात् । एतच्च रक्षसामपघाताय भवति । ततोऽनुवक्-
कारे होत्रा प्रयुक्ते सति स्वाहेन्द्रा वडिति मन्त्रेण यजेत् । तच्च स्वगाकृत्यै स्वाधीन-
करणायोपयुज्यते ।

कल्पः—“घर्ममपातमश्विनेत्यनुवाकशेषेणोपस्थाप्य” इति । पाठस्तु—

घर्ममपातमश्विना हार्दिवानम् । अहर्दिवाभिरुतिभिः । अनु-
वां द्यावापृथिवी अमसाताम् । तं प्राव्यं यथावद् । नमो
दिवे । नमः पृथिव्यै (३) । दिवि धा इमं यज्ञम् । यज्ञमिमं दिवि
धाः । दिवं गच्छ । अन्तरिक्षं गच्छ । पृथिवीं गच्छ । पञ्च
प्रदिशो गच्छ । देवान्घर्मपान्गच्छ । पितॄन्घर्मपान्गच्छ (४) इति ॥

आदित्यवर्ते स्वाहा हार्दिवानं पृथिव्या अष्टौ च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके चतुर्थप्रपाठके

नवमोऽनुवाकः ॥ ९ ॥

हेऽश्विनावास्मिन्नहनि होतमानैरक्षणाक्रियानिमित्तं हृदयप्रियातिशययुक्तं प्रव-
द्रव्यमपातं युवां पीतवन्तौ । द्यावापृथिव्यौ च युवयोरनुमतिं दत्तवर्तौ । प्रकृष्टर-
हेतुं तं प्राव्यं [प्रवर्ग्यद्रव्यं?] यथावद् स्विष्टकृद्देवतायै यथावदत्तवानस्मि । द्या-
पृथिव्योः प्रसादादस्य कर्मणो निष्पत्तेस्ताभ्यां नमोऽस्तु । हेऽश्वान्द्रूप प्रवर्ग्यदे-
स्मदीयमिमं यज्ञं दिवि धा द्युलोके स्थापय । द्विरुक्तिरादरार्था । हे प्रवर्ग्य द्यु-
तिकं लोकत्रयं प्राप्नुहि । तथोर्ध्वदिक्सहिताः प्राच्यादिपञ्च दिग्देवताः प्राप्नुहि
प्रवर्ग्यस्य पातारो ये देवा ये च पितरस्तानुभयान्प्राप्नुहि ।

होममन्त्रेण सहोपस्थानमन्त्रस्य समानार्थतां दर्शयति—

घर्ममपातमश्विनेत्याह (२) । पूर्वमेवो-
दितम् । उत्तरेणाभिगृणाति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ८ । विभा० ९)

अमःसातामित्यस्यातीतार्थवाचिशब्दस्य सिद्धानुज्ञापरत्वं दर्शयति—

अनु वां द्यावापृथिवी अमःसातामित्याहानुमत्यै, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ८ । विभा० १०)

अनन्तरमन्त्रभागस्य स्पष्टार्थतां दर्शयति—

तं प्राव्यं यथावण्णमो दिवे नमः पृथिव्या इत्याह । यथायजुरेवैतत्, इति ।

(प्रपा० ९ अनु० ८ । विभा० ११)

हविषः स्वर्गप्राप्तिपरत्वमनन्तरभागस्य दर्शयति—

दिवि धा इमं यज्ञं यज्ञामिमं दिवि धा

इत्याह । सुवर्गमेवैनं लोकं गमयति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ८ । विभा० १२)

दिवं गच्छेति प्रार्थनाया हविषो लोकत्रयप्रतिष्ठापनार्थतां दर्शयति—

दिवं गच्छान्तरिक्षं गच्छ पृथिवीं गच्छेत्याह ।

एष्वेवैनं लोकेषु प्रतिष्ठापयति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ८ । विभा० १३)

अथोत्तरवाक्याणां सर्वदिक्षु देवेषु पितृषु च हविषः प्रतिष्ठापनार्थतां दर्शयति—

पञ्च प्रदिशो गच्छेत्याह (३) । दिक्ष्वेवैनं प्रतिष्ठापयति । देवान्धर्मपा-

नाच्छ । पितृन्धर्मपान्गच्छेत्याह । उभयेष्वेवैनं प्रतिष्ठापयति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ८ । विभा० १४)

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वे-

दीयतैत्तिरीयारण्यके चतुर्थप्रपाठके नवमोऽनुवाकः ॥ ९ ॥

अथ चतुर्थे दशमोऽनुवाकः ।

हवनीये प्रवर्ग्यद्रव्येण होमो नवमेऽभिहितः । दशमे तद्द्रव्यशेषेणाग्निहोत्रहो-
रियते । तत्राऽऽदौ किञ्चिदनुमन्त्रणमुच्यते । कल्पः—“उपर्याहवनीये धार्य-
तिप्रस्थाता शृतदध्ना पूरयतीषे पीपिहूर्जे पीपिहीति विक्षरन्तमनुमन्त्रयते” इति ।

इषे पीपिहि । ऊर्जे पीपिहि । ब्रह्मणे पीपिहि । क्षत्राय पीपिहि ।

अद्भ्यः पीपिहि । ओषधीभ्यः पीपिहि । वनस्पतिभ्यः पीपिहि ।

१ क. “चिनः श” । २ व. पितृन्व” । ३ ग. “ये धार्य” । ४ ख. शृतं द” । ५ ग.

६ क. घ. उर्जे ।

द्यावापृथिवीभ्यां पीपिहि । सुभूताय पीपिहि । ब्रह्मवर्चसाय
पीपिहि (१) । यजमानाय पीपिहि । मह्यं ज्यैष्ठ्याय पीपिहि, इति ।

आहवनीयस्योपारि महावीरं धारयित्वा तत्रत्ये तप्ते घृते तप्तस्य दध्नः प्रक्षेपे स्त्री
प्रवर्ग्यो विक्षरति विशेषेण पात्रस्योर्ध्वं यदोद्गच्छति तदानीमुद्गच्छन्तं प्रवर्ग्यं संबोध्ये
मुच्यते—हे प्रवर्ग्य, इषेऽन्नार्थं पीपिहि त्वं प्रवृद्धो भव । तथोर्जे रसार्थं ब्राह्मणा
च प्रवृद्धो भव । सुभूतं शोभनं प्राणिजातम् । मह्यं ज्यैष्ठ्यायाध्वर्योर्मम प्रशस्तत्वाय
प्रवर्ग्यस्याभिवृद्ध्या सर्वमिदमभिवर्धत इत्यर्थः ।

एतस्याभिवृद्धेर्मन्त्रोक्ताया वृष्टिहेतुत्वं दर्शयति—

यत्पिन्वते । वर्षुकः पर्जन्यो भवति । तस्मात्पिन्वमानः पुण्यः, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ८ । विभा० १९)

पिन्वते वर्धते पात्रस्योपर्युद्गच्छतीत्यर्थः ।

हविष उद्गमनं दिग्विशेषेण प्रशंसति—

यत्प्राङ्पिन्वते । तद्देवानाम् । यदक्षिणा । तत्पितृणाम् (४) ।

यत्प्रत्यक् । तन्मनुष्याणाम् । यदुदङ् । तद्गुह्याणाम्, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ८ । विभा० १९)

इत्थमभिवृद्धिं प्रशस्य प्रागुदादिशोः संधौ क्षरणं विधत्ते—

प्राञ्चमुदञ्चं पिन्वयति । देवत्राऽऽः, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ८ । विभा० १७)

प्रागुदङ्मध्यवर्तिनमेतं प्रवर्ग्यमिष्टं पिन्वयति, अभिवृद्धं कुर्यात् । महात्मी
तस्मिन्प्रदेशे दधिप्रक्षेपेणाभिवर्धयेत् । तेन देवत्रा देवेष्वकरेत प्रवर्ग्यं करोति ।

पक्षान्तरं विधत्ते—

अथो खलु । सर्वा अनुदिशः पिन्व-

यति । सर्वा दिशः समेधन्ते, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ८ । विभा० १८)

पात्रमध्ये सर्वा दिशोऽनुलक्ष्य दधिप्रक्षेपेण तद्विरुद्धमयेत् । तेन सर्वा अपि
सम्यग्वर्धन्ते ।

पात्रादुद्गतस्य हविषः पारिधिभ्यो बहिर्देशे पतनं वारयितुं विधत्ते—

अन्तःपारिधि पिन्वयति (९) । तेजसोऽस्कन्दाय, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ८ । विभा० १९)

परिधीनामन्तरेव यथा पतति तथाऽभिवर्धयेत् । तथा सत्यविनाशितं तेजो भवति ।
षु चतुर्थीविभक्तेस्तात्पर्यं दर्शयति—

इषे पीपिहूजे पीपिहीत्याह । इषमेवोर्जे यजमाने दधाति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ८ । विभा० २०)

उत्तरमन्त्रेष्वप्येतदनुसंधेयम् ।

सर्वेषां यजमानार्थत्वे समाने सति पुनर्यजमानायेत्युक्तेस्तात्पर्यमाह—

यजमानाय पीपिहीत्याह । यजमानायैवैतामाशिषमाशास्ते, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ८ । विभा० २१)

यजमानस्य फलान्तरानुशासनायेयमुक्तिरित्यर्थः ।

अध्वर्योः स्वार्थं मह्यमित्युक्तिरिति दर्शयति—

मह्यं ज्यैष्ठ्याय पीपिहीत्याह । आत्मन एवैतामाशिषमाशास्ते, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ८ । विभा० २२)

त्विष्यै त्वा । द्युम्नाय त्वा । इन्द्रियाय त्वा भूत्यै त्वा ।

कल्पः—“अथैनं दिशोऽनुप्रहावयति त्विष्यै त्वा द्युम्नाय त्वेन्द्रियाय त्वा
। त्वा” इति । हे प्रवर्ग्य त्विष्यै दीप्तिस्त्रये त्वां प्राच्यां दिशि हुतं करोमि ।
। आय धैनाप्तिस्त्रये त्वां दक्षिणस्यां दिशि हुतं करोमि । इन्द्रियाभिष्टये त्वां
च्यां दिशि हुतं करोमि । भूत्या ऐश्वर्यसिद्ध्यर्थमुदीच्यां दिशि हुतं करोमि ।

मन्त्रस्य स्पष्टार्थतां दर्शयति—

त्विष्यै त्वा द्युम्नाय त्वेन्द्रियाय त्वा

भूत्यै त्वेत्याह । यथायजुरेवैतत्, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ८ । विभा० २३)

धर्माऽसि सुधर्मा मे न्यस्मे । ब्रह्माणि धारय । क्षत्राणि

धारय । विशं धारय । नेत्वा वातः स्कन्दयात् (२) ।

कल्पः—“प्रत्याक्रम्योपयमने शेषमानांयान्तर्वेद्युपयमनं निधाय पूर्वस्मिन्खरे राजतं
निधाय तस्मिन्महावीरं प्रतिष्ठापयति धर्माऽसि सुधर्मा मे न्यस्मे ब्रह्माणि धारयेति
क्षणस्य?] क्षत्राणि धारयेति राजन्यस्य विशं धारयेति वैश्यस्य” इति । नेत्वा वातः

१ ग. ‘पिहूजे’ । २ घ. ‘मानमेवै’ । ३ ग. ‘प्रजा’ । ४ ख. ग. धनसि । ५ ग.
। वीर्यवृ । ६ क. ख. विधाय । ७ क. ‘नि’ । हे ।

स्कन्दयादिति [मन्त्रशेषः] । हे महावीर धर्माऽसि त्वं धारणशक्तियुक्तोऽसि मे क
सुधर्मा सुष्ठु धारको भवेति शेषः । अस्मे अस्मासु ब्रह्माणि ब्राह्मणजात्युचितानि
कर्माणि [नि]धारय नितरां संपादय । क्षत्राणि क्षत्रियजात्युचितानि कर्माणि
धारय । विशं प्रजां धारय । वातो वायुस्त्वां नेत्स्कन्दयान्नैव शोषयतु ।

मन्त्रपाठेन ब्राह्मणजात्युचिते कर्माणि यजमानस्य स्थापनं दर्शयति—

धर्माऽसि सुधर्मा मे न्यस्मे ब्रह्माणि धारये-
त्याह (६) । ब्रह्मन्नेवैनं प्रतिष्ठापयति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ८ । विभा० २४)

मन्त्रशेषस्य निगदव्याख्यातत्वमभिप्रेत्य तत्स्वरूपमात्रमुपदर्शयति—

नेच्चा वातः स्कन्दयादिति, [इति] ।

(प्रपा० ९ । अनु० ८ । विभा० २५)

ब्राह्मणादिविषयेषु मन्त्रत्रयेष्वनुषङ्गद्योतनाय पृथगुपदर्शनम् ।

कल्पः—“यद्यभिचरेदमुष्य त्वा प्राणे सादयामीति सादयेत्” इति । पाठस्तु—

अमुष्य त्वा प्राणे सादयामि । अमुना सह निरर्थं

गच्छ । योऽस्मान्द्वेष्टि । यं च वयं द्विष्मः, इति ।

हे महावीर द्वेष्टा द्वेष्ट्यश्चेत्युभयविषयामुष्य शत्रोः प्राणे त्वां सादयामि
अमुना शत्रुणा सह त्वं निरर्थं गच्छ प्रयोजनाभावं प्राप्नुहि, तदीयं प्रयोजनं
कुर्वित्यर्थः ।

अनेन मन्त्रेणाभिचारप्रयोगं विधत्ते—

यद्यभिचरेत् । अमुष्य त्वा प्राणे सादयाम्यमुना

सह निरर्थं गच्छेति ब्रूयाद्यं द्विष्यात् । यमेव

द्वेष्टि । तेनैव सह निरर्थं गमयति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ८ । विभा० २६)

यं शत्रुं यजमानो द्विष्यात्, शत्रुश्च यमेव यजमानं द्वेष्टि, ऐनं द्वेष्ट्यं द्वे
चेत्युभयविधं शत्रुं स यजमानस्तेन महावीरेण सह निरर्थं पुरुषार्थाभावं प्रापयति ।

कल्पः—“अथैताञ्चाकलानुपयमने जुहेति पूष्णे शरसे स्वाहेत्येतैः प्रतिमन्त्र
इति । पाठस्तु—

पूष्णे शरसे स्वाहा । ग्रावेभ्यः स्वाहा ।

प्रतिरेभ्यः स्वाहा । द्यावापृथिवीभ्याम्

स्वाहा । पितृभ्यो घर्मपेभ्यः स्वाहा, इति ।

अनिष्टस्य हिंसकः शराः, तादृशाय शरसे पूष्णे पोषकाय देवाय स्वाहुतमिद-
स्तु । ग्रावभ्यः पाषाणजन्यध्वनिरूपाभ्यो वाग्देवताभ्यः । प्रतिरेभ्योऽभिवृद्धिहेतुभ्यः
प्राणदेवेभ्यः ।

प्रथममन्त्रे पूषञ्श(श)ब्देन बहुदेवताविवक्षां दर्शयति—

पूष्णे शरसे स्वाहेत्याह । या एव देवता
हुतभागाः । ताम्य एवैनं जुहोति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ८ । विभा० २७)

द्विविधा हि देवता हुतभागा अहुतभागाश्चेति । तथा चान्यत्राऽऽस्नातम्—“हुतादो
॥ अन्ये देवा अहुतादोऽन्ये” इति । तामु हुतभागाः सर्वा अप्यत्रोपलक्षितास्ताभ्यः
वर्वाभ्य एनमुक्तं शकलं जुहोति ।

ग्रावशब्देन तज्जन्यध्वनिविवक्षां दर्शयति—

ग्रावभ्यः स्वाहेत्याह । या एवान्तरिक्षे
वाचः (७) । ताम्य एवैनं जुहोति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ८ । विभा० २८)

प्रतिरशब्देन प्राणविवक्षां दर्शयति—

प्रतिरेभ्यः स्वाहेत्याह । प्राणा वै देवाः
प्रतिराः । तेभ्य एवैनं जुहोति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ८ । विभा० २९)

द्यावापृथिवीशब्देन मुख्यार्थविवक्षां दर्शयति—

द्यावापृथिवीभ्यां स्वाहेत्याह । द्यावा-
पृथिवीभ्यामेवैनं जुहोति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ८ । विभा० ३०)

घर्मपेभ्य इति विशेष्येण(षणेन) सोमयागं कृत्वा पितृलोकगतानां पितॄणां विवक्षां
दर्शयति—

पितृभ्यो घर्मपेभ्यः स्वाहेत्याह । ये वै यज्वानः । ते
पितरो घर्मपाः । तेभ्य एवैनं जुहोति (८), इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ८ । विभा० ३१)

यज्वानां स्वकीययागकाले प्रवर्ग्यपानमस्तीति ते घर्मपाः ।

रुद्राय रुद्रहेत्रे स्वाहा (३) ।

कल्पः—“षष्ठं शकलं सर्वेषु लेपेष्वङ्कत्वाऽनन्वीक्षमाण उदञ्चं निरस्यति रुद्रः
रुद्रहोत्रे स्वाहा” इति । रुद्राः सहस्रसंख्याका होतार आह्वतारो यस्य मुख्यरुद्रस्त
तस्मै रुद्रहोत्रे मुख्यरुद्राय स्वाहुतमिदं शकलमस्तु ।

अनेन मुख्यरुद्रस्य भागसमृद्धिं दर्शयति—

रुद्राय रुद्रहोत्रे स्वाहेत्याह । रुद्र-

मेव भागधेयेन समर्धयति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ८ । विभा० ३२)

अस्य शकलस्याऽऽज्यपयःपिष्टलेपेषु सर्वेष्वङ्गनं विधत्ते—

सर्वतः समनक्ति । सर्वत एव रुद्रं निरवदयते, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ८ । विभा० ३३)

सर्वाङ्गनेन क्रूरदेवस्य रुद्रस्य सर्वतोऽपसारणं कृतं भवति ।

शकलपरित्यागस्य दिग्विशेषं विधत्ते—

उदञ्चं निरस्यति । एषा वै रुद्रस्य दिक् ।

स्वायामेव दिशि रुद्रं निरवदयते, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ८ । विभा० ३४)

ऐशान्याः समीपे वर्तत इत्युदीच्यपि रुद्रस्य दिग्भवति ।

हस्तेन जलस्पर्शनं विधत्ते—

अप उपस्पृशति मेध्यत्वाय, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ८ । विभा० ३५)

रुद्रार्थशकलस्पर्शेन यज्ञयोग्यत्वं विनष्टं पुनर्जलस्पर्शेन तद्योग्यता संपद्यते ।

शकलपरित्यागकाले तद्दर्शनं निषेधति—

नान्वीक्षेत । यदन्वीक्षेत (९) । चक्षुरस्य

प्रमायुकः स्यात् । तस्मान्नान्वीक्ष्यः, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ८ । विभा० ३६)

प्रमायुकं विनश्चरम् ।

अहज्योतिः केतुना जुषताम् । भुज्योति-

ज्योतिषाः स्वाहा । रात्रिज्योतिः केतुना

जुषताम् । भुज्योतिर्ज्योतिषाः स्वाहा ।

कल्पः—“ प्रतिप्रस्थाता दक्षिणं रौहिणं प्रतिष्ठितं जुहोत्यहज्योतिः वे

नुषतां सुज्योतिर्ज्योतिषा ५ स्वाहा । रात्रिर्ज्योतिः, केतुना जुषतां सुज्योतिर्ज्योतिषा ५ स्वाहा ” इति । तवेतौ मन्त्रौ पूर्वस्मिन्ननुषाके ब्राह्मणोदाहरणप्रसङ्गेन व्याख्यातौ ।

अपीपरो माऽहो रात्रियै मा पाहि । एषा ते
अग्ने समित् । तया समिध्यस्व । आयुर्मे दाः ।
वर्चसा माऽऽञ्जीः । अपीपरो मा रात्रिया अहो मा
पाहि (४) । एषा ते अग्ने समित् । तया
समिध्यस्व । आयुर्मे दाः । वर्चसा माऽऽञ्जीः ।

कल्पः—“ अपीपरो माऽहो रात्रियै मा पाह्येषा ते अग्ने समित्तया समिध्यस्वाऽऽयुर्मे दा वर्चसा माऽऽञ्जीरिति सायं समिधमार्द्धधाति, अपीपरो मा रात्रिया अहो मा पाहीति प्रातः ” इति । तन्मन्त्रशेषस्तु—“ एषा ते अग्ने समित् । तया समिध्यस्व । आयुर्मे दाः । वर्चसा माऽऽञ्जीः ” इति । हेऽग्ने मां यजमानमपीपरः पारं नीतवानसि । तस्मादहो रात्रेश्च सकाशान्मां पाहि । हेऽग्ने ते तवैषा समिदाधीयते, तया समिधा त्वं समिध्यस्व संदीप्तो भव । मे मह्यमायुः, दा देहि । वर्चसा तेजसा मां यजमानमाञ्जीः, अक्तं कुरु । संयोजयेत्यर्थः । अपीपरो मा रात्रिया इति मन्त्रोऽपि तद्वद्व्याख्येयः । अहःशब्दस्य रात्रिशब्दस्य च पाठे पौर्वापर्यमात्रं विशेषः ।

मन्त्रद्वयेऽपि यजमानस्याऽऽयुर्वर्चःप्राप्तिं दर्शयति—

अपीपरो माऽहो रात्रियै मा पाह्येषा ते अग्ने समित्तया
समिध्यस्वाऽऽयुर्मे दा वर्चसा माऽऽञ्जीरित्याह । आयुरे-
वास्मिन्वर्चो दधाति । *अपीपरो मा रात्रिया अहो मा
पाह्येषा ते अग्ने समित्तया समिध्यस्वाऽऽयुर्मे दा वर्चसा
माऽऽञ्जीरित्याह । आयुरेवास्मिन्वर्चो दधाति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ८ । विभा० ३७)

अग्निर्ज्योतिर्ज्योतिरग्निः स्वाहा । सूर्यो

ज्योतिर्ज्योतिः सूर्यः स्वाहा ।

कल्पः—“ अग्निर्ज्योतिर्ज्योतिरग्निः स्वाहेति सायमग्निहोत्रं जुहोति सूर्यो ज्योति-
र्योतिः सूर्यः स्वाहेति प्रातः ” इति । योऽयमग्निः स ज्योतिःस्वरूपः, यश्च ज्योतिः-

* एतद्विद्व दधार्तात्यन्तं च. पुस्तके त्रुटिम् ।

स्वरूपः सोऽग्न्यग्निः । अग्नेज्योतिषश्चात्यन्तमभेदं द्योतयितुं व्यतिहारेण द्विरुपन्यासः ।
तस्मादग्नये स्वाहुतमिदमस्तु । सूर्यमन्त्रोऽप्येवं व्याख्येयः ।

मन्त्रद्वयस्य स्पष्टार्थतां दर्शयति—

अग्निज्योतिर्ज्योतिराग्निः स्वाहा सूर्यो ज्योतिर्ज्योतिः

सूर्यः स्वाहेत्याह । यथायजुरेवैतत्, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ८ । विभा० ३८)

भूः स्वाहा ।

कल्पः—“अथाप उपस्पृश्य तूष्णीं काण्टकीं समिधमाधायैतस्मादेव शेषादुपये
नेनाग्निहोत्रं जुहोति भूः स्वाहा” इति । भूः सत्तास्वभावः सदेवै सौम्येदमग्र आसीत्
त्यादिशास्त्रप्रतिपाद्यस्य परमात्मनः स्वरूपभूतो योऽग्निस्तस्मै स्वाहुतमिदमस्तु ।

अत्र मीमांसया भूः स्वाहेति मन्त्रं प्रथमप्रवर्ग्यकालीनाग्निहोत्रविषयत्वेन व्यवस्था
पयति—

ब्रह्मवादिनो वदन्ति । होतव्यमग्निहोत्रां३ न होतव्या३मिति

(१०) । यच्च जुषा जुहुयात् । अयथापूर्वमाहुतीं जुहुयात् ।

यन्न जुहुयात् । अग्निः पराभवेत् । भूः स्वाहेत्येव होतव्यम् ।

यथापूर्वमाहुतीं जुहोति । नाग्निः पराभवति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ८ । विभा० ३९)

अत्र प्रथमप्रवर्ग्ये प्रातःकालीने तदीयद्रव्येणाग्निहोत्रं जुहुयान्न वेति विचारो
होमपक्षे प्रथमास्त्रातेनाग्निज्योतिरिति मन्त्रेण होतव्यम् । स च मन्त्रो नित्याग्नि
सायंकालीनः, अतो यथापूर्वमनुष्ठानं न स्यात् । अहोमपक्षे त्वाहुत्यभावात्
क्षुधया पराभूतो भवेत् । अतो दोषद्वयपारिहाराय भूः स्वाहेति मन्त्रेण प्रथमप्र
काले जुहुयात् । ततः सायमग्निज्योतिरिति मन्त्रः । परेद्युः प्रातः सूर्यो ज्योति
मन्त्रः । एवं सति यथापूर्वं नित्याग्निहोत्रवद्वेमेवा आहुतीर्जुहोति । अग्निश्चाऽऽ
सद्भावान्न पराभवति ।

कल्पः—“हुतं हविर्मधु हविरिति भक्षयित्वा” इति । पाठस्तु—

हुतं हविः । मधु हविः । इन्द्रतमेऽग्नौ । पिता नोऽसि

मा मा हिंसीः । अय्यामं ते देव धर्म । मधुमतो

१ ग. ‘यमेना’ । २ ग. ‘होतीति’ । ३ क. ख. ‘व सोम्ये’ । ४ क. ख. ‘द्विती’
५ क. ख. व. ‘तीर्जुहु’ । ६ ग. ‘तीर्जुहो’ । ७ क. ख. ‘देवायमिमा’ ।

वाजवतः पितुमतः । अङ्गिरस्वतः स्वधाविनः ।

अशीमहि त्वा मा मा हिंसीः, इति ।

इदं प्रवर्ग्यार्यं हविरुत्तराग्नौ हुतम् । तच्च हविर्मधु स्वादुभूतम् । कुत्र हुतमिति
बुध्यते—इन्द्रतमेऽग्न्यावतिशयेन परमैश्वर्ययुक्ते जाठरे प्राणरूपेऽग्नौ । हे प्रवर्ग्य त्वं
ऽस्माकं पिता पालकोऽसि, अतो मां मा हिंसीः । हे धर्म प्रवर्ग्य देव मधुमतो
धुर्ययुक्तस्य वाजवतः शरीरव्यापित्वेन गतियुक्तस्य पितुमतोऽन्नसाधनत्वेनान्नयुक्त-
ङ्गिरस्वतोऽङ्गसौष्ठवहेतोः स्वधाविनोऽमृतयुक्तस्य ते तव सारमश्याम भक्षयेम ।
त्वा स्वधाविन इत्युत्तरत्रान्वेतव्यम् । यस्मात्स्वधाविनोऽमृतत्वार्थिनो वयं त्वाम-
महि तस्मान्मां मा हिंसीः ।

मधुशब्देन स्वादुत्वं विवक्षितमिति दर्शयति—

हुतं हविर्मधु हविरित्याह । स्वदयत्येवैनम्, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ८ । विभा० ४०)

अग्निशब्देन प्राणविवक्षां दर्शयति—

इन्द्रतमेऽग्न्यावित्याह (११) । प्राणो वा इन्द्र-

तमोऽग्निः । प्राण एवैनमिन्द्रतमेऽग्नौ जुहोति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ८ । विभा० ४१)

मा मा हिंसीरिति प्रार्थनायाः क्षरणादिहिंसापरिहारार्थत्वं दर्शयति—

पिता नोऽसि मा मा हिंसीरित्याहाहिंसायै, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ८ । विभा० ४२)

अश्यामेत्यस्य लिङ्प्रत्ययस्याऽऽशीरर्थविवक्षां दर्शयति—

अश्याम ते देव धर्म मधुमतो वाजवतः

पितुमत इत्याह । आशिषमेवैतामाशास्ते, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ८ । विभा० ४३)

मा हिंसीरित्यनेन देवताशरीरभक्षणप्रयुक्तहिंसानिवारणविवक्षां दर्शयति—

स्वधाविनोऽशीमहि त्वा मा मा हिंसीरित्याहाहिंसायै, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ८ । विभा० ४४)

क्तमन्त्रसाध्यं भक्षणं विधत्ते—

तेजसा वा एते व्यूध्यन्ते । ये प्रवर्गेण चरन्ति ।

प्राश्नन्ति । तेज एवाऽऽत्मन्दधते (१२), इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ८ । विभा० ४९)

प्रवर्ग्यप्रचरणप्रयासेन क्षीणा शक्तिर्हविर्भक्षणेन समाहिता भवति ।

नियमान्विधत्ते—

संवत्सरं न मांसमश्नीयात् । न रामामुपेयात् ।

न मृन्मयेन पिबेत् । नास्य राम उच्छिष्टं

पिबेत् । तेज एव तत्संश्रयति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ८ । विभा० ४९)

प्रवर्ग्यानुष्ठायी संवत्सरमात्रं मांसं न भक्षयेत् । स्त्रियं नोपेयात् । मृन्मये
कारकादिना जलं न पिबेत् । अस्य यजमानस्योच्छिष्टं रामो रमणीयः पुत्रो
पिबेत् । तत्तेन नियमेन स्वकीयं तेज एव सम्यक्तीक्ष्णी करोति ।

यथोक्तं संवत्सरमांसवर्जनादिव्रतं प्रशंसति—

देवासुराः संयत्ता आसन् । ते देवा विजयमुपयन्तः । विभ्राजि

सौर्ये ब्रह्म संन्यदधत । यत्किंच दिवाकीर्त्यम् । तदेतेनैव

व्रतेनागोपायत् । तस्मादेतद्व्रतं चार्यम् । तेजसो गोपीथाय ।

तस्मादेतानि यजूंषि विभ्राजः सौर्यस्येत्याहुः, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ८ । विभा० ४७)

देवाश्चासुराश्च यदा परस्परं यौद्धं संनद्धा आसंसत्तदानीं ते देवा विजयं प्रा
मिच्छन्तः सूर्यस्य पुत्रे विभ्राणामके देवे ब्रह्म वेदजातं सम्यङ्निहितवन्तः । स
विभ्राड्देवो वेदे यत्किंचिदिवाकीर्त्यमहन्येव पठनीयमनुवाकजातमस्ति, तत्सर्वं
पूर्वोक्तनिरूपणेनैव व्रतेन युक्तो रक्षितवान्, तस्मात्कारणादिवाकीर्त्येन प्रवर्ग्या
येनानुष्ठानं कुर्वता पुरुषेण पूर्वोक्तमेतद्व्रतं चरणीयम् । यस्माद्विभ्राणामको दे
दिवाकीर्त्यानि नमो वाचे या चोदितेत्यादीनि यजूंषि रक्षितवान्, तस्मादेतानि यजूं
सूर्यपुत्रस्य विभ्राड्देवस्य संबन्धीनीत्येवमभिज्ञाः कथयन्ति । तदीयानुष्ठाने तेजोरक्षण
व्रतचरणम् ।

स्वाहा त्वा सूर्यस्य रश्मिभ्यः ।

स्वाहा त्वा नक्षत्रेभ्यः (९) ॥

ब्रह्मवर्चसाय पीपिहि स्कन्दयादुद्राय रुद्रहोत्रे स्वाहा

मा पाश्चात् सप्त च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके चतुर्थप्रपाठके
दशमोऽनुवाकः ॥ १० ॥

कल्पः—“ अग्नेणाऽऽहवनीयं पर्याहृत्य सम्राडासन्दीं संसादयति स्वाहा त्वा सूर्यस्य
मभ्य इति प्रातः स्वाहा त्वा नक्षत्रेभ्य इति सायम् ” इति । हे घर्मपात्रसमूह त्वां
रश्मिभ्यः स्वाहा समर्पयामि । ततस्त्वां नक्षत्रेभ्यः समर्पयामि ।

एतन्मन्त्रद्वयसाध्यं घर्मपात्रसाधनं विधत्ते—

स्वाहा त्वा सूर्यस्य रश्मिभ्य इति प्रातः सःसादयति ।

स्वाहा त्वा नक्षत्रेभ्य इति सायम् । एता वा एतस्य

देवताः । ताभिरेवैनं समर्धयति (१३), इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ८ । विभा० ४८)

अकरश्चिनेत्याह प्रादिशो गच्छेत्याह पितृणामन्तःपरिधिं पिन्वयति धारयेत्याह

वाचो घर्मपास्तेभ्य एवैनं जुहोत्यन्वाक्षेत होतव्या इमित्यग्ना-

वित्याह दधतेऽगोपायत्सप्त च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके पञ्चमप्रपाठकेऽष्टमोऽनुवाकः ॥ ८ ॥

सूर्यो नक्षत्राणि चेत्येताः प्रवर्ग्यपात्रसमूहस्य स्वामिभूताः, अतस्ताभिरेव देवता-
नं पात्रसमूहं समृद्धं करोतीति ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये चतुर्थप्रपाठके दशमोऽनुवाकः ॥ १० ॥

अथ चतुर्थ एकादशोऽनुवाकः ।

दशमे प्रवर्ग्यशेषेणाग्निहोत्रहोम उक्तः, एकादशे प्रवर्ग्योद्गासनमुच्यते । कल्पः—
वर्ग्यमुद्गासयिष्यन्नैजामग्नीध्रे ददाति पष्टौही(ही) ब्रह्मणे धेनुं होत्रे रुक्ममध्वर्यवैऽपरं
पूर्वस्मिन्वरे न्युप्योच्छिष्टस्वरं संकृष्योत्तरेणाऽऽहवनीयं सम्राडासन्दीं प्रतिष्ठाप्य
गं सर्वं परिधर्मं समाधायौदुम्बरीं स्नुचि चतुर्गृहीतं गृहीत्वा घर्म या ते दिवि शुगित्ये-
पालिङ्गं जुहोत्यपि वा प्रतिप्रस्थाता श्रीन्सन्नखाञ्जलाकान्मु(मु)ष्टीनादाय तेषामेकमाह-

१ ग. °सङ्घां संपाद° । २ क. ख. °रोमीति । ३ ग. °नजमग्नीध्रे द° । ४ ग. °वात्पष्टौ
° । ५ ग. °वे षडप° । ६ ग. °रे न्यस्योच्छि° । ७ क. ख. परिवर्ध् । ८ क. °हीत्वा ।

वनीये प्रदीप्याऽऽस्यदग्ने धारयति तमध्वर्युरभिजुहोति घर्म या ते दिवि शुक्” इति ।
पाठस्तु—

घर्म या ते दिवि शुक् । या गा॒यत्रे छन्द॑सि । या ब्रा॒ह्मणे ।

या ह॒वि॒र्धाने॑ । तां त ए॒तेना॑व॒यजे॒ स्वाहा॑, इति ।

हे घर्म प्रवर्ध्य ते तव संबन्धिनी शुक्संतापः । या दिवि शुलोके या गा॒यत्रे
छन्द॑सि या ब्राह्मणे पुरुषे या हवि॒र्धाने मण्ड॑पे च विद्यते, तां सर्वा ते त्वदीया
शुचमेतेन होमेनाहमवयजे नाशयामि ।

कल्पः—“तस्मिन्नपरं प्रदीप्याऽऽहवनीये पूर्वं प्रवृत्त्य नाभिदग्ने धारयति तमध्वर्यु-
रभिजुहोति घर्म या तेऽन्तरिक्षे शुगिति, तस्मिन्नपरं प्रदीप्याऽऽहवनीये पूर्वं प्रवृत्त्य
जानुदग्ने धारयति तमध्वर्युरभिजुहोति घर्म या ते पृथिव्याः शुक्” इति । पाठस्तु—

घर्म या तेऽन्तरि॑क्षे शुक् । या त्रैष्टु॑भे छन्द॑सि । या रा॒-

ज॒न्ये । याऽऽग्नी॑ध्रे । तां त ए॒तेना॑व॒यजे॒ स्वाहा॑ (१) ।

घर्म या ते पृथि॒व्याः शुक् । या जा॒गते॑ छन्द॑सि । या

वैश्वे॑ । या स॒दासि॑ । तां त ए॒तेना॑व॒यजे॒ स्वाहा॑, इति ।

एतौ मन्त्रौ प्रथममन्त्रवद्व्याख्येयौ ।

एतन्मन्त्रसाध्यं होमं विधत्ते—

घर्म या ते दिवि शुगिति तिस्र आहुतीर्जुहोति ।

छन्दोभिरेवास्यैभ्यो लोकेभ्यः शुचमवयजते, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ९ । विभा० १)

अस्य घर्मस्य संबन्धिनीं शुचं छन्दोदेवताभिरेव सहायभूताभिर्लोकत्रयादपनय-
प्रदीप्यमानस्य शलाकामुष्टेर्धारणे क्रमेण मुखनाभिजानुप्रमाणानि हस्तेनाभि
विधत्ते—

इत्यग्रे जुहोति । अथेत्यथेयति । त्रय इमे

लोकाः । एभ्य एव लोकेभ्यः शुचमवयजते, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ९ । विभा० १)

अग्रे प्रथममियत्यास्यदग्ने देशे [धारयित्वा] जुहोति । अथानन्तराभि-
नाभिदग्ने देशे धारयित्वा जुहोति । अथानन्तरमियति जानुदग्ने देशे धारा
जुहोति । एते च त्रयो देशा लोकत्रयरूपाः, अतो लोकेभ्यः शुचं निराकरोति

अनु नोऽद्यानुमतिः । अन्विदनुमते त्वम् ।

कल्पः—“अहवनीय एवैनमनुप्रहरत्यनु नोऽद्यानुमतिरिति परिश्रिते प्रतिप्रस्थाता मत्नीमुदानयत्यन्विदनुमते त्वम्” इति । अनु नोऽद्यानुमतिरित्येकस्या ऋचः प्रतीकम् । अन्विदनुमते त्वमित्यपरस्या ऋचः प्रतीकम् । एते ऋचाविदं वामास्ये हविरित्यनुवाके व्याख्याते ।

अनयोर्देवतानुरूपतां दर्शयति—

अनु नोऽद्यानुमतिरित्याहानुमत्यै, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ९ । विभा० ३)

कल्पः—“दिवस्त्वा परस्या(स्पा)या इति । प्रथमेऽभिप्रव्रजन्ति” इति । पाठस्तु—

दिवस्त्वा परस्पायाः । अन्तरिक्षस्य तनुवः

पाहि । पृथिव्यास्त्वा धर्मणा (२) ।

वयमनुक्रामाम सुविताय नव्यसे, इति ।

सर्वे मिलित्वा प्रवर्गयोर्द्विासनदेशं प्रति यदा गच्छन्ति तदा मार्गं त्रेधा विभज्य प्रमे भागे मन्त्रेणानेन प्रव्रजन्ति । हे प्रवर्ग्य दिवो द्युलोकस्य परस्या(स्पा)या तिस्र्येन पालननिमित्तं त्वां वयमनुक्रामाम, त्वं चान्तरिक्षस्य संबन्धिनीस्तनुवः णिशरीराणि पाहि रक्ष । तथा पृथिव्या धर्मणा धारणनिमित्तं त्वां वयमनुक्रामामे, तदनुक्रमग्रहणं नव्यसे नूतनाय सुविताय शोभनगमनाय संपद्यताम् ।

अस्य मन्त्रस्य लोकत्रयधारणे तात्पर्यं दर्शयति—

दिवस्त्वा परस्पाया इत्याह । दिव एवेमाँल्लोकान्धार, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ९ । विभा० ४)

दिवो द्युलोकदेवताया रक्षणेन लोकत्रयं धृतं भवतीत्यर्थः ।

कल्पः—“ब्रह्मणस्त्वा परस्या(स्पा)या इति द्वितीये” इति । अनेन मन्त्रेण द्विती-
र्गभागे प्रव्रजेयुरित्यर्थः । पाठस्तु—

ब्रह्मणस्त्वा परस्पायाः । क्षत्रस्य तनुवः पाहि । विशस्त्वा

धर्मणा । वयमनुक्रामाम सुविताय नव्यसे, इति ।

१ ग. व्याख्यास्येते । २ क. °ताह । ३ ग. °न्ति । पा° । ४ क. ख. ग. परस्पायाः ।
ख. °म, त° । ५ क. ख. ग. परस्पाया । ७ क. ख. ग. परस्पायाः ।

पूर्ववद्व्याख्येयम् ।

लोकविषयमन्त्रानन्तरं ब्राह्मणादिजातिविषयमन्त्रेण लोकेषु प्रजानां धारणं सिध्यतीति दर्शयति—

ब्रह्मणस्त्वा परैस्पाया इत्याह । (१) । एष्वेव लोकेषु प्रजा दाधार, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ९ । विभा० ९)

कल्पः—“प्राणस्य त्वा परैस्पाया इति तृतीये” इति । अनेन मन्त्रेण मार्गस्य तृतीयभागे प्रवनेयुः । पाठस्तु—

प्राणस्य त्वा परैस्पायै । चक्षुषस्तनुवंः पाहि । श्रोत्रंश्च

त्वा धर्मणा । वयमनुक्रामाम सुविताय नव्यंसे, इति ।

चक्षुषस्तनुव इत्यनेन चक्षुष्मन्ति शरीराणीत्यर्थो विवक्षितः । अन्यत्पूर्वद्व्याख्येयम् ।

ब्रह्मक्षत्रादिप्रजाविषया(य)[मन्त्रा]नन्तरं प्राणचक्षुरादिविषयमन्त्रेण प्रजासु प्राणधारणसिद्धिं दर्शयति—

प्राणस्य त्वा परैस्पाया इत्याह । प्रजास्वेव प्राणान्दाधार इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ९ । विभा० ६)

प्रवर्गस्य पूर्वदिश्युद्गासनं विधत्ते—

शिरो वा एतद्यज्ञस्य । यत्प्रवर्ग्यः । असौ खलु वा आदित्यः प्रवर्ग्यः ।

तं यदक्षिणा प्रत्यश्चमुदश्चमुद्गासयेत् । जिह्वं यज्ञस्य शिरो हरेत् ।

प्राश्चमुद्गासयति । पुरस्तादेव यज्ञस्य शिरः प्रतिदधाति (२) ।

प्राश्चमुद्गासयति । तस्मादसावादित्यः पुरस्तादुदेति, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ९ । विभा० ७)

प्रवर्गस्य यज्ञशिरोरूपस्य दक्षिणादिषु तिसृषु दिक्षुद्गासने सति शिरो जिह्वं कुटिलं यथा भवति तथा हतं स्यात् । अतः पुरस्तादेवाऽऽर्जवेन यज्ञशिरःप्रतिनाय प्रवर्ग्यं प्राङ्मुखमेवोद्गासयेत् । किंच प्रवर्ग्यस्याऽऽदित्यरूपत्वादादित्यस्य च पुरस्तादेवोदयात्प्रागुद्गासनं युक्तम् ।

शाफादीनां तत्रै नयनं विधत्ते—

शाफोपयमान्धवित्राणि धृष्टी इत्यन्ववहरन्ति ।

सात्मानमेवैनं सतनुं करोति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ९ । विभा० ८)

तस्य महावीरस्य हस्तेन स्पृष्टुमशक्यत्वात्तद्धारणार्थं काष्ठविशेषौ शफौ । उपयमः पात्रविशेषः । धृष्टी अङ्गारानिर्हरणाद्यर्थं साधनविशेषौ । साधनान्तराणामप्युपदर्शनार्थं इतिशब्दः । एतानि सर्वाण्यपि महावीरमनुप्रवर्ष्योद्धासनदेशे हरेयुः । तेनैतं प्रवर्ष्यमात्मेसाहितं शरीरसहितं करोति ।

एतद्वेदनं प्रशंसति—

सात्माऽभुष्मिँल्लोके भवति । य एवं वेद, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ९ । विभा० ९)

साधनानां कारणं वृक्षविशेषं विधत्ते—

औदुम्बराणि भवन्ति । ऊर्वा उदुम्बरैः । ऊर्जमेवावरुन्धे, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ९ । विभा० १०)

उदुम्बरफलस्य भक्ष्यत्वेनोर्ध्वपत्वात्तद्वृक्षेणोक्तीति ।

गमनकाले साधनीभूतं सामैगानं विधत्ते—

वर्त्मना वा अन्वित्य (३) । यज्ञं रक्षांसि जिघांसन्ति । साम्ना

प्रस्तोताऽन्ववैति । साम वै रक्षोहा । रक्षसामपहत्यै, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ९ । विभा० ११)

गमनवेलायां प्रस्तोतुं सामगानेन सहितः × प्रस्तोता तान्सर्वाननुगच्छेत् । साम्नो रक्षोघ्नत्वात्तद्गानं रक्षोपघाताय भवति ।

यदुक्तं सूत्रकारेण—“ सर्वे सहपत्नीकास्त्रिः साम्नो निधनमुपयन्त्यर्धाध्वे द्वितीयं प्राप्यापरेणोत्तरवेदिं तृतीयम् ” इति । तदिदं विधास्यन्नादौ प्रस्तोतुर्निधनावृत्तिं विधत्ते—

त्रिर्निधनमुपैति । त्रय इमे लोकाः । एभ्य

एव लोकेभ्यो रक्षांस्यपहन्ति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ९ । विभा० १२)

पञ्चभागयुक्तस्य साम्नश्चरमो भागो निधनं तन्निवारं पठेत् । तेन लोकत्रयाद्रक्षसामपहतिर्भवति ।

× रक्षांसि चोरवन्मर्षणैव पृथक् आगम्य यज्ञं हन्तुं गच्छन्ति । अतस्तत्परिहाराय सामगानेन सहित इति ते० पुस्तकपाठः । इति ग. पुस्तके ।

१ ख. 'त्मन (ना) स' । २ क. घ. उर्वा । ३ क. व. 'रः । उर्ज' । ४ क. ख. 'म वि' । ५ ग. 'धाध्वे वि' । ६ ग. 'दिदमुत्तरं वि' । ७ घ. 'क्षांसि ह' ।

पत्नीसहितानां सर्वेषां प्रस्तोतृनिधनभागोच्चारणं विधत्ते—

पुरुषः पुरुषो निधनमुपैति । पुरुषः पुरुषो

हि रक्षस्वी । रक्षसामपहत्यै (४), इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ९ । विभा० १३)

सर्वेष्वपि पुरुषेषु बाधकानि रक्षांस्यनुगच्छन्ति, अतः सर्वोऽपि पुरुषो रक्षस्वी ।
निधनपाठेन तानि रक्षांस्यपहन्यन्ते ।

उद्वासनदेशे हिरण्यस्थापनं विधत्ते—

यत्पृथिव्यामुद्वासयेत् । पृथिवीं शुचाऽर्पयेत् । यदप्सु । अपः

शुचाऽर्पयेत् । यदोषधीषु । ओषधीः शुचाऽर्पयेत् । यद्वनस्प-

तिषु । वनस्पतीञ्छुचाऽर्पयेत् । हिरण्यं निधायोद्वासयति । अमृतं

वै हिरण्यम् (५) । अमृत एवैनं प्रतिष्ठापयति, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ९ । विभा० १४)

प्रवर्ग्यस्य दाहकत्वात्पृथिव्यादीनां दाहो मा भूदिति हिरण्ये तदुद्वासनम् । अग्नि-
संयोगेऽपि विनाशाभावाद्धिरण्यममृतम् । अतस्तत्रैव प्रवर्ग्यं प्रतिष्ठापयति ।

कल्पः—“उदकुम्भमादायाध्वर्युर्वल्गुरसि शंयुधाया इति त्रिः प्रदक्षिणमुत्तरवेदिं
परिषिञ्चन्पर्येति” इति । पाठस्तु—

वल्गुरसि शंयुधायाः (३) । शिशुर्जनधायाः, इति ।

हे परिषेक त्वं शंयुधायाः सुखप्राप्तेर्दुःखवियोगस्य धारको वल्गुः सुन्द-
रोऽसि । जनधाया जनस्य धारकः शिशुर्बालवदुपलालनीयोऽसि । उत्तरवेदिपरित्वेन
व्याख्येयम् ।

एतन्मन्त्रसाध्यं परिषेचनं विधत्ते—

वल्गुरसि शंयुधाया इति त्रिः परिषिञ्चन्पर्येति । त्रिवृद्धा

अग्निः । यावानेवाग्निः । तस्य शुचं शमयति, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ९ । विभा० १५)

आहवनीयादिरूपेणाग्नेस्त्रिगुणत्वात्त्रिवारपरिषेचनेन सर्वस्याग्नेः शोकः शाम्यति ।

शं च वाक्षि परि च वाक्षि ।

कल्पः - “निधाय कुम्भं शं च वाक्षि परि च वक्षीति त्रिः परिषिञ्चन्प्रतिपर्येति”
इति । हे उत्तरवेदे शं च वक्षि सुखमपि वहसि, परि च वाक्षि दुःखपरिहा-
रमपि वहसि ।

एतन्मन्त्रसाध्यां प्रदक्षिणावृत्तिं विधत्ते—

त्रिः पुनः पर्येति । षट्संपद्यन्ते । षड्वा
ऋतवः । ऋतुभिरेवास्य शुचं शमयति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ९ । विभा० १६)

त्रीणि प्रदक्षिणानि त्रीण्यप्रदक्षिणानीति षट्संपात्तिः ।

चतुःस्रक्तिर्नाभिर्ऋतस्य ।

कल्पः—“चतुःस्रक्तिर्नाभिर्ऋतस्येत्युत्तरवेदिमभिमृश्य” इति । चतुःस्रक्तिः कोण-
तुष्टयोपेतोत्तरवेदिः, इयमृतस्य यज्ञस्य नाभिस्थानीया । यद्वा, ऋतस्य सत्यभूताया
मिर्नाभिस्थानीया ।

मन्त्रस्य भूमिनाभिपरत्वं दर्शयति—

चतुःस्रक्तिर्नाभिर्ऋतस्येत्याह (६) इयं वा ऋतम् । तस्या
एष एव नाभिः । यत्प्रवर्ग्यः । तस्मादेवमाह, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ९ । विभा० १७)

प्रवर्ग्यहोमाधारत्वादुत्तरवेदिः प्रवर्ग्य इत्युच्यते ।

सदो विश्वायुः शर्म सप्रथाः ।

कल्पः—“सदो विश्वायुरित्युत्तरेणोत्तरवेदिं खरौ न्युप्यानुव्यूहति ” इति । शर्म
प्रथा इति मन्त्रशेषः । सदो भूप्रदेशविशेष उत्तरवेद्युत्तरदेशरूपः । विश्वायुः
स्त्रायुर्हेतुः । अत एव सप्रथाः ख्यातियुक्तः । शर्म सुखहेतुः ।

सदःशब्देन भूमिविवक्षां दर्शयति—

सदो विश्वायुरित्याह । सदो हीयम्, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ९ । विभा० १८)

अप द्वेषो अप ह्वरः । अन्यद्व्रतस्य सञ्चिम ।

कल्पः—“अप द्वेषो अप ह्वर इति मार्जालीयदेश उच्छिष्टस्वरम् ” इति । न्युप्या-
नीत्यनुवर्तेते । अन्यद्व्रतस्य सञ्चिमेति मन्त्रशेषः । द्वेषो द्वेष्टा शत्रुरपनीतः, ह्वरः
त्यकारी चापनीतः । व्रतस्य अनुष्ठीयमानस्य कर्मणोऽन्यत्सञ्चिम पूर्वोक्तद्वेषकौटि-
यामतिरिक्तं क्षेमणानुष्ठानं वयं संपादितवन्तः ।

अनेन मन्त्रेण शत्रुनिराकरणं दर्शयति—

अप द्वेषो अप ह्वर इत्याह भ्रातृव्यापनुत्यै, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ९ । विभा० १९)

३१० श्रीमत्सायणाचार्यविरचितभाष्यसमेतम्— [प्रपा० ४ अनु० ११]

कल्पः—“घर्मैतत्तेऽन्नमेतत्पुरीषमिति दध्ना मधुमिश्रेण पूरयति” इति । पाठस्तु—

घर्मैतत्तेऽन्नमेतत्पुरीषम् । तेन वर्षस्व चाऽऽ च प्यायस्व । वर्षि-
षीमहि च वयम् । आ च प्यासिषीमहि (४), इति ।

हे घर्मैतन्मधुमिश्रं दधि ते तवान्नम् । एतच्च पुरीषं संपूर्णम् । तेन मधुमिश्रेण
दध्ना त्वं वर्षस्वाऽऽप्यायस्व च । अभिवृद्धिः स्वरूपबाहुस्यम् । आप्यायनं मैनसः
पारितोषः । त्वत्प्रसादाद्वयमपि वृद्धिमाप्यायनं च प्राप्तवाम ।

एतन्मन्त्रसाध्यं पूरणं विधत्ते—

घर्मैतत्तेऽन्नमेतत्पुरीषमिति दध्ना मधुमिश्रेण पूरयति । ऊर्वा
अन्नाद्यं दधि । ऊर्जैर्वैनमन्त्राद्येन समर्पयति (७), इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ९ । विभा० २०)

ऊर्कशब्देन स्वादुत्वमुच्यते । अन्नाद्यशब्देनोदरपूर्तिहेतुत्वम् ।

वेदनं प्रशंसति—

अनशानायुको भवति । य एवं वेद इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ९ । विभा० २१)

अंशनेच्छाशीलोऽशानायुको दारिद्रः । अनशानायुकस्तृप्तः ।

कल्पः—“अथैनमुपतिष्ठन्ते रन्तिर्नामासि दिव्यो गन्धर्वः” इति । रन्तिरित्याद्यः पारि-
जानादह्निमित्यन्ता बहवो मन्त्राः । तेषु प्रथमं मन्त्रमाह—

रन्तिर्नामासि दिव्यो गन्धर्वः । तस्य ते पद्वद्ध-
विर्धानम् । अग्निरध्यक्षाः । रुद्रोऽधिपतिः, इति ।

रन्तिनामको द्युलोकवर्ती यो गन्धर्वोऽस्ति हे प्रवर्ग्य तद्रूपस्त्वमसि । तस्य ते त-
व शस्य गन्धर्वरूपस्य तव हविर्धानं पद्वद्धविर्धानाख्यमण्डपाद्विसदृशम् । उत्तरे
प्रान्तिशरस्त्वेनावस्थितस्य तवाधोभागवर्तित्वात् । योऽयमग्निरुत्तरवैदिगतः सोऽयम-
क्षास्तव स्वामी । योऽयं रुद्रः क्रूरो देवः सोऽयमधिपतिरनिष्टनिवारणेनाधिकशालकः
मन्त्राक्षरैः प्रवर्ग्यमहिम्नः स्पष्टप्रतिभानं दर्शयति—

रन्तिर्नामासि दिव्यो गन्धर्व इत्याह । रूपमेवा-

स्यैतन्माहिमानं रन्ति बन्धुतां व्याचष्टे, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ९ । विभा० २२)

१ ग. “ण पात्राणि पू” । २ ग. “वृद्धिस्व” । ३ ग. मानसः । ४ ख. उर्वा । ५ क.
अनश । ६ क. “ष्ठते र” । ७ ग. “ह । पाठस्तु—र” । ८ ग. ते यद् । ९ ग. “नं ह
१० ग. “वेदि ग” ।

रन्तिर्वन्धुत्वं रमणहेतुत्वात् । मन्त्रस्य यत्वरूपमस्ति रन्त्यादिशब्दोपेतमेतदेव प्रवर्ग्यस्य बन्धुत्वलक्षणं महिमानं प्रकाशयति ।

द्वितीयं मन्त्रमाह—

समहमायुषा । सं प्राणेन । सं वर्चसा । सं
पर्यसा । सं गौपत्येन । स० रायस्पोषेण (५), इति ।

अहमस्य प्रवर्ग्यस्य प्रसादादायुरादिना रायस्पोषान्तेन फलषट्केन संगतो भूयासम् ।

मन्त्रस्याऽऽशीरर्थतां दर्शयति—

समहमायुषा सं प्राणेनेत्याह । आशिषमेवैतामाशास्ते, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ९ । विभा० २३)

तृतीयं मन्त्रमाह—

व्यसौ । योऽस्मान्द्वेष्टि । य च वयं द्विष्मः, इति ।

योऽस्माकं द्वेष्टा यश्चास्माभिर्द्वेष्ट्य उभयविधोऽसौ शत्रुः प्रवर्ग्येण विनाशितः ।
मन्त्रस्य परविनाशपरत्वेनाभिचाररूपतां दर्शयति —

व्यसौ योऽस्मान्द्वेष्टि यं च वयं द्विष्म इत्याह । अभिचार एवास्यैषः, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ९ । विभा० २४)

अस्य शत्रोरेष मन्त्रपाठो यजमानेन कृतोऽभिचारः । तेनासौ विनश्यतीत्यर्थः ।

चतुर्थं मन्त्रमाह—

अचिक्रदवृषा हरिः । महान्मित्रो न
दर्शतः । स० सूर्येण रोचते, इति ।

अयं प्रवर्ग्यो वृषा कामानां वर्षयिता हरिः पापस्य हर्ता तादृशः सन्नचिक्रदत् ।
क्रन्दनमुत्साहेनोऽऽक्रन्दनं कृतवान् । स च प्रवर्ग्यो महान्गुणैरधिकः । मित्रो न
मित्र इव दर्शतो दर्शनीयः । तादृशः सूर्येण संभूय रोचते प्रकाशयति ।

प्रथमपादे विशेषणयोः प्रसिद्धिं दर्शयति—

अचिक्रदवृषा हरिरित्याह । वृषा ह्येषः (८) । वृषा हरिः, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ९ । विभा० २५)

यथा वृषत्वं प्रसिद्धं तथा हरित्वमपीति वक्तुं द्वेषेति पुनरुक्तिः ।

द्वितीयपादस्य स्तुतिपरतां दर्शयति—

महान्मित्रो न दर्शत इत्याह । स्तौत्येवैनमेतत्, इति ।

(प्रपा० ९ अनु० ९ । विभा० २६)

पञ्चमं मन्त्रमाह—

चिदसि समुद्रयोनिः । इन्दुर्दक्षः श्येन ऋतावा । हिर-
ण्यपक्षः शकुनो भुरण्युः । महान्सधस्थे ध्रुव आनि-
षत्तः (६) । नमस्ते अस्तु मा मा हिंसीः, इति ।

हे प्रवर्य त्वं चिदादिविशेषणविशिष्टोऽसि । चिदभिज्ञः । समुद्रयोनिर्यागद्वारा
समुद्रस्यापि कारणभूतः । इन्दुश्चन्द्रवदाह्लादकारी । दक्ष उत्साहवान् । श्येनः श्येन-
वद्वेगवान् । ऋतावा कर्मफलयुक्तः । हिरण्यपक्षः, चित्याग्नावनुष्ठीयमानः सन्सुवर्ण-
समानपक्षोपेतः । शकुनः पक्ष्याकारः । भुरण्युर्नगद्वरणसमर्थः । महान्गुणैरधिकः ।
सधस्थे कर्मकर्तृभिः सहावस्थानप्रदेशे ध्रुवः स्थिरः । आनिषत्त आभिमुख्येनोप-
विष्टः । हे प्रवर्य तै तुभ्यं नमोऽस्तु मा मा हिंसीः ।

समुद्रयोनिशब्दस्य तात्पर्यं दर्शयति—

चिदसि समुद्रयोनिरित्याह । स्वामेवैनं योनिं गमयति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ९ । विभा० २७)

समुद्रादिकं जगत्कर्मरूपां स्वकीयां योनिं प्रापयति । यद्वा समुद्रो योनिर्धर्म-
प्रवर्यस्येति बहुव्रीहिः । समुद्रसदृशः परमात्मा तस्य कारणम्, ततो मन्त्रपादे
स्वकीययोनिप्राप्तिः ।

वैकल्यप्रयुक्तहिंसापारिहारार्थतां नमस्कारस्य दर्शयति—

नमस्ते अस्तु मा मा हिंसीरित्याहाहिंसायै, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ९ । विभा० २८)

षष्ठं मन्त्रमाह—

विश्वावसुः सोमगन्धर्वम् । आपो ददृशुषीः । तद्व-
तेना व्यायन् । तदन्ववैत् । इन्द्रो रारहाण
आसाम् । परि सूर्यस्य परिधीः रपश्यत्, इति ।

सोमस्य परिमोषको गन्धर्वः सोमगन्धर्वः । स च विश्वावसुनामकः । अत एव

[प्रपा० ४ अनु० ११] कृष्णयजुर्वेदीयं तैत्तिरीयारण्यकम् ।

३१३

सोमप्रकरणे श्रूयते—“त५ सोममाह्नियमाणं गन्धर्वो विश्वावसुः पर्यमुष्णात्” इति । सोमस्यापहर्तारं तं विश्वावसुमापो ददृशुषीः, अब्देवता दृष्टवत्यः । तावद्देवता ऋतेन यत्नेन निमित्तेन तत्तदा व्यायन्विशेषेण गन्धर्वसमीपं प्रत्यागच्छन् । इन्द्रो देवस्त-
दपां गमनमन्ववैदनुक्रमेण ज्ञातवान् । स चेन्द्र आसामपां समीपे रारंहाणीं मृशं गच्छन्सूर्यस्य परिधीन्परिधिसदृशान्श्म्यभिमानीनो देवान्पर्यपश्यत्परितो वेष्टयितुं न-
लोकितवान् । यदा गन्धर्वः सोमं मुष्णाति तदानीमापो दृष्ट्वा तत्र गताः । इन्द्रश्च तद-
भिज्ञायापां सहायार्थं गन्धर्वमवरोद्धुं सूर्यरश्मीन्प्रेषितवानित्यर्थः ।

विश्वावसुवृत्तान्तस्मरणस्य विकलाङ्गसमाधानार्थत्वं दर्शयति—

विश्वावसुः सोमगन्धर्वमित्याह । यदेवास्य क्रियमाण-

स्यान्तर्यन्ति । तदेवास्यैतेनाऽऽप्याययति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ९ । विभा० २६)

अनुष्ठीयमानस्य प्रवर्ग्यस्य यदङ्गमृत्विजोऽन्तर्हितं कुर्वन्ति, तदङ्गमेतेन वृत्तान्तस्मर-
णेन समृद्धं करोति । गन्धर्वेणाऽऽपादितस्य वैकल्यस्याद्विरिन्द्रेण च समाहितत्वात्तदनु-
स्मरणस्य समाधानार्थत्वं युक्तम् ।

सप्तमं मन्त्रमाह—

विश्वावसुरभि तन्नो गृणातु । दिव्यो गन्धर्वो रजसो

विमानः । यद्वा घा सत्यमुत यन्न विन्न (७) ।

धियो हिन्वानो धिय इन्नो अव्यात्, इति ।

अस्मिन्कर्मणि यद्वा व यदेव किञ्चिदङ्गं यथाशास्त्रमनुष्ठितम्, उतापि च यदङ्गं न
वेन्न वयं विस्मृतवन्तः, तत्सर्वं नोऽस्मभ्यं विश्वावसुर्गृ(रभिगृ)णातु कथयतु ।
गृहशः । दिव्यो गन्धर्वः, दिवि भवो गन्धर्वजातिः । अतः सर्वज्ञ इत्यर्थः । रजसो
वेमानः, रजस्कस्य गीतस्य विशेषेण निर्माता । धियो हिन्वानः, बुद्धेः प्रीणयिता ।
गन्धर्वो नोऽस्मदीया धिय इद्वुद्धीः सर्वा अप्यव्याद्रक्षतु ।

पूर्वमन्त्रे यथाऽङ्गवैकल्यसमाधानहेतुत्वं तद्वदस्यापि वैकल्यसमाधानहेतुतां दर्शयति—

विश्वावसुरभि तन्नो गृणात्वित्याह (९) ।

पूर्वमेवोदितम् । उत्तरेणाभिगृणोति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ९ । विभा० ३०)

१ क. 'घा' ता अब्दे' । २ क. 'पेरित' । ३ ग. 'द्वा य स' । ४ ग. 'द्वा य य' । ५ ग.
णातु । इ' ।

चतुर्थपादे धीरक्षणेनर्तुसमृद्धिर्विवक्षितेति दर्शयति—

धियो हिन्वानो धिय इन्नो अन्यादित्याह । ऋतूनेवासमै कल्पयति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ९ । विभा० ३१)

ऋतवो यदा स्वस्वकार्यकरास्तदा प्राणिनां बुद्धयः स्वस्था भवन्ति । अतो धीरक्ष-
णमृतुषु प्रवाहरूपेण प्रवर्तते ।

अष्टममन्त्रमाह —

सस्त्रिमविन्दच्छर्णे नदीनाम् । अपावृणोद्दुरो

अश्मत्रजानाम् । प्राऽऽसां गन्धर्वो अमृतानि

वोचत् । इन्द्रो दक्षं परिजानादहीनम्, इति ।

यः पूर्वो गन्धर्वोऽस्ति सोऽयं नदीनां गङ्गायमुनादीनां चरणे प्रवाहरूपे प्रवर्तके
सस्त्रिमविन्दच्छर्द्धिं लब्धवान् । नदीप्रवहणेन पङ्कादिप्रक्षालनाच्छुद्धिं दृष्टवान् ।
अश्मसु पाषाणेषु व्रजन्ति प्रवहन्तीत्यश्मत्रजा नद्यः । तासां दुरो द्वाराण्यपावृणो-
दपनीतवान् । नदीषु प्रवेष्टुं द्वारस्थानीयास्तीर्थभूता मार्गा अश्मभिर्येऽवरुद्धास्तत्र पाषा-
णानपनीय नदीः सेवितुं योग्याः कृतवान् । तत आसां नदीनाममृतानि शुद्धिकारणानि
जलानि स गन्धर्वः प्रवोचत्प्राणिनामग्रे कथितवान् । तत इन्द्रो दक्षं कुशलं गन्धर्व-
महीनं कापि वैकल्यरहितं परिजानात्परितो ज्ञातवान् ।

अत्र जलवाचिनाऽमृतशब्देन मरणरहितानां प्राणानामपि सूचनं दर्शयति—

प्राऽऽसां गन्धर्वो अमृतानि वोचदित्याह । प्राणा

वा अमृताः । प्राणानेवासमै कल्पयति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ९ । विभा० ३२)

अमृतशब्दपाठेन यजमानस्य प्राणान्मुस्थितान्करोति ।

एतत्त्वं देव धर्म देवो देवानुपागाः ।

कल्पः—“ एतत्त्वं देव धर्म देवो देवानुपागा इत्यभिमन्त्र्य ” इति । हे धर्म देव
त्वं देवो देवतारूपः सन्नेतदस्माकं प्रत्यक्षं यथा भवति तथा देवानुपागाः प्राप्तवानसि ।

अत्र प्रवर्त्यस्य देवत्वं सर्वदेवप्रापणं च प्रसिद्धमित्येतद्दर्शयति—

एतत्त्वं देव धर्म देवो देवानुपागा इत्याह ।

देवो ह्येष सन्देवानुपैति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ९ । विभा० ३३)

कल्पः—“ इदमहं मनुष्यो मनुष्यानिति प्रदक्षिणमावृत्य ” इति । पाठस्तु—

इदमहं मनुष्यो मनुष्यान् । सोमपीथानु मेहि ।

सह प्रजया सह रायस्पोषेण, इति ।

अहं यजमानो मनुष्यः सन्निदं प्रत्यक्षं यथा भवति तथा मनुष्यान्प्राप्नोमीति श्लेषः । हे सोमपीथ सोमपान [मा] मामभिमुख्येनान्विहि प्राप्नुहि । न केवलं त्वमेव किं तु प्रजया रायस्पोषेण च सह, तदुभयमपि मां प्राप्नोतु ।

यजमानस्य मनुष्यत्वं मनुष्यप्राप्तिश्च प्रसिद्धेत्येतद्दर्शयति—

इदमहं मनुष्यो मनुष्यानित्याह (१०) ।

मनुष्यो हि । एष सन्मनुष्यानुपैति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ९ । विभा० ३४)

सोमपानप्रार्थनायां कारणं दर्शयति—

ईश्वरो वै प्रवर्ग्यमुद्रासयन् । प्रजां पशून्सोमपीथ-

मनृद्वासः सोमपीथानु मेहि । सह प्रजया सह राय-

स्पोषेणेत्याह । प्रजामेव पशून्सोमपीथमात्मन्धत्ते, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ९ । विभा० ३९) ।

यः प्रवर्ग्यमुद्रासयति, असौ तदानीं तं प्रवर्ग्यमनु स्वकीयां प्रजां पुत्रादिकां । शून्वादीन्सोमपीथं कारिष्यमाणं सोमपानं चोद्वास ईश्वर उद्वासयितुं समर्थो भवति । त्वर्ग्योद्वासनमनु सर्वमिदं नश्यतीत्यर्थः । अतः सोमपीथेत्यादिमन्त्रपाठेन प्रजादिकं वात्मानि संपादयति ।

कल्पः—“ सुमित्रा न आप ओषधय इति मार्जालीयदेश उच्छिष्टखरे मार्जयित्वा ” इति । पाठस्तु—

सुमित्रा न आप ओषधयः सन्तु । दुर्मित्रास्तस्मै

भूयासुः । योऽस्मान्द्वेष्टि । यं च वयं द्विष्मः, इति ।

एता आपः, तत्कार्या (र्यभूता) ओषधयश्च नोऽस्माकं सुमित्राः सुस्निग्धाः सन्तु । यो द्वेष्टा यश्च द्वेष्ट्यः, तस्मा उभयस्मै दुर्मित्राः शत्रवः सन्तु ।

प्रथमपादस्याऽऽशीः परतां दर्शयति—

सुमित्रा न आप ओषधयः सन्तिवत्याह । आशिषमेवैतामाशास्ते, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ९ । विभा० ३६)

उत्तरभागस्य शशुविषयाभिचारत्वं दर्शयति—

दुर्मित्रास्तस्मै भूयासुर्योऽस्मान्द्वेष्टि यं च वयं
द्विष्म इत्याह । अभिचार एवास्यैषः, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ९ । विभा० ३७)

उद्वयं तमसस्परि । उदु त्यं चित्रम् ।

कल्पः—“ उद्वयं तमसस्परित्यादित्यमुपस्थायोदु त्यं चित्रमिति द्वाभ्यां गार्हपत्ये
जुहोत्युपतिष्ठत ईत्येके ” इति । उद्वयमिति मन्त्रः समास्त्वाऽग्न इत्यनुवाके व्याख्यातः ।
उदु त्यं जातवेदसं चित्रं देवानामिति मन्त्रद्वयमुदु त्यमित्यनुवाके व्याख्यातम् ।

एतन्मन्त्रद्वयसौध्यं होमं विधत्ते—

प्र वा एषोऽस्माल्लोकाच्च्यवते । यः प्रवर्ग्यमुद्रासयति । उदु त्यं चित्र-
मिति सौरीभ्यामृभ्यां पुनरेत्य गार्हपत्ये जुहोति । अयं वै लोको
गार्हपत्यः । अस्मिन्नेव लोके प्रतितिष्ठति । असौ खलु वा आदित्यः
सुवर्गो लोकः । यत्सौरी भवतः । तेनैव सुवर्गाल्लोकान्नैति(११), इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ९ । विभा० ३८)

प्रवर्ग्यस्योद्गासनेन स्वयमेवास्माल्लोकाद्भ्रष्टो भवति । गार्हपत्यस्यैतल्लोकरूपत्वे
तत्र होमे सति स्वयमस्मिँल्लोके प्रतितिष्ठतो भवति । आदित्यस्य स्वर्गलोकरूपत्वात्
रमन्त्रेण स्वर्गादपि भ्रंशो न भवति ।

ब्रह्मणस्त्वा परैस्पासा इत्याह दधात्यन्वित्य रक्षस्वी रक्षसामपहत्यै वै हिरण्य-

माहर्धयति ह्येष गृणात्वित्याह मनुष्यानित्याहास्यैषोऽष्टौ च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके पञ्चमप्रपाठके नवमोऽनुवाकः ॥ ९ ॥

कल्पः—“इमम् षु त्यमस्मभ्यमित्याहवनीये जुहोत्युपतिष्ठन्त(तः) इत्येके” इति

पाठस्तु—

इमम् षु त्यमस्मभ्यं सनिम् । गायत्रं नवी-

यास्सम् । अग्ने देवेषु प्रवोचः (८), इति ।

याऽऽग्नीध्रे तां त एतेनावयजे स्वाहा घर्मणा शंयुधायाः

प्यासिषीमहि पोषेण निषत्तो विन्न संन्त्वष्टौ च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके चतुर्थप्रपाठक

एकादशोऽनुवाकः ॥ ११ ॥

हेऽग्रे देवेषु मध्येऽस्मभ्यं सनिं फलदानं प्रवोचः प्रकर्षेण कथय । न केवलं फलदानं किं तु त्यागिममू शुं तं शास्त्रप्रसिद्धमिममस्माभिरिदानीमनुष्ठितं प्रवर्ग्यमपि सुष्ठु देवेषु क्षेपय(कथय?) । कीदृशं प्रवर्ग्यम् । मायभं गायत्र्यादिच्छन्दोक्तम् । अत एव पूर्वत्राऽऽम्नातम्—“छन्दोभिर्वा एष क्रियते” इति । नवीयां क्षमतिक्षयेन नूतनं सर्वाङ्गसंपूर्णमित्यर्थः ।

शास्त्रान्तरे यानि प्रवर्ग्यसामानि तेषामाधारभूता ये मन्त्रास्तान्विधत्ते—

प्रजापतिं वै देवाः शुक्रं पयोऽदुहन् । तदेभ्यो न व्यभवत् । तदग्निर्व्यकरोत् । तानि शुक्रियाणि सामान्यभवन् । तेषां यो रसोऽत्यक्षरत् । तानि शुक्रयजूक्ष्यभवन् । शुक्रियाणां वा एतानि शुक्रियाणि । सामपयसं वा एतयोरन्यत् । देवानामन्यत्पयः । यद्गोः पयः (१) । तत्साम्नः पयः । यदजायै पयः । तद्देवानां पयः । तस्माद्यत्रैतैर्यजुर्भिश्चरन्ति । तत्पयसा चरन्ति । प्रजापतिमेव तद्देवान्यपयसाऽन्नाद्येन समर्धयन्ति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० १० । विभा० १)

पुरा कदाचिद्देवाः सर्वे प्रजापतिं कामधेनुं कृत्वा शुक्रं पयः प्रवर्ग्यरूपं क्षीरं धवन्तः । तदेकमेव भूत्वा देवेभ्यो न व्यभवत्, बहूनां देवानामर्थं विविधं नाभूत् । तः सर्वेषां भोगाय न पर्याप्तम् । तदानीमग्निस्तदेकं पयो विविधमकरोत् । तानि विधानि पयांसि शुक्रियाणि प्रवर्ग्यसंबन्धीनि सामान्यभवन् । तेषां च पयोर्लूणां साम्नां यो रसोऽत्यक्षरत्तेभ्योऽस्तवत्, तानि सामभ्यः स्तुतानि साराणि ऋयजूषि प्रवर्ग्यसंबन्धिनो मन्त्रा आसन् । शुक्रियाणां प्रवर्ग्यसंबन्धिनं साम्नां बन्धीनि प्रवर्ग्ययोग्याण्येतानि यजुषि । इत्थं प्रवर्ग्याङ्गमन्त्रोत्पत्तिरुक्ता, अथ द्रव्ययते—एतयोर्वक्ष्यमाणयोर्द्वयोः पयसोर्मध्येऽन्यदेकं सामपयसं साम्नां प्रियं रम् । अन्यद्देवानां प्रियम् । तदुभयं विभज्य प्रदर्शयते—तत्र गव्यं सामदेवतायाः प्रियम् । अजाक्षीरं देवानां प्रियम् । यस्मादेवं मन्त्रोत्पत्तिः क्षीरद्वयं चैतादृशं तस्मात्त्र कर्मण्येतैर्यजुर्भिः प्रवर्ग्यमन्त्रैश्चरन्त्यनुतिष्ठन्ति, तत्तत्र कर्मणि द्विविधेन पयसा चरन्ति । शुक्रियमन्त्रैः क्षीरद्वयं जुहुयादिति मन्त्रद्रव्यविशिष्टकर्मविधिरयं द्रष्टव्यः । न कर्मणा प्रजापतिं देवांश्चान्नसमृद्धान्कुर्वन्ति ।

तद्देवनं प्रशंसति—

एष ह त्वै साक्षात्प्रवर्ग्यं भक्षयति । यस्यैवं

१ क. ख. 'षु शा' । २ ख. 'क्षेपय' । ३ ग. 'दुहन्' । ४ क. ग. 'न्ययद्दे' । ५ ख. 'वेदनं' । ग. 'तत्तद्दे' ।

विदुषः प्रवर्ग्यः प्रवृज्यते, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० १० । विभा० २)

एवं विदुषः प्रवर्ग्यमाहात्म्यविदो यस्य प्रवर्ग्यम(र्ग्योऽ)नुष्ठीयते स एष साक्षा
न्मुख्यं प्रवर्ग्यफलमनुभवति ।

तस्य प्रवर्ग्यस्य काम्यमुद्गासनदेशं विधत्ते—

उत्तरवेद्यामुद्गासयेत्तेजस्कामस्य । तेजो वा उत्तरवेदिः ।

(२) । तेजः प्रवर्ग्यः । तेजसैव तेजः समर्पयति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० १० । विभा० ३)

उत्तरवेदेरग्न्याधारत्वात्प्रवर्ग्यहविषश्च तत्स्वरूपत्वादुभयोस्तेजस्त्वम् ।

तमेव देशं फलान्तराय विधत्ते—

उत्तरवेद्यामुद्गासयेदन्नकामस्य । शिरो वा एतद्यज्ञस्य ।

यत्प्रवर्ग्यः । मुखमुत्तरवेदिः । शीर्ष्णैव मुखम्

संस्थात्यन्नाद्याय । अन्नाद एव भवति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० १० । विभा० ४)

प्रवर्ग्यस्य शिरोरूपत्वादुत्तरवेदेर्मुखत्वात्तत्रास्योद्गासने सत्यन्नं भोक्तुं शिरसा मुखं
संधानं कृतं भवति । ततोऽयमन्नादो भवत्येव ।

• उत्तरवेद्यामुद्गासनं प्रशंसति—

यत्र खलु वा एतमुद्गासितं वयाऽसि पर्यासते । पारि वै

ताऽसमां प्रजा वयाऽस्यासते (३) । तस्मादुत्तर-

वेद्यामेवोद्गासयेत् । प्रजानां गोपीथाय, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० १० । विभा० ५)

यत्र यस्मिन्संवत्सरे कचिद्देशविशेष उद्गासितमेतं प्रवर्ग्यं वयांसि पक्षिणः पर
सते पारित आगत्योपविशन्ति, तां समां तं संवत्सरं सर्वमपि पक्षिणः प्रजाः पुत्रा
न्यर्प्यासते पुत्रादिशिवदेहेषु प्रविशन्ति, प्रजा त्रियन्त इत्यर्थः । अतस्तेजोन्नकामरा
त्येऽपि प्रजारक्षणार्थमुत्तरवेद्यामेवोद्गासयेत् ।

तत्रापि देशविशेषं विकल्पितं विधत्ते—

पुरो वा पश्चाद्वोद्गासयेत् । पुरस्ताद्वा एतज्ज्योतिरुदेति ।

तत्पश्चान्निम्नोचति । स्वामेवैनं योनिमनूद्गासयति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० १० । विभा० ६)

उत्तरवेदेः पूर्वभागे पश्चिमभागे वा प्रवर्ग्यमुद्रासयेत् । प्रवर्ग्यस्वरूपमिदमादित्य-
ज्योतिः पुरस्तादुदेति पश्चादस्तमेति । ततस्तयोरुभयोरपि तदीयस्थानत्वात्स्वकीय-
व स्थानमनुसृत्योद्रासयति ।

अन्यं देशविशेषं विधत्ते—

अपां मध्य उद्रासयेत् । अपां वा एतन्मध्याज्ज्यो-
तिरजायत । ज्योतिः प्रवर्ग्यः । स्व एवैनं
योनौ प्रतिष्ठापयति (४), इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० १० । विभा० ७)

एतदौर्वविद्युत्स्वरूपं ज्योतिरपां मध्यादजायत । प्रवर्ग्यश्च ज्योतिःस्वरूपः ।
स्मादेनं प्रवर्ग्यं स्वकीय एव स्थाने प्रतिष्ठापयति ।

देशान्तरं विधत्ते—

यं द्विष्यात् । यत्र स स्यात् । तस्यां दिश्युद्रासयेत् । एष वा अग्निर्वै-
श्वानरः । यत्प्रवर्ग्यः । अग्निनैवैनं वैश्वानरेणाभिप्रवर्तयति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० १० । विभा० ८)

यंजमानो यं पुरुषं द्विष्यात्स द्वेप्यो यस्यां दिशि तिष्ठति तस्यां दिशि प्रवर्ग्य-
द्रासयेत् । प्रवर्ग्यस्य वैश्वानराग्निरूपत्वादेनं द्वेप्यमभिलक्ष्य वैश्वानराग्निनैव प्रवर्तयति ।
नाग्निना तमभितो दहतीत्यर्थः ।

तत्रैव कंचिद्विशेषं विधत्ते—

औदुम्बरा^१ शाखायामुद्रासयेत् । ऊर्वा उदुम्बरः । अन्नं
प्राणः । शुग्धर्मः (९) । इदमहममुष्याऽऽमुष्या-
यणस्य शुचा प्राणमपिदहामीत्याह । शुचैवास्य
प्राणमपिदहति । ताजगार्तिमाच्छति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० १० । विभा० ९)

उदुम्बरवृक्षस्य येयं शाखा तस्यां प्रवर्ग्यमुद्रासयेत् । उदुम्बरस्यान्नरूपत्वात्,
स्य प्राणस्थितिहेतुत्वात्, धर्मस्य च संतापरूपत्वात्, तदनुसारेणोद्रासनकाल इद-
यादिमन्त्र पठेत् । आमुष्यायणस्य देवदत्तपुत्रस्यामुष्य यज्ञदत्तस्य प्राणमिदं
पक्षं यथा भवति तथा शुचा संतापेनापिदहामि सर्वतो दग्धं करोमि । एतन्मन्त्र-
नास्य द्वेप्यस्य प्राणं संतापेन दहत्येव । तदानीमेवासावार्तिं प्राप्नोति ।

देशान्तरं विधत्ते—

यत्र दर्भा उपदीकसंतताः स्युः । तदुद्रासयेद्वृष्टिकामस्य । एता

वा अपामनू*ज्झावर्यो नाम । यद्दर्भाः । असौ खलु वा आदित्य
इतो वृष्टिमुदीरयति । असावेवास्मा आदित्यो वृष्टिं निय-
च्छति । ता आपो नियता धन्वना यन्ति (१), इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० १० । विभा० १०)

गोः पय उत्तरवेदिरासते स्थापयति घर्मो यन्ति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके पञ्चमप्रपाठके दशमोऽनुवाकः ॥ १० ॥

यस्मिन्देशे दर्भा उपदीकसंतताः स्तम्बैरविच्छिन्ना भवन्ति । वृष्टिकामस्तत्रोद्गास-
येत् । य एते दर्भा एता एवापामनूज्झावर्य इत्येतन्नामभाजो भवन्ति । अनूज्झा
अनुक्रमगताः प्रवाहाः, तद्युक्ता नद्योऽनूज्झावर्यः । आपो वै दर्भा इति श्रुत्यन्तराह
र्भाणामविच्छिन्नप्रवाहोपेतनदीरूपत्वम् । प्रवर्ग्यश्चाऽऽदित्यरूपत्वादादित्यवद्वृष्टिप्रदः
अतो दर्भेषु तदुद्गासने संत्यादित्यो बुलोकाद्वृष्टिं प्रेरयति । ताश्चाऽऽपो धन्वन
मरुदेशेन सह नियताः प्रवर्तन्ते ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये चतुर्थप्रपाठक एकादशोऽनुवाकः ॥ ११ ॥

अथ चतुर्थे द्वादशोऽनुवाकः ।

एकादशे प्रवर्ग्योद्गासनमुक्तम् । तत्र महावीरे द्रव्यपूरणावसरे घर्मैतत्तेजोभि-
मन्त्रात्पूर्वं त्रयो मन्त्रा अपेक्षिताः, तेऽत्र द्वादशोऽभिधीयन्ते ।

महीनां पयोऽसि विहितं देवत्रा ।

कल्पः—“महीनां पयोऽसीति महावीरे गोपय आनयति” इति । विहितं देवं
मन्त्रशेषः । हे द्रव्य देवत्रा देवनिमित्तं त्रिहितं संपादितं महीनां गवां पयोऽसि ।

ज्योतिर्भा असि वनस्पतीनामोषधीनां रसः ।

कल्पः—“ज्योतिर्भा असि वनस्पतीनामोषधीनां रस इति मधु” इति । महा-
अन्नक्षतीत्यनुवर्तते । हे मधुद्रव्य वनस्पतीनामोषधीनां च रसभूतस्त्वं ज्योति-
ज्योतिषा प्रकाशकोऽसि ।

*अत्र ग. पुस्तके मूले टीकायां च ‘अनूज्झावर्यः’ इति पाठः ।

वाजिनं त्वा वाजिनोऽवनयामः । ऊर्ध्वं मनः सुवर्गम् ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके चतुर्थप्रपाठके

द्वादशोऽनुवाकः ॥ १२ ॥

कल्पः—“वाजिनं त्वा वाजिनोऽवनयाम इति दधि” इति । महातीर आनयतीत्यनु-
वर्तते । ऊर्ध्वं मनः सुवर्गमिति मन्त्रशेषः । ऊर्ध्वमुपारि वर्तमानं मनो मननीयं स्वर्गं प्राप्तुं
हे दधिद्रव्यं वाजिनमन्नवन्तं त्वां वाजिनोऽन्नवन्तो वयमवनयामो महावीर प्रसिपामः ॥
इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये चतुर्थप्रपाठके द्वादशोऽनुवाकः ॥ १२ ॥

अथ चतुर्थे त्रयोदशोऽनुवाकः ।

त्रयोदशमारभ्य प्रायेण धर्मप्रायश्चित्तान्युच्यन्ते । कल्पः—“यदि धर्मः स्कन्देत् ।
अस्कान्द्यौः पृथिवीमिति द्वाभ्यामभिमन्त्रयते” इति । तत्र प्रथमामाह—

अस्कान्द्यौः पृथिवीम् । अस्कानृषभो युवा गाः । स्कन्ने-

मा विश्वा भुवना । स्कन्नो यज्ञः प्रजनयतु, इति ।

द्यौर्द्युलोकाख्यो देवः पृथिवीं देवतां प्रत्यस्कान्स्ववीर्यं स्कन्दितवान् । तथा युवा
यौवनेपेत ऋषभो गा बह्वीः प्रत्यस्कान्स्वकीयं वीर्यं स्कन्दितवान् । इमा विश्वा भुव-
नैतानि सर्वाणि भूतजातानि, स्कन्ना स्कन्नवीर्यरूपाणि । अतोऽत्रापि स्कन्नो द्रव्यस्क-
न्दनयुक्तो यज्ञः प्रजनयतुं प्रजामुत्पादयतु ॥

अथ द्वितीयामाह—

अस्कानजानि प्राजनि । आ स्कन्नाज्जा

यते वृषा । स्कन्नात्मर्जनिषीमहि, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके चतुर्थप्रपाठके

त्रयोदशोऽनुवाकः ॥ १३ ॥

अस्कान्द्रव्यं स्कन्नमभूत्, तेनाजनि किञ्चिदपत्यमुत्पन्नम् । प्राजनि प्रकर्षेणापत्य-
स्यापत्यमुत्पन्नम् । स्कन्नाद्द्रव्याद्दृष्ट्वा सेचनसमर्थः पुत्र आजायते । अतो वयं स्कन्ना-
द्द्रव्यात्प्रजनिषीमहि प्रकर्षेणापत्यमुत्पादयामः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीया-
रण्यकभाष्ये चतुर्थप्रपाठके त्रयोदशोऽनुवाकः ॥ १३ ॥

अथ चतुर्थे चतुर्दशोऽनुवाकः ।

कल्पः—“यदि धर्मेण चरत्सु विद्युदापतेद्या पुरस्ताद्विद्युदापतदित्येतैर्यथालिङ्गं जुह्यात्” इति । पाठस्तु—

या पुरस्ताद्विद्युदापतत् । तां त एतेनावयजे स्वाहा ।

या दक्षिणतः । या पश्चात् । योत्तरतः । योपरिष्ठा-

द्विद्युदापतत् । तां त एतेनावयजे स्वाहा, इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके चतुर्थप्रपाठके

चतुर्दशोऽनुवाकः ॥ १४ ॥

या विद्युदशनिरूपा पुरस्तात्पूर्वस्यां दिश्यापतत्पतितवती, तां विद्युतं ते त्वसंबन्धिनैतेन होमेनावयजे नाशयामि । अत्र त इत्यभिधानाद्घर्मः संबोधनीयः । या दक्षिणत इत्यादिषु त्रिषु विद्युदित्यादिकमनुषज्जनीयम् । अनुषङ्गद्योतनायैवोत्तमे मन्त्रे पुनः पठ्यते ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-

यारण्यकभाष्ये चतुर्थप्रपाठके चतुर्दशोऽनुवाकः ॥ १४ ॥

अथ चतुर्थे पञ्चदशोऽनुवाकः ।

कल्पः—“प्राणाय स्वाहा पूष्णे स्वाहेत्येतावनुवाकौ धर्मप्रायश्चित्तानि” इति । धर्मविषये यद्वैकल्यं तद्वारयितुमनुवाकद्वयहोमः । तत्रैकमनुवाकमाह—

प्राणाय स्वाहा व्यानाय स्वाहाऽपानाय

स्वाहा । चक्षुषे स्वाहा श्रोत्राय स्वाहा ।

मनसे स्वाहा वाचे सरस्वत्यै स्वाहा, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके चतुर्थप्रपाठके

पञ्चदशोऽनुवाकः ॥ १५ ॥

वाक्शब्देन वक्तव्यशब्दमात्रत्वशङ्कां वारयितुं देवतावाचकस्य सरस्वतीशब्दस्य प्रयोगः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतै-

त्तिरीयारण्यकभाष्ये चतुर्थप्रपाठके पञ्चदशोऽनुवाकः ॥ १५ ॥

अथ चतुर्थे षोडशोऽनुवाकः ।

अनुवाकान्तरमाह—

पूष्णे स्वाहा पूष्णे शरसे स्वाहा । पूष्णे प्रपथ्याय
स्वाहा पूष्णे नरंभिषाय स्वाहा । पूष्णेऽङ्घ्रिणये स्वाहा
पूष्णे नरुणाय स्वाहा । पूष्णे साकेताय स्वाहा, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके चतुर्थप्रपाठके
षोडशोऽनुवाकः ॥ १६ ॥

पोषको देवः पूषा । स एव विशेषणभेदाद्भिद्यते । शरसे शत्रूणां हिंसकाय ।
प्रपथ्याय प्रकृष्टस्वर्गमार्गाहिताय । नरान्मनुष्यान्धिनीति प्रीणयतीति नरंभिषः, तस्मै ।
अङ्घ्रिणिरञ्जनेन दीप्यमानः, तस्मै । नृ नय इति धातोर्नरुणशब्दः । प्राणिनां स्वस्व-
मार्गेषु नेता नरुणः, तस्मै । आ समन्ताज्ज्ञानमाकेतस्तेन सह वर्तते इति साकेतः,
तस्मै ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीया-
रण्यकभाष्ये चतुर्थप्रपाठके षोडशोऽनुवाकः ॥ १६ ॥

अथ चतुर्थे सप्तदशोऽनुवाकः ।

कल्पः—“घर्मेष्टकामुपदधात्युदस्य शुष्माद्भानुरित्यनुवाकेन” इति । एतच्च महाग्नि-
यने द्रष्टव्यम् । तथा च तत्र सूत्रकारेणोक्तम्—“घर्मेष्टकामुपधाय कुलायिनी तयोः
योगे मन्त्रौ ” इति । पाठस्तु—

* उदस्य शुष्माद्भानुर्नाऽऽर्तं बिभर्ति । भारं पृथिवी न भूम ।

प्र शुक्रैतु देवी मनीषा । अस्मत्सुतष्टो रथो न वाजी ।

अर्चन्त एके माहि सामं मन्वत । तेन सूर्यमधारयन् । तेन

सूर्यमरोचयन् । घर्मः शिरस्तदयमग्निः । पुरीषमसि सं

* उदस्येत्यादिभूमेत्यनस्य वाक्यस्यार्थं ऋग्वेदभाष्येऽप्यस्ति स यथा—“अस्य यज्ञस्य
[ष्णाद्भानुः सूर्य उदार्ताच्छद्नति । भूम भूतानि पृथिवीव भारं लोकस्यायं यज्ञो बिभर्ति च ”
ति । तत्र प्रकरणानुरोधेन यज्ञप्रशंसाऽत्र त्वग्निप्रशंसेति विशेषः ।

प्रियं प्रजयां पशुभिर्भुवत् । प्रजापतिस्त्वा सादयतु ।

तया देवतयाऽङ्गिरस्वदधुवा सीदं इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके चतुर्थप्रपा-

ठके सप्तदशोऽनुवाकः ॥ १७ ॥

भानुः सूर्योऽस्याग्नेः शुष्मादबलादुदेति । उच्छब्देनाऽऽकाङ्क्षितत्वादेतीत्यध्या-
हर्तव्यः । स च भानुर्नाऽऽस्ते । आर्तिं न प्राप्तः । पुनः पुनरुदयं गच्छतोऽप्यग्निबल-
साहाय्यादार्तिस्तस्व न विद्यते । पृथिवी न भूमिरिव भूमिप्रयातं(?) भारं बिभर्ति ।
यथा पृथिवी प्राणिनां भारं सहते तथाऽयं रश्मिभारं सहते । तस्याग्नेः प्रसादाच्छुक्ता
निर्बल मनीषा देवी कर्मणि मनः प्रेरयन्ती देवता प्रकर्षेणैतु प्राप्नोतु । किंनिमित्त-
मित्येतदुच्यते । अस्मत् । निमित्तार्थे पञ्चमी, अस्माननुग्रहीतुमित्यर्थः । बुद्धिप्राप्तौ
दृष्टान्तः । सुतष्टो वर्षकिना सुष्ठुतक्षणेन निष्पादितो बाजी वेगवान्धो न रथ इव ।
एके महात्मानस्तमग्निर्वर्चन्तो महि पूजार्हं साम सर्वेषु समं मन्वत मनसि निश्चि-
वन्तः । तेनाग्निजेजसा सूर्यमधारयन्पोषितवन्तः । “उद्यन्तं वावाऽऽदित्यमग्निनु
समारोहति” इति श्रुतम् । तेनाग्निजेजसा सूर्यमरोचयन्दीप्तियुक्तमकुर्वन् । धर्मः शिरो
यदिदं प्रवर्ग्यरूपं यज्ञस्य शिरोऽस्ति, तदयं चायमानोऽग्निरेव । अतो हेऽग्ने त्वं
पुरीषमिष्टकोपादानमृत्स्वरूपमसि । तच्च स्वरूपं प्रजया पशुभिः समेत्य प्रियं
भुवत् । यजमानानां प्रियं भवति । तथाविधाग्निरूपे हे धर्मेष्टके प्रजापतिस्त्वाग्न-
क्षेत्रे सादयतु स्थापयतु । अङ्गिरस्वदङ्गिरोभिरिव तया प्रजापतिदेवतयोपाहिता सती
धुवा स्त्री स्थिरा भूत्वा तिष्ठ ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-

यारण्यकभाष्ये चतुर्थप्रपाठके सप्तदशोऽनुवाकः ॥ १७ ॥

अथ चतुर्थेऽष्टादशोऽनुवाकः ।

कल्पः—“कुलायिनीं यास्ते अग्न आर्द्रा योनय इत्यनुवाकेन” इति । उपदधार्ता-
त्यनुवर्तते । पाठस्तु—

यास्ते अग्न आर्द्रा योनयो याः कुलायिनीः ।

* एतदादिदेवात्यन्तो ग्रन्थः क. ख पुस्तकयोश्चुटितः ।

ये ते अ॒ग्ने इ॒न्द्रो वा उ॒ नाभयः । यास्ते अ॒ग्ने
त॒नुव॒ ऊ॒र्जो नाम । ताभि॒स्त्वमु॒भयीभिः संवि॒-
दा॒नः । अ॒ग्नाभि॒रग्ने द्रवि॒णेह सीद । प्रजाप॑ति॒स्त्वा
सादय॑तु । तवा॑ दे॒वतयाऽङ्गि॒रस्वद्धु॒वा सीद॑ इति ॥
इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके चतुर्थप्रपाठकेऽ-
ष्टादशोऽनुवाकः ॥ १८ ॥

हेऽग्ने ते त्वदीया आर्द्रा योनयोऽध्वत्थपृक्षादिरूपा आर्द्राः कारणविशेषाः
न्ति । “अध्वत्थाद्व्यवाहाद्विजातामग्नेस्तनुं यज्ञियां संभरामि” इति श्रुतेः । स॒न्ना
लायिनीराहवनीयादिस्थानविशेषाः सन्ति । हेऽग्ने ते त्वदीया इन्द्रवैश्वानरप्रभृतयः
यानविशेषा ये सन्ति । या उ॒र्णुना (उ ना)भयो याश्चो॒र्णुना (याश्च ना)भ्यश्चदि-
यानविशेषाः सन्ति । हेऽग्ने ते त्वदीया याश्चान्यास्तनुव ऊ॒र्जो नाभौषध्यादिना-
कत्वेनोर्ध्वनामधारिण्यः सन्ति । ताभिः सर्वाभिर्युक्तस्त्वमुभयीभिर्देवीभिर्मानुषी-
भ्यश्च प्रजाभिः संबिदान ऐकमत्यं गतस्त्वमिह क्षेत्रे द्रविणास्माकं धननिमित्तं
ऽग्ने सीद तिष्ठ । प्रजापतिरित्यादि पूर्ववत् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्ति-

रीयारण्यकभाष्ये चतुर्थप्रपाठकेऽष्टादशोऽनुवाकः ॥ १८ ॥

अथ चतुर्थ एकोनविंशोऽनुवाकः ।

कल्पः—“अध्वर्युरग्निमिमृशत्यग्निरसि वैश्वानरोऽसीत्यनुवाकेन” इति । पाठस्तु—
अ॒ग्निर॒सि वै॒श्वान॒रोऽसि । सं॒वत्स॒रोऽसि । परि॒वत्स॒-
रोऽसि । इ॒दाव॒त्स॒रोऽसीदु॒वत्स॒रोऽसि । इ॒द्वत्स॒रोऽसि
वत्स॒रोऽसि । तस्य॑ ते व॒सन्तः शिरः । ग्री॒ष्मो दक्षि॑णः
प॒क्षः । वर्षाः पु॒च्छम् । शर॑दुत्तरः प॒क्षः । हे॒मन्तो मध्य॑म् ।
पूर्व॑पक्षाश्चितयः । अ॒पर॑पक्षाः पु॒रीषम् । अ॒हो॒रा॒त्राणी-
ष्ट॒काः । तस्य॑ ते मा॒साश्चा॒र्धमा॒माश्च कल्प॑न्ताम् । ऋत॑वस्ते

१ ग उ॒र्णुना० । २ क, ख. ‘न्ति । हेऽ’ । ३ क, ख. ‘मे त इ’ । ४ क, ख. ‘भ्वतो
यान्या’ । ५ क, ख. ‘हरः । ऐदिक्या चित्याऽध्व’ ।

कल्पन्ताम् । संवत्सरस्ते कल्पताम् । अहोरात्राणि ते
कल्पन्ताम् । एति प्रेति वीति समित्युदिति । प्रजाप-
तिस्त्वा सादयतु । तया देवतयाऽङ्गिरस्वद्भुवः सीद, इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके चतुर्थप्रपाठक एकोन-
विंशोऽनुवाकः ॥ १९ ॥

इष्टकाभिर्निष्पन्न हे देव त्वमाग्निरसि । अङ्गारैर्विनेष्टकाशरीरमात्रेणैवाग्नित्वम् ।
वैश्वानरो विश्वेषां नराणामुपकारकोऽसि । प्रभवादीनामेकैकपञ्चके वर्तमानाः शब्दाः
संवत्सरादयः । सर्वेष्वनुगतो वत्सरः । त्वमेवं षड्विधोऽसि । तस्य तथाविधस्य
ऊर्जरूपस्य वसन्तादृतवः शिरआद्यवयवाः । चैत्रादिमासेषु ये शुक्लपक्षास्ते चितिरूपाः ।
ये च कृष्णपक्षास्ते पुरीषरूपाः । यान्यहोरात्राणि तानीष्टकारूपाणि । तस्य ते ताद-
शस्यं तव मासादयः स्वस्वकार्यक्षमा भवन्तु । इतिशब्दशिरस्का आप्रविसमुद उपसर्गा
अत्र निर्दिष्टाः । तैरुचितक्रियां संयोज्याग्निः स्तोतव्य इति तात्पर्यार्थः ।
उचितक्रियाणां च बहूनां संभवान्महती स्तुतिः संपद्यते । प्रजापतिरित्यादि पूर्ववत् ।
अग्निविशेषणत्वाद्भुव इति (पुं)लिङ्गनिर्देशः ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतै-
त्तिरीयारण्यकभाष्ये चतुर्थप्रपाठक एकोनविंशोऽनुवाकः ॥ १९ ॥

अथ चतुर्थे विंशोऽनुवाकः ।

भूर्भुवः सुवः ।

[कल्पः—]“भूर्भुवः सुवः, इति सर्वप्रायश्चित्तानि” इति । त्रयो लोकाः सुखप्र-
भवन्तिवति मन्त्रत्रयस्यार्थः ।

कल्पः—“यदि महावीरः पद्येतोर्ध्व ऊ षु ण ऊतय इति द्वाभ्यामुच्छ्रयीत” इति
पाठस्तु—

ऊर्ध्व ऊ षु ण ऊतये । ऊर्ध्वो नः पाह्य०५६सः, इति ।

एतच्च मन्त्रयोः प्रतीकद्वयम् । तौ च मन्त्रावञ्जन्ति त्वामध्वरे देवयन्त इत्यनुवा-
कव्याख्यातौ ।

कल्पः—“यदि भिद्येत विधुं दद्राणमिति संदध्यात्” इति । पाठस्तु—

विधुं दद्राणं समने बहूनाम् । युवानं सन्तं
पलितो जगार । देवस्य पश्य काव्यं महि-
त्वाऽद्या ममार । स ह्यः समान, इति ।

बहूनां कर्मणां समने समीचीनचेष्टारूपेऽनुष्ठाने दद्राणं भूयः प्रवर्तमानं विधुमनु-
ष्ठानस्य विधातारं महावीरं युवानं यौवनोपेतपुरुषवद्दृढमेव सन्तं पलितो वयोहीनस-
शः शैथिल्यविशेषो जगार निर्गणवान् । देवस्य जगद्विधातुः परमेश्वरस्य काव्य-
भिज्ञानरूपं महित्वा महिमानं पश्य हे जनसमूहावलोकय । किं तन्माहात्म्यमिति
दुच्यते । स महावीरो ह्यः पूर्वेषुः समान सम्यक्चेष्टितवान् । अद्यास्मिन्दिने ममार
श्रोऽभूत्, ईदृशं खल्वीश्वरस्य माहात्म्यम् ।

कल्पः—“ततो यानि दृढार्थे संश्लेषणानि स्युस्तैरेनमभिसंदध्यात्, यदन्यन्मासा-
मेषेभ्यश्च । यदृते चिदभिषिष्य इति । भिन्नं महावीरं विधुं दद्राणमिति मन्त्रेण संवाय
दृते चिदिति मन्त्रेण संश्लेषणसाधनैरुपलिम्पेत्” [इति] । पाठस्तु—

यदृते चिदभिषिष्यः । पुरा जर्तृभ्य आतृदः । संधाता संधि

मघवां पुरोवसुः (१) । निष्कर्ता विह्रुतं पुनः, इति ।

यन्महावीरस्वरूपं जर्तृभ्यः पुरा कपालजर्णेभ्यः कपालानां चूर्णाभावेभ्यः पूर्वम-
भिषि ऋतेऽभितः संश्लेषणसाधनानि द्रव्याणि विनाऽऽतृदस्तर्दने भङ्गं प्राप्नोत् ।
महावीरस्य मघवेन्द्रः संधिं संधानं [संधाता] करिष्यति । कीदृशो
। पुरोवसुः पुरतोऽवस्थितानि वसूनि संश्लेषणसाधनानि द्रव्याणि यस्यासौ
सुः । इत्थं स इन्द्रो विह्रु(ह्रु)तं विशेषेण भग्नं महावीरं पुनर्निष्कर्ता पुनरपि
यिष्यति ।

पुनरूर्जा सह रय्या ।

कल्पः—“यदि धर्ममतिपरीयुर्न वा प्रतिपरीयुः पुनरूर्जा सह रयेत्येताभ्यामेनं
रीयुः” इति । त्रिः परिषिञ्चन्पर्येतीति यदुक्तं तत्राधिकपर्यावर्तने, त्रिः पुनः [प्रति]-
तीति विपरीतावर्तने यदुक्तं तदकरणेऽप्येतत्प्रायश्चित्तम् । तत्र मन्त्रेणोदितं

१ ग. ‘संदध्यात्’ इ. २ ग. ‘मेवं स’ । ३ ग. ‘सदृष्ट्यात्’ । ४ क. ‘स्येत’ । पा. १
विह्रुतं । ५ क. ख. ‘लक्ष्म’ । ६ क. ख. ‘नां भूतिभावस्य पू’ । ७ ग. मन्त्रयोर्द्विर्वाच्यं

प्रतीकद्वयम् । पुनरूर्जा निवर्तस्वेत्येको मन्त्रः, सह रक्ष्या निवर्तस्वेत्यपरो मन्त्रः ।
एतावुभावपि भूमिर्भूमेत्यत्र व्याख्यातौ ।

कल्पः— “मा नो धर्मं व्यथित इत्यद्यौ धर्मे व्यथिते प्रायश्चित्तानि” इति । धर्मस्याऽऽ-
ज्यपयोरूपद्रव्यस्य व्यथनं (ने) चलनं (ने) संतापाधिक्येन पात्रस्योपर्युद्धमने सत्ते
तत्प्रायश्चित्तम् । तत्र प्रथमामृचमाह—

मा नो धर्मं व्यथितो विव्यथो नः । मा नः

परमधरं मा रजोऽनैः । मोष्वस्मास्तमस्यन्त-

राधाः । मा रुद्रियासो अभिगुर्वृधानः, इति ।

नोऽस्मदीय हे धर्मं हविर्द्रव्यं त्वं व्यथितश्चलितो भूत्वा नोऽस्मान्मा विव्यथ-
स्वस्थानान्मा विचालय । नोऽस्माकं परमुत्कृष्टं कर्माधरं निकृष्टं मा कुरु । रजो-
माऽनैः, अस्मान्मरजोगुणं मा प्रापय । तथा तमस्यन्तस्तमोगुणमध्येऽस्मान्मा-
माऽऽधाः, मा स्थापय । वृधानो वर्धमाना उद्धान्ता रुद्रियासो रुद्रसंबन्धिनः कू-
देवा माऽभिगुः, अस्मिन्कर्मण्याभिमुख्येन माऽऽगच्छन्तु ।

अथ द्वितीयामाह—

मा नः क्रतुभिर्हीडितोभिरस्मान् । द्विषां सुनीते मा

परादाः । मा नो रुद्रो निर्ऋतिर्मा नो अस्ता ।

मा द्यावापृथिवी हीडिषाताम् (२), इति ।

हे धर्मं हीडितोभिरपराधयुक्तैर्नोऽस्मदीयैः क्रतुभिः कुपितस्त्वमस्मान्मन्व-
ज्मिद्विषा द्वेषेण सुनीते सुष्ठु संपादिते फले मा परादा निराकरणं मा कुरु । एता-
न्कालं महता स्वकृशेन संपादितं कर्मफलमीषदपराधद्वेषेण मा विनाशयेत्यर्थः ।
रुद्रः क्रूरो देवो नोऽस्मान्माऽस्ता मेषास्यतु, मा निराकरोतु । निर्ऋतिरपि रा-
देवता नोऽस्मान्माऽस्ता माऽस्यतु, मा निराकरोतु । द्यावापृथिव्यावपि
मा हीडिषातामस्मद्विषये क्रोधं मा कुरुताम् ।

अथ तृतीयामाह—

उप नो मित्रावरुणाविहावतम् । अन्वादीध्याया-

मिह नः सखाया । आदित्यानां मसिर्तिर्हेतिः ।

उग्रा शतापाष्ठा घ विषा परि णो वृणक्तु, इति ।

हे मित्रावरुणौ नोऽस्मान्मर्मापराधरहितानिह कर्मणि, उपावतमुपेत्य रक्षतम् । हे सखाया सखिवदत्यन्तस्निग्धौ युवामिह कर्मणि नोऽस्मानन्वादीध्यायामनुक्रमेण सर्वतो दीप्तान्कुरुतम् । आदित्यानां संबन्धिनी हेतिः पापिषु हिंसाकरणमायुधं नोऽस्मान्परिवृणक्तु सर्वतो वर्जयतु । कीदृशी हेतिः । प्रसितिः प्रकृष्टबन्धा । उग्रा तीक्ष्णा-
वता । शतापाष्ठा बहुस्पर्शा, बहुभिरवयवैः प्रहर्तुं समर्थेत्यर्थः । विषा व्यापिनी । वैशब्दो यथोक्तविशेषणसमुच्चयार्थः ।

चतुर्थादीनामष्टमान्तानां पञ्चानां प्रतीकानि दर्शयति—

इमं मे वरुण तत्त्वा यामि । त्वं नो अग्ने

स त्वं नो अग्ने । त्वमग्ने अयासि, [इति] ।

तत्राऽऽद्यं मन्त्रद्वयमिन्द्रं वो विश्वतस्परिन्द्रं नर इत्यत्र व्याख्यातम् । अनन्तरं तु मन्त्रद्वयमायुष्ट आयुर्दो अग्न इत्यत्र व्याख्यातम् । अन्तिमो जुष्टो दमूना इत्यत्र व्याख्यातः ।

उद्वयं तमसस्परि । उदु त्यं

चित्रम् । वयः सुपर्णाः (३) ।

पुरोवसुर्हीडिषाताः सुपर्णाः ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके चतुर्थप्रपाठके

विंशोऽनुवाकः ॥ २० ॥

कल्पः—“यदि ग्रमेण चैरत्स्वादित्योऽस्तमियादपरस्यां द्वारि दर्भेण हिरण्यं प्रबध्यो-
द्वयं तमसस्परि^१त्यादित्यमुपस्थायोदुत्यं चित्रमिति द्वाभ्यां गार्हपत्ये हुत्वा प्रवृज्य श्वोभूते
वयः सुपर्णा इत्यादित्यमुपतिष्ठन्ते” इति । चतसृणामेतासामत्र प्रतीकान्याम्नातानि ।
उद्वयमिति मन्त्रः समास्त्वाऽग्न इत्यनुवाके व्याख्यातः । उदु त्यं चित्रमिति द्वयमुदु त्यं
मातवेदस इत्यनुवाके व्याख्यातम् । वयः सुपर्णा इति व्याख्यास्यते ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-

यारण्यकभाष्ये चतुर्थप्रपाठके विंशोऽनुवाकः ॥ २० ॥

१ ग. ‘षाड्य वि’ । २ ग. ‘साधार’ । ३ क. ख. ‘बन्धना । उ’ । ४ ग. ‘अवशब्दो’ ।
५ ग. ‘चरस्तादि’ । ६ ग. ‘रीत्युप’ । ७ ख. ग. ‘ष्ठन इ’ । ८ ग. ‘ति मन्त्रः स ई पाहीत्यनु-
वाके व्याख्यातः । इ’ ।

अथ चतुर्थ एकविंशोऽनुवाकः ।

कल्पः—“दधिधर्मं भक्षयन्ति भूर्भुवः सुवारित्यनुवाकेन” इति । पाठस्तु—

भूर्भुवः सुवः । मयि त्यदिन्द्रियं महत् । मयि दक्षो
मयि क्रतुः । मयि धायि सुवीर्यम् । त्रिशुगधर्मो विभातु
मे । आकूत्या मनसा सह । विराजा ज्योतिषा सह ।
यज्ञेन पर्यसा सह । ब्रह्मणा तेजसा सह । क्षत्रेण यशसा
सह । सत्येन तपसा सह । तस्य दोहमशीमहि । तस्य
सुम्नमशीमहि । तस्य भक्षमशीमहि । तस्य त इन्द्रेण
पीतस्य मधुमतः । उपहूतस्योपहूतो भक्षयामि (१), इति ।

* इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके चतुर्थप्रपाठके

एकविंशोऽनुवाकः ॥ २१ ॥

भूरादिलोकदेवता अनुगृह्णन्ति शेषः । त्यत्प्रसिद्धं महदिन्द्रियसामर्थ्यं मयि
धायि धीयतां स्थाप्यताम् । तथा दक्ष उत्साहः क्रतुरनुष्ठानं सुवीर्यं सर्वेषु कार्येषु
शोभनं सामर्थ्यं तत्सर्वं मयि स्थाप्यताम् । त्रिशुगधिविद्युदात्मना त्रेधाभिन्नदीप्तिधर्मो
मदर्थमाकूत्यादिभिः सह विभातु विविधं दीप्यताम् । आकूतिः संकल्पः । मनः
संकल्पसाधनम् । विराडन्नम् । ज्योतिस्तेजः । यज्ञः क्रतुः । पर्यः क्षीरम् । ब्रह्म
ब्राह्मणजातिः । तेजः शरीरकान्तिः । क्षत्रं क्षत्रियजातिः । यशः कीर्तिः । सत्यम्
नृत्ववर्जितम् । तपः कृच्छ्रचान्द्रायणादिकम् । तस्य तैराकूत्यादिभिर्युक्तस्य धर्मस्य दोहं
वृष्ट्यादिसमृद्धिं वयमशीमहि । तस्य सुम्नं तन्निमित्तं सुखं चाशीमहि । तस्य
प्रवर्ग्यस्य प्रसादाद्भक्षं चाशीमहि व्याप्नुयाम । हे धर्म तस्य तादृशस्य ते तव रसमु-
पहूतोऽनुज्ञातोऽहं भक्षयामि । कीदृशस्य तव । इन्द्रेण प्रथमं पीतस्य । मधुमतो
माधुर्ययुक्तस्य । उपहूतस्यानुज्ञातस्य ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्ति-
रीयारण्यकभाष्ये चतुर्थप्रपाठक एकविंशोऽनुवाकः ॥ २१ ॥

* अस्मात्प्राग्म. पुस्तके ‘यशसा सह षट् च’ इति प्रतीकग्रहणं वर्तते ।

अथ चतुर्थे द्वाविंशोऽनुवाकः ।

कल्पः—“ व्याख्याता घोरास्तन्वोऽरण्येऽनुवाक्यो गण उत्तरौ चानुवाकौ ” इति ।
घोरतनूनां प्रतिपादकौ द्वावनुवाकौ, तत्रोक्तास्तन्व आधानप्रतिपादके सूत्रे व्याख्याताः ।
अरण्येऽनुवाक्या भवन्तीति हि तत्र सूत्रेऽभिहितम् । तथा द्वयोरनुवाकयोर्मरुद्गण उक्तः,
स च विकल्पितः । तस्य विनियोगो राजसूयप्रकरणे सूत्रकारेणाभिहितः—“ मारुतमे-
काविंशतिकपालं निर्वपति वैश्वदेवीमामिक्षां तस्यारण्येऽनुवाक्यैर्गणैः कपालानुपदधाति ”
इति । ब्राह्मणं चाऽऽस्मात्—“ योऽरण्येऽनुवाक्यो गणस्तं मध्यत उपदधाति ” इति ।
तत्र घोरतनुप्रतिपादकं प्रथममनुवाकमाह—

यास्ते अग्रे घोरास्तनुवः । क्षुच्च तृष्णां च । अस्तुक्चा-
नाहुतिश्च । अशनया च पिपासा च । सेदिश्चा-
मतिश्च । एतास्ते अग्रे घोरास्तनुवः । ताभिरमुं गच्छ ।
योऽस्मान्द्वेष्टि । यं च वयं द्विष्मः, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके चतुर्थप्रपाठके
द्वाविंशोऽनुवाकः ॥ २२ ॥

हेऽग्ने ते तव संबन्धिन्यो घोरा अत्युग्रास्तनुवो याः सन्ति । कास्ता इति चेत् ।
‘पुदादिभिरमत्यन्तैरष्टाभिः शब्दैः प्रतिपादिताः । हेऽग्ने ते तव संबन्धिन्य एता उक्ता
घोरा] स्तनुवः, ताभिस्तनुभिः सह योऽस्माकं द्वेष्टा यश्च द्वेष्टोऽमुं द्विविधं पुरुषं
छ ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्ति-
रीयारण्यकभाष्ये चतुर्थप्रपाठके द्वाविंशोऽनुवाकः ॥ २२ ॥

अथ चतुर्थे त्रयोविंशोऽनुवाकः ।

अथ घोरतनुप्रतिपादकं द्वितीयमनुवाकमाह—

स्निक्च स्नीहितिश्च स्निहितिश्च । उष्णा च शीता च । उग्रा च
भीमा च । सदान्नी सेदिरनिरा । एतास्ते अग्रे घोरास्तनुवः ।

ताभिरमुं गच्छ । योऽस्मान्द्वेष्टि । यं च वयं द्विष्मः, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके चतुर्थप्रपाठके

त्रयोविंशोऽनुवाकः ॥ २३ ॥

स्निगादीन्यनिरान्तानि तनुनामानि । अन्यत्पूर्ववत् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-

यारण्यकभाष्ये चतुर्थप्रपाठके त्रयोविंशोऽनुवाकः ॥ २३ ॥

अथ चतुर्थे चतुर्विंशोऽनुवाकः ।

मरुद्गणप्रतिपादकं प्रथममनुवाकमाह—

धुनिश्च ध्वान्तश्च ध्वनश्च ध्वनयश्च ।

निलिम्पश्च विलिम्पश्च विक्षिपः, इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके चतुर्थप्रपाठके

चतुर्विंशोऽनुवाकः ॥ २४ ॥

धुन्यादीनि सप्त पदानि गणगतानां मरुद्विशेषाणां नामधेयानि । एतद्रूपेण कप
लान्यवतिष्ठन्त इत्यर्थः ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-

यारण्यकभाष्ये चतुर्थप्रपाठके चतुर्विंशोऽनुवाकः ॥ २४ ॥

अथ चतुर्थे पञ्चविंशोऽनुवाकः ।

मरुद्गणप्रतिपादकमनुवाकान्तरमाह—

उग्रश्च धुनिश्च ध्वान्तश्च ध्वनश्च ध्वन-

यश्च । सहस्रह्वाश्च सहमानश्च सहस्वाश्च

सहीयाश्च । एत्य प्रेत्य विक्षिपः, इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके चतुर्थप्रपाठके

पञ्चविंशोऽनुवाकः ॥ २५ ॥

उप्रादीनि सहमानान्तानि सप्त पदानि गणगतानां मरुद्विशेषाणां नामधेयानि । सह-
प्रादीनि विक्षिप इत्यन्तानि षण्णा(पञ्चना?)मानि विकल्पितानि । अनुवाकद्वयोक्तं गणद्वयं
पालोपधाने विकल्पितम् । उत्तरगणे च नामषट्कं पुनर्विकल्पितम् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये चतुर्थप्रपाठके षड्विंशोऽनुवाकः ॥ २९ ॥

अथ चतुर्थे षड्विंशोऽनुवाकः ।

कल्पः—“यदि धर्मदुष्टं वा महावीरं वा स्तेनोऽपहरेद्गार्हपत्ये स्तुवाहुतिं जुहुयात्,
होरात्रे त्वोदीरयतामिति” [इति] । पाठस्तु—

अहोरात्रे त्वोदीरयताम् । अर्धमासास्त्वोदीं

जयन्तु । मासास्त्वा श्रपयन्तु । ऋतवस्त्वा

पचन्तु । संवत्सरस्त्वा हन्त्वसौ, इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके चतुर्थप्रपाठके

षड्विंशोऽनुवाकः ॥ २६ ॥

चोरस्य नामनिर्देशार्थोऽसाविति शब्दः । हे देवदत्तनामक चोर त्वामहोरात्र
उदीरयतामुद्रमयताम् । अर्धमासदेवतास्त्वामुदीं जयन्तूत्कर्षेणैव जयन्तु । मास-
ास्त्वां श्रपयन्तु वह्नौ पक्तुं प्रवर्तन्ताम् । ऋतुदेवतास्त्वां सम्यक्पक्वं कुर्वन्तु । संव-
देवत्वां हन्तु मारयन्तु ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-

यारण्यकभाष्ये चतुर्थप्रपाठके षड्विंशोऽनुवाकः ॥ २६ ॥

अथ चतुर्थे सप्तविंशोऽनुवाकः ।

अभिचारप्रकरणे ब्राह्मणे यदुक्तं यद्वाचः क्रूरं तेन वषट्करोतीति, तदेतत्क्रूरमह —

खद् फद् जहि । छिन्धी भिन्धी हन्धी

कद् । इति वाचः क्रूराणि इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके चतुर्थप्रपाठके

सप्तविंशोऽनुवाकः ॥ २७ ॥

भर्त्सनद्योतकाः खडादयस्त्रयोऽनुकरणशब्दाः । * हननच्छेदनभेदनवाचकानि क्रियापदानि । इत्येतानि षड्विधानि वाचः क्रूराणि ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-

यारण्यकभाष्ये चतुर्थप्रपाठके सप्तविंशोऽनुवाकः ॥ २७ ॥

अथ चतुर्थेऽष्टाविंशोऽनुवाकः ।

कल्पः—“यदि घर्मेण चरत्स्वेकैवृक उत्तिष्ठेद्विगा इन्द्र विचरन्त्स्पाशयस्वेत्येकमन्त्रयते” इति । पाठस्तु—

विगा इन्द्र विचरन्त्स्पाशयस्व । स्वपन्तमिन्द्र पशुमन्तमिच्छ ।

वज्रेणामुं बोधय दुर्विदत्रम् । स्वपतोऽस्य प्रहर भोजनेभ्यः, इति ।

एकाकित्वेनारण्ये संचरन्वत्सान्मारयति योऽरण्यश्चा सोऽयमेकैवृकः, तद्वाच्यं प्राथ्यते । हे, इन्द्र विगा वत्सानेकैवृकाद्विगोऽयं तद्रक्षार्थं विशेषेण चरन्त्स्पाशयस्व तमेकैवृकं बाधितं कुरु । हे, इन्द्र पशुमन्तं वत्सान्भक्षयितुमायातैः पशुभिर्युक्तं तं वृकं स्वपन्तं निद्राणं गच्छ । गत्वा च दुर्विदत्रं दुर्बुद्धिशीलममुमेकैवृकं वज्रेण युधेन बोधय । यथा + स्वपन्तं सुप्तं प्रहारेण बोधयन्ति, तथा वज्रप्रहारेण वे बोधयेत्यस्यैवार्थः स्पष्टमुच्यते । स्वपन्तमेनमेकैवृकं भोजनेभ्यो वत्सभक्षणेभ्यो रयितुं प्रहर मारयेत्यर्थः ।

कल्पः—“उभयत आदीप्योल्मुकमस्मै प्रत्यस्येत् । अग्रे अग्निना संवदस्व [इति । पाठस्तु—

अग्रे अग्निना संवदस्व । मृत्यो मृत्युना

संवदस्व । नमस्ते अस्तु भगवः, इति ।

हेऽग्न उल्मुकस्य मूलभागवर्तिन्नग्निनोल्मुकाग्रभागवर्तिना सह संवदस्व, ए हन्तुमैकमत्यं प्राप्नुहि । हे मृत्यो मूलभागस्थिताग्निप्रेरित मृत्युनाऽग्रभागस्थित

* छेदनभेदनहननवाचकानीति युक्तं पठितुम् । + इदं पदमाधिकम् ।

१ क. °कसृक । २ क. °कसृकः । ३ क. ख. °नमन्त्रं प्रार्थयते । ४ क. °कसृकं । ५ क. °कसृकं । ६ क. °कसृकं । ७ क. °कसृकं । ८ ख. सुप्तम् । ९ क. °कसृकं ।

तेन सह संवदस्व, एकवृकं हन्तुं संवादमनुमतिं कुरु । हे भगव ऐश्वर्यादिगुणयु-
ग्मे, ते तुभ्यं नमोऽस्तु ।

कल्पः—“अथैनमनुतिष्ठन्ते सकृत्ते अग्ने नम इत्यनुवाकशेषेण” इति । पाठस्तु—

सकृत्ते अग्ने नमः । द्विस्ते नमः । त्रिस्ते नमः । चतुस्ते
नमः । पञ्चकृत्वस्ते नमः । दशकृत्वस्ते नमः । शतकृ-
त्वस्ते नमः । आसहस्रकृत्वस्ते नमः । अपरिमितकृत्वस्ते
नमः । नमस्ते अस्तु मा मां हिंसीः*, इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके चतुर्थप्रपाठकेऽ-

ष्टाविंशोऽनुवाकः ॥ २८ ॥

वृकदर्शनावृत्त्यनुसारेण नमस्कारावृत्तिवाक्यानि योजनीयानि । यद्वा सकृदर्शनेऽपि
स्मो मन्त्रः प्रयोक्तव्यः । नमस्कारावृत्त्युक्तिरादरार्था ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये चतुर्थप्रपाठकेऽष्टाविंशोऽनुवाकः ॥ २८ ॥

अथ चतुर्थ एकोनविंशोऽनुवाकः ।

कल्पः—“अथ यदि गृध्रः शालावृको भयेडको दीर्घमुख्यलूको भूतोपसृष्टः शकु-
वदेत्, “ असृङ्मुखः ” “ यदेतत् ” “ यदीषितः ” “ दीर्घमुखि ” “ इत्या-
दि ” “ यदेतद्भूतान्यन्वाविश्य ” “ प्रसार्य सक्थ्यौ ” इत्येतैर्यथालिङ्गमभिमन्व्यो
प्रत्यसनादि समानम् ” इति । तत्र गृध्रविषयमनुवाकमाह—

असृङ्मुखो रुधिरेणाव्यक्तः । यमस्य दूतः श्वपा-
द्विधावसि । गृध्रः सुपर्णः कुणपं निषेवसे ।
यमस्य दूतः प्रहितो भवस्य चोभयोः, इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके चतुर्थप्रपाठक

एकोनविंशोऽनुवाकः ॥ २९ ॥

*एतदग्ने ग. पुस्तके “ १॥ त्रिस्ते नमः सप्त च ” इत्याधिकम् ।

गृध्रः पक्षिविशेषः । हे गृध्र त्वं विधावसिं विविधं धावनं करोषि, शक्नो-
च्छन्सर्वत्र संचरसि । कीदृशः । असृङ्मुखोऽसृग्मत्तं मुखे यस्यासौ तादृशः । प-
स्वीकृतेन रुधिराण मुखस्य सर्वस्य लेपितत्वादव्यक्तः, ईदृग्जातिरिति निश्चेतुमशक्यः
यमस्य दूतो यमो हि मारयितुं गृध्रं प्रेषयति । श्वत्पद्यते शवं गच्छतीति श्वपा-
त्वं रक्तमांसयोगेन तृषया युक्तत्वादगृध्रः । शोभनौ पर्णौ शीघ्रपतनक्षमौ यस्या-
सुपर्णः । तादृशस्त्वं कुणपं शवं निषेवसे नितरां सेवसे । सोऽयं गृध्रो यम-
प्रेताधिपतिदेवस्य भवस्य परमेश्वरस्यान्तर्यामिण उभयोरेतयोर्दूतः । भवो हि
प्रेषयति यमश्च गृध्रम् । अतः साक्षात्परम्परया चोभयोर्दूतः सन्निह महितः प्रेषितः

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्ति-

रीयारण्यकभाष्ये चतुर्थप्रपाठक एकोनत्रिंशोऽनुवाकः ॥ २९ ॥

अथ चतुर्थे त्रिंशोऽनुवाकः ।

अर्थे शालावृकविषयमनुवाकमाह—

यदेतद्वृकसो भूत्वा । वाग्देव्यभिरायासि । द्विषन्तं मेऽभि-
राय । तं मृत्यो मृत्यवे नय । स आर्त्याऽऽर्तिमाच्छेत्तु, इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके चतुर्थप्रपाठके
त्रिंशोऽनुवाकः ॥ ३० ॥

वृकः क्रोष्टा । हे वाग्देवि ध्वनिदेवते वृकसो भूत्वा वृकादुत्पद्याभिराय
भिमुख्येन शब्दं करोषीति यत्तदेतन्मे द्विषन्तमभिलक्ष्य राय शब्दं कुरु
मृत्यो वृकरूपं तं द्विषन्तं मृत्यवे मारकाय देवाय नय प्रापय । स द्विषन्तार्त्या
णाऽऽर्तिं दुःखमाच्छेत्तु प्राप्नोतु ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्ति-

रीयारण्यकभाष्ये चतुर्थप्रपाठके त्रिंशोऽनुवाकः ॥ ३० ॥

अयं चतुर्थ एकत्रिंशोऽनुवाकः ।

भयेडकविषयमनुवाकमाह —

यदीषितो यदि वा स्वकामी । भयेडको
वदति वाचमेताम् । तामिन्द्राग्नी ब्रह्मणा
संविदानौ । शिवामस्मभ्यं कृणुतं गृहेषु, इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके चतुर्थप्रपाठक

एकत्रिंशोऽनुवाकः ॥ ३१ ॥

एडको मेषः, स च युद्धव्यसनयुक्तो भयेडकः । तं दृष्ट्वैवं भीत्या मनुष्याः पलायन्ते । स च यदि केनचिदीषितः प्रवर्तितो यदि वा स्वकामी स्वेच्छावर्ती सजेतां श्रूयमाणां वाचं वदति ध्वनिं करोति । हे इन्द्राग्नी ब्रह्मणा परमेश्वरेण सह संविदानावैकमत्यं गतावस्मभ्यमस्मदर्थं गृहेष्वस्मदीयेषु तां वाचं शिवां सुलकरीं कृणुतं कुरुतम् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकभाष्ये चतुर्थप्रपाठक एकत्रिंशोऽनुवाकः ॥ ३१ ॥

अथ चतुर्थं द्वात्रिंशोऽनुवाकः ।

दीर्घमुखीविषयमनुवाकमाह —

दीर्घमुखि दुर्हणु । मा स्म दक्षिणतो वदः ।

यदि दक्षिणतो वदाद्विषन्तं मेऽवबोधसै, इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके चतुर्थप्रपाठके

द्वात्रिंशोऽनुवाकः ॥ ३२ ॥

दीर्घमुखी काकली गर्दभी वा । दुष्टा हनूर्यस्याः सा दुर्हणुः । हे दुर्हणु दीर्घमुखि दक्षिणतो दक्षिणभागे मा स्म वदो ध्वनिं मा कार्षीः । यदि दक्षिणभागे वदाच्छब्दं कुर्यास्तदा मे द्विषन्तमवबोधसै (सा) [अ]वबाधस्व विनाशय ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतै-

त्तिरीयारण्यकभाष्ये चतुर्थप्रपाठके द्वात्रिंशोऽनुवाकः ॥ ३२ ॥

अथ चतुर्थं त्रयस्त्रिंशोऽनुवाकः ।

उलूकविषयमनुवाकमाह—

इत्थादुलूक आपसत् । हिरण्याक्षो अयोमुखः ।

रक्षसां दूत आगतः । तमितो नाशयाग्रे, इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके चतुर्थप्रपाठके

त्रयस्त्रिंशोऽनुवाकः ॥ ३३ ॥

उलूकः काकविरोधी घूकः । सोऽयमुलूक इत्थादनेन प्रकारेणाऽऽपसत्प्रोप्नात् । कीदृशः । हिरण्यवद्रक्ते अक्षिणी यस्यासौ हिरण्याक्षः । अयोवत्कृष्णवर्णं मुखं यस्याः सावयोमुखः । स च यज्ञविघातिनां रक्षसां दूतः सन्निह समागतः । हेऽग्रे तमुलूकमितः स्थानान्नाशय ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकभाष्ये चतुर्थप्रपाठके त्रयस्त्रिंशोऽनुवाकः ॥ ३३ ॥

अथ चतुर्थं चतुस्त्रिंशोऽनुवाकः ।

अथ भूतोपसृष्टविषयमनुवाकमाह—

यदेतद्भूतान्यन्वाविश्य । दैवी वाचं वदसि । द्विषतो

नः परावद । तान्मृत्यो मृत्यवे नय । त आर्त्याऽऽ-

र्तिमाच्छन्तु । अग्निनाऽग्निः संवदताम्, इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके चतुर्थप्रपाठके चतु-

स्त्रिंशोऽनुवाकः ॥ ३४ ॥

यक्षराक्षसग्रहाविष्टो मनुष्यो यद्वदति तद्विषयमिदमुच्यते । यक्षादिभूतानि प्राणिने मनुष्याननुप्रविश्य दैवी वाचं मनुष्याणामयोग्यां कांचिद्वाचं वदसीति यदेतदेतं वचनेन नोऽस्माकं द्विषतः शत्रून्परावद पराभूता यथा भवन्ति तथा वद । हे मृत्यो यक्षादिरूप मृत्यवे परमृत्युरूपाय देवाय तान्द्विषतो नय प्रापय । ते द्विषन्त आत्मा रेगेणाऽऽर्तिं दुःखमाच्छन्तु प्राप्नुवन्तु । अस्मिन्नर्थेऽग्निनोल्मुकमूलभागवर्तिनाऽग्निरुः काग्रवर्ती संवदतां संवादमनुमतिं करोतु ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकभाष्ये चतुर्थप्रपाठके चतुस्त्रिंशोऽनुवाकः ॥ ३४ ॥

अथ चतुर्थे पञ्चत्रिंशोऽनुवाकः ।

अथ शकुनिविषयमनुवाकमाह—

प्रसार्य सक्थ्यौ पतसि । स्व्यमक्षि निपेपि
च । मेह कस्यचनाममत्, इति ।
इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके चतुर्थप्रपाठके
पञ्चत्रिंशोऽनुवाकः ॥ ३५ ॥

ग्रामगमनादौ शुभाशुभसूचकः पक्षी शकुनिः । हे शकुने सक्थ्यौ प्रसार्योरु
प्रसृतौ कृत्वेह पतसि । स्व्यमक्षि वामं चक्षुर्निपेपि च पुनः पुनर्निमीलयासि च ।
तेन दोषेणेहास्मिन्देशे कस्यचन कस्यापि पुरुषस्य माऽममत्, रोगो मा भवतु ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये चतुर्थप्रपाठके पञ्चत्रिंशोऽनुवाकः ॥ ३५ ॥

अथ चतुर्थे षट्त्रिंशोऽनुवाकः ।

कल्पः—“ यदि घर्मधुक्किमिणा स्यात्, अत्रिणा त्वा क्रिमे हन्मीत्यनुवाकेनास्याः
किमीन्हन्यात् । अपि वा सार्वत्रिकमेतत्प्रायश्चित्तं क्रियेत ” इति । पाठस्तु—
अत्रिणा त्वा क्रिमे हन्मि । कण्वेन जमदग्निना । विश्वावसोर्ब्र-
ह्मणा हतः । किमीणां राजा । अन्येषां स्थपतिर्हतः । अथो
माताऽथोपिता । अथोस्थूरा अथोक्षुद्राः । अथो कृष्णा अथो श्वेताः ।
अथो आशातिका हताः । श्वेताभिः सह सर्वे हताः, इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके चतुर्थप्रपाठके
षट्त्रिंशोऽनुवाकः ॥ ३६ ॥

हे क्रिमे घर्मधुगादिवर्तिन्नत्रिणा कण्वेन जमदग्निना च महर्षिणाऽनुगृहीतोऽहं
त्वां हन्मि । विश्वावसोर्ब्रह्मणा विश्वावसुसंज्ञकस्यै गन्धर्वस्य मन्त्रेण क्रिमीणां राजा
स्वामी हतः । अपि चैषां किमीणां स्थपतिरन्योऽपि राजव्यतिरिक्तः प्रभुर्हतः । अपि
च तव माता हता । तव पिता [हतः] । अन्येऽपि क्रिमयः स्थूलाः क्षुद्राः
कृष्णाः श्वेताश्च नानाविधा हताः । अपि चाऽऽशातिका आगत्य शाल्यमाना

अस्माभिरेव बाध्यमाना गवाश्चादिशरीरेषु वर्तमाना दंशयूकादयः सर्वेऽपि श्वेताभिः
क्रिमिजातिभिः सह मारिताः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीय-
तैत्तिरीयारण्यकभाष्ये चतुर्थप्रपाठके षट्त्रिंशोऽनुवाकः ॥ ३६ ॥

अथ चतुर्थे सप्तत्रिंशोऽनुवाकः ।

कल्पः—“ यमभिचरेत्तस्य लोहितमवदानं कृत्वाऽऽहरावद्य शृतस्येत्यनुवाकेन जुहु-
यात् ” इति । पाठस्तु—

आहरावद्य । शृतस्य हविषो यथा । तत्सत्यं
यदमुं यमस्य जम्भयोः । आदधामि
तथा हि तत् । खण्णम्नासि, इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके चतुर्थप्रपाठके
सप्तत्रिंशोऽनुवाकः ॥ ३७ ॥

यथा यागकाले शृतस्य हविषः पक्वं हविरवद्यावदाभ्य जुहु इति (जुहुयामिति) ।
तथा हे शत्रो लोहितं द्वितीयमाहराऽऽनय । अमुं शत्रुं यमस्य जम्भयोर्दन्तयोर्मध्य
आदधामि स्थापयामीति यत्तत्सत्यम् । तत्कार्यं तथा हि तथैवास्तु । दंशनध्वनेरनुक-
रणरूपौ खण्णशब्दौ तौ यथा भवतस्तथा शत्रो मारितोऽसि ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये चतुर्थप्रपाठके सप्तत्रिंशोऽनुवाकः ॥ ३७ ॥

अथ चतुर्थेऽष्टात्रिंशोऽनुवाकः ।

कल्पः—“ यमभिव्याहरिष्यन्त्यात्रिरात्रावरं ब्रह्मचर्यं चारित्वा गत्वैनमभिव्याहरेत्
ब्रह्मणा त्वा शपामीत्यनुवाकेन ” इति । पाठस्तु—

ब्रह्मणा त्वा शपामि । ब्रह्मणस्त्वा शपथेन
शपामि । घोरेण त्वा भृगूणां चक्षुषा प्रेक्षे ।

* एतदादितावित्यन्तो ग्रन्थस्तुटितः क. ख. पुस्तकयोः ।

रौद्रेण त्वाऽङ्गिरसां मनसा ध्यायामि । अघस्य त्वा
धारया विध्यामि । अधरो मत्पद्मस्वासौ, इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके चतुर्थप्रपाठकेऽ-
ष्टात्रिंशोऽनुवाकः ॥ ३८ ॥

हे शत्रो त्वां देवदत्तनामानं ब्रह्मणा मन्त्रेण शपामि शापयुक्तं करोमि । ब्रह्मणः
परमात्मवस्तुनः शपथेन शापसामर्थ्येन त्वां शपामि । भृगूणां महर्षीणां संबन्धिना
रौद्रेणोग्रेण चक्षुषा त्वां प्रेक्षे । अङ्गिरसां महर्षीणां संबन्धिना रौद्रेणोग्रेण मनसा
त्वां ध्यायामि । अघस्य पापरूपस्य क्रूरस्याऽऽयुधस्य खड्गरूपस्य धारया त्वां
वेध्यामि । असौ हे देवदत्तरूप त्वं मदभिचरितुः पुरुषाधरः पद्मस्वार्वाचीनः
तितो भव ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीया-
रण्यकभाष्ये चतुर्थप्रपाठकेऽष्टात्रिंशोऽनुवाकः ॥ ३८ ॥

अथ चतुर्थ एकोनचत्वारिंशोऽनुवाकः ।

कल्पः— “यं द्विष्यात्तस्य गोष्ठे स्वयमौषधीं निखनेत्, उत्तुद शिमिजावरीत्यनुवा-
ने । अपि वा गोष्ठस्यैवादक्षिणं द्वार्बाहुमेतेनैव विचालयेत्” इति । पाठस्तु—

उत्तुद शिमिजावरी । तल्पेजे तल्प उत्तुद ।

गिरीश्रनुप्रवेशय । मरीचीरूप संतुद । याव-

दितः पुरस्तादुदयाति सूर्यः । तावदितोऽमुं

नाशय । योऽस्मान्द्वेष्टि । यं च वयं द्विष्मः, इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके चतुर्थप्रपाठक
एकोनचत्वारिंशोऽनुवाकः ॥ ३९ ॥

कृपिमन्तरेण स्वयमेवोत्पन्ना क्रिमिजावरी । हे तथाविधौषध उत्तुद शत्रुमुत्कृत्य
यथितं कुरु । हे तल्पेजे तस्य शयनस्थाने समुत्पन्न ओषधे तदीये तल्पे प्रविश्य
मुत्तुद । ततो गृहाद्भ्रष्टं कृत्वा गिरीननुप्रवेशय । ततो मरीचीर्दावाशिरश्मीनुप

प्राप्य संनुद सम्यङ्निराकुरु । सूर्यो यावता कालेनेतो देशात्पुरस्तात्पूर्वस्यां दिशि
देति तावता कालेनेतो देशादमुं द्वेष्टारं द्वेष्यं च नाशय ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये चतुर्थप्रपाठके एकोनचत्वारिंशोऽनुवाकः ॥ ३९ ॥

अथ चतुर्थे चत्वारिंशोऽनुवाकः ।

कल्पः—“यद्युद्गाता पुरुषः सामं न गायेत्, अध्वर्युरेवैतेन साम्नोद्गायेत् । भूर्भुवः सुवरित्यनुवाकेन” इति । पाठस्तु—

भूर्भुवः सुवो भूर्भुवः सुवो भूर्भुवः सुवः ।

भुवोऽद्यायि भुवोऽद्यायि भुवोऽद्यायि । नृम्णायि

नृम्णं नृम्णायि नृम्णं नृम्णायि नृम्णम् ।

निधायोऽवायि निधायोऽवायि निधायोऽ-

वायि । ए अस्मे अस्मे । सुवर्णज्योतीः, इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके चतुर्थप्रपाठके
चत्वारिंशोऽनुवाकः ॥ ४० ॥

एते सर्वे स्तोभविशेषाः । ऋचमन्तरेण स्तोभैरेव स्वरविशिष्टैः साम गाने
गानार्था तत्र तत्राऽऽवृत्तिः । भूरादयस्त्रयो लोका इष्टार्थप्रदाः सन्तु । विशेषतो
सकाशादधायि सर्वमिष्टं संपादितम् । नृभिर्मनुष्यैर्मन्यतेऽभीष्टत्वेन स्मर्यत
नृम्णं सुखम् । नृम्णे सुखे सत्यपि पुनर्नृम्णं सुखमस्तु । निधायो नितरां स
नीयो भागः, अवायि प्राप्तः । गत्यर्थो वातिधातुः । एकारो देवतासंबोधनार्थः
देवतेऽस्मे अस्मासु सुवर्णज्योतिः सुवर्णसमानं ज्योतिः संपद्यताम् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये चतुर्थप्रपाठके चत्वारिंशोऽनुवाकः ॥ ४० ॥

१ ग. “म गा” । २ ग. “वोऽद्यायि भुवोऽद्यायि भुवोऽद्यायि । नृ” । ३ ग. “वापि”
४ ग. “वापि नि” । ५ ग. “वापि । ए” । ६ ख. सुवर्णज्योतिः । ग. सुवर्णज्योतिः । ७ ग.
प्राप्तम् । ग° ।

अथ चतुर्थ ए० चन्वारिंशोऽनु०ः ।

सूत्रेऽवान्तरदीक्षां व्याख्यास्याम इत्युपक्रम्याभिहितम्—“चतस्र औदुम्बरीः समिधो तान्वक्ता अम्यादधाति पृथिवी समिदित्येतैर्मन्त्रैः” इति । तत्र प्रथमं मन्त्रमाह—

पृथि॒वी॒ समि॒त् । ताम॒ग्निः॑ स॒मिन्धे॑ । साऽग्नि॑
स॒मिन्धे॑ । ताम॒ह॑ स॒मिन्धे॑ । सा मा॒ समि॒द्धा ।
आयु॑षा तेजसा । वर्चसा॑ श्रिया । यशसा॑ ब्रह्म-
वर्च॒सेन॑ । अ॒न्नाद्ये॑न॒ समि॑न्ता॒ स्वाहा॑, इति ।

पृथिवी देवता सम्यग्दीप्यमानत्वात्समिदित्युच्यते । तां पृथिव्याख्यां समिधमग्निदेवः समिन्धे सम्यग्दीपितवान् । सा च पृथिव्याख्या समिदग्निं देवं समिन्धे सम्यग्दीपयति । तां पृथिवीरूपां समिधमहं समिन्धे सम्यक्प्रकाशयामि । सा च देवता मया समिद्धा सती मामायुरादिभिः समिन्तां सम्यक्प्रकाशयतु । तेजः शरीरकान्तिः । वर्चो बाह्यदीप्तिः ।

अथ द्वितीयतृतीयमन्त्रावाह—

अ॒न्तरि॑क्ष॑ स॒मि॒त् (१) । तां वा॒युः॑ स॒मिन्धे॑ ।
सा वा॒युः॑ स॒मिन्धे॑ । ताम॒ह॑ स॒मिन्धे॑ । सा मा॒
समि॒द्धा । आयु॑षा तेजसा । वर्चसा॑ श्रिया ।
यशसा॑ ब्रह्मवर्च॒सेन॑ । अ॒न्नाद्ये॑न॒ समि॑न्ता॒ स्वाहा॑ ।
द्यौः समि॒त् । तामा॑दित्यः स॒मिन्धे॑ (२) ।
साऽऽदि॑त्य॑ स॒मिन्धे॑ । ताम॒ह॑ स॒मिन्धे॑ । सा मा॒
समि॒द्धा । आयु॑षा तेजसा । वर्चसा॑ श्रिया । यशसा॑
ब्रह्मवर्च॒सेन॑ । अ॒न्नाद्ये॑न॒ समि॑न्ता॒ स्वाहा॑, इति ।

र्ववद्व्याख्येयौ ।

तुर्थं मन्त्रमाह—

प्राजाप॒त्या मे॑ समि॒दसि॑ स॒पत्न॑क्षयणी ।

भ्रातृ॒व्यहा॑ मेऽसि॑ स्वाहा, इति ।

समित्वं प्राजापत्या प्राजापतिसंबन्धिनी सपत्नक्षयणी वैरिविनाशनी मे

समिदासि सम्यग्दीपिकाऽसि । तस्मान्मे मम भ्रातृव्यहाऽसि शत्रुघातिनी भवसि
स्वाहुतमिदमस्तु ।

कल्पः—“अथ देवता उपतिष्ठते, अग्रे व्रतपते व्रतं चरिष्यामि” इति । पाठस्तु-

अग्रे व्रतपते व्रतं चरिष्यामि (३) । तच्छक्रेयं

तन्मे राध्यताम् । वायो व्रतपत आदित्य व्रत

पते । व्रतानां व्रतपते व्रतं चरिष्यामि ।

तच्छक्रेयं तन्मे राध्यताम् , इति ।

हे व्रतपतेऽवान्तरदीक्षारूपस्य व्रतस्य पालकाग्रे व्रतमिदमहं चरिष्यामि । त्वं
सादात्तद्ब्रतं कर्तुं शक्यं शक्तो भूयामस्म । मे मदीयं तद्ब्रतं राध्यतां सश्रु
गच्छतु । वायो व्रतपत इत्येतस्मिन्नुत्तरस्मिंश्च व्रतं चरिष्यामीत्यादिकमनुषज्यते
एतदर्थमेव चतुर्थमन्त्रे पुनराम्नातम् । व्रतपत इत्युक्तस्य पुनरपि व्रतानामित्युक्तिः कृत
व्रतस्वीकारार्था ।

कल्पः—“आवृत्तैर्मन्त्रैः समिध आधायऽऽवृत्तैर्देवता उपस्थाय” इति । पाठस्तु-

द्यौः समित् । तामादित्यः समिन्धे । साऽऽदित्यं समिन्धे ।

तामहं समिन्धे । सा मा समिद्धा । आयुषा तेजसा (४) ।

वर्चसा श्रिया । यज्ञसा ब्रह्मवर्चसेनं । अन्नाद्येन समिन्तां

स्वाहा । अन्तरिक्षं समित् । तां वायुः समिन्धे । सा वायुं

समिन्धे । तामहं समिन्धे । सा मा समिद्धा । आयुषा तेजसा ।

वर्चसा श्रिया (५) । यज्ञसा ब्रह्मवर्चसेनं । अन्नाद्येन समिन्तां

स्वाहा । पृथिवी समित् । तामग्निः समिन्धे । साऽग्निं

समिन्धे । तामहं समिन्धे । सा मा समिद्धा । आयुषा तेजसा ।

वर्चसा श्रिया । यज्ञसा ब्रह्मवर्चसेनं (६) । अन्नाद्येन

समिन्तां स्वाहा । प्राजापत्या मे समिदेसि सपत्नक्षयणी ।

भ्रातृव्यहा मेऽसि स्वाहा । आदित्य व्रतपते व्रतमचारिषम् ।

तदशकं तन्मेऽराधि । वायो व्रतपतेऽग्रे व्रतपते । व्रतानां व्रत-

पते व्रतमचारिषम् । तदशकं तन्मेऽराधि (७), इति ।

समित्समिन्धे व्रतं चरिष्यामि तेजसा श्रियो यशसा

ब्रह्मवचसेनाष्टौ च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके चतुर्थप्रपाठक

एकचत्वारिंशोऽनुवाकः ॥ ४१ ॥

व्रतावसाने कर्तव्यत्वादचारिषमित्यादिभूतार्थवाचिशब्दप्रयोगः । तद्धि चतुर्षु वेद-
व्रतेषु सौम्यव्रतमित्यभिधीयते । एतस्य प्रवर्ग्याङ्गत्वाभावेऽपि शुक्रियकाण्डोक्तमन्त्रसा-
पेक्षत्वादत्राऽऽम्नातम् । एतच्च सूत्रकारेण दर्शितम्—“अथैनं सर्वेषामनुवाकानां प्रभृ-
तीरभिव्याहारयति, प्रथमोत्तमयोर्वोत्तमेनानुवाकेन शान्तिं कृत्वा” इति ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्ति-

रीयारण्यकभाष्ये चतुर्थप्रपाठक एकचत्वारिंशोऽनुवाकः ॥ ४१ ॥

अथ चतुर्थे द्विचत्वारिंशोऽनुवाकः ।

कल्पः—“गामवसृज्य मदन्तीरुपस्पृश्योत्तमेनानुवाकेन शान्तिं कुर्वन्ति, एवं सायं
प्रातः प्रवर्ग्योपसद्भ्यां चरन्ति” इति । तस्मिन्ननुवाके प्रथमं मन्त्रमाह—

शं नो वातः पवतां मातरिश्वा शं नस्तपतु सूर्यः । अहानि

शं भवन्तु नः शः रात्रिः प्रतिधीयताम्, इति ।

मातरिश्वाऽन्तरिक्षनिवासी वातो नोऽस्माकं शं सुखं यथा भवति तथा पवताम् ।
सूर्योऽपि तथैव तपतु । अहान्यपि नोऽस्माकं सुखकराणि भवन्तु । रात्रिश्च सुख-
हरी संपद्यताम् ।

द्वितीयं मन्त्रमाह—

शमुषा नो व्युच्छतु शमादित्य उदेतु नः । शिवा नः शंतमा

भव सुमृडीका सरस्वति । मा ते व्योम संहशि, इति ।

उषा देवी नोऽस्माकं सुखकरी प्रभातं करोतु आदित्यश्चास्माकं सुखकर उदेतु ।
हे सरस्वति त्वं नोऽस्मान्प्रति शिवाऽनुकूला शंतमाऽतिशयेन सर्वोपद्रवशमनी सुमृ-
डीका सुष्ठु सुखकरी च भव । ते संहशि तव कटाक्षे सति व्योम सुखशून्यत्वं मा भूत् ।

१ ग. ॥ ६ ॥ २ घ. °या ऋ° । ३ क. ख. तच । ४ क. ख. °खकार्युदे° ।

तृतीयं मन्त्रमाह—

इडा॒यै वा॒स्त्व॒सि वा॒स्तु॒मद्वा॒स्तु॒मन्तो॑ भू॒यास्म॒ मा वा॒स्तो॑श्छि॒त्स्म

ह्य॒वा॒स्तुः स॒ भू॒याद्यो॑ऽस्मान्दे॒ष्टि यं च॒ वयं॒ द्वि॒ष्मः, इति ।

हे भूमे त्वमिडा॒यै धेनु॒रूपाया इडा॒देव्या वा॒स्त्व॒सि नि॒वास॒स्थान॒मसि । सर्वे जग॒त्त्वत्प्र॒सादाद्वा॒स्तुम॒न्निवा॒सस्थान॒युक्तं भवतु । वयमपि त्वत्प्र॒सादाद्वा॒स्तुमन्तो॑ नि॒वास॒स्थान॒युक्ता भू॒यास्म । वा॒स्तोर्नि॒वास॒स्थाना॒न्मा छि॒त्स्म वि॒च्छिन्ना॒ मा भू॒यास्म । हि यस्मा॒द्वयमे॒व वि॒धास्तस्मा॒दस्माकं॑ वि॒परीतो॑ यो द्वेष्टा यश्च द्वेष्ट्यः सोऽयम॒वास्तु॑र्नि॒वास॒स्थान॒रहितो॑ भूयात् ।

अथ चतुर्थं मन्त्रमाह—

प्र॒ति॒ष्ठाऽसि॑ प्र॒ति॒ष्ठाव॑न्तो भू॒यास्म॒ मा प्र॒ति॒ष्ठाया॑श्छि॒त्स्म

ह्य॒प्र॒ति॒ष्ठः स॒ भू॒याद्यो॑ऽस्मान्दे॒ष्टि यं च॒ वयं॒ द्वि॒ष्मः, इति ।

प्रतिष्ठाऽऽधारः । अन्यत्पूर्ववत् ।

अथ पञ्चमं मन्त्रमाह—

आ वा॒त वा॒हि भे॒षजं॑ वि वा॒त वा॒हि य॒द्रपः॑ ।

त्व॒ हि वि॒श्वभे॒षजो॑ दे॒वानां॑ दू॒त ई॒र्यसे, इति ।

हे वात वायो मे भेषजं यथा भवति तथाऽऽवाहि । अस्मान्प्रति सर्वतो वातं कुरु । हे वात यद्रपः पापमस्ति तद्विवाहि विश्लेष्य गच्छ । यस्मात्त्वं विश्वभेषज इति विश्वस्य चिकित्सको देवानां दूतश्च सन्नीयसे गच्छसि ।

अथ षष्ठं मन्त्रमाह—

द्रा॒वि॒मौ वा॒तौ वा॒त आ॒सिन्धो॒राप॑रा॒वतः॑ (१) ।

दक्षं मे अ॒न्य आ॒वातु॑ प॒राऽन्यो॑ वा॒तु य॒द्रपः, इति ।

इमौ लोके दृश्यमानौ द्वौ वातावासिन्धोः समुद्रसहिते प्रदेश आपरावतो दूरवर्तिलोकयुक्ते देशे वातः संचरतः । शान्तो वायुरेकस्तीव्रोऽपरः । तयोर्मध्येऽन्य एक शान्तो मे मम दक्षमावातु सुखं संपादयतु । अन्यस्तीव्रो वायुर्यद्रपो मम यत्पापमस्ति तत्परावातु विनाशयतु ।

अथ सप्तमं मन्त्रमाह—

य॒ददो॑ वा॒त ते गृ॒हेऽमृत॑स्य नि॒धिर्हि॑तः । ततो॑ नो दे॒हि जी॒वसे॑

ततो नो धेहि भेषजम् । ततो नो मह आवह, इति ।

हे वात ते गृहे यददो योऽसावमृतस्य निधिर्हितः स्थापितः, ततो निधेः सकाशा-
न्नोऽस्माकं जीवसे जीवनाय देहि कियदप्यमृतं प्रयच्छ । ततोऽमृतान्नोऽस्माकं भेषजं
दे (धे) हि, औषधं संपादय । ततस्तस्मान्नोऽस्माकं मह आवह तेजः संपादय ।

अथाष्टमं मन्त्रमाह—

वात आवातु भेषजं शंभूर्मयोभूनों
हृदे । प्र आयूषि तारिषत्, इति ।

अयं वातो भेषजं यथा भवति तथाऽऽवातु । नोऽस्माकं हृदे मनसे शंभूरनिष्ठ-
शान्तिं भावयन्मयोभूः सुखं च भावयन्वर्तताम् । नोऽस्माकमायूषि चिरकालजीवनानि
प्रतारिषत्प्रकर्षेण वर्धयतु ।

अथ नवमं मन्त्रमाह—

इन्द्रस्य गृहोऽसि तं त्वा प्रपद्ये सगुः
साम्भः । सह यन्मे अस्ति तेन, इति ।

अत्रेन्द्रशब्देन परमैश्वर्ययोगादादित्य उच्यते । तथा च ब्राह्मणम्—“ असौ वा
आदित्य इन्द्र एष प्रजापतिः ” इति । हे आदित्यमण्डल त्वामिन्द्रस्य गृहोऽसि, आदि-
त्यस्य निवासस्थानमासि । तं तादृशमादित्यगृहं त्वां प्रपद्ये प्राप्नोमि । कीदृशोऽहम् ।
सगुर्गोसहितः । साम्भोऽश्वसहितः । अन्यदपि मे यद्वस्तु विद्यते तेन सह त्वां
प्रविशामि ।

अथ दशमं मन्त्रमाह—

भूः प्रपद्ये भुवः प्रपद्ये सुवः प्रपद्ये भूर्भुवः सुवः प्रपद्ये
वायुं प्रपद्येऽनार्ता देवतां प्रपद्येऽश्मानमाखणं प्रपद्ये
प्रजापतेर्ब्रह्मकोशं ब्रह्म प्रपद्य ॐ प्रपद्ये, इति ।

भूः प्रपद्ये भूर्लोकदेवतां प्रपन्नोऽसि । एवमुत्तरत्रापि । यथा व्यस्तानां प्रपत्तिः
स्तथा समस्तानामपि प्रपत्तिः । अनार्तैत्यनेनाऽऽरोग्यकरी देवतोच्यते । आखणं खनि-
तुमशक्यमश्मानं दृढं पाषाणं प्रपद्ये । पाषाणवद्दृढं ममास्त्वित्यर्थः । प्रजापतेः

संबन्धि ब्रह्मकोशं सर्वमन्त्राधारभूतं ब्रह्म वेदस्वरूपं प्रपद्ये । उक्कारेण परमात्मो-
च्यते, तमपि प्रपद्ये ।

अथैकादशं मन्त्रमाह—

अन्तरिक्षं म उर्वन्तरं बृहदग्नयः पर्वताश्च यया वातः

स्वस्त्या स्वस्ति मां तया स्वस्त्या स्वस्ति मानसानि, इति ।

यदिदमन्तरिक्षमस्ति तन्मे मदर्थमुर्वन्तरं विस्तीर्णोक्ताशो भूयात् । तस्मिन्नन्तरिक्षेऽ-
ग्नयो गार्हपत्यादयः पर्वता मेवादयश्च बृहदधिकं सुखं यथा भवति तथा वर्तता(न्ता)-
मिति शेषः । अत्रान्तरिक्षे संचरन्वातो यया स्वस्त्या क्षेमहेतुभूतया क्रियया मां
प्रति स्वस्ति क्षेमं करोतीति शेषः । तया स्वस्त्या क्षेमहेतुभूतया क्रियया मानसा-
न्यस्मदीयान्यन्तःकरणानि स्वस्ति क्षेमं प्रापयत्विति शेषः ।

अथ द्वादशं मन्त्रमाह—

प्राणापानौ मृत्योर्मा पातं प्राणापानौ मा मां हासिष्टम्,—इति ।

हे प्राणापानदेवौ मृत्योः सकाशान्मां पातं रक्षतम् । हे प्राणापानौ युवां म
कदाचिदपि मा हासिष्टं मा परित्येजतम् ।

अथ त्रयोदशं मन्त्रमाह—

मयि मेधां मयि प्रजां मय्यग्निस्तेजो दधातु मयि मेधां

मयि प्रजां मयीन्द्र इन्द्रियं दधातु मयि मेधां मयि प्रजां

मयि सूर्यो भ्राजो दधातु (२), इति ।

ग्रन्थतदर्थधारणशक्तिर्मेधा, प्रजा पुत्रादिः, तेजः शरीरकान्तिः, तत्सर्वमग्निर्मा
संपादयतु । इन्द्रियं चक्षुरादिपाठवम् । भ्राजो दीप्तिजातम् । अन्यत्पूर्ववत् ।

अथ चतुर्दशं मन्त्रमाह—

शुभिरक्तुभिः परिपातमस्मानरिष्टेभिरश्विना

सौभगेभिः । तन्नो मित्रो वरुणो मामहन्ता-

मदितिः सिन्धुः पृथिवी उत द्यौः, इति ।

हेऽश्विनौ सौभगेभिः सौभाग्यैः (सौभाग्यापादकैः) सूक्तैरस्मान्पातम्
कीदृशैः । शुभिर्द्यौतमानैः । अक्तुभिरञ्जनहेतुघृतादिद्रव्ययुक्तैश्च । अरिष्टेभिर्किं

१ ग. 'दशम' । २ ख. 'स्तीर्णोऽत्र' । ३ ग. 'मं प्रापयति' । ४ क. 'दशम' । ५
'त्यक्षत' ।

रहितैः । नोऽस्माकं तदश्विनोः पालनं मित्रादयो मामहन्तामतिशयेन पूजयन्तु ।
तेन्युः समुद्रः ।

अथ पञ्चदशं मन्त्रमाह—

कया नश्चित्र आभुवदूती सदावृधः
सखा । कया शचिष्ठया वृता, इति ।

कस्य प्रजापतेः संबन्धिनीत्यास्मिन्नर्थे केति शब्दः स्त्रीलिङ्गो वर्तते । ऊतीशब्दो
सावाची । कयोत्या प्रजापतिसंबन्धिना रक्षणेन चित्र आभुवत्, चित्रोऽयं यज्ञो
तेऽस्मान्प्रत्यागतः । कीदृशो यज्ञः । सदावृधः सर्वदा वर्धमानः । सखा सखि-
त्प्रियतमः । स च यज्ञः कया प्रजापतिसंबन्धिन्या शचिष्ठयाऽतिशयितया शक्त्या
ता वर्तते ।

अथ षोडशं मन्त्रमाह—

कस्त्वा सत्यो मदानां मंहिष्ठो मत्स-
दन्धसः । दृढाचिदारुजे वसु, इति ।

हे प्रवर्य त्वां कः प्रजापतिर्मत्सन्मदयतु हर्षयतु । कीदृशः प्रजापतिः । सत्यः
रमार्थभूतः । मदानां हर्षकारणानामायुरादीनामन्धसोऽन्नस्य च मंहिष्ठोऽतिशयेन
र्षयिता । आरुजे सर्वतोऽनिष्टभङ्गार्थं वस्वपेक्षितं धनं दृढाचिद्दृढमेव करो-
वेति शेषः ।

अथ सप्तदशं मन्त्रमाह—

अभी षु णः सखीनामविता जरि-
तृणाम् । शतं भवास्यूतिभिः, इति ।

हे प्रजापते जरितृणां जरणशीलानां सखीनां सखिवत्प्रियाणां नोऽस्माकं शत-
तिभिः शतसंख्याकै रक्षणैः, अभी षु सर्वतः सुष्ठु आविता भवासि रक्षिता भव ।

अथाष्टादशं मन्त्रमाह—

वयः सुपर्णा उपसेदुरिन्द्रं प्रियमेधा ऋषयो
नार्धमानाः । अप ध्वान्तमूर्णुहि पूर्धि चक्षुर्मु-
मुग्ध्यस्मान्निधयेव बद्धान् (३), इति ।

केचिदृषय इन्द्रमुपसेदुः । कार्यार्थं प्राप्तिरूपसत्तिः । कीदृशा ऋषयः । वयः

पक्षिमूर्तिधारिणः । अत एव सुपर्णाः शोभनपक्षोपेताः । प्रियमेधा अधीतस्य श्रुत्वा
धारणशक्तिर्मेधा तस्यां प्रीतियुक्ताः । नाधमानाः किञ्चित्कार्यं याचमानाः । स एव
याच्ञाप्रकारः स्पष्टी क्रियते । हे इन्द्र ध्वान्तमज्ञानलक्षणमन्धकारमपोर्णुहि, अपस-
रय । चक्षुर्ज्ञानलक्षणां दृष्टिं पूर्धि पूरय । निधयेव शृङ्खलयेवाज्ञानेन बद्धानस्मान्-
मुग्धि तस्मादज्ञानाद्बन्धनान्मोचय ।

अथैकोनविंशं मन्त्रमाह—

शं नो देवीरभिष्टय आपो भवन्तु

पीतये । शं योरभिस्त्रवन्तु नः, इति ।

आपो देव्यो नोऽस्माकमभिष्टये पीतयेऽभीष्टाय पानाय शं सुखहेतवो भवन्
किं च नोऽस्माकं शं सुखं यथा भवति तथा, योर्दुःखवियोगो यथा भवति तथाऽ-
स्त्रवन्तु सर्वतः प्रवहन्तु ।

अथ विंशं मन्त्रमाह—

ईशाना वार्याणां क्षयन्तीर्चर्षणीनाम् ।

अपो याचामि भेषजम्, इति ।

अहमपो देवीः प्रति भेषजं पापविनाशकारणमौषधं याचामि । कीदृशीरप-
वार्याणां वरणीयानां कामानामीशाना दातुं समर्थाः । चर्षणीनां मनुष्याणां क्षय-
निवासहेतुर्भूता इति ।

अथैकविंशं मन्त्रमाह—

सुमित्रा न आप ओषधयः सन्तु दुर्मित्रास्तस्मै

भूयासुर्योऽस्मान्द्वेष्टि यं च वयं द्विष्मः, इति ।

आप ओषधयश्चेत्येता द्विविधा देवता नोऽस्मान्प्राति सुमित्राः सुष्ठु स्नि-
सन्तु । योऽस्मदीयः शत्रुस्तस्मै दुर्मित्रा दुर्हृदया विध्वांसिन्यः सन्तु ।

अथ द्वाविंशं मन्त्रमाह—

आपो हि ह्य मयोभुवस्ता न ऊर्जे

दधातन । महे रणां चक्षसे, इति ।

हिशब्द एवकारार्थः प्रसिद्धयर्थो वा । हे आपो यूयमेव मयोभुवः स्थसु

१ क. 'तथा' । २ क. ख. ध्वान्तं स्वाज्ञा । ३ म. 'चामीति । की' । ४ ग. 'भू-
अ' । ५ ग. 'विरोधिनः ।

वयिभ्यो भवत । स्नानपानादिहेतुत्वेन सुखोत्पादकत्वं प्रसिद्धम् । तास्तादृश्यो यूयं
ऽस्मानूर्जे रसाय भवदीयरसानुभवार्थं दधातन स्थापयत । किञ्च महे महते रणाय
णीयाय चक्षसे दर्शनीयाय दधातन । अस्मान्परतत्त्वसाक्षात्कारयोग्यान्कुरुतेत्यर्थः ।

अथ त्रयोविंशं मन्त्रमाह—

यो वः शिवतमो रसस्तस्य भाजय-

तेह नः । उ॒शतीरि॑व मा॒तरः, इति ।

वो युष्माकं शिवतमः शान्ततमः सुखैकहेतुर्यो रसोऽस्ति, इहास्मिन्कर्मणि
ऽस्मांस्तस्य भाजयत रसं प्रापयत । तत्र दृष्टान्तः—उ॒शतीरि॑व मा॒तर इति ।
मयमानाः प्रीतियुक्ता मातरो यथा स्वकीयस्तन्यरसं प्रापयन्ति तद्वत् ।

अथ चतुर्विंशं मन्त्रमाह—

तस्मा अरं गमाम वो यस्य क्षयाय

जिन्वथ (४) । आपो जनयथा च नः, इति ।

यस्य रसस्य क्षयाय क्षयेण निवासेन जिन्वथ यूयं प्रीता भवथ तस्मै रसाय वो
मानरं गमाम, अलं भृशं प्राप्नुमः । किञ्च हे आपो यूयं नोऽस्माञ्जनयथ प्रजो-
दकान्कुरुत ।

अथ पञ्चविंशं मन्त्रमाह—

पृथिवी शान्ता साऽग्निना शान्ता सा

मे शान्ता शुचं शमयतु, इति ।

येयं पृथिवी देवता सेयं शान्ता सर्वोपद्रवशमनयुक्ता । न केवलं स्वयमेव किं
ग्निना देवेन सह शान्ता । तादृशी शान्ता देवता मे मम शुचं शोकं शमयतु
मे करोतु ।

अथ षड्विंशसप्तविंशौ मन्त्रावाह—

अन्तरिक्षं शान्तं तद्वायुना शान्तं तन्मे

शान्तं शुचं शमयतु । द्यौः शान्ता साऽऽदित्येन

शान्ता सा मे शान्ता शुचं शमयतु, इति ।

पृथिवीमन्त्रवद्व्याख्येयम् ।

अथाष्टाविंशं मन्त्रमाह—

पृथिवी शान्तिरन्तरिक्षं शान्तिर्द्यौः शान्तिर्दिशः
 शान्तिरवान्तरदिशः शान्तिरग्निः शान्तिर्वायुः
 शान्तिरादित्यः शान्तिश्चन्द्रमाः शान्तिर्नक्षत्राणि
 शान्तिरापः शान्तिरोषधयः शान्तिर्वनस्पतयः
 शान्तिर्गौः शान्तिरजा शान्तिरश्वः शान्तिः
 पुरुषः शान्तिर्ब्रह्म शान्तिर्ब्राह्मणः शान्तिः
 शान्तिरेव शान्तिः शान्तिर्मे अस्तु शान्तिः, इति ।

पृथिव्यादयः सर्वदेवता अस्मदनिष्टशमनहेतुत्वाच्छान्तिदेवतारूपाः । ब्रह्म के
 पृथिव्यादीनामुपचरितं शान्तिदेवतारूपत्वम् । या तु शान्त्यभिमानिनी देवता
 शान्तिरेव मुख्यमेव तस्याः शान्तित्वम्, अतः सा शान्तिदेवता मे शान्तिरस्तु ।
 निष्टशमनहेतुरस्तु ।

अथैकोनत्रिंशं मन्त्रमाह—

तयाऽहं शान्त्या सर्वशान्त्या मह्यं द्विपदे चतुष्पदे
 च शान्तिं करोमि शान्तिर्मे अस्तु शान्तिः, इति ।

अहं यजमानः सर्वशान्त्या सर्वानिष्टशमनहेतुतया पूर्वोक्तगुणविशिष्टया शान्ति
 शान्तिदेवतया मह्यं मच्छरीरार्थं द्विपदे मदीयाय मनुष्यार्थं चतुष्पदे मदीयाय
 च शान्तिं सर्वानिष्टशमनं करोमि । अतः शान्तिदेवता मे मदर्थं शान्तिः सर्वा
 ष्टशमनहेतुरस्तु ।

अथ त्रिंशं मन्त्रमाह—

एह श्रीश्च ह्रीश्च धृतिश्च तपो मेधा प्रतिष्ठा
 श्रद्धा सत्यं धर्मश्चैतानि मोक्षिष्ठन्तमनूच्छिष्ठन्तु
 मा मा श्रीश्च ह्रीश्च धृतिश्च तपो मेधा प्रतिष्ठा
 श्रद्धा सत्यं धर्मश्चैतानि मा मा हासिषुः, इति ।

श्रीप्रभृतयो धर्मान्ता या देवताः सन्ति, एतानि देवशरीराणीह कर्मसमा
 च्छिष्ठन्तं मामन्वा समन्तादुच्छिष्ठन्तु । यानि श्रीप्रभृतीनां स्वरूपाण्येतानि मा
 मा हासिषुर्मा परित्यजन्तु । पुनरपि मा मा हासिषुः, द्विरुक्तिरादरार्था ।

अथैकत्रिंशं मन्त्रमाह—

उदायुषा स्वायुषोदोषधीनां रसेनोत्पर्ज-
न्यस्य शुष्मेणोदस्थाममृतां अनु , इति ।

अहममृतान्देवाननुलक्ष्याऽऽयुरादिविशेषणविशिष्टेन सोमेन सहोदस्थामुत्तिष्ठामि ।
विरजीवनमायुः, तत्रापि रोगाद्युपद्रवरहितं स्वायुः । तदुभयप्रदत्वाद्रसस्य तद्रूपत्वम् ।
ओषधीनां पर्जन्यस्य च रसः सारम् । चतुर्भिर्विशेषणैः पृथक्क्रियापदमन्वेतुं चत्वार
उच्छब्दाः ।

अथ द्वात्रिंशं मन्त्रमाह—

तच्छुर्वेवहितं पुरस्ताच्छुक्रमुच्चरत् । पश्येम शरदः
शतं जीवेम शरदः शतं नन्दाम शरदः शतं
मोदाम शरदः शतं भवाम शरदः शतं
शृण्वाम शरदः शतं प्रब्रवाम शरदः शतमजीताः
स्याम शरदः शतं ज्योक्च सूर्यं दृशे , इति ।

पुरस्तात्पूर्वस्यां दिश्युच्चरदुदयं गच्छच्छुक्रं ज्योतिःस्वरूपं देवहितं सर्वेभ्यो देवेभ्यो
हेतुकारि चक्षुर्दृष्टेरनुग्राहकं तदादित्यमण्डलं शरदः शतं शतसंख्याकान्संवत्सरान्सर्वदा
इयेम । तत्प्रसादाज्जीवनादित्यापारांश्च प्राप्तवाम । नन्दाम द्रव्यैः समृद्धा भूयास्म ।
मोदाम तद्भोगेन लृष्टाः स्म । भवाम स्वस्थाने निवसाम । शृण्वाम वेदशास्त्ररहस्यं
स्मृत्वाद्गच्छाम । प्रब्रवाम शिष्येभ्यः प्रकर्षेण कथयाम । अजीताः शत्रुणा केना-
मृताः । किंच ज्योर्गदीर्घं कालं सूर्यं दृशे द्रष्टुं समर्था भूयास्म ।

अथ त्रयस्त्रिंशं मन्त्रमाह—

य उदगान्महतोऽर्णवाद्भिभ्राजमानः सरि-
रस्य मध्यात्स मां वृषभो लोहिताक्षः
सूर्यो विपश्चिन्मनसा पुनातु , इति ।

यः सूर्यो महतः प्रौढादर्णवात्पूर्वसमुद्रात्तत्रापि विशेषतः सरिरस्य जलस्य मध्या-
भ्राजमानो विशेषेण दीप्यमान उदगादुदयं गच्छति, स सूर्यो मनसा मां पुनातु
ष्यतु । कीदृशः सूर्यः । वृषभः कामानां वर्षयिता । लोहिताक्षो रक्तवर्णाक्षियुक्तः ।
विपश्चिन्मनः ।

अथ चतुर्विंशं मन्त्रमाह—

ब्रह्मणः श्रोतन्यसि ब्रह्मण आणी स्थो ब्रह्मण आव-
पनमसि धारितेयं पृथिवी ब्रह्मणा मही धारितमेनेन
महदन्तरिक्षं दिवं दाधार पृथिवीः सदेवां यदहं
वेद तदहं धारयाणि मा मद्देदोऽधि विस्त्रसत्, इति ।

अत्र वेदः संबोध्यते । हे श्रुते त्वं ब्रह्मणः परमात्मवस्तुनः श्रो(श्रो)तनं
श्र(स्त्र)वणहेतुभूताऽसि ब्रह्मतत्त्वं बोधयसीत्यर्थः । हे मदीये श्रोत्रे युवां ब्रह्मणो वेद
स्याऽऽणी स्थो नेतृणी भवथः, वेदं शृणुथ इत्यर्थः । हे मनो * ब्रह्मणो वेदस्याऽऽवप-
धारणस्थानमसि । इयं मही महती पृथिवी ब्रह्मणा वेदप्रतिपाद्येन परमात्मन
धारिता । महत्प्रौढमन्तरिक्षमेनेन परमात्मना धारितम् । पृथिवीं विस्तीर्णी सदेवां
देवसहितां दिवं दाधार परमात्मा धृतवान् । यत्परमात्मतत्त्वं तत्प्रतिपादकं वेदवाक्यं
वाऽहं यजमानो वेदं जानामि । तदुभयमहं सर्वदा मनसि धारयाणि । स वेदो
मन्मत्तः सकाशादध्याधिक्येन मा विस्त्रसत्, विस्त्रस्तो मा भूत् ।

अथ पञ्चत्रिंशं मन्त्रमाह—

मेधामनीषे माऽऽविशताः समीचीं भूतस्य भव्य-
स्यावैरुद्धयै सर्वमायुरयाणि सर्वमायुरयाणि, इति ।

मेधा धारणशक्तिः, मनीषा ग्रहणशक्तिः, ते उभे समीचीं अनुकूले सत्यौ न
यजमानमाविशतां सर्वतः प्रविशताम् । किमर्थम् । भूतस्य पूर्वमधीतस्य भव्यस्याः
ध्येष्यमाणस्य चावैरुद्धयै स्वीकारार्थम् । एतत्सिद्धचर्ममेव सर्वमायुरयाणि प्राप्तवन्ति ।
द्विरुक्तिरादरार्था ।

अथ षट्त्रिंशं मन्त्रमाह—

आभिर्गीर्भिर्वर्धतो न ऊनमाप्यायय हरिवो वर्धमानः । यदा
स्तोतृभ्यो महि गोत्रा रुजासि भूयिष्ठभाजो अथ ते स्याम, इति ।

हे हरिवोऽश्वयुक्तेन्द्राऽऽभिर्गीर्भिरस्मदीयस्तुतिभिर्वर्धमानस्त्वमतोऽस्मत्कर्मणः
ऊनमङ्गं नोऽस्मदर्थमाप्याययाभिवर्धय । यदा यस्मिन्काले स्तोतृभ्यः स्तोत्रमुप-

* एतदन्तो ग्रन्थो भाष्ये नुबितः क. ख. पुस्तकयोः ।

हार्थं महि गोत्रा महतो मेघान् रुजासि भस्मान्करोषि । अध तदा वयं ते तवानुग्रहा-
दभूयिष्ठभाजः स्याम प्रभूतधनानां लब्धारो भूयास्म ।

अथ सप्तत्रिंशं मन्त्रमाह—

ब्रह्म प्रावादिष्म तन्नो मा हासीत् । ॐ

शान्तिः शान्तिः शान्तिः (५) , इति ॥

परावतो दधातु बद्धाञ्जिन्वथ दृशे सप्त च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके चतुर्थप्रपाठके

द्वाचत्वारिंशोऽनुवाकः ॥ ४२ ॥

एवमुक्तेन प्रकारेण ब्रह्म परमात्मप्रतिपादकमन्त्रजातं प्रावादिष्म प्रकर्षेण वयं
कथितवन्तः । तद्ब्रह्मतत्त्वं तस्य प्रतिपादकं वाक्यं च नोऽस्मान्मा हासीत्, कदाचि-
दपि मा पारित्यजतु । हे प्रणवप्रतिपाद्य परमात्मन्, आध्यात्मिकानां ज्वरभिरोव्यथा-
दिकृतानां विघ्नानां शान्तिरस्तु आधिभौतिकानां चोरव्याघ्रादिकृतानां विघ्नानां शान्ति-
रस्तु । आधिदैविकानां यक्षराक्षसादिकृतानां विघ्नानां शान्तिरस्तु ।

अथ नमो वाच इत्यारभ्य शं नो वातः पवतामित्यन्तैरनुवाकैः संपाद्यं प्रवर्ग्यं स्तोतुं
तस्य प्रवर्ग्यस्य नामानि दर्शयति—

प्रजापतिः सन्ध्रियमाणः । सम्राट्संभूतः । घर्मः प्रवृक्तः ।

महावीर उद्भासितः । असौ खलु वावैष आदित्यः ।

यत्प्रवर्ग्यः । स एतानि नामान्यकुरुत, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ११ । विभा० १) ।

अस्य प्रवर्ग्यस्य तत्तदवस्थाभेदेन प्रजापत्यादीनि नामानि संपद्यन्ते । यदा मृद्वराह-
विहतवल्मीकवपादिसंभारैः सन्ध्रियमाणत्वदशापन्नो भवति तदा प्रजापतिरित्येतस्य नाम ।
सर्वात्मना संभृतत्वदशापन्नस्य सम्राडिति नाम । प्रवृज्जनदशापन्नस्य घर्म इति नाम ।
उद्भासनदशापन्नस्य महावीर इति नाम । एताभिर्दशाभिरवस्थावद्भ्रतृत्वरूपं तेन रूपे-
णाऽऽदित्य इति नाम । स प्रवर्ग्य एवमेतानि नामान्यकुरुत संपादितवान् ।

नामवेदनं प्रशंसति—

य एवं वेद । विदुरेनं नाम्ना, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ११ । विभा० २)

देवदत्तोपाध्याय इत्येवं तदीयं नाम सर्वैर्ज्ञातं भवति ।

१ घ. ॥ ६ ॥ । २ क. ख. ग. जरादिशि । ३ क. ग. 'त्यादिना' । ४ ख. 'णद' ।
५ ग. 'त्येवास्या' । ६ ख. 'तद' । ७ क. ख. प्रवर्ग्य ।

अथ नामविशेषव्यवहारप्रदर्शनेन प्रशंसति—

ब्रह्मवादिनो वदन्ति (१) । यो वै वसीयाः सं यथानाममुपचरति । पुण्यार्तिं वै स तस्मै कामयते । पुण्यार्तिमस्मै कामयन्ते । य एवं वेद । तस्मादेवं विद्वान् । धर्म इति दिवाऽऽचक्षीत । सम्राडिति नक्तम् । एते वा एतस्य प्रिये तनुवौ । एते अस्य प्रिये नामनी । प्रियैवैनं तनुवा (२) । प्रियेण नाम्ना समर्चयति । कीर्तिरस्य पूर्वा गच्छति जनतामायतः, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ११ । विभा० ३)

यो वै यः कोऽपि पुमान्भृत्यो वसीयाः समतिशयेन वसुमन्तं धनिकं राजानमात्यादिकं वा यथानामं तदीयं नामानतिक्रम्य नामकरणकाले संपादितेनैव नाम्नोपचरति, अधिपते स्वामिन्नित्यादिशब्दैर्विना भो देवदत्तेत्यादिकेनैव मुख्येन नाम्ना तमाह्वयति । स भृत्यस्तस्मै धनिकाय पुण्यार्तिं वै भाग्यहानिमेव कामयते । उत्तमोपचारयोग्ये नीचव्यवहारात् । अथवा स धनिको राजादिस्तस्मै स्वाभाविकनाम्नाव्यवहरते भृत्याय पुण्यार्तिं धनादिहानिं कामयते दण्डयितुमिच्छति । न केवलं राजादिरेव किंतु यो मूढ एवं वेद स्वाभाविकनाम्नैव व्यवहारं निश्चिनोति, अस्मै मूढाय राजादिप्रभुपारिसरवर्तिनः सर्वेऽपि पुरुषाः पुण्यार्तिं ताडनधनहान्यादिकं कामयन्ते । एवं ब्रह्मवादिन आहुः । यस्मादेवं तस्मादेवं विद्वान्नामान्तरेणैव प्रभुर्व्यवहारीय इत्येवं जानन्पुरुषः प्रवर्ग्य प्रत्यहनि धर्म इति नाम्ना व्यवहरेत् । रात्रौ तु सम्राडिति नाम्ना । तत्र धर्मशब्देनोच्यमाना दीप्यमाना या तनूः सम्राट्शब्देनोच्यमाना सम्यग्राजमाना या तनूरेते उभे अप्येतस्य प्रवर्ग्यस्य प्रिये शरीरेऽस्य धर्मसम्राट्शब्दरूपे अस्य प्रवर्ग्यस्य प्रिये नामनी । तस्मादेताभ्यां शब्दोऽस्य व्यवहरन्पुरुषः प्रियैव तनुवा देवादिरूपेण प्रियेण च नाम्ना तच्छरीरोचितेनैव प्रवर्ग्य समृद्धं करोति । तथा सति जनतामायतो जनसमूहः सभां प्रत्यागच्छतोऽस्य धर्मादिनामाभिर्व्यवहारिणः पुरुषस्य कीर्तिः पूर्वाऽस्मादपि पुरुषात्पूर्वभाविनी गच्छति । अस्य पुरुषस्याऽऽगमनात्प्रागेव सर्वेऽपि सभानिष्ठा यतचित्ता (तोऽ)भिज्ञोऽयं महात्मेत्येवमेनं प्रशंसन्ति ।

धर्मादिनामविशेषद्वारा प्रवर्ग्यस्य प्रशंसां कृत्वा गायत्रीछन्दोगतसंख्यासाम्येनापि प्रशंसति—

गायत्री देवेभ्योऽपाक्रामत् । तां देवाः प्रवर्ग्येणैवानुव्यभवन् । प्रवर्ग्येणाऽऽप्नुवन् । यच्चतुर्विंशतिकृत्वः प्रवर्ग्य

प्रवृणक्ति । गायत्रीमेव तदनु विभवति । गायत्रीमा-
प्नोति । पूर्वाऽस्य जनं यतः कीर्तिर्गच्छति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ११ । विभा० ४)

पुरा कदाचिदपरक्ता सती गायत्री देवी देवेभ्यः सकाशादपाक्रामत् । तदा
देवाः प्रवर्ग्यमनुष्ठाय तेनैव प्रवर्ग्येण तां गायत्रीमनुव्यभवन्, अन्वेष्टुं विभवः समर्था
भवन् । अन्विष्य च तेन प्रवर्ग्येण तां गायत्रीं प्राप्नुवन् । अतो यदि द्वादशसु
देनेष्वेकस्मिन्दिने द्विद्विरित्येवं चतुर्विंशतिकृत्वः प्रवर्ग्यमनुतिष्ठेत्, तत्तदा गाय-
त्रीमेवानुगतुं समर्था भवति । चतुर्विंशतिसंख्याया गायत्र्यक्षरानिष्टत्वात् । अतः संख्या-
गमान्याद्वायत्रीं प्राप्नोति । जनं यतः सभां गच्छतोऽस्य चतुर्विंशतिवारं प्रवर्ग्यानु-
ष्ठानिनः पुरुषस्य कीर्तिस्तस्मादपि पूर्वभाविनी सती सभां प्राप्नोति ।

पुनरपि प्रकारान्तरेणावस्थाविशेषगतैर्नामभिः प्रशंसति—

दैश्वदेवः सः सन्नः (३) । वसवः प्रवृक्तः । सोमोऽ-
भिकीर्यमाणः । आश्विनः पयस्यानीयमाने । मारुतः
कथन् । पौष्णं उदन्तः । सारस्वतो विष्यन्दमानः । मैत्रः
शरो गृहीतः । तेज उद्यतो वायुः । हरियमाणः प्रजा-
पतिः । हूयमानो वायुतः (४) । असौ खलु वावैष
आदित्यः । यत्प्रवर्ग्यः । स एतानि नामान्यकुरुत, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० ११ विभा० ९)

संसन्नः सम्यगासादनदशां प्राप्तो यः प्रवर्ग्यस्तस्य वैश्वदेव इति नाम, तेन हि
श्वे देवास्तुप्यन्ति । प्रवृज्जनदशौपन्नस्य वसव इति नाम, वसूनां प्रीतिहेतुत्वात् ।
वृज्जने सति पात्रस्यान्तैर इतस्ततश्चलनमभिकीर्यमाणत्वं तद्दशापन्नस्य सोम इति नाम,
प्रीतिहेतुत्वात् । आनीयमानक्षीरैर्वदशापन्नस्याऽऽश्विन इति नाम, तेन आश्विनौ
प्यतः । पयसा सह कथनदशापन्नस्य मारुत इति नाम । पात्रस्यान्तपर्यन्तमुद्गमन-
दन्तः, तदवस्थापन्नस्य पौष्ण इति नाम । पात्रादप्युन्नतत्वं विष्यन्दनं तद्दशाप-
न्नस्य सारस्वत इति नाम । पचनबाहुल्येन घनीभावात्प्रतीयमानः शरः शराकारग्र-
गदशापन्नस्य मैत्र इति नाम । शफाभ्यां खरादुद्यमनदशापन्नस्य तेज इति नाम ।
आहवनीयं प्रति ह्रियमाणत्वदशापन्नस्य वायुरिति नाम । आहवनीये हूयमानत्वद-
शापन्नस्य प्रजापतिरिति नाम । हुतत्वदशापन्नस्य वागिति नाम । इत्येताभिर्दशा-

१ ख. 'शतिःकु' । २ घ. 'हामुद' । ३ क. ग. 'विष्यन्द' । ४ क. ख. 'शायां तस्य' ।
ख. 'न्तरे निवसतश्चल' । ६ ग. 'रद' । ७ क. 'त्वं निष्प' । ८ ग. 'विष्यन्द' । ९ क. ख.
'। शक्नेन वा' । १० ख. ग. 'भाववत्प' । ११ ग. 'म एता' ।

भिरवस्थावान्यः प्रवर्ग्यस्तस्याऽऽदित्य इति नाम । स प्रवर्ग्य एवं तत्तदेवताप्रीतिं
त्वात्स्वस्यैतानि नामान्यकुरुत संपादितवान् ।

नामवेदनं प्रशंसति—

य एवं वेद । विदुरेनं नाम्ना, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ११ । विभा० ६)

अथ प्रश्नोत्तराभ्यां +मृन्मयस्य महावीरस्य होमसाधनत्वमुपपादयति—

ब्रह्मवादिनो वदन्ति । यन्मृन्मयमाहुतिं नाश्रुतेऽथ ।

कस्मादेषोऽश्नुत इति । वागेष इति ब्रूयात् । वाच्येव

वाचं दधाति (५) । तस्मादश्नुते, इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ११ । विभा० ७)

दारुमयस्य होमसाधनत्वं सर्वत्र दृष्टं न तु क्वचिदपि मृन्मयस्य । अत एव सांके-
स्थायीयप्रकरणे समाम्नायते—“दारुपात्रेण जुहोति नहि मृन्मयमाहुतिमानशे” इति
एवं सत्यत्र कस्मात्कारणादेव महावीर आहुतिसाधनत्वं प्राप्नोतीति ब्रह्मवादिनां प्रश्न-
तत्राभिज्ञः पुरुषो वागेष इत्युत्तरं ब्रूयात् । एष महावीरो मन्त्रैर्निष्पादितत्वाद्वा
त्मकः । अतोऽनेन होमे सति वाचि मन्त्रनिष्पन्ने महावीर एव वाचं मन्त्रनिष्पा-
तामाहुतिं संपादयति । तस्मात्कारणान्मृन्मयोऽप्ययं महावीर आहुतिमर्हति ।

प्रकारान्तरेण द्वादशधा विभागमुपजीव्य प्रशंसति—

प्रजापतिर्वा एष द्वादशधा विहितः । यत्प्रवर्ग्यः । यत्प्रा-

गवकाशेभ्यः । तेन प्रजा असृजत । अवकाशैर्देवासुरान-

सृजत । यदूर्ध्वमवकाशेभ्यः । तेनान्नमसृजत । अन्नं

प्रजापतिः । प्रजापतिर्वैषः (६), इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० ११ । विभा० ८)

वदन्ति तनुवा सः सन्नो हूयमानो वाग्धुतो दधात्येषः ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके पञ्चमप्रपाठक एकादशोऽनुवाकः ॥ ११॥

योऽयं प्रवर्ग्यः स एष द्वादशधा विभक्तः प्रजापतिरेव । तत्कथमिति
च्यते । अवकाशमन्त्रेभ्यः प्राचीनो यो भागस्तेन भागेन प्रजापतिः प्रजाः सृष्ट्वा
अपश्य गोपामित्यनुवाके समाम्नाता दश मन्त्रा अवकाशानामर्काः । एतच्च तद्वा
समाम्नातम्—“नवैतेऽवकाशा भवन्ति पत्नियै दशमः” इति । नमो युञ्जत इत्यादि
षड्भिरनुवाकैरुक्तो मन्त्रसमूहोऽवकाशेभ्यः प्राचीनो भागस्तेन प्रजासृष्टिः । अवा-

* अत्राग्रे च ग. पुस्तके मृण्मयेतिमूर्धन्यवाटिन एव पाठ उपलभ्यते ।

१ ग. वाचो । २ क. ग. °काः । तत्तश्च तद्वा°

॥सर्वैस्तु दशभिर्मन्त्रैर्देवासुरानसृजत देवस्य त्वा सवितुः प्रसव इत्यादिकोऽव-
शेषश्च ऊर्ध्वो मन्त्रभागः, तेन प्रजापतिरक्षमसृजत । एवं पूर्वोत्तरभागौ द्वौ, मध्ये
शावकाशा इति द्वादशप्रकारो मन्त्रसंग्रहः प्रजापतिस्वरूपः । अत्र च प्रजापति
ष्टत्वात्प्रजापतिस्वरूपम् । तादृशः प्रजापतिरेवैष प्रवर्ग्यरूपः । एवमस्य प्रशस्तत्वं
ष्टव्यम् ।

अथ दिनविशेषेषु फलविशेषकथनेन प्रवर्ग्यं प्रशंसति—

सविता भूत्वा प्रथमेऽहन्प्रवृज्यते । तेन कामा ५ एति ।
यद्वितीयेऽहन्प्रवृज्यते । अग्निर्भूत्वा देवानेति । यत्तृ-
तीयेऽहन्प्रवृज्यते । वायुर्भूत्वा प्राणानेति । यच्चतुर्थेऽह-
न्प्रवृज्यते । आदित्यो भूत्वा रश्मीनेति । यत्पञ्चमेऽह-
न्प्रवृज्यते । चन्द्रमा भूत्वा नक्षत्राण्येति (१) ।
यत्षष्ठेऽहन्प्रवृज्यते । ऋतुर्भूत्वा संवत्सरमेति । यत्स-
प्तमेऽहन्प्रवृज्यते । धाता भूत्वा शक्नीमेति । यदष्टमेऽ-
हन्प्रवृज्यते । बृहस्पतिर्भूत्वा गायत्रीमेति । यन्नवमेऽ-
हन्प्रवृज्यते । मित्रो भूत्वा त्रिवृत इमाँल्लोकानेति । यद्द-
शमेऽहन्प्रवृज्यते । वरुणो भूत्वा विराजमेति (२) ।
यदेकादशेऽहन्प्रवृज्यते । इन्द्रो भूत्वा त्रिष्टुभमेति । यद्द-
द्वादशेऽहन्प्रवृज्यते । सोमो भूत्वा सुत्यामेति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० १२ । विभा० १)

प्रथमे दिवसे प्रवृज्यत इति यत्तेनानुष्ठानेनायं सवितृदेवो भूत्वा कामान्प्राप्नोति ।

मुत्तरेष्वपि वाक्येषु योजनीयम् ।

द्वादशदिनां प्रशस्योपसद्भ्यः प्राचीर्नैप्रतीचीनकालानुष्ठाने प्रशंसति—

यत्पुरस्तादुपसदां प्रवृज्यते । तस्मादितः पराङ्-

मूँल्लोका ५ स्तपन्नेति । यदुपरिष्ठादुपसदां प्रवृज्यते ।

तस्मादमुतोऽर्वाङ्मिमाँल्लोका ५ स्तपन्नेति, इति ।

(प्रपा० ९ । अनु० १२ । विभा० २)

प्रवर्ग्य आदित्यस्वरूपः । ५ उपसदो लोकस्वरूपाः । तथा सति प्रतिदिनं प्रवर्ग्या-
नात्पश्चादुपसदोऽनुष्ठानादादित्योऽधोभागवर्ती पराङ्मूर्ध्वाभिमुखः सन्नितोऽप्युपरि-
नमून्स्वर्गादिलोकांस्तपन्नेति प्रकाशयन्संचरति । तथा पूर्वपूर्वदिनगतेभ्य उपसद्भ्य
प्रोत्तरदिनगतः प्रवर्ग्य उपरिष्ठादुपसदां प्रवृज्यते । तस्मादसावादित्य ऊर्ध्वलोकवर्ती सन्नमुतोऽ-
र्वाङ्मूर्ध्वाभिमुखो भूत्वेमान्भूरादिँल्लोकान्प्रकाशयन्संचरति ।

१ क. ख. "सुराश्वासु" । २ ग. मध्यदेशोऽवकाश इ" । ३ क. ख. "वृज्यत" । ४ क.
"नदा" । ५ क. ज. "यन्प्रच" ।

वेदनं प्रशंसति—

य एवं वेद । ऐव तपति (३) , इति ।

(प्रपा० ५ । अनु० १२ । विभा० ३)

नक्षत्राण्येति विराजमेति तपति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके पञ्चमप्रपाठके द्वादशोऽनुवाकः ॥ १२ ॥

देवा वै सत्र५ सावित्रं परिश्रिते ब्रह्मन्प्रचरिष्यामोऽ-

ग्निष्ठा शिरो ग्रीवा देवस्य रशनां विश्वा आशा घर्म या ते

प्रजापति५ शुक्रं प्रजापतिः संभ्रियमाणः सविता द्वादश (१२) ।

देवा वै सत्र५ स खदिरः परिश्रितेऽभिपूर्वमथो

रक्षसां ग्रैष्मावेव ब्रह्म वै देवानामश्विना घर्म

प्राणो वा इन्द्रतमोऽग्निर्वृषा हरिर्यो वै वसीया५सं

यथानाममष्टोत्तरशतम् (१०८) ।

शं नः० तन्नो मा हासीत् ।

ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके पञ्चमप्रपाठकः समाप्तः ।

हरिः ॐ

यः पुमानेवमुक्तेन प्रकारेण प्रवर्ग्यस्याधस्तादुपरिष्ठाञ्चावस्थानं जानाति सोऽयं सर्व-
तः प्रकाशि(श?)त एव । तदेवं ब्राह्मणगताभ्यामेका*दशद्वादशानुवाकभ्यां द्वित्रित्वानि
शदनुवाकोक्तमन्त्रैरनुष्ठेयः प्रवर्ग्यः प्रशस्तः ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्ति-

रीयारण्यकभाष्ये चतुर्थप्रपाठके द्वित्रित्वारिंशोऽनुवाकः ॥ ४३ ॥

नमो॑ यु॒ञ्जते॑ वृ॒ष्णो अ॒श्वस्य॑ ब्रह्मन्प्रवर्ग्येण॑ ब्रह्मन्प्रच॑रिष्यामोऽ-

दश॑ प्रा॒चीरप॑श्य गो॒षां दे॒वस्य॑ समुद्रायेषे पीपिहि॑ घर्म॒ या ते॑

महीनां॑ च॒त्वार्यस्क्रा॑न्या पुरस्तात्सप्त॑ सप्त प्रा॒णाय॑ त्रीणि पू॒ष्णे

च॒त्वार्यु॑दस्यैकादश॑ यास्ते सप्तानि॑ध्रुवः सीदैकोनवि॑ंशतिर्भू॒रुध्व-

स्त्रि॑ंशद्भूमि॑षि षोड॑श यास्ते घो॒रा न॒व स्त्रि॒वचा॑ष्टौ धुनिश्च॑ द्वे

उग्र॑श्च त्रीण्य॑होरात्रे पञ्च खद॑त्रीणि विगाः सप्त॑दशार्द्धपुल॒श्च-

त्वारि॑ यदेतद॒वृक॑सः पञ्च यदी॑षितश्च॒त्वारि॑ दीर्धमुखि॑ त्रीणी॒त्या

च॒त्वारि॑ यदेतद्भू॒तानि॑ षट्प्र॒सार्थं॑ त्रीण्य॒त्रिणा॑ दशाऽऽहरा॑व्य

* अत्राऽऽदर्शपुस्तकेषु “एकादशद्वादशानुवाकगताभ्याम्” इत्येव पाठ उपलभ्यते

ब्रह्मणा षट्षटुत्तदाष्टौ भूः षट्पृथिव्यष्टषष्टिः शं नः सप्तपञ्चास-
दद्विचत्वारिंशत् ।

नमो युञ्जते * ब्रह्मन्मवर्गेण मयि रुगन्तरिक्षेण घर्म या ते प्राणाय
स्त्रिचत्था दक्षं मे पञ्चाशीतिः ॥ ८५ ॥

नमो वाचे या चोदिता या चानुदिता तस्यै वाचे नमो
नमो वाचे नमो वाचस्पतये नम ऋषिभ्यो मन्त्रकृद्भ्यो
मन्त्रपतिभ्यो मा मासृषयो मन्त्रकृतो मन्त्रपतयः परादुर्माऽ-
हमृषीन्मन्त्रकृतो मन्त्रपतीन्परांदां वैश्वदेवीं वाचमुद्यास*
शिवामदस्तां जुष्टां देवेभ्यः शर्म मे द्यौः शर्म पृथिवी शर्म
विश्वमिदं जगत् । शर्म चन्द्रश्च सूर्यश्च शर्म ब्रह्मप्रजापती ।
भूतं वदिष्ये भुवनं वदिष्ये तेजो वदिष्ये यशो वदिष्ये तपो
वदिष्ये ब्रह्म वदिष्ये सत्यं वदिष्ये तस्मा अहमिदमुपस्तरंण-
मुपस्तृण उपस्तरंण मे प्रजायै पशूनां भूयादुपस्तरंणमहं
प्रजायै वै सिं भूयासं प्राणापानौ मृत्योर्मा पातं प्राणा-
पानौ मा मा हासिष्टं मधु मनिष्ये मधु जनिष्ये मधु
वक्ष्यामि मधु वदिष्यामि मधुमतीं देवेभ्यो वाचमुद्यास*

* ब्रह्मन्प्रचरिष्यामोऽपश्यं गोपां समुद्राय वयमनुक्रमाम पूष्णे धुनिश्च यदेतद्भू-
नि तच्छक्रेयमष्टाशीतिः ॥ ८८ ॥ इति पाठो ग. पुस्तके ।

शुश्रूषेण्यां मनुष्येभ्यस्तं मा देवा अवन्तु शोभायै पितरोऽ-
नुमदन्तु ।

ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः ।

हरिः ॐ ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके चतुर्थप्रपाठकः

समाप्तः ॥ ४ ॥

चतुर्थपञ्चमाभ्यां प्रपाठकाभ्यां प्रपञ्चितः ।

मन्त्रब्राह्मणरूपाभ्यां प्रवर्ग्योऽयमशेषतः ॥

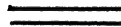
वेदार्थस्य प्रकाशेन तमो हार्दं निवारयन् ।

पुमर्थाश्चतुरो देयाद्विद्यातीर्थमहेश्वरः ॥

इति श्रीमद्वीरबुक्कणसाम्राज्यधुरंधरश्रीमत्सायणाचार्यविरचिते

माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यक-

भाष्ये चतुर्थप्रपाठकः समाप्तः ॥ ४ ॥

चतुर्थप्रपाठकेन सह पञ्चमप्रपाठकोऽपि समाप्तः ।

१४ कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके पञ्चमप्रपाठकस्याऽऽरम्भः ।

तत्र प्रथमोऽनुवाकः ।

हरिः ॐ ।

*शं नः० तन्नो मा हासीत् ।

ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः ।

ॐ देवा वै सन्नमासत । ऋद्धिपरिमितं यशस्क्रामाः ।
तेऽद्भुवम् । यन्नः प्रथमं यशं ऋच्छात् । सर्वेषां नस्तत्स-
हासदिति । तेषां कुरुक्षेत्रं वेदिरासीत् । तस्यै स्वाण्डवो
दक्षिणार्ध आसीत् । तूर्ध्वमुत्तरार्धः । परीणजघनार्धः ।
मरुतं उत्तरः (१) । तेषां मरुतं वैष्णवं यशं आर्च्छत् (१+)
तर्क्यकामयत । तेनापाक्रामत् । तं देवा अन्वायन् ।
यशोऽवरुहन्तसमानाः । तस्यान्वागतस्य । सव्याद्धनुर-
जायत । दक्षिणादिर्षवः । तस्मादिषुधन्वं पुण्यजन्म ।
यज्ञजन्मा हि (२) । तमेकं सन्तम् । बहवो नाभ्यधृ-
ष्णुवन् । तस्मादेकमिषुधन्विनम् । बहवोऽनिषुधन्वा नाभि-
धृष्णुवन्ति (२) ।
सोऽस्मयत् । एकं मा सन्तं बहवो नाभ्यधर्षिषुरिति ।
तस्यै सिध्मियाणस्य तेजोऽपाक्रामत् । तद्देवा ओषधीषु
न्यमृजुः । ते श्यामाका अभवन् । स्मयाका वै
नामैते (३) । तस्मयाकानां स्मयाकत्वम् । तस्मा-
दीक्षितेनापिगृहं स्मेतव्यम् । तेजसो धृत्यै (३) ।

* चतुर्थप्रपाठकस्यान्तिमोऽनुवाक एतत्प्रपाठकस्य शान्तिरिति बोध्यम् । अत्र
वेस्तराय तदाद्यन्तौ लिखितौ । + लब्ध्वायसाक्षरैर्मुद्रितोऽयमङ्कश्चतुर्थप्रपाठकेन सहैत-
न्याख्यानावसरे भाष्यकृत्कृतानामेतत्प्रपाठकस्थतत्तदनुवाकवाक्यविभागानां सं-
कः । चतुर्थप्रपाठके मुद्रितमेतत्प्रपाठकमूलमप्यनेनाङ्केनान्वितमस्ति ।

१ प्रथमविभागस्य भाष्यं २१९ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२ द्वितीयविभागस्य भाष्यं २१९ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३ तृतीयविभागस्य भाष्यं २२० पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

स धनुः प्रतिष्कभ्योतिष्ठत् । ता उपदीका अद्भुवन्वरं
वृणामहे । अथ व इमं रन्धयाम । यत्र कं च खनाम ।
तदपोऽभितृणदामेति । तस्मादुपदीका यत्र कं च खनन्ति ।
तदपोऽभितृन्दन्ति (४) । वारं वृत्तं ह्यासाम् । तस्य
ज्यामप्यादन् । तस्य धनुर्विप्रवमाणं शिर उद्वर्तयत् ।
तदद्यावापृथिवी अनुप्रवर्तत । यत्प्रवर्तत । तत्प्रवर्ग्यस्य
प्रवर्ग्यत्वम् । यद्घ्रा २ इत्यपतत् । तदघर्मस्य घर्मत्वम् ।
महतो वीर्यमपप्तदिति । तन्महावीरस्य महावीरत्वम् (५) ।
यदस्याः समभरन् । तत्सम्राज्ञः सम्राट्त्वम् (४)

तं स्तुतं देवतोस्त्रेधा व्यगृह्यत । अग्निः प्रातःसवनम् ।
इन्द्रो माध्यंदिनं सवनम् । विश्वे देवास्तृतीय-
सवनम् । तेनापशीर्ष्णा यज्ञेन यजमानाः । नाऽऽशि-
षोऽवारुन्धत । न सुवर्गं लोकमभ्यजयन् (९) ।

ते देवा अश्विनावद्भुवन् (६) । भिषजौ वै स्थः । इदं
यज्ञस्य शिरः प्रतिधत्तामिति । तावद्भूतां वरं वृणावहे ।
ग्रह एव नावत्रापि गृह्यतामिति । ताभ्यामेतमाश्विनमगृ-
ह्यन् । तावेतद्यज्ञस्य शिरः प्रत्यधत्ताम् । यत्प्रवर्ग्यस्य
तेन सशीर्ष्णा यज्ञेन यजमानाः । अवाऽऽशिषोऽ-
रुन्धत । अभि सुवर्गं लोकमजयन् (६) ।

यत्प्रवर्ग्यं प्रवृणक्ति । यज्ञस्यैव तच्छिच्छेति । प्रतिदधाति ।
तेन सशीर्ष्णा यज्ञेन यजमानः । अवाऽऽशिषो
रुन्धे । अभि सुवर्गं लोकं जयति । तस्मादेष

४ चतुर्थविभागस्य भाष्यं २२० पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

५ पञ्चमविभागस्य भाष्यं २२१ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

६ षष्ठविभागस्य भाष्यं २२२ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

आश्विनप्रव्या इव । यत्प्रवर्ग्यः (७) (७) ।

उत्करो षेते तृन्दन्ति महावीरत्वमब्रुवन्नजयन्सप्त च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके पञ्चमप्रपाठके

प्रथमोऽनुवाकः ॥ १ ॥

अथ पञ्चमे द्वितीयोऽनुवाकः ।

सावित्रं जुहोति प्रभूत्यै (१) ।

चतुर्गृहीतेन जुहोति । चतुष्पादः पशवः । पशूनेवाव-
रुन्धे । चतस्रो दिशः । दिक्ष्वेव प्रतितिष्ठति (२) ।

छन्दांसि देवेभ्योऽपाक्रामान् । न वो भागानि हव्यं
वक्ष्याम इति । तेभ्य एतच्चतुर्गृहीतमधारयन् । पुरोनुवा-
क्यायै याज्यायै (१) । देवतायै वषट्काराय । यच्च-
तुर्गृहीतं जुहोति । छन्दांस्येव तत्प्रीणाति ।
तान्यस्य प्रीतानि देवेभ्यो हव्यं वहन्ति (३) ।

ब्रह्मवादिनो वदन्ति । होतव्यं दीक्षितस्थं गृहाइ न
होतव्या इमिति । हविर्वै दीक्षितः । यज्जुहुयात् । हवि-
ष्कृतं यजमानमग्नौ प्रदध्यात् । यन्न जुहुयात् (२) (४) ।

यज्ञपरन्तरियात् । यजुरेव वदेत् । न हविष्कृतं
यजमानमग्नौ प्रदधाति । न यज्ञपरन्तरेति (५) ।

गायत्री छन्दांस्यत्यमन्यत । तस्यै वषट्कारोऽभ्यट्य
शिरोऽच्छिनत् । तस्यै द्वेधा रसः परापतत् । पृथिवी-

७ सप्तमविभागस्य भाष्यं २२२ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

१ प्रथमविभागस्य भाष्यं २२३ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२ द्वितीयविभागस्य भाष्यं २२३ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३ तृतीयविभागस्य भाष्यं २२३ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

४ चतुर्थविभागस्य भाष्यं २२४ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

५ पञ्चमविभागस्य भाष्यं २२४ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

मर्धः प्राविशत् । पशूनर्धः । यः पृथिवीं प्राविशत् (३) ।
 स स्वदिरोऽभवत् । यः पशून् । सोऽजाम् । यत्त्वादिर्यः
 भ्रिर्भवति । छन्दसामेव रसेन यज्ञस्य शिरः संभरति (१) ।
 यदौदुम्बरी । ऊर्वा उदुम्बरः । ऊर्जं यज्ञस्य शिरः
 संभरति । यद्वैष्वा । तेजो वै वेणुः (४) । तेजसैव
 यज्ञस्य शिरः संभरति । यद्वैकङ्कती । भा एवावकन्धे (७) ।
 देवस्य त्वा सवितुः प्रसव इत्यभिप्रादत्ते प्रसूत्यै ।
 अश्विनोर्बाहुभ्यामित्याह । अश्विनौ हि देवानामध्वर्यु
 आस्ताम् । पुष्णो हस्ताभ्यामित्याह यत्यै (८) ।
 वज्रं इव वा एषा । यदभ्रिः । अभ्रिरसि नारिरसी-
 त्याह शान्त्यै (५) (९) ।
 अध्वरकृद्देवेभ्य इत्याह । यज्ञो वा अध्वरः । यज्ञकृ-
 द्देवेभ्य इति वावैतदाह (१०) ।
 उत्तिष्ठ ब्रह्मणस्पत इत्याह । ब्रह्मणैव यज्ञस्य शिरोऽ-
 च्छैति (११) ।
 प्रेतु ब्रह्मणस्पतिरित्याह । प्रेत्यैव यज्ञस्य शिरोऽ-
 च्छैति (१२) ।
 प्रदेव्येतु सूनृतेत्याह । यज्ञो वै सूनृतां (१३) ।
 अच्छा वीरं नर्यं पङ्क्तिराधसमित्याह (६) पाङ्क्तो
 हि यज्ञः (१४) ।

-
- ६ षष्ठविभागस्य भाष्यं २२५ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।
 ७ सप्तमविभागस्य भाष्यं २२५ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।
 ८ अष्टमविभागस्य भाष्यं २२५ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।
 ९ नवमविभागस्य भाष्यं २२६ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।
 १० दशमविभागस्य भाष्यं २२६ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।
 ११ एकादशविभागस्य भाष्यं २२६ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।
 १२ द्वादशविभागस्य भाष्यं २२७ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।
 १३ त्रयोदशविभागस्य भाष्यं २२७ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।
 १४ चतुर्दशविभागस्य भाष्यं २२७ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

देवा यज्ञं नयन्तु न इत्याह । देवानेव यज्ञनियः
कुरुते (१९) ।

देवीं द्यावापृथिवीं अन्तु मेऽमः सायामित्याह ।
आभ्यामेवानुमतो यज्ञस्य शिरः संभरति (१६) ।

ऋध्यासमद्य मखस्य शिर इत्याह । यज्ञो वै मखः ।
ऋध्यासमद्य यज्ञस्य शिर इति वावैतदाह (१७) ।

मखाय त्वा मखस्य त्वा शीर्ष्ण इत्याह । निर्दिश्यै-
वैनद्धरति (७) । (१८) ।

त्रिहरति । त्रयं इमे लोकाः । एभ्य एव लोकेभ्यो
यज्ञस्य शिरः संभरति । तुष्णीं चतुर्थं हरति । अप-
रिमितादेव यज्ञस्य शिरः संभरति (१९) ।

मृत्स्वनादग्रे हरति । तस्मान्मृत्स्वनः करुण्यतमः (२०) ।
इत्ययग्र आसीरित्याह । अस्यामेवाच्छंबदकारं यज्ञस्य
शिरः संभरति (२१) ।

ऊर्जं वा एतं रसं पृथिव्या उपदीका उद्विहन्ति
(८) । यद्वल्मीकम् । यद्वल्मीकवपासं भारो भवति ।
ऊर्जमेव रसं पृथिव्या अवर्तुन्धे । अथो श्रोत्रमेव ।
श्रोत्रं ह्येतत्पृथिव्याः । यद्वल्मीकः (२२) ।
अवधिरो भवति । य एवं वेद (२३) ।

१९ पञ्चदशविभागस्य भाष्यं २२७ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

१६ षोडशविभागस्य भाष्यं २२७ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

१७ सप्तदशविभागस्य भाष्यं २२८ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

१८ अष्टादशविभागस्य भाष्यं २२८ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

१९ एकोनविंशविभागस्य भाष्यं २२८ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२० विंशतितमविभागस्य भाष्यं २२८ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२१ एकविंशतितमविभागस्य भाष्यं २२९ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२२ द्वाविंशतितमविभागस्य भाष्यं २३० पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२३ त्रयोविंशतितमविभागस्य भाष्यं २३० पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

इन्द्रो वृत्राय वज्रमुदयच्छत् । स यत्र यत्र पराक्रमत
(९) । तन्नाध्रियत । स पूतीकस्तम्बे पराक्रमत । सोऽ-
ध्रियत । सोऽब्रवीत् । ऊर्तिं वै मे धा इति । तदूतीका-
मूर्तीकत्वम् । यदूतीका भवन्ति । यज्ञायैवोर्तिं दधति (१४) ।

अग्निजा असि प्रजापते रेत इत्याह । य एव स्तः
पशून्माविशत् (१०) । तमेवावरुन्धे (२५) ।

पञ्चैते संमारा भवन्ति । पाङ्क्तो यज्ञः । यावानेव
यज्ञः । तस्य शिरः संभरति (२६) ।

यदग्राम्याणीं पशूनां चर्षणा संभरेत् । ग्राम्यान्प-
शूञ्छुचाऽर्पयेत् । कृष्णाजिनेन संभरति । आरण्यान्नेव
पशूञ्छुचाऽर्पयति । तस्मात्समावत्पशूनां प्रजायमाना-
नाम् (११) । आरण्याः पञ्चवः कनीयः सः ।
शुचा हृताः (२७) ।

लोमतः संभरति । अतो ह्यस्य मध्यम् (२८) ।
परिशुष्णाऽऽर्पयन्ति । रक्षसामपहत्यै । बहवो हरन्ति ।
अपचितिमेवास्मिन्दधति । उद्धृते सिकतोपोमे परिश्रिते
निर्दधति श्रान्त्यै (२९) ।

मदन्तीभिरुपसृजति (१२) । तेज एवास्मिन्द-
धाति (३०) ।

मधु त्वा मधुला करोत्वित्याह । अस्मैवास्मिन्तेजो
दधाति (३१) ।

२४ चतुर्विंशतितमविभागस्य भाष्यं २३० पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२५ पञ्चविंशतितमविभागस्य भाष्यं २३१ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२६ षड्विंशतितमविभागस्य भाष्यं २३१ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२७ सप्तविंशतितमविभागस्य भाष्यं २३२ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२८ अष्टाविंशतितमविभागस्य भाष्यं २३२ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२९ एकोनविंशतितमविभागस्य भाष्यं २३२ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३० त्रिंशत्तमविभागस्य भाष्यं २३३ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३१ एकत्रिंशत्तमविभागस्य भाष्यं २३३ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

यद्वाग्याणां पात्राणां कपालैः सःसृजते । ग्राम्याणि
 पात्राणि शुचाऽर्पयेत् । अर्मकपालैः सःसृजति । एतानि
 वा अनुपजीवनीयानि । तान्येव शुचाऽर्पयति (३२) ।
 शर्कराभिः सःसृजति धृत्यै । अथो शंत्वाय (३३) ।
 अजलोमैः सःसृजति । एषा वा अग्नेः प्रिया तनूः ।
 यदजा । प्रिययैवेनं तनुवा सःसृजति । अथो तेजसा (३४) ।
 कृष्णाजिनस्य लोमभिः सःसृजति । यज्ञो वै कृष्णा
 जिनम् । यज्ञैव यज्ञः सःसृजति (३५) । (३६) ।
 याज्यायै न जुहुयादविशद्वेणुः शान्त्यै पङ्क्तिराधसमित्याह
 हरति दिहन्ति पराक्रमताऽऽविशत्प्रजायमानानां
 सृजति शंत्वायाष्टौ च ॥
 इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके पञ्चमप्रपाठके
 द्वितीयोऽनुवाकः ॥ २ ॥

अथ पञ्चमे तृतीयोऽनुवाकः ।

परिश्रिते करोति । ब्रह्मवर्चसस्य परिगृहीत्यै (१) ।
 न कुर्वन्नभिप्राण्यात् । यत्कुर्वन्नभिप्राण्यात् । प्राणाञ्छु-
 चाऽर्पयेत् । अपहाय प्राणिति । प्राणानां गोपीथाय (२) ।
 न प्रवर्ग्य चाऽऽदित्यं चान्तेरेयात् । यदन्तेरेयात् ।
 दुश्चर्मा स्यात् (१) । तस्मान्नान्तरायम् । आत्मनो
 गोपीथाय (३) ।

३२ द्वात्रिंशत्तमविभागस्य भाष्यं २३३ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३३ त्रयस्त्रिंशत्तमविभागस्य भाष्यं २३३ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३४ चतुस्त्रिंशत्तमविभागस्य भाष्यं २३४ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३५ पञ्चात्रिंशत्तमविभागस्य भाष्यं २३४ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

१ प्रथमविभागस्य भाष्यं २३४ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२ द्वितीयविभागस्य भाष्यं २३४ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३ तृतीयविभागस्य भाष्यं २३५ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

वेणुना करोति । तेजो वै वेणुः । तेजः प्रवर्ग्यः ।

तेजसैव तेजः समर्धयति (४) ।

मखस्य शिरोऽसीत्याह । यज्ञो वै मखः । तस्यैतच्छिरः ।

यत्प्रवर्ग्यः (२) । तस्मादेवमाह (५) ।

यज्ञस्य पदे स्थ इत्याह । यज्ञस्य ह्येते पदे । अथो
प्रतिष्ठित्यै (६) ।

गायत्रेण त्वा छन्दसा करोमीत्याह । छन्दोभिरेवैनं
करोति (७) ।

त्र्युद्धि करोति । त्रयं इमे लोकाः । एषां लोकाना-
माप्त्यै (८) ।

छन्दोभिः करोति (३) । वीर्यं वै छन्दार्थसि । वीर्ये-
णैवैनं करोति (९) ।

यजुषा विलं करोति व्यावृत्त्यै (१०) ।

इयन्तं करोति । प्रजापतिना यज्ञमुखेन संमितम् (११) ।

इयन्तं करोति । यज्ञपरुषा संमितम् (१२) ।

इयन्तं करोति । एतावद्वै पुरुषं वीर्यम् । वीर्यसं-

मितम् (४) (१३) ।

अपरिमितं करोति । अपरिमितस्यात्ररुद्ध्यै (१४) ।

४ चतुर्थविभागस्य भाष्यं २३५ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

५ पञ्चमविभागस्य भाष्यं २३५ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

६ षष्ठविभागस्य भाष्यं २३५ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

७ सप्तमविभागस्य भाष्यं २३६ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

८ अष्टमविभागस्य भाष्यं २३६ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

९ नवमविभागस्य भाष्यं २३६ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

१० दशमविभागस्य भाष्यं २३७ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

११ एकादशविभागस्य भाष्यं २३७ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

१२ द्वादशविभागस्य भाष्यं २३७ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

१३ त्रयोदशविभागस्य भाष्यं २३७ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

१४ चतुर्दशविभागस्य भाष्यं २३७ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

परिग्रीवं करोति धृत्यै (१९) ।

सूर्यस्य हरसा श्रायेत्याह । यथा यजुरेवैतत् (१६) ।

अश्वशकेन धूपयति । प्राजापत्यो वा अश्वः सयो-
नित्वाय (१७) ।

वृष्णो अश्वस्य निष्पदसीत्याह । असौ वा आदि-
त्यो वृषाश्वः । तस्य छन्दाशंसि निष्पत् (१८) ।
छन्दोभिरेवैनं धूपयति (१८) ।

अचिषे त्वा शोचिषे त्वेत्याह । तेज एवास्मिन्द-
धाति (१९) ।

वारुणोऽभीर्द्धः । मैत्रियोपैति शान्त्यै (२०) ।

सिद्धयै त्वेत्याह । यथा यजुरेवैतत् (२१) ।

देवस्त्वा सवितोद्वपत्वित्याह । सवितुप्रसूत एवैनं
ब्रह्मणा देवताभिरुद्वपति (२२) ।

अपद्यमानः पृथिव्यामाशा दिश आपृणेत्याह (६) ।
तस्मादग्निः सर्वा दिशोऽनुविभाति (२३) ।

उत्तिष्ठ बृहन्भवोर्ध्वस्तिष्ठ ध्रुवस्त्वमित्याह प्रति-
ष्ठित्यै (२४) ।

ईश्वरो वा एषोऽन्धो भवितोः । यः प्रवर्ग्यमन्वी-

१९ पञ्चदशविभागस्य भाष्यं २३८ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

१६ षोडशविभागस्य भाष्यं २३८ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

१७ सप्तदशविभागस्य भाष्यं २३९ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

१८ अष्टादशविभागस्य भाष्यं २३९ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

१९ एकोनविंशतितमविभागस्य भाष्यं २३९ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२० विंशतितमविभागस्य भाष्यं २४० पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२१ एकविंशतितमविभागस्य भाष्यं २४० पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२२ द्वाविंशतितमविभागस्य भाष्यं २४० पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२३ त्रयोविंशतितमविभागस्य भाष्यं २४१ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२४ चतुर्विंशतितमविभागस्य भाष्यं २४१ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

क्षते । सूर्यस्य त्वा चक्षुषाऽन्वीक्ष इत्याह । चक्षुषो गोपीथार्य (२९) ।

ऋजवे त्वा साधवे त्वा सुक्षित्यै त्वा भूत्यै त्वेत्याह । इयं वा ऋजुः । अन्तरिक्षं साधु । असौ सुक्षितिः (७) । दिशो भूतिः । इमानेवासमं लोकान्कल्पयति । अथो प्रतिष्ठित्यै (२६) ।

इदमहममुमांमुष्यायणं विशा पशुभिर्ब्रह्मवर्चसेन पर्यु-
हामीत्याह । विशैवेनं पशुभिर्ब्रह्मवर्चसेन पर्युहति (२७) ।

विशेति राजन्यस्य द्यूयात् । विशैवेनं पर्युहति ।
पशुभिरिति वैश्यस्य । पशुभिरेवेनं पर्युहति (२८) ।

असुर्ये पात्रनाच्छृणम् (८) । आच्छृणत्ति । देव-
त्राऽकः (२९) ।

अजक्षीरेणाऽऽच्छृणत्ति । परमं वा एतत्पयः । यद-
जक्षीरम् । परमेणैवेनं पयसाऽऽच्छृणत्ति (३०) ।

यजुषा व्यावृत्त्यै (३१) ।

छन्दाभिराच्छृणत्ति । छन्दाभिर्वा एष क्रियते ।
छन्दाभिरेव छन्दाऽस्याच्छृणत्ति (३२) ।

छृन्धि वाचमित्याह । वाचमेवावरुन्धे । छृन्ध्यूर्जमि-
त्याह । ऊर्जमेवावरुन्धे । छृन्धि हविरित्याह । हविरे-
वाकः (३३) ।

२९ पञ्चविंशतितमविभागस्य भाष्यं २४१ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२६ षड्विंशतितमविभागस्य भाष्यं २४२ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२७ सप्तविंशतितमविभागस्य भाष्यं २४२ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२८ अष्टाविंशतितमविभागस्य भाष्यं २४२ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२९ एकोनविंशतितमविभागस्य भाष्यं २४३ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३० त्रिंशत्तमविभागस्य भाष्यं २४३ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३१ एकत्रिंशत्तमविभागस्य भाष्यं २४३ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३२ द्वात्रिंशत्तमविभागस्य भाष्यं २४३ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३३ त्रयस्त्रिंशत्तमविभागस्य भाष्यं २४३ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

देव पुनश्चर सध्यासं त्वेत्याह । यथा यजुरेवैतत्
 (९) (३४) ।
 स्याद्यत्प्रवर्ग्यच्छन्दोभिः करोति वीर्यसंमितं छन्दांसि निष्पत्पृणे-
 त्याह सुक्षितिरनाच्छृणुं छन्दां स्याच्छृणुत्यष्टौ च ॥
 इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके पञ्चमप्रपाठके
 तृतीयोऽनुवाकः ॥ ३ ॥

अथ पञ्चमे चतुर्थोऽनुवाकः ।

ब्रह्मन्प्रचरिष्यामो होतर्धर्ममभिष्टुहीत्याह । एष वा
 एतर्हि बृहस्पतिः । यद्ब्रह्मा । तस्मा एव प्रतिप्रोच्य
 प्रचरति । आत्मनोऽनात्त्यै (१) ।
 यमार्थं त्वा मखाय त्वेत्याह । एता वा एतस्य
 देवताः । ताभिरेवैनं समर्थयति (२) ।
 मदन्तीभिः प्रोक्षति । तेज एवास्मिन्दधाति (१) (३) ।
 अभिपूर्वं प्रोक्षति । अभिपूर्वमेवास्मिन्तेजो दधाति (४) ।
 त्रिः प्रोक्षति । त्र्यावृद्धि यज्ञः । अथो मेध्यत्वार्यं (५) ।
 होताऽन्वाह । रक्षंसामपहत्यै (६) ।
 अनवानम् । प्राणानां संतत्यै (७) ।
 त्रिष्टुभः सतीर्गायत्रीरिवान्वाह (८) । गायत्रो हि
 प्राणः । प्राणमेव यजमाने दधाति (८) ।

३४ चतुस्त्रिंशत्तमविभागस्य भाष्यं २४४ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

१ प्रथमविभागस्य भाष्यं २४६ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२ द्वितीयविभागस्य भाष्यं २४६ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३ तृतीयविभागस्य भाष्यं २४६ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

४ चतुर्थविभागस्य भाष्यं २४६ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

५ पञ्चमविभागस्य भाष्यं २४७ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

६ षष्ठविभागस्य भाष्यं २४७ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

७ सप्तमविभागस्य भाष्यं २४७ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

८ अष्टमविभागस्य भाष्यं २४७ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

संततमन्वाह । प्राणानामन्नाद्यस्य संतत्यै । अथो
रक्षसामर्पहत्यै (९) ।

यत्परिमिता अनुष्णयात् । परिमितमव्रुन्धीत । अप-
रिमिता अन्वाह । अपरिमितस्याव्रुद्धयै (१०) ।

शिरो वा एतद्यज्ञस्य (३) । यत्प्रवर्ग्यः । ऊर्जमुज्जाः ।
यन्मौज्जो वेदो भवति । ऊर्जैव यज्ञस्य शिरः समर्थ-
यति (११) ।

प्राणाहुतीर्जुहोति । प्राणानेव यजमाने दधाति (१२)
सप्त जुहोति । सप्त वै शीर्षण्याः प्राणाः । प्राणानेवा-
स्मिन्दधाति (१३) ।

देवस्त्वा सविता मध्वाऽनक्तिवत्याह (४) । तेजसै-
वैनमनक्ति (१४) ।

पृथिवीं तपसस्त्रायस्वेति हिरण्यमुपास्यति । अस्या
अनतिदाहाय (१५) ।

शिरो वा एतद्यज्ञस्य । यत्प्रवर्ग्यः । अग्निः सर्वा
देवताः । प्रलवानादीप्योपास्यति । देवतास्त्रेव यज्ञस्य
शिरः प्रतिदधाति (१६) ।

अप्रतिशीर्णाग्रं भवति । एतद्ब्रह्मिर्होषः (५) । (१७) ।

अचिरसि शोचिरसीत्याह । तेज एवास्मिन्नह्नवर्चसं
दधाति (१८) ।

९ नवमविभागस्य भाष्यं २४७ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

१० दशमविभागस्य भाष्यं २४८ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

११ एकादशविभागस्य भाष्यं २४८ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

१२ द्वादशविभागस्य भाष्यं २४८ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

१३ त्रयोदशविभागस्य भाष्यं २४९ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

१४ चतुर्दशविभागस्य भाष्यं २४९ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

१५ पञ्चदशविभागस्य भाष्यं २४९ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

१६ षोडशविभागस्य भाष्यं २४९ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

१७ सप्तदशविभागस्य भाष्यं २५० पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

१८ अष्टादशविभागस्य भाष्यं २५० पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

स॒सीदस्व॑ म॒हा॒असी॑त्याह । म॒हान्धो॑षः (१९) ।

ब्र॒ह्म॒वादि॑नो॒ वद॑न्ति । ए॒ते वा॒व त ऋ॒त्विजः॑ ।

ये द॑र्श॒पूर्ण॑मा॒सयोः॑ । अथ॑ क॒था हो॒ता यज॑मानायाऽऽ-

शिषो॒ नाऽऽशा॑स्त॒ इति॑ । पु॒रस्ता॑दा॒शीः खलु॑ वा अ॒न्यो

य॒ज्ञः । उ॒परि॑ष्ठादा॒शीर॑न्यः (६) (२०) ।

अ॒नाधृ॑ष्या पु॒रस्ता॑दिति॒ यदे॒तानि॒ यजू॑ष्याह ।

शी॒र्षत॑ ए॒व य॒ज्ञस्य॑ यज॑मान आ॒शिषो॑ऽध॒रुन्धे (२१) ।

आ॒र्युः पु॒रस्ता॑दाह । प्र॒जां द॑क्षि॒णतः॑ । प्रा॒णं प॑श्चात् ।

श्रो॒त्रमु॑त्त॒रतः॑ । वि॒धृति॑मु॒परि॑ष्ठात् । प्रा॒णाने॒वास्मै॑ स॒मीचो॑

द॒धाति॑ (२२) ।

ई॒श्वरो॑ वा ए॒ष दि॒शोऽनु॑न्म॒दितोः॑ । यं दि॒शोऽनु॑-

व्या॒स्थाप॑यन्ति (७) । म॒नो॒र॒श्वाऽसि॑ भूरि॒पुत्रे॑ती॒माम॑-

भि॒मृश॑ति । इ॒यं वै म॒नो॒र॒श्वा भूरि॑पु॒त्रा । अ॒स्यामे॒व

प्रति॑तिष्ठत्यनु॒न्मादा॑य (२३) ।

सु॒प॒सदा॑ मे भू॒या मा मां हि॒सीरि॑त्याहाहि॒ः-

सायै॑ (२४) ।

चि॒तः स्थ॑ परि॒चित॑ इत्याह । अ॒प॒चि॒तिमे॒वास्मि॑न्द॒-

धाति॑ (२५) ।

शि॒रो वा ए॒तद्य॒ज्ञस्य॑ । यत्प्र॒वर्ग्यः॑ । अ॒सौ खलु॑ वा

आ॒दित्यः॑ प्र॒वर्ग्यः॑ । तस्य॑ म॒रुतो॑ र॒श्मयः॑ (८) । स्वाहा॑

म॒रुद्भिः॑ परि॒श्रय॑स्वेत्याह । अ॒मुमे॒वाऽऽदि॒त्य॒रश्मि॑भिः

१९ एकोनविंशविभागस्य भाष्यं २९० पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२० विंशतितमविभागस्य भाष्यं २९१ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२१ एकविंशतितमविभागस्य भाष्यं २९२ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२२ द्वाविंशतितमविभागस्य भाष्यं २९२ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२३ त्रयोविंशविभागस्य भाष्यं २९३ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२४ चतुर्विंशविभागस्य भाष्यं २९३ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२५ पञ्चविंशविभागस्य भाष्यं २९४ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

पर्यूहति । तस्माद्सात्रादित्योऽमुष्मिँल्लोके रश्मिभिः
पर्यूढः । तस्माद्वाजा विशा पर्यूढः । तस्माद्ग्रामणीः
संजातैः पर्यूढः (२६) ।

अग्नेः सृष्टस्य यतः । विकङ्कतं भा आच्छत् । यदैक-
ङ्कताः परिधयो भवन्ति । भा एवावर्तुन्धे (२७) ।

द्वादश भवन्ति (९) । द्वादश मासाः संवत्सरः ।
संवत्सरमेवावर्तुन्धे (२८) ।

अस्ति त्रयोदशो मास इत्याहुः । यत्त्रयोदशः परि-
धिर्भवति । तेनैव त्रयोदशं मासमवर्तुन्धे (२९) ।

अन्तरिक्षस्यान्तर्धिःसीत्याहुः व्यावृत्त्यै (३०) ।

दिवं तपसस्त्रायस्वेत्युपरिष्ठाद्धिरण्यमधि निदधाति ।
अमुष्या अनन्तिदाहाय । अथो आभ्यामेवैनमुभयतः परि-
गृह्णाति (३१) ।

अहन्विमर्षि सायकानि धन्वेत्याहुः (१०) । स्तौत्ये-
वैनमेतत् (३२) ।

गायत्रमसि त्रैष्टुभमसि जागतमसीति धवित्राण्या-
दत्ते । छन्दोभिरेवैनान्यादत्ते (३३) ।

मधु मध्विति धूनोति । प्राणो वै मधु । प्राणमेव
यजमाने दधाति (३४) ।

२६ षड्विंशविभागस्य भाष्यं २९४ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२७ सप्तविंशविभागस्य भाष्यं २९५ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२८ अष्टाविंशविभागस्य भाष्यं २९६ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२९ एकोनविंशविभागस्य भाष्यं २९७ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३० त्रिंशविभागस्य भाष्यं २९८ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३१ एकत्रिंशविभागस्य भाष्यं २९९ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३२ द्वात्रिंशविभागस्य भाष्यं ३०० पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३३ त्रयस्त्रिंशविभागस्य भाष्यं ३०१ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३४ चतुस्त्रिंशविभागस्य भाष्यं ३०२ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

त्रिः परियन्ति । त्रिवृद्धि प्राणः (३९) ।

त्रिः परियन्ति । त्र्यावृद्धि यज्ञः (११) । अथो रक्ष-
सामर्पहत्यै (३६) ।

त्रिः पुनः परियन्ति । षट्संपद्यन्ते । षड्वा ऋतवः ।
ऋतुष्वेव प्रतितिष्ठन्ति (३७) ।

यो वै धर्मस्य प्रियां तनुवमाक्रामति । दुश्चर्मा वै स
भवति । एष ह वा अस्य प्रियां तनुवमाक्रामति । यस्त्रिः
परीत्य चतुर्थं पर्येति । एत ह वा अस्योग्रदेवो राज-
निराचक्राम (१२) । ततो वै स दुश्चर्माऽभवत् ।
तस्मात्त्रिः परीत्य न चतुर्थं परीयात् । आत्मनो गोपी-
थार्यं (३८) ।

प्राणा वै धवित्राणि (३९) ।

अव्यतिषङ्गं धून्वन्ति । प्राणानामव्यतिषङ्गाय क्लृप्त्यै (४०) ।

विनिषद्य धून्वन्ति । दिक्ष्वेव प्रतितिष्ठन्ति (४१) ।

ऊर्ध्वं धून्वन्ति । सुवर्गस्य लोकस्य समष्ट्यै (४२) ।

सर्वतो धून्वन्ति । तस्मादयं सर्वतः पवते (१३) । (४३) ।

दधातीवान्वाह यज्ञस्याऽऽहैष उपरिष्ठादाशीरन्यो व्यास्थापयन्ति
रश्मयो भवन्ति धन्वेत्याह यज्ञश्चक्राम समष्ट्यै द्वे च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके पञ्चमप्रपाठके
चतुर्थोऽनुवाकः ॥ ४ ॥

३९ पञ्चत्रिंशविभागस्य भाष्यं २९८ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३६ षट्त्रिंशविभागस्य भाष्यं २९८ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३७ सप्तत्रिंशविभागस्य भाष्यं २९३ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३८ अष्टात्रिंशविभागस्य भाष्यं २९८ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३९ एकोनचत्वारिंशविभागस्य भाष्यं २९९ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

४० चत्वारिंशविभागस्य भाष्यं २९९ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

४१ एकचत्वारिंशविभागस्य भाष्यं २९९ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

४२ द्विचत्वारिंशविभागस्य भाष्यं २९९ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

४३ त्रिचत्वारिंशविभागस्य भाष्यं २९९ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

अथ पञ्चमे पञ्चमेऽनुवाकः ।

अग्निष्ठा वसुभिः पुरस्ताद्रोचयतु गायत्रेण छन्दसे-
त्याह । अग्निरेवैनं वसुभिः पुरस्ताद्रोचयति गायत्रेण
छन्दसा (१) ।

स मां रुचितो रोचयेत्याह । आशिषमेवैतामाशास्ते (२) ।

इन्द्रस्त्वा रुद्रैर्दक्षिणतो रोचयतु त्रैष्टुभेन छन्दसे-
त्याह । इन्द्र एवैनं रुद्रैर्दक्षिणतो रोचयति त्रैष्टुभेन
छन्दसा । स मां रुचितो रोचयेत्याह । आशिषमेवैतामा-
शास्ते । वरुणस्त्वाऽऽदित्यैः पश्चाद्रोचयतु जागतेन
छन्दसेत्याह । वरुण एवैनमादित्यैः पश्चाद्रोचयति
जागतेन छन्दसा (१) । स मां रुचितो रोचये-
त्याह । आशिषमेवैतामाशास्ते । द्युतानस्त्वा मारुतो
मरुद्भिरुत्तरतो रोचयत्वानुष्टुभेन छन्दसेत्याह ।
द्युतान एवैनं मारुतो मरुद्भिरुत्तरतो रोच-
यत्वानुष्टुभेन छन्दसा । स मां रुचितो
रोचयेत्याह । आशिषमेवैतामाशास्ते । बृहस्पतिस्त्वा
विश्वेदेवैरुपरिष्ठाद्रोचयतु पाङ्क्तेन छन्दसेत्याह । बृहस्पति-
रेवैनं विश्वेदेवैरुपरिष्ठाद्रोचयति पाङ्क्तेन छन्दसा । स मां
रुचितो रोचयेत्याह । आशिषमेवैतामाशास्ते (२) (३) ।

रोचितस्त्वं देव घर्म देवेष्वसीत्याह । रोचितो ह्येष
देवेषु । रोचिषीयाहं मनुष्येष्वित्याह । रोचंत एवैष
मनुष्येषु (४) ।

सम्राड् घर्म रुचितस्त्वं देवेष्वायुष्मास्तेजसी ब्रह्म-

१ प्रथमविभागस्य भाष्यं २६० पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२ द्वितीयविभागस्य भाष्यं २६० पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३ तृतीयविभागस्य भाष्यं २६१ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

४ चतुर्थविभागस्य भाष्यं २६१ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

वर्चस्यसीत्याह । रुचितो ह्येष देवेष्वायुष्मास्तेजस्वी
ब्रह्मवर्चसी । रुचितोऽहं मनुष्येष्वायुष्मास्तेजस्वी ब्रह्म
वर्चसी भूयासमित्याह । रुचित एवैष मनुष्येष्वायुष्मा-
स्तेजस्वी ब्रह्मवर्चसी भवति (५) ।

रुगसि रुचं मयि धेहि मयि रुगित्याह । आशिषमे-
वैतामाशास्ते (६) ।

तं यदेतैर्यजुर्भिरोचयित्वा । रुचितो घर्म इति प्रब्रू-
यात् । अरोचुकोऽध्वर्युः स्यात् । अरोचुको यजमानः ।
अथ यदेनमेतैर्यजुर्भा रोचयित्वा । रुचितो घर्म इति प्राह ।
रोचुकोऽध्वर्युर्भवति । रोचुको यजमानः (३) (७) ।

पश्चाद्रोचयति जागतेन छन्दसा स मा रुचितो रोचयेत्याहऽऽ

शिषमेवैतामाशास्ते शास्तेऽष्टौ च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके पञ्चमप्रपाठके
पञ्चमोऽनुवाकः ॥ ५ ॥

अथ पञ्चमे षष्ठोऽनुवाकः ।

शिरो वा एतद्यज्ञस्य । यत्प्रवर्ग्यः । ग्रीवा उपसदः ।
पुरस्तादुपसदा प्रवर्ग्य प्रवृणक्ति । ग्रीवास्वेव यज्ञस्य शिरः
प्रतिदधाति (१) ।

त्रिः प्रवृणक्ति । त्रय इमे लोकाः । एभ्य एव
लोकेभ्यो यज्ञस्य शिरोऽवरुन्धे (२) ।

५ पञ्चमविभागस्य भाष्यं २६२ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

६ षष्ठविभागस्य भाष्यं २६२ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

७ सप्तमविभागस्य भाष्यं २६३ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

१ प्रथमविभागस्य भाष्यं २६४ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२ द्वितीयविभागस्य भाष्यं २६४ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

षट् संपद्यन्ते । षड्वा ऋतवः (१) । ऋतुभ्य एव
यज्ञस्य शिरोऽव्रुन्धे (३) ।

द्वादशकृत्वः प्रवृणक्ति । द्वादश मासाः संवत्सरः ।
संवत्सरादेव यज्ञस्य शिरोऽव्रुन्धे (४) ।

चतुर्विंशतिः संपद्यन्ते । चतुर्विंशतिरर्धमासाः ।
अर्धमासेभ्य एव यज्ञस्य शिरोऽव्रुन्धे (५) ।

अथो खलु । सकृदेव प्रवृज्यः । एकं हि शिरः
(२) (६) ।

अग्निष्टोमे प्रवृणक्ति । एतावान्वै यज्ञः । यावानग्नि-
ष्टोमः । यावानेव यज्ञः । तस्य शिरः प्रतिदधाति (७) ।

नोक्थ्ये प्रवृञ्ज्यात् । प्रजा वै पशव उक्थानि ।
यदुक्थ्ये प्रवृञ्ज्यात् । प्रजां पशूनस्य निर्दहेत् (८) ।

विश्वजिति सर्वपृष्ठे प्रवृणक्ति (३) । पृष्ठानि वा
अच्युतं च्यावयन्ति । पृष्ठैरेवास्मा अच्युतं च्यावयित्वाऽ-
व्रुन्धे (९) ।

अपश्यं गोपामित्याह । प्राणो वै गोपाः । प्राणमेव
प्रजासु वियातयति (१०) ।

अपश्यं गोपामित्याह । असौ वा अदित्यो गोपाः ।
स हीमाः प्रजा गोपायति । तमेव प्रजानां गोप्सारं
कुरुते (११) ।

३ तृतीयविभागस्य भाष्यं २६५ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

४ चतुर्थविभागस्य भाष्यं २६५ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

५ पञ्चमविभागस्य भाष्यं २६५ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

६ षष्ठविभागस्य भाष्यं २६५ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

७ सप्तमविभागस्य भाष्यं २६६ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

८ अष्टमविभागस्य भाष्यं २६६ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

९ नवमविभागस्य भाष्यं २६६ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

१० दशमविभागस्य भाष्यं २६६ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

११ एकादशविभागस्य भाष्यं २६७ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

अनिपद्यमानमित्याह (४) । न ह्येष निपद्यते (१२) ।

आ च परा च पथिभिश्चरन्तमित्याह । आ च ह्येष परा च पथिभिश्चरति (१३) ।

स सध्रीचीः स विषूचीर्वसान इत्याह । सध्रीचीश्च ह्येष विषूचीश्च वसानः प्रजा अभिविपश्यति (१४) ।

आवरीवर्ति भुवनेष्वन्तरित्याह । आ ह्येष वरीवर्ति भुवनेष्वन्तः (१५) ।

अत्र प्रावीर्मधुमाध्वीभ्यां मधुमार्धूचीभ्यामित्याह । वासन्तिकावेवास्मा ऋतू कल्पयति (१६) ।

समग्निरग्निना गतेत्याह (५) ग्रैष्मावेवास्मा ऋतू कल्पयति (१७) ।

समग्निरग्निना गतेत्याह । अग्निर्ह्यैषोऽग्निना संगच्छते (१८) ।

स्वाहा समग्निस्तपसा गतेत्याह । पूर्वमेवोदितम् । उच्चरेणाभिगृणाति (१९) ।

धर्ता दिवो विभासि रजसः पृथिव्या इत्याह । वार्षिकावेवास्मा ऋतू कल्पयति (२०) ।

हृदे त्वा मनसे त्वेत्याह । शारदावेवास्मा ऋतू कल्पयति (६) (२१) ।

१२ द्वादशविभागस्य भाष्यं २६७ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

१३ त्रयोदशविभागस्य भाष्यं २६७ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

१४ चतुर्दशविभागस्य भाष्यं २६७ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

१५ पञ्चदशविभागस्य भाष्यं २६७ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

१६ षोडशविभागस्य भाष्यं २६८ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

१७ सप्तदशविभागस्य भाष्यं २६८ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

१८ अष्टादशविभागस्य भाष्यं २६८ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

१९ एकोनविंशविभागस्य भाष्यं २६९ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२० विंशतितमविभागस्य भाष्यं २६९ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२१ एकविंशतितमविभागस्य भाष्यं २७० पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

दि॒वि दे॒वेषु॒ हो॒त्रा य॒च्छे॒त्याह । हो॒त्राभिरे॒वेमा॒ल्लो॒का-
न्त्सं॒दधा॒ति (२२) ।

वि॒श्वासां॑ भु॒वां प॒तु इ॒त्याह । है॒मन्ति॒कावे॒वास्मा॑ क॒तु
क॒ल्पय॒ति (२३) ।

दे॒वश्रू॒स्त्वं दे॒व घ॒र्घ दे॒वान्पा॒ही॒त्याह । शै॒शिरा॒वे॒वास्मा॑
क॒तु क॒ल्पय॒ति (२४) ।

त॒पोजां॑ वा॒चम॒स्मे नि॒यच्छ॑ दे॒वायु॒वमि॒त्याह । या वै मे॒ध्या
वाक् । सा त॒पोजाः । तामे॒वाव॑रु॒न्धे (७) । (२५) ।

ग॒र्भो दे॒वाना॒मि॒त्याह । ग॒र्भो ह्ये॒ष दे॒वाना॑म् (२६) ।

पि॒ता म॒तीना॒मि॒त्याह । प्र॒जा वै म॒तयः॑ । तासा॑मे॒ष
ए॒व पि॒ता । यत्प्र॑व॒र्ग्यः । तस्मा॑दे॒वमा॑ह (२७) ।

प॒तिः प्र॒जाना॒मि॒त्याह । प॒तिर्ह्ये॒ष प्र॒जाना॑म् (२८) ।

म॒तिः क॒वीना॒मि॒त्याह (८) । म॒तिर्ह्ये॒ष क॒वीना॑म् (२९) ।

सं दे॒वो दे॒वेन॑ स॒वित्रा॑ऽय॒तिष्ठ॑ स॒ सूर्ये॑णारु॒क्ते॒त्याह ।

अमुं॑ चै॒वाऽऽदि॒त्यं प्र॑व॒र्ग्यं च॒ स॒ शा॒स्ति (३०) ।

आ॒युर्दा॑स्त्व॒मस्म॒भ्यं घ॒र्म व॒र्चो॒दा अ॒सी॒त्याह । आ॒शि-
ष॒मेवै॒तामा॑शा॒स्ते (३१) ।

पि॒ता नो॑ऽसि पि॒ता नो॑ वो॒धे॒त्याह । वो॒धय॑त्ये॒वैन॑म् (३२) ।

२२ द्वाविंशतितमविभागस्य भाष्यं २७० पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२३ त्रयोविंशविभागस्य भाष्यं २७० पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२४ चतुर्विंशविभागस्य भाष्यं २७० पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२५ पञ्चविंशतितमविभागस्य भाष्यं २७१ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२६ षड्विंशतितमविभागस्य भाष्यं २७१ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२७ सप्तविंशतितमविभागस्य भाष्यं २७१ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२८ अष्टाविंशतितमविभागस्य भाष्यं २७२ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२९ एकोनविंशतितमविभागस्य भाष्यं २७२ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३० त्रिंशत्तमविभागस्य भाष्यं २७२ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३१ एकत्रिंशत्तमविभागस्य भाष्यं २७२ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३२ द्वात्रिंशत्तमविभागस्य भाष्यं २७३ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

नवैतेऽवकाशा भवन्ति । पत्न्यै दशमः । नव वै पुरुषे
प्राणाः (९) नाभिर्दशमी । प्राणानेव यजमाने दधाति ।
अथो दशाक्षरा विराट् । अन्नं विराट् । विराजैवान्नाद्य-
मवरुन्धे (३३) ।

यज्ञस्य शिरोऽच्छिद्यत । तद्देवा होत्राभिः प्रत्यं दधुः ।
ऋत्विजोऽवेक्षन्ते । एता वै होत्राः । होत्राभिरेव यज्ञस्य
शिरः प्रतिदधाति (१०) (३४) ।

रुचितमवेक्षन्ते । रुचिताद्वै प्रजापतिः प्रजा असृजत ।
प्रजानां सृष्ट्यै (३५) ।

रुचितमवेक्षन्ते । रुचिताद्वै पर्जन्यो वर्षति । वर्षकः
पर्जन्यो भवति । सं प्रजा एधन्ते (३६) ।

रुचितमवेक्षन्ते । रुचितं वै ब्रह्मवर्चसम् । ब्रह्मवर्च-
सिनो भवन्ति (११) (३७) ।

अधीयन्तोऽवेक्षन्ते । सर्वमायुर्यन्ति (३८) ।

न पत्न्यवेक्षेत । यत्पत्न्यवेक्षेत प्रजायेत । प्रजां त्वस्यै
निर्देहेत् । यन्नावेक्षेत । न प्रजायेत । नास्यै प्रजां निर्दे-
हेत् । तिरस्कृत्य यजुर्वाचयति । प्रजायते । नास्यै प्रजां
निर्देहति (३९) ।

त्वष्टीमती ते सपेयेत्याह । सपाद्धि प्रजाः प्रजा-
यन्ते (१३) ४० ।

३३ त्रयस्त्रिंशत्तमविभागस्य भाष्यं २७४ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३४ चतुस्त्रिंशत्तमविभागस्य भाष्यं २७४ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३५ पञ्चत्रिंशत्तमविभागस्य भाष्यं २७५ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३६ षट्त्रिंशद्विभागस्य भाष्यं २७५ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३७ सप्तत्रिंशद्विभागस्य भाष्यं २७५ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३८ अष्टात्रिंशद्विभागस्य भाष्यं २७५ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३९ एकोनचत्वारिंशद्विभागस्य भाष्यं २७६ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

४० चत्वारिंशद्विभागस्य भाष्यं २७६ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

ऋतवो हि शिरः सर्वेष्टे प्रष्टेणक्त्यनिपद्यमानमित्याह गतेत्याह
 शारदावेवास्मां ऋतु कल्पयति रुन्धे कवीनामित्याह प्राणाः
 प्रतिदधाति भवन्ति वाचयति चत्वारि च ॥
 इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके पञ्चमप्रपाठके
 षष्ठोऽनुवाकः ॥ ६ ॥

अथ पञ्चमे सप्तमोऽनुवाकः ।

देवस्य त्वा सवितुः प्रसव इति रशनामादत्ते प्रसूत्यै ।
 अश्विनोर्बाहुभ्यामित्याह । अश्विनौ हि देवानामध्वर्यु
 आस्ताम् । पूष्णो हस्ताभ्यामित्याह यत्यै (१) ।

आददेऽदित्यै रास्नाऽसीत्याह यजुष्कृत्यै (२) ।
 इड एहदित एहि सरस्वत्येहीत्याह । एतानि वा
 अस्यै देवनामानि । देवनामैरेवैनामाह्वयति (३) ।

असावेह्यसावेह्यसावेहीत्याह । एतानि वा अस्यै मनु-
 ष्यनामानि (१) । मनुष्यनामैरेवैनामाह्वयति (४) ।
 षट्संपद्यन्ते । षड्वा ऋतवः । ऋतुभिरैवैनामाह्व-
 यति (५) ।

अदित्या उष्णीषमसीत्याह । यथा यजुरेव्रतत् (६) ।
 वायुरस्यैड इत्याह । वायुदेवत्यो वै वत्सः (७) ।

- १ प्रथमविभागस्य भाष्यं २७७ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।
- २ द्वितीयविभागस्य भाष्यं २७८ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।
- ३ तृतीयविभागस्य भाष्यं २७८ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।
- ४ चतुर्थविभागस्य भाष्यं २७८ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।
- ५ पञ्चमविभागस्य भाष्यं २७९ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।
- ६ षष्ठविभागस्य भाष्यं २७९ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।
- ७ सप्तमविभागस्य भाष्यं २७९ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

पूषा त्वोपावसृजत्वित्याह । पौष्णा वै देवतया पशवः
(२) । स्वयैवैनं देवतयोपावसृजति (८) ।

अश्विभ्यां प्रदापयेत्याह । अश्विनौ वै देवानां
भिषजौ । ताभ्यामेवास्मै भेषजं करोति (९) ।

यस्ते स्तनः शशय इत्याह । स्तौत्येवैनान् (१०) ।

उस्स घर्मः शिखोस्स घर्मं पाहि घर्माय शिखेत्याह ।

यथा ब्रूयादमुष्मै देहीति । तादृगेव तत् (११) ।

बृहस्पतिस्त्वोपसीदत्वित्याह (३) । ब्रह्म वै देवानां
बृहस्पतिः । ब्रह्मणैवैनान्मुपसीदति (१२) ।

दानवः स्थ परंव इत्याह । मेभ्यानेवैनान्करोति (१३) ।

विष्वग्वृतो लोहितेनेत्याह व्यावृत्त्यै (१४) ।

अश्विभ्यां पिन्वस्व सरस्वत्यै पिन्वस्व पूष्णे पिन्वस्व
बृहस्पतये पिन्वस्वेत्याह । एताभ्यो ह्येषा देवताभ्यः
पिन्वते (१५) ।

इन्द्राय पिन्वस्वेन्द्राय पिन्वस्वेत्याह । इन्द्रमेव भाग-

धेयेन समर्धयति (१६) ।

द्विरिन्द्रायेत्याह (४) । तस्मादिन्द्रो देवतानां भूयि-

ष्टुभाक्तमः (१७) ।

८ अष्टमविभागस्य भाष्यं २७९ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

९ नवमविभागस्य भाष्यं २७९ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

१० दशमविभागस्य भाष्यं २८० पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

११ एकादशविभागस्य भाष्यं २८० पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

१२ द्वादशविभागस्य भाष्यं २८१ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

१३ त्रयोदशविभागस्य भाष्यं २८१ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

१४ चतुर्दशविभागस्य भाष्यं २८१ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

१५ पञ्चदशविभागस्य भाष्यं २८१ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

१६ षोडशविभागस्य भाष्यं २८२ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

१७ सप्तदशविभागस्य भाष्यं २८२ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

गायत्रोऽसि त्रैष्टुभोऽसि जागतमसीति शफोपयमा-
नादत्ते । छन्दोभिरेवैनानादत्ते (१८) ।

सहोर्जो भागेनोपमेहीत्याह । ऊर्ज एवैनं भागमकः
(१९) ।

अश्विनौ वा एतद्यज्ञस्य शिरः प्रतिदधतावब्रूताम् ।
आवाभ्यामेव पूर्वाभ्यां वषट्क्रियाता इति । इन्द्राश्विना
मधुनः सारघस्येत्याह । अश्विभ्यामेव पूर्वाभ्यां वषट्-
करोति । अथो अश्विनविव भागधेयेन समर्धयति
(५), (२०) ।

घर्म पात वसवो यजता वडित्याह । वसूनेव भागधे-
येन समर्धयति (२१) ।

यद्वषट्कुर्यात् । यातयामाऽस्य वषट्कारः स्यात् । यज्ञ
वषट्कुर्यात् । रक्षाऽसि यज्ञः हन्युः । वडित्याह । परो-
क्षमेव वषट्करोति । नास्य यातयामा वषट्कारो भवति ।
न यज्ञः रक्षाऽसि घ्नन्ति (६) (२२) ।

स्वाहा त्वा सूर्यस्य रश्मये वृष्टिवनये जुहोमीत्याह ।
यो वा अस्य पुण्यो रश्मिः । स वृष्टिवनिः । तस्मा
एवैनं जुहोति (२३) ।

मधु हविरसीत्याह । स्वदयत्येवैनम् (२४) ।

सूर्यस्य तपस्तपेत्याह । यथा यजुरेवैतत् (२५) ।

१८ अष्टादशविभागस्य भाष्यं २८२ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

१९ एकोनविंशविभागस्य भाष्यं २८२ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२० विंशविभागस्य भाष्यं २८३ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२१ एकविंशविभागस्य भाष्यं २८३ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२२ द्वाविंशविभागस्य भाष्यं २८३ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२३ त्रयोविंशविभागस्य भाष्यं २८४ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२४ चतुर्विंशविभागस्य भाष्यं २८४ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२५ पञ्चविंशविभागस्य भाष्यं २८४ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

द्यावापृथिवीभ्यां त्वा परिगृह्णामीत्याह । द्यावापृ-
थिवीभ्यामेवैनं परिगृह्णाति (७). (२६) ।

अन्तरिक्षेण त्वोपयच्छामीत्याह । अन्तरिक्षेणैवैनमुप-
यच्छति । न वा एतं मनुष्यो भर्तुमर्हति (२७) ।

देवानां त्वा पितृणामनुमतो भर्तुः शकेयमित्याह ।
देवैरेवैनं पितृभिरनुमत आदत्ते (२८) ।

वि वा एनमेतदर्धयन्ति । यत्पश्चात्प्रवृज्यं पुरो
जुह्वति । तेजोऽसि तेजोऽनुमेहीत्याह । तेज एवास्मिन्द-
धाति (२९) ।

दिविस्पृज्या मां हिंसीरन्तरिक्षस्पृज्या मां हिंसीः
पृथिविस्पृज्या मां हिंसीरित्याहाहिंसायै (८), (३०) ।

सुवसि सुवर्मे यच्छ दिवं यच्छ दिवो मां पाही-
त्याह । आशिषमेवैतामाशस्ते (३१) ।

शिरो वा एतद्यज्ञस्य यत्प्रवर्ग्यः । आत्मा वायुः ।
उद्यत्यवातनामान्याह । आत्मन्नेव यज्ञस्य शिरः प्रतिद-
धाति (३२) ।

अनवानम् । प्राणानां संतत्यै (३३) ।

पश्चादऽऽह (९) । पाङ्क्तो यज्ञः । यावानेव यज्ञः ।
तस्य शिरः प्रतिदधाति (३४) ।

२६ षड्विंशविभागस्य भाष्यं २८९ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२७ सप्तविंशविभागस्य भाष्यं २८९ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२८ अष्टाविंशविभागस्य भाष्यं २८९ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२९ एकोनत्रिंशविभागस्य भाष्यं २८६ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३० त्रिंशविभागस्य भाष्यं २८६ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३१ एकत्रिंशविभागस्य भाष्यं २८६ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३२ द्वात्रिंशविभागस्य भाष्यं २८७ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३३ त्रयस्त्रिंशविभागस्य भाष्यं २८८ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३४ चतुस्त्रिंशविभागस्य भाष्यं २८८ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

अग्रये त्वा वसुमते स्वाहेत्याह । असौ वा आदि-
त्योऽग्निर्वसुमान् । तस्मा एवैनं जुहोति (३९) ।

सोमाय त्वा रुद्रवते स्वाहेत्याह । चन्द्रमा वै सोमो
रुद्रवान् । तस्मा एवैनं जुहोति । वरुणाय त्वाऽऽदित्य-
वते स्वाहेत्याह (१०) । अप्सु वै वरुण आदित्य-
वान् । तस्मा एवैनं जुहोति । बृहस्पतये त्वा विश्वदेव्या-
वते स्वाहेत्याह । ब्रह्म वै देवानां बृहस्पतिः । ब्रह्मण
एवैनं जुहोति (३६) ।

सवित्रे त्वर्भुमते विभुमते प्रभुमते वाजवते स्वाहेत्याह ।
संवत्सरो वै सवितर्भुमान् विभुमान् प्रभुमान् वाजवान् । तस्मा
एवैनं जुहोति (३७) ।

यमाय त्वाऽङ्गिरस्वते पितृमते स्वाहेत्याह । प्राणो
वै यमोऽङ्गिरस्वान् पितृमान् (११) तस्मा एवैनं
जुहोति (३८) ।

एताभ्य एवैनं देवताभ्यो जुहोति (३९) ।

दश संपद्यन्ते । दशक्षरा विराट् । अन्नं विराट् ।

विराजैवाज्ञायमवसुन्धे (४०) ।

रौहिणाभ्यां वै देवाः सुवर्गं लोकमायन् । तद्रौहिणयो
रौहिणत्वम् । यद्रौहिणौ भवतः । रौहिणाभ्यामेव तद्य-
जमानः सुवर्गं लोकमेति (४१) ।

अहज्योतिः केतुना जुषताः सुज्योतिर्ज्योतिषाः

३९ पञ्चत्रिंशविभागस्य भाष्यं २८८ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३६ षट्त्रिंशविभागस्य भाष्यं २८८ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३७ सप्तत्रिंशविभागस्य भाष्यं २८८ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३८ अष्टत्रिंशविभागस्य भाष्यं २८८ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३९ एकोनचत्वारिंशविभागस्य भाष्यं २८८ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

४० चत्वारिंशविभागस्य भाष्यं २८९ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

४१ एकचत्वारिंशविभागस्य भाष्यं २८९ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

स्वाहा रात्रिज्योतिः केतुना जुपता ५ सुज्योतिर्ज्योतिर्वा ५
स्वाहेत्याह । आदित्यमेव तदमुष्मिँल्लोकेऽह्ना परस्ताद्वा-
भार । रात्रिया अवस्तात् । तस्मादसावादित्योऽमुष्मि-
ँल्लोकेऽहोरात्राभ्यां धृतः (१२), (४२) ॥

मनुष्यनामानि पशवः सीदत्वित्याहेन्द्रायेत्याहार्धयन्ति घ्नन्ति
गृह्णात्यहिंसायै पञ्चाऽऽहाऽऽदित्यवते स्वाहेत्याह
पितृमानेति चत्वारि च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके पञ्चमप्रपाठके
सप्तमोऽनुवाकः ॥ ७ ॥

अथ पञ्चमोऽष्टमोऽनुवाकः ।

विश्वा आशां दक्षिणसदित्याह । विश्वानेव देवान्भी-
णाति । अथो दुरिष्ठ्या एवैनं पाति (१) ।

विश्वान्देवान्याहिहेत्याह । विश्वानेव देवान्भागधेयेन
समर्धयति (२) ।

स्वाहाकृतस्य घर्मस्य मघोः पिवतमश्विनेत्याह ।
अश्विनावेव भागधेयेन समर्धयति (३) ।

स्वाहाऽग्नये यज्ञियाय शं यजुर्भिरित्याह । अभ्येवैनं
ारयति । अथो हविरेवाकः (१), (४) ।

अश्विना घर्म पात ५ हार्दिवानमहर्दिवाभिरूतिभिरि-
त्याह । अश्विनावेव भागधेयेन समर्धयति । (५) ।

४२ द्विचत्वारिंशविभागस्य भाष्यं २८९ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

१ प्रथमविभागस्य भाष्यं २९० पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२ द्वितीयविभागस्य भाष्यं २९० पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३ तृतीयविभागस्य भाष्यं २९० पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

४ चतुर्थविभागस्य भाष्यं २९० पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

५ पञ्चमविभागस्य भाष्यं २९१ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

अनु वां द्यावापृथिवी मंसातामित्याहानुमत्यै (१) ।
 स्वाहेन्द्राय स्वाहेन्द्रावडित्याह । इन्द्राय हि पुरो हूयते
 (७) ।

आश्राव्याऽऽह घर्मस्य यजेति । वर्षदृक्ते जुहोति ।
 रक्षंसामर्पहत्यै । अनुयजति स्वगाकृत्यै (८) ।
 घर्ममपातमश्विनेत्याह (२) । पूर्वमेवोदितम् । उत्त-
 रेणाभिगृणाति (९) ।

अनु वां द्यावापृथिवी अंसातामित्याहानुमत्यै (१०) ।
 तं प्राच्यं यथावण्णमो दिवे नमः पृथिव्या इत्याह ।
 यथा यजुरैवैतत् ॥ (११) ।

दिवि धा इमं यज्ञं यज्ञमिमं दिवि धा इत्याह । सुवर्ग-
 मेवैनं लोकं गमयति (१२) ।

दिवं गच्छान्तरिक्षं गच्छ पृथिवीं गच्छेत्याह । एष्वे-
 वैनं लोकेषु प्रतिष्ठापयति (१३) ।

पञ्च प्रदिशो गच्छेत्याह (३) । दिक्ष्वेवैनं प्रतिष्ठा-
 पयति । देवन्धर्मपान्गच्छ पितृन्धर्मपान्गच्छेत्याह । उभ-
 येष्वेवैनं प्रतिष्ठापयति (१४) ।

यत्पिबन्ते । वर्षुकः पर्जन्यो भवति । तस्मात्पिबन्-
 मानः पुण्यः (१५) ।

६ षष्ठविभागस्य भाष्यं २९१ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

७ सप्तमविभागस्य भाष्यं २९१ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

८ अष्टमविभागस्य भाष्यं २९१ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

९ नवमविभागस्य भाष्यं २९२ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

१० दशमविभागस्य भाष्यं २९३ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

११ एकादशविभागस्य भाष्यं २९३ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

१२ द्वादशविभागस्य भाष्यं २९३ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

१३ त्रयोदशविभागस्य भाष्यं २९३ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

१४ चतुर्दशविभागस्य भाष्यं २९३ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

१५ पञ्चदशविभागस्य भाष्यं २९४ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

यत्प्राङ्पिन्वते । तद्देवानाम् । यद्दक्षिणा । तत्पितृ-
णाम् (४) । यत्प्रत्यक् । तन्मनुष्याणाम् । यदुदक् ।
तद्दुद्राणाम् (१६) ।

प्राञ्चमुदञ्चं पिन्वयति । देवत्राऽकः (१७) ।

अथो खलु । सर्वा अनु दिशः पिन्वयति । सर्वा
दिशः समेधन्ते (१८) ।

अन्तःपरिधिं पिन्वयति (५) । तेजसोऽस्कन्दाय
(१९) ।

इषे पीपिहूर्जे पीपिहीत्याह । इषमेवोर्जे यजमाने दधाति
(२०) ।

यजमानाय पीपिहीत्याह । यजमानायैवैतामाशिषमा-
शास्ते (२१) ।

मह्यं ज्यैष्ठ्याय पीपिहीत्याह । आत्मन एवैतामाशिष-
माशास्ते (२२) ।

त्विष्यै त्वा शुम्भ्राय त्वेन्द्रियाय त्वा भूत्यै त्वेत्याह ।
यथा यजुरेवैतत् (२३) ।

धर्माऽसि सुधर्मा मे न्यस्मे ब्रह्माणि धारयेत्याह
(६) । ब्रह्मन्नेवैनं प्रतिष्ठापयति (२४) ।

नेत्त्वा वार्तः स्कन्दयादिति (२५) ।

१६ षोडशविभागस्य भाष्यं २९४ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

१७ सप्तदशविभागस्य भाष्यं २९४ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

१८ अष्टादशविभागस्य भाष्यं २९४ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

१९ एकोनविंशविभागस्य भाष्यं २९४ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२० विंशविभागस्य भाष्यं २९५ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२१ एकविंशविभागस्य भाष्यं २९५ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२२ द्वाविंशविभागस्य भाष्यं २९५ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२३ त्रयोविंशविभागस्य भाष्यं २९५ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२४ चतुर्विंशविभागस्य भाष्यं २९६ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२५ पञ्चविंशविभागस्य भाष्यं २९६ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

यद्यभिचरेत् । अमुष्य त्वा प्राणे सादयाम्यमुना सह
निरर्थं गच्छेति ब्रूयाद्यं द्विष्यात् । यमेव द्वेष्टि । तेनैनं
सह निरर्थं गमयति (२६) ।

पूष्णे शरसे स्वाहेत्याह । या एव देवता हुतभागाः ।
ताभ्यं एवैनं जुहोति (२७) ।

ग्रावभ्यः स्वाहेत्याह । या एवान्तरिक्षे वाचः (७) ।
ताभ्यं एवैनं जुहोति (२८) ।

प्रतिरेभ्यः स्वाहेत्याह । प्राणा वै देवाः प्रतिराः ।
तेभ्यं एवैनं जुहोति (२९) ।

द्यावापृथिवीभ्यां स्वाहेत्याह । द्यावापृथिवीभ्यां
मेवैनं जुहोति (३०) ।

पितृभ्यो घर्मपेभ्यः स्वाहेत्याह । ये वै यज्वानः ।
ते पितरो घर्मपाः । तेभ्यं एवैनं जुहोति (८), (३१) ।

रुद्राय रुद्रहोत्रे स्वाहेत्याह । रुद्रमेव भागधेयेन सम-
र्धयति (३२) ।

सर्वतः समनक्ति । सर्वत एव रुद्रं निरवदयते (३३) ।
उदञ्चं निरस्यति । एषा वै रुद्रस्य दिक् । स्यायामेव
दिशि रुद्रं निरवदयते (३४) ।

अप उपस्पृशति मेध्यत्वाय (३५) ।

२६ षड्विंशविभागस्य भाष्यं २९६ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२७ सप्तविंशविभागस्य भाष्यं २९७ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२८ अष्टाविंशविभागस्य भाष्यं २९७ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२९ एकोनत्रिंशविभागस्य भाष्यं २९७ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३० त्रिंशविभागस्य भाष्यं २९७ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३१ एकत्रिंशविभागस्य भाष्यं २९७ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३२ द्वात्रिंशविभागस्य भाष्यं २९८ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३३ त्रयस्त्रिंशविभागस्य भाष्यं २९८ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३४ चतुस्त्रिंशविभागस्य भाष्यं २९८ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३५ पञ्चत्रिंशविभागस्य भाष्यं २९८ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

नान्वीक्षेत् । यदन्वीक्षेत् (९) । चक्षुरस्य प्रययुक्^५
स्यात् । तस्मान्नान्वीक्ष्यः (३६) ।

अपीपरो माऽहो रात्रिये मा पाहोषा ते अग्ने समित्तया
समिध्यस्वाऽऽयुर्मे दा वर्चसा माऽऽञ्जीरित्याह । आयुः
रेवास्मिन्वर्चो दधाति । अपीपरो मा रात्रिया अहो मा
पाहोषा ते अग्ने समित्तया समिध्यस्वाऽऽयुर्मे दा वर्चसा
माऽऽञ्जीरित्याह । आयुरेवास्मिन्वर्चो दधाति (३७) ।

अग्निज्योतिज्योतिरग्निः स्वाहा सूर्यो ज्योतिज्योतिः
सूर्यः स्वाहेत्याह । यथा यजुरेवैतत् (३८) ।

ब्रह्मवादिनो वदन्ति । होतव्यमग्निहोत्रां न होत-
व्यामिति (१०) । यद्यजुषा जुहुयात् । अथवापूर्व-
माहुती जुहुयात् । यन्न जुहुयात् । अग्निः पराभवेत् । भूः
स्वाहेत्येव होतव्यम् । यथापूर्वमाहुती जुहोति । नाग्निः
पराभवति (३९) ।

हुतः हविर्मधुं हविरित्याह । स्वदयत्येवैनम् (४०) ।

इन्द्रतमेऽग्रावित्याह (११) । प्राणो वा इन्द्रतमोऽग्निः ।
प्राण एवैनमिन्द्रतमेऽग्नौ जुहोति (४१) ।

पिता नोऽसि मा मां हिंसीरित्याहाहिंसायै । (४२) ।

अश्वार्यं ते देव घर्म मधुमतो वाज्रवतः पितुमत इत्याह ।
आश्वमेवैतामाशास्ते (४३) ।

३६ षड्विंशविभागस्य भाष्यं २९८ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३७ सप्तत्रिंशविभागस्य भाष्यं २९९ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३८ अष्टात्रिंशविभागस्य भाष्यं ३०० पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३९ एकोनचत्वारिंशविभागस्य भाष्यं ३०० पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

४० चत्वारिंशविभागस्य भाष्यं ३०१ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

४१ एकचत्वारिंशविभागस्य भाष्यं ३०१ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

४२ द्विचत्वारिंशविभागस्य भाष्यं ३०१ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

४३ त्रिचत्वारिंशविभागस्य भाष्यं ३०१ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

स्वधाविनोऽग्नीमहि त्वा मा मा हिंसीरित्याहाहिं५-
सायै (४४) ।

तेजसा वा एते व्यृध्यन्ते । ये प्रवर्गेण चरन्ति ।
प्राश्नन्ति । तेज एवात्मन्दधते (१२), (४५) ।

संवत्सरं न मांसमश्नीयात् । न रामामुपेयात् । न
मृन्मयेन पिबेत् । नास्यं राम उच्छिष्टं पिबेत् । तेज एव
तत्संश्रयति (४६) ।

देवासुराः संयंता आसन् । ते देवा विजयमुपयन्तः ।
विभ्राजि सौर्ये ब्रह्म संन्यदधत । यत्किंच दिवाकीर्त्यम् ।
तदेतेनैव व्रतेनागोपायत् । तस्मादेतद्व्रतं चार्यम् ।
तेजसो गोपीथार्य । तस्मादेतानि यजूंषि विभ्राजः
सौर्यस्येत्याहुः (४७) ।

स्वाहा त्वा सूर्यस्य रश्मिभ्य इति प्रातः सःसाद-
यति । स्वाहा त्वा नक्षत्रेभ्य इति सायम् । एता वा
एतस्य देवाः । ताभिरवैनं संमर्धयति (१३), (४८) ॥
अकरभ्विनेत्याह प्रदिशो गच्छेत्याह पितृणामन्तः परिधि पि-
न्ययति धारयेत्याह वाचो घर्मपास्तेभ्य एवैनं जुहोत्यन्वी-
क्षत होतव्या इमित्यग्नावित्याह दधतेऽगोपायत्स च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके पञ्चमप्रपाठकेऽ-
ष्टमोऽनुवाकः ॥ ८ ॥

४४ चतुश्चत्वारिंशविभागस्य भाष्यं ३०१ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

४५ पञ्चचत्वारिंशविभागस्य भाष्यं ३०१ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

४६ षट्चत्वारिंशविभागस्य भाष्यं ३०२ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

४७ सप्तचत्वारिंशविभागस्य भाष्यं ३०२ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

४८ अष्टाचत्वारिंशविभागस्य भाष्यं ३०३ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

अथ पञ्चमे नवमोऽनुवाकः ।

धर्म॒ या ते॑ दि॒वि शु॒गिति॑ ति॒स्र आहु॑तीर्जु॒होति॑ ।
छन्दे॑भिरे॒वास्यै॒भ्यो लो॒केभ्यः॑ शुच॒मव॑यजते (१) ।

इय॒त्यग्रे॑ जु॒होति॑ । अथे॒यत्यथे॑यति । त्रय॑ इमे लो॒काः ।
ए॒भ्य ए॒व लो॒केभ्यः॑ शुच॒मव॑यजते (२) ।

अनु॑ नोऽद्यानु॑मतिरित्या॒हानु॑मत्यै (३) ।
दि॒वस्त्वा॑ पर॒स्पाया॑ इत्या॒ह । दि॒व ए॒वेमा॑ल्लो॒का-
न्दा॑धार (४) ।

ब्र॒ह्मण॑स्त्वा पर॒स्पाया॑ इत्या॒ह (१) । ए॒ष्वे॒व लो॒केषु॑
प्र॒जा दा॑धार (५) ।

प्रा॒णस्य॑ त्वा पर॒स्पाया॑ इत्या॒ह । प्र॒जास्वे॒व प्रा॒णा-
न्दा॑धार (६) ।

शिरो॑ वा ए॒तद्य॑ज्ञस्य॑ । यत्प्र॒वर्ग्यः॑ । अ॒सौ खलु॑ वा
आ॒दित्यः॑ प्र॒वर्ग्यः॑ । तं यद्द॑क्षिणा प्र॒त्यञ्च॑मुद॒ञ्चमु॑द्रा॒सये॑त् ।
जि॒ह्वां य॑ज्ञस्य॒ शिरो॑ हरेत् । प्राञ्च॒मुद्रा॑सयति । पु॒रस्ता॑दे॒व
य॑ज्ञस्य॒ शिरः॑ प्रति॒दधा॑ति (२) । प्राञ्च॒मुद्रा॑सयति ।
तस्मा॑द॒सावा॑दित्यः पु॒रस्ता॑दुदेति (७) ।

श॒फोप॑य॒मान्ध॒वित्रा॑णि धृ॒ष्टी इत्य॑न्व॒वहर॑न्ति । सा॒त्मा-
नमे॒वैनं॑ स॒तनुं॑ करोति (८) ।

१ प्रथमविभागस्य भाष्यं ३०४ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२ द्वितीयविभागस्य भाष्यं ३०४ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३ तृतीयविभागस्य भाष्यं ३०५ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

४ चतुर्थविभागस्य भाष्यं ३०५ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

५ पञ्चमविभागस्य भाष्यं ३०६ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

६ षष्ठविभागस्य भाष्यं ३०६ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

७ सप्तमविभागस्य भाष्यं ३०६ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

८ अष्टमविभागस्य भाष्यं ३०६ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

सात्माऽमुष्मिँल्लोके भवति । य एवं वेद (९) ।

औदुम्बराणि भवन्ति । ऊर्वा उदुम्बरः । ऊर्जमेवा-

वरुन्धे (१०) ।

वर्त्मना वा अन्वित्य (३) । यज्ञः रक्षाक्षि

जिघांसन्ति । साम्ना प्रस्तोताऽन्ववैति । साम वै रक्षोहा ।

रक्षसामपंहत्यै (११) ।

त्रिर्निधनमुपैति । त्रय इमे लोकाः । एभ्य एव लोकेभ्यो

रक्षास्यपहन्ति (१२) ।

पुरुषः पुरुषो निधनमुपैति । पुरुषः पुरुषो हि रक्षस्त्री ।

रक्षसामपंहत्यै (४) (१३) ।

यत्पृथिव्यामुद्रासयेत् । पृथिवीः शुचाऽर्पयेत् । यदप्सु ।

अपः शुचाऽर्पयेत् । यदोषधीषु । ओषधीः शुचाऽर्पयेत् ।

यद्वनस्पतिषु । वनस्पतीञ्छुचाऽर्पयेत् । हिरण्यं निधायो-

द्रासयति । अमृतं वै हिरण्यम् (५) । अमृत एवैनं प्रति-

ष्ठापयति (१४) ।

बल्गुरसि शंयुधाया इति त्रिः परिषिञ्चन्पर्येति । त्रिवृद्धा

अग्निः । यावानेवाग्निः । तस्य शुचं शमयति (१५)

त्रिः पुनः पर्येति । षट्संपद्यन्ते । षड्वाः ऋतुवः । ऋतु-

भिरैवास्य शुचं शमयति (१६) ।

९ नवमविभागस्य भाष्यं ३०७ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

१० दशमविभागस्य भाष्यं ३०७ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

११ एकादशविभागस्य भाष्यं ३०७ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

१२ द्वादशविभागस्य भाष्यं ३०७ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

१३ त्रयोदशविभागस्य भाष्यं ३०८ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

१४ चतुर्दशविभागस्य भाष्यं ३०८ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

१५ पञ्चदशविभागस्य भाष्यं ३०८ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

१६ षोडशविभागस्य भाष्यं ३०९ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

चतुःस्रक्तिर्नाभिर्ऋतस्येत्याह (६) । इयं वा ऋतम् ।
 तस्या एष एव नाभिः । यत्प्रवर्गः । तस्मादेवमाह (१७) ।
 सदा विश्वायुरित्याह । सदा हीयम् (१८) ।
 अप द्वेषो अप ह्य इत्याह भ्रातृव्यापनुत्त्यै (१९) ।
 यमेतत्तेऽन्नमेतत्पुरीषमिति दध्ना मधुमिश्रेण पूरयति ।
 ऊर्वा अन्नाद्यं दधि । ऊर्जैर्वैनमन्नाद्येन समर्थ-
 यति (७) (२०) ।
 अनशनायुको भवति । य एवं वेद (२१) ।
 रन्तिर्नामासि दिव्यो गन्धर्व इत्याह । रूपमेवास्यैत-
 न्महिमान् २ रन्ति बन्धुतां व्याचष्टे (२२) ।
 समहमायुषा सं प्राणेनेत्याह । आशिषमेवैतामा-
 शास्ते (२३) ।
 व्यसौ योऽस्मान्द्वेष्टि यं च वयं द्विष्म इत्याह । अभि-
 चार एवास्यैषः (२४) ।
 अचिक्रदद्वृषा हरिरित्याह । वृषा ह्येषः (८) ।
 वृषा हरिः (२५) ।
 महान्मित्रो न दर्शत इत्याह । स्तौत्येवैनमेतत् (२६) ।
 चिदसि समुद्रयोनिरित्याह । स्वामेवैनं योनिं
 गमयति (२७) ।

-
- १७ सप्तदशविभागस्य भाष्यं ३०९ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।
 १८ अष्टादशविभागस्य भाष्यं ३०९ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।
 १९ एकोनविंशविभागस्य भाष्यं ३०९ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।
 २० विंशविभागस्य भाष्यं ३१० पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।
 २१ एकविंशविभागस्य भाष्यं ३१० पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।
 २२ द्वाविंशविभागस्य भाष्यं ३१० पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।
 २३ त्रयोविंशविभागस्य भाष्यं ३११ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।
 २४ चतुर्विंशविभागस्य भाष्यं ३११ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।
 २५ पञ्चविंशविभागस्य भाष्यं ३११ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।
 २६ षड्विंशविभागस्य भाष्यं ३१२ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।
 २७ सप्तविंशविभागस्य भाष्यं ३१२ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

नमस्ते अस्तु मा मां हिंसीरित्याहाहिंसायै (२८) ।

विश्वावसुः सोमगन्धर्वमित्याह । यदेवास्य क्रियमा-
णस्यान्तर्यामिन् । तदेवास्यैतेनाऽऽप्याययति (२९) ।

विश्वावसुरभि तन्नो गृणात्वित्याह (९) । पूर्वमेवो-
दितम् । उत्तरेणाभिगृणाति ॥ (३०) ।

धियो हिन्वानो धिय इन्नो अय्यदित्याह । ऋतूने-
वास्यै कल्पयति (३१) ।

माऽऽसां गन्धर्वो अमृतानि वोचदित्याह । प्राणा वा
अमृताः । प्राणानेवास्यै कल्पयति (३२) ।

एतत्त्वं देव घर्म देवो देवानुपांगा इत्याह । देवो शेष
सन्देवानुपैति (३३) ।

इदमहं मनुष्यो मनुष्यानित्याह (१०) । मनुष्यो
हि । एष सन्मनुष्यानुपैति (३४) ।

ईश्वरो वै प्रवर्ग्यमुद्रासयन् । प्रजां पशून्त्सोमपीथमनू-
द्वासः सोमपीथानुमेहि । सह प्रजया सह रायस्पोषणे-
त्याह । प्रजामेव पशून्त्सोमपीथमात्मन्धत्ते (३५) ।

सुमित्रा न आप ओषधयः सन्तिवत्याह । आशिर्षमे-
वैतामाशास्ते (३६) ।

२८ अष्टाविंशविभागस्य भाष्यं ३१२ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२९ एकोनत्रिंशविभागस्य भाष्यं ३१३ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३० त्रिंशविभागस्य भाष्यं ३१३ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३१ एकत्रिंशविभागस्य भाष्यं ३१४ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३२ द्वात्रिंशविभागस्य भाष्यं ३१४ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३३ त्रयस्त्रिंशविभागस्य भाष्यं ३१४ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३४ चतुस्त्रिंशविभागस्य भाष्यं ३१५ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३५ पञ्चत्रिंशविभागस्य भाष्यं ३१५ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३६ षट्त्रिंशविभागस्य भाष्यं ३१५ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

दुर्मित्रास्तस्मै भूयाभुर्योऽस्मान्द्वेष्टि यं च ययं द्विषम
इत्याह । अभिचार एवास्यैषः (३७) ।

प्र वा एषोऽस्माल्लोकाच्चयवते । यः प्रवर्ग्यमुद्रासयति ।
उदु त्यं चित्रमिति सौरीभ्यामृग्भ्यां पुनरेत्य गार्हपत्ये
जुहीति । अयं वै लोको गार्हपत्यः । अस्मिन्नेव लोके
प्रतिष्ठति । असौ खलु वा आदित्यः सुवर्गो लोकः ।
यत्सौरी भवतः । तेनैव सुवर्गाल्लोकाभ्येति (११) (३८) ॥
ब्रह्मणस्त्वा परस्पाया इत्याह दधात्यन्वित्यं रक्षस्वी रक्षसाम-
पहत्यै वै हिरण्यमाहार्थयति ह्येष गृणात्वित्याह
मनुष्यान्वित्याहास्यैषोऽष्टौ च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके पञ्चमप्रपाठके
नवमोऽनुवाकः ॥ ५ ॥

अथ पञ्चमे दशमोऽनुवाकः ।

प्रजापतिं वै देवाः शुक्रं पयोऽदुहन् । तदेभ्यो न
व्यभवत् । तदग्निर्व्यकरोत् । तानि शुक्रियाणि सामान्य-
भवन् । तेषां यो रसोऽत्यक्षरत् । तानि शुक्रयजूष्यभ-
वन् । शुक्रियाणां वा एतानि शुक्रियाणि । सामपयसं
वा एतयोरन्यत् । देवानामन्यत्पयः । यद्गोः पयः (१) ।
तत्साम्नः पयः । यद्जायै पयः । तद्देवानां पयः । तस्मा-
द्यत्रैतैर्यजुर्भिश्चरन्ति । तत्पयसा चरन्ति प्रजापतिमेव
तद्देवान्पयसाऽन्नाद्येन समर्धयन्ति (१) ।

३७ सप्तत्रिंशविभागस्य भाष्यं ३१६ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३८ अष्टात्रिंशविभागस्य भाष्यं ३१६ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

१ प्रथमविभागस्य भाष्यं ३१७ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

एष ह त्वै साक्षात्प्रवर्ग्यं भक्षयति । यस्यैवं विदुषः
प्रवर्ग्यः प्रवृज्यते (२) ।

उत्तरवेद्यामुद्वासयेत्तेजस्कामस्य । तेजो वा उत्तरवेदिः
(२) । तेजः प्रवर्ग्यः । तेजसैव तेजः समर्धयति (३) ।

उत्तरवेद्यामुद्वासयेदन्नकामस्य । शिरो वा एतद्यज्ञस्य ।
यत्प्रवर्ग्यः । मुखमुत्तरवेदिः । शीर्ष्णैव मुखं संदधात्य-
न्नाद्याय । अन्नाद एव भवति (४) ।

यत्र खलु वा एतमुद्वासितं वयांसि पर्यासते । परि
वै तां समां प्रजा वयांस्यस्यासते (३) । तस्मादुत्तरवे-
द्यामेवोद्वासयेत् । प्रजानां गोपीथाय (५) ।

पुरो वा पश्चाद्वोद्वासयेत् । पुरस्ताद्वा एतज्ज्योतिरु-
देति । तत्पश्चान्निम्नोचति । स्वामेवैनं योनिमनूद्वास-
यति (६) ।

अपां मध्य उद्वासयेत् । अपां वा एतन्मध्याज्ज्योति-
रजायत । ज्योतिः प्रवर्ग्यः । स्व एवैनं योनौ प्रतिष्ठाप-
यति (४) (७) ।

यं द्विष्यात् । यत्र स स्यात् । तस्यां दिश्युद्वासयेत् ।
एष वा अग्निर्वैश्वानरः । यत्प्रवर्ग्यः । अग्निनैवैनं वैश्वान-
रेणाभिप्रवर्तयति (८) ।

औदुम्बर्यां शाखायामुद्वासयेत् । ऊर्वा उदुम्बरः ।

२ द्वितीयविभागस्य भाष्यं ३१७ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३ तृतीयविभागस्य भाष्यं ३१८ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

४ चतुर्थविभागस्य भाष्यं ३१८ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

५ पञ्चमविभागस्य भाष्यं ३१८ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

६ षष्ठविभागस्य भाष्यं ३१८ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

७ सप्तमविभागस्य भाष्यं ३१९ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

८ अष्टमविभागस्य भाष्यं ३१९ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

अक्षं प्राणः । शुग्धर्मः (५) । इदमहममुष्याऽऽमुष्याय-
णस्य शुचा प्राणमपि दहामीत्याह । शुचैवास्य प्राणमपि
दहति । ताजगातिमाच्छति (९) ।

यत्र दर्भा उपदीकसंतताः स्युः । तदुद्रासयेद्वृष्टिका-
मस्य । एता वा अपार्धनूज्झार्वर्यो नाम । यद्दर्भाः ।
असौ खलु वा आदित्य इतो वृष्टिमुदीरयति । असा-
वेवास्मा आदित्यो वृष्टिं नियच्छति । ता आपो नियता
धन्वना यन्ति (६) (१०) ॥

गोः पर्य उत्तरवेदिरासते स्थापयति घर्मो यन्ति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके पञ्चमप्रपाठके
दशमोऽनुवाकः ॥ १० ॥

अथ पञ्चम एकादशोऽनुवाकः ।

प्रजापतिः संभ्रियमाणः । सम्राट्संभृतः । घर्मः
प्रवृक्तः । महावीर उद्रासितः । असौ खलु वावैवा
आदित्यः । यत्प्रवर्ग्यः । स एतानि नामान्यकुरुत (१) ।
य एवं वेद । विदुरेनं नाम्ना (२) ।

ब्रह्मवादिनो वदन्ति (१) । यो वै वसीयाऽसं
यथानामुपचरति । पुण्यातिं वै स तस्मै कामयते ।
पुण्यातिमस्मै कामयन्ते । य एवं वेद । तस्मादेवं विद्वान् ।
घर्म इति दिवाऽऽचक्षीत । सम्राडिति नक्तम् । एते वा
एतस्य प्रिये तनुवौ । एते अस्य प्रिये नामनी । प्रिययै-

९ नवमविभागस्य भाष्यं ३१९ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

१० दशमविभागस्य भाष्यं ३१९ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

१ प्रथमविभागस्य भाष्यं ३५५ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२ द्वितीयविभागस्य भाष्यं ३५५ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

वैनं तनुवां (२) । प्रियेण नाम्ना समर्थयति । कीर्ति-
रस्य पूर्वा गच्छति जनतामायतः (३) ।

गायत्री देवेभ्योऽर्पाक्रामत् । तां देवाः प्रवर्ग्येणैवानु-
व्यभवन् । प्रवर्ग्येणाऽऽप्नुवन् । यच्चतुर्विंशतिः कृत्वंः
प्रवर्ग्यं प्रवृणक्ति । गायत्रीमेव तदनु विभवति । गायत्री-
माप्नोति । पूर्वाऽस्य जनं यतः कीर्तिर्गच्छति (४) ।

वैश्वदेवः सस्सन्नः (३) । वसंवः प्रवृक्तः । सोमोऽ-
भिकीर्यमाणः । आश्विनः पथस्यानीयमाने । मारुतः
कथन् । पौष्ण उदन्तः । सारस्वतो विष्यन्दमानः । भैत्रः
शरो गृहीतः । तेज उद्यतो वायुः । हियमाणः प्रजा-
पतिः । हूयमानो वाग्धुतः (४) । असौ खलु वावैष
आदित्यः । यत्प्रवर्ग्यः । स एतानि नामान्यकुरुत (५) ।
य एवं वेद । विदुरेनं नाम्ना (६) ।

ब्रह्मवादिनां वदन्ति । यन्मृन्मयमाहुतिं नाश्रुतेऽर्थ ।
कस्मादेषोऽश्रुत इति । वागेष इति ब्रूयात् । वाच्येव वाचं
दधाति (५) । तस्मादश्रुते (७) ।

प्रजापतिर्वा एष द्वादशधा विहितः । यत्प्रवर्ग्यः ।
यत्प्राग्वक्काशेभ्यः । तेन प्रजा असृजत । अवकाशै-
र्देवामुरानसृजत । यदूर्ध्वमवकाशेभ्यः । तेनाक्षप्रसृजत ।
अन्नं प्रजापतिः । प्रजापतिर्वावैषः (६) । (८) ॥

३ तृतीयविभागस्य भाष्यं ३९६ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

४ चतुर्थविभागस्य भाष्यं ३९६ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

५ पञ्चमविभागस्य भाष्यं ३९७ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

६ षष्ठविभागस्य भाष्यं ३९८ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

७ सप्तमविभागस्य भाष्यं ३९८ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

८ अष्टमविभागस्य भाष्यं ३९८ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

वदन्ति तनुवा ससन्नो ह्यमानो वाग्धुतो दधात्येषः ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके पञ्चमप्रपाठक
एकादशोऽनुवाकः ॥ ११ ॥

अथ पञ्चमे द्वादशोऽनुवाकः ।

सविता भूत्वा प्रथमेऽहं प्रवृज्यते । तेन कामाँ एति ।
यद्वितीयेऽहं प्रवृज्यते । अग्निर्भूत्वा देवानेति । यत्तृतीयेऽ-
हं प्रवृज्यते । वायुर्भूत्वा प्राणानेति । यच्चतुर्थेऽहं प्रवृ-
ज्यते । आदित्यो भूत्वा रश्मीनेति । यत्पञ्चमेऽहं प्रवृज्यते ।
चन्द्रमा भूत्वा नक्षत्राण्येति (१) । यत्षष्ठेऽहं प्रवृज्यते ।
ऋतुर्भूत्वा संवत्सरमेति । यत्सप्तमेऽहं प्रवृज्यते । धाता
भूत्वा शर्करामेति । यदष्टमेऽहं प्रवृज्यते । बृहस्पतिर्भूत्वा
गायत्रीमेति । यन्नवमेऽहं प्रवृज्यते । मित्रो भूत्वा त्रिवृतं
इमाँल्लोकानेति । यदंशमेऽहं प्रवृज्यते । वरुणो भूत्वा
विराजमेति (२) । यद्द्वादशेऽहं प्रवृज्यते । इन्द्रो भूत्वा
त्रिष्टुभमेति । यद्द्वादशेऽहं प्रवृज्यते । सोमो भूत्वा सुत्या-
मेति (१) ।

यत्पुरस्तादुपसदां प्रवृज्यते । तस्मादितः पराँल्लोकान्-
स्तपन्नेति । यदुपरिष्ठादुपसदां प्रवृज्यते । तस्मादमुतोर्वा-
ँल्लोकान्स्तपन्नेति (२) ।

य एवं वेद । ऐत्र तपति (३) । (३) ॥

नक्षत्राण्येति विराजमेति तपति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके पञ्चमप्रपाठके द्वादशोऽनुवाकः ॥ १२ ॥

१ प्रथमविभागस्य भाष्यं ३९९ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

२ द्वितीयविभागस्य भाष्यं ३९९ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

३ तृतीयविभागस्य भाष्यं ३९० पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

दे॒वा वै स॒त्रꣳ स॒वि॒त्रं प॒रि॒श्रि॒ते ब्र॒ह्म॒न्प॒च॒रि॒ष्यामोऽ॒
 ग्नि॒ष्ट्वा शि॒रो ग्री॒वा दे॒वस्य॑ र॒क्ष॒नां वि॒श्वा आ॒शा घ॒र्म या
 ते प्र॒जाप॑तिꣳ शु॒क्रं प्र॒जाप॑तिः सं॒भ्रिय॑माणः स॒वि॒ता
 द्वा॒द॒श ॥ १२ ॥

दे॒वा वै स॒त्रꣳ स॒ ख॒दिरः॑ प॒रि॒श्रि॒तेऽभि॒पूर्व॑मथो र॒क्ष॒सां
 ग्रे॒ष्म॒वे॒व ब्र॒ह्म वै दे॒वाना॑म॒श्वि॒ना घ॒र्म प्रा॒णो वा इन्द्र॑-
 तमोऽग्नि॒र्वृषा॑ ह॒रियो॑ वै व॒सीयाꣳसं॑ यथाना॒मम॒ष्टोत्त॑र॒श-
 तम् ॥ १०८ ॥

शं नः ० तन्नो मा हासीत् ॥

ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः ।

हरिः ॐ ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके पञ्चमप्रपाठकः

समाप्तः ॥ ५ ॥

अथ कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके षष्ठप्रपाठकस्याऽऽरम्भः ।

(तत्र प्रथमोऽनुवाकः)

हरिः ॐ ।

सं त्वा सिञ्चामि यजुषा प्रजामायुर्धनं च ॥

ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः ॐ ॥

यस्य निश्चसितं वेदा यो वेदेभ्योऽखिलं जगत् ।

निर्ममे तमहं वन्दे विद्यार्थिमहेश्वरम् ॥ १ ॥

प्रवर्यब्राह्मणं प्रोक्तं पञ्चमे हि प्रपाठके ।

पितृमेधस्य मन्त्रास्तु दृश्यन्तेऽस्मिन्प्रपाठके ॥ २ ॥

तेषां च पितृमेधमन्त्राणां विनियोगो भरद्वाजकल्पे बौधायनकल्पे चाभिहितः । त्राऽऽहिताग्नेर्मरणसंशये दहनदेशं जोषयते दक्षिणाप्रत्यक्प्रवणामित्यारभ्य भरद्वाज ग्राह—“ अन्वारब्धे मृत आहवनीये स्तुगाहुतिं जुहोति परे युवाऽसम् ” इति । बौधायनोऽप्येवमेवाऽऽह—“ अथ गार्हपत्य आज्यं विलाप्योत्पूय सुचि चतुर्गृहीतं गृहीत्वा तस्य दक्षिणं बाहुमन्वारभ्य जुहोति परे युवाऽसम् ” इति । पाठस्तु—

परे युवाऽसं प्रवतो महीरनु बहुभ्यः पन्था-

नपस्पशानम् । वैवस्वतः संगमनं जनानां

यमः राजानः हविषा दुवस्यत, इति ।

इति पितृमेधकर्तारः पितॄणां राजानं यमं हविषा दुवस्यत प्रीणयत । कीदृशम् । ॥ प्रकृष्टकर्मवतो भूलोकवर्तिभोगसाधनं पुण्यमनुष्ठितवतः पुरुषान्नाहीस्तर्त्तद्भोगो-
भुप्रदेशविशेषाननु परे युवाऽसं क्रमेण मरणादूर्ध्वं प्रापितवन्तम् । तथा बहुभ्यः
र्थिभ्यः पुण्यकृद्भ्यः पुण्यकृतमर्थे पन्थां स्वर्गस्योचितं मार्गमनपस्पशानमबाध-
म् । पापिन एव पुरुषान्स्वर्गमार्गबाधेन नरकं प्रापयति नतु पुण्यकृत इत्यर्थः । वैव-
स्वतः सूर्यस्य पुत्रम् । जनानां संगमनं पापिनां गन्तव्यस्थानरूपम् ।

तल्पः—“ औदुम्बर्यामासन्ध्यां कृष्णाजिनं दक्षिणाग्नीवमधरलोमाऽऽस्तीर्य तस्मिन्नेन-
नं निषांत्योपान्तदशेनाहतेन वाससा प्रोर्णोतीदं त्वा वस्त्रम् ” इति । पाठस्तु—

१ क. ख. °गो भार° । २ ख. °णसमये । ३ क. ख. भार° । ४ क. ख. स्तुगाहु° ।
हीत्वा । ५ ग. °तद्भोगो° । ६ क. ख. °पात्य यत्तोऽ° ।

इदं त्वा वस्त्रं प्रथमं न्वागन् इति ।

हे प्रेत त्वामिदं वस्त्रं प्रथमं नु प्रथममेवाऽऽगन्नागच्छतु ।

कल्पः—“ अथास्येतरदपादत्तेऽपैतदूहेति तत्पुत्रो भ्राता वाऽन्यो वा प्रत्यासन्नवन्तुः प्रतीतः परिधाय ” इति । पाठस्तु—

अपैतदूह यदिहाविभः पुरा । इष्टापूर्तमनुसंपश्य

दक्षिणां यथा ते दत्तं बहुधा वि बन्धुषु, इति ।

हे प्रेत यद्वस्त्रं पुरा त्वमविभर्धारितवानसि, एतदपोहापसारय । इष्टापूर्तं त्वयाऽनुष्ठितं श्रौतं स्मार्तं च यत्कर्म तदनुसंपश्यानुक्रमेण स्मर । दक्षिणां च ब्राह्मणेभ्यो दत्तामनुसंपश्य । ते त्वदीयं धनं बन्धुषु प्रीतिदानरूपेण बहुधा यथा विशेषेण दत्तं तमपि प्रकारमनुसंपश्य । ततस्तदनुरूपं पुण्यलोकं गच्छेत्यभिप्रायः ।

इमौ युनज्मि ते वह्नी असुनीथाय बोद्धवे । याभ्यां

यमस्य सादनं सुकृतां चापि गच्छतात् ।

कल्पः—“ अथैनमेतयाऽऽसन्त्या सह तैत्संस्थेन कटेन वा संवेष्ट्य दासाः प्रवयसो बहेयुरथैनमनसा वहन्तीत्येकेषामनश्चेद्युञ्जयात्—इमौ युनज्मि ते वह्नी असुनीथाय बोद्धवे । याभ्यां यमस्य सादनं सुकृतां चापि गच्छतात् ” इति । हे प्रेत ते तवामुनीथाय प्राणसदृशस्य शरीरस्य नयनाय बोद्धवे शकटं बोद्धुं वह्नी बोद्धाराविमौ बलीवर्तौ युनज्मि शकटे योजयामि । याभ्यां बलीवर्दाभ्यां यमस्य सादनं स्थानं सुकृतां चापि पुण्यकृतां पुरुषाणामपि स्थानं गच्छताद्गमिष्यसि । तादृशौ युनज्मीत्यन्वयः ।

पूषा त्वेतश्च्यावयतु प्र विद्वाननष्टपशुर्भुवनस्य गोपाः ।

स त्वैतेभ्यः परिददात्पितृभ्योऽग्निर्देवेभ्यः सुविदेभ्यः ।

कल्पः—अथैनमाददत आदीयमानमनुमन्त्रयते—पूषा त्वेतश्च्यावयतु प्र विद्वाननष्टपशुर्भुवनस्य गोपाः । स त्वैतेभ्यः परिददात्पितृभ्योऽग्निर्देवेभ्यः सुविदेभ्यः इति । हे प्रेत पूषा योऽयं पोषको देवः सोऽत्वामितो देशात्प्रच्यावयतु प्रचालयतु । कीदृशः । विद्वान्गन्तव्यमार्गाभिज्ञः । अनष्टपशुः । वाहका मनुष्या द्विपात्पशवः । अनड्वाहौ चतुष्पात्पशू । अनष्टा अनुपद्रुतपशवो यस्यासावनष्टपशुः, वाहकोपद्रवराहित्येन नेतुं समर्थः । भुवनस्य गोप सर्वस्य लोकस्य रक्षकः । स तादृशः पूषा त्वामेतेभ्यः पूर्वसिद्धेभ्यः पितृभ्यः

रिददात्प्रयच्छतु । योऽग्निस्तव दाहं करिष्यति सोऽग्निः सुविदत्रेभ्यः सुष्ठु त्वद-
ष्ठितं कर्म जानद्भ्यो देवेभ्यस्त्वां प्रयच्छतु ।

पूषेमा आशा अनुवेद सर्वाः सो अस्मा५ अभय-
तमेन नेषत् । स्वस्तिदा अघृणिः सर्ववीरोऽ-
प्रयुच्छन्पुर एतु प्रविद्वान् (१) ।

कल्पः—“ अथैनमाददत् आदीयमानमनुमन्त्रयते—पूषेमा आशा अनुवेद सर्वाः
१ अस्मा५ अभयतमेन नेषत् । स्वस्तिदा अघृणिः सर्ववीरोऽप्रयुच्छन्पुर एतु प्रवि-
द्वान्ति यधर्मस्याध्वनो गत्वा निदधाति ” इति । योऽयं पूषा देवः सोऽयमिमाः सर्वा
आशा दिशोऽनुवेदेयमनुकूला दिगिति जानाति । स देवोऽस्मानत्यन्तं भयरहितेन
मार्गेण नेषन्नयतु । कीदृशः पूषा स्वस्तिदाः क्षेमप्रदः । अघृणिरदीप्तः, अस्मास्वनु-
ह्री । सर्ववीरः सर्वेभ्यः प्रतिकूलेभ्योऽत्यन्तं शूरः । स तादृशोऽसावप्रयुच्छन्प्रमा-
यकुर्वन्प्रविद्वान्मार्गं प्रकर्षेण जानन्नस्माकं पुरत एतु गच्छतु ।

आयुर्विश्वायुः परिपासति त्वा पूषा त्वा पातु
प्रपथे पुरस्तात् । यत्राऽऽसते सुकृतो यत्र
ते ययुस्तत्र त्वा देवः संविता दधातु ।

कल्पः—“ अथैनमाददत् आदीयमानमनुमन्त्रयते—आयुर्विश्वायुः परिपासति त्वा
त्वा पातु प्रपथे पुरस्तात् । यत्राऽऽसते सुकृतो यत्र ते ययुस्तत्र त्वा देवः
॥ दधात्विति समस्तमेतस्याध्वनो गत्वा निदधाति ” इति । विश्वस्मिन्कर्मण्यागच्छ-
विश्वायुरग्निः । स चाऽऽयुरायुष्मन्तमागतवन्तं त्वां प्रेतं परिपासति परिपा-
मिच्छति, दहनार्थमागच्छन्तं त्वां प्रतीक्षत इत्यर्थः । अयं पूषा प्रपथे प्रकृष्टे
त्वां पुरस्तात्पातु पुरतो गच्छन्प्रतिबन्धकेभ्यो रक्षोभ्यः पालयतु । यत्र यस्मि-
लोके सुकृतः पूर्वं पुण्यकृत आसते यत्र च मार्गे ते पुण्यकृतो ययुः संविता
तत्र त्वां दधातु स्थापयतु ।

कल्पः—“ अत्र राजगर्वामुपाकरोति भुवनस्य पत इति जरतीं मुख्यां तज्जघन्यां
१ कृष्णाक्षीं कृष्णवालां कृष्णखुरामपि वाँऽक्षिवाल्खुरमेव कृष्णं स्यात् ” इति ।
३—

भुवनस्य पत इदं हविः, इति ।

१ क. 'गिरा' तदीप्तिः । अस्यानु° । २ ख. 'दीप्तिः', अस्यानु° । ३ क. ख. मू । ४
जगामे° । ग वाँऽजां वा° । ५ ख. कृष्णां । ग. कृष्णमेवं स्या° ।

हे भुवनस्य पते पालक देव तवेदं राजगवीरूपं हविरुपाकरोमीति शेषः ।

अग्नये रयिमते स्वाहा ।

अथास्य हविषः स्वकाले प्राप्तो होमः कर्तव्यः । तद्धोममन्त्रोऽत्रैव प्रसङ्गादास्नातः ।
कल्पः—तत्रैतद्धविरिडौपात्र्या चमसेन वा जुहोति, “ अग्नये रयिमते स्वाहा ” इति ।
रयिमते धनवतेऽग्नये स्वाहुतमिदमस्तु ।

कल्पः—“तां घ्नन्त्युत्सृजन्ति वा यदि विघ्नन्ति तस्यां निहन्यमानायां सञ्जाते
जानून्यनुनिघ्नन्तः पांसूनवमृजन्ते पुरुषस्य ” इति । पाठस्तु—

पुरुषस्य सयावर्यपेदधानि मृज्महे । यथा नो

अत्र नापरः पुरा जरस आरयति, इति ।

सह यातुं गन्तुं शीलं यस्या राजगव्याः सा सयावरी । पुरुषस्य मृतस्य संवर्धि
हे सयावर्यधानि पापान्यपेदपनीयैव मृज्महेऽस्माञ्शोधयामः । नोऽस्माकं जरसं
वयोहानेः पुराऽपरः पाप्मा कश्चिदपि यथा नाऽऽयति नाऽऽगच्छति तथा मृज्म
इति पूर्वत्रान्वयः ।

पुरुषस्य सयावरि वि ते प्राणमसिस्त्रसम् । शरीरेण

महीमिहि स्वधयेहि पितृनुपं प्रजयाऽस्मानिहाऽऽवह ।

कल्पः—“ अर्थाऽस्याः प्राणान्विस्त्रसमानाननुमन्त्रयते—पुरुषस्य सयावरि वि
प्राणमसिस्त्रसम् । शरीरेण महीमिहि स्वधयेहि पितृनुपं प्रजयाऽस्मानिहाऽऽवह ” इति ।
हे पुरुषस्य सयावरि राजगवि ते तव प्राणं व्यसिस्त्रसं विस्त्रस्तं शिथिलं ह्य
नस्मि । त्वं शरीरेण महीं भूमिमिहि प्राप्नुहि । स्वधयाऽन्नेन हविःस्वरूपेण ।
मृतवाची स्वधाशब्दः । अमृतेन जीवरूपेण पितृनुपेहि । इहास्मिँल्लोके प्रजया ।
दिकया सहास्मानावह क्षेमं प्रापय ।

मैवं माऽस्ता प्रियेऽहं देवी सती पितृलोकं

यदैषि । विश्ववारा नभसा संव्ययन्त्युभौ

नो लोकौ पयसाऽभ्याववृत्स्व (२) ।

कल्पः—“ उपोत्थाय पांसूनवमृजन्ते मैवं माऽस्ता प्रियेऽहं देवी सती पितृ
यदैषि । विश्ववारा नभसा संव्ययन्त्युभौ नो लोकौ पयसाऽभ्याववृत्स्व ” इति । हे

१ क. प्राप्ते । २ क. ‘ल्पः । अत्र’ । ३ क. ‘रिडमृतेन च’ । ४ क. ‘व’ । ५ क. ‘मानोन’ । ६ ग. यदैषि ।

। जगवि अहमेवं हताऽस्मीति मा मास्ता मनसि मननं मा कार्षीः । यद्यस्मात्कार-
। त्वं देवी देवतात्मिका सती पितृलोकं प्रत्येषि आगच्छसि । विश्ववारा सर्वैर्व-
णीयां प्रार्थनीया । नभसाऽऽकाशमार्गेण संव्ययन्ती द्युलोकं संवृण्वती । हे राज-
। वि तथाविधा त्वं नोऽस्माकमुभौ लोकावेतल्लोकपरलोकौ पयसा क्षीरेणाभ्यावृ-
स्वाभित आवृत्तौ कुरु क्षीरपूर्णौ कुर्वित्यर्थः ।

इयं नारी पतिलोकं वृणाना निपद्यत
उप त्वा मर्त्यं प्रेतम् । विश्वं पुराणमनुपा-
लयन्ती तस्यै प्रजां द्रविणं चेह धेहि ।

कल्पः—“अथास्य भार्यामुपसंवेशयति—इयं नारी पतिलोकं वृणाना निपद्यत उप
वा मर्त्यं प्रेतम् । विश्वं पुराणमनुपालयन्ती तस्यै प्रजां द्रविणं चेह धेहि” इति । हे मर्त्य
। नुप्य या नारी मृतस्य तव भार्या सा पतिलोकं वृणाना कामयमाना प्रेतं मृतं
। वामुपनिपद्यते समीपे नितरां प्राप्नोति । कीदृशी । पुराणं विश्वमनादिकालप्रवृत्तं कृत्स्नं
। त्रीधर्ममनुक्रमेण पालयन्ती । पतिव्रतानां स्त्रीणां पत्या सहैव वासः परमो धर्मः ।
। तस्यै धर्मपत्न्यै त्वमिह लोके निवासार्थमनुज्ञां दत्त्वा प्रजां पूर्वं विद्यमानां पुत्रादिकां
। द्रविणं धनं च धेहि संपादय, अनुजानीहीत्यर्थः ।

उदीर्ष्व नार्यभि जीवलोकमितासुमेतमुपशेष एहि ।

हस्तग्राभस्य दिधिषोस्त्वमेतत्पत्युर्जनित्वमभिसंबभूव ।

कल्पः—“तां प्रति गतः सव्ये प्राणावभिषाद्योत्थापयति—उदीर्ष्व नार्यभि जीव-
। श्रेकमितासुमेतमुपशेष एहि । हस्तग्राभस्य दिधिषोस्त्वमेतत्पत्युर्जनित्वमभिसंबभूव”
। ति । हे नारि त्वमितासुं गतप्राणमेतं पतिमुपशेष उपेत्य शयनं करोषि । उदीर्ष्व-
। मात्पतिसमीपादुत्तिष्ठान् जीवलोकमभि जीवन्तं प्राणिसमूहमभिलक्ष्यैहि आगच्छ ।
। वं हस्तग्राभस्य पतिराहवतो दिधिषोः पुनर्विवाहेच्छोः पत्युरेतज्जनित्वं जायात्वम-
। भिसंबभूवाऽऽभिमुख्येन सम्यक्प्राप्नुहि ।

सुवर्णं हस्तादाददाना मृतस्य श्रियै ब्रह्म-

णे तेजसे बलाय । अत्रैव त्वमिह वयं

सुशेवा विश्वा स्पृधो अभिमातीर्जयेम ।

कल्पः—“सुवर्णेन हस्तौ संमार्ष्टि—सुवर्णं हस्तादाददाना मृतस्य श्रियै ब्रह्मणे

तेजसे बलाय । अत्रैव त्वमिह वयं सुशेवा विश्वा स्पृधो अभिमातीर्जयेम” इति । हे नारि त्वं श्रियै संपदर्थं ब्रह्मणे ब्राह्मणजात्यर्थं तेजसे कान्त्यर्थं बलाय शरीरबलार्थं मृतस्य पुरुषस्य हस्तात्सुवर्णमाददाना सत्यत्रैव लोके तिष्ठ । वयमपीह लोके सुशेवाः सुखं सेवमानाः सन्तः स्पृधोऽस्माभिः सह स्पर्धमाना विश्वा अभिमातीः सर्वोञ्शात्रूञ्जयेम ।

धनुर्हस्तादाददाना मृतस्य श्रियै क्षत्रायौजसे
बलाय । अत्रैव त्वमिह वयं सुशेवा विश्वा स्पृधो
अभिमातीर्जयेम । मणिं हस्तादाददाना मृतस्य
श्रियै विशेषे पुष्ट्यै बलाय । अत्रैव त्वमिह वयं
सुशेवा विश्वा स्पृधो अभिमातीर्जयेम (३) ।

कल्पः—“ धनुर्हस्तादाददाना मृतस्य श्रियै क्षत्रायौजसे बलाय । अत्रैव त्वमिह वयं सुशेवा विश्वा स्पृधो अभिमातीर्जयेमेति राजन्यस्य । मणिं हस्तादाददाना मृतस्य श्रियै विशेषे पुष्ट्यै बलाय । अत्रैव त्वमिह वयं सुशेवा विश्वा स्पृधो अभिमातीर्जयेमेति वैश्यस्य ” इति । एतौ मन्त्रौ पूर्वोक्तब्राह्मणमन्त्रवद्व्याख्येयौ ।

इममग्ने चमसं मा विजीह्वरः प्रियो देवानामृत सोम्यानाम् ।

एष यश्चमसो देवपानस्तस्मिन्देवा अमृता मादयन्ताम् ।

कल्पः—“ कथमु खल्वस्य पात्राणि प्रयुञ्ज्यादिति दध्ना सर्पिर्मिश्रेण पूरयित्वा मुखेऽग्निहोत्रहवणीं नासिकयोः सुवावक्ष्णोर्हिरण्यशकलावाज्यसुवौ वा प्रत्यस्य कर्णयोः प्राशिन्नहरणं भित्त्वा शिरसि कपालानि ललाट एककपालं शिरस्तः प्रण्डिताप्रणय चमसं निदर्शयति—इममग्ने चमसं मा विजीह्वरः प्रियो देवानामृत सोम्यानाम् । एष यश्चमसो देवपानस्तस्मिन्देवा अमृता मादयन्ताम्” इति । हेऽग्ने, चमसं मा विजीह्वरः कुटिलं मा कुरु, मा नाशयेत्यर्थः । एष चमसो देवानां प्रियः, देवाश्चमसे सोमसं पातु वाञ्छन्ति । उतापि च सोम्यासां सोमयोग्यानामृत्विग्यजमानानां प्रियः यश्चमसो देवपानो देवानां पानहेतुस्तस्मिन्चमसेऽमृता देवा मादयन्तां यजम हर्षयन्ताम् ।

अग्नेर्वर्म परि गोभिर्व्ययस्व संप्रोणुष्व मेदसा पीवसा च ।

नेत्वा धृष्णुर्हरसा जर्हषाणो दधद्विधक्ष्यन्पर्यङ्कयति ।

कल्पः—“ अथैनं चर्मणा सशीर्षालपादेनोत्तरलोम्ना प्रोणोति—अग्नेर्वर्मं पारि गोभि-
न्यस्व संप्रोणुष्व मेदसा पीवसा च । नेत्त्वा धृष्णुर्हरसा जर्हृषाणो दधद्विधक्ष्यन्पर्यङ्क-
तै ” इति । हे वर्म कवचस्थानीय चर्मविशेषाग्नेर्गोभी रश्मिभिः पारितो व्ययस्वैनं
संवृतं कुरु । पीवसा स्थूलेन मेदसा च त्वदीयावयवेन मेदोभिधेन प्रोणुष्व
व्याच्छादय । धृष्णुर्धाण्यै (दृष्ट्यै) नोपेतोऽयमग्निस्त्वा दधद्वे चर्म त्वां धारय-
रसा स्वकीयेन तेजसा जर्हृषाणो हर्तुमिच्छन्विधक्ष्यन्विशेषेण दग्धुमिच्छन्नुक्तो
पर्यङ्कयति पारितो नैव चालयतु तवापसारणं मा करोतु ।

मैनमग्ने विदहो माऽभिषोचो माऽस्य
त्वचं चिक्षिपो मा शरीरम् । यदा शृतं
करवो जातवेदोऽथेमेनं प्रहिणुतात्पितृभ्यः ।

कल्पः—“ अथैनमादीपयत्यादीप्यमानमनुमन्त्रयते—मैनमग्ने विदहो माऽभिषोचो
स्य त्वचं चिक्षिपो मा शरीरम् । यदा शृतं करवो जातवेदोऽथेमेनं प्रहिणुतात्पि-
यः ” इति । हेऽग्न एनं प्रेतं मा विदहो विशेषेण दग्धं मधीरूपं मा कुरु । माऽभि-
षोऽभितः शोकेन संतापेन युक्तं मा कुरु । अस्य त्वचं मा चिक्षिपेत्स्ततो
क्षेमां मा कुरु । शरीरमपि विक्षिप्तं मा कुरु । हे जातवेदो यदा शरीरं शृतं
करवोऽथेमेनमनन्तरमेवैनं प्रेतं पुरुषं पितृभ्यः प्रहिणुतात्पितृसमीपे प्रेरय ।

शृतं यदाऽकरसि जातवेदोऽथेमेनं परिदत्तात्पितृभ्यः ।
यदा गच्छात्यसुनीतिमेतामथा देवानां वशनीर्भवाति ।

कल्पः—“ प्रज्वलितमनुमन्त्रयते—शृतं यदाऽकरसि जातवेदोऽथेमेनं परिदत्ता-
तृभ्यः । यदा गच्छात्यसुनीतिमेतामथा देवानां वशनीर्भवाति ” इति । हे जातवेदो
तच्छरीरं शृतं पक्वमकः कृतवानसि तदानीमेवैनं पितृभ्यः परिदत्तात्प्रयच्छ ।
ऽयं प्रेत एतामग्निना त्वया कृतामसुनीतिं प्राणस्य नयनं प्राणप्रेरणं गच्छाति
ति, अथानन्तरं देवानां वशनीर्भवाति वशं प्राप्नो भवति ।

सूर्यं ते चक्षुर्गच्छतु वातमात्मा द्यां च गच्छ
पृथिवीं च धर्मणा । अपो वा गच्छ यदि तत्र
ते हितमोषधीषु प्रतितिष्ठा शरीरैः ।

कल्पः—“ अत्र षड्ढोतारं व्याचष्टे—सूर्यं ते चक्षुर्गच्छतु वातमात्मा द्यां च गच्छ
धी च धर्मणा । अपो वा गच्छ यदि तत्र ते हितमोषधीषु प्रतितिष्ठा शरीरैः ” इति ।

सूर्यं त इत्यादिमन्त्रस्य षड्भोगेति नामधेयम् । हे प्रेत ते त्वदीयं चक्षुरिन्द्रियं सूर्यं गच्छतु । आत्मा प्राणो बाह्यवायुं गच्छतु । त्वमपि धर्मणा सुकृतेन तत्फलं भोक्तुं द्युलोकं भूलोकं च गच्छ, अपो वा गच्छ । चक्षुरादीन्द्रियसामर्थ्यं पुनर्देहग्रहणपर्यन्तं तत्तदधिष्ठातृदेवता [गतं] त्वया द्युलोकादिषु शरीरे स्वीकृते पश्चात्त्वामेव प्राप्स्यति यत्र (दि) यस्मिँल्लोके ते तव हितं सुखमस्ति तत्र गत्वौषधीषु प्रविश्य तद्द्वारा पितृ देहमातृदेहौ प्रविश्य तत्र तत्रोचितानि शरीराणि स्वीकृत्य तैः शरीरैः प्रतिष्ठितो भव

अजोऽभागस्तपसा तं तपस्व तं ते शोचिस्त-
पतु तं ते अर्चिः । यास्ते शिवास्तनुवो जात-
वेदस्ताभिर्वहेम* सुकृतां यत्र लोकाः ।

कल्पः—“ तत्रैतमजं चित्यन्तेऽबलेन शुल्बेन बध्नाति—अजोऽभागस्तपसा तं तपः तं ते शोचिस्तपतु तं ते अर्चिः । यास्ते शिवास्तनुवो जातवेदस्ताभिर्वहेम* सुकृतां यत्र लोकाः ” इति । यत्र (तत्र) चितेः पश्चिमभागे समीपे केनचिदबलेन शुल्बेनाजं बध्नायात् (बध्नाति), ज्वालया संतप्तः स (* तेजसा सह शुल्बो) यथो न द्रवति तं बध्नीयात्, तदानीमजोऽभाग इत्येतं मन्त्रं पठेत् । हेऽग्नेऽयमजो भागरहितः । तपस्तपसा त्वदीयेन तापेन तपस्व तप्तं कुरु । तथा ते शोचिः शोकहेतुज्वालाविशेषः तं तपतु । तथाऽर्चिर्भासको ज्वालाविशेषः, तमजं तपतु । तपःशोचिरर्चिःशब्दसंतापतारतम्येन भेदः । हे जातवेदस्ते तव यास्तनुवः शिवाः सुखहेतवो ननु तं प्रदास्ताभिरिमं प्रेतं वह यत्र यस्मिँल्लोके सुकृतां पुण्यकृतां लोकाः सन्ति । प्रापय ।

अयं वै त्वमस्मादधि त्वमेतदयं वै तदस्य योनि-
रसि । वैश्वानरः पुत्रः पित्रे लोककृज्जातवेदो
वहेम* सुकृतां यत्र लोकाः (४) ॥
विद्वानभ्याववृत्स्वाभिमातीर्जयेम शरीरैश्चत्वारि च ॥
इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके षष्ठप्रपाठके
प्रथमोऽनुवाकः ॥ १ ॥

* धनुःश्लिङ्गान्तर्गतमधिकमिव भाति ।

१ ग. 'च्छ वा जलं ग' । २ ख. 'श्वात्वे' । ३ क. प्रप्यन्ति । ख. प्राप्स्यति ।
ख. यथा । ५ ग. 'था द्र' ।

कल्पः—“अथान्यां जुहोति—अयं वै त्वमस्मादधि त्वमेतदयं वै तदस्य योनि-
रसि । वैश्वानरः पुत्रः पित्रे लोककृज्जातवेदो बहेमः सुकृतां यत्र लोकाः” इति । उप-
रितनानुवाकोक्तैर्नवभिर्मन्त्रैर्नव हुत्वाऽथानन्तरमन्यामेतामृचं जुहुयात् । हे जातवेदोऽ-
पमेव प्रेतः पुरुषस्त्वं न तस्य तव च भेदोऽस्ति । अस्मादध्यस्य प्रेतस्य शरीरस्यो-
रि त्वमग्निरेतत्प्रत्यक्षं यथा भवति तथा वर्तसे । तत्तस्मादत्यन्तभेदाभावात्कारणा-
दस्य प्रेतस्यायमेव वैश्वानरस्त्वं योनिरसि स्थानप्रदोऽसि । सर्वत्र हि पुत्रः पित्रे
लोककृद्भवति । पुंनाम्नो नरकात्रायत इति व्युत्पत्तेः । अयं च पुरा यजमानत्व-
दशायां नानाविधैः कर्मभिरग्नेः पालनात्तव पिता । ततो हे जातवेदो यत्र सुकृतां
पुण्यकृतां लोकाः स्थानानि सन्ति तत्रेभं प्रेतं पुरुषं बह प्रापय ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये पष्ठप्रपाठके प्रथमोऽनुवाकः ॥ १ ॥

अथ षष्ठे द्वितीयोऽनुवाकः ।

कल्पः—“पर्णमयेन स्त्रुवेणोपघातं जुहोति— य एतस्य पथो गोप्तारस्तेभ्यः स्वाहेति
नव स्त्रुवाहुतीः” इति । उपघातमुपहत्योपहत्य सकृत्सकृदवदायेत्यर्थः । पाठस्तु—

य एतस्य पथो गोप्तारस्तेभ्यः स्वाहा य एतस्य
पथो रक्षितारस्तेभ्यः स्वाहा य एतस्य पथोऽग्नि
रक्षितारस्तेभ्यः स्वाहा ख्यात्रे स्वाहाऽपारुयात्रे
स्वाहाऽभिलालपते स्वाहाऽपलालपते स्वाहाऽग्नये
कर्मकृते स्वाहा यमत्र नाधीमस्तस्मै स्वाहा, इति ।

एतस्य पथो मृतेन गन्तव्यस्य स्वर्गमार्गविषयस्य मार्गस्य रक्षका देवास्त्रिविधा
गोमृशखित्रभिरक्षितृनामकाः, ते च क्रमेण त्रिषु स्थानेषु तिष्ठन्ति । तादृशा ये सन्ति
तेभ्यः स्वाहुतमिदमस्तु । यजमानकीर्तिः प्रकटयिता कश्चिद्देवः ख्याता तस्मै स्वाहुत-
मिदमस्तु । महि तुष्टः सन्देवलोके ख्यातिं करिष्यति । अपकीर्तिः प्रकटयिता कश्चि-
पारुयाता तस्मै स्वाहुतमिदमस्तु । स च तुष्टोऽपकीर्तिं वर्जयति । देवानामग्रे सुकृतं
कल्येन यः कथयति सोऽभिलालपन् । तद्योऽपलपति सोऽपलालपन् । ताभ्यां
॥हुतमिदमस्तु । पूर्ववदिष्टप्राप्त्यनिष्ठपरिहारौ योजनीयौ । पूर्वानुष्ठितकर्मणामेतस्य च
र्मणो निष्पादको योऽग्निस्तस्मै कर्मकृते स्वाहुतमिदमस्तु यं वाऽन्यदेवमत्रोपयुक्तं
यं नाधीमो न स्मरामस्तस्मै स्वाहुतमिदमस्तु ।

अनन्तरभाविनोर्मन्त्रयोर्विनियोगो भरद्वाजबौधायनाभ्यामनुक्तत्वाद्ग्रन्थान्ते
द्रष्टव्यः । प्रकरणबलात्तु होमार्थता प्रतीयते । तत्र प्रथमं मन्त्रमाह—

यस्तं इध्मं जभरत्सिष्विदानो मूर्धानं वा ततपते
त्वाया । दिवो विश्वस्मात्सीमघायत उरुष्यः, इति ।

हेऽग्ने यो राक्षसादिस्ते तवेध्मं जभरदपहरति । अथवा त्वाया त्वदीयस्य दग्ध-
व्यस्य प्रेतस्य मूर्धानं स्वयं सिष्विदानः स्वेदं प्राप्तः संस्ततपतेऽतिशयेन तापं करोति ।
शास्त्रीयदहनसाधनस्येध्मस्यापहारेण वा स्वकीयस्वेदेन मूर्धानं द्रवीकुर्वन्वा शास्त्रीयदाहं
विनाश्य स्वर्गं विहन्ति । दिवः स्वर्गस्याघायतोऽयं पापं विघ्नं य इच्छति तस्माद्दि-
व्श्वस्मात्सीं सर्वस्मादपि राक्षसादेरुष्योऽयं प्रेतो रक्षणीयः ।

अथ द्वितीयं मन्त्रमाह—

अस्मात्त्वमधि जातोऽसि त्वदयं जायतां पुनः । अग्नये
वैश्वानराय सुवर्गाय लोकाय स्वाहा (१), इति ॥
य एतस्य त्वत्पञ्च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके षष्ठप्रपाठके
द्वितीयोऽनुवाकः ॥ २ ॥

हेऽग्नेऽस्माद्यजमानां त्रेतात्त्वमधिजातोऽसि । अयं हि कर्मानुष्ठानेन त्वां स्वामिं
संपादितवान् । अतः फलदशायामयं पुनस्त्वत्तोऽधिजायतां त्वमेव स्वर्गलोके यजाम-
नमुत्पादय । तत्सिद्धयर्थं वैश्वानराय सर्वपुरुषहितायाग्नये तुभ्यमिदं स्वाहुतमस्तु ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये षष्ठप्रपाठके द्वितीयोऽनुवाकः ॥ २ ॥

अथ षष्ठे तृतीयोऽनुवाकः ।

कल्पः—“अथैनं नवर्चेन याम्येन सूक्तेनोपतिष्ठते प्र केतुना” इति । तत्र प्र-
मामाह—

प्र केतुना बृहता भात्याग्निराविर्विश्वानि वृषभो रोरवीति । दिव-
श्चिदन्तादुप मामुदानडपामुपस्थे महिषो बवर्ध, इति ।

अयमभिर्वृहता प्रौढेन केतुना ध्वजस्थानीयेन ज्वालाविशेषेण प्रभाति प्रकर्षेण
 ासते । स चाऽऽविर्भूतो वृषभः कामानां वर्षकः सन्विश्वानि फलान्युद्दिश्य रोर-
 णिति अतिशयेन ध्वनिं करोति । दिवोऽन्ताच्चित्स्वर्गस्यावसानदेशादप्युपेत्य मां
 दीयं यजमानं प्रेतमुदानद्, उत्कर्षेण व्यासवान् । स्वर्गस्योपरि स्वयं पूर्वमवस्थितोऽपि
 दीयं प्रेतमनुग्रहीतुमेवात्राऽऽगतवानित्यर्थः । स चाग्निरपां प्राप्तव्यानां फलानामुपस्थे
 मीपे महिषो बवर्धात्यधिको यथा भवति तथा वृद्धिं प्राप्तवान् ।

अथ द्वितीयामाह—

इदं त एकं पर ऊ त एकं तृतीयेन ज्योतिषा संविशस्व । संवे-

शनस्तनुवै चारुरेधि प्रियो देवानां परमे सधस्थे, इति ।

हेऽग्ने ते तव स्वाभाविकमिदमेकं ज्योतिः । ऊ अपि च परः परस्तात्प्रेतशरीरे
 थं ते त्वदीयमेकं ज्योतिः । तदुभयमपि तृतीयेन ज्योतिषा परमात्मरूपेण संवि-
 स्व संयोजयस्व । तनुवै स्वकीयस्य शरीरस्य संवेशनः परमात्मज्योतिषा संयो-
 णिता देवानां प्रियस्त्वं चारुरेधि रमणीयो भव । कुत्रेति तदुच्यते—परम उत्कृष्टे
 धस्थे सहोपवेशनस्थाने ।

अथ तृतीयामाह—

नाकं सुपर्णमुप यत्पतन्त्रं हृदा वेनन्तो अभ्यर्चक्षत त्वा । हिर-

ण्यपक्षं वरुणस्य दूतं यमस्य योनौ शकुनं भुरण्युम्, इति ।

हेऽग्ने त्वामृत्विजो हृदा स्वकीयेन मनसा वेनन्तः कामयमाना यद्यदाऽभ्यर्चक्ष-
 मितः ख्यापितवन्तः, तदा त्वं तुष्टो भवेति शेषः । कीदृशं त्वाम्—नाके स्वर्ग
 ण्यपतन्तं समीपे प्रतिगच्छन्तम् । अत एव सुपर्णं शोभनपक्षोपेतम् । हिरण्यपक्षं
 ण्यमयपक्षोपेतम् । वरुणस्य दूतं वरुणेन प्रेर्यमाणम् । यमस्य योनौ स्थानविशेषे
 ण्युं भरणशीलं भोगसंपादकमित्यर्थः । शकुनं पक्षयाकारम् ।

अथ चतुर्थीमाह—

अतिद्रव सारमेयौ श्वानौ चतुरक्षौ शबलौ साधुना पथा । अथा

पितृन्सुविदत्रा अपीहि यमेन ये सधमादं मदन्ति, इति ।

हेऽग्ने साधुना पथा समीचीनेन मार्गेण श्वानाबुभावतिद्रवातिक्रम्य गच्छ । यम-
 धिनौ यौ श्वानौ प्रेतस्य बाधकौ तौ परित्यज्य समीचीनेन मार्गेण प्रेतं नयेत्यर्थः ।
 शौ श्वानौ । सारमेयौ सरमा नाम काचित्प्रसिद्धा शुनी तस्याः पुत्रौ चतुरक्षा-
 ण्यो पुनरप्यक्षिद्वयं ययोस्तादृशौ । अथ शोभनमार्गेण गमनानन्तरं ये पितरो

यमेन सधमादं संहर्षं मदन्ति प्राप्नुवन्ति तान्सुविदत्रान्सुद्विज्जान्पितृनपीहि प्राप्नुहि ।

अथ पञ्चमीमाह—

यौ ते श्वानौ यम रक्षितारौ चतुरक्षौ पथिरक्षौ
नृचक्षसा । ताभ्यां राजन्परिदेह्येन स्वस्ति
चास्मा अनमीवं च धेहि (१), इति ।

हे यम ते त्वदीयौ श्वानौ यौ विद्येते ताभ्यां श्वभ्यां हे राजन्यमेनं प्रेतं परिदेहि प्रयच्छ । कीदृशौ श्वानौ । रक्षितारौ यमगृहस्य रक्षकौ । चतुरक्षावक्षिचतुष्ययुक्तौ । पथिरक्षौ मार्गस्य रक्षकौ । नृचक्षसा मनुष्यैः ख्याप्यमानौ, श्रुतिस्मृतिराणाभिज्ञाः पुरुषास्तौ प्रख्यापयन्ति ताभ्यां श्वभ्यां दत्त्वाऽस्मै प्रेताय स्वस्ति च क्षेममपि अनमीवं च रोगाभावमपि धेहि संपादय ।

अथ षष्ठीमाह—

उरुणसावसुतृपावलुबलो यमस्य दूतौ चरतोऽवशां अनु ।
तावस्मभ्यं दृशये सूर्याय पुनर्दत्तावसुमद्येह भद्रम् , इति ।

हे यमसंबन्धिनौ दूताववशानस्वाधीनान्प्राणिनोऽनुलक्ष्य सर्वत्र चरतः । कीदृशौ उरुणसौ दीर्घनासिकायुक्तौ, असुतृपा प्राणिनामसून्वीकृत्य तैस्तृप्यन्तौ । उलुबलो प्रभूतबलयुक्तौ । तावुभौ दूतौ सूर्याय दृशये सूर्यस्य दर्शनार्थमद्य दिन इह कर्म भद्रमसुं समीचीनं प्राणं पुनरप्यस्मभ्यं दत्तौ प्रयच्छताम् ।

अथ सप्तमीमाह—

सोम एकेभ्यः पवते घृतमेक उपासते । येभ्यो मधु
प्रधावति ताश्चिदेवापि गच्छतात् , इति ।

एकेभ्यः केषांचिद्यजमानानामर्थे सोमः पवते वक्षेण शोधितः पूतो भवति । एकेऽन्ये केचिद्यजमाना घृतमुपासते घृतद्रव्योपलक्षितं हविर्यज्ञमनुतिष्ठन्ति । येभ्यो येषामर्थे मधु प्रधावति ' असौ वा आदित्यो देवमधु ' इत्यादिका मधुविद्या प्रवर्तते यदयर्वाङ्गिरसो मधोः कूल्या इत्यादिमधुप्राप्तिफलको ब्रह्मयज्ञो येषामर्थे प्रवर्तते ताश्चित्सर्वानप्ययं प्रेतोऽपि गच्छतादेव सर्वथा प्राप्नोत्वैव । सोमयाजिनां दर्शपूर्णमासादियाजिनां ब्रह्मयज्ञमधुविद्याद्यनुष्ठातॄणां यः पुण्यलोकः सोऽयमस्य भवत्वित्यर्थः ।

१ म. सहर्षं । २ क. हे दूतौ स्थूलानासिकौ प्राणिनौ । ख. हे दूतौ स्थूलानसून्वा । ३ ग. 'पौ स्वकीयान्प्राणान्स्वी' । ४ ख. ग. ब्राह्मणम् ।

अथाष्टमीमाह—

ये युध्यन्ते प्रधनेषु शूरासो ये तनुत्यजः । ये वा

सहस्रदक्षिणास्ताश्चिदेवापि गच्छतात्, इति ।

ये क्षत्रियाः प्रधनेषु प्रकृष्टधननिमित्तेषु संग्रामेषु युध्यन्ते युद्धं कुर्वन्ति । तत्रापि ये शूरासः शूरा भटास्तनुत्यजो युद्धाभिमुख्येन शरीरं त्यजन्ति । अथवा ये पुरुषाः सहस्रदक्षिणा विश्वजिदादिकतुषु सहस्रदक्षिणायुक्ताः । ताश्चिदित्यादि पूर्ववत् । युद्धाभिमुख्येन मृतस्योत्तमलोकः स्मर्यते—

“ द्वाविमौ पुरुषौ लोके सूर्यमण्डलभेदिनौ ।

परिव्राड्योगयुक्तश्च रणे चाभिमुखे हतः ” इति ।

“ धर्म्याद्धि युद्धाच्छ्रेयोऽन्यत्क्षत्रियस्य न विद्यते ” इति च ।

अथ नवमीमाह—

तपसा ये अनाधृष्यास्तपसा ये सुवर्गताः तपो

ये चाक्रिरे महत्ताश्चिदेवापि गच्छतात्, इति ।

ये पुरुषा अस्मिँल्लोके तपसा युक्ताः सन्तोऽनाधृष्याः केनाप्यतिरस्कार्या वर्तन्ते । ये चान्ये स्वानुष्ठितेन तपसा स्वर्गं गताः । ये चान्ये महत्तपश्चाक्रिरे । अनेन तपस्वित्वमात्रमुक्तम् । अनाधृष्या इत्यनेनाणिमादिसिद्धिपर्यन्तं तपो विवक्षितम् । ताश्चिदित्यादि पूर्ववत् ।

कल्पः—“ जघनेन दहनदेशमुदीचींस्तिष्ठः कर्षूः खात्वाऽश्मभिः सिकताभिश्च भीर्यायुगैरुदकुम्भैरपः परिप्लाव्य तासु ज्ञातयः संग्राहन्ते, अश्मन्वती रेवतीरिति ” इति] । पाठस्तु—

अश्मन्वती रेवतीः संरभध्वमुत्तिष्ठत प्रतरता

सखायः । अत्रा जहाम ये असन्नशेवाः

शिवान्वयमभि वाजानुत्तरेभे (२), इति ।

कर्षूः कुल्याः, तत्रत्यास्वप्स्ववगाहनाय ज्ञातयः परस्परं संबोध्यन्ते—हे सखा-
शोऽश्मन्वतीः पाषाणयुक्ता रेवतीर्धनहेतुभूता अपः संरभध्वं प्रविशत । उत्तिष्ठतो-
साहवन्तः सन्तः प्रत्युद्गच्छत । अनेन क्रमेण प्रतरत कुल्यात्रयं प्रकर्षेण तरत ।
प्रत्रास्मिन्दहनदेशोऽशेवाः सेवितुमशक्या दुःखविशेषा ये केचिदसन्पूर्वमासंस्तान्स-

वज्रहाम परित्यजाम । शिवान्मुखहेतून्वाजान्नातिविशेषानन्नाविशेषान्वाऽभिलक्ष्य
वयमुत्तरेमोत्तीर्णा भवाम ।

यद्वै देवस्य सवितुः पवित्रं सहस्रधारं विततमन्तरिक्षे ।

येनापुनादिन्द्रमनार्तमात्यै तेनाहं मां सर्वतनुं पुनामि ।

कल्पः—“जघनेन कर्षूः पर्णशाखे निहत्याबलेन शुल्बेन बद्ध्वा विनिःसर्पन्ति—
यद्वै देवस्य सवितुः पवित्रं सहस्रधारं विततमन्तरिक्षे । येनापुनादिन्द्रमनार्तमात्यै
तेनाहं मां सर्वतनुं पुनामि” इति । सवितुः प्रेरकस्य सूर्यस्य देवस्य संबन्धि पवित्रं
शुद्धिकारणं यद्वै यदेव शुल्बं सहस्रधारं बहुसंधिकमन्तरिक्षे विततं प्रसृतं येन सूर्य-
रूपेण शुल्बेन पुराऽऽस्त्या अर्तेः सकाशादिन्द्रमनार्तमपुनादातो यथा न भवति तथा शोधि-
तवान् । तेन शुल्बेनाहं प्रेतस्य ज्ञातिं मां मद्रूपां सर्वतनुं कृत्स्नशरीरं पुनामि
शोधयामि ।

या राष्ट्रात्पन्नादपयन्ति शाखा अभिमृता नृपति-

मिच्छमानाः । धातुस्ताः सर्वाः पवनेन पूताः

प्रजयाऽस्मान्प्रजया वर्चसा ससृज्जाथ ।

कल्पः—“जघन्यो व्युदस्यति— या राष्ट्रात्पन्नादपयन्ति शाखा अभिमृता नृपति-
मिच्छमानाः । धातुस्ताः सर्वाः पवनेन पूताः प्रजयाऽस्मान्प्रजया वर्चसा ससृज्जाथ” इति ।
शुल्बस्याधस्ताद्ये ज्ञातयो निर्गच्छन्ति तेषां मध्ये पश्चान्निर्गच्छन्द्दहनकर्ता पुरुषः शाखा-
द्वयमनेन मन्त्रेण व्युदस्येत् । अभिमृता अनुक्रमेण पूर्वं मृताः पुरुषा नृपतिमिच्छमाना
मनुष्याणां पालकं स्वामिनमिच्छन्तः पन्नात्प्राप्ताद्राष्ट्राद्याः शाखा अपयन्त्यपसारयन्ति
ताः सर्वाः शाखा धातुः संबन्धिना पवनेन शुद्धिहेतुना पूताः शोधिताः । तादृश्ये
हे शाखा अस्मान्प्रजादिभिः सृज्ज्जाथ संयोजयत ।

कल्पः—“उद्वयं तमसस्परीत्यादित्यमुपस्थाय” इति । पाठस्तु—

उद्वयं तमसस्परीपश्यन्तो ज्योतिरुत्तरम् । देवं

देवत्रा सूर्यमगन्म ज्योतिरुत्तमम् , इति ।

वयं तमस उत्तरं ज्योतिस्तमसो विनाशकत्वेनोत्कृष्टं सूर्यसंबद्धं ज्योतिरुत्त-
पश्यन्त उत्कर्षेण सर्वतोऽवलोकयन्तो देवत्रा देवेषु मध्ये सूर्यं देवमुत्तमं ज्योतीरु-
गन्म प्राप्ताः स्मः ।

धाता पुनातु सविता पुनातु । अग्नेस्ते-

जसा सूर्यस्य वर्चसा (३) ॥

धेनुत्तरेमाष्टौ च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके षष्ठप्रपाठके

तृतीयोऽनुवाकः ॥ ३ ॥

कल्पः—“ अनवेक्षमाणा अपोऽवगाहन्ते—धाता पुनातु सविता पुनातु ” इति ।
अग्नेस्तेजसा सूर्यस्य वर्चसेति मन्त्रशेषः । धाता जगतः स्रष्टा प्रजापतिरग्निसंबन्धेन
तेजसा पुनातु शोधयतु । सविता प्रेरको देवः सूर्यसंबन्धिना तेजसा पुनातु ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीय-

तैत्तिरीयारण्यकभाष्ये षष्ठप्रपाठके तृतीयोऽनुवाकः ॥ ३ ॥

अथ षष्ठे चतुर्थोऽनुवाकः ।

कल्पः—“ अपरेद्युस्तृतीयस्यां पञ्चम्यां सप्तम्यां वाऽस्थीनि संचिन्वन्ति, क्षीरोत्सि-
क्तेनोदकेनोदुम्बरशाखया प्रकाथयञ्जरीराण्यवोक्षति—यं ते अग्निममन्थामेति पञ्चभिः ”
इति । तत्र प्रथमामाह—

यं ते अग्निममन्थाम वृषभायेव पक्तवे । इमं त५

शमयामसि क्षीरेण चोदकेन च, इति ।

हे प्रेतशरीर ते तव पक्तवे पाकार्थं वृषभायेव यथा पशवे तथा यमग्निममन्थाम ।
शुक्लान्धेषु हि पशोः पाकार्थमग्निर्मथ्यते निर्मन्थं वा कुर्यादिति श्रुतेः । तमिममग्निम-
न क्षीरेण चोदकेन च शमयामसि शान्तं कुर्मः ।

अथ द्वितीयामाह—

यं त्वमग्ने समदहस्त्वमु निर्वापया पुनः । क्याम्बू-

रत्र जायतां पाकदूर्वाव्यल्कशा, इति ।

हेऽग्ने त्वं यं प्रेतदेहं समदहः सम्यग्दग्धवानसि । त्वमु तादृशस्त्वमेव पुनर्निर्वा-
पितः स्थानात्पुनरपि निःसारय । अत्र देशे क्याम्बूः कियताऽप्यम्बुना युक्ता काचि-
षधिः पाकदूर्वाऽल्पया दूर्वया युक्ता व्यल्कशा विविधशाखायुक्ता जायतामुत्प-
त्ताम् ।

अथ तृतीयामाह—

शीतिके शीतिकावति ह्लादुके ह्लादुकावति

मण्डूक्यासु संगमयेमं स्वग्निं शमयं, इति ।

शीतेन जलेन युक्ता भूमिः शीतिका, ह्लादकारिणा क्षीरेण युक्ता भूमिर्ह्लादुका । हे शीतिके भूमे शीतिकावति शीतिकाभूमियुक्ते स्थाने, हे ह्लादुके ह्लादुकावति ह्लादुकायुक्ते स्थानविशेषे मण्डूक्यासु मण्डूकप्लवनयोग्यास्वप्सु संगमयेमं प्रेतदेहं प्रापय । अग्निं च सुष्ठु शमय ।

अथ चतुर्थीमाह—

शं ते धन्वन्या आपः शमु ते सन्तु नूक्याः । शं

ते समुद्रिया आपः शमु ते सन्तु वर्ष्याः, इति ।

धन्वनि मरुदेशे भवा धन्वन्यास्तादृश्य आपो हे प्रेतदेह ते तव शं सन्तु सुखहेतवो भवन्तु । अनूपदेशे भवा अनूक्या आपः [ते] शं (शमु) सन्तु सुखहेतव एव भवन्तु । तथा समुद्रे भवाः समुद्रिया वर्षे भवा वर्ष्यास्ताः सर्वा अपि ते सुखहेतवो भवन्तु ।

अथ पञ्चमीमाह—

शं ते स्रवन्तीस्तनुवे शमु ते सन्तु कूप्याः । शं ते

नीहारो वर्षेतु शमु पृष्ठाऽवशीयताम् (१), इति ।

स्रवन्तीर्नदीगता आपो हे प्रेत ते तनुवे शं सुखहेतवो भवन्तु । कूपे भवाः कूप्याः ताश्च ते सुखहेतवो भवन्तु । नीहारो हिमरूपस्ते सुखार्थं वर्षेतु वृष्टिवत्स्रवतु । पृष्ठा जलबिन्दुः शमु सुखार्थमेवावशीयतामधः पततु ।

कल्पः—“ अत एवाङ्गारान्दक्षिणां निर्वर्त्य तिस्रः स्त्रुवाहुतीर्जुहोति—अवसृजेति प्रतिमन्त्रम् ” इति । तत्र प्रथमामाह—

अवसृज पुनरग्ने पितृभ्यो यस्त आहुतश्चरति स्वधाभिः ।

आयुर्वसान उपयातु शेषं संगच्छतां तनुवां जातवेदः, इति ।

हेऽग्ने यः प्रेतः पुमानाहुतश्चितौ मन्त्रेण समर्पितः सन्स्वधाभिः स्वधाकारसमर्पितैरुदकादिभिः सह चरति । तं प्रेतं पितृभ्यः पितृप्राप्त्यर्थं पुनरवसृज भूयः प्रेरय ।

१ ख. ग. 'ने मण्डूक्यासु मण्डूकप्लवनयोग्यास्वप्सु संगमय प्रापय । हे । २ क. ख. देह । ३ ग. पृष्ठाऽव । ४ म. पृष्ठा । ५ ख. ग. 'णान्निर्व' ।

त्यं प्रेत आयुर्वसान आच्छादयन्नायुषा युक्त इत्यर्थः । शेषं भोगमुपयातु प्राप्नोतु ।
जातवेदः सोऽयं प्रेतस्तनुवा संगच्छतां शरीरेण संगतो भवतु ।

अथ द्वितीयामाह—

संगच्छस्व पितृभिः सः स्वधाभिः समिष्टापूर्तेन

परमे व्योमन् । यत्र भूम्यै वृणसे तत्र गच्छ

तत्र त्वा देवः सविता दधातु, इति ।

हे प्रेत त्वं पितृभिः संगच्छस्व संगतो भव । स्वधाभिः स्वधाकारसमर्पितैर्द्रव्यैः
गतो भव । परमे व्योमन्तुत्कृष्टे स्वर्गे इष्टापूर्तेन श्रौतस्मार्तकर्मफलेन संगतो भव ।
भूम्यै भूम्यां यत्र यस्मिन्देशविशेषे वृणसे जन्म प्रार्थयसे तत्र गच्छ । सविता
वस्त्वां तत्र दधातु स्थापयतु ।

अथ तृतीयामाह—

यत्ते कृष्णः शकुन आतुतोद पिपीलः सर्प उत वा श्वापदः ।

अग्निष्टद्विश्वादनृणं कृणोतु सोमश्च यो ब्राह्मणमाविवेश, इति ।

हे प्रेत तव देहे कृष्णः शकुनः पक्षिविशेषो यदङ्गमातुतोदेषद्वयथितमकरोत् ।
पीलः पिपीलिका वा सर्पो वा यदङ्गमातुतोद । उत वाऽथवा श्वापदोऽन्योऽपि
यो व्यापत्तिहेतुरातुतोद । अयमग्निर्देवस्तदङ्गं विश्वात्सर्वस्मादुपद्रवादनुगृह्णन्
तमुपद्रवरहितं कृणोतु करोतु । यश्च सोमो ब्राह्मण ए (णमे) तदीये ब्राह्मण-
रीर आविवेश यागकाले प्रविष्टवान्सोऽप्यनृणं करोतु ।

उत्तिष्ठातस्तनुवः संभरस्व मेह गात्रमवहा मा शरीरम् ।

यत्र भूम्यै वृणसे तत्र गच्छ तत्र त्वा देवः सविता दधातु ।

कल्पः—“अथैनदादग्धमुदकुम्भैः स्ववोक्षितमवोक्ष्य याऽस्य स्त्रीणां मुख्या सा
ये पाणौ नलिलोहिताभ्यां सूत्राभ्यां विग्रथ्याश्मानमन्वास्थायापामार्गेण सकृदुपमृज्य
तः शिरस्तो वाऽस्थि गृह्णाति—उत्तिष्ठातस्तनुवः संभरस्व मेह गात्रमवहा मा शरी-
रम् । यत्र भूम्यै वृणसे तत्र गच्छ तत्र त्वा देवः सविता दधात्विति, इदं त एक-
ति द्वितीयं पर ऊ त एकमिति तृतीयं तृतीयेन ज्योतिषा संविशस्वेति चतुर्थं संवे-
नस्तनुवै चारुरेधीति पञ्चमं प्रियो देवानां परमे सधस्थ इति षष्ठम्” इति । हे प्रेतातोऽ-
हहनदेशादुत्तिष्ठ । तनुवं शरीरं संभरस्व संपादय, इह दहनदेशे गात्रमङ्गमेक-
माऽवहा मा परित्यज । शरीरमपि माऽवहा मा परित्यज । यत्रेत्यादि पूर्ववत् ।

इदं त एकं पर ऊ त एकं तृतीयेन ज्योतिषा संविशस्व ।

संवेशनस्तनुवै चारुरेधि प्रियो देवानां परमे सधस्थे, इति ।

हे प्रेत ते तव संबन्धीदमेकमस्थि ऊ अपि च परः परस्तात्ते तव संबन्ध्येकमास्थि हे प्रेतैतदस्थिरूपेण पूर्वद्वयापेक्षया तृतीयेन ज्योतिषा प्रकाशेन संविशस्व संयुक्तो भव । तनुवै शरीरसिद्धयर्थं संवेशनः सर्वेषामस्थानां योजयिता चारुरेधि रमणीयो भव । परमे सधस्थ उत्कृष्टे सहोपवेशनस्थाने देवानां प्रियो भव ।

उत्तिष्ठ प्रेहि प्रद्रवौकः कृणुष्व परमे व्योमन् ।

यमेन त्वं यम्यां संविदानोत्तमं नाकमधिरोहेमम् ।

कल्पः—“अथैतान्यस्थीन्यद्भिः प्रक्षाल्य कुम्भे वा सते वा कृत्वाऽऽदायोपोतिष्ठति—उत्तिष्ठ प्रेहि प्रद्रवौकः कृणुष्व परमे व्योमन् । यमेन त्वं यम्यां संविदानोत्तमं नाकमधिरोहेमम्” इति । हे प्रेतास्मात्स्थानादुत्तिष्ठ । उत्थाय च प्रेहि प्रकर्षेण गच्छ । गमनकालेऽपि प्रद्रव शीघ्रं गच्छ । गत्वा च परमे व्योमन्नुत्कृष्टे स्वर्गे ओहः कृणुष्व स्थानं कुरु । कृत्वा च त्वं यमेन यम्यां च स्त्रीपुरुषाभ्यामुभयभ्यां सह संविदानां संविदान एकमत्यं प्राप्तः सन्निममुत्तमं नाकं स्वर्गभोगमधिरोह प्राप्नुहि ।

कल्पः—“शम्यां पलाशे वा कुम्भं निधाय जघनेन कुम्भं कर्ष्वादिसमानमा क्लान्मृदा स्नातीत्येके” इति । तत्र पूर्वोक्तानां मन्त्राणां प्रतीकानि दर्शयति—

अश्मन्वती रेवतीर्यद्वै देवस्य सवितुः पवित्रं या राष्ट्रा-

त्पन्नादुद्वयं तमसस्परि धाता पुनातु, इति ।

सोमयाजिनस्तु पुनर्दहनं कर्तव्यं पुनर्दहनान्तं सोमयाजिन इति सूत्रेऽभिहितत्वात् । तत्प्रकारस्तु कल्पे दर्शितः—“अथ यदि पुनर्धक्ष्यन्तः स्युरत एवाङ्गारान्दक्षिणां निर्वृतं तिस्रो रात्रीरिदूध्वा दहनवदवकाशं जोषयित्वाऽग्निमुपसमाधाय संपरिस्तीर्यापरेषां दर्भान्संस्तीर्य तेषु कृष्णाजिने शम्यायां दृषदुपलभ्यामवाञ्जनं(?) शरीराणि सुसंषिष्टां पेषयित्वाऽऽज्यकुम्भे समुदायुत्याग्निहोत्रहवण्या जुहोत्यस्मात्त्वमधिजातोऽसि” इति पाठस्तु—

अस्मात्त्वमधिजातोऽस्ययं त्वदधिजायताम् । अग्नये

वैश्वानराय सुवर्गीयं लोकाय स्वाहा (२), इति ॥

अवशीयतां सधस्थे पञ्च च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके षष्ठप्रपाठके चतुर्थोऽनुवाकः ॥ ४ ॥

द्वितीयानुवाके व्याख्यातो मन्त्रः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-

यारण्यकभाष्ये षष्ठप्रपाठके चतुर्थोऽनुवाकः ॥ ४ ॥

अथ षष्ठे पञ्चमोऽनुवाकः ।

आयातु देवः सुमनाभिरूतिभिर्यमो ह वेह प्रयताभिरक्ता ।

आसीदताः सुप्रयते ह बर्हिष्यूर्जाय जात्यै मम शत्रुहृत्यै ।

पञ्चमेऽनुवाके यमयज्ञोऽभिधीयते । स च कल्पसूत्र एवमुपक्रान्तः—

“ यज्ञमयं स्वयं प्रोक्तं प्रवक्ष्ये बलिमुत्तमम् ।

मासि मासि तु कर्तव्योऽन्तकाय तु बलिस्तथा ” इति ।

तत्र मन्त्रविनियोग एवमभिहितः—“आयातु देवः सुमनाभिरूतिभिर्यमो ह वेह प्रय-
भिरक्ता । आसीदताः सुप्रयते ह बर्हिष्यूर्जाय जात्यै मम शत्रुहृत्योमिति यममावा-
पति” [इति] । तत्राऽऽवाहनार्थः प्रणवोऽध्याहृतः । मन्त्रे हशब्दः प्रसिद्धार्थः, वाशब्दः
पृथगे । प्रसिद्धो यमो देवः सुमनाभिः सौमनस्ययुक्तैः (क्ताभिः) रूतिभिरस्मदीय-
णैः सहित इह यमयज्ञाख्ये कर्मण्यायातु । तथा प्रयताभिर्नियताभिरूतिभिरक्ता
द्धा यमी चाऽऽयातु । मम यजमानस्योर्जायान्नसिद्धये जात्या उत्तमजातिसिद्धये
हृत्यै शत्रुवधाय च सुप्रयते सुष्ठुनियते बर्हिषि । ह प्रसिद्धौ । एतौ दंपती आसी-
मुपविशताम् ।

कल्पः—“ यमे इव यतमाने यदैतमिति च ” इति । आवाहयतीत्यनुवर्तते ।
तु—

यमे इव यतमाने यदैतं प्र वां भरन्मानुषा देवयन्तः । आसी-

दतः स्वमु लोकं विदाने स्वासस्थे भवतमिन्दवे नः, इति ।

[वशब्द एवकारार्थः । यद्यदा यतमाने प्रगत्नं कुर्वाणे यमे इव यमो यमी चेत्येते
युवामैतमस्मिन्कर्मण्यागच्छतम् । तदानीं देवयन्तो देवानात्मन इच्छन्तो मानुषा
ाना वां युवां प्रभरन्प्रकर्षेण भरन्तु पोषयन्तु । स्वमु लोकं स्वोचितमेव स्थानं
ने जानन्त्यौ युवामासीदतमुपविशतम् । नोऽस्माकमिन्दव आह्लादाय स्वासस्थे
सनस्थाने भवतं तिष्ठतम् ।

यमाय सोमं सुनुत यमाय जुहुता हविः ।

यमं ह यज्ञो गच्छेत्त्यग्निदूतो अरंकृतः ।

कल्पः—“मध्यमस्या(माया)मुत्तरवेद्यां यमाय हविर्विवेदयन्ते—यमाय सोमं सुनुत यमाय जुहुता हविः । यमं ह यज्ञो गच्छेत्त्यग्निदूतो अरंकृतः” इति । हे ऋत्विजो यमदेवार्थं सोमं सुनुत लतात्मकं सोममभिषुणुत । तथा यमार्थं हविर्जुहुत । अग्निदूतो यस्मिन्यज्ञे सोऽयमग्निदूतः । अग्नेदूतत्वमन्यत्राऽऽन्नातम्—“अग्निर्देवानां दूत आसीत्” इति । अरंकृतो बहुभिर्देवैरलंकाररूपैर्युक्तः, तादृशो यज्ञो यमं ह यममेव [गच्छति] गच्छतु । (*ओंकारस्त्वध्याहृतः) ।

यमाय घृतवद्धविर्जुहोत प्र च तिष्ठत ।

स नो देवेष्वायमदीर्घमायुः प्रजीवसे ।

कल्पः—“प्रतीच्यामुत्तरवेद्याम्—यमाय घृतवद्धविर्जुहोत प्र च तिष्ठत । स नो देवेष्वायमदीर्घमायुः प्रजीवसे” इति । ह ऋत्विजो यमार्थं घृतयुक्तं हविर्जुहोत । यं च प्रकर्षेण तिष्ठत । देवेषु मध्ये यो यमो देवः स प्रजीवसे प्रकृष्टजीवनार्थं नोऽस्माकं दीर्घमायुरायमत्प्रयच्छतु ।

यमाय मधुमत्तमं राज्ञे हव्यं जुहोतन । इदं नम

ऋषिभ्यः पूर्वजेभ्यः पूर्वैभ्यः पथिकृद्भ्यः (१) ।

कल्पः—“प्राच्यामुत्तरवेद्याम्—यमाय मधुमत्तमं राज्ञे हव्यं जुहोतन । इदं ऋषिभ्यः पूर्वजेभ्यः पूर्वैभ्यः पथिकृद्भ्यः” इति । ह ऋत्विजो यमाय राज्ञे मधुममतिशयेन मधुरं हव्यं जुहोतन जुहुत । पूर्वजेभ्यः सृष्ट्यादावुत्पन्नेभ्योऽत एव पूर्वैभ्योऽस्मत्तः पूर्वभाविभ्यः पथिकृद्भ्यः शोभनमार्गकारिभ्य ऋषिभ्य इदं प्रत्यक्षं कृत् भवति तथा नमोऽस्तु ।

कल्पः—“योऽस्य कौष्ठ्येति तिसृभिर्विमगाथाभिस्त्रिः प्रदक्षिणं परिगयन्ति” इति तत्र प्रथमामाह—

योऽस्य कौष्ठ्यं जगंतः पार्थिवस्यैकं इदृशी । यमं

भङ्ग्यश्रवो गाय यो राजाऽनपरोध्यः, इति ।

* एतच्चिह्नान्तर्गतमधिकमिव भाति ।

१ ग. °च्छत्वग्नि° । २ ग. °च्छत्वग्नि° । ३ ग. °षसे ओमिति । ४ ख. ग. ° ओमिति ।

को(कौ)ष्ठं धनमर्हतीति कौष्ठ्यः, तादृशो यो यम एक इदेक एव पार्थिवस्य पृथिव्यां भवस्यास्य सर्वस्य जगतो वशी वशेन युक्तः सर्वं जगत्तदधीनमित्यर्थः । यश्च यमो राजाऽनपरोध्यः केनाप्यपरोद्धमशक्यः । तं यमं प्रति भङ्ग्यश्रव एतन्नामकं गीतं हे पुरुष गाय । भङ्गी रीतिः । संगीतशास्त्रोक्तां भङ्गीमर्हतीति भङ्ग्यम् । श्रवणीयं श्रवः । भङ्ग्यं च तच्छ्रवश्चेति भङ्ग्यश्रवः । शास्त्रविलक्षणोपेतत्वाच्छ्रोत्रमुखकैरमित्यर्थः ।

अथ द्वितीयामाह—

यमं गायं भङ्ग्यश्रवो यो राजाऽनपरोध्यः । येनाऽऽपो

नद्यो धन्वानि येन द्यौः पृथिवी दृढा, इति ।

यो यमो राजा केनाप्यपरोद्धमशक्यः । येन यमेनाऽऽपो धृता इति शेषः । तथा नद्यो येन धृताः । धन्वानि मरुस्थलानि येन धृतानि । द्यौर्येन धृता । दृढा पृथिवी च येन धृता । तादृशं यमं प्रति पूर्वोक्तं भङ्ग्यश्रवो गाय ।

अथ तृतीयामाह—

हिरण्यकक्ष्यान्तसुधुरान्हिरण्याक्षानयःशफान् ।

अश्वान्नैनःशतो दानं यमो राजाऽभितिष्ठति, इति ।

अनसां शकटानां रथानां शतं यस्य यमस्य सोऽयमनःशतः । तादृशो यमो राजा दानं फलप्रदानमुद्दिश्यात्र समागच्छतु । *अश्वानभितिष्ठति रथेषु योजयति । कीदृशानश्चान् । हिरण्यकक्ष्यान्तसौवर्णाभरणैर्युक्ताः कक्ष्याप्रदेशा येषां ते हिरण्यकक्ष्यास्तान् । + शोभनं धुरं रथवहनस्थानं येषां ते सुधुरास्तान् । शृङ्गारार्थं हिरण्यनिर्मिते अक्षिणी येषां ते हिरण्याक्षास्तान् । पाषाणयुक्तमार्गेषु रक्षार्थं निर्मितैरयोमयैर्वल्लयैर्युक्ताः शफा येषां तेऽयःशफास्तान् । अनश(श्य)त इति पाठे नाशरहितानश्चानिति ल्याख्येयम् ।

कल्पः— “यमो दाधारेत्यनुवाकशेषेण हविरुद्धरन्ति” इति । तत्र प्रथमामाह—

यमो दाधार पृथिवीं यमो विश्वमिदं जगत् ।

यमाय सर्वमिदं स्थे यत्प्राणद्वायुरक्षितम्, इति ।

* अत्र यो यम इत्यनुषजनीयम् । + शोभना धूरिति पठितुं युक्तम् ।

१ ग. °ष्ठं संपूर्णं ध° । २ क. ख. ग. ‘ङ्गीरिति सं’ । ३ क. ख. ग. करोऽयमि° । ४ क. ख. °ननस्यतो । ५ क. ख. °न् । अयोर्युक्ताः सुधा ये° । ६ क. ख. °न् । यममाहात्म्यसूचकाः सप्त मन्त्राः, तत्र । ७ क. ख. °मित्रस्थे ।

पृथिवीं सर्वा यमो दाधार धृतवान् । तथा विश्वं सर्वमिदं जगद्यमो धृतवान् ।
यत्प्राणदस्मिन्नगति श्वासयुक्तं यदस्ति यदप्यन्यद्वायुना रक्षितं वस्त्वस्ति सर्वमि-
त्सर्वमेव यमाय यमार्थं तस्थे तस्याववस्थितम् ।

अथ द्वितीयामाह—

यथा पञ्च यथा षड्यथा पञ्चदशर्षयः । यमं यो

विद्यात्स ब्रूयाद्यथैक ऋषिर्विजानते (२), इति ।

पञ्च भूतानि यथा वर्तन्ते, षड्ऋतवो यथा वर्तन्ते, पञ्चदश तिथयो यथा वर्तन्ते,
ऋषयश्च वसिष्ठादयो यथा वर्तन्ते, तं प्रकारं सर्वं स पुमान्ब्रूयाद्वक्तुं शक्तः । कः
पुमानिति स उ(तदु)च्यते—यो यमं वेद स पुमान्ब्रूयादित्यन्वयः । यमो हि नियन्तृत्वेन
भूतर्तुतिथ्यादिकं सर्वं जगद्यथायथं प्रवर्तयति । अतो यमस्य माहात्म्यं विद्वानिदमि-
त्यमिति सर्वं वक्तुं शक्नोति । यथा वैक ऋषिरेक एव सर्वज्ञः परमेश्वरो विजानते
विशेषेण जगज्जानाति तम(द)पि प्रकारान्तरं यममाहात्म्याभिज्ञ एव वक्तुमुत्सहते ।

अथ तृतीयामाह—

त्रिकटुकेभिः पतति षडुर्वीरेकमिदंबृहत् । गायत्री

त्रिष्टुप्छन्दांसि सर्वा ता यम आहिता, इति ।

त्रिकटुकेभिर्ज्योतिर्गौरायुरिति त्रिकटुका इति सूत्रकारेणोक्तत्वात्ते त्रयो यागास्त्रि-
कटुकास्तैर्योगैः षडुर्वीरेभ्योः पतति प्राप्नोति । ताश्चोर्व्यः शास्त्रान्तरमन्त्रे समाम्नाताः—
“षण्मोर्वीरंहसस्पान्तु द्यौश्च पृथिवी चाऽऽपश्चौषधयश्चोर्व च सनुता च” इति । बृहत्सं-
ब्रह्मैकमिदेकमेव । गायत्र्यादीनि तु छन्दांसि छन्दोरूपेण व्यवस्थितानि । एवं
नानाविधं यज्जगदस्ति सर्वा ता तत्सर्वं जगद्यम आहिता यमे प्रतिष्ठितम् । नियम-
कत्वादेव जगद्व्यवस्थाहेतुत्वं यमस्य युक्तमित्यर्थः ।

अथ चतुर्थामाह—

अहरहर्नयमानो गामश्वं पुरुषं जगत् । वैव-

स्वतो न तृप्यति पञ्चभिर्मानवैर्यमः, इति ।

अयं वैवस्वतः सूर्यस्य पुत्रो यमः पञ्चभिर्मानवैः पञ्चसंख्याकैर्मुखैर्दूतविशेषै-
सहितः सन्नहरहः प्रतिदिनं गवादीन् नयमानो यमलोके प्रापयन्न तृप्यति । अलमेत-
वतेत्येवं तृप्तिं न प्राप्नोति । प्राणिनो नेतुमालस्यरहित इत्यर्थः ।

अथ पञ्चमीमाह—

वैवस्वते विविच्यन्ते यमे राजानि ते जनाः ।

ये चेह सत्येनेच्छन्ते य उ चानृतवादिनः, इति ।

इह लोके ये च पुरुषाः सत्येन वर्तितुमिच्छन्ति येऽपि चान्ये पुरुषा अनृतवादिनस्ते द्विविधा अपि जना वैवस्वते सूर्यस्य पुत्रे यमे राजानि स्थिते सति तद्भृत्यै-
विविच्यन्ते । तत्र सत्यवादिनः स्वर्गं नयन्ति, अनृतवादिनो नरकं नयन्तीत्येवं तद्विवेकः ।

अथ षष्ठीमाह—

ते राजन्निह विविच्यन्तेऽथा यन्ति त्वामुप । देवाश्च

ये नमस्यन्ति ब्राह्मणाश्चापचित्यति, इति ।

ये च पुरुषा इह लोके देवान्नमस्यन्त्युपासते येऽपि चान्ये ब्राह्मणानपचित्यति
सुवर्णदानान्नदानादिना पूजयन्ति ते द्विविधा अपि हे राजन्निह त्वदीये लोके विवि-
च्यन्ते । तत्रोपासका ब्रह्मलोके नीयन्ते दानादिकर्मनिष्ठास्तु स्वर्गलोके नीयन्त इति
तद्विवेकः । अथ यस्मादेवं तस्मात्सर्वेऽपि हे यम त्वामुपयन्ति ।

अथ सप्तमीमाह—

यस्मिन्वृक्षे सुपलाशे देवैः संपिबन्ते यमः । अत्रां नो

विशपतिः पिता पुराणा अनुवेनति (३), इति ॥

पथिकृद्भ्यो विजानतेऽनुवेनति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके षष्ठप्रपाठके

पञ्चमोऽनुवाकः ॥ ५ ॥

यमो राजा देवैरन्यैः सह सुपलाशे शोभनपर्णेष्वपि यस्मिन्वृक्षे सोमसवननामके ।
दधत्यः सोमसवन इति श्रुत्यन्तरात् । संपिबन्ते संभूय सोमपानं करोति । अत्रास्मि-
वृक्षे विशपतिः प्रजानां स्वामी नोऽस्माकं पिता पुराणाः पुरातनान्देवाननुवेनति
नुगच्छति । त एते सप्तापि मन्त्रा यममाहात्म्यप्रतिपादकाः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीय-

तैत्तिरीयारण्यकभाष्ये षष्ठप्रपाठके पञ्चमोऽनुवाकः ॥ ५ ॥

अथ षष्ठे षष्ठोऽनुवाकः ।

पूर्वानुवाके पितृमेधगतयमविशेषमन्त्रप्रसङ्गादनुद्धिस्थो यमयज्ञोऽभिहितः । स च स्वतन्त्रः पुरुषार्थो नतु पितृमेधाङ्गभूतः । अथ प्रासङ्गिकं परिसमाप्य प्रकृतः पितृमेधशेष एवोच्यते । चयनान्तमग्निचित इति सूत्रेऽभिहितत्वादग्निचिद्विषयं लोष्टचयनमुच्यते । कल्पः—“ अग्निमुपसमाधाय जघनेनाग्निं तिस्रः पालाशयो मेध्यो निहत्य तासां मन्तरेणास्थिकुम्भं निधाय तदुपरिष्ठाच्छैतातृणामध्युद्यम्य दध्ना मधुमिश्रेण पूरयति— वैश्वानरे हविरिदं जुहोमि ” इति । पाठस्तु—

वैश्वानरे हविरिदं जुहोमि साहस्रमुत्सं शतधारमेतम् । तस्मिन्नेष पितरं पितामहं प्रपितामहं विभरत्पिन्वमाने, इति ।

वैश्वानरेऽग्निसदृशे कुम्भ इदं वाजिनमिश्रदाधिरूपं हविर्जुहोमि । कीदृशं हविः । साहस्रं सहस्रसंख्योपेतम् । उत्सं प्रवाहरूपम् । शतधारं शतच्छिद्रेषु पतन्तीभिर्धाराभिर्युक्तम् । एष वैश्वानरो देवः पिन्वमाने वर्धमाने पूर्यमाणे कुम्भ एतमत्सदां पितरं पितामहं प्रपितामहं च विभरद्विभर्तुः ।

कल्पः—“ विक्षरन्तमभिमन्त्रयते—द्रप्सश्चस्कन्देमं समुद्रमिति द्वाभ्याम् ” इति । तत्र प्रथमामाह—

द्रप्सश्चस्कन्द पृथिवीमनु ग्रामिमं च योनिमनु यश्च पूर्वः ।

तृतीयं योनिमनु संचरन्तं द्रप्सं जुहोम्यनु सप्त होत्राः, इति ।

द्रप्सो बिन्दुः स पृथिवीमनु चस्कन्द । पृथिव्यां पतित इत्यर्थः । स च द्रप्सो हुतः सन्स्थानत्रयेऽनुसंचरति द्युलोकेऽन्तरिक्षलोके भूलोके च । तदेतदभिप्रेत्य स्मर्यते—

“ अग्नौ प्रास्ताऽऽहुतिः सम्यगादित्यमुपतिष्ठते ।

आदित्याज्जायते वृष्टिर्वृष्टेरन्नं ततः प्रजाः ” इति ।

सोऽयमर्थो ग्रामित्यादिनाऽभिधीयते—ग्रामिमं च योनिमनु । अन्तरिक्षरूपमिदं स्थानमनुसंचरति । यश्च पूर्वो योऽपि पूर्वः पृथिवीमनुचस्कन्देति पूर्वोक्तस्थानविशेषत्वात् मर्त्यनुसंचरति । तृतीयं योनिं द्युलोकरूपमादित्यस्थानमनुसंचरति । तस्मिन् विद्यमानेऽनुसंचरन्तं द्रप्सं जुहोमि मनसा हुतमिव भावयामि । कुत्र होम इति तद्ब्रूयते—अनु सप्त होत्रा इति । यस्यां दिशि द्रप्सः पतितस्तद्व्यतिरिक्ता होमयोग्याः

सप्त दिशो याः सन्ति तास्वनुकमेण जुहोमि । यथाऽयं द्रप्सो हुत आदित्यादिस्थान-
त्रयेषु सं(ये सं)चरन्नुपकरोति तथा भावयामीत्यर्थः ।

अथ द्वितीयामाह—

इमं संमुद्रं शतधारमुत्सं व्यच्यमानं भुवनस्य मध्ये । घृतं
दुहानामदिति जनायाग्रे मा हिंसीः परमे व्योमन्, इति ।

हेऽग्र इमं कुम्भं जनाय प्रेतपुरुषार्थं मा हिंसीर्हिसितं मा कुरु । किंतु परमे
व्यामंनुत्तमे विधिरक्षणे स्थितं कुरु । कीदृशमिमम् । समुद्रं समुद्रवत्प्रभूतम् । शत-
धारं शतसंख्याकधारोपेतम् । उत्सं प्रखवणयुक्तम् । भुवनस्य मध्ये व्यच्यमानं
सेव्यमानमभिव्यज्यमानं वा घृतं दुहानां घृतकारणं दधि दुहानम् । अदितिमखण्ड-
नीयम् ।

कल्पः—“व्य(व्यु)ष्टायां हंरिण्या पलाशशाखया शमीशाखया वा श्मशानायतनं
प्रमार्ष्टि—अपेत वीत” इति । पाठस्तु—

अपेत वीत वि च सर्पतातो येऽत्र स्थ पुराणा ये च नूतनाः ।

अहोभिरद्भिरक्तुभिर्द्व्यक्तं यमो ददात्ववसानमस्मै, इति ।

यमेन नियुक्ताः पुरुषाः पुरातना नूतनाश्च सर्वस्यां भूमौ व्याप्य वर्तन्ते, तान्संबो-
दमुच्यते—हे यमदूता यूयं पुराणा अत्राग्निक्षेत्रे स्थ पूर्वं स्थिता ये च नूतना
मत्र स्थ ते सर्वे यूयमपेतास्मात्स्थानादपगच्छत । वीत परस्परं वियुज्य गच्छत,
ते विसर्पतास्मात्स्थानाद्विदूरं गच्छत । अहोभिर्द्विसैरक्तुभी रात्रिभिश्चाद्भिर्ज-
व व्यक्तं विशेषेण संबद्धमवसानमिदं स्थानमस्मै यजमानाय यमो ददातु ।

कल्पः—“सवितैतानि शरीराणीति सीरं युनक्ति, षड्गवं द्वादशगवं चतुर्विंश-
तिं वा” इति । पाठस्तु—

सवितैतानि शरीराणि पृथिव्यै मातुरूपस्थ

आदधे । तेभिर्युज्यन्तामग्निः (१), इति ।

सविता प्रेरकः परमेश्वरो मातुर्मातृस्थानीयायाः पृथिव्या उपस्थ उत्सङ्ग एतानि
शरीराणि शरीरावयवस्वरूपाण्यस्थीन्यादधे स्थापितवान् । तेभिस्तैर्निमित्तभूतैर-
या गावो बलीवर्दा युज्यन्तां लाङ्गलेन संबध्यन्ताम् ।

कल्पः—“शुनं वाहा इति द्वाभ्यां प्रसव्यावृत्ताः षट्पराचीः सीताः कृषति” इति ।
तत्र प्रथमामाह—

शुनं वाहाः शुनं नाराः शुनं कृषतु लाङ्गलम् । शुनं वरत्रा बध्य-

न्ताः शुनमग्रामुदिङ्गय शुनासीरा शुनमस्मासु धत्तम्, इति ।

लाङ्गलं वहन्तीति वाहा बलीवर्दाः, ते शुनं सुखं यथा भवति तथा वहन्तीति शेषः । न(ना)रा बलीवर्दानां प्रेरका मनुष्याः शुनं सुखं यथा भवति तथा प्रेरयन्तीति शेषः । लाङ्गलं च शुनं सुखं यथा भवति तथा कृषतु । वरत्राश्चर्ममय्यो रज्जवोऽपि शुनं सुखं यथा भवति तथा बध्यन्ताम् । अग्रामारां तीक्ष्णाग्रलोहयुक्तं बलीवर्दप्रेरकं दण्डं चोदिङ्गय हे कीनाश बलीवर्दप्रेरणार्थमुद्यतां कुरु । शुनासीरा हे वायवादित्यौ शुनं सुखमस्मासु धत्तं संपादयतम् ।

अथ द्वितीयामाह—

शुनासीराविमां वाचं यद्विवि चक्रथुः

पर्यः । तेनेमामुपसिञ्चतम्, इति ।

शुनो वायुः सीर आदित्यः । हे शुनासीरौ वायवादित्याविमां पूर्वोक्तां ह स्मासु धत्तमित्येतादृशीं वाचं श्रुत्वा दिव्यन्तरिक्षे यत्पय उदकं चक्रथुः संपा वन्तौ तेनोदकेनेमां भूमिमुपसिञ्चतं सिक्तां कुरुतम् ।

कल्पः—“उद्यम्य लाङ्गलं सीते वन्दामह इति सीताः प्रत्यवेक्षते ” इति पाठस्तु—

सीते वन्दामहे त्वाऽर्वाचीं सुभगे भव । यथा नः

सुभगा संसि यथा नः सुफला संसि, इति ।

लाङ्गलपद्धतिः सीता । हे सीते त्वां वन्दामहे नमस्कुर्मः । हे सुभगे सौभाग्यं सीतेऽर्वाच्यधः प्रसृता भव । नोऽस्मान्प्राति यथा येन प्रकारेण सुभगा सौभाग्यं युक्ता संसि भवसि यथा च सुफला संसि शोभनफलोपेता भवसि । तथाऽर्वा भवेति पूर्वत्रान्वयः ।

कल्पः—“सवितैतानि शरीराणीति मध्ये कृष्टस्यास्थिकुम्भं निदधाति ” इति पाठस्तु—

सवितैतानि शरीराणि पृथिव्यै मातुरु-

पस्थ आदधे । तेभिरदिते शं भव, इति ।

सवितेत्यादिः पूर्ववत् । तेभिरस्थिभिर्निमित्तभूतैर्हेऽदिते भूमे शं सुखहेतुर्भव ।

कल्पः—“विमुच्यध्वमग्निया देवयाना इति दक्षिणेऽसे बलीवर्दान्विमुच्य” इति ।

पाठस्तु—

विमुच्यध्वमग्निया देवयाना अतारिष्म तमसस्पा-
रमस्य । ज्योतिरापाम सुवर्गन्म (*२), इति ।

हेऽग्निया बलीवर्दा विमुच्यध्वं विमुक्ता भवत । देवयाना देवान्प्रति गमनवन्तो
यमस्य मनुष्यजन्मरूपस्य तमसोऽन्धकारस्य पारं परभागं प्रत्यतारिष्म तारित-
न्तः । ज्योतिः स्वर्गमार्गप्रकाशकं सुकृतरूप साधनमापाम प्राप्नवाम । सुवः स्वर्ग-
गन्म वयं प्राप्तवन्तः ।

कल्पः—“उदपात्रेणोदुम्बरशाखया वोक्षति प्र वाता वान्ति” इति । पाठस्तु—

प्र वाता वान्ति पतयन्ति विद्युत उदोषधीजि-
हते पिन्वते सुवः । इरा विश्वस्मै भुवनाय जायते
यत्पर्जन्यः पृथिवी५ रेतसाऽवाति , इति ।

वाताः पुरोवायवः प्रवान्ति प्रकर्षेण गच्छन्ति । तेन वायवो विद्युतः पतयन्ति
ताः कुर्वन्ति । ओषधीरोषधयश्चोज्जिहते उद्गच्छन्ति । सुवस्तन्निमित्तं सुखं पिन्वते
ते । विश्वस्मै भुवनाय सर्वप्राण्युपकारार्थमिराऽन्नं जायते । यद्यस्मात्कारणात्प-
यो मेघः पृथिवीं रेतसा स्वकीयेनोदकेनावति रक्षति । तस्मात्पूर्वोक्तमन्त्रादिकमु-
क्तम् ।

कल्पः—“पात्र्यां सर्वोषधीः संयुत्याऽऽवपति—यथा यमाय” इति । पाठस्तु—

यथा यमाय हार्म्यमवपन्पञ्च मानवाः । एवं
वपामि हार्म्यं यथाऽसाम जीवल्लोके भूरयः, इति ।

यथा यमलोके पञ्च मानवाः पञ्चसंख्याका मनुष्यरूपा मुख्या यमदूता हार्म्य
स्य योग्यं गृहोपकरणजातमवपन्संपादितवन्तः । एवमहमपि हार्म्यं हर्म्यस्य
प योग्यं गृहोपकरणभूतमोषधिजातं वपामि प्रक्षिपामि । यथा येन प्रकारेण
लोके जनसमूहे भूरयः प्रभूता वयमसाम भवाम तथा कुर्म इति शेषः ।

* अत्र ग. पुस्तकेऽङ्करहितः पाठः ।

कल्पः—“चितः स्थ परिचित इत्यपरिमिताभिः शर्कराभिः परिश्रित्य” इति पाठस्तु—

चितः स्थ परिचितं ऊर्ध्वचितः श्रयध्वं पितरो
देवता । प्रजापतिर्वः सादयतु तया देवतया, इति ।

हे शर्करा यूयं चितः स्थ संपादिता भवथ । परिचितः स्थ परितः स्थापि भवथ । ऊर्ध्वचितः सर्वाभ्य इष्टकाभ्य ऊर्ध्व संपादिताः स्थ* । तादृशीनां गुप्ता पितरो देवता पितृदेवत्या यूयम् । प्रजापतिर्देवस्तादृशीर्वो गुप्तान्सादयतु अ स्थापयतु । तया प्रजापतिरूपया देवतयाऽङ्गिरस्वद्ध्रुवाः सीदतेति शेषः । अङ्गिराणि स्थापितौ यथा ध्रुवास्तथाऽत्रापि ध्रुवाः सत्यस्तिष्ठत ।

कल्पः—“आप्यायस्व समेतु त इति सिकता व्यूहति, उत्तरया त्रिष्टुभा रात्र्यस्य” इति । उभयोः प्रतीके दर्शयति—

आप्यायस्व, सं ते (३), इति ॥

अग्निया अग्नम् सप्त च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके षष्ठप्रपाठके

षष्ठोऽनुवाकः ॥ ६ ॥

आप्यायस्व समेतु ते सं ते पयाशसि समु यन्तु वाजा इति मन्त्रद्वयं मा नो हि सीर्जनितेत्यनुवाके व्याख्यातम् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकभाष्ये षष्ठप्रपाठके षष्ठोऽनुवाकः ॥ ६ ॥

अथ षष्ठे सप्तमोऽनुवाकः ।

कल्पः—“लोष्टान्प्रतिदिशमैनन्वीक्षमाण उपदधाति—उत्ते तन्नोमीत्येतैः १ न्त्रम्” इति । तत्र प्रथमामाह—

उत्ते तन्नोमि पृथिवीं त्वत्परीमं लोकं निदधन्मो
अहं रिषम् । एतां स्थूणां पितरो धार-

* श्रयध्वमित्यस्य व्याख्यानमेतत् ।

१ ख. ग. °तः सं° । २ क. ख. °वृक्षो वो यु° । ३ क. ख. °ता ध्रुवा यथा तन्त्रम्
४ ग. (२) । ५ ग. °मन्वी° ।

यन्तु तेऽत्रा यमः सादनात्ते मिनोतु, इति ।

हे लोष्ट ते त्वदर्थं पृथिवीमुत्तन्नोमि, उत्कर्षेण स्तब्धां करोमि । हे पृथिवि त्वत्परि तवोपरीमं लोकं लोक्यते दृश्यत इति लोको लोष्टस्तं निदधत्स्थापयन्नहं मो रिपं तव हिंसां मा करोमि । एतां लोष्टरूपां स्थूणां स्तम्भं ते तव भारो यथा न भवति तथा पितरो धारयन्तु । अत्रास्मिन्देशे यमो देवो हे लोष्ट ते तव सादना-
त्स्थापननिमित्तं मिनोतु स्थानं करोतु ।

अथ द्वितीयामाह—

उपसर्प मातरं भूमिमेतामुर्ग्व्यचंसं पृथिवीं सुशेवाम् । ऊर्ण-

भ्रदा युवतिर्दक्षिणावत्येषा त्वां पातु निर्ऋत्या उपस्थे, इति ।

हे लोष्टेतां भूमिमुपसर्प प्राप्नुहि । कीदृशीम्, मातरं मातृस्थानीयाम्, उर्ग्व्य-
चंसं बहुविस्ताराम्, पृथिवीं प्रथितां प्रसिद्धाम्, सुशेवां सुष्ठु सेवितुं योग्याम् ।
ऊर्णभ्रदा कम्बलवन्मृदुभूता युवतिर्नित्यतरुणी दक्षिणावती कौशलयुक्ता सैषा पृथिवी,
उपस्थे स्वोत्सङ्गे *निर्ऋत्याः +पापदेवतायाः सकाशाद्धे लोष्ट त्वां पातु ।

अथ तृतीयामाह—

उच्छ्रमश्चस्व पृथिवि मा विबाधिथाः सूपायनाऽस्मै भव सूप-

वञ्चना । माता पुत्रं यथा सिचाऽभ्येनं भूमि वृणु, इति ।

हे पृथिवि लोष्टमेनमुच्छ्रमश्चस्वोत्कर्षेण सुखयुक्तं कुरु । मा विबाधिथा अस्य
प्रां मा कार्षीः । अस्मै लोष्टाय सूपायनं निवासस्थानं भोग्यद्रव्यं वा यस्याः सा
सूपायना । सुष्ठूपवञ्चनं स्वेच्छागमनं यस्याः सा सूपवञ्चना । तादृशी भव । यथा
शेके माता पुत्रं सिचा वस्त्रेण प्रावृणोति तथैनं लोष्टमभिवृणु, अस्य प्रावरणं कुरु ।

अथ चतुर्थीमाह—

× उच्छ्रमश्चमाना पृथिवी हि तिष्ठसि सहस्रं

मित उप हि श्रयन्ताम् । ते गृहासो मधु-

* ऋगाण्येऽत्र निर्ऋतिपदस्य मृत्युदेवतेत्यर्थः कृतोऽस्ति । + अग्रे नवमानुवाके वरणो वार-
ादिति मन्त्रे निर्ऋतिपदव्याख्यानुरोधेनायं पाठः कल्पितः । दृश्यते तु सर्वत्राऽऽदर्शपुस्तकेषु पाद-
विताया इति । × अत्र हिद्वयं वर्तते तत्रैकस्य व्याख्यानं न स्पष्टतयोल्लिखितं दृश्यते । एतं
ति वाशब्देन ध्वनितं तु स्यात् ।

श्रुतो विश्वाहाऽस्मै शरणाः सन्त्वत्र, इति ।

हे पृथिवि हि यस्मादुच्छ्रमञ्चमानोत्कर्षेण सुखं कुर्वाणा तिष्ठसि । तस्मात्कारणान्मितो मीयमानाः सहस्रं लोष्टा उपश्रयन्तां त्वामाश्रयन्तु । एतं वा मुख्यं लोष्टमाश्रयन्तु । ते सर्वे लोष्टा मधुश्रुतो माधुर्यरसस्त्राविणो गृहा भूत्वा विश्वाहा सर्वेष्वप्यहःस्वस्मै स्थाप्यमानलोष्टाय शरणा अत्र रक्षितारः सन्तु ।

कल्पः—“तिलमिश्राभिर्धानाभिस्त्रिरपसव्यं परिकिरति—एणीर्धानाः ” इति पाठस्तु—

एणीर्धाना हरिणीरर्जुनीः सन्तु धेनवः । तिलवत्सा ऊर्ज-

मस्मै दुहाना विश्वाहा सन्त्वनपस्फुरन्तीः (१), इति ।

या धानाः सन्ति ता एणीर्मिश्रवर्णा हरिणीर्हरितवर्णा अर्जुनीः श्वेतवर्णा धेनवः सन्तु । तिला वत्सस्थानिया यासां तस्तिलवत्साः, तादृश्यो धाना अस्य प्रेतायोर्जमन्तरसं दुहाना विश्वाहा सर्वेष्वहःस्वनपस्फुरन्तीरपस्फुरणेन प्रातिकूल्यप्रतिभासेन रहिताः सन्तु ।

कल्पः—“अभिवान्यायै दुग्धस्यार्धशरावे मन्यस्त्रिः प्रसव्योपमथित आमपात्रस्थं दक्षिणत उपदधाति—एषा ते यमसादने” इति । पाठस्तु—

एषा ते यमसादने स्वधा निर्धीयते

गृहे । अक्षितिर्नाम ते असौ, इति ।

हे प्रेत ते तव यमसादने यमस्य स्थाने गृहे एषा मन्यरूपा स्वधाऽन्नात्मिका निर्धीयते स्थाप्यते । असौ हे देवदत्तनामक प्रेत ते तवाक्षितिर्नाम क्षयरहिता खलु ।

कल्पः—“समूलं बर्हिर्दक्षिणा स्तृणाति—इदं पितृभ्यः प्रभरेम बर्हिः” इति पाठस्तु—

इदं पितृभ्यः प्रभरेम बर्हिर्देवेभ्यो जीवन्त

उत्तरं भरेम । तत्त्वमारोहासो मेध्यो भवं

यमेन त्वं यम्या संविदानः, इति ।

इदं बर्हिः पितृभ्यः पितृर्थं प्रभरेम प्रकर्षेण स्तृणीम । वयं तु जीवन्त एव तत्त्वमारोहासः परमार्थतत्त्वमारोहकामा देवेभ्यो देवार्थमुत्तरमुद्रततरमतिशयेनोक्तं

ष्टतरं बर्हिर्भरेम संपादयाम । हे प्रेत त्वं यमेन यस्या च संविदान ऐकमत्यं गतो
मैध्यो भव [म्] । अमृतसेवनयोग्यो भव ।

कल्पः—“ पालाशान्पारिधीन्पारिदधाति—मा त्वा वृक्षाविति पूर्वापरानुत्तरया दाक्षि-
णोत्तरी ” इति । तत्र प्रथमामाह—

मा त्वा वृक्षौ संबाधिष्ठां मा माता पृथिवि त्वम् ।

* पितृन्हात्र गच्छास्येधासं यमराज्ये, इति ।

हे प्रेत त्वां वृक्षौ पूर्वापरपरिधिरूपावेतौ मा संबाधिष्ठां बाधितं मा कुरुत (ता)-
[। हे पृथिवि त्वमपि माता मातृस्थानीया सती मा बाधिष्ठाः । हि प्रसिद्धान्पितृन्हात्र
याने गच्छासि हे प्रेत प्राप्नुहि । यमराज्ये यमस्य देश एधासमेधस्व वर्धस्व ।

अथ द्वितीयामाह—

मा त्वा वृक्षौ संबाधेथां मा माता पृथिवी मही ।

वैवस्वतः हि गच्छासि यमराज्ये विराजसि, इति ।

हे प्रेत त्वां वृक्षौ दक्षिणोत्तरपरिधिरूपावेतौ मा संबाधेथां संबाधितं मा कुरुताम् ।
माता मातृस्थानीया मही महती पृथिवी मा बाधिष्ठ । हि प्रसिद्धं वैवस्वतं सूर्यपुत्रं
मं गच्छासि प्राप्नुहि । यमराज्ये यमस्य देशे विराजसि विशेषेण राज-
तो भव ।

कल्पः—“ मध्ये नलेषीकान्निदधाति—नैलं प्लवम् ” इति । पाठस्तु—

नैलं प्लवमारोहैतं नैलेन पथोऽन्विहि । स त्वं

नैलप्लवो भूत्वा संतर प्रतरोत्तर (२), इति ।

नैलशब्देन जलमध्ये समुत्पन्नस्तृणविशेष उच्यते । हे प्रेत त्वं नैलं प्लवं तृणवि-
ष्टरूपं प्लवनहेतुमेतमारोह । तेन मलेन पथो मार्गानन्विहि त्वमनुक्रमेण प्राप्नुहि ।
तादृशस्त्वं नल (ल) प्लवो नैलरूपेण प्लवेन युक्तो भूत्वा संतर पितृलोकमार्ग-
पं समुद्रं सम्यक्तर । प्रतर प्रकर्षेण तर । उत्तरोत्कर्षेण तर । मार्गे नानाविधोपद्रव-
रिहाराभिप्रायेण नानाविधं तरणमुच्यते ।

कल्पः—“ पुराणेन सर्पिषा शरीराणि सुसंतृप्तानि संतर्प्योत्तरत आसीनोऽनन्वीक्ष-
णो दर्भेषु निवपति—सवितैतानि शरीराणि ” इति । पाठस्तु—

* “ पितृन्हि । यत्र ” इत्यपि पाठो वेदिकानां प्रसिद्धः ।

१ ग. मैध्यो । २ ग. नलं । ३ ग. नलं । ४ ग. नलेन । ५ ग. नलप्लु । ६ ग. नलश ।
स. ग. नलं । ८ स. ग. नलरु ।

सवितैतानि शरीराणि पृथिव्यै मातृरूपस्य
आदधे । तेभ्यः पृथिवि शं भव, इति ।

एतानि शरीराणि शरीरावयरूपाण्यस्थीनि मातृस्थानीयायाः पृथिव्या उपस्य
उत्सङ्गे सविता प्रेरको देव आदधे सर्वतः स्थापयति । हे पृथिवि तेभ्योऽस्थिम्यः
शं सुखहेतुर्भव ।

षड्ढोता सूर्यं ते चक्षुर्गच्छतु वातमात्मा द्यां च
गच्छ पृथिवीं च धर्मणा । अपो वा गच्छ यदि तत्र
ते हितमोषधीषु प्रतितिष्ठा शरीरैः, इति ।

कल्पः—“ अथैनमुपतिष्ठते—षड्ढोता सूर्यं ते चक्षुर्गच्छतु वातमात्मा द्यां च गच्छ
पृथिवीं च धर्मणा । अपो वा गच्छ यदि तत्र ते हितमोषधीषु प्रतितिष्ठा शरीरैः ” इति ।
षड्ढोतृसंज्ञको मन्त्राभिमानी देवोऽस्ति तदनुग्रहेण हे प्रेत त्वदीयं चक्षुः सूर्यं गच्छ
त्विति योजनीयम् । अयं च मन्त्रः प्रथमानुवाके व्याख्यातः ।

कल्पः—“ भुक्तभोगेन वाससाऽस्थिकुम्भं निमृज्योपर्युपारि शिरो दक्षिणा व्यु-
स्यति—परं मृत्यो अनुपरोहि पन्थामिति, अथास्य कपालानि सुसंभितानि संभिनति
यथैषूदकं न तिष्ठेत् ” इति । पाठस्तु—

परं मृत्यो अनुपरोहि पन्थां यस्ते स्व इतरो
देवयानात् । चक्षुष्मते शृण्वते ते ब्रवीमि मा नः
प्रजा५ रीरिषो मोत वीरान्, इति ।

हे मृत्यो देवयानादितरो यः पन्थास्ते स्वस्तव स्वभूतः, तं परं पन्थां देवया-
नादितरं तं मार्गमनुपरोहि अनुक्रमेण प्राप्नुहि । चक्षुष्मते साधुदर्शिने शृण्वतेऽस्मदि-
ज्ञप्तीनां श्रोत्रे ते तुम्यमेकं वचनं ब्रवीमि । नोऽस्मदीयां प्रजां पुत्रादिरूपां मा रीरिषो
मा विनाशय । उतापि च वीराञ्छरान्मृत्यान्पि मा रीरिषः ।

कल्पः—“ भुक्तभोगेन वाससा शरीराणि प्रच्छाद्योदपात्रेणोदुम्बरशाखया बोक्षति-
शं वातः ” इति । पाठस्तु—

शं वातः श५ हि ते घृणिः शम्भु ते सन्त्वो-
षधीः । कल्पन्तां मे दिशः शग्माः, इति ।

वातो वायुस्ते तव शं सुखं करोतु । घृणिर्दीप्यमान आदित्यो हि प्रसिद्धस्ते
तव शं सुखं करोतु । ओषध्यश्च ते तव शं सुखहेतवः सन्तु । दिशः सर्वा मे मम
शग्माः सुखप्रापिकाः कल्पन्तां समर्था भवन्तु ।

कल्पः—“ इष्टकाः प्रतिदिशमनन्वीक्षमाण उपदधाति—पृथिव्यास्त्वा लोके साद-
यामीत्येतैः प्रतिमन्त्रं प्रतिदिशं मध्ये पञ्चमीं तां दक्षिणेन षष्ठीम् ” इति । तत्र प्रथम-
मन्त्रमाह—

पृथिव्यास्त्वा लोके सादयाम्यमुष्य शर्मासि पितरो

देवता । प्रजापतिस्त्वा सादयतु तया देवतया, इति ।

हे इष्टके त्वां पृथिव्या लोके स्थाने स्थापयामि सादयामि । अमुष्य प्रेतस्य
शर्मासि सुखहेतुरसि । पितरस्तव देवताः स्वामिभूताः । प्रजापतिर्देवत्वामत्र साद-
यतु स्थापयतु । तया प्रजापतिदेवतया स्थापिता सती ध्रुवा सीद यथाऽङ्गिरोभिः
स्थापिता तद्वत् । अत्राङ्गिरस्वद्ध्रुवा सीदित्येतावदध्याहर्तव्यम् ।

अथ द्वितीयादीन्षष्ठान्तान्पञ्च मन्त्रानाह—

अन्तरिक्षस्य त्वा दिशस्त्वा दिशां त्वा नाकस्य

त्वा पृष्ठे ब्रध्नस्य त्वा विष्टपे सादयाम्यमुष्य

शर्मासि पितरो देवता । प्रजापतिस्त्वा

सादयतु तया देवतया (३), इति ।

अनपस्फुरन्तीरुत्तर देवतया द्वे च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके षष्ठप्रपाठके

सप्तमोऽनुवाकः ॥ ७ ॥

हे द्वितीयेष्टके त्वामन्तरिक्षस्य लोके सादयामीत्यनुषज्य पूर्ववद्व्याख्येयम् । हे
तृतीयेष्टके त्वां दिवो लोके सादयामि । हे चतुर्थेष्टके त्वां दिशां लोके सादयामि ।
पञ्चमेष्टके त्वां नाकस्य पृष्ठे स्वर्गस्योपरि सादयामि । हे षष्ठेष्टके त्वां ब्रध्नस्याऽऽ-
त्यस्य विष्टपे स्थाने सादयामि । सर्वत्रानुषङ्गद्योतनाय सादयामीत्यादेः पुनः पाठः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीय-
तैत्तिरीयारण्यकभाष्ये षष्ठप्रपाठके सप्तमोऽनुवाकः ॥ ७ ॥

अथ षष्ठोऽनुवाकः ।

कल्पः—“एवं चरुनूपपवानिति प्रतिमन्त्रम्” इति । तत्र प्रथममन्त्रमाह—

अपूपवान्घृतवांश्चरुरेह सीदतुत्तभ्नुवन्पृथिवीं
 घामुतोपरि । योनिकृतः पथिकृतः सपर्यत ये
 देवानां घृतभागा इह स्थ । एषा ते यमसादने
 स्वधा निधीयते गृहेऽसौ । दशाक्षरा तां रक्षस्व
 तां गोपायस्व तां ते परिददामि तस्यां त्वा
 मा दभन्पितरो देवता । प्रजापतिस्त्वा
 सादयतु तया देवतया, इति ।

पक्वा मक्ष्याः पिष्टविकारा अपूपाः, ते यस्य चरोः सन्ति सोऽयमपूपवान् । त
 घृतवान्प्रभूतघृतयुक्तः । तादृशश्चरुरिहास्मिन्स्थाने पूर्वस्यां दिश्यासीदतु, उपविशतु
 किं कुर्वन् । पृथिवीमेतामुत्तभ्नुवन्पूर्व स्तब्धां कुर्वन् । उतापि च घां द्युलोकमुप
 ध्वमाग उत्तभ्नुवन् । देवानां मध्ये ये देवविशेषा यूयमिहास्मिन्नुपधाने घृतभागा
 स्थ घृतसेविनो भवथ, ये(ते) यूयं योनिकृतः स्थानकारिणः पथिकृतो मार्गकारि
 णश्च सन्तः सपर्यत परिचरत । असौ देवदत्तादिनामक हे प्रेत ते तव यमसाद
 यमस्य स्थाने गृह एषा स्वधैतच्चरूपमन्नं निधीयते नितरां स्थाप्यते । दशासंस्व
 कान्यक्षराणि मन्त्रविशेषरूपेण प्रतिपादकानि यस्याश्चरूपयायाः स्वधायाः सन्ति ते
 दशाक्षरा तादृशी या स्वधा विद्यते तां स्वधां हे प्रेत रक्षस्व । तां गोपायस्व
 स्वरूपस्योपद्रवाभावो रक्षणम् । भोगदशायामप्युपद्रवाभावो गोपायस्वेत्यनेनोच्यते ।
 तादृशीं स्वधां ते तुभ्यं परिददामि । अत्र देवतारूपा ये पितरस्ते सर्वे तस्य
 स्वधायां त्वां प्रेतं मा दभन्हिसितं मा कुर्वन्तु । प्रजापतिरित्यादि पूर्ववत् ।

अथ दक्षिणादिर्मध्यमान्तचतुर्दिक्षु चरूपधानविषयान्मन्त्रानाह—

अपूपवाञ्घृतवांक्षीरवान्दधिवान्मधुमांश्चरुरेह
 सीदतुत्तभ्नुवन्पृथिवीं घामुतोपरि । योनि-
 कृतः पथिकृतः सपर्यत ये देवानां घृतभागाः
 क्षीरभागा दधिभागा मधुभागा इह स्थ । एषा

ते यमसादने स्वधा निधीयते गृहेऽसौ । शता-
क्षरा सहस्राक्षराऽऽयुताक्षराऽच्युताक्षरा तां
रक्षस्व तां गोपायस्व तां ते परिददामि तस्यां
त्वा मा दंभन्पितरो देवता । प्रजापतिस्त्वा
सादयतु तया देवतया (१) , इति ।

अपूपवानसौ दश ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके षष्ठप्रपाठकेऽ-
ष्टमोऽनुवाकः ॥ ८ ॥

अत्र शृतवानित्यादिपदचतुष्टयेन मन्त्रभेदो द्रष्टव्यः । शृतभागा इत्यादीन्यपि
त्वारि पदानि शताक्षरेत्यादीन्यपि चत्वारि पदानि चतुर्ष्वपि मन्त्रेषु विभज्य योज-
यानि । शृतं सम्यक्पक्वं पयः, क्षीरं पयोमात्रम् । अन्यत्पूर्ववत् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये षष्ठप्रपाठकेऽष्टमोऽनुवाकः ॥ ८ ॥

अथ षष्ठे नवमोऽनुवाकः ।

कल्पः—“तिलमिश्राभिर्धानाभिस्त्रिः प्रसव्यं परिकिरत्येतास्ते स्वधा अमृताः करोमि”

। पाठस्तु—

एतास्ते स्वधा अमृताः करोमि यास्ते धानाः परिकिराम्यत्र ।

तास्ते यमः पितृभिः संविदानोऽत्र धेनूः कामदुघाः करोतु, इति ।

प्रेत ते त्वदर्थमत्रास्यां चितौ या धाना भृष्टतण्डुलरूपाः परिकिरामि परितो विशि-
। एता धानास्ते त्वदर्थममृता विनाशरहिताः स्वधा अन्नरूपाः करोमि । यमो
त्वदर्थं पितृभिः संविदान ऐकमत्यं गतः संस्ता धाना अत्र स्थाने कामदुघाः
। पिका धेनूर्धेनुरूपाः करोतु ।

ल्पः—“ओषधिस्तम्बान्प्रतिदिशर्मनन्वीक्षमाण उपदधाति—त्वामर्जुनेति प्रतिम-
इति । तत्र प्रथमामाह—

त्वामर्जुनौषधीनां पयो ब्रह्माण इद्विदुः । तासां

त्वा मध्यादादंदे चरुभ्यो अपिधातवे, इति ।

तेषु मन्त्रेष्वर्जुनदूर्वाकाशदर्भशब्दास्तृणविशेषवाचिनः प्रसिद्धाः । हेऽर्जुनास्यतृण
त्वां ब्रह्माणोऽभिज्ञा विप्रा ओषधीनां पय इत्सर्वासामोषधीनां सारमेव विदुर्जानन्ति ।
तासामोषधीनां मध्यात्सकाशात्त्वामादंदं आनीय स्थापयामि । किमर्थम्, चरुभ्योऽपि
धातवे चरुणामपिधानार्थम् ।

अथ द्वितीयामाह—

दूर्वाणां स्तम्बमाहरैतां प्रियतमां मम । इमां

दिशं मनुष्याणां भूयिष्ठाऽनु विरोहतु, इति ।

हे प्रेत दूर्वाणां संबन्धिनं स्तम्बमाहर स्वी कुरु । एतां दूर्वा मम स्वस्य प्रियतमां
विद्धीति शेषः । मनुष्याणां संबन्धिनीमिमां दक्षिणां दिशमनु सा दूर्वा भूयिष्ठा प्रयत
विरोहतु विविधमङ्कुरमुत्पादयतु ।

अथ तृतीयामाह—

काशानां स्तम्बमाहर रक्षसामपंहत्यै । य एतस्यै

दिशः पराभवनघायवो यथा ते नाभवान्पुनः, इति ।

हे प्रेत काशाख्यानां तृणानां स्तम्बमाहर स्वी कुरु । किमर्थम्—रक्षसामपहतैः
एतस्यै पश्चिमाया दिशोऽघायवोऽघं पापमुपद्रवमिच्छन्तो ये वैरिणः पराभवन्माम्
कर्तार आसन् । ते वैरिणो यथा पुनर्नाभवन् भविष्यन्ति तथा काशस्तम्बं स्वी कुरु ।

अथ चतुर्थीमाह—

दर्भाणां स्तम्बमाहर पितृणामोषधीं प्रियाम् ।

अन्वस्यै मूलं जीवादनु काण्डमथो फलम्, इति ।

हे प्रेत दर्भसंबन्धिनं स्तम्बं स्वी कुरु । इमामोषधीं पितृणां प्रि
विद्धीति शेषः । अस्यै दर्भरूपाया ओषध्या मूलमनुजीवादनुक्रमेण जीवतु ।
काण्डं फलं चानुक्रमेण जीवतु वर्धतामित्यर्थः ।

कल्पः—“लोकं पृणेति लोकंपृणा उपदधाति, उत्तरया पुरीषेणानुविकिरति” इति
तयोर्मन्त्रयोः प्रतीके दर्शयति—

लोकं पृण ता अस्य सूददोहसः, इति ।

लोकं पृणच्छिद्रं पृणेत्येको मन्त्रः । ता अस्येति द्वितीयः । एतौ चोभावपेत वीते-
त्यनुवाके व्याख्यातौ ।

कल्पः—“उदम्भत्रेणोदुम्बरशाखया वोक्षति—शं वातः” इति । पाठस्तु—

शं वातः श५ हिते घृणिः शमु ते सन्वो-

षधीः । कल्पन्तां ते दिशः सर्वाः, इति ।

अयं मन्त्रः सप्तमानुवाके व्याख्यातः । ते सर्वा इत्येतावानेव विशेषः ।

कल्पः—“उपतिष्ठत इदमेव” इति । पाठस्तु—

इदमेव मेतोऽपरामार्तिमाराम कांचन । तथा

तदम्भिभ्यां कृतं मित्रेण वरुणेन च, इति ।

इदानीं वर्तमानमिदमेवैकं कष्टं संपन्नम् । इतोऽपरां कांचिदप्यार्तिं माऽऽराम
मा प्राप्तवाम । तदस्मदभीष्टमम्भिभ्यां देवाभ्यां मित्रेण वरुणेन च तथा कृतं
प्रादितम् ।

कल्पः—“वैरणशाखां पुरस्तान्निदधाति—वैरणो वारयात्” इति । पाठस्तु—

वैरणो वारयादिदं देवो वनस्पतिः ।

आत्यै निर्ऋत्यै द्वेषाच्च वनस्पतिः, इति ।

अयं वैरणारख्यो वनस्पतिर्देव इदं कष्टं वारयान्निवारयतु । तथा स वनस्पति-
त्यर्था अन्यस्या अपि बाधाया निर्ऋत्यै पापदेवताया द्वेषाच्च वैरिभूतात्पालय-
वेति शेषः ।

कल्पः—“विधृतिलोष्टमुत्तरतो विधृतिरसि” इति । पाठस्तु—

विधृतिरसि विधारयास्मदघा द्वेषांसि, इति ।

हे लोष्ट त्वं विधृतिविधारकोऽसि । अतोऽस्मत्तः सकाशादघा पापानि द्वेषांसि
णि च विधारय वियुज्वान्यत्र स्थापय ।

कल्पः—“शमीशाखां पश्चाच्छमि शमय” इति । पाठस्तु—

शमि शमयास्मदघा द्वेषांसि, इति ।

हे शमि एतन्नामकवृक्ष, अस्मदस्मत्तोऽघा पापानि द्वेषांसि वैराणि च शमय ।

१ क. ख. लपः । उपस्थानिनोप° । २ ग. राष्ट्रं । ३ ग. वारुण° । ४ ग. वरुणश्च ५ ग.
५ ग. वरुणा° ।

कल्पः—“यवं दक्षिणतो यव यवय” इति । पाठस्तु—

यव यवयास्मदघा द्वेषाभसि, इति ।

पूर्ववद्व्याख्येयम् ।

कल्पः—“अथैनमुपतिष्ठते पृथिवीम्” इति । पाठस्तु—

पृथिवीं गच्छान्तरिक्षं गच्छ दिवं गच्छ दिशो

गच्छ सुवर्गच्छ सुवर्गच्छ दिशो गच्छ दिवं

गच्छान्तरिक्षं गच्छ पृथिवीं गच्छापो वा गच्छ यदि

तत्र ते हितमोषधीषु प्रतितिष्ठा शरीरैः, इति ।

आरोहावरोहाभ्यां पृथिव्यादिस्वर्गपर्यन्तप्राप्तिवाक्यानि स्पष्टानि । अपो वेत्यादिसु प्रथमानुवाके व्याख्यातः ।

कल्पः—“जघनेन चितिं कर्ष्वादि समानम्” इति । तन्मन्त्राणां प्रतीकानि दर्शयति—

अश्मन्वती रेवतीर्यद्वै देवस्य सवितुः पवित्रं या

राष्ट्रात्पञ्चादुद्वयं तमसस्परिधाता पुनातु (२), इति ।

अथो फलं पुनातु ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके षष्ठप्रपाठके

नवमोऽनुवाकः ॥ ९ ॥

एते च मन्त्रास्तृतीयानुवाके व्याख्याताः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकभाष्ये षष्ठप्रपाठके नवमोऽनुवाकः ॥ ९ ॥

अथ षष्ठे दशमोऽनुवाकः ।

कल्पः—“ नवम्यां व्युष्टायां यज्ञोपवीत्यन्तरा ग्रामं श्मशानं चाग्निमुपसमाधाय
संपरिस्तीर्यापरेणाग्निं रोहितं चर्माऽऽनडुहं प्राचीनग्रीवमुत्तरलोमाऽऽस्तीर्य तद्वेत्तसमा-
लिनो ज्ञातीनारोहयति— आरोहत ” इति । पाठस्तु—

आरोहताऽऽयुर्जरसं गृणाना अनुपूर्वं यत्-
माना यतिष्ठ । इह त्वष्टा सुजनिमा
सुरत्नो दीर्घमायुः करतु जीवसे वः, इति ।

हे ज्ञातयो यूयं जरसं गृणाना जरावस्थां प्रार्थयमाना आयुरायुषो हेतुभूतं
चर्माऽऽरोहत । अनुपूर्वं ज्येष्ठमनु कनिष्ठो यथा भवति तथा यत्तर्मानाः प्रयत्नं
कुर्वन्तो यतिष्ठाऽऽरोहणप्रयत्नं कुरुत । इह कर्माणि त्वष्टा हविषां पापानां [च]
तनूकर्ताऽयमग्निः सुजनिमा शोभनजन्मा सुरत्नो भक्तेभ्यो देवैः शोभनै रत्नैरुपेतो
वो युष्मभ्यं दीर्घमायुः करोतु । जीवसे जीवनाय ।

कल्पः—“ अथैताननुपूर्वान्प्रकल्पयति—यथाऽहानि ” इति । पाठस्तु—

यथाऽहान्यनुपूर्वं भवन्ति यथर्तव ऋतु-
भिर्यन्ति क्लृप्ताः । यथा न पूर्वमपरो जहा-
त्येवा धातरायूषि कल्पयैषाम्, इति ।

यथा लोकेऽहानि दिनान्यनुपूर्वं भवन्ति, प्रतिपदद्वितीया तृतीया चेत्येवमनुक्रमे-
णैव वर्तन्ते । यथा च वसन्ताद्यृतव ऋतुभिरुत्तरोत्तरैः क्लृप्ताः संबद्धा यन्ति
गच्छन्ति प्रवर्तन्ते । यथा च पूर्वं पितरं ज्येष्ठं वाऽपरः पुत्रः कनिष्ठो वा न जहाति
परित्यजति । हे धातः प्रजापत एवैवमनेनैव प्रकारेणैषां ज्ञातीनामायूषि कल्पय
पादय ।

न हि ते अग्ने तनुर्व कूरं चकार मर्त्यः । कपिर्वभस्ति
तेजनं पुनर्जरायुं गौरिध । अप नः शोशुचदधमर्धे
शुशुध्या रयिष् । अप नः शोशुचदधं मृत्यवे स्वाहा ।

१ ग. लोहितं । २ क. ख. °माना यतिष्ठ यावन्तः स्थ ते सर्व आरोहतेति । इ° । ३ ग.
न्ते । ४ व. हि अ° । ५ °युर्गौति° ।

कल्पः—“अथ वारणस्त्रुवेण वारण्यां स्त्रुचि चतुर्गृहीतमाज्यं गृहीत्वा जुहोति—न हि ते अग्ने तनुवै क्रूरं चकार मर्त्यः । कपिर्वभस्ति तेजनं पुनर्जरायु गौरिव । अप नः शोशुचदधमग्ने शुशुध्या रयिम् । अप नः शोशुचदधं मृत्यवे स्वाहा ” इति । हेऽग्ने तव तनुवै शरीरार्थं मर्त्यो मनुष्यः क्रूरमुग्रं व्यापारं न हि चकार । कपि कपिवच्छेष्टाकारी मनुष्यः पुनस्तेजनमुत्तेजनं यथा भवति तथा बभस्ति दीपयति । तदृष्टान्तः—गौरिव जैरायु । यथा गौः स्वर्गभस्य रक्षार्थं जरायुपटं संपादयति न क्रूरं करोति तद्वत् । नोऽस्मदीयमग्रं पापमपशोशुचत्, अपगतं यथा भवति तद्दीप्यतां दह्यताम् । हेऽग्ने रयिं धनं शुशुध्यातिशयेन शुद्धं कुरु । पुनरपि नोऽस्मा पापमपगतं यथा भवति तथा दह्यताम् । तदर्थं मृत्यवे देवाय स्वाहुतमिदमस्तु ।

कल्पः—“उत्तरेणाग्निं रोहितोऽनड्वान्प्राङ्मुखोऽवस्थितो भवति तं ज्ञातयोऽन्वान्तेऽनड्वाहम् ” इति । पाठस्तु—

अनड्वाहमन्वारभामहे स्वस्तये । स न इन्द्र इव

देवेभ्यो वह्निः संपारणो भव (१), इति ।

स्वस्तये क्षेमायैतमनड्वाहं वयमन्वारभामहे हस्तेन स्पृशामहे । हेऽनड्वन्त देवेभ्यो देवार्थमिन्द्र इव नोऽस्मदर्थं वह्निर्वाहकः संपारणः सम्बन्धुपारं प्रति च भव ।

कल्पः—“प्राञ्चो गच्छन्तीमे जीवाः” इति । पाठस्तु—

इमे जीवा वि मृतैराववर्तिन्नाभूद्भद्रा देवहूति

नो अद्य । प्राञ्चोऽगामा नृतये हसाय

द्राघीय आयुः प्रतरां दधानाः, इति ।

इमे जीवा ज्ञातयो मृतैर्वियुज्याऽऽववर्तिन्नावृत्ताः । केनाभिप्रायेणेति तदुच्यते अद्यास्मिन्दिने नोऽस्माकं भद्रा कल्याणरूपा देवहूतिर्देवानामाह्वानक्रियाऽभूद्भव नृतये मनुष्यक्षयनिमित्तं हसाय हास्यार्थं हर्षार्थमित्यर्थः । प्राञ्चः प्राञ्चः प्राङ्मुखः सन्तोऽगाम वयं गच्छामः । कीदृशा वयं, द्राघीय आयुरत्यन्तं दीर्घमायुः प्रतातिप्रकर्षेण दधाना धारयन्तः ।

कल्पः—“जघन्यः शमीशाखया पदानि लोपयते—मृत्योः पदम्” इति । पाठस्तु—

मृत्योः पदं योपयन्तो यदैम द्राघीय आयुः

प्रतरां दधानाः । आप्यायमानाः प्रजया
धनेन शुद्धाः पूता भवथ यज्ञियासः, इति ।

मृत्योर्मृत्युरूपस्यानडुहः पदं स्थानं योपयन्तो लोपयन्तो यदैम गच्छामस्तदा* वयं
पूर्ववद्दार्ढीय आयुः प्रतरां (रा)[मति]प्रकर्षेण दधानाः प्रजया धनेन चाऽऽप्याय-
ाना वर्धमानाः सन्तः, यज्ञियासो यज्ञयोग्याः शुद्धाः शरीरशुद्धियुक्ताः पूता द्रव्य-
शुद्धियुक्ताश्च भवथ । हे ज्ञातय इति द्रष्टव्यम् ।

कल्पः—“अथैभ्योऽध्वर्युर्दक्षिणतोऽश्मानं परिधिं दधाति—इमं जीवेभ्यः परिधिं
धामि” इति । पाठस्तु—

इमं जीवेभ्यः परिधिं दधामि मा नोऽनुगाद-
परो अर्धमेतम् । शतं जीवन्तु शरदः पुरूची-
स्तिरो मृत्युं दद्महे पर्वतेन , इति ।

इममश्मानं जीवेभ्यो जीवानामर्थे परिधिं परिधानहेतुं दधामि स्थापयामि ।
तेऽस्माकं मध्येऽपरो यः कोऽप्येतमर्धमायुषो भागं माऽनुगान्माऽनुगच्छतु । किंतु
रूचीर्विस्तृतिं गताः शरदः संवत्सराञ्छतं जीवन्तु । पर्वतेन पर्वतसदृशेन पाषाणेन
त्युं तिरो दद्महे तिरोभूतं कुर्मः ।

कल्पः—“अथैताः पत्नयो नयने सर्पिषा संमृशन्तीमा नारीः” इति । पाठस्तु—

इमा नारीरविधवाः सुपत्नीराञ्जनेन
सर्पिषा संमृशन्ताम् । अनश्रवो अनमीवाः
सुशेवा आरोहन्तु जनयो योनिमग्रे, इति ।

इमा नारीरेतास्त्रियोऽविधवा वैधव्यरहिताः सुपत्नीः शोभनपतियुक्ताः सत्य
ञ्जनेनाञ्जनहेतुना सर्पिषा संमृशन्तां चक्षुषीं संस्पृशन्तु । अनश्रवोऽश्रुरहिता
नमीवा रोगरहिताः सुशेवाः सुष्ठु सेवितुं योग्या जनयो जाया अग्र इतः परं
नि स्वस्थानमारोहन्तु प्राप्नुवन्तु ।

कल्पः—“कुशतरुणकैलैककुदेनाञ्जनेनाङ्क्ते—यदाञ्जनम्” इति । पाठस्तु—

यदाञ्जनं त्रैककुदं जातं हिमवतस्परि ।

* अत्र वयं पूर्ववदिति पदद्वयमधिकं भाति ।

१ क. ख. मृत्योः पदं । २ ग. 'न्तो रजसा प्रच्छाद्यमानाः सन्तो यदै' । ३ क. ख.
'मो दार्ढी' । ४ क. ख. 'स्तुतम्' । ५ क. ख. 'शरवि' । ६ क. ख. 'अनं त्रै' ।

तेनामृतस्य मूलेनारातीर्जम्भयामसि, इति ।

हिमवतस्परि हिमवत्पर्वतस्योपरि जातमुत्पन्नं त्रैककुदं त्रिककुलपर्वतसंबन्धि यदा
अन्नं विद्यते । अमृतस्य मूलेन सुखस्य कारणेन तेनाञ्जनेनारातीर्जम्भयामसि शब्द-
व्यभिचारायामः ।

कल्पः—“अथैतानि कुशतरुणकानि समुच्छ्रित्य दर्भस्तम्बे निदधाति—यथा त्वम्
इति । पाठस्तु—

यथा त्वमुद्भिन्नत्स्योषधे पृथिव्या अधि । एवमिम
उद्भिन्दन्तु कीर्त्या यशसा ब्रह्मवर्चसेन, इति ।

हे ओषधे दर्भस्तम्ब पृथिव्या उपरि यथा त्वमुद्भिन्नत्सि, उत्पद्यसे । एवमिमे
कुशाः कीर्त्यादिभिः सहोद्भिन्दन्तूत्पद्यन्ताम् । कीर्तियशसोलोकद्वयगतत्वेन भेदः ।

कल्पः—“अजं चैतदहः पचते यवोदनं च—अजोऽसीत्यजस्य प्राश्नीयात्” इति ।
पाठस्तु—

अजोऽस्यजास्मदद्या द्वेषांशसि, इति ।

हे पक्वद्रव्य त्वमजोऽस्यजसंबन्ध्यासि । अतोऽस्मत्सकाशादद्या पापानि द्वेषाणि
वैराणि चाजापगमय ।

कल्पः—“यवोदनस्य च प्राश्नाति—यवोऽसि ” इति । पाठस्तु—

यवोऽसि यवयास्मदद्या द्वेषांशसि (२), इति ।

संपारणो भव जम्भयामसि त्रीणि च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके षष्ठप्रपाठके
दशमोऽनुवाकः ॥ १० ॥

हे ओदन त्वं यवोऽसि यवसंबन्ध्यासि । अतोऽस्मत्तः सकाशादद्या पापानि द्वेषाणि
वैराणि च यवय पृथक्कुरु ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्ति-
रीयारण्यकभाष्ये षष्ठप्रपाठके दशमोऽनुवाकः ॥ १० ॥

अथ षष्ठ एकादशोऽनुवाकः ।

पूर्वानुवाके मृत्यवे स्वाहेति यो होम उक्तस्तदनन्तरमेवैतैर्मन्त्रैर्द्वादशं लुबाहुतीर्जुह-
यात् । तत्र प्रथमं मन्त्रमाह—

अप नः शोशुचदघमग्ने शुशुध्या

रयिम् । अप नः शोशुचदघम्, इति ।

पूर्वानुवाके व्याख्यातो मन्त्रः ।

अथ द्वितीयमाह—

सुक्षेत्रिया सुगातुया वसूया च यजा-

महे । अप नः शोशुचदघम्, इति ।

सुक्षेत्रिया शोभनक्षेत्रयोग्यया सुगातुया शोभनगतियोग्यया वसूया च धनप्राप्ति-
भूतयाऽप्यनयाऽऽहुत्या यजामहे पूजयामः । अप न इत्यादि पूर्ववत् ।

अथ तृतीयमाह—

प्र चन्द्रन्दिष्ठ एषां प्राऽऽस्माकांसश्च

सूरयः । अप नः शोशुचदघम्, इति ।

यद्येषां ज्ञातीनां भन्दिष्ठोऽतिशयेन भद्रः पुरुषार्थः प्राप्यते, तदानीमास्माकांसोऽ-
मृतसंन्धिनः सूरयश्च विद्वांसोऽपि पुत्रपौत्रादयः प्राप्यन्ताम् ।

अथ चतुर्थमाह—

प्र यदग्नेः सहस्वतो विश्वतो यन्ति

सूरयः । अप नः शोशुचदघम्, इति ।

यच्छब्दः प्रसिद्धिवाची । यत्प्रसिद्धाः सूरयो विद्वांसः सहस्वतो बलवतोऽग्नेः
शत्रून् यन्ति प्रकर्षेण प्राप्नुवन्ति ।

अथ पञ्चममाह—

प्र यत्ते अग्ने सूरयो जायेमहि प्र ते

वयम् । अप नः शोशुचदघम्(१), इति ।

* हेऽग्ने ये वयं ते तव सूरयः स्तोतृनामैतत् । प्रकर्षेण स्तोतारः । यच्छब्दश्चुतेस्त-

* हेऽग्ने वयं ते तव यत्प्रसिद्धाः सूरयस्ते त्वदीयाः प्राप्ताः, अतो वयमपि ते त्वदीयाः
महि प्रकर्षेण भूयास्म, इति ग. पुस्तकस्थो भाष्यपाठः ।

च्छब्दोऽध्याहर्तव्यः । ते वयं प्रजायेमहि प्रजां प्राप्नुयाम तव प्रसादेन तं स्वभूताः ।

अथ षष्ठमाह—

त्व५ हि विश्वतोमुख विश्वतः परि-

भूरसि । अप नः शोशुचदधम्, इति ।

हे विश्वतोमुख सर्वतो ज्वालायुक्ताग्रे त्वं विश्वतः सर्वत्र परिभूरसि वैरिण परिभविताऽसि ।

अथ सप्तमाह—

द्विषो नो विश्वतो मुखोऽति नावेव पारय ।

अप नः शोशुचदधम्, इति ।

हेऽग्रे नोऽस्माकं द्विषो द्वेषिणो मुखो मुखानि विश्वतः सर्वस्माद्देशादतिपारया-
तीत्य परतो नय । तत्र दृष्टान्तः—नावेव यथा नावा परतस्तार (तः प्राप)यन्ति
तद्वत् । यद्वा हे विश्वतोमुखाग्रे द्विषः शत्रूनतिपारयेति व्याख्येयम् ।

अथाष्टमाह—

स नः सिन्धुमिव नावयाऽतिपर्षा

स्वस्तये । अप नः शोशुचदधम्, इति ।

हेऽग्रे स त्वं नोऽस्माकं स्वस्तये क्षेमायातिपर्ष दुःखजातमतीत्य परतः प्राप
तत्र दृष्टान्तः—नावया सिन्धुमिव यथा लोके नावा समुद्रं तारयन्ति तद्वत् ।

अथ नवमाह—

आपः प्रवणादिव यतीरपास्मत्स्यन्दता-

मधम् । अप नः शोशुचदधम्, इति ।

प्रवणौ निम्नदेशानिमित्तभूताद्यतीर्णिर्गता आप इवास्मत्तः सकाशादधं पापं
पेत्य स्यन्दतां प्रवाहरूपेण गच्छतु ।

अथ दशमाह—

उद्वनादुदकानीवापास्मत्स्यन्दतामधम् ।

अप नः शोशुचदधम्, इति ।

उद्वनादुन्नतप्रदेशस्थाद्वनात्सकाशात्कुल्यया समागतान्युदकानि यथा निम्नदेशं प्रति
यन्दन्ते तथाऽस्मत्तः सकाशादघमपेत्य स्यन्दताम् ।

अथैकादशमाह—

आनन्दाय प्रमोदाय पुनरागाः स्वान्गु-
हान् । अपं नः शोशुचदघम्, इति ।

आनन्दाय मरणाभावनिमित्तसंतोषाय, प्रमोदाय विषयभोगनिमित्तप्रकृष्टहर्षाय,
नरपि स्वकीयान्गुहान्प्रत्यागामागतोऽस्मि ।

अथ द्वादशमाह—

न वै तत्र प्रमीयते गौरश्वः पुरुषः पशुः । यत्रेदं ब्रह्म
क्रियते परिधिर्जीवनाय कर्मणः शोशुचदघम् (२), इति ॥

अघमघं चत्वारि च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके षष्ठप्रपाठक
एकादशोऽनुवाकः ॥ ११ ॥

यत्र यस्मिन्देश इदं ब्रह्म पूर्वोक्तं होममन्त्रजातं जीवनाय जीवनार्थं कं सुखं
था भवति तथा परिधिः परिधानं क्रियते । तत्र देशे गौरश्वो वा पुरुषोऽन्यो वा
शुनैव प्रमीयते सर्वथा न म्रियते । अतस्तदर्थं नोऽस्मदीयमघमपशोशुचत् । अपेत्य
भं भवतु ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये षष्ठप्रपाठक एकादशोऽनुवाकः ॥ ११ ॥

अथ षष्ठे द्वादशोऽनुवाकः ।

राजगव्या हननमुत्सर्गश्चेति द्वौ पक्षौ, तत्र हननपक्षे मन्त्राः पूर्वमेवोक्ताः । अथो-
र्गपक्षे मन्त्रा उच्यन्ते । कल्पः—“ यद्युत्सृजन्त्यपश्याम युवतिमाचरन्तीं सच्चस्वा नः
स्तय इत्यन्ताभिस्तिमूभिः प्रसव्यं राजमावीमग्नीन्प्रेतं दारुचिर्ति च परिणीय ” इति ।
१ प्रथमामाह—

अपश्याम युवतिमाचरन्तीं मृताय जीवां परिणीयमानाम् ।

अन्धेन या तमसा प्रावृताऽसि प्राचीमवाचीमवयन्नरिष्टयै, इति ।

मृताय मृतपुरुषार्थं परिणीयमानां जीवां जीवन्तीं युवतीं(तिं) यौवनवत्पुष्पाङ्गं युवतित्वेन भावितां वा वृद्धामाचरन्तीमागच्छन्तीं राजगवीं वयमपश्याम । या राजगवी त्वमन्धेन तमसा जरातिशयेन मरणभीत्या वा दृष्टिप्रसारणाभावे सत्यत्यक्तानिदिडेन तमसा प्रावृता भवसि । अरिष्ट्या अहिंसार्थं प्राचीं प्राङ्मुखीमवाचीमवाङ्मुखीं तां राजगवीमवयन्वयमवैमो जानीमः ।

अथ द्वितीयामाह—

मयैतां माऽस्तां भ्रियमाणा देवी सती
पितृलोकं यदैषि । विश्ववारा नभसा संव्य-
यन्त्युभौ नो लोकौ पयसाऽऽवृणीहि, इति ।

मया भ्रियमाणौ पोष्यमाणा राजगवी, एतां रक्षितां त्वां(स्वां) माऽस्तां मन्यताम् । अहमेनेन रक्षिता नतु मरिष्यामीत्येवं निश्चिनोत्वित्यर्थः । हे राजगवि यस्मात्कारणादनेनोपाकरणमात्रेण देवी देवतात्मिका सती पितृलोकं प्रत्यैष्यागच्छसि । विश्ववारा सर्वैर्वरणीया प्रार्थनीया नभसाऽऽकाशमार्गेण संव्ययन्ती दुलोकं संवृण्वती हे राजगवि तथाविधा त्वं नोऽस्माकमुभौ लोकावेतल्लोकपरलोकौ पयसा क्षीरणाभ्यावृ(णाऽऽवृ)णीह्यावृतौ कुरु । क्षीरपूर्णे कुर्वित्यर्थः ।

अथ तृतीयामाह—

रयिष्ठाग्निं मधुमन्तमूर्मिणमूर्जः सन्तं त्वा
पयसोपसंसेदम । स५ रय्या समु-
वर्चसा सचस्वा नः स्वस्तये, इति ।

हेऽग्ने वयं त्वामग्निं पयसा पयोमुख्यभोग्यद्रव्यानिमित्तमुपसंसेदम समीपे सम्यक्प्राप्नुयाम । कीदृशमग्निम् । रयिष्ठां धनेऽवस्थितं धनप्रदमित्यर्थः । मधुमन्तं मधु-द्रव्ययुक्तमूर्मिणमुत्कर्षयुक्तमूर्जस्व(जःस?)न्तं बलवन्तम् । हेऽग्ने स्वस्तये क्षेमार्थं नोऽस्मान् रय्या धनेन संसचस्व सम्यग्योजय वर्चसा कान्त्याऽपि संसचस्व ।

कल्पः—“ ये जीवा इत्यभिमन्व्य ” इति पाठस्तु—

ये जीवा ये च मृता ये जाता ये च जन्त्याः ।

तेभ्यो घृतस्य धारयितुं मधुधारा व्युन्दती, इति ।

ये जीवा अस्मत्कुले जीवन्तो ये पुरुषाः सन्ति ये च मृताः सन्ति येऽपीदानीं
माता उत्पन्ना ये च जन्त्या इतः परं जनयितव्याः, तेभ्यो धारयितुं तान्सर्वा-
पोषयितुं घृतस्य संबन्धिनी मधुधारा मधुररसोपेता [धारा] तया धारया व्युन्दती
शेषेण क्लेदनयुक्ता राजगवी] वर्तते ।

कल्पः—“ माता रुद्राणामिति द्वाभ्यामुत्सृजन्ति ” इति । तत्र प्रथमामाह—

माता रुद्राणां दुहिता वसूनाः स्वसाऽऽदित्या-
नाममृतस्य नाभिः । प्र णु वोचं चिकितुषे
जनाय मा गामनागामदिति वधिष्ठ, इति ।

इयं राजगवी रुद्राणामेकादशसंख्याकानां माता मातृस्थानीया । वसूनामष्टसं-
ख्याकानां दुहिता पुत्रीस्थानीया । आदित्यानां द्वादशसंख्याकानां स्वसा भगिनी-
स्थानीया । अमृतस्य नाभिरैहिकस्याऽऽमुष्मिकस्य च सुखस्य नाभिस्थानीया । अतः
रणचिकितुषे ज्ञानयुक्ताय जनायत्विक्समूहाय नु क्षिप्रं प्रवोचं प्रकर्षेण कथ-
ामि । किं कथ्यत इति तदुच्यते—अनागामपराधराहितामदितिमखण्डनीयां मां
राजगवीमनुस्तरणीरूपेणोपाकृतां मा वधिष्ठ हे जना अस्या वधं मा कुरुत ।

अथ द्वितीयामाह—

पिबतूदकं तृणान्यत्तु । ओम्हत्सृजत (१), इति ॥

वधिष्ठ द्वे च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके षष्ठप्रपाठके
द्वादशोऽनुवाकः ॥ १२ ॥

इयं राजगवी यत्र कापि स्वेच्छयोदकं पिबतु । तृणानि च भक्षयतु । ओम्,
ङ्गी कुर्मः । उत्सृजत हे जना बद्धामेनां राजगवीं परित्यजत ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीय-
तैत्तिरीयारण्यकभाष्ये षष्ठप्रपाठके द्वादशोऽनुवाकः ॥ १२ ॥

परे युवांसं मन्त्रिद्वान्भुवनस्याभ्यावद्वत्स्वाजोऽभातोऽग्रं वै चतुश्चत्वा-
 विःश्रद्धा पत्नस्य त्वत्पञ्चकेतुनेदं ते नाके सुपर्ण यौ ते ये युध्यन्ते तपसाऽ
 शम्भ्वती रेवतीः सश्रभध्वमष्टाविःश्रुतिर्ये ते यत्त उत्तिष्ठत इदं त उत्तिष्ठ
 मेक्षस्मन्यद्वा उद्भवमयं पञ्चविःशतिरायातु त्रिःशद्वैश्वानरे तस्मिन्द्रप्स इमप-
 पेताहोभिर्युज्यन्तामघ्निया अदिते पारं व आप्यायस्व सप्तविःशतिरुत्ते तन्नो-
 म्यक्षितस्तेभ्यः पृथिवि षड्ढोता परं मे शग्माः पृथिव्या अन्तरिक्षस्य द्वाविः
 शदपुपवानसौ दश शत दशैतास्ते ते दिशः सर्वा अश्मन्विःशतिरारोह
 तनुवै क्रूरं चकार पुनर्मृत्यवे मा नोऽनु गाव्यग्रह इमा नारीः परि त्रयोविःश
 तिरप नः सुक्षेत्रिषा प्र यद्भन्दिष्ठः प्रयदग्नेः प्र यत्ते अग्ने त्वं हि द्विषः स
 त्तः सिन्धुसापः प्रवप्सादुद्धतादानन्दाय न वै तत्र चतुर्विःशतिरपदयामाऽऽ
 षीहि द्वादश द्वादश परे युवांसमायात्वेतास्ते सप्तविःशतिः ॥

ॐ तत्सत् । सं त्वा सिञ्चामि यजुषा प्रजामायुर्धनं च ॥

ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः ।

हरिः ॐ ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके षष्ठः प्रपाठकः

समाप्तः ॥ ६ ॥

यो दर्शपूर्णमासादिः पितृमेघान्त ईरितः ।

कर्मकाण्डः समग्रोऽयं व्याख्यातो बालबुद्धये ॥ १ ॥

वेदार्थस्य प्रकाशेन तमो हार्द निवारयन् ।

पुमर्थाश्चतुरो देयाद्विद्यार्थमहेश्वरः ॥ २ ॥

इति श्रीमद्दीर्घबुकणसाम्राज्यधुरंधरश्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माध्वीये

वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकभाष्ये

षष्ठः प्रपाठकः समाप्तः ॥ ६ ॥

आनन्दाश्रमसंस्कृतग्रन्थावलिः ।

ग्रन्थाङ्कः ३६

कृष्णयजुर्वेदीयं

तैत्तिरीयारण्यकम् ।

श्रीमन्सायणाचार्यविरचितभाष्यसमेतम् ।

(सपरिशिष्टम् ।)

तत्र सप्तमप्रपाठकादारभ्य दशमप्रपाठकपर्यन्तोऽयं
सपरिशिष्टो द्वितीयो भागः (२) ।

एतत्पुस्तकं वे० शा० रा० रा० “बाबाशास्त्री
फडके” इत्येतैः संशोधितम् ।

तच्च

बी० ए० इत्युपपदधारिभिः

विनायक गणेश आपटे

इत्येतैः

पुण्याख्यपत्तने

आनन्दाश्रममुद्रणालये

आयसाक्षरैर्मुद्रयित्वा

प्रकाशितम् ।

द्वितीयेयमङ्कनावृत्तिः ।

शालिवाहनशकाब्दाः १८४८

ख्रिस्ताब्दाः १९२७

(अस्य सर्वेऽधिकांशानि शासनानुसारेण स्वायत्तीकृताः)

मूल्यमाणकनधकसहितं रूपकचतुष्कम् ।

कृष्णयजुर्वेदीयं तैत्तिरीयारण्यकम् ।

(तत्र * शीक्षोपनिषत्संज्ञकसप्तमप्रपाठकस्याऽऽरम्भः ।)

प्रथमोऽनुवाकः ।

(+)वागीशाद्याः सुमनसः सर्वार्थानामुपक्रमे ।

यं नत्वा कृतकृत्याः स्युस्तं नमामि गजाननम् ॥ १ ॥

यस्य निश्चसितं वेदा यो वेदेभ्योऽखिलं जगत् ।

निर्मेमे त.महं वन्दे विद्यार्थीर्थमहेश्वरम् ॥ २ ॥

तत्कटाक्षेण तद्रूपं दधद्बुक्कमहीपतिः ।

आदिशात्सायणाचार्यं वेदार्थस्य प्रकाशने ॥ ३ ॥

ये पूर्वोत्तरमीमांसे ते व्याख्यायातिसंग्रहात् ।

कृपालुः सायणाचार्यो वेदार्थं वक्तुमुद्यतः ॥ ४ ॥

व्याख्यातः पितृमेधान्तः कर्मकाण्डो नयैः स्फुटम् ।

अथोपनिषदं न्यायैर्योर्कुर्वे ब्रह्मबुद्धये ॥ ५ ॥

अत्रं ह्युपनिषच्छब्दो ब्रह्मविद्यैकगोचरः ।

तच्छब्दावयवार्थस्य विद्यायामेव संभवात् ॥ ६ ॥

उपोपसर्गः सामीप्ये तत्प्रतीचि समाप्यते ।

सामीप्यात्तारतम्यस्य विश्रान्तेः स्वात्मनीक्षणात् ॥ ७ ॥

त्रिविधः सदिधात्वर्थो विद्यायां संभविष्यति ।

श्रीमत्सुरेश्वराचार्यैर्विस्पष्टमिदमीरितम् ॥ ८ ॥

“ उपनीयेममात्मानं ब्रह्मापास्तद्वयं स्वतः ।

निहन्यविद्यां तज्जं च तस्मादुपनिषद्भवेत् ॥ ९ ॥

निहत्यानर्थमूलां स्वाविद्यां प्रत्यक्तया परम् ।

गमयत्यस्तसंभेदमतो वोपनिषद्भवेत् ॥ १० ॥

प्रवृत्तिहेतून्निःशेषांस्तन्मूलेच्छेदकत्वतः ।

यतोऽवसादयेद्विद्या तस्मादुपनिषन्मता ” इति ॥ ११ ॥

* अस्या एव सांहितिकोपनिषदित्यपरं नाम । + इत आरभ्य सप्तमाष्टमनवमेतिप्र-
पाठकान्नितयभाष्यमेव विद्यारण्यविरचिततैत्तिरीयोपनिषद्दीपिकाख्याया प्रसिद्धम् ।

यथोक्तविद्याहेतुत्वादग्रन्थोऽपि तदभेदतः ।

भवेदुपनिषत्नामा लङ्गलं जीवनं यथा ॥ १२ ॥

तत्र—विषयः कः फलं किं कः संबन्धः कोऽधिकारवान् ।

इत्याकाङ्क्षानिवृत्त्यर्थं चतुष्टयमुदीर्यते ॥ १३ ॥

अनन्यलभ्यो विषय इति हि विषयस्य लक्षणम् । औषधविशेषग्रहप्रचारमुशब्दः निर्णयादीनामायुर्वेदज्ञोतिःशास्त्रव्याकरणादिभिरेव लभ्यत्वात्तद्विषयत्वं दृष्टम् । अत्रापि तद्वदनन्यलभ्यमद्वैतम् । न खल्वद्वैतमात्मतत्त्वं वेदान्तव्यतिरिक्तेन केनचित्प्रमाणेन लभ्यते । भागान्तरे चाऽऽम्नायते—“ नावेदविन्मनुते तं बृहन्तम् ” इति । अनया श्रुत्या यथा वेदव्यतिरिक्तं प्रमाणं निषिध्यते तथा श्रुत्यन्तरेणोपनिषद्व्यतिरिक्तो वेदभागो निषिध्यते । तथा च वाजसनेयिन आमनन्ति—“ तं त्वोपनिषदं पुरुषं पृच्छामि ” इति । उपनिषत्स्वेवाधिगत औपनिषदः । यस्तु मानान्तेन गम्यत्वं मन्यते स प्रष्टव्यः । किं प्रत्यक्षेणोतानुमानेनाऽऽहोस्विदागमेनेति । आद्येऽपि किं बाह्येन प्रत्यक्षेण किंवा मानसेन । तत्र बाह्यप्रत्यक्षनिषेधं तलवकारा आमनन्ति—“ न तत्र चक्षुर्गच्छति ” इति । तत्रोपपत्तिं तैत्तिरीयाः कटाः श्वेताश्वतराश्चाऽऽमनन्ति—“ न संदृशे तिष्ठति रूपमस्य न चक्षुषा पश्यति कश्चनैनम् ” इति । संदृशे सम्यग्द्रष्टुमस्य परमात्मनो रूपं नीलपीतह्रस्वाद्याकारं न तिष्ठति न विद्यते । अतः कश्चिदपि ब्रह्मादिस्तम्बान्ते जगति वर्तमानो जन्तुरेन परमात्मानं चक्षुषा पश्यति । चक्षुषो रूपैकविषयत्वं सार्वजनीनम् । तैत्तिकानां पामराणां चात्र विमं वादाभावात् । यथा रूपराहित्याच्चक्षुर्विषयत्वं नास्ति तथा शब्दादिराहित्याच्छ्रोत्रादिविषयत्वमपि नास्तीति कठैराम्नायते—“ अशब्दमस्पर्शमरूपमव्ययं तथाऽसंनित्यमगन्धवच्च यत् ” इति । तस्मान्न बाह्यप्रत्यक्षविषय आत्मा । मानसप्रत्यक्षमपि कीदृशमिति वक्तव्यम् । किं ममाऽऽत्मा भद्रसेन इत्येवंरूपमुताहं मनुष्यो ब्राह्मणे ब्रह्मचर्यीरित्येवंरूपमथवा मदीयोऽयं देहो देहस्याहं स्वामी चक्षुरादीन्द्रियैर्ज्ञात वागादीन्द्रियैरभिवदनादिक्रियायाः कर्ता मनसा सुखदुःखयोर्भोक्ता धर्माधर्मस्य स्वर्गनरकयोर्गन्तेत्येवंरूपमाहोस्वित्सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्मेकमेवाद्वितीयमहमित्येवंरूपं नाऽद्यः । तस्य गौणात्मविषयत्वेन मुख्यात्मतत्त्वगोचरत्वाभावात् । त्रिविधं ह्यात्मा । गौणात्मा मिथ्यात्मा मुख्यात्मा चेति । यथा त्रिविधः सिंहस्तद्वत् । तद्यथा सिंहदेवदत्तयोर्भेदं पश्यन्नेव सिंहगतकौर्यशौर्यादिगुणानां देवदत्ते सद्भावस्तिहोऽयमिति व्यवहरति सोऽयं गौणः सिंहः । अरण्ये मन्दान्वकारे धावन्तं ह्यरण्ये दृष्ट्वा भ्रान्त्या सिंहोऽयमिति निश्चित्य बिभेति सोऽयं मिथ्यासिंहः । अत्र

हीतालोकमभ्यवर्तिनं मृगेन्द्रं दृष्ट्वा सिंहोऽयमिति प्रतिपद्यते सोऽयं मुख्यः सिंहः ।
 वं सत्यप्र राजा भद्रसेने स्वस्माद्धेदं पश्यन्नेवं धनरक्षणादिरूपं स्वकीयं गुणं
 स्मन्नवलोक्य ममाऽऽत्मा भद्रसेन इति प्रयुङ्क्तेऽतोऽयं गौणात्मा । नापि द्वितीयः ।
 हं मनुष्य इत्यादिप्रत्ययस्य देहगोचरत्वेन मिथ्यात्मविषयत्वात् । द्विपात्वाद्याका-
 णादात्म्यान्मनुष्यत्वाख्या महाजातिः । विशिष्टमातापितृजन्यत्वगम्या ब्राह्मणत्वा-
 णाऽवान्तरजातिः । उपनयनादिसंस्कारगम्यो ब्रह्मचारित्वाश्रम इत्येते स्थूलदेह-
 र्ताः । स्थूलदेहस्य चानात्मत्वं चार्वाकव्यतिरिक्तानां सर्वेषामपि तैर्धिकानामविवादम् ।
 आदात्मदेहयोर्विद्यमानस्यैव भेदस्य प्रतीत्यभावादहं मनुष्य इति प्रत्ययो मिथ्यात्मवि-
 षयः । इदं च देहस्य मिथ्यात्मत्वं प्राणमयकोशावतारे प्रपञ्चयिष्यते । नापि तृतीयः ।
 स्यापि लिङ्गदेहविषयत्वात् । तथा हि—३.यं देहो मदीय इत्येवं स्वस्वामिभावः प्रती-
 ते । तत्र स्वं देह आत्मा तु स्वामी तयोः कर्मनिमित्तः संबन्धः कर्मणां च पुण्यपापल-
 गानामनेकत्वात्तदनुसारेणोच्चावचदेहान्पर्यायेण गृह्णाति ।

एतदेवामिप्रेत्य भगवतोक्तम्—

“ वासांसि जीर्णानि यथा विहाय नवानि गृह्णाति नरोऽपराणि ।

तथा शरीराणि विहाय जीर्णान्यन्यानि संयाति नवानि देही ” ॥ इति ।

तस्य च देहग्रहणस्य कर्मनिमित्तत्वं श्वेताश्वतरा आमनन्ति—“ गुणान्वयो यः
 कर्मकर्ता कृतस्य तस्यैव स चोपभोक्ता । स विश्वरूपस्त्रिगुणस्त्रिवर्त्मा प्राणा-
 ः संचरति स्वकर्मभिः ” इति । सत्त्वरजस्तमोगुणैरन्वयो यस्य जीवात्मनः सोऽयं
 अन्वयः । फलं सुखदुःखरूपं तस्य च कारणे पुण्यपापरूपकर्मणी तयोरयं कर्ता ।
 च कृतस्यैव कर्मण उपभोक्ता न त्वन्यस्य । कृतानां च कर्मणामनेकत्वात्तदनु-
 ण बहुदेहस्वीकारादयं विश्वरूपः । गुणत्रयवशेन मार्गत्रयगामित्वास्त्रिवर्त्मा ।
 अगुणाधिक्ये सति यमनियमाद्यष्टाङ्गयोगमभ्यस्य सगुणब्रह्मोपासीन उत्तरमार्गे-
 र्धरादिना ब्रह्मलोकं प्राप्नोति । रजोगुणाधिक्ये सति काम्यकर्माणि ज्योतिष्टो-
 नेन्यनुष्ठाय धूमादिना दक्षिणमार्गेण स्वर्गरूपं सोमलोकं प्राप्नोति । तमोगुणाधिक्ये
 । महापातकोपपातकानि कृत्वा नरकलोकं तृतीयमार्गेण प्राप्नोति । इत्थं
 आनामाधिपतिर्जीवात्मा स्वकीयैः कर्मभिर्मार्गत्रये संचरति । तस्य च जीवस्य
 रूपं तत्रैवाऽऽज्ञातम्—“ अङ्गुष्ठमात्रो रवितुल्यरूपः संकल्पाहंकारसमन्वितो
 । बुद्धेरुणेनाऽऽत्मगुणेन चैव आराग्रमात्रो ह्यवरोऽपि दृष्टः ” इति । हृदयपुण्डरी-
 ङ्गुष्ठपरिमितं तन्मध्ये व्यवस्थानाज्जीवोऽप्यङ्गुष्ठमात्रः । हृदि ह्येव आत्मेति

श्रुत्यन्तरादस्य हृदयेऽवस्थानं द्रष्टव्यम् । मनुष्याश्चाऽऽविद्वदङ्गनाविगोपालं कदा-
चिदात्मानमहमहमित्येवं हस्तेनाभिनीय प्रदर्शयन्तो हृदयदेशमेव स्पृशन्ति न तु
शिरःपृष्ठपादादिप्रदेशम् । अतो हस्तिमशकादिनानाविधदेहसंचारित्वेन संकोचवि-
कासयुक्तस्यापि जीवस्य हृदयपरिमणमुपचर्याङ्गुष्ठमात्रत्वमुच्यते । स च सूर्यस-
दृशः । यथा सूर्यः स्वमण्डलप्रकाशनाय मण्डलव्यतिरिक्तबाह्यं दीपादिप्रकाशं नापे-
क्षते तथा जीवोऽपि चेतनत्वात्स्वात्मावबोधनाय नान्यत्साधनमपेक्षते । ननु चक्षुराद्य-
पेक्षाराहित्येऽपि मनोपेक्षा विद्यते । अयमहं सूर्यो ह्यस्तीत्यादिशब्दव्यवहारस्य ध्यान-
पूर्वकत्वात् । “ यद्धि मनसा ध्यायति तद्वाचा वदति ” इति श्रुतेर्वक्तृविवक्षितपूर्विका-
शब्दप्रवृत्तिरिति शास्त्रकृद्भिरुद्धोपणाच्च । भवित्वेवं शब्दव्यवहारो ध्यानपूर्वकः । तच्च
ध्यानं पूर्वप्रतीते वाच्ये वस्तुनि योग्यशब्दप्रयोजनायैव प्रवर्तते । पूर्वमप्रतीते वस्तुन्ये-
तादृशः शब्दो योग्य इति निर्णेतुमशक्यत्वात् । एवं सति जडेषु घटादिषु प्रवृत्तं मनः
प्रथमं वस्तु स्फोरयति । पश्चाद्योग्यं शब्दं ध्यायति । ततः पुमानभिवदति । चैतन्या-
त्मनि स्वत एव भासमाने शब्दविशेषनियमनायैव ध्यानापेक्षा । न तु स्फोरणाय ।
अन्यथा ध्यानवृत्तिरहितेषु क्षणेषु सुषुप्तिमूर्छामरणेभ्यः स्वात्मानुभवकृतं वैलक्षण्यं न
स्यात् । लोकास्तु महदेव वैलक्षण्यं प्रतीयन्ति । तस्माज्जीवात्मा लोकव्यवहारे स्वप्र-
काशत्वाद्रवितुल्यरूपः । एतदेवाभिप्रेत्य वाजसनेयिनः समामनन्ति—“ विज्ञातारमं
केन विजानीयात् ” इति । स च जीवः संकल्पाहंकाराभ्यां समन्वितो व्यवहरति ।
प्रयाससाध्यत्वविनश्वरत्वादिदोषैरसमीचीनेऽपि गृह्णेत्यादौ तात्कालिकोपभोगाभासं दृष्ट्वा
समीचीनमिदं गृहादिकमिति कल्पनं संकल्पः । तस्य च गृहादेरहं स्वामीत्येवमभिमा-
नोऽहंकारः । अन्तःकरणस्येदमाकारा वृत्तिर्बहिर्मुखाऽहमाकारा वृत्तिरन्तर्मुखा ततो द्वे
एव वृत्तौ । तथाऽपीदं वृत्तेर्विषयबाहुल्यादहंवृत्तेश्च कालभेदेन पुनः पुनरावृत्तेरविच्छिन्नो
व्यवहारः प्रवर्तते । तस्य च व्यवहर्तुश्चिदचिदात्मकत्वमुच्यते बुद्धेर्गुणेनाऽऽत्मगुणेन
चैव आराग्रमात्र इति, लयोदयरूपो बुद्धेर्गुणः । अहंकर्ता च सुप्तौ लीयते प्रबोधे च
पुनरुदेति । स्वयंप्रकाशश्चाऽऽत्मनो गुणः । स च सूर्यदृष्टान्तेनोपवर्णितः । एतेन गुण-
द्वयेन युक्तः । आराग्रमात्रः कृषिकाले बलीवर्दप्रतोदाय दण्डाग्रे स्थापितः सूक्ष्मलोह-
आरा तस्या अग्रं यथाऽत्यन्तसूक्ष्मं तथाऽयमप्यतिसूक्ष्मोऽन्यथा नाडीष्वप्रतिरुद्धसंचा-
रासंभवात्सोऽयमीदृशो जीवात्मा परमात्मापेक्षयाऽवरो निकृष्टः । सोऽपि प्राणिभिर्दृष्ट-
श्चक्षुषा रूपमिवाहंप्रत्ययेनानुभूतः । स्वप्रकाशस्यापि शब्दव्यवहारयोग्यत्वापादनेनानु-
भूत इत्युच्यते । तदिदं जीवस्य मानसप्रत्यक्षत्वम् । यद्यपि चिज्जडोभयात्मत्वादिवि-

१ ग. हृदयं । २ क. ख. ग. 'त्येव ह' । ३ ग. 'बाह्यदी' । ४ ग. 'स्तीत्या' । ५ क.
'तेर्विष' । ६ घ. 'र्वक्तृविष' । ७ क. 'वत्येवं' ।

शास्त्रकृतस्तथाऽपि जीवस्वरूपमात्रं सर्वैरप्यहमित्यनुभूयत एव । तस्य च जीवस्य
दिजातिर्न स्वाभाविकी । किंतु स्थूलशरीरोपाधिकृता ।

तदपि तत्रैवाऽऽस्मात्—

‘ नैव स्त्री न पुमानेष नैव चायं नपुंसकः ।

यद्यच्छरीरमादत्ते तेन तेन स युज्यते ” ॥ इति ।

तत्रान्ना व्यवहियत इत्यर्थः । किंचास्य कर्त्रात्मनः स्वरूपं मैत्रेया अपि स्पष्ट-
न्ति—“अस्ति खल्वन्योऽवरो भूतात्माख्यः । योऽयं सितासितैः कर्मफलैरभिभूय-
सदसद्योनिमापद्यते ” इति । “ अवाचीं वोर्ध्वा वा गतिं द्वंद्वैरभिभूयमानः परिभ्र-
” इति । पूर्वत्र “स वा एष शुद्धः पूतः” इत्यादिनोक्तो यः परमात्मा तस्मादन्योऽ-

निकृष्टोऽस्ति स च भूतात्माख्यः । सूक्ष्माणि पञ्च भूतानि लिङ्गदेहरूपेण विक्रि-
स्य पिण्डेऽग्निवलिङ्गदेहे चिदात्मा संक्रामति । अतोऽयं लिङ्गदेहो भूतात्मेत्युच्यते ।
सितासितैः सुखदुःखरूपैः पुण्यपापकर्मफलैरभितः प्राप्यमाणः सद्योनिं ब्राह्मणादि-
मन्योनिं शूद्रादिरूपामापद्यते । एवमवाचीमधमां नारकीं वा गतिमूर्ध्वामुत्तमां स्वर्ग-

वा गतिमापद्यते । द्वंद्वैः शीतोष्णमानावमानादिरूपैस्तिरस्क्रियमाणः
पुनर्नायमानो म्रियमाणश्च परिभ्रमति । तस्य भूतात्मनो लिङ्गदेहप्रधानत्वात्तस्य च
देहवन्मिथ्यात्मत्वात्तद्बोधकेनाहं कर्ता भोक्तेत्यनेन मानसप्रत्यक्षेणापि न मुख्यात्म-
ः । कर्त्रात्मनो विज्ञानमयस्य मिथ्यात्वमानन्दमयकोशावतारे प्रपञ्चयिष्यते । ननु
ऽऽत्मा भद्रसेन इत्यनेन वाऽहं मनुष्य इत्यनेन वाऽहं कर्ता भोक्तेत्यनेन वा मुख्या-
त्मा मा भूदहं ब्रह्मेत्यनेन तु मानसप्रत्यक्षेण मुख्यात्मलाभ इति चतुर्थः पक्षोऽस्त्विति
त्र वक्तव्यं किमत्र ब्रह्मशब्देन सगुणं ब्रह्म विवक्षितं किंवा निर्गुणं ब्रह्मेति । सगु-
ऽपि किं प्राथमिकोऽहं ब्रह्मेतिप्रत्ययो ब्रह्माणि प्रमाणं ध्यानाभ्यासजन्यो वा । आद्ये
। शास्त्रजन्यत्वाच्च प्रत्यक्षेऽन्तर्भावः । मानसप्रत्ययत्वमात्रेण प्रत्यक्षत्वे धर्मादेरपि
क्षत्वप्रसङ्गः । द्वितीये मृतपुत्रसाक्षात्कारवद्भावनाजन्यत्वाच्च तस्य प्रामाण्यमस्ति ।
अत एव वार्तिककारा आहुः—

“ भावनानं फलं यत्स्याद्यच्च स्यात्कर्मणः फलम् ।

न तत्स्थान्तिवति मन्तव्यं पण्यस्त्रीसंगतं यथा ” ॥ इति ।

निर्गुणब्रह्माणि तु यः साक्षात्कारस्तस्य मानसप्रत्यक्षत्वेऽपि शास्त्रपूर्वकत्वादागम
न्तर्भावः । तस्मान्न प्रत्यक्षेण ब्रह्मात्मलाभः । नाप्यनुमानेन तद्भाषः संभवति हेतुद-
योरभावात् । अत एवामृतबिन्दूपनिषद्याद्यायते—“ निर्विकल्पमनन्तं च हेतु-
न्तर्वर्जितम् ” इति । निर्धर्मकत्वाच्च तत्र हेतुः संभवति अद्वितीयत्वाच्च न दृष्टान्तः ।

। ख. घ, °या विस्प° । २ व. °न्योऽपरो । ३ ग. °न्योऽपरोऽऽ । व. °न्योऽपरो नि° ।

ननु जन्मादिसूत्रे भाष्यकारा अनुमानमङ्गी चक्रुः । सत्सु तु वेदान्तवाक्येषु जगते जन्मादिकारणवादिषु तदर्थग्रहणदाढ्यायानुमानमपि वेदान्तवाक्याविरोधे प्रमाणं भवन्न निवार्यते श्रुत्यैव च तर्कस्याभ्युपेतत्वात् । “ श्रोतव्यो मन्तव्यः ” इति श्रुतिरिति । नैष दोषः । ब्रह्मणि प्रमाणं वेदान्तवाक्यान्येव पुरुषबुद्धिस्वास्थ्याय त्वनुमानमप्यस्त्विति भाष्याभिप्रायः । तत्रानुमानमारोपितौ हेतुदृष्टान्तावुपजीव्य प्रवर्तते । ब्रह्मसिद्धिरपि तेनैवास्त्विति चेन्न । तद्विशेषासिद्धेः । क्षित्यादिकं सकर्तृकं कार्यत्वाद्घटवदित्यनुमाने नेश्वरमात्रसिद्धावपि सत्यज्ञानानन्ताद्वितीयत्वलक्षणो विशेषो न सिध्यति । तस्मान्नानुमानेनापि ब्रह्मलाभः । आगमेऽपि कर्मकाण्डस्य साध्यसाधनभावबोधमात्रपर्यवसायित्वात् तत्र ब्रह्मलाभशङ्काऽप्यस्ति ।

ननु ब्रह्मसिद्धिकारैरेवमुक्तम्—

“ सर्वप्रत्ययवेद्ये च ब्रह्मरूपे व्यवस्थिते ।

प्रपञ्चस्य प्रविलयः शब्देन प्रतिपाद्यते ” ॥ इति ।

युक्तं चैतत् । सच्चिदानन्दरूपं हि ब्रह्म तत्र प्रमाणैः प्रमीयमाणेषु सर्वेष्वपि वस्तुषु सत्त्वं भानमानन्दं (न्दनं) च विस्पष्टमतो ब्रह्म सर्वप्रत्ययवेद्यम् । बाढम् । सप्रपञ्चमेव ब्रह्म सर्वैः प्रत्ययैर्वेद्यते । न रूपरसगन्धादिष्विषयान्पारित्यज्य चक्षुरादयः शुद्धं तत्त्वं गृह्णन्ति । अन्यथा गुरुशास्त्रनैरपेक्ष्येणैव सर्वे जना मुच्येरन् । पुरुषार्थस्तु निष्प्रपञ्चब्रह्मवेदनादेव । तद्बोधेद्वारत्वेन तु शास्त्रेषु तत्र तत्र सप्रपञ्चं ब्रह्मोपन्यस्यते । तच्च पुरुषार्थभूतनिष्प्रपञ्चब्रह्मवेदनं शास्त्रेणैव जन्यते । तदपि तैरेवोक्तम् ।

“ प्रविलीनप्रपञ्चेन तद्रूपेण न गोचरः ।

मानान्तरस्येति मतमास्त्रायैकनिबन्धनम् ” ॥ इति ।

तस्माद्वितीयब्रह्मात्मतत्त्वमनन्यलभ्यत्वादुपनिषदो विषय इति सिद्धम् । एतदेवाभिप्रेत्य भगवान्वादरायणः सूत्रयामास—“शास्त्रयोनित्वात्” [१-१-३] इति । तस्य च सूत्रस्य द्वितीयवर्णके योनिशब्दस्य ज्ञासिकारणत्वमर्थः । ततः शास्त्रप्रमाणत्वादित्युक्तम् । तत्रायं न्यायसंग्रहः—

“ अस्त्यन्यमेयताऽप्यस्य किंवा वेदैकमेयता ।

घटवत्सिद्धवस्तुत्वाद्वह्न्यान्येनापि मीयते ॥

रूपलिङ्गादिराहित्यान्नास्य मान्तरयोग्यता ।

तं त्वौपनिषदेत्यादौ प्रोक्ता वेदैकमेयता ” इति ॥

१ क. °रेधि प्र° । २ व. °धेन प्र° । ३ क, छ. भवेन्न । ४ ग. तेनास्ति° । ५ घ. °धनदा° । ६ ग. णम° ।

को विषय इत्यस्योत्तरमुक्तम् ।

अथ किं फलमित्यस्योत्तरमुच्यते—उक्तविषयस्याद्वितीयब्रह्मात्मतत्त्वस्याभिभ्यक्तिः साक्षात्फलम् । तच्च बृहदारण्यके दर्शितम्—“आत्मन्येवाऽऽत्मानं पश्यति सर्वमात्मानं पश्यति ” इति । पूर्वोक्तो यो गौणात्मा पुत्रभृत्यादियौ च मिथ्यात्मानौ स्थूलदेहलिङ्गदेहौ तेभ्यो व्यतिरिक्तः सांख्यादिसंमतः पुरुषश्चिद्रूपः साक्षी मुख्यात्मा तस्मिन्नेवाऽऽत्मनि जगत्कारणं परमात्मानं वेदान्तमहावाक्येन पश्यति । आत्मन्यात्मानमित्याधाराधेयभेदो राहोः शिर इतिवदेकस्मिन्नेव वस्तुन्यौपचारिकः । जीवात्मानमेव परमात्मत्वेन वेदान्तमहावाक्यैः पश्यतीत्यर्थः । परमात्मा हि सर्वस्य जगत् उपादानम् । न ह्युपादानव्यतिरेकेण कार्यं किञ्चिद्वस्त्वस्ति । मृत्युवर्णादिव्यतिरेकेण घटकुण्डलादिवस्तूनामदर्शनात् । अतो जगत्कारणं परमात्मानं स्वात्मत्वेन पश्यन्नगदपि सर्वं स्वात्मत्वेनैव पश्यति । न्यायवैशेषिकादिशास्त्राणि मिथ्यात्मन्येव कर्तृत्वादियुक्त उपक्षीणानि । सांख्यशास्त्रं यद्यपि चिदात्मनि मुख्ये प्रवृत्तं तथाऽपि तावत्थेव पर्यवसितम् । वेदान्तास्तु तस्य मुख्यात्मन ईश्वरत्वमशेषजगद्रूपत्वं च प्रतिपादयन्तीति विशेषः । एतादृशाद्वितीयत्वबोधः प्रथमफलम् । तद्धोधादूर्ध्वमविद्या निवर्तते । एतच्चाऽऽथर्वणिकैराध्यायते—“एतद्यो वेद निहितं गुहायां सोऽविद्याग्रन्थि गिकिरतीह सोम्य ” इति । गुहा बुद्धिस्तन्मां निहितं साक्षित्वेनावस्थितमेतद्ब्रह्मात्मतत्त्वं यो वेद स पुमानिह देहे वर्तमान एव सन्नविद्याग्रन्थि विश्लेषयति । हे सोम्येत्यङ्गिरा गुरुः शिष्यं शौनकं संबोध्य ब्रूते । यथा लेके साकल्येन राहुग्रस्तश्चन्द्रमाः स्वकीयोऽज्ज्वलत्वस्याऽऽच्छादितत्वेन त्वयं मलिनोऽम्बरे भासमानो राहुं चावभासयंस्तेन राहुणा तादात्म्यं प्राप्त इवावभासते । स्वयमप्यद्वयानन्दैकरसश्चिदात्मा स्वयमनादिरूपाविद्यापटलेनाऽऽवृतः सन्नद्वितीयत्वस्याऽऽनन्दैकरसत्वस्य चाऽऽच्छादितत्वेन बहुविधद्वैतरूपेण जगता युक्तो दुःखी स्वचैतन्येन स्वात्मानमविद्यां चावभासयन्नविद्यया तादात्म्यं प्राप्त इवाहमज्ञ इत्येकीकृत्य व्यवहरति । सोऽयमेकीकारोऽविद्याग्रन्थिः । स च बोधेन विकीर्णो भवति । यथा राहुणा विमुक्तं चन्द्रमण्डलमुज्ज्वलं भासते तथा बोधेनाऽऽच्छादिकायामविद्यायां निवृत्तायामद्वितीयत्वमानन्दैकरसत्वं चाऽऽविर्भवति । तदिदमविद्याग्रन्थेर्विकीर्णत्वम् ।

अयमेवार्थः पुराणेषु स्मर्यते—

“ तरत्यविद्यां विततां हृदि यस्मिन्निवे शिते ।

योगी मायाममेयाय तस्मै विद्यात्मने नमः ” ॥ इति ।

एकस्यैव भावरूपाज्ञानस्य स्वाश्रयं प्रत्यावरकत्वाकारेणाविद्यात्वम् । विचित्रका-
नकत्वाकारेण मायात्वम् । अतोऽविद्याया इव मायाया अपि तत्त्वज्ञानं निवर्त-

कम् । तस्मात्तत्त्वविदो नाद्वितीयानन्दैकरसस्वभावः कदाचिदप्याविद्यते । नापि क
न्तरादिकं नूतनकार्यमुत्पद्यते । एवमविद्याग्रन्थौ विकीर्णौ सति ततो हृदयग्रन्थादे
निवर्तन्ते ।

तदपि तत्रैवाऽऽम्नातम्—

“ भिद्यते हृदयग्रन्थिश्छिद्यन्ते सर्वसंशयाः ।

क्षीयन्ते चास्य कर्माणि तस्मिन्ष्टे परावरे ” ॥ इति ।

परमुत्कृष्टं जगत्कारणमज्ञानमप्यवरमधमं यस्मात्परमात्मनः सोऽयं परा
यद्वा परश्चासाववरश्चेति परावरः । सर्वात्मक इत्यर्थः । परावरे तस्मिन्परमात्मनि स
त्कृते सति हृदयग्रन्थिर्भिद्यते । हृदयग्रन्थिःकरणं लिङ्गशरीरं तच्चैतन्यच्छायाभ्याम
चेतनमहं कर्तेति प्रतिभासमानं तर्कशास्त्रे पूर्वमीमांसायां च मुख्यात्मत्वेनाङ्गीकृ
वेदान्तदृष्ट्या स्थूलदेहवन्मिथ्यात्मरूपं तेन हृदयेन सह चिदानन्दैकरसस्याऽऽ
योऽयमेकीभावभ्रमः सोऽयं हृदयग्रन्थिः । अज्ञातस्य शुक्तिरूपस्याऽऽरोपितेन स
सह यथैकीभावस्तद्बुद्बुरुशास्त्रोपदेशरहितः सर्वोऽपि जन्तुरज्ञानावृतचिदानन्दैका
त्मतत्त्वं सूक्ष्मभूतकार्यं कर्तृत्वादिधर्मोपेतं हृदयं च विवेक्तुमशक्नुवन्नेकीकृत्याहं
त्यशेषस्वरूपविवक्षया व्यवहरति । सोऽयं हृदयग्रन्थिस्तत्त्वदर्शनेन भिद्यते ।
च्यते । न च तत्त्वविदोऽपि यथापूर्वमहं कर्तेति व्यवहारो दृश्यत इति वाच्य
सत्यपि व्यवहारे यथापूर्वत्वाभावात् । अत एव श्रीमच्छास्त्रीस्कमीमांसायां भ
द्वाप्यकारा आहुः—“नावगतब्रह्मात्मभावस्य यथापूर्वं संसारित्वम् । यस्य तु
पूर्वं संसारित्वं नासाववगतब्रह्मात्मभावः ”

उपदेशसाहचर्यामप्युक्तम्—

“ आत्मज्ञस्यापि यस्य स्याद्धानोपादानतामतिः ।

न मोक्षार्हः स विज्ञेयो वान्तोऽसौ ब्रह्मणा ध्रुवम् ” ॥ इति ।

अहं कर्तेतिव्यवहारस्तु चिदात्मानं बुद्ध्या विविच्यापि कर्तुं शक्यते । अहं
र्थस्य हृदयस्य तन्निष्ठकर्तृत्वधर्मस्य चा(च?)विद्यमानत्वात् ।

एतदपि साहचर्यामभिहितम्—

“ अहमित्यात्मधीर्या च ममेत्यात्मीयधीरपि ।

अर्थशून्ये यदा यस्य स आत्मज्ञो भवेत्तदा ” ॥ इति ।

चिदात्महृदययोस्तादात्म्यभ्रमरूपः पूर्वसिद्धोऽर्थस्तेनार्थेन शून्ये केवलद्व

पूर्विके इत्यर्थः । नहि भ्रमहेतावाविद्यायां निवृत्तायां निहेतुको भ्रमः संभवति । न
 मन्त्रे काशीं प्रत्यर्थमार्गं गत्वा प्रबुद्धः पुरुषो निपुणतरोऽपि परेद्युः पुरतो गन्तुं
 विवति । तस्माद्धृदयग्रन्थिभेदो निर्विघ्नः सिद्धः । हृदयग्रन्थौ भिन्ने सति सर्वसंशया-
 घ्नन्ते । अयमात्मा स्थूलदेहरूपो वा सूक्ष्मदेहरूपो वा ताभ्यामातिरिक्तो वाऽतिरि-
 ष्टेऽप्यणुपरिमाणो वा मध्यमपरिमाणो वा सर्वगतो वा जडो वा द्रव्यबोधात्मको वा
 यो वेश्वरादन्यो वेश्वर एव वा प्रपञ्चः सत्यो वा मिथ्या वा मोक्षसाधनं कर्माणि
 ज्ञानं वेत्यादिका अनन्ताः संशयाः स्वबुद्धिदोषजन्या बहुविधशास्त्राभ्यासेनोत्पादि-
 त्वा सर्वैर्बहिर्मुखैरनुभूयन्ते । ते सर्वेऽपि हृदयग्रन्थिपूर्वकाः । असति हृदयग्रन्थौ सुषुप्ति-
 समाधिष्वदर्शनात् । तथा जागर्गणेऽप्यद्वितीयचिदानन्दैकरसमात्मानमनुभवतोऽन्त-
 र्गतस्य हृदयग्रन्थिरहितस्य शास्त्रसहस्रैरपि न ते संशया उत्पादयितुं शक्यन्ते ।
 केषु चिच्छब्देषु ज्ञानस्य फलप्रतिबन्धहेत्वभावादागामिजन्मकारणानि पूर्वानुष्ठितानि
 पापरूपाणि सर्वाणि कर्माण्यपि क्षीयन्ते । यथा गृहस्थे प्रवृत्तानि देवर्षिपितृसंब-
 न्धे श्रोत्र्यानि लौकिका गृहक्षेत्रादिविवादाः पारिव्राज्ये सति निवर्तन्ते तद्वत् । युक्तं
 । कर्त्रात्मनिष्ठानि हि कर्माणि । स च कर्त्रात्मा यावच्चिदात्मना सहैकीभूतस्ताव-
 दाणि चिदात्मानं संस्पृशन्तु । विवेकेन त्वपाकृते कर्त्रात्मसंबन्धे कथं नाम तानि
 त्मानं संस्पृशेयुः ।

एतच्च भगवता विस्पष्टमुक्तम्—

“ अधिष्ठानं तथा कर्ता करणं च पृथग्विधम् ।

विविधा च पृथक्चेष्टा दैवं चैवात्र पञ्चमम् ॥

शरीरवाङ्मनोभिर्यत्कर्म प्रारभते नरः ।

न्याय्यं वा विपरीतं वा पञ्चैते तस्य हेतवः ॥

तत्रैवं सति कर्तारमात्मानं केवलं तु यः ।

पश्यत्यकृतबुद्धित्वान्न स पश्यति दुर्मतिः ” ॥ इति ।

अधिष्ठानं स्थूलदेहः । तथा कर्ता चैतन्यच्छायोपेतो लिङ्गदेहः । करणानि लिङ्ग-
 पञ्चभूतानि चक्षुरादीनि । प्राणवायुकार्यदर्शनश्रवणगमनादिरूपा विविधा चेष्टा ।
 भैरवकमादित्यादिदेवतारूपं दैवम् । शरीरादिसाध्यस्य पुण्यस्य पापस्य चाधिष्ठा-
 नः पञ्च हेतवः । न तु चिदात्मा । एवं सत्यात्मस्वरूपमज्ञात्वा भ्रान्तैस्तत्र कर्तृत्व-
 यते ।

१ ग. °णि ज्ञा° । २ ग. °नं चेत्या° । ३ क. ङ °विधाः शा° । ४ ङ. °गरेऽप्य° ।
 ५ ङ. °निष्ठस्य । ६ ख. °अशतैर° । ७ क. ख. ग. ङ. कर्ताऽऽत्मा ।

“ यस्य नाहंकृतो भावो बुद्धिर्यस्य न लिप्यते ।

हत्वाऽपि स इमाँल्लोकान्न हन्ति न निबध्यते ” ॥

यस्य तु तत्त्वविदो भावः सत्तास्वभावश्चिदात्मा नाहं कर्तेतिप्रत्ययेन विषयीकृतं हृदयग्रन्थेभिन्नत्वात् । अत एवाहमित्यात्मधीरर्थशून्येति साहस्रीवचनं पूर्वमुदाहृतम् । केवलं लिङ्गदेहमेवाभिप्रेत्याहं कर्तेति तत्त्वविद्व्यवहरति । अत एव बुद्धौ लेशो न विद्यते । लिङ्गदेहकृतैः कर्मभिर्जन्मान्तरशङ्कालेषबाधे संशयविवर्धययोरभावान्नास्य बुद्धिर्लिप्यते । यद्यप्येतादृशस्य योगिनो रागद्वेषादिराहित्येन हननार्था प्रवृत्तिरेव न संभवति । तथाऽपि राज्येऽधिकृतस्य क्षत्रियस्यार्जुनस्य दुष्टशिक्षाशिष्टप्रतिपालनयोः कर्तव्यत्वे तत्र प्रवृत्तिः संभवत्येव । यथा योगिन आहारनिद्रादौ योगाभ्यासे वा प्रवृत्तिस्तद्वत् । अनेनैव न्यायेन कौषीतकिवाक्यमपि नेतव्यम् । तत्र ह्येवमाज्ञायते—“ स यो मां विजानीयान्नास्य केनचन कर्मणा लोको मीयते न मातृवधेन न पितृवधेन न स्तेयेन न भ्रूणहत्या ” इति । अत्र ह्येवं संभावना द्रष्टव्या । क्षत्रियस्य पुत्रः कश्चित्स्वमातृपित्रादिकं स्वगृहेऽवस्थाप्य तत्पोषणार्थं परराष्ट्रे गत्वा राज्ञः समीपे जीवितं गृहीत्वा स्वाभि कार्यायै धाटीमुखेन राज्ञौ समागत्य विचारमन्तरेण स्वमात्रादीन्मारितवान् । यथा ज्ञानद्वेषेराज्ञया परशुरामः स्वमातरमेव जघनन तद्वत् । अतस्तत्त्वविदोऽप्यधिकारविशेषभेदे दृशं संभाव्यते । तच्च तत्त्वदृष्ट्याऽन्यकृतत्वाच्च तस्य जन्महेतुः । अन्यकृतत्वं च केचिन्मन्त्रेणोच्यते—“ कामोऽकार्षात्कामः करोति नाहं करोमि कामः कर्ता नाहं कर्ता कामः कारयिता नाहं कारयिता ” इति । अयं मन्त्रो विवेकिनं प्रति कामात्मनोः सन्धानाभावं बोधयन्नविवेकिनः प्रायश्चित्तार्थो भवति । ब्रह्मविदोऽपि लोकव्यवहारमनुसृतः कामपुरःसरा प्रवृत्तिः संभवति । अत एवार्जुनं प्रति भगवतोक्तम्—

“ लोकसंग्रहमेवापि संपश्यन्कर्तुमर्हसि ” इति ।

तस्माद्यद्व्यप्रसक्तियुक्तस्य क्षत्रियस्य “ हत्वाऽपि स इमान् ” इत्यादिभगवद्वाक्यं कौषीतकिवाक्यं च ब्रह्मवेदनान्निर्लेपत्वपरम् । इतरस्यापि लोकव्यवहारे हत्या मानसा वाचिकी वा प्रसक्तेति निर्लेपत्वं तेन वाक्यद्वयेन प्रतिपाद्यताम् । जन्मान्तरकृतैः विद्यादिभिर्निर्लेपत्वं वाक्यद्वयेनाभिधीयते । सत्त्वपि जन्मान्तरकृतपापेषु परिश्रमै रीश्वरार्पितैः पुण्यकर्मभिर्ब्रह्मविद्योत्पद्यत एव पूर्वकृतपापाभावे च ब्रह्मविदां शरीरोगादिकं नोपलभ्येत । न च ब्रह्मविद्या प्रायश्चित्तत्वेन पापस्य निवर्तिका । किंतु प्रायश्चित्तं गतात्मनोऽसङ्कत्वबोधनेन पूर्वसिद्धमेव पापराहित्यमभिव्यनक्ति । तच्च नित्यसिद्धं पापराहित्यमेवमाज्ञातम्—“ य आत्माऽपहतपाप्मा ” इति । तद्वत्पुण्यराहित्यमप्यसङ्कत्वान्न नित्यसिद्धम् । तदवबोधेन जन्मान्तरकरणानि काम्यानि पुण्यान्यपि कर्माणि क्षीयन्ते ।

अत एव बाजसनेयिन आमनन्ति—“एतमु हैवैते न तरत इत्यतः पापमकरवमित्यतः कल्याणमकरवमित्युभे उ हैवैष एते तरति नैनं कृताकृते तपतः ” इति । एतमेव ब्रह्मविदमेते मानस्यौ चिन्ते न तरतो न प्राप्नुतः । कीदृश्याविति ते अभिधीयेते । इतिशब्दः कर्महेतुभूतरागद्वेषप्रदर्शनार्थः । शत्रुं हनिष्यामीत्येतादृशो यो द्वेषोऽस्त्यतो द्वेषादहमभिरादिना वधरूपं पापमकार्षम् । स्वर्गं प्राप्स्यामीत्योतादृशो यो रागोऽस्त्यतो रागादहं ज्योतिष्टोमादिरूपं कल्याणमकार्षम् । तत्र पापेन नरको भविष्यतीत्येवं विषादरूपा चिन्तैका । स्वर्गः कदा भविष्यतीत्येवं विलम्बासहिष्णुत्वरूपा चिन्ता द्वितीया । उभे अप्येते चिन्ते एष ब्रह्मविदुल्लङ्घयति । कृताकृते पुण्यपापे नैनं क्लेशयतः । भक्षानिनं तु प्रत्यवायः कृतस्तपति । पुण्यं त्वकृतं संतपति । न त्वसावुभयविधः संतापो ब्रह्मविदोऽस्ति । तदेवं जन्मान्तरकारणानि कर्माणि क्षीयन्त इति सिद्धम् । इह जन्मन्यपि हर्षशोकौ क्षीयेते । तथा च कृता आमनन्ति—“अध्यात्मयोगाधिगमेन देवं मत्वा धीरो हर्षशोकौ जहाति ” इति । आत्मानमधिकृत्य वर्तत इत्यध्यात्मं तथाविधो योगश्चित्तैकाग्र्यं तस्याधिगमः प्राप्तिस्तेन देवं स्वयंप्रकाशं परमात्मानं मत्वा साक्षात्कृत्य हर्षशोकौ जहाति परित्यजति । न तावदस्य हर्षहेतुरस्ति । द्विधा हि हर्षहेतुः । समीचीनधनादिलाभो विस्मयहेतुरणिमादिसिद्धिश्च । समीचीनत्वबुद्धिस्तु न काप्यस्य पिबते ।

तदुक्तं वासिष्ठरामायणे—

“ न केचन जगद्धावास्तस्वज्ञं रञ्जयन्त्यमी ।

नागरं नागरीकान्तं कुग्रामललना इव ” ॥ इति ।

विस्मयोऽप्यस्य न कापि संभवति । तदपि तत्रैवोक्तम्—

“ अपि शीतरुचावर्क उष्णे पीयूषमण्डले ।

अप्यधः प्रसरत्यग्नौ जीवन्मुक्तो न विस्मयी ॥

चिदात्मन इमा इत्थं प्रस्फुरन्तीह शक्तयः ।

इत्यस्याऽऽश्चर्यजालेऽपि नाम्युदेति कुतूहलम् ” ॥ इति ।

शोकस्य तु पुत्रमित्रमरणादिकं निमित्तम् । तच्च नाद्वितीयमात्मानमनुभवतः संभवे । तदनुभवश्चाऽऽचार्यैरुदाहृतः—

“ अहमेको न मे कश्चिन्नाहमन्यस्य कस्यचित् ।

न तं पश्यामि यस्याहं तं न पश्यामि यो मम ” ॥ इति ।

सोऽयं हर्षशोकपरित्यागो धीरस्यैव न त्वितरस्येत्यभिप्रेत्य धीर इत्युक्तम् ।

प्रिविधो हि ब्रह्मवित् । लौकव्यवहारप्रधानो विवेकप्रधानः समाधिप्रधानश्चेति । आर. ऋक्मैवशाद्राज्यादिषु योऽधिकारी स व्यवहारप्रधानः । स च मूढवत्तात्कालिकाम्यां हर्षशोकाभ्यामभिभूयत एव । तमेतमभिलक्ष्य भाष्यकारा आहुः—“पश्चादिभिश्चा. विशेषात्” इति । राज्याधिकारवशादेव कृष्णेन बोधितोऽर्जुनो वसिष्ठेन बोधितो रामश्च व्यावहारिकं हर्षं शोकं च प्राप्तवन्तौ । विवेकप्रधानस्तु धीरो भूत्वेन्द्रियाणि विजित्य तदा तदा प्राप्तौ हर्षशोकौ विवेकेन परित्यजति । समाधिप्रधानस्य तु हर्षशोकप्रसङ्ग एव नास्ति । ईदृशमेव विषयीकृत्याऽऽम्नातम्—“पर्याप्तकामस्य कृतात्मनश्च इहैव सर्वे प्रविलीयन्ति कामाः” इति । अन्तर्निष्ठ आत्मानमेव कामयते स चाऽऽत्मानित्यप्राप्तत्वात्सर्वदा स्फुरतीति तदा तदा न विशेषेण कामयितव्यो भवति । अतोऽयमन्तर्निष्ठः पर्याप्तकामः । स च कृतात्मा नियमितान्तःकरणः । अतो बाह्यं न पश्यति । कुतस्तस्य कामः स्यात् । तथा सति कामयितव्यस्य कस्याप्यभावात्तिरिन्धनाश्वित्सर्वे कामाः प्रैलीयन्ते । क्रोधलोभादीनां काममूलत्वात्कामलयेनैव तल्लयः । कामितार्थविधाते हि क्रोध उत्पद्यते । तच्च स्मर्यते—“कामात्क्रोधोऽभिजायते” इति । सोऽयमीदृशः कामक्रोधाद्यैरिषड्वर्गैरहितोऽन्तर्निष्ठो ब्रह्मविदामुत्तमः । स चैवमाप्नायते—“आत्मक्रीड आत्मरतिः क्रियावानेप ब्रह्मविदां वरिष्ठः” इति । आत्मन्येव क्रीडा यस्यासा-वात्मक्रीडः । लौकिकः पुरुषो द्यूतादौ स्वस्य जयं परस्य पराजयं चैवान्विच्छन्क्रीडति तथा ब्रह्मवित्पुमानात्मनः स्वप्रकाशत्वाद्वितीयत्वादिसाधकश्रुतियुक्तीनां प्राबल्यं तद्विरुद्धानां दौर्बल्यं चान्विच्छन्क्रीडति । यथा च लौकिकः पुरुषार्थसिद्धये संश्यावन्दनादिक्रियावांस्तथा ब्रह्मविद आत्मरतिरेव क्रिया न तु बाह्यक्रिया काचिदस्ति । तथा चाऽऽरुण्युपनिषद्युक्तम्—“संधि समाधावात्मन्याचरेत्” इति । परमहंसोपनिषद्यापि—“परमात्मात्मनोरेकत्वज्ञानेन तयोर्भेद एव विभग्नः सा संश्या सर्वान्कामान्परित्यज्याद्वैते परमे स्थितिः” । एवं सत्यस्य लौकिकवैदिककर्तव्याभावादयं कृतकृत्यः । एतदपि परमहंसोपनिषद्युक्तम्—“यत्पूर्णानन्दैकबोधस्तद्ब्रह्मैवाहमस्मीति कृतकृत्यो भवति” इति ।

भगवताऽप्युक्तम्—

“यस्त्वात्मरतिरेव स्यादात्मतृप्तश्च मानवः ।

आत्मन्येव च संतुष्टस्तस्य कार्यं न विद्यते” ॥ इति ।

स्मृत्यन्तरं च—

“ज्ञानामृतेन तृप्तस्य कृतकृत्यस्य योगिनः ।

नैवास्ति किञ्चित्कर्तव्यमस्ति चेन्न स तत्त्ववित्” ॥ इति ।

कृतकृत्यस्य स्वरूपं तृप्तिदीप उदाहृतं विस्पष्टम्—

“ ऐहिकामुष्मिकव्रातसिद्धयै मुक्तेश्च भिद्ये ।

बहु कृत्यं पुराऽस्याभूत्तत्सर्वमधुना कृतम् ॥

तदेतत्कृतकृत्यत्वं प्रतियोगिपुरःसरम् ।

अनुसंदधेवायमेवं तृप्यति नित्यशः ॥

दुःखिनोऽज्ञाः संसरन्तु कामं पुत्राद्यपेक्षया ।

परमानन्दपूर्णोऽहं संसरामि किमिच्छया ॥

अनुतिष्ठन्तु कर्माणि परलोकंयियासवः ।

सर्वलोकात्मकः कस्मादनुतिष्ठामि किं कथम् ॥

व्याचक्षतां ते शास्त्राणि वेदानध्यापयन्तु वा ।

येऽत्राधिकारिणो मे तु नाधिकारोऽक्रियत्वतः ॥

निद्रामिक्षे स्नानशौचे नेच्छामि न करोमि च ।

द्रष्टारश्चेत्कल्पयन्ति किं मे स्यादन्यकल्पनात् ॥

गुञ्जापुञ्जादि दृष्टेयं नान्यारोपितवह्निना ।

नान्यारोपितसैसारधर्मानेवमहं भजे ॥

शृण्वन्त्वज्ञाततत्त्वास्ते जानन्कस्माच्छृणोम्यहम् ।

मन्यन्तां संशयापन्ना न मन्येऽहमप्यंशयः ॥

विपर्यस्तो निदिध्यासेर्त्तिक ध्यानमविपर्यये ।

देहात्मत्वविपर्यासं न कदाचिद्भजाम्यहम् ॥

अहं मनुष्य इत्यादिव्यवहारो विनाऽप्यमुम् ।

विपर्यासं चिराम्यस्तवासनातोऽवकल्पते ॥

आरब्धकर्मणि क्षीणे व्यवहारो निवर्तते ।

कर्माक्षये त्वसौ नैव शाम्येद्वचानसहस्रतः ॥

विरलत्वं व्यवहृतेरिष्टं चेद्ध्यानमस्तु ते ।

अवाधिकां व्यवहृतिं पश्यन्ध्यायाम्यहं कुतः ॥

विक्षेपो नास्ति यस्मान्मे न समाधिस्ततो मम ।

विक्षेपो वा समाधिर्वा मनसः स्याद्विकारिणः ॥

नित्यानुभवरूपस्य को मेऽत्रानुभवः पृथक् ।

कृतं कृत्यं प्रापणीयं प्राप्तमित्येव निश्चयः ॥

व्यवहारो लौकिको वा शास्त्रीयो वाऽन्यथाऽपि वा ।

‘ममाकर्तुरलेपस्य यथारब्धं प्रवर्तताम् ।

अथैवा कृतकृत्योऽपि लोकानुग्रहकाम्यया ॥

शास्त्रीयेणैव मार्गेण वर्तेऽहं का मम क्षतिः ” ॥ इति ।

तस्यैतस्य कृतकृत्यस्य योगिनः सर्वदा मनस्यानन्द एवाऽऽविर्भवति । स चैवमात्रा-
यते—“रसो वै सः । रसः ह्येवायं लब्ध्वाऽऽनन्दी भवति ” इति । स परमात्मा
रसो वै परमानन्दस्वभाव एव । तमेतं रसं परमानन्दस्वभावं परमात्मानं लब्ध्वा सासा-
त्कृत्यायं योगी स्वमनस्यानन्दी भवति । विद्याजन्येन हर्षेण युक्तो भवति । हर्षशोकौ
जहातीत्यत्र विषयभोगजन्यो हर्षो निषिद्धः । न तु विद्याजन्यः । तं च विद्याजन्यं
हर्षं श्रुतिः सामोदाहरणेन स्पष्टी चकार—“इमाँल्लोकान्कामात्री कामरूप्यनुसंचरन् ।
एतत्साम गायन्नास्ते । हा३वु हा३वु हा३वु । अहमन्नमहमन्नमहमन्नम् । अहमन्ना-
दोऽ३हमन्नादोऽ३हमन्नादः । अहः श्लोककृदहः श्लोककृदहः श्लोककृत् ” इत्यादि ।
ब्रह्मादीनां तिर्यग्रूपगोमहिषादिपर्यन्तानां प्राणिनां मध्ये येन येन यदन्नं भुज्यते तन्मुक्ते
तदन्नं ब्रह्मविदेव भुङ्क्ते । सर्वदेहानां स्वकीयत्वात् ।

तदुक्तमुपदेशसाहचर्याम्—

“ब्रह्माद्याः स्थावरान्ता ये प्राणिनो मम पूः स्मृता ।

कामक्रोधादयो दोषा जायेरन्मे कुतोऽन्यतः ” ॥ इति ।

एवं च सति काम्यमानं सर्वमन्नमस्यास्तीति कामात्री । अनेनैव न्यायेन देवमनुष्या-
दिरूपाणां सर्वेषां स्वकीयत्वात्कामरूपित्वम् । तथा सर्वलोकसंचारश्च । सास्त्रि त्वहो-
ब्दस्य गानार्थेन वर्णविकारेण हा३वुशब्दानिष्पत्तिः । एकदेहमात्रपरिच्छिन्नस्य ब्रह्मा-
त्मत्वावबोधमात्रेण सर्वात्मकत्वलाभरूपमाश्चर्यमहोशब्दो ब्रूते । आदरार्थस्त्रिरभ्यासः ।
सर्वात्मत्वमेवोत्तरवाक्यैरुदाह्रियते । यदन्नं ब्रीहियवगोधूमादिविकाररूपं यस्त्वन्नादे-
ब्राह्मणक्षत्रियादिरूपो भोक्ता यश्च श्लोककृत्कान्यनाटकादिकर्ता तत्सर्वमप्यहमेव ।
सर्वस्यापि ज्ञानसन्मात्ररूपत्वात्कामरूपविकाराणां च वाचारम्भणमात्रत्वात् । अस्मिन्ने-
संशयनिवृत्त्यर्थस्त्रिरभ्यासः । सोऽयं विद्याजन्य आनन्दस्तृप्तिदीपेऽप्युदाहृतः—

“कृतकृत्यतया तृप्तः प्राप्तप्राप्यतया पुनः ।

तृप्यन्नेवं स्वमनसा मन्यतेऽसौ निरन्तरम् ॥

धन्योऽहं धन्योऽहं नित्यं त्वात्मानमञ्जसा वेक्षि ।

धन्योऽहं धन्योऽहं ब्रह्मानन्दो विभाति मे स्पष्टम् ॥

धन्योऽहं धन्योऽहं दुःखं सांसारिकं न वीक्षेऽद्य ।

धन्योऽहं धन्योऽहं स्वस्याज्ञानं पलायितं कापि ॥

धन्योऽहं धन्योऽहं कर्तव्यं मे न विद्यते किञ्चित् ।

धन्योऽहं धन्योऽहं प्राप्तव्यं सर्वमद्य संपन्नम् ।

धन्योऽहं धन्योऽहं तृप्तेर्मे कोपमा भवेल्लोके ॥

धन्योऽहं धन्योऽहं धन्यो धन्यः पुनः पुनः पुनर्धन्यः ।

अहो पुण्यमहो पुण्यं फलितं फलितं दृढम् ॥

अस्य पुण्यस्य संपत्तेरहो वयमहो वयम् ।

अहो शास्त्रमहो शास्त्रमहो गुरुरहो गुरुः ॥

अहो ज्ञानमहो ज्ञानमहो सुखमहो सुखम् ” इति ।

इत्थं फलपरम्परा प्रतिपादिता । सर्वात्मकपरब्रह्मस्वरूपात्माविर्भावः प्रथमं फलम् ।
। ऊर्ध्वमविद्याग्रन्थेर्विकीर्णत्वं हृदयग्रन्थेर्भेदः संशयच्छेदः कर्मक्षयो हर्षशोकपरित्यागः
मग्नविलय आत्मन्येव क्रीडाऽऽत्मरतिरेव क्रिया कृतकृत्यत्वमानन्दित्वं चेत्येषा फल-
म्परा । को विषयः किं फलमित्यनयोरुत्तरमुक्तम् ।

अथ कः संबन्ध इत्यस्योत्तरमुच्यते—ज्ञानकाण्डस्य कर्मकाण्डेन सह साध्यसा-
भावलक्षणः संबन्धः । ज्ञानं साध्यम् । कर्माणि तु संस्कारकत्वेन वा विविदिषोत्पाद-
। वा ज्ञानस्य साधनानि । संस्कारकत्वमेवं स्मर्यते—“ यस्यैते चत्वारिंशत्संस्काराः
ब्रह्मणः सायुज्यं सलोकतां जयति ” इति । १. भाधानं पुंसवनं सीमन्तो जातकर्म
मकरणाक्षप्राशनं चौलमुपनयनं चत्वारि * वेदव्रतानि स्नानं सहधर्मचारिणीसंयोगः
पञ्च महायज्ञाः x सप्त पाकयज्ञाः = सप्त हविर्यज्ञाः * सप्त सोमयज्ञा इत्येवं चत्वा-
रादेतैः कर्मभिः पुरुषस्य चित्सं संस्क्रियते ज्ञानयोग्यतामापद्यते । विविदिषाहेतुत्वं तु
जसनेयिभिराम्नायते—“ तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति यज्ञेन दानेन
साऽनाशकेन ” इति ।

विविदिषासंस्कारपक्षयोरवान्तरविशेषो वार्तिकसारे दर्शितः—

“ जात्रा विविदिषाऽवश्यं संपाद्याखिलसाधनम् ।

स्वफलं जनयेदाशु बुभुक्षादिर्यथा तथा ॥

१ प्राजपत्यम्. २ सौम्यम्. ३ आग्नेयम्. ४ वैश्वदेवम्. इति ।

१ देवयज्ञः. २ भूतयज्ञः. ३ पितृयज्ञः. ब्रह्मयज्ञः. ५ मनुष्ययज्ञ इति ।

१ अष्टका. २ पार्वणाः. ३ श्राद्धम्. ४ श्रावणी. ५ आग्रहायणी. ६ चैत्री. ७ आश्वयुजीति ।

१ अग्न्याधानम्. २ अग्निहोत्रम्. ३ दर्शपूर्णमासौ. ४ आग्रयणम्. ५ चातुर्मास्यानि
निरूढपशुबन्धः. ७ सौत्रामणीति ।

१ अग्निष्टोमः. २ अत्यग्निष्टोमः. ३ उक्थ्यः. ४ षोडशी. ५ वाजपेयः ६ अतिरात्रः.

७ असौर्याम इति ।

प्रतिबन्धकपप्मानं नाशयेच्चित्तसंस्कृतिः ।
 साधनानि तु बोधस्य संपाद्यानि प्रयत्नतः ॥
 वर्णाश्रमादिशास्त्रेण प्रेरितोऽकरणे भयम् ।
 पश्यन्करोति यत्कर्म तत्संस्कारकमुच्यते ॥
 तमेतामिति वाक्येन प्रेरितो बोधवाञ्छया ।
 अन्तर्यामिण्यर्पयेद्यत्तत्स्याद्विविदिषाकरम् ॥
 कर्मणा पितृलोकः स्यादित्येवं नित्यकर्मणाम् ।
 फलमुक्तं तथाऽप्येतैर्षेदनेच्छाऽपि तच्छ्रुते ॥
 नित्येषु शुद्धेः प्राधान्याद्भोगोऽप्यप्रतिबन्धकः ।
 भोगं भङ्गुरमीक्षन्ते बुद्धिशुद्धचतुरोऽथतः ॥
 काम्येष्वपि मुमुक्षुश्चेत्फलं देवे समर्पयेत् ।
 एतद्भगवता प्रोक्तं कर्मबन्धनिवृत्तये ॥
 यत्करोषि यदश्नासि यज्जुहोषि ददासि यत् ।
 यत्तपस्यसि कौन्तेय तत्कुरुष्व मदर्पणम् ॥
 शुभाशुभफलैरेवं मेक्ष्यसे कर्मबन्धनैः ।
 कर्मण्येवाधिकारस्ते मा फलेषु कदाचन ” ॥ इति ।

तस्मादीश्वरार्पितानि कर्माणि नित्यानि काम्यान्यपि वेदनेच्छां जनयन्ति । यथा
 श्रुतिवाक्यैर्वेदनसौन्दर्येऽवगते सति तदिच्छोत्पद्यते तथाऽपि वेदनेऽरुचिः कर्मभिर्जन्यते ।
 यथा क्षीरप्रियम्य पुरुषस्य पित्तरोगग्रस्तस्य सत्यामपि क्षीरेच्छायां मुखे रुचिर्नास्ति । सा
 रुचिः पुनरौषधक्रियया पित्तोपशमने सत्युत्पद्यते । तथा निःशेषदुःखोच्छेदं निरतिशय-
 नन्दप्राप्तिहेतुत्वं ब्रह्मवेदनस्य श्रुतवतः सत्यामपि वेदनेच्छायां पापप्रतिबन्धाद्वेदनसाधन-
 श्रवणादिषु रुचिर्न जायते ।

तथा चाभिहितं पुण्ये—

“ महापापवतां नृणां ज्ञानयज्ञो न रोचते ।

प्रत्युत ज्ञानयज्ञस्तु प्रद्वेप्यो भासते स्वतः ” ॥ इति ।

तस्मिंश्च ज्ञानप्रतिबन्धके महापापे परमेश्वरार्पितैः कर्मभिर्नाशिते सति श्रवणादौ रुचि-
 रूत्पद्यते । सेयं रुचिरत्र विविदिषाशब्देनोच्यते । अतः परस्परया कर्माणि ज्ञानसाधन-
 भावं प्रतिपद्यन्ते ।

तच्च पारम्पर्यं वार्तिकसारे दर्शितम्—

“ रुचिद्वारोपकुर्वन्ति कर्माण्यात्मविमुक्तये ।
 अज्ञानस्याविरोधित्वान्न सःक्षादात्मबोधवत् ॥
 अविद्याया न चोच्छित्तौ ज्ञानादन्यदपेक्ष(क्ष)ते ।
 ज्ञानोत्पत्तौ तु नैवान्यच्छमादिभ्यो ह्यपेक्ष(क्ष्य)ते ॥
 शमाद्युत्पत्तये नान्यदबुद्धिशुद्धेरपेक्ष(क्ष्य)ते ।
 बुद्धिशुद्धौ च नित्यादिकर्मभ्यो नान्यदिष्यते ॥
 पारम्पर्येण कर्मैवं वेदनायोपयुज्यते ।
 साधनं कर्म तेनैतत्साध्यं ब्रह्मात्मवेदनम् ॥
 इत्येवमभिसंबन्धः कर्मविज्ञानकाण्डयोः ।
 इतोऽन्यथाऽपि संबन्धे न किञ्चिन्मानमीक्ष्यते ” ॥ इति ।

अत्रैतं यथोक्तं संबन्धमसहमानाः प्रतिवादिनो बहुभोत्तिष्ठन्ति । तेषां मध्ये केचि-
 ह्यज्ञाननैरपेक्षेणैव मोक्षं वर्णयन्ति । अन्ये ज्ञानकर्मसमुच्चयेन मुक्तिं ब्रुवते । अपरे
 ज्ञानस्यैव मुक्तिहेतुत्वमङ्गीकृत्यापि सोपानपङ्क्तिन्यायेन वा कामप्रविलापनेन वा प्रपञ्चल-
 येन वा कर्मकाण्डस्योपयोगमिच्छन्ति । तत्र ज्ञाननैरपेक्ष्यवादिनां मतं वार्तिकसारे
 दर्शितम्—

“ निषिद्धस्य निरस्तत्त्वान्नारकी नैत्यधोगतिम् ।
 नित्यानुष्ठानतश्चेदं प्रत्यवायो न संस्पृशेत् ॥
 आगामिजन्मनोऽसत्त्वे निर्विघ्नं स्वास्थ्यमिष्यताम् ।
 शरीरारम्भकं कर्म भोगेन क्षीयते ततः ।
 विनाऽप्येकात्मसंबोधान्मुक्तिः सिद्धाऽन्तरात्मनः ” ॥ इति ।

अस्व पक्षस्य दूषणमपि तत्रैवोक्तम्—

“ सूक्ष्मापराधसंहृष्टेरतियत्नवतामपि ।
 निषिद्धकाम्ये निःशेषं वर्जयेन्निपुणोऽपि कः ।
 मुमुक्षुः पापकाम्ये द्वे वर्जयेदिति चोदना ।
 नास्ति वेदे काचिद्येन वचसा तत्प्रकल्प्यते ॥
 काम्यादिवर्जनं त्वेतत्स्वकपोलप्रकल्पितम् ।
 अतः प्रार्मादिकात्काम्यान्निषिद्धाच्च पुनर्जनिः ॥
 नित्यस्य फलमिष्टं चेदुपात्तदुरितक्षयः ।

तथाऽपि काम्यपुण्यानां क्षयो नादुरितत्वतः ॥
 उपपातकमल्पं चेत्क्षीयतां नित्यकर्मणा ।
 अनन्तदेहहेतूनां हत्यादीनां कुतः क्षयः ॥
 नित्यकर्मभिरप्यस्ति स्वर्गः काम्याग्निहोत्रवत् ।
 आपस्तम्बेन तत्प्रोक्तमात्रवृक्षनिदर्शनात् ॥
 फलार्थं निर्मिते त्वाम्ने छायागन्धाववारितौ ॥
 तथा वर्णाश्रमाचारादनुगच्छेत्रिविष्टपम् ।
 निषिद्धकाम्यनित्यानि पूर्वजन्मसु चात्र च ॥
 कृतानि सन्त्यनेकानि स्वास्थ्यं तत्राऽऽत्मनः कुतः ।
 एकात्म्यबोधतः कर्मक्षयं चेदास्थ तर्हि ते ॥
 निर्विघ्ना मुक्तिरस्त्येवं ममेव न हि संशयः ” इति ।
 “ अरे मन्वते मोक्षे ज्ञानकर्मसमुच्चयम् ॥
 प्रधानगुणभावेन त्रिविधोऽसौ समुच्चयः ।
 ज्ञानं प्रधानं केषांचिदन्येषां कर्ममुख्यता ॥
 समप्रधान्यमुभयोरपरेषां मते स्थितम् ।
 एकदेशे चैककाले स्थितयोरविरुद्धयोः ॥
 समुच्चयः फलैक्ये स्यान्न त्वसौ ज्ञानकर्मणोः ।
 बाध्यबाधकभावेन पञ्चास्योरणयोरिव ॥
 एकदेशानवस्थानात् समुच्चय एतयोः ।
 साध्यसार्धकरूपत्वादककालानवस्थितिः ॥
 हेतुस्वरूपकार्येषु विरोधस्त्वनयोः स्फुटः ।
 अध्यासः कर्मणो हेतुः प्रमाणं बोधकारणम् ॥
 न भासकं कर्मरूपं बोधरूपं तु भासकम् ।
 कर्मकार्यं भावि जन्म तन्निवृत्तिस्तु बोधजा ॥
 समुच्चयो दुर्लभोऽतस्तेन मुक्तिः कथं भवेत् ।
 सोपानपङ्क्तिगत्येव हर्म्यवृष्टाधिरोहणम् ॥
 अशेषकर्मक्रमतोऽधिकारं केचिदूचिरे ।
 संध्यावन्दनमारभ्य क्रमानुष्ठितकर्मभिः ॥
 सहस्रवर्षसत्रान्तैर्ज्ञानितामधिरोहति ।
 यथैव नगराध्वस्थग्रामगत्युपदेशनम् ॥

नगराध्वोपदेशस्य शेषत्वं प्रतिपद्यते ।
 तथैव मोक्षमार्गस्थस्वर्गादेगतिभाषणम् ॥
 मोक्षमार्गोपदेशस्य शेषत्वं किं न गच्छति ।
 यद्वोपच्छन्दनार्थानि स्वर्गादीनि विमुक्तये ॥
 नगराप्तौ तदध्वस्थग्रामादिगुणगीरिव ।
 एवं च सति दृष्टेन द्वारेणैवोपकारिणः ॥
 आत्मज्ञानाधिकारार्था विधयः सकला अपि ।
 मैवं ग्रामगतेः पुंसामध्वत्वादस्तु शेषता ॥
 स्वयमेव पुमर्थत्वात्स्वर्गादेः शेषता कथम् ।
 यदुपच्छन्दनार्थत्वं नृवाक्ये तत्समञ्जसम् ॥
 वेदेषु वैक्तू राहित्यादभिप्रायाद्यसंभवः ।
 यद्वा तत्रैव तात्पर्यं यत्रोपच्छन्द्य नीयते ॥
 ततश्च विधितात्पर्यं स्वर्ग एव न मोक्षणे ।
 दृष्टद्वारं च रागादिप्रवृत्तिप्रतिषेधनम् ॥
 यदि तर्हि निषेधेषु द्वारं भवतु तत्तथा ।
 विधयस्तु निरुन्धन्ति न रागं रागहेतवः ॥
 वर्धयन्ति प्रत्युतामी रागं भोगप्रदानतः ।
 अशेषकर्मानुष्ठानमल्पायुषि न संभवेत् ॥
 सोपानपङ्क्तिन्यायोऽतो मन्दबुद्धिप्रकल्पितः ।
 अन्ये त्वाहुर्न शक्नोति कामसंदूषिताशयः ॥१॥
 द्रष्टुं तत्परमद्वैतं सर्वकामासमासितः ।
 कर्मभिर्विविधैर्धर्मान्स विरौडाद्युपासनैः ॥
 वैराजान्तं फलं भुक्त्वा तदैकात्म्यं प्रपद्यते ॥२॥
 सर्वभोगोपभोगेन कृत्स्नकामलयाध्वना ॥
 यान्ति मुक्तेरानुगुण्यं कर्माणि निखिलान्यपि ।
 ब्रह्मानन्दो मतोऽप्यत्र चित्तेनाविषयीकृतः ॥
 दृष्टानन्दाभिलाषं स न मन्दीकर्तुमप्यलम् ।
 कामप्रविलयायातो विधयः कर्मकाण्डगाः ॥
 प्रलीनकामो विज्ञानकाण्डेऽधिक्रियते पुमान् ।
 मैवं न कामसंप्राप्त्या तन्नाशोऽब्दशतैरपि ॥

तत्सेवातो विवृद्धिः स्यान्निवृत्तिर्दोषदर्शनात् ।
 न जातु कामः कामानामुपभोगेन शाम्यति ॥
 हविषा कृष्णवर्त्मैव भूय एव विवर्धते ।
 गुणस्यादर्शनादोषदृष्टेर्वा क्षीणकामतः ॥
 सर्वक्लेशोपशान्त्यर्थमात्मज्ञानं समाश्रयेत् ।
 कामाश्रितो विधिः कामं दोषवन्न विलापयेत् ॥
 कामुकः सन्प्रवर्तते नाऽऽत्मज्ञाने कदाचन ।
 उद्विजेताथ वा ज्ञानात्सर्वपुंभोगवस्मरात् ॥
 तथाच रागिगीतायां पठ्यते वचनं त्विदम् ।
 अपि वृन्दावने शून्ये सृगालत्वं स इच्छति ॥
 न तु निर्विषयं मोक्षं कदाचिदपि गौतम ।
 वैराजान्तं फलं भुक्त्वा मुच्येतेति यदीरितम् ॥
 कपमुक्तौ तत्तथाऽस्तु न तु सद्योविमोचने ।
 द्वारं न नियतं मुक्तेः प्राजापत्यं पदं भवेत् ॥
 न ह्युपाधिषु तत्त्वस्य विशेषः कश्चिदीक्ष्यते ।
 नाऽऽकाशस्य विशेषोऽस्ति कुम्भद्रोण्याद्युपाधिषु ॥
 दूरान्तिकादिभिन्नेषु कल्पिताकल्पितेष्वपि ।
 अतः प्रजापतौ तत्त्वं क्रिमौ वा न विशिष्यते ॥
 तर्कादागमतश्चापि तद्यो य इति हीदृशात् ।
 प्रत्यबुध्यत देवानां मध्ये यो यः स एव तत् ॥
 अभवन्नान्य इत्याह श्रुतिर्वैषम्यवारिणी ।
 एको देवः सर्वभूतेष्विति चाऽऽहापरा श्रुतिः ॥
 अतश्चोपाधिवैषम्यान्नाऽऽत्मतत्त्वं विशिष्यते ।
 सद्योमुक्तिं वाञ्छतोऽतो दोषदृष्ट्या विलीयते ॥
 कामोऽतः कर्मकाण्डस्य तात्पर्यं नैव तल्लभ्ये ।
 अन्ये तु मन्वते केचिद्गम्भीरन्यायवेदिनः ॥
 भेदस्य विलयो वेदे गम्यते कस्यचित्कचित् ।
 देहात्मभावविलयः स्वर्गकामपदे खलु ॥
 देहाद्विज्ञोऽधिकार्यत्र स्वर्गभोग्येऽवगम्यते ।
 रागाद्युत्थप्रवृत्तीनां निषेधेषु लयोऽञ्जसा ॥

विधिष्वपि लयस्तासां कार्यान्तरनियोगतः ।
लोकेऽपि चानभिप्रेतात्पथः साक्षान्निवारणम् ॥
मार्गान्तरोपदेशाद्वा वेदेऽप्येवं प्रतीयताम् ।
एवं रागादिहेतूत्थप्रवृत्तिलयवर्त्मना ॥
आत्मज्ञानाधिकारार्था निःशेषा विधयः स्थिताः ।
मैवं किं भेदविलयो विधीनां फलकाङ्क्षया ॥
तात्पर्याद्वाऽऽत्मबोधस्य हेतुत्वाद्वाऽवकल्प्यते ।
नाऽऽद्यस्तावद्यतोऽशेषा न कर्मविधयः फलात् ॥
स्ववाक्यावगतात्किंचिदपेक्षन्ते फलान्तरम् ।
तात्पर्यं च विधीनां स्यात्कर्मानुष्ठान एव हि ॥
अन्तरेण ह्यनुष्ठानं स्वर्गपश्चाद्यसंभवात् ।
श्रुतेर्विलयतात्पर्यं फलमाकस्मिकं भवेत् ॥
फलार्था चेल्लयो न स्यान्नोभयं वाक्यभेदतः ।
श्रुतेऽपि स्वर्गतात्पर्यं कल्पना चेल्लयेऽर्थतः ॥
तत्र प्रत्यक्षवचनाद्देहादिलयसिद्धितः ।
साक्षाद्भस्तिनि दृष्टे हि नहि हस्तिपदानुमा ॥
अस्थूलादिवचः साक्षाद्देहादिप्रतिषेधकृत् ।
नाऽऽत्मबोधोऽपि देहस्य लयाद्भवति कुत्रचित् ॥
अलयेऽप्युपपन्नत्वाल्लये सुप्तावर्वाक्षणात् ।
गुरुशास्त्राद्यविलये बोधोऽयमुपपद्यते ॥
लयमात्रेण चैद्बोधः सुप्तौ केन निवार्यते ।
सर्पाभासलयेऽपीयं रज्जुस्तमसि नैक्ष्यते ॥
प्रत्युताऽऽभाससर्पोऽयं लीयते रज्ज्ववेक्षणात् ।
अथ प्रपञ्चनाशेन नाशयते भेदकारणम् ॥
मैवं न कार्यनाशेन कारणं नश्यति क्वचित् ।
कारणं किमविद्या स्याद्वस्तु वा तत्त्वबोधतः ॥
अविद्यानाशनात्तत्र प्रपञ्चविलयोऽफलः ।
वास्तवोऽयं प्रपञ्चश्चेत्स विलाप्यो न केनचित् ॥
अन्यथा स्वात्मतत्त्वस्य विलयः केन वार्यते ।
किंच कृत्स्नस्य विलयः कर्तुं शक्यो न जन्मभिः ॥

लेशस्तु लीयते स्वापे स्वत एव न शास्त्रतः ।
 किंच भावी न चोच्छेद्यो भूतोऽप्युपरतः स्वतः ॥
 प्रपञ्चो वर्तमानस्तु कार्यत्वान्नश्यति स्वतः ।
 किंच भेदलयेनैव सर्वानर्थप्रहाणतः ॥
 पुरुषार्थस्य संसिद्धेर्विद्यानैष्फल्यमापतेत् ।
 अत एकात्म्ययाथात्म्यज्ञानादज्ञानहानतः ॥
 सिद्धे पुमर्थे विलयकरूपना निष्प्रयोजना ।
 इष्टसाधनता बोध्या विधिभिः सकलैरपि ॥
 अनिष्टसाधनत्वं तु निषधैरिति हि स्थितिः ।
 तस्मात्कामलये भेदलये सोपानवर्त्मनि ॥
 समुच्चये च संबन्धो न युक्तः काण्डयोर्द्वयोः ।
 परिशेषात्पुरा प्रोक्तः साध्यसाधनलक्षणः ॥
 संबन्धोऽत्रावगन्तव्यो ज्ञानकर्माख्यकाण्डयोः ” ।

को विषयः किं फलं कः संबन्ध इत्येतेषां त्रयाणामुत्तरमुक्तम् ।

अथ कोऽधिकारवानित्यस्योत्तरमुच्यते—अत्रेदं चिन्त्यते, किं चिकीर्षोरुपनिषद्-
 धिकारः किंवा जिज्ञासोरिति । चिकीर्षोरिति तावत्प्राप्तम् । कुतः । वेदान्तानां कार्य-
 परत्वात् । विमता वेदान्ताः कार्यपरा वेदभागत्वात्कर्मकाण्डवत् । ननु कर्मकाण्ड-
 स्यापि प्रमाणत्वाद्बोधकत्वमेव न तु कारकत्वम् । कर्मकाण्डाभिज्ञानामपि बहूनां कर्म-
 प्रवृत्त्यदर्शनात् । नायं दोषः । नदीप्रवाहवेगवत्प्रबलवायुवच्च चोदनाभावेऽपि समेदं कर्म-
 व्यमितिवुद्ध्युत्पादनेन राजाज्ञादिवत्प्रवर्तकत्वात् । अत एव भाष्यकारैः प्रथमसूत्रेऽ-
 भिहितम्—“या हि चोदना धर्मस्य लक्षणं सा स्वविषये नियुञ्जानैव पुरुषमवबोधयति”
 इति । बहूनामप्रवृत्तिस्त्वश्रद्धाद्रव्यराहित्यादिप्रतिबन्धवशादुपपद्यते । अतः कर्मकाण्डवद्दे-
 दान्त्वानामपि सिद्धार्थे पर्यवसानाभावाच्चिकीर्षोरेवात्राधिकारः । तस्माच्चित्तनिरोधं प्रति-
 पत्तिं प्रसंख्यानं वा यः कर्तुमिच्छति तस्यैव चोपनिषद्वाधिकारः न तु जिज्ञासुत्वधर्म-
 मात्रेणेत्येवं प्राप्तेऽत्राभिधीयते । वेदान्तानां कार्यपरत्वं कुत इति वक्तव्यम् । किं सिद्धार्थे
 व्युत्पत्त्यभावात्किंवा सत्यामपि व्युत्पत्तौ प्रयोजनाभावादाहोस्वित्कार्यव्यतिरिक्तप्रमे-
 यस्यासंभवात् । नाऽऽद्यः । वृद्धव्यवहारे गामानयेत्यत्र यथा कार्येषु व्युत्पत्तिस्तथा
 पुत्रस्ते जात इत्यत्र सिद्धे व्युत्पत्तिदर्शनात् । अत्र च पूर्वार्थैर्बहुभिः पराक्रान्तम् ।
 नापि द्वितीयः । ब्रह्मात्मतत्त्वाविर्भावमुपक्रम्य कृतकृत्यत्वानन्दाभिव्यक्तिपर्यन्तायाः
 प्रयोजनपरम्परायाः प्रपञ्चितत्वात् । नापि तृतीयः । चिदात्मनस्तत्प्रमेयत्वात् ।

अत एवोक्तम्—

“ न मेयाभावशङ्काऽस्ति सर्वव्यापृतिसाक्षिणः ।

चिदात्मनोऽपलापे तु जगदान्ध्यप्रसङ्गतः ” ॥ इति ।

न च कर्मकाण्डस्यापि कृत्स्नस्य कार्यपरत्वमस्ति । द्वाह्मणो न हन्तव्य इत्यादिषु निषेधेष्वनुष्ठेयस्य कस्याप्यभावात् । एवमर्थवादादीनामपि देवताविग्रहादौ सिद्धार्थं तात्पर्यमुदाहरणीयम् । एतच्च देवताधिकरणे प्रपाञ्चितम् । अतो वेदान्तानां कार्यपरत्वाभावाच्च चिकीर्षोरत्राधिकारः । इत्थं वेदान्तानां कार्यपरत्वे निराकृते सति विरोधवादिनः पुनः प्रत्यवतिष्ठन्ते । चिदात्मा न वेदान्तैर्बोधनीयस्तस्यान्वयव्यतिरेकसिद्धत्वात् । जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तेषु परस्परव्यावृत्तेषु चिदात्मा तत्रानुवृत्तोऽनुभूयते । अनुवृत्तं व्यावृत्ताद्भिन्नमिति जातिव्यक्त्यादौ दृष्टम् । यथा विश्वामित्रकठकौण्डिन्यव्यक्तिषु ब्राह्मणत्वं दृष्टम् । अतोऽन्वयव्यतिरेकाभ्यामेव चिदात्मा सिद्धः ।

एतदेवाभिप्रेत्य वार्तिकसारेऽभिहितम्—

“ मानान्तरेण तत्सिद्धेर्नात्र व्याप्रियते वचः ।

वासनानां निरोधेऽतः पुमाञ्श्रुत्या नियुज्यते ॥

अनिरोधे वासनानामन्त्यकालेऽनुवर्तनात् ।

भाविजन्मानिवार्य स्यादन्त्यप्रत्ययकारितम् ॥

यं यं वाऽपि स्मरन्भावं त्यजत्यन्ते कलेवरम् ।

तं तमेवैति कौन्तेय सदा तद्भावभावितः ॥

जाग्रत्स्वप्नसुषुप्त्यारूपा या अनात्मार्थवासनाः ।

निरोधनीयास्ताः सर्वा बिभ्यता भाविजन्मतः ॥

अनात्मप्रत्ययानन्तरितस्वात्मैकभावना ।

कार्या तथा निरुध्यन्ते वासना जन्महेतवः ॥

उपासीत स्वमात्मानमिति साक्षाद्विधिः श्रुतः ।

तस्याङ्गभावसिद्धार्थं चिदात्माऽनूद्यते श्रुतौ ॥

आत्मैकप्रत्ययो यावत्स्वभावात्संततो भवेत् ।

कुर्यादुपासनं तावत्क्षीयन्ने वासनास्ततः ॥

अन्यदृष्ट्या जाग्रदाद्याः कल्पन्तां क्षीणवासने ।

विदुष्ययं स्वदृष्ट्या तु स्वात्मनोऽन्यन्न पश्यति ॥

देहं विनश्चरमवस्थितमुत्थिनं वा

सिद्धो न पश्यति यतोऽध्यगमत्स्वरूपम् ।

दैवादुपेतमथ दैववशादपेतं

वासो यथा परिकृतं मदिरामदान्वः ॥

तस्मादशेषवेदान्ता वासनानां निरोधने ।

नियुञ्जते हि पुरुषमात्मोपासनमार्गतः ॥

अथवा मनसो रोधे मुमुक्षुं संनियुञ्जते ।

तस्मिन्निरुद्धे निखिला निरुध्यन्ते हि वासनाः ॥

तावन्मनो निरोद्धव्यं यावद्भृदि गतं क्षयम् ।

इति श्रुतिर्मनोरोधं विदधाति विमुक्तये ॥

पातञ्जलं योगशास्त्रं मनोरोधे समापितम् ।

प्रवृत्तिर्मनसो बन्धस्तन्निवृत्तिर्विमुक्तता ॥

वासनामात्रहेतुत्वादात्मनोऽनर्थसंगतेः ।

अन्योपायोऽस्तु वा मा वा निरोधादेव मुक्तता ॥

स्वयंज्योतिःस्वभावत्वाच्चिरुद्धस्वान्तवासनः ।

प्रमान्तरानपेक्षोऽपि स्वयमात्मा प्रकाशते ॥

एवं कार्यमुखेणैव ज्योतिष्टोमादिवाक्यवत् ।

वेदान्तानां प्रमाणत्वं नाक्षवद्वस्तुनीप्यते ॥

इति व्याचक्षते मन्दा नियोगार्थैकराणिः ।

नैतत्साध्वभ्यधायत्र नियोगस्यानपेक्षणात् ॥

कामितार्थस्य संसिद्धेर्लौकिकादेव मानतः ।

वैदिकेन नियोगेन किं कार्यं वद बुद्धिमन् ॥

मनसो वासनानां च भावेऽनर्थोऽस्तु जाग्रति ।

तदभावे सुषुप्तादावनर्थो नैव वीक्ष्यते ॥

अन्वयव्यतिरेकाभ्यां निरोधोऽनर्थवारणे ।

उपाय इति विज्ञातः किमपूर्वं विधीयते ॥

उपासनाचित्तरोधौ विधेयावुदितौ त्वया ।

तौ स्तां तथैव बोधस्य हेतुत्वेनाभ्युपैमि तौ ॥

लौकिकव्यवहारेषु प्रवृत्ता धीरुपासनात् ।

अन्तर्मुखा सती स्वात्मविचारक्षमतां व्रजेत् ॥

शब्दस्पर्शादिरहितमात्मानं स्थूलधीर्न हि ।

द्रष्टुं शक्नोति सौक्ष्म्यार्थं धीनिरोधो विधीयताम् ।

एष सर्वेषु भूतेषु गूढोत्मा न प्रकाशते ।

दृश्यते त्वग्रयया बुद्ध्या सूक्ष्मयेति श्रुतेर्वचः ॥

ब्रह्मात्मबोधहेतुत्वं वासनाधीनिरोधयोः ।
 मानान्तरानधिगतं तेनास्तु विधिरेतयोः ॥
 ज्ञानेऽधिकारसिद्धिः स्यादुपासाधीनिरोधतः ।
 सिद्धेऽधिकारे पश्चात्तु वेदान्ता आत्मबोधिनः ॥
 अतोऽत्र वासनारोधे धीरोधे वा चिकीर्षया ।
 न वेदान्तेऽधिकारः स्यात्किंतु तत्त्वबुत्सया ॥
 चित्ततद्वासनारोधतात्पर्येऽत्र निराकृते ।
 प्रतिपत्तिविधौ शास्त्रतात्पर्यं केचिदूचिरे ॥
 आत्मा द्रष्टव्य इत्येवं प्रतिपत्तिविधिः श्रुतः ।
 कोऽसावात्मेति वीक्षायां सर्वमात्मेति वर्ण्यते ॥
 सत्यज्ञानादिवाक्यानि तत्त्वमस्यादिकान्यपि ।
 विधिशेषतया ब्रह्म स्वात्मत्वेनार्पयन्ति हि ॥
 एवं विधिमिहेच्छन्ति विध्ययोगेऽपि वस्तुनि ।
 विधिरागवशात्केचित्तान्प्रतीदमिहोच्यते ॥
 किमैकात्म्यं विधेयं स्यात्किंवा तद्दर्शनं वद ।
 नाऽऽद्योऽस्य नित्यसिद्धत्वात्पुंव्यापारानपेक्षणात् ॥
 दर्शनं च प्रमाणेन जन्यते न त्वनुष्ठितेः ।
 चक्षुषा दृश्यते रूपं नानुष्ठित्या कदाचन ॥
 समन्वयस्य सूत्रे हि पूर्वाचार्यैरिति स्फुटम् ।
 निराकृतो विधिर्बोधे पुंव्यापाराप्रवेशनात् ॥
 तस्माद्द्रष्टव्य इत्येष प्रतिपत्तिविधिर्नहि ।
 बहिर्मुखत्वव्यावृत्तिविधेयार्हार्थताऽथवा ॥
 आत्मबोधो वेदवाक्यजन्यो न तु विधिं स्पृशेत् ।
 किं त्वैन्द्रियकविज्ञानमिव सिद्धार्थनिष्ठितम् ॥
 एवं च सति वेदान्ता ब्रह्मतत्त्वमलौकिकम् ।
 प्रबोधयन्ति विध्वस्तनिखिलद्वंद्वतमव्ययम् ॥
 एकात्म्यवस्तुयाथात्म्यप्रकाशनपटीयसः ।
 वचसस्त्वतिरेकेण किं मानं तद्धुरं वैहेतुं ॥
 शाब्दज्ञानविधावेवं वेदान्तेषु निराकृते ।

अपरे पण्डितं मन्या विध्यन्तरमिहोचिरे ॥
 अन्योऽप्यनुभवोपायो मननध्यानलक्षणः ।
 सोपायो विहितोऽस्त्येव प्रतिपत्तिविधिं विना ॥
 उपायाः शान्तिदान्त्याद्यास्तेषु सत्सु निरन्तरम् ।
 अविक्षेपेण मननं ध्यानं वा सुकरं भवेत् ॥
 अवान्तरमहावाक्यरूपात्सिद्धावबोधकात् ।
 शास्त्राद्ब्रह्मात्मतामादौ पुरुषः प्रतिपद्यते ॥
 तत्त्वे शास्त्रात्प्रपञ्चेऽपि पारोक्ष्यानपहारतः ।
 तत्साक्षात्करणायैव प्रसंख्यानं विधीयते ॥
 आवृत्तिर्हि प्रसंख्यानं शब्दयुक्त्योरिदं त्विह ।
 मननध्यानरूपत्वात्साक्षात्कारयितुं क्षमम् ॥
 श्रवणं शाब्दविज्ञाने यथोपायस्तथा द्वयम् ।
 अनुभूतौ च मननं निदिध्यासनमित्यदः ॥
 तमेव धीरो विज्ञाय प्रज्ञां कुर्वीत तत्त्ववित् ।
 इत्यादिना प्रसंख्यानं विधेयमनुभूतये ॥
 एवमैकात्म्यतात्पर्ये शास्त्रस्येष्टेऽपि युक्तिभिः ।
 केचित्कार्यमपीच्छन्ति तदेतन्नैव युज्यते ॥
 किमात्मभानायाभ्यास आपरोक्ष्याय वाऽथवा ।
 व्यवधानापनुत्त्यर्थं मानजन्यफलाय वा ॥
 मानलोपस्य शङ्कापनुत्त्यर्थं वोत मुक्तये ।
 सर्वथाऽपि प्रयासस्ते विध्यर्थोऽत्यन्तनिष्फलः ॥
 प्रमात्रादित्रयं यस्मात्संविन्मात्रवपुर्भूतः ।
 भाति पूर्वमभातं सत्तद्धाने किमपेक्षते ॥
 अहंकारः प्रमाता स्याद्धीवृत्तिर्मानमुच्यते ।
 घटादिकं प्रमेयं स्याच्चिद्भासा भाति तत्रयम् ॥
 परोक्षमपि देहादि यस्य भासाऽऽपरोक्ष्यवत् ।
 विभात्यात्मेव तस्य स्यादापरोक्ष्यमहेतुकम् ॥
 अज्ञानमपि निःशेषप्रमेयव्यवधानकृत् ।
 येनाव्यवाहितं भाति तत्केन व्यवधीयते ॥
 स्वमहिम्नैव यत्सिद्धं तत्तमो हन्ति शास्त्रधीः ।
 किं ततोऽन्यत्फलं मानजन्यं यद्विधितो भवेत् ॥

मात्रादित्रयलोपेऽपि लोपसाक्षितयेक्ष्यते ।
योऽसावलुप्तचैतन्यस्तल्लोपः शङ्क्यते कथम् ॥
ऐकात्म्यस्य स्वतो मुक्तेरज्ञानात्तस्य बद्धता ।
ज्ञानादज्ञानहानौ स्यात्किमपेक्ष्यं विमुक्तये ॥
परोक्षत्वेन शास्त्रेण बुद्धं न त्वनुभूयते ।
प्रसंख्यानमतोऽपेक्ष्यमिति चेद्युज्यते न तत् ॥
मेयस्वभावात्पारोक्ष्यं किंवा शब्दस्वभावतः ।
आद्ये किं ब्रह्मता तत्र परोक्षा स्यादुताऽऽत्मता ॥
यत्साक्षादपरोक्षं तद्ब्रह्मेति ब्रह्मणः श्रुतौ ।
मुख्यापरोक्ष्यमुदितं पारोक्ष्यं शङ्क्यते कुतः ॥
आत्मनस्तत्र पारोक्ष्यं पूर्वमेव निराकृतम् ।
शब्दः स्वयमुदासीनः परोक्षत्वापरोक्ष्ययोः ॥
देशादिभिर्व्यवहितं पारोक्ष्येणावबोधयेत् ।
इतरत्वापरोक्ष्येण दशमस्त्वमसीतिवत् ॥
देशात्कालाद्वस्तुतो वा व्यवधानं मनागपि ।
ऐकात्म्यवस्तुनो नास्ति तत्र पारोक्ष्यधीः कुतः ॥
तमोमात्रान्तरायत्वादैकात्म्याख्यस्य वस्तुनः ।
असाध्यसाधने तस्मिन्काऽपेक्षा भावनां प्रति ॥
ननु विज्ञाय कुर्वीत प्रज्ञामित्यनुशासनात् ।
कर्तव्या भावनेत्येवं यदि ब्रूषेऽस्तु भावना ॥
नैतावताऽवकाशोऽस्ति त्वन्मतस्यात्र कश्चन ।
नैवानुभूतिसिद्ध्यर्थमिदं श्रौतानुशासनम् ॥
विज्ञायेत्यनुभूतिं तां वाक्यजन्यामुपेत्य तु ।
विदधाति तदैकाग्र्यं बहिश्चित्तनिवृत्तये ॥
विवक्षितोपयोगोऽत्र वाक्यशेषेण वर्णितः ।
नानुध्यायाद्बहुशब्दान्वाचो वेग्लापनं हि तत् ॥
किं बहुक्त्याऽत्र वेदान्ता बोधमात्रावसायिनः ।
बुभुत्सोरधिकारोऽतश्चिकीर्षोस्तु न कस्यचित् ॥ इति ॥

इत्थमुपनिषदो विषयप्रयोजनसंबन्धाधिकारिणो निरूपिताः । “अधिकारिणः
तिजनको वेदः” इति न्यायेनेयमुपनिषद्बुभुत्सोर्ब्रह्मात्मतत्त्वे प्रमितिं जनयति । न

चोपनिषदः प्रामाण्ये विवादितव्यम् । तत्प्रामाण्यस्य स्वतस्त्वङ्गीकारादप्रामाण्ये कारण
भावाच्च । किमबोधैर्फलकत्वादप्रामाण्यमुत बाधितत्वात्पदानुवादकत्वात् । नाऽऽद्यः
सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्मेत्याद्यवान्तरवाक्यानामयमात्मा ब्रह्मेति महावाक्यानां च श्रव
मात्रेण बोधोपलम्भात् । नन्वात्मा ब्रह्मेतिपदयोरर्थौ लौकिकावलौकिकौ वा । नाऽऽद्यः
वेदस्यानुवादकत्वप्रसङ्गात् । द्वितीये संबन्धग्रहणासंभवादबोधकत्वम् । अथोच्येत
पदार्थयोर्लौकिकत्वेन संबन्धग्रहणम् । वाक्यार्थस्य लौकिकत्वाभावादननुवादकत्वम् । ए
देवाभिप्रेत्य धर्ममीमांसायां निर्णीतम्—“लोकावगतसामर्थ्यः शब्दो वेदेऽपि बो
कः ” इति । तदसत् । वाक्यार्थस्य दुर्निरूपत्वात् । किं संसर्गो वाक्यार्थः किं
विशिष्ट उताखण्डैकरसः । तत्राभिहितान्वयवादिनो भेदाः पदैरभिहितानां पदार्था
संसर्गं वाक्यार्थमाहुः । अन्विताभिधानवादिनस्तु प्राभाकरा योम्येतरविशिष्टं नित्ये
वाक्यार्थमाहुः । एवमत्राप्यात्मब्रह्मणोः संसर्गस्याऽऽत्मविशिष्टब्रह्मणो वा वाक्यार्थ
सत्यपसिद्धान्तस्तव प्रसज्येत । त्वदभिमतस्याखण्डैकरसार्थस्यासिद्धेः । तर्ह्यखण्डैक
एव वाक्यार्थोऽस्त्विति चेन्न दृष्टान्ताभावात् । । कथंचित्सत्यपि दृष्टान्ते हानोपादान
हित्येन पुरुषार्थाभावात् । किंचाखण्डैकरसत्वसिद्धचर्चं जगतो मिथ्यात्वे वेदस्या
मिथ्यात्वादप्रामाण्यं स्यात् । अत्रोच्यते—त्वया हि दूष्यत्वेन परमतमनुवदितुमव
करसं वस्त्विति यद्वाक्यं प्रयुज्यते तस्यैव वाक्यस्य दृष्टान्तत्वमभ्युपेयम् । न
तत्र संसर्गस्य विशिष्टस्य वा वाक्यार्थत्वम् । तथा सत्यदूष्यत्वप्रसङ्गात् । न स
तदुभयं त्वया दूष्यते स्वमतत्वेन स्वीकारात् । तस्मादनुवादकैर्मखण्डैकरसं वस्त्वि
वाक्यं तत्रैको दृष्टान्तः । पूर्वाचार्या अपि वर्णयन्ति—सत्यज्ञानादिवाक्यमखण्डार्थं
लक्षणवाक्यत्वात्प्रकृष्टप्रकाशश्चन्द्र इतिवाक्यवत् । प्रकृष्टशब्देन नक्षत्रप्रकाशव्यावृत्तिः
प्रकाशशब्देन मेघादिव्यावृत्तिः । ततो बुभुत्सितं चन्द्रं (न्द्र) प्रातिपदिकार्थमात्रमखण्डमने
वाक्येन बोध्यते । तथा तत्त्वमस्यादिवाक्यमखण्डार्थनिष्ठमकार्यकारणद्रव्यनिष्ठत्वेन
समानाधिकरणत्वात्सोऽयं देवदत्त इतिवाक्यवत् । परस्परविरुद्धाभ्यां तद्देशकालाभ्यां
मेतद्देशकालाभ्यामुपलक्षितस्य देवदत्तव्यक्त्यैक्यस्य प्रतिपाद्यत्वादखण्डार्थत्वम् ।

वार्तिकसारेऽप्यखण्डार्थत्वं वाक्यस्य प्रतिपादितम्—

“ प्रसिद्धात्मन्यात्मशब्दप्रयोगात्स हि लौकिकः ।

ब्रह्मार्थोऽपि महत्त्वेन प्रसिद्धे व्यवहारतः ॥

एवं पदात्परिज्ञाते पदार्थे लोकमानतः ।

वाक्यार्थोऽतीन्द्रियो वेदवाक्यात्केन निवार्यते ॥

अपूर्वेदेवतास्वर्गपदार्थाह्लोकमानतः ।

व्युत्पाद्यालौकिकोऽप्यर्थो वाक्याद्बुद्धस्त्वया यथा ।
 यथाऽर्थवादादिवशात्स्वर्गाद्यर्थोऽवगम्यते ॥
 तर्ह्यवान्तरवाक्येन(ण) ब्रह्मार्थोऽप्यवगम्यताम् ।
 अप्रसिद्धपदार्थोऽपि प्रसिद्धार्थपदैः सह ॥
 समभिव्याहृतेर्बोद्धुं शक्यो मधुकरादिवत् ।
 अतो लोकानुसारिण्या व्युत्पत्त्याऽर्थोऽप्यलौकिकः ॥
 धर्मब्रह्मात्मकः सिध्येत्तत्र कस्मादमानता ।
 अन्यत्रेवान्न वाक्यार्थो नैव संसृष्टलक्षणः ॥
 विशिष्टलक्षणो वा स्यात्किंत्वखण्डत्वलक्षणः ।
 ब्रह्मणोऽनात्मतारूपमब्रह्मत्वं तथाऽऽत्मनः ॥
 अज्ञानजं द्वयं द्वाभ्यां पदाभ्यां विनिवार्यते ।
 नेहान्यदात्मनो ब्रह्म न चाऽऽत्मा ब्रह्मणोऽन्यतः ॥
 तादात्म्यमनयोस्तस्मान्नीलोत्पलविलक्षणम् ।
 नीलत्वमुत्पलत्वं च अन्योन्यं व्यभिचारिणौ ॥
 आत्मब्रह्मत्वयोर्नास्ति व्यभिचारो मनागपि ।
 प्रत्यक्त्वमात्मता तद्ब्रह्मत्वं चाद्वितीयता ॥
 द्वौ प्रत्यञ्चावसंभाव्यौ तत्रैकस्य पराक्त्वतः ।
 अतः प्रत्यक्त्वमेवैतद्व्युत्पत्त्यं न चेतरेत् ॥
 तथाऽप्यविद्याविभ्रान्तिव्यावृत्त्यर्थं पदद्वयम् ।
 आत्माऽपि सदिदं ब्रह्म मोहात्पारोक्ष्यदूषितम् ॥
 ब्रह्मापि संस्तथैवाऽऽत्मा सद्वितीयतयेक्ष्यते ।
 आत्मा ब्रह्मेति पारोक्ष्यसद्वितीयत्वबाधनात् ॥
 अखण्डे निश्चितं शास्त्रं पुरुषार्थं समीहिते ।
 हानोपादानराहित्येऽप्यपुमर्थो भवेन्न हि ॥
 इष्टप्राप्तेरनिष्टार्थनिवृत्तेश्चेह संवात् ।
 त्वं ब्रह्मेति श्रुते वाक्ये सिध्यत्येवाप्रयत्नतः ॥
 अशेषानर्थविच्छेदो ब्रह्मानन्दोऽप्यनुत्तमः ।
 पुरुषार्थोपदेष्टृत्वाद्यद्वैतकार्यं प्रमाणता ॥
 तथैकात्म्ये विशेषाद्वा पुमर्थातिशयत्वतः ।
 न चैकात्म्याभ्युपायस्य मिथ्यात्वमिह चोद्यताम् ॥

कदा वेदस्य मिथ्यात्वं भवता ज्ञायते वद ।
 ऐकात्म्यप्रतिपत्तेः प्राङ् न मिथ्यात्वमबाधनात् ॥
 पुमर्थस्य समाप्तत्वादूर्ध्वं वेदेन किं तव ।
 अज्ञातमपि मिथ्यात्वं प्रागस्त्येवेति तच्छृणु ॥
 मानसत्यत्वमिथ्यात्वे न मात्वामात्वकारणे ।
 सत्येनाप्यनुपायेन घटेनाग्निर्न भीयते ॥
 असत्येनाप्युपायेन प्रतिबिम्बेन बिम्बधीः ।
 तस्मादर्थबोधित्वाददृष्टकारणवर्जनात् ॥
 अबाधाच्च प्रमाणत्वं वस्तुन्यक्षादिवच्छ्रुतेः ।
 ननु भेदाश्रितैर्वाक्यैर्विधायकनिषेधकैः ॥
 अक्षादिभिश्च नैकात्म्यं बाधितत्वात्प्रमायुतम् ।
 न चास्यैकात्म्यशास्त्रस्य तैर्विकल्पसमुच्चयौ ॥
 यत एतावसंभाव्यौ क्रियायामिव वस्तुनि ।
 ब्रूहिभिर्वा यवैर्वेति यथा यागो विकल्प्यते ॥
 नैवमेकमनेकं वेत्येतद्वस्तु विकल्प्यते ।
 समुच्चितौ यथा दर्शपूर्णमासौ तथा न तु ॥
 भिन्नाभिन्नात्मना वस्तु समुच्चेतुमिहार्हति ।
 अत ऐकात्म्यमानस्य भेदमानस्य वा द्वयोः ॥
 एकस्य बाधसंप्राप्तपैक्ये धीर्बाध्यतेऽन्यथा ।
 नेह नानेति भेदानां निषेधो नान्यबाधकः ॥
 वर्णादिग्रहणोपायप्रत्यक्षाद्युपजीवनात् ।
 वर्णान्ग्रहीतुमर्थस्य व्युत्पत्त्येवोपजीवति ॥
 श्रुतिरक्षानुमाने द्वे प्रबलत्वं तयोस्ततः ।
 निषेधविध्योर्यच्छास्त्रं चित्तशुद्ध्युपकारि तत् ॥
 ऐक्यशास्त्रेणोपजीव्यं प्रबलं तेन तन्मतम् ।
 तत्तु भेदाश्रयेणैव विधत्ते च निषेधति ॥
 तस्मादभेदशास्त्रस्य बाधो विध्यादिशास्त्रतः ।
 औपचारिकमैकात्म्यशास्त्रं कर्त्रात्मसंस्तवात् ॥
 सावकाशं भवेद्यद्वा जपार्थमुपयुज्यते ।
 भेदसाधनमक्षादिभेदादन्यत्र कुत्र वा ॥

सावकाशं ततस्तस्य बाधो नैकात्म्यशास्त्रतः ।
 ऐकात्म्यबोधकत्वेऽपि वेदान्ता बाधितत्वतः ॥
 अप्रामाण्यं भजन्तीति पूर्वः पक्षो व्यवस्थितः ।
 उच्यते लोकतः सिद्धं भेदमाश्रित्य चोदना ॥
 प्रवृत्ता पुरुषार्थाय न तु भेदावबुद्धये ।
 आश्रयोऽप्यत्र यो भेदो मायिकोऽसौ न वास्तवः ॥
 नेह नानेति शास्त्रात्तु वास्तवः प्रतिषिध्यते ।
 आगमो मायिकं भेदं न निषेधति किं त्विमम् ॥
 मायिको भेद इत्येवं प्रत्युत प्रतिपादयेत् ।
 मायामात्रमिदं द्वैतमद्वैतं परमार्थतः ॥
 इति माण्डूक्यशाखायां श्रुतिवाक्यमधीयते ।
 प्रत्यक्षादिभिरप्यत्र भेदो भात्यैष मायिकः ॥
 उपजीव्यः स एवातो नोपजीव्यविरोधिता ।
 वास्तवे शुक्तिशकले मायिकं रजतं यथा ॥
 भासते तद्वदेवेदमद्वैते भेदभासनम् ।
 वास्तवे ब्राह्मणे स्वप्ने मायिकी शूद्रता यथा ॥
 न विरुद्धा तथा भेदो नाद्वैतेन विरुध्यते ।
 प्रत्यक्षादिप्रमाणानां प्रामाण्यं व्यावहारिकम् ॥
 आश्रित्यायं प्रपञ्चः स्यादलीकोऽपि प्रमाणवान् ।
 अद्वैतागमवाक्यं तु तत्त्वावेदनलक्षणम् ॥
 प्रमाणभावं भजतां नातोऽन्योन्यविरोधिता ।
 नायं शब्दः कुतो यस्माद्रूपं पश्यामि चक्षुषा ॥
 इति यद्वत्तथैवायं विरोधोऽक्षजवाक्ययोः ।
 विभिन्नविषयत्वेन विरोधासंभवे सति ॥
 अबाधितत्वादैकात्म्यं प्रामाणिकमिति स्थितम् ।
 ननु वेदान्तसिद्धान्तमजानन्तोऽपि वादिनः ॥
 लौकिकाश्च स्वमात्मानं जानन्ति स्वस्वमानतः ।
 मानं प्रत्यक्षमन्यद्वा यथायोभ्यं भवेत्ततः ॥
 ज्ञातात्मकथनादेते वेदान्ता अनुवादिनः ।
 नैवाऽऽत्मनोऽन्यद्वस्त्वैतैर्वेदान्तैः प्रतिपाद्यते ॥

येनापूर्वार्थलाभेन तेषामननुवादता ।
 उच्यते मान्तरात्सिद्धः किं देहात्माऽथवेतरः ॥
 नाऽऽद्ये स्यादनुवादित्वं देहात्माननुकीर्तनात् ।
 न वेदान्ताः कचिद्देह आत्मेति प्रत्यपादयन् ॥
 यः कोशोऽन्नमयः प्रोक्तस्तत्रास्त्वेवानुवादता ।
 देहेतरोऽपि किं कर्ता ब्रह्म बोभयथाऽपि वा ॥
 तयोर्मानान्तराबोधादाशङ्क्या नानुवादता ।
 वादिनो लौकिका वाऽत्र भविष्यद्देहभागिनम् ॥
 कर्त्रात्मानं न जानन्ति वेदान्तवचसा विना ।
 देहान्तराभिर्बुद्धो भावित्वान्नाक्षगोचरः ॥
 लिङ्गसादृश्यविरहान्मानुमानोपमा तथा ।
 भावरूपात्मबोधाय नाभावोऽपि प्रवर्तते ॥
 अर्थापत्तिर्न संभाव्या दृष्टकल्पकवर्जनात् ।
 अन्यथाऽनुपपन्नोऽपि श्रुतः स्वर्गो न कल्पकः ॥
 श्रुतार्थापत्तितोऽप्यत्र श्रुतिरेव बलीयसी ।
 योनिमन्ये प्रपद्यन्ते शरीरत्वाय देहिनः ॥
 इति वेदान्तवचसा भविष्यद्देहयोगधीः ।
 भविष्यद्देहसंबन्धी वाक्यादात्मा न चेन्मतः ॥
 चार्वाक इव नो कुर्याददृष्टार्थाः क्रियाः सुधीः ।
 योगिप्रत्यक्षतो भाविसंबन्धो ज्ञायते यदि ॥
 तथाऽपि योगिता श्रौतानुष्ठानादेव नान्यथा ।
 योगिभिर्व्यवधानाद्वा साक्षाद्वा श्रुतिरेव हि ॥
 कर्त्रात्मनि प्रमाणं स्यात्स्वर्गादिफलभोक्तारि ।
 ब्रह्मात्मन्यप्यहंबुद्धिर्न मानं स्यात्कथंचन ॥
 प्रत्युताहंबुद्धिरेव सिध्यत्यात्मानुभूतिः ।
 शास्त्रैकवेद्यता प्रोक्ता विषयत्वनिरूपणात् ॥
 तस्मादननुवादित्वात्सिद्धा वेदान्तमानता ।
 प्रमाणं मेयसापेक्षं मेयता कस्य युज्यते ॥
 इत्याकाङ्क्षानिवृत्त्यर्थं मेयमत्र निरूप्यते ।
 अविज्ञातः प्रमाणस्य विषयो वादिनां मतः ॥
 सोऽज्ञातोऽर्थः प्रमाणात्किं सिध्येद्यद्वाऽनुभूतिः ।

न तावन्मानतः सिद्धिर्मानात्पूर्वमपेक्षणात् ।
 सिद्धमज्ञातमुद्दिश्य ज्ञप्त्यै मानं प्रवर्तते ॥
 अज्ञातत्वं न सिद्धं चेन्मानात्तत्केन सिध्यति ।
 इति चेन्नित्यचैतन्यानुभावेनानुभूयते ॥
 मानप्रवृत्तिः पूर्वमज्ञातत्वं यथा तथा ।
 ज्ञातत्वमप्युत्तरत्र चैतन्नेनानुभूयते ॥
 प्रवृत्तं विषये मानं बोधयेद्विषयाकृतिम् ।
 ज्ञातताज्ञातते भातो न तेनाविषयत्वतः ॥
 रूपार्थं संप्रवृत्तेन नेत्रेण रसगन्धयोः ।
 अगृहीतिर्यथा तद्वज्ज्ञाताज्ञातत्वयोर्भवेत् ॥
 नेत्रागृहीतयोरन्यद्वोधकं स्याद्यथा तथा ।
 ज्ञातताज्ञातते ग्राह्ये अमेये अपि ते चित्ता ॥
 अज्ञानव्याप्तमज्ञातं ज्ञातं मानेन भासितम् ।
 तच्चोभयं साक्षिभास्यमाहुर्वेदान्तपारगाः ॥
 सर्वं वस्तु ज्ञाततया ह्यज्ञातत्वेन वा सदा ।
 साक्षिचैतन्यविषय इति शास्त्रेषु निश्चयः ॥
 चित्तेवाज्ञाततासिद्धावज्ञातो यः स मीयते ।
 सर्वैर्मानैरतश्चिन्त्यं कस्याज्ञातत्वमीदृशम् ॥
 चेतनोऽचेतनो वाऽयमज्ञातो यद्यचेतनः ।
 तन्नाज्ञातार्थकार्यस्य जडस्याज्ञातता कुतः ॥
 अज्ञातरज्जुकार्यस्य सर्पस्याज्ञातता न हि ।
 अज्ञातब्रह्मकार्यस्य जडस्याज्ञातता कुतः ॥
 रज्जुसर्पं न जानामि बोद्धुमिच्छामि मानतः ।
 इति व्यवहर्ति प्राज्ञा नाङ्गी कुर्वन्ति कैऽपि च ॥
 किंचाज्ञातत्वतो लभ्यं तिरोधानं न चेतस्त् ।
 स्वयमेव तिरोभूते जडे काऽन्या तिरोहितः ॥
 आविर्भूतस्वरूपे तु चेतनेऽन्येन निर्मितात् ।
 तिरोधानाद्विशेषोऽस्ति शुभ्रवस्त्रे मषी यथा ॥
 चन्द्रं मलिनयेद्राहुर्नीलमेघं न तु कश्चित् ।

१ ख. °नुभवे° । २ क. ङ. यानपि । ज्ञा° । ३ ग. °तनाचे° । ४ क. ख. घ. ङ. °हतिः
 ॥ ५ क. ख. ङ. केषु च । ६ ग. किंचाऽज्ञा° ।

एवं चेतनमज्ञातं जडं त्वज्ञानदेहकम् ॥
 कार्यकारणरूपं यन्निखिलं जडमीक्ष्यताम् ।
 तेन सर्वेण चिद्रूपः स्वप्रकाशस्तिरोहितः ॥
 तिरोहितेनोभयं तद्भासते चन्द्रराहुवत् ।
 लयः प्रकाशनाशो वा नास्ति चन्द्रवदेव हि ॥
 राहुग्रस्तत्वमिन्द्रौ चेदस्मद्दृष्ट्यैव भासते ।
 अज्ञातत्वं चितस्तद्वन्मूढदृष्ट्यैव भासताम् ॥
 अतोऽनुभव एवैको विषयोऽज्ञातलक्षणः ।
 अक्षादीनां स्वतःसिद्धे यत्र तेषां प्रमाणता ॥
 अनुभूतिग्रहायैव प्रवृत्तान्यपि दुष्टया ।
 सामग्र्याऽखिलमानानि गृह्यते जडसंयुताम् ॥
 शुक्तिकाग्रहणायैव प्रवृत्तमपि लोचनम् ।
 गृह्यते रजतोपेतं शुक्त्यंशं दोषयोगतः ॥
 वेदान्तेतरसामग्री दुष्टैषा चक्षुरादिका ।
 तैज्जा धीरत्र गृह्णाति स्फूर्तिं रूपादिसंयुताम् ॥
 एवं च सति विभ्रान्तः कल्पिते रजते धियम् ।
 प्रमाणं मनुते यद्वद्रूपादौ मनुजास्तथा ॥
 धर्मिण्यभ्रान्तमखिलं ज्ञानमिच्छन्ति वादिनः ।
 विपर्ययं प्रकारे तु वदन्ति रजतादिके ॥
 सर्वधर्मिणि सद्रूपे प्रमा धीवृत्तयोऽखिलाः ।
 तथा रूपादिके बुद्धिः स्याद्विपर्ययरूपिणी ॥
 एवं न्यायेन संसिद्धा प्रमाणानां प्रमाणता ।
 ब्रह्मण्येव तथा प्रज्ञा रूपादावेव तां विदुः ॥
 धर्मिण्येव प्रमाणं सदपि मानं विमूढधीः ।
 रजतग्राहकं मानमिति विद्याद्यथा तथा ॥
 ब्रह्मण्यक्षादिमानत्वमिति न्यायविदां मतम् ।
 रूपादावेव तन्मात्वमिति मूढधियो जगुः ॥
 किं बहुक्त्या प्रमेयं स्यादज्ञातत्वेन चेतनः ।
 सर्वेषामपि मानानामज्ञातत्वाभिभावितानाम् ॥
 वेदान्तानां विशेषेण निःशेषज्ञानघातिनाम् ।

अज्ञातश्चेतनो मेयो नाज्ञातोऽन्योऽस्ति कश्चन ॥

किं चाऽऽनन्दातिरूपस्य पुरुषार्थस्य हेतवः ।

वेदान्तास्तेन तन्मेय आनन्दात्मा परः पुमान् ” ॥

उक्तमत्रोपनिषदो विषयादिचतुष्टयम् ।

प्रामाण्यमपि तन्मेयमथ व्याख्या प्रवर्तते ॥

सेयं तैत्तिरीयोपनिषद्विविधा । सांहिती वारुणी याज्ञिकी चेति । तत्र प्रथम-
प्रपाठके संहिताध्यायस्योक्तत्वात्तद्रूपोपनिषत्सांहिती । द्वितीयतृतीययोः प्रपाठकयोर्या
ब्रह्मविद्याऽभिहिता तस्याः संप्रदायप्रवर्तको वरुणस्तस्मात्तदुभयरूपोपनिषद्धारुणी । चतु-
र्थप्रपाठके यज्ञोपयुक्ता अपि मन्त्रास्तत्र तत्राऽऽम्नाता अतस्तद्रूपोपनिषद्याज्ञिकी ।
आमां तिसृणां मध्ये वारुणी मुख्या । तस्यां परमपुरुषार्थस्य ब्रह्मप्राप्तिलक्षणस्य साक्षा-
त् साधनभूतायां ब्रह्मविद्यायाः प्रतिपादितत्वात् । एवं तर्ह्यभ्यर्हितत्वेन सैव प्रथमं
उचित्येति चेन्न । तस्यामधिकारसिद्धये सांहित्याः प्रथमं पठितव्यत्वात् । यद्यपि
वेविदिषोर्विद्यायामधिकारो विविदिषा च कर्मभिरेवोत्पादिता तथाऽपि न कर्मभिश्चित्त-
यैकाग्र्यमुत्पद्यते । प्रत्युतं प्रवृत्तिबाहुल्याद्विक्षेपवासनैव भूयसी भवति । ऐकाग्र्यस्य
साक्षात्कारहेतुत्वं कठा आमनन्ति—“दृश्यते त्वग्र्यया बुद्ध्या सूक्ष्मया सूक्ष्मदर्शिभिः”
इति । ऐकाग्र्यं च ध्यानाभ्यासेन जन्यते । अत एव पतञ्जलिर्योगस्वरूपं तत्साधनं च
सूत्रयामास—“योगश्चित्तवृत्तिनिरोधः” “अभ्यासवैराग्याभ्यां तन्निरोधः” इति । अतो
यानाभ्यासाय सांहित्याः प्रथमभावित्वं युक्तम् । ‘श्रेयांसि बहुविघ्नानि’ इति लौकि-
कान्यायाद्विशेषतो ब्रह्मविद्यायां देवकृतविघ्नबाहुल्यसंभवाच्चाऽऽदौ विघ्नपरिहाराय प्रयतित-
यम् । दैविकविघ्नसंभावना च बृहदारण्यकेऽवगम्यते—“अथ योऽन्यां देवतामुपास्तेऽ-
योऽसावन्योऽहमस्मीति न स वेद यथा पशुरेवं स देवानां यथा ह वै बहवः पशवो
तनुष्यं भुञ्ज्युरेवमेकैकः पुरुषो देवान्भुनक्त्येकस्मिन्नेव पशावादीयमानेऽप्रियं भवति किमु
हृषु तस्मादेषां तत्र प्रियं यदेतन्मनुष्या विद्युः” इति । अयमर्थः—द्वौ हि पुरुषौ
ब्रह्मविकर्मा च । तत्र ब्रह्मविदः सर्वभावापत्तिर्भवतीति पूर्ववाक्ये समाम्नातम्—“य
एवं वेदाहं ब्रह्मास्मीति स इदं सर्वं भवति” इति । विदितब्रह्मतत्त्वस्य पुरुषस्य सर्वभा-
वापत्तिविघ्नाय देवा अपि न समर्थाः । यस्मादयं ब्रह्मविदेषां देवानामात्मा भवति । एत-
दपि तत्रैवाऽऽम्नातम्—“तस्य ह न देवाश्चनाभूत्या ईशत आत्मा ह्येषां स भवति”
इति । इत्थं ब्रह्मविदः परमपुरुषार्थमाम्नाय विद्यारहितस्य तदभावं दर्शयितुमथ योऽन्या-
मित्यादि वाक्यमाम्नातम् । अथ ब्रह्मविद्यामहिमोक्त्यनन्तरमविद्यामहिमा वर्ण्यते । यः

पुमान्स्वातिरिक्तां देवतामुपास्ते सेवतेऽसावुपास्यो देवो मत्तोऽन्योऽहं चोपासको देवा-
न्योऽस्मीति सोऽयमुपासको भेददर्शी सन्वस्य ब्रह्मत्वलक्षणमहिमानं न जानाति । यथा
गजाश्चादिरूपः पशुः स्वस्य शक्त्याधिक्यमज्ञात्वा स्वल्पशक्तीनामपि मनुष्याणामधीनो
भवत्येवमज्ञानी स उपासको देवानामधीनो भवति । यथा धेन्वजाश्चबलीवर्दमहिषादयो
बहवः पशवः क्षीरप्रदानभारवाहनादिना स्वोचितव्यापारेणैकं मनुष्यं पालयन्त्येवमज्ञानी
पुरुष एकैक एवाग्निमूर्त्येन्द्रादीन्देवान्हविष्प्रदानादिना पालयति । तस्मादेकैकः पुरुषो
देवानां सर्वपशुस्थानीयः । यथा बहुपशुस्वामिनः पुरुषस्यैकस्मिन्नेव पशौ चोरव्याघ्रादि-
भिरपहियमाणे सति महदप्रियं भवति तत्र बहुषु पशुष्वपहृतेषु सत्सु किमु वक्तव्यम् ।
तस्मान्मनुष्या एतद्ब्रह्मात्मत्वं विद्युरिति यदेतदस्ति तदेतदेषां देवानामत्यन्तमप्रियमिति ।
एतस्य चाप्रियत्वस्य श्रुत्युक्तत्वाद्ब्रह्मविद्यायां देवकृतो विघ्नः संभाव्यते ।

अयमर्थो वार्तिकसारे स्पष्टं संगृहीतः —

“ स्वस्य तत्त्वमविज्ञाय यागदानादिकर्मभिः ।
स्वतोऽन्या देवताः पाति ह्यनड्वान्वणिजं यथा ॥
अपि भूरिपशोः पुंस एकस्मिन्नपि तत्स्वरैः ।
हियमाणे पशौ दुःखं किमु सर्वापहारतः ॥
सर्वस्वतुल्ये नृपशौ ब्रह्मधीपरिमोषिणा ।
हियमाणे महद्दुःखं स्यात्सर्वेषां दिवौकसाम् ॥
तस्मादेषामप्रियं तद्यन्मनुष्या विजानते ।
ब्रह्मात्मत्वमतो देवाः प्रतिबध्नन्ति वेदनम् ॥
प्रमादिनो बहिश्चित्ताः पिशुनाः कलहोत्सुकाः ।
संन्यासिनोऽपि हृदयन्ते देवसंदूषिताशयाः ” ॥ इति ।

यथा देवाः प्रतिबन्धकास्तद्वद्व्यादयोऽपि ब्रह्मविद्यायाः प्रतिबन्धकाः । एतदपि बृह-
दारण्यक एव—“ अथो अयं वा आत्मा सर्वेषां भूतानां लोकः ” इत्यादिनाऽभिहितम् ।

तदर्थोऽप्येवं संगृहीतः —

“ वर्णाश्रमाभिमानी सन्नतस्वज्ञः पराङ्मतिः ।
देवादीनामाश्रयः स्यात्सर्वेषामपिपीलिकम् ॥
देवानां यागहोमाभ्यामृषीणां वेदपाठतः ।
पितॄणां श्राद्धतो नृणां वस्त्रान्नगृहदानतः ॥
पशूनां तृणनीराभ्यामुच्छिष्टकणभान्यतः ।

श्रावुटिष्टिममुख्यानामेवं सर्वाश्रयो गृही ॥
 कर्मणा नार्जितो यस्मान्न कश्चिदुपकारकृत् ।
 गृही देवादिभिस्तस्मादर्जितोऽभूत्स्वकर्मभिः ॥
 स्वस्वकर्माजितत्वेन देवाद्याः स्वस्वदेहवत् ।
 अविनाशं सदेच्छन्ति गृहिणः स्वोपकारिणः ॥
 तत्त्वं बुद्ध्वाऽननुष्ठानं नाशोऽयं गृहिणो महान् ।
 एष देवादिभिः सर्वैर्न हि शक्यश्चिकित्सितुम् ॥
 कर्मणामननुष्ठानं रोगालस्यादिना तु यत् ।
 नासावात्यन्तिको नाशो यतः पश्चात्करिष्यति ॥
 मा भूत्सर्वस्वहानिर्नो ब्रह्मयाथात्म्यविद्यया ।
 इति देवादयो विद्यां प्रतिबध्नन्ति यत्नतः ” ॥ इति ।

एतदेवाभिप्रेत्य कठवल्लीष्वाम्नातम्—“ श्रवणायापि बहुभिर्यो न लभ्यः शृण्व-
 न्नोऽपि बहवो यं न विद्युः ” इति ।

भगवताऽप्येतदेवोक्तम्—

“ मनुष्याणां सहस्रेषु कश्चिद्यतति सिद्धये ।

यततामपि सिद्धानां कश्चिन्मां वेत्ति तत्त्वतः ” ॥

तदेवं परमपुरुषार्थस्य विघ्नबाहुरूपसंभवात्तच्छान्तये सांहित्यामुपनिषद्याद्यानुवाके जप्यो
 मन्त्र आम्नायते । कर्मकाण्डस्योपक्रमे तु नायं मन्त्र आम्नातः कर्मानुष्ठानस्य देवादिभि-
 रप्यपेक्षितत्वेन तत्र विघ्नानामसंभवात् । ननु पूर्वकाण्डोक्तैर्यज्ञदानादि[भि]रेव विद्याविघ्न
 उपशाम्यति । बाढम् । तथाऽपि मन्त्रजपानिवर्तनीयं विघ्नान्तरं संभवति । विद्यायामरु-
 चिराद्यो विघ्नः । स च संचितैर्महद्भिः पापैरापाद्यते ।

एतच्च पुराणेऽभिहितम्—

“ महापापवतां नृणां ज्ञानयज्ञो न रोचते ।

प्रत्युत ज्ञानयज्ञस्तु प्रद्वेप्यो भासते स्वतः ” ॥ इति ।

तानि च महान्ति पापानि ब्रह्मवेदने रुचेमुत्पादयद्भिर्यज्ञदानादिभिर्निवर्त्यन्ते । सेयं
 रुचिर्विविदिषाशब्दवाच्या । तदुत्पादकत्वं च यज्ञादीनामेवाम्नायते—“ तमेतं वेदानुव-
 ष्णेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति यज्ञेन दानेन तपसाऽनाशकेन ” इति । यज्ञादीनां च का-
 र्ण्यानां सांसारिकफलहेतुत्वेऽपीश्वरार्पितानां वेदनविघ्नकारिमहापातकनिवर्तकत्वं युक्तम् ।

अत एव भगवतोक्तम्—

“ ब्रह्मण्याधाय कर्माणि सङ्गं त्यक्त्वा करोति यः ।

लिप्यते न स पापेन पद्मपत्रमिवाम्भसा ” ॥ इति ।

तस्य पापक्षयस्य विषयवैराग्यं लिङ्गम् । एतच्च नैष्कर्म्यमिद्वानुक्तम्—

“ शोधयमानं तु तच्चित्तमीश्वरार्पितकर्मभिः ।

वैराग्यं ब्रह्मलोकादौ व्यनक्त्यथ मुनिर्मलम् ” ॥ इति ।

श्रेयोमार्गेऽप्यभिहितम्—

“ ब्रह्मादिस्तम्बान्ते संसारेऽस्मिन्नस्मरतावुद्धिः ।

अन्तर्यामिणि देवे समर्पितस्वक्रियाविषक्तिरियम् ” ॥ इति ।

विरक्तस्य विद्यायामरुचिकरे विघ्ने परिहृतेऽपि चित्तैकाग्र्यहेतोरुपासनस्य योगशब्दाभिधेयस्यान्तरायाः संभवन्ति । ते च पतञ्जलिनां योगशास्त्रे सूत्रिताः—“ व्याधिस्यान्नसंशयप्रमादालस्याविरतिभ्रान्तिदर्शनालब्धभूमिकत्वानवस्थिततानि चित्तविक्षेपा योगान्तरायाः ” इति । व्याधिः प्रसिद्धः । स्थानमकर्मण्यता चित्तस्य । चित्तं हि कदाचित्तमोगुणबाहुल्येन व्यापारायोग्यं सन्मूढं भवति । उपास्यनिश्चयश्च हित्यं संशयः । उपासनस्य कदाचिद्विस्मृतिः प्रमादः । पश्चात्कारिण्यसाऽऽलस्यम् । वैराग्यराहित्यमविरतिः । उपास्यवस्तुन्यन्यथा निश्चयो भ्रान्तिदर्शनम् । चित्तैकाग्र्यस्योत्तरोत्तराभिवृद्धिराहित्यमलब्धभूमित्वम् । कदाचिदुपासने प्रवृत्तिः कदाचिद्यागदानादौ कदाचित्कृषिवाणिज्यादावित्येतादृगनवस्थितत्वम् ।

एतेषां योगान्तरायाणामुपशमनाय जप्यं मन्त्रमाह—

हरिः ॐ ।

शं नो मित्रः शं वरुणः । शं नो भवत्वयमा । शं न

इन्द्रो बृहस्पतिः । शं नो विष्णुरुक्मः, इति ।

अह्नः प्राणवृत्तेश्चाभिमानी देवो मित्रो नोऽस्माकं शं सुखहेतुर्भवतु । एवमुत्तरत्रापी योज्यम् । रात्रेरपानवृत्तेश्चाभिमानी वरुणः । चक्षुष आदित्यमण्डलस्य चाभिमान्ययमा । बाहोर्बलस्या(स्य चा)भिमानीन्द्रः । वाचि बुद्धौ चाभिमानी बृहस्पतिः । पादयोरभिमानी विष्णुः स चोरुकमः । त्रिविक्रमावतारे विस्तीर्णपादोपेतत्वात् । अथवा प्राणादिष्ववयवेष्वभिमानीनां मित्रादीनामुक्तत्वादवयविनि कृत्स्नदेहेऽभिमानी विराट्पुरुषः परिशिष्यते । स चोरुकमशब्देनाभिधीयते । ब्रह्माण्डदेहोपेतत्वेन सर्वव्यापित्वमुक्कमत्वम् ।

१ क. ख. ड. 'मृ—शुध्य' । २ क. ख. ग. ड. 'मिक्षितम्' । ३ ग. घ. मित्रः ।
तेऽस्मा' ।

इत्थमवयवेऽवयविनि चाभिमानिनो देवा विघ्नपारिहारेण सुखहेतुतया प्रार्थिताः ।
अथ तेषां देवानामन्तर्यामित्वेन प्रेरकं यत्परं ब्रह्म तदेतन्नमस्क्रियते —

नमो ब्रह्मणे । नमस्ते वायो । त्वमेव प्रत्यक्षं
ब्रह्मासि । त्वमेव प्रत्यक्षं ब्रह्मं वदिष्यामि । ऋतं वदि-
ष्यामि । सत्यं वदिष्यामि । तन्मामवतु । तद्वक्तारं-
वतु । अवतु माम् । अवतु वक्तारम्, ॥ इति ।

यच्च ब्रह्म ज्ञानक्रियाशक्त्युपेतसूत्रात्मना वायुमूर्तिधारिणां सर्वेषां प्राणिनां विधा-
रकं भवति । “ वायुर्वै गौतम तत्सूत्रं वायुना वै गौतम सूत्रेणायं च लोकः परश्च लोकः
सर्वाणि च भूतानि संदृष्टानि भवन्ति ” इति श्रुतेः । अतो वायुरपि नमस्क्रियते ।
तत्रान्तर्यामिणः शास्त्रानुमानाभ्यामेवावगम्यत्वेन परोक्षत्वान्नास्ति संबोधनम् । सूत्रा-
त्मना वायुरूपेण स्पर्शनेन्द्रियगम्यत्वात्संबोध्यते । अयमेवाभिप्रायस्त्वमेव प्रत्यक्ष-
मिति वाक्येन स्पष्टी क्रियते । यतो वायुपाधिकं ब्रह्म प्रत्यक्षयोग्यं ततो हे वायो
+ त्वामेव व्याकरिष्यमाणेषूपसन्वाक्येषु साक्षात्कारयोग्यं ब्रह्म वदिष्यामि । सोपा-
धिकं ब्रह्म तु येन येन प्रकारेणोपास्यते तेन तेन प्रकारेण चिराभ्यासे सति साक्षात्कर्तुं
शक्यते । अत एव च्छन्दोगाः शाण्डिल्यविद्यायामामनन्ति—“एतमितः प्रेत्याभि-
संभविताऽस्मीति यस्य स्यादद्धा न विचिकित्साऽस्ति ” इति । अद्धा साक्षादित्यर्थः ।
वाजसनेयिनोऽप्यामनन्ति—“देवो भूत्वा देवानप्येति ” इति । इहैव जन्मनि
साक्षात्कारो देवभावः । मरणादूर्ध्वं देवत्वापत्तिर्देवाप्ययः । अतो वक्ष्यमाणवाक्येषु
नानृतं वदिष्यामि किंतु विद्यमानमेवार्थं प्रत्यक्षं ब्रह्मेत्येतादृशं वदिष्यामि । विवक्षितस्य
विद्यमानार्थस्याऽऽदौ मनसा पर्यालोचनमृतवदनं पश्चाद्ब्रह्मसोच्चारणं सत्यवदनमिति
तयोर्विवेकः । यदुत्तरत्र वक्ष्यमाणं प्रत्यक्षं ब्रह्म तन्मां विद्यार्थिनं शिष्यं वक्तारमाचार्यं
च विद्याग्रहणोपदेशस मर्थप्रदानेनाप्युभौ पालयतु । अनयैव विवक्षया पुनरपि ‘ अवतु
माम् । अवतु वक्तारम् ’ इत्यभिधीयते—

इत्थं वायुरूपं प्रत्यक्षं ब्रह्म संप्राप्त्यन्तर्यामिरूपं परोक्षं ब्रह्म तद्वाचकेन प्रणवेनानु-
स्मृत्य विघ्नशान्तिरास्त्विति प्रार्थ्यते—

ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः (१), ॥ इति ।

+ यद्यपि शान्तिवाक्ये त्वमेव प्रत्यक्षं ब्रह्म वदिष्यामीत्येव वैदिकपाठ उपल-
भ्यते तथाऽप्युपसंहारशान्तौ त्वामेव प्रत्यक्षं ब्रह्मावादिषमित्येव वैदिकपाठात्तदुनरोधा-
च्छांकरभाष्येऽत्र चेतिकाराध्याहारेण लापनमकृत्वा त्वामेवेत्युद्दिश्यैवार्थकरणाच्च पुरात-
नपाठस्त्वामेवेत्येवानुमीयते ।

* सत्यं वदिष्यामि पञ्च च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके सप्तमप्रपाठके

प्रथमोऽनुवाकः ॥ १ ॥

विघ्नाश्च त्रिविधाः । तत्र ज्वरशिरोव्यथादय आध्यात्मिकाः । देवाद्युपद्रवास्त आधि-
दैविकाः । यक्षराक्षसाद्युपद्रवास्त आधिभौतिकाः । तेषां त्रयाणामुपशमनाय त्रिः शान्ति-
शब्दः पठ्यते । प्रणवेनेश्वरानुस्मरणस्य विघ्नोपशमनार्थत्वं पतञ्जलिश्चतुर्भिः सूत्रैः सूत्र-
यामास — “ क्लेशकर्मविपाकाशयैरपरामृष्टः पुरुषविशेष ईश्वरः ” “ तस्य वाचकः
प्रणवः ” “ तज्जपस्तदर्थभावनम् ” “ ततः प्रत्यक्चेतनाधिगमोऽप्यन्तरायाभावश्च ” इति ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते श्रीबुक्कणसाम्राज्यधुरंधरमाधवविद्यारण्यपरमे-

श्वरसंबन्धिवेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकभाष्ये सप्तमप्रपाठके

साहित्यामुपनिषदि प्रथमोऽनुवाकः ॥ १ ॥

अथ सप्तमे द्वितीयोऽनुवाकः ।

प्रथमानुवाकोक्तमन्त्रजपेन परिहृतविघ्नस्य पुरुषस्योपासनार्थं ब्रह्मावबोधार्थं च तत्प्र-
तिपादको ग्रन्थो वक्तव्यः । तस्य च ग्रन्थस्यार्थज्ञानप्रधानत्वत्पाठे मा भूदौदासीन्यमि-
त्येतदर्थं द्वितीयानुवाके शिक्षाध्यायोऽभिधीयते । भवत्वौदासीन्यमिति चेन्न । अनर्थ-
प्रसङ्गात् ।

“ मन्त्रो हीनः स्वरतो वर्णतो वा मिथ्या प्रयुक्तो न तमर्थमाह ।

स वाग्वज्रो यजमानं हिनस्ति यथेन्द्रशत्रुः स्वरतोऽपराधात् ” ॥

इत्यादिन्यायात् ।

इन्द्रशत्रुवृत्तान्तश्च “ त्वष्टा हतपुत्रः ” इत्यनुवाके विस्पष्टमभिहितः । एवं तर्हि
कर्मकाण्डेऽप्ययमध्यायो वक्तव्य इति चेद्वाढम् । अत एव काण्डद्वयशेषत्वा × देहलीप्र-
दीपन्यायेनोभयोः काण्डयोर्मध्येऽभिहितः । न चोभयशेषत्वेन वेदस्योपक्रम एव पठ्यता-
मिति वाच्यम् । उभयशेषस्यापि विद्यायां प्रयोजनाधिक्यद्योतनाय विद्याकाण्डे पठनी-
यत्वात् । कर्मकाण्डे कचित्स्वरवर्णादिव्यत्ययेन यथाशास्त्रमर्थानवबोधेऽपि प्रायश्चित्ते-
नानुष्ठानवैकल्यं परिहर्तुं शक्यम् । अत एव प्रायश्चित्ताज्याहुतिमन्त्र एवमाम्नायते—
“ अनाज्ञातं यदाज्ञानं यज्ञस्य क्रियते मिथु । अग्ने तदस्य कल्पय त्वं हि वेत्थ यथात-

* एतत्परिगणनं कचिन्नोपलभ्यते । × देहली सन्नद्धारसमीपतरभागस्तत्सा-
नस्यो दीपो द्वारान्तःप्रदेशं तद्वाहिभूतं चत्वरं च समुज्ज्वलयति । तथाऽयमध्यायः
कर्मज्ञानकाण्डयोर्मध्येऽभिहित इति पर्यवसितम् ।

यम् ” इति । विद्याकाण्डे त्वयथाशास्त्रमर्थावबोधे सति वैकल्यं न समार्षीयेत । न ह्यन्यथाबोधः प्रायश्चित्तेन परिहर्तुं शक्यते । रज्जुसर्पादिभ्रान्तेर्गायत्रीजपादिभिः परिहारादर्शनात् । अत एव कर्मस्विव विद्यायां वैकल्यपरिहाराय प्रायश्चित्तं किमपि नाऽऽज्ञातम् । प्रत्युत विद्यामभ्यस्यतः पापे प्रसक्तावप्यन्यप्रायश्चित्ताभावः स्मर्यते—

“ यदि स्यात्पतकं किञ्चिद्योगी कुर्यात्प्रमादतः ।

योगमेव निषेवेत नान्यं मन्त्रं कदाचन ” इति ॥

तस्माद्विद्यायामवैकल्याय यथाशास्त्रं बोद्धुमुपनिषत्पाठे प्रयत्नातिशयं विधातुमत्रैव शिक्षाध्यायोऽभिधीयते—

ॐ शीक्षां व्याख्यास्यामः । वर्णः स्वरः । मात्रा बलम् ।

सामं संतानः । इत्युक्तः शीक्षाध्यायः (१), इति ।

शीक्षां पञ्च ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके सप्तमप्रपाठके

द्वितीयोऽनुवाकः ॥ २ ॥

“ शिक्ष विद्योपादाने ” इति धातुः । शिक्षयन्ते वेदनीयत्वेनोपदिश्यन्ते स्वरवर्णा-
णि यत्रासौ शिक्षा सैव शीक्षा तां विस्पष्टमा समन्ताद्व्याख्यास्यामः कथयिष्यामः ।
कारादिवर्णः । उदात्तादिः स्वरः ह्रस्वदीर्घादिका मात्रा । स्पृष्टत्वमीषत्स्पृष्टत्वमित्या-
कः प्रयत्नो बलम् । अतिद्रुतत्वमतिविलम्बितत्वं च परिहृत्य यस्य यः काल उचितस्त-
ति काले तदुच्चारणं साम्यं तदेव सामशब्देनोच्यते । पूर्वोत्तरवर्णयोः संहिता संतानः ।
एते वर्णादयः संतानान्ताः षडपि तत्तल्लक्षणलक्षिताः पठनीयाः । इत्यनेन प्रकारेण
शिक्षारूपोऽध्याय उक्तः । वर्णादयः षडेव शिक्षणीया न त्वन्यः कश्चिच्छिक्षणीयोऽ-
स्तीति द्योतयितुमध्यायोपसंहारः । अध्येतव्यः पठनीयो ग्रन्थोऽध्यायः । यद्यप्यत्र
सादृशशब्दानामेकश्रुत्याऽधीयमानत्वाद्व्याकरणोक्तप्रकृतिसंख्यादिप्रयुक्तः स्वरो नोप-
क्षते तथाऽपि संप्रदायप्रसिद्धः स्वरस्तथैवाभ्यसनीयस्तस्य चार्थविशेषज्ञान उपयोगा-
विष्येनेन शिक्षाध्यायेन विधीयमानत्वाददृष्टोपयोगो भविष्यति । तच्चादृष्टमुपासनायां
भविष्यासोस्तत्त्वविद्यायां च प्रतिबन्धपरिहाराय संपद्यते ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते श्रीबुक्कणसाम्राज्यधुरंधरमाधवविद्यारण्यपरमे-

श्वरसंबन्धिवेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकभाष्ये सप्तम-

प्रपाठके सांहित्यामुपनिषदि द्वितीयोऽनुवाकः ॥ २ ॥

* प. पुस्तकेऽत्र प्रथमानुवाकसमासिर्वर्तते । एवमग्रेऽपि तृतीयाद्यनुवाकसमासिस्थले
याद्यनुवाकसमासिर्वर्तते ।

अथ सप्तमे तृतीयोऽनुवाकः ।

द्वितीयेऽनुवाके दृष्टादृष्टोपकारी ग्रन्थपाठनियमो विहितः । तृतीये त्वैहिकामुष्मिकफल-
सिद्धये काचिदुपासना विधीयते । तत्राऽऽदौ तावन्मङ्गलाचरणार्थोऽयं मन्त्र आम्नायते ।
पूर्वोक्तशान्तिमन्त्रेण विघ्नोपशमः प्रार्थितः । अनेन तु मन्त्रेण विद्यातत्फलयोर्लक्ष्य-
प्रार्थ्यते । तमिमं मन्त्रमाह—

सह नौ यशः । * सह नौ ब्रह्मवर्चसम्, ॥ इति ।

विद्यानिमित्तं यद्यशस्तन्नावयोः शिष्याचार्ययोः सहास्तु । सम्यग्नेनोपासनमनुष्ठीयत
इति शिष्यस्य यशः । सम्यगुपदिष्टमित्याचार्यस्य यशः । अनेन विद्यायामवैकल्यलक्षण
उत्कर्षोऽभिहितो भवति । ब्राह्मणस्योचितं श्रुताध्ययनलक्षणं तेजो ब्रह्मवर्चसम् । एतच्च
श्रूयमाणस्य फलस्य सर्वस्याप्युपलक्षणम् । “संधीयते प्रजया पशुभिर्ब्रह्मवर्चसेनावा-
द्येन सुवर्गेण लोकेन ” इति हि श्रूयते । एतच्च ब्रह्मवर्चसादिफलमावयोः शिष्याचार्ययो
सहास्तु । यद्यप्युपासितुः शिष्यस्यैव तत्फलं तथाऽपि तदीयफलसंपत्तेराचार्यपरितोषहे
तुत्वादाचार्यस्यापि फलत्वेनोपचर्यते । सोऽयं प्रार्थनारूपो मङ्गलाचरणार्थो मन्त्र
शिष्येण जप्य आचार्यस्य तु कृतार्थत्वान्नेन कृत्यमस्ति ।

यदर्थमिदं मङ्गलाचरणं तामेतां विद्यां प्रतिजानीते—

अथातः संहिताया उपनिषदं व्याख्यास्यामः । पञ्च-
स्वधिकरणेषु । अधिलोकमधि+ज्यौतिषमधिविद्यमधिप्रज-
मध्यात्मम् । ता महासंहिता इत्याचक्षते, इति ।

अथशब्दः पूर्वानुवाकविहितवर्णस्वरानुच्चारणाभ्यासानन्तर्यमाचष्टे । अतःशब्दस्य
दुच्चारणवासनया युक्तत्वं हेतुं करोति । यस्मादुपासनायां प्रवर्तमानः पुरुषश्चिराभ्यस-
वेदपाठेन वासितः सन्वेदपाठसंबन्धरहितेषूपपासनेषु चित्तं सहसा प्रवेशयितुं न शक्नोति
तस्मात्तत्संबन्धिनीं संहिताया उपनिषदं विस्पष्टमा समन्तात्कथयिष्यामः । वर्णा
परस्परमत्यन्तसामीप्यं संहिता । “परः संनिकर्षः संहिता” इति पाणिनिना सूत्रि-
त्वात् । उप सामीप्ये निषण्णं प्रजापशुब्रह्मवर्चसादिफलमरयामित्युपनिषदुपासना ताम

* अत्र सकाराकारस्य सानुदात्तः पाठोऽपि वैदिकेषु प्रसिद्धः । + अत्र सर्वत्र
पुस्तकेऽधिज्यौतिषमिति पाठः ।

तत्र येयमुपासनीया संहिता सा पञ्चविधेष्वश्रयेषु न्याख्यास्यते । आश्रयभेदेनोपासनाया भेदशङ्का मा भूदित्येतदर्थमेकैवोपासना ऽस्वस्वाश्रयेषु प्रतिज्ञायते । लोकज्योतिर्विद्याप्र-
जात्मानः पञ्चाऽऽश्रयाः । पृथिव्यादील्लोकानधिकृत्य वर्तत इत्यधिलोकम् । एवमुत्तर-
प्रापि द्रष्टव्यम् । या एता लोकादिपञ्चविधाश्रयभेदभिन्नाः संहिताः सन्ति ताः सर्वा
महासंहिता इत्येवमभिज्ञा उपासका आचक्षते । लोकादिविषयोत्कृष्टदृष्ट्योपासितत्वा-
संहितानां महत्त्वम् ।

प्रतिज्ञातायामुपासनायामुपास्यं प्रथमावयवमाह—

अथाधिलोकम् । पृथिवी पूर्वरूपम् । द्यौरु-

त्तररूपम् । आकाशः संधिः (१) ।

वायुः संधानम् । इत्यधिलोकम्, इति ।

लोकादिपञ्चकविषयोपासनाप्रतिज्ञानन्तरं लोकविषय उपास्यावयव उच्यते । संहिता-
वयवोः पूर्वोत्तरवर्णयोर्मध्ये यत्पूर्ववर्णस्य स्वरूपं तत्पृथिवीदेवतारूपमिति चिन्तयेत् ।
शुद्धवर्णस्य स्वरूपं तद्द्युलोकमभिमानिदेवतारूपम् । यश्च तयोर्वर्णयोः संधिर्मध्यदेशः
सोऽयं द्युलोकपृथिवीलोकमध्यवर्त्याकाशाभिमानिदेवतारूपः । यदपि तयोर्वर्णयोर्मध्यदेशे
तमानं संधानं संहितायाः स्वरूपं तदेतद्वायुदेवतारूपम् । इत्येवं लोकविषयं संहिताध्या-
तुम् । तदेतदुदाह्रियते—इषे त्वेत्यत्र षकारस्योपरि योऽयमेकारः सोऽयं पृथिवी-
इषो यश्चोपरितनस्तकारोऽसौ द्युलोकात्मकस्तयोर्वर्णयोर्मध्यदेश आकाशात्मकस्तस्मिन्देशे
संहितानिमित्तो द्विर्भविनाऽऽपादितो योऽन्यस्तकारः स वाय्वात्मक इति ध्यायेत् । एवमु-
पेक्ष्युपास्यावयवेषु चतुषु योज्यम् ।

तत्र द्वितीयवयवमाह—

अथाधिज्यौतिषम् । अग्निः पूर्वरूपम् । आदित्य उत्तररूपम् ।

आपः संधिः । वैद्युतः संधानम् । इत्यधिज्यौतिषम्, इति ।

तृतीयवयवमाह—

अथाधिविद्यम् । आचार्यः पूर्वरूपम् (२) ।

अन्तेवास्युत्तररूपम् । विद्या संधिः । प्रव-

चनं संधानम् । इत्यधिविद्यम्, इति ।

आचार्येणोपदेष्टव्यः शिष्येण पठनीयो ग्रन्थो विद्या । ग्रन्थस्य पाठः प्रवचनम् ।

चतुर्थमवयवमाह—

अथाधिप्रजम् । माता पूर्वरूपम् । पितोत्तररूपम् । प्रजा

संधिः । प्रजननं संधानम् । इत्यधिप्रजम् (३), इति ।

प्रजा पुत्रपौत्रादिरूपा । प्रजननमुत्पत्तिः ।

पञ्चममवयवमाह—

अथाध्यात्मम् । अधरा हनुः पूर्वरूपम् । उत्तरा हनुत्तररूप-

पम् । वाक्संधिः । जिह्वा संधानम् । इत्यध्यात्मम्, इति ।

देहेन्द्रियादिसाक्षिचैतन्यान्तःसंघातोऽत्राऽऽत्मशब्देन विवक्षितः । तस्याहंप्रत्ययगम्यत्वात् । तमात्मानमधिकृत्य वर्तेत इत्यध्यात्मम् । वाक्शब्देन कण्ठतालवादिस्थानगतमिन्द्रियमुच्यते ।

प्रतिपादितरूपान्संहितावयवानुपसंहरति—

इतीमा महासंहिताः, इति ।

फलसाधनत्वेनोपासनां विधत्ते—

य एवमेता महासंहिता व्याख्याता वेद ।

संधीयते प्रजया पशुभिः । ब्रह्मवर्चसेनाब्जा-

द्येन + सुवर्ग्येण लोकेन (४), इति ॥

संधिराचार्यः पूर्वरूपमित्यधिप्रजं लोकेन ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके सप्तमप्रपाठके

तृतीयोऽनुवाकः ॥ ३ ॥

यः पुमानेवमुपास्ते स पुमान्ब्रजादिभिः संबध्यते । यद्यपि विदिधातुः प्रमाणज्ञानमभिधत्ते न तु पुरुषतैन्त्रमानसक्रियारूपमुपासनम्, तथाऽपि विज्ञानवाचिर्वाधातुनाऽत्रोपासनक्रियोपलक्ष्यते । तयोर्मानसत्वसाम्यात् । न खल्वत्र मुख्यसंभवति । अपुरुषतन्त्रस्य ज्ञानस्य विधातुमयोग्यत्वात्पृथिवी पूर्वरूपमित्यादिवाक्ये नैव ज्ञानसिद्धौ तद्विधिवैयर्थ्याच्च । न चात्र वेदेत्येष लट्प्रत्ययो न विधायक इवाच्यम् । विधायकस्य पञ्चमलकारस्याऽऽश्रयणात् । न च वाक्यजन्यमेव न लट्प्रत्ययेनानूद्यतामिति वाच्यम् । ज्ञानमौत्रेण प्रजापश्वादिफलासंभवात् । तस्मात्

+ सुवर्गेणेत्यपि पाठो वैदिकेषु प्रसिद्धः ।

सनक्रियां विदिवायुनोपलक्ष्य पञ्चमलकारेण विधत्ते । एवं च सत्युपासनप्रकरणमनुगृह्यते ।
इति प्राचीनयोग्योपास्वेत्यभिधानास्तत्प्रकरणत्वमवगम्यते । अत्र स्वर्गस्थस्य फलस्याऽऽ-
मुष्मिक्त्वमेव । पश्चाद्विफलस्य तु चित्रान्यायेनाऽऽमुष्मिक्त्वं पाक्षिकम् । “चित्रया यजेत
पशुकामः” इत्यत्रासतिप्रतिबन्धे पशुप्राप्तिरैहिकी, अन्यथा त्वामुष्मिकीति चित्रान्यायः ।
इदमफलसिद्धयर्थं पुरुषतन्त्रोपासनक्रियाऽत्र वेदेत्यनेन विधीयते ।

अत्र मीमांसा । चतुर्थाध्यायस्य प्रथमपादे * चिन्तितम्—

“ नास्त्यासनस्य नियम उपास्तावुत विद्यते ।

न देहस्थितिसापेक्षं मनोऽतो नियमो नहि ॥

शयनोत्थानगमनैर्विक्षेपस्यानिवारणात् ।

धीसमाधानहेतुत्वात्परिशिष्यत आसनम् ” ॥

आसीनैवोपासितव्यमिति नास्ति नियमः । मानसव्यापारं प्रति देहस्थितिविशेषस्या-
नुपयुक्तत्वादिति प्राप्ते ब्रूमः—परिशेषादासनं नियम्यते । तथाहि—न तावच्छयानेनोपा-
सितुं शक्यमकस्मान्निद्रयाऽभिभूतिसंभवात् । नाप्युत्थितेन गच्छता वा देहधारणमार्गानि-
श्चयादिव्यापारेण चित्तस्य विक्षिप्तत्वादत आसीनैवोपासितव्यम् ” ।

+ तत्रैवान्यच्चिन्तितम्—

“ दिग्देशकालनियमो विद्यतेऽथ न विद्यते ।

विद्यते वैदिकत्वेन कर्मस्वेतस्य दर्शनात् ॥

एकाग्र्यस्याविशेषेण दिगादिर्न नियम्यते ।

मनोनुकूल इत्युक्तेर्दृष्टार्थं देशभाषणम् ” ॥ इति ।

“ ब्रह्मयज्ञेन यक्ष्यमाणः प्राच्यां दिशि ” इति दिङ्नियमः । “ प्राचीनप्रवणे वैश्व-
देवेन यजेत ” इति देशनियमः । “अपराह्णे पिण्डपितृयज्ञेन चरान्त ” । इति कालनि-
यमः । तदेतन्नियमत्रयं यथा कर्मणि दृश्यते तथोपासनेऽपि द्रष्टव्यम् । वैदिकत्वस्यावि-
शेषादिति प्राप्ते ब्रूमः—एकाग्र्यं हि ध्यानस्य प्रधानसाधनं न च तस्य दिगादिनियत्या
कश्चिदतिशयो विद्यतेऽतो नास्ति नियमः । अत एव श्रुतिर्योग्यासाय प्रदेशं निर्दि-
शन्ती मनोनुकूलत्वमेवाऽऽह । यस्मिन्देसे सौमनस्यं तत्रैव युञ्ज्यान्नतु शास्त्रेण निय-
मितः कश्चिद्देशोऽस्तीत्यर्थः । “ समे शुचौ शर्करावह्निवालुकाविवर्जिते ” इति योगा-

* आसीनः संभवात् । अध्यायः (४) पादः (१) अधिकरणम् (६) सूत्रम्
(७) + यत्रैकाग्रता तत्राविशेषात् । अ० ४ पा० १ अ० ७ । सू० ११ ।

भ्यासाय देशविशेषः श्रूयत इति चेत्सत्यम् । इष्टसौकर्यार्थं तदिति वाक्यशेषे मनोक्त-
लत्वविशेषणान्निश्चीयते । तस्मान्नास्ति दिगादिनियमः ।

अत्रोपास्यवस्तुस्वरूपस्येयत्तां निश्चेतुमिदमपरं चिन्तनीयम् । ऐतरेयोपनिषद्वा-
संहितोपासना काचिदेवमाम्नायते—“अथातः संहिताया उपनिषत् । पृथिवी पूर्वरूपम् ।
द्यौरुत्तररूपम् ” इत्यादिः । अस्यामैतरेयशाखायां तैत्तिरीयशाखायां चाऽऽज्ञाता-
येयमुपासना सा किमेका भिन्ना वेत्येको विचारः । उपासनैक्यपक्षेऽपि शाखाद्वये पर-
स्परं गुणोपसंहारसद्भावासद्भावविषयो द्वितीयो विचारः । तत्र पञ्चाग्निविद्याप्राणविद्यान्या-
येनोपासनैक्यं भवितुमर्हति ।

स च न्यायस्तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे + सम्यग्गभिहितः—

“ सर्ववेदेष्वनेकत्वमुपास्तेरथ वैकता ।

अनेकत्वं कौथुमादिनामधर्मविभेदतः ॥

विधिरूपफलैकत्वादेकत्वं नाम न श्रुतम् ।

शिरोव्रतारूपधर्मस्तु स्वाध्याये स्यान्न वेदने ॥

छान्दोग्यबृहदारण्यकयोः पञ्चाग्न्युपासनमाम्नायते तदेकं न भवति नामभेदात् ।
कौथुममिति च्छान्दोग्यगतस्य नाम । वाजसनेयकमिति बृहदारण्यकगतस्य नाम ।
तयोपासनान्तरेषु योजयितव्यम् । धर्मभेदोऽप्युपासनाभेदगमकः शिरोव्रतलक्षणो मुण्डक-
शाखायां श्रूयते—“ तेषामेवैतां ब्रह्मविद्यां वेदेत शिरोव्रतं विधिवद्यैस्तु चीर्णम् ” इति ।
शिरोव्रतं नाम वेदव्रतविशेष आथर्वणिकान्प्रति विहितो नेतरान्प्रति । तस्माच्छाखाभेदा-
दुपासनाभेद इति प्राप्ते ब्रूमः—शाखाभेदेऽपि विध्यभेदादुपासनं न भिद्यते । तथाहि
च्छान्दोग्ये—“यो ह वै ज्येष्ठं च श्रेष्ठं च वेद” इति । यादृशः प्राणविद्याविधिस्तादृश एव
बृहदारण्यकेऽप्याम्नायते । तथा द्युपर्जन्यपृथिवीपुरुषयोषिदारुणमग्निपञ्चकं वेद्यतया पञ्चा-
ग्निविद्यायां यत्स्वरूपं तदुभयोरपि शाखयोः समानम् । फलं च “ ज्येष्ठश्च ह वै श्रेष्ठश्च
भवति ” इत्येवंरूपं प्राणोपास्तिजन्यं शाखाद्वयेऽप्येकविधम् । यस्तु कौथुमादिनामभे-
ददाहृतो नासौ श्रुत्याऽभिहितः । किं तर्ह्यध्येतार एव केवलं तत्तच्छाखाप्रवर्तकमुनि-
नाम्ना तं तं वेदं व्याहरन्ति । योऽपि शिरोव्रतारूपधर्मभेद उक्तः सोऽप्यध्ययनविषय एव
नोपास्तिविषयः । नैतदचीर्णव्रतोऽर्थात् इत्यध्ययनधर्मत्वावगमात् । तस्मादैक्यहेतुसद्भावा-
द्भेदहेत्वभावाच्च न शाखाभेदादुपासनं भिद्यते ” ।

अनेनैव न्यायेन संहितोपासनाया अप्यैक्यं द्रष्टव्यम्—य एवमेतां संहितां वेदेति ।

+ सर्ववेदान्तप्रत्ययं चोदनाद्यविशेषात् । अ० १ पा० ३ अ० १ सु० १ ।

तथा पृथिवी पूर्वरूपमित्यादिकं वेद्यैस्वरूपमप्युभयत्रैकविधम् । संधीयते प्रजया पशुभि-
स्त्यादिकं फलमप्येकरूपम् । तस्मादुपासनैक्यं युक्तम् ।

गुणोपसंहारन्यायश्च तत्रैवाभिहितः—

“एकोपास्तावनाहार्या आहार्या वा गुणाः श्रुतौ ।

अनुक्तत्वादनाहार्या उपकारः श्रुतैर्गुणैः ॥

श्रुतत्वादन्यशाखायामाहार्या अग्निहोत्रवत् ।

विशिष्टविद्योपकारः स्वशाखोक्तगुणैः समः ॥

वाजसनेयके प्राणविद्यायामधिको गुणो रेतआख्यः श्रुतः—“रेतो होच्चक्राम ”
इति । नासौ छान्दोग्ये प्राणविद्यायामुपसंहर्तव्यः । अत्रानुक्तत्वात् । विद्योपकारस्तत्र
श्रुतेरेव प्राणवागादिभिर्गुणैर्भविष्यतीति प्राप्ते ब्रूमः—एतच्छाखायामश्रवणेऽपि शाखान्तरे
श्रुतत्वादुपसंहार्य एव । अग्निहोत्राद्यनुष्ठानेषु शाखान्तरोक्तगुणयुक्ततयैवानुष्ठानदर्श-
नात् । न च स्वशाखोक्तगुणैरेव विद्योपकारसिद्धौ गुणोपसंहारो निरर्थक इति वाच्यम् ।
धर्मभूयस्त्वात्फलभूयस्त्वमिति न्यायात्स्वशाखोक्तगुणवत्परशाखोक्तगुणानामप्युपकारि-
त्वात् । तस्मादगुणोपसंहारः कर्तव्यः ” ।

अनेनैव न्यायनैतरेष्वकगतं वाक्पूर्वरूपं मन उत्तररूपमित्यादिगुणजातं तैत्तिरीय
उपसंहर्तव्यम् । तैत्तिरीयगतं चाग्निः पूर्वरूपमित्यादिकमैतरेय उपसंहर्तव्यम् । तदेवं
वेद्ये गुणोपसंहारे च प्राप्ते सत्यत्रोद्गीथविद्यान्यायेनोभयं निराकरणीयम् । सोऽपि
गयस्तत्रैवाभिहितः—

“एका भिन्नाऽथवोद्गीथविद्या छन्दोगकाण्वयोः ।

एका स्यान्नामसामान्यात्संग्रामादिसमत्वतः ॥

उद्गीथावयवोकार उद्गातेत्युभयोर्भिदा ।

वेद्यभेदेऽर्थवादादिसाम्यमत्राप्रयोजकम् ॥

उद्गीथविद्येति समारूपाया एकत्वाच्छान्दोग्यकाण्वशाखयोर्विधैकत्वमुचितम् । यद्यपि
माख्या न श्रौती तथाऽपि श्रौताः संग्रामादय उभयत्र समाः । तथाहि—
छान्दोग्ये देवासुरभावं क्रमेण सात्त्विकेन्द्रियवृत्तीनां तामसेन्द्रियवृत्तीनां चाङ्गीकृत्य
संग्रामं निरूप्य वागादिदेवानामासुरविद्वत्त्वमुक्त्वा प्राणैर्देवस्थैकस्यैव तदविद्वत्त्वमु-
क्तम् । एतत्सर्वं काण्ववेदेऽपि समानम् । तस्मादुभयत्र विधैक्ये प्राप्ते ब्रूमः—भिन्ने-

× उपसंहारोऽर्थभेदाद्विधिशेषवत्समाने च । अ० ३ पा० ३ अ० २ । सू० ९ ।

• अन्यथात्वं शब्दादिति चेन्नाविशेषात् । अ० ३ पा० ३ अ० ३ । सू० ६ ।

यमुद्गीयविद्या-वेद्यस्वरूपस्य भिन्नत्वात् । छान्दोग्ये तावत्सामभक्तिविशेषस्योद्गीयस्या-
वयवो य ओंकारः स एव प्राणदृष्ट्योपासनीयः । काण्वभेदे तु कृत्स्नोद्गीयभेदे
उद्गाता वागिन्द्रियप्रेरकः प्राणः स उद्गातृत्वेनोपास्य इति वेद्यभेदाद्विद्याभेदः । यत्
संग्रामसाम्यमुक्तं तदप्रयोजकमर्थवादिकत्वात् । यद्यपि प्राणस्यामुषाविद्यत्वेन श्रेष्ठ-
मुक्तं तद्यद्यप्युपास्यं तथाऽप्युक्तस्य वेद्यभेदस्यानिराकरणाद्विज्ञेयोद्गीयविद्या ” ।

अनेनैव न्यायेन प्रकृतेऽपि वेद्यभेदाद्विद्याभेदो द्रष्टव्यः । तैत्तिरीयके षडधिकरणो-
पासने पूर्वं व्याख्यातानि वेद्यानि । ऐतरेयके त्वधिदैवाध्यात्मभेदभिन्नं वेद्यम् । तथा
चाऽऽन्नायते—“ वायुश्चाऽऽकाशश्चेत्यधिदैवतम् । अथाध्यात्मं वाक्पूर्वरूपं मनः उत्तर-
रूपम् ” इत्यादि । यत् पृथिवी पूर्वरूपमित्यस्य वेद्यस्योभयत्र सामान्यमुक्तम् । नैता-
वता विद्यैकत्वं संभवति । वैलक्षण्यस्य बहुलत्वाद्ब्रह्मनुग्रहस्य च न्याय्यत्वात् । सति च
विद्याभेदे गुणोपसंहारो न युक्तः । यथा दर्शपूर्णमासगुणानां भिन्नाग्निहोत्राख्ये कर्मके
नोपसंहारस्तद्वदत्र विद्याभेदे गुणानामनुपसंहारो च स्थिते सत्यन्यथपि चिन्तयितुं विम-
ज्यते—द्विविधान्युपासनान्यहंग्रहयुक्तानि प्रतीकविषयाणि चेति । येषु परमात्मा समुप-
सन्नपास्यते तान्यहंग्रहयुक्तानि । तद्यथा—“ स य एषोऽहं हृदयः आकाशः । तस्मि-
न्नयं पुरुषो मनोमयः । अमृतो हिरण्यमयः ” इत्यत्र हृदयकाशमध्यवर्ती परमात्मास्य
पुरुषो मनोमयत्वादिगुणयुक्त उपासितव्यः परमात्माऽहमिति । स चाहंग्रहश्चतुर्थध्याये-
“ आत्मेति तूपागच्छन्ति ग्राहयन्ति च ” [ब्र० सू० अ० ४ पा० १ सू० ३]
इति सूत्रेऽभिहितः । परमात्मव्यतिरिक्तानि लौकिकानि वस्तून्तु कृष्टदेवतादृष्ट्या ब्रह्मदृष्ट्या
वा संस्कृत्य यत्रोपास्यन्ते तानि प्रतीकविषयाणि । तद्यथा—पृथिवी पूर्वरूपमित्यत्र भूदे-
वतादृष्ट्या संस्कृतं पूर्ववर्णस्वरूपमुपास्यम् । मनो ब्रह्मेत्युपासीतेत्वादौ ब्रह्मदृष्ट्या संस्कृतं
मनःप्रभृतिकमुपास्यम् । तच्च प्रतीकमुपासकेन न स्वात्मतया ग्राहीतव्यम् । * प्रतीकस्य
ब्रह्मकार्यत्वेनोत्कृष्टदृष्टिप्रत्यालम्बनत्वात्प्रतीकमित्युच्यते । तस्मिंश्च प्रतीकेऽहंग्रहो नास्तीति
चतुर्थाध्यायस्य प्रथमपादे + चिन्तितम्—

“ प्रतीकेऽहं दृष्टिरस्ति न वा ब्रह्माविभेदतः ।

जीवप्रतीकयोर्ब्रह्मद्वाराऽहं दृष्टिरिष्यते ॥

प्रतीकत्वोपासकत्वहानिर्ब्रह्मैक्यवीक्षणो ।

अवीक्षणे तु भिन्नत्वान्नास्त्यहं दृष्टियोग्यता ” ॥ इति ।

* अस्मिन्वाक्ये यत इति शेषः । + न प्रतीके न हि सः । अ० ४ पा०
१ अ० ३ सू० ४ ।

१ छ. °यः । अन्तरेण तालुके ” इ° । २ ग. पूर्व व° । ३ ग. घ. तच्चोत्कृष्ट° ।

“ मनो ब्रह्मेत्युपासीत ” “ आदित्यो ब्रह्मेत्यादेशः ” इत्यादौ ब्रह्मदृष्ट्या संस्कृतं मनआदित्यादिप्रतीकमुपास्यम् । तच्च प्रतीकमुपासकेन स्वात्मतया ग्रहीतव्यम् । प्रतीकस्य ब्रह्मकार्यत्वेन ब्रह्मणा सह भेदाभावाज्जीवस्य च ब्रह्माभिन्नत्वाद्वह्मद्वारोपास्यस्य प्रतीकस्योपासकजीवस्य च भेदाभावेनैकत्वसंभवादिति प्राप्ते ब्रूमः—यदि ब्रह्मकार्यस्य प्रतीकस्य ब्रह्मैक्यमवलोक्येत तदा प्रतीकस्वरूपमेव विलीयेत घटस्य मृद्रूपेणैक्ये विलयदर्शनात् । यदि जीवस्य ब्रह्मैक्यमवलोक्येत तदा जीवत्वस्यापाये सत्युपासकत्वं हीयेत । अथोपास्योपासकस्वरूपलोभेन कार्यकारणैक्यं जीवब्रह्मैक्यं च न पर्यालोच्येत तदा गोमहिषवदत्यन्तभिन्नयोः प्रतीकोपासकस्येर्नास्त्येकत्वयोग्यता । तस्मान्न प्रतीकस्याहंदाष्टिः ।

तत्राहंप्रहोपासनानां सर्वेषामपि ब्रह्मसाक्षात्कारफलत्वादेकेनोपासनेन ब्रह्मणि साक्षात्कृते सत्युपासनान्तरवैयर्थ्यादुपासनान्तरवृत्तौ पूर्वसाक्षात्कारविक्षेपप्रसङ्गाच्च बहुषूपासनेषु ब्रह्मसाक्षात्कारार्थिनः प्राप्तेष्विदं वा तद्वा यत्किंचिदेकमेवानुष्ठेयमित्येतादृशो विकल्पो निर्णीतः । इह तु संहितोपासनमेकं वा द्वयं वा यथेच्छमनुष्ठेयम् । एतदपि तृतीयध्यायस्य तृतीयपादे + निर्णीतम्—

“ प्रतीकेषु विकल्पः स्याद्याथाकाम्येन वा मितिः ।

अहंप्रहेष्वैतेषु साक्षात्कृत्यै विकल्पनम् ॥

देवो भूत्वेतिवन्नात्र काचित्साक्षात्कृतौ मितिः ।

याथाकाम्यमतोऽमीषां समुच्चयविकल्पयोः ॥

प्रतीकोपासनेषु पूर्वाधिकरणन्याय इति प्राप्ते ब्रूमः—अस्त्यत्र महद्वैषम्यम् । “ देवो भूत्वा देवानप्येति ” इति जीवन्नेव भावनाप्रकर्षवशाद्देवभावसाक्षात्कारं प्राप्य मृतो देवत्वमुपैतीति यथाऽहंप्रहेष्ववगम्यते न तथा प्रतीकेषु साक्षात्कारफलत्वे किञ्चिन्मानमस्ति । साक्षात्कारफलत्वाभावे च तत्र तत्र प्रोक्ता भोग्यवस्तुप्राप्तयः फलत्वेर्नभ्युपगन्तव्याः । तथा सति भिन्नफलत्वान्नान्यानर्थक्यं विक्षेपशङ्का तु दूरापेता । एकं प्रतीकं केषुचित्क्षणेषुपास्य क्षणान्तरेषु प्रतीकान्तरोपासने तु पूर्वोपास्तिजन्यस्यापूर्वस्याविनाशात् । तस्माद्विकल्पेनैकमेव वा बहूनि वा समुच्चित्य वा याथाकाम्येन प्रतीकमुपासितव्यम् ” ।

“ पृथिवो पूर्वरूपम् ” इत्यत्र प्रथमनिर्दिष्टत्वेनोद्देश्यतया यद्यपि पृथिव्याः प्रतीकत्वं

+ काम्यास्तु यथाकामं समुच्चीयेरन्न वा पूर्वहेत्वभावात् । अ० ३ पा० ३ अ० ३९ सू० ६९ ।

१ ग. °र्यत्वेन ब्रह्मणा सहैक्यं प्रतीकस्य तदा प्रतीक° । घ. °र्यत्वेनैक्यं प्र° । २ घ. °स्य प्रती° । ३ ग. घ. °वे त° । ४ ल. °नाभि° ।

प्राप्तम् । तथा चरमनिर्दिष्टत्वेन विधेयतया पूर्ववर्णस्य दृष्टिपरत्वं प्राप्तम् । तथाऽपि पृथिव्या उत्कृष्टत्वात्तद्दृष्टिरेव पूर्ववर्णे कर्तव्या । यथोत्कृष्टविष्णुशिवादिदृष्टिर्निकृष्टे शालग्रामादौ क्रियते न तु विपर्ययस्तद्वत् । उत्कर्षन्यायश्चतुर्थाध्यायस्य प्रथमपादे + चिन्तितः—

“ किमन्यधीब्रह्माणे स्यादन्यस्मिन्ब्रह्मधीरुत ।

अन्यदृष्ट्योपासनीयं ब्रह्मात्र फलदत्तवतः ॥

उत्कर्षेतिपरत्वाभ्यां ब्रह्मदृष्ट्याऽन्यचिन्तनम् ।

अन्योपास्त्या फलं दत्ते ब्रह्मातिश्रयाद्युपास्तिवत् ॥

“ मनो ब्रह्म ” इत्यात्राब्रह्मरूपमनोदृष्टिं ब्रह्माणे कृत्वा ब्रह्मोपासनीयम् । ब्रह्मणः फलप्रदत्वेनोपास्यतार्हत्वादिति प्राप्ते ब्रूमः—ब्रह्मण उत्कृष्टत्वात्तद्दृष्टिर्निकृष्टे मनसि कर्तव्या । लोके हि निकृष्टे भृत्ये राजदृष्टिं कृत्वा राजवत्तं पूजयन्ति । नतु विपर्ययः । किंच “ मनो ब्रह्मेत्युपासीत ” इत्यत्र ब्रह्मशब्द इतिशब्दपरत्वेन दृष्टिलक्षको भविष्यति । मनःशब्दश्चानितिपरत्वान्मुख्यार्थवाची । यथा स्थाणुं चोर इति प्रत्येतीत्यत्र स्थाणुशब्दो मुख्यार्थवाची चोरशब्दो दृष्टिलक्षकस्तद्वत् । न चाब्रह्मस्वरूपस्य मनस उपास्यत्वे ब्रह्मणः फलप्रदत्वानुपपत्तिः । अब्रह्मरूपस्यातिथेरुपासने कर्माध्यक्षत्वेन यथा फलं प्रयच्छति तद्वदत्रापि संभवात् । तस्मादब्रह्मणि प्रतीके ब्रह्मधीः कर्तव्या ” ।

यद्यप्यधिलोकमितिशब्देन पृथिव्या अधिकरणत्वाभिधानात्प्रतीकत्वं प्रतिभाति तथाऽपि पृथिवीदृष्टिरेवात्र पूर्ववर्णात्मके युक्ता । यथा लोकेषु पञ्चविधं सामोपासीतेत्यत्राधिकरणत्ववाचिन्या सप्तम्या निर्दिष्टानां लोकानां दृष्टिः कर्माङ्गे साम्नि प्रतीके संपादिता तद्वत् । एतदपि यदि “ आदित्यादिमतयश्चाङ्ग उपपत्तेः ” [ब्र० सू० अ० ४ पा० १ सू० ६] इति साम्ना उपास्तिक्रियाकर्मत्वेनाभिधानाद्दृष्टिलक्षकत्वं लोकशब्दस्य युक्तमित्यभिप्रेत्य लोकदृष्ट्या सामारुयं प्रतीकमुपास्येत तर्ह्यत्रापि महासंहिता व्याख्याता वेदेतिसंहिताशब्देन विदिक्रियाकर्मणो निर्देशात्पृथिव्यादिदृष्ट्या संहितोपास्यताम् । पृथिव्याः प्रतीकत्वाभावेऽपि दृष्टिविषयत्वाभिप्रायेणाधिलोकमिति निर्देश उपपद्यते । तत्रेदमपरं चिन्तनीयम् । उपासनं नाम किं सकृत्प्रत्यय आहोस्विप्रत्ययावृत्तिरिति । तत्र यथा “ अष्टवर्षं ब्राह्मणमुपनयीत ” इत्यत्र सकृदनुष्ठानाद्विधिसिद्धिस्तद्वत्सकृत्प्रत्ययेनैव विधेश्वरितार्थत्वान्नाऽऽवृत्तिरिति चेन्न वेदाध्ययनवदा-

+ ब्रह्मदृष्टिरुत्कर्षात् । अ० ४ पा० १ अ० ४ सू० ९ ।

वर्तनीयत्वात् । यथा “ स्वाध्यायोऽध्येतव्यः ” इत्यत्र वेदोच्चारणमावर्त्यते तथा प्रत्यय आवर्तनीयः । तत्रोच्चारणावृत्तिरेवाध्ययनशब्दार्थ इति चेत्तर्ह्यत्रापि प्रत्ययावृत्तिरेवोपास-
नाशब्दार्थोऽस्तु । अत एव भगवद्भिर्भाष्यकारैरावृत्त्यधिकरणेऽभिहितम्—“ अपि
चोपासनं निदिध्यासनं चेत्यन्तर्णीतावृत्तिगुणैव क्रियाऽभिधीयते । तथा हि । लोके गुरु-
मुपास्ते राजानमुपास्त इत्यत्र यस्तात्पर्येण गुर्वादीननुवर्तते स एवमुच्यते । तथा ध्यायति
प्रोषितनाथा पतिमिति या निरन्तरस्मरणां प्रति प्रति सोत्कण्ठा सैवमभिधीयते ” इति ।
यद्यपि पुरश्चरणादौ जप्यमन्त्रावृत्तिसंख्येव प्रत्ययावृत्तेरित्युक्ता न कचिच्छ्रुता तथाऽपि
यस्मिन्प्रतीके यदेवतादृष्टिर्विहिता तत्प्रतीकं तदेवतारूपमिति निरूढोऽभिमानो यावत्संप-
द्यते तावदावर्तयेत् । अत एव वार्तिककारैरुक्तम्—

“ शास्त्रार्पितधियोपेत्य यत्तादात्म्याभिमानतः ।

चिरासनं भवेद्यत्र तदुपासनमुच्यते ” ॥ इति ।

यथा प्रबुद्धा अमात्याः कंचिद्राजकुमारं बालं राज्येऽभिषिच्य यावता काळेनायं
सर्वासां प्रजानां राजेत्यभिमानेन तदाज्ञावशवर्तित्वं संपद्यते तावदप्रभत्तास्तं प्रयत्नेन पाल-
यन्ति तद्वत् । संपन्ने तु प्रतीकविषये देवत्वाभिमाने स पुनर्नपैति । यथा जीर्णदेवालये
पूजारहितामपि प्रतिमां दृष्ट्वा देवत्वबुद्धिरनुवर्तते तद्वत् । तस्मात्प्रतीके देवत्वाभिमानदा-
र्ष्यपर्यन्तमुपासीनस्य यथोक्तं फलं सिध्यति ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते श्रीमुक्कणसाम्राज्यधुरंधरमाधवविद्यारण्यपरमे-

श्वरसंबन्धिवेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकभाष्ये सप्तमप्रपाठके

सांहित्यामुपनिषदि तृतीयोऽनुवाकः ॥ १ ॥

अथ सप्तमे चतुर्थोऽनुवाकः ।

तृतीयानुवाके प्रजादिफलसिद्धये सांहितोपासनमुक्तम् । तत्र ब्रह्मज्ञानसाधनं चित्तैका-
ग्र्यमप्यर्थात्संपद्यते । अथ मेधारहितस्य श्रुतग्रन्थार्थविस्मृतौ ब्रह्मज्ञानोदयासंभवादोगादिना
शरीरादिपाटवरहितस्याशनाच्छादनादिभिर्वा रहितस्य ब्रह्मज्ञानहेतुभूतश्रवणादिप्रवृत्त्यसंभ-
वाग्नेधादिसिद्धयर्था मन्त्राश्चतुर्थेऽनुवाकेऽभिधीयन्ते । तत्राऽऽदौ मेधाकामेन जप्यं
मन्त्रमाह—

यश्छन्दसामृषभो विश्वरूपः । छन्दोभ्योऽध्यमृतात्संबभूव । स

मेन्द्रो मेधया स्पृणोतु । अमृतस्य देव धारणो भूयसम्, इति ।

यः प्रणवो गायत्र्यादिच्छन्दोयुक्तानां वेदानां मध्य ऋषभः श्रेष्ठः । तच्च कठक्-
लीषु—“ सर्वे वेदा यत्पदमामनन्ति ” इत्युपक्रम्य “ तत्ते पदं संग्रहेण श्रीभ्यो मिले-
तत् ” इत्याम्नातम् । स च प्रणवो विश्वरूपः सर्वजगदात्मकः । अर्थप्रपञ्चस्य शब्दा-
त्मकवाच्यन्तर्भावाद्वाचश्चाकारे प्रणवस्य प्रथमावयवेऽन्तर्भावात् । अर्थप्रपञ्चस्य वाच्यन्त-
र्भाव ऐतरेयके समाम्नातः—“ तस्य वाक्तन्तिर्नामानि दामानि तदत्येदं वाचा तन्त्या
नामाभिर्दामाभिः सर्वे सिंतं सर्वे हीदं नामानि ” इति । यथा वणिजः प्रसारितय
दीर्घरज्ज्वा संलग्नैर्बहुभिः पाशैर्बहून्बलीवर्दान्बध्नन्ति, तथा तस्य प्रणवोपाधिकस्य परमेश्व-
रस्य वागेव दीर्घरज्जुर्देवदत्तादिनामानि पाशास्तैः सर्वमर्थप्रपञ्चजातं बद्धम् । तस्मात्तानि
नामानि वर्तते । सर्वो जनः स्वकीयं नाम श्रुत्वा पाशेन बद्ध्वा समाकृष्ट इवाऽऽगच्छ-
तीति तस्य वाक्यस्यार्थः । अन्तर्भावितकृत्स्नार्थप्रपञ्चोपेताया वाचः प्रणवेऽन्तर्भावश्छन्दो-
गैराम्नायते—“ तद्यथा शङ्कुना सर्वाणि पर्णानि संतृण्णान्येवमोकारेण सर्वा वाक् सं-
तृण्णा ” इति लोके वटाश्चत्यादिपर्णानि शङ्कुशब्दाभिधेयेन स्वान्तर्गतशलाकविशेषे-
यथा व्याप्तानि तद्वदोकारेण सर्वाऽपि वाक्योक्त्यर्थः । प्रणवे वाचोऽन्तर्भावोऽप्यकार-
रेण द्रष्टव्यः । एतदप्यैतरेयके समाम्नातम्—“ अकारो वै सर्वा वाक्सैषा स्वर्गोष्मा
व्यज्यमाना बह्वी नानारूपा भवति ” इति । कवर्गोदिषु स्पर्शनामकेष्वक्षरेषु शपसहेषु
नामकेषु चाकारोऽनुगतो मातृकामन्त्रे पठ्यते । तस्मादकारस्य सर्वबाग्रूपस्त्वित्यर्थः
तदेवं प्रणवस्य विश्वरूपत्वं सिद्धम् । तादृशः प्रणवश्छन्दोभ्यो वेदेभ्योऽधिकत्वेन सा-
त्वेन संबभूव सम्यक्प्रजापतेः प्रादुरभूत् । तथा च च्छन्दोगा आमनन्ति—“ प्र-
पतिलोकानभ्यतपत्तेभ्योऽभितप्तेभ्यस्त्रयी विद्या संप्रास्त्रवत्तामभ्यतपत्तस्या अभितप्ताया ए-
न्यक्षराणि संप्रास्त्रवन्त भूर्भुवः स्वरिति तान्यभ्यतपत्तेभ्योऽभितप्तेभ्य ओंकारः संप्रास्त्रवत्
इति । अभ्यतपत्सारजिघृक्षया पर्यालोचितवान् । संप्रास्त्रवत्सम्यक्सारत्वेन प्रत्यभादित्यर्थः
अमृतादित्यनेन निमित्तमुच्यते । मरणरहितं मोक्षरूपं यदमृतं तदेवोकारप्रादुर्भूतं नि-
स्रम् । अत एव च्छान्दोग्ये च तस्योकारप्रादुर्भाववाक्यस्योपक्रमे—“ ब्रह्मसंस्थोऽ-
त्वमेति ” इत्युपक्रान्तम् । प्रणवस्य ब्रह्मवाचकत्वेन प्रणवनिष्ठ एव ब्रह्मसंस्थः । स प्र-
ववाच्य इन्द्रः परमेश्वरो मेधया ग्रन्थतदर्थधारणशक्त्या मां विद्यार्थिनं स्पृणोतु श्री-
यतु । हे देव त्वत्प्रसादादहममृतस्य मोक्षोपलक्षितस्य मुक्तिहेतोर्ग्रन्थादर्धार्थि-

भूयासम् ।

मेधाहेतुमन्त्रमुक्त्वा रोगादिराहित्यहेतुमन्त्रमाह—

शरीरं मे विचर्षणम् । जिह्वा मे मधुमत्तमा । कर्णीभ्यां

भूरि विश्रुवम् । ब्रह्मणः कोशोऽसि मेध-
याऽपिहितः । श्रुतं मे गोपाय, इति ।

मम विद्याधिकारिणः शरीरं विचर्षणं विचक्षणं रोगादिराहित्येन विद्याभ्यासयोग्य-
मस्तु । मदीया जिह्वाऽप्यतिशयेन माधुर्येपेता ग्रन्थाभ्यासपटीयसी भवतु । कर्णाभ्यां
च विद्योत्पादकं बहुविधग्रन्थजातं श्रूयासं कदाचिदपि बाधिर्यदोषो मा भूत् । हे प्रणव
त्वं ब्रह्मणो जगत्कारणस्य परवस्तुनो ध्यानाय कोश आलम्बनभूतोऽसि । यथा चर्म-
मयः कोशः खड्गरक्षणायऽऽलम्बनभूतस्तद्वद्ब्रह्मध्यानरक्षणाय प्रणव आलम्बनभूतः ।
अत एव कठबल्लीष्वोकारं प्रकृत्याऽऽस्त्रायते—“ एतदालम्बनं श्रेष्ठमेतदालम्बनं परम् ”
इति । तादृशः प्रणवो मेधयज्ञधारणशक्त्याऽपिहितो व्याप्तः । तथाविधप्रणवप्रतिपाद्य
हे परमेश्वर मदीयं श्रुतं कर्णभ्यामवगतं वेदार्थरहस्यं विस्मृत्यादिदोषानिवारणेन पालय ।

आरोग्यादिसिद्धये जप्यो मन्त्रोऽभिहितः । अथान्नपानवस्त्रादिसिद्धये होमार्था मन्त्रा
उच्यन्ते । तत्र प्रथमं मन्त्रमाह—

आवहन्ती वितन्वाना (१) । कुर्वाणा चीरमात्मनः ।
वासांसि मम गावश्च । अन्नपाने च सर्वदा । ततो मे
श्रियमावह । लोमशां पशुभिः सह स्वाहा, इति ।

हे प्रणवाभिधेय परमेश्वर या श्रीरुक्तविधा तां श्रियं मर्त्यमावह सर्वतः संपादय ।
किंविधेति तदुच्यते । यानि वासांसि याश्च गावो ये चान्नपाने तत्सर्वं सर्वदा मम
भोगार्थमावहन्ती सर्वतः संपादयन्ती तथा संपादितं सर्वं वितन्वाना विस्तारयन्ती वर्ध-
यन्ती वर्धितं तत्सर्वमात्मनो विद्यार्थिनो मम चिरं दीर्घकालं कुर्वाणा यथा विनष्टं न
भवति तथा स्थापयन्ती । यस्मादेवंविधा श्रीस्ततस्तामावह । पुनरपि कीदृशीम्—पशुभिः
सह लोमशामजावयोऽश्वाश्चेत्येवमादयो ये पशवस्तैः सह वर्तमानत्वेन बहुविधरोमयु-
क्ताम् । तथाविधश्रीप्रदाय देवायेदमाज्यादिहोमद्रव्यं स्वाहा हुतमस्तु ।

अथ वस्त्रान्नपानादिसिद्धया श्रिया युक्तस्य विद्यासंप्रदायप्रवृत्त्यर्थं शिष्यसंपादकहो-
मार्थान्पञ्च मन्त्रानाह—

आ मां यन्तु ब्रह्मचारिणः स्वाहा । वि मांऽऽयन्तु
ब्रह्मचारिणः स्वाहा । प्र मांऽऽयन्तु ब्रह्मचारिणः

स्वाहा । दमायन्तु ब्रह्मचारिणः स्वाहा । शमा-

यन्तु ब्रह्मचारिणः स्वाहा (२), इति ।

ब्रह्मचारिणो वैदिकविद्याभ्यासपराः शिष्या मां संप्रदायप्रवर्तकमाचार्यमायन्तु प्राप्नुवन्तु । विशब्दो विविधत्वमाचष्टे । पश्वादिकामाः स्वर्गलोककामा ब्रह्मलोककामा मोक्षकामाश्चेत्येवं ब्रह्मचारिणां विविधत्वम् । प्रशब्दः प्रकर्षमाचष्टे । विद्याग्रहणे प्रज्ञातिशयः प्रकर्षः । दमित्यनेनाव्ययेन दान्तिरभिधीयते । बाह्येन्द्रियचेष्टाभ्यो बाललीलास्य उपरतिरत्र दान्तिः । शमित्यनेन शान्तिरभिधीयते । क्रोधादिचित्तदोषराहित्यं शान्तिः । विमायन्त्वित्यादयश्चत्वारो मन्त्राः शाखान्तरगतत्वाभिप्रायेण केषुचिद्देशेषु नाऽऽस्मायन्ते ।

संप्रदायप्रवृत्तिजनितकीर्तिप्रदौ मन्त्रावाह—

यशो जनेऽसानि स्वाहा । श्रेयान्वस्यसोऽसानि स्वाहा, इति ।

हे परमेश्वर त्वत्प्रसादादहं जने सर्वेषु जनेषु यशोऽसानि । आचार्योऽयमित्येवं यशस्वी भवानि । वसु धनं बहुलं यस्य सोऽयं वसुमानतिशयेन वसुमान्वसीयांस्तादृशदृश्यहं श्रेयान्प्रशस्यतरो भवानि ।

यशस्विस्त्वश्रेयस्त्वं हेतुप्रतिपादकांस्त्रीन्मन्त्रानाह—

तं त्वां भग प्रविशानि स्वाहा । स मां

भग प्रविश स्वाहा । तस्मिन्सहस्रशाखे ।

नि भगाहं त्वयि मृजे स्वाहा, इति ।

भगशब्द ऐश्वर्यादिषड्गुणवाचकः ।

“ ऐश्वर्यस्य समग्रस्य धर्मस्य यशसः श्रियः ।

ज्ञानवैराग्ययोश्चैव षण्णां भग इतीहना ” ॥ इति स्मरणात् ।

तेन तद्दानुपलक्ष्यते । हे भगवन्परमेश्वर तं भगवन्तं त्वामहं प्रविशानि तादात्म्ये त्वयि प्रविष्ट इव सर्वदा त्वां भजानि । स तादृशस्त्वमपि मां प्रविश मयि प्रविष्ट इवाऽऽदरेण मामनुगृहाण । सहस्रमूर्तिभेदयुक्ते तस्मिन्स्त्वयि मामहं निमृजे नितरशोत्वयामि । त्वद्भजनमेव श्रेयोहेतुरित्यर्थः ।

दृष्टान्तपुरःसरं बहुशिष्यसंपादकं मन्त्रमाह—

यथाऽऽपः प्रवताऽऽयन्ति । यथा मासा अहर्जरम् । एवं मां

ब्रह्मचारिणः । धातरायन्तु सर्वतः स्वाहा, इति ।

आपो लोके प्रवता प्रवणवता निम्नदेशगतेन मार्गेण यथा त्वरया समागच्छन्ति ।
था च मासाश्चैत्रवैशाखादयः सर्वेऽप्यहर्जरं संवत्सरमायन्ति । अहानि षष्ठ्युत्तर-
तत्रयसंख्याकानि जीर्णान्यन्तर्भवन्ति यस्मिन्संवत्सरे सोऽयमहर्जरः । न खलु कश्चि-
पि मासः संवत्सरमतिक्रामति । हे धातः सर्वस्य जगतो विधातः सर्वेऽपि ब्रह्मचा-
रिणो मासन्यायेन मामनतिक्रामन्तो जलन्यायेन त्वरोपेताः सर्वस्मादपि देशान्मामा-
च्छन्तु ।

होममन्त्रानभिधायोपस्थानमन्त्रमाह—

प्रतिवेशोऽसि प्र मां भाहि प्र मां पद्यस्व (३), इति ।

वितन्वाना शमायन्तु ब्रह्मचारिणः स्वाहा

धातरायन्तु सर्वतः स्वाहैकं च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके सप्तमप्रपाठके

चतुर्थोऽनुवाकः ॥ ४ ॥

श्रमापनयनस्थानं गृहं प्रतिवेश इत्युच्यते । हे धातस्त्वं मम प्रतिवेशोऽसि । अतो
मां प्रभाहि प्रकाशय ब्रह्मविद्याचार्यत्वेन प्रख्यातं कुरु । तदर्थं मां प्रपद्यस्व प्राप्नुह्य-
गृहाणेत्यर्थः ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते श्रीबुक्कणसाम्राज्यधुरंधरमाधवविद्यारण्यपरमे-

श्वरसंबन्धिवेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकभाष्ये सप्तम-

प्रपाठके सांहित्यामुपनिषदि चतुर्थोऽनुवाकः ॥ ४ ॥

अथ सप्तमे पञ्चमोऽनुवाकः ।

चतुर्थे मेधादिसिद्धार्था मन्त्रा उक्ताः । अथ पञ्चमषष्ठयोर्ब्रह्मोपासनमुच्यते । तत्रा-
प्यङ्गदेवतानामुपासनं पञ्चमे । षष्ठे त्वङ्गिनो ब्रह्मण इति विभागः । अङ्गदेवताध्यानस्य
प्रतीकत्वेन व्याहृतित्रयं दर्शयति—

भूर्भुवः सुवरिति वा एतास्तिस्त्रो व्याहृतयः, इति ।

भूरित्येका । भुवरिति द्वितीया । सुवरिति तृतीया । एतास्त्रिसंख्याका व्याहृति-
शब्दवाच्याः । व्याहरणमुच्चारणं तद्विषयत्वान्मन्त्राणां व्याहृतिस्त्वम् । यद्वा विविधे
कर्मण्याह्रियन्ते प्रयुज्यन्ते इति व्याहृतयः । तत्प्रयोगप्रसिद्धिद्योतनार्थो वैशब्दः ।

अग्निहोत्रहविष उपसादने दर्शपूर्णमामचातुर्मास्यहविषामासादने च प्रयोम एवमास्त्रायते-
 “ अग्निहोत्रमेताभिर्व्याहृतिभिरुपसादयेत् ” इति । “ दर्शपूर्णमासौ चातुर्मास्यान्त्या-
 भमान एताभिर्व्याहृतिभिर्हवींश्यासादयेत् ” इति च ।

एवमाधानादावुदाहार्य कर्मकाण्डप्रसिद्धं व्याहृतित्रयं दर्शयित्वा तथैव प्रतीकत्वेन
 व्याहृत्यन्तरं दर्शयति —

तासामु ह स्मैतां चतुर्थीम् । माहाच-

मस्यः प्रवेदयते । मह इति इति, ।

महान्सोमपानार्थश्चमसः पात्रविशेषो यस्य मुनेः स मुनिर्महाचमसः । बहुषु सोमया-
 गेषु वर्तमानत्वाच्चमसस्य महत्त्वम् । तस्यापत्यं माहाचमस्यनामक ऋषिः । स तासां
 भूरादीनां तिसृणां व्याहृतीनां चतुर्थीं चतुःसंख्यापूरणीमेतां मह इति व्याहृतिं प्रवेद-
 यते प्राधान्येनोपासनायोपदिशति । उ ह स्मेति निपातत्रैयसमुदायः प्रसिद्धार्थः ।
 ऋषेर्नामग्रहणमुपासनायामनुस्मरणार्थम् ।

तास्मिन्याहृतिचतुष्टये दृष्टिविशेषं विधत्ते—

तद्ब्रह्म । स आत्मा । अङ्गन्यन्या देवताः, इति ।

यदेतन्मह इति चतुर्थव्याहृतिरूपमस्ति तदेतद्ब्रह्म वस्त्विति चिन्तयेत् । ब्रह्मत्वा-
 देव चतुर्थव्याहृतिरूपः सोऽयं शरीरमध्येऽवस्थित आत्मा । अन्यास्तु व्याहृतिदेवता
 हस्तपादादिसदृशान्यङ्गानीति चिन्तयेत् । यद्वा चतुर्थव्याहृतिः प्रशस्यते । महःशब्दस्य
 पूजावाचिधातुनिष्पन्नत्वात् । पूज्यब्रह्मवस्तरूपेण स्तुतिर्युक्ता । यथा शरीरगतावयवो-
 क्षया चेतन आत्मोत्कृष्टस्तथा व्याहृत्यन्तरापेक्षया मह इति चतुर्थव्याहृतिरुत्कृष्टा ।

उक्तामु व्याहृतिषु लोकद्वष्टिं विधत्ते—

भूरिति वा अयं लोकः । भुव इत्यन्तरिक्षम् ।

सुवरित्यसौ लोकः (१) । मह इत्यादित्यः ।

आदित्येन वाव सर्वे लोका महीयन्ते, इति ।

यस्मादादित्येन प्रकाशिताः सन्तः सर्वे लोकाः पूज्या व्यवहारक्षमा भवन्ति तस्मा-
 न्मह इतिव्याहृतेरादित्यरूपत्वं युक्तम् ।

अथ तास्वेव व्याहृतिषु देवाविशेषद्वष्टिं विधत्ते—

भूरिति वा अग्निः । भुव इति वायुः । सुवरित्यादित्यः । मह

इति चन्द्रमाः । चन्द्रमसा वाव सर्वाणि ज्योतींश्चि महीयन्ते, इति ।
सन्ति हि चन्द्रमण्डले परितोऽवस्थितानि नक्षत्रज्योतींषि सर्वाण्यपि पूज्यानि भासन्ते ।
अथ तास्वेव वेददृष्टिं विधत्ते—

भूरिति वा ऋचः । भुव इति सामानि । सुवरिति यजूंश्चि ।

(२) । मह इति ब्रह्म । ब्रह्मणा वाव सर्वे वेदा महीयन्ते, इति ।

वेदत्रयगता मन्त्रविशेषा ऋगादयः । ब्रह्म त्वोकारस्तेन हि सर्वे वेदाः पूज्यन्ते
वेदोच्चारणस्य प्रणवपूर्वकत्वात् ।

अथ प्राणदृष्टिं विधत्ते—

भूरिति वै प्राणः । भुव इत्यपानः । सुवरिति व्यानः ।

मह इत्यन्नम् । अन्नेन वाव सर्वे प्राणा महीयन्ते, इति ।

अन्नेन हि भुक्तेन प्राणास्तृप्यन्ति ।

यथोक्तलोकादिदृष्टिभिरुक्ता व्याहृतीरुपसंहरति—

ता वा एताश्चतस्रश्चतुर्धा । चतस्रश्चतस्रो व्याहृतयः, इति ।

या भूरित्यादिव्याहृतयस्ता एताश्चतस्रो व्याहृतयो लोकदेववेदप्राणदृष्टिभिश्चतुर्धा
भद्यन्ते । तथा सति भूरित्येका व्याहृतिः पृथिव्यग्निर्ऋग्वेदः प्राण इत्येवं चतुर्विधा ।
तश्चतस्रो व्याहृतयो भवन्ति । एवं भुव इत्यादिष्वपि प्रत्येकं चतुष्टे सति षोडश
पद्यन्ते । तासां सर्वासामपि संग्रहाय चतस्रश्चतस्र इति वीप्सा ।

तासां व्याहृतीनामुपासनं विधत्ते—

ता यो वेद । स वेद ब्रह्म । सर्वेऽस्मै देवा बलिमावहन्ति (३), इति ।

असौ लोको यजूंश्चि वेद द्वे च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके सप्तमप्रपाठके

पञ्चमोऽनुवाकः ॥ ५ ॥

ताः पृथिव्यादिदृष्टिभिर्युक्ता व्याहृतीर्यो वेदोपास्ते तस्मा उपासकाय सर्वे देवा
त्रादयो बलिं पूजामावहन्ति संपादयन्ति । ननु यथोक्तव्याहृतिरूपप्रतीकोपासकस्य
लोकप्राप्तिर्नास्ति, “अप्रतीकालम्बनान्नयतीति बादरायणः” [ब्र० सू० अ० ४
० ३ सू० १९] इति सूत्रे प्रतीकरहितब्रह्मोपासकानामेव तत्प्राप्तिर्निर्णयात् ।
तो ब्रह्मप्राप्त्यभावेन सर्वदेवपूज्यत्वं न युक्तम् । नायं दोषः । यस्माद्यः पुमान्व्या-

हर्तव्यं स पुमान्वक्ष्यमाणानुवाकोक्तं ब्रह्मोपास्ते । ब्रह्मोपासनमेवात्र प्रधानम् । व्याहृ-
त्युपासनमङ्गम् । तस्माद्ब्रह्मप्राप्तौ सत्यां सर्वदेवपूज्यत्वं युक्तम् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते श्रीबुक्कणसाम्राज्यपुरंधरमाधवाविद्यारण्यपरमे-
श्वरसंबन्धिवेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकभाष्ये सप्तम-
प्रपाठके सांहित्यामुपनिषदि पञ्चमोऽनुवाकः ॥ ९ ॥

अथ सप्तमे षष्ठोऽनुवाकः ।

पञ्चमेऽङ्गोपासनमुक्तं षष्ठे त्वङ्गिन उपासनमुच्यते । तत्राऽऽदावुपास्यस्वरूपं
दर्शयति—

स य एषोऽन्तर्हृदय आकाशः । तस्मिन्मयं पुरुषो
मनोमयः । अमृतो हिरण्मयः, इति ।

हृदयपुण्डरीकस्य मध्ये स्वाङ्गगुष्ठपरिमित आकाशो वर्तते । स एष इत्येताभ्यां दू-
तामीप्यवाचिभ्यां व्यवहितयोगशास्त्रप्रसिद्धः संनिहितश्रुत्यन्तरप्रसिद्धश्चोच्यते । ईदृशं
य आकाशस्तस्मिन्नाकाशे पुरुषः संपूर्णः परमात्माऽस्ति । यद्यप्यसौ सर्वत्र वर्तते
तथाऽपि तस्योपलब्ध्यर्थमुपासनार्थं च हृदयस्थानमुपादिश्यते । हृदयकमलमध्ये हि
समाधिना निरुद्धमेकाग्रं मनः परमात्मानं साक्षात्कर्तुं प्रभवति । “ दृश्यते त्वग्रय
बुद्ध्या ” इति श्रुत्यन्तरात् । अपरोक्षवाचकेनायमित्यनेन शब्देन सेयं साक्षात्कारयो-
ग्यताऽभिधीयते । तादृशः पुरुषो हृदयमध्य उपास्यमानः प्रसीदति । अत एव दृष्ट-
शाण्डिल्यविद्यासु हृदयमाम्नातम् । तस्मिन्हृदय उपासितव्यः पुरुषो मनोमयो न
प्रधानः । जिज्ञासवो हि तं पुरुषं मनसा साक्षात्कुर्वन्ति, उपासकाश्च मनसा ध्यायन्ति
तदिदं मनोमयत्वम् । अमृतत्वं विनाशरहित्यम् । हिरण्मयो ज्योतिर्मयः स्वप्रका-
इत्यर्थः ।

इत्यमुपास्यस्वरूपमभिधायोपासकस्य मार्गविशेषं दर्शयति—

अन्तरेण तालुके । य एष स्तनं इवावलम्बते । सेन्द्रयोनिः ।

यत्रासौ केशान्तो चिर्वर्तते । व्यपोह्य शीर्षकपाले, इति ।

मुखबिलस्यान्तर्निहामूलस्योपरि स्थितौ वामदक्षिणभागौ तालुके इत्युच्येते । ता-
के अन्तरेण तालुकयोर्मध्ये वत्सतर्याः स्तनं इव स्वल्पः कश्चिन्मांसखण्डो लम्ब-

स्तिष्ठति तस्य मांसखण्डस्य योगशास्त्रप्रसिद्धिं द्योतयितुं यच्छब्दः । प्रत्यक्षतां द्योतयितुमेतच्छब्दः । लम्बिकाकरणप्रवीणस्य जिह्वाग्रस्पर्शनेन प्रत्यक्षः । परकीयमुखे तु चक्षु-
र्देव प्रत्यक्षः । स च मांसखण्ड इन्द्रस्य परमेश्वरस्य योनिः स्थानम् । शाखाग्रबन्ध-
र्जनन्यायेन स मांसखण्डः स्वसमीपवर्तिनीं योगशास्त्रप्रसिद्धां सुषुम्नाख्यां नाडीमुपलक्ष-
यति । तस्यां च नाड्यां प्रविष्टं चित्तमेकाग्रं भूत्वा परमात्मानं साक्षात्कर्तुं प्रभवति ।
एतदेवाभिप्रेत्य क्षुरिकोपनिषद्याम्नायते—

“ एकोत्तरं नाडिशतं तासां मध्ये वरा स्मृता ।

सुषुम्ना तु परे लीना विरजा ब्रह्मरूपिणी ॥

इडा तिष्ठति वामेन पिङ्गला दक्षिणेन तु ।

तयोर्मध्ये परं स्थानं यस्तं(?) वेद स वेदवित् ” ॥ इति ।

अतः सा नाडी परमेश्वरस्य स्थानम् । किंचामृतत्वप्राप्तेर्मार्गभूतत्वादपि तस्य स्थानम् ।
तन्मार्गत्वमपि च्छन्दोगैः कठैश्चाऽऽज्ञायते—“ शतं चैका च हृदयस्य नाड्यस्तासां
मूर्धनमभिनिःसृतैका । तयोर्ध्वमायन्नमृतत्वमेति ” इति । सेयमिन्द्रस्य योनिः सुषुम्ना
नाडी शिरसो वामदक्षिणकपाले व्यपोह्य विनिर्भिद्य यत्र यस्मिन्मूर्धप्रदेशे केशाना-
मन्तो मूलमस्ति तत्र विशेषेण वर्तते । यथाऽग्रस्योपरि केशानामभावादग्रमन्तशब्देनो-
च्यते, तथा मूलादधोऽपि तदभावान्मूलमध्यन्तशब्दवाच्यम् ।

इत्यमुपासकस्य फलप्राप्तये निर्गमनद्वारमभिधायेदानीं फलं दर्शयति—

भूरित्यग्नौ प्रतितिष्ठति । भुव इति वायौ (१) ।

सुवरित्यादित्ये । मह इति ब्रह्मणि । आप्नोति

स्वाराज्यम् । आप्नोति मनसस्पतिम् । वाक्पति-

श्चक्षुष्पतिः । श्रोत्रपतिर्विज्ञानपतिः । एतत्ततो

भवति । आकाशशरीरं ब्रह्म । सत्यात्मं प्राणा-

रामं मनःआनन्दम् । शान्तिसमृद्धममृतम्, इति ।

व्याहृतित्रयध्यानेनाग्न्यादिषु प्रतितिष्ठति । अग्निवाय्वादित्यानां यदैश्वर्यं तत्प्रा-
प्नोति । चतुर्थव्याहृतिध्यानेन ब्रह्मणि सत्यलोकवासिनि प्रतितिष्ठति । ब्रह्मणो यदै-
श्वर्यं तत्प्राप्नोति । तदेव स्वाराज्यादिवाक्यैः प्रपञ्च्यते—अग्न्यादीनामङ्गदेवतानां स्वय-
म् राजा भवति । राजत्वादेव सर्वेऽस्मै देवा बलिमाक्नन्तीत्युक्तम् । न केवलं स्वारा-
ज्यप्राप्तिः किंतु सर्वेषां प्राणिनां यन्मनस्तस्य पतित्वं प्राप्नोति सर्वप्राण्यात्मको भूत्वा-

सर्ववागाद्याधिपत्यं द्रष्टव्यम्(?) । एकमेवान्तःकरणं शक्तिभेदेन मनोविज्ञानशब्दाभ्यामभिधीयते । करणशक्त्या मन इत्युच्यते । कर्तृशक्त्या तु विज्ञानमिति । पूर्वमसावेव देहमात्रवर्तिमनोवागादीनामधिपतिरभूत् । इदानीं तु विद्यासामर्थ्येन सर्वात्मकविराडुपाधिभक्तां प्राप्य सर्वदेहवर्तिमनोवागाद्याधिपतिर्भवति । ततः समष्टिरूपविराट्प्राप्तेरनन्तरमुत्पन्नब्रह्मतत्त्वावबोधः सन्नविद्यायां विनष्टायामेतद्वक्ष्यमाणस्वरूपं भवति । आकाशेत्यादिना तदेतत्स्वरूपमभिधीयते—आकाशवन्मूर्तिरहितं शरीरं स्वरूपं यस्य ब्रह्मणस्तदाकाशशरीरम् । यद्वा सर्वजगत्कल्पनाधिष्ठानत्वेन सर्वात्मकत्वादाकाशोऽपि ब्रह्मणः स्वरूपम् । आकाशे हि सच्चिदानन्दरूपोऽधिष्ठानभागो नामरूपात्मक आरोप्यभागश्चेत्युभयं दृश्यते । तत्र नामरूपयोर्मिथ्यात्वेन ब्रह्मत्वाभावेऽप्यधिष्ठानस्य सत्यत्वेन ब्रह्मत्वं युक्तम् । एतदेवाभिप्रेत्य सत्यात्मेत्युच्यते । सत्यमबाध्यं सर्वजगत्कल्पनाधिष्ठानमात्मा स्वरूपं यस्मिन् ब्रह्मणस्तत्सत्यात्म । तथा प्राणस्याऽऽरामः सर्वतः क्रीडारूप उत्पत्त्यादिव्यापारो यस्मिन् ब्रह्मणि तत्प्राणारामम् । प्राणोत्पत्तिश्च ब्रह्मणः सकाशादाम्नायते—“ एतस्माज्जायते प्राणो मनः सर्वेन्द्रियाणि च ” इति । प्रश्नोत्तराभ्यामपि स एवार्थः आम्लायते—“ भगवन्कुत एष प्राणो जायते ” इति प्रश्नः । “ आत्मन एष प्राणो जायते ” इत्युत्तरम् । प्राणोत्पत्तिप्रयोजनं चापरमात्मन उत्क्रान्त्यादिव्यपदेशसिद्धिः । एतदप्याम्नातम्—“ कस्मिन्वा प्रतिष्ठिते प्रतिष्ठास्यामीति स प्राणमसृजत ” इति । ईदृश्या प्राणक्रीडाया आधारत्वेन प्राणारामम् । तथा मनस आनन्दो यस्मिन्ब्रह्मणि तन्मन आनन्दम् । यदा विषयाभिमुख्यं परित्यज्य मनो ब्रह्माभिमुखं भवति तदा महत्सुखं मनस प्राप्यते । एतच्च मैत्रेयोपनिषद्याम्नातम्—

“ समाधिनिर्धूतमलस्य चेतसो निवेशितस्याऽऽत्मनि यत्सुखं भवेत् ।

न शक्यते वर्णयितुं गिरा तदा स्वयं तदन्तःकरणेन गृह्यते ” ॥ इति ।

अत्राप्याम्नायते—“ रसश्च ह्येवायं लब्ध्वाऽऽनन्दी भवति ” इति । यथा मनसि विक्षेपराहित्यं शान्तिस्तथा शान्त्या समृद्धं संपूर्णं ब्रह्म । न खलु ब्रह्मण्यवगते सति ह्य (स्वा?)नन्दैकसे निमग्नस्य मनसः कदाचिदपि विक्षेपः संभवति । सेयं शान्तिः श्वेतश्वतरैराम्नायते—“ ज्ञात्वा शिवं शान्तिमत्यन्तमेति ” इति । भगवताऽप्युक्तम्—

“ युञ्जन्नेवं सदाऽऽत्मानं योगी नियतमानसः ।

शान्तिं निर्वाणपरमां मत्संस्थामधिगच्छति ” ॥ इति ।

तस्मान्मनोवृत्तया शान्त्या समृद्धं ब्रह्म । यद्वा ब्रह्मगतैव शान्तिः । यथा वा जगदाकारेण विक्रियमाणा विक्षिप्यते तथा ब्रह्म कदाचिदपि न विक्रियते तस्य कूस्थनित्यत्वात् । “ अज आत्मा महान्ध्रुवः ” इत्यादिश्रुतेः । तस्मात्स्वनिष्ठया शान्तिः

समृद्धं ह्य । तथा तदेतद्ब्रह्मामृतं मरणरहितम् । मरणं नाम प्राणस्य देहाभिष्क्रमणम् । “मृद् प्राणत्यागे” इति धातुस्मरणात् । तच्च मरणं प्राणधारिणो जीवस्य संभवति न तु प्राणरहितस्य परमात्मनः । तद्वाहित्यं च “अप्राणो ह्यमनाः शुभ्रः” इति श्रुत्यन्तरादवगन्तव्यम् ।

इत्यमुपास्यस्वरूपं मार्गं फलं चाभिधायोपासनं विधत्ते—

इति प्राचीनयोग्योपास्व (२), इति ।

वायवमृतमेकं च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके सप्तमप्रपाठके
षष्ठोऽनुवाकः ॥ ६ ॥

प्राचीनानि पूर्वकाण्डोक्तानि नित्यनैमित्तिककर्माणि, तैः पापे प्रहीणे सत्युपासनायां योग्यो भवति । तादृशं शिष्यं प्रति माहात्म्यस्यानामको गुरुरुपदिशति । इति शब्दः “स य एषोऽन्तर्हृदयं आकाशः” इत्याद्युक्तप्रकारं परामृशति । तथैवाऽऽकाशशरीरं ब्रह्मेत्यादिगुणा अपि परामृश्यन्ते । यद्यप्येतत्ततो भवतीति वाक्येन विराट्प्राप्तेरुर्ध्वं ब्रह्मभावलक्षणस्य फलस्य प्रतिज्ञातत्वान्मुक्तिस्वरूपप्रतिपादकमाकाशशरीरादिवाक्यम्, तथाऽपि “तं यथा यथोपासते तदेव भवति” इति श्रुतावुपास्यफलयोरेकाविधत्वश्रवणादाकाशशरीरत्वादिगुणानामुपास्यत्वमपि संभवतीति । तस्मादाचार्यैरुपास्यगुणत्वेन योजितम् ।

अथ मीमांसा—तत्रेदं चिन्तनीयम् । किं पञ्चमषष्ठयोरनुवाकयोरुपासना भिद्यत आहोस्विदेकेति । उपास्यवैलक्षण्यात्फलभेदाच्च भिद्यत इति तावत्प्राप्तम् । पञ्चमे लोकादिदृष्ट्या व्याहृतिरूपं प्रतीकमुपास्यम् । षष्ठे तु मनोमयत्वादिगुणकं ब्रह्मोपास्यमिति वैलक्षण्यम् । फलं च सर्वेऽस्मै देवा बलिमावहन्तीति पञ्चमे श्रुतम् । षष्ठे त्वाप्नोति । वाराज्यमित्यन्यदेव फलं श्रूयते । तस्मादुपासनाभेद इति प्राप्ते ब्रूमः—एकाधिकारित्वश्रवणादेकमेवोभयत्रोपासनम् । पञ्चमेऽभिहितम् । ता यो वेद स वेद ब्रह्मेति व्याहृत्युपासकस्यैव ब्रह्मोपासनाधिकारः श्रूयते । यथा षष्ठे भूरित्यग्नौ प्रतितिष्ठतीत्यादिना व्याहृत्युपासनफलं च सहैवाऽऽस्नातम् । तस्मादेकमेवोभयत्रोपासनम् । उपास्यवैलक्षण्यं तद्वाङ्मिमांसेभेदेनाप्युपपद्यते । सर्वेऽस्मै देवा बलिमावहन्तीत्येतदप्यङ्गफलं भविष्यति । “यस्य पर्णमयी जुहूर्भवति न स पापं श्लोकं शृणोति” इत्यादौ पर्णद्रव्यमन्तरेण क्रतुनिष्पत्त्यभावात्कृत्वर्थत्वे सति फलाकाङ्क्षाया अभावात्फलस्यार्थवादत्वं युक्तम् । इह तु

व्याहृतिध्यानमन्तरेणापि ब्रह्मोपासनासिद्धेः फलार्थैव व्याहृतिध्यानमुच्यत इति नार्थवाद-
त्वम् । तस्मादङ्गाङ्गिभावेनैकोपासनत्वं युक्तम् । न चानेनैव न्यायेन समसमानुवाको-
क्तस्य पृथिव्यन्तरिक्षाद्यात्मकब्रह्मोपासनस्यापि पूर्वेण सहैकत्वं शङ्कनीयम् । शाण्डिल्यद-
हरादिन्यायेन पृथगुपासनत्वात् । स च न्यायरतृतीयाध्यायस्य तृतीयपादेऽचिन्तितः—

“ न भिन्ना उत भिद्यन्ते शाण्डिल्यदहरादयः ।

समस्तोपासनश्रेष्ठ्याद्ब्रह्मैक्यात्स्यादभिन्ना ॥

कृत्स्नोपास्तेरशक्यत्वाद्गुणैर्ब्रह्मपृथक्त्वतः ।

दहरादीनि भिद्यन्ते पृथक्पृथक्गुणक्रमात् ॥

छान्दोग्ये दहरविद्या शाण्डिल्यविद्या मधुविद्येत्यादयः पठिताः । तथा शाखान्तो-
प्यपि । तत्र पूर्वाधिकरणन्यायेन समस्तोपासनस्य श्रेष्ठत्वाद्वेद्यस्य ब्रह्मण एकत्वाच्च सर्वा-
सामेकविद्यात्वमिति प्राप्ते ब्रूमः—अनन्तासु विद्यास्वेकीकरणेनानुष्ठानं तावदशक्यमिति
विद्याभेदोऽप्यवगन्तव्यः । न च वेद्यस्य ब्रह्मण एकत्वं शङ्कनीयं गुणभेदेन व्यवस्योप-
पत्तेः । न चैकैकरया विद्याया इयत्ता निश्चेतुमशक्या प्रत्येकमुपक्रमोपसंहारयोस्तन्निश्चाय-
कत्वात् । तस्माद्विद्यानां नानात्वम् ” ।

एवमुपासनयोर्भेदे सत्येकमेवानुष्ठेयं न तूभयम् । एतदपि तत्रैव + चिन्तितम्—

“ अहंग्रहेत्वनियमो विकल्पनियमोऽथ वा ।

नियामकस्याभावेन याथाकाम्यं प्रतीयताम् ॥

ईशसाक्षात्कृतेस्त्वेकविद्यैव प्रसिद्धितः ।

अन्यानर्थक्यविक्षेपौ विकल्पस्य नियामकौ ॥

द्विविधान्युपासनान्यहंग्रहाणि प्रतीकानि चेति । आत्मनः सर्गुणोपासनेष्वहंग्रहस-
चतुर्थाध्याये वक्ष्यमाणत्वात्तान्यहंग्रहाणि । अनात्मवस्तुनि देवतादृष्ट्या संस्कृत्योपास्य-
मानानि प्रतीकानि । तत्राहंग्रहेषु शाण्डिल्याद्युपासनेष्वेकं द्वे बहूनि वोपासनानि
याथाकाम्येनानुष्ठेयानि विकल्पस्य नियामकाभावात् । न हि शाण्डिल्योपासनं दहरो-
पासनमन्यद्वैकमेवानुष्ठेयं नेतरदिति विकल्पनियमे किञ्चित्कारणमस्ति । तस्माद्याथाका-
म्यमिति प्राप्ते ब्रूमः—अन्यानर्थक्यं तावदेकं नियामकम् । तथाहीश्वरसाक्षात्कार उपा-
सनस्य प्रयोजनं तच्चैकैकैवोपासनेन सिध्यति चेदन्योपासनवैयर्थ्यम् । किञ्चोपासनेषु
प्रमाणैर्जन्यः साक्षात्कारः । किं तर्हि निरन्तरभावनया ध्येयतादात्म्याभिमानः ।

* नाना शब्दादिभेदात् । अ० ३ पा० ३ अ० ३३ सू० ९८ । + विकल्पोऽ-
विशिष्टफलत्वात् । अ० ३ पा० ३ अ० ३४ सू० ९९ ।

१ क. ग. घ. ङ. “त्र स । २ क. ल. ङ. “गुणवोपा” । ३ ख. “सनस्य न । ४ ङ.
“जम्बसा” । ५ घ. स एताभि” ।

शमिमान एकमुपासनमनुष्ठाय तत्परित्यज्यान्यत्र वर्तमानस्य पुरुषस्य चित्तविक्षेपे कथं ताम दृढी भवेत् । तस्मादानर्थक्यविक्षेपयोर्नियामकत्वाद्विकल्पो नियम्यते ” ।

ब्रह्मतत्त्वविद्यायामिव ब्रह्मोपासनेऽप्यहंग्रहः कर्तव्यः । तत्त्वविद्यायामहंग्रहश्चतुर्थ-
ध्यायस्य प्रथमपादे * चिन्तितः—

“ज्ञात्रा स्वान्यतया ब्रह्म ग्राह्यमात्मतयाऽथ वा ।

अन्यत्वेन विजानीयाद्दुःखदुःखविरोधतः ॥

औपाधिको विरोधोऽत आत्मत्वेनैव गृह्यते ।

गृह्णन्त्येवं महावाक्यैः स्वशिष्यान्ग्राहयन्त्यपि ॥

यच्छास्त्रप्रतिपाद्यं ब्रह्म तर्ज्ज्वेन ज्ञात्रा स्वव्यतिरिक्ततया ग्रहीतव्यम् । दुःखदुः-
खिनोर्जीवब्रह्मणोरेकत्वविरोधादिति प्राप्ते ब्रूमः—“वस्तुतो ब्रह्मरूपस्यैव सतो जीवस्या-
न्तःकरणोपाधिकृतो दुःखित्वादिसंसारधर्मः । ” इति वियत्पादे [ब्र० सू० अ० २
पा० ३] जीवविचारे प्रपञ्चितम् । अतो वास्तवविरोधाभावादात्मत्वेनैव ब्रह्म गृह्य-
ताम् । अत एव “ अहं ब्रह्मास्मि ” “ अयमात्मा ब्रह्म ” इत्यादिमहावाक्यैस्तत्त्वविद-
दात्मत्वेनैव ब्रह्म गृह्णन्ति । तथा तत्त्वमस्यादिभिर्महावाक्यैः स्वशिष्यान्ग्राहयन्त्यपि ।
तस्मादात्मत्वेनैव ब्रह्म ग्रहीतव्यम् ” ।

एवं सति मनोमयोऽमृतो हिरण्यमयः परमात्माऽहमित्युपासनीयम् । मनोमयस्य पर-
मात्मत्वं शाण्डिल्यविद्योदाहरणेन प्रथमाध्यायस्य द्वितीयपादे + चिन्तितम्—

“मनोमयोऽयं शरीर ईशो वा प्राणमानसे ।

हृदयस्थित्यणीयस्त्वे जीवे स्युस्तेन जीवगीः ॥

शमवाक्यगतं ब्रह्म तद्धितादिरपेक्षते ।

प्राणादियोगश्चिन्तार्थश्चिन्त्यं ब्रह्म प्रसिद्धितः ॥

छान्दोग्यस्य तृतीयाध्याये शाण्डिल्यविद्यायामिदमाम्नायते—“ मनोमयः प्राण-
शरीरो भारूपः ” इति । तत्र जीव ईशो वेति संदेहे जीव इति प्राप्तम् । मनःसं-
बन्धानां जीवे सुसंवादत्वात् । मनसो विकारो मनोमय इति मनःसंबन्धः । प्राणः
शरीरमस्येति प्राणसंबन्धः । न चेदं द्वयमीश्वरे सुसंवादम् । “ अप्राणो ह्यमनाः शुभ्रः ”
इति निषेधात् । तथा “ एष य आत्माऽन्तर्हृदयेऽणीयान् ” इति श्रूयमाणं हृदयेऽव-
गमनीयस्त्वं च निराधारस्य सर्वगतस्य न कथंचिदप्युपपद्यते । तस्माज्जीव

* आत्मेति तूपगच्छन्ति ग्राहयन्ति च । अ० ४ पा० १ अ० २ सू० ३ ।
सर्वत्र प्रसिद्धोपदेशात् । अ० १ पा० २ अ० १ सू० १ ।

१ ल. “क्षेपात्कथं” । २ घ. “संपाद” । ३ घ. “संपाद” । ४ क. ख. ङ. “येऽन्तस्था” ।

इति प्राप्ते ब्रूमः—“सर्वं खल्विदं ब्रह्म तज्जलानिति शान्त उपासीत.” इत्येतस्मिन्मन्त्रमविधिपरे पूर्ववाक्ये श्रूयमाणं यद्ब्रह्म तदेव मनोमयः प्राणशरीर इत्येताभ्यां तद्धितम् हुव्रीहिभ्यां विशोष्यत्वेनापेक्ष्यते । शमवाक्यस्यायमर्थः । यस्मात्सर्वमिदं ब्रह्म तज्जत्वात् छत्वात्तदनत्वात्तस्मात्सर्वात्मके ब्रह्मणि रागद्वेषविषयासंभवादुपास्तिकाले शान्तो भवेदिति । तथा तद्वाक्यगते ब्रह्मणि विशोष्यत्वेनान्विते मनोमयवाक्यमपि ब्रह्मपरं भविष्यति । न च ब्रह्मणो मनःप्राणसंबन्धानुपपत्तिः । निरुपाधिके तदनुपपत्तावपि सोपाधिकस्योपास्यस्य चिन्तनार्थतया तदुपपत्तेः । तस्मात्सर्वेष्वपि वेदान्तेषु यद्ब्रह्मोपास्यत्वे प्रसिद्धं तदेवात्राप्युपास्यम् । न हि कचिदपि वेदान्ते जीवस्योपास्यत्वं प्रसिद्धम् । तं ब्रह्मैवेति राद्धान्तः ” ।

तत्र यथा शमवाक्यगतं ब्रह्म मनोमयत्वविशेषणेन विशोष्यत एवमत्रापि परिपूर्णचिपुरुषशब्दोक्तः परमात्मा मनोमयशब्देन विशोष्यते । परिपूर्णवाचित्वं च श्रेयोमादर्शितम्—“ पुरुषः पुरि शयनाद्वा पूर्णत्वाद्वाऽमुनाऽस्य वा पूर्तः ” इति । पुरिशयनपक्षे जीवपरत्वमपि भविष्यतीति चेन्न । “ ता यो वेद स वेद ब्रह्म ” इत्येवं ब्रह्म प्रक्रान्तत्वात् । “ आकाशशरीरं ब्रह्म ” इत्युपसंहाराच्च । हिरण्यमयशब्दस्य तु ब्रह्मत्वम् । “ य एषोऽन्तरादित्ये हिरण्यमयः पुरुषो दृश्यते ” इतिवाक्ये निर्णयितम् । च निर्णयः प्रथमाध्यायस्य प्रथमपादेऽभिहितः—

“ हिरण्यमयो देवतात्मा किं वाऽसौ परमेश्वरः ।

मर्यादाधाररूपोक्तेर्देवतात्मैव नेश्वरः ॥

सार्वभौम्यात्सर्वदुरितराहित्याच्चेतरो मतः ।

मर्यादाद्या उपासार्थमीशोऽपि स्युरुपाधिगाः ॥

छान्दोग्यस्य प्रथमाध्याय उद्गीथोपासनाया उपसर्जनान्युपास्यान्यभिधाय प्रथमुपास्यं विधातुमिदमाज्ञायते—“ अथ य एषोऽन्तरादित्ये हिरण्यमयः पुरुषो दृश्यते इति । तत्राऽऽदित्यमण्डले विद्याकर्मातिशयवशात्काश्चिज्जीवो देवरूपमुपेत्य जगत्कारं निष्पादयन्नवतिष्ठते । ईश्वरश्च सर्वगैतत्वान्मण्डलेऽपि वर्तते । अतस्तयोः संशयः तत्र देवतात्मेति तावत्प्राप्तम् । कुतः । मर्यादाधाररूपाणामुच्यमानत्वात् । “ ये च प्मात्पराश्चो लोकास्तेषां चेष्टे देवकामानां च ” इत्यैश्वर्यमर्यादोक्तिः । अन्तरादित्य ईश्वरोक्तिः । हिरण्यमय इति रूपोक्तिः । न हि सर्वेश्वरस्य सर्वाधारस्य नीरूपस्य मेश्वरस्यैश्वर्यमर्यादाधाररूपाणि संभवन्ति । तस्माद्देवतात्मेति प्राप्त उच्यते—हिर

* अन्तस्तद्धर्मोपदेशात् । अ० १ पा० १ अ० ७ । सू० २० ।

ईश्वरो भवेत् । कुतः । सर्वात्मत्वैश्वरणात् । “ सैवर्क्तसाम तदुक्तं तद्यजुस्तद्ब्रह्म ” इतिवाक्ये तच्छब्दैः प्रकृतं हिरण्मयं पुरुषं परामृश्य तस्यकर्त्तामाद्यशेषजगदात्मकत्वमुपदिश्यते । तच्चाद्वितीये परमेश्वरे मुख्यमुपपद्यते न तु सद्वितीयायां देवतायाम् । तथा “ स एष सर्वेभ्यः पाप्मभ्य उदितः ” इति श्रूयमाणं सर्वपापराहित्यं ब्रह्मणोऽसाधारणं लिङ्गम् । यद्यपि देवतायाः कर्मण्यनधिकारात्क्रियमाणकरिष्यमाणपुण्यपापयोरभावस्तथाऽप्यमुरादिजनितनिमित्तदुःखसद्भावादुःखहेतुभूतजन्मान्तरसंचितदुरितमनुवर्तत एव । मर्यादाधाररूपाणि तूपाधिधर्मतया सोपाधिके परमात्मन्युपास्ये वर्तितुमर्हन्ति । तस्मादीश्वरो हिरण्मयः ” ।

तत्र यथा सार्वार्त्त्यादिकं ब्रह्मलिङ्गमस्त्येवमत्राप्यमृतत्वसत्यात्मत्वादिकं लिङ्गमवगन्तव्यम् । अतो मनोमयत्वादिगुणकः परमात्माऽत्रोपास्यः । छन्दोगाः शाण्डिल्यविद्यायामेवमामनन्ति—“मनोमयः प्राणशरीरो भारूपः सत्यसंकल्पः ” इति । वाजसनेयिनश्च बृहदारण्यके पठन्ति—“ मनोमयोऽयं पुरुषो भाः सत्यस्तस्मिन्नन्तर्दृश्ये यथा व्रीहिर्वो यवो वा स एष सर्वस्येशानः सर्वस्याधिपतिः सर्वभिर्दं प्रशास्ति यदिदं किंच ” इति । तथा शाखाभेदेऽपि पञ्चाग्निविद्यान्यायेन मनोमयत्वादिगुणकस्य वेद्यस्वरूपस्य प्रत्यभिज्ञानाद्विधैक्यं द्रष्टव्यम् । स च न्यायस्तृतीयानुवाके प्रदर्शितः । सति च विधैक्ये तिसृष्वपि शाखासु परस्परं विशेषगुणा उपसंहर्तव्याः । उपसंहारन्यायश्च तत्रैव प्रदर्शितः । उपसंहृतसर्वगुणोपेते ब्रह्मणि तादात्म्याभिमानरूपः साक्षात्कारो यावद्भवति तावत्प्रत्ययावृत्तिः कर्तव्या । उपास्तेत्युक्तस्योपासनशब्दस्य तद्वाचित्वात् । एतदपि तत्रैव प्रदर्शितम् । श्रुतिश्च—“देवो भूत्वा देवानप्येति ” इत्येतस्मिन्नेव जन्मनि देवभावलक्षणं दर्शयति । उत्पन्नेऽपि साक्षात्कारे ब्रह्मोपासनमामरणमावर्तितव्यम् । तदेतच्चतुर्थाध्यायस्य प्रथमपादे + चिन्तितम्—

“ उपास्तीनां यावदिच्छमावृत्तिः स्यादुताऽऽमृतिः ।

उपास्त्यर्थाभिनिष्पत्तेर्यावदिच्छं न तूपास्ति ॥

अन्त्यप्रत्ययतो जन्म भाव्यतस्तत्प्रसिद्धये ।

आमृत्यावर्तनं न्याय्यं सदा तद्भाववाक्यतः ॥

विजातीयप्रत्ययानन्तरितसजातीयप्रत्ययप्रवाह उपास्तिशब्दस्यार्थः । स च कियताऽपि कालेन संपद्यतेऽतो यावदिच्छमावृत्तिर्न त्वामरणमिति प्राप्ते ब्रूमः—भावजन्मनः प्रयोजकोऽन्त्यप्रत्यय आमरणावृत्तिमन्तरेण न सुलभोऽत एव स्मृतिः—“सदा

+ आ प्रायणात्तत्रापि हि दृष्टम् । अ० ४ पा० १ अ० ८ सू० १२ ।

तद्भावभावितः ” इत्याह । कथं तर्हि ज्योतिष्टोमादिकर्मणा स्वर्गं गच्छतोऽन्यप्रत्ययः, कर्मजन्यापूर्वादिति ब्रूमः । उपासनेऽप्यपूर्वमस्तीति चेद्वाढम् । नैतावता निरन्तरावृत्ति-
लक्षणो दृष्टोपायः परित्यज्यो भवति । अन्यथा सर्वस्य सुखदुःखादेरपूर्वजन्यत्वेन भोज-
नाद्यर्थो दृष्टः प्रयत्नः परित्यज्येत । ततो दृष्टोपायत्वादा मरणमावर्तनं कर्तव्यम् ” ।

तथाविधवृत्तियुक्तस्योपासकस्योत्क्रान्तौ विशेषश्चतुर्थः सायस्य द्वितीयपादे
* चिन्तितः—

“ अविशेषो विशेषो वा स्यादुत्क्रान्तेरुपासितुः ।

हृत्प्रद्योतनसाम्योक्तेरविशेषोऽन्यनिर्गमात् ॥

मूर्धन्यैव नाड्यासौ ब्रजेनाडीविचिन्तनात् ।

विद्यासामर्थ्यतश्चेति विशेषोऽस्त्यन्यनिर्गमात् ॥

उपासकस्य येयमुत्क्रान्तिः सेयमितरोत्क्रान्त्या मार्गोपक्रमपर्यन्तं समेत्युक्तम् ।
अथ मार्गोपक्रमेऽपि सदैव भवितुमर्हति हृत्प्रद्योतनादेः समत्वश्रवणात् । तथा हि—
“ तस्य हैतस्य हृदयस्याग्रं प्रद्योतते तेन प्रद्योतेनैव आत्मा निष्क्रामति चक्षुषो वा
मूर्ध्ने वाऽन्येभ्यो वा शरीरदेशेभ्यः ” इति श्रूयते । अयमर्थः । वाङ्मनसि संपद्यते
इति क्रमेण सर्वां लिङ्गशरीरं शक्त्यवशेषं परमात्मनि यदा लीयते तदा पूर्वजन्म
समाप्तं भवति । अथ जन्मान्तराय तल्लिङ्गं पुनर्हृदये प्रादुर्भवति । तस्मिन्नवसरे हृदया-
ग्रेऽवस्थितस्य लिङ्गस्य गन्तव्यभाविजन्मालोचनात्मकोऽन्यप्रत्ययत्वेन लोके प्रसिद्धः
कश्चित्प्रद्योतो भवति तेन युक्तः सन्नाडीभ्यो निर्गच्छतीति । एतच्च सर्वेषां समानम् ।
तस्मान्नोपासकस्येतरभ्यो विशेष इति प्राप्ते ब्रूमः—मूर्धन्यैव नाड्योपासको निर्गच्छ-
तीतराभ्य एव नाडीभ्य इतरे । कुतः । उपासकेन मूर्धन्यनाड्याश्चित्तत्वात्सगुणब्रह्म-
विद्यासामर्थ्याच्च । श्रुत्यन्तरे चायमर्थः स्पष्टमवगम्यते—

“ शतं चैका च हृदयस्य नाड्यस्तासां मूर्धानमभिनिःसृतैका ।

तयोर्ध्वमायन्नमृतत्वमेति विष्वङ्ङन्या उत्क्रमणे भवन्ति ” इति ॥

अन्या नाड्य उत्क्रमणाय युज्यन्ते न त्वमृतत्वप्राप्तय इत्यर्थः । तस्मादस्त्युपास-
कस्य विशेषः ” ।

अस्मान्मूर्धन्यनाडीनिष्क्रमणरूपाद्विशेषात्प्राचीनो योऽयमुत्क्रान्तिप्रकारस्तत्र शाखा-
न्तरवाक्योदाहरणेन पञ्च विचाराः प्रवृत्ताः । तद्वक्तव्यं च च्छन्दोगैराज्ञा-
यते—“ अस्य सोम्य पुरुषस्य प्रयतो वाङ्मनसि संपद्यते । मनः प्राणे । प्राण-

* तदोकोग्रज्वलनं तत्प्रकाशितद्वारो विद्यासामर्थ्यात्तच्छेषगत्यनुस्मृतियोगाच्च
हार्दानुगृहीतः शतधिकया । अ० ४ पा० २ अ० ९ सू० १७ ।

तेनासि । तेजः परस्यां देवतायाम् ” इति । तत्र त्रियमाणस्य पुरुषस्य वायुपक्षि-
नानां दशेन्द्रियाणां मनसि स्वरूपप्रविलयो न भवति किंतु वृत्तिमात्रप्रविलय इत्येको
विचारः । तस्य च मनसः प्राणे वृत्तिप्रविलय इति द्वितीयः । तस्य च प्राणस्य स्वा-
मनि जीवे वृत्तिप्रविलय इममात्मानमन्तकाले सर्वे प्राणा अभिसमायन्तीति बृहदारण्य-
त्वाक्यादिति तृतीयः । सेयं वृत्तिप्रविलयरूपोत्क्रान्तिर्नाडीनिष्क्रमणरूपमागोपिक्रमपर्यन्ता
मार्गधर्मप्रवृत्तस्योपासकस्य तत्त्वज्ञानिनश्च त्रयाणामेतेषां समानैव न तु विषमेति चतुर्थः ।
ह्येन्द्रियमनःप्राणा यस्मिन्जीवात्मनि वृत्त्या प्रविलीयन्ते स जीवात्मा यस्मिन्तेजःप्रधाने
तपश्चक्रे वृत्त्या प्रविलीयते तद्भूतपञ्चके ब्रह्मतत्त्वानभिज्ञस्य पुरुषस्य परमात्मनि वृत्त्यैव
विलीयते न तु स्वरूपेणेति पञ्चमः । एदमेतैः पञ्चभिर्विचारैः सर्वसाधारणोत्क्रान्तिर्वि-
चारिता । अत्र परमात्मनि योऽयं पञ्चभूतरूपलिङ्गशरीरप्रविलयस्तेन पूर्वजन्म समाप्तम् ।
स्योपासकस्य ब्रह्मलोकप्राप्तये मूर्धन्यनाडीनिष्क्रमणरूपो विशेषो विचारितः । स चात्रा-
तरेण तालुके इत्यारभ्य व्यपोह्य शीर्षकपाले इत्यन्तेन समाप्तातः । तच्च ब्रह्मलोक-
प्राप्तिपर्यन्तस्य मार्गस्योपलक्षणं द्रष्टव्यम् । तस्मिन् मार्गे शाखान्तरवाक्योदाहरणेन
द्विचाराः प्रवृत्ताः । तत्र छन्दोगाः—“ अथ यत्रैतदस्माच्छरीरादुत्क्रामत्यथैतैरेव
श्मिभिरूर्ध्वं आक्रमते ” इति वाक्येन मूर्धन्यनाड्या निष्क्रान्तस्याऽऽदित्यराश्मिसंबन्ध-
मनन्ति । तत्राहर्मतस्य तत्संभवेऽपि रात्रौ मृतस्योपासकस्य न संभवतीति पूर्वपक्षी-
कृत्य रात्रावादित्यरश्मीनामभिव्यक्त्यभावेऽपि नाडीराश्मिसंबन्धस्य यावद्देहभावित्वादस्ति
श्मिप्राप्तिरिति प्रथमो विचारः । एतस्मिन्नादित्यरश्म्यादिक उत्तरमार्ग उत्तरायणश्रव-
णाद्विशिष्टायने मृतस्योपासकस्य विद्याफलं नास्तीति पूर्वपक्षीकृत्योत्तरायणशब्देन तदभि-
मानिदेवताया विवक्षितत्वात्फलमस्तीत्युक्तम् । सोऽयं द्वितीयः । छन्दोगबृहदारण्य-
योः “ तेऽर्चिषमाभिसंभवन्ति ” इत्यादिना पञ्चाग्निविद्यायामर्चिरादिको मार्ग आम्नातः ।
वेद्यान्तरे तु वाजसनेयिभिः “ स वायुमागच्छति ” इत्यादिना वाय्वादिकः पठितः ।
थिङ्गविद्यायां कौषीतकिभिः—“ स एतं देवयानं पन्थानमापद्याग्निलोकमागच्छति ”
त्याग्निलोकादिकः पठितः । तस्मादुत्तरमार्गो नानाविध इति पूर्वपक्षीकृत्य वाय्वग्निलो-
कादीनामेकस्मिन्नेव मार्गे पर्वविशेषत्वेनान्वयसंभवादेक एवार्चिरादिको मार्ग इत्युक्तः
तम् । सोऽयं तृतीयः । कौषीतकिप्रोक्तस्य वायुलोकस्य मार्गमध्ये संनिवेशासंभ-
वाशङ्क्य बृहदारण्यके वायुप्रत्तेन मार्गेणाऽऽदित्यादिप्राप्तिश्रवणादादित्यादर्वाग्वायोः
निवेश उक्तः । सोऽयं चतुर्थः । तथा कौषीतकिप्रोक्तानां वरुणेन्द्रप्रजापतिलोकानां
मार्गमध्ये संनिवेशासंभवाशङ्क्य विदुद्वरुणयोर्वृष्टिद्वारा संबन्धसंभवाद्विदुल्लोकादूर्ध्वं वरु-

लोकस्याऽऽन्तूनान्ते संनिवेश इति न्यायेनेन्द्रप्रजापतिलोकयोर्वर्णलोकौदूर्ध्वं संनिवेश
इत्युक्तम् । सोऽयं पञ्चमः । तस्मिन्मार्गे श्रुतानामर्चिरादीनां मार्गचिह्नत्वं भोगभूमित्वं च
निराकृत्याऽऽतिवाहिकदेवत्वमुक्तम् । सोऽयं षष्ठः । एतैः षड्भिर्विचारैर्निर्णीतो यो मार्गः
स्तस्य मार्गस्य ब्रह्मतत्त्वावबोधब्रह्मोपासनयोः साधारणत्वमाशङ्क्योपासनविषय एवार्थः
मार्ग इति निर्णीतम् । उपासनेष्वपि यत्र मार्गश्रवणं तत्रैवेत्याशङ्क्य सर्वोपासनसाधारणत्वं
मार्गस्य निर्णीतम् । तेन मार्गेणोपासकस्य ब्रह्मप्राप्तिर्भवति । “तत्पुरुषोऽमानवः स एना
ब्रह्म गमयति” इत्यमानवेन विद्युल्लोकवर्तिना पुरुषेण ब्रह्मप्रापणस्योक्तत्वात् । तत्र परब्रह्म
सर्वे प्राप्यमित्याशङ्क्य परब्रह्मणि गत्यसंभवाल्लोकविशेषरूपं कार्यमेव ब्रह्मोपासके
प्राप्यमिति निर्णीतम् । एवं कार्यब्रह्मलोकप्राप्तिः प्रतीकोपासकानामप्यस्तीत्याशङ्क्य
ब्रह्मोपासकानामेव नेतरेषामिति निर्णीतम् । योऽयमर्चिरादिमार्गेण प्राप्यो ब्रह्मलोकः ।
एव “भूरित्यग्नौ प्रतितिष्ठति” इत्यारभ्य “विज्ञानपतिः” इत्यन्तया श्रुत्या प्रपञ्चयते
तत्र ब्रह्मलोकप्राप्तौ सत्यां व्यष्ट्यभिमानः समष्ट्यभिमानश्चेत्युभयं संपद्यते । तयोर्मध्ये
व्यष्ट्यभिमानेनाग्निवाय्वादित्यादिदेवतानां तादात्म्यं प्राप्य तदीयेष्वैश्वर्येषु प्रतितिष्ठति
समष्ट्यभिमानेन तु भूलोकाद्यधिष्ठातृब्रह्मरूपो भूत्वा स्वाराज्यमाप्नोति । तथावैश्वर्यब्रह्म
पुत्रासिद्धयर्थमेव ब्रह्मलोकगमिनं योगिनं प्रति कौषीतकिनः पर्थङ्कविद्यायामेवमाम
न्ति—“ तं पञ्च शतान्यप्सरसां प्रतिधावन्ति शतं चामरहस्ताः शतं मालाहस्ताः शतं
माञ्जनहस्ताः शतं वासोहस्ताः शतं फलहस्तास्तं ब्रह्मालंकारेणालं कुर्वन्ति । स ब्रह्मालं
कारेणालंकृतो ब्रह्म विद्वान्ब्रह्मैवाभिप्रैति ” इति । तदिदं ब्रह्मप्राप्तिरक्षणं स्वाराज्यमे
विविच्य चतुर्भिर्विचारैर्निर्णीतम् । ब्रह्मलोकवासिनो योगिनो भोग्यवस्तुसंपादने मनुष्यलं
कवासिब्रह्मसाधनोपेक्षितमित्याशङ्क्य संकल्पमात्रस्य तत्साधनत्वं निर्णीतम् । सोऽ
प्रथमो विचारः । तस्य संकल्पमात्रेण भोग्यजातं सृष्टवतो योगिनो भोग्याधिष्ठान
देहस्य भावाभावौ श्रुतिद्वयप्रोक्तौ पुरुषभेदेन व्यवस्थितावित्याशङ्क्यैकस्यैव पुरुषसं
च्छिन्नौ देहभावाभावौविति निर्णीतम् । सोऽयं द्वितीयः । यदाऽयं यो
स्वेच्छया युगपदेव बहून्देहान्मृजति तदानीं तेप्वेक एव देहो जीवात्मोपेत इतरे
तद्रहिता इत्याशङ्क्यैकरय चित्तार्नुवर्तिभिः पृथगेव जीवात्माभिरुपेतास्ते सर्वे देहा इ
निर्णीतम् । सोऽयं तृतीयः । तस्य योगिनो भोग्यवस्तुदेहजीवात्मनां सृष्टिः संकल्प
मात्रेण यथा भवति तथैवाऽऽकाशादिपञ्चमहाभूतानां भौतिकस्य ब्रह्माण्डादेर्जगत
सृष्टिरस्तीत्याशङ्क्यानादेर्नित्यसिद्धस्य परमेश्वरस्यैव जगत्सृष्टृत्वं न तु योगिन इ
निर्णीतम् । सोऽयं चतुर्थः । तैरेतैश्चतुर्भिर्विचारैर्निर्णीतं स्वाराज्यं प्राप्तवतो योगि

१ ख. ड. ‘गन्तुकानां’ । २ क. ख. घ. ड. ‘ते नि’ । ३ ख. ग. एतान्त्र’ । ४
‘विधाधिष्ठितम्’ । ५ क. ग. घ. चूर्णहस्ताः । ६ ख. ‘तमज्ज’ । ७ ग. ‘तं स्वर्णह’ । ८
‘सृष्टृ तभिः’ ।

स्तास्मिन्नेतद्ब्रह्मलोके निर्गुणब्रह्मतत्त्वसाक्षात्कारे सति ब्रह्मलोकस्यावसाने विदेहकैवल्यं भवतीति । अयमर्थ एतत्ततो भवतीत्यादिना समान्नातः । एतदेवाभिप्रेत्य भगवता व्यासेनापि सूत्रितम्—“कार्यात्यये तदध्यक्षेण सहातः परमभिधानात्” [ब्र० सू० अ० ४ पा० ३ सू० १०] इति । कार्यस्य ब्रह्मलोकस्यात्यये प्रलये सत्यत ऊर्ध्वं तल्लोकाध्यक्षेण चतुर्मुखेण ब्रह्मणा सह परं ब्रह्म प्राप्नोतीति श्रुतिस्मृत्योस्तथाऽभिधानात् ।

“ वेदान्तविज्ञानसुनिश्चितार्थाः संन्यासयोगाद्यतयः शुद्धसत्त्वाः ।

ते ब्रह्मलोके तु परान्तकाले परामृतात्परिमुच्यन्ति सर्वे” ॥ इति श्रुतिः ।

“ ब्रह्मणा सह ते सर्वे संप्राप्ते प्रतिसंचरे ।

परस्यान्ते कृतात्मानः प्रविशन्ति परं पदम् ” ॥ इति स्मृतिः ।

तदेवं ब्रह्मोपासकस्य ब्रह्मलोकप्राप्तिपूर्वका क्रममुक्तिर्भवतीति स्थितम् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते श्रीबुक्कणसाम्राज्यधुरंधरमाधवाविद्यारण्यपरमे-

श्वरसंबन्धिवेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकभाष्ये सप्तम-

प्रपाठके साहित्यामुपनिषदि पष्ठोऽनुवाकः ॥ ६ ॥

अथ सप्तमे सप्तमोऽनुवाकः ।

पष्ठेऽनुवाके सप्तमोऽनुवाकः । तस्य ब्रह्मणश्चक्षुर्गुणगुणविशेषाभावेनोत्तमाधिकारिविषयत्वान्मन्त्राधिकारिणं प्रति चक्षुर्गुणगुणोपेतब्रह्मोपासनं सप्तमोऽनुवाकेऽभिधीयते । तत्र प्रथममाधिभौतिकं गुणपञ्चकत्रयं दर्शयति—

पृथिव्यन्तरिक्षं द्यौर्दिशोऽन्तरादिशः । अग्निर्वा-

युरादित्यश्चन्द्रमा नक्षत्राणि । आप ओषधयो वन-

स्पतय आकाश आत्मा । इत्यधिभूतम्, इति ।

पृथिव्यादिकं लोकपञ्चकम् । अग्न्यादिकं देवतापञ्चकम् । आप इत्यादिकं द्रव्यापञ्चकम् । तत्राऽऽत्मशब्देन समष्टिरूपो विराट्पुरुष उच्यते । इत्येवमुक्तं पञ्चकत्रयमाधिभूतम् प्रत्ययग्राह्येभ्यो दक्ष्यमाणेभ्यः प्राणादिभ्यो व्यतिरिक्तानीदं प्रत्ययग्राह्याणि पृथिव्यादीनि भूतान्याश्रित्य वर्तत इत्यधिभूतम् । भूतविषयमुपासनमुक्तमित्यर्थः ।

वक्ष्यमाणेनासंकीर्णत्वायोक्तं विभज्य प्रतिज्ञापुरःसरमन्यत्पञ्चकत्रयं दर्शयति—

अथाध्यात्मम् । प्राणो व्यानोऽपान उदानः समानः । चक्षुः

श्रोत्रं मनो वाक्त्वक् । चर्म मांसं स्नावास्थि मज्जा, इति ।

अथ भूतविषयपञ्चकत्रयकथनानन्तरमध्यात्ममात्मविषयपञ्चकत्रयमभिधीयत इति शेषः । यस्मिन्देहेन्द्रियादिसंघाते शास्त्रसंस्कारराहितस्य जनस्याहमिति बुद्धिः सोऽलोकप्रसिद्ध आत्मा तमधिकृत्य यदुपासनं वर्तते तदध्यात्मम् । देहमध्यवर्तिन एकस्यैवायोः प्राणादयः पञ्च वृत्तिभेदाः । अत एव प्राणविचारे भगवता व्यासेन सूत्रितम्— “ पञ्चवृत्तिर्मनोवदव्यपदिश्यते ” [ब्र० सू० अ० २ पा० ४ सू० १२] इति । तामच वृत्तीनां स्थानभेदः पूर्वैरुदाहृतः—

“ हृदि प्राणो गुदेऽपानः समानो नाभिसंस्थितः ।

उदानः कण्ठदेशे स्याद्व्यानः सर्वशरीरगः ” ॥ इति ।

तदेतद्वायुपञ्चकम् । चक्षुरादिकमिन्द्रियपञ्चकम् । चर्मादि धातुपञ्चकम् । स्नावरब्देन वसाऽभिधीयते । यदेतदधिभूतपञ्चकत्रयं यच्चाध्यात्मपञ्चकत्रयं तेनोभयेन ब्रह्म उपाधिभूतं कृत्स्नं जगदभिधीयते । तदेतज्जगदुपाधिविशिष्टं ब्रह्मस्वरूपमुपासितव्यम् ।

अथार्थवादेनोपास्तौ विधिमुन्नयति—

एतदधिविधाय ऋषिर्वोचत् । पाङ्क्तं वा इदं

सर्वम् । पाङ्क्तेनैव पाङ्क्तं स्पृणोतीति (१), इति ।

सर्वमेकं च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदी तैत्तिरीयारण्यके सप्तमप्रपाठके

सप्तमोऽनुवाकः ॥ ७ ॥

ऋषिर्तीन्द्रियस्य शास्त्रार्थस्य द्रष्टा कश्चिन्मुनिरेतत्प्रथिव्यन्तरिक्षादिकमुपास्य रूपमधिविधाय अधिकं साक्षात्कारपर्यन्तं यथा भवति तथोपास्य स्वानुभवेन सर्वान् विराड्रूपं प्राप्य स्वानुभवसिद्धमर्थं शिष्येभ्यः प्रोक्तवान् । किमुक्तवानिति तदभिधीयते— इदं प्रतीयमानं सर्वं जगद्विराड्रूपं पाङ्क्तं पङ्क्तिच्छन्दसः संबन्धि । वैशब्देन तत्प्राद्विरुच्यते । प्रसिद्धमेतत्सर्वस्य पाङ्क्तत्वम् । तथा हि—“ पञ्चाक्षरा पङ्क्तिः ” इत्युक्त्या पङ्क्तिश्छन्दः पञ्चसंख्योपेतम् । तथा जगदपि पञ्चसंख्योपेतम् । पञ्चीकृतपमहाभूतानि तत्कार्यं च सर्वं विराडित्युच्यत इति संप्रदायविद्विरभिधानात् । त

ति जगतः पङ्क्तिच्छन्दसा सह सादृश्यलक्षणस्य संबन्धस्य विद्यमानत्वात्पाङ्क्तत्वम् ।
या पृथिव्याद्युपासनमपि पञ्चकैरुपेतत्वात्पाङ्क्तम् । तेन पाङ्क्तेनैवोपासनेन पाङ्क्तं
गोडूरूपमुपासकः स्पृणोति प्रीणयति प्राप्नोतीत्यर्थः । एतेनार्थवादेन पाङ्क्तरूपविराट्-
सिकाम एवमुपासीतेति विधिरुन्नीयते । सत्यां च विराट्प्राप्तौ तच्चज्ञानोत्पत्तिद्वारा
ऽमुक्तिः पूर्वोक्तन्यायेनावगन्तव्या ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते श्रीबृह्मणसाम्राज्यधुरंधरमाधवविद्यारण्यपरमे-
श्वरसंबन्धिवेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकभाष्ये सप्तम-
प्रपाठके सांहित्यामुपनिषदि सप्तमोऽनुवाकः ॥ ७ ॥

अथ सप्तमोऽष्टमोऽनुवाकः ।

सप्तमे स्थूलदर्शिनो मन्दस्य स्थूलरूपपृथिव्याद्युपाधिकब्रह्मोपासनमुक्तम् । पूर्वस्मिन्न-
नुवाके षष्ठे किञ्चित्सूक्ष्मदर्शिनो मध्यमस्य सूक्ष्मरूपमनआद्युपाधिकब्रह्मोपासनमुक्तम् ।
अथोत्तमाधिकारिणोऽष्टमानुवाके वेदान्तप्रतिपाद्यप्रणवाभिधेयशुद्धब्रह्मोपासनमुच्यते । तत्रो-
पास्यस्वरूपं दर्शयति—

ओमिति ब्रह्म, इति ।

ओंकारः परमात्मनो वाचकः । तथा च पतञ्जलिप्रोक्तं योगसूत्रं पूर्वमेवोदाह-
रम्—“तस्य वाचकः प्रणवः” इति । इतिशब्दोऽर्थान्तरव्यावृत्त्यर्थः । ओमित्यनेनैव
शब्देन प्रतिपाद्यं यद्ब्रह्म तदेवात्रोपास्यं वस्तु । न ह्यत्र मनआद्युपाधि पृथिव्याद्युपाधि
॥ चिन्तनीयम् । वाचकर्मोंकारमुच्चारयन्वाच्यं ब्रह्मोपासीतेत्यर्थः ।

ओंकारस्य ब्रह्मवाचकत्वयोग्यतां दर्शयति—

ओमितीदं सर्वम्, इति ।

ओमित्येतस्मिन्नेवाक्षरे शब्दरूपमर्थरूपं चेदं सर्वं जगदन्तर्भूतम् । तद्यथा शङ्कुने-
पादिश्रुत्या शब्दान्तर्भाव आस्नातः । तस्य वाक्तन्तिरित्यादिश्रुत्या शब्दद्वारेणार्था-
न्तर्भावोऽप्यास्नातः । एतच्च सर्वं यच्छन्दसामृषभ इत्यत्र विश्वरूपपदव्याख्यानं प्रपञ्चि-
त् । तथा सति प्रणवस्य सर्वात्मकत्वेन सर्वात्मकब्रह्मवाचकत्वयोग्यता संभवति ।

ओंकारस्य सर्वसंबन्धं केषुचिद्वैदिकव्यवहारेषूदाहृत्य प्रदर्शयति—

ओमित्येतदनुकृति इ स्म वा अप्यो श्रावयत्याश्रावयन्ति । ओमिति
सामानि गायन्ति । ओं शोमिति शस्त्राणि शस्सन्ति । ओमि-

स्यध्वर्युः प्रतिगरं प्रतिगृणाति । ओमिति ब्रह्मा प्रसैति । ओमि-

त्यग्निहोत्रमनुजानाति । ओमिति ब्राह्मणः प्रवक्ष्यन्माह,— इति ।

दर्शपूर्णमासादियोगेषु यजुर्वेदोक्तकर्मानुष्ठायिनोऽध्वर्यवो यस्मिन्काले आग्नीध्रं प्रत्याश्रावयेति प्रैषमन्त्रं प्रयुज्यते तदानीमो श्रावयेति मन्त्रं पठन्ति । अत एवाऽऽपस्तम्बो आकारादिमोकारादिमोकारादि च तं मन्त्रं विकल्पेनोदाजहार—“ आ श्रावयो + श्राव्यो श्रावयेति श्रावयति ” इति । तेषु पक्षेषु द्वितीय ओकारादिपक्षोऽत्र श्रुत्योदाहृतः मन्त्रगत ओकार आग्नीध्रसंबोधनार्थः । हे आग्नीध्र देवान्प्रति हविप्रदानावसरे श्रावयेति मन्त्रार्थः । तस्मिन्मन्त्रे यदेतदोकारोच्चारणं तदेतदोमित्येतदनुकृति भवति । प्रणमकारात्पूर्वभागरूपो य ओकारस्तस्यानुकृतिरनुकरणं सादृश्यसंपादनं तच्चस्मिन्नुच्चारं तदिदमोमित्येतदनुकृति । प्रसिद्धिद्योतनार्था इ स्म वा इति त्रयो निपाताः । प्रवभागसादृश्यमोकारे प्रसिद्धमित्यर्थः । अपिशब्दो वक्ष्यमाणोदाहरणसमुच्चयार्थः अध्वर्यवोऽप्योकारेण प्रणवभागेनैवाऽऽश्रावयन्ति । यथा सामगा उदातारोऽपि प्रणवोच्चारणपुरःसरमेव सामगानं कुर्वन्ति । बह्वृचा होतारोऽपि प्रणवोच्चारणेनो शोमिशब्दोच्चारणेनैव शस्त्राणि निष्क्रेवल्यप्रउगादिनामकानि पठन्ति । तथा हि—शस्त्रशंसस्याध्वर्युः प्रत्यनुज्ञां याचमाना होतारोऽनेन मन्त्रेण याचन्तोऽध्वर्यो शोसावोमिति तत्राऽऽदौ शोमिति शब्दोऽन्ते च प्रणव इत्युभयं दृश्यते । तदिदमभिलक्ष्यो शोमिशस्त्राणि शंसन्तीत्याम्नातम् । हेऽध्वर्यो होतारो वयं किंशंसनं कुर्म इत्यनुज्ञापनं मन्त्रस्यार्थः । यदा होता शस्त्राणि शंसति तदानीमध्वर्युः शंसितारं होतारं प्रति प्रोत्साहद्योतकं शब्दमुच्चारयति । सोऽयं शब्दः प्रतिगरं इत्युच्यते । तं प्रतिगरं यदा प्रतिगात्युच्चारयति तदानीमोमिति प्रयुङ्क्ते । तदिदमापस्तम्बो विस्पष्टमाह—“ ऋतुप्रधारयमाणः सदोबिले प्रत्यङ्गतिष्ठन्प्रतिगृणाति प्रह्वो वोऽथा मोद इवेत्यर्थचैवोऽथा इवेत्यवसानेषु प्रणव एवान्ते ” इति । शस्त्रमध्य एकस्या ऋचः पूर्वार्धे समाप्ते स अध्वर्युरोऽथा मोद इवेत्येतं प्रतिगरं प्रयुङ्क्ते । ओकारेण होता संबोध्यते । हे होतरथर्चशंसनानन्तरमस्माकं मोद इव हर्ष एव संपन्न इत्यर्थः । ऋचोऽवसाने सति प्रतिरादौ प्रणवः प्रयोक्तव्यः । स च शस्त्रशंसनस्याङ्गीकारे वर्तते । कृत्स्नस्य शस्त्रस्यावसत्यङ्गीकारार्थः प्रणवः एव प्रयोक्तव्यः । अतः प्रतिगरेऽपि प्रणवोऽनुवर्तते । वेदवक्तृप्रयोगज्ञात्विग्ब्रह्मा । स च यदा प्रोक्षणादिक्रियास्वन्यानुत्विजः प्रेरयति तदा

+ ओमित्येतत्प्राग्वर्तिन ओकारस्यानुकरणमित्युक्त्यैकदेशविकृतमनन्यक्प्रकृतानुकरणमिति न्यायाभ्यां तस्मिन्पर ओमाङोश्चेति पररूपमिति सूचितम् ।

१ क. ग. ड. 'वयोमाश्रा' । २ क. ड. ओकार । ३ क. ख. घ. ड. 'सरे श्र' । ४ क. ख. ग. ड. 'तद्वय' । ५ ड. 'तदेतदोमि' । ६ ख. ग. 'नाय ह' ।

प्रोक्षेत्येवं प्रणवपुरःसरमेव प्रसौति प्रेरयति । अग्निहोत्रहोमेऽव्युहमिदं हवीं तत्पात्रं
त्रादग्निहोत्रहवीणांमके पात्रे यदा स्तुवेणोन्नयति तदानीमोमुक्तेष्यामि हव्यं देवेभ्य
इत्यादिमन्त्रेण यजमानं प्रत्यनुज्ञां याचते । स च यजमान उक्तेऽकारेणानुज्ञां प्रयच्छति ।
तथा च सूत्रकार आह—“ओमुक्तेत्युच्चैरनुजानाति” इति । तथा ब्रह्मयज्ञं चिकी-
र्षुर्ब्राह्मणो ब्रह्मयज्ञनामकस्य प्रवचनस्याऽऽद्यं प्रणवं प्रयुङ्क्ते । तथा च ब्रह्मयज्ञप्रका-
रणे समान्नातम्—“दक्षिणोत्तरी पाणी पादौ कृत्वा सपवित्रावोमिति प्रतिपद्यते”
इति । प्रतिपद्यते ब्रह्मयज्ञं प्रारभत इत्यर्थः ।

तदेवं वैदिकैरुदाहरणैरुक्तंकारव्याप्तिः प्रपञ्चिता । अथ फलकथनव्याजेनोपासनवि-
धिमुक्तयति—

ब्रह्मोपाप्रवानीति । ब्रह्मैवापाप्रोति (१), इति ।

ओं दश ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके सप्तमप्रपाठकेऽ-

ष्टमोऽनुवाकः ॥ ८ ॥

यः पुमान्ब्रह्म प्राप्नवानीति कामयते स पुमानोमित्यनेन शब्देन वाच्यं ब्रह्मो-
पासीत तेनोपासनेन ब्रह्म प्राप्नोत्येव ।

अथ भीमांसा—अत्रैतच्चिन्तनीयम् । ओमिति ब्रह्मोतिवाक्ये किमोकारे प्रतीके
ब्रह्मदृष्टिर्विधीयते किंवापास्यं ब्रह्मोमित्यनेन विशेषणेन विशेष्यत इति । तत्र य ओमिति
शब्दस्तद्ब्रह्मेत्येवमोकारप्रतीकमाधारत्वेनोद्दिश्य तत्र ब्रह्मदृष्टिर्विधीयते । तथा सत्युद्देश्य-
विधेययोः क्रमनिर्देशस्योपपन्नत्वादिति प्राप्ते ब्रूमः—उद्गीथन्यायेनात्रोकारस्य विशेष-
णत्वं द्रष्टव्यम् । स च न्यायस्तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे * दर्शितः—

“ किमध्यासोऽथ वा बाध ऐक्यं वाऽथ विशेष्यता ।

अक्षरस्यात्र नास्त्येकं नियतं हेत्वभावतः ॥

वेदेषु व्यास ओकार उद्गीथेन विशेष्यते ।

अध्यासादौ फलं कल्प्यं संनिष्कृष्टांशालक्षणा ॥

“ ओमित्येतदक्षरमुद्गीथमुपासीत ” इत्यक्षरोद्गीथयोः सामानाधिकरण्यं श्रूयते । तत्र
चतुर्था संशयः । तथा हि—“ नाम ब्रह्मेत्युपासीत ” इत्यत्र नामनि ब्रह्मदृष्ट्यध्यासाय
सामानाधिकरण्यं श्रुतम् । तथा बाधादिष्वप्युदाह्रियते—“यश्चोरः स स्थाणुः” इति
चोरत्वस्य बाधः । “यो जीवस्तद्ब्रह्म” इत्येकत्वम् । “यन्नीलं तदुत्पलम्” इति विशेष-

* व्याप्तिश्च समञ्जसम् । अ० ३ पा० ३ अ० ४ सू० ९ ।

इयता । अतोऽक्षरस्य चतुर्धा संदेहे सतीदमेवेत्यध्यवसायो नास्ति नियामकस्य हेतो-
रभावादिति प्राप्ते ब्रूमः—अक्षरस्योद्गीथेन विशेष्यता नियन्तुं शक्यते । ओंकार
ऋग्यजुःसामसु त्रिषु पठ्यते । तत्र कस्योपास्यत्वमित्यपेक्षायामुद्गीथभागगतस्य न
त्वितरस्येति सामवेदगतस्य विशेषणीयत्वात् । अध्यासबाधैक्यपक्षेषु फलमपि कल्पनीयं
प्रसज्येत । स्वतन्त्रोपासनत्वेन फलस्याऽऽकाङ्क्षितत्वात् । विशेषणपक्षे तु वक्ष्यमाण-
सतमत्वादिगुणोपासनाय प्रतीकत्वेनोंकार उद्गीथेन विशेष्यते न तु स्वतन्त्रमुपासनम् ।
तदा न पृथक्कल्पनीयं फलम् । ननुद्गीथशब्दः कृत्स्नभक्तिवाचकः । ओंकारस्तु तदवयवः ।
अत ओंकारं विशेषयितुमुद्गीथशब्दे तदंशलक्षणा स्वीकरणीया स्यात् । बादम् । तथाऽ-
प्यध्यासपक्षात्समीचीनो विशेषणपक्षः । अध्यासपक्षे तु यथा विष्णुशब्दः स्वार्थं सर्वं
परित्यज्यार्थान्तरभूतां शिल्पिप्रतिमां लक्षयति तथोद्गीथशब्दोऽपीति विप्रकर्षः । अंश-
लक्षणायां तु स्वार्थैकदेशस्थैव परित्याग इति संनिकर्षः । ओंकारादितरदक्षरजातं यदस्ति
सोऽयं परित्यक्तव्यस्तदेकदेशः । तस्माद्वेदान्तरगतोंकारव्यावृत्त्यर्थमुद्गीथावयवत्वेनेदम्-
क्षरं विशेष्यते ।

अनेन न्यायेनात्रापि ब्रह्मशब्देन मनोमयत्वादिगुणकं पृथिव्यादिगुणकं शुद्धं चेति
त्रिविधब्रह्मप्राप्तौ सत्यां सगुणत्वं व्यावर्त्य शुद्धब्रह्मसमर्पणार्थमिति विशेषणम् । ओमि-
त्यनेनैव वाचकेन शब्देन वाच्यं यत्परं ब्रह्म तदुपासितव्यमित्युक्तं भवति । प्रती-
कपक्षे त्वोंकारस्य शब्दात्मकस्य ब्रह्मदृष्ट्योपासनायां शब्दोपासनमेव स्यान्न तु ब्रह्मो-
पासनम् । तथा सति प्रतीकोपासकस्य ब्रह्मलोकप्राप्तिरेव तावन्न संभवति । कुतो ब्रह्म-
तत्त्वप्राप्तिः । तदभावे च ब्रह्मैवोपाप्नोतीति फलवाक्यं बाध्येत । ओंकारवाच्यब्रह्म-
तत्त्वोपासने तु ब्रह्मलोकप्राप्तिर्ब्रह्मतत्त्वज्ञानद्वारेण विदेहमुक्तिलक्षणा ब्रह्मप्राप्तिश्चोप-
पद्यते । तस्मादोंकारवाच्यत्वेन ब्रह्मतत्त्वं विशेषणीयम् । ननु ब्रह्मतत्त्वस्य प्रमाणजन्यं
वेदनमेव संभवति न तूपासनम् । अत एव दहरशाण्डिल्यादिविद्यासु सर्वत्र सगु-
णस्थैव ब्रह्मण उपासनं विधीयते न तु कचिदपि शुद्धस्य ब्रह्मतत्त्वस्य । किं च
वेदान्तवाक्येन शुद्धे ब्रह्मतत्त्वेऽवगते सति कृतकृत्यत्वान्नानेनोपासनेन किञ्चित्प्रयोजन-
मस्ति । नापि ब्रह्मविदां कर्तृत्वेऽपगते सत्युपासकत्वं संभवतीति । नायं दोषः ।
द्विविधं हि वेदान्तवाक्यम् । अवान्तरवाक्यं महावाक्यं चेति । जगत्कारणब्रह्मणो
यत्तात्त्विकं रूपं तस्य बोधकमवान्तरवाक्यम् । जीवब्रह्मणोस्तादात्म्यबोधकं महावा-
क्यम् । तत्र महावाक्येन तादात्म्यं विदितवतस्त्वदुक्तरीत्या प्रयोजनाभाव उपास-
कत्वाभावश्च भवतु नाम । यस्त्ववान्तरवाक्यमात्रेण जगत्कारणस्य तत्त्वमात्रं बुध्यते
तस्य तावता कर्तृत्वानपायादुपासकत्वं संभवति । प्रयोजनं च ब्रह्मलोकप्राप्तिर्ब्रह्मतत्त्वा-

ब्रह्मो विदेहमुक्तिलक्षणं संभाव्यते । तस्मात्तादृशः पुमान्ब्रह्मतत्त्वमुपासीत । अत एवोत्तरतापनीयोपनिषदि निर्गुणब्रह्मतत्त्वविषयाण्येव बहूनुपासनानि विहितानि । स्मृतिश्च ब्रह्मतत्त्वध्यानं विदधाति—

“ उपपातकसंघेषु पातकेषु महत्सु च ।

प्रविश्य रजनीपादं ब्रह्मध्यानं समाचरेत् ” ॥ इति ।

तदेतद्ब्रह्मतत्त्वस्य ध्यानं प्रथमाध्यायस्य तृतीयपादे *चिन्तितम् ।

“ त्रिमात्रप्रणवे ध्येयमपरं ब्रह्म वा परम् ।

ब्रह्मलोकफलोक्त्यादेरपरं ब्रह्म गम्यते ॥

ईक्षितव्यो जीवघनात्परस्तत्प्रत्यभिज्ञया ।

भवेद्ध्येयं परं ब्रह्म क्रममुक्तिः फलिष्यति ॥

प्रश्नोपनिषदि श्रूयते—“ यः पुनरेतं त्रिमात्रेणोमित्येतेनैवाक्षरेण परं पुरुषमभिधायीत” इति । तत्र ध्येयं वस्तु हिरण्यगर्भाख्यमपरं ब्रह्मोत्तरं ब्रह्मेति संशये सति ह्यपरमिति प्राप्तम् । कुतः । “स सामभिरुन्नीयते ब्रह्मलोकम्” इति कमलासनलोकप्राप्तिफलश्रवणात्परब्रह्मध्यानस्य परमपुरुषार्थत्वस्य तावन्मात्रफलत्वानुपपत्तेः । परं पुरुषमिति परब्रह्मविशेषणमपरस्मिन्नपि ब्रह्मण्युपपद्यते । तस्याप्यन्यापेक्षया परत्वादिति प्राप्ते ब्रूमः—परमेव ब्रह्माभिध्येयम् । कुतः । ईक्षितव्यस्य परस्य ध्येयत्वेन प्रत्यभिज्ञानात् । “ स एतस्माज्जीवघनात्परात्परं पुरिशयं पुरुषमीक्षते ” इति वाक्यशेषे श्रूयते । तस्यायमर्थः । य उपासनया ब्रह्मलोकं प्राप्तः स एतस्मात्सर्वजीवसमष्टिरूपादुत्कृष्टाद्विरण्यगर्भादिप्युत्कृष्टं सर्वप्राणिहृदयेशयं परमात्मानं पश्यतीति । तत्रेक्षितव्यो यः परमात्मा स एव वाक्योपक्रमे ध्यानविषयत्वेनाभिप्रेत इत्यवगम्यते । परपुरुषशब्दाभ्यां तस्य प्रत्यभिज्ञानात् । न च ब्रह्मलोकमात्रमत्र फलं क्रममुक्तिसंभवात् । तस्माद्ब्रह्मैव ध्येयम् ।

तदेवं शुद्धब्रह्मतत्त्वस्याप्युपास्तिसंभवाद्ब्रह्मोपासनावीत्येवं कामयमानः प्रणवमुच्चारयंस्तदर्थरूपं ब्रह्मतत्त्वमुपासीत । तेन चोपासनेन ब्रह्म प्राप्नोत्येव ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते श्रीबुक्कणसाम्राज्यधुरंधरमाधवविद्यारण्यपरमेश्वरसंबन्धिवेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकभाष्ये सप्तमप्रपाठके साहित्यामुपनिषद्यष्टमोऽनुवाकः ॥ ८ ॥

अथ सप्तमे नवमोऽनुवाकः ।

अष्टमेऽनुवाके शुद्धब्रह्मतत्त्ववाचिना प्रणवेन ब्रह्मोपासनमुक्तम् । तावदेव कममुक्ति
लक्षणस्य पुरुषार्थस्य सिद्धत्वादुपासकस्य श्रुतिस्मृत्युदितनित्यकर्मवैयर्थ्यमाशङ्क्य नवमेऽ
नुवाके नित्यकर्मणामुपासनेन सह समुच्चयं विधत्ते—

ऋतं च स्वाध्यायप्रवचने च । सत्यं च स्वाध्या-
यप्रवचने च । तपश्च स्वाध्यायप्रवचने च । दमश्च
स्वाध्यायप्रवचने च । शमश्च स्वाध्यायप्रवचने
च । अग्रयश्च स्वाध्यायप्रवचने च । अग्निहोत्रं च
स्वाध्यायप्रवचने च । अतिथयश्च स्वाध्यायप्रवचने
च । मानुषं च स्वाध्यायप्रवचने च । प्रजा च
स्वाध्यायप्रवचने च । प्रजनश्च स्वाध्यायप्रवचने
च । प्रजातिश्च स्वाध्यायप्रवचने च , इति ।

यं कंचिदर्थं विवक्षुः पुरुषो मनसा तदर्थं यथावस्तु पर्यालोच्य तद्वाचकं शब्दम्
स्मरति । तदिदं मानसं यथावस्तु भाषणानुचितमृतमुच्यते । स्वाध्यायो नित्यमव्य-
यम् । प्रवचनमध्यापनं ब्रह्मयज्ञो वा । न केवलमुपासनमेव मुक्तिकामेनानुष्ठेयम् ।
तर्हि ब्रह्मतत्त्वमुक्तविधं तदप्यनुष्ठेयम् । तथा स्वाध्यायप्रवचने अप्यनुष्ठेये । उपासने
सह समुच्चयार्थं चकारौ । वाचा यथार्थभाषणं सत्यम् । अशनपरित्यागरूपं कृच्छ्रं
चान्द्रायणादिव्रतं तप इत्युच्यते । “ तपो नानशनात्परम् ” इति श्रुतेः । “ यज्ञे
दानेन तपसाऽनाशकेन ” इति श्रुत्यन्तरे तपसः पृथगेवानशनं निर्दिष्टमिति चेत्
तस्मिन्ननशने सामर्थ्यराहितस्य धनदानं तपोऽस्तु । “ एतत्खलु वाव तप इत्याहुयः
ददाति ” इति श्रुतेः । चक्षुरादीनां बाह्येन्द्रियाणां निषिद्धविषयेभ्यो निवर्तनं दमः
मनसो निषिद्धानुचिन्तनान्निवर्तनं शमः । आधानादिस्कारेण निष्पन्ना आहवनीया
योऽग्नयः । आहिताग्नीं सायं प्रातश्चानुष्ठेयो होमोऽग्निहोत्रम् । अमावास्यादितिथिं
शेषमनपेक्ष्य यदा कदाचिद्याज्यार्थं परगृहे समागता अतिथयः । मनुष्यैर्विवाहाद्युक्त
वेषु क्रियमाणं वधादिपूजनं मानुषम् । एतदपि शिष्टाचारप्राप्तत्वाच्छ्रौतस्मार्तवद्वय-
यमेव । प्रजाशब्देन पुत्रोत्पत्तिविषया गर्भाधानादयः संस्कारा विवक्षिताः । प्रजनं

ब्देन पुत्रोत्पत्त्यर्थमृतुकोले दारसंगमो विवक्षितः । प्रजातिशब्देन श्रुतिस्मृत्युदितं सर्वं कर्म स्ववर्णाश्रमानुसारेणोपासकोऽप्यमुतिष्ठेत् । अन्यथा विहिताकरणप्रत्यवायेन प्रतिबद्धमुपासनं फलपर्यवसायि न स्यात् । न चानेन न्यायेन ब्रह्मतत्त्वज्ञानस्यापि कर्मसमुच्चयः प्राप्नुयादिति शङ्कनीयम् । तत्त्वविदः स्वात्मनि कर्तृत्ववर्णाश्रमाद्यध्यासनिवृत्तौ कर्माधिकाराभावात् । उपासकस्य त्वध्याससद्भावादस्ति कर्माधिकार इति युक्तः समुच्चयः । निरन्तरमुपासीनस्य चित्तविक्षेपहेतावग्निहोत्रादौ बहुप्रयाससाध्ये कर्मणि प्रवृत्तिर्न संभवतीति चेत्तद्व्यसौ शमदमादिलक्षणमनुकूलं कर्मानुनिष्ठतु । अत एवोपासकं प्रति यमनियमादिप्रतिपादकं योगशास्त्रं प्रवृत्तम् । अग्निहोत्रादीनां शमदमादीनां च पुरुषविशेषं प्रति चित्तसमाधानानुसारेण वैकल्पिकत्वेऽपि स्वाध्यायप्रवचनयोरवश्यमनुष्ठेयत्वमभिप्रेत्य तेन तेन कर्मणा सह समुच्चयं विधातुं पुनः पुनर्वाक्यमभ्यस्तम् । न हि स्वाध्यायः कदाचिदपि परित्यक्तुं शक्यते । तत्परित्यागे शूद्रत्वप्रसङ्गात् ।

तथा च स्मृतिः—

“योऽनधीत्य द्विजो वेदानन्यत्र कुरुते श्रमम् ।

स जीवन्नेव शूद्रत्वमाशु गच्छति सान्वयः ” इति ॥

प्रवचनपरित्यागनिषेधस्तु ब्रह्मयज्ञप्रकरणे समाम्नायते—“अपहतपाप्मा स्वाध्यायो देवपवित्रं वा एतत्तं योऽनूस्तुजत्यभागो वाचि भवत्यभागो नाके । तदेषाऽभ्युक्ता—यस्तित्याज सखिविदः स त्रायं न तस्य वाच्यपि भागो अस्ति । यदीः शृणोत्यलकः शृणोति न हि प्रवेद सुकृतस्य पन्थाम्” इति । यस्तु परित्राटपूर्वकर्माणि संन्यस्यति तेनापि स्वाध्यायो न परित्याज्यः । तथा च स्मृतिः—“संन्यसेत्सर्वकर्माणि वेदभेकं न संन्यसेत्” इति । नन्वारुण्युपनिषदि स्वाध्यायस्यापि संन्यासः श्रूयते पुत्रान्भ्रातृवन्वादीञ्छित्वा यज्ञोपवीतं यागं सूत्रं स्वाध्यायं चेति परित्याज्येषु वस्तुषु स्वाध्यायस्य पठितत्वात् । नायं दोषः । परिव्राजकानामनुपयुक्तस्यैव कर्मभागस्य त्याज्यत्वात् । उपयुक्तस्य तु भागस्याऽऽवृत्तिर्यतिधर्मेष्वास्मायते—“त्रिसंध्यादौ स्नानमाचरेत् । संधिं समाधावात्मन्याचरेत् । सर्वेषु वेदेष्वारणमावर्तयेत् । उपनिषदमावर्तयेदुपनिषदमावर्तयेत्” इति । अतः स्वाध्यायप्रवचनयोः परित्यागो न कस्यापीत्याभिप्रायेणाऽऽद्वयार्थोऽयं विधिवाक्याभ्यासः ।

अथ यथोक्तेषु कर्मसु प्राशस्त्येन मतभेदं दर्शयति—

सत्यमिति सत्यवचा राथीतरः । तप इति तपोनित्यः

पौरुशिष्टिः । स्वाध्यायप्रवचने एवेति नाको

मौद्गल्यः । तद्धि तपस्तद्धि तपः (१), इति ।

प्रजा च स्वाध्यायप्रवचने च षट् च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके सप्तमप्रपाठके

नवमोऽनुवाकः ॥ ९ ॥

रथीतराख्यस्य मुनेः पुत्रः कश्चित्सर्वदा सत्यमेव वक्तव्यतः सत्यवचा इति तस्य नामधेयम् । स हि सत्यमेवोत्तमं कर्मेति ब्रूते । पुरुशिष्ट्याख्यस्य मुनेः पुत्रः कश्चित्तपसि नियतो वर्तते । अतस्तपोनित्य इति तस्य नामधेयम् । स त्वनशनधनदान-रूपमेव कर्मोत्तममिति ब्रूते । मुद्गलाख्यस्य मुनेः पुत्रः कश्चिन्मौद्गल्यः सर्वदा स्वाध्यायप्रवचनाभ्यां तुष्टैः सन्दुःखरहितो वर्तते । अतो नाक इति तस्य नामधेयम् । स तु स्वाध्यायप्रवचने एवोत्तमे कर्मणी इति ब्रूते । ननु—“तपसा देवा देवतामग्र आयन् । तपसर्षयः सुवरन्वविन्दन्” इत्यादिश्रुतेस्तपस एवोत्तमत्वं युक्तमिति चेदस्मिन्नाम तावता स्वाध्यायप्रवचनवादिनो मौद्गल्यस्य न हानिः कदाचिदस्ति यस्मात्तत्त्वाध्यायप्रवचनानुष्ठानं तपोरूपम् । तस्मात्तदेव प्रशस्तम् । तद्धि तपस्तद्धि तप इत्यभ्यासो मुख्यतपस्त्वद्योतनार्थः । मुख्यतपोरूपत्वादेवानध्यायेष्वपि ब्रह्मयज्ञस्वाध्यायोऽध्येतव्यः । तथा चाऽऽम्नायते—“य एवं विद्वान्मेघे वर्षति विद्योतमाने स्तनयत्यस्फूर्जति पवमाने वायावमावास्यायाः स्वाध्यायमधीते तप एव तत्तप्यते तपो हि स्वाध्यायः ” इति । वाक्यान्तरेणाप्ययमेवार्थः स्पष्टी क्रियते—“उत तिष्ठन्नुत व्रजन्नुताऽऽसीन उत शयानोऽधीयीतैव स्वाध्यायं तपस्वी पुण्यो भवति । य एवं विद्वान्स्वाध्यायमधीते” इति । तस्मादनशनरूपं धनदानरूपं वा यत्तपोऽस्ति ततोऽप्यधिकफलहेतुत्वादेतदुत्तमं तपः । तदप्याम्नातम्—“यावन्तः ह वा इमां वित्तस्य पूर्णा ददत्स्वर्गं लोकं जयति तावन्तं लोकं जयति भूयाः स चाक्षय्यं चाप पुनर्मृत्युं जयति ब्रह्मणः सायुगच्छति ” इति ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते श्रीबुक्कणसाम्राज्यधुरंधरमाधवविद्यारण्यपरमे-

श्वरसंबन्धिवेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकभाष्ये सप्तम-

प्रपाठके सांहित्यामुपनिषदि नवमोऽनुवाकः ॥ ९ ॥

अथ सप्तमे दशमोऽनुवाकः ।

नवमेऽनुवाके ब्रह्मोपासनेन समुच्चित्य श्रौतस्मार्तकर्मनुष्ठेयमित्युक्तम् । तत्प्रसङ्गाद्ब्रह्म-
यज्ञस्योत्तमतपस्त्वमुक्तम् । यस्तु श्रद्धालुरपि प्रज्ञामान्द्यादिदोषेण वेदपाठाभावाद्ब्रह्मयज्ञे
समर्थो न भवति तस्य ब्रह्मयज्ञफलसिद्धये जप्यं मन्त्रं दशमानुवाके दर्शयति—

अहं वृक्षस्य रेरिवा । कीर्तिः पृष्ठं गिरेरिव । ऊर्ध्वपवित्रो
वाजिनीव स्वमृतमस्मि । द्रविणं सर्वर्चसम् । सुमेधा
अमृतोक्षितः । इति त्रिशङ्कोर्वेदानुवचनम् (१), इति ।

अहं षट् ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके सप्तमप्रपाठके
दशमोऽनुवाकः ॥ १० ॥

वृश्च्यते तत्त्वज्ञानेनोच्छिद्यत इति वृक्षः संसारः । स चाऽऽरुणकेतुकप्रकरणे
केनचिन्मन्त्रेण स्पष्टीकृतः—“ ऊर्ध्वमूलमवाक्शाखं वृक्षं यो वेद संप्रति ” इति । ऊर्ध्वं
सर्वस्माज्जगत उत्कृष्टं परं ब्रह्म मूलं कारणं यस्य संसारवृक्षस्य सोऽयमूर्ध्वमूलः । अवाञ्चः
सुरनरतिर्यग्देहाः शाखा यस्य सोऽयमवाक्शाखः । कठबल्लीष्वप्याम्नायते—“ऊर्ध्वमूलोऽ-
वाक्शाख एषोऽश्वत्थः सनातनः ” इति । अनित्यतया श्वो न तिष्ठतीत्यश्वत्थः । सना-
तनत्वमनादित्वम् । भगवताऽप्यसौ वृक्षोऽभिहितः—

“ ऊर्ध्वमूलमधःशाखमश्वत्थं प्राहुरव्ययम् ।

छन्दांसि यस्य पर्णानि यस्तं वेद स वेदवित् ” ॥ इति ।

मुमुक्षुरहं तस्य संसाररूपस्याश्वत्थवृक्षस्य रेरिवा विषयवैराग्यरूपेण शस्त्रेण च्छेत्ता
भूयासमिति शेषः । “री हिंसायाम् ” इति धातोरयं शब्दो निष्पन्नः । वैराग्यशस्त्रेण
च्छेदो भगवतोक्तः—

“ अश्वत्थमेनं सुविरूढमूलमसङ्गशस्त्रेण दृढेन च्छित्त्वा ।

ततः पदं तत्परिमार्गितव्यं यस्मिन्गता न निवर्तन्ति भूयः ” ॥ इति ।

संसारवृक्षे छिन्ने सति मदीया कीर्तिर्गिरेः पृष्ठमिव भवति । यथा पर्वतस्योपरि-
भागोऽत्यन्तमुन्नतः । या मदीया मोक्षविषया कीर्तिरत्यन्तमुन्नता सती देवलोकेऽपि
प्रसरति । ततो देवा अपि मदीयं पुरुषार्थं विहन्तुं न क्षमन्ते । तथा च श्रूयते—

“तस्य ह न देवाश्चनाभूत्या ईशते” इति । वाजिनि स्वमृतमिवाहमूर्ध्वपादि-
त्रोऽस्मि । वाजो गतिस्तद्वानादित्यो वाजी । स हि सर्वदा वेगेनैव गच्छति ।

तथा चोक्तम्—

“योजनानां सहस्रे द्वे द्वे शते द्वे च योजने ।

एकेन निमिषार्धेन क्रममाण नमोऽस्तु ते” ॥ इति ।

तस्मिन्वाजिन्यादित्ये शोभनममृतं विद्यते । अत एव च्छन्दोगा मधुविद्यायामादि-
त्यमण्डलस्य मधुरूपत्वं तदीयप्रागादिभागेष्वृग्वेदादिप्रोक्तकर्मफलरूपाणि रोहितशुक्लादि-
वर्णयुक्तान्यमृतानि चाऽऽम्रातानि तद्यत्प्रथमममृतं तद्वत्सव उपजीवन्तीत्यादिना तेषाममृ-
तानां वस्वाद्युपजीव्यत्वमा(त्वं चाऽऽ)मनन्ति । तदिदमादित्यमण्डलगतममृतं शोभनमत्यन्तं
शुद्धम् । तद्वदहमप्यूर्ध्वपवित्र ऊर्ध्वं पवित्रमुत्कृष्टा शुद्धिर्यस्य मम सोऽहमूर्ध्वपवित्रः ।
तादृशस्य मम सर्वर्चसं द्रविणं सिध्यतु । द्विविधं हि द्रविणम् । मानुषं दैवं च ।
तत्र चक्षुषा दृश्यमानं सुवर्णरजतादिकं मानुषम् । श्रोत्रेण श्रूयमाणं वेदे प्रतीयमानं
ब्रह्मज्ञानादिकं दैवम् । अत एव वाजसनेयिनः । कस्मिंश्चिदुपासने चक्षुःश्रोत्रयोर्मा-
नुषदैववित्तदृष्टिमामनन्ति—“चक्षुर्मानुषं वित्तम् । चक्षुषा हि तद्विन्दते । श्रोत्रं
दैवम् । श्रोत्रेण हि तच्छृणोति” इति । तत्र दैववित्तमभिप्रेत्य सर्वर्चसमिति विशेष-
प्यते । वर्चो बलं तद्योगात्सर्वर्चसं बलवत्त्वं च दैववित्तस्य ब्रह्मज्ञानस्य सर्वसंसार-
निवर्तकत्वादुपपन्नम् । ब्रह्मज्ञानरूपेण दैववित्तेनात्र द्रविणशब्दवाच्येन संपन्नोऽहं
सुमेधा अमृतोक्षितश्च भूयासम् । शोभना मेधा ब्रह्मज्ञानप्रतिपादकग्रन्थतदर्थवधा-
णशक्तिर्यस्य मम सोऽहं सुमेधाः । अत एवाहममृतेन ब्रह्मानन्दरसेनोक्षितः सेवितः ।
इत्यहं वृक्षस्येत्यादिमन्त्रस्त्रिशङ्कुनामकस्य मुनेर्मतं वेदानुवचनं वेदस्य गुरुपूर्वकमध्यय-
नमनु पश्चाद्वचनं ब्रह्मयज्ञस्वाध्यायतप इत्यर्थः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते श्रीबुक्कणसाम्राज्यधुरंधरमाधवविद्यारण्यपरमे-

श्वरसंबन्धिवेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकभाष्ये सप्तम-

प्रपाठके साहित्यामुपनिषदि दशमोऽनुवाकः ॥ १० ॥

अथ सप्तम एकादशोऽनुवाकः ।

दशमे ब्रह्मयज्ञप्रतिनिधित्वेन जप्यो मन्त्र उक्तः । ततो मन्दब्रह्मस्यापि सुकरो
ब्रह्मयज्ञः । तथा तस्य “ऋतं च स्वाध्यायप्रवचने च” इत्येवमुक्तोपासनेन सह श्रौतस्मा-

तर्कसमुच्चयः क्रममुक्तिहेतुः सुस्थितः । अथैकादशेऽनुवाके केवलकर्मणामपि विवि-
दिषोत्पादनद्वारेण मोक्षहेतुत्वमभिप्रेत्य तदनुशासनं विधत्ते—

वेदमनूच्याऽऽचार्योऽन्तेवासिनमनुशास्ति, इति ।

आचार्यस्वरूपं मनुना स्मर्यते—

“ उपनीय तु यः शिष्यं वेदमध्यापयेद्द्विजः ।

सकल्पं सरहस्यं च तमाचार्यं प्रचक्षते ” ॥ इति ।

अन्ते पूर्वोक्तस्याऽऽचार्यस्य समीपे । सर्वदा वसतीत्यन्तेवासी । “ छायाभूतोऽपारि-
त्यागी नित्यमेव वसेद्गुरौ ” इति स्मृतेः । तादृशं शिष्यमाचार्यो वेदमनूच्योपन-
यनमनु पश्चादध्याप्यानुशास्ति । ग्रन्थग्रहणादूर्ध्वमनुष्ठेयमर्थं ग्राहयति । अनेनैतदव-
गम्यते । अधीतवेद्रेण धर्मजिज्ञासामकृत्वा गुरुकुलान्न निवर्तितव्यमिति ।

अनुशासनप्रकारं संग्रहेण दर्शयति—

सत्यं वद । धर्मं चर, इति ।

सत्यशब्देन “ अहिंसा सत्यमस्तेयम् ” इत्यादिस्मृतिप्रसिद्धाः सर्वेऽप्युपल-
क्ष्यन्ते । धर्मशब्देन प्रत्यक्षश्रुतिविहिता अग्निहोत्रादयो विवक्षिताः । “ चोदनालक्ष-
णोऽर्थो धर्मः ” इति जैमिनिना सूत्रितत्वात् । श्रौत्रं स्मार्तं च कर्म सर्वमनुष्ठेयमिति
संग्रहवाक्ययोस्तात्पर्यार्थः ।

“ सकृत्कृते कृतः शास्त्रार्थः ” इति न्यायेन श्रौतस्मार्तयोः सकृदनुष्ठितयोः पश्चा-
त्परित्यागप्रसक्तौ तत्परित्यागरूपं प्रमादं निषेधति—

स्वाध्यायान्मा प्रमदः । आचार्याय प्रियं धनमाहुत्य

प्रजातन्तुं मा व्यवच्छेत्सीः । सत्यान्न प्रमदितव्यम् ।

धर्मान्न प्रमदितव्यम् । कुशलान्न प्रमदितव्यम् । भूतयै

न प्रमदितव्यम् । स्वाध्यायप्रवचनाभ्यां न प्रमदि-

तव्यम् (१) । देवपितृकार्याभ्यां न प्रमदितव्यम्, इति ।

अध्ययनेन गृहीतस्य स्वाध्यायस्य विस्मृतिः प्रमादस्तं मा कार्षीः । “ ब्रह्महत्यासमं
जेयमधीतस्य च नाशनम् ” इति स्मृतेः । गोसुवर्णवस्त्रादिरूपं यद्धनमाचार्यस्य प्रियं
तद्विद्यादक्षिणार्थं संपाद्य गुरवे समर्प्य ततो विवाहं कृत्वा प्रजायाः पुत्रपौत्रादिरूपाया-
स्तन्तुर्विस्तारस्तस्य विच्छेदं मा कार्षीः । पूर्वोक्तयोः सत्यधर्मयोः कदाचिदालस्या-

दननुष्ठानं प्रमादः सोऽपि न कर्तव्यः । कुशलं क्षेमस्तेन तत्कारणं कर्म विवक्षितम् तच्च द्विविधं वैदिकं लौकिकं च । “ यो ज्योग्रमयावी स्याद्यो वा कामयेत सर्वमायुरियामिति तस्मा एतामिष्टिं निर्वपेत् ” इत्यादिकमायुरारोग्यप्रदं वैदिकम् । विचिकित्सादिः लौकिकम् । भूतिरैश्वर्यं तथा तत्कारणमुपलक्ष्यते । तत्रापि “ बायव्यः श्वेतमालभे भूतिकामः ” इत्यादिकं वैदिकम् । प्रतिग्रहादिकं लौकिकम् । कुशलभूत्योरभावे मुक्तिरेतुर्कर्मानुष्ठानासंभवात्तयोरप्रमादोऽनुशासनीयः । गृहीतस्वाध्यायस्य विस्मृतिरूपः प्रमादो निवारितः । अत्र त्वध्यापनीयस्वाध्यायब्रह्मयज्ञयोरननुष्ठानरूपः प्रमादो निवार्यते पौराणिकं विनायकव्रतानन्तव्रतादिकं देवकार्यम् । प्रतिसावत्सरादिकं पितृकार्यम् ।

अथ मात्रादिषु मनुष्यत्वबुद्धिपरित्यागेन देवतानुद्ध्या पूजां विधत्ते—

मातृदेवो भव । पितृदेवो भव । आचार्य-

देवो भव । अतिथिदेवो भव, इति ।

मातैव पूजनीयो रुद्रविष्णुविनायकादिरूपो देवो यस्य सोऽयं मातृदेवः । एवमु-
रत्रापि ।

यदुक्तं कुशलान्न प्रमदितव्यम् । भूत्यै न प्रमदितव्यमिति । तत्र कंचिद्वि-
दर्शयति—

यान्यनवद्यानि कर्माणि । तानि सेवि-

तव्यानि । नो इतराणि, इति ।

क्षेमैश्वर्यकारणानि कर्माणि द्विविधानि । अनिन्द्यानि निन्द्यानि च । तत्र पूर्वोदा-
तान्यायुष्कामेष्टिप्रतिग्रहयाजनादीन्यनिन्द्यानि कर्माणि सेवितव्यानि । इतरा-
न्त्वभिचारादीनि शत्रुवधद्वारा क्षेमहेतुत्वेऽपि नरकप्रदत्वेन निन्दितत्वान्न सेव्यानि ।

ननु शिष्टाचारस्यापि श्रुतिस्मृतिवत्प्रमाणत्वादाचार्यस्य तव संबन्धीनि चरित-
सर्वाण्यपि सेवितव्यानीत्याशङ्क्य तत्रापि विशेषं दर्शयति—

यान्यस्माकं सुचरितानि । तानि त्वयोपास्या-

नि (२) । नो इतराणि, इति ।

द्विविधं चरितं दैवमासुरं चेति । तदुभयं भगवानुदाजहार—

“ अभयं सत्त्वसंशुद्धिर्ज्ञानयोगव्यवस्थितिः ।

दानं दमश्च यज्ञश्च स्वाध्यायस्तप आर्जवम् ॥

अहिंसा सत्यमक्रोधस्त्यागः शान्तिरपैशुनम् ।
 दया भूतेष्वलोलुप्त्वं (प्लवं) मार्दवं हीरचापलम् ॥
 तेजः क्षमा धृतिः शौचमद्रोहो नातिमानिता ।
 भवन्ति संपदं दैवीमभिजातस्य भारत ॥
 दम्भो दर्पोऽभिमानश्च क्रोधः पारुष्यमेव च ।
 अज्ञानं चाभिजातस्य पार्थ संपदमासुरीम् ।
 दैवी संपद्विमोक्षाय निबन्धायाऽऽसुरी मता ” ॥ इति ।

तत्रास्माकं संबन्धीनि यान्यभयादीनि सुचरितानि त्वया तान्येव सेवितव्यानि
 न तु दम्भादीनि । अयं न्यायः सर्वत्र शिष्टाचारे योजनीयः । तथा हि—जामदग्न्यः
 पितुराज्ञया स्वजननीं जघानेत्यत्रापि पित्राज्ञापालनरूपं सुचारितमार्तव्यम् । न तु
 मातृवधरूपं दुश्चरितम् । एवमन्यदप्युदाहार्यम् ।

अथ महापुरुषसेवायां कंचिद्विशेषमुपदिशति—

ये के चारमच्छ्रेयांसो ब्राह्मणाः । तेषां

त्वयाऽऽससेन प्रशंसितव्यम्, इति ।

वयोविद्यादिगुणैरस्मत्तो भवदाचार्येभ्यो येऽधिका धर्मनिष्ठाः सन्ति तेषामासनदान-
 पादप्रक्षालनादिशुश्रूषया प्रश्वासः श्रमापनयनं त्वया कर्तव्यम् । अथवा तेषामासने
 त्वया प्रश्वासोऽपि न कर्तव्यः । पण्डितमन्यतया विस्त्रम्भेण वादादि न कर्तव्यमिति
 किमु वक्तव्यम् । तस्मात्तदुपदिष्टार्थग्राहिणैव त्वया भवितव्यम् ।

अथ दाने कंचिद्विशेषमुपदिशति—

श्रद्धया देयम् । अश्रद्धयाऽदेयम् । श्रिया देयम् ।

हिंया देयम् । भिया देयम् । संविदा देयम्, इति ।

यदा धनं विप्राय दीयते तदा श्रद्धायुक्तेनैव भवता देयम् । अश्रद्धया तु किंचिद-
 पदेयम् । श्रद्धया रहितस्य दानस्य लोकद्वयेऽप्यनुपयोगात् । तथा च भगवतोक्तम् ।

“अश्रद्धया हुतं दत्तं तपस्तप्तं कृतं च यत् ।

असदित्युच्यते पार्थ न च तत्प्रेत्य नो इह ” ॥ इति ।

अदेयमितिपदच्छेदपक्षे तादिदं व्याख्यानम् । देयमिति वा पदच्छेदः । यथा
 श्रद्धया युक्तो ददाति तथा श्रद्धाराहित्येऽपि दातव्यम् । सात्त्विकदानफलाभाव एवो-

दाहृतवाक्येन दर्शितः । राजसतामसदानफलं तु विद्यते । अत एव भगवता दाने श्रेष्ठं ध्यमुक्तम्—

‘दातव्यमिति यद्दानं दीयतेऽनुपकारिणे ।
देशे काले च पात्रे च तद्दानं सात्त्विकं स्मृतम् ॥
यत्तु प्रत्युपकारार्थं फलमुद्दिश्य वा पुनः ।
दीयते च पारिक्लिष्टं तद्राजसमुदाहृतम् ॥
अदेशकाले यद्दानमपात्रेभ्यश्च दीयते ।
असत्कृतमवज्ञातं तत्तामसमुदाहृतम्’ ॥ इति ।

श्रीर्विभवः । हीर्लज्जा । भीः शास्त्रभीतिः । संविदेशकालपात्रविशेषज्ञानम् एतैर्वाक्यैः पूर्वोक्तं त्रिविधं दानं प्रपञ्च्यते । धनबाहुल्याच्छ्रीर्मम विद्यते तत्र दादास्यश्च यथा धनमपहरन्ति तथा ब्राह्मणैरप्यपाह्रियतामित्येवमवज्ञानानः श्रिया निमित्तभूतया यद्दानं करोति तत्तामसम् । मत्समाः पुरुषा दानं कुर्वन्ति मम त्वदानेन महलज्जेत्येवं लज्जया निमित्तभूतया पूर्ववदवज्ञातो यद्दाति तद्राजसम् । ऋत्विगादिभ्यः यद्दानं शास्त्रेण विहितं तस्यादाने मम प्रत्यवायः स्यादिति भक्त्या यद्दानं तत्सात्त्विकम् । तत्राध्वर्युप्रमुखाश्चत्वारः प्रधानभूताः संपूर्णदक्षिणामर्हन्ति । प्रतिप्रस्थात्रादयश्चर्धमर्हन्ति । नेष्ट्रादयस्तृतीयांशमर्हन्ति । उन्नेत्रादयश्चतुर्थींशमर्हन्तीत्येवं संविदा विद्वज्ज्ञानेन युक्तः सात्त्विको दद्यात् । यद्वा सर्वमप्येतत्सात्त्विकदानविषयमेव । विद्वत्त्वं न कारयेदित्यादिशास्त्राद्विभवानुसारेण दातव्यम् । स्वल्पदानेन मम प्रभोर्लज्जा भविष्यतीत्येवं लज्जया युक्तः प्रभूतं दद्यात् ।

एवमज्ञातमनुष्ठेयमर्थमुपदिश्यानन्तरं संदिग्धेऽनुष्ठेये निर्णयोपायमुपदिशति—

अथ यदि ते कर्मविचिकित्सा वा वृत्तविचिकित्सा
वा स्यात् (३) । ये तत्र ब्राह्मणाः संमर्शिनः ।
युक्ता आयुक्ताः । अलक्ष्णा धर्मकामाः स्युः ।
यथा ते तत्र वर्तेरन् । तथा तत्र वर्तेथाः, इति ।

कर्म श्रौतमाग्निहोत्रादिकं स्मार्तं संध्यावन्दनादिकं च । “ उदिते जुहोति ” “ अदिते जुहोति ” इति वाक्यद्वयं श्रुतवतः श्रौते कर्मणि संदेहः स्यात् । स्मार्तैः संध्यादेवता पुरुषमूर्तिः स्त्रीमूर्तिर्वेति वचनद्वयेन संदेहः । वृत्तं कुलपरम्परागतो लौकिकः आचारः । तत्रापि मातुलमुताविवाहमांसभक्षणादिविप्रतिपत्तिदर्शिनः संदेहो भवति तदानीं यस्मिन्देहे यस्मिन्काले यस्मिन्कुले स्वयं वर्तते तत्र तेषु देशकालकुलविशेषे वर्तमानाः संमर्शादिविशेषणविशिष्टा ब्राह्मणास्तत्र तस्मिन्संदिग्धे विषये यथा व

स्तथा त्वमपि वर्तस्व । रागद्वेषौत्सुक्यादिदोषराहित्येन सम्यक्शास्त्रार्थनिर्णयकुशलाः
संमार्शिनः । नित्यनैमित्तिकानुष्ठाने स्वयं प्रवृत्ता युक्ताः । तत्राप्या समन्ताद्युक्ता
आयुक्ताः । अवैकल्येन सम्यगनुष्ठास्याम इत्येवमभियुक्ता इत्यर्थः । लक्षणेन क्रोधेनाऽऽ-
ग्रहेण वा रहिता अलूक्षाः । धर्ममेव कामयन्ते न तु लाभपूजादिकामिति धर्मकामाः ।
इत्थं संदिग्धधर्मनिर्णयोपायमुपदिश्यानन्तरं पातकादिशङ्कया निन्दितेषु पुरुषेष्वन्यव-
हार्यत्वे निर्णयोपायमुपदिशति—

अथाभ्याख्यातेषु । ये तत्र ब्राह्मणाः संमार्शिनः ।

युक्ता आयुक्ताः । अलूक्षा धर्मकामाः स्युः । यथा

ते' तेषु वर्तेरन् । तत्रा तेषु वर्तेथाः, इति ।

पूर्ववद्व्याख्येयम् ।

उक्तमनुशासनमुपसंहरति—

एष आदेशः । एष उपदेशः । एषा वेदोपनिषत् । एतदनुशास-

नम् । एवमुपासितव्यम् । एवमु चैतदुपास्यम् (४), इति ।

स्वाध्यायप्रवचनाभ्यां न प्रमेदितव्यं तानि त्वयोपास्यानि

स्यातेषु वर्तेरन् सप्त च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके सप्तमप्रपाठक

एकादशोऽनुवाकः ॥ ११ ॥

सत्यं वदेत्यारभ्य तथा तेषु वर्तेथा इत्यन्तौ योऽयं ग्रन्थसंदर्भः स एष
आदेशः श्रौतो विधिः । यथा राजा स्वभृत्यमादिशति तथा वैदिको विधिरनुष्ठाता-
रमादिशति । आदेशस्य समीपवर्तित्वात्स्मार्तो विधिरुपदेशः । स्मृतीनां वेदमूलतया
तत्समीपवर्तित्वम् । अप्रत्यक्षश्रुतिमूलासु स्मृतिष्वपि सत्यं वदेत्यादिवाक्यार्थ एवमेवोप-
लभ्यते । येयं सत्यं वदेत्याद्याक्तिः सैषा वेदोपनिषद्वेदरहस्यं विध्यर्थवादमन्त्रात्मके
वेदे विधिरूपः सारभागः । यदेतत्सत्यं वदेत्यादिकं तदेतदनुशासनमीश्वरस्याऽऽज्ञा ।
श्रुतिस्मृती ममैवाऽऽज्ञे इत्येवमीश्वरेणोक्तत्वात् । यस्मात्सत्यवदनादिकं श्रौत-
स्मार्तविध्युक्तं वेदरहस्यमीश्वराज्ञारूपं च तस्मादेवमुक्तेन प्रकारेणोपासितव्यमनुष्ठा-
तव्यम् । एवमु चैतदुपास्यमिति पुनर्वचनमादरार्थम् । उ चेत्यव्ययसमुदायोऽवधार-
णार्थः । उक्तप्रकारेणैतदनुष्ठेयमेव नतु कदाचिदपि परित्यक्तं शक्यम् । अत्र केचि-
देवमादरं दृष्ट्वा कर्मभिरेव मोक्षं वर्णयन्ति । अपरे तु पुनर्ज्ञानकर्मसमुच्चयेन । तावेतौ

पक्षावस्माभिः पूर्वोत्तरकाण्डसंबन्धकथनप्रसङ्गेनैव निराकृतौ । कर्मणां साक्षान्मोक्षहेतुत्वाभावेऽपि विविदिषोत्पादनद्वारेण तद्धेतुत्वमभिप्रेत्य विद्याप्रकरणे तदनुशासनमाज्ञातम् विद्याफले मोक्षे कर्मनैरपेक्ष्यं तृतीयाध्यायस्य चतुर्थपादे *चिन्तितम्—

“आत्मबोधः फले कर्मापेक्षो नो वा ह्यपेक्षते ।

अङ्गिनोऽङ्गेष्वपेक्षायाः प्रयाजादिषु दर्शनात् ॥

अविद्यातमसोर्ध्वस्तौ दृष्टं हि ज्ञानदीपयोः ।

नैरपेक्ष्यं ततोऽत्रापि विद्या कर्मानपेक्षिणी ” । इति ।

विमतो ब्रह्मतत्त्वावबोधः स्वफलदाने स्वाङ्गभूतकर्मापेक्षोऽङ्गित्वात्प्रयाजाद्यपेक्षदर्शपूर्णमासादिवत् । यद्यपि प्रथमाधिकरणे विद्यायाः स्वतन्त्रपुरुषार्थत्वप्रतिपादनेन कर्माङ्गत्वं निवारितम् । तथाऽप्यङ्गित्वं न निवारितम् । अतो नासिद्धो हेतुः । अतः कर्मापेक्षो बोध इति प्राप्ते ब्रूमः—विमतं ब्रह्मज्ञानं स्वनिवर्त्यनिवर्तनेऽन्यापेक्षं न भवति प्रकाशकत्वात्प्रदीपवद्दृष्टज्ञानवच्च । यत्त्वङ्गित्वमुक्तम् । तत्र कर्मणः कीदृशमङ्गत्वं भवतोऽभिप्रेतं किं प्रयाजादिवत्फलोपकार्यङ्गत्वमुतावघातादिवत्स्वरूपोपकार्यङ्गत्वम् । नाऽद्यः मुक्तेः कर्मजन्यत्वेनानित्यत्वप्रसङ्गे । द्वितीये साध्यविकलो दृष्टान्तः । प्रयाजादीनां स्वरूपोपकार्यङ्गत्वाभावात् । तस्मादुत्पन्ना विद्या स्वफलप्रदाने कर्माणि नापेक्षते ।

विद्यायाः स्वोत्पत्तौ कर्मापेक्षाऽपि तत्रैव *चिन्तिता—

“ उत्पत्तवनपेक्षेयमुत कर्माण्यपेक्षते ।

फले यथाऽनपेक्षैवमुत्पत्तावनपेक्षता ॥

यज्ञशान्त्यादिसापेक्षं विद्याजन्म श्रुतिद्वयात् ।

हलेऽनपेक्षितोऽप्यश्वो रथे यद्वदपेक्ष्यते ” ॥

ब्रह्मविद्या स्वफले यथा कर्माणि नापेक्षते तथा स्वोत्पत्तावपि । अन्यथा कचिदपेक्षते कचिन्नापेक्षत इत्यर्धजरतीयन्यायः प्रसज्येतेति प्राप्ते ब्रूमः । नार्धजरतीयत्वदोषाः प्राप्तिः । योग्यतावशेनैकस्यैव कार्यविशेषेष्वपेक्षानपेक्षयोरुभयोरुपपत्तेः । यथा लाङ्गलवहनेऽनपेक्षितोऽप्यश्वो रथवहनेऽपेक्ष्यते तद्वत् । नच विद्यायाः स्वोत्पत्तौ कर्माक्षेपायां प्रमाणाभावः । “ तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति यज्ञेन दानेन तसाऽनाशने ” इति प्रवृत्तिरूपाणां वेदानुवचनादीनां विविदिषोत्पादनद्वारा बहिरसाधनत्वावगमात् । “ शान्तो दान्त उपरतस्तिक्षुः समाहितो भूत्वाऽऽत्मन्येवाऽऽत्मानं पश्यति ” इति निवृत्तिरूपाणां शमदमादीनां विद्योत्पत्तौ साधनत्वेन विधीयते

* अत एव चाग्नीन्धनाद्यनपेक्षा । अ० सू. अ० ३ पा० ४ अ० ५ सू० २५

× सर्वापेक्षा च यज्ञादिश्रुतेरश्वत् । अ० सू. अ० ३ पा० ४ अ० ६ सू० २६ ।

क्तयाऽन्तरङ्गसाधनत्वावगमात् । तस्माद्यज्ञादीनि शमदमादीनि च विद्या स्वोत्पत्ता-
वपेक्षते ।

विद्याहेतुभिरेवाऽऽश्रमसिद्धिश्च तत्रैव * चिन्तिता—

“ विद्याऽर्माश्रमार्थं च द्विः प्रयोगोऽथवा सकृत् ।

प्रयोजनविभेदेन प्रयोगोऽपि विभिद्यते ॥

श्राद्धार्थभुक्त्या तृप्तिः स्याद्विद्यार्थेनाऽऽश्रमस्तथा ।

अनित्यनित्यसंयोग उक्तिभ्यां खादिरे मतः ” ॥ इति ।

यानि यज्ञादीनि विद्याहेतुत्वेन विविदिषावाक्ये विहितानि तान्येवाऽऽश्रमधर्मत्वेन
पूर्वकाण्डे विहितानि तेषां प्रयोजनद्वैविध्याद्विरनुष्ठानमिति प्राप्ते ब्रूमः— यथा श्राद्धार्थ-
भोजने तृप्तिर्नान्तरीयकतया सिध्यति तथा विद्यार्थमनुष्ठितैराश्रमधर्मः सिध्यति । नच
वेद्याहेतूनां काम्यत्वादाश्रमधर्माणां नित्यत्वाच्च सकृत्प्रयोगे नित्यानित्यसंयोगविरोध
ति वाच्यम् । वचनद्वयबलेनैकस्यैव कर्मण आकारद्वयोपपत्तेः । यथा “ खादिरो यूपो
वति ” “ खादिर्न वीर्यकामस्य यूपं कुर्वीत ” इत्यत्र वचनद्वयेनैकस्य नित्यत्वकाम्यत्वे
तद्वत् । तस्मादुभयविधानां यज्ञादीनां सकृदेव प्रयोगः ।

अनाश्रमिकर्मणामपि विद्याहेतुत्वं तत्रैव = चिन्तितम्—

“ नास्त्यनाश्रमिणो ज्ञानमस्ति वा नैव विद्यते ।

धीशुद्ध्यर्थश्रमिणस्तत्त्वस्य ज्ञानहेतोरभावतः ॥

अस्त्येव सर्वसंबन्धिजपादेश्चिन्तितशुद्धितः ।

श्रुता हि विद्या रैकादेराश्रमे त्वतिशुद्धता ” ॥ इति ।

पूर्वमाश्रमं समाप्त्य केनापि कारणेनोत्तरमाश्रममप्रतिज्ञोऽनाश्रमी स्नातको विधु-
दिस्तस्य तत्त्वज्ञानं न संभाव्यते । बुद्धिशुद्धिहेतोरश्रमस्याभावादिति प्राप्ते ब्रूमः—
भवत्येवानाश्रमिणामपि ज्ञानम् । आश्रमनिरपेक्षस्य जपादेर्बुद्धिशुद्धिहेतुत्वात् । “ जप्ये-
व तु संसिध्येद्ब्राह्मणो नात्र संशयः ” इति स्मृतेः । श्रुतश्च संवर्गविद्यायामधिकारोऽ-
श्रमिणोऽपि विवाहार्थिनो रैकस्य । एवमाश्रमरहिता गार्ग्यादय उदाहार्याः । न चैवं
त्याश्रमवैयर्थ्यम् । शुद्धयतिशयहेतुत्वात् । तस्मादनाश्रमिणोऽपि संभवति विज्ञानम् ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते श्रीबुक्कणसाम्राज्यधुरंधरमाधवविद्यारण्यपरम-

श्वरसंबन्धिवेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकभाष्ये सप्तम-

प्रपाठके सांहित्यामुपनिषद्येकादशोऽनुवाकः ॥ ११ ॥

* विहितत्वं च ऽऽश्रमकर्मणि ब्र० सू० अ० ३ पा ४ अ० ८ सू० ३२ । = अन्तरा-
पि तु तद्वद्वे० । ब्र० सू० अ० ३ पा ४ अ० ९ सू० ३६ ।

अथ संपे द्वादशोऽनुवाकः ।

एकादशे शिष्यं प्रत्याचार्यस्यानुशासनमुक्तम् । तावता ब्रह्मतत्त्वविद्याया बहिर-
ङ्गसाधनान्युपासनानि कर्माणि च सन्तीत्यवगतानि । अथ तद्वन्धपाठतदर्थज्ञानतदनुष्ठ-
नानामवसाने जपितव्यं शान्तिमन्त्रं द्वादशे दर्शयति—

शं नो मित्रः शं वरुणः । शं नो भवत्वयमा । शं न इन्द्रो बृह-
स्पतिः । शं नो विष्णुरुक्कमः । नमो ब्रह्मणे । नमस्ते बायो ।
त्वमेव प्रत्यक्षं ब्रह्माभि । त्वामेव प्रत्यक्षं ब्रह्मावादिषम् । कृत-
मवादिषम् । सत्यमवादिषम् । तन्मामावीत् । तद्वक्तारमावीत् ।
आवीन्माम् । आवीद्वक्तारम् । ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः (१), इति ।

सत्यमवादिषं पञ्च च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके सप्तमप्रपाठके
द्वादशोऽनुवाकः ॥ १२ ॥

अक्षरार्थस्तूपक्रमे समाम्नातमन्त्रवदवगन्तव्यः । उपक्रमकाले ब्रह्मणः पूर्वमनुक्तत्वाद्
वदिष्यामीति पठितम् । तथा विघ्नपरिहारस्य प्रार्थनीयत्वादवतिवति पठितम् । अवसाने
ब्रह्मणः पूर्वमुक्तत्वाद्विघ्नराशेश्च परिहृतत्वादवादिषमावीदिति पठितम् । निष्पन्नस्य वि-
परिहारस्य पुनः परामर्शः कृतघ्नत्वनिवारणार्थः । अन्यथा मित्रावस्त्रादिदेवकृतमुपक-
मजनानस्य मुमुक्षोः कृतघ्नत्वं प्रसज्येत तच्चायुक्तम् । “ब्रह्मणे निष्कृतिर्दृष्टा कृ-
नास्ति निष्कृतिः” इति स्मरणात् । निष्पन्नेऽपि साधनानुष्ठाने कृतघ्नत्वदोषेण
प्रतिष्येत । तन्मा भूदित्याध्यात्मिकादिविघ्नानां शान्तिर्निष्पन्नेत्येवं देवकृत उप-
परासृज्यते ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते श्रीबुक्कणसाम्राज्यधुरंधरमाधवविद्यारण्यपरमे-
श्वरसंबन्धिवेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकभाष्ये सप्तम-
प्रपाठके साहित्यामुपनिषदि द्वादशोऽनुवाकः ॥ १२ ॥

शं नः शीक्षा सह नौ यश्छन्दसां भूः स यः पृथिव्योमित्यूतं चाहं वे
नूच्य शं नो द्वादश ॥ १२ ॥

। नो मह इत्यादित्यो नो इतराणि त्रयोविंशतिः ॥ २३ ॥

॥ शं नो मित्रः शं वरुणः ॥ शं नो भवत्व-
र्यमा । शं न इन्द्रो बृहस्पतिः । शं नो विष्णु-
रुरुक्रमः । नमो ब्रह्मणे । नमस्ते वायो ।
त्वमेव प्रत्यक्षं ब्रह्मासि । त्वमेव प्रत्यक्षं ब्रह्म
वदिष्यामि । क्रतुं वदिष्यामि । सत्यं वदि-
ष्यामि । तन्मामवतु । तद्वक्तारमवतु ।
अवतु माम् । अवतु वक्तारम् ।

ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः ॥

हरिः ॐ ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके सप्तमः प्रपाठकः
समाप्तः ॥ ७ ॥

वेदार्थस्य प्रकाशेन तमो हार्दं निवारयन् ।

दुमर्थाश्चतुरो देयाद्विद्यातर्थिमहेश्वरः ॥

इति श्रीमद्गीरबुक्कणसाम्राज्यधुरंधरश्रीमत्सायणचार्यविरचिते माधर्वाये
वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकभाष्ये
सप्तमः प्रपाठकः समाप्तः ॥ ७ ॥

समाप्ता च सांहित्युपनिषत् ।

कृष्णयजुर्वेदीयं तैत्तिरीयारण्यकम् ॥

(अथ ब्र. प्रपातकस्याऽऽरम्भः)

यस्य निश्चसितं वेदा यो वेदेभ्योऽखिलं जन्तु ।

निर्ममे तहमं वन्दे विद्यातीर्थमहेश्वरम् ॥ १ ॥

साधनं ब्रह्मविद्यायाः सांहित्यामीरितं स्फुटम् ।

वारुण्युपनिषद्येतद्ब्रह्मतत्त्वं विविच्यते ॥ २ ॥

तत्राऽऽदौ शिष्याचार्ययोः परस्परानुकूल्यसिद्धये तत्प्रातिकूल्यशान्तिकरं जप्यं मन्त्रं पठति—

हरिः ॐ ।

सह नाववतु । सह नौ भुनक्तु । सह वीर्यं

करवावहे । तेजस्वि नावधीतमस्तु मा विद्विषा-

वहे । ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः,* इति ।

अत्र नाविति शब्देन शिष्याचार्यावुच्येते । अस्मिञ्जन्यतीतजन्मसु वाऽनुष्ठितैः कर्मकाण्डोक्तैर्नित्यनैमित्तिककर्मभिरुपन्नविविदिषः सांहित्यामुपनिषदि प्रोक्तरूपासनैः न्तर्मुख एकाग्रचित्तः काम्यकर्मादिभिः संपादितानां लोकानामसारत्वं परीक्ष्य ततो निर्विण्णः कर्मणा मोक्षो नास्तीति निश्चित्य मुक्तिहेतुब्रह्मतत्त्वज्ञानार्थं गुरुपसर्ति यः करोति तादृशोऽत्र शिष्यो विवक्षितः । गुरुश्च श्रोत्रियो वेदशास्त्रार्थपारं(र?)गतत्वेन बोधयितुं कुशलो ब्रह्मनिष्ठत्वेन कदाचिदपि बहिर्मुखत्वरहितो विवक्षितः । तथा चाऽऽथर्वणिका आमनन्ति—“ परीक्ष्य लोकान्कर्मचितान्ब्राह्मणो निर्वेदमायान्नास्त्य+कृतः = कृतैः तद्विज्ञानार्थं स गुरुमेवाभिगच्छेत्समित्पाणिः श्रोत्रियं ब्रह्मनिष्ठम् ” इति । कथाश्चाऽऽमनन्ति—“ आश्चर्यो वक्तां कुशलोऽस्य लब्धा आश्चर्यो ज्ञाता कुशलानुशिष्टः ” इति । तत्र गुरोः कृतार्थत्वेन प्रार्थनीयाभावेऽप्यनेन मन्त्रेण शिष्यस्तयोरुभयोः क्षेमं प्रार्थयते । यद्ब्रह्माऽऽचार्यप्रसादानन्तरं मया वेदिष्यते तद्ब्रह्म नौ गुरुशिष्यावा-
वामुभौ सहावतु रक्षतु । तथा भुनक्तु पालयतु । यथा गुरुर्निरालस्य उपदिशति यथा चाहमुपदिष्टमर्थमप्रतिपत्तिविप्रतिपत्तिरहितो गृह्णामि तथा रक्षणमुपदेशकाले प्रार्थयते ।

* भाष्यानुरोधेनात्र प्रथमानुवाकसमाप्तिरपेक्षिता । + अकृतो मोक्ष इत्यर्थः । = कृतेन कर्मगत्यर्थः ।

एककालीनत्वमुपयोरपि रक्षणे सहभावः । उपदिष्टार्थग्रहणेन ममाविद्या यथा निवर्तते
 त्रिवृत्तिं पश्यन्नाचार्यो यथा पारितुष्यति तथा पालनमुत्तरकालीनं प्रथमं प्रार्थ्यते ।
 उक्तप्रयोजनासिद्धयर्थमावामुभौ परस्परं सह विद्यायां वीर्यं स्वप्रयोजनसामर्थ्यं करवा-
 है तस्मिंश्च सामर्थ्यकरणे य एष उपायः स प्रार्थ्यते । नौ गुरुशिष्ययोरावयोः संब-
 द्धे यदधीतं ग्रन्थजातं तत्तेजस्वि स्वार्थप्रकाशकमस्तु । आवां च परस्परं द्वेषं मा
 त्रवावहे । गुरुणा न सम्यगभ्याख्यातामिति शिष्यस्यापारितोषो द्वेषस्तथा शुश्रूषा न
 मीचीनेति गुरोरपारितोषस्तदुभयं मा भूदित्यर्थः । प्रणवशान्तिशब्दाः पूर्ववदभ्याख्यायाः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते श्रीबृह्मणसाम्राज्यधुरंधरमाधवविद्यारण्यपरमे-

श्वरसंबन्धिवेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकभाष्येऽष्टम-

प्रपाठके वारण्यामुपनिषदि प्रथमोऽनुवाकः ॥ १ ॥

अथाग्ने द्वितीयेऽनुवाकः ।

प्रथमे द्वेषादिरूपसंभावितविघ्नपरिहाराय जप्यमन्त्रमात्राय द्वितीयस्यानुवाकस्याऽऽदौ
 कृतोपनिषत्सारं संग्रहेण सूत्रयति—

ॐ ब्रह्मविदामोति परम्, इति ।

ब्रह्मवेदनेन मुक्तिः कृत्स्नोपनिषत्तात्पर्यार्थः । “ बृह बृहि वृद्धौ ” इत्यस्माद्धातो-
 नेप्पन्नो ब्रह्मशब्दो वृद्धं कस्त्वभिधत्ते । वृद्धिश्चात्र निरतिशया विवक्षिता । संकोच-
 क्तयोः प्रकरणोपपदयोरभावात् । यदा त्वापेक्षिकवृद्धियुक्तं वस्तु प्रकृतं भवेत्, उपपदं
 वा किञ्चिद्वाचकं प्रयुज्येत तदा संकोचो भवेत् । न त्वेतदुभयमप्यत्रास्ति । निरतिशय-
 वृद्धिर्नाम नित्यशुद्धत्वादिरूपा । एतदेवाभिप्रेत्य श्रीमच्छारीरमीमांसाभाष्ये भगवत्पा-
 र्श्वमिहितम्— “ अस्ति तावद्ब्रह्म नित्यशुद्धबुद्धमुक्तस्वभावं सर्वज्ञं सर्वशक्ति । ब्रह्म-
 शब्दस्य हि व्युत्पाद्यमानस्य नित्यशुद्धत्वादयोऽर्थाः प्रतीयन्ते । बृंहतेर्धातोर्र्थानुगमा-
 त् ” इति । ईदृशविषयविषया च सत्यं ज्ञानमित्यादिना लक्षणवाक्येन स्पष्टी करिष्यते ।
 तथाविधं ब्रह्म वेत्ति मनसा साक्षात्करोतीति ब्रह्मवित् । “ मनसैवानु द्रष्टव्यं नेह
 नानाऽस्ति किञ्चन ” इति वाजसनेयिनः समावहन्ति । चक्षुरादीन्द्रिययुक्तेन तु मनसा
 नामरूपादिविशिष्टमेव ब्रह्म गृह्यते । नतु शुद्धम् । अतो मनसैव केवलेन द्रष्टव्य-
 मित्युच्यते । ननु चक्षुरादिनैरपेक्ष्येऽपि वेदवाक्यापेक्षा विद्यते ब्रह्मणः शास्त्रप्रमेय-
 त्वात् । वादम् । अत एवानु द्रष्टव्यमित्युच्यते । * ब्रह्मप्रतिपादकं शास्त्रमनु पश्चा-

* ब्रह्मप्रतिपादकं शास्त्रमनन्तरं मनसैव द्रष्टव्यं ब्रह्मेत्यर्थः ।

१ ग. जगं म० । २ क. ख. ड. षत्तत्पर्यं सं० । ३ क. ख. घ. ड. ‘द्रष्टुं’ ।

दृष्टव्यम् । अत्र मनसैवेत्येवकारेण चक्षुरादिबाह्येन्द्रियाणि व्यावृत्त्यानुशब्देन शास्त्री करोति । नत्र शास्त्रगम्यत्वे धर्माधर्मयोरिव परोक्षबोधः शङ्कनीयः । दृष्टस्यात्र विषमत्वात् । अपरोक्षस्वभावं हि ब्रह्म, “यत्साक्षादपरोक्षाद्ब्रह्म” इति श्रुते धर्माधर्मौ परोक्षस्वभावाविति वैषम्यम् । स्वतोऽपरोक्षेऽपि ब्रह्मण्यस्ति परोक्षत्वभ्रमः चेत्सत्यम् । अत एव श्रुतिर्जगत्कारणत्वेनोपलक्षितं ब्रह्म सत्यज्ञानाद्यवान्तरवाक्येन बोधयित्वा पुनः परोक्षत्वभ्रमनिवृत्त्यर्थं तस्य ब्रह्मणो महावाक्येन प्रत्यगात्मना तात्पर्यं बोधयति । तथा च वाजसनेयिनः । पठन्ति—“य एवं वेदाहं ब्रह्मास्मीति सर्वं भवति” इति । अत्रापि प्रत्यगात्मतादात्म्यमेवाभिधेयं यो वेद निहितं गुह्यमिति वाक्येन च प्रत्यगात्मानि परोक्षत्वभ्रमः शङ्कितुमपि न शक्यः । आचारपालं सर्वैरपि प्राणिभिः प्रत्यगात्मनोऽहमित्यनेन मानसप्रत्यक्षेण विस्पष्टं व्यवमाणत्वात् । यस्य *प्रत्यगात्मनः संबन्धिभिश्चक्षुरादीन्द्रियैर्गृह्यमाणा घटा +जडा अपि लिङ्गादिव्यवधानमन्तरेण प्रतीयमानत्वादपरोक्षा इत्युच्यन्ते, तस्य ऽगात्मनो व्यवधानशङ्कारहितस्य चिद्रूपस्य स्वप्रकाशस्य सर्वावभासकस्य भ्रान्त्याऽपि कथं परोक्षत्वमाशङ्क्येत । स्वप्रकाशत्वं सर्वावभासकत्वं चाऽऽन्नाये “तमेव भान्तमनुभाति सर्वं तस्य भासा सर्वमिदं विभाति” इति । एवं सति च सर्वावभासकस्य चिद्रूपस्य व्यवहारदशायां चाहंप्रत्ययेन भासमानस्य प्रत्यगावास्तवं भ्रान्तं वा परोक्षत्वं न शङ्कितुं शक्यते । देहादिभ्यः पञ्चभ्यः कोरे विबिक्ताः साक्षी परोक्ष इति चेन्न । तस्यात्यन्तापरोक्षत्वात् । यदा तिरोधायकत्वादनोपेतैर्देहादिभिः संयुक्तस्याप्यपरोक्षत्वमभ्युपगम्यते तदा तत्संयोगरहितोऽइति किमु वक्तव्यम् । अतोऽपरोक्षप्रत्यगात्मतादात्म्याच्छास्त्रगम्यमपि ब्रह्मापरोक्षमसाऽवगम्यते । ननु मनसाऽवगतस्य ब्रह्मत्वमेव नास्ति । तथा च तल्लव आमुनन्ति—

“यन्मनसा न मनुते येनाऽऽहुर्मनो मतम् ।

तदेव ब्रह्म त्वं विद्धि नेदं यदिदमुपासते” ॥ इति ।

अयमर्थः । यत्साक्षिचैतन्यं सर्वो जनो मनसा विषयीकृत्यावगन्तुं न शक्नोति तु साक्षिचैतन्येन तन्मनः प्रकाशितमित्यनेन च वेदरहस्याभिज्ञाः कथं तदेव साक्षिचैतन्यं ब्रह्मेति हे शिष्य त्वं विजानीहि । उपासकास्तु स्वातिरिक्तदृष्टिर्ब्रह्मविद्युमिति चेन्न । दृश्यत्वाकारेण भासमानं शास्त्रसिद्धं जगत्कारणं यद्ब्रह्म

* हेमन्तः । येन परोक्षत्वाभावं साधयति । + व्यवधानशङ्केपेता अपाति शेषः । प्रकृतेर्येत्यर्थः ।

तदिदमुपास्यं वस्तु मुख्यं ब्रह्म न भवति । न खलु स्वातिरिक्तस्य दृश्यस्योपाधिविशिष्टस्य मुख्यब्रह्मत्वमस्तीति । अतो निषेधान्मनसा विषयीकृत्य साक्षात्क्रियमाणं न ब्रह्मेति चेन्नायं दोषः । न ह्यस्यां श्रुतौ ब्रह्मणो *मनोविषयत्वमभ्युपगम्यते । अन्यथा तदेव ब्रह्म त्वं विद्धीति कथमुच्येत । साक्षिणः स्वप्रकाशस्य घटादिवन्मनोजन्यस्फुरणभास्यत्वमयुक्तमिति चेदेवं* तर्हि+फलव्याप्यत्वं मा भूद्वृत्तिव्याप्यत्वं तु भविष्यति साक्षिचैतन्यं ब्रह्मेत्युल्लिखन्त्या महावाक्यजन्यया मनोवृत्त्या ब्रह्मणि व्याप्यमाने सति तद्वृत्तिरूपया तत्त्वविद्यया प्रत्यग्ब्रह्मणोर्भेदहेतुरविद्या निवर्तते । न चास्या वृत्तेः परोक्षज्ञानत्वं संभवति । विषयसंबन्धस्यैव वृत्त्याकारजनकत्वात् । यथा चक्षुर्जन्या मनोवृत्तिर्घटसंबन्धाद्घटाकारा सती जनैरपरोक्षज्ञानमित्युच्यते, तथा साक्षिसंबन्धात्साक्षाकाराया अस्या अप्यपरोक्षज्ञानत्वं कुतो न स्यात् । न च विषयसंबन्धादेव वृत्तेस्तदाकारत्वे वाक्यं व्यर्थमिति शङ्कनीयम् । जगत्कारणत्वेनोपलक्षितं ब्रह्म प्रत्यगात्मरूपादव्यतिरिक्तमित्येतादृशस्य भेदभ्रमस्य वाक्येनापोद्य(ह्य)त्वात् । तथा सति प्रत्यग्ब्रह्मैवयरूपा वृत्तिर्भेदापवादेन विषयसंबन्धादेव जायत इति *वाक्यजन्यमपि ज्ञानमपरोक्षमेव । यस्य तु बहिर्मुखस्य मनोवृत्तिरभ्यन्तरवर्तिना साक्षिणा न संबध्यते तस्य शब्दसामर्थ्यादेव प्रत्यग्ब्रह्मैकरूपा वृत्तिर्जायते । तदिदं ज्ञानं धर्माधर्मस्वर्गनरकादाविव परोक्षम् । न ह्यत्र साक्षात्काराभावे वाक्यापराधो निमित्तम् । किं तु पराङ्मुखत्वलक्षणः पुरुषापराधः । यथा प्राङ्मुखस्य पश्चिमावस्थितरूपदर्शनाभावे चक्षुर्दोषो न निमित्तत्वेन कल्प्यते तद्वत् । स च बहिर्मुखः पुरुषो यदा निदिध्यासनशब्दवाच्येन ब्रह्मध्यानेनान्तर्मुखां सूक्ष्मवस्तुनिरूपणकुशलमेकाग्रं बुद्धिवृत्तिं संपादयति, तदाऽसौ बुद्धिवृत्तिः प्रत्यगात्मना संबध्यतदाकारा सती वाक्यानुग्रहेण भेदभ्रमं निराकुर्वती, ब्रह्मसाक्षात्कार इत्युच्यते । वाक्यश्रवणात्पूर्वमेव सगुणब्रह्मोपासनेन वा पश्चान्निदिध्यासनेन वाऽन्तर्मुखस्यान्वयव्यतिरेकाभ्यां साक्षिचैतन्यं देहादिभ्यो विविच्यानुभवतोऽवान्तर+वाक्येन(ण) ब्रह्मत्वं निश्चितवतो मुख्याधिकारिणो×महावाक्येन ब्रह्मात्मसाक्षात्कार एवोत्पद्यते । न तु परोक्षज्ञानम् । तदेतदभिप्रेत्य वाक्यवृत्तावुक्तम्—

“ प्रत्यग्बोधो य आभाति सोऽद्वयानन्दलक्षणः ।

अद्वयानन्दरूपश्च प्रत्यग्बोधैकलक्षणः ॥

* अविषयत्वमिति च्छेदः । + एवं च २. मनसा न मनुत इति श्रुतिविरोधस्तदवस्थ इति । भावः । * फलव्याप्यत्वनिषेधप्रतिपादिकैव श्रुतिरिति न तद्विरोध इत्यर्थः । + ज्ञानानुकूलव्यापारजन्यज्ञानरूपफलव्याप्यत्वम् । * भेदभ्रमनिवृत्तिद्वारेत्यर्थः । + सत्यं ज्ञानमित्यादिना । × भेदभ्रमनिवृत्तिद्वारेत्यर्थः ।

इत्थमन्योन्यतादात्म्यप्रतिपत्तिर्यदा भवेत् ।

अब्रह्मत्वं त्वमर्थस्य व्यावर्तेत तदैव हि ॥

तदर्थस्य च पारोक्ष्यं यद्येवं किं ततः शृणु ।

* पूर्णानन्दैकरूपेण प्रत्यग्बोधोऽवातिष्ठते ” ॥ इति ।

ननु प्रत्यग्ब्रह्मणोरन्योन्यतादात्म्याङ्गीकारे सति नाखण्डैकरसत्त्वं सिध्यति । नीलमुत्पलमित्यत्र सत्यपि तादात्म्ये गुणद्रव्यभेदस्यापि सद्भावात् । एवमत्राप्यात्मैकत्वब्रह्मत्वं कृतो भेदोऽपि प्रसज्येतेति चेन्न । गुणद्रव्ययोः परस्परव्यभिचारेण वैषम्यात् । नैल्यगुणं मेघादावपि वर्तमान + उत्पलं व्यभिचरति । × उत्पलद्रव्यमपि शुक्लरक्तोत्पलयोर्वर्तमानत्वान्नैल्यगुणं व्यभिचरति । अतस्तत्रार्थभेदान्नाखण्डार्थत्वम् । इह त्वात्मब्रह्मणोः परस्परव्यभिचाराभावादेकार्थत्वे सत्यखण्डत्वसिद्धिः । एतच्च त्रिश्वरूपाचार्यैर्दर्शितम्—

“ नाऽऽत्मा ब्रह्मणोऽन्यत्र ब्रह्मता नाऽऽत्मनोऽन्यतः ।

तादात्म्यमनयोस्तस्मान्निलोत्पलविलक्षणम् ” ॥ इति ।

एवं तर्हि पर्यायत्वादात्मा ब्रह्मेतिपदद्वयवैयर्थ्यमिति चेन्न । प्रतिपाद्यभेदाभावेऽमोहकल्पितयोरब्रह्मत्वपारोक्ष्योर्व्यावर्त्ययोर्भिन्नत्वात् । तदप्याचार्यैर्दर्शितम्—

“ आत्माऽपि सदिदं ब्रह्म मोहात्पारोक्ष्यदूषितम् ।

ब्रह्मापि संस्तथैवाऽऽत्मा +सद्वितीयतयैकते ” इति ॥

एकमेव वस्तु शास्त्रगम्यत्वाकारेण ब्रह्मेत्युच्यते । मानसप्रत्यक्षत्वाकारेणाऽऽत्मेति तत्र शास्त्रगम्यानां (णां) जगत्कारणत्वसर्वज्ञत्वादीनां परोक्षत्वेन ब्रह्मणोऽपि परोक्षत्वभ्रमः । अहंप्रत्ययरूपेण मानसप्रत्यक्षेण प्रतीयमानानां देहादीनामब्रह्मत्वात्साक्षाच्चिदात्मन्यप्यब्रह्मत्वभ्रमः । * तयोर्ब्रह्मात्मनोभेदेन पदद्वयोपयोगात्प्रतिपाद्यस्याखण्डैकरसत्वे सत्यपरोक्षप्रत्यगात्मरूपे ब्रह्मणि महावाक्येनापरोक्षज्ञानोदयात्तथाविधज्ञानोपेपुमानत्र ब्रह्मविच्छब्देन विवक्षितः । तादृशस्य परप्राप्तिर्योग्यत्वात्परमाप्नोतीति तत्प्राप्तिः श्रूयते । परशब्दश्चान्यत्वं = तदत्र न संभवत्यद्वितीयत्वाद्वस्तुनः “ नेह नानाऽस्ति किंचन ” इति श्रुत्या निषिद्धत्वात् । उत्कृष्टार्थत्वे तु ब्रह्मपरशब्देनाभिधातव्यमितरस्य सर्वस्य मायामयत्वेन निरुद्धत्वात् । तथा सति ब्रह्मात्पुमान्ब्रह्मैव प्राप्नोतीत्युक्तं भवति । आथर्वणिकास्तु विस्पष्टमिदमामनन्ति—

* प्रकृत्यादित्वात्तृतीया । + उत्पलत्वमित्यर्थः । × उत्पलजातिरपीत्यर्थः । + मोहादेव व्यन्तेति । * मोहकल्पितोपाधिविशिष्टयोरित्यर्थः । = ब्रूत इति शेषः ।

१ क. ख. ग. ङ. °त्मब्र° । २ ग. °व्येयते । ३ ख. °व्दस्यान्य° । ४ क. ख. °स्ततः । “ ने° । ५ ग. °द्यर्थे तु ।

“ स यो ह वै तत्परमं ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति ” इति । ननु ग्रामं प्राप्नोतीत्यत्र गतिपूर्वको ग्रामसंयोगः प्राप्तिवेन प्रसिद्धः । अतो यथा सगुणब्रह्मोपासको मूर्धन्यनाड्योक्तम्यार्चिरादिमार्गेण गत्वा ब्रह्मलोकं प्राप्नोति, तथाऽत्रापि ब्रह्मप्राप्तिर्वक्तव्येति चेन्न । उत्क्रान्तिगत्योर्निषेधात् । “ न तस्य प्राणा उत्क्रामन्ति ” इति श्रुत्योत्क्रान्तिर्निषिध्यते । गतिनिषेधश्च स्मर्यते—

“ सर्वभूतात्मभूतस्य सम्यग्भूतानि पश्यतः ।

देवा मार्गे विमुह्यन्ति ह्यपदस्य पदैषिणः ” ॥ इति ।

अयमर्थः । सर्वेषां प्राणिनामात्मभूतो यो ब्रह्मवित्सोऽयं सर्वान्प्राणिनः स्वात्मत्वेन सम्यक्पश्यति तस्य मार्गे देवा अपि मुह्यन्ति । उत्तरदक्षिणाधोमार्गेष्वातिवाहिकत्वेनावस्थिता ये देवाः सन्ति ते सर्वेऽपि मार्गत्रयगन्तृणामुपासकानामिष्टापूर्तानुष्ठायिनामिष्टापूर्ताननुष्ठायिनां पापिनां पदं गतिं यथा पश्यन्ति तथा ब्रह्मविदोऽपदस्य गतिरहितस्य पदैषिणो गतिमन्विच्छन्तस्तामदृष्टा भ्रान्ता भवन्तीति । तस्मादस्य ब्रह्म प्राप्ति(स)त्वेनोपचर्यते इति । तं च विलयं श्रुतिर्दर्शयति—“ न तस्य प्राणा उत्क्रामन्त्यत्रैव समवलीयन्ते ब्रह्मैव सन्ब्रह्माप्येति ” इति । बोधात्पुराऽपि ब्रह्मैव सन्नज्ञानाज्जीवत्वभ्रमं प्राप्य पुनर्बोधादूर्ध्वमनुभवेनापि ब्रह्म यथा भवति तथा स्वयमप्येति विलीयते स्वकीयो जीवत्वोपाधिर्विनिश्चयतीत्यर्थः । यथा स्वकण्ठेऽवस्थितमाभरणमज्ञात्वाऽन्यत्रान्विष्यन्केनचिद्धोषितो हस्तेन संस्पृश्येदानीमेतत्प्राप्तमित्युपचरति, तद्वदौपचारिकी ब्रह्मप्राप्तिर्दृष्टव्या । तदेवं ब्रह्मस्वरूपविषया मीमांसोपरिष्ठाद्भविष्यति । वेदनविषया परप्राप्तिविषया चोदाह्रियते । यद्यपि पूर्वत्र सर्वत्र तत्तदनुवाकस्यावसान एव तत्तद्विषया मीमांसोदाहृता, तथाऽप्यत्र ब्रह्मविदित्यारभ्येत्युपनिषदित्यन्तस्यानुवाकस्यातिप्रौढतया तन्मध्ये मीमांसितव्यानामर्थानां बहुत्वाद्बुद्धिसौकर्याय तत्तद्वाक्यसमीप एव तत्तन्मीमांसोदाह्रियते । या तु देशविशेषे ब्रह्मविदित्यारभ्य नवानुवाका इति प्रसिद्धिः सा त्वध्यापकैः पाठसौकर्याय परिकल्पिता, न त्वर्थानुसारिणी । ते हि तदप्येव श्लोको भवतीत्यस्याः प्रतिज्ञायाः श्लोकपाठस्य च मध्ये तं तमनुवाकं समापयन्ति । न चैतद्युक्तम् । कस्यचिदप्यर्थस्य पर्यवसानाभावान् । तस्मादितरदेशगताध्यापकप्रसिद्ध्या च कृत्स्नोऽप्ययमेक एवानुवाकः । एतदेवापिभ्रेत्य काण्डानुक्रमणिकाभाष्यकारो वारुण्या उपनिषदः “ सह नाववतु ” “ ब्रह्मविदामोति ” “ भृगुर्वै वारुणिः ” इत्यनुवाकत्रयात्मकत्वं व्याजहार । भारद्वाजसूत्रे मुमुर्षोः कर्णे जप्यत्वेनैवमुदाहृतम्—“ ब्रह्मविदामोति परम्, भृगुर्वै वारुणिरित्येतावनुवाकौ ब्रह्मविदो वक्षिणे कर्णे जपति ” इति । ब्रह्मविदित्यारभ्य भृगुरित्यन्तः (तः) प्राक्तनो ग्रन्थ

एक एवानुवाकः । येषां नवानुवाककल्पना तेषामप्येकवल्लीत्वप्रसिद्धिरस्ति । ब्रह्मव-
ल्लीत्येवं तैर्व्याहृतत्वात् । भगवद्विर्भाष्यकारैरप्यानन्दवल्लीत्येवं व्याहृतम् । अतो
बहुस्कन्धयुक्तवल्लीबहुविधावान्तरपाठभेदयुक्तोऽप्येक एवायमनुवाकः । तथा सति
बुद्धिविक्षेपानुत्पादनाय तत्तद्व्याख्यसमीप एव मीमांसोदाहरणं युक्तम् । अत्र यद्वेदनं ब्रह्म-
विच्छब्देन व्यवहृतं तस्य स्वातन्त्र्येण पुरुषार्थहेतुत्वं तृतीयाध्यायस्य चतुर्थपादे*
चिन्तितम्—

“कृत्वङ्गमात्मविज्ञानं स्वतन्त्रं वाऽऽत्मनो यतः ।

देहातिरेकमज्ञात्वा न कुर्यात्क्रतुगं ततः ॥

नाद्वैतधीः कर्महेतुर्हन्ति प्रत्युत कर्म सा ।

आचारो लोकसंग्राही स्वतन्त्रा ब्रह्मयीस्ततः ॥

आत्मनो देहातिरेकज्ञानमन्तरेण परलोकगामित्वानिश्चायज्ज्योतिष्टोमादिप्रवृत्तिरेव
न स्यादिति क्रतुषु प्रवर्तकत्वेनौपनिषदमात्मज्ञानं कर्माङ्गमिति प्राप्ते ब्रूमः— देहव्यति-
रिक्तात्मज्ञानं द्विविधम् । परलोकगामिकर्त्रात्मविज्ञानमेकं द्वितीयं ब्रह्मात्मतत्त्वविज्ञानं
चेति । तत्र कर्त्रात्मज्ञानस्य प्रवर्तकत्वेऽपि नाद्वैतब्रह्मात्मतत्त्वज्ञानं प्रवर्तकम् । प्रत्युत
क्रियाकारकफलनिषेधेन निवर्तकमेव । ननु तत्त्वविदामपि जनकादीनां कर्मप्रवृत्ति-
लक्षण आचारो दृश्यते । बाढम् । लोकसंग्रहार्थोऽयमाचारः । यदि तत्त्वविदामपि
मुक्तये कर्माण्यनुष्ठेयानि स्युः कथं तर्हि प्रजादिवैयर्थ्यश्रुतिरुपपद्यते । “किं प्रजया
करिष्यामो येषां नोऽयमात्माऽयं लोकः” इति । आत्मतत्त्वरूपस्य लोकस्यापरोक्षे
सत्यानात्मलोकसाधनभूतायाः प्रजाया वैयर्थ्यं श्रूयते । एवं किमर्था वयमः येऽप्यामहे
किमर्था वयं यक्ष्यामह इत्याद्युद्धाहरणीयम् । तस्मादात्मतत्त्वज्ञानं स्वतन्त्रपुरुषार्थसाधनं
न तु कर्माङ्गम्” ।

तस्य च ज्ञानस्योत्पत्तिकालस्तत्रैव + चिन्तितः—

“इहैव नियतं ज्ञानं पाक्षिकं वा नियम्यते ।

तथाऽभिसंधेर्यज्ञादिः क्षीणो विविदिषाजनौ ॥

असति प्रतिबन्धेऽत्र ज्ञानं जन्मान्तरेऽन्यथा ।

श्रवणायेत्यादिशास्त्राद्वामदेवोद्भवादपि” ॥ इति ।

श्रवणमनननिदिध्यासनेष्वनुष्ठायमानेष्वस्मिन्नेव जन्मनि ज्ञानं जायत इति निय-

* पुरुषार्थोऽन. शब्दादिति बा. दरायण । ब. सू. अ. ३ पा. ४ अ. १ सू. १ । + ऐहिकं
मदगमस्तुतप्रतिबन्धे तद्ग. न. त्. ब. ० सू. ० अ. ३ पा. ४ अ. १६ सू. ० ५१ ।

म्यते । न त्विहैव वा जन्मान्तरे वेति कालविकल्पः । कुतः । श्रवणादिषु प्रवर्तमानस्य पुरुषस्येच्छाया ऐहिकज्ञानोत्पत्तिविषयत्वात् । इहैव मे विद्या जायतामित्यभिधाय पुरुषः प्रवर्तते । न चादृष्टफलानां यज्ञादीनां * तत्साधनत्वेन स्वर्गवज्जन्मान्तरे ज्ञानोत्पत्तिः शङ्कनीया । श्रवणादिप्रवृत्तेः प्रागेव विविदिषामुत्पाद्य यज्ञादीनां चरितत्वात् । तस्मादैहिकत्वेन ज्ञानोत्पत्तिर्नियम्यत इति प्राप्ते ब्रूमः—असति प्रतिबन्धे ज्ञानमिहैव संभवति । सति तु प्रतिबन्धेऽत्रानुष्ठितेः श्रवणादिभिर्जन्मान्तरे विज्ञानमुत्पत्तेः । प्रतिबन्धश्च बहुविधः श्रूयते—

श्रवणायापि बहुभिर्यो न लभ्यः कृण्वन्तोऽपि बहवो यं न विद्युः ।

३। अश्रूयो वक्ता कुशलौऽस्य लब्धा आश्रूयो ज्ञाता कुशलानुशिष्टः ॥ इति ।

न च पूर्वजन्मानुष्ठितैः श्रवणादिभिर्जन्मान्तरे ज्ञानोत्पत्तिर्न दृष्टचरोति वाच्यम् । इमदेवस्य गर्भे एवावस्थितस्य ज्ञानोत्पत्तिश्रवणात् । “गर्भे एवैतच्छयानो वामदेव एवमुवाच” इति श्रुतेः । तस्मादिह वा जन्मान्तरे वा ज्ञानोत्पत्तिः ।

परमाप्नोतीत्यत्र परशब्दोऽन्यवस्तुवाची न भवति । ब्रह्मव्यतिरिक्तस्य वस्तुनोऽत्वादिति यदुक्तं सोऽयमन्याभावस्तस्यैवाध्यायस्य द्वितीयपादे +चिन्तितः—

“अस्त्यन्यद्ब्रह्मणो नो वा विद्यते ब्रह्मणोऽधिकम् ।

सेतुत्वोन्मानवत्त्वाच्च संबन्धाद्भेदवत्त्वतः ॥

धारणात्सेतुतोन्मानमुपास्त्यै भेदसंगती ।

उपाध्युद्भवनाशाभ्यां नान्यदन्यनिषेधतः” ॥ इति ।

यदेतद्ब्रह्म नेति नेतीति दृश्यप्रतिषेधेन व्यवस्थापितम्, तस्मादपि ब्रह्मणोऽन्यदन्यभ्युपगन्तव्यम् । कुतः । सेतुत्वादिव्यपदेशेभ्यः । “अथ य आत्मा स सेतुर्विन्दते” इति सेतुत्वं चोपदिश्यते । तत्र यथा लोके पारावारवाज्रलस्य विधारकः सेतुस्तं सेतुं तीर्त्वा जाङ्गलं प्रतिपद्यते, तथा ब्रह्मणोऽपि सेतुत्वेन जगद्विधारकत्वाद्ब्रह्मत्वं गन्तव्येनान्येन केनचिद्भावितव्यम् । तथोन्मानव्यपदेशोऽपि ब्रह्मणः श्रूयते—“वस्तुष्पाद्ब्रह्म” “षोडशकलं ब्रह्म” इति । तच्चोन्मानं सद्वितीय एव गवादौ दृष्टव्यं, न त्वद्वितीये कुत्रचित् । तथा संबन्धव्यपदेशः श्रूयते—“सता सौम्य तदा ज्ञो भवति” इति । स च संबन्धः सदूपादस्तोऽन्यस्य विद्यमानतार्यामवकल्पते । ॥ “आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः” इति द्रष्टृद्रष्टव्यभेदव्यपदेशोऽपि भवति । तस्मान्नातीयं ब्रह्मेति प्राप्ते ब्रूमः—न तावद्ब्रह्मणः सेतुत्वं मुख्यं संभवति मृद्धारमयत्वप्रस-

* ज्ञानसाधनत्वेन । † परमतः सेतुन्मानसंबन्धभेदव्यपदेशेभ्यः । ब० सू० अ० ३ पा० १० ७ सू० ३१ ।

ज्ञात् । केनचित्सेतुसामान्येन सेतुत्वविवक्षायां विधारकत्वमात्रं विवक्ष्यताम् । न
सद्वितीयत्वम् । सेतुर्विधुतिरिति श्रवणात् । उन्मानं तूपास्त्यै व्यपदिश्यते तत्प्रका
त्वात्, न तु तत्त्वावबोधाय । भेदव्यपदेशश्चोपाधुद्भवमपेक्ष्य घटाकाशमटाकाश
पपद्यते । संबन्धव्यपदेशश्चोपाधिनाशमपेक्ष्य घटभङ्गे घटाकाशमहाकाशवदुपपद्यते
तस्माद्ब्रह्मव्यतिरिक्तवस्तुसाधकहेतूनामन्यथासिद्धत्वादिकमेवाद्वितीयमित्यन्यवस्तुनिषेधा
द्वितीयमेव ब्रह्म ।

प्राप्नोतीत्यत्र ब्रह्मलोकवत्प्राप्तिर्न भवत्युत्क्रान्तिनिषेधादिति यदुक्तं सोऽयं निषे
तुर्थाध्यायस्य द्वितीयपादे *चिन्तितः—

“ किं जीवादथवा देहात्प्राणोत्क्रान्तिर्निवार्यते ।

जीवान्निवारणं युक्तं जीवेद्देहोऽन्यथा सदा ॥

तसाश्मजलवद्देहे प्राणानां विलयः स्मृतः ।

= उच्छ्वयत्यत्र देहोऽतो देहात्सा विनिवार्यते ॥

“ न तस्य प्राणा उत्क्रामन्ति ” इति तत्त्वविदः प्राणानामुत्क्रान्तिर्निषिध्यते
निषेधस्यापादानं जीवः । न तु देहः । अन्यथा देहानुत्क्रान्तौ मरणाभावः प्रसज्ये
प्राप्ते ब्रूमः—तसाश्मनि प्रसिप्तं जलं न यथाऽन्यत्र गच्छति नापि तत्र दृश्यते
स्वरूपेण लीयते तद्वत्तत्त्वविदः प्राणा देहादनुत्क्रामन्तोऽपि न देहेऽवतिष्ठन्ते
विलीयन्ते । अतो जीवनासंभवान्मृतो देह इति व्यवहारः । न चानुत्क्रान्तौ न
देह इति व्यवहारः । अनुत्क्रान्तानां प्राणानां देहेऽवस्थानाभावे देहस्योच्छ्वय
लिङ्गम् । नन्वियतः प्रयासाद्वरं देहादुत्क्रान्तिरस्तु प्रतिषेधस्तु जीवापादानको भविष्य
मैवम् । देहादुत्क्रम्य जीवेन सहावस्थितेषु प्राणेषु देहान्तरग्रहणस्याऽऽवश्यकत्वात्मा
न स्यात् । तस्मादुत्क्रान्तिप्रतिषेधस्य देह एवापादानं न जीवः ” ।

प्राप्तिशब्देन जीवत्वोपाधिविलयो विवक्षित इत्युक्तं सोऽपि विलय
+ चिन्तितः—

“ तस्य वागादयः स्वस्वहेतौ लीनाः परेऽथवा ।

गताः कला इति श्रुत्या स्वस्वहेतुषु तल्लयः ॥

नग्रन्धिलयपाम्योक्तेर्विद्वद्दृष्ट्या लयः परे ।

अन्यदृष्टिपरं शास्त्रं गता इत्याद्युदाहृतम् ॥

* प्रतिषेधादिति चेन्न शरीरात् । अ० सू० अ० ४ पा० २ अ० ६ सू० १२
निश्चेद्वो भवतीत्यर्थः । + तानि परे तथा ह्यहः । अ० सू० अ० ४ पा० २ अ० ७ सू० १

तत्त्वज्ञानिनो वागादयः प्राणा विलीयमानाः प्रातिस्विकेषु कारणेषु विलीयन्ते न तु परमात्मनि । गताः कलाः पञ्चदश प्रतिष्ठा इति कलाशब्दवाच्यानां प्राणादीनां प्रतिष्ठाशब्दवाच्यरवस्वकारणप्राप्तिप्रतिपादिकायाः “ यत्रास्य पुरुषस्य मृतस्याग्निं वागप्येति वातं प्राणश्चक्षुरादित्यम् ” इत्यादिश्रुतोरिति प्राप्ते ब्रूमः—तत्त्वविदृष्ट्या परमात्मन्नेव लय इति श्रुत्यन्तरान्निश्चीयते—

“ यथा नद्यः स्यन्दमानाः समुद्रेऽस्तं गच्छन्ति नामरूपे विहाय ।

तथा विद्वान्नामरूपाद्विमुक्तः परात्परं पुरुषमुपैति दिव्यम् ” ॥ इति ।

श्रुतौ नद्यविलयदृष्टान्त उपन्यस्यते । अथ दार्ष्टान्तिके परमात्मनि लय इत्यय-
मर्थो न विशदस्तर्हि श्रुत्यन्तरे विशदो गम्यते—“ यथेमा नद्यः स्यन्दमानाः समुद्रायणाः
समुद्रं प्राप्यास्तं गच्छन्ति भिद्येते तासां नामरूपे समुद्र इत्येवं प्रोच्यते । एव-
मेवास्य परिदृष्टुरिमाः षोडश कलाः पुरुषायणाः पुरुषं प्राप्यास्तं गच्छन्ति भिद्येते
वाऽऽसां नामरूपे पुरुष इत्येवं प्रोच्यते ” इति । भिद्येते विलीयेते । सेयं श्रुतिस्तत्त्व-
वेददृष्टिविषया । गताः कला इति शास्त्रं तु तदस्थपुरुषप्रतीतिविषयम् । म्रियमाणे तत्त्व-
विदि समीपवर्तिनः पुरुषाः स्वस्वदृष्ट्या तदीयवागादीनामप्यग्न्यादिषु लयं मन्यन्तेऽतः
श्रुत्योर्न विरोधः । तस्मात्परमात्मनि तत्त्वविदः प्राणानां विलयः ” ।

उपाधिविलये यन्मुक्तिरूपं त[त्त]स्मिन्नेवाध्याये चतुर्थपादे *चिन्तितम्—

“नाकवन्नूतनं मुक्तिरूपं यद्वा पुरातनम् ।

अभिनिष्पत्तिवचनात्फलत्वादपि नूतनम् ॥

स्वेन रूपेणेतिवाक्ये स्वशब्दात्तत्पुरातनम् ।

आविर्भावोऽभिनिष्पत्तिः फलं चाज्ञानहानितः ॥

“ एष संप्रसादोऽस्माच्छरीरात्समुत्थाय परं ज्योतिरुपसंपद्य स्वेन रूपेणाभिनिष्प-
द्यते ” इति श्रूयते । अस्यायमर्थः । सम्यक्प्रसीदत्युपाध्युपशान्ताविति संप्रसादो जीवः ।
न च शरीरत्रयाभिमानं परित्यज्य परं ब्रह्म प्राप्य मुक्तिरूपेणावतिष्ठत इति । तत्रैत-
न्मुक्तिरूपं न जीवस्य पूर्वसिद्धं किंतु स्वर्गवदागन्तुकम् । कुतः । अभिनिष्पद्यत इत्यु-
पाद्यत्वश्रवणात् । पूर्वसिद्धत्वे संसारदशायामपि सद्भवेन फलत्वं न स्यात्तस्मात्स्वर्ग-
देवं नूतनं मुक्तिरूपमिति प्राप्ते ब्रूमः—स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यत इति स्वशब्देन विशेष-
तत्वात्पूर्वमपि विद्यत एव मुक्तिरूपम् । न चात्र स्वशब्दः स्वकीयत्वमभिधत्ते विशेष-
विषयप्रसङ्गात् । यद्यद्रूपं मुक्तावुपादत्ते तत्तत्स्वकीयमेवेति कस्य व्यावृत्त्ये विक्षे-

* संप्रसादोऽभिनिष्पत्तिः स्वेनशब्दात् । ब० सू० अ० ४ पा० ४ अ० १ सू० १ ।

प्येत । आत्मवाचित्वे तु स्वशब्दस्य स्वकीयत्वव्यावृत्तिः प्रयोजनम् । न च भिन्न-
तिरूपप्राप्तिः पूर्वसिद्धस्योत्पत्त्यसंभवात् । किं तर्हि तत्त्वज्ञानेन ब्रह्मत्वाविर्भावोऽभि-
प्पत्तिः । न चैवं सत्युपसंपद्याभिनिष्पद्यत इत्यनयोः पुनरुक्तिरिति शङ्कनीयम् । स-
त्तिशब्देन तत्पदार्थशोधनस्य विवक्षितत्वात् । अभिनिष्पत्तिस्तु वाक्यार्थावबोधः ।
च पूर्वसिद्धत्वे मुक्तिरूपस्य फलत्वविरोधः । निवृत्ताज्ञानरूपत्वाकारेण पूर्वसिद्धत्वा-
वात् । तस्मात्पुरातनं वस्त्वेव मुक्तिरूपम् ” ।

तत्रैवान्यञ्चिन्तितम्—

“मुक्तरूपाद्ब्रह्म भिन्नमभिन्नं वा विभिद्यते ।

संपद्य ज्योतिरित्येवं कर्मकर्तृभिदोक्तितः ॥

अभिनिष्पन्नरूपस्य स उत्तमपुमानिति ।

ब्रह्मत्वोक्तेरभिन्नं तद्वेदोक्तिरुपचारतः ॥

पूर्वाधिकरणे निर्णीतिं यदेतन्मुक्तस्य स्वरूपं तत्परस्माद्ब्रह्मणो भिन्नं भवितुमर्हति
कुतः । कर्मकर्तृव्यपदेशात् । “ एष संप्रसादः परं ज्योतिरुपसंपद्य ” इत्यत्र संप्रसा-
दशब्दोदितो जीव उपसंपत्तौ कर्तृत्वेनोपदिश्यते । ज्योतिःशब्दवाच्यं च ब्रह्म कर्मत्वे
तस्मान्मुक्तस्य जीवस्य स्वरूपं ब्रह्मणो भिन्नमिति प्राप्ते ब्रूमः—ज्योतिरुपसंपद्य
वाक्यं तत्पदार्थशुद्धिविषयमुक्तम् । अतस्तदानीं भेदोऽस्तु नाम । तदुपरि स्वेन रूपे
भिनिष्पद्यत इति वाक्यं वाक्यार्थदशापन्नं मुक्तस्वरूपं प्रतिपादयति । न च
ब्रह्मणा सह भेदोऽस्ति । “ स उत्तमः पुरुषः ” इति वाक्ये तच्छब्देनाभिनिष्पन्न
मुक्तस्वरूपं परामृश्य तस्योत्तमपुरुषशब्दवाच्यब्रह्मस्वरूपत्वाभिधानात् । तस्मान्मुक्त-
रूपं ब्रह्माभिन्नम् ” ।

पुनरन्यञ्चिन्तितम्—

“ क्रमेण युगपद्वाऽस्य सविशेषाविशेषते ।

विरुद्धत्वात्कालभेदादव्यवस्था श्रुतयोस्तयोः ॥

मुक्तामुक्तदृशोर्भेदादव्यवस्थासंभवे सति ।

अविरुद्धं यौगपद्यमश्रौतं क्रमकल्पनम् ” ॥

मुक्तस्य स्वरूपभूतं ब्रह्म श्रुतिषु द्विधा प्रतिपाद्यते । कचित्सविशेषं कचिन्नि-
षम् । तथा हि—“ य आत्माऽपहतपात्मा विजरो विमृत्युर्विशोको विजिघत्सो
पासः सत्यकामः सत्यसंकल्पः ” इति सविशेषत्वश्रुतिः । “ स यथा सैन्यवधने

* अविभागेन वृत्तत्वात् । ब० सू० अ० ४ पा० ४ अ० २ सू० ४ । = ब्राह्मेण
निरुपन्यासादिभ्यः । ब० सू० अ० ४ पा० ४ अ० ३ सू० ५ ।

न्तरोऽब्राह्मः कृत्स्नो रसघन एवैवं वा अरेऽयमात्माऽनन्तरोऽब्राह्मः कृत्स्नः प्रज्ञानघन एव ” इति निर्विशेषत्वश्रुतिः । ते एते सविशेषत्वनिर्विशेषत्वे मुक्तिदशायां ब्रह्मणो न युगपत्संभवतः परस्परविरुद्धत्वात् । अतः कालभेदेनोभे व्यवस्थापनीये इति प्राप्ते ब्रूमः— प्रतिपत्तृभेदाद्युगपदेव सविशेषत्वनिर्विशेषत्वे उपपद्येते । मुक्तप्रतिपत्त्या निर्विशेषत्वमेव । बद्धप्रतिपत्त्या तु मुक्तस्वरूपं ब्रह्म सर्वज्ञत्वादिगुणाविशिष्टं सज्जगत्कारणत्वेनावभासते । नहि मुक्ताः पुरुषाः कदाचिदपि सर्वज्ञत्वसत्यसंकल्पत्वादिगुणयुक्ता वयमिति प्रतिपद्यन्ते । तत्प्रतिपत्तिहेतुभूताया अविद्याया विनाशितत्वात् । बद्धपुरुषास्त्वविद्यायुक्ताः सन्तो निर्विशेषमेव ब्रह्म सर्वज्ञत्वादिगुणाविशिष्टं कल्पयन्ति । अतः प्रतिपत्तृभेदाद्युगपद्व्यवस्थसिद्धौ किमनेन कालभेदकल्पनेन । तस्माद्युगपदेव सविशेषत्वनिर्विशेषत्वे ।

मुक्तावन्यो विशेषस्तृतीयाध्यायस्य चतुर्थपादे *चिन्तितः—

“ मुक्तिः सातिशया नो वा फलत्वाद्ब्रह्मलोकवत् ।

स्वर्गवच्च नृभेदेन मुक्तिः सातिशयैव हि ॥

ब्रह्मैव मुक्तिर्न ब्रह्म क्वचित्सातिशयं श्रुतम् ।

अत एकविधा मुक्तिर्वैधसो मनुजस्य वा ॥

यथा ब्रह्मलोकारूपं फलं सालोक्यसारूप्यसामीप्यसार्ष्टिभेदेन चतुर्विधम् । तत्र सार्ष्टिर्नाम चतुर्मुखेन (ण) समानैश्वर्यत्वम् । यथा वा कर्मभूयस्त्वात्फलभूयस्त्वामिति-न्यायेन स्वर्गो बहुविधस्तथा मुक्तिरपि फलत्वाविशेषात्सातिशयेति प्राप्ते ब्रूमः—मुक्तिर्नाम निजसिद्धब्रह्मस्वरूपमेव न तु स्वर्गवदागन्तुकं किंचिद्रूपमिति वक्ष्यते । ब्रह्म चेकविषत्वेन श्रुतं निर्णीतं च । तस्माच्चतुर्मुखस्य मौनुषस्य वा मुक्तिरेकविधैव । सालोक्यादि-विशेषस्तु जन्यरूपत्वादुपासनातारतम्येन सातिशयो भविष्यति । मुक्तिस्तु न तादृशीति सिद्धम् ” ।

यथोक्तैर्दशभिर्विचारैर्निर्णीतौ ज्ञानमोक्षौ साधनफलरूपौ ब्रह्मविद्याप्रोति परमिति वाक्येन सूत्रितौ । इदानीं तस्य सूत्रस्य संक्षिप्तव्याख्यानरूपां कांचिद्वचमुदाहरति—

तदेपाऽभ्युक्ता । सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म । यो

वेदं निर्दितं गुहायां परमे व्योमन् । सोऽश्रुते

सर्वान्कामान्सह । ब्रह्मणा विपश्चितेति, इति ।

* एवं मुक्तिफलानियमस्तदवस्थाभूतेस्तदवस्थानधूनेः । अ० सू० अ० ३ पा ४ अ० १७ सू० ५२ ।

तत्तस्मिन्पूर्वसूत्रार्थे तदाभिप्रायपरिज्ञानार्थमेषाऽनन्तरमेव वक्ष्यमाणा काचिद्व्या-
क्ताऽभितः कथिता । सर्वोऽपि सूत्राभिप्रायस्तस्यां विस्पष्ट इत्यर्थः । ब्रह्मविदित्यु-
क्तीदृशं ब्रह्मेत्येवं बुभुत्सोदयात्सत्यादिभिश्चतुर्भिः पदैस्तत्स्वरूपमुच्यते । तानि च पद-
समानाधिकरणत्वाद्विशेषणविशेष्यरूपाणि । यथा नीलं महत्सुगन्ध्युत्पलमित्यत्र विशे-
णविशेष्यभावस्तद्वत् । तत्र वेद्यतया विवक्षितत्वात्प्रधानं ब्रह्म विशेष्यं सत्यादिपद-
च स्वार्थविपरीतेभ्यस्तद्ब्रह्म व्यावर्तयन्ति । ननु विवक्षितोत्पलविपरीतान्यन्यान्युत्पल-
विद्यन्ते रक्तमुत्पलं स्वल्पमुत्पलमीषद्वन्धमुत्पलमित्येवं दृष्टत्वात् । अतो विवक्षितस्यो-
लस्य तेभ्यो व्यावृत्त्ये नीलादिपदानि । अत्र त्वनृतं ब्रह्म जडं ब्रह्म पारिच्छिन्नं ब्रह्मे-
विपरीतानि ब्रह्माणि न सन्ति । यथाऽसावादित्य एकस्तद्वद्ब्रह्माप्येकमेव । तस्य व्य-
र्त्याभावात्सत्यादिविशेषणानि व्यर्थानीति चेन्न । तेषां लक्षणरूपविशेषणत्वेन व्यावर्त-
द्भावात् । सजातीयमात्राद्व्यावर्तकं केवलं विशेषणम् । स्वेतरकृत्स्नव्यावर्तकं लक्षण-
विशेषणमिति तयोर्विवेकः । तथा सत्यब्रह्मरूपेभ्योऽसत्यजडपारिच्छिन्नेभ्यो व्यावृ-
त्तस्यादिपदानि भविष्यन्ति । अवकाशरूपमाकाशमित्येतस्मिँल्लक्षणे सजातीयस्याऽऽ-
शान्तरस्य व्यावर्त्यस्याभावेऽपि विजातीयानि मूर्तद्रव्याणि यथा व्यावर्त्यन्ते, तद्वत्स-
दीन्यत्र व्यावर्त्यन्ताम् । सत्यादिपदानि ब्रह्म विशेषं प्रवृत्तया परार्थत्वात्परस्परवि-
क्षाण्येव ब्रह्मशब्देन संबध्यन्ते, सत्यं ब्रह्म ज्ञानं ब्रह्मानन्तं ब्रह्मेति । यद्वस्तु येन न
निश्चीयते तच्चेत्कदाचिदपि तद्रूपं न व्यभिचरेत्तदा तद्वस्तु सत्यमित्युच्यते । यथा
स्याधिष्ठानभूता रज्जुः । यस्य तु व्यभिचारोऽस्ति तदनृतम् । यथा रज्ज्वां प्र-
सर्पस्तथा सर्वजगदधिष्ठानभूतं ब्रह्म मुक्तावपि व्यभिचाराभावात्सत्यम् । ज्ञानबाध-
मुक्तौ व्यभिचारितत्वाज्जगदनृतम् । अत एव माण्डूक्यश्रुतिर्जगतो मिथ्यात्वं
यति—“ मायामात्रमिदं द्वैतम् ” इति । छन्दोगाश्च दृष्टान्तत्वेन विकारस्य
देरनृतत्वं प्रकृतेश्च मृत्तिकायाः सत्यत्वमामनन्ति—“ वाचाऽऽरम्भणं विकारो ना-
मृत्तिकेत्येव सत्यम् ” इति । ब्रह्म जडं भवितुमर्हति सत्यत्वान्मृत्तिकावादित्या-
ज्ञानमित्युच्यते । व्यावहारिकसत्यं त्वचिद्रूपमित्यभिप्रायः । ब्रह्म पारिच्छिन्नं
तुमर्हति ज्ञानशब्दार्थत्वाद्घटज्ञानवदित्याशङ्क्यानन्तमित्युच्यते । ज्ञायते न
घटादिकमनेनेति व्युत्पत्त्या घटस्फुरणयोः संबन्धजनकोऽन्तःकरणवृत्तिविशेषो
ज्ञानशब्दस्यार्थः । स च भौतिकः । “ अन्नमयं हि सोम्य मनः ” इति ।
तस्माद्युक्तं तस्य ज्ञानस्य पारिच्छिन्नत्वम् । इह तु ज्ञप्तिर्ज्ञानमिति व्युत्पत्त्या न
मेवोच्यते, तस्य भौतिकत्वाभावादनन्तत्वम् । अन्तः पारिच्छेदः । स च त्रिवि-

देशकृतः कालकृतो वस्तुकृतश्चेति । तत्र “ आकाशवत्सर्वगतश्च नित्यः ” इति श्रुत्या सर्वदेशसर्वकालसंबन्धावगमादेशकालपरिच्छेदौ न स्तः ।

“ ब्रह्मैवेदममृतं पुरस्तात्पश्चाद्ब्रह्म दक्षिणतश्चोत्तरेण ।

अधश्चोर्ध्वं च प्रसृतं ब्रह्मैवेदं विश्वमिदं वरिष्ठम् ” ॥

इति श्रुतौ सर्वदेशकालसंबन्धवत्सर्ववस्त्वात्मकत्वस्यापि श्रवणाद्ब्रह्मव्यतिरिक्तवस्त्वभावेन वस्तुपरिच्छेदोऽपि नास्ति । तदेवं सत्यादिशब्दैर्मिथ्यात्वजाड्यपरिच्छेदेभ्यो पद्व्यावर्तितं तद्ब्रह्मेति वाक्यार्थः संपद्यते । ननु सत्यादिपदानामतद्व्यावृत्तिपरत्वाद्ब्रह्मशब्दार्थस्योत्पलादिशब्दार्थवह्योके प्रसिद्धचभावाद्वाक्यं शून्यपरं प्रसज्येत—

“ मृगतृष्णाभ्मासि स्नातः खपुष्पकृतशेखरः ।

एष वन्ध्यासुतो याति शशशृङ्गधनुर्धरः ” ॥

इतिवाक्यार्थवदिति चेन्न । बृंहतेर्धातोर्धानुगमेन ब्रह्मशब्दार्थस्य प्रसिद्धत्वात् । प्रकारान्तरेणापि प्रसिद्धिर्भगवद्भिर्दर्शिता — “ सर्वस्य ऽऽत्मत्वाच्च ब्रह्मास्तित्वप्रसिद्धिः । सर्वो ह्यात्मास्तित्वं प्रत्येति ” इति । ब्रह्मणश्चाऽऽत्मत्वदस्तित्वं प्रसिद्धम् । ब्रह्मणश्चाऽऽत्मत्वम् “ अयमात्मा ब्रह्म ” इत्यादिश्रुतिसिद्धम् । अतः शून्यार्थत्वाभावे सति सत्यादिपदानां विशेषणत्वं लक्षणत्वं चोपपद्यते । अन्यथा किं विशेष्येत किं वा लक्ष्येत । वस्तुतो ब्रह्मान्तराभावेऽप्यविद्यादशायामनृतजडपरिच्छिन्नैरूपाधिभिरुपहितत्वाकारेणानृतत्वादिधर्मविशिष्टानां त्रयाणां ब्रह्मान्तराणां सजातीयानां सद्भावाद्विशिष्टं ब्रह्म तेभ्यो ब्रह्मभ्यः सत्यादिपदैर्विशेष्यते* । लक्षणपक्षे तु विजातीयेभ्योऽप्युपाधिभ्यो व्यावर्त्यते । यथा द्रष्टृदर्शनदृश्यादित्रिपुटीव्यवहाराद्व्यावर्त्य भूमपदार्थो लक्ष्यते तद्वत् । तथा च च्छन्दोगा आमनन्ति— “ यत्र नान्यत्पश्यति नान्यच्छृणोति नान्यद्विजानाति स भूमा ” इति । अन्योऽन्यत्पश्यतीत्येवमादिका त्रिपुटीस्मिन्पदार्थे नास्ति स पदार्थो भूमेत्यतद्व्यावृत्त्या सर्वव्यवहारराहितं वस्तु लक्ष्यते । एवमत्रापि सत्यादिपदैर्मिथ्यात्वादिव्यावृत्त्या तद्रहितं ब्रह्म लक्ष्यताम् । अत्र केवलशेषणत्वपक्षे सत्यादिपदानि त्रीण्यपि परस्परनियामकत्वेन मिलित्वा ब्रह्मस्वरूपं प्रतिपादयन्ति । तथा हि— बाधराहित्यवाची सत्यशब्दस्त्रिविधं सत्यमाचष्टे । प्रातिभासिकं यावहारिकं पारमार्थिकं चेति त्रैविध्यम् । शुक्तिरजतादीनां यावत्प्रतिभासं बाधराहित्यात्प्रातिभासिकं सत्यत्वम् । पृथिव्यादिभूतानां शरीरादिभौतिकानां च तत्त्वज्ञानोत्पात्पूर्वं लोकव्यवहारे बाधाभावाद्व्यावहारिकं सत्यत्वम् । वेदान्तोत्पादितविज्ञानादुर्ध्व-

* व्यावर्त्यते इत्यर्थः ।

१ घ. “स्ताद्ब्रह्म पश्चात्” । २ घ. “वाक्यव” । ३ क. ङ. “णां स” । ४ ग. “विशिष्य” । ५ ग. घ. “हारैर्बाधा” ।

मपि बाधाभावाद्वह्मणः पारमार्थिकं सत्यत्वम् । तत्राविशेषेण त्रिष्वपि प्रवर्तमानः सः शब्दो ज्ञानानन्तशब्दाभ्यां नियमितः सन्ब्रह्मण्येव पर्यवस्यति । न हि व्यावहारिकातिभासिकयोश्चिद्रूपत्वमपरिच्छिन्नत्वं वाऽस्ति । ज्ञानशब्दोऽपि चिद्वस्तुनि बुद्धिरुज्ञाने च प्रवर्तमानः सत्यानन्तशब्दाभ्यां नियमितश्चिद्रूपे ब्रह्मण्येवावतिष्ठते । न बुद्धिवृत्तिर्ब्रह्मवदत्यन्तमबाध्या त्रिविधपरिच्छेदरहिता वा । अनन्तशब्दश्च देशपाच्छेदरहित आकाशे सर्वपरिच्छेदरहिते ब्रह्मणि च प्रवर्तमानः सत्यज्ञानशब्दाभ्यां नियमितो ब्रह्मण्येवावतिष्ठते । न ह्याकाशस्य पारमार्थिकं सत्यत्वं स्फुरणत्वं वाऽस्ति तदेवं परस्परं नियमितानि त्रीणि सत्यादिपदानि कूटस्थं चिद्रूपमद्वितीयं ब्रह्म प्रतिदयन्ति । तदुक्तं पूर्वाचार्यैः—

“कौटस्थ्यमेव सत्यत्वं स्फुरणं ज्ञानमुच्यते ।

आनन्त्यमेकता चैवं बोध्यते ब्रह्म तैस्त्रिभिः” ॥ इति ।

तेष्वनन्तशब्द इतरव्यावृत्तिमुखेनैव ब्रह्म विशिनष्टि । सत्यज्ञानशब्दौ तु स्वार्थकूटस्थत्वं स्फुरणं च *समर्पयन्तौ तद्विपरीतं मिथ्यात्वं जाड्यं चार्थान्निवारयविशेषणत्वं प्राप्नुतः । तदुक्तं वार्तिककृद्भिः—

“तत्रानन्तोऽन्तवद्वस्तुव्यावृत्त्यैव विशेषणम् ।

स्वार्थार्पणप्रणाड्या च परिशिष्टौ विशेषणम् ॥

शब्दात्प्रतीयते तावत्संगतिर्धर्मधर्मिणोः ।

मानान्तरादपोहस्तु न शाब्दस्तेन स स्मृतः” ॥ इति ।

सत्यत्वज्ञानत्वयोर्मिथ्यात्वजडत्वयोश्च सहावस्थानान्यथानुपपात्तिर्मानान्तरम् । यधर्मधर्मिसंबन्धो न वास्तवस्तथाऽपि ब्रह्मबोधस्य द्वारं भवत्येवं । मिथ्याभूतेन प्रतिस्वेन सत्यब्रह्मबोधदर्शनात्स्वप्नकामिनिदर्शनेन भाविश्रेयःसूचनाच्च । तदेवं सत्यविशेषणत्रयेण ब्रह्मस्वरूपावबोधदेतावद्ब्रह्मणो लक्षणम् । यद्वा तेषां पदानामेकैव निरपेक्षं ब्रह्मलक्षणम् । सत्यशब्देन मिथ्याभूतयोरज्ञानतत्कार्ययोर्व्यावृत्तौ सत्यखण्डबोधं ब्रह्मैकमेव परिशिष्यते । ब्रह्मण उपलक्षको यः सत्यत्वधर्मः सोऽप्यविद्यार्यत्वात्मिथ्यैवेति सत्यशब्देनैव व्यावर्त्यते । यथा कलुषिते जले प्रक्षिप्तं कतकरजः कालुष्यं निवर्तयत्स्वयमपि निवर्तते । यथा वा भुक्तान्नजरणाय स्वीकृतमौषधमर्कं स्वात्मानमपि जरयति तद्वत् । न च सत्यत्वधर्मे व्यावर्तिते सति ब्रह्मणो मिथ्य

* बोधयन्तावित्यर्थः । + संबन्ध इत्यर्थः ।

१ ध. वर्तमानः । २ ग. व. वर्तमानः । ३ व. ण्येव ति० । ४ ग. व. वर्तमानः । ५ “स्परानि” ।

प्रसज्येतेति शङ्कनीयम् । मिथ्यात्वस्याऽऽदावेव निवर्तितत्वात् । न हि कतकरजसो निवृत्तौ पूर्वकालुष्यं पुनरागच्छति । नाप्यौषधे जीर्णे पुनरन्नमजीर्णं भवति । सत्यत्वमि-
थ्यात्वरुभयोरपि व्यावृत्तौ निर्धर्मकं ब्रह्मेति लक्षितं भवति । न च तादृशं नैस्त्ये-
वेति शङ्कनीयं सदात्मरूपत्वानुपपत्तेः । सद्रूपत्वमात्मरूपत्वं च च्छन्दोगा आमनन्ति
“ सदेव सोम्येदमग्र आसीत् ” इति सद्रस्तु प्रक्रम्य—“ तत्सत्यं स आत्मो ” इति
श्रवणात् । अतो यदत्र सत्यशब्देन विवक्षितं तदेव सद्रूपमात्मरूपं चेत्यवगम्यते । न
हि तेजसस्तमस्त्वमिव सतोऽसत्ता संभवति । आत्मनोऽसत्त्वं भाष्यकारवचनमुदाहृत्य
पूर्वमेव निराकृतम् । किंच सत्यत्वमिथ्यात्वादिकल्पनाया अधिष्ठानत्वादिपि ब्रह्मणो नास-
त्यत्वम् । न हि निरधिष्ठानो भ्रमः संभवति । एतदेवाभिप्रेत्य च्छान्दोग्ये “तद्वैक आहुर-
सदेवेदमग्र आसीदेकमेवाद्वितीयं तस्मादसतः सज्जायत” इति परकीयमतत्वेनासत्पक्ष-
मुपन्यस्य “कुतस्तु खलु सौम्यैवं स्यादिति होवाच कथमसतः सज्जायेत” इति तं पक्षं
दूषयित्वा “ सत्त्वेव सोम्येदमग्र आसीदेकमेवाद्वितीयम् ” इति सत्पक्षं स्वकीयमतत्वे-
नोपसंहरति । युक्तश्चायमेव पक्षः । असतो जगदुपादानत्वे तु पृथिवी नास्त्यापो न
सन्तीति सर्वं जगदसदनुविद्धं प्रतीयेत न त्वेवं प्रतीयते । किं त्वस्ति पृथिवी सन्त्याप
इत्येवं सदनुविद्धमेव सर्वं प्रतीयते । तस्माज्जगत्कारणं ब्रह्म सद्रूपमेव । यथा च्छान्दोग्ये
ब्रह्मणः कारणत्वमुपजीव्य सत्त्वासत्त्वपक्षयोर्गुणदोषावुपन्यस्तावेवमत्रापि ब्रह्मणः प्रत्य-
गात्मरूपत्वमुपजीव्य सत्त्वासत्त्वपक्षयोस्तावुपन्यासिष्येते—“असन्नेव स भवति । अस-
द्ब्रह्मेति वेद चेत् । अस्ति ब्रह्मेति चेद्वेद । सन्तमेनं ततो विदुः” इति । कठाश्चाऽऽ-
मनन्ति—“ अस्तीत्येवोपलब्धव्यः ” इति तस्माद्वस्तुतः सत्यत्वधर्मरहितमपि ब्रह्म
तत्कल्पनाधिष्ठानत्वात्सद्रूपमेव । “ परस्परविरोधे हि न प्रकारान्तरस्थितिः ” इतिन्या-
येन सत्यत्वमिथ्यात्वोभयराहित्यमयुक्तमिति चेत् । मैवम् । नपुंसकव्यक्तिवत्तदुपपत्तेः ।
यथा परस्परविरुद्धस्त्रीत्वपुरुषत्वोभयराहिता सा व्यक्तिस्तद्वत् । प्रत्यक्षेण प्रमिताऽसौ
यकिरिति चेत्तर्हि ब्रह्मापि श्रुत्या प्रमीयताम् । श्रुतिस्तु सत्यं ब्रह्मेति सत्यशब्दवा-
च्यत्वं ब्रुवती सत्यत्वधर्ममङ्गी करोतीति चेन्न । “ यतो वाचो निवर्तन्ते ” इति वाच्य-
चप्रतिषेधश्रुतेः । सत्यशब्दस्तु * व्यावहारिकसत्यत्वधर्मवाचकतया लोके व्युत्पन्नः
सन्ब्रह्मण्यारोपितं व्यावहारिकसत्यत्वधर्ममुपजीव्य तद्विरुद्धं मिथ्यात्वं निराकुर्वन्धर्मद्वय-
हितं सन्मात्रं ब्रह्मतत्त्वं +लक्षयति । यथा पादतले लग्नकण्टकमन्येन कण्टकेनोद्धृत्य
कण्टकद्वयं पारित्यज्य केवलं पादमवशेषयति तद्वत् । तस्मात्सत्यं ब्रह्मेत्येतल्लक्षणं निर्दो-

* व्यावहारिकश्चासौ सत्यत्वधर्मश्चेति समाप्तः । + बोधयतीत्यर्थः ।

१ ग. “वृत्तः पू । २ ख. नास्तीति । ३ क. ख. घ. ङ. “तत्त्वं छन्दो” । ४ ख.
“त्वा” इत्युपसंहारात् । ५ ग. घ. “ति तत्पक्षं । ६ क. ख. ङ. “कत्वव्य” ।

षम् । ननु ज्ञानं ब्रह्मणि क्रिया प्रसज्येत । तथा हि । ज्ञायतेऽनेनेति व्युत्पत्तौ ब्रह्मणे ज्ञानक्रियाकरणत्वं भावार्थव्युत्पत्तौ तु क्रियारूपत्वम् । न चोभयं युज्यते । “निष्क्रियं निष्क्रियं शान्तम्” इति क्रिया प्रतिषिध्यते । तस्मादेतल्लक्षणं दुष्टमिति चेत् । मैवम् सत्यशब्दवज्ज्ञानशब्दस्यापि लक्षणत्वात् । धात्वर्थस्तु बुद्धेर्वृत्तिः । तथा चोपदेशसाहचर्यामभिहितम्—

“ आत्माभासस्तु तिङ्वाच्यो धात्वर्थश्च धियः क्रिया ।

उभयं त्वविवेकेन जानातीत्युच्यते मृषा ॥

चैतन्यप्रतिबिम्बेन व्याप्तो बोधोऽभिजायते ।

बुद्धेः शब्दादिनिर्भासस्तेन मोमुह्यते जगत् ” ॥ इति ।

चैतन्यप्रतिबिम्बयुक्तायां शब्दस्पर्शादिविषयावभासिकायां बुद्धौ व्युत्पन्नो ज्ञानशब्दब्रह्मण्यारोपिते सर्वदृश्यभासकत्वधर्मे जडत्वनिवारणायोपजीव्य ततस्तेनापि धर्मेण विरहितित्यचैतन्यं प्रत्यगात्मरूपं ब्रह्मतत्त्वमुपलक्षयति । तदेतत्सर्वं वार्तिककारैर्विस्पष्टमिहितम्—

“ बुद्धेः प्रत्ययकारित्वं तत्साक्षिण्युपचर्यते ।

आत्मचैतन्यसंदीप्तां वृत्तिं धीः कुरुते यतः ॥

चैतन्यालिङ्गिताः सर्वास्तप्तायोविस्फुलिङ्गवत् ।

धीवृत्तयो हि जायन्ते न कचिच्चिद्विर्वर्जिताः ॥

चैतन्यखचितान्दृष्ट्वा प्रत्ययान्बुद्धिकर्तृकान् ।

ज्ञानं क्रियत ईत्यज्ञाः कूटस्थमिति मेन्वते ॥

बुद्धचभावादवच्छिन्नं न दृग्गुणं यथा पुरा ।

बुद्धच्युत्पत्तावपि तथा निष्क्रियं ह्यनुभूयताम् ” ॥ इति ।

“ न हि द्रष्टुर्दृष्टेर्विपरिलोपो विद्यते । यथा सैन्धवघनोऽनन्तरोऽबाह्यः कुरसघन एव वा अरेऽयमात्माऽनन्तरोऽबाह्यः कृत्स्नः प्रज्ञानघन एव ” इत्यादिश्रुतित्यचैतन्यैकरसस्वभावावगमात्तादृशस्थैव निष्क्रियस्याऽऽत्मनो ज्ञानशब्देन लक्ष्यमाणज्ज्ञानं ब्रह्मेत्येतल्लक्षणमपि निर्दोषमेव । नन्वनन्तं ब्रह्मेतिलक्षणे त्रिविधपरिच्छेदानि तदभावविशिष्टं ब्रह्मेति प्राप्नुयात् । इह भूतले घटो नास्तीति निषेधेन यथा घटो वैशिष्ट्यं भूतलस्य प्रतीयते तद्वत् । तथा च नाखण्डैकरसत्वसिद्धिरिति चेन्मेवम् । पारिच्छेदनिषेधेन ब्रह्मव्यतिरिक्तस्य * वास्तवस्याभावस्यापि निषेधान्मायाकार्यमेव

* वास्तवहारिकस्येत्यर्थः ।

वमुपजीव्य परिच्छेदं व्यावर्त्य कतकरजोन्यायेनैनमप्यभावं व्यावर्त्य सदेकरसमेव लक्ष्यते ।
तथा सति श्रुत्यन्तरे “सदेव सोम्य” इत्यवधारणमुपपद्यते । तस्मादनन्तं ब्रह्मेत्येतदपि
लक्षणमदुष्टमेव । तदेतदभिप्रेत्य वार्तिककार आह—

“कालाकाशादियोनित्वात्सर्वात्मत्वात्तथाऽऽत्मनः ।

वस्त्वन्तरस्य चाभावान्मुख्यानन्त्यं परात्मनः ॥

कल्पितेन परिच्छेदो न ह्यकल्पितवस्तुनः ।

कल्पितश्चेह कालादिर्वाचाऽऽरम्भणशास्त्रतः ” ॥ इति ।

अनेनैव सत्यादिन्यायेन “विज्ञानमानन्दं ब्रह्म” “अत्रायं पुरुषः स्वयंज्योतिर्भवति”
“पूर्णमदः पूर्णमिदम्” इत्यादिश्रुतिषुक्ता आनन्दस्वयंज्योतिःपूर्णादिशब्दाः प्रत्येकं
लक्षणत्वेन योजनीयाः । तदर्थमानन्दादयो गुणा अत्रोपसंहर्तव्याः । ब्रह्मणि निर्वर्तनी-
यानां पुरुषभ्रान्तीनां बहुत्वेन लक्षणबाहुल्यम् । न त्वेतावता ब्रह्मणो बहुविधत्वमस्ति ।
निर्विशेषमेव सर्वैरपि लक्षणैः प्रतिपाद्यते । आनन्दाद्युपसंहारस्तृतीयाध्यायस्य तृती-
यापादे* चिन्तितः—

“अनाहार्या उताऽऽहार्या आनन्दाद्यास्तु नाऽऽहतिः ।

वामनीसत्यकामादेरिवैतेषां व्यवस्थितेः ॥

विधीयमानधर्माणां व्यवस्था स्याद्यथाविधि ।

प्रतिपत्तिफलानां तु सर्वशास्त्रासु संहतिः ॥

“आनन्दो ब्रह्म” “सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म” इत्यानन्दसत्यत्वादयस्तैत्तिरीयके पर-
ब्रह्मविद्यायां पठ्यन्ते । ते “प्रज्ञानं ब्रह्म” इत्याद्यैतरेयकादिप्रोक्तासु परविद्यासु नोप-
संहर्तव्याः । वामनीत्वादिवद्व्यवस्थोपपत्तेः । “एष उ एव वामनीरेष उ एव
वामनीः” इति कामनेतृत्वभासकत्वादयो गुणा उपकोसलविद्ययामस्माताः । “सत्य-
कामः सत्यसंकल्पः” इति सत्यकामत्वादयो दहरविद्यायामस्माताः । तत्र यथा पर-
सं गुणानुपसंहार एवमानन्दादीनां व्यवस्थाऽस्तिवति प्राप्ते ब्रूमः— विषमो दृष्टान्तः ।
वामनीत्वादीनां ध्येयत्वेन विधीयमानत्वाद्यथाविधि व्यवस्था युक्ता । आनन्दादयस्तु
प्रतिपत्तिफला इति न विधीयन्ते । अतो व्यवस्थापकविध्यभावात्प्रतिपत्तिफलस्य सर्वत्र
समत्वाच्चाऽऽनन्दादय उपसंहर्तव्याः” ।

* आनन्दादयः प्रधानस्य । ब्र- सू. अ० ३ पा० ३ अ० ५ सू० ११ ।

१ घ. °न्ते । २ घ. ° । ३ क. ख. ङ. ° मीत्यादि । ४ ग. °ष ए° । ५ क. ग. घ.
°कापाद° । ५ क. ख. ङ. °मीत्यादी° ।

ब्रह्मणो निर्विशेषत्वं तत्रैव द्वितीयपादे * चिन्तितम्—

“ब्रह्म किं रूपि वाऽरूपि भवेन्निरूपमेव वा ।

द्विविधश्रुतिसद्भावाद्ब्रह्म स्यादुभयात्मकम् ॥

निरूपमेव वेदान्तैः प्रतिपाद्यमपूर्वतः ।

रूपं त्वनूद्यते ध्यातुमुभयत्वं विरुध्यते ॥

“तदेतच्चतुष्पाद्ब्रह्म” इत्यादिश्रुतयो रूपवद्ब्रह्म प्रतिपादयन्ति । “अस्थूलमनू इत्यादिश्रुतयो निरूपम् । तस्माद्वस्तुत उभयात्मकं ब्रह्मेति प्राप्ते ब्रूमः—निरूप शास्त्रप्रातिपाद्यं मानान्तरासिद्धत्वात् । जगत्कर्तृत्वादिरूपयुक्तं तु ब्रह्म शित्यादिकं । तृकं कार्यत्वादित्यनुमानेनावगन्तुं शक्यमत एवोपासनीयामनूद्यते न तु तात्पर्येण । पाद्यते । न चानुमानशास्त्रसिद्धयोरुभयोर्वास्तवत्वमेकस्मिन्वस्तुनि सरूपत्वनिरूपत्वं विरुद्धत्वात् । तस्मादतात्पर्यविषयस्य सरूपत्वस्य भ्रान्तत्वान्निरूपमेव तत्त्वतो ब्रह्म तदेतदवष्टेकरसं ब्रह्म सत्यज्ञानादिवाक्येन लक्षितम् । ब्रह्मविदाम्प्रोति परमिति स व्याख्यानरूपायामृचि प्रथमपादेन ब्रह्मशब्दार्थं व्याख्यायावशिष्टेन यो वेदेत्या पादत्रयेण वेदनपरप्राप्तिं व्याख्यायेते । यः पुमान्वेद स पुमानश्रुते व्याप्नोति । किं त्याशङ्क्येतदुच्यते—गुहायां परमे व्योमान्निहितमिति । अन्नमयाद्यानन्दमया वक्ष्यमाणानां पञ्चकोशानां समुदायो गुहा । तथा चान्यत्रोक्तम्—

“देहादभ्यन्तरः प्राणः प्राणादभ्यन्तरं मनः ।

ततः कर्ता ततो भोक्ता गुहा सेयं परम्परा” ॥ इति ।

यदेतत्पञ्चकोशोपादानकारणमव्याकृतं तदेतत्परमं व्योमेत्युच्यते । तच्चान्न संप्रदायविद्भिर्दर्शितम्—“शरीरद्वयकारणमात्माज्ञानं साभासमव्याकृतमित्युच्यते” श्रुतिश्च सर्वस्यास्य जगत उत्पत्तेः प्रागव्याकृतत्वं दर्शयति—“तद्धेदं तर्ह्यन्न मासीत्” इति । अस्पष्टदशापन्नत्वमव्याकृतत्वम् । तच्चाव्याकृतममूर्तत्वसाम्येन व नेयिनोऽक्षरब्राह्मणे गार्गीयाज्ञवल्क्यप्रश्नोत्तरयोराकाशशब्देन समामनन्ति—“व खल्वाकाश ओतश्च प्रोतश्च” इति प्रश्नः । “एतस्मिन्खल्वक्षरे गार्गी आकाशः प्रोतश्च” इत्युत्तरम् । तस्य चाऽऽकाशस्य लोकप्रसिद्धाकाशवाद्यादिपञ्चमहाभूतत्वात्परमत्वम् । तस्मिन्परमाकाशे निहितमवस्थितं ब्रह्म । यद्यप्यविनाशिन्यक्षरावाच्ये सर्वाधिष्ठाने ब्रह्मण्यव्याकृतपञ्चभूतादिकं जगदारोपितं सदवस्थितम् । १

* न स्थाननोऽपि परस्योभयलिङ्गं सर्वं हि । ब्र० सू० अ० ३ पा० २ अ० १ सू०

१ व. “ग्यान्” । २ व. “नम” । ३ क. ख. ङ. तदिदं । ४ ङ. “तात्पर्यं” ।

बुभुत्सोर्बुद्धिर्बाह्यान्तरसादिविषयानुपेक्ष्यान्नमयादिक्रमेणाव्याकृतपर्यन्तं प्रविश्य निष्प्र-
पञ्चब्रह्मतत्त्वं साक्षात्करोति । तस्माद्बुभुत्सुदृष्टिमपेक्ष्य परमे व्योमन्नवस्थितमित्युपचर्यते ।
यद्वा गुहायां परमे व्योमन्निति सामानाधिकरण्यादव्याकृतमेव गुहाशब्देनाप्यभिधीयते ।
सर्वस्य जगतस्तत्र निगूढत्वात् । अथवा हृदयपुण्डरीकस्य मध्ये स्वाङ्गुष्ठपरिमितो यः
प्रसिद्ध आकाशः स एवात्र परमं व्योमेत्युच्यते । जागरणव्यवहारहेतुं स्वप्नव्यवहारहेतुं
देहमध्यवर्त्याकाशं बाह्याकाशं चापेक्ष्य सर्वदुःखरहितयोः सुषुप्तिसमाध्योः स्थानत्वेन
हृदयाकाशस्योत्कृष्टत्वं युक्तम् । तस्मिन्नाकाशेऽवस्थिता बुद्धिर्गुहा तस्यां ज्ञातृज्ञेयज्ञानरूप-
त्रिपटीव्यवहारस्य भ्रान्तिविवेकाभ्यां संपादितयोर्भोगमोक्षयोश्च निगूढत्वात्तया बुद्ध्योप-
लभ्यत्वेन ब्रह्म तत्र निहितम् । तत्र हि प्रत्यग्ब्रह्मास्ति ।

एतच्च वार्तिके स्पष्टमुक्तम्—

“ज्ञातुर्हार्दगुहान्तःस्थं प्रतीचोऽन्यन्न लभ्यते ।

सत्यादिमदतो ब्रह्म प्रत्यगात्मैव तद्विदः ” ॥ इति ।

स्वरूपत्वेऽपि कामाविद्यादिभिरावृतत्वाद्बहिर्मुखैर्नोपलभ्यते । अन्तर्मुखैस्तु तदावरण-
बाधादुपलभ्यते । तदप्युक्तम्—

“बुद्धौ निगूढं तद्ब्रह्म कामाविद्याद्युपप्लवात् ।

प्रत्यग्धियोऽनुपश्यन्ति न तु बाह्यधियोऽपरे ॥

सत्याद्यर्थविरुद्धेभ्यः सम्यग्व्यावृत्तधीर्यतिः ।

धियः प्रत्यक्प्रविश्याथ सत्यात्मानं प्रपश्यति ” ॥ इति ।

ब्रह्मप्रतीचोरेकत्वे सति वेद्यवेदितृवेदनाभावेन वेदनमयुक्तमिति चेन्न । वेदनसर्वकाम-
प्राप्तिमुक्त्यादिव्यवहारःणामौपचारिकत्वात् । तदप्युक्तम्—

“ज्ञानभेदात्तु तद्ब्रह्म ह्यनीप्सिततमं परम् ।

ज्ञातुरन्यस्य चाभावाद्यो वेदेत्युच्यते कथम् ॥

सत्यादिलक्ष्याऽज्ञानोत्थासत्याद्यर्थनिषेधधीः ।

एवं चाऽऽसमवाप्नोति केवलाज्ञानहानतः ॥

तैद्वज्ज्ञातं विजानाति विमुक्तश्च विमुच्यते ।

निवर्तते निवृत्तं च त्रिवः शपथयाम्यहम् ” ॥ इति ।

यथा ज्ञातृज्ञानज्ञेयभेदाभावेऽपि दशमस्त्वमसीतिवाक्येन स्वकीयं दशमत्वं बुध्यते
था स्वकीयं ब्रह्मत्वमवबुध्यताम् । अबुद्धे तु स्वकीये ब्रह्मत्वे ब्रह्मबोधमात्रेण स्वकीयो

१ ग. व. तच्च । २ क. ग. ड. “नास्थे प्र”, ३ क. ख. ड. “यतः । वि” । ४ ग. घ.
बी. । कर्तव्येवाऽऽसमवाप्नोति । ५ घ. एवं ज्ञानं । ६ ग. “ज्ञानं वि” । ७ ग. “कीयद” ।

जीवत्वभ्रमो न निवर्तते । तस्माद्गुह्यानिहितं प्रत्यक्स्वमेव ब्रह्मतया विद्यात् । एताव
सूत्रोक्तं वेदनं व्याख्यातम् । सोऽश्रुत इत्यादिना परप्राप्तिर्व्याख्यायते स ब्रह्ममित्यु
न्सर्वान्कामान्सर्वप्राणिगतान्भोगान्सद्वाश्रुते युगपदामोति । अज्ञानी पुरुषः क्ले
विविधानि स्वकर्मफलभूतानि शरीराणि गृहीत्वा चक्षुरादिकरणापेक्ष उपाधिभूतेन जल
र्यकादिष्वप्रतिबिम्बभूतेन जीवरूपेण तं तं भोगमनुभवति । ज्ञानी तु विमथित ब्रह्म
सर्वज्ञब्रह्मरूपेण सर्वान्भोगान्युगपदनुभवति ।

तदेतत्पूर्वाचार्यैरप्युक्तम्—

“अवगत्याखिलाङ्कामानेकदा क्रमशून्यया ।

ब्रह्मज्ञानी सदा वेत्ति ततः सर्वज्ञ ईरितः ॥

आदावन्ते तथा मध्ये धियोऽनेकशरीरगाः ।

स्वप्रकौशचिता व्याप्ता ह्यनन्यानुभवात्मना” ॥ इति ।

ननु “ द्वा सुपर्णा ” इति मन्त्रेण शरीरे चेतनद्वयमाज्ञातम् । तयोरन्यः पिप
स्वादत्त्यनश्नन्नन्यो अभिचाकशीति ” इति । तत्र सोपाधिकेन प्रतिबिम्बरूपेण भोग
जीवैकशरीरमात्रवैता भोगः प्राप्यते । अभोक्त्रा तु साक्षिणा ब्रह्मचैतन्येन निरु
धिकतया सर्वगतेन कृत्स्नमपि भोग्यजातं प्रकाशयते । तदेतद्विद्वद्विदुषोः साधारण
तथा सति किंविशेषमभिप्रेत्य विदुषः फलत्वेनोपन्यस्यत इति चेदुच्यते ।
विद्वान्हि मदीयं वास्तवस्वरूपं ब्रह्म सर्वभोगप्रकाशकमित्यवगत्य परितुष्यति । सू
न तथेत्ययमेव विशेषोऽभिप्रेतः । ननु ब्रह्मचैतन्येन सर्वगतशरीरमुखवत्तद्वदु
न्यपि प्रकाशयन्ताम् । ततस्तदवगमेन विदुषः क्लेशोऽपि प्रसज्येतेति चेन्न । ब्रह्म
साक्षिणो दुःखलेपाभावात् । तथा च कटाः पठन्ति—

“ मूर्ध्नो यथा सर्वलोकस्य चक्षुर्न लिप्यते चाक्षुषैर्बाह्यदोषैः ।

एकस्तथा सर्वभूतान्तरात्मा न लिप्यते लोकदुःखेन बाह्यः ” ॥ इति ।

दुःखवत्सुखेनापि ब्रह्म न लिप्यते इति चेन्माऽस्तु सुखलेपः । सुखं तु ब्रह्म
स्वरूपमेव ! “ आनन्दो ब्रह्मेति व्यजानात् ” “ विज्ञानमानन्दं ब्रह्म ” इत्यादि
तिभ्यः । ब्रह्मणः स्वरूपभूतोऽप्यानन्दश्चित्तवृत्त्या परिच्छिद्यमानो विषयानन्द इ
च्यते । अभीष्टविषयेष्विच्छया प्रवर्तमानः पुरुषस्तदलाभेन क्लिश्यन्कदाचित्पुण्यव
द्विषयलाभे सति तदिच्छायां निवृत्तायामन्तर्मुखां सात्त्विकीं कांचिद्वृत्तिं लभते ।
च वृत्तिरान्तरं ब्रह्मानन्दं व्यवच्छिनत्ति । सोऽयं परिच्छिन्नो विषयानन्दः । एतं
भिप्रेत्य बृहदारण्यके पठ्यते—“एषोऽस्य परमानन्दः । एतस्यैवाऽऽनन्दस्यान

भूतानि मास्मानुपजीवन्ति ” इति । ब्रह्मादिस्तम्बान्तेषु प्राणिषु वर्तमानाः सात्त्विककृत्ति-
धिरवच्छिन्ना ब्रह्मानन्दस्य लेशरूपा ये विषयानन्दाः सन्ति तेऽत्र सर्वान्कामानित्यनया
श्रुत्या विवक्षिताः । काम्यन्त इति कामाः । सुखान्येव प्राणिभिः काम्यन्ते न दुःखानि
तेष्वानन्देषु वृत्तिकृतमवच्छेदं विद्यथा बाधित्वा तदवच्छेदरहितमानन्दैकरसं वस्तु ब्रह्म-
रूपेणावगत्य कृतं कृत्यं प्राप्तं प्रापणीयमित्येवं ब्रह्मवित्सर्वदा पारितुष्यति । सोऽयं परि-
तोषो मूढाद्विशिष्यते । तदेवं सूत्रव्याख्यानरूपायां सत्यं ज्ञानमित्यादिकायाम्नाचि ब्रह्मत-
द्वेदनप्राप्तयः कीदृश्य इत्याकाङ्क्षानिवृत्त्यर्थं त्रयमप्येतन्निरूपितम् । श्रौत इति शब्द-
ऋक्समाप्त्यर्थः । वेदो हि मन्त्रब्राह्मणभेदेन द्विविधः । तत्रेयं ब्रह्मवल्ली ब्राह्मणरूपा ।
ब्राह्मणं चाष्टधा भिन्नम् । तद्वेदास्तु वाजसनेयिभिराम्नायन्ते—“ इतिहासः पुराणं
विद्या उपनिषदः श्लोकाः सूत्राण्यनुव्याख्यानानि व्याख्यानानि ” इति । १—भृगुर्वै-
वारुणिरित्यादिरितिहासः । २—यतो वा इमानि भूतानि जायन्त इत्यादिकं सर्गप्रतिसर्गादि-
प्रतिपादकं पुराणम् । ३—य एवमेता महासंहिता व्याख्याता वेदेत्यादय उप-
स्तयो विद्याः । ४—रहस्यार्थोपदेशा उपनिषदः, अत एवानुशासनानुवाके पूर्वमेषा
वेदोपनिषदित्युक्तम् । ५—श्लोकास्तु तत्र तत्रोदाहारिण्यन्ते । ६—ब्रह्मविदित्या-
दिकं सूत्रम् । ७—सत्यं ज्ञानमित्यादिकमनुव्याख्यानम् । अनुक्रमेण सूत्रगतानां
पदानां तात्पर्यकथनात् । ८—तस्मिन्ननुव्याख्याने यो बुभुत्सितोऽर्थविशेषस्तस्य विस्पष्ट-
मा समन्तात्कथनं व्याख्यानम् । तदिदमत्र तावत्तस्माद्वा एतस्मादित्यारभ्यान्नात्पुरुष
इत्यन्तेन ग्रन्थेनाभिधीयते । अनुव्याख्यानगतमनन्तत्वमुपपादयितुं तस्मिन्ग्रन्थे सृष्टेः
प्रतिपाद्यमानत्वात् ।

तथा च वाक्यवृत्तिकारैरुक्तम्—

“ यदानन्त्यं प्रतिज्ञाय श्रुतिस्तात्सिद्धये जगौ ।

तत्कार्यत्वं प्रपञ्चस्य तद्ब्रह्मेत्यवधारय ” ॥ इति ।

तामेतामानन्त्योपपादनोपयुक्तां सृष्टिं दर्शयति—

तस्माद्वा एतस्मादात्मन आकाशः संभूतः । आकाशाद्वायुः ।

वायोरग्निः । अग्नेरापः । अद्भ्रः पृथिवी । पृथिव्या

ओषधयः । ओषधीभ्योऽन्नम् । अन्नोत्पुरुषः, इति ।

तस्माद्वा इत्यादिना । व्यवहिते सूत्रवाक्ये ब्रह्मशब्देन परशब्देन चोपात्तं यद्वस्तु

१ ग. °तस्यावच्छेदस्य वि° । २ ग. घ. °धितत्वाद° । ३ म. °दनयु° । ४ ग. °बाधितः ।
तेतः पुरु° ।

तदत्र व्यवहितार्थवाचिना तस्मादित्यनेन तच्छब्देन परामृश्यते । संनिहितायां स व्याख्यानरूपायामृचि सत्यादिशब्देन निहितशब्देन च व्यवहृतं वस्तु संनिहितवाच नैतस्मादित्येतच्छब्देन परामृश्यते । वैशब्दोऽवधारणार्थः । तस्मादेवैतस्मादित्य सत्यृचा सूत्रेण च प्रतिपादितमेकमेव वास्त्वित्युक्तं भवति । अथवा परोक्षवाचि तच्छब्देन शास्त्रगम्यो ब्रह्मत्वाकारोऽभिधीयते । वैशब्दस्तस्मिन्ब्रह्मणि सर्ववेदान् सिद्धिप्रदर्शनार्थः । प्रत्यक्षवाचिनैतच्छब्देनापरोक्षानुभवगम्यः प्रत्यगात्मत्वाकारोऽभिधीयते तदेव विस्मययितुमात्मन इत्युच्यते । तस्मादेतस्मादितिपदद्वयसामानाधिक्येन प्रत्यग्ब्रह्मणोस्तादात्म्यमुच्यते । एतदेव पूर्वस्यामप्यृचि ब्रह्मणा विपश्चितेतिस्मा नाधिकरण्येनोदाहृतम् । सर्वप्राणिनां प्रत्यगात्मभूतं यत्परं ब्रह्म तस्य ब्रह्मण आका वाय्वादिकाञ्जामानपदार्थान्प्रति यत्प्रकृतित्वं तत्पञ्चमीविभक्त्या प्रतिनिर्दिश्यं “जनिकर्तुः प्रकृतिः” इत्यनेन पाणिनीयसूत्रेणापादानसंज्ञाविधानात् । आका संभूत इत्युक्तत्वादुत्पद्यमान आकाशो जनिकर्ता तस्य प्रकृतिरुपादानकारणं ब्रह्मेत्य मर्थं बोधयितुं पञ्चमी प्रयुक्ता । प्रकर्षेण क्रियत उत्पाद्यते कार्यमनयेतिव्युत्पत्त्या प्र तिरुपादानं मृदादिकम् । यद्यपि निमित्तकारणेन कुलालेनापि घट उत्पाद्यते तथा कुलालस्य तदुत्पादने प्रकर्षो नास्ति । नहि कुलालो मृत्तिकेव कार्ये घटे सर्वदाऽच्छति । तस्मात्कार्यं प्रत्युपकारप्रकर्षादुपादानैवत्प्रकृतिः । ननु प्रकृतित्वं मायाया न तु ब्रह्मणः । तथा च श्वेताश्वतरा आमनन्ति—

“मायां तु प्रकृतिं विद्यान्मायिनं तु महेश्वरम्” ॥ इति ।

नायं दोषः । मायाया ब्रह्मशक्तित्वेन स्वातन्त्र्याभावात् ।

शक्तित्वमपि तत्रैवाऽऽम्नातम्—

“न तस्य कार्यं करणं च विद्यते न तत्समश्चाभ्याधिकश्च दृश्यते ।

पराऽस्य शक्तिर्विविधैव श्रूयते स्वाभाविकी ज्ञानबलक्रिया च” ॥ इति

“ते ध्यानयोगानुगता अपश्यन्देवात्मशक्तिं स्वगुणैर्निगूढाम्” ॥ इति [च

न खलु शक्तिः क्वचिदपि स्वाश्रयमुल्लङ्घ्य स्वतन्त्राऽवतिष्ठते । अतः शक्तिरूप मायुया यत्प्रकृतित्वं तदेव ब्रह्मणः शक्तिमतः प्रकृतित्वम् । योऽयं प्रकृतिरूपः । मात्मा मायी महेश्वरोऽन्यत्र श्रुतः सोऽयमत्राऽऽत्मन इत्यनेन पञ्चम्यन्तेन निर्दिश्य तस्मान्मायिनः परमात्मन आकाशः संभूत उत्पन्नः । परमात्मैवाऽऽकाशवाय्वादिकारेण प्रतिभासत इत्यर्थः । यदुपादानकारणं मृदूपं तदेतत्स्माद्भिन्नं घटमारभ्य क्षीरस्वरूपमुपादानं स्वयं दध्याकारेण परिणमते । रज्जुरूपमुपादानमज्ञानेन सहितं स

१ च. ‘मानान्वाद’ । २ क. ख. घ. ङ. निर्दिश्यते । ३ व. ‘नमेव प्रकृ’ । ४ क. ङ. ‘रूपप’ । ५ घ. ‘ण भा’ । ६ ग. ‘तत्तस्मा’ ।

कारेण विवर्तते । तत्र नैयायिकादयो मृद्धटन्यायेन सर्वं परमाणुभिः पृथिव्यादिकं जगदारभ्यत इत्याहुः । सांख्येयास्तु क्षीरदधिन्यायेन सत्त्वरजस्तमोगुणात्मकं प्रधानमेव महदहंकारादिजगदाकारेण परिणमत इति वर्णयन्ति । वेदान्तास्तु रज्जुसर्पन्यायेन सर्वजगत्कल्पनाधिष्ठानभूतमखण्डैकरसं ब्रह्मैव स्वमायावशादाकाशादिजगदाकारेण विवर्तत इत्याभिप्रायेण सृष्टिं प्रतिपादयन्ति । तेषु त्रिषु मतेष्वारम्भपरिणामवादौ शारीरकमीमांसायां निराकृतौ । का तर्हि महर्षिप्रणीतयोर्वादयोर्गतिरिति चेन्मन्दबुद्धचनुग्रहार्थमवान्तरसृष्टिविषयौ तौ वादाविति ब्रूमः । यः पुमाँल्लोकायतमतानुसारेण देहमात्मत्वेनाभिमन्यमानः स्वर्गनरकयोर्गन्तारं देहव्यतिरिक्तमात्मानमज्ञात्वा कर्माणि ज्योतिष्टोमादीनि चाननुतिष्ठन्नुपास्यमीश्वरमज्ञात्वा तदुपासनेऽपि ब्रह्मलोकहेतौ न प्रवर्तते । तादृशस्य जीवेश्वराविवेकाय प्रयतमानो गौतमादिर्महर्षिः परमाणुभ्यः पृथिव्याद्युत्पत्तिमुवाच । मूलकारणात्परब्रह्मण उत्पन्ना आकाशकालदिशः परमाणवश्च यदा व्यवस्थितास्तदा तत आरभ्योत्तरकालीना सृष्टिर्गौतमाद्युक्तप्रकारेण व्यवतिष्ठताम् । किं नश्छिन्नं वेदान्तिनाम् । न चैतावता मायावादस्य हानिः शङ्कनीया । ब्रह्मादिस्तम्भान्तानां सर्वेषां प्राणिनां विचित्रसंसारभ्रममुत्पादयन्त्या माययैव दृश्यस्य गौतमादिमतभ्रमस्योत्पादितत्वात् । अनेनैव न्यायेन वेदान्तैर्या सृष्टिरभिहिता सा भ्रान्तिर्भवेदिति चेत् । भवत्वेवं कृत्स्नायाः सृष्टेर्भ्रान्तित्वं बोधयितुमेव वेदान्तैः प्रवृत्तत्वात् । यथा मन्दाधिकारिणो देहव्यतिरिक्तं स्वर्गप्राप्तियोग्यं कर्त्रात्मानं बोधयितुं गौतमस्योद्योगस्तथा मध्यमाधिकारिणो ब्रह्मबोधयोग्यतायै कर्तृत्वरहितं साक्षिणं चिदात्मानमसङ्गं बोधयितुं कपिलमहर्षिः सांख्यशास्त्रं निर्ममे । तत्र परमाणुभ्यः प्राचीना चिदाचिद्विवेकहेतुरवान्तरसृष्टिः कियत्यपि वर्णिता । अखण्डैकरसे ब्रह्मणि मायया चिज्जडभेदाश्चिदात्मनां परस्परभेदसत्तादिगुणाश्चेत्येते पदार्थाः कल्पिताः । तत उत्तरकालीना सृष्टिः सांख्येनाभिधायिताम् । एवमुपास्यमीश्वरं विवेक्तुं सांख्योक्तेभ्यः पञ्चविंशतितत्त्वैर्भ्यः पूर्वभावि(वी)न्येकादशतत्त्वानि शैवागमेषु निरूप्यन्ते । श्रुतिस्तु प्रदर्शनार्थत्वेनाऽऽकाशादिकां कियतीमपि सृष्टिमुदाजहार । साकल्येन त्वभिधानमशक्यमनुपयुक्तं च । ब्रह्मावबोधद्वारत्वेन तदभिधानम् । तच्च द्वारत्वमल्पाभिधानेऽपि संपद्यते ।

द्वारत्वेनोपयोगो गौडाचार्यैरुदाहृतः—

“ मृल्लोहविस्फुलिङ्गाद्यैः सृष्टिर्या चोदिताऽन्यथा ।

उपायः सोऽवताराय नास्ति भेदः कथंचन ” ॥ इति ।

१ क. ख. सर्वप° । २ घ. °न ज° । ३ क. ख. ड. कृतमायाः । ४ क. ख. ड. शो° । ५ क. ख. ड. कर्तारमात्मा° । ६ ग. °यते । ७° ।

नहि सृष्टिरुपास्यत्वेन ज्ञेयत्वेन वा स्वतन्त्रपुरुषार्थाय कल्पते । सृष्टिमुपासी
सृष्टिविच्छेदः प्राप्नोतीत्येवंवचनाभावात् । अत एव श्रुतिस्मृतिपुराणागमेषु परस्पर
रोधेन बहुधा कथ्यमाना सृष्टिः सर्वाऽपि वार्तिककारैरङ्गीकृता—

“ यथा यथा भवेत्पुंसां व्युत्पत्तिः प्रत्यगात्मनि ।

सा सैव प्रक्रियेह स्यात्साध्वी सा चानवस्थिता ” ॥ इति ।

न बहुभिर्दृष्टेषु बहुविधस्वप्नेषु कश्चिदेवाङ्गीकार्यो न त्वितरेऽङ्गीकार्यो इति नि
मोऽस्तीत्यलमतिप्रसङ्गेन । योऽयमाकाशो मायाविशिष्टब्रह्मण उपादानकारणादुत्
स्तस्मिन्ब्रह्मांशो मायांशश्चोभावनुगतौ । सत्यं ज्ञानमिति यद्ब्रह्म सत्यत्वेनाभिहितं त
दात्मकम् । सदेव सौम्येति प्रकृत्य तत्सत्यमिति श्रुतत्वात् । सत्त्वं चाऽऽकाशेऽ
च्छत्याकाशोऽस्तीत्येवं भासमानत्वात् । मायात्वं नामाऽऽश्चर्यरूपत्वम् । ऐन्द्रज
केन गृहपर्वतादौ निर्माणे सति मायैवैषेति लोकैर्व्यवहियमाणत्वात् । यथा निर्
कांस्यघनरूपे दर्पणे भासमानो विशाल आकाशप्रतिबिम्ब आश्चर्यरूपस्तथा निर्
सत्यज्ञानानन्तानन्दैकरसे ब्रह्मण्यसंभावितस्याऽऽकाशस्य प्रतिभास आश्चर्यरूपः ।
गृहादिनिरगणमैन्द्रजालिकव्यातिरेकेण केनापि कर्तुमशक्यत्वादितरैराश्चर्यमित्युच्य
एवमीश्वरेण निर्मिता आकाशवाय्वादयो जीवेन केनापि निर्मातुमशक्यत्वादाश्चर्य
इत्युच्यन्ते । तदिदमाश्चर्यरूपत्वं मायांशः । यस्तु वस्तूनामवकाशप्रदानयोग्यस्व
सोऽयमाकाशभागः । एवं चास्त्याश्चर्यरूपमवकाशप्रदमित्येवं ब्रह्मांशमायांशाभ्या
गत आकाशः प्रतिभासते । स च शब्दगुणकः । गिरिगुहादौ यः प्रतिध्वनिः सोऽ
काशसमवेतत्वेन प्रतीयमानत्वादाकाशगुण इत्युच्यते । यथोक्तशब्दमात्रगुणक
काशप्रदस्याऽऽकाशस्य सर्जनं कामसंकल्पावेव तु मायाविशिष्टस्य ब्रह्मणः । आ
स्त्रक्ष्यामीत्येवंविधेच्छा काम इत्युच्यते । यथोक्तस्वरूप आकाशो निष्पद्यतामि
विधा भावना संकल्प इत्युच्यते । ब्रह्मणो मनोराहित्येन मनोवृत्तिरूपाया भाव
अभावेऽप्यचिन्त्यशक्तिरूपमायैव कामसंकल्पाख्यवृत्तिद्वयाकारेण विक्रियत ई
इन्द्रियरहितस्याप्यचिन्त्यशक्तिबलात्सर्वव्यवहारः श्रूयते—“ अपाणिपादो
ग्रहीता पश्यत्यचक्षुः स शृणोत्यकर्णः ” इति । पूर्वसृष्टावनुष्ठितानि सर्वप्राणि
पूर्वमपक्वानि प्रलयकाले मायाविशिष्टे ब्रह्मणि स्थित्वा शनैः पच्यन्ते । पक्वेषु
तत्फलभोगदानाय जगत्सृजति ।

तदेतच्छैवागमसारसंग्रहरूपायां तत्त्वप्रकाशिकायामुक्तम्—

“ संसारे खिन्नानां निखिलानां प्राणिनां प्रभुः कृपया ।

कुरुते महार्थसंहृतिमेतेषामेव विश्रान्त्यै ।

कर्मविपाचनहेतोः पशुदयया पुनरपीह परमेशः ।

सृष्टिं विधाय तेषां कर्म विपाचयति देहभूताम् ” ॥ इति ।

अतः प्राणिकर्मपरिपाकवशात्परमेश्वरस्य सिसृक्षा स्रष्टव्यपदार्थसृष्टिगोचरसंकल्प-
क्षोपजायते । तदीयेच्छासंकल्पावनुसृत्य स्रष्टव्यपदार्थोऽपि तथैवोत्पद्यते । अत एव पर-
मात्मप्रकरणे—‘ सत्यकामः सत्यसंकल्पः ’ इत्याम्नातम् । एवं सत्युत्तरोत्तरपदार्था-
न्यथा यथाऽसौ संकल्पयति तथा तथा ते सर्वेऽप्युत्पद्यन्ते । प्रथमं सृष्टेनाऽऽकाशेनो-
पहितान्मायाविशिष्टब्रह्मणो वायुः संभूतः । मायाब्रह्मणोः सर्वसाधारणकारणत्वा-
त्तदुपाधिभूतस्याऽऽकाशस्य वायुं प्रत्यसाधारणलक्षणां प्रत्यासत्तिमपेक्षयाऽऽकाशाद्वायु-
रित्याम्नातम् । तस्य यो वायोगुणः स्पर्शः स चानुष्णाशीतरूपः । आकाशस्यावकाश-
प्रदानवद्वहनं वायोः कृत्यम् । कारणधर्माश्च तस्मिन्वायावनुगच्छन्ति । अस्ति वायुरि-
त्यभिधीयमानं सत्त्वं ब्रह्मधर्मः । वस्त्वन्तरेष्वदृष्टत्वेनाऽऽश्चर्यरूपो यो वायौ स्वभावः
सोऽयं मायाधर्मः । समुद्रतीरादौ प्रसरतो वायोर्यो घोषः सोऽयं शब्द आकाशधर्मः ।
एवं वायोरग्निरित्यादौ योजनीयम् । भास्वरूपमग्नेर्गुणः । प्रकाशनमग्नेः कार्यम् ।
तत्राप्यग्नेः सत्त्वं ब्रह्मधर्मः । इतरसर्ववस्तुविलक्षणत्वेनाऽऽश्चर्यकरत्वं मायाधर्मः । ज्वल-
तोऽग्नेर्योऽयं भुगुभुग्वितिशब्दः सोऽयमाकाशधर्मः । यस्तूष्णः स्पर्शः सोऽयं वायुधर्मः ।
तत्र शब्दस्पर्शयोराकाशवायुनिष्ठशब्दादिवैलक्षण्यं भासमानं यदस्ति तदप्याश्चर्यहेतु-
त्वान्मायाप्रयुक्तमेव । यथोक्तादग्नेरापः संभूताः । अपां मधुररसो विशेषगुणः ।
कारणधर्माश्च तत्रानुगच्छन्ति । आपः सन्ति । ताश्चेतरविलक्षणेन द्रवत्वेनाऽऽश्चर्य-
रूपाः । पाषाणबहुलनदीप्रवाहादौ बुलुबुलित्वेवं शब्दः श्रूयते । स्पर्शः शीतलः । रूपं
तम् । तादृशीभ्योऽद्भ्यः पृथिवी संभूता । गन्धस्तस्या विशेषगुणः । अस्ति
पृथिवी । सा च कठिन्येनेतरविलक्षणेनाऽऽश्चर्यरूपा । तस्यां च मूर्तद्रव्यसंयोगेन कटकटे-
ष्वंशब्दः श्रूयते । स्पर्शः कठिनः । रूपं नीलपीताद्यनेकाविधम् । रसो मधुरादिलक्षणः ।
तत्सर्वं पञ्चभूतविवेके संगृह्योक्तम्—

“ शब्दस्पर्शौ रूपरसौ गन्धो भूतगुणा इमे ।

एकद्वित्रिचतुष्पञ्च गुणा व्योमादिषु क्रमात् ॥

प्रतिध्वनिर्वियच्छब्दो वायौ बीसीति शब्दनम् ।

अनुष्णाशीतसंस्पर्शो वह्नौ भुगुभुग्वनिः ॥

उष्णः स्पर्शः प्रभा रूपं जले बुलुबुलुध्वनिः ।

शीतः स्पर्शः शुक्लरूपं रसो माधुर्यमोरितम् ॥

भूमौ कटकटाशब्दः स्पर्शः कठिन ईर्यते ।

नीलादिकं च भूरूपं मधुराम्लादिको रसः ॥

सुरभीतरगन्धौ द्वौ गुणाः सम्यग्विवेचिताः ॥ इति ।

इत्थमाकाशादिपृथिव्यन्तानां पञ्चभूतानां सृष्टिरुक्ता । ओषध्यन्नपुरुषा भौतिकाः
सृष्टिकथनेन गिरिनीदीपमुद्रादिकृत्स्नभौतिकसृष्टिरुपलक्ष्यते । यद्यपि मिथुनजन्याः ।
दिदेहाः सर्वेऽप्यन्नमयास्तथाऽपि मनुष्यदेहस्य ज्ञानकर्माधिकारित्वेन प्राधान्यमपि
तेषु पुरुषसृष्टिरत्राभिहिता । तच्च प्राधान्यमैतरेयके स्पष्टं प्रतीयते—“ पुरुषे त्वे
विस्तरामात्मा स हि प्रज्ञानेन संपन्नतमो विज्ञातं वदति विज्ञातं पश्यति वेदः
वेद लोकालोको मर्त्येनामृतमीप्सत्येवं संपन्नोऽथेतरेषां पशूनामशैनायापिपासे
भिविज्ञानं न विज्ञातं वदन्ति न विज्ञातं पश्यन्ति न विदुः श्वस्तनं न लोकालो
इति । एतस्या आकाशादिपुरुषान्ताया भूतभौतिकसृष्टेः स्वयमुपादानरूपा स्वाश्रये
प्यपि प्रकृतिवत्प्रमापादयन्ती या माया तस्याः स्वभावविशेष उत्तरतापनीये विस्
न्नातः—“ माया च तमोरूपाऽनुभूतेस्तदेतज्जडं मोहात्मकमनन्तं तुच्छमिदं ;
स्यास्य व्यञ्जिका नित्यं नित्यनिवृत्ताऽपि मूढैरात्मैव दृष्टाऽस्य सत्त्वमसत्त्वं च दः
सिद्धत्वासिद्धत्वाभ्यां स्वतन्त्रास्वतन्त्रत्वेन ” इति ।

अस्याः श्रुतेरभिप्रायश्चित्रदीपे प्रपञ्चितः—

“ माया चेयं तमोरूपा तापनीये तदीरणात् ।

अनुभूतिस्तत्र मानं प्रतिजज्ञे श्रुतिः स्वयम् ॥

जडं मोहात्मकं तच्चैत्यनुभावयति श्रुतिः ।

आबालगोपं स्पष्टत्वादानन्त्यं तस्य साऽब्रवीत् ॥

अचिदात्मघटादीनां यत्स्वरूपं जं हे तत् ।

यत्र कुण्ठी भवेद्बुद्धिः स मोह इति लौकिकाः ॥

इत्थं लौकिकदृष्ट्यैतत्सर्वैरप्यनुभूयते ।

युक्तिदृष्ट्या त्वनिर्वाच्यं नासदासीदिति श्रुतेः ॥

नासदासीद्विभातत्वाच्चो सदासीच्च *बाधनात् ।

विद्यादृष्ट्या श्रुतं तुच्छं तस्य नित्यनिवृत्तिः ॥

* नेह नानाऽस्ति किंचनेति श्रुत्या निषेधादित्यर्थः ।

तुच्छाऽनिर्वचनीया च वास्तवी चेत्यसौ त्रिधा ।
 ज्ञेया माया त्रिभिर्बोधैः श्रौतयौक्तिकलौकिकैः ॥
 अस्य सत्त्वमसत्त्वं च जगतो दर्शयत्यसौ ।
 प्रसारणाच्च संकोचाद्यथा चित्रपटस्तथा ॥
 अस्वतन्त्रा हि माया स्यादप्रतीतेर्विना चितिम् ।
 स्वतन्त्राऽपि तथैव स्यादसङ्गस्यान्यथाकृतेः ॥
 कूटस्थासङ्गमात्मानं जगत्त्वेन करोति सा ।
 चिदाभासस्वरूपेण जीवेशावपि निर्ममे ॥
 कूटस्थमनुपद्रुत्य करोति जगदादिकम् ।
 दुर्धटकविधायिन्यां मायायां का चमत्कृतिः ॥
 द्रवत्वमुदके बह्वावौष्ण्यं काठिन्यमश्मनि ।
 मायायां दुर्धटत्वं च स्वतः सिध्यति नान्यतः ॥
 न वेत्ति मायिनं लोको यावत्तावच्चमत्कृतिम् ।
 धत्ते मनसि पश्चात्तु मायैषेत्युपशाम्यति ॥
 प्रसरन्ति हि चोद्यानि जगद्रस्तुत्ववादिषु ।
 न चोदनीयं मायायां तैस्यां चोद्यैकरूपतः ॥
 चोद्येऽपि यदि चोद्यं स्यात्त्वच्चोद्ये चोद्यते मया ।
 परिहार्यं ततश्चोद्यं न पुनः प्रतिचोद्यताम् ॥
 विस्मयैकशरीराया मायायाश्चोद्यरूपतः ।
 अन्वेष्ट्यः परिहारोऽस्या बुद्धिमद्भिः प्रयत्नतः ॥
 मायात्वमेव निश्चयमिति चेत्तर्हि निश्चिनु ।
 लोकप्रसिद्धमायाया लक्षणं यत्तदीक्ष्यताम् ॥
 न निरूपयितुं शक्या विस्पष्टं भासते च या ।
 सा मायेतीन्द्रजालादौ लोकाः संप्रतिपेदिरे ॥
 स्पष्टं भाति जगच्चेदमशक्यं तन्निरूपणम् ।
 मायामयं जगत्तस्मादीक्षस्वापक्षपाततः ॥
 निरूपयितुमारब्धे निखिलैरपि पण्डितैः ।
 अज्ञानं पुरतस्तेषां भाति कक्ष्यासु कामुचित् ॥
 देहेन्द्रियादयो भावा वीर्येणोत्पादिताः कथम् ।
 कथं वा तत्र चैतन्यमित्युक्ते ते किमुत्तरम् ॥

वीर्यस्यैव स्वभावश्चेत्कथं तद्विदितं त्वया ॥
 अन्वयन्यतिरेकौ यौ भग्नौ तौ व्यर्थवीर्यतः ।
 न जानामि किमप्येतदित्यन्ते शरणं तव ॥
 अत एव महान्तोऽस्य प्रवदन्तीन्द्रजालताम् ।
 एतस्मात्किमिवेन्द्रजालमपरं यद्गर्भवासस्थितं
 रेतश्चेतति हस्तमस्तकपदप्रोद्धूतनानाङ्कुरम् ।
 पर्यायेण शिशुत्वयौवनजरावैरनेकवृत्तं
 पश्यत्यस्ति शृणोति जिघ्रति तथा गच्छत्यथाऽऽगच्छति ॥
 देहवद्वटधानादौ सुविचार्य विलोक्यताम् ।
 क धानाः कुत्र वा वृक्षस्तस्मान्मायेति निश्चिनु ॥
 निरुक्तावभिमानं ये दधते तार्किकादयः ।
 हर्षमिश्रादिभिस्ते तु खण्डनादौ सुशिक्षिताः ॥
 अचिन्त्याः खलु ये भावा न तांस्तर्केण योजयेत् ।
 अचिन्त्यरचनारूपं मनसाऽपि जगत्खलु ॥
 अचिन्त्यरचनाशक्तिबीजं मायेति निश्चिनु ।
 मायाबीजं तदेवैकं सुषुप्तावनुभूयते ” ॥ इति ।

ईदृङ्मायाधिष्ठानत्वेन मायी महेश्वरो यः स श्वेताश्वतरैराम्नातः । तस्य स्तृप्तं
 एवाऽऽमनन्ति—“अस्मान्मायी सृजते विश्वमेतत्तस्मिन्मान्यो मायया संनिरुद्धः ” इति
 सृष्टिप्रयोजने मतभेदा माण्डूक्यशाखायामाम्नायन्ते—

“ विभूतिप्रसवं त्वन्ये मन्यन्ते सृष्टिचिन्तकाः ।
 स्वप्नमायासरूपेति सृष्टिरन्यैर्विकल्पिता ॥
 इच्छामात्रं प्रभोः सृष्टिरिति सृष्टिर्बिनिश्चिता ।
 कालात्प्रसूतिं भूतानां मन्यन्ते कालचिन्तकाः ॥
 भोगार्थं सृष्टिरित्यन्ये क्रीडार्थमिति चापरे ।
 देवस्यैव स्वभावोऽयमाप्तकामस्य का स्पृहा ” ॥ इति ।

यः प्रसवो जगदुत्पत्तिः सेयमीश्वरस्य विभूतिस्तत्प्रकटनार्थमीश्वरः सृजतीति
 मतम् । यथा स्वप्नो विचारमन्तरेणाकस्मादुत्पद्यते तद्वदिति द्वितीयं मतम् । इन्द्रज
 रूपा माया यथा लोके चमत्काररूपा तथा चमत्कारप्रदर्शनार्थमिति तृतीयं मतम्
 यथा सत्स्वपि बहुषु भक्ष्यभोज्येषु कश्चित्किञ्चित्स्वी करोतीत्यत्र तदिच्छैव नियमा
 तद्वदिति चतुर्थं मतम् । यथा वसन्ताद्यृतुलिङ्गानि पुष्पोद्गमादीनि कालविशेष

नानि तद्वदिति पञ्चमं मतम् । यथा कृषिवाणिज्यादिकं स्वभोगार्थं क्रियते तद्वदिति षष्ठं मतम् । यथाऽक्षयूतादिकं क्रीडार्थं तद्वदिति सप्तमं मतम् । यथा ब्रह्मतत्त्वस्य सच्चिदानन्दैकरसत्वं स्वभावस्तथा मायाविशिष्टस्य सृष्टिस्थितिसंहाराः स्वभावभूता अतो निःस्पृहस्य प्रयोजनविशेषो न कल्पनीय इत्यष्टमं मतम् । एतदेव सिद्धान्तरहस्यम् । ननु कर्माण्येव स्वस्वफलदानाय प्राणिदेहानुत्पादयन्ति किमनेनेश्वरेणेति चेन्न । ईश्वर एव फलदातेति तृतीयाध्यायस्य द्वितीयपादे* चिन्तितत्वात् ।

“ कर्मैव फलदं यद्वा कर्मापराधित ईश्वरः ।

अपूर्वान्तरद्वारा कर्मणः फलदातृता ॥

अचेतनात्फलसूतेः शास्त्रियात्पूजितेश्वरात् ।

कालान्तरे फलोत्पत्तेर्नापूर्वपरिकल्पना ॥

अन्वक्षविनाशिनोऽपि कर्मणोऽपूर्वव्यवधानेन कालान्तरभाविफलप्रदत्वसंभवादीश्वरकल्पने गौरवमिति प्राप्ते ब्रूमः—अचेतनस्य कर्मणोऽपूर्वस्य तारतम्येन प्रतिनियतफलं दातुं न सामर्थ्यमस्ति । लोके सेवादिक्रियायामचेतनायां तददर्शनात्ततः सेवितराजवत्पूजितेश्वरात्फलसिद्धिरभ्युपेया । न च कल्पनागौरवं शास्त्रसिद्धत्वेनेश्वरस्याकल्पनीयत्वात् । “ एष ह्येव साधु कर्म कारयति तं यमेभ्यो लोकेभ्य उन्निनीषते । एष उ एवासाधु कर्म कारयति तं यमघो निनीषते ” इति श्रुतिरीश्वरस्यैव धर्माधर्मयोः फलदातृत्वं तत्कारयितृत्वं चाभिदधाति । सति चेश्वरस्य प्रामाणिकत्वे तवैव प्रत्युताश्रुतस्यापूर्वस्य कल्पने गौरवं भवेत् । तस्मात्कर्मभिराराधित ईश्वरः फलदाता ” ।

तस्येश्वरस्योभयविधकारणत्वं प्रथमाध्यायस्य चतुर्थपादे + चिन्तितम्—

“ निमित्तमेव ब्रह्म स्यादुपादानं च वेक्षणात् ।

कुलालवन्निमित्तं तन्नोपादानं मृदादिवत् ॥

बहु स्यामित्युपादानभावोऽपि श्रुत ईक्षितुः ।

एकबुद्ध्या सर्वधीश्च तस्माद्ब्रह्मोभयात्मकम् ॥

जगत्कारणत्वप्रतिपादकानि सर्वाणि वाक्यानि विषयः । तत्र किं ब्रह्म निमित्तकारणमेवोपादानकारणमपीति संदेहे निमित्तकारणमेवेति तावत्प्राप्तम् । कुतः । तदैक्षतेति सृज्यकार्यविषयपर्यालोचनश्रवणात् । पर्यालोचनं च निमित्तकारणमेवेति प्राप्ते ब्रूमः—“तदैक्षत बहु स्यां प्रजायेय” इतीक्षितुरेव प्रकर्षेणोत्पत्त्या बहुभावः श्रूयते । तत

* फलमत उपपत्तेः—अ० सू० अः ३ पा० २ अ० ८ सू० ३८ । + प्रकृतिश्च प्रातिशब्दान्तानुपरोधात्—अ० सू० अ० १ पा० ४ अ० ७ सू० २३ ।

उपादानत्वमप्यस्ति । किंच येनाश्रुतं श्रुतं भवतीत्यादिना ब्रह्मण्येकस्मिन्श्रुते सत्यश्रुत-
मपि जगच्छ्रुतमेव भवतीति प्रतिपाद्यते । तदेतदेकविज्ञानेन सर्वविज्ञानम् । तच्च ब्रह्मणः
सर्वोपादानत्वे सति ब्रह्मव्यतिरेकेण कार्याभावादुपपादयितुं सुशकम् । केवलनिमित्तत्वे
तु सर्वेषु कार्येषु ब्रह्मव्यतिरिक्तेषु सत्सु कथं नामैकविज्ञानेन सर्वविज्ञानं प्रतिपाद्यते ।
तस्मादुभयविधकारणं ब्रह्म ” ।

तस्योभयविधकारणत्वस्य प्रतिपादको वेदान्तसमन्वयः श्रुत्यन्तरविसंवादपरिहारेण
तत्रैव* समर्थितः—

“ समन्वयो जगद्योनौ न युक्तो युज्यतेऽथ वा ।

न युक्तो वेदवाक्येषु परस्परविरोधतः ।

सर्गक्रमविवादेऽपि नासौ स्वष्टरि युज्यते ।

अव्याकृतमसत्प्रोक्तं युक्तोऽसौ कारणे ततः ” ॥ इति ।

योऽयं वेदान्तानां समन्वयो जगत्कारणविषयः सार्धैस्त्रिभिः पादैः प्रतिपादितस्त-
माक्षिप्य समाधातुमयमारम्भः । न युक्तोऽयं समन्वय इति तावत्प्राप्तम् । कुतः
वेदान्तेषु बहुशो विरोधप्रतीतेः । प्रामाण्यस्यैव दुःसंपादत्वात् । तथाहि—आत्म-
आकाशः संभूतः ” इति तैत्तिरीयके वियदादीन्प्राति स्मृत्वं श्रूयते । छान्दोग्ये—
“तत्तेजोऽसृजत” इति तेजआदीन्प्राति । ऐतरेयके—“स इमाल्लोकानसृजत” इति
लोकान्प्राति । मुण्डके—“ एतस्माज्जायते प्राणः ” इति प्राणादीन्प्राति । न केव
कार्यद्वारेणैव विरोधः किंतु कारणस्वरूपोपन्यासेऽपि । “सदेव सोम्येदमग्र आसीत्
इति छान्दोग्ये सद्रूपत्वं कारणस्यावगम्यते । तैत्तिरीयके तु—“असद्वा इदम-
आसीत् ” इत्यसद्रूपत्वम् । ऐतरेयके च—“ आत्मा वा इदमेक एवाग्र आसीत्
इत्यात्मरूपत्वम् । अतो विरोधान्न युक्तः समन्वय इति प्राप्ते ब्रूमः—भवतु ना
सृज्येषु वियदादिषु तत्क्रमे च विवादः । वियदादीनामतात्पर्यविषय[त्वाद्]द्वितीयं
ब्रह्मबोधायैव तदुपन्यासः । तात्पर्यविषये तु जगत्स्वष्टरि ब्रह्मणि न कापि विवादोऽस्ति
क्वचित्सच्छब्देनोक्तस्य ब्राह्मणोऽन्यत्र सर्वजीवस्वरूपत्वविवक्षयाऽऽत्मशब्देनाभिधानात्
यत्तत्सच्छब्देनाभिधानं तदव्याकृताभिप्रायम् । न त्वत्यन्तासत्त्वाभिप्रायम् । “ कथमसत्
सज्जायेत ” इति श्रुत्यन्तरे चःसत्कारणत्वनिषेधात् । तस्मादेकवाक्यतायाः सुसंपाद-
त्वाद्युक्तो जगत्कारणे समन्वयः ।

* कारणत्वेन चाऽऽकाशादिषु यथा व्यपदिशोक्तेः—ब० सू० अ० १ पा० ४ अ० ४ सू० १४

तत्रैव पुनरपि परमाण्वादिकारणानां श्रौतत्वनिराकरणेन स एव *समर्थितः—

“अण्वादेरपि हेतुत्वं श्रुतं ब्रह्मण एव वा ।

वटधानादिदृष्टान्तादण्वादेरपि तच्छ्रुतम् ॥

शून्याण्वादिव्येकबुद्ध्या सर्वबुद्धिर्न युज्यते ।

स्युर्ब्रह्मण्यपि धानाद्यास्ततो ब्रह्मैव कारणम् ।

।दान्तो विषयः । तत्र किं ब्रह्मण इव परमाणुशून्यादीनामपि क्वचिज्जगत्कारणत्वं नृमस्ति । अथवा सर्वत्र ब्रह्मण एव कारणत्वं प्रतिनियतमिति संशयः । अण्वादे-
पि कारणत्वं श्रुतम् । कुतः । वटधानादिदृष्टान्तश्रवणात् । तथा हि—छान्दोग्ये
षाध्याये श्वेतकेतुं प्रत्युपदिशन्नुद्दालकः सूक्ष्मतत्त्वे स्थूलस्य जगतोऽन्तर्भावं प्रतिपा-
यितुं महावृक्षगर्भितानि वटबीजानि दृष्टान्तत्वेनोदाजहार । अतस्तत्सदृशाः परमा-
णो दार्ष्टान्तिकत्वेन श्रुता भवन्ति । शून्यस्य च—“असद्वा इदमग्र आसीत् ” इति
।क्षादेव कारणत्वं श्रुतम् । “स्वभावमेके कवयो वदन्ति कालं तथाऽन्ये” इति
वभावकालपक्षौ श्रुतौ । तस्मात्परमाण्वादीनामपि श्रौतं कारणत्वमिति प्राप्ते
मः—एकविज्ञानेन सर्वविज्ञानं शून्यादिमतेषु नोपपद्यते । शून्यादिभिरजन्यस्य ब्रह्मणः
न्यादिज्ञानेनाज्ञातत्वात् । धानादिदृष्टान्तस्तु ब्रह्मणोऽपीन्द्रियागम्यतया सूक्ष्मत्वादुप-
पद्यते । असच्छब्दस्य नामरूपराहित्याभिप्रायश्चतुर्थाधिकरणे वर्णितः । स्वभावकालपक्षौ
पूर्वपक्षत्वेन श्रुत्योपन्यस्तौ । तस्माद्ब्रह्मैव श्रुत्यभिहितं जगत्कारणं न परमाण्वादीति
।द्वम् ” ।

तस्यैतस्य समन्वयस्य स्मृतिविरोधतर्कविरोधौ द्वितीयाध्यायस्य प्रथमपादे त्रयो-
दाधिकरणैः परिहृतौ । तत्र संग्रहकारः +प्रथमाधिकरणमारचयति—

“सांख्यस्मृत्याऽस्ति संकोचो न वा वेदसमन्वये ।

धर्मे वेदेः सावकाशः संकोच्योऽनवकाशया ॥

प्रत्यक्षश्रुतिमूलाभिर्मन्वादिस्मृतिभिः स्मृतिः ।

अमूला कापिली बाध्या न संकोचोऽनया ततः ॥

मिन्वादे सर्वेष्वधिकरणेषु पूर्वाध्यायोक्तः समन्वयो विषयः । तत्रास्मिन्नधिकरणे
देस्य समन्वयस्य सांख्यस्मृत्याऽभिसंकोचोऽस्ति न वेति संशयः । संकोचोऽस्तीति
त्प्राप्तम् । कुतः सांख्यस्मृतेरनवकाशत्वेन प्रबलत्वात् । सांख्यस्मृतिर्हि वस्तु-

* एतेन सर्वे व्याख्याता व्याख्याता—ब्र० सू अ० १ पा० ४ अ० ८ सू० २८ । + स्मृत्यन-
।शदोषसङ्ग इति चेन्नान्तरस्मृत्यनवकाशदोषप्रसङ्गात्—ब्र० सू० अ० २ पा० १ अ० १ सू० १ ।

तत्त्वनिरूपणाथैव प्रवृत्ता न त्वनुष्ठेयं धर्मं कचिदपि प्रतिपादयितुम् । यदि तस्मिन् वस्तुन्यसौ बाध्येत तदा निरवकाशा स्यात् । वेदस्तु धर्मब्रह्मणी प्रतिपादयन्ब्रह्मणस्मिन्बाध्यमानोऽपि धर्मे सावकाशः । तस्मादनवकाशया स्मृत्या सावकाशस्य के संकोचो युक्त इति प्राप्ते ब्रूमः—सांख्यस्मृत्या वेदस्य संकोचो न युक्तः । कुमन्वादिस्मृतिभिर्ब्रह्मकारणवादिनीभिर्बाधितत्वात् । प्रबला हि मन्वादिस्मृतयः । क्षवेदमूलत्वात् । न तु तथा कापिली स्मृतिः । नहि प्रधानकारणवादिन्या भूतं कंचन वेदमुपलभामहे । दृश्यमानवेदवाक्यानां ब्रह्मपरत्वस्य पूर्वमेव निर्णीतत्वं तस्मान्न सांख्यस्मृत्या वेदस्य संकोचो युक्तः ” ।

* द्वितीयाधिकरणमारचयति—

“ योगस्मृत्याऽस्ति संकोचो न वा योगो हि वैदिकः ।

तत्त्वज्ञानोपयुक्तश्च ततः संकुच्यते तथा ॥

प्रमाऽपि योगे तात्पर्यादतात्पर्यान्न सा प्रमा ।

अवैदिके प्रधानादावसंकोचस्तथाऽप्यतः ॥

योगस्मृतिः पातञ्जलशास्त्रं तत्रोक्तोऽष्टाङ्गयोगः प्रत्यक्षवेदेऽप्युपलभ्यते । अतरेदिशाखासु योगस्य प्रपञ्चितत्वात् । किंचायं योगस्तत्त्वज्ञानोपयोगी । त्वग्र्यया बुद्धयेति योगसाध्यस्य चित्तैकाग्र्यस्य ब्रह्मसाक्षात्कारहेतुत्वश्रवणात् । प्रमाणभूतं योगशास्त्रम् । तच्च प्रधानस्यैव जगत्कारणतां वक्ति । तस्माद्योगस्य वेदस्य संकोच इति प्राप्ते ब्रूमः—अष्टाङ्गयोगे तात्पर्यवत्त्वात्प्रमाणभूताऽपि सती स्मृतिरवैदिके प्रधानादौ न प्रमाणं तत्र तात्पर्याभावात् । तथा हि—“ अथ योगासनम् ” इति प्रतिज्ञाय “ योगश्चित्तवृत्तिनिरोधः ” इति योगस्यैव लक्षणमुक्त्वा कृत्स्नशास्त्रेण प्रपञ्चयामासेति तस्य योगे तात्पर्यम् । प्रधानादीनि तु न पाद्यतया प्रतिजज्ञे किं तर्हि द्वितीयपादे यमनियमादिसाधनप्रतिपादके हेयं हानं हानहेतुं च विवेचयन्प्रसङ्गात्सांख्यस्मृतिप्रसिद्धानि प्रधानादीनि व्याजहारैव न तत्र तात्पर्यम् । तस्मान्न योगस्मृत्या वेदस्य संकोचः ।

+तृतीयाधिकरणमारचयति—

“ वैलक्षण्याख्यतर्केण बाध्यतेऽथ न बाध्यते ।

बाध्यते साम्यनियमात्कार्यकारणवस्तुनोः ॥

* ए-ने योगः प्रत्युक्तः—अ मू. अ. २ पा. १ अ. २ सू. ३ । न निलक्षणं तथात्वं च शब्दात्—अ सू. अ. २ पा. १ अ. ३ सू. ४ ।

मृद्धटादौ समत्वेऽपि दृष्टं वृश्चिककेशयोः ।

स्वकारणेन वैषम्यं तर्काभासो न बाधकः ॥

चेतनं जगच्चेतनाद्ब्रह्मणो न जायते विलक्षणत्वात् । यद्येन विलक्षणं तत्तस्मान्न जायते । यथा गोर्महिषीत्यनेन तर्केण समन्वयो बाध्यत इति प्राप्ते ब्रूमः—ये ये कार्व-
रणे ते ते सलक्षणे इत्यस्या व्यासेर्वृश्चिककेशयोर्व्याभिचारो दृश्यते । अचेतनाद्गोमया-
वृश्चिकस्य चेतनस्योत्पत्तेश्चेतनाच्च पुरुषादचेतनानां केशानामुत्पद्यमानत्वात् । अतो
दनिरपेक्षः शुष्कतर्को न कुत्रापि प्रतितिष्ठति ।

दुक्तमाचार्यैः—

“ यत्नेनानुमितोऽप्यर्थः कुशलैरनुमातृभिः ।

अभियुक्ततरैरन्यैरन्यथैवोपपाद्यते ” ॥ इति ।

तस्मादाभासत्वाद्ब्रह्मलक्षण्यहेतुर्न बाधकः ” ।

+ चतुर्धाधिकरणमारचयति—

“ बाधोऽस्ति परमाण्वादिमतैर्नो वा यतः पटः ।

न्यूनतन्तुभिरारब्धो दृष्टोऽतो बाध्यते मतैः ॥

शिष्टेष्टाऽपि स्मृतिस्त्यक्ता शिष्टत्यक्तं मतं किमु ।

न तैर्बाधो विवर्तेतु न्यूनत्वानियमो नहि ॥

संख्ययोगस्मृतिभ्यां तदीयतर्केण च बाधो माऽस्तु नाम । कणादबुद्धादिस्मृ-
तिस्तदीयतर्केण च समन्वयो बाध्यताम् । कणादो हि परमार्थः परमाणूनां जग-
त्सारणत्वं स्मरति स्म, तर्कं च तस्मिन्नर्थे प्रोवाच । विमतं व्यणुकादिकं स्वन्यूनपरिमा-
नाऽऽरब्धम् । कार्यद्रव्यत्वात् । यथा तन्तुभिः पट इति । बुद्धश्च भगवतो विष्णो-
त्तारः । स चाभावं जगद्धेतुं स्मरति स्म, तर्कं च तदनुकूलमाह । विमतं भावरूपं
गदभावपुरःसरं भावरूपत्वाद्यथा सुषुप्तिपुरःसरः स्वप्नरूपश्च इति । तस्मात्तैः प्रबलैः
कणादादिमतैर्बाध इति प्राप्ते ब्रूमः—यदा वैदिकाशिरोमणिभिः पुराणकर्तृभिस्तत्र तत्र
भङ्गादुदाहृता प्रकृतिपुरुषादिप्रतिपादिका सांख्ययोगस्मृतिर्जगत्कारणविषये दौर्ब-
ल्येन परित्यक्ता तदा निखिलैः शिष्टैरुपेक्षितानां कणादादिमतानां दौर्बल्यमिति किमु
कन्यम् । न खलु ब्राह्मणादिषु पुराणेषु कचिदपि प्रसङ्गाद्व्यणुकादिप्रक्रियोदाहृता ।
युत “ हैतुकान्बैकवृत्तींश्च वाङ्मात्रेणापि नार्चयेत् ” इति बहुशो निन्दोपलभ्यते ।
तु न्यूनारम्भ्यत्वानियम उक्तो नासौ विवर्तवादेऽस्ति । दूरस्थपर्वताग्रस्थितैर्महद्भिर्वृक्षै-

* एतेन शिष्टापरिग्रहा अपि व्याख्याताः—ब्र० सू० अ० २ पा० १ अ० ४ सू० १२ ।

१ ख. °त्यतिः । अचेत° । २ ख. °ते स तैः । ३ व. °न्बलदृ° । ४ ख. °भ्यनि° ।

रैत्यल्पदूर्वाग्रभ्रमस्य जन्यमानत्वात् । यदप्यभावपुरःसरत्वानुमानं तत्रापि साध्यवि-
दृष्टान्तः । सुषुप्तेरवस्थात्वेनावस्थावत आत्मनः सद्रूपस्याङ्गीकरणीयत्वे सति स्वा-
भावपुरःसरत्वात् । तस्मादेतैर्मतेर्नास्ति बाधः ” ।

✽ पञ्चमाधिकरणमाचरयति —

“ अद्वैतं बाध्यते नो वा भोक्तृभोग्यविभेदतः ।

प्रत्यक्षादिप्रमासिद्धौ भेदोऽसावन्यबाधकः ॥

तरङ्गफेनभेदोऽपि समुद्राभेद इष्यते ।

भोक्तृभोग्यविभेदोऽपि ब्रह्माद्वैतं न बाध्यते ” ॥ इति ।

समन्वयेनावगम्यमानमद्वैतं प्रत्यक्षादिप्रसिद्धेन भोक्तृभोग्यविभेदेन बाध्यत इति चे-
न । तरङ्गादिरूपेण भेदस्य समुद्ररूपेणाभेदस्य च दृष्टत्वेन भेदाभेदयोर्विरोधाभाव-
भेदाभेदविरोधव्यवहारस्याऽऽकारभेदेनापि रहितेऽत्यन्तमेकस्मिन्नपि वस्तुनि साव-
त्वात् । तस्माद्ब्रह्माकारेणाद्वैतं भोक्तृभोग्याकारेण द्वैतमित्याकारभेदाव्यवस्थसिद्धौ
कोऽपि बाधः ” ।

+ षष्ठाधिकरणमाचरयति —

“ भेदाभेदौ तात्त्विकौ स्तो यदि वा व्यावहारिकौ ।

समुद्रादाविव तयोर्बाधाभावेन तात्त्विकौ ॥

बाधितौ श्रुतियुक्तिभ्यां तावतो व्यावहारिकौ ।

कार्यस्य कारणाभेदादद्वैतं ब्रह्म तात्त्विकम् ॥

स्पष्टौ संशयपूर्वपक्षौ । “ नेह नानाऽस्ति किञ्चन ” इति श्रुतिर्भेदं बाधते । युं-
परस्परपदार्थात्मिकयोर्भेदाभेदयोरेकत्रासंभवादेकस्मिन्चन्द्रमसि द्वित्वासंभवात् ।
पूर्वाधिकरण आकारभेदाद्धेद इति तदप्यसत् । अद्वैते वस्तुन्याकारभेदस्यासंप्रतिप-
समुद्रादौ तु दृष्टत्वादभ्युपगम्यते । नहि दृष्टेऽनुपपन्नं नामेति न्यायात् । अ-
ब्रह्माकारजगदाकारौ दृष्टाविति चेन्न । ब्रह्मणः शास्त्रिकसमाधिगम्यत्वात् । तस्माच्च
युक्तिभ्यां बाधितत्वाव्यावहारिकौ भेदाभेदौ । किं तर्हि वस्त्विति चेदद्वैतमेवेति न
कार्यस्य कारणान्यतिरेकेण कारणमात्रस्य वस्तुत्वात् । तथा च श्रुतिस्मृतिकादिदृष्ट-
कारणस्यैव सत्यत्वं प्रतिपादयति— “ यथा सौम्यैकेन मृत्पिण्डेन सर्वं मृन्मयं वि-
स्याद्वाचाऽऽऽरम्भणं विकारो नामधेयं मृत्तिकेत्येव सत्यमेवं सौम्यं स आदेशो भवति ” ।

✽ भोक्तृपक्षेऽविभागेऽप्येतस्याहोकात्—ब० सू० अ० २ पा० १ अ० ५ सू० १ ।
तद्वनन्यत्वमारम्भणशब्दादिभ्यः—ब० सू० अ० २ पा० १ अ० ३ सू० १४ ।

१ ख. ‘रत्नत्वद्’ । २ ख. ‘द्विङ्कुराव’ । ३ क. ग. ड. सौम्यं । ४ ग. सौ

अस्यायमर्थः । प्रौढो मृत्पिण्डः कारणं तद्विकारा घटाशरावादयः । तत्र मृद्वस्त्वन्यद्घटादीनि चान्यानि वस्तुनीति तार्किकं न मन्यन्ते । तत्र घटादीनां पृथग्वस्तुत्वनिरासाय विकारशब्देन श्रुतिस्तान्यवहरति । मृद्वस्तुनो विकाराः संस्थानविशेषा घटादयो न पृथग्वस्तुभूताः । यथा देवदत्तस्य बाल्ययौवनस्थाविरादयस्तद्वत् । एवं च सति घटाद्याकारप्रतिभासदशायामपि मृन्मात्रमेव स्वतन्त्रं वस्तु । ततो मृद्यवगतायां घटादीनां यत्तात्त्विकं स्वरूपं तत्सर्वमेव तम् । आकारविशेषो न ज्ञायत इति चेन्मा ज्ञायतां नाम । तेषामवस्तुभूतानामजिज्ञासार्हत्वात् । चक्षुषा प्रतिभासमाना अपि विकारा निरूपिताः सन्तो मृद्व्यतिरेकेण न स्वरूपं किंचिल्लभन्ते । घटोऽयं शरावोऽयमिति वाङ्मन्यपाद्यनामयेयमात्रं लभन्ते । अतो निर्वस्तुकत्वे सत्युपलभ्यमानत्वरूपेण मिथ्यात्वलक्षणेनोपेतत्वादसत्या विकाराः । मृत्तिरिति तु विकारव्यतिरेकेणापि स्वरूपं लभत इति सत्या । तथा ब्रह्मोपदेशोऽवगन्तव्यः । ब्रह्मणि मृत्तिकान्यायस्य जगति घटादिन्यायस्य च योजयितुं शक्यत्वादिति । तस्माज्जगतो ब्रह्माभेदादद्वैतं ब्रह्म तात्त्विकम् । एवंविधविचारशून्यानां पुरुषाणामापातदृष्ट्या वेदेनाभ्युपेताद्वितीयब्रह्मप्रतिपत्तेः प्रत्यक्षादिभिर्भेदप्रतिपत्तेश्च सद्भावात्समुद्रतरङ्गन्यायेन भेदाभेदौ भासमानौ व्यावहारिकावेवेति स्थितम् ” ।

✽ सप्तमाधिकरणमारचयति—

“हिताहितक्रियादिः स्यान्नो वाऽभेदं प्रपश्यतः ।

जीवाहितक्रिया स्वार्था स्यद्देशा नहि गुज्यते ॥

अवस्तुजीवसंसारस्तेन नास्ति मम क्षतिः ।

इति पश्यत ईशस्य न हिताहितभागिता ॥

परमेश्वरो हि केषांचिज्जीवानां संसारासक्तानां वैराग्यादिकं हितं निर्भिमीते । अहितं च नरकहेतुमधर्मं निर्भिमीते । निर्भिमाणश्च स्वस्य जीवैरभेदं सर्वज्ञतया पश्यति । तस्मात्स्वस्यैव हिताकरणमहितकरणं च प्रसज्येयाताम् । एतच्च न युक्तम् । नहि लोके प्रेक्षावान्छ्विदपि स्वस्य हितं न करोत्यहितं वा करोति तस्माद्विताकरणादिदोष इति प्राप्ते ब्रूमः—सर्वज्ञत्वादीश्वरो जीवसंसारस्य मिथ्यात्वं स्वस्य निर्लेपत्वं च पश्यत्यतो न हिताहितमाकृत्वदोषः ” ।

✽ इतरव्यपदेशाद्विताकरणादिदोषप्रसक्तेः—ब्र० सू० अ० २ पा० १ अ० ७ सू० २१ ।

१ ग. °सावि° २ ग. °टामा° । ३ क. ग. ड. °षाणां माया तद्वृष्ट्या ।

* अष्टमाधिकरणमारचयति—

“न संभवेत्संभवेद्वा सृष्टिरेकाद्वितीयतः ।

नानाजातीयकार्याणां क्रमाज्जन्म न संभावे ॥

अद्वैतं तत्त्वतो ब्रह्म तच्चाविद्यासहायवत् ।

नानाकार्यकरं कार्यक्रमोऽविद्यास्थशक्तिभिः ” ॥ इति ।

एकमेवाद्वितीयमिति ब्रह्मणः स्वगतसजातीयविजातीयभेदैः शून्यत्वमवगम्यते स्त्रष्टव्यानि चाऽऽकाशवाय्वादीनि विचित्राणि । नह्यविचित्रे कारणे कार्यस्य विचित्रं युक्तम् । अन्यथैस्मादपि क्षीराद्विधितैलद्यनेकविचित्रकार्यप्रसङ्गात् । क्रमश्चाऽऽकाशदीनां श्रुतावगम्यते । न च तस्य व्यवस्थापकं किंचिदस्ति । तस्मादनेककार्याणां क्रो जन्माद्वितीयब्रह्मणो न संभवतीति प्राप्ते ब्रूमः— यद्यपि तत्त्वतो ब्रह्माद्वैतं तथाऽप्यविद्यासंयोपेतमिति श्रुतियुक्त्यनुभवेवगम्यते । “मायां तु प्रकृतिं विद्यान्मायिनं तु महेश्वरमिति श्रुतिः । मायैवाविद्या । उभयोरप्यनिर्वचनीयलक्षणस्यैकत्वात् । न च मायाकारे द्वैतापत्तिर्विस्तवस्य द्वितीयस्याभावात् । अत एकमपि ब्रह्मविद्यासहायवशान्नानाकार्यकरं भविष्यति । न च कार्यक्रमस्य व्यवस्थापकाभावः । अविद्यागतानां शक्तिषाणां व्यवस्थापकत्वात् । तस्माद्वितीयाद्ब्रह्मणो नानाकार्याणां क्रमेण सृष्टिः संभवा

+ नवमाधिकरणमारचयति—

“न युक्तो युज्यते वाऽस्य परिणामो न युज्यते ।

कात्स्नर्याद्ब्रह्मानित्यताप्तिरंशात्सावयवं भवेत् ॥

मायाभिर्बहुपत्वं न कात्स्नर्यान्नापि भागतः ।

युक्तोऽनवयवस्यापि परिणामोऽत्र मायिरुः ॥

आरम्भणाधिकरणे (ब्र० सू० २-१-६)—कार्यकारणयोरभेदः प्रतिपादितः अतो न वैशेषिकादिवदारम्भवादो ब्रह्मवादिनोऽभिमतः । तस्मात्क्षीरदधिण्यायेन परिणामोऽभ्युपगन्तव्यः । तत्र किं ब्रह्म कात्स्नर्येन परिणमत उतैकदेशेन । नाऽऽशेषपरिणामे ब्रह्मणः क्षीरवदनित्यत्वप्रसङ्गात् । द्वितीये सावयवत्वप्रसङ्गः । तत्र परिणाम इति प्राप्ते ब्रूमः—“इन्द्रो मायाभिः पुरुरूप ईयते” इति श्रुतेर्ब्रह्मणो मायशक्तिभिर्जगद्रूपत्वं परिणामो न त्वसौ वास्तवः । तेन कृत्स्नैकदेशविकल्पयोर्नवकाशतस्माद्युज्यते परिणामः” ।

* उपसंहारदर्शनाच्चेति चेन्न क्षीरवद्धि—ब्र० सू० अ० २ पा० १ अ० ८ सू० २४ । + प्रतक्तिर्निरवयवत्वशब्दकोपो वा—ब्र० सू० अ० २ पा० १ अ० ९ सू० २६ ।

प्राण्यनुष्ठितकर्मादिमपेक्ष्येशः प्रवर्तते ।

नातो वैषम्यनैर्घृण्ये संसारस्तु न चाऽऽदिमान् ॥ इति ।

ईश्वरो देवादीनत्यन्तसुखिनः सृजति पश्चादीनत्यन्तदुःखिनो मनुष्यांश्च मध्यमां तारतम्येन पुरुषविशेषेषु सुखदुःखे सृजन्नीश्वरः कथं विषमो न स्यात् । कथं च नीचैरप्यन्तजगुप्सितं देवतिर्यङ्मनुष्याद्यशेषजगदुपसंहारं कुर्वन्निर्घृणो न भवेत् । तस्माद्वैषम्यनैर्घृण्ये प्रसज्येयातामिति प्राप्ते ब्रूमः— न तावदीश्वरस्य वैषम्यप्रसङ्गोऽस्ति । प्राणिना त्तममध्यमाधमलक्षणवैषम्ये तत्तत्कर्मणामेव प्रयोजकत्वात् । न चैतावतेश्वर स्वातन्त्र्यहानिः । अन्तर्यामितया कर्माध्यक्षत्वात् । न त्वेवं सति *घट्टकुटीप्रभा न्याय आपद्यते । ईश्वरे वैषम्यं परिहर्तुं कर्मणां वैषम्ये हेतुत्वमुक्त्वा पुनरपीश्वर स्वातन्त्र्यसिद्धये तत्कर्मनियामकत्वेऽभ्युपगम्यमाने सत्यन्ततो गत्वा चेश्वरस्यैव वैषम्यस्य प्रसङ्गात् । नायं दोषः । नियामकत्वं नाम तत्तद्वस्तुशक्तीनामव्यवस्थापरिहारमात्र शक्तयस्तु मायाशरीरभूताः । न तु तासामुत्पादक ईश्वरः । ततः स्वशक्तिवशात्तत्त्व णां वैषम्यहेतुत्वेऽपि न व्यवस्थापकस्येश्वरस्य वैषम्यप्रसङ्गः । संहारस्य सुषुप्तिवदुःख नकत्वात्प्रत्युत सर्वक्लेशनिवर्तकत्वाच्च । ततः सघृणत्वमेव । नन्वान्तरसृष्टिषु पूर्वपूर्वमपेक्षया सृजत ईश्वरस्य वैषम्याभावेऽपि प्रथमसृष्टौ पूर्वकर्मासंभवाद्वैषम्यदोषस्तद इति चेन्न । सृष्टिपरम्पराया अनादित्वात् । नान्तो न चाऽऽदिरित्यादिशास्त्रा तस्मान्न कोऽपि दोषः ।

× त्रयोदशाधिकरणमारचयति—

“नास्ति प्रकृतिता यद्वा निर्गुणस्यास्ति नास्ति सा ।

मृदादेः सगुणस्यैव प्रकृतित्वोपलम्भनात् ॥

भ्रमाधिष्ठानताऽस्माभिः प्रकृतित्वमुपेयते ।

निर्गुणेऽप्यस्ति जात्यादौ सा ब्रह्म प्रकृतिस्ततः ॥

प्रकृतित्वं नाम कार्याकारेण विक्रियमाणत्वम् । तच्च लोके सगुण एव मृदा पलब्धम् । अतो निर्गुणस्य ब्रह्मणः कथं प्रकृतितेति प्राप्ते ब्रूमः— यद्यपि प्रक्रिय नयेतिव्युत्पत्त्या विक्रियमाणत्वं प्रतीयते तथाऽपि तद्विक्रियमाणत्वं द्वेधाऽपि संभव क्षीरादिवत्परिणामित्वेन वा रज्ज्वादिवद्भ्रमाधिष्ठानत्वेन वा । तत्र निर्गुणस्य पा

* यथा कश्चित्सायं पान्थो द्रव्यलिखुर्घटपालभिया (घटः पर्वतीयविषममार्गः) तान्त्रता प्रलायनमार्गग्रंशात्पुनरपि प्रातर्घटकुठ्यामेवाऽऽयतीति । × सर्वधर्मोपपत्तेश्च—ब्र० सू० अ० १ अ० १३ सू० ३५ ।

मित्रासंभवेऽपि भ्रमाधिष्ठानत्वमस्तु । दृश्यते हि निर्गुणेऽपि जात्यादौ भ्रमाधिष्ठानता ।
मलिनं ब्राह्मणं दृष्ट्वा शूद्रोऽयमिति भ्रान्तिव्यवहारदर्शनात् । तस्मान्निर्गुणमपि ब्रह्म प्रकृ-
तिरिति सिद्धम् ” ।

द्वितीयपादेऽष्टाभिरधिकरणैर्मतान्तरनिराकरणेन ब्रह्मणो जगत्कारणत्वं प्रतिष्ठा-
पितम् । तत्र *प्रथमाधिकरणमारचयति—

“प्रधानं जगतो हेतुर्न वा सर्वे षट् दयः ।

अन्विताः सुखदुःखाद्यैर्यतो हेतुरतो भवेत् ॥

न हेतुर्योग्यरचनाप्रवृत्त्यादेरसंभवात् ।

सुखाद्या आन्तरा बाह्या घटाद्यास्तु कुतोऽन्वयः ॥

सुखदुःखमोहात्मकं प्रधानं जगतः प्रकृतिः । जगति सुखाद्यन्वयदर्शनात् । षट्पटादयो
लभ्यमानाः सुखाय भवन्त्युदकाहरणप्रावरणादिकार्यकारित्वात् । अत एव घटादयोऽन्वैर-
पहियमाणस्तस्यैव दुःखजनकाः । यदा तूदकानयनादिकार्यं नापेक्षितं तदा न सुखदुःखे
जनयन्ति । केवलमुपेक्षणीयत्वेनावतिष्ठन्ते । तदिदमुपेक्षाविषयत्वं मोहः । मुह वैचित्य
इति श्रुतौर्मोहशब्दनिष्पत्तेः । उपेक्षणीयेषु च चित्तवृत्त्यनुदयात् । अतः सुखदुःखमो-
हान्वयदर्शनात् प्रधानं प्रकृतिरिति सांख्या मन्यन्त इति प्राप्ते ब्रूमः—न प्रधानं जगतो
हेतुः । देहेन्द्रियमहीधरादिरूपस्य विचित्रस्य प्रतिनियतसंनिवेशविशेषस्य जगतो रच-
नायामचेतनस्य प्रधानस्य योग्यत्वासंभवत् । लोके हि प्रतिनियतकार्यस्य विचित्रप्रा-
सादादेरतिबुद्धिमत्कर्तृकत्वोपलम्भनात् । औरतां तावदियं रचना तत्सिद्ध्यर्थं प्रवृत्तिरपि
नाचेतनस्योपपद्यते । चेतनानधिष्ठिते शकटादौ तददर्शनात् । अथ पुरुषस्य चेतनस्य
प्रकृत्यधिष्ठातृत्वमभ्युपगम्येत तर्ह्यसङ्गत्वं पुरुषस्य हीयेतेत्यपसिद्धान्तापत्तिः । यदुक्तं
सुखदुःखमोहान्विता घटादय इति । तदस्तु । सुखादीनामान्तरत्वाद्घटादीनां बाह्यत्वात् ।
तस्मान्न प्रधानं जगद्धेतुः ” ।

+द्वितीयाधिकरणमारचयति—

“ नास्ति काणाददृष्टान्तः किंवाऽस्त्यसदृशोद्भवे ।

नास्ति शुक्लः पटः शुक्लतन्तोरेव हि जायते ॥

अणुद्व्यणुकमुत्पन्नमनणोः परिमण्डलात् ।

अदीर्घाद्द्व्यणुकादीर्घं त्र्यणुकं तन्निदर्शनम् ॥

* रचना उपपत्तेश्च नानुमानम्—अ० सू० अ० २ पा० २ अ० १ सू० १ । + महर्हार्थ-
वदा ह्यस्वपरिमण्डलाभ्याम्—अ० सू० अ० २ पा० २ अ० २ सू० ११ ।

१ ग. ‘णे जा’ । २ ग. ‘ति वा’ । ३ क. ड. सुखदुःखा । ४ ख. ‘न्ते यदि’ ।
५ ग. घ. अस्ति । ६ क. ख. ग. घ. ‘मलिनं’ ।

पूर्वस्मिन्पादे चेतनाद्वेक्षणो विलक्षणमचेतनं जगज्जायत इत्यत्र सांख्यान्प्रति श्लोः सिद्धं गोमयवृश्चिकादिनिदर्शनमभिहितम् । तावता सांख्यैः क्रियमाणस्याऽऽक्षेपा परिहृतत्वात्स्वपक्षसाधनं संपन्नम् । परपक्षदूषणं चास्मिन्पादे प्रक्रम्य पूर्वाधिका सांख्यमतं दूषितम् । इतः परं वैशेषिकमतं दूषयितव्यम् । तन्मतस्य च प्रक्रियाबहुत्वात्तद्वासनावासितः कश्चित्पुरुषस्तत्प्रक्रियासिद्धं विलक्षणोत्पत्तिदृष्टान्तमन्तरेण ब्रह्मकारणवादं न बहु मन्यते । अतो विसदृशोत्पत्तौ काणादमतसिद्धो दृष्टान्तोऽस्ति न वेति विचार्यते । नास्तीति तावत्प्राक्तम् । यतः शुक्लः पटः शुक्लेभ्य एव तन्तुभ्य जायते न तु रक्तेभ्यस्तस्मान्नास्तीति प्राप्ते ब्रूमः—अस्त्येव विसदृशोत्पत्तौ दृष्टान्तः तथा हि । परमाणवः पारिमाण्डल्यपरिमाणयुक्ताः । न त्वणुपरिमाणयुक्ताः । द्वाभ्यः परमाणुभ्यामणुपरिमाणरहिताभ्यामणुपरिमाणोपेतं द्व्यणुकमुत्पद्यते । इदमेकं निदर्शनम् तथा ह्रस्वपरिमाणोपेतत्वाद्दीर्घपरिमाणरहितं द्व्यणुकं तादृशोभ्यस्त्रिभ्यो द्व्यणुकेभ्यो दीर्घपरिमाणोपेतमणुपरिमाणरहितं त्र्यणुकमुत्पद्यते । इदमपरं निदर्शनम् । एवमन्यान्यतत्प्रक्रियाप्रसिद्धानि निदर्शनान्युदाहरणीयानि ” ।

* तृतीयाधिकरणमारचयति—

“ जनयन्ति जगन्नो वा संयुक्ताः परमाणवः ।

आद्यकर्मजसंयोगाद्व्यणुकादिक्रमाज्जनि. ॥

सनिमित्तानिमित्तादिविकल्पेष्वाद्यकर्मणः ।

असंभवादिसंयोगे जनयन्ति न ते जगत् ” ॥ इति ।

प्रलीने पूर्वसिद्धे जगति यदा महेशस्य सिद्ध्या भवति तदा प्राणिकर्मवशान्निश्चये परमाणुज्वाद्यं कर्मोत्पद्यते । तस्मात्कर्मण एकः परमाणुः परमाण्वन्तरेण संयुज्यते तस्मात्संयोगाद्व्यणुकमारभ्यते । तेभ्यस्त्रिभ्यो द्व्यणुकेभ्यस्त्र्यणुकमित्यादिक्रमेण कृत्स्नजगत उत्पत्तौ बाधकाभावात्संयुक्ताः परमाणवो जगज्जनयन्तीति प्राप्ते ब्रूमः—यदेतद्वैद्यं कर्म तत्सनिमित्तमनिमित्तं वा । अनिमित्तत्वे नियामकाभावात्सर्वदा तदुत्पत्तयः प्रलयाभावप्रसङ्गः । सनिमित्तत्वेऽपि तन्निमित्तं दृष्टमदृष्टं वा । न तावददृष्टम् । प्रयत्नवाऽभिघातस्य वा शरीरोत्पत्तेः प्रागसंभवात् । ईश्वरप्रयत्नस्य नित्यस्य कादाचित्कीद्यकर्मोत्पत्तिं प्रत्यनियामकत्वात् । नाप्यदृष्टमाद्यकर्मनिमित्तम् । आत्मसमवेतस्यादृष्टपरमाणुभिरसंबन्धात् । अत एवमादिविकल्पदोषप्रसरे सत्याद्यकर्मासंभवान्न परमाणुयोगो जायते । ततः संयुक्तेभ्यः परमाणुभ्यो जगज्जनिरिति मतं दूरापास्तम् ।

* उभयथाऽपि न वर्मानस्तदभावः— ब० सू० अ० २ पा० २ ब० १ सू० १२ ।

* चतुर्थाधिकरणमारचयति—

“ समुदायावुभौ युक्तावयुक्तौ वाऽणुहेतुकः ।

एकोऽपरः स्कन्धहेतुरित्येवं युज्यते द्वयम् ॥

स्थिरचेतनराहित्यात्स्वयं चाचेतनत्वतः ।

न स्कन्धानामणूनां वा समुदायोऽत्र युज्यते ॥

बाह्यास्तित्ववादिनो बौद्धा मन्यन्ते । द्वौ समुदायौ बाह्य आभ्यन्तरश्चेति । तत्र बाह्यो भूतसमुद्रादिकः । आन्तरश्चित्तचैत्यात्मकः । तदेतत्समुदायद्वयमेवाशेषं जगत् । तत्र बाह्यसमुदायस्य परमाणवः कारणम् । ते च परमाणवश्चतुर्विधाः । कैचित्स्वराः पार्थिवारूपाः । अपरे स्निग्धा आप्यारूपाः । अन्ये चोष्णास्तैजसारूपाः । अन्ये चैलनात्मका वायवीयारूपाः । तेभ्यश्चतुर्विधेभ्यः परमाणुभ्यो युगपत्पृष्ठीभूतेभ्यो बाह्यः समुदायो जायते । आन्तरस्य समुदायस्य स्कन्धपञ्चकं कारणम् । रूपस्कन्धो विज्ञानस्कन्धो वेदनास्कन्धः संज्ञास्कन्धः संस्कारस्कन्धश्चेति पञ्च स्कन्धाः । तत्र चित्तेन निरूप्यमाणाः शब्दस्पर्शादयो रूपस्कन्धः । तदभिव्यक्तिर्विज्ञानस्कन्धः । तज्जन्यसुखदुःखे वेदनास्कन्धः । देवदत्ताग्निनामधेयं संज्ञास्कन्धः । एतेषां वासना संस्कारस्कन्धः । तेभ्यः पञ्चस्कन्धेभ्यः पृष्ठीभूतेभ्य आन्तरसमुदायो जायते । तस्माद्युज्यते समुदायद्वयमिति प्राप्ते ब्रूमः—किमणूनां स्कन्धानां च संघातापत्तौ निमित्तभूतश्चेतनोऽन्योऽस्ति । किंवा स्वयं संहन्यन्ते । आद्येऽपि स चेतनः स्थायी क्षणिको वा स्यात् । स्थायित्वेऽपि सिद्धान्तः । क्षणिकत्वे प्रथमं स्वयमलब्धात्मकः पश्चात्संघातापत्तिं करोतीति वक्तुमशक्यम् । द्वितीये त्वचेतनाः स्कन्धा अणवश्च नियामकं चेतनमन्तरेण प्रतिनियताकारेण कथं संहन्यन्ताम् । तस्मान्न युक्तं समुदायद्वयम्” ।

= पञ्चमाधिकरणमारचयति—

“विज्ञानस्कन्धमात्रत्वं युज्यते वा न युज्यते ।

युज्यते स्वप्नदृष्टान्ताद्बुद्धयैव व्यवहारतः ॥

अनाधात्स्वप्नवैषम्याद्बाह्यार्थस्तूपलभ्यते ।

बाहिर्वदिति तेऽप्युक्तिर्नातो धीरर्थरूपभाक् ॥ इति ।

केचिद्बौद्धा बाह्यार्थमपलपन्तो विज्ञानस्कन्धमात्रं तत्त्वमित्याहुः । न चात्र व्यवहारानुपपत्तिः स्वप्ने बाह्यार्थनिर्नपेक्ष्य केवलया बुद्ध्या व्यवहारदर्शनात् । तथैव जाग्रद्व्यवहारोऽपि ।

* समुदाय उभयहेतुकेऽपि तदप्राप्तिः—ब्र० सू० अ० २ पा० २ अ० ४ सू० १८ । = नाभाव उपलब्धेः—ब्र० सू० अ० २ पा० २ अ० ५ सू० २८ ।

१ क. ख. ड. °चित्स्थिराः । २ ग. च. न्तरिक्षात्मका । घ. च. तरलात्मका । ३ ख. ग. घ. °शं सं ।

हारस्याप्युपपत्तेः । तस्माद्विज्ञानस्कन्धमात्रत्वं युज्यत इति प्राप्ते ब्रूमः— विषमो हि स्वप्नदृष्टान्तः प्रबोधदशायां स्वप्नस्य बाध्यमानत्वात् । जाग्रद्वचनहारस्य न कचिद्वा पश्यामः । न च बाह्यार्थसद्भावे प्रमाणाभावः । उपलब्धेरेव प्रमाणत्वात् । उपलभ्यते हि घटादयो बहिष्ठत्वेन । अथोच्येत । बुद्धिरेव बाह्यघटादिवदवभासते । तथ चाऽऽहुः—“यदन्तर्ज्ञेयं तत्त्वं तद्बहिर्वदवभासते” इति । एवं तर्हि त्वदुक्तिरेव बाह्यार्थसद्भावे प्रमाणमिति ब्रूमः । कचिदपि बाह्यार्थासद्भावे तदव्युत्पत्तिरस्ति तद्बहिर्वदित्त्वमनोक्तिर्न संगच्छते । तस्माद्बाह्यार्थसद्भावाद्विज्ञानमात्रत्वं न युक्तम् ” ।

अष्टाधिकरणमारचयति—

“सिद्धिः सप्तपदार्थानां सप्तभङ्गीनयान्न वा ।

साधकन्यायसद्भावात्तेषां सिद्धौ किमद्भुतम् ॥

एकस्मिन्सप्तसत्त्वादिविरुद्धप्रतिपादनात् ।

अपन्यायः सप्तभङ्गी न च जीवस्य सांशता ॥

अत्राऽऽहता मन्यन्ते । जीवोऽजीवश्चेति द्वौ पदार्थौ । जीवश्चेतनः शरीरपरिमाणसावयवः । अजीवः षड्विधः । तत्र महीधरादिरिकः । आस्रवसंवरनिर्जरबन्धमोक्षस्य पञ्च । आस्रवत्यनेन जीवो विषयेष्वित्यास्रव इन्द्रियसंघातः । संवृणोति विवेकमितिविवेकादिः संवरः । निःशेषेण जीर्थत्यनेन कामक्रोधादिरिति केशोल्लुञ्चनतप्तशिलाहणादिकं तपो निर्जरः । कर्माष्टकेनाऽऽपादिता जन्ममरणपरम्परा बन्धः । चत्वारि वातकर्मणि पापविशेषरूपाणि । चत्वारि चाघातकर्माणि पुण्यविशेषरूपाणि । शास्त्रोपायेन तेभ्योऽष्टभ्यः कर्मभ्यो विनिर्गतस्य जीवस्य संततोर्ध्वगमनं मोक्षः । तत् सप्त पदार्थाः सप्तभङ्गीरूपेण न्यायेन व्यवस्थाप्यन्ते—१ स्यादस्ति, २ स्यान्नास्ति, स्यादस्ति च नास्ति च, ४ स्यादवक्तव्यः, ५ स्यादस्ति चावक्तव्यश्च, स्यान्ना चावक्तव्यः ७ स्यादस्ति च नास्ति चावक्तव्यश्चेति सप्तभङ्गीनयः । अस्यायमर्थः स्याच्छब्द ईषदर्थवाची निपातः । प्रतिवादिनो हि चतुर्विधाः । सद्वादिनोऽसद्वादिसदसद्वादिनोऽनिर्वचनीयवादिनश्चेति । पुनरप्यनिर्वचनीयमतेन मिलितानि सप्तसदार्थमतानि त्रिविधानि । तानेतान्सप्तविधान्वादिनः प्रति सप्तविधा न्यायाः प्रयोक्तव्यास्तथा । सद्वादी समागत्याऽऽहृतं प्रति किं त्वन्मते मोक्षोऽस्तीति पृच्छति तत्राऽऽहृत उत्तरं ब्रूत ईषदस्तीति । एवमन्यथानपि वादिनः प्रतीषन्नास्तीतित्यादीन्पुनरु

* नैकस्मिन्नसंभवात्—ब्र० सू० अ० २ पा० २ अ० ६ सू० ३३ ।

१ ग. ब. वाति ६० । २ म. व. “वाति ६०” । ३ ग. “स्त्रोकेनो” । ४ व. “मिश्रिता” । ५ व. “सद्वादिम” ।

ण्युदाहर्तव्यानि । तावता वादिनः सर्वे निर्विण्णाः सन्तो नोत्तरं प्रतिपद्यन्ते । अतोऽस्य सप्तभङ्गीरूपस्य साधकन्यायस्य सद्वावाज्जीवादीनां सप्तपदार्थानां सिद्धौ किमत्राऽऽश्चर्यमिति प्राप्ते ब्रूमः—सप्तभङ्गीरूपोऽयमपन्यायः । एकस्य जीवपदार्थस्य सद्वादिनं प्रति सद्रूपत्वमसद्वादिनं प्रत्यसद्रूपत्वं चेत्येवमादिविरुद्धधर्मप्रतिपादकत्वात् । न च जीवस्य सावयवत्वं युज्यतेऽनित्यत्वप्रसङ्गात् । तदनित्यत्वे च मोक्षः कस्य पुरुषार्थः स्यात् । तस्मान्स्यायाभासेन सप्तभङ्ग्याख्येन जीवादिपदार्थानां न सिद्धिः ।

* सप्तमाधिकरणमारचयति—

“तटस्थेश्वरवादो यः स युक्तोऽथ न युज्यते ।

युक्तः कुलालदृष्टान्तान्नियन्तृत्वस्य संभवात् ॥

न युक्तो विषमत्वादोषाद्वैदिक ईश्वरे ।

अभ्युपेते तटस्थत्वं त्याज्यं श्रुतिविरोधतः ॥

पूर्वाध्यायस्योपात्त्याधिकरणे जगतो निमित्तमुपादानं चेश्वर इत्यागमबलादुक्तम् । तदेतदसहमानास्तार्किकशैवादयः केवलं निमित्तत्वमीश्वरस्य मन्यन्ते । युक्तिं चाऽऽहुः—यथा कुलालोऽनुपादानादिभूतो दण्डचक्रादीन्नियच्छन्कर्ता भवति तथा तटस्थ ईश्वर इति प्राप्ते ब्रूमः—न युक्तं केवलनिमित्तत्वं वैषम्यनैर्घृण्यादिदोषस्य दुष्परिहरत्वात् । कथं त्वया परिहृतो दोष इति चेत्प्राणिकर्मसापेक्षत्वादिति ब्रूमः—तथोत्वे चाऽऽगमोऽस्माकं प्रमाणं, त्वयाऽप्यन्ततो गत्वाऽऽगमश्चेदङ्गीक्रियते तर्हि तटस्थत्वमीश्वरस्य त्याज्यं स्यात् । बहु स्यां प्रजायेथेत्युपादानत्वश्रुत्या विरोधात् । तस्मान्न युक्तस्तटस्थेश्वरवादः ” ।

× अष्टमाधिकरणमारचयति—

“जीवोत्पत्त्यादिकं पाञ्चरात्रोक्तं युज्यते न वा ।

युक्तं नारायणव्यूहतत्समाराधनादिवत् ॥

युज्यतामविरुद्धोऽशो जीवोत्पत्तिर्न युज्यते ।

उत्पन्नस्य विनाशित्वे कृतनाशादिदोषतः ॥

पाञ्चरात्रिका भागवता मन्यन्ते—भगवानेको वासुदेवो जगत उपादानं निमित्तं च । तत्समाराधनज्ञानध्यानैर्भगवन्धात्रिच्छेदः । तस्माच्च वासुदेवात्संकर्षणाख्यो जीवो जायते । जीवाच्च प्रद्युम्नाख्यं मनः । मनसश्चानिरुद्धाख्योऽहंकारः । त एते वासुदेवादयश्चत्वारो व्यूहाः सर्वात्मका इति प्राप्ते ब्रूमः—तत्र वासुदेवं तत्समाराधना-

* पत्युरसामञ्जस्यात्—ब्र० सू० अ० २ पा० २ अ० ७ सू० ३७ । × उत्पत्त्यसंभवात्—ब्र० सू० अ० २ पा० २ अ० ८ सू० ४२ ।

दिकं च श्रुत्यविरोधादभ्युपगच्छामः । यत्तु जीव उत्पद्यत इत्युक्तं तदसत् । कृतनाश-
कृताभ्यागमप्रसङ्गात् । पूर्वसृष्टौ यो जीवस्तास्मिन्नुत्पीर्तमत्त्वेन प्रलयदशायां विनष्टे सति
तत्कृतयोर्धर्माधर्मयोरफलप्रदत्वेन विनाशः प्रसज्यते । अस्मिंश्च कल्प उत्पद्यमानस्य नूतन-
जीवस्य धर्माधर्मयोः पूर्वमननुष्ठितयोः सतोरिह सुखदुःखप्राप्तिर्भवतीत्यकृताभ्यागमः
प्रसज्येत । तस्माज्जीवोत्पत्त्यादिकं न युक्तम्” ।

तृतीयापादे नवभिरधिकरणैराकाशादिस्तृष्टिर्विचारिता । तत्र *प्रथमाधिकरणमा-
रचयति—

“व्योम नित्यं जायते वा हेतुत्रयविवर्जनात् ।

जनिश्रुतेश्च गौणत्वान्नित्यं व्योम न जायते ॥

एकज्ञानात्सर्वबुद्धेर्विभक्तत्वाज्जनिश्रुतेः ।

विवर्ते कारणैकत्वाद्ब्रह्मणो व्योम जायते ॥

तैत्तिरीये—“ तस्माद्वा एतस्मादात्मन आकाशः संभूतः ” इति श्रूयते । तत्राऽऽ-
काशं नित्यं न तु जन्मवत् । कुतः । आकाशोत्पादकस्य समवाय्यसमवायिनिमित्तात्त्य-
कारणत्रितयस्य दुःसंपादत्वात् । संभूत इति जनिश्रुतिस्तु संप्रतिपन्नब्रह्मकार्यवद्वयोन्नि-
सत्ताश्रयत्वगुणयोगात्प्रवृत्ता । तस्मादनाद्यनन्तं व्योम न जायत इति प्राप्ते ब्रूमः—
एकविज्ञानेन सर्वविज्ञानं तावदशेषेषु वेदान्तेषु डिण्डिमः । तच्च व्योम्नो ब्रह्म-
कार्यत्वे मृद्घटन्यायेन ब्रह्माव्यतिरेकादुपपादयितुं सुशकम् । नान्यथा । किंचाऽऽकाशं
जायते विभक्तत्वाद्घटवत् । न चायमसिद्धो हेतुः । वाय्वादिवैलक्षण्यस्याऽऽकाशो प्राप्ति-
द्धत्वात् । नापि ब्रह्मण्यनैकान्तिकत्वम् । सर्वात्मकस्य ब्रह्मणः कस्माच्चिदपि विभक्त-
त्वस्य दुर्भगत्वात् । जनिश्रुतिश्चोत्पत्तिवादिनाऽनुगृहीता भवति । यत्तु कारणत्रितया-
संभव इत्युक्तम् । तदसत् । आरम्भवादे त्रितयापेक्षायामपि विवर्तवादे तदनपेक्षत्वात् ।
तस्मादेतेभ्यो हेतुभ्यो ब्रह्मणः कारणाव्योम जायते ” ।

+ द्वितीयाधिकरणमारचयति—

“ वायुर्नित्यो जायते वा छान्दोग्येऽजन्यकीर्तनात् ।

सैषाऽनस्तमिता देवतेत्युक्तेश्च न जायते ॥

श्रुत्यन्तरोपसंहाराद्गौण्यनस्तमयश्रुतिः ।

वियद्वज्जायते वायुः स्वरूपं ब्रह्म कारणम् ॥

* न वियदश्रुतेः—ब्र० सू० अ० २ पा० ३ अ० १ सू० १ । × एतेन मातरिश्वा व्याख्यातः-
ब्र० सू० अ० २ पा० ३ अ० २ सू० ८ ।

१ ग. घ. °मत्त्वे प्र° । २ ख. °सज्येतेति कृतविप्रणाशः । अ° । ३ ग. °सज्यते । त° ।
४ ख. °शेषवे° ।

तैत्तिरीय एवाऽऽकाशाद्वायुरिति श्रूयते । सेयमुत्पत्तिर्गौणी छान्दोग्ये सृष्टिप्रकरणे तेजोब्रह्मानामेवोत्पत्त्याभिधानाद्वायोरुत्पत्त्यनभिधानात् । ननु क्वचिदश्रवणमन्यत्र श्रुतं न निवारयितुमुत्सह्य इति न्यायेन तैत्तिरीयश्रुतेः कुतो गौणत्वमिति चेच्छ्रुत्यन्तरविरोधादिति ब्रूमः— बृहदारण्यके “ सैषाऽनस्तमिता देवता यद्वायुः ” इति वायोर्विनाशप्रतिषेधादुत्पत्तिमत्त्वे च तदयोगात्तस्मान्न जायते वायुरिति प्राप्ते ब्रूमः— छान्दोग्ये जन्माश्रवणेऽपि गुणोपसंहारन्यायेन तैत्तिरीयवाक्यस्येतरत्रोपसंहारे सति श्रुतमेव छान्दोग्ये वायुजन्म । अनस्तमयश्रुतिस्तु न मुख्या । उपासनप्रकरणपठितत्वेन स्तुत्यर्थत्वात् । आकाशोत्पत्तिहेतवश्चात्रानुसंधेयाः । न च वायोराकाशकार्यत्वेन ब्रह्मण्यनन्तर्भावाद्ब्रह्मज्ञानेन वायुज्ञानं न सिध्येदिति शङ्कनीयम् । पूर्वपूर्वकार्योविशीष्टस्य ब्रह्मण उत्तरोत्तरकार्यहेतुत्वस्य वक्ष्यमाणतया वियद्रूपापन्नस्य ब्रह्मण एव वायुकारणत्वात् । तस्माद्वायुर्जायते ” ।

*तृतीयाधिकरणमारचयति—

“ सद्ब्रह्म जायते नो वा कारणत्वेन जायते ।

यत्कारणं जायते तद्वियद्वाय्वादयो यथा ॥

असतोऽकारणत्वेन खादीनां सत उद्भवात् ।

व्याप्तेरजादिवाक्येन बाधात्सन्नैव जायते ॥

छान्दोग्ये—“ सदेवं सोम्येदमग्र आसीत् ” इति श्रूयते । तत्सद्रूपं ब्रह्म जन्मद्रवितुमर्हति कारणत्वाद्वियदादिवदिति प्राप्ते ब्रूमः—सद्रूपं ब्रह्म न जायते । कुतः । जनकस्य कारणस्य दुर्निरूपत्वात् । तथा हि न तावदसत्कारणं कथमसतः सज्जायेति निषेधात् । नापि सदेव सतः कारणमात्माश्रयापत्तेः । नापि वियदादिकं सतः कारणं वियदादीनां सतो जायमानत्वात् । या तु व्याप्तिर्यद्यत्कारणं तत्सज्जायत इति, —स वा एष महानज आत्मेत्यादिश्रुतिबाध्या । तस्मात्सद्ब्रह्म नैव जायते ” ।

+चतुर्थाधिकरणमारचयति—

“ ब्रह्मणो जायते वह्निर्वायोर्वा ब्रह्मसंयुतात् ।

तत्तेजोऽमृजतेत्युक्तेर्ब्रह्मणो जायतेऽनलः ॥

वायोरग्निरिति श्रुत्या पूर्वश्रुत्यैकवाक्यतः ।

ब्रह्मणो वायुरूपत्वमापन्नादाग्निसंभवः ॥

* असंभवस्तु सतोऽनुपपत्तेः— ब्र० सू० अ० २ पा० ३ अ० ३ सू० ९ । + तेजोऽतः ग हाह—ब्र० सू० अ० २ पा० ३ अ० ४ सू० १० ।

छान्दोग्ये तत्तेजोऽसृजतेति तेजसो ब्रह्मजत्वं श्रूयते । तैत्तिरीयके वायोरभिरिति वायुजत्वम् । तत्र वायोरिति पञ्चम्या * आनन्तर्यार्थत्वस्यापि संभवात्केवलब्रह्मजन्यं तेज इति प्राप्ते ब्रूमः— अनुवर्तमानेन संभूतशब्देनान्विताया वायोरितिपञ्चम्या + उपादानार्थत्वस्यैव मुख्यत्वादुभयोः श्रुत्योरेकवाक्यत्वे सति वायुरूपापन्नाद्ब्रह्मणस्तेजो जायते इति लभ्यते ” ।

= पञ्चमाधिकरणमारचयति—

“ब्रह्मणोऽपां जन्म किंवा वह्नेर्नाग्नेर्जलोद्भवः ।

विरुद्धत्वान्नीरजन्म ब्रह्मणः सर्वकारणात् ॥

अग्नेराप इति श्रुत्या ब्रह्मणो वह्न्युपाधिकात् ।

अपां जन्म विरोधस्तु सूक्ष्मयोर्नाग्निनीरयोः ॥

यद्यपि तदपोऽसृजत । अग्नेराप इत्युभयोश्छान्दोग्यतैत्तिरीययोस्तेजोजन्यत्वमेवापां श्रूयते तथाऽपि न तद्युक्तम् । निवर्त्यनिवर्तकयोरग्निजलयोर्विरुद्धयोर्न हेतुहेतुमद्भाव इति पूर्वः पक्षः । पञ्चीकृतयोर्दृश्यमानयोर्विरोधेऽप्यपञ्चीकृतयोः श्रुत्येकसमाधिगम्ययोर्विरोधकल्पनायोगात्संतापाधिक्ये स्वेदवृष्ट्युद्भवदर्शनाच्च श्रुतिद्वयानुसारेण तेजोरूपापन्नाद्ब्रह्मणोऽपां जनिरिति राद्धान्तः” ।

×षष्ठाधिकरणमारचयति—

“ता अन्नमसृजन्तेति श्रुतमन्नं यवादिकम् ।

पृथिवी वा यवाद्येव लोकेऽन्नत्वप्रसिद्धितः ॥

भूताधिकारात्कृष्णस्य रूपस्य श्रवणादपि ।

तथाऽद्भ्यः पृथिवीत्युक्तेरन्नं पृथ्व्यन्नहेतुतः ॥

छान्दोग्ये ता अन्नमसृजन्तेत्यद्भ्योऽन्नस्य जन्म श्रूयते । तत्रान्नशब्दस्य लोकप्रसिद्ध्या व्रीहियवादिकमर्थ इति प्राप्ते ब्रूमः— पृथिव्यन्नान्नशब्दार्थः । कुतः । पञ्चमहाभूतसृष्टेरधिकृतत्वात् । किंच यदग्ने रोहितं रूपं तेजसस्तद्रूपं यच्छुक्लं तदपां यत्कृष्णं तदन्नस्येति श्रुतम् । कृष्णरूपं पृथिव्यां बहुलमुपलभ्यते न तु व्रीहियवादौ । तथाऽद्भ्यः पृथिवीति तैत्तिरीयश्रुत्येकवाक्यताबलाद्देवान्नं पृथिवी । न चान्नशब्दस्य तत्र प्रवृत्त्यनुपपत्तिः । कार्यकारणयोरन्नपृथिव्योरभेदविवक्षया तदुपपत्तेः । तस्मादन्नं पृथिवी ” ।

* पञ्चादित्यर्थः । + जनिकर्तुः । कृतिरितिसूत्रात् । = आपः—ब्र० सू० अ० २ पा० ३ अ० ५ सू० ११ । × पृथिव्यधिकाररूपशब्दोत्तरेभ्यः—ब्र० सू० अ० २ पा० ३ अ० ६ सू० १२ ।

*सप्तमाधिकरणमारचयति—

“व्योमाद्याः कार्यकर्तारो ब्रह्म वा तदुपाधिकम् ।

व्योम्नो वायुर्वायुतोऽग्निरित्युक्तेः खादिकर्तृता ॥

ईश्वरोऽन्तर्यमयतीत्युक्तेर्व्योमाद्युपाधिकम् ।

ब्रह्म वाय्वादिहेतुः स्यात्तेजआदीक्षणादपि ॥

पूर्वाधिकरणेषु पूर्वपूर्वकार्योपाधिकब्रह्मण उत्तरोत्तरकार्योत्पत्तिरिति यदेतत्सिद्धव-
त्य सिद्धान्तितम् । तदयुक्तम् । व्योम्नो वायुर्वायुतोऽग्निरित्यादौ ब्रह्मानिरपेक्षात्केव-
च्योमादेरुत्तरकार्योत्पत्तिश्रवणादिति प्राप्ते ब्रूमः—“य आकाशमन्तरो यमयति यो वायु-
रो यमयति” इत्यादिनाऽन्तर्यामिब्राह्मणे व्योमादेः स्वातन्त्र्यं निवारितम् । तथा—
तेज ऐक्षत ता आप ऐक्षन्त” इति तेजआदेरीक्षणपूर्वकं स्रष्टृत्वं श्रूयते । तच्चेक्षणं
नब्रह्मानिरपेक्षाणामचेतनानां न संभवति । तस्माद्व्योमाद्युपाधिकस्य ब्रह्मण एव कार-
म् ” ।

+अष्टमाधिकरणमारचयति—

“सृष्टिक्रमो लये ज्ञेयो विपरीतक्रमोऽथवा ।

क्लृप्तं कल्प्याद्वरं तेन लये सृष्टिक्रमो भवेत् ॥

हेतावसति कार्यस्य न सत्त्वं युज्यते ततः ।

पृथिव्यप्स्विति चोक्तत्वाद्विपरीतक्रमो लये ॥

आकाशादिक्रमः सृष्टौ क्लृप्तोऽतः प्रलयेऽपि स एव क्रम इति प्राप्ते ब्रूमः—प्रथमतः
गे लीने सति निरुपादानानां कार्याणां कंचित्कालमवस्थानं प्रैसज्येत ।

किंच—“ जगत्प्रतिष्ठा देवर्षे पृथिव्यप्सु प्रलीयते ।

ज्योतिष्यापः प्रलीयन्ते ज्योतिर्वायौ प्रलीयते ॥ ”

इति पुराणे विपरीतक्रमस्योक्तत्वात्क्लृप्त एवायं क्रमः । तस्मात्सृष्टिविपरीतेन पृथि-
क्क्रमेण प्रविलयः ” ।

< नवमाधिकरणमारचयति—

“ किमुक्तक्रमभङ्गोऽस्ति प्राणायैर्नास्ति वाऽस्ति हि ।

प्राणाक्षमनसां ब्रह्म वियतोर्मध्य ईरणात् ॥

* तदभिध्मनादेव तु तल्लिङ्गात्सः—ब्र० सू० अ० २ पा० ३ अ० ७ सू० १३ । + विपर्य-
क्रमोऽत उपपद्यते च—ब्र० सू० अ० २ पा० ३ अ० ८ सू० १४ । × अन्तरा विज्ञानम-
मेण तल्लिङ्गादिति चेन्नाविशेषात्—ब्र० सू० अ० २ पा ३ अ० ९ सू० १५ ।

प्राणाद्या भौतिका भूतेष्वन्तर्भूताः पृथक्क्रमम् ।

नेच्छन्त्यतो न भङ्गोऽस्ति प्राणादौ न क्रमः श्रुतः ॥

मुण्डके श्रूयते—“ एतस्माज्जायते प्राणो मनः सर्वेन्द्रियाणि च । खं वायुज्योति-
रापः पृथिवी विश्वस्य धारिणी ” इति । तत्र प्राणादीनां विद्यदादिभ्यः पूर्वं श्रूयमाण-
त्वादाकाशादिकः पूर्वोक्त सृष्टिक्रमो भज्येतेति प्राप्ते ब्रूमः—“ अन्नमयं हि सोम्य ।
आपोमयः प्राणस्तेजोमयी वाक् ” इति प्राणादीनां भौतिकत्वश्रवणाद्भूतेष्वेवान्तर्भा-
ष्यवृक्क्रमो नापेक्षितः । न च मुण्डकश्रुतिः क्रमवाचिनी । आकाशाद्वायुर्वयोराग्निरित्य-
दाविव क्रमस्याप्रतीयमानत्वात् । तदुत्पत्तिमात्रं तु केवलं ब्रूते । तस्मान्नानयां श्रुत-
पूर्वोक्तक्रमभङ्गोऽस्ति ” ।

तैत्तिरीयधिरणैर्याविशिष्टाद्ब्रह्मण आकाशादिका पुरुषान्ता जगदुत्पत्तिः सुस्थिता
तस्यां च सुस्थितायां कारणव्यतिरेकेण कार्यस्याभावाद्ब्रह्मणो देशकालसर्ववस्त्वात्मक-
त्वेनानन्तत्वं सुस्थितम् । तस्य सत्यं ज्ञानमनन्तमिति प्रतिज्ञातमनन्तत्वं समर्थं यो के-
निहितं गुहायामित्युक्तं गुह्यं निहितत्वं समर्थयितुमन्नमयादिभ्य आनन्दमयान्तेभ्य-
पञ्चभ्यः कोशेभ्यो ब्रह्मतत्त्वं विवेक्तुकाम आदावन्नमयकोशं दर्शयति—

स वा एष पुरुषोऽन्नरसमयः, इति ।

यः पुरुषः शिरःपाण्यादिमानाकृतिविशेषः सृष्ट्यादावाकाशादिक्रमेणोत्पन्नः स
एवैष इदानीमस्मद्देहत्वेनानुभूयते । यद्यप्ययं न सृष्ट्यादावुत्पन्नस्तथाऽप्याकाशादिप्र-
म्पराप्राप्तान्नकार्यत्वेन सजातीयतया स एवोच्यते । तामेतां विवक्षां स्पष्टकृतुमन्नरसम-
यशब्दः । मधुराम्ललवणतिक्तकटुकषायात्मकः षड्विधोऽन्नस्य रसस्तस्य च विकारोऽ-
न्नरसमयः । मातापितृभ्यां भुङ्क्तान्नरसस्तयोः शरीरे त्वगसृङ्मांसमेदोस्थिमज्जाशुक्रा-
ख्यसप्तधातुरूपेण क्रमात्परिणतः सन्गर्भाशये प्रविश्य पुनर्देहरूपेण विक्रियते । तथा
गर्भोपनिषद्याम्नायते—“ षड्विधो रसो रसाच्छोणितं शोणितान्मांसं मांसान्मेदो मे-
सोऽस्थीन्यस्थिभ्यो मज्जा मज्जायाः शुक्रं शुक्रशोणितसंयोगादावर्तते गर्भः ” इति
एतेनान्नरसमयेन स्थूलदेहेन तदन्तवर्ती सूक्ष्मदेहोऽप्युपलक्ष्यते । तस्यापञ्चकृतभूतका-
त्वादुक्तेनान्नादिना पोष्यमाणत्वाच्च । तत्र भूतकार्यत्वमाचार्यैरुदाहृतम्—“ अपञ्च-
कृतपञ्चमहाभूतानि तत्कार्यं च सप्तदशकं लिङ्गं भौतिकम् ” इति । अन्नादिपोष्य-
छन्दोगैराम्नायते—“ अन्नमयं हि सोम्य मन आपोमयः प्राणस्तेजोमयी वाक् ” इति
उपवासेन प्रक्षीणशक्तिकस्य मनसः पारणेनाऽऽप्यायनं जन्तूनामन्वयव्यतिरेकासिद्धम्
तर्था मार्गश्रमेण प्रक्षीणशक्तेः प्राणो जलपानेनाऽऽप्यायमानो लोके दृश्यते । तथा

१ व. 'तेष्वन्ता' । २ व. 'या पू' । ३ घ. 'शादिपु' । ४ क. ख. घ. ङ. 'हाहि' ।
५ ग. भुकोऽन्न' । ६ ख. ग. 'शुक्लाख्य' । ७ ख. ग. शुक्रं शुक्रशो' । ८ व. 'वा च मा' ।

वृत्तैलादितैजसद्रव्यसेवया कण्ठशुद्धिं कृत्वा वाचं पोषयन्तो गायका उपलभ्यन्ते । ईदृशेन मनःप्राणवागादिना लिङ्गदेहेन संयुतो योऽन्नकार्यः स्थूलदेहोऽस्माभिरुपलभ्यते सोऽयमाध्यात्मिकः । एतेनाधिदैविको वैराजदेहो ब्रह्माण्डरूप उच्यते ।

सोऽप्याचार्यैर्वार्तिके दर्शितः—

“ दिगादिकरणो देवः पञ्चभूतशरीरभृत् ।

सर्वोऽस्मीत्यभिमानेद्धो विराडेवमजायत ” ॥ इति ।

सोऽयमन्नमयः कोशः शाखाग्रचन्द्रदर्शनन्यायेन ब्रह्मतत्त्वं बोधयितुमुपन्यस्तः ।

अथास्य कोशस्य चित्याग्निवत्पक्ष्याकारेणोपासनार्थं पञ्चावयवानुपन्यस्यति—

“ तस्येदमेव शिरः । अयं दक्षिणः पक्षः । अयमु-

त्तरः पक्षः । अयमात्मा । इदं पुच्छं प्रतिष्ठा, इति ।

यथा श्येनकङ्कादिपक्ष्याकारेण चीयमानस्याग्नेः शिरः पक्षौ मध्यशरीरं पुच्छं वेति पञ्चावयवा एवमत्रापि द्रष्टव्यम् । तस्योपासितव्यस्यान्नमयस्य ग्रीवाया उपारी प्रसिद्धत्वेन दृश्यमानमिदमेव शिरः । नात्रोपचौरः कश्चिदस्ति । तथा दृश्यमानौ हस्तावेव पक्षत्वेन ध्यातव्यौ । कण्ठादधस्तान्नाभेश्चोपरिष्ठाद्दृश्यमानोऽयं शरीरभाग आत्मा जीवावस्थानैक्षमदेशरूपो मध्यदेहः “मध्यं ह्येषामङ्गानामात्मा” इति श्रुतेः नाभेरधोवर्ति यदङ्गमस्ति तदिदं पक्ष्याकारस्य पुच्छस्थानीयम् । तच्च प्रतिष्ठा शरीरधारः, प्रतितिष्ठत्यस्यामिति शब्दस्य व्युत्पत्तिः । मनुष्यशरीरे नाभेरधोभागस्योर्ध्वभागं प्रत्याधारत्वं प्रसिद्धम् । गवादिशरीरे मक्षिकादिनिवारणेन पुच्छस्याऽऽधारत्वं द्रष्टव्यम् । पुच्छस्याऽऽधारतोक्तिरुपासनार्था ।

तदेवमन्नमयकोशस्थोपासनीय आकारः प्रतिपादितः । अथास्य कोशस्य तदुपा-
नस्य च ब्राह्मणवाक्येनाभिहितस्य संवादेन दाढ्यार्थं कंचिन्मन्त्रमुदाहरति—

तदप्येष श्लोको भवति ॥

*इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकेऽष्टमप्रपाठके

प्रथमोऽनुवाकः ॥ १ ॥

* वैदिकमतानुसरणेन मूलक्रमतोऽत्रानुवाकपरिसमाप्तिरस्ति, परं च भाष्यकारमतेनानुवा-
समाप्तिर्नैव । किंतु तेषां मतेनास्य प्रपाठकस्यानुवाकद्वयमेव । तत्र प्रथमोऽनुवाकः शान्तिसमा-
वेवावसितः । द्वितीयश्च ब्रह्मविदाप्नोति परमित्यारभ्य प्रपाठकसमाप्तौ समापितः । अतोऽत्र वैदिक-
प्रानुसरणेनैव मूले क्रमः प्रतिनिविष्टो भाष्ये भाष्यकारमतानुसरणेन । एवं पुरतः सर्वत्रोहनीयम् ।

१ ग. उलक्ष्यन्ते । २ ग. “दिशि” । ३ घ. संयुक्तो । ४ घ. मध्यं शं । ५ क. ख. ड.
प्राक्काश्यं । ६ ग. घ. “नदे” ।

अन्नाद्वै प्रजाः प्रजायन्ते । याः काश्च पृथिवीऽश्रिताः । अथो
अन्नेनैव जीवन्ति । अथैनदपियन्त्यन्ततः । अन्नं हि
भूतानां ज्येष्ठम् । तस्मात्सर्वेष्वधमुच्यते । सर्वे वै तेऽन्नमाप्नु-
वन्ति । येऽन्नं ब्रह्मोपासते । अन्नं हि भूतानां ज्येष्ठम् । तस्मात्-
त्सर्वेष्वधमुच्यते । अन्नाद्भूतानि जायन्ते । जातान्भूतानि वर्धन्ते ।
अद्यतेऽस्ति च भूतानि । तस्मादन्नं तदुच्यत इति, इति ।

तदपि तस्मिन्नप्यर्थे ब्रह्मणोक्तेऽन्नमयकोशे संवादबुद्धिजनक एष वक्ष्या-
णोऽन्नाद्वै प्रजा इत्यादिकस्तस्मादन्नं तदुच्यत इत्यन्तः श्लोकः पादबद्धो मन्त्र-
विद्यते । पूर्वं सूत्रोक्तेऽर्थे काचिद्वगुदाहृतम् । तत्समुच्चयमभिप्रेत्यात्रापिशब्दः प्रयुक्त-
चतुर्दशभिः पादैरुपेतोऽयं श्लोकः । ईदृशस्य लोकप्रसिद्धस्य च्छन्दोविशेषस्य
वैऽपि वैदिकं किञ्चिदतिच्छन्दो भविष्यति । जरायुजाण्डजादिदेहरूपाः प्रजा
काश्चित्पृथिवीमाश्रित्योपलभ्यन्ते ताः सर्वा अन्नादेवोत्पद्यन्ते । तच्च पूर्वं
प्रपञ्चितम् । अपि चान्नेनैव जीवन्ति प्राणान्धारयन्ति तत्तु लोके प्र-
द्वम् । अथ जीवनानन्तरमन्तत आयुषोऽन्ते ताः प्रजा एतदन्नमपियन्ति प्र-
शान्तिं अन्ने लीयन्ते । मृगादिदेहानां व्याघ्राद्यन्नत्वेनान्ने लयो द्रष्टव्यः । हि य-
त्कारणादन्नं भूतानां प्राणिदेहानां ज्येष्ठमुत्करीत्या कारणम् । तस्मात्कारणात्स-
र्वेष्वधं सर्वेषां प्राणिनां क्षुद्रोगनिवर्तकमित्युच्यते । निवर्तिते हि क्षुद्रोगे जीवनरूपा
स्थितेः कारणं भवति । अतः स्थितिहेतुत्वसिद्धये क्षुन्ननिवर्तकत्वं युक्तम् । अनेनोत्पा-
स्थितिलयकारणत्वप्रतिपादनेनान्नमयकोशः प्रपञ्चितः । सर्वे वा इत्यादिना सफल-
पासनं विधीयते । ये पुरुषा अन्नं ब्रह्मोपासतेऽन्ने प्रतीके ब्रह्मदृष्टिं कुर्वन्ति
ब्रह्मदृष्ट्या संस्कृतमन्नं देहाकारेण परिणतं सच्छिरआदिभिः पुच्छान्नैरवयवैरुपेतमि-
धायन्ति, ते ध्यातारः सर्वमेवान्नं भक्ष्यभोज्यलेह्यचोप्यरूपं प्राप्नुवन्ति । य-
वियदादिपरम्परया ब्रह्मणः सकाशान्निष्पन्नमन्त्रमाध्यात्मिकमानुषदेहरूपेणाऽऽविष्ट-
कविराड्रूपेण चावस्थितं तेनान्नोपाधिना विशिष्टं ब्रह्मोपासकाः पुरुषाः सर्वान्
विराड्रूपं प्राप्य ब्रह्मादिस्तम्बान्तानां सर्वेषां प्राणिनां यद्यदुचितमन्नं तत्तत्सर्वं प्रा-
वन्ति । पूर्वत्र बुभुत्सुं प्रति बोधसाधनभूतकोशप्रतिपादनार्थमन्नं हि भूतानामित्युक्तं
अत्र तूपास्यवस्तुप्रशंसार्थं पुनरप्युच्यते । अस्मदादीनां विराट्पर्यन्तानां प्राणिदेह-
यस्मादन्नं ज्येष्ठमतिशयेन वृद्धं कारणभूतम्, तस्मात्सर्वस्य संसारव्याधौ
निवर्तकम् । यथोक्तोपासनं हि विराट्प्राप्तिद्वारा क्रममुक्तिहेतुः । सर्वप्राणिदेहानां

तदयमिवृद्धिहेतुत्वादप्युपास्यमन्नं प्रशस्तम् । अन्नशब्दनिर्वचनपर्यालोचनेऽपि सर्वं देहकारणत्वेनान्नस्य प्रशस्तत्वमवगम्यते । अद्यते सर्वैः प्राणिभिर्जीवनार्थं भक्ष्यत इत्यन्नम् । यद्वा सर्वान्प्राणिनोऽस्ति भक्षयति संहरतीत्यन्नम् । सर्वेऽपि देहा अन्नरस-
वैषम्योत्पादितरोगादिना म्रियन्त इति लोके प्रसिद्धम् । श्रौत इतिशब्द उदाहृतः ।
श्लोकसमाप्त्यर्थः । कोशसमाप्त्यर्थश्च । यः पुमान्गुहाहितं ब्रह्मतत्त्वं बुभुत्सते तं प्रति बोधद्वारभूतोऽयन्नममयकोशोऽभिहितः । द्वारत्वं चास्य पुत्रमित्रकलत्रगृहक्षेत्रादिबाह्य-
विषयासक्तिं निवार्य देहमात्रपर्यवसायित्वसंपादनादुपपद्यते । प्राणिनां हि स्वभावत एव पुत्रादिष्वात्मव्यवहारो भवति । तं च श्रुतिरनुवदति—“ आत्मा वै पुत्रना-
मासि ” इति । ऐतरेयकेऽप्याम्नायते—“ सोऽस्यायमात्मा पुण्येभ्यः कर्मभ्यः प्रति-
धीयतेऽथास्यायमितर आत्मा कृतकृत्यो वयोगतः प्रैति ” इति । अस्यायमर्थः—
पुत्रवतो गृहस्थस्य द्वावात्मानौ पुत्ररूपः पितृरूपश्चेति । अस्य गृहिणः संबन्धी सोऽयं पुत्ररूप आत्मा श्रौतस्मार्तपुण्यकर्मानुष्ठानार्थं गृहेऽवस्थाप्यते । पितृरूपस्तु स्वस्य कर्त-
व्यानि सर्वाणि कृत्वा वयोगत आयुष्येण विरहितो म्रियत इति । ईदृशं पुत्रादावात्म-
त्वारोपं भगवान्भाष्यकार उदाजहार—“पुत्रभार्यादिषु विकलेषु सकलेषु वाऽह-
मेव विकलः सकलो वेति बाह्यधर्मानात्मन्यध्यस्यति” इति स्वस्माद्धेदस्य पुत्रे प्रती-
यमानत्वात्तस्मिन्नात्मत्वव्यवहारः सिंहो देवदत्त इतिवत् । तर्ह्यमुमेव मुख्यताभावं बोध-
यितुं पुत्रमित्रादिकाद्बाह्यात्सर्वस्माल्लोकाद्व्यावर्त्याऽऽत्मैतत्त्वबुद्धिं देहे संकोचयितुमन्नमय आत्मोपदिश्यते । एतमेवाभिप्रायमुपरिष्ठाद्विस्पष्टी करिष्यति—“ स य एवंवित् ।
अस्माल्लोकात्प्रेत्य । एतमन्नमयमात्मानमुपसंक्रामति ” इति । यस्तु बाह्यविषयासक्तिवा-
सनाप्राबल्यात्सकृदुपदेशमात्रेणान्नमयात्मानि न पर्यवस्यति तस्य तत्पर्यवसानार्थं तद्वि-
षयोपासनोपदिष्टा । स चोपासको निरन्तरमन्नमयमात्मानमुपासीनो बाह्यविषयेभ्यो व्यावृ-
त्तोऽर्थादन्नमये पर्यवस्यति । यदि कश्चिदल्पायुः सन्नुपरितनस्य प्राणमयादिविवेकस्या-
भावेन ब्रह्मतत्त्वबोधस्य संपूर्त्यभावादुक्तोपासनं कुर्वन्नेव म्रियेत । तदानीमुत्तरीत्या तस्य सर्वान्नप्राप्तिर्भवति । ईदृशमेव विषयमभिप्रेत्य भगवतोक्तम्—

“प्राप्य पुण्यकृतां लोकानुषित्वा शाश्वतीः समाः ।

“शुचीनां श्रीमतां गेहे योगभ्रष्टोऽभिजायते” ॥ इति ।

तदेवं विषयाभिमुर्यानिवृत्त्यर्थमन्नमयकोशमुपादिश्य प्रसङ्गात्तदुपासनं तत्फलं चोक्तम् ।

अथ विषयेभ्यो निवृत्तस्यान्नमयकोशादप्यन्तःप्रवेशाय प्राणमयकोशमुपादिशति—

तस्माद्वा एतस्मादन्नरसमयात् । अन्योऽन्तर

आत्मा प्राणमयः । तेनैष पूर्णः, ॥ इति ।

यः परमात्मा स्वयमाकाशादिक्रमेणान्नमयतां प्राप्त इति ब्राह्मणेन प्रतिपादितः स एव पुनः श्लोकेन स्पष्टीकृतः । तस्मादेव ब्राह्मणोक्तादेतस्माच्छ्लोकेन प्रतिपादितादहं मनुष्य इत्यनुभूयमानाद्व्यतिरिक्तोऽस्यन्तरप्रदेशवर्ती कश्चित्प्राणमय आत्मा विद्यते । तेन प्राणमयेनैषोऽन्नमयः पूर्णः । देहस्यान्तरापादमस्तकं प्राणमयो व्याप्य वर्तते । लिङ्गशरीरे ज्ञानशक्तिः क्रियाशक्तिश्चेतिद्वयं विद्यते । तयोर्मध्ये क्रियाशक्तिकार्यभूतः कश्चित्प्राणाख्यः पदार्थः । तस्य च प्राणस्य विकारः पञ्चवृत्तिसमूहः प्राणमयः । वृत्तयश्च प्राणापानव्यानोदानसमानाख्यास्तस्य प्राणपदार्थस्य व्यापारविशेषास्ते च हृदयादि-प्रदेशेषु निष्पद्यन्ते ।

तथा चोक्तम्—

“हृदि प्राणो गुदेऽपानः समानो नाभिसंस्थितः ।

उदानः कण्ठदेशस्थो व्यानः सर्वशरीरगः ” ॥ इति ।

तस्यैतस्य वृत्तिसमूहरूपस्य प्राणमयस्याऽऽत्मन्यारोपितत्वादहं प्राणिमीत्येवमुच्छ्वासादिकर्तृत्वेनाहंप्रत्ययगम्यत्वाच्चाऽऽत्मत्वं द्रष्टव्यम् । आत्मत्वं नाम प्रत्यक्स्वरूपत्वम् । तत्र यथा पुत्रापेक्षया प्रतीच्यन्नमयदेह आत्मत्वेनोपदिष्टे सति पराग्रूपे पुत्रादौ मुख्यात्मत्वबुद्धिर्निवृत्ता । तथा देहादप्यान्तरे प्राणमयात्मन्युपदिष्टे सति देहस्य मुख्यात्मत्वं निवारितं भवति । पुत्रदेहयोर्मुख्यात्मत्वाभावसाम्येऽप्यवान्तरैषम्याद्गौणात्मत्वं मिथ्यात्मत्वं चास्ति । तच्च भगवद्भिर्भाष्यकारैरेवमुदाहृतम्— “गौणमिथ्यात्मनोः सत्त्वे पुत्रदेहादिबाधनात् ” इति । तयोरात्मत्वव्यवहारदशायां स्वस्माद्भेदप्रतीत्यप्रतीतिभ्यां वैषम्यं द्रष्टव्यम् ।

देहात्मनोर्भेदमजानद्भिलोकैर्लोकैर्कायतिकैश्चोच्यमानं देहस्याऽऽत्मत्वं मिथ्येति यदत्र प्राणमयात्मोपदेशोऽर्थार्थसंपादितम् । तदेतत्तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे*निर्णीतम्—

“आत्मा देहस्तदन्यो वा चैतन्यं मदशक्तिवत् ।

भूतमेलनजं देहे नान्यत्राऽऽत्मा वपुस्ततः ॥

भूतोपलब्धिर्भूतेभ्यो विभिन्ना विषयित्वतः ।

सैवाऽऽत्मा भौतिकादेहादन्योऽसौ परलोकभाक् ॥

पूर्वत्र मनश्चिदादीनां कत्वर्थता नास्ति किंतु पुरुषार्थत्वमित्युक्ते सति कोऽसौ पुरुष इति प्रसङ्गाद्विचार्यते । तदेतदधिकरणं पूर्वोत्तरयोर्मीमांसयोः शेषभूतम् । देहव्यतिरिक्तस्य स्वर्गमोक्षभागिन आत्मनः प्रतिपादकत्वात् । तत्र लोकायतिका देह-

* एक आत्मनः शरीरे भावात्—ब० सू० अ० ३ पा० ३ अ० ३० सू० ५३ ।

एवाऽऽत्मेति मन्यन्ते । अन्वयव्यतिरेकाभ्यां चैतन्यस्य देह एवोपलम्भात् । सति च देहे चैतन्यमुपलभ्यते न त्वसति । न च चैतन्यस्य जात्यन्तरतया देहव्यतिरिक्तात्मत्वं शङ्कनीयम् । क्रमुकनागवल्लीचूर्णानां संयोगान्मदशक्तिरिव देहाकारपरिणतेभ्यो भूतेभ्यो जायमानं चैतन्यं कथं नाम जात्यन्तरं स्यात् । तस्माच्चेतनो देह आत्मेति प्राप्ते ब्रूमः— पृथिव्यादीनां भूतानामुपलब्धिर्भूतेभ्यो व्यतिरिक्ता भवितुमर्हति विषयित्वात् । यद्यद्विषयि तत्तद्विषयाद्व्यतिरिक्तम् । यथा रूपाच्चक्षुः । तथा सति तादृशचैतन्यस्याऽऽत्मत्वं वदन्तं प्रति कथं भौतिकदेहरूपत्वमापाद्यते । सत्येव देहे चैतन्यमुपलभ्यते नासतीति यावन्वयव्यतिरेकावुक्तौ तत्र व्यतिरेकोऽसिद्धः । असत्यपि देहे परलोकगामिनश्चिदात्मनः शास्त्रेणोपलम्भात् । शास्त्रस्य च प्रामाण्यं समर्थनीयम् ” ।

अनात्मत्वेन निर्णीतादस्माद्देहादभ्यन्तरो यः प्राणस्तस्योत्पत्तिर्द्वितीयाध्यायस्य चतुर्थपादे* चिन्तिता—

“ मुख्यप्राणः स्यादनादिर्जायते वा न जायते ।

आनीदिति प्राणचेष्टा प्राक्सृष्टेः श्रूयते यतः ॥

आनीदिति ब्रह्मसत्त्वं प्रोक्तं वायुनिषेधनात् ।

एतस्माज्जायते प्राण इत्युक्तेरेष जायते ” ॥ इति ॥

मुखबिले संचरन्नुच्छ्वासैर्निश्वासरकारी वायुर्मुख्यप्राणः । सोऽनादिः । कुतः । आसदासीदितिसूक्ते आनीदवातमित्यानीच्छब्देन सृष्टेरर्वाक्प्राणचेष्टाश्रवणादिति प्राप्ते ब्रूमः—आनीच्छब्दो न प्राणव्यापारं वक्तव्यवातमिति निषेधात् । किं तर्हि ब्रह्मसत्त्वं ते । सदेव सोम्येदमग्र आसीदित्यादिभिः सृष्टिप्रागवस्थाप्रतिपादकश्रुत्यन्तरैः समार्थत्वात् । एतस्माज्जायते प्राण इति श्रुतिस्तु स्पष्टमेव प्राणजन्म प्रतिपादयति । स्मादिन्द्रियवत्प्राणो जायते ।

x तत्रैवान्यच्चिन्तितम्—

“ वायुर्वाऽक्षक्रिया वाऽन्यो वा प्राणश्रुतितोऽनिलः ।

सामान्येन्द्रियवृत्तिर्वा सांख्यैरेवमुदीरणात् ॥

भाति प्राणो वायुनेति भेदोक्तेरेकताश्रुतिः ।

वायुजत्वेन सामान्यवृत्तिर्निक्षेप्यतोऽन्यता” ॥ इति ।

बाह्यवायुरेव वेणुरन्ध्रवन्मुखाच्छिद्रे प्रविश्यावस्थितः प्राणनाम्ना व्यपदिश्यते । न तु

* श्रेष्ठ— ब्र० सू० अ० २ पा० ४ अ० ४ सू० ८ । x न वायुक्रिये पृथगपदेशात्—ब्र० अ० २ पा० ४ अ० ५ सू० ९ ।

प्राणो नाम किञ्चित्त्वान्तरमस्ति । कुतः । यः प्राणः स वायुरिति श्रुतेः । अथवा पञ्जरस्था यथा बहवः पक्षिणः स्वयं चलन्तः पञ्जरमपि चालयन्ति एवमेकादशाक्षणि स्वस्वव्यापारद्वारा देहं चेष्टयन्ते । तत्र देहचालनाख्यो योऽयं सर्वेन्द्रियसाधारणो व्यापारः स प्राणो भविष्यति । तथा च सांख्यैरुक्तम्—“ सामान्या करणवृत्तिः प्राणाद्या वायवः पञ्च ” इति । तस्मान्न तत्त्वान्तरं प्राण इति प्राप्ते ब्रूमः—“ प्राण एव ब्रह्मणश्चतुर्थः पादः । स वायुना ज्योतिषा भाति ” इति श्रुत्यन्तरे चतुष्पाद्ब्रह्मोपासनप्रसङ्गेनाऽऽध्यात्मिकप्राणस्याऽऽधिदैविकवायोश्चानुग्राह्यानुग्राहकरूपेण विभेदः स्पष्टमेव निर्दिष्टः । अतो यः प्राणः स वायुरित्येकत्वश्रुतिः कार्यकारणयोरभेदवृत्त्या नेतव्या । यत्तु सांख्यैरुक्तं तदसत् । इन्द्रियाणां सामान्यवृत्त्यसंभवात् । पक्षिणां तु सामान्यचलनान्येकविधानि पञ्जरचलनस्यानुकूलानि । न तु तथेन्द्रियाणां दर्शनश्रवणमननादिव्यापारा एकविधाः । नापि देहचलनानुकूलाः । तस्मात्तत्त्वान्तरं प्राण इति परिशिष्यते ।

* तत्रैव पुनरप्यन्यच्चिन्तितम्—

“प्राणोऽयं विभुरल्पो वा विभुः स्यात्प्लुप्युपक्रमे ।

हिरण्यगर्भपर्यन्ते सर्वदेहे समोक्तितः ॥

समासव्यासरूपेण विभुतैवाऽऽधिदैविकी ।

आध्यात्मिकोऽल्पः प्राणः स्याददृश्यश्च यथेन्द्रियम् ॥

प्लुषिर्नाम मशकादेरपि न्यूनकायः पुत्तिकाख्यो जीवस्तामारभ्य हिरण्यगर्भपर्यन्तेषु देहेषु तैस्तैर्देहैः समत्वं प्राणस्य श्रूयते—“समः प्लुषिणा समो मशकेन समो नागेन सम एभिस्त्रिभिर्लोकैः समोऽनेन सर्वेण ” इति । तस्माद्व्यापि प्राण इति प्राप्ते ब्रूमः—आधिदैविकस्य हिरण्यगर्भप्राणस्य समष्टिरूपेण व्यष्टिरूपेण चावस्थानाद्विभुत्वमस्तु । वायुरेव व्यष्टिर्वायुः समष्टिरिति श्रुतेः । तदेव विभुत्वं समः प्लुषिणेत्यादिश्रुतामुपासनार्थं प्रपञ्चितम् । आध्यात्मिकस्तु प्राण इन्द्रियवददृश्यः परिच्छिन्नश्च ” ।

यस्त्वेनेकजन्माभ्यस्तेदेहात्मत्ववासनाप्राबल्यात्प्राणमयात्मोपदेशमात्रेणाऽऽत्मत्वबुद्धिर्देहे पारित्युक्तं न शक्नोति तं प्रत्युपासनान्तरं विधातुमुपास्यस्वरूपं दर्शयति—

स वा एष पुरुषविध एव । तस्य पुरुषविधताम् ।

अन्वयं पुरुषविधः । तस्य प्राण एव शिरः ।

* अणुश्च— ब्र० सू० अ० २ पा० ४ अ० ६ सू० १३ ।

१ व. °ण मे° । २ ग. घ. तु च सा° । ३ व. °नन्या° । ४ व. °हचाल° । ५ व. °रन्य° । ६ ख. घ. °सनां वि° ।

व्यानो दक्षिणः पक्षः । अपान उत्तरः पक्षः ।

आकाश आत्मा । पृथिवी पुच्छं प्रतिष्ठा, इति ॥

देहादभ्यन्तरत्वेन यः प्रोक्तः स एवैष प्राणिमीत्येवमनुभूयमानः प्राणमयः पुरुष-
विध एव । यद्यप्यस्य शिरआद्यवयवाः स्वतो न सन्ति तथाऽपि तान्संपाद्य पुरुषा-
कार एव उपासनीयः । न चात्र दुःसंपादत्वं शङ्कनीयम् । तस्य पूर्वोक्तस्यान्नमयस्य
पुरुषप्रकारतामनुसृत्य तन्मध्ये पूर्णत्वेन वर्तमानोऽयं प्राणमयोऽपि पुरुषप्रकार इति
वक्तुं शक्यत्वात् । यथा मूषायां निषिक्तं द्रुतताम्रं प्रतिमाकारं संपद्यते तद्वत् । तत्र
द्वयादूर्ध्वं मुखनासिकयोः संचारी प्राणाख्यो वृत्तिविशेषः शिरस्त्वेन चिन्तनीयः ।
सर्वसु नाडीषु संचारी व्यानाख्यो यो वृत्तिविशेषो यश्चापानाख्यो वृत्तिविशेषो
हृदयादधो निर्गच्छति, तावुभौ पक्षद्वयरूपेण चिन्तनीयौ । आकाशशब्देनोदरमध्य-
र्तां नाभिसर्मापस्यो देशविशेष उच्यते । तेन तत्रावस्थितः समानो वायुरुपलक्ष्यते ।
अथ वायुरात्मा प्राणमयकोशस्य मध्यमभागः । पृथिवीशब्देनावशिष्ट उदानवायु-
लक्ष्यते । मुख्यार्थस्वीकारे हि प्राणमयकोशाधिकारो बाध्यते । यथा पृथिवी
प्राणिनामवस्थानहेतुत्वात्प्रतिष्ठा । तथैवोदानवायुः प्राणादिवायूनां देहेऽवस्थान-
हेतुः । यावदयमुदानवायुरुत्क्रान्तिं न जनयति तावत्प्राणापानादीनां देहेऽवस्था-
म् । अतः प्रतिष्ठा । उदानाख्यवृत्तिविशेषयुक्तस्य पञ्चविधवृत्तिकर्तुः प्राणपदार्थ-
योत्क्रान्तिप्रतिष्ठयोः स्वातन्त्र्यमाथर्वाणिका आमनन्ति—“स ईशां चक्रे कर्मि-
न्वहमुत्क्रान्त उत्क्रान्तो भविष्यामि । कास्मिन्वा प्रतिष्ठिते प्रतिष्ठास्यामीति । स
प्राणमसृजत” इति । अतः प्रतिष्ठाहेतोः प्राणपदार्थस्य वृत्तिविशेष उदानः पक्ष्या-
कारेण ध्येयस्य प्राणमयकोशस्य पुच्छस्थानीयः । ये शिरःपक्षादिरूपेण पारिकल्पिताः
प्राणापानादिवृत्तिविशेषाः । यच्च वृत्तिमत्प्राणतत्त्वं तत्सर्वं मैत्रेयोपनिषदि स्पष्ट-
प्राज्ञातम्—“प्रजापतिर्वा एक एवाग्रेऽतिष्ठत्स नारमतैकः । स आत्मानमभिधाय-
बह्वीः प्रजा असृजत । ता अंश्मेवाप्रनुद्धा अप्राणाः स्थाणुरिव तिष्ठमाना अपश्यत्स
नारमत । सोऽमन्यतैतासां प्रतिबोधनायाम्यन्तरं विविशामीति । स वायुरिवाऽऽ-
मानं कृत्वाऽभ्यन्तरं प्राविशत्स एको नाशकत्स पञ्चधाऽऽत्मानं प्रविभज्योच्यते यः
प्राणोऽपानः समान उदोनो व्यान इति । अथ योऽयमूर्ध्वमुत्क्रामत्येष वाव स प्राणः ।
अथ योऽयमवाङ्मुत्क्रामत्येष वाव सोऽपानः । अथ येन वा एता अनुगृहीता इत्येष वाव
व्यानः । अथ योऽयं स्थविष्ठमन्नधातुमपाने स्थापयत्यणिष्ठं चाङ्गेऽङ्गे समानयत्येष

१ घ. “रुषाका” । २ घ. “द्रुतं ता” । ३ घ. “स्थो वृ” । ४ ख. “स्मिन्नाह” । ग.
“स्मिन्नाह” । ५ क. ख. ड. अस्मै वा प्राबुद्धयं प्रा” । ६ क. ख. ड. “विश्य स ए” । ७ गं “नं”
। ८ ग. “पानो व्यानः” । ९ घ. “दान इ” ।

वाव समानसंज्ञोत्तरं व्यानस्य रूपं चैतेषामन्तरा प्रसूतिरेवोदानस्याथ योऽयं पीतमशित-
मुद्गिरति निगिरति चैष वाव स उदानः” इति । पुरा प्रजापतिः स्वयमेकाकित्वेन कृष्टि-
राहितस्तत्सिद्धयर्थं देहान्सृष्ट्वा सृष्टानां तेषां व्यवहारसिद्धयर्थं प्राणवायुपाधिकर्मावात्मरूपे-
णान्तः प्राविश्य पञ्चधा विभज्य व्यवहरतीति श्रुतेरर्थः ।

पूर्वोक्तान्नमयवत्प्राणमयेऽपि श्लोकमुदाहरति—

तदप्येष श्लोको भवति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदयितौत्तरियारण्यकेऽष्टमप्रपाठके

द्वितीयोऽनुवाकः ॥ २ ॥

अथ तृतीयोऽनुवाकः ।

प्राणं देवा अनुप्राणन्ति । मनुष्याः पशवश्च ये ।
प्राणो हि भूतानामायुः । तस्मात्सर्वायुषमुच्यते ।
सर्वमेव त आयुर्यन्ति । ये प्राणं ब्रह्मोपासते । प्राणो
हि भूतानामायुः । तस्मात्सर्वायुषमुच्यत इति, इति ।

ये सात्त्विका अग्नीन्द्रादयो देवा ये च राजसा ब्राह्मणक्षत्रियादयो मनुष्या येऽपि
तामसा गवाश्वादयः पशवः [ते] सर्वेऽपि स्वस्वदेहमध्यवर्तिनं प्राणवायुं चेष्टमानमनुसृत्य
स्वयमपि चेष्टन्ते । प्राण एव हि देहं चालयति । तथा कौषीतकिनः समामनन्ति—
“ अथ खलु प्राण एव प्रज्ञात्मेदं शरीरं परिगृह्योत्थापयति ” इति । आथर्वणिका-
श्चाऽऽकाशादिभूताभिमानिदेवैर्वागादीन्द्रियाभिमानिदेवैश्च सह प्राणाभिमानिदेवस्य देहधा-
रणविषये संवादे समामनन्ति—“ तान्वारिष्ठः प्राण उवाच मां मोहमापद्यथाहमेवैतत्पञ्च-
धाऽऽत्मानं प्रविभज्यैतद्वाणमवष्टभ्य विधारयामि ” इति । यथा बाणो धानुष्केण प्रेषति
तथा प्राणेन प्रेर्यमाणत्वाद्वाणशब्देन शरीरमुपलक्ष्यते । यः प्राणो देवमनुष्यपञ्चादिदेहानां
चेष्टामुत्पादयति स प्राणो यस्मात्सर्वप्राणिनामायुर्हेतुस्तस्मात्सर्वायुषमुच्यत इति प्राणस्य
नामधेयम् । यथोक्तप्राणमयकोशज्ञानमात्रेणान्नमयात्मवासनां पारित्यक्तुमशक्नुवन्तो ये
पुरुषास्तद्वासनानिवृत्तये प्राणोपाधिकं ब्रह्मोपासते, ते पुरुषाः आध्यात्मिकप्राणोपाधिक-
ब्रह्मोपासनादेतस्मिन्नन्यपमृत्युपरिहारेण सर्वमायुः प्राप्नुवन्ति । आधिदैविकहिरण्यगर्भा-
ख्यप्राणोपासनेन तु जन्मान्तर स्वयमेव हिरण्यगर्भरूपाः सन्ता महाप्रलयपर्यन्तं सर्वमायुः
प्राप्नुवन्ति । कोशप्रशंसार्थं पूर्वमुक्तस्य प्राणो हीतिवाक्यस्योपास्तिप्रशंसार्थं पुनरप्याभि-
धानम् ।

प्राणमयोपदेशस्य तात्पर्यं दर्शयति—

तस्यैष एव शरीर आत्मा । यः पूर्णस्य, इति ।

यः प्राणमय इदानीमुक्तः स एष एव तस्य पूर्वस्यान्नमयस्य शरीरे भवः शरीरमात्मा । यदा प्राणमयस्याऽऽत्मत्वं दृढवासितं भवति तदानीमन्नमये स्वात्मैत्वभ्रमोऽरच्छति । किंत्वमन्नमयः शरीरं प्राणमयस्तु शरीरी स्वात्मेति निश्चयो जायते । द्वयोरा मनोरसंभवादित्यर्थः ।

अयान्नमयकोशान्निवृत्तस्याधिकारिणः प्राणमयकोशाऽप्यन्तःप्रवेशाय मनोमयकोशमुपदिशति—

तस्माद्वा एतस्मात्प्राणमयात् । अन्योऽन्तर

आत्मा मनोमयः । तेनैष पूर्णः, इति ।

प्रणयश्रिता जगदुपादानरूपा माया त्रिगुणात्मिका । तत्र तमोगुणभागस्यान्नमयरणत्वात्तस्मिन्कोशे जाड्यमेव बहुलमुपलभ्यते । न तु क्रियाशक्तिर्ज्ञानशक्तिर्वा स्मिन्नस्ति । रजोगुणभागस्य प्राणमयकारणत्वात्तस्मिन्प्राणमये क्रियाशक्तिरुपलभ्यते । त्वगुणभागस्य मनोमयादिकोशत्रयकारणत्वात्तेषु त्रिषु कोशेषु ज्ञानशक्तिरुपलभ्यते । मोमिश्रः सत्त्वगुणो मनोमयकारणम् । अतो मनोमये तामसभागधर्मा रागद्वेषादय उपलभ्यन्ते । रजोमिश्रः सत्त्वगुणो विज्ञानमयकारणम् । अतो विज्ञानमये यज्ञादीनां देहाक्रियाणां कृप्यादीनां लौकिकक्रियाणां च कर्तृत्वमुपलभ्यते । शुद्धसत्त्वगुणानन्दमयकारणम् । अतस्तत्र प्रियादिशब्दवाच्याः सुखविशेषा एवोपलभ्यन्ते । यपि स्वरूपेणैकैव ज्ञानशक्तिस्तथाऽपि तदवान्तरभेदात्रिविधा करणशक्तिः कर्तृश-
भोगशक्तिश्चेति । तत्र करणशक्तिजन्यं मनस्तस्य विकारः कामसंकल्पादिवृत्तिसमूहो मनोमयः । वृत्तयश्च वाजसनेयिभिराम्नायन्ते—“कामः संकल्पो विचिकित्सा श्रद्धाऽ-
द्धा धृतिरधृतिर्हीर्षीरित्येतत्सर्वं मन एव ” इति । तथा तृष्णा स्नेहो रागो लोभ-
यादिश्रुत्यन्तराण्युदाहार्याणि । सोऽयं मनोमयः प्राणमयादभ्यन्तरः । अत एव
शासन्नत्वान्नमनस्यात्मचैतन्यं सर्वान्तरमभिव्यज्यते । तदभिव्यक्तिवशादेव मनोमय-
ोऽऽत्मत्वम् । तेनाभ्यन्तरेण मनोमयेन बाह्यः प्राणमयः पूर्णो वर्तते । यथा क्रिया-
रापादमस्तकं व्याप्तिस्तथा ज्ञानशक्तेरपि व्याप्तिरुपलभ्यते । अत्रान्तःकरणेन मनसा
करणानि वाक्चक्षुरादीनि दशाप्युपलक्ष्यन्ते । अतः सर्वेषां ज्ञानेन्द्रियाणां कर्मे-
षाणां च मनोमयारूपे कोशोऽन्तर्भावो द्रष्टव्यः ।

१ व. 'दृढं वा' । २ ख. 'त्मभ्र' । ३ ख. 'नभूता मा' । ४ घ. 'भोक्तृश' । ५ ख. 'मि' । ६ ग. 'सर्भेत्तर' । ७ घ. 'नि चक्षु' ।

तेषामिन्द्रियाणामुत्पत्तिर्द्वितीयाध्यायस्य चतुर्थपादे*चिन्तिता—

“ किमिन्द्रियाण्यनादीनि सृज्यन्ते वा परात्मना ।

सृष्टेः प्रागृषिनाम्नेषां सद्भावोक्तेरनादिता ॥

एकबुद्ध्या सर्वबुद्धेर्भौतिकत्वाज्जनिश्रवात् ।

उत्पद्यन्तेऽथ सद्भावः प्रागवान्तरसृष्टितः ॥

“ ऋषयो वाव तदग्रे सदासीत्केत ऋषय इति प्राणा वा ऋषयः ” इति श्रुत्या सृष्टेः पूर्वमिन्द्रियाणां सद्भाववगमादनादित्वं तेषामिति प्राप्ते ब्रूमः—एकविज्ञानेन सर्वविज्ञानं तावदिन्द्रियाणामनुत्पत्तौ न घटते । तथा “ अन्नमयं हि सोम्य मन आपोमयः प्राणस्तेजोमयी वाक् ” इति भूतकार्यत्वमिन्द्रियाणां श्रूयते । “ एतस्माज्जायते प्राणो मनः सर्वेन्द्रियाणि च ” इति स्पष्टमेवेन्द्रियाणां जन्मश्रवणम् । यत्तु सृष्टेः प्राक्सद्भाववाक्यं तदवान्तरसृष्टिविषयं व्याख्येयम् । तस्मादिन्द्रियाणि परमात्मन उत्पद्यन्ते ” ।

+तत्रैवान्यचिन्तितम्—

“ सप्तैकादश वाऽक्षाणि सप्त प्राणा इति श्रुतेः ।

सप्त स्युर्मूर्धनिष्ठेषु च्छिद्रेषु च विशेषणात् ॥

अशीर्षण्यस्य हस्तादेरपि वेदे समीरणात् ।

ज्ञेयान्येकादशाक्षाणि तत्तत्कार्यानुगोधतः ॥

सप्तैवेन्द्रियाणि । कुतः । सप्त प्राणाः प्रभवन्ति तस्मादिति सामान्यश्रुतेः । स शीर्षण्याः प्राणा इति शिरोगतसप्तच्छिद्वनिष्ठत्वेन विशेषितत्वाच्चेति प्राप्ते ब्रूमः शिरोनिष्ठेभ्य इतराणि हस्तादीन्यपि वेदे समीर्यन्ते “ हस्तौ चाऽऽदातव्यं चोपश्चाऽऽनन्दयितव्यं च ” इत्यादिना । तथा च वेदमुखादेव निश्चये सत्येकादशव्यापारदर्शनश्रवणाघ्राणास्वादनस्पर्शनाभिवदनादानगमनानन्दविसर्गध्यानानामुपलम्भात्तत्साधनमेन्द्रियाण्येकादशेत्युपगन्तव्यम् ” ।

÷पुनरप्यन्यचिन्तितम्—

“ व्यापीन्यणूनि वाऽक्षाणि सारूपा व्यापित्वमूचिरे ।

वृत्तिलाभस्तत्र तत्र देहे कर्मवशाद्भवेत् ॥

देहस्थवृत्तिमद्भागेष्वेवाक्षत्वं प्रकाश्यते ।

उत्क्रान्त्यादिश्रुतेस्तानि ह्यणूनि स्युरदर्शनात् ॥

* तथा प्राणाः—ब्र० सू० अ० २ पा० ४ अ० १ सू० १ । + सप्त गतेर्विशेषितत्वाच्च—
सू० अ० २ पा० ४ अ० २ सू० ५ । ÷ अणवश्च—ब्र० सू० अ० २ पा० ४ अ० ३ सू० ७ ।

सर्वगतानामिन्द्रियाणां तत्तच्छरीरावच्छिन्नप्रदेशेषु तत्तज्जीवकर्मफलभोगाय वृत्तिलाभो भवतीति यत्सार्वभौमं तदयुक्तम् । कल्पनागौरवप्रसङ्गात् । देहावच्छिन्नवृत्तिमद्भागैरे-
वाशेषव्यवहारसिद्धौ किमनया वृत्तिरहितानां सर्वगतानामिन्द्रियाणां कल्पनया । किंच
श्रुतिरुक्तान्तिगत्यागतीर्जीवस्य प्रतिपादयति । ताश्च सर्वगतस्य जीवस्य न मुख्याः
संभवन्तीति मुख्यत्वसिद्धार्थमिन्द्रियोपाधिः स्वीकृतः । यदि सोऽप्युपाधिः सर्वगतः
स्यात्कुत्र तर्ह्युक्तान्यादयो मुख्याः संभवेयुः । तस्मादसर्वगतान्यक्षाणि । मध्यमपरिमा-
णेष्वदृश्यत्वविवक्षया सूत्रकारेणाणुशब्दः प्रयुक्तः ” ।

* पुनरप्यन्यच्चिन्तितम्—

“स्वतन्त्रा देवतन्त्रा वा वागाद्याः स्यात्स्वतन्त्रता ।

नोचेद्वागादिजो भोगो देवानां स्यान्न चाऽऽत्मनः ॥

श्रुतमग्न्यादितन्त्रत्वं भोगोऽग्न्यादेस्तु नोचितः ।

देवदेहेषु सिद्धत्वाज्जीवो भुङ्क्ते स्वकर्मणा ॥

वागादीन्यक्षाणि स्वस्वविषये स्वातन्त्र्येण प्रवर्तन्ते न तु देवतापरतन्त्राणि । अन्यथा
वागादिजन्यस्य भोगस्य देवानां भोक्तृत्वान्न जीवात्मनो भोगः स्यादिति प्राप्ते ब्रूमः—
अग्निर्वाग्भूत्वा मुखं प्राविशदित्यादौ वागादीनामग्न्याद्यनुगृहीतत्वं श्रूयते । अतो देवप-
रतन्त्रैवेन्द्रियप्रवृत्तिः । न चैतावता देवानामत्र भोक्तृत्वम् । महापुण्यफलं देवत्वं प्राप्ता-
नामधमभोगस्यानुचितत्वाद्देवतादेहेषु परमभोगस्य सिद्धत्वाच्च । मनुष्यादिजीवस्तु देवप्रोरी-
तैरक्षैरापादितं भोगं स्वकर्मफलतया भुङ्क्ते इत्युपपद्यते । तस्माद्देवतापरतन्त्राणीन्द्रियाणि ” ।

+ पुनरप्यन्यच्चिन्तितम्—

“प्राणस्य वृत्तयोऽक्षाणि प्राणान्तत्त्वान्तराणि वा ।

तद्रूपत्वश्रुतेः प्राणनाम्नोक्तत्वाच्च वृत्तयः ॥

श्रमाश्रमादिभेदोक्तेर्गौणे तद्रूपनामनी ।

आलोचकत्वेनान्यानि प्राणो नेताऽक्षदेहयोः” ॥ इति ।

इह वागादीन्यक्षाणि मुख्यप्राणवृत्तयो भवितुमर्हन्ति । कुतः । तेषां प्राणरूपत्वश्रव-
णात् । “ त एतस्यैव सर्वे रूपमभवन् ” इति श्रुतेः । किंच प्राणशब्देनैव तानि लोके
व्यवहियन्ते स्त्रियमाणस्य प्राणा नाद्यापि निर्गच्छन्तीत्यादौ । श्रुतिश्च वागादीनां
प्राणनाम्नैकतामाह— “ न वै वाचो न चक्षूषि न श्रोत्राणि न मनासीत्याचक्षते प्राणा

ः७योतिरावधिष्ठानं तु तदामननात्—ब्र० सू० अ० २ पा० ४ अ० ७ सू० १४ । + त
न्द्रियाणि तद्व्यपदेशादन्यत्र श्रेष्ठात्—ब्र० सू० अ० २ पा० ४ अ० ८ सू० १७ ।

इत्येवाऽऽचक्षते ” इति । तस्मान्न प्राणादन्यानि तत्त्वानीति प्राप्ते ब्रूमः—“ तानि मृत्युः श्रमो भूत्वोपयेमे तस्माच्छ्राम्यत्येव वाक् ” इत्यादिना वागादीनां स्वस्वविषयेषु श्रान्त्यादिमभिधाय “ अथेममेव नाऽऽप्नोद्योऽयं मध्यमः प्राणो यः संचरंश्चासंचरंश्च न व्यथते ” इति प्राणस्य स्वव्यापारे श्रान्त्यभावमाह । अयमेको भेदः । तथा प्राणसंवादे वागादिनिर्गमनप्रवेशयोर्देहस्य मरणोत्थानाभावमभिधाय प्राणनिर्गमनप्रवेशयोर्मरणोत्थाने दर्शयति । अत एवमादिभेदेऽन्तेर्वागादीनां प्राणरूपत्वं प्राणनामत्वं च गौणम् । स्वामि-
भृत्यन्यायेन च प्राणानुवर्तित्वात् । व्यवहारभेदश्च भूयानुपलभ्यते । स्वस्वविषयं परि-
च्छिद्याऽऽलोचकानीन्द्रियाणि । प्राणस्त्वक्षाणां देहस्य च नेता । तस्माद्बहुश्रमादिवैलक्ष-
ण्यात्प्राणान्तत्त्वान्तराणीन्द्रियाणि ।

एतेषामेकादशेन्द्रियाणां मध्ये मनसो मुख्यत्वात्तन्नाम्ना मनोमयकोश इत्युच्यते । प्राधान्यं च मनसो वागादीन्द्रियैः स्वस्वव्यवहारेषूपजीव्यत्वादुपपद्यते । वागादयस्तु विवक्षादिदृक्षाशुश्रूषादिरूपां प्रज्ञाशब्दाभिधेयां मनोवृत्तिं पुरस्कृत्यैव व्यवहरन्ति । एतच्चान्वयव्यतिरेकाभ्यां प्रपञ्च्य कौषीतकिनः समामनन्ति—“ प्रज्ञया वाचं समा-
रुह्य वाचा सर्वाणि नामान्याप्नोति प्रज्ञया चक्षुः समारुह्य चक्षुषा सर्वाणि रूपाण्या-
प्नोति ” इत्यादिरन्वयः । “ नहि प्रज्ञापेता वाङ्नाम किञ्चन प्रज्ञापयेदन्यत्र मे मनोऽ-
भूदित्याह नाहमेतन्नाम प्राज्ञासिषमिति । नहि प्रज्ञापेतं चक्षू रूपं किञ्चन प्रज्ञा-
पयेदन्यत्र मे मनोऽभूदित्याह नाहमेतद्रूपं प्राज्ञासिषम् ” इत्यादिव्यतिरेकः ।

एतस्मिन्सर्वेन्द्रियसमष्टिरूपे मनोमयकोशे स्वात्मत्वमुपादिश्य तदेव हृदि हृदं वास-
यितुमुपासनविधिमभिप्रेत्योपास्यस्वरूपं दर्शयति—

स वा एष पुरुषविंश एव । तस्य पुरुषविधताम् । अन्वयं पुरु-
षविधः । तस्य यजुरेव शिरः । ऋगदक्षिणः पक्षः । सामोत्तरः
पक्षः । आदेश आत्मा । अथर्वाङ्गिरसः पुच्छं प्रतिष्ठा, इति ।

स वा इत्यादिना । यो मनोमयः प्राणमयादभ्यन्तर आत्मत्वेनोपदिष्टः स एवैष
संकल्पयाम्यहमित्यनुभूयमान उपासनार्थं पञ्चावयवोपेतः पुरुषाकार एव भवति । पूर्व-
वन्मूषानिषिक्तद्रुतान्मन्यायेन प्राणमयमनुसृत्य पुरुषविधत्वम् । यजुरादयस्त्रयो वेदत्र-
यगता मन्त्राः । आदिश्यते विधीयतेऽनेनेत्यादेशो विधायकं ब्राह्मणवाक्यम् । अथर्वा-
रुयेना(णा)ङ्गिरोनामकेन च महर्षिणा दृष्टाश्चतुर्थवेदगता मन्त्रा अथर्वाङ्गिरसः । तेषां
वैहिकाविष्टप्राप्त्यनिष्टपरिहारौ प्रति साधनत्वेन प्रतिष्ठात्वम् । यद्यपि शब्दात्मका यजु-
रादयो न मनोरूपास्तथाऽपि तदाल्लोचैका मनोवृत्तिविशेषा यजुरादिशब्दैरुपलक्ष्यन्ते ।

पूर्ववदस्मिन्मनोमयेऽपि श्लोकमुदाहरति—

तदप्येष श्लोको भवति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकेऽष्टमप्रपाठके
तृतीयोऽनुवाकः ॥ ३ ॥

अथ चतुर्थोऽनुवाकः ।

यतो वाचो निर्वर्तन्ते । अप्राप्य मनसा सह । आनन्दं
ब्रह्मणो विद्वान् । न विभेति कदाचनेति, इति ।

वाचकाः शब्दा ज्ञापकेन मनसा सह ब्रह्मणः स्वरूपभूतमानन्दमप्राप्य यस्माद्ब्रह्मानन्दान्निर्वर्तन्ते तद्ब्रह्मानन्दं विद्वान्मनोमयोपाधिविशिष्टमुपासीनः कदाचिदपि न विभेति । जातिगुणाद्यभावान्न ब्रह्मणि वाचकशब्दप्रवृत्तिः ।

एतच्च नैष्कर्म्यसिद्धावुक्तम्—

“ षष्ठीगुणक्रियाजातिरूढयः शब्दहेतवः ।

नौऽऽत्मन्यन्यतमोऽमीषां तेनाऽऽत्मा नाभिधीयते ” ॥ इति ।

नोऽपि वस्तूनि संकल्पयत्तदानीमाह गिति वा तादृगिति वा संकल्पयति । न चैत-
भयं ब्रह्मणि संभवति । तस्मान्मनो ब्रह्मणो निर्वर्तते ।

तदेतत्पञ्चकोशविवेकेऽभिहितम्—

“ कीदृक्तदिति चेत्पृच्छेरीदृक्ता नास्ति तत्र हि ।

यदनीदृगतादृक्च तत्स्वरूपं विनिश्चिनु ॥

अक्षाणां विषयस्वीदृक्परोक्षस्तादृगुच्यते ।

विषयी नाक्षविषयः स्वत्वान्नास्य परोक्षता ” ॥ इति ।

पूर्वत्र यथाऽन्नमयोपाधिविशिष्टस्य प्राणमयोपाधिविशिष्टस्य च ब्रह्मण उपासनमु-
क्तम्, एवमत्रापि मनोमयोपाधिविशिष्टस्योपासनं विवक्षितम् । अन्यथा यजुरादिषु शिरः-
पश्चादिकल्पनावैयर्थ्यं प्रसज्येत । विद्वानित्यत्र विदिधातुरुपासनवाची । विद्युपास्तिक्रि-
ययोरुपास्तिप्रकरणे पर्यायत्वदर्शनात् । एतच्चाऽऽवृत्त्यधिकरणे भाष्यकारैरुदाहृतम्—
चिद्विदिनोपक्रम्योपासिनोपसंहरति “ यस्तद्वेदं यत्स वेद ” इत्यत्र “ अनु म एतां भगवो
वतां शाधि यां देवतामुपौस्मे ” इति । क्वचिच्चोपासिनोपक्रम्य विदिनोपसंहरति । यथा—
‘ मनो ब्रह्मेत्युपासीत ’ इत्यत्र “ भाति च तपति च कीर्त्या यशसा ब्रह्मवर्चसेन य एवं वेद ’
इति । तस्माद्वेदनमत्रोपासनम् । तेन चोपासनेनेहामुत्र च भीतिर्न भवति । निरन्तरमुपासीनस्य

१ ग. श्लोको भवति । २ घ. “न्ते तं ब्रह्मा” । ३ घ. नास्मिन्नन्यतम् । ४ क. ख. घ. डं.
छेदीदृक् । ५ क. ग. ड. “पास्त इ” ।

रागद्वेषाद्यवसराभावादैहिकभीत्यभावः क्रममुक्तिसद्भावाच्चाऽऽमुष्मिकभीत्यभावः । उभय-
मपि विवक्षित्वा कदाचनेत्युक्तम् ।

मनोमयोपदेशेऽस्य तात्पर्यं दर्शयति—

तस्यैष एव शरीर आत्मा । यः पूर्वस्य, इति ।

प्राणमयः शरीरं तत्स्वामी मनोमय आत्मेति दृढनिश्चयो जायत इत्यर्थः । बृहदा-
रण्यके बालाक्यजातशत्रुसंवादे प्राणात्मवादिनं बालार्किं प्रति प्राणस्यानात्मत्वं
बोधयितुमजातशत्रुर्बालाकिना सह कस्यचित्पुरुषस्य सुप्तस्य समीपे गत्वा शास्त्रप्र-
सिद्धैः प्राणनामभिश्चतुर्भिस्तं पुरुषमामन्त्र्य तावता तस्मिन्ननुत्थिते सति जडत्वेन प्राण-
स्यानात्मत्वं निश्चित्य प्राणादन्यं चेतनमात्मानं दर्शयितुं पाणिना तं पुरुषं पुनः पुनरा-
पिप्य बोधयांचकार । ततश्चेतन आत्मोत्तस्थौ । तथा च श्रूयते—“तौ ह सुप्तं पुरु-
षमाजग्मतुस्तमेतैर्नामिरामन्त्रयांचक्रे । बृहत्पर्माण्डरवासः सोम राजन्निति । स नोत्तस्थौ ।
तं पाणिनाऽऽपेक्षं बोधयांचकार । स होत्तस्थौ ” इति ।

अथ प्राणमयान्निवृत्तस्य मनोमयकोशादप्यन्तःप्रवेशाय विज्ञानमयकोशमुपदिशति—

तस्माद्वा एतस्मान्मनोमयात् । अन्योऽन्तर

आत्मा विज्ञानमयः । तेनैष पूर्णः, इति ।

कामसंकल्पादिवृत्तिसमूहरूपो यो मनोमयः प्रत्यगात्मोपाधित्वादात्मत्वेनोपादिष्टः
तस्मादेवैतस्मादहं कामयेऽहं संकल्पयामीत्येवमनुभूयमानादभ्यन्तरो विज्ञानमया
रूपोऽन्य आत्माऽस्ति । तेन विज्ञानमयेनान्तरवस्थितेन बहिःस्थितो मनोमयः पूर्णं
वर्तते । सत्त्वगुणकार्याणां ज्ञानशक्तौ तमोमिश्रभागो यथा रागद्वेषादितामसधर्मोपे-
मनो भवति तथा रजोमिश्रो भागो राजसेन कर्तृत्वेन धर्मेणोपेतं विज्ञानं भवति
मनोवृत्तीनां मध्ये विशिष्टमहं कर्तेत्येवंरूपं वृत्तिज्ञानं यस्य कर्तृत्वधर्मोपेतस्य वस्तु-
ग्राहकं भवति तद्वस्तु विज्ञानं तस्य विकारो विज्ञानमयः । रजोमिश्रसत्त्वगुणका-
हि विज्ञानमहंप्रत्ययविषयाभिमन्तृरूपेण विक्रियते । तमेतमभिमन्तारं सर्वे जना आ-
प्रत्ययेन विषयं कुर्वन्ति । द्विविधो मनसः प्रत्यय इदंप्रत्ययोऽहंप्रत्ययश्चेति । तं
दंप्रत्ययो बहिर्मुखतया प्रमातुरन्यपदार्थं प्रमेयं विषयी करोति । अहंप्रत्ययस्त्वनर्तु-
प्रमातारमेव विषयी करोति । न चात्र प्रमातृप्रमेयसांकर्यदोषः शङ्कनीयः । दृष्टत्वे
तस्य दोषत्वाभावात् । नहि दृष्टेऽनुपपन्नं नावेतिन्यायात् । योऽयमहंप्रत्ययविषयो-

१ ग °त्वाण्डुर° । २ क. घ. ङ. °नोपादि° । ३ क. ख. घ. ङ. °तृत्वध° । ४ °धर्मोपे° । - ङ. न त्वत्र ।

भिन्नता सर्वेषु प्रमाणव्यवहारेषु प्रमाता सोऽयमत्र विज्ञानमयः । एतमेवोद्दिश्याऽऽ-
 र्वर्षणिकाः—“चक्षुश्च द्रष्टव्यं च श्रोत्रं च श्रोतव्यं च” इत्यादिना प्रमाणप्रमेयजातं
 सर्वमनुक्रम्य सर्वव्यवहारकर्तारं पृथगेव विस्पष्टमामनन्ति—“एष हि द्रष्टा स्पष्टा
 श्रोता प्राता रसयिता मन्ता बोद्धा कर्ता विज्ञानात्मा पुरुषः” इति । कौषीतकि-
 नश्च—“प्रज्ञया वाचं समारुह्य” इत्यादिना विषयेन्द्रियव्यवहारस्य सर्वस्थान्वयव्य-
 तिरैकाभ्यां मनोधीनत्वमाप्तायाशेषव्यवहारकर्तारं पृथगामनन्ति—“न वाचं विजि-
 ज्ञासीत वक्तारं विद्यात्” इत्यादिना । नन्वात्मैव व्यवहारस्य कर्ता भवति । नैत्वसौ
 विज्ञानमयारूपश्चतुर्थः कोशः । अत एव भगवान्वादरायणो द्वितीयाध्यायस्य तृती-
 यपादे जीवात्मविचारे—“कर्ता शास्त्रार्थवत्त्वात्” [ब्र० सू० अ० २ पा० ३ सू०
 ३३] इति सूत्रयामास । नायं दोषः । आत्मकर्तृत्वस्यौपाधिकत्वात् । एतच्च “यथा
 व तक्षोभयथा” [ब्र० सू० अ० २ पा० ३ सू० ४०] इत्येवं सूत्रितम् । लोके
 तक्षा यथा बाह्यसाधनैर्वास्यादिभिर्युक्तः प्रासादस्य कर्ता भवति । साधनहीनस्तु नैव
 कर्ता । तथाऽयमात्माऽपि स्वरूपतोऽसङ्ग एव सन्वागादिकरणसहितः कर्तेति
 सूत्रार्थः । तर्हि पूर्वोक्तबाह्येन्द्रियान्तःकरणसमूहरूपमनोमयस्य संयोगेनैवाऽऽत्मनः
 कर्तृत्वसिद्धौ किमनेन विज्ञानमयेनेति चेन्मैवम् । अनेन न्यायेन तक्षण्यापि वैयर्थ्यस्याऽऽ-
 रादयितुं शक्यत्वात् । वास्यादिसाधनसंयुक्तस्य ब्राह्मणादेरेव प्रासादकर्तृत्वे सति
 ष्यस्तक्षा स्यात् । यदि ब्राह्मणादौ प्रासादगोचरज्ञानक्रियाशक्त्योरभावात्तक्षाऽपे-
 श्येत तर्ह्यत्रापि सर्वव्यवहारगोचरज्ञानक्रियाशक्तियुक्तो विज्ञानमयोऽपेक्ष्यते । न
 वासङ्गस्याऽऽत्मन आरोपमन्तरेण शक्तिद्वयं संभवति । आरोपश्च कचिन्मुख्यस्यै-
 वाऽऽधारान्तरे दृश्यते । बिलगते हि सर्पे मुख्यं सर्पत्वं रज्ज्वावारोप्यमाणं
 दृश्यम् । तस्मादत्रापि विज्ञानमये मुख्यं शक्तिद्वयं चिदात्मन्यारोप्यताम् । एतदेवाभि-
 त्य वाजसनेयिनः समामनन्ति—“योऽयं विज्ञानमयः प्राणेषु दृष्टन्तर्ज्योतिः पुरुषः
 समानः सन्नुभौ लोकावनुसंचरति ध्यायतीव लेलायतीव” इति । अत्र योऽयं चैतन्य-
 योतिःस्वरूपः पुरुषो विज्ञानमयोपाधिकः स पुरुषस्तेनोपाधिना समानः परिच्छिन्नः
 भूतुपाधिं संचरन्तमनु स्वयमपि लोकावुभौ संचरति । स्वयमसंचरन्नेवोपाधिसंचारेण च
 चारवानिवोपलभ्यते । यथा घटे देशान्तरं प्रति नीयमाने घटावच्छिन्नस्याऽऽकाशस्या-
 यदेशे नयनं न स्वतस्तद्वत् । सोऽयमर्थः श्रुताविशब्देन स्पष्टी क्रियते । उपाधौ
 गायति सति चिदात्मा स्वयमपि ध्यायन्निवोपलभ्यते । तथोपाधौ लेलायमाने स्वयमपि
 लेनिवोपलभ्यते । एतमेवोपाधिद्रुयुक्तमुत्क्रान्तिगमनैर्गमनादिसंसारं भगवान्सूत्रयामास—
 तद्गुणसारत्वाच्च तद्व्यपदेशः” [ब्र० सू० अ० २ पा० ३ सू० २९] इति ।

एवं च सति कर्तृत्वमपि विज्ञानमयोपाधौ वर्तमानमात्मन्यारोप्यत इत्यभ्युपगन्तव्यम् । सोऽयं कर्तृत्वशक्तियुक्तो विज्ञानमयः करणत्वशक्तियुक्तान्मनोमयादभ्यन्तरः । ननु मनसा सहितान्येकादशेन्द्रियतत्त्वानि पञ्चवृत्त्युपेतं प्राणतत्त्वं चेत्येतावदेव लिङ्गशरीरं मीमांसाशास्त्रे विचारितम् । न तु विज्ञानारूपं किञ्चित्त्वमिति चेत्प्राणपादे तद्विचारः भावेऽपि ततः पूर्वस्मिन्पादे जीवात्मनि संसारधर्मापादकत्वेन तद्गुणसारत्वादित्यादिना विचारितत्वात् । अङ्गीकृतेऽपि विज्ञानारूपे बुद्धितत्त्वे लिङ्गशरीरस्य सप्तदशसंख्या पूर्यते । सा च संख्या भगवद्भिरुदाहृता—“अपञ्चीकृतपञ्चमहाभूतानि तत्कार्यं च सप्तदशकं लिङ्गम्” इति ।

तस्याश्च संख्यायाः संख्येयानि तत्त्वानि विश्वरूपाचार्यैर्दर्शितानि—

“ज्ञानेन्द्रियाणि पञ्चैव तथा कर्मेन्द्रियाण्यपि ।

वायवः पञ्च बुद्धिश्च मनः सप्तदशं विदुः” ॥ इति ।

नन्वेकस्यैवान्तःकरणतत्त्वस्य मनोबुद्ध्याहंकारचित्ताख्याश्चत्वारो वृत्तिभेदाः । संशयः त्मकं मनः । निश्चयात्मिका बुद्धिः । अभिमानात्मकोऽहंकारः । चेतनात्मकं चित्तमिति वृत्तीनां लक्षणानि । एताश्चतस्रो वृत्तयस्तद्विषयाश्चाऽऽथर्वणि कैरनुक्तान्ताः—“मनश्च मनतव्यं च बुद्धिश्च बोद्धव्यं चाहंकारश्चाहंकर्तव्यं च चित्तं च चेतयितव्यं च” इति । एते च वृत्तिविशेषाः क्षणिकाः कालभेदेनैवोत्पद्यन्ते “युगपज्ज्ञानानुत्पत्तिर्मनसो लिङ्गम्” इति न्यायात् । तथा सति वृत्तिमात्रस्वरूपयोर्मनोमयविज्ञानमययोरन्नमयप्राणमयवत्युक्तस्वरूपत्वाभावाद्विन्नकालीनत्वाच्चान्तर्बहिर्भावो न युक्त इति चेत् । न । करणरूपेण कर्तृरूपेण च तयोस्तत्त्वभेदाङ्गीकारात् । पूर्वोक्ता मनोबुद्ध्यादयश्चत्वारोऽपि करणस्य व्यापारविशेषाः । कर्तृरूपं तु करणात्पृथगेव तत्त्वम् । तच्च बुद्धिशब्देन विज्ञानशब्देनाहंशब्देन च तत्र तत्र व्यवह्रियते । तत्र कटाः कर्तारि बुद्धिशब्दमेवमामनन्ति—“आत्मानं रथिनं विद्धि शरीरं रथमेव तु । बुद्धिं तु सारथिं विद्धि मनः प्रग्रहमेव च । इन्द्रियाणि ह्यानाहुर्विषयांस्तेषु गोचरान्” इति । चिदात्मा रथस्वामी । अचिद्रूपा दर्पणः सदृशी चैतन्यप्रतिबिम्बस्य कर्तृत्वधर्मस्य वाऽऽधारभूता बुद्धिः सारथिः । सा हि चिच्छायोपेतत्वेन चेतना कर्तृत्वेन च सारथिवत्स्वतन्त्रा सती प्रग्रहसदृशेन मनोरूपेण करणेन ह्यसदृशानीन्द्रियाणि नियमयन्ती रथसदृशं शरीरं व्यापारयति । अतोऽत्र बुद्धिमनसोस्तत्त्वभेदः । बुद्धिस्तथायित्वमेककालवर्तित्वं चावगम्यते । विज्ञानशब्दोऽपि तत्रैवाऽऽस्मायते—“विज्ञानसारथिर्यस्तु मनःप्रग्रहवान्नरः । सोऽध्वनः पारमात्राति तद्विष्णोः परमं पदम्” इति । बुद्धेरान्तरत्वविवक्षयोत्कर्षस्तत्रैवाऽऽस्मातः—“इन्द्रि-

मेभ्यः परा ह्यर्था अर्थेभ्यश्च परं मनः । मनसस्तु परा बुद्धिः ” इति । तथा प्रत्यगा-
मदर्शनार्थं निरोधसमाधिरूपं योगं ब्रुवती श्रुतिर्विज्ञानस्याभ्यन्तरत्वं दर्शयति—
‘ यच्छेद्वाङ्मनसी प्राज्ञस्तद्यच्छेज्ज्ञान आत्मानि ” इति । प्रथमतो वागादीनि बाह्यानी-
न्द्रियाण्यभ्यन्तरे मनसि नियम्य तदपि मनस्ततोऽप्यान्तरे ज्ञानात्मानि नियच्छेत् ।
ज्ञानात्मशब्देनात्र विज्ञानमयोऽभिधीयते । न तु चिदात्मा । तस्योत्तरत्र तद्यच्छेच्छान्त
र्यात्मनीति वक्ष्यमाणत्वात् । परब्रह्मरूपस्य प्रत्यगात्मनः संसारार्थं विज्ञानं प्रथममु-
च्यते । मनस्ततोऽपि बहिः प्राणः । सोऽयं क्रमः संसारवर्णनप्रस्तावे वाजसनोयि-
प्राज्ञायते—“ स वा अयमात्मा विज्ञानमयो मनोमयः प्राणमयः ” इति । सोऽयं
द्विविज्ञानशब्दाभ्यामभिधीयमानः पदार्थः सर्वैरप्यहंशब्देन व्यवहियते । भाष्यका-
श्चाध्यासमुदाहरन्तः पुत्रभार्यादिकं देहेन्द्रियमनांसि चोदाहृत्य तद्दृष्टान्तेन विज्ञानमय-
याध्यासमुदाजहरुः—“ एवमहंप्रत्ययिनमशेषस्वप्रचारसाक्षिणि प्रत्यगात्मन्यध्यस्य ”
इति । समन्वयसूत्रभाष्येऽप्येवमाहुः—“ तेनैवाहंकाराऽहंप्रत्ययिना सर्वाः क्रिया
रूपाद्यन्ते तत्फलं च स एवाश्नाति ‘तयोरन्यः पिप्पलं स्वाद्वान्ति’ इति श्रुतेः ” इति ।
समेव कर्ता भोक्ता नैयायिकादिमतसिद्धो जीवात्मा । सांख्याश्चैवमाहुः—अन्तः-
करणं त्रिविधमिति । तत्रेन्द्रियाणामेकादशसंख्यापूरकं मनोनामकमेकम् । अहंकार-
श्च द्वितीयम् । महत्तत्त्वं तृतीयम् । तेष्वहंकारमेवं लक्षयन्ति । अभिमानोऽहंकार
। स एष चित्तिच्छायेपेतोऽहंकारोऽत्र विज्ञानमयः । तेन विज्ञानमयेन मनोम-
यं पूर्णत्वात्तादृशमनोमयव्याप्तप्राणमयेन पूर्णोऽन्नमयेऽप्यापादमस्तकमहं मनुष्य इत्य-
ज्ञान उपलभ्यते ।

अथ विज्ञानमये स्वात्मत्वबुद्धिद्वार्वार्थमुपासनं विधित्सुरुपास्यस्वरूपं निरूपयति—

स वा एष पुरुषविध एव । तस्य पुरुषविधताम् ।

अन्वयं पुरुषविधः । तस्य श्रद्धैव शिरः । ऋतं

दक्षिणः पक्षः । सत्यमुत्तरः पक्षः । योग

आत्मा । महः पुच्छं प्रतिष्ठा , इति ।

पूर्वोक्तप्रकारेण श्रुतिषु नैयायिकादिमतेषु लोकव्यवहारे च प्रसिद्धः कर्ता स
योऽस्माभिरहं कर्तेत्यनुभूयमानो विज्ञानमयः । शिरःपक्षादिकल्पनयोपासितं मनो-
मनु स्वयमपि ताम्रप्रतिमान्यायेन शिरःपक्षादिकल्पनया पुरुषाकार एव भवति ।
पि श्रद्धादयो वृत्तिरूपत्वान्मनोमयस्य कार्याः, तथाऽपि विज्ञानमयस्य कर्तृ-
करणतद्वृत्तिस्वामित्वान्मनोवृत्तय एतदीया अपि भवन्तीत्यभिप्रेत्य विज्ञानमयस्य

श्रद्धा शिर इत्युच्यते । गुरुशास्त्राभ्यामभिहिते तत्त्वे तदवबोधोपाययोश्च परमो विश्वासः श्रद्धा । ऋतसत्यशब्दाभ्यामप्यत्र तत्तत्कर्तृत्वाभिमानरूपं वृत्तिद्वयं विवक्षितम् । योगः संप्रज्ञातासंप्रज्ञातसमाधिद्वयम् । “ योगश्चित्तवृत्तिनिरोधः ” इति योगशास्त्रे सूत्रितत्वात् । महःशब्देन महतः परमिति श्रुत्यन्तरोक्तमव्याकृतस्य प्रथमकार्यरूपं हिरण्यगर्भाख्यं महत्तत्त्वं विवक्षितम् । तच्च सर्वेषामहंप्रत्ययगम्यानां कर्मात्मनां समष्टिरूपत्वेन प्रतिष्ठा । एतदेवाभिप्रेत्योत्तरतापनीये समाम्नायते—“ सर्वाहंमानी हिरण्यगर्भः ” इति ।

अस्मिन्विज्ञानमयेऽपि पूर्ववच्छ्लोकमुदाहरति—

तदप्येष श्लोको भवति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकेऽष्टमप्रपाठके

चतुर्थोऽनुवाकः ॥ ४ ॥

अथ पञ्चमोऽनुवाकः ।

विज्ञानं यज्ञं तनुते । कर्माणि तनुतेऽपि च ।

विज्ञानं देवाः सर्वे । ब्रह्म ज्येष्ठमुपासते । विज्ञानं

ब्रह्म चेद्रेदं । तस्माच्चेन्न प्रमाद्यति । *शरीरे पाप्मनो

हित्वा । सर्वान्कामान्त्समश्नुत इति, इति ।

यदेतत्कर्तृत्वशक्तियुक्तं विज्ञानं तदेव ज्योतिष्टोमादीन्यज्ञाननुतिष्ठति । एतद्वैदिकमनुष्ठानं तत्साक्षिणि चिदात्मनि भ्रान्त्या परिकल्प्यते । तथा कृषिवाणिज्यादिलौकिककर्माण्यपि विज्ञानेनैव क्रियन्ते । तदेतल्लौकिकवैदिकसर्वाक्रियाकर्तृरूपमाध्यात्मिकविज्ञानमिन्द्रादयः सर्वे देवा ज्येष्ठब्रह्मरूपेणोपासते । महत्तत्त्वरूपं हिरण्यगर्भरूपं प्रथमोत्पन्नज्येष्ठशरीरम् । “ स यो हैतन्महः प्रथमजं यक्षम् ” इति श्रुतेः । य पूज्यम् । तथा—“ हिरण्यगर्भः समवर्तताग्रे ” इति श्रुत्यन्तरम् ।

स्मृतिश्च—“स वै शरीरी प्रथमः स वै पुरुष उच्यते ।

आदिकर्ता स भूतानां ब्रह्माऽग्रे सैमवर्तत ” ॥ इति ।

इन्द्रादिवधः पुमान्विज्ञानोपाधिकं ब्रह्म यद्युपासीत तदुपासीर्नैश्च यावज्जीवं तस्मिन् द्विज्ञानोपाधिकाद्ब्रह्मणो यदि नै प्रमाद्येत्, उक्तविधं ब्रह्माहमस्मीत्येवं प्रत्ययप्रवृत्तिपरित्यज्य मनुष्योऽहं कर्ता भोक्ता सुखी दुःखीत्येवं प्राकृतजनवद्वचनहारः प्रमादः

* अत्र शकाराकारस्य सातुदात्तः पाठोऽपि वैदिकेषु प्रसिद्धः ।

१ ग. °रूपवृत् । २ घ. °रूपहि । ३ ग. स व्यक् । ४ ङ. °नस्य या । ५ ङ. के । ६ ग. °त्येव प्र ।

यदि न कुर्यात्तदानीमयं शरीरे वर्तमान एव सम्भाविजन्मरूपदुःखहेतून्सर्वान्पाप्मनः
परित्यज्य ब्रह्मलोके संकल्पमात्रसंपादितान्सर्वान्भोगान्भुक्त्वा तत्त्वज्ञानोदये सति विमु-
च्यते । इन्द्रादिदेवानां स्त्रीशूद्रवद्वेदाध्ययनाभावेऽप्यस्ति वैदिकब्रह्मविद्यायामधिकारः ।
शूद्रादेस्तु वेदमुखेनाधिकाराभावेऽपि स्मृतिपुराणादावस्त्यधिकारः प्रथमाध्यायस्य
तृतीयापादे + चिन्तितः—

“नाधिक्रियन्ते विद्यायां देवाः किंवाऽधिकारिणः ।

विदेहत्वेन सामर्थ्यहानेर्नैषामधिक्रिया ॥

अविरुद्धज्ञानवादिमन्त्रादेर्देहसत्त्वतः ।

अर्थित्वादेश्च सौलभ्याद्देवाद्या अधिकारिणः” ॥ इति ।

बृहदारण्यके तृतीयाध्याये श्रूयते—“तद्यो यो देवानां प्रत्यबुध्यत स एव तद-
भवत्तथर्षाणाम्” इति । देवादीनां मध्ये यो यो ब्रह्म बुबुधे सँ स एव ब्रह्मामवादित्यर्थः ।
तत्र देवर्ष्यादयो विद्यायां नाधिक्रियन्त इति प्राप्तम् । कुतः । अर्थी समर्थो विद्वान्ज्ञा-
त्रेणापर्युदस्तोऽधिक्रियत इत्युक्तानामधिकारहेतूनामशरीरेषु देवेष्वसंभवात् । न च मन्त्रा-
र्थवादादिभ्यो देवानां विग्रहवत्त्वम् । विध्येकवाक्यतापन्नानां मन्त्रादीनां स्वार्थे तात्पर्या-
भावादिति प्राप्ते ब्रूमः—त्रिविधो ह्यर्थवादः । गुणवादोऽनुवादो भूतार्थवादश्चेति ।

तथा चाऽऽहुः—

“विरोधे गुणवादः स्यादनुवादोऽवधारिते ।

भूतार्थवादस्तद्धानादर्थवादस्त्रिधा मतः” ॥ इति ।

आदित्यो यूपो यजमानः प्रस्तर इत्यत्र प्रत्यक्षविरोधे सत्यादित्यादिवद्वृत्तादेर्यज्ञ-
हृत्त्वगुण आदित्यादिशब्दैरुपलक्षित इति गुणवादः । “अग्निर्हिमस्य भेषजम्”
युवै क्षेपिष्ठा देवता” इत्यादिषु मानान्तरसिद्धार्थवादत्वादनुवादत्वम् । तयोरुभयोः
तात्पर्यं मा भूत् । “इन्द्रो वृत्राय वज्रमुदयच्छत्” इत्यादिष्वविरुद्धेषु भूतार्थ-
स्वतः प्रार्थान्यवादे स्वार्थे तात्पर्यस्य निवारयितुमशक्यत्वात्पदैकवाक्यतया स्वार्थेऽ-
तरतात्पर्यं प्रतिपाद्य पश्चाद्वाक्यैकवाक्यतया विधिषु महातात्पर्यं भूतार्थवादाः प्रति-
ते । मन्त्रेष्वप्ययं न्यायो योज्यः । तथा च मन्त्रार्थवादादिवलाद्देवादीनां विग्रहवत्त्वे
श्रवणादिषु सामर्थ्यं सुलभम् । अर्थित्वं चैश्वर्यस्य क्षयित्वसातिशयित्वदर्शानामो-
षनब्रह्मविद्याविषय उपपद्यते । विद्वत्ता चोपनयनाध्ययनरहितानामपि स्वयंभातवेद-

+ तदुपर्यपि बादरायणः संभवात्—ब्र० सू० अ० १ पा० ३ अ० ९ सू० २६ ।

१ ख. °वधि° । २ ग. °तीये पा° । ३ क. ग. °रुद्धाज्ञान° । ४ ग. स ए° । ५ ग.
द्वानधि° । ६ ख. °माण्यादेव स्वा° ।

त्वात्सुलभैव । तस्माद्देवादीनां विद्याधिकारो न निवारयितुं शक्यः । यद्यप्यादित्यादीनां देवानामादित्यादिध्यानमिश्रासु सगुणब्रह्माविद्यासु ध्येयानामन्येषामादित्यादीनामसंभव-
दादित्यत्वादिप्राप्तिलक्षणविद्याफलस्य सिद्धत्वाच्च माऽस्त्वधिकारः । तथाऽपि निर्गुण-
विद्यायामधिकारे को दोषः । तस्मादस्त्येवाधिकारः ।

शूद्राधिकारोऽपि तत्रैव* चिन्तितः—

“शूद्रोऽधिक्रियते वेदविद्यायामथवा नहि ।

अत्रैवर्णिकदेवाद्या इव शूद्रोऽधिकारवान् ॥

देवाः स्वयंभातवेदाः शूद्रोऽध्ययनवर्जनात् ।

नाधिकारी श्रुतौ स्मार्ते त्वधिकारो न वार्यते ॥

छान्दोग्यस्य चतुर्थाध्याये संवर्गविद्यायामाह्रियते—“ आजहारेमाः शूद्रानेनैव मुखेनाऽऽलपयिष्यथाः ” इति । अयमर्थः । जानश्रुतिर्नाम कश्चिच्छिष्यो गोसहस्रं दुहितरं मुक्ताहारं रथं कांश्चिद्ग्रामांश्चोपायनत्वेनाऽऽनीय रैक्कनामकं गुरुमुपससाद । तस्य रैकस्य वचनमेतत् । हे शूद्र जानश्रुत इमा गोसहस्राद्या आजहाराऽऽहृतवानसि । अनेनैव दुहित्राद्युपायनमुखेन मच्चित्तं प्रसाद्योपदेशयिष्यसीति । तत्र शूद्रोऽपि वेदविद्यायामधिकारवानिति प्राप्तम् । कुतः । अत्रैवर्णिकदेवदृष्टान्तेन शूद्रस्याप्यत्रैवर्णिकस्य तत्संभवादिति प्राप्ते ब्रूमः—अस्ति देवशूद्रयोर्वैषम्यम् । उपनयनाध्ययनाभावेऽपि स्वयंप्रतिभातवेदा देवास्तादृशस्य सुकृतस्य पूर्वमुपार्जितत्वात् । शूद्रस्तु तादृशसुकृतराहित्यात् स्वयंप्रतिभातवेदः । नापि तस्य वेदाध्ययनमस्त्युपनयनाभावात् । अतो विद्वत्तात्पर्याधिकारहेतोरभावान्न श्रौतविद्यायां शूद्रोऽधिकारी । कथं तर्ह्युदाहृतवाक्ये जानश्रुतिविषयः शूद्रशब्दो यौगिकोऽयं न रूढ इति ब्रूमः । विद्याराहित्यजनितया शुचा गुरुं दुद्रावेति शूद्रः । न च रूढ्या योगस्यापहारो रूढेरत्रासंभवात् । अस्मिन्नुपाख्याने क्षतप्रेरणाद्यैश्वर्योपन्यासेन जानश्रुतेः क्षत्रियत्वावगमात् । ननु शूद्रस्य वेदविद्याधिकारे सति मुमुक्षायां सत्यामपि मुक्तिर्न स्यादिति चेन्मैवम् । स्मृतिपुराणादिमुखेन ब्रह्मविद्योदये सति मुक्तिरिद्वेदः । तस्मान्न शूद्रो वेदविद्यायामधिक्रियते ” ।

सगुणब्रह्मविदो देहपातात्प्रागेव पुण्यपापत्यागस्तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे + चिन्तितः—

“कर्मत्यागो मार्गमध्ये यदि वा मरणात्पुरा ।

उत्तीर्य विरजां त्यागस्तथा कौषीतकिश्रुतेः ॥

* शुभस्य तदनादरध्वणात्तदाद्रवणात्सूच्यते हि—ब्र० सू० अ० १ पा० ३ अ० १० १०
३४ । + सांपराये तर्तव्याभावात्तथा ह्यन्ये—ब्र० सू० अ० ३ पा० ३ अ० १६ सू० २७ ।

कर्मप्राप्यफलाभावान्मध्ये साधनवर्जनात् ।

ताण्डिश्रुतेः पुरा त्यागो बाध्यः कौषीतकिः ॥

पूर्वाधिकरणोक्तसुकृतदुष्कृतपरित्यागो ब्रह्मलोकमार्गस्य मध्ये भवितुमर्हति । तल्लो-
कसमीपमार्गवर्तिनद्युत्तरणानन्तरं तच्छ्रवणात् “ स आगच्छति विरैजानदीं तां मनसै-
वात्येति तत्सुकृतदुष्कृते विधूनुते ” इति । तस्मान्मार्गमध्ये परित्याग इति प्रसो-
द्धम्—ब्रह्मलोकमार्गमध्ये ब्रह्मप्राप्तिव्यतिरिक्तस्य सुकृतदुष्कृतार्थां प्राप्यस्य फलस्या-
भावात्तयोर्नदीपर्यन्तनयनं निरर्थकम् । किंच मरणात्प्रागपरित्यक्तयोः सुकृतदुष्कृतयो-
र्गर्गमध्ये परित्यागस्य साधनं न संभवति । देहरहितेन साधनमनुष्ठानमुशक्यत्वात् ।
च मरणात्पुरा तत्त्यागे प्रमाणाभावः । “ अथ इव रोमाणि ” इति ताण्डिश्रुतौ
द्वगमात् । तर्थां च सति श्रुत्या नदीमुत्तीर्य परित्याग इत्ययं कौषीतकि-
ोक्तः क्रमो बाधनीयः । तस्मान्मरणात्प्रागेवोपासकस्य सुकृतदुष्कृतयोः परित्यागः ” ।

अथ विज्ञानमयं बुद्धवतस्तदुपासकस्य मनोमये शरीरत्वं बुद्धिदाढ्यं पर्यवस्यतीति
शयति—

तस्यैष एव शरीर आत्मा । यः पूर्वस्य, इति ।

पूर्ववद्योजनीयम् । लोके करणस्य कुठारादेरात्मत्वं नास्ति । तथा मनोमयस्यापि
रणस्याऽऽत्मत्वाभावाच्छरीरकोटावन्तर्भावः परिशिष्यते ।

तस्माद्वा एतस्माद्विज्ञानमयात् । अन्यो -

न्तर आत्माऽऽनन्दमयः । तेनैष पूर्णः ।

अथ विज्ञानमयकोशेऽप्यात्मत्वबुद्धिं वारयितुमानन्दमयमुपदिशति—तस्माद्वा इत्या-
ना । आनन्दः परस्य ब्रह्मणः स्वरूपम् “आनन्दो ब्रह्मेति व्यजानात् ” “विज्ञान-
ानन्दं ब्रह्म” इत्यादिश्रुतिभ्यः । तस्याऽऽनन्दस्य विकारो वक्ष्यमाणप्रियमोदादिस-
ह आनन्दमयः । यद्यप्यानन्दो निर्विकारस्तथाऽपि षट्पादाधिभिराकाश इव
त्त्वात्तत्त्वान्तःकरणवृत्त्युपाधिभिः परिच्छेदे कल्पिते सति प्रियादिरूपतया विक्रियते ।
ऽयमानन्दमयः कर्तृत्वाभिमानयुक्ताद्विज्ञानमयादभ्यन्तरः पृथगेवाऽऽत्मा । तेनाऽऽ-
दमयेनैष पूर्वोक्तो विज्ञानमयः पूर्णः । यथा प्राणमयेन व्यासे देहे कृत्स्नेऽपि प्राण-
यं चलनमुपलभ्यते । यथा च मनोमयेन व्यासे प्राणविशिष्टे देहे सर्वस्मिन्नपि मनः-
र्षभूता चेतनत्वलक्षणा ज्ञानशक्तिरुपलभ्यते । यथा च विज्ञानमयेन व्यासे मनःप्रा-
मयविशिष्टे देहे कृत्स्नेऽप्यहं कर्तेति कर्तृत्वमुपलभ्यते । एवमानन्दमयेन व्यासे
ज्ञानमनःप्राणविशिष्टे देहे हस्तपादादिषु सुखाविशेषा उपलभ्यन्ते । तदेतदानन्दमय-

पूर्णत्वम् । सुखवद्दुःखमपि हस्तादिपूपलभ्यत इति चेदुपलभ्यतां नाम । दुःखात्मक-
 त्तिहेतुना मनोमयेन देहस्य पूर्णतया तदुपपत्तेः । दुःखस्य मनोमयधर्मत्वं सुखस्याऽऽनन्द-
 मयधर्मत्वं चोपरिष्ठाद्विस्पष्टी करिष्यते । अत्रेदं चिन्तनीयम् । कोऽयमानन्दो नाम किं
 दुःखनिवृत्तिराहोस्विद्भावरूप इति । तत्र दुःखाभाव इति तावत्प्राप्तम् । लोके
 क्षुत्पिपासारोगादिजनितस्य दुःखस्य निवृत्तौ सुखबुद्धिदर्शनात् । ननु विरोधिनि दुःखे
 वर्तमाने भावरूपं सुखं तिरोधीयते । अतः सुखाविर्भावकाले दुःखनिवृत्तिरपेक्षितेत्येक-
 कालीनतया दुःखनिवृत्तौ सुखत्वभ्रम इति चेन्न । दुःखनिवृत्तिरपेक्षितरेकेण ज्वरमोचन-
 काले कस्यचिद्भावरूपस्यानुभवाभावात् । तस्माद्दुःखनिवृत्तिरेवाऽऽनन्द इति प्राप्ते
 ब्रूमः—अकस्मादुत्पन्नविषञ्चीस्वरश्रवणादन्तरेणापि दुःखपरामर्शमानन्दावभासेन भावरू-
 पत्वं सिध्यति । अभावत्वे तु प्रतियोगिनिरूप्यत्वेन । दुःखस्मृतिपुरःसरमेव प्रतीयते ।
 घटाभावः पटाभाव इत्यादौ प्रतियोगिपूर्वकप्रतीतिनियमात् । एतच्च पूर्वाचार्यैरेव साधि-
 तम् । आनन्दो दुःखाभावो न भवति तदनिरूप्यत्वात् । यद्दुःखेन न निरूप्यते तद्दुः-
 खाभावो न भवति यथा घटः । यद्वा । आनन्दोऽयं भावरूपः प्रतियोग्यनिरूप्यत्वाद्-
 घटवत् । यद्वा । आनन्दोऽयं भावरूपः सातिशयत्वाददुःखवदिति । सातिशयत्वं
 चोपरिष्ठात्सार्वभौमाद्यानन्देषु स्पष्टी भविष्यति । सिद्धे भावरूपत्वे पुनरप्येतच्चिन्तनी-
 यम् । किमसावानन्दः क्रियारूपः किंवा गुणरूप उत कस्यचित्प्रतिबिम्ब आहोस्विद-
 वच्छिन्नः पदार्थोऽथवाऽनवच्छिन्नः स्वतन्त्रो वेति । तत्र तावत्क्रियारूप इति प्राप्नोति ।
 कुतः । टुनदि समृद्धावित्यस्माद्धातोरानन्दशब्दनिरूप्यते । कौषीतकिनश्च कर्मेन्द्रि-
 याणां मध्ये गुह्येन्द्रियस्याऽऽनन्दक्रियोपेतं विषयमामनन्ति—“प्रज्ञयोपस्थं समाख्यो-
 पस्थेनाऽऽनन्दं रतिं प्रजातिं चाऽऽप्नोति” इति । उपस्थजन्ययाऽऽनन्दक्रियया व्याप्य-
 मानः शरीरावयवसंयोगोऽत्राऽऽनन्दशब्देनोच्यते । संयोगकालीना क्रीडा रतिः ।
 संयोगफलभूतप्रज्ञोत्पत्तिः प्रजातिः । यथा वागादीन्द्रियजन्या अभिवदनादयः क्रिया-
 विशेषाः । तथोपस्थजन्य आनन्दोऽपि क्रियाविशेषः । तथा च सांख्या आहुः—
 “वचनादानविहरणोत्सर्गानन्दास्तु पञ्चानाम्” इति । अर्थवणिक्काश्च यथोक्तक्रिया-
 विशिष्टान्कर्मेन्द्रियविषयानामनन्ति—“वाक्च वक्तव्यं च हस्तौ चाऽऽदातव्यं चोप-
 स्थश्चाऽऽनन्दयितव्यं च वायुश्च विसर्जयितव्यं च पादौ च गन्तव्यं च” इति ।
 तस्याश्चोपस्थजन्याया आनन्दक्रियाया मनोमयान्तःपातित्वादानन्दमयस्य विज्ञानमया-
 दभ्यन्तरत्वमयुक्तमिति चेन्मैवम् । त्वदुक्तक्रियाया अतिरिक्तस्याऽऽनन्दस्यात्र विवक्षित-
 त्वात् । स चाऽऽनन्दः कर्तृत्वभोक्तृत्वोपेतस्याऽऽत्मनो मनःसंयोगजन्यः क्षणिको गुण
 इति वैशेषिकाणां मतम् । बुद्धिसुखदुःखेच्छादीनां नवानां तैश्चाऽऽत्मविशेषगुणत्वा-

ङ्गीकारात् । सांख्यास्तु मन्यन्ते—‘आत्मनोऽसङ्गत्वादिच्छायाः प्रकृतिर्गुणत्रयपारि-
णामाः । तत्र सुखं सत्त्वगुणपरिणामः । प्रवृत्ती रजोगुणपरिणामः । प्रमादस्तमोगुणपारि-
णामः’ इति ।

तथा च भगवताऽप्युक्तम्—

“ सत्त्वं सुखे संजयति रजः कर्मणि भारत ।

ज्ञानमावृत्य तु तमः प्रमादे संजयत्युत ” ॥ इति ।

न्यायैकदेशिनस्त्वेवमाहुः—‘यद्विषयसुखमास्ति तद्दुःखानुषङ्गाद्दुःखमेव । साधनसं-
पादनप्रयासेन सुखस्य तारतम्येन विनाशेन च दुःखोत्पत्तेर्दुःखानुषङ्गो द्रष्टव्यः । मोक्ष-
दशायां तु नित्यसुखमात्मगुणभूतं ज्ञानेनाऽऽत्मगुणेन विषयी क्रियते । अतो मोक्षः पुरु-
षार्थः’ इति । त एते वैशेषिकादिपक्षाः पुरुषबुद्धिभिरुत्प्रेक्षिताः । श्रुतिस्त्वात्मस्व-
रूपभूतस्य नित्यानन्दस्य स्वतन्त्रद्रव्यस्य लेशो विषयानन्द इत्याचष्टे—“ एषोऽस्य
रमं आनन्दः । एतस्यैवाऽनन्दस्यान्यानि भूतानि मात्रामुपजीवन्ति ” इति । एतमे-
वार्थं कश्चिद्योगी स्वकीयं विवेकं प्रकटयन्नुदाजहार—

“ आनन्ददुग्धोदधिमध्यवर्ती कणांस्तदीयान्विषयानलोत्थान् ।

आस्वादयन्कालमियन्तमेवं वृथाऽप्यनैषं हि विमूढचेताः ” ॥ इति ।

सोऽयमानन्दलेशो द्विविधः । प्रतिबिम्बोऽवच्छिन्नश्चेति । प्रतिबिम्बपक्षः पूर्वाचार्यै-
र्वमुदाहृतः—

“ अथात्र विषयानन्दो ब्रह्मानन्दांशरूपभाक् ।

निरूप्यते द्वारभूतस्तदंशत्वं श्रुतिर्जगौ ॥

एषोऽस्य परमानन्दो योऽखण्डैकरसात्मकः ।

अन्यानि भूतान्येतस्य मात्रामेवोपभुञ्जते ॥

शान्ता घोरास्तथा मूढा मनसो वृत्तयस्त्रिधा ।

वैराग्यं क्षान्तिरौदार्यमित्याद्याः शान्तवृत्तयः ॥

तृष्णा स्नेहो रागलोभावित्याद्याः घोरवृत्तयः ।

संमोहो भयमित्याद्याः कथिता मूढवृत्तयः ॥

वृत्तिष्वेतासु सर्वासु ब्रह्मणश्चित्स्वभावता ।

प्रतिबिम्बति शान्तासु सुखं च प्रतिबिम्बति ॥

रूपं रूपं बभूवासौ प्रतिरूप इति श्रुतिः ।

उपमा सूर्यकादीति सूत्रयामास सूत्रकृत् ॥

एक एव तु भूतात्मा भूते भूते व्यवस्थितः ।

एकधा बहुधा चैव दृश्यते जलचन्द्रवत् ॥

जलप्रविष्टश्चन्द्रोऽयमस्पष्टः कलुषे जले ।

विस्पष्टो निर्मले तद्वद्वेधा ब्रह्मापि वृत्तिषु ॥

घोरमूढासु मालिन्यात्सुखांशोऽत्र तिरोहितः ।

ईषन्नैर्मलयतस्तत्र चिदंशः प्रतिबिम्बति ॥

यथाऽतिनिर्मले नीरे वह्नैरौण्यस्य संक्रमः ।

न प्रकाशस्य तद्वत्स्याच्चिन्मात्रोद्भूतिरत्र हि ॥

काष्ठे त्वौण्यप्रकाशौ द्वावुद्भवं गच्छतो यथा ।

शान्तासु सुखचैतन्ये तथैवोद्भूतिमाप्नुते ” ॥ इति ।

प्रतिबिम्बपक्ष इत्थमुदीरितः । अथावच्छिन्नपक्ष उच्यते । देहेन्द्रियाद्युपाधौ स्वयमेव भासमानस्य जीवात्मनः स्वरूपभूतो य आनन्दः सोऽयमवच्छिन्नोऽतिशयेन प्रीतिविषयत्वात् । आत्मन आनन्दरूपत्वं तद्विषयत्वं च वाजसनेयिन आमनन्ति—“तदेतत्प्रेयः पुत्रात्प्रेयोऽन्यस्मात्सर्वस्मादन्तरतरं यदयमात्मा” इति । अयमहंप्रत्ययेनानुभूयमानो देहेन्द्रियादिसाक्ष्यात्मेति यदस्ति तदेतदतिशयेनाभ्यन्तरं स्वरूपं तदेव वित्तपुत्रादिभ्यस्तारतम्येन प्रत्यासन्नेभ्योऽतिशयेन प्रियम् । तच्च तारतम्यं वार्तिककारो दर्शयति—

“ वित्तात्पुत्रः प्रियः पुत्रात्पिण्डः पिण्डात्तथेन्द्रियम् ।

इन्द्रियाच्च प्रियः प्राणः प्राणादात्मा परः प्रियः ” ॥ इति ।

आत्मव्यतिरिक्तेषु वित्तादिष्वात्मशेषत्वोपाधिना प्रीतिः । आत्मानि तु निरुपाधिकप्रीतित्वेन तस्याः प्रीतेः परत्वम् । एतच्च सर्वं मैत्रेयीब्राह्मणे—“ न वा अरे पत्युः कामाय पतिः प्रियो भवत्यात्मनस्तु कामाय पतिः प्रियो भवति ” इत्यादिभिर्बहुभिर्दाहरणैः प्रपञ्चितम् ।

तानि चोदाहरणानि कैश्चिदेवं संगृहीतानि—

“ पतिर्जायापुत्रवित्तपशुब्राह्मणभूमिपाः ।

लोका देवा वेदभूते सर्वे चाऽऽत्मार्थतः प्रियम् ” ॥ इति ।

मुख्यप्रीतिविषयत्वादात्मा मुख्यानन्दस्वरूपभूतः । एकैकदेहमात्रवर्तित्वादवच्छिन्नः । स च स्वाभाविकानन्दत्वाद्विस्मरूपः । तदीयः प्रतिबिम्बोऽनुकूलवित्तपुत्रादिगोचरात्

१ ख. जलं प्र° । य. जले प्र° । २ ख. °मः । प्रकाशयति त° । ३ य. °रं रूप° । ४ क. ख. ड. तत एव । ५ क. ड. °देव सं° । ६ क. ख. ग. ड. °तिर्जाया° । ७ य. °णवाहुजाः । लो° । ८ य. °का वेश देवभू° । ९ क. ड. °र्वी वाऽऽत्मा° । १० ग. य. °म्बभूतः । त° ।

शान्तवृत्तिष्ववभासते । तस्य प्रतिबिम्बस्य 'जलदर्पणादिप्रतिबिम्बवन्मिथ्यात्वादवाच्छि-
न्नस्य वस्तुत्वेऽप्यवच्छेददोषोपेतत्वान्न तयोर्मुख्यानन्दत्वम् । यस्त्ववच्छेदरहितो ब्रह्म-
स्वरूपभूत आनन्दः स मुख्यः । तथा च च्छन्दोगा नारदसनत्कुमारसंवादे समा-
मनन्ति—“ सुखं त्वेव विजिज्ञासितव्यमिति सुखं भगवो विजिज्ञास इति । यो वै भूमा
तत्सुखं नाल्पे सुखमस्ति । भूमैव सुखं भूमा त्वेव विजिज्ञासितव्य इति भूमानं भगवो
विजिज्ञास इति । यत्र नान्यत्पश्यति नान्यच्छृणोति नान्यद्विजानाति स भूमा । अथ
यत्रान्यत्पश्यत्यन्यच्छृणोत्यन्यद्विजानाति तदल्पम् । यो वै भूमा तदमृतमथ यदल्पं
तन्मर्त्यम् ” इति । अस्यायमर्थः । शोकस्य पारं तारयेत्येवं नारदेन प्रार्थितः सन-
त्कुमारः शोकतरणाय सुखरूपमेव त्वया विचारयितव्यमित्युवाच । तद्विचारमङ्गीकृ-
तवते नारदाय भूमपदार्थं सुखत्वेनोपदिदेश । बहोर्भावो भूमा । यथा प्रकरणोपपदयोः
संकोचहेतोरसत्त्वेन निरतिशयवृहत्त्ववाची ब्रह्मशब्द इति पूर्वोक्तम्, एवमत्रापि
निरतिशयबाहुल्यवाची भूमशब्दः । लोके हि धनाल्पत्वे सुखं न दृष्टम् । किंतु धन-
बाहुल्य एव सुखं दृष्टम् । तस्मात्सुखात्मको भूमैव विचारणीय इत्युक्त्वा तद्विचाराभि-
मुखाय भूमलक्षणं यत्र नान्यदित्यादिनोपदिदेश । लोकव्यवहारे हि काश्चिद्द्रष्टा स्वस्मा-
दन्यद्रूपं चक्षुषा पश्यति । सेयं द्रष्टृदृश्यदर्शनरूपा काचित्रिपुटी । तथा श्रोतृश्रोतव्य-
श्रवणविज्ञातृविज्ञातव्यविज्ञानादयस्त्रिपुट्यो यस्मिन्पदार्थे न सन्ति स पदार्थो भूमा ।
यस्मिन्स्तु मायारूपे त्रिपुट्यो विद्यन्ते तन्मायारूपमल्पम् । तयोर्मध्ये भूमा नाशरहितः ।
अल्पं तु विनश्वरम् । तस्मिन्नल्पे द्वैतरूपे दुःखनिमित्तानां संभवात्तदल्पं दुःखात्मकम् ।
भूम्नि त्वद्वैते तदभावात्सुखात्मको भूमेति । सोऽयं भूमा त्रिपुटीरहितयोः सुषुप्तिसमाध्योः
सुखात्मकोऽनुभूयते । जागरणव्युत्थानयोस्तु त्रिपुटीयुक्तयोर्लोकव्यवहाररूपोऽल्पाख्यः
पदार्थो मूर्खेण तत्त्वविदौ च दुःखात्मकोऽनुभूयते । अतो दुःखमिश्रत्वादवाच्छिन्नो जीवा-
त्मस्वरूपभूत आनन्दस्तत्प्रतिबिम्बरूपो वृत्त्यानन्दश्च न मुख्यः । किंतु भूमैव मुख्या-
नन्द इति सिद्धम् ।

स वा एष पुरुषविध एव । तस्य पुरुषविध-

ताम् । अन्वयं पुरुषविधः । तस्य प्रियमेव शिरः ।

मोदो दक्षिणः पक्षः । प्रमोद उत्तरः पक्षः ।

आनन्द आत्मा । ब्रह्म पुच्छं प्रतिष्ठा ।

एतस्याऽऽनन्दस्य विकारेः प्रियमोदादिरूप आनन्दमये स्वात्मत्वबुद्धिदाकार्यमुपा-
नीयं स्वरूपं दर्शयति—स वा इत्यादिना । य आनन्दमयो विज्ञानमयादभ्यन्तरः

स एवैषोऽहं सुखी भोक्तव्येवमनुभूयमानो विज्ञानमयस्य शिरःपक्षादिपुरुषाकारम्
स्वयमपि पुरुषाकार एव प्रियमोदप्रमोदाः सात्त्विकवृत्तिप्रतिबिम्बिता आनन्दाः ।
तत्राभीष्टपुत्रादिदर्शनजन्यं प्रियम् । तल्लाभजन्यो मोदः । तत्कृतोपकारजन्यः
प्रमोदः । यथोक्तवृत्त्युपादानभूताज्ञाने प्रतिबिम्बित आनन्दः । यद्वा वृत्तिप्रति-
बिम्बानां प्रतियोगिजीवात्मस्वरूपभूतोऽवच्छिन्नो बिम्बस्थानीयः स आनन्दः । अनव-
च्छिन्नो मुख्य आनन्दो ब्रह्म तदेवैतरेषां प्रतिष्ठाऽऽधारः । अवच्छिन्नस्य प्रतिबि-
म्बानां च तदधीनत्वात् । यद्यपि प्रियमोदप्रमोदा मनसः करणरूपस्य वृत्तिविशेष-
तया कर्तृरूपाद्विज्ञानमयाहर्हिर्भूतास्तथाऽप्यान्तरस्यावच्छिन्नजीवानन्दस्यानवच्छिन्नब्रह्म-
नन्दस्य वा प्रतिबिम्बं धारयन्तीत्यान्तरत्वमभिप्रेत्य विज्ञानमयादभ्यन्तर आत्माऽऽ-
नन्दमय इत्युक्तम् । तमेतमानन्दमयमात्मानमुपासीनो यदा भावनया साक्षात्करोति
तदा पुच्छत्वेनोपचरिते ब्रह्मण्यप्यैकाग्र्यं प्रतिपन्ना मनोवृत्तिः प्रतिबिम्बाभावाद्ब्रह्मैतत्
साक्षात्करोत्येव “ दृश्यते त्वग्रया बुद्ध्या ” इति श्रुतेः । यथा मणिप्रभायां मणित्व-
भ्रान्त्या प्रवर्तमानस्यार्थान्मणितत्त्वसाक्षात्कारस्तद्वत् ।

अयमेवार्थात्सिद्धो ब्रह्मतत्त्वसाक्षात्कार उपास्तिफलमित्यभिप्रेत्य श्रुतिः फलान्तरमन-
भिधाय केवलं ब्रह्म पुच्छं प्रतिष्ठेत्येवं सर्वजगदाधारभूतब्रह्मतत्त्वोपदेशे पर्यवसिता
ततोऽस्मिन्नानन्दमयकोशे प्रधानभूतस्य ब्रह्मणः प्रतिपादकं श्लोकमुदाहरति—

तदप्येष श्लोको भवति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकेऽष्टमप्रपाठके

पञ्चमोऽनुवाकः ॥ ५ ॥

अथाष्टमे षष्ठोऽनुवाकः ।

असन्नेव स भवति । असद्ब्रह्मेति वेद चेत् । अस्ति

ब्रह्मेति चेद्देद । सन्तमेनं ततो विदुरिति, इति ।

लोके हि जलाहरणचाक्षुषदर्शनादिव्यवहारविषयं घटमुद्दिश्य प्राणिनः सर्वेऽप्यहं
घटोऽस्तीति ब्रूवते । तद्विपर्यये तु घटो नास्तीति च वदन्ति । अतो व्यवहारवासना
युक्तः पुमान्व्यवहार्यस्य ब्रह्मणोऽसत्त्वं मन्यते । अन्यस्तु विवेकी व्यवहार्याण
भूतानां भौतिकानां च श्रुतियुक्त्यनुभूतिभिर्मायामयत्वनिश्चयादसत्त्वं प्रतिपद्यते
व्यवहारातीतस्य ब्रह्मणः श्रुत्यादिभिः सत्यत्वनिश्चयात्सत्त्वमेव प्रत्येति । तत्र ब्रह्म
णोऽसत्त्वं यो वेद स पुमानसन्नेव स्यात् । अन्नमयादिकोशानामात्मत्वस्य प्रति-
पादितत्वात्तदतिरिक्तस्य ब्रह्मणः स्वयमनङ्गीकृतत्वाच्च । यस्तु पञ्चकोशातीतं ब्रह्म

स्तीति वेद तस्य पुंसस्तदेव ब्रह्म स्वरूपम् । ततो ब्रह्मास्तित्ववेदनादेनं विवेकिनं सन्तं विद्यमानं सात्मकं जानन्ति शास्त्रपारं गताः । अथवा योऽसद्ब्रह्मेति वेद सोऽसन्नसाधुरेव भवति । वर्णाश्रमादिव्यवस्थालक्षणस्य सर्वस्य सन्मार्गस्य ब्रह्मप्रतिपत्त्यर्थतया ब्रह्मापलापेन सर्वसन्मार्गदूषको नास्तिको भवति । अस्तित्ववादिनमुक्तविपर्ययेण सन्तं सर्वसन्मार्गस्थापकमाहुः । एतदेवाभिप्रेत्य कठा आमनन्ति—“ अस्तित्वेवोपलब्धव्यः ” इति ।

अयोपासकस्याऽऽनन्दमये बुभुत्सुश्च ब्रह्मतत्त्वे त्वात्मबुद्धिं दृढयितुमाह—

तस्यैष एव शरीर आत्मा । यः पूर्वस्य, इति ।

य आनन्दमयोऽस्ति स एष एव तस्य पूर्वस्य विज्ञानमयस्य शरीरः स्वामी । विज्ञानमयः शरीरम् । आनन्दमय आत्मेत्युपासकं प्रति योजनीयम् । बुभुत्सुं प्रति त्वेवं योजयेत् । यो ब्रह्म पुच्छमित्युक्तः पदार्थ एष एव तस्य पूर्वस्य प्रियमोदादिचतुष्टयस्य शरीर आत्मा । प्रियादिकं शरीरं तस्मिंश्शरीरेऽवस्थितं ब्रह्मैवाऽऽत्मेति ।

एतदेवाभिप्रेत्य वार्तिककारा आहुः—

मिथ्यात्मनां हि सर्वेषां सत्यादिगुणलक्षणम् ।

व्याविद्धाशेषसंसारमात्मानं तं प्रचक्षते ॥

न ह्यात्मवान्भवेत्सर्पो दण्डाद्यध्यासरूपिणा ।

आत्मना ह्येष सत्येन सर्पो रज्ज्वात्मनाऽऽत्मवान् ” ॥ इति ।

अथ र्मांसा । तत्रैकदेशिनां विचारः प्रथमाध्यायस्य प्रथमपादे* दर्शितः—

“संसारी ब्रह्म वाऽऽनन्दमयः संसार्ययं भवेत् ।

विकारार्थमयट्शब्दात्प्रियाद्यवयवोक्तितः ॥

अभ्यासोपक्रमादिभ्यो ब्रह्माऽऽनन्दमयो भवेत् ।

प्राचुर्यार्थो मयट्शब्दः प्रियाद्याः स्युरुपाधिगाः ” ॥ इति ।

तैत्तिरीयके देहप्राणमनोबुद्धिचानन्दरूपा अन्नमयप्राणमयमनोमयविज्ञानमयानन्दमय-संज्ञिताः पञ्च पदार्थाः क्रमेणैकैकस्मादान्तराः पठिताः । तत्र सर्वान्तर आनन्दमयः संसारी परमात्मा वेति संदेहः । संसारीति तावत्प्राप्तम् । कुतः । आनन्दस्य विकार आनन्दमय इति व्युत्पत्तेः संसारिणि संभवात् । अविक्रिये परमात्मन्यसौ न संभवति । किंच—“ तस्य प्रियमेव शिरः । मोदो दक्षिणः पक्षः । प्रमोद उत्तरः पक्षः ।

* आनन्दमयोऽभ्यासात्—ब्र० सू० अ० १ पा० १ अ० ६ । सू० १२ ।

४. °तसो वाऽऽत्मतत्त्वे त्वत्त्वबु० । ५. ख. °हः । आनन्दमय, सं० । ६. क. ख. ग. ङ. °ति प्रः ।

आनन्द आत्मा । ब्रह्म पुच्छं प्रतिष्ठा ” इत्यानन्दमयस्य पञ्चावयवा उच्यन्ते । अपेक्षि-
तविषयदर्शनजन्यं सुखं प्रियम् । तल्लाभजन्यो मोदः । तद्भोगजन्यः प्रमोदः । सुषु-
प्त्यादौ भासमानमज्ञानोपहितं सुखसामान्यमानन्दः । निरुपाधिकं सुखं ब्रह्म । प्रियादीनां
पञ्चावयवानां शिरआदिरूपत्वमुपास्तिप्रतिपत्तिसौकर्याय कल्प्यते । कल्पितस्याऽऽन-
न्दमयस्य शिरः पक्षौ चेत्यवयवत्रयम् । आत्मशब्देन मध्यशरीरं चतुर्थावयवत्वेनोच्यते ।
पुच्छमपरभागः । प्रतिष्ठाऽऽधारः पञ्चमोऽवयवः । न च निरंशस्य परमात्मनोऽवयवा
युक्ताः । तस्मात्संसार्येवाऽऽनन्दमय इत्येवं प्राप्ते ब्रूमः— आनन्दमयः परमात्मा । कुतः ।
अभ्यासात् । “ सैषाऽऽनन्दस्य मीमांसा भवति । एतमानन्दमयमात्मानमुपसंक्रामति ”
इत्यादिनाऽऽनन्दमयोऽभ्यस्यते । अभ्यासश्च तात्पर्यलिङ्गम् । तात्पर्यं च वेदान्ता-
ब्रह्मण्येवेत्यवोचाम । किंच—“सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म ” इति ब्रह्मोपक्रमात् “ इदं
सर्वमसृजत ” इति सर्वजगत्सृष्ट्वादिस्यश्चाऽऽनन्दमयो ब्रह्म । न च ब्रह्मणि मयदृश-
ब्दानुपपत्तिः । प्राचुर्यार्थसंभवात् । प्रियाद्यवयवा अपि विषयदर्शनादुपाधिकृता भविष्यन्ति ।
तस्मात्परमात्माऽऽनन्दमय इत्येकदेशिनां मतम् ।

इदानीं स्वमतानुसारेणाधिकरणमुच्यते—

“अन्याङ्गं स्वप्रधानं वा ब्रह्म पुच्छमिति श्रुतम् ।

स्यादानन्दमयस्याङ्गं पुच्छेऽङ्गत्वप्रसिद्धितः ॥

लाङ्गूलसंभवादत्र पुच्छेनाऽऽधारलक्षणा ।

आनन्दमयजीवोऽस्मिन्नाश्रितोऽतः प्रधानता” ॥ इति ।

“ ब्रह्म पुच्छं प्रतिष्ठा ” इति यच्छ्रुतं ब्रह्म तत्किमानन्दमयस्याङ्गत्वेन निर्दिश्यत
उत स्वयं प्रधान्येन प्रतिपाद्यत इति संशयः । आनन्दमयस्यावयवत्वेनेति तावत्प्राप्तम् ।
लोके पुच्छशब्दस्यावयववाचित्वेन प्रसिद्धत्वादिति प्राप्त उच्यते— न पुच्छशब्दोऽव-
यववाची । किंतु लाङ्गूलवाची । न चाऽऽनन्दमयस्य लाङ्गूलं संभवति । लाङ्गूलस्य गवा-
दिलक्षणान्नमयावयवत्वात् । अतः पुच्छशब्दस्य मुख्यार्थासंभवे सति योग्यतावशैर्द-
त्राऽऽधारो लक्ष्यते । ब्रह्माऽऽनन्दमयस्य जीवस्याऽऽधारस्तत्कल्पनाधिष्ठानत्वात् । न
चाऽऽनन्दमयः परमात्मा । प्राचुर्यार्थस्वीकारेऽप्यल्पदुःखसद्भावप्रतीतिः । तस्माज्जीवा-
धारत्वाद्ब्रह्म प्रधान्येन प्रतिपाद्यते । तर्था—“ असन्नेव स भवति । असद्ब्रह्मेति वेद-
चेत् ” इत्यादिब्रह्माभ्यासः “ ब्रह्मविदामोति ” इति ब्रह्मोपक्रमश्चातुकूलो भवति ।
अतः कठवल्ल्युक्तपुरुषन्यायेन ब्रह्मैव ज्ञेयम् । न त्वाकाशादिमृष्टिरन्नमयादिकोशाश्च ।

स च न्यायस्तृतीयाध्यायस्य * तृतीयपादेऽभिहितः—

“ सर्वा परम्पराऽक्षादेर्ज्ञेया पुरुष एव वा ।

ज्ञेया सर्वा श्रुतत्वेन वाक्यानि स्युर्बहूनि हि ॥

पुमर्थः पुरुषज्ञानं तत्र यत्नः श्रुतेर्महान् ।

तद्वोधाय श्रुतोऽक्षादिर्वेद्य एकः पुमानतः ॥

कठवल्लीषु पठ्यते—“ इन्द्रियेभ्यः परा ह्यर्था ह्यर्थेभ्यश्च परं मनः । मनसस्तु परा बुद्धिर्बुद्धेरात्मा महान्परः । महतः परमव्यक्तमव्यक्तात्पुरुषः परः । पुरुषान्न परं किञ्चित्सा काष्ठा सा परा गतिः ” इति । अस्यायमर्थः—मनसा विषयानभिलष्य पश्चादिन्द्रियैर्बाह्यान्विषयानाप्नोति । तत्र बाह्याविषयेभ्य इन्द्रियाणामान्तरत्वात्परत्वं प्रसिद्धम् । इन्द्रियेभ्यश्चाभिलष्यमाणत्वदशापन्ना अर्था आन्तरास्तेभ्योऽप्यभिलाषात्मिका मनोवृत्तिरान्तरा । वृत्तेरपि वृत्तिमती बुद्धिरभ्यन्तरा । बुद्धेरपि बुद्ध्युपादानभूतो महच्छब्दवाच्यो हिरण्यगर्भरूप आत्माऽऽन्तरः । महतोऽपि तदुपादानभूतमव्यक्ताख्यं मूलाज्ञानमान्तरम् । अव्यक्तादपि तदधिष्ठानभूताश्चिद्रूपः पुरुषोऽभ्यन्तरः । पुरुषादभ्यन्तरं न किञ्चिदस्ति । पुरुष एवाभ्यन्तरतारतम्यस्य विश्रान्तिभूमिः । पुरुषार्थकामैः परमो गन्तव्यः प्रदेशश्चेति । तत्र यथा पुरुषः श्रुत्या तात्पर्येण प्रतिपाद्य एवमिन्द्रियादिपरम्पराऽपि प्रतिपाद्यैव । अन्यथा तदुपन्यासवैयर्थ्यात् । बहूनां प्रतिपादने वाक्यभेदः स्यादिति चेद्वाटम् । सन्त्येव तानि बहूनि वाक्यानि । एकवाक्यत्वस्यासंभवादिति प्राप्ते ब्रूमः—पुरुषज्ञानस्याशेषसंसारनिदानभूताज्ञाननिवर्तकत्वात्पुरुष एव ज्ञेयतया प्रतिपाद्यः । अत एव वाक्यशेषे पुरुषज्ञानायैव महता प्रयत्नेन योग उपदिष्टः ।

“ एष सर्वेषु भूतेषु गूढोत्मा न प्रकाशते ।

दृश्यते त्वग्रया बुद्ध्या सूक्ष्मया सूक्ष्मदर्शिभिः ” ॥ इति ।

अयमर्थः—सर्वाभ्यन्तरत्वेन गूढ आत्मा बहिर्मुखानां (गां) न प्रकाशते । अन्तर्मुखानां (गां) तु प्रकाशते । अन्तर्मुखा ये सूक्ष्मतत्त्वदर्शनशीलास्तैर्योगाभ्यासेनैकाग्र्यमापन्नया बुद्ध्या सूक्ष्मवस्तुविषयया द्रष्टुं शक्यत इति । न च पुरुषस्यैव प्रतिपाद्यत्वे परम्परोपदेशवैयर्थ्यम् । बहिर्मुखस्य चित्तस्य क्रमेण पुरुषप्रवेशे परम्परायाः साधनत्वात् । अस्मात्पुरुष एव ज्ञातव्यः ” ।

अनेन न्यायेन ब्रह्मण आनन्त्यमुपपादयितुमाकाशादिसृष्टिरुक्ता । गुहाहितत्वमुपादयितुं पञ्चान्नमयादिकोशा उपन्यस्ताः । ज्ञातव्यं तु ब्रह्मैव । तच्च सत्यज्ञानादिलक्षणं गुहाहितत्वेन प्रत्यगात्मस्वरूपं चेति स्थितम् ।

* आध्यानाय प्रयोजनाभावात्—ब्र० सू० अ० ३ पा० ३ अ० ७ सू० १४ ।

इत्थं ब्रह्मोपदेशरूपं श्रवणप्रकरणं परिसमाप्य बहिर्मुखानां (णा) मुपपादनरूपा
मननप्रकरणस्याऽऽरम्भे शिष्यप्रश्नान्प्रतिजानीते—

अथातोऽनुप्रश्नाः, इति ।

उपदेशानन्तरमुपदिष्टेऽर्थे यस्मात्कारणाच्छिष्यस्य बुद्धिदोषेण बहवः संदेहाः प्रा-
र्भवन्त्यतः कारणादुपदिष्टानुरूपाः प्रश्नाः क्रियन्ते । अत्रायशब्देन विवक्षितं श्रवण-
ननयोः पूर्वापरभावमन्यत्र विस्पष्टमेव श्रुतिराह —“ श्रोतव्यो मन्तव्यः ” इति । तयो
स्वरूपमेवं स्मर्यते—“ श्रोतव्यः श्रुतिवाक्येभ्यो मन्तव्यश्चोपपत्तिभिः ” इति
तयोः प्रयोजनं विभज्याऽऽम्नायते—“ भिद्यते हृदयग्रन्थिश्छिद्यन्ते सर्वसंशयाः ।
इत्युपदेशेन ब्रह्मतत्त्वे ज्ञाते सति प्रत्यगात्मनोऽन्तःकरणेन सह तादात्म्यभ्रमस्वरूपं
ग्रन्थिर्निवर्तते । उपपत्तिपर्यालोचनरूपेण मननेन संशयाश्छिद्यन्ते । तस्मादत्र च्छेत्तव्य
संशयोपन्यासरूपाः प्रश्नाः क्रियन्त इत्यर्थः ।

प्रतिज्ञातानुप्रश्नानुपन्यस्यति —

उताविद्वानमुं लोकं प्रेत्य । कश्चन गच्छती ३ । आहो

विद्वानमुं लोकं प्रेत्य । कश्चित्समश्नुता ३ उ, इति ।

यदुक्तम् —“ब्रह्मविदाप्नोति परम्” इति तेन बुद्धिस्थेन तत्प्रतियोगिन्यविदुषि द्वौ
प्रश्नौ क्रियेते । उतशब्दः प्रश्नद्योतकः किमित्येतास्मिन्नर्थे वर्तते । चनशब्दोऽपि-
ब्दार्थवाची । अमुं लोकमिति पुरोवर्ती परमात्मोच्यते । किमविद्वान्यः कोऽपि देहा-
त्प्रेत्य परमात्मानं गच्छतीति श्रौत आद्यः । अथवा न गच्छतीत्यर्थसिद्धौ द्वितीयः
प्रश्नः । तथा विद्वद्विषयावपि द्वौ प्रश्नावित्येवं चत्वारः प्रश्नाः । सर्वजगत्कारणस्य
जीवरूपेण देहेषु प्रविष्टस्य ब्रह्मणो विद्वद्विद्वत्साधारणत्वेन विदुषस्तत्प्राप्तावविद्वानपि
प्राप्नुयात् । अविदुषोऽप्राप्तौ विद्वानपि न प्राप्नुयादिति चतुर्णां प्रश्नानामभिप्रायः ।
यद्वा श्रूयमाणौ विद्वद्विद्वद्विषयौ द्वावेव प्रश्नौ । पूर्ववाक्यसूचितेन प्रश्नेन सह समुच्चि-
तत्वाद्बहुवचननिर्देशः ।

पूर्ववाक्ये हि —“असद्ब्रह्मेति वेद चेदास्ति ब्रह्मेति चेद्वेद ” इतिकोटिद्वयोपन्यासेन
सूचितो ब्रह्मसद्भावविषयः प्रथमः प्रश्नः । एतस्य प्रश्नस्योत्तरत्वेन गुरुब्रह्मणः सद्भावं
साधयितुं सृष्टिमुपन्यस्यति —

सोऽकामयत । बहु स्यां प्रजायेयेति । स तपोऽ-

तप्यत । स तपस्तप्त्वा । इदं सर्वमसृजत, इति ।

ब्रह्म पुच्छं प्रतिष्ठेति निर्दिष्टो योऽयं ब्रह्मपदार्थोऽन्नमयादीनामानन्दमायान्तानां पञ्चानां कोशानां शारीर आत्मेत्युक्तः सोऽयमात्मा सृष्टेः पूर्वमेक एवाद्वितीयः सन्स्व-
शक्तिसंयोगात्कामितवान् । आत्मन्याश्रिता मायाशक्तिः कामनाकारेण विक्रियामा-
पद्यत इत्यर्थः । न ह्यविक्रियस्य चिदेकरसस्य मायामन्तरेण कामः संभवति । *यद्य-
प्यस्तीश्वरस्य मायाकल्पितः कामस्तथाऽपि कामित्वेन जीववन्नित्यतृप्तो न स्यादिति
चेत् । लीलाश्वासादिदृष्टान्तेन मीमांसायां परित्यक्तत्वात् । कामितार्थस्य कचिदपि
विघाताभावादपि जीववैषम्यम् । अत एव—“सत्यकामः सत्यसंकल्पः” इत्यन्यत्राऽऽ-
न्नातम् । कामनाप्रकार एव निर्दिश्यते—बहु स्यां प्रभूतं भवेयम् । नन्वाकाशस्य
षडादिपदार्थान्तरोपाधिकृतं बहुवचनं दृष्टमद्वितीयस्य तु कथं बहुतेत्याशङ्क्योच्यते—
प्रजायेय प्रकर्षेण पूर्वावस्थितात्स्वरूपादाधिक्येनोत्पद्येय । ननु विद्यमानः पिता
पुत्रमुत्पादयति न तु स्वयमुत्पद्यते । तथा सत्यत्रापि जगदुत्पादकस्य ब्रह्मणः
स्वोत्पत्त्यभावात्प्रजायेयेत्युक्तिरनुपपन्नेति चेत् । उत्पद्यमानयोर्नामरूपयोर्ब्रह्मणोऽत्य-
न्तभेदाभावात् । यथा समुद्रादाविर्भवन्तस्तरङ्गादयो नात्यन्तं भिन्नास्तथा ब्रह्मशक्तौ
मायायामवस्थिते पूर्वमनभिव्यक्ते नामरूपे पश्चादाभिव्यज्यमाने सती ब्रह्मणः सद्रूप-
तामपरित्यज्यैव स्वयमपि सद्रूपत्वेन भासेते । एतदेवाभिप्रेत्य वाजसनेयिन
आमनन्ति—“तद्धेदं तर्ह्यव्याकृतमासीत्तन्नामरूपाभ्यामेव व्याक्रियत ।” इति । तस्मा-
द्ब्रह्मण एव मायया जगद्रूपेण प्रतिभासात्प्रजायेयेत्युक्तिरुपपद्यते । स परमात्मोक्तप्रकारेण
कामयमानस्तपोऽतप्यत । तपःशब्देन ज्ञानमुच्यते । “यस्य ज्ञानमयं तपः”
इति श्रुत्यन्तरात् । सृज्यमानजगद्रचनालोचनमकरोदित्यर्थः । न खलु परमेश्वरस्य
कृच्छ्रचान्द्रायणादिरूपेण तपसा किञ्चित्प्रयोजनमस्ति । स परमेश्वरः स्वष्टव्यवस्तुपर्या-
लोचनं कृत्वा प्राणिकर्मनिमित्तानुरूपमिदं सर्वं जगद्देशतः कालतो नाम्ना रूपेण
च सर्वप्राणिभिः सर्वावस्थैरनुभूयमानं सृष्टवान् । अत्र कामयितृत्वपर्यालोचक-
त्वमगत्त्वष्टृत्वरूपैर्हेतुभिः परमात्मनः सद्भावः प्रतिपाद्यते । असद्वादी तावदेवं
मन्यते—यद्यदस्ति तत्सर्वं नामरूपात्मकमित्याकाशादिभूतेषु देवतिर्यगादिभौतिकदेहा-
दिषु चेत्यादिव्याप्तिर्दृष्टा । परमात्मा तु नामरूपाभ्यामन्यः “आकाशो वै नाम
नामरूपयोर्निर्वहिता ते यदन्तरा तद्ब्रह्म” इति श्रुत्यन्तरात् । यस्तु परमात्मा ब्रह्मे-
त्यादिव्यवहारः सोऽपि तत्सद्भावं साधयितुं न प्रभवति । नरविषाणादिवत्तस्य विकल्प-
शास्त्रत्वात् । “शब्दज्ञानानुपाती वस्तुशून्यो विकल्पः” इति हि पातञ्जलं सूत्रम् ।
तो नामरूपे ब्रह्मणो व्यावर्तमाने स्वव्याप्यं सद्भावमपि व्यावर्तयतः । एवं च सति

* यदीत्यर्थः । + तर्हीत्यर्थः ।

“ असद्वा इदमग्र आसीत् ” “ यतो वाचो निवर्तन्ते ” “ अथात आदेशो नेति नेति ” “ अस्थूलमनण्वहस्वम् ” इत्याद्याः श्रुतयोऽनुगृहीता भविष्यन्ति । तस्मान्नास्ति ब्रह्मेति । तमेतमसद्वादिनं प्रति सद्भावः साध्यते । परमात्मा सद्रूपः कामयितृत्वात्स्वर्गादिकामयितृषत् । पर्यालोचकत्वाद्वाजमान्निवत् । स्रष्टृत्वात्कुम्भकारादिवत् । यत्तु नामरूपयोः सत्त्वं भवतोदाहृतं तदेवास्मदभिप्रेतं ब्रह्म । सद्रूपे ब्रह्मण्यधिष्ठाने मायया नामरूपयोः कल्पितत्वात् । असद्वा इत्यादेस्त्वर्थो वक्ष्यते ।

किंच ब्रह्म सद्रूपं प्रवेष्ट्वाद्यथा गृहादौ प्रवेष्टा पुरुष इत्यभिप्रेत्य प्रवेशं दर्शयति—
यदिदं किंच । तत्सृष्ट्वा । तदेवानुप्राविशत्, इति ।

हिरण्यगर्भादिस्थानवरान्तं शरीरजातं यत्किंचिदस्ति तत्सर्वं सृष्ट्वा तदेव सृष्टं शरीरजातं परमात्मा प्राविशदित्यर्थः । अत्रेदं चिन्तनीयम् । यः परमात्मा स्रष्टाऽस्ति स किं तेनैव रूपेण प्राविशत्किंवा रूपान्तरेणेति । तत्र सृष्ट्वेति क्त्वाप्रत्ययेन सृष्टिप्रवेशयोः समानकर्तृत्वावगमात्स्रष्टृरूपेणैव प्रवेश इति चेन्न । मृत्पिण्डवदुपादानस्य प्रवेशनानुपपत्तेः । न खलु यो मृत्पिण्डो घटाकारेण परिणतः स एव घटमनुप्रविशति । तथा शरीराकारेण परिणतस्य स्रष्टुस्तेष्वेव शरीरेषु कथं प्रवेशो घटेत । ननु तर्हि रूपान्तरेण प्रवेशोऽस्तु । यथा मृत्पिण्डविकारे घटे पुनरन्या चूर्णरूपा मृदुप्रविशति । तथेश्वररूपेण प्रवेशाभावे जीवरूपेण प्रवेशः स्यात् । मैवम् । अद्वयस्य रूपद्वयाभावात् । तदङ्गीकारेऽपि प्रवेष्टव्यप्रदेशाभावात् । उपादानत्वेन सर्वकार्येषु पूर्वमेवानुगतोऽवतिष्ठते । तथासति परमात्मशून्यप्रदेशाभावेन कुत्राप्यप्रविशेत् । अवस्थिते परमात्मन्येव प्रविशेदिति चेन्न । तदेवानुप्राविशदिति मृष्टे कार्ये प्रवेशश्रवणात् । सृष्टं शरीररूपं कार्यं पुनर्जीवलक्षणकार्यान्तराकारेण परिणमते । सोऽयं परिणामः प्रवेश इति चेन्न । कुम्भाकारपरिणामस्य पुनः शरीराकारपरिणामादर्शनात् । जलसूर्यकादिप्रतिबिम्बवत्प्रवेशः स्यादिति चेन्मैवम् । अपारिच्छिन्नत्वादमूर्तत्वाद्विप्रकृष्टदेशावस्थितस्य प्रतिबिम्बाधारस्याभावाच्च । पारिच्छिन्नो मूर्तश्च सूर्यबिम्बो विप्रकृष्टदेशस्थे जलादौ प्रतिबिम्बितो भवति । ब्रह्म तु न पारिच्छिन्नम् नापि मूर्तम् । न च ब्रह्मणो विप्रकृष्टदेशवर्ती कश्चिदुपाधिरस्ति । तस्मान्न केनापि प्रकारेण प्रवेश उपपादयितुं शक्यते । अत्रोच्यते । जगत्सृष्टिवदयं प्रवेश उपपादनीयः । अचिन्त्यरचनारूपं जगद्यथा परमेश्वरो मायाबलेन ससर्ज तथा मायाबलेनैव प्रविशतु । अथोच्येत । येयमाकाशादिका मायामयी सृष्टिर्न तां वस्तुत्वबुद्धयश्श्रुतिः प्रतिपादयति । किं तर्हि मृदुघटन्यायेन कार्यस्य कारणव्यतिरेकेणाभावं विवक्षित्वा ब्रह्मण आनन्त्यं पूर्वत्र प्रतिज्ञातमुपपादयितुं भ्रान्तिसिद्धा सृष्टिरनूद्यत इति

तर्हि प्रतिज्ञातं गुहानिहितत्वं पञ्चकोशोपन्यासद्वारेण ब्रह्म पुच्छमित्युपपाद्य पुनरपि तदेव
 प्रष्टुं कर्तुं भ्रान्तिसिद्धः प्रवेशोऽनूद्यताम् । यथा कश्चित्पुमान्गृहं निर्माय तत्र प्रविश्या-
 यन्तरे स्थित उपलभ्यते, एवं ब्रह्माप्याकाशादिकार्यं सृष्ट्वा तस्यान्तः प्रविष्टमिव हृदय-
 पुण्डरीकेऽवस्थितायां बुद्धौ द्रष्टुं श्रोतुं विज्ञानित्येवं विशेषवदुपलभ्यते । सोऽयमस्य प्रवेश
 त्युपचर्यते । वाजसनेयिभिरप्ययं प्रवेश आम्नायते— “ स एष इह प्रविष्ट आनखा-
 भ्यो यथा क्षुरः क्षुरघानेऽवहितः स्याद्विश्वंभरो वा विश्वंभरकुलायः ” इति ।

एतस्य वाक्यस्यार्थो वार्तिकसारे विस्पष्टमाख्यातः—

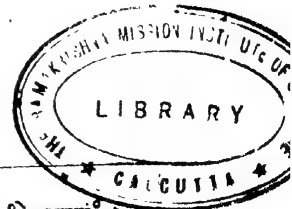
“ तच्छब्देन परामृष्टः साक्ष्यव्याकृतभासकः ।
 एतच्छब्देन कार्यस्थः प्रत्यक्ष उपदिश्यते ॥
 अद्वितीयमधिष्ठानं कार्यस्थः सद्भवस्तयोः ।
 स एष इत्यभेदोक्तिर्दुष्करेति न चोद्यताम् ॥
 अज्ञातवस्तुतत्त्वस्य दुष्करं नास्ति किञ्चन ।
 नीलीकृतं नभः पश्य चक्षुषा नीलवस्त्रवत् ॥
 योग्यायोग्यव्यपेक्षेयं मानव्यवहृतौ भवेत् ।
 कल्पनामात्रनिष्पत्तेर्नापेक्षाऽज्ञानभूमिषु ॥
 इहेत्यनेन सूत्रादिस्थाणुपर्यन्तविग्रहाः ।
 उच्यन्ते तेषु जीवोऽयं विस्पष्टमुपलभ्यते ॥
 प्रविष्ट इति शब्देन चिदाभासतमोन्विता ।
 जीवत्वेनोपलब्धिर्या चितः सैषाऽभिधीयते ॥
 चिदाभासप्रवेशस्तु प्रत्यङ्मोहे स्वतो भवेत् ।
 तत्कार्येष्वनुवृत्तः सन्नुपाधिश्चित्प्रवेशने ॥
 जपाकुसुमरक्तत्वं स्फटिके कल्पितं यथा ।
 चिदाभासप्रवेशोऽयं चित्यध्यारोप्यते तथा ॥
 सूत्रादिस्थाणुपर्यन्तं जगत्सूत्राऽऽत्ममायया ।
 स्वाभासैकस्वभावेन स एवं प्राविशत्परः ॥
 आनखाग्रेभ्य इत्युक्ता मर्यादाऽस्य प्रवेशने ।
 उष्णस्पर्शेन चैतन्यं नखाग्रावधि लक्ष्यते ॥

१ क. ख. ड. 'लक्ष्यते' । २ घ. 'पश्येच्छु' । ३ ख. 'तथोचि' । ४ ग. 'र्याऽन्विता'
 ख. एव । ५ क. ख. ड. 'त्युक्ता म' । ७ क. ख. ड. 'उक्ता स्प' । ८ घ. 'लभ्यते' ।

सामान्येन विशेषाच्च चिद्देहं व्याप्य वर्तते ।
 दृष्टान्ताभ्यां द्वयी वृत्तिर्द्विविधाऽऽभ्यामिहोच्यते ॥
 दारु कृत्स्नमभिव्याप्य यथाऽग्निर्दार्ढ्ये स्थितः ।
 संव्याप्य देहमाखिलं तद्वदात्मा व्यवस्थितः ॥
 तस्यावसंव्याप्य यथा क्षुरपात्रं क्षुरस्तथा ।
 श्रोत्रादिनाडीमध्यस्थस्तनुमव्याप्य संस्थितः ॥
 क्षुरपात्रे स्थानभेदाद्विभिद्यन्ते यथा क्षुराः ।
 चैतन्यानि विभिद्यन्ते तथा नाडीविभेदतः ॥
 प्राप्नोति वृत्ती द्वे जीवः स्वप्नजाग्रदवस्थयोः ।
 सामान्यवृत्तिभेदैकां सुषुप्ते प्रतिपद्यते ॥
 सामान्यवृत्तिर्या साऽत्र जीवनायोपयुज्यते ।
 विशेषवृत्तयो देहे शब्दाद्यालोचनोद्यताः ॥
 प्रवेशवाक्यं पदशस्तात्पर्याच्च स्फुटीकृतम् ।
 तदनुग्राहको न्याय इदानीं प्रविचार्यते ॥
 किं देवदत्तगृहवत्प्रवेशोऽथोपलाहिवत् ।
 जलार्कबिम्बवत्किंवा यद्वा द्रव्यगुणादिवत् ॥
 फलबीजवदाहोस्विन्नाऽऽद्यः सर्वगतत्वतः ।
 देवदत्तः परिच्छिन्नः सांशश्चाऽऽत्मा तु नो तथा ॥
 अव्यावृत्ताननुगतयाथात्म्यादात्मवस्तुनः ।
 परिच्छेदाद्यसंभाव्यं नेति नेतीतिवारणात् ॥
 नातोऽनवच्छिन्नतनोर्निर्विभागात्मवस्तुनः ।
 पूर्वस्थानवियोगेन नूतनस्थानान्तरागमः ॥
 न द्वितीयोऽपरिणतेरैशमान्तं सर्परूपतः ।
 भूतानि परिणम्यन्ते न त्वात्मा परिणामवान् ॥
 न तृतीयोऽर्कजलयोरिव देहचिदात्मनोः ।
 न संयोगविभागौ स्तो येन तद्वत्प्रवेशनम् ॥
 न चतुर्थोऽपारतन्व्याद्द्रव्यतन्त्रा गुणादयः ।
 न चाऽऽत्मा देहतन्त्रोऽयं सर्वेश्वर इति श्रुतेः ॥
 न पञ्चमोऽविक्रियत्वाद्बीजं विक्रियया युतम् ।
 षड्भावंविक्रियाहीन आत्मा शास्त्रेषु निश्चितः ॥

आधाराधेयता सर्पशिलयोः फलबीजयोः ।
 अंशांशितेति वैषम्यात् तत्र पुनरुक्तता ॥
 परिच्छिन्नो जीव एव देहेषु प्रविशत्यतः ।
 न दोष इति चेन्मैवं स्रष्टुरेव प्रवेशनात् ॥
 तत्सृष्ट्वाऽथ तदेवानुप्राविशत्स इति श्रुतेः ।
 स्रष्टृप्रवेशैरेकत्वं स्याद्भुक्त्वा व्रजतीतिवत् ।
 अतः केनाप्युपायेन प्रवेशो घटते न हि ॥
 इति प्राप्ते पूर्वपक्षे प्रवेश उपपाद्यते ।
 अप्रविष्टस्वभावोऽयं दिग्देशाद्यनभिप्लुतेः ॥
 कल्पितोऽस्य प्रवेशः स्याज्जलपात्रार्कबिम्बवत् ।
 विभागाद्यंशवैषम्येऽप्यस्ति साम्यं विवक्षितम् ॥
 उपाधिस्थोपलब्ध्यादिसाम्यं केन निवार्यते ।
 उपाधावुपलब्धत्वमन्यथात्वेन भासनम् ॥
 बहुत्वमानमित्येतद्दृष्टदार्ष्टान्तयोः समम् ।
 तेजोधिकं रवेर्विम्बमशवयं द्रष्टुमञ्जसा ॥
 तथाऽपि जलमध्ये तद्विम्बं सम्यगवेक्ष्यते ।
 स्वयंप्रकाश आत्मैवं नोपलभ्योऽनुपाधिकः ॥
 जडदेहाद्युपाधौ तु विस्पष्टमुपलभ्यते ।
 दर्पणाभिहता दृष्टिः पर्यावृत्य स्वमाननम् ॥
 व्याप्नुवत्याभिमुख्येन व्यत्यस्तं दर्शयेन्मुखम् ।
 देहाद्युपप्लुतैवं धीरात्मानं व्याप्नुवत्यसौ ॥
 आविक्रियं विक्रियामिथुक्त इत्यवभासयेत् ।
 एकोऽप्यनेकधा भाति तरणिः पात्रभेदतः ॥
 एवं नानादेहभेदाज्जात्यात्मैकोऽप्यनेकधा ।
 निर्धूताशेषमानात्वं तद्धेतुरविभागवान् ॥
 अनन्यसाक्षिकोऽपीदृक्स्यात्प्रवेशभ्रमादयम् ।
 द्रष्टादिरूपरहितः प्रत्यगात्माऽभवत्पुरा ॥
 नामरूपजनौ सत्यां द्रष्टृत्वादियुतो भवेत् ।
 द्रष्टृश्रोत्रादिरूपो यो यश्च द्रष्टादिवर्जितः ॥

बुद्धितत्कारणोपाधी क्षेत्रज्ञेश्वरसंज्ञकौ ।
 जिघ्राणीममहं गन्धमिति यो वेत्त्यविक्रियः ॥
 स सर्वसाक्षी पूर्वाभ्यामुपलक्षणमर्हति ।
 अप्पात्रोत्थापिताद्धानोर्दिवि भानुर्यथेक्ष्यते ॥
 सर्वसाक्षी तथा धीस्थात्कर्तृभोक्त्रादिलक्षणात् ।
 प्रकाशात्मा यथा चन्द्रः शाखाप्रादतथाविधात् ॥
 लक्ष्यस्तथा चिदात्माऽपि कारणोपाधितो जडात् ।
 जीवत्वभ्रान्तिरेवैषा प्रत्यग्भोपोपयोगतः ॥
 जलपान्नार्कसाम्येन प्रवेश इति कल्प्यते ।
 दिग्देशकालशून्यस्य प्रवेशो बिलसर्ववत् ॥
 न त्वज्जसा परस्यास्ति तेनाविद्याप्रकल्पितः ।
 अविद्यया तु साक्ष्येव केवलोऽप्यविवेकतः ॥
 बुद्ध्यादिकार्यगैर्धर्मैः प्रतिबिम्बवदीक्ष्यते ।
 अग्निः सूर्यो मरुच्चेति दृष्टान्ताः श्रुत्युदीरिताः ॥
 अप्रविष्टस्वभावोऽतः कार्यमात्माऽविशज्जम् ।
 अग्निर्यथैको भुवनं काष्ठकोष्ठादिरूपकम् ॥
 प्रविष्टः प्रतिरूपोऽभूदप्रविष्टोऽपि सैन्स्वतः ।
 वायुर्यथैको भुवनं नानाव्यजनरूपकम् ॥
 प्रविष्टो बहुरूपोऽभूदप्रविष्टोऽपि सन्स्वतः ।
 सूर्यो यथोदपात्रेषु प्रविष्टो बहिरेव सन् ॥
 तथाऽऽत्माऽप्यप्रविष्टः सैन्प्रविष्ट इव लक्ष्यते ।
 यथा सृष्ट्यादयः क्लृप्ताः प्रवेशोऽपि तथेक्ष्यताम् ॥
 युक्त्या नैवोपपद्यन्ते सृष्ट्याद्याः कल्पितास्ततः ।
 नासतो जन्मना योगः सतः सत्त्वान्न चेप्यते ॥
 कूटस्थे विक्रिया नास्ति तस्मादज्ञानतो जनिः ।
 रूपं रूपमितीयं तु स्पष्टमृक्प्रत्यगात्मनः ॥
 याथात्म्यदर्शनौघैव सृष्ट्यादीन्यभ्यभाषत ।
 क्षुरपात्राख्यदृष्टान्ताद्विशेषेण प्रवेशनम् ॥
 इन्द्रियेष्वपि विस्पष्टमुपलभ्यत्वमात्मनः ।
 यदग्निकाष्ठदृष्टान्तात्सामान्येन प्रवेशनम् ॥

तदधिष्ठानरूपेण कार्यव्यापित्वमुच्यते ।
 अधिष्ठानारोप्यभावमन्तरेण न कुत्रचित् ॥
 व्याप्यव्यापकयोः कृत्स्नस्वरूपव्याप्तिरिष्यते ।
 अत्यन्तभिन्नयोर्व्याप्तिर्नहि दृष्टा गवाश्वयोः ॥
 नाप्यत्यन्तमभिन्नस्य व्याप्यव्यापकवर्जनात् ।
 भेदाभेदौ वास्तवौ तु दुर्लभौ तेन शिष्यते ॥
 अधिष्ठानारोपितयोरेवं व्याप्तिर्बलादियम् ।
 तमसैव यथा सर्वं लवप्रविष्टा न तु स्वतः ॥
 प्रत्यगज्ञानकार्योणि स्वात्मैवं मायया बलात् ।
 व्यापित्वमुपलभ्यत्वमिति द्वेधा प्रवेशनम् ॥
 सिद्धं प्रवेशाद्ये दोषास्तान्निराचक्ष्महेऽधुना ।
 पर एव प्रविष्टश्चेत्प्रविष्टानामनेकतः ॥
 तदनन्यत्वतः प्राप्ता महेशस्याप्यनेकता ।
 नैष दोषोऽस्य चोद्यस्य विपरीतत्वसंभवात् ॥
 बहूनामेकतादात्म्यादेकत्वं किं न चोद्यते ।
 नियामकश्चाऽऽगमोऽत्र स च भेदं निवारयेत् ॥
 कल्प्यैः सर्पादिभिर्भेदैर्न च रज्जुर्विभिद्यते ।
 एको देवो निविष्टोऽत्र बहुधेति श्रुतीरणात् ॥
 वियद्वदेक एवैष ईश्वरोऽभ्युपगम्यताम् ।
 संसारित्वात्प्रविष्टानां परस्य तदभेदतः ॥
 संसारित्वं प्रसक्तं चेन्न क्षुधाद्यत्ययश्रुतेः ।
 सुखदुःखविमोहादिदर्शनाच्चेति चेन्न तत् ॥
 न लिप्यते लोकदुःखैर्लोकबाह्य इति श्रुतेः ।
 उपाधिजनितो योऽयं चिदाभासोऽवभासते ॥
 दुःखाद्यनुभवस्तत्र सावकाशो भविष्यति ।
 दुःखी यदि भवेदात्मा कः साक्षी दुःखिनो भवेत् ॥
 दुःखिनः साक्षिता नैव साक्षिणो दुःखिता तथा ।
 नर्ते स्याद्विक्रियां दुःखी साक्षिता का विकारिणः ॥
 धीविक्रियासहस्राणां साक्ष्यतोऽहमविक्रियः ।
 शरीरेन्द्रियसंघात आत्मत्वेनाभिमानिनीम् ॥

चिदाभासयुतां बुद्धिं विविषन्ति सुखादयः ।
 उदासीनो यथा पश्येद्दण्डनं कलहोद्यतम् ॥
 सुखदुःखादिमद्बुद्धिं साक्षी तद्वदसंहतः ।
 एवं सति पराच्येव दुःखं प्रत्यक्षमीक्ष्यताम् ॥
 प्रतीच्यात्मनि वेदोऽयमक्षादीनि निषेधति ।
 विज्ञातारमरे केन विजानीयादिति श्रुतिः ।
 विदिताविदिताभ्यां तदन्यदंवेति च श्रुतिः ॥
 अहं दुःखीतिविज्ञानमात्मच्छायेककर्मकम् ।
 आत्मन्यारोप्यते भ्रान्तैर्विद्वद्भिश्चोपचर्यते ॥
 नासिकाग्रे महद्दुःखं पादाङ्गुष्ठाम्र इत्यपि ।
 देहावयवगं दृष्टं दुःखमात्मानि तत्कथम् ॥
 प्रतीचि चेद्भवेद्दुःखं व्याप्नुयाद्भोधवद्बुधः ।
 चिद्भेदद्रष्टृस्वरूपत्वात्प्रतिकूलं च नो भवेत् ॥
 आत्मनश्चैव भोगाय सर्वं प्रियमिति श्रुतेः ।
 सुखमात्मैकविषयमिति चेत्तन्न युज्यते ॥
 यत्र वा अन्यक्लृप्तिः स्यात्तत्रान्योऽन्यत्प्रपश्यति ।
 इति भ्रान्तात्मविषयं श्रुतं द्वैतं सुखादिकम् ॥
 यत्र त्वात्मैव सर्वं स्यात्तत्र कैः केन पश्यति ।
 इति बुद्ध्यात्मनि द्वैतं सुखदुःखादि वारितम् ॥
 तुभ्यं न रोचते पापान्मया त्वित्यनुभूयते ।
 प्रत्यक्प्रवणया दृष्ट्या संसारः कोऽपि नाऽऽत्मनि ॥
 इच्छाद्वेषादिमानात्मेत्येवं समयबन्धनम् ।
 तार्किकैः क्रियतां तत्तु नैव युक्त्योपपद्यते ॥
 नित्यानुमेय आत्मा चेन्मनसा तस्य दुःखिता ।
 न भयाद्दृश्य आत्मा चेद्द्रष्टृभावः प्रसज्यते ॥
 दृश्यत्वं द्रष्टृता चास्य निरंशत्वात्तु युज्यते ।
 सांशत्वे स्यादनित्यत्वं नातो दुःखित्वमात्मनः ॥
 अदुःखित्वे परस्येष्टे तदन्यस्याप्यभावतः ।
 कस्य दुःखनिवृत्त्यर्थमारब्धोपनिषत्त्वया ॥
 प्रत्यगज्ञानहेतूत्थदुःखित्वादिभ्रमोऽत्र यः ।
 तद्ध्वंसमात्रसिद्धार्थमारब्धोपनिषन्मया ॥

नवसंख्येयमाग्नेसी दशमो विभ्रमाद्यथा ।
 न वेत्ति दशमोऽस्मीति वीक्षमाणोऽपि तान्नव ॥
 निःशेषानात्मदृक्कदनिर्ज्ञातात्मतत्त्वकः ।
 न वेत्त्यैकात्म्यमस्तीति वीक्षमाणोऽप्यनात्मनः ॥
 दशमोऽसीतिवाक्योत्थसम्यग्ज्ञानानलार्चिषा ।
 प्लुष्टात्मदशमाज्ञानो दशमोऽस्मीति वीक्षते ॥
 तथा तत्त्वमसीत्यादिवाक्योत्थज्ञानवह्निना ।
 प्लुष्टाऽनात्मतमस्तज्जं चैकात्म्यं प्रतिपद्यते ॥
 प्रत्यगज्ञानहेतूत्थशास्त्राचार्यादिसाधनः ।
 तद्विरुद्धं निजैकात्म्यं प्रत्यपद्यत मायया ॥
 प्रविष्टमुपजीव्यापि दोषः कोऽपि न वादिभिः ।
 इहाऽऽपादयितुं शक्यः प्रवेशस्तेन सुस्थितः ” ॥ इति ।

अन्यान्यपि प्रवेशवाक्यान्त्येवं व्याख्येयानि । “पुरः पुरुष आविशत्” इति मधु-
 ब्राह्मणवाक्यम् । “विराजं देवताः कोशांश्च सृष्ट्वा प्रविश्यामूढो मूढ इव व्यवहरन्नास्ते
 प्रायथैव” इत्युत्तरतापनीयवाक्यम् । सर्वगतस्य देहे प्रवेशाय प्राणवायुरूपोपाधिः
 साधनम् । तथा च मैत्रेयोपनिषद्यामनन्ति—“स वायुमिवाऽऽत्मानं कृत्वाऽभ्य-
 स्तरं प्राविशत्” इति । तस्य वायोः प्रवेशनिर्गमावात्मन्यध्यारोप्य व्यवहियेते । तदे-
 दाधर्वणिक्कैः पठ्यते—“स ईक्षां चक्रे कस्मिन्वहमुत्क्रान्त उत्क्रान्तो भविष्यामि
 कस्मिन्वा प्रतिष्ठिते प्रतिष्ठास्यामीति स प्राणमसृजत” इति । यद्यपि लिङ्गदेहः
 कृत्नोऽप्यात्मनः स्थूलशरीरे प्रवेशोपाधिस्तथाऽपि प्राणस्य तत्र प्राधान्यं द्रष्ट-
 यम् । स च लिङ्गोपाधिः पादाग्रयोः प्रविश्योर्ध्वमारुह्योपरि स्थितयोरूर्वोरुदर
 उरसि शिरसि च प्रतितिष्ठति । तदेतदैतरेयिणः—“तं प्रपदाम्यं प्रापद्यत ब्रह्मेमं
 पुरुषम्” इत्यादिना समामनन्ति । ननु “स ईक्षत कतरेण प्रपद्यै” इति वाक्येन पर-
 शात्मनः प्रवेशद्वारविचारमात्राय “स एतमेव सीमानं विदार्थेतया द्वारा प्रापद्यत” इति
 शङ्केन मूर्धन्यवस्थितं सुषुम्नाग्ररूपं द्वारं भिच्वा तेन द्वारेणान्तराविशत्, इत्यैतरेयिण
 इव समामनन्ति । अतो वाक्ययोर्विरोध इति चेन्न । विषयभेदेन व्यवस्थितत्वात् ।
 श्रौतिकव्यवहारहेतोर्लिङ्गदेहस्य पादाग्रप्रवेशः । तत्त्वाभिव्यञ्जिकायाः समाधिशब्द-
 षाच्याया एकाग्रयाश्चित्तवृत्तेः सुषुम्नायां संभवेन तदुपाधिकस्य तत्र प्रवेश
 इति व्यवस्था । एतदेवाभिप्रेत्याऽऽज्जायते—“सुषुम्ना तु परे लीना विरजा ब्रह्मरू-
 पेणी” इति । यदप्यैतरेयिण आमनन्ति—“अग्निर्वाग्भूत्वा मुखं प्राविशत् । वायुः

प्राणो भूत्वा नासिके प्राविशत्” इत्यादि । तत्र पादाग्रद्वारा देहे प्रविष्टस्य लिङ्गशरीर-
स्यावयवा वागादयः स्वस्वदेवताभिरग्न्यादिभिरनुगृहीता मुखच्छिद्रादिगोलकेषु व्यवस्थिता
इत्येतावद्विवाक्षितम् । यदपि च्छन्दोगैराम्नायते—“अनेन जीवेनाऽऽत्मनाऽनुप्रविश्य
नामरूपे व्याकरवाणि” इति, । तत्र प्राणधारकत्वं जीवत्वं तेनोपाधिना युक्तः प्रविशति ।
तदेवं सर्वासामपि श्रुतीनां पर्यालोचनया परमात्मनो जीवत्वेन प्रवेश इति सिद्धम् ।

अथ मीमांसा । तत्र जीवस्य नामरूपस्रष्टृत्वाभावो द्वितीयाध्यायस्य चतुर्थपादे*
चिन्तितः—

“ नामरूपव्याकरणे जीवः कर्ताऽथवेश्वरः ।

अनेन जीवेनेत्युक्तेर्व्याकर्ता जीव इष्ट्यते ॥

जीवान्वयः प्रवेशेन संनिधेः सर्वसर्जने ।

जीवोऽशक्तः शक्त ईश उत्तमोक्तिस्तथेक्षितुः ॥

ईश्वरेण पञ्चभूतेषु सृष्टेषु भौतिकयोर्दृश्यमानयोर्महीधरादिनामरूपयोर्जीव एव स्रष्टा
स्यात् । कुतः । “ अनेन जीवेनाऽऽत्मनाऽनुप्रविश्य नामरूपे व्याकरवाणि ” इति
जीवरूपस्यैव सृष्टावन्वयश्रवणादिति प्राप्ते ब्रूमः—जीवेनानुप्रविश्येति प्रवेशेन जीवोऽ-
न्वेति संनिहितत्वात् । जीवेन व्याकरवाणीत्युक्तौ व्यवहितान्वयः स्यात् । नहि
जीवस्य गिरिनदीनिर्माणे शक्तिरस्ति । ईश्वरस्तु सर्वशक्तियुक्तः “पराऽस्य शक्तिर्विविधा”
इति श्रवणात् । किंच व्याकरवाणीत्युत्तमपुरुषोऽपीश्वरपक्षे समञ्जसः । तस्मादीश्वर
एव नामरूपयोः स्रष्टा । कथं तर्हि घटपेटादौ कुलालादेर्निर्मातृत्वम्, ईश्वरप्रेरणादिति
ब्रूमः । तस्मादीश्वर एव सर्वकर्तेति सिद्धम् ” ।

तत्रैव तृतीयपादे दशभाधिकरणमारभ्य सप्तदशाधिकरणपर्यन्तैः षष्ठिभिरधिकर-
णैर्जीवविचारः प्रवर्तितः । तत्र = दशभाधिकरणमारचयति—

“ जीवस्य जन्ममरणे वपुषो वाऽऽत्मनो हि ते ।

जातो मे पुत्र इत्युक्तेर्जातकर्मादितस्तथा ॥

मुख्ये ते वपुषो भाक्ते जीवस्यैते अपेक्ष्य हि ।

जातकर्म च लोकोक्तिर्जीवापेतेतिशास्त्रतः ॥

लोके जातो मे पुत्र इति व्यवहाराच्छास्त्रे जातकर्मादिसंस्कारोक्तेश्च जन्ममरणे
जीवस्येति प्राप्ते ब्रूमः—जीवस्य जन्ममरणाङ्गीकारे कृतनाशाकृताभ्यागमप्रसङ्गस्य

* संज्ञामूर्तिवत्त्वमिच्छु त्रिवृत्कुर्वत उपदेशात्—ब्र० सू० अ० २ पा० ४ अ० ९ सू० २० । = वपुः
चरव्यपाश्रयस्तु स्यात्तद्व्यपदेशो भाक्तस्तद्भावभावित्वात् ब्र० सू० अ० २ पा० ३ अ० १० सू० १६ ।

द्वारस्वाद्देहगते एव जन्ममरणे जीवस्योपचर्येते । औपचारिके एव ते अपेक्ष्य लोकव्य-
वहारकर्मशास्त्रयोः प्रवृत्तिः । उपनिषच्छास्त्रं तु जीवापेतं वाव किलेदं म्रियते न जीवो
म्रियत इति । जीवविमुक्तस्यैव शरीरस्य मुख्यमरणमभिधाय जीवस्य तन्निराचष्टे ।
स्माद्विषो जन्ममरणे ”

*एकादशाधिकरणमारचयति—

“ कल्पादौ ब्रह्मणो जीवो वियद्वज्जायते न वा ।

सृष्टेः प्रागद्वयत्वोक्तेर्जायते विस्फुलिङ्गवत् ॥

ब्रह्माद्वयं जातबुद्धौ जीवत्वेन विज्ञेत्स्वयम् ।

औपाधिकं जीवनम् नित्यत्वं वस्तुतः श्रुतम् ॥

“ एकमेवाद्वितीयम् ” इति सृष्टेः प्रागद्वयत्वं श्रूयमाणं ब्रह्मव्यतिरिक्तस्य जीव-
स्यानुत्पत्तौ नोपपद्यते । श्रुतिश्च विस्फुलिङ्गदृष्टान्तेन जीवस्योत्पत्तिं प्रतिपादयति—
“ यथाऽग्नेः क्षुद्रा विस्फुलिङ्गा व्युच्चरन्त्येवमेवास्मादात्मनः सर्वे प्राणाः सर्वे लोकाः
सर्वे देवाः सर्वाणि भूतानि सर्व एत आत्मानो व्युच्चरन्ति ” इति । तस्मात्कल्पादौ
वियदादिवद्ब्रह्मणो जीवो जायत इति प्राप्ते ब्रूमः—यदद्वयं ब्रह्म तदेव जातायां बुद्धौ
जीवरूपेण प्रविशति । “ तत्सृष्ट्वा तदेवानुप्राविशत् ” इति श्रुतेः । अतो जीवानु-
त्पत्तौ नाद्वयश्रुतिविरोधः । विस्फुलिङ्गश्रुतिस्त्वौपाधिकजन्माभिप्रायां प्रवृत्ता । अन्यथा
कृतनाशकृताभ्यागमादिदोषः स्यात् । वस्तुतत्त्वाभिप्रायेण तु नित्यत्वं श्रुतिर्ब्रूते—“नित्यो
नेत्यानां चेतनश्चेतनानाम् ” इति । तस्मात्कल्पादौ जीवो नोत्पद्यते ” ।

+द्वादशाधिकरणमारचयति—

“ अचिद्रूपोऽथ चिद्रूपो जीवोऽचिद्रूप इष्यते ।

चिदभावात्सुषुप्त्यादौ जाग्रच्चिन्मनसा कृता ॥

ब्रह्मत्वादेव चिद्रूपश्चित्सुषुप्तौ न लुप्यते ।

द्वैतादृष्टिर्द्वैतलोपान्न हि द्रष्टुरिति श्रुतेः ॥

तार्किका मन्वन्ते—सुषुप्तिमूर्छासमाधिषु चैतन्याभावादचिद्रूपो जीवः । जागरणे
वात्मनःसंयोगाच्चैतन्यारूप्यो गुणो जायत इति । तदसत् । चिद्रूपस्य ब्रह्मण एव
जीवरूपेण प्रवेशश्रवणात् । न च चैतन्यं सुषुप्त्यादौ लुप्यते सुषुप्त्यादिसाक्षित्वेना-
स्थानात् । अन्यथा सुषुप्त्यादिपरामर्शायोगात् । कथं तर्हि सुषुप्त्यादौ द्वैतोपपत्ति-

* नाऽऽत्माऽश्रुतेर्नित्यत्वाच्च तन्मन्त्रः—अ० सू० अ० २ पा० ३ अ० ११ सू० १७ । + श्लो०
अ० सू० अ० २ पा० ३ अ० १२ सू० १८ ।

१ ख. मुख्यं म० । २ ग. एवाऽऽत्मा० । ३ क. ख. ह. ‘दात्प्रवृत्’ । ४ घ. ‘शादि’ ।
५ शदिशेषस्योक्तत्वात् । ६ ग. ‘तामाप्तिरि’ ।

रिति चेद्वैतलोपादिति ब्रूमः । तथा च श्रुतिः—“ यद्वै तन्न पश्यति पश्यन्ने तन्न पश्यति न हि द्रष्टुर्दृष्टेर्विपरिलोपो विद्यतेऽविनाशित्वाच्च तु तद्वितीयमस्ति ततोऽन्यद्विमक्तं यत्पश्येत् ” इति । अस्यायमर्थः—तत्र सुषुप्तौ जीवः किमपि न पश्यतीति यल्लौकिकैरुच्यते तदसत् । पश्यन्नेव जीवस्तदानीं न पश्यतीति भ्रान्त्या केवलं व्यपदिश्यते । कथं तद्दर्शनमित्यत्र हेतुरुच्यते—द्रष्टुरात्मनः स्वरूपभूताया दृष्टेलोपो नहि विद्यते विनाशरहितैस्वभावत्वात् । अन्यथा लोपवादिनोऽपि निःसाक्षिकत्वं लोपस्य वक्तुमशक्यत्वात् । कथं तर्हि लौकिकानां न पश्यतीतिभ्रम इत्यत्र हेतुरुच्यते—यद्ब्रह्मचैतन्यादन्यैः क्रियाकारकफलरूपेण विभक्तं जगदात्म्यं द्वितीयं वस्तु तन्नास्ति तस्य स्वकारणे लीनत्वात् । अतो जागरण इव द्रष्टृदृश्यदर्शनव्यवहाराणां मभावान्न पश्यतीति लौकिकानां भ्रम इति । तस्माच्चिद्रूपो जीवः ” ।

✽ त्रयोदशाधिकरणमारचयति—

“ जीवोऽणुः सर्वगो वा स्यादेषोऽणुरिति वाक्यतः ।

उत्क्रान्तिगत्यागमनश्रवणाच्चाणुरेव सः ॥

साभासबुद्ध्यणुत्वेन तदुपाधित्वतोऽणुता ।

जीवस्य सर्वगतत्वं तु स्वतो ब्रह्मत्वतः श्रुतम् ॥

“ एषोऽणुरात्मा चेतसा वेदितव्यः ” इत्यणुत्वं श्रुतम् । “ अस्माच्छरीरादुत्क्रान्तिमति ” इत्युत्क्रान्तिः । “ चन्द्रमसमेव ते सर्वे गच्छन्ति ” इति गतिः । “ तस्माद्धोकात्पुनरे(रै)ति ” इत्यागमनम् । न ह्युत्क्रान्त्यादयः सर्वगतस्योपपद्यन्ते । मध्यमपरिमाणस्य तदुपपत्तावप्यणुत्वश्रुतिर्विरुध्यते । अनित्यत्वं च दुर्बारम् । तस्मादणुर्जीव इति प्राप्ते ब्रूमः—चैतन्यप्रतिबिम्बसहिता बुद्धिरसर्वगता तदुपाधिकत्वाज्जीवस्याणुत्वोत्क्रान्त्यादय उपपन्नाः । स्वतस्तु जीवस्य ब्रह्मरूपत्वात्सर्वगतत्वम् । “ स वा एष महानज आत्मा ” “ सर्वव्यापी सर्वभूतान्तरात्मा ” इत्यादौ सर्वगतत्वं श्रुतम् । तस्मात्सर्वगतो जीवः ” ।

✽ चतुर्दशाधिकरणमारचयति—

“ जीवोऽकर्ताऽथवा कर्ता धियः कर्तृत्वसंभवात् ।

जीवकर्तृतया हि स्यादित्याहुः सांख्यमानिनः ॥

* उत्क्रान्तिगत्यागतीनाम्—ब्र० सू० अ० २ पा० ३ अ० १३ सू० १९ । = कर्ता साक्षात्कर्त्तृत्वात्—ब्र० सू० अ० २ पा० ३ अ० १४ सू० ३३ ।

१ ग. ‘इत्येते’ । २ व. ‘यं दर्श’ । ३ व. ‘तस्या’ । ४ व. ‘ते ब्रह्म’ । ५ व. ‘व्याप्तिक’ । ६ व. ‘इयं यद्विही’ । ७ व. ल. ङ. ‘तो मर’ ।

करणत्वाच्च धीः कर्त्री यागश्रवणलौकिकाः ।

व्यापारा न विना कर्त्रा कस्माज्जीवस्य कर्तृता ॥

बुद्धेः परिणामित्वेन क्रियावेशात्मकं कर्तृत्वं संभवति न त्वसङ्गस्याऽऽत्मन इति यत्सांख्यैरुक्तं तदसंगतम् । करणत्वेन वल्लभशक्तिकाया बुद्धेः कर्तृता कल्पयितुं न शक्या । कुठारादावदर्शनात् । बुद्धेः कर्तृत्वेन करणान्तरस्य कल्पनीयत्वाच्च । न च मा भूत्कर्तृतेति वाच्यम् । पूर्वकाण्डोक्तयागादिव्यापाराणामुत्तरकाण्डोक्तश्रवणादिव्यापाराणां लौकिककृष्यादिव्यापाराणां च कर्तृसापेक्षत्वात् । तस्माज्जीवः कर्ता ” ।

*पञ्चदशाधिकरणमारचयति—

“कर्तृत्वं वास्तवं किंवा कल्पितं वास्तवं भवेत् ।

यजेतेत्यादिशास्त्रेण सिद्धस्याबाधितत्वतः ॥

असङ्गो हीति तद्वाधात्स्फाटिके रक्तत्वे तत् ।

अध्यस्तं धीचक्षुरादिकरणोपाधिसंनिधेः ॥

पूर्वाधिकरणे प्रतिपादितस्य कर्तृत्वस्य बाधाभावाद्वास्तवं तदिति प्राप्ते ब्रूमः—
“ असङ्गो ह्ययं पुरुषः ” इति श्रुत्या कर्तृत्वसङ्गो बाध्यते । यथा जपाकुसुमसंनिधि-
शात्स्फाटिके रक्तत्वमध्यस्तं तथाऽन्तःकरणसंनिधिवशात्कर्तृत्वमात्मन्यध्यस्यते ” ।

×षोडशाधिकरणमारचयति—

“प्रवर्तकोऽस्य रागादिरीशो वा रागतः कृषौ ।

दृष्टा प्रवृत्तिवैषम्यमीशस्य प्रेरणे भवेत् ॥

सस्येषु वृष्टिवर्जिवृष्टीशस्याविषमत्वतः ।

रागोऽन्तर्याम्यधीनोऽत ईश्वरोऽस्य प्रवर्तकः ॥

लोके कृषीवलादीनां रागद्वेषावेव प्रवर्तकौ दृष्टौ । तदनुसाराद्धर्मधर्मकर्तृजीवस्यापि तावेव प्रवर्तकावभ्युपेयौ । ईश्वरस्य प्रवर्तकत्वे कांश्चिज्जीवान्धर्मे प्रवर्तयति कांश्चिदधर्म इति वैषम्यं दुर्वारम् । तस्मान्नेश्वरः प्रवर्तक इति प्राप्ते ब्रूमः—न तावदीश्वरे वैषम्य-
शेषप्रसङ्गः । वृष्टिवत्साधारणनिमित्तत्वात् । यथा वृष्टेः सस्याभिवृद्धिहेतुत्वेऽपि ब्रीहि-
पवादिवैषम्ये बीजानामेव निमित्तत्वम् । तथैश्वरस्य यथायथं जीवाः प्रवर्तन्तामिन्द्रिया-
भ्यनु-

* यथा च तक्षोभयथा—ब्र० सू० अ० २ पा० ३ अ० १५ सू० ४० । × परात् तच्छ्रुतेः—
१० सू० अ० २ पा० ३ अ० १६ सू० ४१ ।

१ घ. कर्तृशक्तिर्न कल्पयितुं श । २ घ. तेतिवत् । ३ घ. °णप्र° । ४ घ. °स्तभ-
॥ ५ घ. °त्वसंयोगो बा° । ६ घ. °स्य जी° ।

ज्ञया साधारणप्रवर्तकत्वेऽपि न वैषम्यम् । पूर्वकृतकर्मणां वासनानां च वैषम्यहेतुत्वात् ।
कर्मणां फलहेतुत्वमेव न कर्मान्तरहेतुत्वमिति चेत् । सत्यम् । सुखदुःखरूपस्य फलस्य
प्रदानाय जीवं व्यापारयत्कर्मार्थात्कर्मान्तरमपि निष्पादयतीति दुर्वारं हेतुत्वम् । वास-
नानां तु साक्षादेवं कर्महेतुत्वम् । तथा चेश्वरस्य कुतो वैषम्यप्रसङ्गः । यत्तु रागस्य प्र-
वर्तकत्वदर्शनमुदाहृतं तत्तथैवास्तु नैतावतेश्वरस्य प्रवर्तकत्वहानिः । सर्वान्तर्यामिणेश्वरेण
रागस्यापि नियम्यमानत्वात् । तस्मादीश्वरो जीवस्य प्रवर्तकः ” ।

* सप्तदशाभिकरणमारचयति—

“किं जीवेश्वरसांकर्यं व्यवस्था वा श्रुतिद्वयात् ।

अभेदभेदविषयात्सांकर्यं न निवार्यते ॥

अंशोऽवच्छिन्न आभास इत्यौपाधिककल्पनैः ।

जीवेशयोर्व्यवस्था स्याज्जीवानां च परस्परम् ॥

तत्त्वमस्यादिश्रुतिर्जीवेश्वरभेदं प्रतिपादयति । अ. त्मा द्रष्टव्य इत्यादिना द्रष्टृद्रष्टव्य-
रूपेण भेदः प्रतीयते । तथा च सति भेदश्रुतिबलात्तावज्जीवो नास्तीत्यपलपितुमशक्यम् ।
अभेदश्रुत्या चेश्वरात्पृथक्त्वेन व्यवस्थापयितुं न शक्यते । तस्माद्विद्यमानस्य जीवस्ये-
श्वरेण सांकर्यं दुर्वारम् । परस्परं च जीवानामीश्वराभेदद्वारा सांकर्यमानुषङ्गिकम् । तस्मा-
द्ब्रह्मवादिनो न जीवेश्वरव्यवस्थेति प्राप्ते ब्रूमः—यद्यपि गोमाहिषवज्जीवेश्वरयोरत्यन्तं भेदो
वास्तवो नास्ति तथाऽपि व्यवहारदशायामुपाधिकल्पितं भेदमाश्रित्य शास्त्राणि त्रैधा
जीवं निरूपयन्ति । “समैवांशो जीवलोकै जीवभूतः सनातनः” ईत्यंशत्वमवगम्यते ।
“स समानः सन्नुभौ लोकावगुंसंचरति” इति श्रुतौ विज्ञानमयस्य जीवस्य विज्ञानशब्द-
वाच्यया बुद्ध्या समानपरिमाणनिर्देशाद्घटाकाशवदवच्छिन्नत्वं प्रतीयते ।

“एक एव तु भूतात्मा भूते भूते व्यवस्थितः ।

एकधा बहुधा चैव दृश्यते जलचन्द्रवत् ” ॥

इत्याभासत्वमवगम्यते । तस्मात्सुलभैव ब्रह्मवादिनो जीवेश्वरव्यवस्था । जीवानां
च परस्परमनेकजलपात्रस्थबहुसूर्यप्रतिबिम्बवद्व्यवहारव्यवस्था सुतरामुपपद्यते । तस्मात्
कोऽपि दोष इति सिद्धम् ” ।

* अंशो नानाव्यपदेशादन्यथा चापि दाशकितवादित्वमधीयत एके—ब्र० सू० अ० १ पा० ३
अ० १७ सू० ४३ ।

१ घ. ‘रं तद्धेतु’ । २ ख. ‘घ हे’ । ३ क. ख. ह. ‘तथाऽस्तु’ । ४ घ. ‘स्तु न ता’ ।
५ क. ग. ह. ‘त्यन्तमे’ । ६ घ. ‘इत्येवमश’ ।

जीवस्य लोकान्तरगमनरूपः संसारप्रकारस्तृतीयाध्यायस्य प्रथमपादे षड्भिराधिकरणैर्विचारितः । तत्र *प्रथमाधिकरणमारचयति—

“ अवेष्टितो वेष्टितो वा भूतसूक्ष्मैः पुमान्वजेत् ।

भूतानां सुलभत्वेन यात्यवेष्टित एव सः ॥

बीजानां दुर्लभत्वेन निराधारेन्द्रियागतेः ॥

पञ्चमाहुत्यवुक्तेश्च जीवस्तैर्याति वेष्टितः ॥

पूर्वपादप्रतिपादितः प्राणोपाधिको जीवः शरीरान्तरासिद्धेलायामितो निर्गच्छन्मा-
विशरीरबीजैः सूक्ष्मभूतैरवेष्टितो गच्छति । पञ्चभूतानां सर्वत्र सुलभत्वेनेतो नयनस्य
निरर्थकत्वादिति प्राप्ते ब्रूमः—भूतमात्रस्य सुलभत्वेऽपि देहबीजानि न सर्वत्र सुलभानि ।
तस्मादितो नेतव्यानि । किञ्च जीवोपाधिभूतेन्द्रियाणां भूताधारत्वमन्तरेण परलोकगमनं
न संभवति । जीवनदशायामदर्शनात् । श्रुतिश्चैवमाह—“ पञ्चम्यामाहुतावापः पुरुष-
चसो भवन्ति ” इति । अस्यायमर्थः—द्युलोकपर्जन्यपृथिवीपुरुषयोपितः पञ्च पदार्था
उपासनायामग्नित्वेन परिकल्पिताः । तेष्वग्निषु स्वर्गाय गच्छन्पुनरागच्छंश्च जीव आहुति-
त्वेन परिकल्पितः । इष्टापूर्तकारि जीवः स्वर्गमारुह्योपभोगेन कर्मणि क्षीणे पर्जन्ये
पतित्वा वृष्टिरूपेण भूमिं प्राप्यान्नद्वारेण पुरुषं प्राप्य रेतोद्वारेण योषितं प्रविश्य शरीरं
गृह्णाति । ततोऽऽशब्दोपलक्षितानि देहबीजानि पञ्च भूतानि जीवेन सह द्युलोकादिपञ्चमु-
स्थानेषु गत्वा पञ्चमे स्थाने शरीरभावं प्राप्य पुरुषशब्दवाच्यानि भवन्तीति । तस्माद्बी-
जैर्वेष्टित एव परलोकं गच्छति ” ।

+द्वितीयाधिकरणमारचयति—

“ स्वर्गाविरोही क्षीणानुशयः सानुशयोऽथवा ।

यावत्संपातवचनात्क्षीणानुशय इष्यते ॥

जातमात्रस्य भोगित्वादैकभव्यविरोधतः ।

चरणश्रुतितः सानुशयः कर्मान्तरैरयम् ॥

स्वर्गमुपभुज्य ततोऽवरोहन्पुरुषो निरनुशय इहाऽऽगच्छति । अनुशयो नाम कर्म-
शेषः । जीवमनुशेत इति व्युत्पत्तेः । न च स्वर्गादवरोहतोऽनुशयः संभवति । अनुश-
यफलस्य सर्वस्य तत्रैवोपभुक्तत्वात् । अत एवावरोहविषया श्रुतिः—“ यावत्संपातमु-
षित्वोऽथैतमेवाध्वानं पुनर्निर्वर्तन्ते ” इत्याह । संपतत्यनेन कर्मणा स्वर्गमिति संपातः

* तदन्तरप्रतिपत्तौ रंहति संपरिष्वक्तः प्रश्ननिरूपणार्थम्—ब्र० सू० अ० ३ पा० १ अ० १
सू० १ । + कृतात्ययेऽनुशयवान्दृष्टश्रुतिभ्यां यथेतमनेवं च—ब्र० सू० अ० ३ पा० १ अ० २ सू० ८ ।

१ ग. घ. °पादे ५° । २ घ. °लोके ॥ । ३ क. ग. घ. ङ. लोके ॥ । ४ क. ख.
ङ. °ता गथेन° । ५ ख. °नरावति° इ° ।

कर्मसमूहः संपातमनतिक्रम्य यावत्संपातं निःशेषं कर्मफलं भोक्तुं तज्जेषित्वेत्यर्थः । तस्मात्कर्मशेषरहितोऽवरोहतीति प्राप्ते ब्रूमः—स्वर्गार्थमनुष्ठितस्य कर्मणः साकश्येनोपभोगेऽन्यनुपभुक्तानि संचितानि पुण्यपापानि बहून्यस्य विद्यन्ते । अन्यथा सद्यःसमुत्पन्नस्य बालस्येह जन्मन्यनुष्ठितयोर्धर्माधर्मयोरभावात्सुखदुःखोपभोगो न स्यात् । यदत्र कैश्चिदुच्यते—एकस्मिन्नन्मन्यनुष्ठितः कर्मसमूह उत्तरस्मिन्नेकस्मिन्नेव जन्मन्युपभोगेन क्षीयत इति । तदन्तर् । इन्द्रादिपदप्रापकाणामश्वमेधादीनां विद्वज्जराहादिदेहप्रापकाणां पापानां च युगपदुपभोगासंभवेनैकभाविकः कर्मानुशय इतिमतस्य विरुद्धत्वात् । ततश्चैकस्मिन्नन्मन्यनुष्ठितानां मध्ये ज्योतिष्टोमादिकर्मणि भुक्तेऽपि कुतो न कर्मान्तराण्यवशिष्येरन् । यावत्संपातशब्दश्च स्वर्गप्रदकर्मविषयो न त्वितरकर्मविषयः । श्रुतिश्च स्वर्गादिवरुह पञ्चम्यामाहुतौ शरीरं गृह्णतां पुरुषाणां च तद्वेत्त्वोः पुण्यपापयोः सद्भावं दर्शयति—“य इह रमणीयचरणा अभ्याशो ह यत्ते रमणीयां योनिमापद्येरन्ब्राह्मणयोनिं वा क्षत्रिययोनिं वा वैश्ययोनिं वा । अथ य इह कपूयचरणा अभ्याशो ह यत्ते कपूयां योनिमापद्येरञ्श्वयोनिं वा सूकरयोनिं वा चाण्डालयोनिं वा ” इति । रमणीयचरणाः सुकृतकर्माणः कपूयचरणाः पापकर्माणः । अभ्याशो ह यदित्यव्ययसमुदायस्य क्षिप्रत्वमर्थः । तदेवं सानुशया अवरोहन्तीति स्थितम्” ।

॥तृतीयाधिकरणमारचयति—

“चन्द्रं याति न वा पापी ते सर्वे इति वाक्यतः ।

पञ्चमाहुतिलाभार्थं भोगाभावेऽपि यात्यसौ ॥

भोगार्थमेव गमनमाहुतिर्व्यभिचारिणी ।

सर्वश्रुतिः सुकृतिनां याम्ये पापिगतिः श्रुता ॥

“ये वै के चास्माल्लोकात्प्रयन्ति चन्द्रमसमेव ते सर्वे गच्छन्ति” इति श्रवणाच्चान्द्रमसारूप्ये स्वर्गे पापिनोऽपि गतिरस्ति । यद्यपि पापिनस्तत्र भोगो न संभवति तथाऽपि पुनरागत्य शरीरग्रहणे पञ्चमाहुतिलाभाय स्वर्गगतिरभ्युपेय्येति प्राप्ते ब्रूमः—भोगार्थमेव स्वर्गगमनं न पञ्चमाहुतिलाभार्थं पञ्चमाहुतेर्व्यभिचारित्वादूद्घोषादीनां योषिदाहुतेरभावात्सीतादीनां पुरुषाहुतेरप्यभावात् । “ते सर्वे” इति श्रुतिस्तु सुकृतिविषया । पापिनां दुयमलोके गतिः श्रुता—“वैवस्वतः संगमनं जनानां यमः राजानः हविषा दुवस्यत” इति । पापिजनैर्गन्तव्यं यमं प्रीणयतेत्यर्थः । तस्मान्न पापिनां स्वर्गे गतिः” ।

* अनिष्टादिकारिणामपि च श्रुतम्—ब्र ० सू० अ० ३ पा० १ अ० ३ सू० १२ ।

*चतुर्थाधिकरणमारचयति—

“विद्यदादिस्वरूपत्वं तत्साम्यं वाऽवरोहिणः ।

वायुर्भूत्वेत्यादिष्ववयवक्षत्तद्भावं प्रपद्यते ॥

स्ववत्सूक्ष्मे वायुवशो युक्तो भूमादिभिर्भवेत् ।

अन्यस्यान्यस्वरूपत्वं न मुख्यमुपपद्यते ॥

स्वर्गादवरोहप्रकार एवं श्रूयते—“अथैतमेवाध्वानं पुनर्निवर्तन्ते । अथैतमाकाशमा-
ग्राशाद्वायुं वायुर्भूत्वा धूमो भवति धूमो भूत्वाऽभ्रं भवति । अभ्रं भूत्वा मेघो भवति मेघो
भूत्वा प्रवर्षति” इति । यथेतं यथा सत्तं तथेत्यर्थः । तत्र स्वर्गादवरोहतो जीवस्याऽऽ-
ग्राशादिस्वरूपत्वं भवति । वायुर्भूत्वेत्यादिना तत्तद्भावप्रतिपत्तेः श्रुतत्वादिति प्राप्ते
मः—अन्यस्यान्यस्वरूपत्वासंभवादाकाशप्राप्तिर्नामाऽऽकाशवत्सौक्ष्म्यं विवक्षितम् । वायु-
भावो वायुवशात् । धूमादिभावो धूमादिभिः संपर्क इति निर्णयः ” ।

+पञ्चमाधिकरणमारचयति—

“व्रीह्यादेः प्राग्विलम्बेन त्वरया वाऽवरोहति ।

तत्रानियम एव स्यान्निष्पन्नकविवर्जनात् ॥

दुःखं व्रीह्यादिनिर्गममिति तत्र विशेषितम् ।

विलम्बस्तेन पूर्वत्र त्वराऽर्थादवसीयते ॥

प्रवर्षणानन्तरं व्रीह्यादिभाव आग्रायते—“त इह व्रीहियवा ओषधिवनस्पतय-
स्तिलमाषा जायन्ते ” इति । प्रागेतस्माद्व्रीह्यादिभावादाकाशादौ विलम्बत्वरयोन्या-
कत्वाभावादनियम इति प्राप्ते ब्रूमः—व्रीह्यादिभावमभिधायानन्तरम्—“अतो वै
लु दुर्निष्प्रपतरम् ” इति व्रीह्यादिभावाभिर्गमनं दुःखमिति ब्रुवती श्रुतिर्व्रीह्यादौ विलम्बं
शेषयति । ततोऽर्थात्पूर्वत्र त्वरेत्यवसीयते ” ।

*षष्ठाधिकरणमारचयति—

“व्रीह्यादौ जन्म तेषां स्यात्संश्लेषो वा जनिर्भवेत् ।

जायन्त इति मुख्यत्वात्पशुहिंसादिपापतः ॥

वैधान्न पापसंश्लेषः कर्मव्यापृत्यनुक्तितः ।

श्वविप्रादौ मुख्यजनौ चरणव्यापृतिः श्रुता ॥

* साभाव्यापत्तिरुपपत्तेः—ब्र० सू० अ० ३ पा० १ अ० ४ सू० २२ । + नातिविरेण विशेषे-
१-ब्र० सू० अ० ३ पा० १ अ० ५ सू० ६ । *अन्याधिष्ठिते पूर्ववदभिलापात्—ब्र० सू० अ० ३
१ अ० ६ सू० २४ ।

१ घ. 'ह ए' । २ घ. अत्र । ३ घ. 'न्यस्वर' । ४ घ. 'यतिरिति' । ५ घ. दुःशकमि° ।
६ घ. विटम्बनं । ७ घ. 'त्पूर्वं त्व' ।

आकाशादाविव तिलव्रीह्यादौ न संश्लेषमात्रं किंतु व्रीह्यादिरूपेण मुख्यं जन्म विवक्षितम् । जायन्त इति श्रवणात् । न च स्वर्गे सुकृतफलभानुभूयावरोहतः पापफलकृतस्य स्थावरजन्मनोऽसंभवः । तद्धेतोः पशुर्हिंसादेर्विद्यमानत्वात् । तस्मान्मुख्यं जन्मेति प्राप्ते ब्रूमः—वैद्यत्वान्न पशुर्हिंसादिपापमतो जायन्त इति श्रुत्या संश्लेषमात्रं विवक्षितम् । न तु मुख्यं जन्म कर्मव्यापारानभिधानात् । यत्र तु मुख्यं जन्म विवक्षितं तत्र कर्मव्यापारमभिधत्ते—“स्मणीयचरणाः कपूयचरणाः” इति । तस्मात्स्वर्गादवरोहानां व्रीह्यादौ संश्लेषमात्रमिति स्थितम् ।

तत्रैव द्वितीयपादे चतुर्भिरधिकरणैः स्वप्नाद्यवस्था विचारिताः । तत्र * प्रथमाधिकरणमारचयति —

“ सत्या मिथ्याऽथवा स्वप्नदृष्टिः सत्या श्रुतीरणात् ।

जाग्रद्देशाविशिष्टत्वादीश्वरेणैव निर्मिताः ॥

देशकालाद्यनौचित्याद्वाधितत्वाच्च सा मृषा ।

अभावे क्तेर्द्वैतमात्रसाम्याज्जीवो नुवादितः ॥

“ अथ रथान्तरयोगान्पथः सृजते ” इति श्रुत्या स्वप्ने रथादीनां भूट्टिरीरिता ।
अतो वियदादिमृष्टिवद्व्यवहारदर्शायां सत्या भवितुमर्हति । न च जाग्रदेशस्य स्वप्न-
देशस्य च कंचिद्विशेषं पश्यामः । तत्काले भोजनादीनां तुल्यार्थक्रियाकारित्वात् ।
अतो विमतां सृष्टिः सत्येश्वरकर्तृकत्वाद्वियदादिमृष्टिवदिति प्राप्ते ब्रूमः — स्वप्नसृष्टिमृषा ।
कुतः । उचितदेशकालाद्यसंभवात् । न हि केशतहस्तांशपारिमिते नाडीमध्ये गिरिनदीभिः
मुद्रादीनामुचितो देशोऽस्ति । न हि निशीथे शयानस्य सूर्यग्रहणोचितः कालोऽस्ति ।
नाप्यनुपनीतस्य बाह्यस्य पुत्रोत्सवादिहर्षनिमित्तान्युचितानि । किञ्च स्वप्नोपलब्धानां
पदार्थानां स्वप्न एव बाधो दृश्यते । कदाचित्तरुत्वेनावसीयमानः पदार्थस्तदैव गिरित्वेन
वैसितो भवति । यदुक्तं स्वप्नमृष्टिं श्रुतिर्ब्रूत इति तत्रापि सा श्रुतिरेभावपूर्विकाभव
सृष्टिमाह— “ न तत्र रथा रथयोगा न पन्थानो भवन्ति । ” अथ रथान्तरयोगान्पथः
सृजते ” इति वस्तुतोऽसन्नतो रथाद्याः शुक्तिकारजतवद्बैभासन्त इति श्रुतेरभिप्रायः
यदपि जाग्रत्साध्यमुक्तं तदप्यप्रयोजकम् । अनुचितदेशकालादेर्भूयसो वैलक्षण्यस्योक्त-
त्वात् । यदपीश्वरनिर्मितत्वमुक्तं तदप्यसत् । “ एष सुतेषु जागर्ति कामं कामं पुरुषो
निर्ममाणः ” इति जीवस्यैवं स्वप्नभोगनिर्मातृत्वेन श्रुत्याऽप्युच्यमन्तत्वात् । तस्मात्स्व-
प्नसृष्टिमृषा ” ।

* संध्ये सृष्टिराह हि—ब्र० सू० अ० ३ पा० २ अ० १ सू० १।

१ घ. 'व' प्री° । २ ख. मुख्यतः । ३ ग. पस्था° । ४ घ. 'व' सीयते । य° । ५ ङ.

‘वदेव भा’ । इ घ. ‘व स्वाप्न’ ।

* द्वितीयाधिकरणमारचयति—

“ नाडीपुरीतद्वह्मणि विकल्पन्ते सुषुप्तये ।

समुच्चितानि वैकार्याद्विकल्पन्ते यवादिवत् ।

समुच्चितानि नाडीभिरुपसृप्य पुरीतति ।

दृत्स्थब्रह्मणि यात्यैक्यं विकल्पे त्वष्टदोषता ।

“ आसु तदा नाडीषु सैषो भवति ” इति श्रुतौ सुषुप्तिकाले नाडीप्रवेशो गम्यते ।
 “ ताभिः प्रत्यवसृप्य पुरीतति शेते ” इति श्रुतौ पुरीतदाश्रितत्वं प्रतीयते । “ य
 एषोऽन्तर्हृदय आकाशस्तस्मिञ्शेते ” इति श्रुत्यन्तरौदाकाशश्चन्द्रवाच्यब्रह्माश्रितत्वं
 प्रतीयते । तन्येतानि नाड्यादिस्थानानि विकल्पितानि भवितुमर्हन्ति । एकप्रयोजन-
 त्वात् । यथा नीहिभिर्यजेत यवैर्वा यजेतेत्यत्र पुरोडाशनिष्पादकत्वस्य प्रयोजनस्यैक-
 त्वेन विकल्प आश्रितस्तथाऽत्रापि सुषुप्त्याख्यं प्रयोजनमेकम् । तस्मात्कदाचि-
 त्पुरीतति स्वपिति कदाचिन्नाडीषु स्वपिति कदाचिद्ब्रह्मणीति नाड्यादीनां विकल्पे
 प्राप्ते ब्रूमः—एकप्रयोजनत्वमसिद्धम् । - पृथगुर्पयोगस्य सुवचत्वात् । तथा हि नाड्य-
 स्तावच्चक्षुरादीन्द्रियेषु संचरतो जीवस्य हृदयनिष्ठं ब्रह्म गन्तुं मार्गभूता भविष्यन्ति ।
 अत एव श्रुत्यन्तरे ताभिः प्रत्यवसृप्येति तृतीयया साधनत्वं नाडीनां श्रुतम् । हृदय-
 वेदनरूपं तु पुरीतत्प्राप्तादिवदावरकं भविष्यति । ब्रह्म तु मश्चकवदाधारः । अतो
 यथा द्वारेण प्रविश्य प्रासादे पर्यङ्के शेते तथा नाडीभिः प्रत्यवसृप्य पुरीतति ब्रह्मणि
 जीवः शयिष्यति इत्युपकारभेदान्ननाड्यादीनां समुच्चयः । सुषुप्तौ ब्रह्मणि जीवावस्थाने
 ह्युप आधाराधेयभावो न प्रतिभातीति चेदेकीभावादिति ब्रूमः । यथा सोदकः कुम्भस्तटा-
 क्ते प्रक्षिप्तो मैत्रः सन्पृथङ् न प्रतिभाति तथाऽन्तःकरणोपाधिको जीव आवरका-
 नानमहिता ब्रह्मणि भग्नत्वान्न पृथगवभासते । अत एव श्रुत्यन्तरे सुषुप्तौ जीवस्य ब्रह्मणा
 हि तादात्म्यसंपत्तिमाह—“ सता सोम्य तदा संपन्नो भवति ” इति । यस्तु विकल्प-
 त्वयोक्तः सोऽष्टदोषग्रस्तत्वादनुपपन्नः । तथा हि—यदा जीवो नाडीषु शेते तदा
 पुरीतद्वह्मवाक्ययोः प्राप्तं प्रामाण्यं परित्यक्तं स्यात् । अप्राप्तं चाप्रामाण्यं स्वी क्रियेत ।
 दा पुनः पुरीतद्वह्मणोः शेते तदा पुरीतद्वह्मवाक्ययोः पूर्वत्यक्तं प्रामाण्यं स्वी क्रियेत ।
 त्वस्वीकृतं चाप्रामाण्यं परित्यज्येतेति प्राप्तपरित्यागोऽप्राप्तस्वीकारस्त्यक्तस्वीकारः स्वीकु-

* तदभावो नाडीषु तच्छ्रुतेरात्मनि च—ब्र० सू० अ० ३ पा० २ अ० २ सू० ७ ।

१ क. ड. 'कल्पन्ते' । २ क. घ. ड. 'कल्पन्ते' । ३ ख. ड. सुप्ता । ४ ग. 'रात्वाका' ।
 ख. 'त्वप' । ५ क. ग. ड. 'पदेशस्य' । ६ घ. संचरन्त्यो । ७ ख. घ. 'सादवदाव' । ८ क. ख. ड.
 ग. 'अनो' । ९ ख. प्रतीयत इति । १० ख. घ. स्तडागजं । ११ ख. मग्नो न पृथक्कति ।
 मग्नो न पृथग्भाति । १२ क. ग. घ. ड. 'हिते ब्र' ।

तपरित्यागश्चेतिदोषचतुष्टयं पुरीतद्ब्रह्मवाक्यकोटौ । तथा भाषीभाष्यकोट्यामपि दोषचतुष्टये योजिते सत्यष्टौ दोषाः संपद्यन्ते । तस्मात्समुद्ध्य एव ग्राह्यो न तु विकल्पः ॥

*तृतीयाधिकरणमारचयति—

“ यः कोऽप्यनियमेनात्र बुध्यते सुप्त एव वा ।

उदबिन्दोरिवाशक्तोर्नियन्तुं कोऽपि बुध्यते ॥

कर्माविद्यापरिच्छेदादुदबिन्दुर्विलक्षणः ।

स एव बुध्यते शास्त्रात्तदुपाधेः पुनर्भवात् ॥

यथा समुद्रे प्रसिप्तो जलबिन्दुः स एव नियमेन पुनरुद्भूतमशक्यस्तथा सुषुप्तं ब्रह्मप्राप्तो यो जीवः स एव बुध्यत इति नियन्तुमशक्यत्वाच्चः कोऽपि बुध्यत हां प्राप्ते ब्रूमः—विषम उपन्यासः । चिद्रूपो जीवः कर्माविद्यावेष्टितो ब्रह्मणि निमज्जति उदबिन्दुस्त्ववेष्टित इति दैषम्यम् । यथा गङ्गोदकपरिपूर्णः पिहितद्वारः कौचकुम्भ समुद्रे निक्षिप्तः पुनरुद्धियते, तत्रत्यं गङ्गाजलं तदेव पुनर्विवेक्तुं शक्यते । तथा स ए जीवः प्रतिबुध्यताम् । अत एव श्रुतिराह—“व्याघ्रो वा सिंहो वा वृको वा वराहो वा कीटो वा पतङ्गो वा दंशो वा मशको वा यद्यद्भवन्ति तत्तत्तदा भवन्ति ” इति व्याघ्रादयो ये जीवाः सुप्तेः पूर्वं यच्छरीरं प्राप्य वर्तन्ते त एव जीवाः सुप्तेर्णा प्रतिबुध्यमानास्तदेव शरीरं प्राप्नुवन्तीत्यर्थः । न च सुषुप्तौ ब्रह्मप्राप्तस्य जीवस्य मुक्तत्पुनरुद्भवानुपपत्तिः । तदवच्छेदकस्योपाधेः सत्त्वेन तदुद्भवे जीवोद्भवसंवात् तस्माच्चः सुप्तः स एव प्रतिबुध्यते ” ।

+चतुर्थाधिकरणमारचयति—

“ किं मूर्च्छिका जाग्रदादौ किंवाऽवस्थान्तरं भवेत् ।

अन्यावस्था न प्रसिद्धा तेनैका जाग्रदादिषु ॥

न जाग्रत्स्वप्नयोरेका द्वैताभावान्न सुप्तता ।

मुखादिविकृतेस्तेनावस्थाऽन्या लोकसंमता ॥

जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तिभ्योऽन्यस्या अवस्थाया अप्रसिद्धत्वाऽन्मूर्च्छाया जाग्रदादवन्तर्भा प्राप्ते ब्रूमः—परिशेषादवस्थान्तरमभ्युपेयम् । न तावज्जाग्रत्स्वप्नयोरन्तर्भावो द्वैतप्रतीत्य भावान्नापि सुषुप्तौ विलक्षणत्वात् । सुषुप्तः पुमान्प्रसन्नवदनः स्वमश्वसो निष्कम्पशरीरं भवति । मूर्च्छितस्तु विकृतमुखो विषमश्वासः शरीरकम्पादियुक्तो भवति । यद्यपि जाग्र

* स एव तु कर्मानुस्मृतिशब्दविधिभ्यः—ब्र० सू० अ० ३ पा० २ अ० ३ सू० १ । + सुप्तेऽर्थात् पत्तिः परिशेषात्—ब्र० सू० अ० ३ पा० २ अ० ४ सू० १० ।

१ ख. ग. काश्चनकुम्भः । २ म. व. °न्ति तदा भवन्तीति । ३ ख. व. सुषुप्ते । ४ व. °दायन्ते ।

दादिवद्देनं दिनत्वाभावात् मूर्जया बालकादिषु प्रसिद्धिरस्ति तथाऽपि कादाचित्की मूर्जवस्यां विज्ञाय वृद्धाश्चिकित्सन्ते । तस्मादन्येयमवस्था । तदेवमधिकरणचतुष्टयेन त्वंपदार्थः शोधितः । तत्र स्वप्नसृष्टेर्मिथ्यात्वेन सुखदुःखकर्तृत्वाद्यवभासेऽपि जीवोऽसङ्ग एवेति शोधितः । सुप्तौ ब्रह्मकथेन तदेवासङ्गत्वमनुभाविताम् । तस्यैव पुनः प्रतिबोधनानि-त्यैत्वशङ्का निराकृता । मूर्जाविवारेण श्वासादिसर्वव्यवहारलोपेऽपि मरणे जीवविनाशो न शङ्कनीय इति दर्शितम् ।

तदनुमीविद्वं । सच्च त्यच्च।भवत् । निरुक्तं चानि-
रुक्तं च । निलयनं चानिलयनं च । विज्ञानं
चाविज्ञानं च । सत्यं चानृतं च सत्यमभवत् ।

परमात्मनो देहे भोक्तृजीवरूपेण प्रवेशमुपजीव्य सद्भावं साधयित्वा भोग्यद्रव्याका-
रेणाप्येतत्साधयितुं तदाकारपरिणामं प्रदर्शयति—तदनुमाविश्येत्यादिना । तत्सृष्टं
देहनातं भोक्तरूपेणानुमाविश्वानन्तरं सदादिभोग्यवस्त्वाकारेण ब्रह्म परिणतमभूत् ।
सच्छब्देन प्रत्यक्षगम्यं पृथिव्यप्तेजोरूपं भूतत्रयमुच्यते । त्यच्छब्देन परोक्षं वाय्वाकाश-
रूपं भूतद्वयम् । बृहदारण्यके मूर्तामूर्तब्राह्मणे—“तदेतन्मूर्तं यदन्यद्वायोश्चान्तरिक्षाच्च”
इति वाय्वाकाशव्यतिरिक्तस्य पृथिव्यादिभूतत्रयस्य मूर्तत्वमभिधाय “एतत्सत्” इति सच्छ-
ब्दाच्चयत्वं तस्योक्तम् । अथामूर्ते—“वायुश्चान्तरिक्षं च” इत्यभिधाय “एतत्सत्” इति
त्यच्छब्दस्तत्र प्रयुक्तः । अतश्चाक्षुषत्वपरोक्षत्वाभ्यां विभक्तं यज्जगदस्ति तत्सर्वमत्र
शब्दद्वयेनोपलक्ष्यते । चकारद्वयेन तथैरुभयोरभावौ समुच्चीयेते । एतच्चतुष्टयरूपेण ब्रह्म
परिणतमभूत् । निःशेषेण वक्तुं शक्यं निरुक्तम् । षष्ठेऽयं पुरोदेशवर्ती पृथुबुधो-
दराकारो मृन्मयः स्थूलो जलाधारक्षम इत्यादिना निःशेषेण वक्तुं शक्यते । तद्विपरीतम-
निरुक्तम् । इक्षुक्षीरादिमाधुर्यावान्तरभेदः केतकीचम्पकादिगन्धवान्तरभेद इत्यादिकं
सामान्याकारेणोच्यते । न तु निःशेषेण वक्तुं शक्यते । चकारौ पूर्ववत् । निलयनं
नीडमाधारः पुष्पगुण्डादिः । तद्विपरीतमनिलयनम् । आवेयो गन्धरसादिः । विज्ञानं
चेतनं गवार्थादि । तद्विपरीतमविज्ञानमचेतनं काष्ठकुड्यपाषाणादि । सत्यं लोकव्यव-
हारे बाधरहितं शुक्तिरज्जुस्थाण्वादि । अनृतं तु व्यवहारदशायामारोपितं रजतसर्प-
चोरादि । एतैरुदाहरणैः शीतोष्णमुखदुःखमानावमानादिकः सर्वोऽपि जैगद्विभाग उपल-
क्ष्यते । उपरितनसत्यशब्देन ब्रह्मोच्यते । सत्यं ज्ञानमित्यादिवाक्ये ब्रह्मणः सत्यश-

१ ख. य. 'हसन्ति । तं' । २ ख. 'स्वावाभा' । ३ ख. 'त्यत्माश' । ४ ख. 'शो
नाऽऽश' । ५ ग. 'गविदं तं' । ६ ख. 'आदिः । तं' । ७ ख. 'णदिः । स' । ८ ख. 'रादिः ।
९ । १० य. जगद्व्यवहार । १० व. क. 'लभ्यते' ।

व्यर्थत्वावममात् । सच्च त्यच्चेत्यादिजगद्विभागरूपेण ब्रह्मैव परिणतमभूत् । ब्रह्म सद्गुणं भवितुमर्हति भोग्याकारेण परिणतत्वात्क्षीरादिवदिति श्रुतेरभिप्रायः ।

यदिदं किंच । तत्सत्यमिरयाचक्षते ।

ब्रह्मणः सद्भावं युक्तिभिः सम्प्रतिष्ठाप्य विद्वद्भुभवेनापि साधयति—यदिदं किंचेत्यादिना । भोक्तृभोग्यरूपं यत्किंचिदिदं जगदृश्यते तद्वस्तुतो जगन्न भवति किंतु सत्यमवाच्यं ब्रह्मेति विवेकिन्न आचक्षते । तस्माद्विद्वदनुभवसिद्धस्य ब्रह्मणोऽसत्त्वमयुक्तम् ।

तदप्येष श्लोको भवति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयाण्यकेऽष्टमप्रपाठके

ब्रह्मेऽनुवाकः ॥ ६ ॥

अथ सूत्रमोऽनुवाकः ।

असद्वा इदमग्र आसीत् । ततो वै सद्जायत । तदा-

त्मानं स्वयंमकुर्वन् । तस्मात्तत्सुकृतमुच्यते इति ।

अथोक्तब्रह्मसद्भावप्रकाशकं ब्रह्मसुदाहरति—तदप्येष इत्यादिना । इदं नामरूपाभ्यामभिव्यक्तं जगदुत्पत्तैः पूर्वमसदेवानभिव्यक्तमेवाऽऽसीत् । ततो वै तस्मादेवानभिव्यक्तनमरूपाद्ब्रह्मणः सद्जायताभिव्यक्तनामरूपं जगदुत्पन्नम् । न चात्र पितृर्विभक्तः पुत्र इव ब्रह्मणो विभक्तं जगन्न । किंतु तद्ब्रह्माऽऽत्मानं सच्चिदानन्दैक-रसस्वरूपं स्वयं वर्त्तन्तरनैरपेक्ष्येणाकुर्वन् जगदाकारेण कृतवत् । न खलु जगदुत्पादानं मृत्तिकास्थानीयं कुलात्स्थानीयं निमित्तं च किञ्चिद्ब्रह्मव्यतिरिक्तमस्ति किंतु ब्रह्मैवोभयस्थानीयम् । यस्मादेवं तस्मात्तद्ब्रह्म सुकृतमित्यनेन शब्देनोच्यते । मुशब्दोऽत्र स्वयंशब्दपर्यायः । कृतशब्दः कर्तृशब्दपर्यायः । सुकृतं स्वयं कर्तृ ब्रह्मेत्येवं शास्त्री विद्मिरुच्यते । जीवास्तु न स्वयं कर्तारः किं त्वन्तर्यामिप्रेरिताः कुर्वन्ति “ य आत्मानमन्तरो यमयति ” “ एष त आत्माऽन्तर्यामिमृतः ” “ एष एव साधु कर्म कारयति ” “ केनापि देवेन हृदि स्थितेन यथा निधुक्तेऽस्मि तथा करोमि ” इत्यादि-श्रुतिस्मृतिभ्यः ।

यद्वैतसुकृतम् । रसो वै सः । रसः

होवायं लब्ध्वाऽऽनन्दी भवति ।

स्वयंकर्तृत्वप्राप्तिद्विरपि ब्रह्मणः सद्भावं साधयति । * अतः प्रकारान्तरेण तं साधयि-

तुमानन्दरूपतामाह—यदेतदित्यादिना । यदेतत्पूर्वोक्तं सुकृतशब्दवाच्यं ब्रह्मास्ति स ब्रह्मपदार्थो रस एव । लोकेऽपि तृप्तिलक्षणस्यऽऽनन्दस्य हेतुर्मधुरादिपदार्थो रस इत्युच्यते । ब्रह्मापि कृतकृत्यत्वादिलक्षणस्य तत्त्वविदामानन्दस्य हेतुत्वाद्वक्ष्यो भवति । रस-नीषवेदान्तवाक्यजनितमनोवृत्तिप्रवेनाऽऽस्वावर्णीयमिति ब्रह्मणो रसत्वम् । प्रीतिपुरःसरं रसग्रहणमास्वादनम् । ब्रह्म च जिज्ञासुभिः प्रीतिपूर्वकमेव गृह्यते । प्रीतिश्चाऽऽनन्दमन्तरेण न संभवति । तस्माद्रसशब्देन ब्रह्मण आनन्दरूपत्वमुच्यते । नन्वानन्दरूपत्वाभावेऽपि धर्मो जिज्ञासुभिः प्रीतिपूर्वकमेव गृह्यते । मैवम् । धर्मे मुख्यप्रीत्यभावात् । स्वर्गलक्षणसुखसाधनत्वोपाधिनैव हि धर्मे प्रीतिः । ब्रह्म तु स्वस्मादुत्तमस्य कस्यचित्सुखस्य साधनं न भवति । ततो मुख्यप्रीतिविषयत्वादानन्दरूपं ब्रह्म । तदेतदानन्दत्वं रसं हीत्यादिनोपपाद्यते । अयं तत्त्ववित्पुरुषो रसं लब्ध्वा साक्षात्कृत्य धन्योऽस्मीत्येवमानन्दवान्भवति । तत्त्वविदो लौकिकः परितोषहेतुः स्वकचन्दनवनितादिलाभो न भवति । किं त्वात्मलाभ एव । विरक्तस्य खगादौ लभबुद्धयभावात् । “ आत्मलाभाच्च परं विद्यते ” इत्यादिशास्त्रात् । तस्माद्विद्वत्परितोषहेत्वानन्दरूपत्वादपि ब्रह्मणः सत्त्वमभ्युपेयम् । हिशब्देन विद्वत्प्रसिद्धिरेव प्रदर्शिता ।

को ह्येवान्यात्कम् प्रथमात् । यदेष आकाश

आनन्दो न स्यात् । एष ह्येवाऽऽनन्दयाति ।

किंच देहादिचेष्टावैषयिकानन्दहेतुत्वादपि ब्रह्मास्तीत्यभिप्रेत्य तदुभयहेतुत्वं दर्शयति—को ह्येवान्यादित्यादिना । आकाश इति सप्तम्यन्तः प्रथमान्तो वा । सप्तमीपक्षे गुहायां परमे व्योमत्रित्यत्राभिहितो व्योमर्थः स एवात्रापि द्रष्टव्यः । प्रथमान्तत्वपक्षे त्वा समन्तात्काशते स्वप्रकाशत्वेनावभासते इत्युक्तम् । तथाविध एष पूर्ववाक्ये रसत्वेनोक्त आत्मरूप आनन्दो यदि न स्मात्तदानीं को ह्येव को नाम कर्ता देहस्यान्तरन्याद्वागादीन्द्रियैश्चेष्टेत । अन चेष्टायामिति श्रुतुः । को वा प्राण्यात्प्राणनकर्मश्वासं कुर्यात् । चक्षुरादीन्द्रियसाधनाक्रियाकर्तृत्वमात्सन आथर्वणिकां आमनन्ति—“ एष हि द्रष्टा स्पष्टा श्रोता घ्राता रसयिता मन्ता बोद्धा कर्ता विज्ञानात्मा पुरुषः ” इति । लोके प्राणसदसद्भावयोर्जेममरणदर्शनत्वात्प्राण एवाऽऽत्मेति मूढप्रसिद्धिस्तामेवोपजीव्य बृहदारण्यके प्राणात्मत्ववादी बालाकिर्ब्रह्मात्मैवादिनाऽजातशत्रुणा सह संवादं चकार । ततोऽत्र दर्शनादिक्रियाणां कर्ता प्राण इति भ्रमं वारयितुं कः प्राण्यादिति पृथगुक्तिः । आनन्दात्मनोऽसत्त्वे प्राणेन साधनेन श्वासक्रियां कः कुर्यात् । प्राणस्य श्वासक्रियां प्रति करणत्वमेव कर्तृत्वं त्वात्मन इत्ययमर्थ उपस्तिब्राह्मणेऽपि स्पष्टमाह्वतः—“ यः

प्राणेन प्राणिति स त आत्मा सर्वान्तरः ” इति । यद्यप्यसक्तस्याऽऽनन्दात्मन इन्द्रियादिचेष्टाकर्तृत्वं स्वतो न संभवति तथाऽपि विज्ञानमयकोशोपाधिकस्य तत्संभवति । अतश्चेष्टाहेतुत्वादस्ति ब्रह्म । योऽयं चेष्टाहेतुरानन्दोऽस्त्येष एष सर्वान्प्राणिन आनन्दयाप्तिं पारितोषयति । अर्थाष्टविषयलाभे सति मनो विषयाभिमुखं पारित्यज्य विषयान्तराभिलाषोदयात्पूर्वमन्तर्मुखं प्रत्यगात्मानन्दमनुभवति । सोऽयं लोके विषयानन्द इत्युच्यते । अत्र विवेकिनप्रसिद्धिद्योतनार्थो हिशब्दः । अतस्तद्वेतुत्वादपि ब्रह्मास्तीत्यभ्युपगन्तव्यम् ।

यदा ह्येष एतस्मिन्नदृश्येऽनात्म्येऽनिरुक्तेऽनिलयनेऽभयं प्रतिष्ठां विन्दते । अथ सोऽभयं मतो भवति ।

इत्थं कामयितृत्वादिभिर्हेतुभिर्ब्रह्मणः सद्भावसाधनादस्ति नास्ति वेत्ययं संशयो निराकृतः । अथ क्रमप्राप्तमविद्वद्विषयं संशयं बहुवक्तव्यसद्भावत्वात्तदवस्थाप्याऽऽदौ विद्वद्विषयं ब्रह्मप्राप्तिसंशयमपाकारोति—यदा ह्येषेत्यादिना । एष जिज्ञासुरेतस्मिन्सद्भावसाधनेन प्रवर्तते स्वानुभवगम्ये ब्रह्माणि प्रतिष्ठां स्वात्मैस्त्वनुद्धिदावर्थं यदा लभते, अथ तदानीं स विद्वानभयं जन्ममरणादिभयरहितं मुक्तिपदं प्राप्नोति । एषशब्देन कालविलम्बो व्यावर्त्यते । यदा ज्ञानाति तदैव प्राप्नोति । अस्मिन्नर्थे विद्वत्प्राप्तिर्हि हिशब्दो दर्शयति । अदृश्यादिविशेषणैश्चतुर्भिर्ब्रह्म विशिष्यते । चक्षुरादीन्न्द्रियैरगम्यत्वाददृश्यम् । अत एव कठैरान्नायते—“ नैव वाचा न मनसा प्राप्तुं शक्यो न चक्षुषा ” इति । आत्म्यमाभीयं लिङ्गं तद्रहितमनात्म्यमनुमानेनाप्यगम्यमित्यर्थः । एतदप्यन्यत्राऽऽज्ञातम्—“निर्विकल्पमनन्तं च हेतुदृष्टान्तवर्जितम् ” इति । यद्यपि शरीरश्रयं जीवात्मसंबन्धिलिङ्गं जगत्कर्तृत्वमश्रिलिङ्गं तथाऽपि निष्प्रपञ्चब्रह्मात्मतत्त्वरस्य साधने न किंचिल्लिङ्गमस्ति । निःशेषेण वक्तुं शक्यं निरुक्तं तद्विपरीतमनिरुक्तम् । न ब्रह्मतत्त्वस्याभिधायकः कश्चिच्छब्दोऽस्ति “ यतो वाचो निवर्तेते ” इति श्रुतेः । अदृश्यत्वादिभिस्त्रिभिर्विशेषणैः प्रत्यक्षानुमानागमगम्यत्वं निराकृतम् । तावता कृत्स्नकार्यप्रपञ्चवैलक्षण्यं मिश्रम् । अनिलयनमनाधारम् “स भगवः कस्मिन्नप्रतिष्ठित इति खे महिम्नि” इति श्रुत्यन्तरात् । मूलाज्ञानस्य प्रमार्णत्रयगम्यत्वाभावेऽपि ब्रह्मण्याश्रितत्वात्साधारत्वमस्तीति तद्वैलक्षण्यार्थमनिलयनमित्युच्यते । अभयं प्रतिष्ठामित्यभयशब्देन द्वैतराहित्यमित्युच्यते । विभेद्यस्मादितिव्युत्पत्त्या भयं ब्रह्मव्यतिरिक्तं वस्तु कथ्यते “ द्वितीयाद्वै भयं भवति ” इति श्रुत्यन्तरात् । अहमन्यो ब्रह्मान्यदित्येतादृशं द्वैतं भयं तद्रहितमभयं तद्यथा भवति तथा प्रतिष्ठां लभत इति योजनीयम् ।

यदा ह्येवैष एतस्मिन्नुदरमन्तरं
कुरुते । अथ तस्य भयं भवति ।

विदुषो ब्रह्मप्राप्तिनिश्चयेन यथा संशयो निराकृत एवमविदुषो ब्रह्मप्राप्त्यभावनि-
श्चयेन संशयमपाकरोति—यदा ह्येवैष इत्यादिना । उच्छब्दोऽपिशब्दार्थे वर्तते ।
अरशब्दोऽल्पवाची । अन्तरशब्दो भेदवाची । एष लौकिकः पुमानेतस्मिन्ब्रह्मण्यल्प-
पि भेदं स्वातिरिक्तत्वं यदा कुरुते । स्वस्माद्भेदेन ब्रह्म पश्यति तदैव तस्य जन्ममर-
णादिसंसारभयं भवति । जीवब्रह्मभेदस्य वास्तवत्वाभावाभिप्रायेणाल्पमपीत्युक्तम् । भेद-
श्रितिनः संसारप्राप्तौ श्रुत्यन्तरसिद्धिं द्विशब्देन दर्शयति । “ मृत्योः स मृत्युमाप्नोति
। इह नानेव पश्यति ” “ ब्रह्म तं परादाद्योऽन्यत्राऽऽत्मनो ब्रह्म वेद ” इत्याद्याः
। नयो द्रष्टव्याः ।

ननु यः पुमान्कर्मकाण्डार्थमुपास्यं सगुणं ब्रह्म वा जानाति तस्यापि विधावत्त्वेन
गुणब्रह्मज्ञानिवन्मुक्तिः स्यादित्याशङ्क्य निराचष्टे—

तत्त्वेव भयं विदुषोऽमन्वानस्य, इति ।

बुशब्दो मुक्तिशङ्कां निवर्तयति । विदुषोऽप्यमन्वानस्य ब्रह्मतत्त्वमजानतो भेद-
श्रित्वात्तदेव भयमत्यन्तमूढस्येव जन्ममरणसंसारभयं भवति ।

तदप्येष श्लोको भवति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकेऽष्टमपाठके

सप्तमोऽनुवाकः ॥ ७ ॥

अथाष्टमोऽनुवाकः ।

भीषाऽस्माद्वातः पवते । भीषोदेति सूर्यः । भीषाऽ-

स्मादग्निश्चेन्द्रश्च । मृत्युर्धावति पञ्चम इति ।

विद्यान्तरयुक्तस्यापि ब्रह्मतत्त्वज्ञानरहितस्य भयमित्यस्मिन्प्राप्यर्थे श्लोकमुदाहरति—
। एष इत्यादिना । यः पूर्वजन्मानि प्रकृष्टे ज्ञानकर्मणी अनुष्ठायास्मिन्नन्मनि
देवत्वेनोत्पन्नः सोऽयं तथाविधमहिमोपेतोऽपि देवोऽपि स्त्रमादन्तर्यामिरू-
पणो भीषा भयेन पवते । निरन्तरमनलसः संचरति । एवं सूर्यादिषु योजनीयम् ।
। प्रेरिन्द्रश्च स्वव्यापारं कुरुत इति शेषः । उक्तदेवताचतुष्टयापेक्षया मृत्योः पञ्चभ-
। स च क्षीणायुषः प्राणिनो मारयितुं तत्र तत्र सदा धावति । यद्यप्यसङ्गस्य
णस्य ब्रह्मणो भयहेतुत्वं नास्ति तथाऽपि मायोपाधिकस्यान्तर्यामित्वेन तत्संभवति ।

तदुक्तं वार्तिकारैः—“ नियम्यकार्यमापेक्ष्य नियन्तैष तमोवधिः ” इति । श्रूयन्तं च—“ यो वायुमन्तरो यमयत्येष त आत्माऽन्तर्याम्यमृतः । एतस्य वा अस्मात् प्रशासने गार्गि सूर्याचन्द्रमसौ विधृतौ तिष्ठतः ” इत्यादिकमुदाहार्यम् ।

अस्य च भयहेतोर्नियामकस्यान्तर्यामिणो ब्रह्मत्वं प्रथमाध्यायस्य द्वितीयपादे चिन्तितम्—

“ प्रधानं जीव ईशो वा कोऽन्तर्यामी जगत्प्रति ।

कारणत्वात्प्रधानं स्याज्जीवो वा कर्मणो मुखात् ॥

जीवैकत्वामृतत्वादेरन्तर्यामी परेश्वरः ।

द्रष्टृत्वादेर्न प्रधानं न जीवोऽपि नियम्यतः ॥

बृहदारण्यके पञ्चमाध्याये याज्ञवल्क्य उद्दालकं प्रत्याह—“ यः पृथिव्यं तिष्ठन्पृथिव्या अन्तरो यं पृथिवी न वेद यस्य पृथिवी शरीरं यः पृथिवीमन्तरो यमयत्येष त आत्माऽन्तर्याम्यमृतः ” इति । तत्र पृथिव्यादिजगत्प्रति योऽन्तर्यामी श्रूयते तस्मिन्नेव संशये सति प्रधानमिति प्राप्तम् । तस्य सकलजगदुपादानत्वेन स्वकार्यं प्रति नियामकत्वसंभवात् । अथवा जीवोऽन्तर्यामी । स हि धर्माधर्मरूपं कर्मानुष्ठितवान् । तच्च कं स्वफलदानाय फलभोगसाधनं जगदुत्पादयति । अतः कर्मद्वारा जगदुत्पादकत्वाज्जीवोऽन्तर्यामीति प्राप्ते ब्रूमः—“ एष त आत्माऽन्तर्याम्यमृतः ” इत्यन्तर्यामिणो जीवतादात्म्यममृतत्वं च श्रूयते । तथा पृथिव्यन्तरिक्षादिषु सर्ववस्तुष्वन्तर्यामित्वोपदेशेन सर्वस्यापित्वं प्रतीयते । तेभ्यो हेतुभ्योऽन्तर्यामी परमेश्वरः । न च प्रधानस्यान्तर्यामित्वं संभवति “ अदृष्टो द्रष्टाऽश्रुतः श्रोता ” इति द्रष्टृत्वश्रोतृत्वाद्यवगमात् । अचेतनस्य प्रशंस्य तदसंभवात् । नापि जीवोऽन्तर्यामी “ य आत्मानमन्तरो यमयति ” इति जीवस्य नियम्यत्वश्रवणात् । तस्मादन्तर्यामी परमेश्वरः । एतस्माद्भयमज्ञानिन एव । तत्त्वविदः ” ।

तदेवं सर्वेषां प्रश्नानामुत्तरं संपन्नम् । पूर्वत्र यदुक्तं “ सोऽश्रुते सर्वान्कामान्सह इति, यदपि “रसो वै सः” इत्यानन्दरूपत्वं सूत्रितं तदुभयं निर्णेतुं विचारंभवत्ययं

सैपाऽऽनन्दस्य मीमांसा भवति, इति ।

तच्छब्देन मीमांसायाः श्रुत्यन्तरप्रसिद्धिः प्रदर्श्यते । बृहदारण्यके हि—“ यो मनुष्याणां राक्षः समृद्धो भवत्यन्येषामधिपतिः सर्वैर्मानुष्यकैर्भोगैः संपन्नतमः मनुष्याणां परम आनन्दः ” इत्यादिनाऽऽनन्दनिर्णयः प्रपञ्चितः । राक्षो देहेन्द्रि

* अन्तर्याम्यधिदेवादिषु तद्धर्मव्यपदेशात्—ब्र० सू० अ० १ पा० २ अ० ५ सू० १६ ।

१ ग. तस्य । २ ख. रश्मिर्भवति । ३ घ. रयं । ४ ख. त्वान् ।

पाटवक्ष्यसिद्धयुतेः । समृद्धो विद्यादिगुणसंपन्नः । एतच्छब्देनानन्तरग्रन्थे वक्ष्य-
माणतां दर्शयति । किमयं ब्रह्मानन्दो लौकिकानन्दवद्विषयविषयिसंबन्धेन अन्यत आहो-
स्वित्स्वाभाविक इत्येषा मीमांसा प्रवर्तते ।

तत्र स्वाभाविकं ब्रह्मानन्दं विवेक्तुं द्वारभूता अन्ये विषयानन्दाः क्रमेणोपन्यस्यन्ते ।
एतेषां ब्रह्मानन्दलेशत्वात्तन्निश्चयद्वारत्वमुपपन्नम् । तल्लेशत्वं चैवं द्रष्टव्यम् । अविद्यया
विवेके तिरस्त्रियमाणे सत्युत्कृष्ट्यमाणायां चाविद्यायां हिरण्यगर्भमारभ्य मनुष्यपर्यन्तेषु
जन्त्रेषु ब्रह्मानन्दस्तत्कर्तृवशाद्विषयादिसाधनसंबन्धवशाच्च यथाविज्ञानं भाव्यमानतयाऽ-
पक्षीयमाणश्चालो न्यवस्थितो लौकिकः संवद्यते । स एव पुनराविद्याकामकर्मप्रकर्षेण
मनुष्यगन्धर्वादिषु हिरण्यगर्भपर्यन्तमुत्तरोत्तरभूमिषु शतगुणोत्कर्षशुक्तोऽकामहस्तविद्वच्छ्रो-
त्रियप्रत्सो विभाव्यते । विद्यया त्वविद्याकृते विषयविषयिभिर्भागे निवृत्ते सति स्वाभा-
विकः परिपूर्ण एक एवाऽऽत्मानन्दोऽवतिष्ठते । तस्य द्वारभूतेषु विषयानन्देष्वस्मत्प्रसिद्ध-
ज्ञानन्दमदौ स्तवदर्शयति—

युषा स्यात्साधुयुवाऽध्यायकः । आशिष्ठो दृढिष्ठो बलिष्ठः । तस्येयं

पृथिवी सर्वा वित्तस्य पूर्णा स्यात् । स एको मानुष आनन्दः, इति ।

मनुष्यस्य बाल्ये विषयगुणानामिज्ञत्वात्स्वचन्दनवानितादिविषयानन्दो नास्ति ।
अपि तदभिज्ञत्वेऽपि भोक्तुमसमर्थत्वादसौ नास्ति । अतो यौवनमेव परिश्रियत इत्य-
भेक्ष्य युषा स्यादित्युक्तम् । यौवनेऽपि कुरुपैत्वक्रोधादिग्रस्तस्य दुःखबाहुल्यात्तद-
भावाय साधुयुवेत्युच्यते । तादृशस्यापि चतुःषष्टिकलासु चतुर्दशविद्यास्वेकरया अप्यभावे
संभवेदिति तद्व्यावृत्त्यर्थमध्यायक इत्युक्तम् । विद्यावतोऽपि कार्येषु मन्दप्रवृत्तेरग्निमा-
धादिना भोजनदौ रुचिहीनस्य वा सुखं न भवतीति तन्निवृत्त्यर्थमाशिष्ठ इत्युक्तम् ।
शुतमः सर्षकार्येषु शीघ्रं प्रवर्तते इत्यर्थः । यद्वा सर्वेषु भोज्यद्रव्येषु रुचिबाहुल्ये-
ऽऽश्रितुतमः । ईदृशस्यापि मनोदाकार्यभावे सति न युद्धादौ धृतिः स्यादिति तद्वा-
णाय दृढिष्ठ इत्युक्तम् । धैर्यशुक्तोऽपि शारीरबलहीनोऽश्वारोहणादावक्षमः स्यादिति
इत्युक्तं बलिष्ठ इत्युक्तम् । एतावत्त भोक्तृत्वसंपत्तिरुक्ता । तस्येयमिति भोग्यसंपत्ति-
रुच्यते । चतुर्दिक्षु समुद्रवेष्टिता या पृथिवी सा सर्वाऽपि वित्तस्य पूर्णा भोग्यद्रव्य-
त्वेन पूरिता । एतच्चान्येषामधिपतिरित्यादिकस्य श्रुत्यन्तरोक्तस्योपलक्षणम् । यदि
चित्तसार्वभौमस्यैतत्सर्वं संभवेत्तदानिमयं मानुष आनन्दो भवति । इतोऽर्वाची-
स्तु दुःखमिश्रत्वादानन्दा एव न संभवन्ति । न खलु कश्चिदपि मनुष्यो यथोक्तसा-

१ य. 'स्वतन्त्रि' । २ क. ड. 'लोऽय' । ३ ख. 'पक्रो' । ४ ख. 'यासु चैक' ।
५. तद्वारणाय ।

वर्धभौमादन्यः कचिदपि सर्वतस्तृप्तिमानुपलभ्यते । आनन्दो नाम तृप्तिः । तस्याः कश्चिद्विषयाभिलाषो विरोधी । स चालब्धे विषये कस्यचित्कस्मिंश्चिदवश्यं संभवत्येव । सार्वभौमस्य तु सर्वविषयाणां मनुष्यलोकवर्तिनां लब्धत्वेन विरोध्यभावान्निर्विघ्ना तृप्तिरभिव्यज्यते ।

एवं च सति यावद्यावदभिलाषनिवृत्तिरुत्कृष्टा भवति तावत्तावदानन्दोऽप्युत्कृष्टते । एतदेवाभिप्रेत्य पूर्वोक्तादानन्ददाधिकमुदाहरति—

ते ये शतं मानुषा आनन्दाः (१) । स एको मनुष्य-

गन्धर्वाणामानन्दः । श्रोत्रियस्य चाकामहतस्त्वं, इति ।

ते पूर्वोक्ताः सार्वभौमनिष्ठा मानुषा आनन्दाः शतसंख्याका ये सन्ति सोऽयमा नन्दसंघो मनुष्यगन्धर्वाणामेक आनन्दो भवति । शतसंख्याकेषु सार्वभौमेषु यावत् तृप्तिस्तावती मनुष्यगन्धर्वस्यैकस्य विद्यते । अस्मिन्कल्पे मनुष्याः सन्तो विद्याकर्मविशेषानुष्ठानेन गन्धर्वत्वं प्राप्ता मनुष्यगन्धर्वाः । ते ह्यन्तर्धानादिशक्तियोगेन मनुष्येभ्य उत्कृष्टाः ।

स चोत्कर्षो वार्तिके दर्शितः—

“ सुगन्धिनः कामरूपा अन्तर्धानादिशक्तयः ।

मृत्युगीतादिकुशला गन्धर्वाः स्युर्नृलौकिकाः ” ॥ इति ।

ततस्तेषां मनुष्यवदानन्दप्रतिपातः प्रायेण नास्ति । कदाचित्प्रसक्तस्यापि परिहाससाधनसंपत्तिरस्ति । तथा सति चित्तप्रसादविशेषात्सुखविशेषाभिव्यक्तिरुपपद्यते । सार्वभौमस्य मनुष्यत्वेन तदीयस्याऽऽनन्दस्यास्माभिरपेक्षितुं शक्यत्वान्न तत्र श्रोत्रिय उदाहृतः । मनुष्यगन्धर्वास्त्वन्तरिक्षलोकवासिनः “ यक्षगन्धर्वाप्सरोगणसेवितमन्त्रिणश्च ” इति श्रुत्यन्तरात् । अतस्तदीयस्याऽऽनन्दस्याप्रसिद्धत्वात्तत्प्रसिद्धिं मनुष्यलोके दर्शयितुं श्रोत्रिय उदाह्रियते । “ श्रोत्रियंश्छन्दोऽधीते ” इति पाणिनिना सूचितत्वात् । स हि सर्वेषु लोकेषु वर्तमानस्याऽऽनन्दहेतोर्विषयस्य भोगे प्रयाससाध्यत्वसातिशयत्वानित्यत्वदोषाब्जशास्त्रानुभवाभ्यां निश्चित्य तत्र निष्कामो भवति । तथा सा मनुष्यगन्धर्वलोकगताविषयान्भुञ्जानस्य यावानानन्दस्तावानकामहतवेदविच्छ्रोत्रियस्यापि विद्यते । अकामहतत्वं तु गन्धर्वलोकानभिज्ञस्य मूढस्येदानीं विद्यमानमा कालान्तरेण शास्त्रादभिज्ञानानस्य तल्लोकभोगेच्छायामुत्पन्नायां निवर्तते । श्रोत्रियस्तु तद्वेषदर्शिनः कदाचिदपि कामानुत्पत्तेरकामहतत्वं सुस्थितम् । ननु गन्धर्वस्य नृत्यगीतादिभिस्तदा कदाचित्तद्वृत्त्युल्लासलक्षणो हर्षशब्दाभिधेय आनन्द उप

द्यते । न त्वसावकामहतस्य श्रोत्रियस्य विद्यत इति चेन्मा भूदयं हर्षः । तस्य क्षणिक-
त्वेन चित्तविकारत्वेन च मुख्यानन्दत्वाभावाद्विषयप्राप्त्या तदिच्छायां निवृत्तायां हर्षा-
दिविकारेषु च शान्तेषु या तृप्तिर्भङ्गिरनुगच्छत्यसौ च मुख्यानन्दः ।

तथा च स्मर्यते—

“यच्च काममुखं लोके यच्च दिव्यं महत्सुखम् ।

तृष्णाक्षयमुखस्यैते नार्हतः षोडशीं कलाम्” ॥ इति ।

तृप्तिरूपश्चाऽऽनन्दो गन्धर्वेण समानोऽकामहतस्य श्रोत्रियस्य विद्यते । यथोक्तपर्याय-
द्वयमुत्तरेष्वपि पर्यायेषु चित्तस्य प्रसादातिशयमनुसृत्य तृप्तिरक्षणस्याऽऽनन्दस्याऽऽविर्भा-
वातिशयो व्याख्येयः ।

तत्र तृतीयपर्यायमाह—

ते ये शतं मनुष्यगन्धर्वाणामानन्दाः । स एको देवग-

न्धर्वाणामानन्दः । श्रोत्रियस्य चाकामहतस्य, इति ।

सृष्टिकाल एव देवलोके समुत्पन्ना गायका देवगन्धर्वाः ।

चतुर्थं पर्यायमाह—

ते ये शतं देवगन्धर्वाणामानन्दाः । स एकः पितृणां चिरलो-

कलोकानामानन्दः । श्रोत्रियस्य चाकामहतस्य, इति ।

चिरकालस्थायी यो लोकस्तमालोकयन्त इति चिरलोकलोकाः ।

पञ्चमं पर्यायमाह—

ते ये शतं पितृणां चिरलोकलोकानामानन्दाः ।

स एक आजानजानां देवानामानन्दः ।

(२) । श्रोत्रियस्य चाकामहतस्य, इति ।

पितृलोकादूर्ध्वभावी काश्चिदाजानान्यो देवलोकविशेषस्तत्रोत्पन्ना आजानजाः ।

षष्ठं पर्यायमाह—

ते ये शतमाजानजानां देवानामानन्दाः । स एकः

कर्मदेवानां देवानामानन्दः । ये कर्मणा देवा-

नपियन्ति । श्रोत्रियस्य चाकामहतस्य, इति ।

आजानेजदेवभोगादप्युत्तमं भोगं प्राप्तुं ये वैदिकं कर्मविशेषमनुष्ठाय देवान्प्राप्नुवन्ति
ते कर्मदेवाख्या देवाः ।

सप्तमं पर्यायमाह—

ते ये शतं कर्मदेवानां देवानामानन्दाः । स एको

देवानामानन्दः । श्रोत्रियस्य चाकामहतस्य, इति ।

प्रयत्तिशब्दविर्भुजोऽत्र देवशब्देन विवक्षिताः ।

अष्टमं पर्यायमाह—

ते ये शतं देवानामानन्दाः । स एक इन्द्रस्याऽऽ-

नन्दः (३) । श्रोत्रियस्य चाकामहतस्य, इति ।

इन्द्रो हविर्भुजां स्वामी ।

नवमं पर्यायमाह—

ते ये शतमिन्द्रस्याऽऽनन्दाः । स एको बृहस्पतेरा-

नन्दः । श्रोत्रियस्य चाकामहतस्य, इति ।

बृहस्पतिरिन्द्रस्याऽऽचार्यः ।

दशमं पर्यायमाह—

ते ये शतं बृहस्पतेरानन्दाः । स एकः प्रजा-

पतेरानन्दः । श्रोत्रियस्य चाकामहतस्य, इति ।

प्रजापतिर्विराट्पुरुषः ।

एकादशं पर्यायमाह—

ते ये शतं प्रजापतेरानन्दाः । स एको ब्रह्मण

आनन्दः । श्रोत्रियस्य चाकामहतस्य (४), इति ।

ब्रह्मा हिरण्यगर्भः कृत्स्नसंसारमण्डलव्यापी समाष्टिव्यष्टिरूपः सूत्रात्मा । स ष
शरीरिणां मध्ये प्रथमः “ हिरण्यगर्भः समवर्ततामे ” इति श्रुतेः ।

“ स वै शरीरी प्रथमः स वै पुरुष उच्यते ।

आदिकर्ता स भूतानां ब्रह्माऽग्रे समवर्तते ” ॥ इति स्मृतेश्च ।

तेन सांसारिक आनन्दोत्कर्षस्तत्र विश्राम्यति । उक्तरीत्या श्रोत्रिये सर्वेषामानन्दानां
सद्भावेन सोऽश्रुते सर्वान्कामान्सहेत्ययमर्थ उपपादितो भवति ।

तदेवं परमानन्दद्वारभूतः सांसारिक आनन्दोत्कर्ष आगमेन श्रोत्रियप्रत्यक्षेण चोदा-
हृतः । अथ बोधनीयं ब्रह्मानन्दं दर्शयति—

स यश्चायं पुरुषे । यश्चासावादित्ये । स एकः, इति ।

पुरुषशब्देन बुभुत्सुर्मनुष्यो विवाक्षितः । तस्मिन्काश्चिदानन्दो विद्यते । तत्सद्भावे
यौक्तिकप्रसिद्धिरनुभवप्रसिद्धिश्च सोऽयमित्येताभ्यां पदार्थां क्रमेण निर्दिश्यते । तत्र
यौक्तिकप्रसिद्धिः श्रुत्यन्तरे प्रपञ्चिता—“ आत्मनस्तु कामाय सर्वं प्रियं भवति ”
इति प्रतिज्ञाय पुत्रवित्तादिरूपस्य सर्वस्य भोग्यजातस्याऽऽत्मशेषतया प्रियत्वे सत्या-
त्मनः परप्रीतिविषयत्वेनाऽऽनन्दरूपत्वमुपपादितं भवति । तथा सर्वदाऽहं भूयासं
कदाचिदपि ममासत्त्वं मा भूदित्येवमात्मन आनन्दरूपत्वं सर्वैः प्राणिभिरनुभूयते ।
चकारो बुभुत्सुसजातीयप्राण्यन्तर्गतानन्दसमुच्चयार्थः । तेनाऽऽध्यात्मिक आधिभौतिकश्च
सर्वोऽप्यानन्दः संगृहीतो भवति । वेदे प्रायेणास्माह्लोकादमुं लोकमित्यादाविदमदः-
शब्दौ प्रत्यक्षपरोक्षवाचकौ । ततोऽप्राप्यस्माकं परोक्ष आदित्यदेहेऽवस्थित आन-
न्दोऽसावित्यनेन शब्देन विवक्षितः । चकार आदित्यसजातीयदेवतान्तरगतानन्दस-
मुच्चयार्थः । तेनाऽऽधिदैविकः सर्वोऽप्यानन्दः संगृहीतो भवति । एवं च सत्यध्या-
त्ममधिभूतमधिदैवं च सर्वेषूपाधिषु योऽयमानन्दोऽस्ति स सर्वोऽपि स्वरूपेणैक एव
न तु भिद्यते । मानुषानन्दो देवानन्द इत्येवं ^{विश्वे} ^{प्रतीकारः} ^{परमेव हि भेदः प्रतीयते ।}
यथा घटाकाशो मटाकाश इत्येवमु ^{विश्वे} ^{प्रतीकारः} ^{विश्वे} ^{उपसंक्रोदस्तद्वत्सर्वोऽयम-}
खण्डैकरसो ब्रह्मानन्दस्तदीयो हिरण्यगर्भादिस्थावरान्तोपाधिकृतश्च भेदः श्रुत्यन्तरे
विस्पष्टमाप्नोतः—“ एषोऽस्य परम आनन्द एतस्यैवाऽऽनन्दस्यान्यानि भूतानि मात्रा-
मुपजीवन्ति ” इति । यस्याखण्डैकरसस्यास्य समुद्रस्थानीयस्याऽऽनन्दस्य बिन्दुस्थानीया
हिरण्यगर्भाद्यानन्दाः सोऽयमेक आनन्दो बुभुत्सुभिर्बोद्धव्य इत्येवं ममांसया निर्णयः
संपन्नः ।

यथोक्तानन्दवेदनस्य फलं दर्शयति—

स य एवंविद् । अस्माल्लोकात्प्रेत्य । एतमन्नमयमात्मानमु-
पसंक्रामति । एतं प्राणमयमात्मानमुपसंक्रामति । एतं
मनोमयमात्मानमुपसंक्रामति । एतं विज्ञानमयमात्मानमु-
पसंक्रामति । एतमानन्दमयमात्मानमुपसंक्रामति, इति ।

यः पुमानेवमुक्तप्रकारेण निजानन्दं वेत्ति स पुमाननेनैव क्रमेण तमानन्दं प्राप्नोति ।
सत्यज्ञानादिलक्षणं ब्रह्म स्वकीयमायाशक्तिवशादाकाशादिकमस्मद्देहान्तं जगत्सृष्ट्वा

देहादिपञ्चकोशरूपायां गुहायां प्रविष्टमिवाम्यन्तरे निरुपाधिकरूपेण साक्षात्कार-
योग्यं सदवातिष्ठते । तच्चाखण्डैकरसं परमानन्दस्वरूपमित्ययमुक्तप्रकारः । तेन प्रका-
रेण विदितवत आनन्दप्राप्तौ क्रमोऽभिधीयते । भोक्ता भोग्यं चेति द्विविधं
जगद्ब्रह्मणा सृष्टम् । तत्र प्रत्यक्चैतन्यरूपमात्मानमारम्य देहपर्यन्तोऽहंप्रत्ययगम्यो
जगद्भागो भोक्ता । देहाद्बहिर्दिप्रत्ययेनावलोक्यमानः पुत्रभार्यादिरूपो जगद्भागो
भोग्यः । तत्र यद्यप्यात्मव्यवहारोऽस्ति तदीयसुखदुःखयोरहं सुखी दुःखीत्येवं
सर्वैरभिगम्यमानत्वात्, तथाऽपि पुत्रादिषु स्वस्माद्भेदस्य विस्पष्टं भासमानत्वाद्गौण-
मेवाऽऽत्मत्वं न तु मुख्यमित्यभिप्रेत्य श्रुतिस्तत्राऽऽत्मत्वबुद्धिं निवारयितुमन्नमयमा-
त्मानमुपादिदेश । बुभुत्सुरपि तदेतद्वगम्यास्माह्लोकादिदंप्रत्ययेनावलोक्यमानात्पुत्रादेः
प्रेत्य प्रत्यावृत्य तत्र निरपेक्षो भूत्वाऽन्नमयं श्रुतिबोधितमेतमुपसंक्रामति प्राप्नोति ।
पुत्रादिसुखदुःखयौ स्वकीयत्वाभिमानं परित्यज्यान्नमयमात्रे पर्यवस्यतीत्यर्थः । एवं
क्रमेण प्राणमयाद्युपसंक्रमणं द्रष्टव्यम् । आनन्दमयमुपसंक्रम्य तत्रापि प्रियादिचतुष्टयं
क्रमेण परित्यज्य ब्रह्म पुच्छमित्युक्तेऽखण्डैकरसानन्दे पर्यवस्यतीत्यर्थः । नन्वेवंविच्छ-
ब्देन किं परमात्मा विवक्षितः किंवा ततोऽन्यः कश्चित् । नाऽऽद्यः । तस्य वेदित-
व्यत्वेन वेदितृत्वानुपपत्तेः । न द्वितीयः । तत्त्वमस्यादिश्रुतिविरोधात् । नैष दोषः ।
परमात्मन् एव देहेन्द्रियाद्युपाणि निष्ठाकारेण वेदितृत्वमखण्डैकरसानन्दरूपत्वेन
वेद्यत्वमित्युभयोपपत्तेः । ननु य एतैरानन्दाः । समतीति श्रूयते । संक्रमणं नाम दृढ-
संयोगरूपप्राप्तिः । जलूका तृणे संक्रामतीत्यादौ तथा दृष्टत्वात् । न हि देहेन्द्रियाद्यु-
पाधिविशिष्टस्य वेदितुरन्नमयादिषु योक्तसंक्रमणं संभवतीति चेन्न । संक्रमैशब्देनात्र
भ्रान्तिविनाशलक्षणस्य विद्याफलस्य विवक्षितत्वात् । तथा च भाष्यकारैरुक्तम्—
“एतास्मिन्नाविद्याविभ्रमनाशे संक्रमशब्द उपचर्यते” इति । न हि मुख्यसंक्रमणस्य वेद-
नमात्रं साधनं भवति । कज्जलमयमित्यादिज्ञानमात्रेण तत्संक्रमणादर्शनात् । अस्मा-
ह्लोकात्प्रेत्येत्यनेनैव वाक्येन प्रथमपर्याये बाह्यपुत्रादिविषयभ्रान्तिनाशोऽभिहित इति
चेदेवं तर्ह्यन्नमयसंक्रमणोक्त्या पुत्रादिभ्रमस्य पुनरनुत्पत्तिर्विवक्ष्यताम् । अत एवास्माभि-
र्देहमात्रे पर्यवस्यतीति संक्रमणाभिप्रायोऽभिहितः । अनेनैव न्यायेन प्राणमयात्मवेदने
सत्यन्नमयात्मत्वभ्रमस्य विनष्टस्य पुनरनुत्पत्तिः प्राणमयसंक्रमणम् । एवमुत्तरत्रापि
द्रष्टव्यम् । अन्नमयादिषु मरुयात्मत्वाभावेऽप्यहंप्रत्ययगम्यत्वलक्षणं भ्रान्तिप्रतीतमा-
त्मत्वमप्युपेत्यान्नमयमात्मानमित्यात्मशब्दः प्रयुक्तः । आनन्दमयकोशगतस्य प्रियाद्य-
वयवचतुष्टयस्याऽऽनन्दे मुख्यानन्दब्रह्मण्यवाङ्मनसगोचरत्वमभिप्रेत्य विद्यमानमपि तत्तं
क्रमणं श्रुत्या नोक्तम् ।

अथाभिप्रेतमवाङ्मनसगोचरत्वं स्पष्टीकर्तुं श्लोकमुदाहरति—

तदप्येष श्लोको भवति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकेऽष्टमप्रपाठकेऽ-

ष्टमोऽनुवाकः ॥ ८ ॥

अथ नवमोऽनुवाकः ।

यतो वाचो निर्वर्तन्ते । अप्राप्य मनसा सह । आनन्दं
ब्रह्मणो विद्वान् । न बिभेति कुतश्चनोति, इति ।

मनोमयप्रस्तावश्लोके व्याख्यातं तदनुसंधेयम् । किंच वाचोऽभिधायकाः शब्दास्ते । सविकल्पेषु वस्तुषु व्युत्पन्नाः । प्रयोक्तृभिस्तु वस्तुत्वसामान्यान्निर्विकल्पेऽपि ब्रह्मणि । काशनाय प्रयुज्यमाना अप्यनभिधाय निर्वर्तन्ते । स्वकीयादभिधानसामर्थ्याद्धीयन्ते । नश्चातीन्द्रियार्थं शब्दानुसारेण सर्वत्र प्रवर्तते न तु स्वातन्त्र्येण । तथा सत्यत्र शब्देषु वेदेषु तैः सह स्वयमपि निर्वर्तते । अतो ब्रह्मानन्दस्य हिरण्यगर्भानन्दादाधिकादे-
॥वदिति वक्तुमवगन्तुं वा न शक्यते । तादृशं ब्रह्मणः स्वरूपभूतमानन्दं लक्षणा-
त्त्या शब्देष्वेव बोधयत्सु तथैव मनसा यः पुमान्वेत्ति स पुमान्कुतोऽपि न बिभेति ।
र्वत्र प्रस्तावानुसारेण मनोमयोपाधिविशिष्टं ब्रह्मोपासीनस्येह जन्मनि जन्मान्तरे वा
दाविदपि भीतिर्नास्ति । प्रसैक्ताया भीतेः प्रतीकारसद्भावादित्यभिप्रेत्योक्तम् । इह
द्वितीयब्रह्मानन्दं प्रमाणेन विजानतो भयकारणमेव नास्तीत्यभिप्रेत्य कुतश्चेत्युक्तम् ।
द्वितीयाद्वै भयं भवति” इति श्रुत्या स्वातिरिक्तं वस्तु भयकारणम् । तच्चाद्वितीये
प्रणि नास्तीत्यभिप्रायः ।

इत्तं वाक्यवृत्तिकारैः—

“त्वमर्थमेवं निश्चित्य तदर्थं चिन्तयेत्पुनः ।

अतद्व्यावृत्तिरूपेण साक्षाद्विधिमुखेन चै ” ॥ इति ।

तत्र सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्मेत्येतद्विधिमुखम् । एतस्मिन्विधिरूपे बोधे गुणानामानन्दस्व-
भ्योतिष्ठादीनामुपसंहारः पूर्वमुदाहृतः । यतो वाचो निर्वर्तन्त इत्यतद्व्यावृत्तिरूपम् ।
सैत्र्यस्यूलमनण्वहस्वमित्यादीनामुपसंहारस्तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे * चिन्तितः—

“ निषेधानामसंहारः संहारो वा न संहतिः ।

आनन्दादिवदात्मत्वं नैषां संभाव्यते यतः ॥

* अक्षरधियां त्वविरोधः सामान्यतद्भावाभ्यामौपसदवत्तदुक्तम्—ब्र० सू० अ० ३ पा० ३
१० सू० ३३ ।

१ घ. 'नृस्याऽऽहि' । २ ग. 'वृद्धवृद्धो' । ३ घ. 'सक्तभी' । ४ घ. 'च्चाद्वये' ।
ग. वा । ६ क. ख. ग. क. 'लम् । त' ।

श्रुतानामाहतानां च निषेधानां समा यतः ।

आत्मलक्षकता तस्माद्दार्ढ्यास्तूपसंहतिः ॥

अस्थूलमनण्वहस्वमित्यादिना ब्रह्मबोधनः य गार्गी ब्राह्मणे केचिन्निषेधाः श्रुताः तथा कठवल्लीषु—“अशब्दमस्पर्शमरूपमव्ययम्” इति । एवमन्यत्राप्युदाहार्यम् । त निषेधानां परस्परमुपसंहारो नास्त्यानन्दसत्यत्वादिधर्मवदात्मस्वरूपत्वभावेनोपसंहारप्रयोजनाभावादिति प्राप्ते ब्रूमः—यथा स्वशाखायां श्रूयमाणानां निषेधानामात्मस्वरूपत्वाभावेऽप्यात्मोपलक्षकत्वं तथा शाखान्तरेभ्य उपसंहृतानां निषेधानामपि तत्समं नम् । न च स्वशाखोक्तनिषेधैरेवोपलक्षणसिद्धावितरोपसंहारवैयर्थ्यं दार्ढ्याधिनयैवार्थत्वात् अन्यथा स्वशाखायामपि द्वित्रि(त्र)प्रतिषेधमात्रेण तत्सिद्धावितरवैयर्थ्यं प्रसज्येत । तस्मिन्निषेधा उपसंहर्तव्याः” ।

उपसंहृते नेति नेतीतिनिषेधे कश्चिद्विशेषस्तत्रैव द्वितीयपादे * चिन्तितः—

“ ब्रह्मापि नेति नेतीति निषिद्धमथवा नहि ।

द्विरुक्त्या ब्रह्मजगती निषिध्येते उभे अपि ॥

वीप्सेयं नेतिशब्दोक्ता सर्वदृश्यनिषिद्धये ।

अनिदं सत्यसत्यं च ब्रह्मैकं शिष्यतेऽवधि ॥

“ द्वे वाव ब्रह्मणो रूपे मूर्ते चैवामूर्तं च ” इत्येतस्मिन्ब्राह्मणे महता प्रबन्धे पृथिव्यसेजोलक्षणं मूर्तरूपं वाय्वाकाशादिलक्षणममूर्तं च रूपं प्रपञ्चयान्ते ब्रह्मोपदेष्टुमिदमुक्तम्—“ अथात आदेशो नेति नेति ” इति । अस्यायमर्थः । रूपद्वयकथनान्तरं रूपिणो ब्रह्मणो वक्तव्यत्वान्नेति नेतीत्ययं ब्रह्मोपदेश इति पूर्वपक्षी मन्यते जगत एकस्यैवैकेन नेतिशब्देन निषिद्धत्वे द्वितीयो नेतिशब्दो निरर्थकः स्यात् । अं नकारेण द्वितीयेन ब्रह्मापि निषिध्यत इति प्राप्ते ब्रूमः—न तावद्द्वितीयस्य निषेधवैयर्थ्यं वीप्सार्थत्वात् । सत्यां च वीप्सायां यद्यदृश्यत इतिशब्दनिर्देशाहं च तस्मिन्ब्रह्म न भवतीति निषिद्धं भविष्यति । अन्तरेण तु वीप्सामेकैकैव नकारेण मूर्तामूर्तये प्रकृतत्वेनेतिशब्दनिर्देशार्हयोर्निषेधे सति मूर्ताद्यभावस्य मूलाज्ञानस्य चानिषिद्धत्वात् योर्ब्रह्मत्वं प्रसज्येत । ननु सत्यामपि वीप्सायामस्येव दोषः । वीप्साया निरङ्कुशत्वाद्ब्रह्मापि निषिध्यत इति तन्न । ब्रह्मणो दृश्यत्वाभावेन निषेध्यसमर्पकेतिशब्दान्तरं

* प्रकृतैतावच्च हि प्रतिषेधति ततो ब्रवीति च भूयः—ब्र० सू० अ० ३ पा० २ अ० ६ सू० ११

१ ख. ‘क्षणात् । २ घ. गार्गीब्रा’ । ३ क. ग. घ. ङ. ‘क्यात् । अ० ४ क. ख. ग. ङ. निषेध्येते । ५ ग. निषेध्यत्वे । ६ क. ख. ग. ङ. ‘केन न’ । ७ क. ग. ङ. ‘निषेधाव’ । ८ क. ख. ङ. ‘णो निषेध्यत्वा’ ।

वात् । किंचाथात् आदेश इति महता संरम्भेण ब्रह्मोपदेशं प्रतिज्ञाय तदेव ब्रह्म निषे-
न्ती श्रुतिः कथं न व्याहन्येत । वाक्यशेषश्च न ब्रह्मनिषेधे संगच्छेत । वाक्यशेषे
। सत्यस्य सत्यमित्यादिना विवक्षितस्य ब्रह्मणो लौकिकसत्याद्विरनदीसमुद्रादेरधिकमा-
प्रतिष्ठां सत्यत्वं सूचयितुं नाम निर्दिष्टम् । सर्वनिषेधपक्षे सर्वमप्येतत्कदर्थितं स्यात् ।
स्मान्न ब्रह्म निषिध्यते ” ।

ननु न विभेति कुतश्चेनेति यदुक्तं तदसत् । धर्माधर्मजनितसंतापस्य भयहेतोर्विद्यमा-
त्वादित्याशङ्क्याऽऽह—

एत० ह वाचं न तपति । किमह० साधु

नाकरवम् । किमहं पापमकरवमिति, इति ।

मरणकाले प्रत्यासन्ने सति सर्वेषां प्राणिनां मनस्येतादृशी चिन्ता संतापं जनयति ।
दृशी चिन्तेति चेत्साऽभिधीयते—पुरा यौवने देहेन्द्रियादिपाटवे सति द्रव्यादिसाध-
नैतौ च सत्यामहं साधु स्वर्गलोकादिसाधनं यागदानादिकं पुण्यं कर्म किमिति न
त्वानस्मि । नरकसाधनं परद्रव्यापहारादिकं पापं कर्म किमिति कृतवानस्मीति ।
। चिन्ता सर्वेषां संतापहेतुरप्येतं ब्रह्मविदमेकमेव पुरुषं न तपति ।

तापाभावे हेतुमाह—

स य एवं विद्वानेते आत्मानं स्पृणुते, इति ।

यः पुमानेते पुण्यपापकर्मणी एवं संतापहेतुत्वेन विद्वान्भवति शास्त्रोपपत्तिभ्यः
नाति स पुमान्कर्मप्रयुक्तसंतापनिवारणायाऽऽत्मानं स्पृणुते प्रीणयति बलयति
। सृष्टिप्रतिबलयोरिति धातुः । अयमात्मा साक्षी न तु धर्माधर्मयोः कर्तृत्येवं निश्चयेन
परहितः प्रीतो भवति । ब्रह्माहमिति निश्चयेन धर्माधर्मतत्फलादिवृत्त्यसंसारहेतोरवि-
द्या अपि निवृत्तत्वात्प्रबलो भवति । नास्य धर्माधर्मादिकृतः पराजयः कदाचिदपि
तीत्यर्थः ।

नन्वात्मनोऽकर्तृत्वे ब्रह्मत्वे वाऽवगतेऽपि प्रवर्तमानैर्देहेन्द्रियैः पुण्यपापे अवश्यं
पद्येते पूर्वानुष्ठिते अपि विद्येते एवेत्याशङ्क्याऽऽह—

उभे ह्येवैष एते आत्मानं स्पृणुते । य एवं वेद, इति ।

यः पुमानेवं पुण्यपापयोस्तापहेतुत्वमात्मज्ञानस्य च तापनिवारकत्वं वेद । एते
पुण्यपापे आत्मानमेव स्पृणुते पश्यति । धातूनामनेकार्थत्वमिति हि वैयाकरण-

१ क. ख. ड. 'धर्मातिश्रु' । २ ख. ड. 'सत्यगिरि' । ३ क. ख. ड. 'नितकस' ।
'समीदि' । ४ ग. 'पुण्यक' । ५ ख. 'धर्मक' ।

न्यायः । शास्त्रदृष्ट्या तयोः पुण्यपापयोः परमात्मस्वरूपत्वमेवानुसंधाति । न पु
मायाकल्पितं पुण्यपापरूपत्वम् । अस्मिन्नर्थे तत्त्ववित्प्रसिद्धिं दर्शयितुं हिशब्दः प्रयुक्तः ।
यदा ब्रह्मविदः स्वात्मव्यतिरेकेण पूर्वानुष्ठिते पश्चादनुष्ठास्यमाने च पुण्यपापे स्वरूपेण
न स्तस्तदा तच्चिन्ताकृतस्तापो नास्तीति किमु वक्तव्यमित्यभिप्रायः ।

प्रापराहित्यं चतुर्थाध्यायस्य प्रथमपादे*चिन्तितम्—

“ज्ञानिनः पापलेपोऽस्ति नास्ति वाऽनुपभोगतः ।

अनाश इति शास्त्रेषु घोषालेपोऽस्य विद्यते ॥

अकर्त्रात्मधिया वस्तुमहिम्नैव न लिप्यते ।

अश्लेषनाशावप्युक्तावज्ञे घोषस्तु सार्थकः ॥

“ नाभुक्तं क्षीयते कर्म कल्पकोटिशतैरपि ” इति भोगमन्तरेण पापाविनाशस्य
सर्वशास्त्रप्रसिद्धत्वाद्ब्रह्मज्ञानिनोऽप्यस्ति पापलेप इति प्राप्ते ब्रूमः—तत्र तावन्निर्गुणं
ह्यात्मतत्त्वविदः पापलेपशङ्काऽपि नोदेति । नाकार्षं न करोमि न करिष्यामीति काळ-
येऽप्यकर्तृब्रह्मस्वरूपेण निश्चितत्वात् । न ह्यकर्तुर्लेपं च मन्दा अपि शङ्कन्ते । नापि
सगुणब्रह्मविदो लेपोऽस्ति । अश्लेषविनाशयोः श्रुतत्वात् । ब्रह्मसाक्षात्कारादूर्ध्वं देहे-
न्द्रियव्यवहारवशात्संभावितस्य पापस्याश्लेषः श्रूयते—“ तद्यथा पुष्करपलाश आणे
न श्लिष्यन्त एवमेवंविदि पापं कर्म न श्लिष्यते ” इति । साक्षात्कारात्पूर्वं हि
जन्मनि जन्मान्तरेषु च संचितस्य पापसंग्रहस्य विनाशः श्रूयते—“ तद्यथेष्ठीकातूलमग्नौ
प्रोतं च प्रदूयतेतैवं हास्य सर्वे पाप्मानः प्रदूयन्ते ” इति । नाभुक्तमित्यादिशब्दं
सगुणनिर्गुणब्रह्मज्ञानरहितविषयम् । तस्मान्नास्ति ज्ञानिनः पापलेपः ” इति ।

पुण्यराहित्यं च तत्रैव × चिन्तितम्—

“पुण्येन लिप्यते नो वा लिप्यतेऽसौ श्रुतत्वतः ।

न हि श्रौतेन पुण्येन श्रौतं ज्ञानं विरुध्यते ॥

अलेपो वस्तुसामर्थ्यात्समानः पुण्यपापयोः ।

श्रुतं पुण्यं पापतया तरणं च समं श्रुतम् ॥

मा भूत्पापलेपः पुण्यलेपस्तु विद्यते । पुण्यस्य श्रौतत्वेन श्रौतब्रह्मज्ञानेन सह विरो-
धाभावादिति प्राप्ते ब्रूमः—अकर्ताऽऽत्मा वस्तुसामर्थ्यात्पापवत्पुण्येनापि न लिप्यते ।
सगुणज्ञानिनस्तूपासनव्यतिरिक्तं काम्यं पुण्यं पापवदधमजन्मदेहेषुत्वात्पापसममेवेति

* तदधिगम उत्तरपूर्वाधयोरश्लेषविनाशौ तव्यपदेशात्—ब्र० सू० अ० ४ पा० १ अ० १
सू० १३ । × इतरस्याप्येवमश्लेषः पाते दु—ब्र० सू० अ० ४ पा० १ अ० १४ सू० १४ ।

वा पापत्वेनैव दहरविद्यावाक्यशेषे श्रुतिः परामृशति—“ सर्वे पाप्मानोऽतो निव-
ते ” इति । अस्यायमर्थः । सुकृतं दुष्कृतं तत्फलं च पूर्ववाक्ये यद्यदनुक्रान्तं ते
पाप्मानोऽस्मादुपासकान्निवर्तन्ते । किंच—“ उभे ह्येवैष एते तरति ” इति श्रुतिः
यपापयोरुभयोर्ज्ञानिना तरणं सममेव ब्रूते । तस्मात्पापवत्पुण्येनापि न लिप्यते ” ।
प्रारब्धयोरविनाशस्तत्रैव* चिन्तितः—

“आरब्धे नश्यतो नो वा संचिते एव नश्यतः ।

उभयत्राप्यकर्तृत्वं तद्भाषः सदृशः खलु ॥

आदेहपातं संसारश्रुतेरनुभवादपि ।

इषुषक्रादिदृष्टान्तान्नैवाऽऽरब्धे विनश्यतः ॥

ज्ञानात्पूर्वं संचिते पुण्यपापे द्विविधे । आरब्धे अनारब्धे च । तयोरकर्तृत्वमात्मनः
ज्ञानं तद्भाषश्च समः । ततोऽनारब्धवदारब्धयोरपि ज्ञानोदयसमय एव विनाश इति
से ब्रूमः—श्रुत्यनुभवयुक्तिभ्य आरब्धयोरविनाशो गम्यते “तस्य तावदेव चिरं यावन्न
मोक्षेऽथ संपत्स्ये ” इति श्रुतेः । अस्यायमर्थः । तस्य तत्त्वविदो मुक्तिर्विलम्ब-
नाऽपि नात्यन्तं विलम्बते । किंतु गर्भाधानकाले क्लृप्तस्याऽऽयुषः क्षयाभावेन याव-
ः प्राणैर्न विमोक्ष्यते तावदेव विलम्बते । अथ देहप्राणवियोगे सति ब्रह्म संपद्यत
। यथाऽऽनया श्रुत्या तत्त्वविदोऽप्यादेहान्तं संसारोऽङ्गीकृतस्तथा विद्वदनुभावोऽ-
स्मिन्नर्थे स्फुटः । युक्तिश्चोच्यते । यथा लोके तूणानिष्ठेषु बाणेषु धानुष्कस्य स्वीकार-
त्यागयोः स्वातन्त्र्येऽपि मुक्ते बाणे स्वातन्त्र्यं न दृश्यते । स तु बाणो वेगे क्षीणे
पतति । एवं कुलालचक्रभ्रमणमुदाहर्तव्यम् । तथा दार्ष्टान्तिके ब्रह्मज्ञानस्याप्य-
ब्धकर्मनाशकत्वे स्वातन्त्र्यमस्तु न त्वारब्धे कर्मणि । आरब्धस्य प्रवृत्तफलत्वात् ।
तैः श्रुत्यादिभिरारब्धस्थितिर्नाभ्युपगम्येत तदोपदेष्टुरभावाद्द्विधासंप्रदाय उच्छिद्येत ।
तावदविद्वानुपदेष्टेति वक्तुं शक्यम् । विद्वान्स्तु ज्ञानसमय एव मुच्यत इति को
पदेष्टा संभवति । तस्मान्नाऽऽरब्धयोर्नाशः ” ।

नित्यकर्मणो नाशाभावस्तत्रैव+ चिन्तितः—

“नश्यन्नो वाऽग्निहोत्रादि नित्यं कर्म विनश्यति ।

यतोऽयं वस्तुमहिमा न क्वचित्प्रतिहन्यते ॥

* अनारब्धकार्ये एव तु पूर्वे तदवधेः—ब्र० सू० अ० ४ पा० १ अ० ११ सू० १५ ।
मिहोत्रादि तु तत्कार्यायैव तद्दर्शनात्—ब्र० सू० अ० ४ पा० १ अ० १२ सू० १६ ।

१ व. “देहपातं सं” । २ क. ग. ङ. “नित्यकर्म” । ३ क. ग. घ. ङ. “र्मसु ना” । ४ ख.
ना ।

अनुषक्तफलांशस्य नाशोऽप्यन्यो न नश्यति ।

विद्यायामुपयुक्तत्वाद्भाव्यश्लेषस्तु काम्यवत् ॥

ज्ञानात्पूर्वमिह जन्मनि जन्मान्तरे वाऽनुष्ठितं यदग्निहोत्रादि नित्यं कर्म तस्यापि काम्य-
कर्मवदकर्त्रात्मवस्तुबोधमहिम्ना नाशोऽभ्युपेय इति प्राप्ते ब्रूमः—द्वावंशौ नित्यकर्मण
एकोऽशः प्राधान्येन चित्तशुद्धिप्रदः । अपरौऽशोऽनुषङ्गेण स्वर्गादिफलप्रदः । तस्य
नाशोऽस्तु नाम । चित्तशुद्धिप्रदस्य तु विद्यायामुपयुक्तत्वात् नाशो वर्णयितुं शक्यः ।
न हि लोके भोगेनोपक्षीणं ब्रीह्यादिकं नष्टं मेन्यते । यत्तु ज्ञानादूर्ध्वं नित्यं कर्म तस्य
काम्यवदश्लेषः ” ।

अङ्गावबद्धोपास्तिरहितस्यापि नित्यकर्मणो विद्यायामुपयुक्तत्वं तत्रैव* चिन्तितम्—

“किमङ्गोपास्तिसंयुक्तमेव विद्योपयोग्युत ।

केवलं च प्रशस्तत्वात्सोपास्त्येवोपयुज्यते ॥

केवलं वीर्यवद्विद्यासंयुक्तं वीर्यवत्तरम् ।

इति श्रुतेस्तारतम्यादुभयं ज्ञानसाधनम् ॥

विद्यासाधनं नित्यं कर्म द्विविधं संभाव्यते । अङ्गावबद्धोपास्तिरहितं तद्वहितं च ।
तत्र सोपासनस्य कर्मणः प्रशस्तत्वात्तदेव विद्यासाधनं न तूपास्तिरहितमिति प्राप्ते ब्रूमः—
“यदेव विद्यया करोति तदेव वीर्यवत्तरं भवति ” इति श्रुतिः सोपासनस्य कर्मणोऽति-
शयेन वीर्यमस्तीति वदन्ती निरुपासनस्यापि वीर्यमात्रमभ्यनुजानाति । अन्यथा तरप्प-
त्ययानुपपत्तेः । तस्मात्सोपासननिरुपासनयोस्तारतम्येन विद्यासाधनत्वम् ” ।

ज्ञानिनो मुक्तिनियमस्तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे+ चिन्तितः—

“ब्रह्मतत्त्वविदो मुक्तिः पाक्षिकी नियताऽथवा ।

पाक्षिक्यपान्तरतमः प्रभृतेर्जन्मवर्णनात् ॥

नानादेहोपभोक्तव्यमीशोपास्तिफलं बुधाः ।

भुक्त्वाऽधिकारपुरुषा मुच्यन्ते नियता ततः ॥

पुराणेषु—वेदप्रवर्तक आचार्योऽपान्तरतमा विष्णोराज्ञया द्वापारान्ते कृष्णद्वै-
पायनरूपेण शरीरान्तरं जग्राहेति स्मर्यते । तथा सनत्कुमारः स्कन्दरूपेणैव पार्व-
तीपरमेश्वराभ्यामजायत । एवमन्येऽपि वसिष्ठादयस्तत्त्वज्ञानिन एव सन्तस्तत्र तत्र
शापाद्वा वराद्वा स्वेच्छया वा शरीरान्तराणि जगृहुरिति स्मरणान्मुक्तिस्तत्त्वविदां पाक्षि-

* यदेव विद्ययेति हि—ब्र० सू० अ० ४ पा० १ अ० १३ सू० १८ । + यावदधिकारमव-
स्थितिराधिकारिकाणाम्—ब्र० सू० अ० ३ पा० ३ अ० १९ सू० ३२ ।

१ ग. घ. मन्त्यन्ते । २ ग. घ. ‘न्मदर्शना’ । ३ घ. ‘भोक्तृत्वमी’ ।

क्रीति प्राप्ते ब्रूमः—य एते त्वयोदाहृताः पुरुषास्ते सर्वे जगन्निर्वाहकारिणः । ते च पूर्वस्मिन्कल्पे महता तपसा परमेश्वरमुपास्यास्मिन्कल्पे नानादेहोपभोग्यमाधिकारपदं लेभिरे । क्षणि च प्रारब्धे कर्मणि मोक्ष्यन्ते । तथाऽनारब्धकर्मणां तत्त्वज्ञानेन दाहस्य निवारयितुमशक्यत्वात्तत्त्वविदो मुक्तिर्नियतैव ” ।

एतस्यार्थस्याऽऽक्षेपसमाधानरूपा चिन्ता चतुर्थाध्यायस्य* प्रथमपादे कृता —

“ बहुजन्मप्रदारब्धयुक्तानां नास्त्युतास्ति मुक् ।

विद्यालोपे कृतं कर्म फलदं तेन नास्ति मुक् ॥

आरब्धं भोजयेदेव न तु विद्यां विलोपयेत् ।

सुप्तबुद्धवदश्लेषतादवस्थ्यात्कुतो न मुक् ॥

अधिकारिपुरुषाणां मुक्तिर्नास्ति प्रारब्धभोगाय बहुषु जन्मसु स्वीकृतेषु तत्र पूर्वा-
र्जितविद्यायां लुप्तायां यत्कर्म क्रियते तस्य फलप्रदत्वे सत्युत्तरोत्तरजन्मपरम्पराया अव-
श्यभावितादिति प्राप्ते ब्रूमः—आरब्धं कर्म स्वफले सुखदुःखे भोजयेत् । तदर्थमेव
प्रवृत्तत्वात् । न हि विद्याविलोपार्थं किञ्चित्कर्म पूर्वमनुष्ठितम् । येन कर्मवशाद्विद्यालोप
आशङ्क्येत । न च मरणव्यवधानमात्रेण विद्यालोपः सुषुप्तिव्यवधाने तल्लोपादर्श-
नात् । अतो विद्यायामवस्थितायां बहुजन्मभिरपि क्रियमाणैः कर्मभिरश्लेषादस्त्यधिका-
रिणां मुक्तिः ” ।

यद्यप्येतद्गुणोपसंहारे निर्णीतं तथाऽपि तस्यैवाऽऽक्षेपसमाधाने इत्यनवद्यम् । अनु-
वाक्यार्थमुपसंहरति—

इत्थुपनिषत् ।

इति ऋणयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकेऽष्टमप्रपाठके

नवमोऽनुवाकः समाप्तः ॥ ९ ॥

ब्रह्मविदिर्दमेकविंशतिरब्राह्मरसमयात्प्राणो व्यानोऽपान
आकाशः पृथिवी पुच्छ* षड्विंशतिः प्राणं यजुर्ऋक्सा-
माऽऽदेशोऽथर्वाङ्गिरसः पुच्छं द्वाविंशतिर्यतः श्रद्धर्त* सत्यं
योगो महोऽष्टादश विज्ञानं प्रियं मोदः प्रमोद आनन्दो ब्रह्म

* भोगेन त्वितरे क्षपयित्वा संपद्यते—ब्र० सू० अ० ४ पा० १ अ० १४ सू० १९ ।

१ ख. तत्पूर्वा° । २ ख, व °द्यालो° । ३ क ग. घ. ङ. °हुभि° । ४ ग. °दमय-
मेदमे° ।

पुच्छं द्वाविंशतिरसंमेवाष्टाविंशतिरसत्षोडश भीषाऽस्मादेक-
पञ्चाशद्यतः कुतश्चैकादश * ।

सह नाववतु । सह नौ भुनक्तु । सह वीर्यं करवावहै ।

तेजस्वि नावधीतमस्तु मा विद्विषावहै ॥

ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः ।

हरिः ॐ ।

+ इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकेऽष्टमोऽध्यायः

समाप्तः ॥ ८ ॥

ब्रह्मविदामोति परमित्यादि य एवं वेदेत्यन्तेन ग्रन्थेन या प्रतिपादिता से
मिति शब्देन परामृश्यते । सा चोपनिषद्ग्रहस्यविद्या । उपनिषण्णमस्यां परं श्रेय इ
व्युत्पत्तेः । तादृशी विद्याऽभिहितेति शेषः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते श्रीबुक्कणसाम्राज्यधुरंधरमाधवविद्यारण्यपरमेश्व-
रसंबन्धिवेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकभाष्ये वारुण्यपरनामधेय-
सांहित्यामुपनिषदि ब्रह्मवल्ल्याख्यो द्वितीयोऽनुवाकः ॥ २ ॥

* समाप्तोऽयमष्टमः प्रपाठकः ।

* ग. पुस्तक एतदग्रे—“ ब्रह्मविद्य एवं वेदेत्युपनिषत् ” इत्यधिकम् । + अत्राप्यध्याय
रिसमाप्तिर्वैदिकमतानुसरणेनैव । भाष्यकारमतेन तु भृगुर्वै वारुणिरित्यारभ्य “इत्युपनिषत्” इत्युक्तो
स्यैव प्रपाठकस्य तृतीयोऽनुवाकोऽस्त्यतो भाष्यकाराणां मतेन “ अम्भरथ पारे ” इत्यादिर्तारायणो
निषदेव नवमप्रपाठकरूपा । तेषां मतेनाऽऽरण्यकस्य नव प्रपाठका एवेत्यूहनीयं विपश्चिद्धिः । *अ
भाष्यकारमतेन प्रपाठकसमाप्तिर्नास्तीत्युल्लेख उपरिगतटिप्पणे कृतः स तत्र हातव्यः ।

१ ग. °स्मान्मानुषो मनुष्यगन्धर्वाणां देवगन्धर्वाणां पितॄणां चिरलोकलोकानामा
नजानां कर्मदेवानां देवानामिन्द्रस्य बृहस्पतेः प्रजापतेर्ब्रह्मणः स यश्च संक्रामत्येकं

२ ग. °तः कुतश्चनैका° ।

* अथ तैत्तिरीयारण्यके नवमप्रपाठकस्याऽऽरम्भः ।

तत्र प्रथमोऽनुवाकः ।

हरिः ॐ ।

सह नाववतु । सह नौ भुवक्तु । सह वीर्यं कर-
वावहे । तेजस्वि नावधीतमस्तु मा विद्विषावहे ॥

ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः ।

भृगुर्वै वारुणिः । वरुणं पितरमुपससार । अधीहि भगवो ब्रह्मेति ।

द्वितीयानुवाके ब्रह्मविद्या निरूपिता । अथ तृतीयानुवाके तत्साधनानि निरू-
प्यन्ते । यद्यपि सांहित्युपनिषदि बहिरङ्गसाधनानि कर्माण्युपासनानि चाभिहितानि
तथाऽपि विचाररूपमन्तरङ्गसाधनं नोक्तमिति तदत्राभिधीयते । तस्मिन्नाभिहिते तद-
ङ्गानि मननादीन्यैष्याभिहितानि भविष्यन्ति । तत्राऽऽदौ विद्यास्तुत्यर्थमुपाख्यानमाह—
भृगुरित्यादिना । अस्ति कश्चिन्महर्षिर्भृगुर्नाम गोत्रप्रवर्तकः । वैशब्देन मन्त्रब्राह्मणगता
तत्प्रसिद्धिः स्मर्यते । “भृगूणां त्वाऽङ्गिरसां व्रतपते व्रतेनाऽऽधामि” इति “भृगुङ्गि-
रसामाध्यात्” इति हि मन्त्रब्राह्मणे आम्नायेते । स च भृगुर्वरुणस्य पुत्रः पितरं
वरुणं गुरुत्वेनोपसन्नवान् । गुरुपसत्तिश्च श्रुत्यन्तरेऽभिहिता—“ तद्विज्ञानार्थं स
गुरुमेवाभिगच्छेत् ” इति । अधीहीत्यादिगुरुपसत्तिमन्त्रः । हे भगवो भगवन्पूज्यस्वरूप
गुरो ब्रह्माधीहि अधिकं स्मर चित्तेन स्मृत्वोपदिशेत्यर्थः ।

ईदृशानामुपाख्यानानां विद्यास्तुत्यर्थत्वं तृतीयाध्यायस्य चतुर्थपादे+ चिन्तितम्—

“पारिप्लवार्थमाख्यानं किंवा विद्यास्तुतिः स्तुतेः ।

ज्यायोऽनुष्ठानशेषत्वं तेन पारिप्लवार्थता ॥

मनुर्वैवस्वतो राजेत्येवं तत्र विशेषणात् ।

अत्र विद्यैकवाक्यत्वमौवाङ्मिद्यास्तुतिर्भवेत् ॥

“अथै ह याज्ञवल्क्यस्य द्वे भार्ये बभूवतुः ” “जनको ह वैदेह आसांचक्रे” इत्या-

* भाष्यकारमतेनार्यं नवमप्रपाठको नास्ति किं त्वष्टमस्यैवायं तृतीयोऽनुवाक इतीदमप्युक्तं
प्रवृष्टोऽस्ति तद्विष्णुपात् । + पारिप्लवार्था इति चेन्न विशेषितत्वात्—ब्र० सू० अ० ३ पा० ४ अ० ४ सू०
१३ ।

१ क. ख. ड. °द्वितीयमुप° । २ क. ख. ड. °न्यथादिभि° । ३ क. ख. ड. भवन्ति ।
। ४, °भानादि° । ५ ख. °थ या° ।

दिकमुपनिषदि श्रूयमाणमाख्यानं पारिप्लवार्थं भवितुमर्हति । अश्वमेधयागे रात्रिषु राजानं सकुटुम्बमुपवेश्य तस्याग्रे वैदिकान्युपाख्यानान्यन्यानि पुण्यान्यध्वर्युणा वक्तव्यानि । तदिदं पारिप्लवाख्यं कर्म “ पारिप्लवमाचक्षति ” इतिवाक्येन विहितम् । तदर्थत्वे सत्योऽपनिषदाख्यानान्यनुष्ठानाद्योपयुज्येरन् । ज्यायोऽनुष्ठानं विद्यास्तुतेस्तस्मात्पारिप्लवार्थमिति प्राप्ते ब्रूमः—प्रथमेऽहनि मनुर्वैवस्वतो राजा द्वितीयेऽहनि यमो वैवस्वतो राजेत्येवमाख्यानानां पारिप्लवार्थानां विशेषितत्वादौपनिषदानामाख्यानानां तच्छेषत्वं न संभवति । संनिहितविद्यास्तावकत्वे तु विद्यावार्क्यैरेकवाक्यता लभ्यते । तस्माद्विद्यास्तावकमाख्यानम् ।

ब्रह्मबोधद्वारोपदेशं दर्शयति—

तस्मा एतत्प्रोवाच । अन्नं प्राणं

चक्षुः श्रोत्रं मनो वाचमिति, इति ।

तस्मै समन्त्रकमुपसन्नाय भृगव एतदन्नादिकं बोधद्वारमुक्तवान् । अन्नमयप्राणमयमनोमयानां कोशानामुपादानकारणान्यन्नप्राणमनांसि चक्षुःश्रोत्रवाचोऽपि मनोवद्वारभूताः । इतिशब्दोऽनुक्तानां त्वगादिज्ञानेन्द्रियाणां पाणिपादादिकर्मेन्द्रियाणां च प्रदर्शनार्थः । शाखाग्रे चन्द्र इत्यत्र यथा चन्द्रदर्शने समीपवर्तिनी वृक्षशाखा लक्षकत्वेन द्वारं तथा गुहाहितब्रह्मदर्शने तदुपलक्षकाण्यन्नप्राणादीनि द्वाराणि । तद्द्वारत्वं च बृहदारण्यके विस्पष्टमाज्ञातम्—“ प्राणस्य प्राणमुत चक्षुषश्चक्षुरुत श्रोत्रस्य श्रोत्रमुतान्नस्यान्नं मनसो ये मनो विदुः । ते निचिक्युर्ब्रह्म पुराणमग्र्यम् ” इति । प्राणादिकल्पनाधिष्ठानतया प्राणादिरूपं ब्रह्म प्राणादिद्वारेण वेदितुं सुशकम् । अहंनुद्विगम्येवन्नप्राणादिषु मध्ये ब्रह्मान्वेषणीयमित्यभिप्रायः ।

त० हेवाच । यतो वा इमानि भूतानि

जायन्ते । येन जातानि जीवन्ति । यत्प्रयन्त्य-

भिसंविशन्ति । तद्विजिज्ञासस्व । तद्ब्रह्मेति ।

अथ ब्रह्मलक्षणस्य तद्बोधहेतोर्विचारस्य चोपदेशं दर्शयति—त० हेत्यादिना । द्वारं श्रुत्वा तदवबोधायात्यन्तमुत्सुकं तं भृगुमवेक्ष्याऽऽसत्त्वातिशयेन तदर्थं प्रश्नं विना स्वयमेव वरुणः पुनरप्युवाच । हशब्द औत्सुक्यप्रसिद्धिद्योतनार्थः । इमान्याकाशादीनि पञ्च महाभूतानि भौतिकदेहोपेता हिरण्यगर्भादिस्तम्बान्ताः सर्वे प्राणिनश्च यतो वस्तुनो

जायन्ते । वैशब्दः “ स इमाल्लोकानसृजत ” इत्यादिश्रुत्यन्तरप्रसिद्धिद्योतनार्थः । उत्पन्नानि च भूतानि येन वस्तुना जीवन्ति स्थितिं लभन्ते । प्रयान्ति नाशं प्रतिपद्यमानानि भूतानि यद्वस्त्वभिसंविशन्ति साकल्येन प्रविशन्ति, यथा फेनतरङ्गबुद्बुदादीनामुत्पत्तिस्थितिलयाः समुद्रे भवन्ति तद्वत्, जगदुत्पत्तिस्थितिलयकारणं वस्तु विचारय, तदेव वस्तु त्वया पृष्ठं ब्रह्म । इतिशब्द उत्तरसमाप्त्यर्थः ।

विचारकर्तव्यता च प्रथमाध्यायस्य प्रथमपादे* चिन्तिता—

“ अविचार्यं विचार्यं वा ब्रह्माध्यासानिरूपणात् ।
असंदेहाफलत्वाभ्यां न विचारं तदर्हति ॥
असाध्योऽहंबुद्धिसिद्धोऽसङ्गं ब्रह्म श्रुतीरितम् ।
संदेहान्मुक्तिभावाच्च विचार्यं ब्रह्म वेदतः ” ॥ इति ।

“ आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः श्रोतव्यः ” [बृह० २ । ४ । ९] इत्यत्राऽऽत्मदर्शनं लभुमिदं तत्साधनत्वेन श्रवणं विधीयते । श्रवणं नाम वेदान्तवाक्यानां ब्रह्मणि त्वर्थं निर्णेतुमनुकूलो न्यायविचारः । तदेतद्विचारविधायकं वाक्यं विषयः । न चायं विषयः श्लोकेन संगृहीतः । संदेहसंग्रहेणैवार्थात्तत्संग्रहप्रतीतिः । ब्रह्मविचारात्मकन्या-
निर्णायकं शास्त्रमनारम्भमारम्भं वेति संदेहः । पूर्वोत्तरपक्षयुक्तिद्वयं सर्वत्र संदेहे निमुत्वेयम् । तत्रानारम्भमिति तावत्प्राप्तम् । विषयप्रयोजनयोरभावात् । संदिग्धं विचारस्य विषयो भवति । ब्रह्म त्वसंदिग्धम् । तथा हि तर्किक ब्रह्माकारेण संदि-
त आत्माकारेण वा । नाऽऽद्यः । “ त्वयं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म ” [तैत्ति० २ । १ । १]
यादिवाक्येन ब्रह्माकारस्य निश्चयात् । न द्वितीयः । अहंप्रत्ययेनाऽऽकारस्यापि
श्रयात् । अध्यस्तात्मविषयत्वेन भ्रान्तोऽहंप्रत्यय इति चेन्न, अध्यासानिरूपणात् ।
प्रकाशवद्विरुद्धस्वभावयोर्जडाजडयोर्देहात्मनोः शुक्तिकारजतवदन्योन्यतादात्म्या-
सौ न निरूपयितुं शक्यते । तस्माद्भ्रान्ताभ्यां श्रुत्यहंप्रत्ययाभ्यां निश्चितस्यासंदि-
त्वान्न विचारस्य विषयोऽस्ति । नापि प्रयोजनं पश्यामः । उक्तप्रकारेण ब्रह्मा-
ने निश्चितेऽपि मुक्त्यदर्शनात् । तस्माद्ब्रह्म न विचारमर्हतीति शास्त्रमनारम्भणीय-
ते पूर्वपक्षः । अत्रोच्यते—शास्त्रमारम्भणीयं विषयप्रयोजनसद्भावात् । श्रुत्यहंप्र-
त्ययोर्विप्रतिपत्त्या संदिग्धं ब्रह्मात्मवस्तु । “ अयमात्मा ब्रह्म ” [बृह० २ । ९ ।
१] इति श्रुतिरसङ्गं ब्रह्माऽऽत्मत्वेनोपादिशति । अहं मनुष्य इत्याद्यहंबुद्धिर्देहा-
दात्म्याध्यासेनाऽऽत्मानं गृह्णाति । अध्यासस्य च दुर्निरूप्यत्वमलंकाराय ।

तस्मात्संदिग्धं वस्तु विषयः । तन्निश्चयेन च मुक्तिर्लक्षणं प्रयोजनं श्रुत्या विद्वदनुभवेन च प्रसिद्धम् । तस्माद्वेदान्तवाक्यविचारमुखेन (ण) ब्रह्मणो विचारार्हेत्वाच्छास्त्रमारम्भणीयमिति सिद्धान्तः ।

विचारो हि लक्षणप्रमाणाभ्यां वस्तुतत्त्वनिर्णयावधिकः । लक्षणं च तत्रैव चिन्तितम्—

“लक्षणं ब्रह्मणो नास्ति किंवाऽस्ति नहि विद्यते ।

जन्मादेरन्यनिष्ठत्वात्सत्यादेश्वाप्रसिद्धितः ॥

ब्रह्मनिष्ठं कारणत्वं स्याल्लक्ष्म स्वभुजंगवत् ।

लौकिकान्येव सत्यादीन्यखण्डं लक्षयन्ति हि ॥

“यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते । येन जातानि जीवन्ति । यत्प्रयन्यभिर्संवि-
शन्ति । तद्विजिज्ञासस्व । तद्ब्रह्मेति” [तैत्ति० ३ । १ । १] इति । “सत्यं ज्ञानम-
नन्तं ब्रह्म” [तैत्ति० २ । १ । १] इति च वाक्यद्वयं विषयः । प्रयन्ति प्रियमा-
णानीत्यर्थः । अत्र श्रूयमाणं ब्रह्मलक्षणं घटते न घटते वेति संशये न घटते । तथा
हि किं जन्मादिकं ब्रह्मलक्षणमुत सत्यादिकम् । नाऽऽद्यः । तस्य जगन्निष्ठत्वेन ब्रह्म-
संबन्धाभावात् । द्वितीयेऽपि लोकप्रसिद्धसत्यज्ञानादिस्वीकारे भिन्नार्थत्वादखण्डं ब्रह्म-
न सिध्येत् । अप्रसिद्धस्य तु सत्यादेर्लक्षणत्वमयुक्तम् । तस्मात्तटस्थलक्षणं स्वरूपल-
क्षणं च न विद्यते । अत्रोच्यते—जन्मादेरन्यनिष्ठत्वेऽपि तत्कारणत्वं ब्रह्मणि कल्प-
नया संबद्धं तटस्थलक्षणं भविष्यति । यो भुजंगः सा खगिति वत् । यज्जगत्का-
रणं तद्ब्रह्मेति कल्पितेनापि वस्तुनो लक्षयितुं शक्यत्वात् । भिन्नार्थानामपि पितृपुत्र-
भ्रातृजामात्रादिशब्दानामेकदेवदत्तपर्यवसायित्वे यथा न विरोधः, तथा लोकसिद्धभि-
न्नार्थवाचिसत्यादिशब्दानामखण्डब्रह्मपर्यवसायित्वे स्वरूपलक्षणासिद्धिरित्युभयमुपपन्नम्” ।

तल्लक्षणोपपादनाय वेदकर्तृत्वं तत्रैव+चिन्तितम्—

“न कर्तुं ब्रह्म वेदस्य किंवा कर्तुं न कर्तुं तत् ।

विरूपं नित्यया वाचेत्येवं नित्वत्ववर्णनात् ॥

कर्तृनिःश्रुसिताद्युक्तोर्नित्यत्वं पूर्वसाम्यतः ।

सर्वावभासिवेदस्य कर्तृत्वात्सर्वविद्धत्वेत् ॥

* जन्माद्यस्य यतः—ब्र० सू० अ० १ पा० १ अ० २ सू० २ । + शास्त्रयोनितात्—ब्र०
सू० अ० १ पा० १ अ० २ सू० ३ वर्णकम् १ ।

१ क. ख. ड. लिङ्गम् । २ घ. ड. ति वा० । ३ ख शब्दो न । ४ क. ग. घ. क.
‘स्य स’ ।

“अस्य महतो भूतस्य निःश्वासितमेतद्यद्वेदो यजुर्वेदः सामवेदः” (बृह० २ । ४ । १०) इति वाक्यं विषयः । यद्वेदादिकमस्ति तदेव तस्य नित्यसिद्धस्य ब्रह्मणो निःश्वास इवाप्रयत्नेन सिद्धमित्यर्थः । ब्रह्म वेदं न करोति करोति वेति संदेहः । न करोति, वेदस्य नित्यत्वात् । वाचा विरूप नित्ययेत्येतस्मिन्मन्त्रे विरूपेति देवतां संबोध्य नित्यया वाचा स्तुतिं प्रेरयेत्येवं प्रार्थ्यते । नित्या वाग्गृगादिवेद एव ।

“अनादिनिधना नित्या वागुत्सृष्टा स्वयंभुवा ।

आदौ वेदमयी दिव्या यतः सर्वाः प्रवृत्तयः” ॥ इति स्मृतेः ।

अतो न वेदकृतृ ब्रह्मेति प्राप्ते ब्रूमः—ब्रह्म वेदस्य कर्तृ भवितुमर्हति । कुतः । निःश्वासितन्यायेनाप्रयत्नोत्पत्त्यवगमात् । “तस्माद्यज्ञात्सर्वहुत ऋचः सामानि जज्ञिरे” इति सर्वैर्यज्ञैर्हूयमानाद्यज्ञशब्दवाच्याद्ब्रह्मणो विस्पष्टमेव वेदोत्पत्तिश्रवणाच्च । अप्रयत्नोत्पत्त्यैवार्थं बुद्ध्वा रचितैः कालिदासादिवाक्यैर्वैलक्षण्यादपौरुषेयत्वम् । प्रतिसर्गपूर्वसाध्येनोत्पत्तेः प्रवाहरूपेण नित्यता । सर्वजगद्व्यवस्थावभासिवेदकर्तृत्वनिरूपणेन ब्रह्मणः सर्वज्ञत्वं निरूपितं भवति ” ।

लक्षणमुपपाद्याऽऽगमव्यवस्थापनं तत्रैव* चिन्तितम्—

“अस्त्यन्यमेयताऽप्यस्य किंवा वेदैकमेयता ।

घटवत्सिद्धवस्तुत्वाद्ब्रह्मान्येनापि मीयते ॥

रूपलिङ्गादिराहित्यान्नास्य मान्तरयोग्यता ।

तं त्वौपनिषदेत्यादौ प्रोक्ता वेदैकमेयता ॥

“तं त्वौपनिषदं पुरुषं पृच्छामि” इति शाकलयं प्रति याज्ञवल्क्येनोक्ते वाक्ये ब्रह्मरूपस्य पुरुषस्योपनिषद्वेद्यत्वं प्रतीयते । तद्वाक्यं विषयः । तत्र ब्रह्मणः प्रत्यक्षादेगम्यत्वमस्ति नवेति संशयः । पूर्वपक्षस्तु विस्पष्टः । रूपरसाद्यभावान्नोन्द्रिययोग्यता । लिङ्गसादृश्यादिराहित्याच्च नानुमानोपमानादियोग्यता । उपनिषत्स्वेवाधिगम्यत इति गुप्तस्या “नवेदविःमनुते तं बृहन्तम्” इत्यन्यनिषेधश्रुत्या च वेदैकमेयत्वम् । गायकारैर्जन्मादिसूत्रे—“श्रुत्यादयोऽनुभवादयश्च यथासंभवमिह प्रमाणम्” इत्ययमेयत्वमङ्गीकृतमिति चेत् । बादम् । प्रथमतः श्रुत्यैव प्रमिते ब्रह्मणि पश्चादनुवादरूपानुमानानुभवयोरङ्गीकारात् । अतो वेदैकमेयं ब्रह्म ” ।

* ब्र० सू० अ० १ पा० १ अ० ३ सू० ३ द्वितीयं वर्णकम् ।

१ ग. संशयः । २ क. ग. ध. ह. ‘येत्यग्नि’ । ३ व. ततः । ४ ख. ‘त्पत्तौ चार्थ’ ।
५. विचारितम् । ६ व. ‘सादिराहित्यान्ने’ ।

वेदस्य तु ब्रह्मप्रमाणत्वं तत्रैव* चिन्तितम्—

“वेदान्ताः कर्तृदेवादिपरा ब्रह्मपरा उत ।

अनुष्ठानोपयोगित्वात्कर्त्रादिप्रतिपादकाः ॥

भिन्नप्रकरणाल्लिङ्गषट्काच्च ब्रह्मबोधकाः ।

सति प्रयोजनेऽनर्थहानेऽनुष्ठानतोऽत्र किम् ॥

स्पष्टौ विषयसंदेहौ । जीवप्रकाशकवाक्यानि कर्तृपराणि ब्रह्मप्रकाशकवाक्यानि देतापराणि सृष्टिप्रकाशकवाक्यानि साधनपराणि । तथा सति वेदान्तानामनुष्ठानोपयोगि भविष्यति । ब्रह्मपरत्वे त्वनुष्ठानासंभवान्निष्प्रयोजनत्वं स्यात् । तस्माद्वेदान्ताः कर्तृदेवसाधनप्रतिपादकाः । अत्रोच्यते—ब्रह्मपरा वेदान्ताः । कुतः । भिन्नप्रकरणपठितानां कर्त्रादिप्रतिपादकतया कर्मशेषत्वासंभवात्तात्पर्यनिश्चयहेतुलिङ्गषट्केन ब्रह्मपरत्वसंभवाच्च

लिङ्गषट्कं च पूर्वाचार्यैर्निरूपितम्—

“उपक्रमोपसंहारावभ्यासोऽपूर्वता फलम् ।

अर्थवादोपपत्ती च लिङ्गं तात्पर्यनिश्चये ” ॥ इति ।

“सदेव सोम्येदमग्र आसीत्” इत्युपक्रमः । “एतदात्म्यामिदं सर्वं तत्सत्यं आत्मा तत्त्वमसि” इत्युपसंहारः । तयोर्ब्रह्मविषयत्वेनैकरूप्यमेकं लिङ्गम् । असत्त्वमसीत्युक्तिरभ्यासः । मानान्तरानवगम्यत्वमपूर्वत्वम् । एकविज्ञानेन सर्वविफलम् । सृष्टिस्थितिप्रलयप्रवेशनियमनानि पञ्चार्थवादाः । सृष्टादिदृष्टान्ता उपपत्त्यैतैर्लिङ्गैर्ब्रह्मपरत्वं निश्चयम् । न चानुष्ठानमन्तरेण प्रयोजनाभावः । नायं सर्प इदाविव बोधादनर्थनिवृत्तेः संभवात् ।

वेदान्तानां विधिपरत्वाभावस्तत्रैव+ चिन्तितः—

“प्रतिपत्तिं विधित्सन्ति ब्रह्मण्यवसिता उत ।

शास्त्रत्वात्ते विधातारो मननादेश्च कीर्तनात् ॥

नाकर्तृतन्त्रेऽस्ति विधिः शास्त्रत्वं शंसनादपि ।

मननादिः पुरा बोधाद्ब्रह्मण्यवसितास्ततः ।

एकदेशी मन्यते—ब्रह्मपरत्वेऽपि वेदान्ता न ब्रह्मण्येव पर्यवस्यन्ति । किं

* तत्तु समन्वयात्—ब्र० सू० अ० १ पा० १ अ० ४ सू० ४ प्रथमं वर्णकम् १। + ४ पा० १ अ० ४ सू० ४ द्वितीयं वर्णकम् ।

१ व. °र्थहे° । २ ग. घ. °राग° । ३ ख. निर्णेयम् । ४ घ. शासनादपि । ५ ख. °नादि° ।

पारोक्ष्येण ब्रह्मतत्त्वं प्रतिपाद्य पश्चादपरोक्षप्रतिपत्तिं विदधति । तथा सति वेदान्तानां शासनाच्छास्त्रत्वमुपपद्यते । किंच “ श्रोतव्यः ” इति श्रवणं शाब्दज्ञानात्मकं विधाय “ मन्तव्यो निदिध्यासितव्यः ” इत्यनुभवज्ञानात्मकं मननादिकं स्पष्टमेव विधीयते । तस्मात्प्रतिपत्तेर्विधातारो वेदान्ता इति प्राप्ते ब्रूमः—न प्रतिपत्तेर्विधिः संभवति । कर्तु-मर्तुमन्यथा कर्तुमशक्यत्वेनापुरुषतन्त्रत्वात् । शास्त्रत्वं तु नानुष्ठेयशासनादेव निय-तम् । सिद्धवस्तुशंसनेनापि तदुपपत्तेः । न च शाब्दज्ञाने जाते पश्चादनुभवात्मकं मन-नादिकं विधीयत इति वक्तुं युक्तम् । दशमस्त्वमसीतिवच्छब्दस्यैवापरोक्षानुभवजनक-त्वेन शाब्दबोधात्पुरुषैवासांभावनाविपरीतभावनानिवृत्तये व्यापाररूपस्य कर्तृतन्त्रस्य मन-नादेर्विधानात् । तस्मात्तत्त्वमसीत्यादयो वेदान्ता ब्रह्मण्यवसिताः ” इति ।

योऽयं वेदान्तमुखेन ब्रह्मतत्त्वनिर्णयफलको विचारः सोऽयं तद्विज्ञासस्वेत्यनेन वाक्येन विहितः । शाखान्तरेऽप्ययं विधिः श्रूयते—“ श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्या-सितव्यः ” इति । तदर्थं एवं स्मर्यते—

“श्रोतव्यः श्रुतिवाक्येभ्यो मन्तव्यश्चोपपत्तिभिः ।

मत्वा च सततं ध्येय एते दर्शनहेतवः ” ॥ इति ।

पुराणेऽपि पठ्यते—

“तत्र तावन्मुनिश्रेष्ठाः श्रवणं नाम केवलम् ।

उपक्रमादिभिर्लिङ्गैः शक्तितात्पर्यनिर्णयः ॥

सर्ववेदान्तवाक्यानामाचार्यमुखतः प्रियात् ।

वाक्यानुग्राहकन्यायशीलनं मननं भवेत् ॥

निदिध्यासनमैकाग्र्यं श्रवणे मननेऽपि च ।

उत्पत्तावन्तरङ्गं हि ज्ञानस्य श्रवणं बुधाः ॥

तटस्थमन्यव्यावृत्त्या मननं चिन्तनं तथा ।

इतिकर्तव्यकोटिस्थाः शान्तिदान्त्यादयस्तथा ” ॥ इति ।

एतान्येव श्रवणमनननिदिध्यासनानि कहोलब्राह्मणे पाण्डित्यबाल्यमौनशब्दैर्व्यव-हृत्य विहितानि—“ ब्राह्मणः पाण्डित्यं निर्विद्य बाल्येन तिष्ठासेत् । बाल्यं च पाण्डित्यं च निर्विद्याथ मुनिरमौनं च मौनं च निर्विद्याथ ब्राह्मणः ” इति । निर्विद्य निःशेषण संपादार्थं त्रितयानुष्ठानादूर्ध्वं ब्रह्मस्वरूपत्वाविर्भावान्मुख्यब्राह्मणो भवतीत्यर्थः । अत्र मननोपयुक्तधीशुद्धिपरेण बाल्यशब्देन मननमुपलक्ष्यते ।

धीशुद्धिपर्यं च तृतीयाध्यायस्य चतुर्थपादे* चिन्तितम्—

“बाल्यं वयः कामचारो धीशुद्धिर्वा प्रसिद्धितः ।

वयस्तस्याविधेयत्वात्कामचारोऽस्तु नेतरत् ॥

मननस्योपयुक्तत्वाद्भावशुद्धिर्विवक्षिता ।

अत्यन्तानुपयोगित्वाद्विरुद्धत्वाच्च न द्वयम् ॥

“ बाल्येन तिष्ठासेत् ” इत्यत्र बालस्य भावो बाल्यमिति प्रसिद्ध्या वयो भवेत् । अथ तस्य विध्यनर्हत्वम् । तर्हि बालस्य कर्मेति व्युत्पत्त्या कामचारवादादिकमस्तु । सर्वथाऽपि न धीशुद्धिर्बाल्यमिति प्राप्ते ब्रूमः—पाण्डित्यमौनाख्ययोः श्रवणनिदिध्या-सनयोर्मध्ये मननं विधेयत्वेन श्रुत्या विवक्षितम् । तस्य च भावशुद्धिरुपयुक्ता । रागद्वेषमानावमानादिदोषप्रस्तत्वेन बहिष्प्रवृत्ति मपारित्यज्य मन्तुमशक्यत्वात् । बालस्य कर्मेति व्युत्पत्तिस्तु बालेच्छाचारे भावशुद्धौ च समाना । वयःकामचारौ तु मननस्यात्यन्तमनुपयुक्तौ प्रत्युत विरोधिनौ मूढस्य बहिष्प्रवृत्तस्य वा मनसो मननविनाशकत्वात् । तस्माद्भावशुद्धिरेव बाल्यं नेतरदुभयम् ” ।

मुनित्वस्य विधिकल्पनं तत्रैव+ चिन्तितम्—

“अविधेयं विधेयं वा मौनं किं न विधीयते ।

प्राप्तं पाण्डित्यतो मौनं ज्ञानवाच्युभयं यतः ॥

निरन्तरज्ञाननिष्ठा मौनं पाण्डित्यतः पृथक् ।

विधेयं तद्भेददृष्टिप्राबल्ये तन्निवृत्तये ॥

कहोलब्राह्मणे श्रूयते—“तस्माद्ब्राह्मणः पाण्डित्यं निर्विद्य बाल्येन तिष्ठासेत् । बाल्यं च पाण्डित्यं च निर्विद्याथ मुनिः ” इति । अस्यायमर्थः । यस्माद्ब्रह्मभावः परमः पुरुषार्थस्तस्माद्ब्रह्म बुभूषुरुपनिषत्तापर्यनिर्णयरूपं पाण्डित्यं निशेषेण संपाद्य बालव-ज्जीरागद्वेषत्वेन युक्तोऽसंभावनानिराकरणाय युक्तीरनुचिन्तयन्नवस्थातुमिच्छेत् । ततः पाण्डित्यबाल्ये निःशेषेण संपाद्याथ मुनिरिति । तत्र भवेदिति विध्यश्रवणान्मुनित्वं न विधेयम् । न च विधिः कल्पयितुं शक्यः । पाण्डित्यशब्देन प्राप्तस्य मौनस्यापूर्वार्थ-त्वाभात् । पाण्डित्यस्य विदुषो भावः । पाण्डित्यमिति ज्ञानवाचकोऽयं शब्दः । तथा मुनिशब्दोऽपि मन ज्ञान इत्यस्माद्भातोस्तन्निष्पत्तेः । तस्मात्प्राप्तस्य मौनस्य न विधि-

* अनाविष्कुर्वन्नव्यात्—ब्र० सू० अ० ३ पा० ४ अ० १५ सू० ५० । + सहकार्यन्तरविधिः पक्षेण तृतीयं तत्त्वतो विध्यादिवत्—ब्र० सू० अ० ३ पा० ४ अ० १४ सू० ४७ ।

१ ग. ‘तं तृ’ । २ ग. ‘ध्याये च’ । ३ ख. ‘था न । ४ ख. ‘योर्मन’ । ५ ग. ‘वृत्तिं प’ । ६ ग. व ‘स्तु भा’ । ७ ख. तत्र । ८ ग. छ. ‘बाल्यव’ ।

ल्पनमिति प्राप्ते ब्रूमः—पूर्वोक्तस्य पाण्डित्यस्य पुनर्मुनिशब्देनाभिधाने प्रयोजनाभा-
न्निरन्तरज्ञाननिष्ठापूर्वार्थो मुनिशब्देन विवक्षितः । ततस्तिष्ठामेदिति पदानुवृत्त्या विधि-
मर्थ्यते । अस्ति च ज्ञाननैरन्तर्येण प्रयोजनम् । प्रबलभेदवासनावासितस्य तन्निवृत्त्यर्थ-
वात् । तस्मान्निदिध्यासनात्मकं मौनं विधेयम् ” ।

यथोक्तश्रवणाद्यावृत्तिश्चतुर्थाध्यायस्य प्रथमपादे* चिन्तिता—

“श्रवणाद्याः सकृत्कार्या आवृत्त्या वा सकृद्यतः ।

शास्त्रार्थस्तावता सिध्येत्प्रयाजादौ सकृत्कृते ॥

आवृत्त्या दर्शनान्तास्ते तण्डुलान्तावघातवत् ।

दृष्टेऽत्र संभवत्यर्थे नादृष्टं कल्प्यते बुधैः ॥

“सकृत्कृते कृतः शास्त्रार्थः” इतिन्यायेन श्रवणादीनां प्रयोज्यादिवत्सकृदेवा-
नुष्ठानमिति प्राप्ते ब्रूमः—उक्तन्यायस्यादृष्टफलविषयत्वादत्र ब्रह्मसाक्षात्कारलक्षणस्य
दृष्टफलस्य संभवात् । “दृष्टे संभवत्यदृष्टं न कल्पनीयम्” इतिन्यायेनावघातवत्फल-
सिद्धिपर्यन्तं श्रवणाद्या आवर्तनीयाः” ।

आवृत्तेन विचारादिना यतो वा इत्यादिलक्षणलक्षितं ब्रह्म साक्षात्किर्यते । तस्मिंश्च
लक्षणवाक्ये यत् इत्येतस्मिन्पदे यदित्येतत्प्रातिपादिकं सर्वनामत्वेऽपि जन्मादिसंनिधि-
बलात्तदपेक्षितं कारणत्वं ब्रूते । तत्र पञ्चम्यां उपादानार्थत्वे निमित्तं ब्रह्मव्यतिरिक्तम-
पेक्ष्यते । तन्निमित्तार्थत्वे चोपादानापेक्षेति चेन्न । उपादानार्थत्वात् “जनिकर्तुः प्रकृतिः”
“हेतौ च” इति सूत्रद्वयेनोभयत्र पञ्चमीविधानात् । ननु यतो जायन्ते तद्ब्रह्मेत्येतावतैव
लक्षणसिद्धौ स्थितिप्रलयश्रवणं व्यर्थमिति चेन्मैवम् । =कुविन्दवत्केवलं निमित्तत्वं
व्युदासितुं स्थितिहेतुत्वम् । तन्तुसंयोगवत्केलमसमवायित्वं व्युदासितुं लयहेतुत्वम् ।
ततो जन्मस्थितिलयैर्निमित्तासमवाय्युपादानत्वानि सिध्यन्ति । ननु भूतानामुत्पत्त्यदर्श-
नाद्भौतिकानां भूतकार्यत्वान्न ब्रह्मोपादानमिति चेन्न । भूतोत्पत्तेरागमासिद्धत्वात् ।
अस्ति पृथिवी सन्त्याप इत्येवं भूतानां सदनुरक्तत्वेन प्रतिभासात्सद्वस्तु भूतोपादानम् ।
तच्च वस्तु ब्रह्म । भौतिकोत्पत्तौ भूतानि मृदः पिण्ड इव सतोऽवान्तरावस्थारूपाणि ।
उपादानं तु मृदिव सद्वस्त्वेव । सन्घटः सच्छरीरमित्येवं सदनुरक्तत्वेनैव भौतिकानां
प्रतिभासात् । यथा प्राकृतानां पामराणां दग्धतन्त्वनुरक्तस्य पटस्य तन्तव उपादानं
तद्वत् । आकाशकालादय उत्पद्यन्ते विभक्तत्वादघटशरावादिवत् । इत्येवं तन्नित्यत्व-

* आवृत्तिसकृदुपदेशात्—ब्र० सू० अ० ४ पा० १ अ० १ सू० १ । × इदं चिन्त्यम् ।
छाध्यायां हेतौ चेति सूत्रानुपलब्धेः । अथवा हेतौ चेति शब्देन हेतावितिसम्यन्तपदानुवृत्तिशुक्तं
भाषा गुणोऽस्त्रियामिति सूत्रमुपलक्षणीयम् । = पटकारवत् ।

वादिनं प्रति प्रयोक्तव्यम् । सृज्यस्य सर्वजगतो विचित्रत्वात् । तदन्यथानुपपत्त्या
 स्रष्टुर्ब्रह्मणः सर्वज्ञत्वं सर्वशक्तित्वं च सिध्यति । न हि विचित्रप्रासादविषयज्ञानश-
 क्तिभ्यां विना तन्निर्मातृत्वं कस्यचिद्दृष्टम् । यद्यपि निरिन्द्रियब्रह्मणः सर्ववस्तुज्ञानका-
 रणानि प्रत्यक्षप्रमाणानि न सन्ति तथाऽपि श्रुतियुक्तिभ्यां सर्वज्ञत्वमभ्युपेयम् । “ यः
 सर्वज्ञः सर्ववित् ” इति श्रुतिः । युक्तिश्चैवं द्रष्टव्या— सर्वविषयाकारधारिषु मायाप-
 रिणामेषु प्रतिबिम्बितं चैतन्यं सर्वानुभव इत्युच्यते । तस्य च विषयैराध्यासिकसम्बन्धा-
 द्धर्तमानसर्वज्ञानं तावत्सिद्धम् । अतीतविषयाणां तदवच्छिन्नमायावृत्तीनां च निवृत्तौ
 तत्संस्कारा अस्मदादिवदतीतविषयाः स्मृतिरूपा मायापरिणामा भवन्ति । तद-
 तिबिम्बितानुभवेनातीतसर्वज्ञानमपि सिध्यति । तथा सृष्टेः प्रागपि स्वक्षयपाणपदार्थावशा-
 रणस्य कुलालादिषु दृष्टत्वादागामि सर्वज्ञानमपि स्वमायापरिणामवशात्सिध्यति । तस्मा-
 द्युक्तं सर्वज्ञत्वम् । सर्वशक्त्यश्च श्रुतिस्मृतिप्रसिद्धाः । “ पराऽस्य शक्तिर्विविधा ”
 इति श्रुतिः ।

“शक्तयः सर्वभावानामचिन्त्यज्ञानगोचराः ।

यतो हि ब्रह्मणस्तास्तु सर्गाद्या भावशक्तयः ” ॥ इति स्मृतिः ।

ईदृशस्य सर्वशक्तेर्ब्रह्मणो जगज्जन्मादिकारणत्वं लक्षणम् । जन्मादेर्गन्निष्ठत्वेऽपि
 तत्प्रतियोगिकस्य कारणत्वस्य ब्रह्मणि वर्तमानतया लक्षणत्वं संभवति । न च
 क्रियावेशात्मकत्वरूपस्य कारणतया लक्षणतया प्रकृष्टप्रकाशश्चन्द्र इत्यादाविव लक्ष्य-
 स्वरूपान्तर्भावे ब्रह्मणः कूटस्थत्वस्य हीयेतेति वाच्यम् । काकाश्रयत्ववदौपाधिकत्वेन तद-
 स्थत्वात् । काकवन्तो देवदत्तस्य गृहा इत्यत्र काकाधिकरणत्वं न गृहेऽन्तर्भवति ।
 काकविगमेऽपि गृहैकदेशभङ्गबुद्धयभावात् । अतो गृहस्य काकावस्थानोपाधिकधर्मत्वा-
 त्काकाधिकरणत्वं यथा तदस्थलक्षणं तथा जन्माद्युपाधिकधर्मकारणत्वं तदस्थलक्ष-
 णम् । तस्य च लक्षणस्य मिथ्यात्वान्नद्वैतहानिः । यः सर्पः स रज्जुयर्द्रजतं सा
 शुक्तिरित्यत्र मिथ्याभूतोऽपि सर्पो रजतं चाऽऽध्यासिकसम्बन्धवशाद्यथा रज्जोर्लक्षणं तथा
 कारणत्वमपि लक्षणं भविष्यति । कारणत्वेऽपि ब्रह्मणोऽधिष्ठानमात्रत्वाद्विकाराशे मायाया
 एव प्रयोजकत्वान्नासङ्गत्वहानिः । सर्वस्मिञ्जगति सत्तास्फूर्त्यकारे ब्रह्मणोऽनुगत-
 त्वाद्विक्रियमाणत्वाकरेण मायाया अप्यनुगतत्वादुभयं मिलित्वोपादानम् । तत्र
 गुणप्राधान्यविवेके विवक्षानुसारेण द्विसूत्रन्यायो वा शक्तिशक्तिमन्न्यायो वाऽविष्णु-
 नारोप्यन्यायो वा योजनीयः । यथा सूत्रद्वयनिर्मितरज्ज्वा संयुक्तं सूत्रद्वयं समप्रका-
 नभावेनोपादानं तथा जगतो ब्रह्म माया चेत्युभयप्राधान्यं केचिदाहुः । अन्ये त्वेवं
 मन्यन्ते—यथा शक्तिमानग्निर्देहतीत्यत्र शक्तेर्दाहनिर्वाहकत्वेऽपि शक्तिर्मत्पारतन्त्र्या-

दग्नेः प्राधान्यं तथा मायायाः शक्तित्वेनोपसर्जनत्वाच्छक्तिमतो ब्रह्मण एव प्राधान्य-
मिति । अपरे त्वेवमाहुः—यथा रज्जुव्यतिरेकेण सर्पस्य शरीराभावेऽपि भ्रान्तिकाले
रज्जुतिरस्कारेण व्यवहियमाणतया सर्पप्रावान्यं तथा मायायाः प्राधान्यमिति ।

स तपोऽतप्यत । स तपस्तप्त्वा ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके नवमप्रपाठके

प्रथमोऽनुवाकः ॥ १ ॥

अथ द्वितीयोऽनुवाकः ।

अन्नं ब्रह्मेति व्यजनात् । अन्नाद्ध्येवं खल्वि-

मानि भूतानि जायन्ते । अन्नेन जातानि

जीवन्ति । अन्नं प्रयन्त्यभिसंविशन्तीति ।

सर्वथाऽपि श्रूयमाणं जगत्कारणत्वं मायाविशिष्टस्य ब्रह्मण उपपन्नम् । जगत्का-
रणत्वरूपेण तटस्थलक्षणेनोपलक्षितस्य ब्रह्मणो विज्ञाने विचारः साधनमित्येवं श्रुतवतो
भूगोः प्रथमपर्याये संपन्नं निश्चयं दर्शयति—स तप इत्यादिना । तपःशब्देनाऽऽ-
श्रमचतुष्टयधर्मो विवक्षितः । तस्य ब्रह्मज्ञानहेतुत्वात् । अनाश्रमिधर्मस्य जपादेरपि
तद्वेतुत्वं यद्यपि निर्णीतं तथाऽप्याश्रमिणां धर्मोऽतिप्रशस्तः । तथा च बादरायणेन
सूत्रितम्—“ अतस्त्वितरज्ज्यायो लिङ्गाच्च ” (ब्र० सू० अ० ३ पा० ४ सू० ३९)
इति । आश्रमधर्मेऽपि तपःशब्दः श्रुतिरमृत्योः प्रयुज्यते । “ तपो हि स्वाध्यायः ”
इति ब्रह्मचारिधर्मः । “ एतत्खलु वाव तप इत्याहुः स्वं ददाति ” इति गृहस्थधर्मः ।
“ तपो नानशानात्परम् ” इति वनस्थधर्मः ।

“मनसश्चेन्द्रियाणां च ह्यैकाग्र्यं परमं तपः ।

तज्ज्यायः सर्वधर्मेभ्यः स धर्मः पर उच्यते” ॥ इति यतिधर्मः ।

तत्र स्वाध्यायेन ब्रह्मावबोधे प्रमाणं संपादितं भवति । दानेन विविदिषोत्पद्यते ।
“विविदिषन्ति यज्ञेन दानेन ” इति श्रुतेः । अनशनस्येन्द्रियदर्पनिवारकत्वं प्राप्ति-
द्धम् । ऐकाग्र्यस्य साक्षादेव ज्ञानहेतुत्वं “ दृश्यते त्वग्रया बुद्ध्या ” इत्याम्नातम् ।
अतः स भूगुः स्वाध्यायपूर्वकमैकाग्र्यरूपं तपः कृतवान् । तेनैकाग्र्येण युक्तो विचार्य
जगज्जन्मस्थितिलयहेतुत्वलक्षणयोजनेनान्नस्य ब्रह्मत्वं निश्चितवान् । भूतशब्देन स्थूल-
देहा विवक्षिताः । तेषामन्नादुत्पत्तौ लोकप्रसिद्धिद्योतनाय हिशब्दः । गर्भाशयस्थिता-
न्नरसात्मकत्वेन शुक्रशोणितद्व्यतिरिक्तं कारणं व्यावर्तयितुमेवकारः । “ अन्नात्पुरुषः ”
इत्यादिश्रौतप्रसिद्धार्थः खलुशब्दः । यद्यप्याकाशादिभूतानि स्वरूपेणान्नात्पद्यन्ते

तथाऽपि देहाकारपरिणतानां तेषां जन्मान्नाधीनमित्यन्नस्य जगद्धेतुत्वमभिप्रेतम् । अतः
तपःशब्देनोर्ध्वरेतसामाश्रमाणां धर्मो विवक्षितः ।

तेषां सद्भावस्तृतीयाध्यायस्य चतुर्थपादे*चिन्तितः—

“नास्त्यूर्ध्वरेताः किंवाऽस्ति नास्त्यसावविधानतः ।

वीरघातो विधेः क्लृप्तावन्धपङ्गवादिगा स्मृतिः ॥

अस्त्यपूर्वविधेः बल्लसेर्वीरहाऽनग्निको गृही ।

अन्धादेः पृथगुक्तत्वात्स्वस्थानां श्रूयते विधिः ॥

पूर्वाधिकरणे स्वतन्त्रमात्मविज्ञानमित्युक्तम् । तस्य चाऽऽत्मज्ञानस्योर्ध्वरेतः
स्वाश्रमेषु सुलभत्वादाश्रमसद्भावश्चिन्त्यते । तत्र नास्त्यूर्ध्वरेता इति प्राप्तम् । कुतः ।
विध्यभावात् । छान्दोग्ये—“त्रयो धर्मस्कन्धाः । यज्ञोऽध्ययनं दानमिति प्रथमः ।
तप एव द्वितीयः । ब्रह्मचार्याचार्यकुलवासी तृतीयः ” इत्यत्र यज्ञाद्युपलक्षितगार्ह-
स्थ्यस्य तपःशब्दलक्षितवानप्रस्थत्वस्य नैष्ठिकब्रह्मचर्यस्य च परामर्शमात्रं गम्यते ।
न तु विधिरुपलभ्यते । न चापूर्वार्थत्वेन विधिः कल्पयितुं शक्यः । “वीरहा वा एष
देवानां योऽग्निमुद्वासयते ” इत्यग्न्युद्वासनलक्षणस्य गार्हस्थ्यपरित्यागस्य निन्दितत्वात् ।
“चत्वार आश्रमाः ” इति स्मृतिस्तु गार्हस्थ्यधर्मानाधिकृतान्धपङ्गवादिविषया भवि-
ष्यति । न ह्यन्धस्याऽऽज्यावेक्षणाद्युपेते कर्मण्यधिकारोऽस्ति । नापि पङ्कोर्विष्णुक्रमणा-
द्युपेते कर्मण्यधिकारः । तस्माच्चक्षुरादिपाटवयुक्तस्याऽऽत्मज्ञानोपयुक्त उर्ध्वरेता
आश्रमो नास्तीति प्राप्ते ब्रूमः—अस्त्यूर्ध्वरेता आश्रमः । विध्यश्रवणेऽप्यपूर्वार्थत्वेन
कल्पयितुं शक्यत्वात् । न च वीरघातदोषः । उत्सन्नाग्निकगृहिविषयत्वाद्वीरहत्यायाः ।
यत्स्वन्धादिविषयत्वं स्मृतेरुक्तम् । तदसत् । “अथ पुनरव्रती वा व्रती वा स्नातको
वाऽस्नातको वोत्सन्नाग्निरनग्निको वा यदहरेव विरजेत्तदहरेव प्रव्रजेत् ” इति वि-
क्तानां गार्हस्थ्यानधिकृतानां पृथक्संन्यासाविधानात् । न च चक्षुरादिपाटववतामाश्र-
मान्तरविधिः कल्पनीयः । जाबालश्रुतौ प्रत्यक्षविध्युपलम्भात्—“ब्रह्मचर्यं समाप्य
गृही भवेद्गृहाद्वनी भूत्वा प्रव्रजेत् ” इति । तस्मादस्त्याश्रमान्तरम् ।

आश्रमाणामवरोहाभावस्तत्रैव= चिन्तितः—

“अवरोहोऽस्त्याश्रमाणां न वा रागात्स विद्यते ।

पूर्वधर्मश्रद्धया वा यथाऽऽरोहस्तथैच्छिकः ॥

* परामर्शो जैमिनिरचोदनां चापवदति हि—ब्र० सू० अ० ३ पा० ४ अ० २ सू० १८ वर्ष-
कम् १ । × जायामरणेन नष्टमिहस्तन्नाग्निः । पूर्वमेवाग्निपरिग्रहरहितोऽनग्निः । = तद्भूतस्य तु नाह-
र्भावो जैमिनेरपि नियमात्तदूपाभावेभ्यः—ब्र० सू० अ० ३ पा० ४ अ० १० सू० ४० ।

रागस्यातिनिषिद्धत्वाद्विहितस्यैव धर्मता ।

आरोहनियमोक्त्यादेर्नावरोहोऽस्ति शास्त्रतः ॥

“ब्रह्मचर्यं समाप्य गृही भवेद्ब्रह्मद्वनी भूत्वा प्रव्रजेत्” इत्याश्रमाणामारोह इच्छा-
धीनो यथा भवति तथा पारिव्राज्याद्वानप्रस्थ इत्याद्यवरोहोऽपि कचिद्वागवशात्कचित्पूर्वा-
श्रमश्रद्धावशाच्च युक्त इति प्राप्ते ब्रूमः—रागस्तावन्मिथ्याज्ञानमूलत्वान्निषिद्धः । न च
पूर्वाश्रमधर्मश्रद्धा युज्यते । उत्तराश्रमिणं प्रत्यविहितत्वेन धर्मत्वाभावात् । न हि यो
येनानुष्ठानं शक्यते श्रद्धीयते च स तस्य धर्मो भवति । किं तर्हि यो यं प्रति विहितः
स तस्य धर्मः । किंच “ततो न पुनरेयात्” इत्यवरोहनिषेधेनाऽऽरोहो नियम्यते । न
चाऽऽरोहवदरोहे शिष्टाचारो दृश्यते । तस्मान्नास्त्यवरोहः” ।

आश्रमभ्रंशे प्रायश्चित्तं तत्रैव*चिन्तितम्—

“अष्टोर्ध्वरेतसो नास्ति प्रायश्चित्तमयास्ति वा ।

अदर्शनोक्तेर्नास्त्येतद्भ्रतिनो गर्दभः पशुः ॥

उपपातकमेवैतद्भ्रतिनो मधुमांसवत् ।

प्रायश्चित्ताच्च संस्काराच्छुद्धिर्यत्नपरं वचः ।

नैष्ठिकब्रह्मचर्यादूर्ध्वरेतस्त्वं प्राप्य पुनः स्त्रीप्रसङ्गेन अष्टस्य प्रायश्चित्तं नास्ति ।

“आरूढो नैष्ठिकं धर्मं यस्तु प्रच्यवते पुनः ।

प्रायश्चित्तं न पश्यामि येन शुष्येत्स आत्महा” ॥

इति प्रायश्चित्तादर्शनवचनात् । “अथ यो ब्रह्मचारी स्त्रियमुपेयात्स गर्दभं पशुमाल-
भेत” इत्यस्ति प्रायश्चित्तमित्युच्येत । तन्न । तस्य त्रतिविषयत्वात् । उपकुर्वाणस्यो
यो वेदाध्ययनाङ्गत्वेन ब्रह्मचर्यव्रतमनुतिष्ठति तद्विषयमिदं प्रायश्चित्तवचनम् । तस्मादूर्ध्व-
रेतस्त्वाङ्गष्टस्य नास्ति प्रायश्चित्तमिति प्राप्ते ब्रूमः—यथोपकुर्वाणस्य मधुमांसमक्षणमुप-
पातकमिति प्रायश्चित्तपुनःसंस्कारौ विद्येते तदूर्ध्वरेतसोऽपि गुरुदारादिभ्योऽन्यत्र प्रवृत्ति-
रुपपातकमेवै तत् । न तु महापातकम् । ततः प्रायश्चित्तात्पुनःसंस्काराच्च शुद्धिर्भवति ।
यदि महापातकेष्वपरिगणितत्वेनोपपातकत्वमाश्रित्य प्रायश्चित्तमुच्येत तर्हिदर्शनवचनस्य
का गतिरिति चेद्यत्नपरं तद्व्याक्यमिति ब्रूमः । अत एव प्रायश्चित्तं न पश्यामीत्याह ।
न तु नास्तीति । प्रायश्चित्तं तु गर्दभपशुरेव ब्रह्मचारित्वस्य संमत्वात् । तथा वनस्प-
रिव्राजकयोरपि भ्रंशे प्रायश्चित्तं स्मर्यते—“वानप्रस्थो दीक्षाभेदे कृच्छ्रं द्वादशरात्रं चरित्वा

* न चाऽऽधिकारिकमपि पतनानुमात्तदयोगात्—ब्र० सू० अ० ३ पा० ४ अ० ११ सू० ४१ ।

१ क. ख. ग. ड. “तमाश्र” । २ क. ख. ड. येन स्वपु” । ३ घ. “स्त्येव त्रति” । ४ क.
ड. ग. ड. “व- न- प- क- य- क-” । ५ घ. “त्वेन तदुप” । ६ घ. “समानत्वा” ।

महाकक्षं वर्धयेत् । भिक्षुर्वनस्थवत्सोमवृद्धिर्वर्जम्” इति । कक्षवृद्धिर्वनावापः सोमवृद्धिरपि स एव” ।

प्रायश्चित्तेनाऽऽमुष्मिकमात्रशुद्धिस्तत्रैव* दर्शिता —

“शुद्धः शिष्टैरुपादेयस्त्याज्यो वा दोषहानितः ।

उपादेयोऽन्यथा शुद्धिः प्रायश्चित्तकृता वृथा ॥

आमुष्मिक्येव शुद्धिः स्यात्ततः शिष्टास्त्यजन्त्यमुम् ।

प्रायश्चित्तादृष्टिवाक्यादशुद्धिस्तैर्हि कीप्यते ॥

पूर्वोक्तप्रायश्चित्तापादितशुद्ध्यन्यथानुपपत्त्या कृतप्रायश्चित्तस्य शिष्टैः सह व्यवहारोऽस्तीति प्राप्ते ब्रूमः—आमुष्मिकशुद्धिसद्भावेऽपि प्रायश्चित्तादर्शनवचनादैर्हिकशुद्ध्यभावाच्छिष्टैरेव न व्यवहार्यः” ।

एतेष्वश्रमेषु लोकविशेषप्राप्तिहेतोः प्रवृत्तिलक्षणस्य तपसो ज्ञानसाधनत्वाभावाच्चित्तिलक्षणस्यैकाग्र्यादिरूपस्य तपसो ज्ञानहेतुत्वं तत्रैव+ चिन्तितम्—

“लोककाम्याश्रमी ब्रह्मनिष्ठामर्हति वा न वा ।

यथावकाशं ब्रह्मैव ज्ञातुमर्हत्यवारणात् ॥

अनन्यचित्ता ब्रह्मनिष्ठाऽसौ कर्मठे कथम् ।

कर्मत्यागी ततो ब्रह्मनिष्ठामर्हति नेतरः ॥

“त्रयो धर्मस्कन्धाः” इत्याश्रमानधिकृत्य “सर्वे एते पुण्यलोका भवन्ति” इत्याश्रमानुष्ठायिनां पुण्यलोकफलमभिधाय “ब्रह्मसंस्थोऽमृतत्वमेति” इति मोक्षसाधनत्वेन ब्रह्मनिष्ठा प्रतिपाद्यते । सेयं ब्रह्मनिष्ठा पुण्यलोककामिन आश्रमिणोऽपि संभाव्यते । आश्रमकर्मोप्यनुष्ठाय यथावकाशं ब्रह्मनिष्ठायाः कर्तुं सुशक्त्वात् । न हि लोककामी ब्रह्म न जानीयादिति निषेधोऽस्ति । तस्मात्सर्वस्याऽऽश्रमिणोऽस्ति ब्रह्मनिष्ठेति प्राप्ते ब्रूमः—ब्रह्मनिष्ठा नाम सर्वव्यापारपरित्यागेनानन्यचित्ततया ब्रह्मणि समाधिः । न चासौ कर्मशूरे संभवति । कर्मानुष्ठानत्यागयोः परस्परविरोधात् । तस्मात्कर्मत्यागिन एव ब्रह्मनिष्ठं” ।

तद्विज्ञाय । पुनरेव वरुणं पितरमुपससार । अथीहि

भगवो ब्रह्मेति । त* होवाच । तपसा ब्रह्म विजिज्ञासस्व ।

तपो ब्रह्मेति । स तपोऽस्तप्यत । स तपस्तप्त्वा ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके नवमप्रपाठके द्वितीयोऽनुवाकः ॥ २ ॥

* बहिस्तूभयथाऽपि स्मृतेराचाराच्च—ब्र० सू० अ० ३ पा० ४ अ० १२ सू० ४३ । + ब्र० ३ पा० ४ द्वितीयाधिकरणस्य द्वितीयं वर्णकम् ।

अथ तृतीयोऽनुवाकः ।

प्रा॒णो ब्र॒ह्मेति॑ व्य॒जानात् । प्रा॒णाद्धै॒व स्व॒ल्वि-
मा॒नि भू॒ता॒नि जा॒यन्ते॑ । प्रा॒णेन॑ जा॒ता॒नि
जी॒वन्ति॑ । प्रा॒णं प्र॒यन्त्य॒भिसं॒विश॒न्तीति॑ ।

अयं भृगोर्द्वितीयपर्याये संपन्नं निश्चयं दर्शयति-तद्विज्ञायेत्यादिना । तत्पूर्वोक्तमन्नस्य ब्रह्मत्वं विज्ञाय लक्षणसद्भावाद्विशेषेण निश्चित्य तस्मिन्नपरितुष्टे बुभुत्सति संशयवशात् । पुनरपि मन्त्रपुरःसरं गुरुमुपससारैव न त्वालस्यं कृतवान् । अपारितुष्टस्य भृगोरयमाशयः । वाजसनेयिनस्तावदेवमामनन्ति-— “ अन्नं ब्रह्मेत्येवमाहुः । तन्न तथा पूयति वा अन्नमृते प्राणात् ” इति । अन्नस्य पूतिगन्धस्तत्कार्ये देहे स्पष्टमुपलभ्यते । विष्णुपुराणेऽप्यसौ दर्शितः-—

“ स्वदेहाशुचिगन्धेन न विरज्येत यः पुमान् ।

विरागकारणं तस्य किमन्यदुपदिश्यते ” ॥ इति ।

तस्माद्देहोत्पत्तिस्थितिलयकारणस्याप्यन्नस्य ब्रह्मत्वमयुक्तमिति । तस्योपसन्नस्य भृगोर्वरुणः पूर्वोक्तमैकाग्र्यरूपं तप एव साधनत्वेनोपदिदेश । तस्य च तपसो ब्रह्मसाक्षात्कारं प्रत्यन्तरङ्गत्वाविवक्षया तपो ब्रह्मेत्यभेद उपचारितः । सत्यज्ञानादिस्वरूपलक्षणवाक्येन ब्रह्मण्युपदिष्टे सत्यागमप्रमेयत्वेन धर्माधर्मवःपरोक्षमेव ब्रह्मावगम्येत । ऐकाग्र्यबुद्ध्या द्रष्टुं शक्यमित्यभिप्रेत्य ब्रह्मस्वरूपमनुक्त्वा वरुणस्तप एवोक्तवान् । भृगुश्चैकाग्र्याचित्तेन पूर्वोक्तं जगत्कारणत्वलक्षणं योजयित्वा प्राणस्य ब्रह्मत्वं निश्चितवान् । ऐतरोयिणः प्राणस्य देहोत्पत्तिनिमित्तत्वं व्यतिरेकमुखेणाऽऽमनन्ति-— “ न ह वा ऋते प्राणाद्वेतः सिच्यते यद्वा ऋते प्राणाद्वेतः सिच्येत पूयेन्न संभवेत् ” इति । कश्चिज्जीवो लिङ्गदेहयुक्तः स्वर्गान्नरकाद्वा वृष्टिद्वारेणाऽऽगत्यान्नेन सह पुरुषं प्रविश्य रेतसा सह योषिर्दुर्गं यदा प्रविशति तदा तद्वेतस्त्वन्तःप्रविष्टेन प्राणवायुना शोषं प्राप्य पिण्डादिक्रमेण देहमुत्पादयति । प्राणाभावे तु देहं नोत्पादयतीत्यर्थः । यथोत्पत्तिहेतुत्वं तथा जीवनहेतुत्वमपि कौपीतकिभिराम्नायते-— “ यावदस्मिञ्शरीरे प्राणो वसति तावदायुः ” इति । प्राणोत्क्रान्तौ देहस्य मरणं प्रसिद्धम् । तस्मादुपादानत्वाभावेऽपि जन्मादिभ्रितपनिमित्तत्वात्प्राणो ब्रह्मेति भृगोर्निश्चयः ।

तद्विज्ञाय । पुनरेव वरुणं पितरमुपससार । अधीहि भगवो ब्रह्मेति । तं होवाच । तपसा ब्रह्म विजिज्ञासस्व । तपो

ब्रह्मेति । स तपोऽतप्यत । स तपस्तप्त्वा ।
इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके नवमप्रपाठके
तृतीयोऽनुवाकः ॥ ३ ॥

अथ चतुर्थोऽनुवाकः ।

मनो ब्रह्मेति व्यजानात् । मनसो ह्येव खल्वि-
मानि भूतानि जायन्ते । मनसा जातानि
जीवन्ति । मनः प्रयन्त्यभिसंविशन्तीति ॥

अथ तृतीयपर्याये संपन्नं निश्चयं दर्शयति—तद्विज्ञायेत्यादिना । प्राणस्य जह-
त्वाद्ब्रह्मत्वमुक्तम् । “ प्रज्ञानं ब्रह्म विज्ञानमानन्दं ब्रह्म ” इत्यादौ ब्रह्मणश्चेतनत्वं
प्रतीयते । मनश्च ज्ञानशक्तित्वाच्चेतनम् । जन्मादिकारणत्वं लक्षणं च मनसि विद्यते ।
यथा पूर्वत्र गर्भे प्राणप्रवेशस्य देहोत्पत्तिनिमित्तत्वमुक्तम्, तथा प्राणप्रवेशोऽपि
मनोधीनतया तत्प्रश्नोत्तरवाक्ययोराथर्वणिकैराम्नायते—“ कथमायात्यस्मिञ्शरीरे ”
इति मार्ग्यस्य प्रश्नः । “ मनोऽकृतेनाऽऽयात्यस्मिञ्शरीरे ” इति पिप्पलादस्योत्तरम् ।
मनोऽकृतो मनःकृत ईदृशं देहं प्राप्स्यामीत्येवंविधो मरणकालीनः कर्मप्रेरिते मनसि
‘ ज्ञाप्यमानः संकल्पः । तेन संकल्पेन पूर्वदेहावसानजनितेन तत्रत्यः प्राणोऽस्मिञ्श-
रीरे समायाति । अयमर्थस्तस्यामेव श्रुतौ विस्पष्टमाम्नायते—“ इन्द्रियैर्मनसि
संपद्यमानैर्यच्चित्तस्तेनैष प्राणमायाति प्राणस्तेजसा युक्तः सहाऽऽत्मना यथासंकल्पितं
लोकं नयति ” इति । मरणकाले मनसि वृत्तिलयं प्राप्नुवद्भिर्वागादीन्द्रियैः सहितो
जीवो यस्मिन्भाविर्देहोचितवृत्तियुक्तो भवति तेन भाविदेहविषयज्ञानेन सहैव
जीवः प्राणमायाति प्राणप्रधानो भवति । स च प्राणस्तेजसा भाविदेहध्यानलक्षणेन
युक्तो लिङ्गदेहं सर्वं जीवात्मना सह संकल्पानुसारिणं लोकं प्रापयति । तत्र
दृष्टान्तो बृहदारण्यके समाम्नातः—“ तद्यथा तृणजलायुका तृणस्यान्तं गत्वाऽन्य-
माक्रममाक्रम्याऽऽत्मानमुपसंहरत्येवमेवायमात्मेदं शरीरं निहत्याविद्यां गमयित्वाऽन्य-
माक्रममाक्रम्याऽऽत्मानमुपसंहरति ” इति । [यथा] तृणेषु संचरन्ती जलूका तृणानि
प्राप्य प्रथमं मुखेन तृणान्तरमवलम्ब्य ततः पृष्ठभागं तृणान्तरं नयति तथा
जीवात्मा मरणकाले स्वकीयत्वाभिमानपरित्यागेनेदं वर्तमानशरीरमविद्यां रमयित्वा
चैतन्यराहित्यमापाद्य मनसा देहान्तरं भावयित्वा कृत्स्नदेहं लिङ्गविशिष्टं स्वामात्रं
देहान्तरं नयति । तस्माद्देहविशिष्टाः प्राणिनो मनसो जायन्ते । कृपिवाणिज्यादे-

जीविनोपायस्य मनसा विचार्य संपादत्वान्मनसो जीवनहेतुत्वम् । उक्तरीत्या मनसाऽ-
भिमानपरित्यागेन मरणाल्लयहेतुत्वं च । तस्माल्लक्षणसद्भावान्मनसो ब्रह्मत्वं निश्चितम् ।

तद्विज्ञाय । पुनरेव वरुणं पितरमुपससार । अधीहि

भगवो ब्रह्मेति । त० होवाच । तपसा ब्रह्म विजिज्ञा-

सस्व । तपो ब्रह्मेति । स तपोऽतप्यत । स तपस्तप्त्वा ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके नवमप्रपाठके

चतुर्थोऽनुवाकः ॥ ४ ॥

अथ पञ्चमोऽनुवाकः ।

विज्ञानं ब्रह्मेति । व्यजानात् । विज्ञानाद्धयेव खल्वि-

मानि भूतानि जायन्ते । विज्ञानेन जातानि

जीवन्ति । विज्ञानं प्रयन्त्यभिसंविशन्तीति ।

अथ चतुर्थपर्याये संपन्नं निश्चयं दर्शयति—तद्विज्ञायेत्यादिना । मनसश्चक्षुरादि-
वत्करणत्वेन कर्तृपरतन्त्रत्वान्न ब्रह्मत्वं युक्तम् । विज्ञानस्य तु कर्तृत्वं “विज्ञानं यज्ञं
तनुते” इति स्पष्टमेवाऽऽम्नातम् । तल्लक्षणं च तत्र सुलभम् । कर्मद्वारा देहोत्पत्तिहेतु-
त्वात् । “यत्कर्म कुरुते तदभिसंपद्यते । पुण्यो वै पुण्येन कर्मणा पापः पापेन ”
इत्यादिश्रुतेः । लौकिककृप्यादेः कर्तृत्वेन जीवनहेतुत्वं मरणकारणयुद्धादिप्रवृत्त्या लय-
हेतुत्वं च । तस्माल्लक्षणलक्षितस्य विज्ञानस्य ब्रह्मत्वं युक्तम् ।

तद्विज्ञाय । पुनरेव वरुणं पितरमुपससार । अधीहि भगवो

ब्रह्मेति । त० होवाच । तपसा ब्रह्म विजिज्ञासस्व । तपो

ब्रह्मेति । स तपोऽतप्यत । स तपस्तप्त्वा ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके नवमप्रपाठके

पञ्चमोऽनुवाकः ॥ ५ ॥

अथ षष्ठोऽनुवाकः ।

आनन्दो ब्रह्मेति व्यजानात् । आनन्दाद्धयेव

खल्विमानि भूतानि जायन्ते । आनन्देन जातानि

जीवन्ति । आनन्दं प्रयन्त्यभिसंविशन्तीति ।

अथ पञ्चमपर्याये संपन्नं निश्चयं दर्शयति—तद्विज्ञायेत्यादिना । कर्तृत्वस्य क्लेशा-

त्मकत्वान्न विज्ञानस्य ब्रह्मत्वं युक्तम् । किंचान्नादिविज्ञानान्तानां चतुर्णामपि न सर्वभू-
तोत्पात्तिहेतुत्वमस्ति । आकाशादिभूतानामन्नादिभ्यो भौतिकेभ्यो जन्मासंभवात् । आन-
न्दस्य तु क्लेशरहितत्वात्स्वरूपेण सर्वाभीष्टतया परमपुरुषार्थत्वादाकाशादिसर्वभूतकार-
णत्वाच्च ब्रह्मत्वं मुख्यमेव संभवति । तस्याऽऽनन्दस्य स्वरूपं छन्दोगा आमनन्ति—
“ यो वै भूमा तत्सुखं नाल्पे सुखमस्ति भूमैव सुखम् ” इति । द्वौ हि पदार्थौ
भूमाऽल्पं चेति । तत्र बहोर्भावो भूमेति व्युत्पत्तेर्बाहुल्यात्मको यः पदार्थस्तदेव सुखं न
तु भूम्न उपरितनेऽल्पपदार्थे सुखमस्ति । भूमा तु सुखं भवत्येव । तयोर्भूमाल्पयोर्लक्ष-
णभेदस्तत्रैवाऽऽघ्नात्—“ यत्र नान्यत्पश्यति स भूमा । अथ यत्रान्यत्पश्यति तद-
ल्पम् ” इति । अन्यो द्रष्टा स्वातिरिक्तमन्यद्द्रष्टव्यं पश्यतीत्यादयस्त्रिपुट्यो यस्मिन्नद्वै-
तपदार्थे न सन्ति सोऽयमद्वैतपदार्थो भूमा । त्रिपुटीरूपं द्वैतं यस्मिज्जगत्यस्ति तज्जग-
दल्पम् । तयोर्भूमाल्पयोर्नित्यत्वानित्यत्वे च तत्रैवाऽऽघ्नायेते—“ यो वै भूमा
तदमृतमथ यदल्पं तन्मर्त्यम् ” इति । द्वैतावस्थयोर्जाग्रत्स्वप्नरूपयोर्दुःखमेव प्रायेणानुभू-
यते । यदि कचित्कदाचित्सुखं स्यात्तदपि साधनप्रयासतारतम्यविनाशित्वदोषैरुपेतत्वा-
द्दुःखमेव ।

तदुक्तं श्रेयोभार्गकरैः—

“ इह वत दुर्लभलाभाः सुखलेशा भङ्गिनो यतः शरीरभृताम् ।

तेऽपि च दुःखायातो दुःखानि पुनस्ततोऽपि दुःखानि ” ॥ इति ।

अनेनाभिप्रायेण नाल्पे सुखमस्तीत्युक्तम् । अद्वैतावस्थयोस्तु सुषुप्तिसमाध्याः सुख-
मेव स्वप्रकाशमवतिष्ठते । न च तस्य दुःखाभावत्वं शङ्कनीयम् । अभावस्य स्वप्रकाश-
त्वासंभवात् । प्रमाणेन विना भासमानत्वात्स्वप्रकाशत्वम् । न खल्वद्वैतं प्रमाणेन तदा
प्रमीयते । तथा सति द्वैतापत्त्या सुषुप्तिभङ्गप्रसङ्गात् । भासमानत्वं विप्रतिपत्त्यभावादव-
गन्तव्यम् । यदा जाग्रत्स्वप्नौ विप्रतिपत्तिमकृत्वा जनोऽभ्युपगच्छति तदा सुषुप्तिसमाधी
अप्यविप्रतिपत्त्याऽभ्युपसंगच्छत्येव । तस्मात्साधनमन्तरेण भासमानतया स्वप्रकाशत्वा-
दद्वैतस्य न दुःखाभावत्वम् । + विषयलाभत्वसुषुप्तिसमाध्याः प्रीतिविषयत्वादद्वैतं
सुखरूपम् । सर्वे जना असति कर्तव्यान्तरे सौषुप्तं सुखं काङ्क्षन्तः शेरते । तत्त्वज्ञा-
निनश्च सुखाभिलाषेणैव निर्विकल्पं समार्थं कुर्वन्ति । उभयेऽप्युत्तरकाले सुखमह-
स्वाप्सं सुखमहं समाहितवानस्मीति तत्सुखमनुस्मरन्ति । आभ्यां सुषुप्तिसमाधिदृष्टा-
न्ताभ्यां द्वैतसृष्टेः प्राचीनमप्यद्वैतं सुखमित्यवगन्तव्यम् । तस्मादद्वैतरूपादानन्दादेवेमा-
न्याकाशादीनि हिरण्यगर्भादीनि च द्वैतरूपाणि भूतान्युत्पद्यन्ते । ननु द्वैताद्वैतरूपौ

+ किं तर्हीत्यदिः ।

रुद्रिप्रलयावहोरात्रवत्क्रमेण पुनः पुनः पर्यावर्तते । तथा सत्येकस्य वस्तुनः परस्परवि-
रुद्धरूपद्वयासंभवादेकस्य स्वाभाविकत्वमितरस्याऽऽगन्तुकत्वं च वक्तव्यम् । तत्र कस्य
स्वाभाविकत्वं कस्य वाऽऽगन्तुकत्वं युक्तम् । उच्यते । साधनैरपेक्ष्यत्वमद्वैतस्य सुषुप्तौ
संप्रतिपन्नम् । द्वैतरूपं तु जागरणमहि विषयादिवहुसाधनसापेक्षम् । तस्मात्स्वाभावि-
काद्वैतरूप आनन्दो जगत् आगन्तुकस्य द्वैतरूपस्योपादानम् । यथा समुद्र एकः केन-
तरङ्गबुद्बुदादीनामनेकेषामुत्पत्तिस्थितिलयहेतुस्तद्वत् । तदेतज्जगत्कारणत्वलक्षणेन लक्षि-
तमानन्दमद्वैतरूपं ब्रह्मैकाग्र्यलक्षणेन तपसा भृगुः साक्षात्कृतवान् । तस्मात्तदेव तपो
मुख्यं साधनम् । तस्य चैकाग्र्यरूपस्य परमतपसः संपादनाय बहुविधा उपायाः पात-
ञ्जलादियोगशास्त्रे प्रपञ्चिताः ।

यथोक्ताख्यायिकायां जगत्कारणत्वेन विचारितस्य ब्रह्मण आनन्दरूपस्य साक्षात्कारे
चित्तैकाग्र्यरूपं तपोऽन्तरङ्गसाधनमित्युक्तम् । अन्नादिभ्यो विज्ञानान्तेभ्यश्चतुर्भ्योऽति-
रिक्तमानन्दरूपं यथा तत्त्वं तथैवाऽऽनन्दादप्यधिकं तत्त्वान्तरमिति शङ्कां वारयितुं
विद्यमुपसंहरति—

सैषा भार्गवी वारुणी विद्या । परमे व्योमन्प्रतिष्ठिता, इति ।

तच्छब्देन श्रुत्यन्तरप्रसिद्धिरुच्यते । “ ब्रह्मा देवानां प्रथमः संबभूव विश्वस्य
कर्ता भुवनस्य गोप्ता । स ब्रह्मविद्यां सर्वविद्याप्रतिष्ठामथर्वाय ज्येष्ठपुत्राय प्राह ”
इत्येका श्रुतिः । “ अथाऽऽश्वलायनो भगवन्तं परमेष्ठिनं परिसमेत्योवाच । अधीहि
भगवन्ब्रह्मविद्यां वरिष्टाम् ” इत्यपरा श्रुतिश्च । एतच्छब्द एकाग्रचित्तजन्यानुभवप्र-
सिद्धिमाचष्टे । भृगुणा लब्धा भार्गवी । वरुणेन प्रोक्ता वारुणी । तादृशी विद्या
परमे व्योमनि ब्रह्मतत्त्वे परिसमाप्ता । “ तस्माद्वा एतस्मादात्मन आकाशः संभूतः ”
इति यदुक्तं तदेतदपरं व्योम । “ एतस्मिन्खल्वक्षरे गार्गि आकाश ओतश्च द्यौतश्च ”
इति यदव्याकृतं श्रुतं तदेतन्मध्यमं व्योम । ऋचो अक्षरे परमे व्योमन्निति श्रुतम-
विनश्वरमृगादिकल्पनाधिष्ठानमृगवेदादिप्रतिपाद्यं यद्ब्रह्मतत्त्वं तदेतदुत्तमं व्योम । न
हेतस्मादधिकं किञ्चिद्वेद्यमस्ति । तथा च श्वेताश्वतरा आमनन्ति—“ एतज्ज्ञेयं
नित्यमेवाऽऽत्मसंस्थं नातः परं वेदितव्यं हि किञ्चित् ” इति । तस्मादस्मिन्ब्रह्माणि
विद्या समाप्ता ।

एकाग्रचित्तस्योत्तमाधिकारिणः सेयं विद्या सुलभा । यस्तु सांसारिकफलकामनया
चञ्चलचित्तस्तस्य तत्फलसाधनोक्तिव्याजेन चित्तैकाग्र्यहेतुमुपासनं विधत्ते—

स य एवं वेद प्रतिष्ठिति । अभवानन्नादो भवति । महा-

न्भवति । प्रजया पशुभिर्ब्रह्मवर्चसेन । महान्कीर्त्या ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके नवमप्रपाठके

षष्ठोऽनुवाकः ॥ ६ ॥

अथ सप्तमोऽनुवाकः ।

अन्नं न निन्द्यात् । तद्व्रतम्, इति ।

एवंशब्दः प्रकृतं परामृशति । अन्नं ब्रह्मेत्यारभ्याऽऽनन्दो ब्रह्मेत्येतदन्तं प्रकृतम् । तत्र ब्रह्मज्ञानं प्रत्यक्षरय प्रथमद्वारत्वात्तस्मिन्प्रतीके ब्रह्मदृष्टिं विधत्ते—यः पुमानन्नं ब्रह्मेत्युपास्ते स पुमान्मनश्चाद्भ्युराहित्येन प्रतिष्ठितो भवति । किंच प्रभूतान्नयुक्तस्तदन्नमत्तुं समर्थो रोगादिरहितो भवति । पुत्रपौत्रादिप्रजया गवाश्वादिपशुभिर्वेदशास्त्राभ्यासरूपेण ब्रह्मवर्चसेन तत्तद्विषयजनितकीर्त्या च समृद्धो भवति । यस्मादन्नेन द्वारभूतेनोपासितेन ब्रह्मज्ञानं लभते तस्मादयमुपासको गुरुमिवान्नं न निन्द्यात् । तद्व्रतमिति तदेतदनिन्दनमस्योपासकस्य व्रतं नियमेन संपादनीयम् । तदतिक्रमे सत्युपासनमङ्गविकलं स्यात् ।

अथोपासनान्तरं विधातुमुपास्यं दर्शयति—

प्राणो वा अन्नम् । शरीरमन्नादम् । प्राणे

शरीरं प्रतिष्ठितम् । शरीरे प्राणः प्रति-

ष्ठितः । तदेतदन्नमन्ने प्रतिष्ठितम्, इति ।

यथा शरीरस्यान्तरे भुक्तमन्नं भवति तथा शरीरमध्येऽवस्थानात्प्राण एवान्नम् । मध्यवर्तिनस्तस्य प्राणरूपस्यान्नस्य धारणाच्छरीरमन्नादं भोक्तृरूपं गृहमध्यवर्तिनम् भवेद्देहमध्यवर्तिप्राणस्य देहधारित्वात्प्राणे शरीरं प्रतिष्ठितं भवति । प्राणस्य देहधारणत्वं प्राणसंवादे श्रूयते—“ अहमेवैतत्पञ्चधाऽऽत्मानं प्रविभज्यैतद्वाणमवष्टम विधारयामि ” इति । शरीरस्य च प्राणधारणत्वं प्रत्यक्षम् । तदेतत्प्राणशरीरयोस्त्योन्याधारत्वं चिन्तनीयम् । किंच प्राणस्यान्तरवस्थानेनान्नत्वं पूर्वमुक्तम् । देहस्यान्नकार्यत्वादन्नत्वम् । तथा सत्युभयोरन्नत्वात्पूर्वोक्तरीत्या परस्पराधारत्वाच्चान्नमेवात्र प्रतिष्ठितमित्यपि चिन्तनीयम् ।

उपास्यमभिधाय तदुपासनं विधत्ते—

स य एतदन्नमन्ने प्रतिष्ठितं वेद् प्रतिष्ठिति । अन्नवानन्नादो

१ क. ख. ग. ड. रोगरहितो । २ ख. 'मे तदुपा' । ३ ख. 'शरीरान्ते' । ४ 'त्प्राण' । ५ घ. ड. 'कनीत्या' ।

भवति । महान्भवति प्रजया पशुभिर्ब्रह्मवर्चसेन । महान्कीर्त्या ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके नवमप्रपाठके

सप्तमोऽनुवाकः ॥ ७ ॥

अथाष्टमोऽनुवाकः ।

अन्नं न परिचक्षीत । तद्व्रतम्, इति ।

अथान्यदुपास्यं दर्शयति—

आपो वा अन्नम् । ज्योतिरन्नादम् । अप्सु ज्योतिः प्रतिष्ठितम् ।

ज्योतिष्यापः प्रतिष्ठिताः । तदेतदन्नमन्ने प्रतिष्ठितम्, इति ।

पीतानामपामुदराग्निना जीर्णत्वादपामन्नत्वम् । ज्योतिषश्चान्नादत्वम् । वृष्ट्यदके विद्युता(द)ग्निदर्शनाद्देहसंतापेन स्वेददर्शनाच्च जलज्योतिषोरन्योन्यप्रतिष्ठितत्वम् । अत एव परस्परान्नत्वम् ।

उपासनं विधत्ते—

स य एतदन्नमन्ने प्रतिष्ठितं वेद प्रति-
ति-

ष्ठति । अन्नवानन्नादो भवति । महान्भवति

प्रजया पशुभिर्ब्रह्मवर्चसेन । महान्कीर्त्या ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके नवमप्रपाठकेऽ-

ष्टमोऽनुवाकः ॥ ८ ॥

अथ नवमोऽनुवाकः ।

अन्नं बहु कुर्वीत । तद्व्रतम्, इति ।

पूर्वत्र भोजनकाले प्राप्तमन्नमसम्यक्त्वबुद्ध्या न परिहरणीयमित्युक्तम् । इह त्वति-
थेभ्यो दातुं बहुसंपादनमुच्यते ।

पुनरप्यन्यदुपास्यं दर्शयति—

पृथिवी वा अन्नम् । आकाशोऽन्नादः । पृथिव्या-

माकाशः प्रतिष्ठितः । आकाशे पृथिवी प्रति-

ष्ठिता । तदेतदन्नमन्ने प्रतिष्ठितम्, इति ।

अथस्तादुपरिष्ठाच्च वर्तमानस्याऽऽकाशस्य मध्येऽवस्थानात्पृथिव्या अन्नत्वमाकाशस्य
न्नादत्वम् । मुग्धदृष्ट्योपरिष्ठादाकाशस्योपलब्धेस्तयोराधाराधेयभावः । विचारदृष्ट्या
आकाश आधारः । तयोः परस्परान्नत्वं चिन्तनीयम् ।

उपासनं विधत्ते—

स य एतदन्नमन्ने प्रतिष्ठितं वेदं प्रति-
ष्ठिति । अन्नवानन्नादो भवति । महान्भवति
प्रजया पशुभिर्ब्रह्मवर्चसेन । महान्कीर्त्या ॥

इतिकृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके नवमप्रपाठके
नवमोऽनुवाकः ॥ ९ ॥

अथ दशमोऽनुवाकः ।

न कंचन वसतौ प्रत्याचक्षीत । तद्व्रतम् , इति ।

निवासार्थं स्वगृहे समागतं कमपि न निवारयेत् ।

यथोक्तव्रतनिर्वाहकमुपायं प्रसङ्गाद्विधत्ते—

तस्माद्यया कया च विधया बह्वन्नं प्राप्नुयात्, इति ।

यस्मादभ्यागताय निवासे दत्ते सत्यन्नमपि दातव्यमन्यथा प्रत्यवायश्रवणात् ।
“एतद्वृद्धे पुरुषस्याल्पमेधसो यस्यानश्नन्वसति ब्राह्मणो गृहे” [काठ० ब्रह्म० १]
इत्यदातुरैहिकामुष्मिककृत्स्नफलवर्जनमास्त्रायते तस्मादन्नं दातुं याजनाध्यापनप्रतिग्रहाणां
मध्ये येन केनापि प्रकारेणान्नसमृद्धिं संपादयेत् ।

अत्र शिष्टाचारं दर्शयति—

अराध्यस्मा अन्नमित्याचक्षते, इति ।

यो गृहे समागच्छति तस्मा आगतायान्नमराधि संपन्नमित्येवान्नवन्तो विद्वांस
आचक्षते, न तु परिहरन्ति ।

बह्वन्नसंपादने फलातिशयाय दानविशेषे फलविशेषं दर्शयति—

एतद्वै सुखतोऽन्नं राद्धम् । सुखतोऽस्मा अन्नं राध्यते ।

एतद्वै मध्यतोऽन्नं राद्धम् । मध्यतोऽस्मा अन्नं

राध्यते । एतद्वै अन्ततोऽन्नं राद्धम् । अन्ततोऽस्मा

अन्नं राध्यते (१) । य एवं वेद, इति ।

यदन्नं संपादितमस्त्येतदेवान्नं सुखतो राद्धं भवति । मुख्ये देशे तीर्थक्षेत्रविशेषे
मुख्यकाले संक्रान्त्यमावास्यादिरूपे मुख्यथायाभ्यागताय वेदशास्त्रतदध्ययनानुष्ठानप्राप्तये
मुख्यया वृत्त्या श्रद्धाप्रणिपातसत्कारादिरूपया मुख्येन दात्रा सात्त्विकेन दत्तमित्यर्थः ।

एतत्सात्त्विकदानं भगवतोदाहृतम्—

“ दातव्यमिति यद्दानं दीयतेऽनुपकारिणे ।

देशे काले च पात्रे च तद्दानं सात्त्विकं स्मृतम् ” ॥ इति ।

यः पुमानेवं सात्त्विकं दानप्रकारं वेद विदित्वाऽनुतिष्ठति । अस्मै जन्मान्तरे मुख्यक्रमेणैवान्नं संपद्यते । मध्यतोऽन्तत इति वाक्यद्वयं राजसतामसदानपरत्वेन व्याख्येयम् ।

तच्च भगवता दर्शितम्—

“ यत्तु प्रत्युपकारार्थं फलमुद्दिश्य वा पुनः ।

दीयते च परिक्रिष्टं तद्राजसमुदाहृतम् ॥

अदेशकाले यद्दानमपात्रेभ्यश्च दीयते ।

असत्कृतमवज्ञातं तत्तामसमुदाहृतम् ” ॥ इति ।

फलवाक्यमपि तदनुसारेण व्याख्येयम् । उपासनाङ्गभूतव्रतप्रसङ्गेन दानानुसारी फलविशेषोऽभिहितः ।

क्षेम इति वाचि । योगक्षेम इति प्राणापानयोः ।

कर्मेति हस्तयोः । गतिरिति पादयोः । विमु-

क्तिरिति पायौ । इति मानुषीः समाज्ञाः ।

अथोपासनान्येव कानिचिद्विधत्ते—क्षेम इतीत्यादिना । यद्वागिन्द्रियरूपं प्रतीकमस्ति तस्मिन्ब्रह्म क्षेमरूपेणावस्थितामित्युपासीत । क्षेमो रक्षणम् । प्राणापानयोः—रुच्छ्वाऽनिश्वासयोः प्रतीकयोः क्रमाद्योगरूपेण क्षेमरूपेण च ब्रह्मावस्थितम् । अप्राप्तस्य धनादेः प्राप्तिर्योगः । तस्य परिरक्षणं क्षेमः । कर्मशब्देन होमयुद्धादिव्यापारा विवक्षिताः । ब्रह्मणस्य हस्तयोर्होमादिव्यापारः । क्षत्रियस्य हस्तयोर्युद्धादिव्यापारः । अन्यत्रापि यथायोगं द्रष्टव्यम् । ईदृशकर्मरूपेण हस्तयोः प्रतीकयोर्ब्रह्मावस्थितम् । गधनरूपेण पादयोरवस्थितम् । मलविमोचनरूपेण पायुद्वारेऽवस्थितम् । इत्येवमुक्ताः क्षेम इति वाचीत्यादिका विमुक्तिरिति पायावित्यन्ता मानुषीर्मनुष्यदेहावयवेषु संपादिताः समाज्ञा उपासनाः । सम्यगा समन्तान्निष्पद्यमानाः क्रियाः समाज्ञाः । बहुवचननिर्देशादेकैका पृथगुपासनेत्यवगम्यते ।

अथ दैवीः । तृप्तिरिति वृष्टौ । बलमिति विद्युति

(२) । यश इति पशुषु । ज्योतिरिति नक्षत्रेषु ।

प्रजातिरमृतमानन्द इत्युपस्थे । सर्वमित्याकाशे ।

उपासनान्तराणि विधत्ते—अथ दैवीरित्यादिना । अथ मनुष्यावयवगतपञ्चोपा-
स्तिकथनानन्तरं दैवीदेवशरीरगता उपासनाः कथ्यन्ते । वृष्ट्याभिमानिदेवतायां तृप्ति-
रूपेणावस्थितं ब्रह्म । विद्युदभिमानिदेवतायां बलरूपेणावस्थितम् । पशुदेवतासु यशो-
रूपेणावस्थितम् । नक्षत्रदेवतासु ज्योतीरूपेणावस्थितम् । प्रजातिः पुत्रोत्पादनम् ।
अमृतं योषिता सह क्रीडा । आनन्दो गुह्येन्द्रियजन्यः परकीयावयवसंयोगरूपो
न्यापारः । अनेन रूपत्रयेणोपस्थाभिमानिदेवतायामवस्थितम् । त्रयस्य गुह्येन्द्रिय-
विषयत्वं कौपीतकिन आमनन्ति—“प्रज्ञयोपस्थं समारुह्योपस्थेनाऽऽनन्दं रतिं प्रजातिं
चाऽप्नोति” इति । भूतभौतिकरूपं यज्जगदस्ति तेन सर्वेण रूपेणाऽऽकाशाभिमा-
निदेवतायां ब्रह्मावस्थितम् । एतेषु क्षेत्रे इति वाचीत्यादिषुपासनेषु यथोपासनं फलं द्रष्ट-
व्यम् “ तं यथा यथोपासते तदेव भवति ” इति श्रुतेः ।

तत्प्रतिष्ठेत्युपासीत । प्रतिष्ठावान्भवति । तन्मह
इत्युपासीत । महान्भवति । तन्मन इत्युपासीत ।
मानवान्भवति (३) । तन्नम इत्युपासीत । नम्य-
न्तेऽस्मै कामाः । तद्ब्रह्मेत्युपासीत । ब्रह्मवान्भवति ।
तद्ब्रह्मणः परिमर इत्युपासीत । पर्येणं भ्रियन्ते
द्विषन्तः सपत्नाः । परि येऽप्रिया भ्रातृव्याः, इति ।

एतच्छ्रुत्यर्थमेवाभिप्रेत्य कानिचित्फलसहितान्युपासनान्युदाहरति—तत्प्रतिष्ठेती-
त्यादिना । तद्ब्रह्म प्रतिष्ठा स्थितिहेतुरित्युपासीनेऽशनाच्छादनादिजीवनस्थितिहेतुमा-
न्भवति । महो महत्त्वगुणोपेतम् । महान्धनादिभिः समृद्धः । मनो मननशक्त्युपे-
तम् । मानवान्मननशक्तिमान् । नमो नमनं नमनेन वशीकरणेनोपेतम् । अस्मा
उपासकाय कामा नम्यन्ते स्वाधीना भवन्ति । ब्रह्म वेदः । ब्रह्मवान्स्वाधीनवेदः ।
ब्रह्मणो ब्राह्मणस्य परिमरः परितो वर्तमानस्य द्वेष्यस्य मृत्युरूपः । एनं पर्येतस्यो-
पासकस्य परितो वर्तमाना द्वेषं कुर्वन्तः शत्रवो भ्रियन्ते । एते द्वेषमकुर्वन्तोऽप्यप्रिया
भ्रातृव्यास्तथाविधा अपि शत्रवः परितो भ्रियन्ते ।

स यश्चायं पुरुषे । यश्चासावादित्ये । स एकः
(४) । स य एवंभित् । अस्माल्लोकात्प्रेत्य । एत-

मन्त्रमयमात्मानमुपसंक्रम्य । एतं प्राणमयमात्मानमुपसंक्रम्य । एतं मनोमयमात्मानमुपसंक्रम्य । एतं विज्ञानमयमात्मानमुपसंक्रम्य । एतमानन्दमयमात्मानमुपसंक्रम्य । इमाँल्लोकान्कामात्री कामरूप्यनुसंचरन् । एतत्साम गायन्नास्ते ।

यथोक्तोपासनैरस्मिञ्जन्मानि जन्मान्तरे वा चित्तैकाग्र्यं प्राप्तस्य यद्वेदनीयं यच्च वेदनफलं तदुभयं दर्शयति—स यश्चेत्यादिना । स यश्चायं पुरुष इत्यारभ्यैतमानन्दमयमात्मानमुपसंक्रम्येत्यन्तस्यार्थः पूर्वानुवाकेऽभिहितोऽप्यत्र नानाविधोपासनसाध्यस्य चित्तैकाग्र्यरूपस्य तपसः परमपुरुषार्थपर्यवसायित्वं दर्शयितुं पुनरप्यभिहितः । आनन्दमयकोशे ब्रह्म पुच्छमित्यभिहितस्याखण्डैकरसस्याऽऽनन्दस्याऽऽत्मत्वेन साक्षात्कृतत्वात्त्रिपमोदादिचतुर्षु कोशावयवेषु ततः पूर्वेषु च कोशेषु बन्धहेतुषु सर्वेषु स्वात्मत्वभ्रमस्य निःशेषेण परित्यक्तत्वादयं मुक्त एव । तथाऽपि जीवत्ययमिति लोकैर्व्यपदिश्यते । देहेन्द्रियादीनां लोकैर्दृश्यमानत्वात् । अतो लोकदृष्ट्या जीवनात्स्वदृष्ट्या मुक्तत्वाच्चासौ जीवन्मुक्तः । स च यथोक्तप्रकारेणाऽऽत्मानमुपसंक्रम्य यावद्देहपातमितरपुरुषवदास्ते । किं कुर्वन् । कामात्री कामरूपी भूत्वा लोकानिष्ठाननुक्रमेण संचरन्कामत इच्छातोऽन्वमतीति । भोज्याभोज्यविभागप्रतिपादकाविधिनिषेधशास्त्रातिवर्तित्वाद्दस्य कस्यापि हे भुङ्क्ते । तथा च श्रूयते—“सर्ववर्णिकं भैक्षमाचरन्नुदरपात्रेण” इति । “निस्त्रैगुण्येऽपि विरचतां को विधिः को निषेधः” इत्युक्तत्वाच्च । कामत इच्छातो रूपं वेषधारणमस्यास्तीति कामरूपी “ अव्यक्तलिङ्गा अव्यक्ताचाराः” इति श्रुतेः । इमे त्रेकाः काशीद्वारवत्यादिभूप्रदेशविशेषास्तेषु क्रमेण संचरति । न तु कचिद्गृहं कृत्वा नेवसति “ अनिकेतवास्यप्रयत्नः ” इति श्रुतेः । यद्वा — “ ब्रह्मादिस्थावरान्ता ये णिनिो मम पूः स्मृताः ” इत्येवमुपदेशसादृश्यमभिहितेन प्रकारेण सर्वात्मत्वानिश्चये । पुरुषा येषु येषु लोकेष्वनुसंचरन्ति तत्सर्वं स्वकीयमित्येव पारितुष्यन्नविष्टत इत्यर्थः । नरपि किं कुर्वन्—एतत्साम गायन्नेतदनन्तरमेव वक्ष्यमाणं साम गीत्यात्मकं न्वम् । यद्वा समत्वप्रतिपादकं मन्त्रम् “ सर्वेण समस्तेन साम ” इति श्रुतेः । सर्वदा मस्तेन सामेत्यपि श्रुतं गायन्सामवेदोक्तक्रमेण गीतं कुर्वन्निष्पन्नाति स्वकीयसर्वात्मप्रकटनं गानस्य फलम् ।

हा३वु हा३वु हा३वु (५) । अहमन्नमहमन्नमहमन्नम् ।

अहमन्नादोऽहमन्नादोऽहमन्नादः । अहं श्लोक-
कृदहं श्लोककृदहं श्लोककृत् । अहमस्मि
प्रथमजा ऋताऽस्य । पूर्वं देवेभ्यो अमृतस्य
नाऽभायि । यो मा ददाति स इदेव माऽऽ-
वाः । अहमन्नमन्नमदन्तमाऽग्नि । अहं विश्वं
भुवनंभ्यभवाऽम् । सुवर्नं ज्योतीः, इति ।

अथ सामस्वरूपं दर्शयति—हाऽबु हाऽबु इत्यादिना । अहोशब्दस्याऽऽ-
श्चर्यवाचकस्यात्र गानार्थं वर्णविकारे सति हाबुशब्दो निष्पद्यते । अतिशयद्यो-
तनार्थं त्रिरावृत्तिः । पूर्वं देहमात्रवर्तिनो मम गुरुशास्त्रप्रसादलब्धज्ञानमात्रेण
सर्वात्मकब्रह्मस्वरूपता प्राप्तेति यदस्ति तदिदमत्याश्चर्यमित्यर्थः । अहमन्नादि-
त्यादिना सर्वात्मकत्वानुभवः प्रकटी क्रियते । यद्यदन्नं ग्रीहियवगोधूमादिनिष्पाद्यं
तत्सर्वमहमेव तस्मिन्नन्ने नामरूपभागस्य मिथ्यात्वादधिष्ठानभागस्य सच्चिदानन्दरू-
पस्य वस्तुनो मत्स्वरूपत्वात् । एवमन्नादश्लोककृतावपि द्रष्टव्यौ । ब्राह्मण-
त्रियगवाश्वादिश्चेतनोऽन्नादः । श्लोकशब्दः संघवाची पद्यवाची वा । सैन्यादिरूपं
संघं करोति संपादयतीति श्लोककृद्राजादिः । यद्वा काव्यादिग्रन्थेषु पद्यं करोतीति
श्लोककृद्विद्वान् । अत्र कृत्स्नान्नकृत्स्नभोक्तृकृत्स्नविद्वत्संग्रहार्थं वान्येषु वीप्सा । तत्रा-
प्येतत्सर्वात्मकत्वमावश्यकम् । सत्य इव विश्वासोत्पादनार्थाय त्रिरुक्तिः । तस्याश्च
विश्वासेहेतुत्वं लोके वेदे च प्रसिद्धम् । “त्रिर्वः शपथयाम्यहम्” इत्यादिलोकप्रसिद्धिः ।
“ त्रिपत्या हि देवाः ” इति वैदिकप्रसिद्धिः । ऋतास्य ऋतस्य ब्रह्मणः प्रथमजाः
प्रथमकार्यभूतो योऽस्ति हिरण्यगर्भः । हिरण्यगर्भकल्पनाधिष्ठानत्वात् । देवेभ्य इन्द्रा-
दिभ्यः पूर्वमेवाहमस्मि । इन्द्रादीनामात्मना सृष्टत्वात् । सा च सृष्टिर्वृहदारण्यके
पठ्यते— “ तच्छ्रेयोरूपमत्यसृजत क्षत्रं यान्येतानि देवत्रां क्षत्राणीन्द्रो वर्हणः सोमो
रुद्रः ” इत्यादिः । अमृतस्य मोक्षस्य चक्रनाभिवादश्रयोऽस्मि । यथा रथचक्रस्य
नाभिरराणां नेमेश्चाऽऽश्रयस्तद्वदहमपि मोक्षस्याऽऽश्रयः “ तरति शोकमात्मवित् ”
इत्यात्मज्ञानेन मुक्तिश्रवणात् । य आचार्यो माभेवंविधपरमात्मानं ददाति शिष्येभ्य
उपदिशति स इत्स एवाऽऽचार्य एवमुक्तप्रकारेण परमात्मां बोधयित्वा शिष्यान्-
वति । अथवा यः पुमानुदारः सन्मार्मन्तुमन्नरूपं ब्राह्मणादिभ्यो ददाति स इत्स एवा-
न्नस्य दाता पुरुषो ब्राह्मणादिरूपमावा वक्ष्यमाणप्रकारेणावति । “अन्नात्प्राणा भवन्ति”

१ ग. “त्रिष” । २ क. ड. “रूपस” । ३ क. ख. ड. “त्वमवश्यम्” । ४ य. “नव” ।
५ क. ख. ड. “त्रा क्षा” । ६ ख. ड. “रुणं सो” । ७ ख. रुद्रमित्या” । ८ ग. “मन्” ।

इत्यादिना कार्यपरम्परामन्त्रजन्यामाम्नाय—“तस्मादन्नं ददन्सर्वाण्येतानि ददाति ”तीह याज्ञिक्यामुपनिषादि वक्ष्यते । बोधयितव्यः परमात्मरूपो दातव्यान्नरूपश्चाहमेवास्मीत्यर्थः । अहम्भदेवतारूपः सन्दानमन्तरेण स्वयमेवान्नं भक्षयन्तं लोभयुक्तमतिकृपणं पुरुषमग्निं भक्षयामि । महारौगवादिनरकपातेन विनाशयामीत्यर्थः । “ केवलाग्रो भवति केवलादी ” इति श्रुतेः । “ भुञ्जते ते त्वग्रं पापा ये पचन्त्यात्मकारणात् ” इति स्मृतेश्च । अहं विश्वं सर्वं भुवनं लोकजातमभ्यभवमभिभूतवान् । अहमेवेश्वररूपः सन्प्रलयकाले संहृतवानस्मि । सुवःशब्दः स्वर्गस्थमादित्यमुपलक्षयति । नशब्द उपमानार्थः । आद्वित्यो यथा प्रकाशान्तरनैरपेक्षेण स्वयमेव स्वप्रकाशरूपस्तथैवाहं चक्षुरादिनिरपेक्षः सन्नेव चैतन्यज्योतिरस्मि ।

अनेन साम्ना प्रतिपादितः सर्वात्मत्वानुभवः कस्य फलमित्याशङ्क्याऽऽह—

य एवं वेद , इति ।

ब्रह्म पुच्छमिति वाक्येनोक्तमखण्डैकरसमानन्दमात्मानं यः पुमानन्नमयाद्विद्वारेण साक्षात्करोति तस्यैतत्फलम् । यद्यपि स य एवंविदिति फलभाग्द्विद्वान्पूर्वमेव निर्दिष्टस्तथाऽपि विदुष एव फलं नेतरस्याविदुषः । विदुषस्त्ववश्यं फलं भवत्येवेति द्विविधनियमार्थं य एवं वेदेति पुनराम्नातम् ।

अनुवाक्यमुपसंहरति—

इत्युपनिषत् (६) , इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके नवमप्रपाठके

दशमोऽनुवाकः ॥ १० ॥ *

भृगुर्वै वारुणिरित्यारभ्य य एवं वेदेत्यन्तेन ग्रन्थेन प्रतिपादिता येयं विद्या सेयमिति शब्देन परामृश्यते । सा चोपनिषच्छब्दवाच्या । तच्छब्दनिर्वचनं तु पूर्वमेव प्रपञ्चितम् । एषोपनिषत्समाप्तेति वाक्यशेषः ॥

+ इति नवमप्रपाठके प्रथमोऽनुवाकः ॥ १ ॥

* एतदग्रे ग. पुस्तके—“ राध्यते विद्युति मानवान्भवत्येको हा३यु य एवं वेदैकं च ” इत्यधिकम् । + एतत्प्रपाठकस्याऽऽदौ—प्रपाठकानुवाकयोर्वैपरीत्यकारणस्योल्लेखेऽपि पण्यां कृतोऽस्ति स तत्रावलोकनीयः ।

[*भृगुस्तरमै यतो विशन्ति तद्विजिज्ञासस्व त्रयो-
दशान्नं प्राणो मनो विज्ञानं द्वादश द्वादशाऽऽ-
नन्दो दशान्नं न निन्द्यादन्नं न परिचक्षीतान्नं
बहु कुर्वीतैकादशैकादश] न कंचनैकषष्टिर्दश ॥

सह नाववतु । सह नौ भुनक्तु । सह वीर्यं करवावहे ।
तेजस्वि नावधीतमस्तु मा विद्विषावहे ॥

ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः + ।

हरिः ॐ ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके नवमः प्रपा-
ठकः समाप्तः ॥ ९ ॥

वेदार्थस्य प्रकाशेन तमो हार्दं निवारयन् ॥

पुमर्थीश्चतुरो देयाद्विद्यातीर्थमहेश्वरः ॥ १ ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते श्रीबृह्मणसाम्राज्यधुरंधरमाधवविद्यारण्यपरमेश्व-
रसंबन्धिवेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकभाष्ये वारुण्यपरनामधेय-
सांहित्यामुपनिषदि ब्रह्मवल्ल्याचार्यस्तृतीयोऽनुवाकः ॥ ३ ॥

समाप्तेयं वारुण्यपरनामधेयवतीः सांहित्युपनिषत् ।

*एतच्चिह्नान्तर्गतग्रन्थस्थाने ग. पुस्तकेऽन्यथा पाठः । स यथा—“भृगुस्तमै यतो वै
विशन्ति तद्विजिज्ञासस्व तत्रयोदशान्नं प्राणो मनो विज्ञानं तद्विज्ञाय तं तपसा द्वादश
द्वादशाऽऽनन्द इति सैषा दशान्नं न निन्द्यात्प्राणः शरीरमन्नं न परिचक्षीताऽऽपो
ज्योतिरन्नं बहु कुर्वीत पृथिव्यामाकाश एकादशैकादश ” इति ।

+ एतदग्रे ग. पुस्तके—“भृगुस्तिष्ठुपनिषत् । शं नो मित्रः । आवीद्वकाम् । ॐ शान्तिः”
इत्यधिकम् ।

कृष्णयजुर्वेदीयं तैत्तिरीयारण्यकम् ।

*अथ दशमः प्रपाठकः ।

अथ नारायणोपनिषत् ।

(तत्र प्रथमोऽनुवाकः ।)

हरिः ॐ ।

सह नाववतु । सह नौ भुनक्तु । सह वीर्यं करवावहे ।

तेजस्वि नावधीतमस्तु मा विद्विषावहे ॥

ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः ॥

इति शान्तिः ।

वागीशाद्याः सुमनसः सर्वार्थानामुपक्रमे ।

यं नत्वा कृतकृत्याः स्युस्तं नमामि गजाननम् ॥ १ ॥

यस्य निःश्वसितं वेदा यो वेदेभ्योऽखिलं जगत् ।

निर्ममे तमहं वन्दे विद्यातीर्थमहेश्वरम् ॥ २ ॥

वारुण्युपनिषद्युक्ता ब्रह्मविद्या ससाधना ।

याज्ञिक्यां खिलरूपायां सर्वशेषोऽभिधीयते ॥ ३ ॥

यथा बृहदारण्यके सप्तमाष्टमाध्यायौ खिलकाण्डत्वेनाऽऽचार्यैरुदाहृतौ, तथेयं नारायणीयारण्या याज्ञिक्युपनिषदपि खिलकाण्डरूपा तल्लक्षणोपेतत्वात् । कर्मोपासन-
ब्रह्मकाण्डेषु त्रिष्वपि यद्यद्वक्तव्यमवशिष्टं तस्य सर्वस्याभिधानेन प्रकीर्णरूपत्वं खिल-
त्वम् । बृहदारण्यके सप्तमाध्याये—“ पूर्णमदः पूर्णमिदम् ” इत्यादिना ब्रह्मतत्त्वम-
भिहितम् । “ ॐ खं ब्रह्म ” इत्यादिभिरष्टमाध्यायगतैश्च “ यो ह वै ज्येष्ठं च श्रेष्ठं च
वेद ” इत्यादिभिर्वाक्यैर्नानाविधान्युपासनान्यभिहितानि । “ स यः कामयेत महत्प्राप्नु-
याम् ” इत्यादिना मन्थारुयं कर्माभिहितम् । तथा पुत्रविशेषादिकामनार्युक्तानां तत्कर्मा-
ण्यभिहितानि । एवमत्राप्यम्भस्य पार इत्यादिना ब्रह्मतत्त्वमभिहितम् । “ आदित्यो

* अयमेव दशमः प्रपाठक उपनिषत्पञ्चकान्तर्गतनारायणोपनिषदितनामधेयवान् । इयमेव
याज्ञिक्युपनिषत्खिलकाण्डरूपेति भाष्यकृता स्पष्टीकृतम् ।

१ ङ सनातना । २ ग. जीया वाख्या । ३ ख. च. झ. यद्वा । ४ ख. ग. च. °र्णकरूपं
लि° ५ ख. °गतेः स यो । ६ ख. ग. महान्प्राप्नु° । ७ ख. तत्पुत्र° । ८ च. °नां तु त° ।

वा एष एतन्मण्डलम् ” इत्यादिनोपासनमभिहितम् । “ भूरन्नमस्ये पृथिव्यै स्वाहा ” इत्यादिना कर्माण्यभिहितानि । तत्र कर्मणां बाहुल्याद्याङ्गिकीत्युच्यते । तदीयपाठः संप्रदाय उपक्रमे ब्रह्मतत्त्वाभिधानादुपसंहारे च ब्रह्मज्ञानसाधनानां सत्यादीनां संन्यासान्तानामभिधानादुपनिषदित्युच्यते । तदीयपाठसंप्रदायस्तु देशविशेषेषु बहुविध उपलभ्यते । तत्र यद्यपि शाखाभिः कारणं तथाऽपि तैत्तिरीयशाखाध्यापकैस्तद्देशनिवासिभिः शिष्टैरादृतत्वात्सर्वोऽपि पाठ उपादेय एव । तत्र द्रविडानां चतुःषष्ट्यनुवाकपाठः । आन्ध्राणामशीत्यनुवाकपाठः । कर्णाटकेषु केषांचिच्चतुःसप्ततिपाठः । अपरेषां नवाशीतिपाठः । तत्र वयं पाठान्तराणि यथासंभवं सूचयन्तश्चतुःषष्टिपाठं प्राधान्येन व्याख्यास्यामः । तत्र प्रथमानुवाकस्याऽऽदौ काश्चिद्वचो ब्रह्मतत्त्वं प्रतिपादयन्ति । तासु प्रथमामृचमाह—

अम्भस्य पारे भुवनस्य मध्ये नाकस्य पृष्ठे महतो महीयान् ।

शुकेण ज्योतीरपि समनुप्रविष्टः प्रजापतिश्चरति गर्भे अन्तः, इति ।

अम्भस्य बहुविधसमुद्रमध्यवर्तिजलस्य पारे परतीरे यो महान्प्रौढो लोकालोकवर्त्तादिस्ततोऽपि महीयान्महत्तरोऽयं परमेश्वरः । भुवनस्य पृथिव्यादिलोकस्य मध्ये यो महान्मेर्वादिस्ततोऽपि महत्तरः । नाकस्य पृष्ठे स्वर्गस्योपरि यो महान्ब्रह्मलोकादिस्ततोऽपि महत्तरः । तर्था च च्छन्दोगा आमनन्ति— “ज्यायान्पृथिव्या ज्यायानन्तरिक्षाज्यायान्दिवो ज्यायानेभ्यो लोकेभ्यः” इति । “स एवाधस्तात्स उपरिष्ठात्स पश्चात्स पुरस्तात्स दक्षिणतः स उत्तरतः स एवेदं सर्वम्” इति च । स परमेश्वरः शुक्लेण भासकेन जीवचैतन्यरूपेण ज्योतीरपि निर्मलत्वेन भासकान्यन्तःकरणानि सम्यगनुप्रविष्टः । “तत्सद्वा तदेवानुप्राविशत्” इति श्रुतेः । गर्भे ब्रह्माण्डरूपेऽन्तर्मध्ये प्रजापतिर्विराडूपो भूत्वा चरति वर्तते । विराडूपमाथर्वाणिका आमनन्ति— “अग्निर्मूर्धा चक्षुर्वा चन्द्रसूर्यौ दिशः श्रोत्रे वाग्विर्वृताश्च वेदाः । वायुः प्राणो हृदयं विश्वमस्य पद्भ्यां पृथिवी” इत्यादि । अग्निः प्रकाशयुक्तो ह्यलोकः । सर्वव्यापी परमेश्वरो वस्तुतस्तथाविध एव सन्मायावशाद्देहेषु जिविरूपेण ब्रह्माण्डे च विराड्रूपेणावस्थित इत्यर्थः ।

द्वितीयामृचमाह—

यस्मिन्निदं सं च वि चैति सर्वं यस्मिन्देवा अधि विश्वे निषेदुः ।

तदेव भूतं तदु भव्यमा इदं तदक्षरे परमे व्योमन्, इति ।

१ ग. च. स. 'त' । ३ । २ ख. च. 'भेदाः स्त्र' । ३ ख. 'यकशा' । ४ ग. च. स. 'यन्तोऽर्वादिभिः' । ५ च. 'रः' तथा 'मु' । ६ ख. ग. 'था छन्दो' । ७ ख. 'वाग्दृष्टाश्च' । ८ च. 'वृत्ताश्च' ।

इदं सर्वं जगद्यस्मिन्नव्याकृते मूलकारणे समेति च व्योति च । सृष्टिकाले समु-
त्पन्नं सत्संगतमपि भवति । शं चेति पाठे सुखमपि प्राप्नोतीति व्याख्येयम् । व्यत्ययेन
वा संगतमिति द्रष्टव्यम् । संहारकाले विलीनं सद्विगतमपि भवति । अध्यधिका हिर-
ण्यगर्भविराडादयोऽग्नीन्द्रादयश्च विश्वे सर्वे देवा यस्मिन्नव्यक्ते मूलकारणे निषेदुर्नि-
तरामाश्रित्यावस्थिताः । तदेव सृष्टिसंहारयोर्देवानां चाऽऽधारभूतमव्याकृतमेव । भूत-
मतीति जगत् । भव्यं भविष्यज्जगत्, इदं वर्तमानमपि जगत्, तदु तदेवाव्याकृतम् ।
आ इत्याश्चर्यं । आसीदिति प्रसिद्धिर्वा तस्यार्थः । तत्तादृशमव्याकृतमक्षरे विना-
शरहिते परम उत्कृष्टे व्योमन्नाकाशवदमूर्ते परमात्मनि वर्तते इति शेषः ।

तृतीयामृचमाह—

येनाऽऽवृतं खं च दिवं महीं च येनाऽऽदित्यस्तपति तेजसा भ्राजसा च ।
यमन्तः समुद्रे कवयो वयन्ति *तदक्षरे परमे प्रजाः, इति ।

वाजसनेयिनो गार्गीब्राह्मणे परमात्मन्योश्रितं यदव्याकृतमभिधीयते—“एतस्मिन्नु
खल्वक्षरे गार्ग्याकाश ओतश्च प्रोतश्च” इति, तत्पूर्वस्यामृच्यभिहितम् । अस्यां तु तेनाव्या-
कृतेनोपहितं जगत्कारणं चैतन्यमभिधीयते । येन सच्चिद्रूपेण कारणेन खमन्तरिक्षलोको
दिवं बुल्लोको महीं महीलोक इत्येतत्सर्वमावृतं व्याप्तम् । चकाराभ्यां तत्तल्लोकवा-
सिनो देहाः समुच्चीयन्ते । तेऽपि कारणेन व्याप्ताः । अत एवोक्ताः सर्वेऽपि सद्वृ-
त्त्या भासन्ते । येन परमेश्वरेणानुगृहीत आदित्यस्नेजसा स्वकीयमण्डलान्तर्गत-
भास्वरूपेण भ्राजसा च प्रसारितरश्मिरूपया दीप्त्या च तपति सर्वमिदं जगद-
भित्तं प्रकाशितं च करोति । कवयस्तत्त्वविदो यं परमात्मानं समुद्रेऽन्तः समुद्रोपल-
सितस्य कृत्स्नस्य जगतो मध्ये तन्तूनिव वयन्ति यथा पटस्वरूपे तन्तवोऽनुगतास्तथा
जगति ब्रह्मतत्त्वमनुगतं पश्यन्ति । तच्च ब्रह्मतत्त्वमक्षरे विनाशरहिते परम उत्कृष्टे
निजस्वरूपेऽवस्थाय प्रजा उत्पादयतीति शेषः । स्वरूपेऽवस्थानं छन्दोगाः प्रश्नोत्त-
राभ्यामामनन्ति—“स भगवः कास्मिन्प्रातिष्ठित इति स्वे महिम्नि” इति । आधारान्तररा-
हेत्यमेव स्वास्मिन्नवस्थानम् । +यदक्षर इति पाठेऽपि तच्छब्दार्थत्वेनैव व्याख्येयम् ।

* यदक्षर इति ख च. झ. पुस्तकपाठः । + ख. पुस्तके तदक्षर इति पाठः ।

१ ग. च. वा गतमि । २ ख. ‘न्याव्याकृते मू’ । ३ ख. ‘दिव प्र’ । ४ ग. ‘र्वा’ ।
स्थानान्तर्गतं तावृ’ । ५ ख. ‘न्यायते यत्तद्’ । ६ झ. ‘मधी’ । ७ ग. ‘हितम्’ । तेन कारणेन
भसा अत । ८ ग. ‘ण्डलया भा’ । च झ. ‘ण्डलदीप्त्या’ । भा । ९ ग. ‘स्वद्रूपे’ । १० ग.
‘उद्देश्यत्वेन व्या’ । ११ ग. व्याख्येयः ।

चतुर्थमिचमाह—

यतः प्रसूता जगतः प्रसूती तोयेन जीवान्वयचसर्ज भूम्याम् ।

यदोषधीभिः पुरुषान्पशूँश्च विवेश भूतानि चराचराणि, इति ।

पूर्वमन्त्रे जगत्कारणमव्याकृतोपाहितं यच्चैतन्यमुक्तं तस्यात्र जगदुपादानत्वं प्रपञ्चयते । “आत्मन आकाशः संभूतः” इत्यारभ्य “अन्नात्पुरुषः” इत्यन्तेन ग्रन्थेन पूर्वमभिहिता जगतः प्रसूती प्रसूतिः सृष्टिरुत्पत्तिर्यस्मादव्याकृतोपाहिताच्चैतन्यात्प्रसूता प्रवृत्ता, तच्चैतन्यं कारणभूतं तोयेन जलोपलक्षितेन भूतपञ्चकेन जीवान्मनुष्याणादीन्जीवदेहान्वयचसर्ज भूम्यां जर्गत्यां विशेषेणोत्सृज्यते । व्यससर्जेति पाठेऽपि तथैव व्याख्येयम् । तथा यच्चैतन्यरूपं मायाविशिष्टं कारणमोषधीभिर्ब्रवीहियवादिभिरुपलक्षितमन्नं भूत्वा मनुष्यान्पशूँश्च तदुपलक्षितस्थावरजङ्गमशरीराणि सर्वाण्यपि प्रविवेश वृक्षादिषु स्थावरेषु वृष्टिजलरूपेण प्रवेशः । तेन चैतन्येन सर्वं जर्गत्कवलितमिति शेषः ।

पञ्चमीमृचमाह—

अतः परं नान्यदणीयसः हि परात्परं यन्महतो महान्तम् ।

यदेकमव्यक्तमनन्तरूपं विश्वं पुराणं तमसः परस्तात्, इति ।

पूर्ववाक्योक्तेन जगत्कारणत्वाकारेणोपलक्षितं शुद्धं वस्त्वत्र निरूप्यते । यद्वस्तु परादुत्कृष्टाद्विरण्यगर्भादेरपि परमत्यन्तमुत्कृष्टम् । यच्च महत आकाशादेर्महान्तं महत् । यदप्येकं सजातीयविजातीयस्वगतभेदराहितम् । अव्यक्तमिन्द्रियागम्यम् । अनन्तरूपं देशकालवस्तुपरिच्छेदशून्यम् । विश्वं जगदात्मकम् । पुराणमनादिसिद्धम् । तमसः परस्तादज्ञानात्पृथग्भवति । अतो वस्तुनोऽन्यद्वस्त्वणीयसमलान्तदुल्लेख्यं परमुत्कृष्टं नास्ति ।

विश्वविशेषणेन यत्सर्वजगदात्मकत्वमुक्तं तदेतत्पृष्ठीसप्तमीभ्यामृभ्यां प्रपञ्चयति—

तदेव तदु सत्यमाहुस्तदेव ब्रह्म परमं कवीनाम् । इष्टापूर्तं

बहुधा जातं जायमानं विश्वं बिभर्ति भुवनस्य नाभिः ॥

तदेवाग्निस्तद्वायुस्तत्सूर्यस्तदु चन्द्रमाः ।

तदेव शुक्रमृतं तद्ब्रह्म तर्दोपः स प्रजापतिः, इति ।

१ ख. ‘दुत्पादनत्वं च प्र’ । ग. च. ‘दुत्पादने च प्र’ । २ ग. ‘सूनि’ । प्रसूतिः सूति । ३ ख. ग. च. ‘न्यसस’ । ४ च. झ. ‘गत्याम्’ । व्य. ५ ख. ग. ‘व्यवस’ । ६ ख. ‘गत्यादि’ । ग. ‘गत्यादिलि’ । ७ ख. ‘त्वात्कारणो’ । ८ ग. च. झ. ‘य’ । ९ ग. ‘द्वरूपम्’ । १० ख. ‘सर्वज’ । ११ ख. यस्य सर्व । १२ ग. च. ‘तसर्वं ज’ । १३ ख. देव पृष्ठी । १४ ख. ‘श्रीमा’ प्र. । १५ ख. ‘दास्त-ज’ ।

मनसा यथावस्तुचिन्तनमृतम् । वाचा तदुच्चारणं सत्यम् । एतदुभयमपि तदेवा-
धिष्ठानरूपं ब्रह्मैव । कवीनां वेदशास्त्रपारं गतानां परममुत्कृष्टं प्रमाणत्वेनाऽऽदरणीयं
यद्वह्म वेदरूपं वस्तु तदपि स्वाधिष्ठानभूतपरब्रह्मात्मकमेव । इष्टं दर्शपूर्णमासादि
श्रौतं कर्म । पूर्तं वापीकूपादि स्मार्तं कर्म । तदुभयमपि तदेव ब्रह्म । तथा बहुधा
जातं पूर्वकल्पतत्पूर्वकल्पादिरूपेण बहुप्रकारमुत्पन्नमिदानीमपि तथा जायमानं विश्वं
सर्वं जगद्भुवनस्य नाभिश्चक्रनाभिवत्सर्वस्य लोकस्याऽऽधारभूतः परमात्मा विभर्ति ।
अत आधेयं सर्वमधिष्ठानस्वरूपमेव । अशिवायुसूर्यचन्द्रमसोऽपि तदेव । तथा शुक्रं
दीप्यमानं नक्षत्रादिकममृतं देवैः सेव्यं पीयूषमेतदुभयमपि तदेवाधिष्ठानरूपमेव ।
यद्वह्म हिरण्यगर्भरूपं तदपि तदधिष्ठानात्मकमेव । या आपो जलोपलक्षितानि पञ्च
भूतानि यश्च प्रजापतिर्विराडूपस्तदुभयमप्यधिष्ठानरूपमेव । यद्यजगद्विद्यादृष्ट्या नाना-
विधं प्रतीयते तत्सर्वं विद्यादृष्ट्याऽखण्डैकरसं ब्रह्मैव । अत एव दृष्टिद्वयमभिप्रेत्य
वाजसनोयेन आमनन्ति—“यत्र हि द्वैतमिव भवति तदितर इतरं पश्यति” इत्यविद्या-
दृष्टिः, “यत्र त्वस्य सर्वमात्मैवाभूत्तत्केन कं पश्येत्” इति विद्यादृष्टिः ।

ननु—“ प्रकृतिः पुरुषश्चैव नित्यौ कालश्च सत्तम ” इति विष्णुपुराणे कालस्य
नित्यत्वाभिधानाद्विद्यादृष्ट्याऽपि ब्रह्मरूपत्वं नास्तीत्याशङ्क्य पुराणस्याविद्यादृष्टिवि-
षयत्वमभिप्रेत्य विद्यादृष्ट्या कालस्य ब्रह्मत्वविवक्षया ब्रह्मणः सकाशादुत्पत्तिमष्टमीनव-
मीभ्यां दर्शयति—

सर्वे निमेषा जज्ञिरे विद्युतः पुरुषादधि ।

कला मुहूर्ताः काष्ठाश्चाहोरात्राश्च सर्वशः ॥

अर्धमासा मासा ऋतवः संवत्सरश्च + कल्पताम् ।

स आपः प्रदुग्धे उभे इमे अन्तरिक्षमथो सुवः, इति ।

निमिर्नाम जनकस्य पूर्वज आद्यो मिथिलेश्वर आसीदित्युपनिषदि वर्तते ! देववरप्र-
सादाद्येष्वालिपक्षमपातेषु स वर्तते ते निमेषाः, त एव निमेषा इत्युच्यन्ते । पक्षमपात-
पारिमिताः सूक्ष्माः कालविशेषा इत्यर्थः । ते सर्वेऽपि विद्युतः । स्वयंप्रकाशमानात्पु-
रुषात्पारिपूर्णोत्पन्नमेश्वरादधिजज्ञिर आधिक्येनोत्पन्नाः । निमेषेभ्योऽप्यधिकाः कालवि-
शेषाः काष्ठाः । ताभ्योऽप्यधिकाः कलाः । ततोऽप्यधिका मुहूर्ताः । तेभ्योऽप्यधिका
अहोरात्राः ।

+ ख. ग. च. पुस्तकेषु कल्पन्तामिति पाठः ।

१ ग. 'मधि' । २ ग. 'तमः' । इति । ३ ख. 'धि इ' । ४ ख. ग. झ. 'सूक्ष्मका' ।
५ ग. 'लाः । ताभ्योऽधि' ।

तथा च पूर्वग्रन्थकारैरुक्तम्—

“ अष्टादश निमेषास्तु काष्ठा त्रिंशत् तु ताः कला ।
तास्तु त्रिंशत्क्षणस्ते तु मुहूर्तो द्वादशास्त्रियाम् ॥
ते तु त्रिंशदहोरात्रः पक्षस्ते दश पञ्च च ” ॥ इति ।

चकारावनुक्तसमुच्चयार्थो । तदेव सर्वश इत्यनेन स्पष्टी क्रियते । लघुश्रुत्यादिभिः
सर्वे कालविशेषाः समुत्पन्ना इत्यर्थः ।

लघुश्रुत्योः स्वरूपं पूर्वाचार्यैरुक्तम्—

“ नलिनीपत्रसंहत्यां सूक्ष्मसूच्याऽभिभेदेन ।
दले दले तु यः कालः स कालो लघवाचकः ॥
लघुश्रुतिः स्यात्त्रिंशद्भिः ” इति ।

अर्थमासाः शुक्लकृष्णपक्षरूपाः । मासाश्चैत्रवैशाखाद्याः । ऋतवो वसन्तर्ग्रा-
ष्माद्याः । ते सर्वेऽपि परमेश्वरादधिजज्ञिरे । तथा संवत्सरश्च प्रभवविभवादिरूपः
कल्पनां परमेश्वरादुत्पन्नः । अत एव स्वप्रयोजनसमर्थो भवति । कल्पन्तामिति बहुव-
चनपाठे सर्वेऽपि कालविशेषाः स्वस्वप्रयोजनसमर्था इति योज्यम् । स परमेश्वरः स्वनि-
र्मितेन कालविशेषेणोपहितः संस्तुतत्कालौचित्येनाऽऽपः प्रदुधे । जलोपलक्षितां पृथिवीं
दुग्धवान् । प्राणिनामपेक्षितं भोग्यजातं पृथिव्यां संपादितवानित्यर्थः । तथैवान्तरिक्ष-
मेकं स्थानमथो अपि च सुवः स्वर्गोऽपरं स्थानमिमे उभे स्थाने प्रदुधे । तयोरापि
स्थानयोर्भोग्यवस्तूनि संपादितवानित्यर्थः ।

ननु काललोकादिसर्वकारणस्य सर्वत्रानुगतत्वात्कुतः प्राणिभिरसौ न गृह्यत इत्या-
शङ्क्य तस्य परमात्मन उर्ध्वत्वाद्याकारविशेषाभावादूपाद्यभावाच्चेति मन्त्रद्वयेन
दर्शयति—

नैनमूर्ध्वं न तिर्यञ्चं न मध्ये परिजग्रभत् ।

न तस्येशे कश्चन तस्य नाम महद्यशः ॥

न संदेशे तिष्ठति रूपमस्य न चक्षुषा पश्यति कश्चनैनम् ।

हृदा मनीषा मनसाऽभिकल्पो य एनं विदुरमृतास्ते भवन्ति, इति ।

कश्चिदपि पुरुष एनं परमात्मानं स्तम्भवदूर्वाकारमुपरिस्थितशैलावशक्तिर्यथा-
कारं वा गृहान्तर्वर्तिदेवदत्तवत्कचिन्मध्येऽवस्थितं वा न परिजग्रभत् । नैव पारंग-
ह्णाति । उर्ध्वाद्याकाराणां तस्मिन्भावात् । किंच तस्य परमात्मनः कश्चन कोऽपि

पुरुषो नेशे नेष्टे मम ग्रहणसौकर्यार्थमीदृग्रूपो भवेति नियन्तुं न समर्थः । अत एव तस्य परमात्मनो महद्यश इति नाम संपन्नम् । अत्यन्तस्वतन्त्रत्वेन तदीयैयशसोऽभ्यधि क्त्वात् । किंचास्य परमात्मनो रूपं नीलपीतादिकं संदृशे प्राणिनां दृष्टिविषये न तिष्ठति । “अशब्दमस्पर्शमरूपम्” इत्यादिश्रुतेः । अतः कश्चन कुशलोऽपि पुमानत्यन्तपटुना चक्षुषेन न पश्यति । कथं तर्हि गुरुशास्त्रोपदेशयुक्तो गृह्णातीति चेत् । उच्यते । हृदा हृदयपुण्डरीकमध्यवर्तिना मनीषा^१ भौतिकवस्तुगोचराणि मैत्रांसीष्ट इति मनीष्ट^२ तथाविधेन मनसाऽन्तःकरणेनाभिकल्पः सर्वतो निश्चितो भवति । योगयुक्तं हि मनो लौकिकैर्मनोवृत्तीर्नियमयति । तेन चान्तर्मुखै(णै)काग्रेण मनसा परमात्माऽनुभवितुं शक्यते । “दृश्यते त्वग्रया बुद्ध्या सूक्ष्मया सूक्ष्मदार्शिभिः” इति श्रुतेः । ये पुरुषा एनं परमात्मानमेकाग्रेण मनसा विदुः साक्षात्कुर्वन्ति, ते पुरुषा अमृता मरणहिता भवन्ति । देहात्प्राणानामुत्क्रान्तिर्मरणं तच्च तत्त्वविदां नास्ति । “न तस्य प्राणात्क्रामन्त्यत्रैव समर्वलीयन्ते” इति श्रुतेः ।

उक्तार्थदार्ढ्याय प्रदेशान्तरपठितान्मन्त्रानुदाहरति—

अभ्यः संभूतो हिरण्यगर्भ इत्यष्टौ, इति ।

“अद्भ्यः संभूतः पृथिव्यै रसाच्च” इत्ययमनुवाकश्चातुर्होत्रीयचयनमन्त्रप्रकरणे समागतः । तस्यानुवाकस्य प्रदर्शनार्थमद्भ्यः संभूत इति प्रतीकमिदं पठितम् । तस्मिन्नुवाके “तमेवं विद्वानमृत इह भवति” इति परमात्मतत्त्वविदो मरणराहित्यमुक्तम् । हिरण्यगर्भः समवर्तताग्रे” ईत्याद्या अष्टावृचः संहितायाश्चतुर्थकाण्डे प्रथमप्रपाठके प्राप्ताः । ता अपि वेदितव्यस्य परमात्मन उपलक्षकत्वेन हिरण्यगर्भाद्यभिधाना-
लोपयुक्ताः ।

यथा हिरण्यगर्भादयः परमात्मोपलक्षकास्तथा परमात्मना सृष्टं दिगादिकं जैगद्धि-
मूर्तिश्च परमात्मानमुपलक्षयतीति मन्त्रद्वयेन दर्शयति—

एष हि देवः प्रदिशोऽनु सर्वाः पूर्वा हि जातः स उ गर्भे अन्तः ।

स विजायमानः स जनिष्यमाणः प्रत्यङ्मुखोरितिष्ठति विश्वतोमुखः ॥

विश्वतश्चक्षुरुत विश्वतोमुखो विश्वतोहस्त उत विश्वतस्पात् ।

सं बाहुभ्यां नभति सं पतत्रैर्वावापृथिवी जनयन्देव एकः, इति ।

१ ख. च. झ. ‘यस्य य’ । २ ख. ‘देशो गृ’ । ३ ख. झ. ‘षा लौकिक’ । ४ ग.
५ ख. ‘किंविषयाकिवृत्तं भवति’ । ६ झ. ‘वनीय’ । ७ ग. ‘ठितत्वान्म’ । ८ च.
‘परा’ । ९ ख. च. झ. ‘तायां चतु’ । १० ग. ‘हिरण्यमूर्ति’ ।

एष विद्वद्भिरनुभूयमानो देवः स्वप्रकाशः परमात्मा प्रदिशः प्रकृष्टाः प्राच्याणां दिश ओशेय्याद्यां विदिशश्च सर्वा अनुप्रविश्यावस्थितः । प्रवेशस्य श्रुत्यन्तरप्रतिद्वयर्थो हिशब्दः । तथा पूर्वो जातो हिरण्यगर्भस्वरूपत्वेनायमेव प्रथममुत्पन्नः । हिशब्देन “हिरण्यगर्भः समवर्तते” इति मन्त्रप्रासिद्धिः सूच्यते । स उ स एव परमेश्वरोगर्भे अन्तर्ब्रह्माण्डरूपस्य गर्भस्य मध्ये वर्तते । स एव विजायमानो देवतिर्यगादिरूपेण दानीं जायते । इतः परमपि जनिष्यमाणः स एव । स च प्रत्यङ्, अन्नमयादिको शोभ्य आन्तरः । मुखा देहेन्द्रियाध्यक्षत्वेन मुख्यः । विश्वतः सर्वतो मुखानि रूपाद्युपलब्धिद्वाराणि चक्षुरादीनि यस्यासौ विश्वतोमुखः । तादृशोऽयं जगदधिष्ठानत्वेन तिष्ठति । स च ब्रह्माण्डरूपं देहं धृत्वा सर्वप्राणिदेहैस्वरूपत्वात्तदीयैः सर्वैश्चसुगदिभिर्युक्त इति विश्वतश्चक्षुरित्यादिपदैरभिधीयते । तत्तल्लोकनिवासिनां प्राणिनां चक्षुः तत्र तत्र स्थितान्येवैतदीयानि भवन्ति । अतोऽस्य सर्वत्र चक्षुष्मत्त्वम् । एवं विश्वतोमुखत्वादिकमपि द्रष्टव्यम् स च परमेश्वरो बाहुभ्यां संनमति बाहुसदृशाभ्यां धर्माधर्माभ्यां निमित्तकारणाभ्यां सर्वं जगद्वशी करोति । तथा पतत्रैः पतनशीलैः पञ्चीकृतपञ्चमहाभूतैः संनमति सर्वं जगदुत्पादयति । एवमयं देवो द्यावापृथिव्यादिकं कृत्स्नं जगदुत्पादयन्नेक एवावतिष्ठते ।

उक्तार्थे श्रद्धातिशयमुत्पादयितुं मन्त्रद्वयेन गन्धर्ववृत्तान्तं दर्शयति—

वेनस्तत्पश्यन्विश्वा भुवनानि विद्वान्यत्र विश्वं भवत्येकनीलम् ।

यस्मिन्निदं सं च वि चैकं स ओतः प्रोतश्च विभु प्रजासु ।

प्र तद्वोचे अमृतं नु विद्वान्गन्धर्वो नाम निहितं गुहासु ।

त्रीणि पदा निहिता गुहासु यस्तद्वेदं सवितुः पिता संतु, इति ।

वेनो नाम गन्धर्वः सर्वप्राणिनां गुहासु बुद्धिषु निहितममृतं विनाशरहितं तदस्तु स्वानुभवेन विद्वान्प्रवोचे नु शिष्येभ्यः प्रोवाच खलु । कीदृशो वेनः । यत्र यस्मिन्परमात्मवस्तुनि विश्वं सर्वं जगदेकनीलं भवत्येकत्वेन विश्वमवस्थितं सत्तादात्म्यं प्राप्नोति तदस्तु गुरुशास्त्रप्रसादेन पश्यन्साक्षात्कुर्वन्विश्वा भुवनानि सर्वानपि लोकान्विद्वद्भोजनान्वर्तते । आत्मसाक्षात्कारे हि सर्वं जगत्तदात्मकमित्यवगतिर्भवति । किंच तेन दृष्टे यस्मिन्वस्तुनि परमात्मनीदं जगत्सं च वि च समुत्पद्यते विलीनं च

१ झ ‘त्मा प्रकृ’ । २ ख. ग. च. ‘द्या आ’ । ३ ख. ग. ‘द्याश्च वि’ । च. ‘द्याश्च वि’ । ४ ख. ग. ‘दिशः स’ । ५ ख. ‘हत्वात्सर्वप्राणिनां’ । ६ ग. ‘त्र बाहुष्यत्वं’ । ७ ख. ‘शय्यम्’ । ८ ग. ‘नीडम्’ । ९ झ. ‘चेत्येकं’ । १० ग. ‘विभुः’ । ११ ख. च. ‘नीडं प’ । १२ ख. ‘द्वान्विजान’ । १३ ख. ‘गदेकात्म’ । १४ च. झ. ‘वेनेन’ । १५ झ. ‘वि चैति ह’ ।

भवति । एकमद्वितीयतत्त्वरूपः स परमात्मा विभुर्व्यापी सन्प्रजासु सर्वासु दीर्घतन्तुव-
दोतस्तिर्यक्तन्तुवत्प्रोतश्चावतिष्ठते । गुहासु प्राणिनां बुद्धिषु त्रीणि पदा जाग्रत्स्वप्न-
सुषुप्तिरूपाणि त्रीणि स्थानानि निहिताऽवस्थितानि । योऽयं गन्धर्वस्तज्जागराद्यधि-
ष्ठानं वेद स गन्धर्वः सवितुरुत्पादकस्य स्वकीयजनकस्यापि पिता सज्जनको भवति ।
लोकप्रासिद्धः पिता पुत्रस्य देहमात्रं जनयति । ब्रह्मतत्त्वाभिज्ञस्तु परमात्मरूपेण सर्वज-
गदुत्पादकत्वालोकप्रासिद्धस्य स्वजनकस्यापि समुत्पादको भवति । “ यस्ता विजाना-
त्सवितुः पिता सत् ” इति श्रुत्यन्तरात् ।

तस्य परमेश्वरस्य व्यवहारकाले सर्वप्राण्युपकारकत्वं परमार्थदर्शिनो मुक्तिप्रदत्वं च
मन्त्रद्वयेन दर्शयति—

स नो बन्धुर्जनिता स विधाता धामानि वेद भुवनानि विश्वा ।

यत्र देवा अमृतमानशानास्तृतीये धामान्यभ्यैरयन्त ॥

परि द्यावापृथिवी यन्ति सद्यः परि लोकान्परि दिशः परि सुवः ।

ऋतस्य तन्तुं विततं विचृत्य तदपश्यत्तदभवत्प्रजासु, इति ।

स परमेश्वरो नोऽस्माकं सर्वेषां बन्धुः । अस्मदनुष्ठितसुकृतानुसारेण हितकारि-
त्वात् । जनितोत्पादकः । सर्वस्वदृष्टत्वात् । स च विधाता जगतो निर्माता सन्विश्वा
भुवनानि सर्वानुत्तमाधमलोकान्धामानि तेषु लोकेषु देवाद्रीनां योग्यानि स्थानानि च
वेद जानाति । यत्र तृतीये लोके स्वर्गाख्ये देवा इन्द्रादयोऽमृतमानशानाः सुधां
पिबन्तो धामानि स्वकीयस्थानान्यभ्यैरयन्त सर्वतः प्राप्तवन्तः । तैस्तैर्विदित्वा तत्त-
दनुष्ठितकाम्यकर्मानुसारेण फलं प्रयच्छन्तीत्यर्थः । ये तु मुमुक्षवस्ते सर्वे विदिततत्त्वाः
मन्तो द्यावापृथिवी लोकद्वयं सद्यः परि यन्ति बोधक्षणे एव सर्वतो व्याप्नुवन्ति । तथा
लोकानवाशिष्टानन्तरिक्षादीन्परियन्ति । दिशः प्राच्याद्या परियन्ति । सुवः स्वर्गलो-
कभोगं परियन्ति । सर्वात्मकत्वेन सर्वव्याप्तिरुक्ता । ऋतस्य तन्तुस्य परब्रह्मणस्तन्तु-
मविच्छेदेनावस्थानं विततं विस्तीर्णं यथा भवति तथा विचृत्य गुरुशास्त्रमुखान्निश्चित्य
तद्ब्रह्मतत्त्वमपश्यन्तः साक्षात्कृतवान्त एव प्रजासु मध्ये तद्ब्रह्मतत्त्वमभवत् । तथा च
श्रुत्यन्तरम्—“ ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति ” इति ।

अम्भस्य पार इत्यादिना तदभवत्प्रजं स्वित्यन्तेन ग्रन्थेन प्रतिपादितां ब्रह्मविद्या-
मुपसंहरति—

परीत्य लोकान्परीत्य भूतानि परीत्य सर्वाः प्रदिशो दिशश्च ।

ख. च झ पि सयमु । २ च. झ. यस्तं वि । ३ ख झ. त्स पितुः । ४ ग.
विवृत्य । ५ ग. झ. ततः सर्व । ६ झ. °च्छन्तीत्यं । ७ ग. तस्य । ८ ग. 'मवच्छे' । ९ ग.
विवृत्य । १० । ग. °हृदिब्रह्मे ।

प्रजापतिः प्रथमजा ऋतस्याऽऽत्मनाऽऽत्मानमभिसंबभूव, इति ।

ऋतस्य सत्यस्य ब्रह्मणः प्रथमजाः प्रथमकार्यभूतः प्रजापतिर्हिरण्यगर्भो लोका-
न्भूरादीन्भूतानि देवमनुष्यादिप्राणिदेहान्प्रादिश आग्नेय्याद्या दिशश्च प्राच्याद्याः
परीत्य सर्वतो व्याप्य सृष्टिकाले सृष्ट्वा पुनरपि परीत्य स्थितिकाले रक्षित्वाऽऽत्मना
स्वस्वरूपेण तद्विषयकतत्त्वज्ञानेनेत्यर्थः । आत्मानं सत्यज्ञानादिलक्षणमभिसंबभूव सर्वतः
सम्यक्प्राप्तवान् ।

तदेवं ब्रह्मविद्या प्रतिपादिता । अथ तत्प्राप्तिसाधनभूताः सोपाधिकब्रह्मध्यानजप-
स्नानादिकर्माङ्गभूता मन्त्राः कर्मकाण्डे पूर्वमनुक्ता अस्मिन्निखलकाण्डेऽभिधीयन्ते । तत्र
केन मन्त्रेण ब्रह्मप्राप्त्यर्थमन्तर्यामिणं प्रार्थयते—

सदसस्पतिमद्भुतं प्रियमिन्द्रस्य काम्यम् ।

सनिं मेधामयासिषम्, इति ।

सीदत्यस्मिन्नव्याकृते कारणे सर्वं जगदिति सदः । तस्य पतिं पालकमन्तर्यामिण-
मयासिषमहं प्राप्तवानस्मि । शशिं प्राप्तवानित्यनया विवक्षया भूतार्थनिर्देशः । कीदृशं
सदसस्पतिम् । अद्भुतमाश्चर्यरूपम् । मनसाऽप्यचिन्त्यरचनारूपस्य जगत्सोऽनायासेन
निर्मातृत्वमद्भुतत्वम् । इन्द्रस्य देवराजस्यापि प्रियम् । सोऽप्यन्तर्यामिणं कदा प्राप्स्या-
मीत्येवमाशास्ते । अत एव सर्वैरन्यैः काम्यमपेक्षणीयम् । सनिं कर्मफलस्य दातास्म ।
मेधां श्रुताधीतग्रन्थधारणशक्तिं प्रयच्छन्तमिति शेषः ।

अथ बहून्युपाधिकं परमेश्वरं प्रतीष्टुमिति प्रार्थयते—

उदीप्यस्व जातवेदोऽपघ्नन्निर्ऋतिं मम ।

पशूँश्च मह्यमावहं जीवनं च दिशो दिश, इति ।

जाते प्राणिशरीरे जाटराक्षिस्वरूपेण विद्यतेऽवतिष्ठत इति जातवेदोः । अथवा
जातानुत्पन्नान्यजमानास्तत्तत्फलदानाय वेत्ति स्वचित्ते निश्चिनोतीति जातवेदोः ।
हे जातवेदो मदनुग्रहार्थमुत्कर्षेण दीप्यस्व । किं कुर्वन् । ममानिष्टकारिणीं निर्ऋतिं
पापदेवतामपघ्नन्विनाशयन् । तां विनाश्य ततो [मह्यं] मदर्थं पशून्गवादीजीवनं
दीर्घायुष्यं चकाराभ्यामन्यदपि सर्वं भोग्यजातमावह संपादय । ततः सुखनिवासार्थं
दिशः प्राच्याद्या निवासयोग्यानि तत्तद्दिग्गतस्थानानि दिशो देहि ।

संपादितानां गवाश्वादीनामविनाशं प्रार्थयते—

मा नो हिंसीज जातवेदो गामश्च पुरुषं जगन् ।

अबिभ्रदग्र आगंहि श्रिया मा परिपातय, इति ।

हे जातवेदस्त्वत्प्रसादान्मदीयं गवादिकं निर्वृतिर्मा हिंसीन्मा विनाशयतु । जगच्छब्देन गवादिव्यतिरिक्तं गृहक्षेत्रादिकं विवक्षितम् । हेऽग्ने त्वमबिभ्रदधारयन्नरमदपराधं मनस्यधारयित्वाऽऽगहि अस्मदनुग्रहार्थमागच्छ । ततो मां श्रिया धनधान्यादिसंपदा परिपातय सर्वतः प्रापय ।

इति ऊर्ध्वं तेषु तेषु देशेषु श्रुतिपाठा अत्यन्तविलक्षणाः । तत्र विज्ञानात्मप्रभृतिभिः पूर्वैर्निबन्धकारैर्द्राविडपाठस्याऽऽदृतत्वाद्द्वयमपि तमेवाऽऽदृत्य व्याख्यास्यामः । अत्र षड्भिर्गायत्रीभिरात्मप्राप्तिद्वारभूता देवताविशेषाः प्रार्थ्यन्ते । तत्राऽऽदौ विश्वरूपधरं रुद्रं प्रार्थयते—

पुरुषस्य विद्म सहस्राक्षस्य महादेवस्य

धीमहि । तन्नो रुद्रः प्रचोदयात्, इति ।

“विश्वतश्चक्षुः” इत्यादिमन्त्रोक्तो विराट्पुरुषः सहस्राक्षः, तस्य पुरुषस्य स्वरूपं विद्म जानीमहि लभेमहि वा । तदर्थं तस्य विराडूपस्य महादेवस्य स्वरूपं धीमहि ध्यायेम । तत्तत्र ध्याने नोऽस्मान् रुद्रो विराडूपो महादेवः प्रचोदयात्प्रचोदयतु प्रेरयतु ।

अथ “विभ्रद्गोर्भिः कुठारं मृगमभयवरी सुप्रसन्नो महेशः” इत्याद्यागमप्रसिद्धमूर्तिधरं रुद्रं प्रार्थयते—

तत्पुरुषाय विद्महे महादेवाय धीमहि ।

तन्नो रुद्रः प्रचोदयात्, इति ।

तमागमप्रसिद्धं पुरुषाकारं महादेवं जानीमो ध्यायाम च । तत्तस्मिन् ध्यानेऽस्मान् रुद्रः प्रेरयतु ।

“बीजापूरगदेक्षुकार्मुक” इत्यागमप्रसिद्धमूर्तिधरं विनायकं प्रार्थयते—

तत्पुरुषाय विद्महे वक्रतुण्डाय धीमहि ।

तन्नो दन्तिः प्रचोदयात्, इति ।

गजसमानवक्रत्वेन दीर्घस्य तुण्डस्य रत्नकलशादिधारणार्थं वक्रत्वम् । दन्तिर्महादन्तः ।

* तत्रशब्दानन्तरं—“द्वादशगायत्रीणां मध्ये” इत्यधिकं च. पुस्तके प्रक्षिप्तम् ।

पुराणादिषु प्रसिद्धं पक्षिराजमूर्तिधरं देवं प्रार्थयते—

तत्पुरुषाय विद्महे सुवर्णपक्षाय

धीमहि । तन्नो गरुडः प्रचोदयात्, इति ।

शोभनपतनसाधनपक्षोपेतः सुवर्णपक्षः* ।

“हेमप्रख्यामिन्दुखण्डाङ्गमौलिम्” इत्यागमप्रसिद्धमूर्तिधरीं दुर्गां प्रार्थयते—

कात्यायनाय विद्महे कन्यकुमारि धीमहि ।

तन्नो दुर्गिः प्रचोदयात्, इति ।

कृत्तिं वस्त इति काँत्यो रुद्रः । स एवायनमधिष्ठानमुत्पादको यस्या दुर्गायाः सा काँत्यायनी । कुत्सितमनिष्टं मारयति निवारयतीति कुमारी । कन्या चासौ कुमारी चेति कन्यकुमारी । दुर्गिर्दुर्गा । लिङ्गादिव्यत्ययः सर्वत्र च्छान्दसो द्रष्टव्यः ।

“अर्कौघाभं किरीटान्वितमकरलसत्कुण्डलम्” इत्याद्यागमप्रसिद्धमूर्तिधरं देवं प्रार्थयते—

नारायणाय विद्महे वासुदेवाय धीमहि ।

तन्नो विष्णुः प्रचोदयात्, इति ।

नरशरीराणामुपादानरूपाण्यन्नादिपञ्चभूतानि नारशब्देनोच्यन्ते । तेषु भूतेषु या आपो मुख्यास्ता अयनमाधारो यस्य विष्णोः सोऽयं नारायणः । समुद्रजलशायित्यर्थः ।

तथा च स्मर्यते—

“आपो नारा इति प्रोक्ता आपो वै नरसूनवः ।

अयनं तस्य ताः प्रोक्तास्तेन नारायणः स्मृतः” इति ॥

स च कृष्णावतारे तसुदेवस्य पुत्रत्वाद्वासुदेवः । स च स्वकीयेन वास्तेवेन परब्रह्मरूपेण व्यापित्वाद्विष्णुः । ता एता गायत्र्यश्चित्तशुद्धयै ध्यानपुरःसरं जपितव्याः ।

अथ स्नानाङ्गभूता मन्त्रा उच्यन्ते । तत्र शिरसि मृत्तिकया सह दूर्वा धारयितुं दूर्वाभिमन्त्रणमन्त्रमाह—

सहस्रपरमा देवी शतमूला शताङ्कुरा । सर्व

* एतदनन्तरं च. पुस्तके प्रथमं नारायणगायत्रीभाष्यं तता दुर्गागायत्रीभाष्यमिति क्रमः । तत्र नारायणगायत्रीभाष्यसमाप्त्यनन्तरम्—“अथाऽऽन्ध्रपाठे गायत्रीपाठः । बज्रनक्षेत्रेति । भास्करेति । वैश्वानरेति । एता उपेक्षिताः ” इत्यधिकं प्रक्षिप्तम् ।

१ ख. °न५सा° । २ ख ग ण्डान्तमौ° । ३ ग. °भारी धी° । ४ ग. काँत्यो । ५ ग. झ. क. °धीय° । ६ झ. °रीरोपा° । ७ झ. °यै देवताध्या° ।

हरतु मे पापं दूर्वा दुःस्वप्ननाशिनी, इति ।

येयं दूर्वाभिमानिनी देवता सा मे पापं सर्वं हरतु । कीदृशी, सहस्रसंख्याकेभ्यः पावनहेतुभ्यो द्रव्येभ्यः परमोत्कृष्टा । सा च देवी द्योतनात्मिका । शतसंख्याकानि मूलानि यस्याः सा शतमूला । तथा शताङ्कुरा । शतशब्देन बहुत्वमात्रमत्रोपलभ्यते । दुःस्वप्नकृतमनिष्टफलं नाशयतीति दुःस्वप्ननाशिनी ।

अथ मृत्तिकाभिमन्त्रणमन्त्राः, तत्र प्रथममन्त्रमाह—

अश्वक्रान्ते रथक्रान्ते विष्णुक्रान्ते वसुंधरा ।

*शिरसा धारिता देवी रक्षस्व मां पदे पदे, इति ।

येयं भूमिस्तामश्वाः शुद्धिहेतवः स्वपदैराक्रामन्ति, तादृशी भूमिरश्वक्रान्ता । अग्निचयन उखानिर्माणार्थं भूखननप्रदेशस्याश्वोक्रमणविधानादश्वपादानां मृच्छुद्धिहेतुत्वं गम्यते । तथा रथक्रान्ता रथसंचरणेन क्षुण्णा सती शुद्धा भवति । तथा त्रिविक्रमावतारे विष्णुः स्वपदेन भूमिमाक्रामति ततोऽपि शुद्धत्वम् । अश्वरथविष्णुभिराक्रान्ते शुद्धे हे भूमे वसुंधरा सर्वाणि वसूनि धारयन्ती सती स्नानकर्मण्येतस्मिन्मदीयशिरसा धारिता देवी द्योतमाना त्वं मां स्नानार्थं जलमध्ये गच्छन्तं पदे पदे रक्षस्व ।

द्वितीयमन्त्रमाह—

उद्धृताऽसि वराहेण कृष्णेन शतबाहुना ।

भूमिर्धेनुर्धरणी लोकधारिणी, इति ।

हे मृत्तिके त्वं भूमिरूपा सती कृष्णवर्णेन शतसंख्याकबाहुयुक्तेन वराहावतारेण पूर्वमुद्धृताऽसि । कीदृशी भूमिः । धेनुः कामधेनुवर्ध्नीयित्री । धरणी सस्यानां धारयित्री । लोकधारिणी प्राणिनामपि धारयित्री ।

तृतीयमन्त्रमाह—

मृत्तिके हन मे पापं यन्मया दुष्कृतं कृतम् ।

+त्वया हतेन पापेन जीवामि शरदः शतम्, इति ।

स्पष्टोऽर्थः ।

* एतत्पदद्वयमनिश्चितस्वरकम् । + इदमर्थमज्ञातस्वरकम् ।

१ ख. 'तमाना' । २ ख. 'द्वृष्टाऽत्र श' । ३ ख. च. 'त्रमु' । ४ ग. झ. धारयि-
ष्यामि र' । ५ झ. 'श्वाक्राम' । ६ ग. स्वयं प' । ७ ख. 'ती तथा स्र' । ८ ख. 'तीयं म' ।
९ ख. झ. 'तीयं म' ।

पादद्वयात्मकं चतुर्थं मन्त्रमाह—

मृत्तिके देहि मे पुष्टिं त्वयि सर्वं प्रतिष्ठितम्, इति ।

यद्यत्पुष्टिसाधनं यवगोधूमादिद्रव्यं तत्सर्वं हे मृत्तिके त्वयि प्रतिष्ठितम् । तस्मा-
न्मह्यं पुष्टिं देहि ।

पञ्चममन्त्रमाह—

गन्धद्वारां दुराधर्षां नित्यपुष्टां करीषिणीम् ।

ईश्वरीं सर्वभूतानां तामिहोपह्वये श्रियम्, इति ।

तां मृत्तिकाभिमानिनीं देवतामिहोऽस्मिन्स्नानकर्मण्युपह्वये सामीप्येनाऽऽह्वयामि ।
कीदृशीम् । गन्धद्वारां घ्राणग्राह्यो गन्ध उपलब्धिवद्वारं यस्याः सा गन्धद्वारा । अत-
एव गन्धवती पृथिवीति तार्किका लक्षणमाहुः । दुराधर्षां प्रतिकूलैः पुरुषैरसुरादिभि-
राधर्षितुं तिरस्कर्तुमशक्याम् । नित्यपुष्टां सर्वदा ब्रीह्यादिधान्यैः परिपूर्णां । करी-
षिणीं बहुलेन गोमयेन युक्तां गोमहिष्यादिपशुयुक्तामित्यर्थः । सर्वभूतानां देवतिर्य-
ङ्मनुष्यरूपाणां प्राणिदेहानामीश्वरीमुत्पादकत्वेन नियन्त्रिणीम् । श्रियं सर्वैः सेव्याम् ।

नाभिदग्ने जले प्रविश्य जलाभिमन्त्रणमन्त्रमाह—

सुमित्रा न आप ओषधयः सन्तु दुर्मित्रास्तस्मै

भूयासुर्योऽस्मान्द्वेष्टि यं च वयं द्विष्मः, इति ।

या एता आपस्ता एतास्तज्जन्या ब्रीहियवाद्योषधयश्च नोऽस्मान्प्रति सुमित्राः स्नान-
पानभोजनादौवनुकूलाः सन्तु । यः शत्रुरस्मासु द्वेषं करोति यस्मिंश्च वयं द्वेषं कुर्म
उभयविधाय तस्मै शत्रवे दुर्मित्राः प्रतिकूला भूयासुः स्नानपानभोजनादौ ज्वराजीर्णा-
दिकमुत्पादयन्तु ।

एतैर्मन्त्रैरभिमन्त्रितां मृत्तिकामनुलिप्य नद्यादिजलप्रदेशे ज-आधिपतिप्रार्थनार्थं मन्त्र-
द्वयमाह—

हिरण्यगृङ्गं वरुणं प्रपद्ये तीर्थं मे देहि याचितः ।

यन्मया भुक्तं मसाधूनां पापेभ्यश्च प्रतिग्रहः ॥

यन्मे मनसा वाचा कर्मणा वा दुष्कृतं कृतम् ।

तन्न इन्द्रो वरुणो बृहस्पतिः सविता च पुनन्तु पुनः पुनः, इति ।

१ ख. 'श्रमं मे' । २ झ. 'देवीभि' । ३ ग. 'ब्रीहिधा' । झ. 'ब्रीहियवादि' । ४ ग.
'ह्रिषादि' । ५ झ. 'नादिष्वनु' । ६ ख. ग. 'नभो' ।

सुवर्णमयशृङ्गवदुपर्यवस्थितं मुकुटं यस्यासौ हिरण्यशृङ्गः, तादृशं वरुणं जलाधि-
पतिं प्रपद्येऽनुग्रहार्थं प्राप्नोमि । तादृशो वरुणस्त्वं मया याचितः प्रार्थितः संस्तीर्थ-
मवतरणस्थानं मे देहि । किंचासाधूनां पापिनां गृहे मया यद्भुक्तं तथा पापेभ्यः
पापिनां सकाशात्प्रतिग्रहश्च यः कृतोऽन्यदपि यद्दुष्कृतं कृतं मानसं वाचिकं कायिकं
वाऽनुष्ठितं मे मदीयं तत्सर्वमिन्द्रादयो देवास्तदा तदा पुनन्तु शोधयन्तु ।

जलावस्थितदेवान्प्रति नमस्कारमन्त्रं दर्शयति —

नमोऽग्नयेऽप्सुमते नम इन्द्राय नमो वरु-
णाय नमो वारुण्यै नमोऽद्भ्यः, इति ।

आपो यस्याशेः सन्ति सोऽयमप्सुमान्, जलमध्ये निगूढ इत्यर्थः । तथाविधाया-
ग्रय इन्द्राय वरुणाय वारुण्यै वरुणपत्न्यै जलाभिमानिदेवताभ्यश्च नमस्कारोऽस्तु ।

निमज्जनप्रदेशे दुष्टजलापनयनमन्त्रमाह —

यदपां कूरं यदमेध्यं यदशान्तं तदपगच्छतात्, इति ।

अपां संवन्धि यत्क्रूरं रूपं मरणकारणमावर्तादिकं यच्चामेध्यं निष्ठीवनादिदुष्टं
यदप्यशान्तं वात(न्त)श्लेष्मादिजनकं तत्सर्वमस्मान्निमज्जनप्रदेशादपगच्छतु ।

निमज्जनमन्त्रावाह —

अत्योशनादतीपानाद्यच्च उग्रात्प्रतिग्रहात् ।
य(त)न्मे वरुणो राजा पाणिनां ह्यवमर्शतु ॥
सोऽहमपापो विरजो निर्मुक्तो मुक्तकिल्बिषः ।
नाकस्य पृष्ठमारुह्य गच्छेद्ब्रह्मसलोकताम्, इति ।

देवपितृमनुष्यादियज्ञमतीत्य भुक्तमत्याशनम्, देवपितृतनपणमतीत्य पीतमुदक-
मतीपानम्, अशास्त्रवर्ती यः पुमांस्तस्माद्यो धनप्रतिग्रहः, एतैरैत्यशर्नातिपानदुष्प्रति-
ग्रहैः संपादितं यत्पापं मे मदीयं तत्सर्वं वरुणो राजा जलस्वामी स्वकीयेन पाणि-
नाऽपनयतु । ततः पापरहितः सोऽहं रजोगुणरहितः संसारकारणरागद्वेषादिदोषा-
न्निर्मुक्तोऽत एवानुष्ठास्यमानपापरहितः स्वर्गस्योपरिभागमारुह्य ब्रह्मणा हिरण्यगर्भेण
समानभोक्तृत्वं गच्छेद्ब्रह्मण्यम् ।

१ झ. 'मन्त्रं दृष्टं' । २ ख. 'पं मर' । ३ झ. 'मस्यजि' । ४ ग. झ. 'तु । तत्रो व' ।
५ ख. 'वक्त्रावि' । ६ ग. झ. 'म्, उच्छास्त्र' । ७ ख. 'रघत्वाश' । ८ ख. 'नानीपा' ।

तीर्थभूतानां गङ्गादिनदीनामावाहनमन्त्रमाह—

इमं मे^१ गङ्गे यमुने सरस्वति शुतुद्रि^२ स्तोमं^३ सचता परुष्ण्या ।

असिक्रिया मरुद्वृधे वितस्तयाऽऽर्जीकीये शृणुह्या सुषोमया, इति ।

हे गङ्गाद्या नद्यो यूयं परुष्ण्यादिभिर्नदीभिः सह मे मदीयमिमं स्तोमं स्तोत्रं शृणुहि शृणुत । श्रुत्वा तत्राऽऽसचताऽऽगत्य जले तदद्वारेण मयि च समवेता भवत । गङ्गा-यमुनासरस्वत्यः प्रसिद्धाः । शुतुद्रीति नद्यन्तरस्य संबोधनम् । मरुद्वृध आर्जीकीये इत्यन्ययोर्नद्योः संबोधनद्वयम् । परुष्ण्याऽसिक्रिया वितस्तया सुषोमयेति पद-चतुष्टयं तृतीयान्तं नदीचतुष्टयवाचकम् ।

जले निमग्नस्य प्राणायामार्थमघ्नमर्षणसूक्तमाह—

ऋतं च सत्यं चाभीद्धात्तपसोऽध्यजायत । ततो
रात्रिरजायत ततः समुद्रो अर्णवः । समुद्रादर्णवादिह
संवत्सरो अजायत । अहोरात्राणि विदधद्विश्वस्य
भिषतो वशी । सूर्याचन्द्रमसौ धाता यथापूर्वमकल्प-
यत् । दिवं च पृथिवीं चान्तरिक्षमथो सुवः, इति ।

ऋतं मानसं यथार्थसंकल्पनम् । सत्यं वाचिकं यथार्थभाषणम् । चकाराभ्यामन्य-दपि शास्त्रीयं धर्मजातं समुच्चीयते । तत्सर्वमभीद्धादभितः प्रकाशमानात्परमात्मन उत्पन्नम् । कदा समुत्पन्नमित्युच्यते । तपसोऽधि स्रष्टव्यपर्यालोचनेलक्षणात्तपस ऊर्ध्वम् । “स तपस्तप्त्वा । इदं सर्वमसृजत” इति श्रुत्यन्तरात् । “यस्य ज्ञानमयं तपः” इति श्रुत्यन्तराच्च । ततः स्वप्रकाशात्परमेश्वराद्रात्रिरुत्पन्ना । अहोऽप्येतदुपलक्षणम् । ततस्तस्मात्परमेश्वरान्समुद्र उत्पन्नः । सामान्योक्तस्य लवणोदक्षीरोदध्यादिविशेषमभिप्रेत्यार्णवशब्देन पुनर्विशेष्यते । अवान्तरभेदयुक्तात्समुद्रादध्युर्ध्वं संवत्सरोपलक्षितः कृत्स्नः कालः समुत्पन्नः । स चोत्पादकः परमेश्वरोऽहोरात्रोपलक्षितान्सर्वान्कालविशेषान्विदधत्सृजन्मिषतो निमेषादियुक्तस्य विश्वस्य सर्वस्य प्राणिजातस्य वशी स्वामी भूत्वा वर्तते । स तादृशो धाता परमेश्वरः सूर्यादिदेवान्पृथिव्यादिलोकेश्च यथापूर्वमतीतसृष्टौ यस्य यादृशं रूपं तादृशमनतिक्रम्याकल्पयत्संकल्पमात्रेण संपादितवान् । दिवं चेत्युपात्तत्वात्सुवःशब्देन भोगविशेषो विवक्षितः ।

१ ख. शुतुद्रि । २ ख. “यार्थं सं” । ३ ख. “यार्थं भा” । ४ ख. “मिति तदुच्य”
५ ख. ग. “नक्ष” । ६ ख. “ः” । स समात्तस्य । ७ ख. “जः” । तस्याप्युत्पा । ८ ख. “धदयुक्”

अघमर्षणं कृत्वा तत ऊर्ध्वमवगाहनार्थास्तिस्र ऋचो दर्शयति—

यत्पृथिव्या५ रजः स्वमान्तरिक्षे विरोदसी । इमा५स्तदापो
वरुणः पुनात्वघमर्षणः । एष भूतस्य मध्ये भुवनस्य गोप्ता ।
एष पुण्यकृतां लोकानेष मृत्योर्हिरण्यम् । द्यावापृथिव्योर्हिर-
ण्यम्५ स५श्रित५ सुवः । स नः सुवः स५शिशधि, इति ॥

पृथिव्यां वर्तमानानामस्माकं स्वं रजः स्वकीयं पापं यदास्ति । आन्तरिक्षे सर्व-
तोऽन्तरिक्षलोके विरोदसी विशेषेण रोदस्योर्द्यावापृथिव्योर्यत्पापमस्ति । अत्र रोदस्योः
पृथगुक्तत्वात्पृथिव्यामितिपदेन भूमेरघस्ताद्वर्तमानः पाताललोको विवक्षितः । सर्वेष्वपि
लोकेषु तत्तज्जन्मान्यनुभवतामस्माकं यत्पापमासीत्तत्सर्वं पापं तदनुष्ठातृनिमानस्मांश्च
वरुणः पुनातु शोधयतु । पापं विनाश्य शुद्धानस्मान्करोतु । कीदृशो वरुणः । आपो
जलस्वामित्वेन तद्रूपः । अघानि मर्षयति विनाशयतीत्यघमर्षणः । तादृश एष
वरुणो भूतस्यातीतस्य भुवनस्य प्राणिजातस्य गोप्ता रक्षिता । तथा भाव्यस्य भवि-
ष्यतोऽप्यग्रतो गोप्ता । एष वरुणः पुण्यकृतां ज्योतिष्टोमादिकारिणां लोकान्प्रयच्छ-
तीति शेषः । एष वरुणो मृत्योः सर्वप्राणिमारकस्य यमस्य संबन्धिनं हिरण्यं
लोकविशेषं पापिनां प्रयच्छतीति शेषः । यत्र हिरण्यं ब्रह्माण्डरूपं सुवः स्वर्गश-
ब्दाभिधेयं द्यावापृथिव्योर्द्युलोकभूलोकयोः संश्रितं प्रवर्तते । हे वरुण स त्वं नोऽ-
स्मान्प्राति सुवस्तादृशं स्वर्गलोकं संशिशधि सम्यगनुगृहाण ।

इति तिसृभिर्ऋग्भिः स्नातवतः पुरुषस्याऽऽचमनार्थं मन्त्रमाह—

आर्द्रं ज्वलति ज्योतिरहमस्मि । ज्योतिर्ज्वलति ब्रह्माह-
मस्मि । योऽहमस्मि ब्रह्माहमस्मि । अहमस्मि ब्रह्मा-
हमस्मि । अहमेवाहं मां जुहोमि स्वाहा, इति ॥

यदेतदुदकरूपमार्द्रं तदेतत्स्वाधिष्ठानचैतन्येन ज्वलति प्रकाशते । तच्चाधिष्ठान-
चैतन्यरूपं ज्योतिरहमस्मि । देहेन्द्रियादिभ्यो विवेचितस्य मम तदेव जलाधिष्ठान

+ मध्येपदस्य व्याख्यानमेतत् । मध्येपदस्थाने भाव्यस्येति वा पाठः कल्पनीयः ।

चैतन्यं स्वरूपमित्यर्थः । तदेवोपपाद्यते— यज्ज्योतिर्ज्वलतीत्युक्तं तज्ज्योतिर्ब्रह्मैव ।
अतो ज्योतिरहमस्मीति वाक्येन ब्रह्माहमस्मीत्युक्तं भवति । न च पूर्वसिद्धं जीवात्मनः
स्वरूपं विनाश्य रूपान्तरस्य ब्रह्मत्वलक्षणस्य प्राप्तिर्भवति । किंतु योऽहं पुरा
जीवोऽस्मि स एवेदानीमहं ब्रह्मास्मि । वस्तुतो ब्रह्मण्येव मयि पूर्वमज्ञानाज्जीवत्व-
मारोपितमासीत् । तस्मिन्नज्ञाने विवेकेनापनीते सति वस्तुतः पूर्वसिद्धमेव ब्रह्मस्वरूप-
मिदानीमनुभविताऽस्मि, नतु नूतनं किंचिद्ब्रह्मत्वमागतम् । तस्मादहमेवाहं ब्रह्मभावा-
नुभवेलायामपि पूर्वसिद्धोऽहमेव न तु योषित्याग्निध्यानवदुपचरितं ब्रह्मत्वम् । तादृशोऽहं
जलरूपं मां जुहोमि उदराग्नौ प्रक्षिपामि । हविष्प्रदानवाची स्वाहाशब्दः । मदेह-
निभ्यो देवेभ्यो जलरूपं हविर्दत्तमित्यर्थः ।

आचमनादूर्ध्वं पुनरपि स्नाने मन्त्रमाह—

अकार्यकार्यवकीर्णी रतेनो भ्रूणहा गुरुतल्पगः ।

वरुणोऽपामघमर्षणस्तस्मात्पापात्प्रमुच्यते, इति ॥

अकार्यं शास्त्रप्रतिषिद्धं कलञ्जमक्षणादिकं तत्कर्तुं शीलं यस्यासावकार्यकारी । प्रति-
षिद्धस्त्रीगमनवानवकीर्णी । ब्राह्मणसुवर्णहर्ता स्तेनः । वेदवेदाङ्गविद्ब्रह्मणो गर्भो वा
भ्रूणस्तं हन्तीति भ्रूणहा । गुरुदारुणो तु गुरुतल्पगः । एतादृशपापकारिणमपि माम-
घमर्षणः पापविनाशकोऽपाम् स्वाभी वरुणस्तस्मात्सर्वस्मात्पापात्प्रमुच्यते मोचयति ।

रहस्यपापक्षयार्थं स्नानमन्त्रमाह—

रजोभूमिस्त्व मां रोदयस्व प्रवदन्ति धीराः ।

* पुनन्तु ऋषयः पुनन्तु वसवः पुनातु वरुणः पुनात्पामघमर्षणः, इति ॥

रजो रजसः पापस्य भूमिः स्थानभूतोऽहमतो हे देव त्वं तत्पापफलभूतयो यात
नया मां रोदयस्व । यद्यप्येतत्तवोचितं तथाऽपि धीरा बुद्धिमन्तः शास्त्रपारं गता
मामनुगृह्णन्त एव प्रवदन्ति । तदीयं वाक्यमुदाह्रियते— ऋषयो वेदसिद्धादिमुख्य एव
स्नानकारिणं पुनन्तु शोधयन्तु । तथा वसवोऽष्टसंख्याका एव पुनन्तु । वरुणोऽ-
प्येनं पुनातु । अघमर्षणः पापविनाशकोऽन्योऽपि देव एनं पुनातु । एवं धीरैर्वह-
द्भिरनुगृहीतत्वादृष्यादिभिः पूतं मां त्वमपि यमदेव मा बाधस्व किंत्वनुगृहाणेत्यर्थः ।

* पदद्वयमनिश्चितस्वरकम् ।

१ ख. ग. 'ति । ज्योतिः' । २ ग. 'सिद्धजी' । ३ ख. 'ब्रह्मात्मनस्व' । ४ ख. 'स्नानार्थ' ।
५ ख. 'णीं क्षनवतः । आ' । ६ ख. 'ब्रह्मणस्तद्गर्भो' । ७ झ. 'ति मोचयतु' । ८ ख.
'मिह' । ९ झ. 'यात' । १० ग. 'वशिष्टम्' । ११ ख. ग. 'स्व, अनु' ।

ज्ञानादूर्ध्वं जप्यं मन्त्रमाह—

आक्रान्तसमुद्रः प्रथमे विधर्मजनयन्प्रजा भुवनस्य राजा ।

वृषा पवित्रे अधि सानो अव्ये बृहत्सोमो वावृधे सुवान इन्दुः, इति ॥

समुद्रवत्प्रौढत्वात्सोमोदाख्यपरमानन्दस्वभावत्वाद्वा समुद्रः परमात्मा । स च सर्वं जगदाक्रानाक्रान्तवान्यासवान् । किं कुर्वन् । प्रथमे सृष्टेरादिकाले प्रजा जनयन् । कीदृशे प्रथमकाले विधर्मन्प्राणिभिः पूर्वकल्पेऽनुष्ठिता विविधा धर्मा यस्मिन्काले स्वफलदानार्थमुद्बोध्यन्ते सोऽयं विधर्मा तस्मिन् । स च परमात्मा भुवनस्य पालकत्वाद्वा राजा । स्वभक्तानां कामानां वर्षणहेतुत्वाद्वृषा । ईदृशः सर्वत्र व्याप्तवान् । किञ्च सानो सानौ पर्वतपार्श्वभागे, श्रुत्यन्तरे—“ तं ब्रह्मगिरिरित्याचक्षते ” इति श्रवणाद्ब्रह्मावबोधयोग्यो देहो गिरिस्तदवयवः सानुर्हृदयपुण्डरीकं तच्च पवित्रं बाह्यदेहावयववदुच्छिष्टस्पर्शादिदोषाभावाच्चक्षुद्धमधि पुरुषार्थहेतुध्यानस्थानत्वादितरावयवभ्योऽप्यधिकमत एव ध्यातृणामवनस्य पालनस्य हेतुत्वादव्ययम् । हिमवत्पुञ्ज्या गौर्या ब्रह्मविद्याभिमानिरूपत्वाद्गौरीवाचक उमाशब्दो ब्रह्मविद्यामुपलक्षयति । अत एव तलवकारोपनिषादि ब्रह्मविद्यामूर्तिप्रस्तावे ब्रह्मविद्यामूर्तिः पठ्यते— “ बहुशोभमानामुमां हैमवतीं तां होवाच ” इति । तद्विषयः परमात्मा तयोमया सह वर्तमानत्वात्सोमः, स च सानौ हृदयपुण्डरीके वृहद्ब्रह्म यथा भवति तथा वावृधे वृद्धिं प्राप्नोति । पूर्वमविद्यावृत्तत्वेन संकुचितो जीवो भूत्वा तस्यामविद्यायां विद्ययाऽपनीतायां ब्रह्मत्वाविर्भावात्प्रवृद्ध इव भासत इत्यर्थः । स च सोमः सुवानो जीवानां धर्माधर्मयोः प्रेरकः । इन्दुः फलदानेन चन्द्रवदाह्लादहेतुः ।

अथानिष्टपरिहारार्थत्वेन जप्या मन्त्रा उच्यन्ते । तत्रैकामृचमाह—

जातवेदसे सुनवाम सोममरातीयतो निदहाति वेदः ।

स नः पर्षदतिं दुर्गाणि विश्वा नावेव सिन्धुं दुरितास्त्यग्निः, इति ॥

वेदांसि वेदनानि ज्ञानानि तानि जातान्युत्पन्नानि यस्मादग्नेः सोऽयं जातवेदाः, आपानेन संस्कृतेऽग्नौ पश्चात्तदा तदा कर्तव्यविषयाणि ज्ञानान्युत्पद्यन्ते । तस्मै जातवेदसे यागकाले लतात्मकं सोमं सुनवामाभिषुतं करवाम । स्वयं सर्वं वेत्तीति वेदोऽग्निः । स चारातीयतोऽस्मात्स्वरातित्वं शत्रुत्वमिच्छतः पुरुषान्निदहाति नितरां भस्मी करोति । किञ्च सोऽग्निर्नोऽस्माकं विश्वा दुर्गाणि सर्वा आपदोऽतिपर्षदतिशयेन नाशितवानित्यर्थः । किञ्च यथा लोके नावा सिन्धुं समुद्रं नाविकस्तारयति तथाऽग्निर्दुरितानि पापान्यतिशयेन तारयतीति शेषः ।

द्वितीयामृचमाह—

तार्माग्नवर्णा तपसा ज्वलन्तीं वैरोचनीं कर्मफलेषु जुष्टाम् ।

दुर्गा देवीं शरणमहं प्रपद्ये सुतरासि तरसे नमः, इति ॥

येयं नवदुर्गाकल्पादिषु मन्त्रशास्त्रेषु प्रसिद्धा तां दुर्गां देवीमहं शरणं प्रपद्ये । कीदृशीम् । अग्निसमानवर्णाम् । तपसा स्वर्कायेन संतापेन ज्वलन्तीमस्मच्छन्दहन्तीम् । विशेषेण रोचते स्वयमेव प्रकाशत इति विरोचनः परमात्मा, तेन दृष्टत्वाद्वैरोचनीम्, कर्मफलेषु स्वर्गपशुत्रादिषु निमित्तभूतेषु जुष्टामुपासकैः सेविताम् । हे सुतरासि सुष्ठु संसारतरणे हेतो देवि तरसे तारयिष्यै त्वभ्यं नमोऽस्तु ।

तृतीयामृचमाह—

अग्रे त्वं पारया नव्यो अस्मान्स्वस्तिभिरति दुर्गाणि विश्वा ।

पृथ्वीं पृथ्वीं बहुला न उर्वी भवा तोकाय तनयाय शंयोः, इति ॥

हेऽग्रे नव्यः स्तोतव्यस्त्वमस्मान्स्वस्तिभिः क्षेमकारिभिरुपायैर्विश्वा दुर्गाण्यति सर्वा आपदोऽतिशयेन लङ्घयित्वा पारय संसारस्य परतीरं नय । नोऽस्माकं त्वत्प्रसादात्पृथ्वी या निवासयोग्या पुरी साऽपि पृथ्वी विस्तीर्णा भवतु । उर्वी सर्वस्य निष्पादनयोग्या भूमिरपि बहुला भवतु । त्वं च तोकाय तनयायास्मदपत्याय तदीयपुत्राय च शंयोर्भव सुखस्य मिश्रयिता भव ।

चतुर्थीमृचमाह—

विश्वानि नो दुर्गहा जातवेदः सिन्धुं न नावा दुरिताऽतिपिं ।

अग्रे अत्रिवन्मनसा गृणानोऽस्माकं बोधयविता तनूनाम्, इति ॥

हे जातवेदो दुर्गहा सर्वासामापदामपहन्ता त्वं विश्वानि दुरिता सर्वाणि पापानि नावा सिन्धुं न समुद्रमिव नोऽस्मानतिपिं अतिशयेन तारयसि । हेऽग्रेऽत्रिवदाध्यात्मिकादितापत्रयरहितत्वेनाग्निशब्दवाच्यो जीवन्मुक्तो महर्षिः “आत्मौपम्येन भूतानां दयां कुर्वीत मानवः” इत्येतच्छास्त्रमनुसृत्य “सर्वे च सुखिनः सन्तु सर्वे सन्तु निरामयाः” इत्येवं मनसा यथा सर्वदा भावयति तथा त्वमपि मनसा गृणानो गृणन्नुच्चारयन्भावयन्नस्माकं तनूनामविता रक्षिता भूत्वा बोधि बुध्यस्व सावधानो भवेत्यर्थः ।

पञ्चमीमृचमाह—

पुतनाजितं सहमानमुग्रमग्निं हुवेम परमात्सधस्थात् ।

भूर्भुवः सुवरोमिति त्रीणि पदान्यव्ययानि । तानि च व्यस्तरूपेण समस्तरूपेण च मन्त्रचतुष्टयरूपतां प्रतिपद्याग्न्यादिदेवताप्रतिपादकानि । तथा सत्ययमर्थः संपद्यते । भूरित्यनेन मन्त्रेण प्रतिपाद्याग्नये तन्मन्त्रप्रतिपाद्यायै पृथिव्यै च स्वाहा सुहुतमिदं द्रव्यमस्त्विति । एवमुत्तरेष्वपि त्रिषु मन्त्रेषु योज्यम् । अत्र द्रव्यविशेषस्यानुक्तत्वात्सर्वहोमसाधारणमाज्यमेव द्रव्यमित्यवगन्तव्यम् । फलविशेषस्यानुक्तत्वात्पापक्षयोऽप्रसाधारणं फलं द्रष्टव्यम् । चतुर्भिर्मन्त्रैर्यथाशक्ति हुत्वाऽन्ते प्राङ्मुखो नमो देवेभ्य इति मन्त्रेणोपतिष्ठेत । पश्चादक्षिणाभिमुखः स्वधा पितृभ्य इति मन्त्रेणोपतिष्ठेत । स्वधाशब्दः पितृप्रियं नमस्काराद्युपचारं ब्रूते । भूर्भुवः सुवारिति लोकत्रयेऽपि पापरहितो भवामि । ओमित्ययं शब्दोऽङ्गीकारवाचित्वात्तत्र तत्रोचितार्थाङ्गीकारं प्रतिपादयति । नारायणाख्येनेश्वरेण मुनिना वा दृष्टत्वादयं प्रपाठको नारायणीयः ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञिक्यामुपनिषदि द्वितीयोऽनुवाकः ॥ २ ॥

=====

अथ तृतीयोऽनुवाकः ।

—••••—

अन्नसमृद्धिकामस्य तेज्वेव मन्त्रेषु पाठान्तरमाह—

भूरन्नमग्नये पृथिव्यै स्वाहा भुवोऽन्नं वायवेऽन्तरिक्षाय
स्वाहा सुवरन्नमादित्याय दिवे स्वाहा भूर्भुवः
सुवरन्नं चन्द्रमसे दिग्भ्यः स्वाहा नमो देवेभ्यः
स्वधा पितृभ्यो भूर्भुवः सुवरन्नमोम्, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि तृतीयोऽनुवाकः ॥ ३ ॥

अन्नद्रव्यं स्वाहुतमस्तु । समृद्धमन्नमो प्राप्नोमीत्येतावानेव विशेषः ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञिक्यामुपनिषदि तृतीयोऽनुवाकः ॥ ३ ॥

=====

अथ चतुर्थोऽनुवाकः ।

पूजाकामस्य पुनरप्यन्यपाठमाह—

भूर॒ग्नये॑ च पृथि॒व्यै च॑ मह॒ते च॑ स्वा॒हा भुवो॑ वा॒यवे॑
चान्तरि॑क्षाय च मह॒ते च॑ स्वा॒हा सुव॑रादि॒त्याय॑ च
दि॒वे च॑ मह॒ते च॑ स्वा॒हा भूर्भुवः॑ सुव॒श्चन्द्र॑म॒से च॑
नक्ष॑त्रेभ्यश्च दि॒ग्भ्यश्च॑ मह॒ते च॑ स्वा॒हा नमो॑ दे॒वेभ्यः॑
स्व॒धा पि॒तृभ्यो॑ भूर्भुवः॑ सुव॒र्मह॑रोम्, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोप-

निषदि चतुर्थोऽनुवाकः ॥ ४ ॥

महते प्रौढाय पूज्याय वा हिरण्यगर्भाय । चकारैस्तत्तद्देवतानां सेवका देवाः परिगृह्यन्ते । तेभ्योऽपि स्वाहुतमित्युक्तं भवति । महरो पूजां प्राप्नवानि ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-

यारण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञिक्यामुप-

निषदि चतुर्थोऽनुवाकः ॥ ४ ॥

अथ पञ्चमोऽनुवाकः ।

पूर्वत्र भूरग्नय इत्यनुवाके सर्वसाधारणाः पापक्षयार्था होममन्त्रा उक्ताः । अथ प्रतिबन्धनिवारणेन मुमुक्षोर्ज्ञानप्राप्त्यर्था होममन्त्रा उच्यन्ते—

पाहि नो अ॒ग्न ए॒नसे॑ स्वा॒हा । पाहि नो॑ वि॒श्ववे॑द॒से स्वा॒हा ।

यज्ञं॑ पाहि वि॒भाव॑सो स्वा॒हा । सर्वं॑ पाहि शत॒क्र॒तो स्वा॒हा, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि

पञ्चमोऽनुवाकः ॥ ५ ॥

हेऽग्ने नोऽस्मानेनसो ज्ञानप्रतिबन्धकात्पापात्पाहि रक्ष । तुभ्यमिदं स्वा[हा]
।मस्तु नोऽस्माकं विश्ववेदसे कृत्स्नतत्त्वज्ञानसिद्ध्यर्थं पाहि तत्साधनसंपादनेन
व्य । तदर्थं तुभ्यमिदं स्वा[हा]हुतमस्तु । विशेषेण भानं दीप्तिर्विभा सैव बसु धनं

यस्याग्नेः सोऽयं विभावसुः । हे विभावसो यज्ञं विविदिषाहेतुत्वेनास्माभिरनुष्ठीयमानं
पाहि निर्विघ्नेन समाप्तिं नीत्वा पालय । शतसंख्याकाः क्रतवो येनाग्निना निष्पाद्यन्ते
सोऽयं शतक्रतुः । हे शतक्रतो सर्वं ज्ञानसाधनं गुरुशास्त्रादिकं पाहि ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञिक्यामुप-
निषदि षष्ठोऽनुवाकः ॥ ५ ॥

=====

अथ षष्ठोऽनुवाकः ।

अथ ज्ञानप्रतिपादककृत्स्नवेदान्तप्राप्तिकामेन जप्यं मन्त्रमाह—

यश्छन्दसामृषभो विश्वरूपश्छन्दोभ्यश्छन्दा-
स्याविवेश । सतां शिष्यः प्रोवाचोपनिषदिन्द्रो
ज्येष्ठ इन्द्रियाय ऋषिभ्यो नमो देवेभ्यः
स्वधा पितृभ्यो भूर्भुवः सुवरोम्, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि
षष्ठोऽनुवाकः ॥ ६ ॥

यः प्रणवश्छन्दसां वेदानां मध्यं ऋषभः श्रेष्ठः, विश्वरूपः सर्वजगदात्मकः, एत-
द्वेदसारत्वं विश्वरूपत्वं च सांहित्यामुपनिषदि प्रपञ्चितम् । तादृशः प्रणवश्छन्दोभ्यो
वेदेभ्यः प्रादुर्भूत इति शेषः । वेदसारत्वेन प्रजापतेः प्रत्यभादित्यर्थः । स पुनश्छन्दांसि
गायत्र्यादीन्याविवेश । छन्दोभिरुपलक्षितेषु मन्त्रेषु प्रयोक्तव्यः । तथाच प्रपञ्चसारेऽभि-
हितम्—“अस्य तु वेदादित्वात्सर्वमनूनां प्रयुज्यते ह्यादौ” इति । तेन प्रणवेन प्रतिपाद्य-
इन्द्रः परमैश्वर्ययुक्तः परमात्मोपनिषत्प्रोवाचोपनिषदं ब्रह्मविद्यां सर्ववेदान्तसिद्धमुक्त-
वान् । कीदृश इन्द्रः । सतां शिष्यः सद्भिः कर्मानुष्ठायिभिरुपासकैर्ज्ञानिभिश्च प्राप्तुं
शक्यः, ज्येष्ठः कारणत्वेन सर्वस्मात्प्रथमः । किमर्थं विद्यामुक्तवानित्युच्यते—
ऋषिभ्य ऋषिणामन्तर्मुखाणां जिज्ञासूनामिन्द्रियाय ज्ञानसामर्थ्यार्थम् । अतोऽहं तत्त्व-
तिबन्धनिवारणाय देवेभ्यः पितृभ्यश्च नमस्करोमि । भूर्भुवः सुवरो लोकत्रयाव-

[प्रपा० १० अनु० ७-८] कृष्णयजुर्वेदीयं तैत्तिरीयारण्यकम् ।

७१३

स्थितान्प्राप्नोमि । देवा(वेदा)निति शेषः । एतदेवाभिप्रेत्य केचिद्भुवः सुवश्छन्द
ओमिति पठन्ति ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञिक्यामुप-
निषदि षष्ठोऽनुवाकः ॥ ६ ॥

अथ सप्तमोऽनुवाकः ।

अथ लब्धानां वेदानामविस्मरणाय जप्यं मन्त्रमाह—

नमो ब्रह्मणे धारणं मे अस्त्वनिराकरणं धारयिता
भूयासं कर्णयोः श्रुतं मा च्योदं ममामुष्य ओम्, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि
सप्तमोऽनुवाकः ॥ ७ ॥

ब्रह्मणे जगत्कारणाय नमोऽस्तु तत्प्रसादान्मदीये चित्ते ग्रन्थतदर्थयोर्धारणमस्तु ।
[अनिराकरणं] निराकरणं विस्मरणं यथा न भवति तथा धारयिता भूयासम् ।
अमुष्येत्यर्थं प्रार्थयमानस्य मम कर्णयोर्यत्किञ्चिद्वेदशास्त्रादिकं यदा कदाचिदपि श्रुतमा-
सीत्तत्सर्वं हे देवा मा च्योदं मा विनाशयैत । ततोऽहमो प्राप्नुयां स्थिरं धारणमिति शेषः ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञिक्या-
मुपनिषदि सप्तमोऽनुवाकः ॥ ७ ॥

अथाष्टमोऽनुवाकः ।

अथ ज्ञानसाधनं यत्तपश्चित्तैकाग्र्यमस्ति “मनसश्चेन्द्रियाणां च ह्येकाग्र्यं परमं तपः”
इति श्रुतेः । तत्तपः श्रौतस्मार्तसर्वकर्मस्वरूपतया प्रशंसति । यद्वा तथाविधतपःसिद्ध्यर्थं
जप्यं मन्त्रमाह—

ऋतं तपः सत्यं तपः श्रुतं तपः शान्तं तपो दानं

१ ख. झ. °स्तु । त्वत्प्र° । २ ग. झ. देव । ३ ग. झ. °य । ततोऽ° । ४ झ. स्मृतेः । ५ ग.
झ. °पो दमस्तपः शमस्तपो दा° ।

तपो यज्ञं तपो भूर्भुवः सुवर्ब्रह्मैतदुपास्स्यैतत्तपः, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिष-
द्यष्टमोऽनुवाकः ॥ ८ ॥

ऋतं मनसा यथार्थवस्तुचिन्तनम् । सत्यं वाचा यथार्थभाषणम् । श्रुतं वेदस्य
पूर्वोत्तरभागार्थावबोधयोर्ममांसयोः श्रवणम् । शान्तं शान्तिर्बहिर्द्विद्रव्याभ्यन्तरेन्द्रियो-
परतिः । दानं धनेषु स्वत्वनिवृत्तिः परस्वत्वापादनपर्यन्ता । यज्ञोऽग्निहोत्रादिः । तदे-
तत्सर्वमर्वाचीनं तपः । भूरादिलोकत्रयात्मकं विराडेदेहरूपं यद्ब्रह्मास्ति हे मुमुक्षो एतद्-
होपास्स्व विजातीयप्रत्ययरहितं सजातीयप्रत्ययप्रवाहं कुरु । तदेतदुपासनमुत्तमं तपः ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णजुर्वेदीय-

तैत्तिरीयारण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेयमुक्तायां

याज्ञिकयामुपनिषद्यष्टमोऽनुवाकः ॥ ८ ॥

=====

अथ नवमोऽनुवाकः ।

अथ विहितानुष्ठानरूपं पुण्यं ज्ञानसाधनतया प्रशंसति । निषिद्धाचरणं ज्ञानप्रति-
बन्धकतया निन्दति—

यथा वृक्षस्य संपृष्णितस्य दूराद्ग्रन्थो वात्येवं पुण्यस्य
कर्मणो दूराद्ग्रन्थो वाति यथाऽसिधारां कर्तेऽवहि-
तामवकामेद्यद्युधे हुवे ह वा विह्वलिष्यामि कर्तं
पतिष्यामीत्येवमनृनादात्मानं जुगुप्सेत्, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि

नवमोऽनुवाकः ॥ ९ ॥

लोके यथा वृक्षस्योद्यानादौ स्थितस्य चम्पकपाटलकेतकीपुंनागादेः संपृष्णितस्य
सम्यग्विकसितपुष्पोपेतस्य यो गन्धः सुरभिरस्ति सोऽयं दूराद्देशाद्वाति वायुना
सहाऽऽगच्छति एवं पुण्यकर्मणो ज्योतिष्टोमादेः सत्कीर्तिः सुगन्धसमाना दूरा-
द्वाति मनुष्यलोकात्सर्वे गच्छति । तस्मात्पुण्यमनुष्ठेयम् । अथ पापस्य दृष्टान्त
उच्यते—यथा लोके राजामात्यादीनां विनोदाय प्रवृत्तो वंशाग्रवृत्तादिदुर्घटन्यापारे-
ष्वत्यन्तकुशलमनाः कश्चित्कर्तं कूपादावगाधे कस्मिंश्चिद्भर्तृविशेषेऽवहितां प्रसारिताम-

१ ख. झ. यज्ञस्वपो । २ ग. 'पास्वैत' । ३ ख. 'पास्व वि' । ४ ख. 'रणरूपं तु
ज्ञा' । ५ ख. झ. यवे । ६ झ. 'ह्वलिष्या' । ७ ख. 'ममृता' ।

सिधारां खड्गधारामषक्रामेत्पादाभ्यां धाराया उपरि गन्तुं प्रवर्तते । तदानीमसौ मन-
स्येवं विचारयति । यद्यदि युवे हुवे हकारो व्यत्ययेन यकारस्थाने पठितः । अत एव
केचिद्युवे युव इति पठन्ति । यौमि यौमि पुनः पुनः पादमसिधारया मिश्रयामीत्यर्थः ।
तदाऽहं विह्वदिष्यामि कर्तं वा पतिष्यामि । अहमित्येतमर्थं हशब्दो ब्रूते । लका-
स्थाने व्यत्ययेन दँकारः । असिधारायां पादस्य दृढस्पर्शं पादच्छेदेनाहं विह्वलितो
विवशो भविष्यामि दृढस्पर्शाभावे त्वधोवर्तिन्यग्राधे गते पतिष्यामीति । एवं पापे वर्त-
मानः पुरुषो विचारयेत् । यद्यहं पापं प्रकटं कुर्यां तदानीमिह लोके निन्दितो भवि-
ष्यामि तत्परिहारायाप्रकटं कुर्यां तदाऽपि नरके पतिष्यामीति । ईदृग्विचारयुक्तः पुरु-
षोऽनृतत्पापादात्मानं जुगुप्सेद्विड्मां लोकद्वयभ्रंशहेतुमिति निन्दित्वा पापान्निवारयेत् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-

यारण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञि-

क्यामुपनिषदि नवमोऽनुवाकः ॥ ९ ॥

* इति प्रथमखण्डः समाप्तः ।

=====

अथ दशमोऽनुवाकः ।

— — — — —

यथोक्तप्रशंसोपेतपुण्यानुष्ठानेन निषिद्धाचरणवर्जितेन शुद्धान्तःकरणस्य पुरुषस्य
तत्त्वमुपदेष्टुमनुवाक आरभ्यते । तत्र प्रथमामृचमाह—

अणोरणीयान्महतो महीयानात्मा गुहायां निहितोऽस्य जन्तोः ।

तर्पकतुं पश्यति वीतशोको धातुः प्रसादान्महिमानमीशम्, इति ॥

सच्चिदानन्दैकरसः परमेश्वरः सर्वाधिष्ठानत्वेन सर्वस्य जगतः स्वरूपत्वादात्मश-
ब्देनोच्यते । आत्मशब्दश्च स्वरूपवाचीति प्रसिद्धम् । मायाकार्यभूते लौकिकव्यवहारे
सूक्ष्मत्वेन प्रसिद्धः परमाणुद्वैर्चणुकादिरणुशब्दवाच्यः । तस्मादप्ययमात्माऽतिशयेन
सूक्ष्मत्वादणीयान् । आकाशदिगादयः परिमाणाधिक्यत्वालोके महच्छब्दवाच्याः ।
ततोऽप्ययमात्माऽतिशयेनाधिकत्वान्महीयान् । परमाणुद्व्यणुकादीनामस्मदादिप्रत्यक्ष-
ाम्यत्वाभावेऽपि योगिजनचक्षुर्गम्यत्वमस्ति तदप्यात्मनो नास्तीत्यभिप्रेत्याणीयस्त्व-

* ख. पुस्तके नास्त्येतत् ।

१ ग. झ. 'दानीम' । २ झ. यकारः । ३ ग. यदि पा° । ४ ख. 'मि' । अथ त° ।
५ ग. 'धिप्रन्ने' । ६ झ. 'तत्त्वम्' । ७ ग. 'न सर्वस' ।

मुक्तम् । आकाशदिगादीनामेकब्रह्माण्डवर्तित्वात्तादृशब्रह्माण्डलक्षकोट्यधिष्ठानत्वमाभिहितम् ।
महोत्तरत्वमुक्तम् । तादृशः परमात्माऽस्य देवमनुष्यादिरूपस्य जन्तोर्गुहायां निहितः ।
गुहाशब्देन हृदयपुण्डरीकमध्यवर्तिनी बुद्धिरुच्यते । गुह्यं संवरण इत्यस्माद्व्याप्तोरुत्पन्नो
गुहाशब्दः । बुद्धिश्च हृदयपुण्डरीकेण संवृता तन्मध्यवर्तित्वात् । तस्यां बुद्धावस्य पर-
मात्मनो निहितत्वं नाम विद्ययोपलभ्यमानत्वं न तु बुद्धावाधेयत्वम् । सर्वजगदाधारस्य
तदसंभवात् । तं तथाऽवास्थितमीशं शैमादिगुणयुक्तोऽधिकारी पुरुषः पश्यति साक्षा-
त्करोति । स चाधिकारो धातुः प्रसादादुपजायते । धाता जन्तो विधाता परमेश्वरः,
तस्य प्रसादोऽनुग्रहः ।

तथा च पूर्वाचार्यैरुक्तम्—

“ ईश्वरानुग्रहादेषां पुंसामद्वैतवासना ।

महाभयकृतत्राणा द्वित्राणामेव जायते ” इति ।

कीदृशमीशम् । अक्रतुं संकल्पपरहितम् । रूयन्त्रपानादिभोगजातं समीचीनमिति
संकल्पनं जीवस्यैव न त्वीशस्य । संकल्पहेतुभूतान्तःकरणोपाधेरभावात् । अतो
निरुपाधिकत्वान्महिमानमतिशयेन महान्तम् । ईदृशं परमेश्वरं साक्षात्कृत्य वीत-
शोको जन्ममरणादिशोकरहितो भवति ।

द्वितीयामृचमाह—

सप्त प्राणाः प्रभवन्ति तस्मात्सप्तार्चिषः समिधः सप्त जिह्वाः ।

सप्त इमे लोका येषु चरन्ति प्राणा गुहाशयाभिहिताः सप्त सप्त, इति॥

शुद्धान्तःकरणैर्ज्ञातव्यो यः परमात्मोक्तस्तस्य शाखाचन्द्रन्यायेनोपलक्षणार्थं जगत्का-
रणत्वमुच्यते । तस्मात्परमात्मनो मायाशक्तिविशिष्टात्सप्त प्राणा भवन्ति ।
अन्यत्र—“सप्त वै शर्षिण्याः प्राणाः” इत्युक्तत्वात्, शिरोवर्तिसप्ताच्छिद्रगताः सप्तसंख्या-
काश्चक्षुरादयः प्राणाः परमेश्वरादुत्पद्यन्ते । द्वे चक्षुषी द्वे श्रोत्रे द्वे नासिके वागेकेति सप्त-
त्वम् । तेषां चक्षुरादीनां स्वस्वविषयप्रकाशनशक्तयः सप्तर्चिषः । तैरर्चिर्भर्गृहमाणत्वेन
सप्तसंख्याया विषयाः समिधः । विषयैर्हीन्द्रियाणि समिध्यन्ते प्रकाशयुक्तानि क्रियन्ते ।
यथैकस्यापि चक्षुरिन्द्रियस्य गोकलभेदेन द्वित्वं तथा रूपस्याप्येकस्य वामदक्षिणरूप-
ग्राहकचक्षुर्वृत्तिभेदाद्द्वित्वं द्रष्टव्यम् । एवं शब्दगन्धयोर्द्वित्वे सति विषयाः सप्त सप्त-
द्यन्ते । अथवा समिच्छब्देन सप्तसंख्या न संबध्यते किंतु जिह्वाशब्देन । अग्निजिह्वानां
च सप्तत्वमाथर्वणिकैरान्नातम्—

१ ख. 'पृष्ठमध्ये व' । २ ग. 'तिनीतय' । ३ ख. 'शमदमा' । ४ ख. ग. 'त्राणां यदि' ।

काली कराली च मनोजवा च सुलोहिता चापि सुधूम्रवर्णा ।

स्फुलिङ्गिनी विश्वरुची च देवी लेलायमाना इति सप्त जिह्वाः" इति ।

॥श्च परमेश्वरात्प्रभवन्ति । इमे भूरादयः सप्तसंख्याका लोकास्तस्मात्प्रभवन्ति ।
।षु सप्तसु लोकेषु देवमनुष्यादिशरीरवर्तिनः प्राणाश्चरन्ति, तादृशा लोका उत्पन्ना
ति पूर्वत्रान्वयः । गुहा बुद्धिस्तस्यां शेत उपलभ्यत इति गुहाशयः परमेश्वरस्तस्मादु-
पन्नाः सप्तर्षयः सप्त समुद्रा इत्यादिकाः सप्तसंख्याकाः पदार्थविशेषा निहितास्तत्र
त्रावस्थापिताः ।

तृतीयामृचमाह—

अतः समुद्रा गिरयश्च सर्वेऽस्मात्स्यन्दन्ते सिन्धवः सर्वरूपाः ।

अतश्च विश्वा ओषधयो रसाश्च येनैष भूतरितृष्ट्यन्तरात्मा, इति ॥

क्षीरोदधिप्रभृतयः समुद्रविशेषा मेरुप्रभृतयो गिरिविशेषाश्चरामात्परमेश्वरात्सर्वे
भवन्ति । गङ्गागोदावर्यादयः सर्वरूपा बहुविधा नद्योऽस्मात्परमेश्वरादुत्पन्नाः
यन्दन्ते प्रवहन्ति । ब्रह्मिवाद्या विश्वाः सर्वा ओषधयश्च मधुराम्लादयो रसाश्चातः
रमेश्वरात्प्रभवन्ति । एषोऽहंप्रत्ययेन गम्दमानोऽन्तरात्मा स्थूलदेहचिदात्मनोर्मध्य-
र्ती लिङ्गदेहो येनौषधिरसेन भूतः संबद्धः सञ्जरीरे तिष्ठति, तादृशो रस उत्पन्न
ति पूर्वत्रान्वयः ।

चतुर्थामृचमाह—

ब्रह्मा देवानां पदवीः कवीनामृषिर्विप्राणां महिषो मृगाणाम् ।

श्येनो गृध्राणां स्वधितिर्वनानां सोमः पवित्रमत्येति रेभन्, इति ॥

अन्तर्बहिर्वर्तिनां प्राणसमुद्रादीनामचेतनानां सृष्टिमुक्त्वा चेतनेषु परमेश्वरस्योत्कृष्ट-
प्रेणावस्थानमुच्यते । देवानामग्नीन्त्यादीनां मध्ये ब्रह्मा चतुर्मुखो भूत्वा परमेश्वरो
प्रेयामकत्वेनावतिष्ठते । तथा कवीनां काव्यनाटकादिकर्तृणां पुरुषाणां मध्ये पदवीर्भू-
ताऽवतिष्ठते । व्याकरणे निष्पन्नः सुशब्दविशेषः पदं तद्वेति गच्छतीति पदवीः शब्द-
मर्थ्यभिज्ञो व्यासवाल्मीक्यादिरूप इत्यर्थः । विप्राणां वैदिकमार्गवर्तिनां ब्राह्मणानां
व्य ऋषिस्तत्तद्वोत्रप्रवर्तको वसिष्ठादिरूपो बभूव । मृगाणां चतुष्पदां मध्ये शक्त्या-
वक्येन युक्तो महिषो बभूव । गृध्रोपलक्षितानां सर्वेषां पक्षिणां मध्ये श्वेतः श्येनो
भूव । वनानां वृक्षसमूहरूपाणां मध्ये छेदनार्थः स्वधितिः परशुर्बभूव । यागहेतुभू-

तत्रह्यात्मकः सोमो भूत्वा रेभन्मन्त्रशब्दयुक्तः सन्पवित्रं शुद्धिकारणं गङ्गाजलकुशद-
र्भादिद्रव्यजातं सर्वमत्येति ।

पञ्चमीमृचमाह—

अजामेकां लोहितशुक्लकृष्णां बह्वीं प्रजां जनयन्ती* सरूपाम् ।

अजो ह्येको जुषमाणोऽनुशेते जहात्येनां भुक्तभोगामजोऽन्यः, इति ॥

व्यवहारदशायां परमेश्वरस्य चतुर्मुखब्रह्मादिशरीरेषु विशेषेणावस्थानमभिधाय यथे-
क्तजगत्सृष्टेर्मूलकारणभूतां मायाशक्तिमुपजीव्य बुद्धमुक्तपुरुषव्यवस्थां प्रदर्शयते । न
जायत इत्यजा मूलप्रकृतिरूपा माया । न ह्यनादेस्तस्या जन्म संभवति । सा च मायैका,
इतरस्य सर्वस्य जगतस्तत्कार्यत्वात् । यदाऽसौ तेजोबद्धानि त्रीणि भूतान्युत्पाद्य तद्रू-
पाऽवतिष्ठते तदानीं लोहितशुक्लकृष्णवर्णैरुपेता भवति । तथा च च्छन्दोगा आमनन्ति-
“ यदग्ने रोहित* रूपं तेजस्तद्रूपं यच्छुक्लं तदपां यत्कृष्णं तदन्नस्य ” इति । अन्नश-
ब्देनात्र पृथिव्युपलक्ष्यते । रजःसत्त्वतमोगुणा वा लोहितादिशब्दैरुपलक्ष्यन्ते । गुणत्रया-
त्मिका मायेत्युक्तं भवति । सा च देवतिर्यङ्मनुष्यादिरूपां गुणत्रयात्मकत्वेन सरूपां
बहुविधां प्रजां जनयति । न जायत इत्यजो जीवः, तस्यापि मायावदनादिवादुत्पत्ति-
र्नास्ति । तादृशो जीवो द्विविधः—आसक्तो विरक्तश्चेति । तयोर्मध्य एक आसक्तो योऽजो
जीवः पूर्वोक्तमजां मायां जुषमाणः प्रीतिपूर्वकं सेवमानोऽनुशेते तदनुसारेणैव वर्तते ।
विषयानेव भुञ्जानो विवेकरहितो जन्ममरणप्रवाहरूपेण संचरतीत्यर्थः । अन्योऽजो
विरक्तो जीवो भुक्तभोगामेनां मायां जहाति पारित्यजति । विरक्तेः प्रागेव भोगान्भु-
क्त्वा(गा भुक्ता) न तूपरिष्टाद्भोक्ष्यन्ते तादृशैर्भोगैर्युक्ता माया भुक्तभोगा तां मायां
तत्त्वविवेकेन बाधत इत्यर्थः ।

षष्ठीमृचमाह—

हृ५७: शुचिषदसुरन्तरिक्षसद्भोतां वेदिषदतिथिर्दुरोणसत् ।

नुषद्वरसद्वतसद्व्योमसदब्जा गोजा ऋतजा अद्रिजा ऋतं बृहत्, इति ॥

यः पुमान्विवेकेन मायां पारित्यजति तस्य सर्वमपि जगद्ब्रह्मरूपेणावभासत इत्य-
यमत्रो(त्रा)र्थः प्रदर्शयते । तदर्थमादौ जगदनुद्यते हन्ति सर्वदा गच्छतीति हंस
आदित्यः । स च शुचौ शुद्धे मण्डले ज्योतिर्मये सीदतीति शुचिषत्, सूत्रात्मरूपेण

* ख झ. 'गि रूपाण्युत्पा' । २ झ. 'न्ते । सा गु' । ३ ग. 'यात्मिक' । ४ ख. झ.
जनयन्ती । ५ ग. 'रणं प्र' । ६ झ. 'संसर' । ७ झ. 'क्षयते ता' । ८ झ. 'बाधिःमित्य' ।
१० ख. 'प्रदिश्यते' ।

जगन्निवासहेतुत्वात् । वसुर्वायुः, तद्रूपः सन्नन्तरिक्षे सीदतीत्यन्तरिक्षसत् । होमनि-
ष्पादक आहोनीयाद्यग्निर्होता तद्रूपेण सोमयागाद्यङ्गभूतायां वेद्यां सीदतीति वेदिषत् ।
अमावास्यादितिथिविशेषमनपेक्ष्य भोजनयाच्ञार्थं तत्र तत्र गच्छन्पुरुषो वैदेशिकोऽतिथिः,
तद्रूपेण दुरोणेषु गृहेषु परकीयेषु सीदतीति दुरोणसत् । नृषु मनुष्येषु कर्माधिकारिजी-
वरूपेण सीदतीति नृषत् । वरे श्रेष्ठे क्षेत्रे काशीद्वारावत्यादौ पूजनीयदेवरूपेण सीदतीति
वरसत् । ऋते सत्ये वैदिके कर्मणि फलरूपेण सीदतीति ऋतसत् । व्योम्याकाशे
नक्षत्रादिरूपेण सीदतीति व्योमसत् । अद्रचो नदीसमुद्रादिगताभ्यः शङ्खमकरा-
दिरूपेण जायत इत्यब्जाः । गोभ्यः क्षीरादिरूपेण जायत इति गोजाः । ऋतं
सत्यवचनं तस्मात्कीर्तिरूपेण जायत इति ऋतजाः । अद्रिभ्यः पर्वतेभ्यो वृक्षादिरूपेण
जायत इत्यद्रिजाः । हंस इत्यारभ्याद्रिजा इत्यन्तेनोक्तं यज्जगदस्ति तज्जगदृतं सत्यं
बृहद्ब्रह्म, अज्ञानिदृष्ट्या जगद्रूपेण भासमानं सर्वं ज्ञानिदृष्ट्या ब्रह्मैवेत्यर्थः ।

सप्तमीमृचमाह—

*यस्माज्जाता न परा नैव किञ्चनाऽऽस य आविवेश भुवनानि विश्वा ।
प्रजापतिः प्रजया संविदानस्त्रीणि ज्योतींषि सचते स षोडशी, इति ॥

हंसादेः सर्वस्य जगतो ब्रह्मरूपत्वं यदुक्तं तदत्र प्रतिपाद्यते । ब्रह्मव्यतिरिक्तं वस्तु
किञ्चिदस्तीति वदन्वादी प्रष्टव्यः । किमचेतनं जगद्ब्रह्मव्यतिरिक्तमाहोस्विचेतनो जीवः ।
अचेतनत्वपक्षेऽपि किं सृष्टेरूर्ध्वभावि वस्तु ब्रह्मव्यतिरिक्तमुत पूर्वभावि । न तावदूर्ध्व-
भाविनो व्यतिरिक्तत्वमित्युच्यते । जाता सृष्टेरूर्ध्वमुत्पन्ना प्रजा यस्मात्परमेश्वर-
रात्परा व्यतिरिक्ता न भवति । नापि पूर्वभाविनो व्यतिरिक्तत्वमित्युच्यते सृष्टेः पूर्वं
किञ्चन किमपि ब्रह्मव्यतिरिक्तं वस्तु नैवाऽऽस । “एकमेवाद्वितीयम्” इति श्रुत्यन्त-
न्तरात् । नापि चेतनस्य जीवस्य ब्रह्मव्यतिरिक्तत्वमित्युच्यते । यः परमेश्वरो
विश्वा भुवनानि सर्वलोकवर्तानि शरीराण्याचिवेश जीवरूपेण प्रविवेश । “अनेन
जीवेनाऽऽत्मनाऽनुप्रविश्य” इति श्रुत्यन्तरात् । स प्रजापतिः प्रजापालकः परमे-
श्वरः प्रजया स्वस्मादुत्पन्नया देवतिर्यगादिरूपया संविदानः संसर्गं तादात्म्यं लभ-
मानो वर्तते । स परमेश्वरस्त्रीणि ज्योतींष्यग्न्यादित्यचन्द्ररूपाणि सचते सम-
वैति तादात्म्यसंबन्धं प्राप्नोति । कीदृशः परमेश्वरः । षोडशी प्रश्नोपनिषत्प्रोक्तषो-
डशकलोपेतः । तत्र हि प्राणश्चक्षादिकं कृत्स्नमपि जगत्षोडशावयवरूपं परमात्मा

* एतदर्थमनिश्चितस्वरकम् ।

ससर्जंति श्रुतम् । तथा सति मृद्धटन्यायेन कार्यकारणयोरन्यतिरेकात्षोडशकलरूपेण जगता सह तादात्म्यसंबन्धादयं षोडशीत्युच्यते ।

अष्टमीमृचमाह—

*विधर्तारं हवामहे वसोः कुविद्वनाति नः ।

+सवितारं नृचक्षसम्, इति ॥

यथोक्तब्रह्मतत्त्वज्ञानलाभाय परमेश्वरप्रार्थनारूपाः केचिन्मन्त्रा इत अरभ्योच्यन्ते । वसोर्धनस्य ब्रह्मज्ञानरूपस्य विधर्तारं विशेषेण संपादयितारं परमेश्वरं हवामहेऽस्मदनुग्रहार्थमाह्वयामः । नोऽस्माकं तादृशानां कुवित्प्रभूतं तत्त्वज्ञानरूपं धनं वनाति संभजते स परमेश्वरो ददातीत्यर्थः । कीदृशं विधर्तारम् । सवितारमस्मद्वुद्धेः प्रेरकम् । नृचक्षसं नृणां मनुष्याणामधिकारिणामाचार्यरूपेण तत्त्वविद्याप्रवक्तारम् ।

नवमीमृचमाह—

अद्या नो देव सवितः प्रजावत्सावीः सौभगम् ।

परा दुष्प्रमियं सुव, इति ॥

हे सवितः प्रेरक देवाद्यास्मिन्दिने नोऽस्माकं विद्यार्थिनां प्रजावच्छिष्यप्रशिष्यादिप्रजोपेतं सौभगमाचार्यरूपं भाग्यं सावीः प्रेरय प्रयच्छेत्यर्थः । दुष्प्रमिः दुष्टस्वप्नसदृशं द्वैतप्रतिभासं परासुव निराकुरु ।

द्वादशीमृचमाह—

विश्वानि देव सवितर्दुरितानि परासुव ।

यद्भद्रं तन्म आसुव, इति ।

हे सवितः प्रेरक देव दुरितानि ज्ञानप्रतिबन्धकानि पापानि विश्वानि सर्वाणि परासुव पराकुरु । भद्रं कल्याणमसंभावनाविपरीतभावनारहितं तत्त्वज्ञानं यदा तन्मे मह्यमुपासकायाऽऽसुव साकल्येन प्रयच्छ ।

एकादशीमृचमाह—

मधु वाता ऋतायते मधु क्षरन्ति सिन्धवः ।

माध्वीनिः सन्त्वोषधीः, इति ॥

ऋतायत ऋतं परं ब्रह्म तदिच्छते मह्यं वाता वायवो मधु माधुर्योपलसितं सु

* एतत्पदद्वयमनिश्चितस्वरकम् । × एतत्पदद्वयमनिश्चितस्वरकम् ।

१ ग °सर्ज वै इति श्रुत्यन्तरात् । त° । २ स. विधातार° । ३ स. विधातार° । ४ ।

व्या भवति तर्था कान्तिवृत्ति शेषः । प्रबले तु वायौ रोगोत्पत्त्या तत्त्वज्ञानविघ्नः संपद्यते । अतः स मा भूदिति वायोरानुकूल्यं प्रार्थ्यते । एवमुत्तरत्रापि तत्तदानुकूल्यं द्रष्टव्यम् । सिन्धवो नद्यो मधु क्षरन्ति मधुरमारोग्यकरमुदकं संपादयन्त्वित्यर्थः । ओषधीर्वाहि-
यवादयोऽपि नोऽस्माकं माध्वीर्मधुराः पथ्यरूपाः सन्तु ।

द्वादशीमृचमाह—

मधु नक्तमुतोषसि मधुमत्पार्थिवं रजः ।

मधु द्यौरस्तु नः पिता , इति ॥

नक्तं रात्रावुत्तरापि चोषसि प्रभाते दिवसेऽपि विद्यार्थिनो मधु मधुरमनुकूलं सुख-
मस्तु कालकृतोऽपि विघ्नो मा भूदित्यर्थः । पार्थिवं रजः पृथिव्यामवस्थितं शयनादि-
स्थानगतं रजोऽपि मधुमन्माधुर्योपेतं कण्टकपाषाणादिराहित्येनानुकूलमस्तु । नोऽस्माकं
पिता पितृसदृशी द्यौरपि मध्वरस्तु, अतिवृष्ट्यादिप्रातिकूल्यरहिताऽस्तु । “ द्यौः पिता
पृथिवी माता ” इति मन्त्रान्तरादिवः पितृत्वम् ।

त्रयोदशीमृचमाह—

मधुमात्रो वनस्पतिर्धधुमा अस्तु सूर्यः ।

माध्वीर्गावो भवन्तु नः, इति ॥

वनस्पतिश्चूतपनसादिर्नोऽस्मान्प्रति मधुमान्मधुरफलोपेतो जीवनहेतुरस्तु ।
सूर्योऽपि प्रभूतं संतापमकृत्वा मधुमान्माधुर्येणानुकूलप्रकाशनेन युक्तोऽस्तु । गावोऽपि
नोऽस्मान्प्रति माध्वीर्जीवनहेतुमधुरक्षीरोपेता भवन्तु ।

चतुर्दशीमृचमाह—

घृतं मिमिक्षिरे घृतमस्य योनिर्घृते श्रितो घृतमुवस्य धाम ।

अनुवचमावह मादयस्व स्वाहाकृतं वृषभ वक्षि हव्यम्, इति ॥

भोग्यजातस्य ज्ञानयोग्यदेहानुकूल्यं प्रार्थ्य ज्ञानसाधनयागादिकर्महेतोरग्रेरानुकूल्यं प्रार्थ-
यते । पूर्वं यजमाना अग्नावाहवनीयादिरूपे घृतं मिमिक्षिरे सिक्तवन्तः । मिह सेचन
इति धातुः । तद्घृतमस्याग्नेर्योनिरुत्पत्तिकारणम् । घृतेन ज्वालाभिवृद्धिदर्शनात् ।
अतोऽयमग्निर्घृते श्रितो घृतमाश्रित्यावस्थितः । घृतमेवास्याग्नेर्धाम स्थानं तेजोहेतुर्वा ।
हेऽग्नेऽनुवचं स्वप्नमन्वस्मदीयं हविःस्वरूपमनुसृत्याऽऽवह देवानत्राऽऽनय । आनीय

१ ख. 'था भवन्ति' । २ ख. 'विघ्नः' । ३ ख. 'दन्ते' । अ. ' । ४ ख. 'सुपक्षरः' ।
५ ख. 'योग्यं दे' । ६ ख. 'तमु' वा ।

च मादयस्व हृष्टान्कुरु । हे वृषभ श्रेष्ठ स्वाहाकृतं स्वाहाकारेणास्माभिर्दत्तं इत्थं
वक्षि वह देवान्प्रापय ।

पञ्चदशीमृचमाह—

समुद्रादूर्मिर्मधुमा५ उदारदुपा५ शुना समैमृतत्वमानद् ।

घृतस्य नाम गुह्यं यदस्ति जिह्वा देवानाममृतस्य नाभिः, इति ॥

समुद्रवदतिप्रभूतात्परमात्मन ऊर्मिरूर्मिसदृशो जडप्रपञ्चो मधुमान्भोग्यत्वेन मायुर्य-
युक्त उदारदुदगच्छत् । उत्पन्न इत्यर्थः । यथा लोके समुद्रांतरङ्गा उत्पद्यन्त एवं हि
चिदेकरसात्परमात्मनो जडं भोग्यजातं सर्वमुत्पन्नम् । घृ क्षरणदीप्स्योरिति धातोरुत्पन्नो
घृतशब्दः । घृतं दीप्तं स्वप्रकाशं ब्रह्मेत्यर्थः । तस्य ब्रह्मो यन्नाम प्रणवरूपं गुह्यं
सर्ववेदेषु गोप्यमस्ति । तथा च कठैराम्नातम्—“ सर्वे वेदा यत्पदमामनन्ति ” इति
प्रस्तुत्य “ तत्ते पदं संग्रहेण ब्रवीम्योमित्येतत् ” इति । तेन प्रणवरूपेणोपांशुना
ध्यानकाले शनैरुच्चार्यमाणेनामृतत्वमुत्पत्तिविनाशरहितं ब्रह्मतत्त्वं समानदस्यमानशे
प्राप्नोतीत्यर्थः । तच्च प्रणवाख्यं नाम देवानां जिह्वा देवैर्ध्यानपरैर्निरन्तरमुच्चार्यमाणत्वेन
जिह्वैव सर्वदा मुखमध्ये वर्तते । किंचेदं प्रणवरूपं नामामृतस्य विनाशरहितस्य मोक्षस्य
नाभी रथचक्रस्य नाभिरिवाऽऽश्रयभूतम् । अनेन हि मुक्तिरूपं फलं प्राप्यते । अत
एव कठैराम्नातम्—“ एतदेवाक्षरं ज्ञात्वा यो यदिच्छति तस्य तत् ” इति । एतस्या-
मृचि प्रणवस्य मोक्षसाधनत्वमुक्तम् ।

षोडशीमृचमाह—

वयं नाम प्रब्रवामा घृतेनास्मिन्यज्ञे धारयामा नमोभिः ।

उप ब्रह्मा शृणवच्छस्यमानं चतुःशृङ्गोऽवमीद्वौर एतत्, इति ॥

वयं ज्ञानार्थिनः पुरुषा अस्मिञ्ज्ञानयज्ञे घृतेन दीप्तेन स्वप्रकाशेन ब्रह्मणा निमि-
त्तभूतेन प्रणवरूपं नाम प्रब्रवाम सर्वदा ध्यायन्त उच्चारयाम । ततो नमोभिर्मम-
स्कारैर्युक्ता वयं चित्ते ब्रह्मतत्त्वं सर्वदा धारयाम । ज्ञानस्य यज्ञत्वं भगवतोक्तम्—
“ स्वाध्यायज्ञानयज्ञाश्च यतयः संशितव्रताः ” इति । शस्यमानमस्माभिः प्रणवेन
स्तूयमानमुपशृणुवत्पार्थवर्तिभिस्तत्त्ववेदिभिः स्तूयमानमेतद् ब्रह्मतत्त्वं चतुःशृङ्गोऽकारो
कारमकारनादिरूपशृङ्गचतुष्टयोपेतो गौरः श्वेतः प्रणवाख्य ऋषभोऽवमीद्वान्तवान्
ब्रह्मतत्त्वं प्रत्यपादयदित्यर्थः । अकारादीनां प्रणवमात्राणां शृङ्गत्वमुत्तरतापनीये
श्रुतम्—“ शृङ्गेष्वशृङ्गं संयोज्य ” इति । निष्कामैरनुष्ठेयत्वेन निर्मलत्वात्प्रणवस्य

गौरत्वम् । वृषभरूपत्वं च संहितोपनिषद्यान्नातम्—“ यश्छन्दसामृषभो विश्वरूपः ” इति । एवमनेन प्रतिपादनमुपलक्ष्यते ।

सप्तदशीमृचमाह—

चत्वारि शृङ्गा त्रयो अस्य पादा द्वे शीर्षे सप्त हस्तासो अस्य ।

त्रिधा बद्धो वृषभो रोरवीति महो देवो मर्त्याः आविवेश, इति ॥

शृङ्गा प्रणवस्य यान्यकारादीनि शृङ्गाणि तानि चत्वारि । अस्य प्रणवप्रतिपाद्यत्वेन प्रणवरूपस्य ब्रह्मणस्त्रयः पादाः । पद्यते गम्यते ब्रह्मतत्त्वमेभिरिति पादाः । अध्यात्मं विश्वतैजसप्राज्ञाः । अधिदैवं विराड्दिरण्यगर्भाव्याकृतानि । द्वे शीर्षे उत्तमाङ्गस्थानीये विद्विद्वेषे द्वे शक्ती । तथैवास्य ब्रह्मणो भूरादयः सप्त लोका हस्तासो हस्तस्थानीयाः । त्रिधा बद्धोऽकारोकारमकारेषु विश्वतैजसप्राज्ञैर्विराड्दिरण्यगर्भाव्याकृतैश्च त्रिप्रकारेण संबद्धो वृषभः प्रणवो महस्तेजोरूपं ब्रह्मतत्त्वं रोरवीति, अतिशयेन प्रतिपादयति । तदेव प्रतिपाद्यं स्पष्टी क्रियते—देवः परमेश्वरो मर्त्यान्मनुष्यदेहानाविवेश सर्वतः प्रविष्टः “स एष इह प्रविष्ट आ नखाग्रेभ्यः ” इति श्रुत्यन्तरात् ।

अष्टादशीमृचमाह—

त्रिधा हितं पणिभिर्गुह्यमानं त्रिं देवासो घृतमन्त्रविन्दन् ।

इन्द्र एकं सूर्य एकं जजान वेनादेकं स्वधया निष्टतक्षुः, इति ॥

त्रिधा हितं शरीरे विश्वतैजसप्राज्ञारूपेण त्रिप्रकारेण ब्रह्माण्डे विराड्दिरण्यगर्भाव्याकृताख्येन च त्रिः (त्रि) प्रकारेणावस्थितं घृतं दीप्तं स्वप्रकाशं ब्रह्मतत्त्वं देवासो देववत्सामत्त्विका अन्तर्मुखाः पुरुषा गवि वाचि तत्त्वमस्यादिवेदरूपायामन्त्रविन्दन् । मुक्तमेण लब्धवन्तः । कीदृशं घृतम् । पणिभिर्गुह्यमानम् । पण व्यवहारे स्तुतौ वेति धातुः । पणिभिः स्तोतृभिरुपदेष्टृभिराचार्यैः परमरहस्यत्वेन गोप्यमानम् । त्रिधा हितमित्येतदेव विविच्यते । इन्द्रः परमैश्वर्ययुक्तो विराट्पुरुष एकं जागरणरूपं अजानोत्पादितवान् । सूर्यशब्दस्तेजस्वित्वेन हिरण्यगर्भमुपलक्षयति । स च हिरण्यगर्भ एकं स्वप्नरूपं जजान । वेने(वे?)ति धातुः कान्तिकर्मा । वेनात्सर्वदुःखराहित्येन कमनीयादव्याकृतादेकं सुषुप्तरूपं निष्पन्नमिति शेषः । स्वस्मिन्नेव धीयतेऽवस्थाप्यत इत्याश्रयान्तररहिता ब्रह्मरूपा चित्स्वधाशब्देनोच्यते “स भगवः कस्मिन्प्र-

तिष्ठित इति स्वे महिम्नि ” इति श्रुत्यन्तरात् । तथा स्वयं वा ब्रह्मसूर्येणा भिन्ना पूर्वोक्ता इन्द्रसूर्यवेना निष्ठतक्षुर्जागरणादिकं निष्पादितवन्तः । एताभ्यां द्वाभ्यामृष्यं प्रणवतत्प्रतिपाद्यार्थौ प्रपञ्चितौ ।

एकोनविंशोऽमृचमाह—

यो देवानां प्रथमं पुरस्ताद्विश्वाधिको रुद्रो महर्षिः ।

हिरण्यगर्भं पश्यत जायमानं स नो देवः शुभया स्मृत्या संयुनक्तु, इति॥

यो देवो हिरण्यगर्भं पश्यत साक्षात्करोति । कीदृशं हिरण्यगर्भम् । देवानां प्रथममग्नीन्द्रादीनां मध्य आदिभूतम् । पुरस्ताज्जायमानमग्नीन्द्राद्युत्पत्तेः पूर्वमेवोत्पद्यमानम् । अनेन प्राथम्यं स्पष्टीकृतम् । कीदृशो देवः । विश्वाधिको विश्वस्य जगतः कारणत्वेन तस्मादधिकः । रुद्रो रुद्रवैदिकः शब्दस्तं द्रवति प्राप्नोति । वेदप्रतिपाद्य इत्यर्थः । महर्षिर्ऋषीणामतीन्द्रियद्रष्टृणां मध्ये महान् । “ यः सर्वज्ञः सर्ववित् ” इत्यादिश्रुतिप्रतिपाद्य इत्यर्थः । स देवस्तादृशः परमेश्वरो नोऽस्माञ्शुभया स्मृत्या सर्वसंसारनिवर्तकत्वेन शोभनया ब्रह्मतत्त्वानुस्मृत्या संयुनक्तु संयुक्तान्करोतु । सोऽयं मन्त्रो ब्रह्मविद्यालब्धये जपितव्य इति मन्त्रलिङ्गादवगम्यते ।

विंशोऽमृचमाह—

यस्मात्परं नापरमस्ति किञ्चिद्यस्मान्नाणीयो न ज्यायोऽस्ति कश्चिद् ।

वृक्ष इव स्तब्धो दिवि तिष्ठत्येकस्तेनैदं पूर्णं पुरुषेण सर्वम्, इति॥

यदुक्तं शुभया स्मृत्या संयुनक्तिवति तत्र स्मरणीयं तत्त्वमत्र निर्दिश्यते—यस्माद्ब्रह्मतत्त्वात्परमुत्कृष्टमपरं निकृष्टं वा वस्तु किञ्चिदपि नास्ति । यस्माद्ब्रह्मतत्त्वादणीयोऽत्यल्पं वस्तु नास्ति । ज्यायोऽधिकमपि काश्चिदपि वस्तु नास्ति । परापरशब्दाभ्यां गुणोत्कर्षनिकर्षौ विवक्षितौ । ज्यायोऽपीयःशब्दाभ्यां परिमाणोत्कर्षापकर्षौ । सर्वप्रकारोत्कर्षापकर्षनिषेधेनाद्वितीयत्वं सिध्यति । यथा लोके दृक्षो गमना गमनरहित एकत्रैव स्तब्धोऽवतिष्ठते तद्वदयमद्वितीय एकः परमेश्वरः स्तब्धो निर्बिकारो दिवि द्योतनात्मके स्वप्रकाशस्वरूपे तिष्ठति । तेन पुरुषेण पूर्णेन चिदेकरसेन परमात्मना सर्वमिदं जगत्पूर्णम् । जगदाकारो नास्ति ब्रह्मतत्त्वमेवान्वसितमित्यर्थः ।

एकविंशोऽमृचमाह—

न कर्मणा न प्रजया धनेन त्यागेनैके अमृतत्वमाप्नुः ।

प्रेरेण नाकं निहितं मुह्यत्यां विभ्राजते यद्यतयो विशन्ति, इति ॥

यथोक्तब्रह्मतत्त्वानुस्मरणस्यान्तरङ्गं सर्वत्यागरूपं साधनमत्रोच्यते । अग्निहोत्रादिकं सहस्रसंवत्सरसम्पन्नं यत्कर्म तेन कर्मणा तदमृतत्वं न लभ्यते । “ प्रजया पितृभ्यः ” इति श्रुतेः पितृविषयादृणाद्विमौचनहेतुर्या पुत्रादिरूपा प्रजा तयाऽप्यमृतत्वं न लभ्यते । “दाने सर्वं प्रतिष्ठितं तस्मादानं परमं वदन्ति ” इति श्रुतेर्धनदानस्य बहुविधफलसाधनत्वावगमोक्तस्य दानस्य निष्पादकं यद्धनमस्ति तेन धनेनाप्यमृतत्वं न लभ्यते । किं तर्हि कर्मप्रजौदीनां सर्वेषां लौकिकवैदिकव्यापाराणां त्यागनैके केचिदेवान्तर्मुखा अमृतत्वमानशुः प्राप्नुवन्ति । यदमृतत्वं यतस्य इन्द्रियनियमनशीला विशन्ति प्राप्नुवन्ति तदमृतत्वं नाकं परेण स्वर्गादप्युत्कृष्टं सद्गुहायां स्वकीयबुद्धवेकाग्रायां निहितमवस्थितं सद्विभ्राजते विशेषेण दीप्यते । अन्तर्मुखैरनुभूयत इत्यर्थः ।

द्वाविंशीमृचमाह—

वेदान्तविज्ञानसुनिश्चितार्थाः संन्यासयोगाद्यतयः शुद्धसत्त्वाः ।

ते ब्रह्मलोके तु परान्तकाले परामृतात्परिमुच्यन्ति सर्वे, इति ॥

पूर्वत्यामृचि त्यागस्य मोक्षसाधनत्वमुक्तम् । अन्यत्र—“तरति शोकमात्मवित्” “ज्ञानादेव तु कैवल्यं प्राप्यते येन मुच्यते” इत्यादिश्रुतिस्मृतिषु ज्ञानस्यैव मोक्षहेतुत्वमुच्यते । अतोऽस्मादमृचि विशेषपरिहाराय ज्ञानसंन्यासयोर्मोक्षे पृथगुपयोग उच्यते । वेदान्ता उपनिषद्ब्राह्मणानि तैत्तिरीयं सर्वसंसारनिवर्तकत्वेन विशिष्टं ज्ञानं यदस्ति तेन निश्चितो जीवब्रह्मैक्यलक्षणोऽर्थो यैः पुरुषैस्ते वेदान्तविज्ञानसुनिश्चितार्थाः । संन्यासयोगात्संन्यासः पूर्वोक्तः प्रजादित्यागस्तत्पूर्वको योगः, प्रमाणाविपर्ययविकल्पनिद्रास्मृतिरूपाणां पञ्चानां चित्तवृत्तीनां निरोधो योगः, “योगश्चित्तवृत्तिनिरोधः” इति पतञ्जलिना सूचितत्वात् । तस्माद्योगात् । शुद्धसत्त्वा विषयभोग्यावृत्तचित्ताः । अत एव यतयो नियमनशीलाः । एतेन ज्ञानं तत्त्वप्रकाशनेनाविद्यानिवर्तकं त्यागस्तु विषयभोगनिवृत्तिद्वारा चित्तशुद्धिहेतुरिति पृथगुपयोग उक्ते भवति । ब्रह्मणो लोको दर्शनं साक्षात्कारः, तस्मिन्नुपस्थे सति संसारविलक्षणास्ते पुरुषाः । वैलक्षण्यद्योतनार्थस्तु शब्दः । तादृशाः पुरुषाः सर्वे परिमुच्यन्ति । ज्ञानिषु देवमनुष्यत्वादिकृत उत्तमोधमभावोऽप्रयोजक इति विवक्षया सर्व इत्युक्तम् । कदा मुच्यन्त इत्याशङ्क्य परान्तकाल इत्युक्तम् । सत्यज्ञाने यो देहपातावसरः सोऽयमपरान्तकालः । पुनर्देहस्य

द्योमित्येतदक्षरमिदं सर्वमित्यादिकायां प्रतिष्ठितः प्रतिष्ठादितः, स च स्वरः प्रणवो ध्यानकाले प्रकृतावल्याकृते जगत्कारणे लीनो भवति । अकारोक्तरमकारेषु विराड्द्विरण्यगर्भाव्याकृतानि ध्यात्वा विराड् रूपमकारमुकारे प्रविलाप्य तं चोकारं हिरण्यगर्भरूपं मूलप्रकृतिरूपे मकारे प्रविलापयेत् । तस्य च प्रकृतौ लीनस्य प्रणवस्य यः परश्चतुर्थमात्रारूपेण नादे ध्यातव्य उत्कृष्टोऽस्ति, सोऽयं महेश्वरो विज्ञेयः । अनेन मन्त्रेण पूर्वोक्तं गगनशब्दार्थाच्चयं वस्तु प्रपञ्चितम् ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविराचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञिक्या-
मुपनिषदि दशमोऽनुवाकः ॥ १० ॥

अथैकादशोऽनुवाकः ।

पूर्वानुवाकान्ते हृदयपुण्डरीक उपास्यं यन्महेश्वरस्वरूपं निर्दिष्टं तस्मिन्नुपास्यगुण-
विशेषा अस्मिन्ननुवाके विशेषेण प्रदर्श्यन्ते । तत्र प्रथमामृचमाह—

सहस्रशीर्षं देवं विश्वाक्षं विश्वशंभुवम् ।

विश्वं नारायणं देवमक्षरं परमं प्रभुम्, इति ॥

देवं पूर्वोक्तं महेश्वरं ध्यायेदिति शेषः । कीदृशं देवम् । सहस्रशीर्षं सहस्रशब्दे-
नापरमितत्वमुपलक्ष्यते । अनन्तशिरस्कमित्यर्थः । सर्वजगदात्मकं विराड् रूपं महेश्वरस्य
देहः । तथा सत्यस्मदादिशिरांसि सर्वाण्यपि तदीयान्येवेत्यनन्तशिरैस्त्वम् । अनेनैव
न्यायेन विश्वानि सर्वाण्यस्मदीयान्यक्षाणीन्द्रियाणि तदीयान्येवेति विश्वाक्षत्वम् ।
विश्वस्य सर्वस्य जगतः शं सुखमस्माद्भवतीति विश्वशंभुः (भूः), तादृशम् । उक्ते सह-
स्रशीर्षं विराड् रूपे देहेऽवस्थितस्य महेश्वरस्य निजस्वरूपं द्वितीयार्थेनोच्यते । विश्वं
जगदात्मकम् । आरोपितस्य जगतेऽधिष्ठानव्यतिरेकेण वास्तवरूपाभावात् । नारायण-
शब्दस्य निर्वर्चनं पुराणेषु दार्शितम्—

“आपो नारा इति प्रोक्ता आपो वै नरसूनवः ।

अयनं तस्य ताः प्रोक्तास्तेन नारायणः स्मृतः ” इति ।

जगत्कारणेषु पञ्चभूतेष्ववस्थितं इत्यर्थः । यद्वा प्रकृतेः प(तिर्न)रः । तस्माज्जातानि

अग्निः तन्नान्नं नारदोदोच्यते । तान्येतान्येवाग्र्यं स्थानं कस्य स नारायणः । स एवेन्द्रमित्रादिरूपेणावस्थितत्वाद्देव इत्युच्यते । तथा च सायणान्तरे मन्त्र आस्तातः—
मित्रं वरुणमग्निमाहुः" इति । न क्षरतीत्यर्थः, अश्रुत इति वा तस्यासायणम् ।
कारणत्वेनोत्कर्षात्परमत्वम् । निबन्धुं समर्थत्वात्प्रभुत्वम् ।

द्वितीयामृचमाह—

विश्वतः परमं नित्यं विश्वं नारायणश्चक्षुः ।

विश्वमेवेदं पुरुषस्ताद्विश्वमुपजीवति, इति ॥

विश्वतो जगतो जडवर्गात्परममुत्कृष्टम् । ऋग्वेदेन पुनरुक्तिपरिहारो द्रष्टव्यः ।
यद्वा स्तुतिरूपत्वादेनेन रूपेण ध्यातव्यत्वाच्च नास्ति पुनरुक्तिदोषः । विनाशरहितत्वान्नित्यत्वम् । सर्वात्मकत्वाद्विश्वत्वम् । नारायणत्वं पूर्वमेवोक्तम् । पापस्याज्ञानस्य च हरणाद्धरित्वम् । यदिदं विश्वमिदानीमज्ञानच्छाया प्रदश्यते तत्सर्वं वस्तुतत्त्वदृष्ट्या पुरुषः परमात्मैव । स च परमात्मा तद्विश्वमुपजीवति स्वस्य व्यवहारार्थमाश्रयति ।

तृतीयामृचमाह—

पतिं विश्वस्याऽऽत्मेऽश्वरं चाश्वतः मिश्रमचक्षुतम् ।

नारायणं महाज्ञेयं विश्वात्मानं पराश्रयणम्, इति ॥

विश्वस्य जगतः पालकत्वार्थं पतिः । आत्मना जीवानो म्रियामस्तवादीश्वरः । निरन्तरं वर्तमानत्वाच्छाश्वतः । परममङ्गलत्वाच्छिवः । न कश्चित् इत्यर्थेयुतः । नारायणत्वं पूर्वमुक्तम् । ज्ञेयेषु तत्त्वेषु मध्ये प्रौढत्वान्महाज्ञेयत्वम् । जगदुपादानत्वेन तदभेदाद्विश्वत्वम् । उत्कृष्टाधारत्वात्परायणत्वम् । सर्वमप्यारोपितं जगद्विश्रान्ते वर्तते ।

चतुर्थामृचमाह—

*नारायणः परं ब्रह्म तत्त्वं नारायणः परः ।

नारायणः परो ज्योतिरात्मा नारायणः परः, इति ॥

* ग. पुस्तके पूर्वार्धोत्तरार्धव्यत्यासो वर्तते—“नारायणः परो ज्योतिरात्मा नारायणः परः” इत्यधिकं च ।

१ ख. 'त्यश्चन' । २ झ. 'रः, न च्युत' । ३ ख. झ. 'रम् नि' । ४ ग. 'मः' । ५ ख. 'शानादृष्ट्य' । ६ ग. झ. 'स्पतिम् । आ' । ७ ग. 'मरं म्रियन्ताम्' । ८ ख. झ. 'म्रितम्' । ९ ग. झ. 'च्छिन्नम्' । न । १० ग. 'च्युतम्' । ना । ११ ख. 'रम्' । १२ ख. 'यणं प' । १३ ख. 'यणम्' ।

पुराणेषु नारायणशब्देन व्यवहियमाणो यः परमेश्वरः स एव परमुत्कृष्टं सत्यज्ञा-
नानन्दादिवाक्यैः प्रतिपाद्यस्य ब्रह्मणस्तत्त्वम् । अतो नारायणः पर एवाऽऽत्मा न
त्वपरो मूर्तिविशेषः । तथा परो ज्योतिर्यदेतदुत्कृष्टं ज्योतिश्छन्दोगैः—“परं ज्योति-
रूपसंपद्य ” इत्याश्नातं तदपि नारायण एव । तस्मान्नारायणः परमात्मा ।

पञ्चमीमृचमाह—

यच्च किञ्चिज्जगत्सर्वं दृश्यते श्रूयतेऽपि वा ।

अन्तर्बहिश्च तत्सर्वं व्याप्य नारायणः स्थितः, इति ।

अस्मिन्वर्तमाने जगति यत्किञ्चित्समीपवर्ति वस्तुजातं दृश्यते । अपि वा दूरस्थं
श्रूयते । तत्सर्वं वस्तुजातमयं नारायणोऽन्तर्बहिश्च व्याप्यावस्थितः । यथा कटक-
मुकुटाद्याभरणस्योपादानकारणं सुवर्णमन्तर्बहिर्व्याप्यावतिष्ठते तद्वत् ।

षष्ठीमृचमाह—

अनन्तमव्ययं कविः समुद्रेऽन्तं विश्वं शब्धुवम् ।

पद्मकोशप्रतीकाशः हृदयं चाप्यधोमुखम्, इति ।

अत्र पूर्वार्धेन नारायणस्य वास्तवस्वरूपं संक्षिप्योपन्यस्यते । अनन्तं देशपरिच्छे-
दरहितम् । अव्ययं विनाशरहितम् । कविं चिद्रूपेण सर्वज्ञम् । समुद्रेऽतिबहुलत्वेन
समुद्रसदृशे संसारेऽन्तमवसानरूपम् । यदा नारायणस्य स्वरूपं जानाति तदा संसारः
तीयत इत्यर्थः । विश्वं शब्धुवं सर्वस्य संसारसुखस्योत्पत्तिकारणरूपम् । “एतस्मैवाऽऽ-
नन्दस्यान्यानि भूतानि मात्रामुपजीवन्ति ” इति श्रुत्यन्तरात् । ईदृशं नारायणस्वरूपमुपा-
सीतेति शेषः । उत्तरार्धेनोपासनस्थानमुच्यते—पद्मकोशप्रतीकाशं यथा लोकेऽष्टदल-
फलस्य कोशो मध्यच्छिद्रं तत्सदृशं तच्च हृदयशब्दवाच्यम् । लौकिकं पद्ममूर्ध्वाभिमुखं
हृदयपद्मं त्वधोमुखमिति विशेषः ।

सप्तमीमृचमाह—

अधो निष्ठ्वा विर्तस्त्यान्ते नाभ्याभुपरि तिष्ठति ।

+ हृदयं तद्विजानीयाद्विश्वस्याऽऽयतनं महत्, इति ।

* जगत्स्यस्मिन्निति पाठो भाष्याल्लोपी, स च वर्तते कचिदिति ग. पुस्तकटिप्पणीतो ज्ञायते ।
पदत्रयमनिश्चितस्वरूपम् ।

१ ख. ‘नावि’ । २ ख. ‘वाक्यम्’ । ३ ख. ‘पमस्तीति शे’ । ४ ख. म. ‘नमु’ ।
स. लोके मतम् । ५ ग. ‘मन्तर्बहिः’ । ६ ग. ‘ति । जालमाडाकुलं भाति विश्वं’ ।

निष्ठिर्ग्रीवाबन्धः, तस्या अधस्ताद्वर्तते । तत्रापि नाभ्यामुपरि नाभिदेशस्योर्ध्वभागे वितस्स्यान्ते द्वादशाङ्गुलपरिमिता वितस्तिस्तस्यामतीतायामुपरि तिष्ठति । तदेतन्निष्ठि-
नाभ्योर्मध्यदेशवर्ति कमलं हृदयमिति विजानीयात् । तच्च हृदयं विश्वस्य सर्वस्य
जगतो महदायतनम् । मनस्तावद्हृदयपुण्डरीके वर्तते “ चन्द्रमा मनो भूत्वा हृदये
प्राविशत् ” इति श्रुत्यन्तरात् । तेन च मनसा स्वप्नवत्सर्वमिदं जगत्कल्पितम् ।
“ मनोमूलमिदं द्वैतं यत्किञ्चित्सचराचरम् ” इति संप्रदायविद्भिरुक्तत्वात् ।

अष्टमीमृचमाह—

संततं शिराभिस्तु लम्बत्याकोशसंनिभम् ।

तस्यान्ते सुषिरं सूक्ष्मं तस्मिन्त्सर्वं प्रतिष्ठितम्, इति ।

ओंकोशः पद्मस्य मुकुलं तत्संनिभं तत्सदृशं हृदयकर्मलं लम्बति शरीरमध्येऽ-
धोमुखत्वेनावलम्बते । तच्च शिराभिर्नाडीभिः संततं परितः सम्यग्याप्तम् । “ शतं
चैका च हृदयस्य नाड्यः ” इति श्रुत्यन्तरात् । तस्य हृदयस्यान्ते समीपे सूक्ष्मं
सुषिरं छिद्रं सुषुम्नानाडीनालं तिष्ठति तस्मिन्सुषिरे सर्वमिदं जगत्प्रतिष्ठितमाश्रितम् ।
तत्र मनसि प्रविष्टे सति सर्वजगदाधारस्य ब्रह्मणोऽभिव्यज्यमानत्वात् ।

नवमीमृचमाह—

तस्य मध्ये महानग्निर्विश्वार्चिर्विश्वतोमुखः ।

सोऽग्रग्रन्थिर्भजन्तिष्ठन्नाहारमजरः कविः*, इति ।

तस्य सुषुम्नानालस्य मध्ये महान्प्रौढोऽग्निरवर्तते । स च विश्वार्चिर्वहुज्ज्वालोपेतः ।
अत एव ज्वालाविशेषैः पारितोऽवस्थितासु सर्वासु नाडीषु संपरणाद्विश्वतोमुखो बहुवि-
धेश्वररूपः । सोऽग्निरग्रग्रन्थि, स्वस्य पुरतः प्राप्तमन्नं भुङ्क्त इत्यग्रग्रन्थि, स च भुक्त-
माहारं शरीरे सर्वावयवेषु विभजन्प्रसारयन्तिष्ठन्, अवस्थित इत्यर्थः ।

तथा च भगवतोक्तम्—

“ अहं वैश्वानरो भूत्वा प्राणिनां देहमाश्रितः ।

प्राणापानसमायुक्तः पचाम्यन्नं चतुर्विधम् ” इति ॥

तस्माद्भुक्तमन्नमसौ जरयति न तु स्वयं जीर्यत इत्यजरः । अत एव कविराभिः
कुशल इत्यर्थः ।

* एतदग्रे ग. पुस्तके मूले “ तिर्यगूर्ध्वमधःशायी रश्मयस्तस्य संतताः ” इत्येवम् ।

१ ग. “ ध्वदेशभा ” । २ ग. “ तस्यां दा ” । ३ ख. “ स्यामुः ” । ४ ग. “ शिराभिः ” । ५ ग.
कोशः । ६ झ. “ मलमाल ” । ७ ग. “ पुष्पाना ” । ८ ग. “ पुष्पाना ” । ९ ख. “ विषे त्ति ” ।

दशमीमृचमाह—

संतापयति स्वं देहमापादतलमस्तैकम् ।

तस्य मध्ये वह्निशिखा अणीयोर्ध्वा व्यवस्थिता, इति ।

पादतलमारम्य मस्तकपर्यन्तं कृत्स्नमपि स्वकीयं देहं सर्वदा संतापयति । सोऽयं शरीरगतः संतापोऽग्निसद्भावे लिङ्गम् । तस्य ज्वालाविशेषैः कृत्स्नदेहव्यापिनोऽग्ने-
मध्ये वह्निशिखा काचिज्ज्वालाऽणीयाऽत्यन्तसूक्ष्मोर्ध्वा सुषुम्नानाडीनालेनोर्ध्वं ब्रह्मर-
पर्यन्तं प्रसृत्य व्यवस्थिता विशेषेणावस्थिता ।

एकादशीमृचमाह—

नीलतोयदमध्यस्था विद्युल्लेखेव भास्वरा ।

नीवारशूकवत्तन्वी पीता भास्वत्यणूपमा, इति ।

तोयमुदकं ददातीति तोयदो मेघः, स च वर्षितुं जलपूर्णत्वानीलवर्णः । तादृशस्य
मध्ये स्थिता विद्युल्लेखेव । सेयं पूर्वोक्ताऽग्निशिखा भास्वरा प्रभावती नीवारबी-
तस्य शूकं दीर्घं पुच्छं यथा तनु भवति तद्वदियं शिखा तन्वी बाह्यवह्निशिखेव पीता
भास्वती पीतवर्णा दीप्तियुक्ता भवेत् । सा चाणूपमा लौकिकानां तनूनां सूक्ष्मवस्तु-
णमुपमा भवितुं योग्या ।

द्वादशीमृचमाह—

तस्याः शिखाया मध्ये परमात्मा व्यववस्थितः ।

स ब्रह्मा स शिर्वः सेन्द्रः सोऽक्षरः परमः स्वराद, इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिषद्ये-

कादशोऽनुवाकः ॥ ११ ॥

तस्याः पूर्वोक्ताया वह्निशिखाया मध्ये जगत्कारणभूतः परमात्मा विशेषेणाव-
स्थितः । तस्योपासनार्थमल्पस्थानत्वेऽपि न स्वयमल्पः, किंतु सर्वदेवात्मकः । ब्रह्मा
तुर्मुखः, शिवो गौरीपतिः, इन्द्रः स्वर्गाधिपतिः, अक्षरो जगद्धेतुर्मायाविशिष्टोऽन्त-
र्माश्वरः “क्षरः सर्वाणि भूतानि कूटस्थोऽक्षर उच्यते” इति भगवतोक्तत्वात् ।
रमो मायारहितः शुद्धश्चिद्रूपः । अत एव पारतन्त्र्याभावात्स्वरादस्वयमेव राजा ।

१ स. “स्तकः । त” । २ ख. “द्वावो लि” । ३ ख. “मध्येऽपि व” । ४ ग. “शुम्गाना” ।
५ ग. “किञ्जालेव” । ६ ग. “किंकिना” । ७ ख. स. ब्रह्म । ८ ग. स. “वः स हरिः से” । ९ स.
इचिद्र ।

७३२ श्रीमत्सायणाचार्यविरचितभाष्यसमेतम्— [प्रपा० १० अनु० ११-११]

सहस्रशीर्षमित्यादिवाक्यप्रतिपाद्यं तत्त्वं पञ्चकोशप्रतीकाशमित्यादिवाक्योक्तप्रकारेण
ध्यायेदिति तात्पर्यार्थः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञिक्यामुप-
निषद्येकादशोऽनुवाकः ॥ ११ ॥

=====

अथ द्वादशोऽनुवाकः ।

पूर्वोक्तप्रकारेणोपासीनस्य पुरुषस्योपास्यदेवतानमस्कारार्थमेकामृचमाह—

ऋतं सत्यं परं ब्रह्म पुरुषं कृष्णपिङ्गलम् ।

ऊर्ध्वरेतं विरूपाक्षं विश्वरूपाय वै नमः, इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि
द्वादशोऽनुवाकः ॥ १२ ॥

यदेतत्परं ब्रह्म तत्सत्यमवाध्यम् । सत्यं च द्विविधम्, व्यावहारिकं पारमार्थि-
कम् । हिरण्यगर्भादिकं रूपं व्यावहारिकं सत्यं तन्निवारणेन परमार्थिकसत्यं प्रदर्श-
यितुमृतं सत्यमिति विशेष्यते । अत्यन्तसत्यमित्यर्थः । तादृशं ब्रह्म स्वभक्तानुग्रहाय
मामहेश्वरात्मकं पुरुषरूपं भवति । तत्र दक्षिणे महेश्वरभागे कृष्णवर्णः । उमाभा-
वामे पिङ्गलवर्णः । स च योगेन स्वकीयं रेतो ब्रह्मरन्ध्रे धृत्वोर्ध्वरेता भवति । त्रिने-
त्वाद्विरूपाक्षः । तादृशं परमेश्वरमनुमृत्येति शेषः । विश्वरूपाय जगत्कारणत्वेन स-
जगदात्मकाय विरूपाक्षाय पुरुषायैव नमस्कारोऽस्तु ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञि-
क्यामुपनिषदि द्वादशोऽनुवाकः ॥ १२ ॥

=====

अथ त्रयोदशोऽनुवाकः ।

इदानीमादित्यमण्डले परब्रह्मोपासनमाह—

आदित्यो वा एष एतन्मण्डलं तपति तत्र ता ऋचस्तदृचा

मण्डलं स ऋचां लोकोऽथ य एष एतस्मिन्मण्डलेऽर्चिर्दी-
प्यते तानि सामानि स सान्नां लोकोऽथ य एष एत-
स्मिन्मण्डलेऽर्चिषि पुरुषस्तानि यजूर्ऋषि स यजुषा
मण्डलं स यजुषां लोकः सैषा त्रय्येवं विद्या तपति
य एषोऽन्तरादित्ये हिरण्मयः पुरुषः, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि
त्रयोदशोऽनुवाकः ॥ १३ ॥

नारायणशब्दवाच्यो यः परमेश्वरः पूर्वानुवाकेऽभिहितः स एष आदित्यो वै
सोपाधिकः सन्नादित्यरूपेणैव वर्तते । तस्य चाऽऽदित्यस्यैतदस्माभिर्दृश्यमानं मण्डलं
वर्तुलाकारमुष्णं तेजस्तपति संतापं करोति । तत्र तस्मिन्मण्डले ता अध्यापकप्रसिद्धा
“अग्निमीले” इत्यादिका ऋचो वर्तन्ते । तत्तस्मात्कारणान्मण्डलमृचा निष्पादितमिति
शेषः । स मण्डलभाग ऋग्भिर्निष्पादित ऋचामृगभिमानिदेवतानां लोको निवास-
स्थानम् । एवमृगात्मकत्वं मण्डलस्य ध्यात्वाऽथानन्तरं सामात्मकत्वं तत्र ध्यातव्यम् ।
कथमिति तदुच्यते—एतस्मिन्मण्डले य एष यदेतदर्चिर्दीप्यते भास्वरं तेजः प्रका-
शते तान्यर्चिःस्वरूपाणि बृहद्रथंतरादिसामानीति ध्यायेत् । सोऽर्चिर्भागः सान्नां
सामाभिमानिदेवतानां लोको निवासस्थानम् । अथ सामध्यानानन्तरं यजुरात्मकं
ध्यातव्यम् । कथमिति तदुच्यते—य एष शास्त्रप्रसिद्ध एतस्मिन्द्दृश्यमाने मण्डले
तदीयेऽर्चिषि च पुरुषो देवतात्मा वर्तते । तानि देवतास्वरूपाणि यजूर्ऋषि “इषे त्वोर्जे
त्वा” इत्यादीनि ध्यायेत् । स यजुरात्मकः पुरुषो यजुषा निष्पादितं मण्डलमिति
ध्यायेत् । स यजुर्भागो यजुषां यजुरभिमानिदेवतानां लोको निवासस्थानम् । सैषा
मण्डलतदर्चिस्तत्रत्यपुरुषरूपा त्रय्येवर्ग्यजुःसामात्मिकैव विद्या तपति प्रकाशते ।
यः पुरुषोऽन्नाभिहित एषोऽन्तरादित्य आदित्यमण्डलमध्ये हिरण्मयो वर्तते । हिर-
ण्मयत्वं च शाखान्तरे प्रपञ्चितम्—“अथ य एषोऽन्तरादित्ये हिरण्मयः पुरुषो दृश्यते
हिरण्यदमश्च हिरण्यकेऽश आप्रैणखात्सर्व एव सुवर्णः” ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञिक्यामुप-

निषदि त्रयोदशोऽनुवाकः ॥ १३ ॥

=====

अथ चतुर्दशोऽनुवाकः ।

पूर्वोक्तस्यैवाऽऽदित्यपुरुषस्य सर्वात्मकत्वलक्षणमवाशिष्टमुपास्यगुणं दर्शयति—

आदित्यो वै तेज ओजो बलं यशश्चक्षुः श्रोत्रमात्मा मनो
मन्युर्मनुर्मृत्युः सत्यो मित्रो वायुराकाशः प्राणो लोक-
पालः कः किं कं तत्सत्यमभमायुरमृतो जीवो विश्वः
कतमः स्वयंभूः *प्रजापतिरिति संवत्सरोऽसावादित्यो

य एष पुरुष एष भूतानामधिपतिः, इति ।

योऽयमादित्य उपास्यत्वेनोक्तः स एव तेज आद्याधिपत्यन्तसर्वजगदात्मकः । तेजो
दीप्तिः । ओजो बलकारणम् । बलं शरीरशक्तिः । यशः कीर्तिः । चक्षुःश्रोत्रे
बाह्येन्द्रिये । आत्मा देहः । मनोऽन्तःकरणम् । मन्युस्तद्धर्मः कोपः । मनुः स्वायम्-
वादिः । मृत्युर्यमः । सत्यादयः सत्यवचनाद्यभिमानिनो देवताविशेषाः । कः प्रजापतिः ।
किमित्यनेन वाचा विशेषनिर्देशानर्हं वस्तुजातं विवक्षितम् । कं सुखम् । तच्छब्देन
परोक्षं वस्तु विवक्षितम् । सत्यमनृतवर्जनम् । अन्नं त्रीहियवादिकम् । आयुः शतसंव-
त्सरादिकम् । अमृतो मरणरहितः । जीवश्चिदात्मा । स च विश्वः शरीरभेदेनानेक-
विधः । कतमोऽतिशयेन सुखस्वरूपः । स्वयंभूः कारणान्तरादनुत्पन्नः प्रजापतिः ।
प्रजापतिः प्रजापालको राजादिः । इतिशब्दः प्रदर्शनार्थः । इत्यादिकं सर्वमुदाहरणीय-
मित्यर्थः । तत्र संवत्सररूपस्य कालस्याऽऽदित्येन निष्पादितत्वात्संवत्सर आदित्यस्व-
रूपः । य एष सर्वात्मकः पुरुषः स एष भूतानां प्राणिनामधिपतिः स्वामी ।

उपास्यगुणानभिधाय फलं दर्शयति—

ब्रह्मणः सायुज्यं सलोकतामामोत्येतासामेव देवतानां

सायुज्यं साष्टितां समानलोकतामामोति य एवं वेद, इति ।

यः पुमानेवमुक्तप्रकारेण वेदोपास्ते स पुमान्सायुज्यादिकलमामोति । द्विविध-
मुपासनं हिरण्यगर्भोपासनं तदवयवभूतदेवतोपासनं चेति । तत्र हिरण्यगर्भोपास्तौ
भावनाधिक्ये सति ब्रह्मणो हिरण्यगर्भस्य सायुज्यं सहभावं तादात्म्यं प्राप्नोति ।

* पदषट्कमनिबधितस्वरकम् ।

[अपा. ० १० अनु. ० १९] कृष्णयजुर्वेदीयं तैत्तिरीयारण्यकम् । ७२५

भावनामान्द्ये सलोकतां हिरण्यगर्भेण सहैकलोकनिवासं प्राप्नोति । देवतोपास्तावपि
भावनाधिक्ये सत्येतासामेवेन्द्रादीनां देवतानां सायुज्यं प्राप्नोति । भावनाया मध्यमत्वे
मति सार्द्धितां समानैश्वर्यतां प्राप्नोति । मान्द्ये तु समानलोकतां प्राप्नोति ।

उत्तरमन्त्रजपविवक्षयोपास्तिप्रकारमुपसंहरति—

इत्युपनिषत्, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिषादि
चतुर्दशोऽनुवाकः ॥ १४ ॥

इत्येवं पूर्वोक्तैरनुवाकैरुक्तोपनिषद्ग्रहस्यभूता विद्या समाप्तेति शेषः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञिक्यामुप-
निषादि चतुर्दशोऽनुवाकः ॥ १४ ॥

अथ पञ्चदशोऽनुवाकः

उपासनायामसमर्थस्याऽऽदित्यदेवताविषयं जप्यं मन्त्रमाह—

घृणिः सूर्य आदित्यो(त्यस्तः)मर्चयन्ति *तपः

सत्यं मधु क्षरन्ति तद्ब्रह्म तदाप आपो ज्योती

रसोऽमृतं ब्रह्म भूर्भुवः सुवरोम्, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिषादि
पञ्चदशोऽनुवाकः ॥ १५ ॥

घृणिर्दीप्तिमान्सूर्य एतन्नामक आदित्योऽदितिदेवतायाः पुत्रः । एतादृशोऽ-
हमस्मि । ईदृशमादित्यं फलार्थिनः सर्वेऽप्यर्चयन्ति । तथा तमादित्यमुद्दिश्य तप-
श्चरन्तीति शेषः । सत्यमनृतवर्जनम् । अनुतिष्ठन्तीति शेषः । मधु क्षरन्ति मधुरं
क्षीरादिकं नैवेद्यरूपेण समर्पयन्ति । तदादित्यरूपं ब्रह्म वेदात्मकं परं ब्रह्म वा ।
तथा तदादित्यरूपमप्यः, आपो जलरूपं घृष्टिनिष्पादकत्वात् । तथा समुद्रादिगता या

* एतदादि तदाप इत्यन्तमभिधितस्वरकम् ।

१ स. °मेव दे° । २ ग. °त्यो न प्रभावात्यक्षरम् । मधु क्षरन्ति तद्ब्रह्म ।
सत्यं वै तद्ब्रह्मसमापो ।

ॐ देवः श्रीमत्सायणाचार्यविरचितभाष्यसमेतम्—[प्रपा० १० अनु० ११-१७]

आपो यन्मन्यादिकं ज्योतिर्योऽपि मधुरादिरसो यच्च देवैः पातव्यममृतं यदपि ब्रह्म
मन्त्रजातं ये च भूर्भुवः सुवस्त्रयो लोकास्तत्सर्वमोमादित्यरूपं भवतीत्यर्थः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञिक्या-
मुपनिषदि पञ्चदशोऽनुवाकः ॥ १५ ॥

अथ षोडशोऽनुवाकः ।

रुद्रदेवताकं मन्त्रमाह—

सर्वो वै रुद्रस्तस्मै रुद्राय नमो अस्तु । पुरुषो वै रुद्रः
सन्महो नमो नमः । विश्वं भूतं भुवनं चित्रं बंधुधा जातं जाय-
मानं च यत् । सर्वो ह्येष रुद्रस्तस्मै रुद्राय नमो अस्तु, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि
षोडशोऽनुवाकः ॥ १६ ॥

यो रुद्रः पार्वतीपतिः पुराणेषु प्रसिद्धः स एव सर्वो जीवरूपेण सर्वशरीरेषु प्रवि-
ष्टत्वात्तस्मै सर्वात्मकाय रुद्राय नमोऽस्तु । प्रकृतिपुरुषयोर्मध्ये जडात्मिकां प्रकृतिम-
पोह्य चिदात्मकः पुरुषो यो विद्यते स एव भक्तानुग्रहाय रुद्रमूर्तिरूपेणावभासते ।
तस्माद्रुद्रस्तुतः स रुद्रः सन्महः “ सदेव सोम्येदमग्र आसीत् ” इत्यादिप्रतिपाद्यमना-
धितं सद्रूपं तेजः । तादृशाय रुद्राय पुनः पुनर्नमस्कारोऽस्तु । यज्जडं विश्वमस्ति यच्च
भूतं चेतनं प्राणिजातमस्ति, इत्थं चेतनाचेतनरूपेण विचित्रं यद्भुवनं जगत्तत्रापि यज्ज-
गज्जातं पूर्वमेवेत्यपन्नं यच्चेदानीं जायमानं स सर्वोऽपि प्रपञ्च एष रुद्रो हि तन्माति-
रेकेण वास्तवस्य जगतो निरूपयितुमशक्यत्वात् । तादृशाय सर्वात्मकाय रुद्राय नम-
स्कारोऽस्तु ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीय-
तैत्तिरीयारण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां
याज्ञिक्यामुपनिषदि षोडशोऽनुवाकः ॥ १६ ॥

अथ सप्तदशोऽनुवाकः ।

रुद्रदेवताकं द्वितीयं मन्त्रमाह—

रुद्राय प्रचेतसे गीतृदमाय तव्यसे । वीचेम संतमः

हृदे । सर्वो ह्येष रुद्रस्तस्मै रुद्राय नमो अस्तु , इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि
सप्तदशोऽनुवाकः ॥ १७ ॥

कथं श्लाघायामिति धातोरुत्पन्नः कच्छब्दः प्रशंसामाह । ततः कद्रुद्रः प्रशस्तो रुद्रः, तस्मै । प्रचेतसे प्रकृष्टज्ञानयुक्ताय मीढुष्टमाय मिह सेचन इति धातुः । अभीष्टानां कामानामतिशयेन सेक्त्रे, कामप्रदायेत्यर्थः । त्वयसेऽत्राऽऽदौ सकारस्य च्छान्दसो लोपः । स्तव्याय स्तोतुं योग्यायेत्यर्थः । हृदे हृदयवर्तित्वेनै तद्रूपाय । शंतममतिशयेन सुखकरं स्तुतिरूपवाक्यं वोचेम कथयाम । सर्वो हीति पूर्ववत् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञिक्यामुप-
निषदि सप्तदशोऽनुवाकः ॥ १७ ॥

=====

अथाष्टादशोऽनुवाकः ।

पुनरपि तद्देवताकं मन्त्रान्तरमाह—

नमो *हिरण्यबाहवे हिरण्यपतयेऽम्बिका-

पतय उमापतये नमो नमः, इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोप-
निषद्यष्टादशोऽनुवाकः ॥ १८ ॥

बाहुशब्दस्य सर्वावयवोपलक्षणत्वाद्विरण्यबाहवे भक्तानुग्रहाय सुवर्णमयकृत्स्नशरीरयुक्ताय । हिरण्यपतयेऽस्मदीयहिरण्यपालकाय । आम्बिका जगन्माता पार्वती तस्याः +पतये भर्त्रे । तस्या एवाम्बिकाया ब्रह्मविद्यात्मको देह उमाशब्देनोच्यते । तादृश्या उमायाः पतये स्वामिने रुद्राय पुनः पुनर्नमस्कारोऽस्तु । अनेनानुवाकत्रयेणोक्तानां मन्त्राणां त्वरितरुद्राख्या मङ्गकल्पेषु प्रासिद्धा । तद्विनियोगस्तु रुद्राध्यायजपशो-
त्त्वेन कल्पेषु द्रष्टव्यः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-

यारण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञिक्या-

मुपनिषद्यष्टादशोऽनुवाकः ॥ १८ ॥

=====

* ख. पुस्तके एतदग्रे—हिरण्यवर्णायैति ग. पुस्तके—हिरण्यवर्णाय हिरण्यरूपायैति चाधिकं
प्राध्यात्ममेतम् । + अत्राग्रे च पत्य इति युक्तं पठितुम् ।

अथैकोनविंशोऽनुवाकः ।

अथाग्निहोत्रकर्मणि होमसाधनद्रव्यस्य कारणभूतं वृक्षविशेषं विधत्ते—

यस्य वैकङ्कन्त्यग्निहोत्रहवणी भवति *प्रतिष्ठिताः ।

प्रत्येवास्याऽऽहुतयस्तिष्ठन्त्यथो प्रतिष्ठित्यै, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोप-

निषद्यैकोनविंशोऽनुवाकः ॥ १९ ॥

अग्निहोत्रे हविर्हूयते यया दर्व्या सेयमग्निहोत्रहवणी । स च वैकङ्कन्ती विकङ्कता
स्येन वृक्षेण निष्पादिता यस्याग्निहोत्रिणो भवति, अस्याग्निहोत्रिण आहुतयः प्रति
ष्ठितास्तयाऽग्निहोत्रहवण्या प्रक्षिप्ताः सत्यः प्रतितिष्ठन्त्येव फलप्रदा भवन्त्येव । अथ
अपि च प्रतितिष्ठत्या अनुष्ठातुश्चित्तशुद्धिद्वारा तत्त्वज्ञानप्रतिष्ठार्थं संपद्यन्ते । मुमुक्षोश्चि
त्तशुद्धिद्वारा वेदोक्तानां कृत्स्नकर्मणां मोक्षसाधनत्वं द्योतयितुमुपलक्षणत्वेन कर्माङ्गीभूते
विकङ्कतवृक्षोऽत्र विहितः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-

यारण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञिक्यामुप-

निषद्यैकोनविंशोऽनुवाकः ॥ १९ ॥

=====

अथ विंशोऽनुवाकः ।

अथ चित्तशुद्धिहेतूनां कर्मणां संग्रहेणोपयोगमस्मिन्मोक्षप्रकरणे सूचयित्वा प्रतिन
न्धकनिवारकान् रसोद्गमन्त्राज्जप्यत्वेन विधत्ते—

कृणुष्व पाज इति पञ्च, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोप-

निषदि विंशोऽनुवाकः ॥ २० ॥

संहितायाः प्रथमकाण्डे द्वितीयप्रपाठकस्यान्तिमानुवाके समास्नाताः “ कृणु
पाजः ” इत्याद्या ऋचः पञ्च जपितव्या इति शेषः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-

यारण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञिक्यामुप-

निषदि विंशोऽनुवाकः ॥ २० ॥

=====

* एतत्पदमनिश्चितस्वरकम् ।

विश्रुतः ।

अथैकविंशोऽनुवाकः ।

जीवनहेतुक्षेत्राभ्यां मुक्तिहेतुं पृथिवीदेवताकं मन्त्रमाह—

अदितिर्देवा गन्धर्वा मनुष्याः पितरोऽसुरास्तेषां
सर्वभूतानां माता मेदिनी महती मही सावित्री
गायत्री जगत्पुत्री पृथ्वी बहुला विश्वा भूता
कतमा काया सा सत्येत्यमृता वसिष्ठः, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिषदे-

कविंशोऽनुवाकः ॥ २१ ॥

अदितिशब्दोऽस्वाण्डितेति व्युत्पत्त्या भूमिमाचष्टे । अत एव निघण्डुकारेण पृथिवी-
नामसु पठितः । देवाद्यः पञ्च जातिविशेषा अदितिरूपाः । एते च सर्वप्राणिदेहाबासु-
पक्षकाः । अतस्तेषां सर्वभूतानां देहोपादानत्वादियमदितिर्माता जननी । मेदिनी
मधुकैटभमेदसा जाता । अथवा मेदास्विनी कठिनेत्यर्थः । महती गुणाधिका, तच्च सर्वप्रा-
णिभूतोपद्रवसहिष्णुत्वेनावगन्तव्यम् । मही पूज्या । सावित्री सवितुः प्रेरकस्यान्तर्क-
मिणः संबन्धिनी । गायत्री गायकान्स्वोपासकांस्त्रायते रक्षतीत्यर्थः । जगती जगद्वा-
यभूता । उर्च्यनेकसस्यादद्या । पृथ्व्यनेकविस्तारवती । बहुला निबिडावयवा । विश्वा
सर्वात्मिका । भूता प्राणिदेहोत्पत्तेः पूर्वमेव विद्यमाना । कतमाऽतिशयेन सुखरूपा ।
काया सर्वप्राणिदेहरूपेण परिणता । सा प्रसिद्धा । सत्या व्यवहारदशायां बाधर-
हिता । इत्येवं वसिष्ठो महामुनिराह । तथैवामृता मरणरहिता चतुर्युगपर्यावर्तनेऽप्य-
वस्थितेत्येतमप्यर्थं वसिष्ठ एवाऽऽह । अतोऽस्य मन्त्रस्य वसिष्ठ ऋषिरित्यर्थः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-

यारण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञिक्यामुप-

निषद्यैकविंशोऽनुवाकः ॥ २१ ॥

अथ द्वाविंशोऽनुवाकः ।

वृष्ट्यभावकृतोपद्रवपरिहारेणोपकारिणमब्देवताकं मन्त्रमाह—

आपो वा इदं सर्वं विश्वा भूतान्यापः । प्राणा
वा आपः पशव आपोऽन्नमापोऽमृतमापः सम्रा-

डापो विराडापः स्वराडापश्छन्दास्यापो
ज्योतीष्यापो यजूष्यापः सत्यमापः सर्वा
देवता आपो भूर्भुवः सुवराप ओम्, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि
द्वाविंशोऽनुवाकः ॥ २२ ॥

यदिदं जगदस्ति तत्सर्वमापो वै जलमेव । कथमिति तदेव प्रपञ्च्यते—विश्वा
भूतानि सर्वाणि प्राणिशरीराण्यापो जलं रेतोरूपेण तदुत्पादकत्वात् । प्राणा वै
शरीरवर्तिवायवोऽप्यापः, उदकपानेन प्राणानामाप्यायनात् । अत एव च्छन्दोगा
आमनन्ति—“आपोमयः प्राणो न पिबतो विच्छेत्स्यते” इति । पशवो गवादयोऽ-
प्यापः क्षीरस्वरूपेण तत्र परिणतत्वात् । * अन्नं त्रीहियवादिकमापः । जलस्याब्रह्मे-
तुत्वं प्रसिद्धम् । अमृतं देवैरुपजीव्यं वस्त्वापः । तद्रूपेणापि परिणतत्वात् । सम्यग्ना-
जत इति सूत्रात्मा हिरण्यगर्भः सम्राट् । विस्पष्टं राजत इति ब्रह्माण्डदेहः पुरुषो
विराट् । इन्द्रियादिनैरपेक्ष्येण स्वयमेव राजत इत्यव्याकृताभिमानेश्वरः स्वराट् ।
छन्दांसि गायत्र्यादीनि । ज्योतीष्यादित्यादीनि । यजूष्यनियताक्षरा मन्त्राः । सत्यं
यथार्थकथनम् । सर्वा देवता इन्द्रादयः । भूर्भुवः स्वस्त्रयो लोकाः । सम्राडादिलो-
कत्रयान्तपदार्थरूपेणाऽऽपः स्तूयन्ते । एताश्चाऽऽपो मूलकारणं परमात्मरूपेण प्रणवप्र-
तिपाद्या इति वक्तुमोकारः पठितः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञि-

क्यामुपनिषदि द्वाविंशोऽनुवाकः ॥ २२ ॥

=====

अथ त्रयोविंशोऽनुवाकः ।

माध्याह्निकसंध्यानुष्ठानेऽभिमन्त्रितजलपानार्थं मन्त्रमाह—

आपः पुनन्तु पृथिवीं पृथिवीं पूता पुनातु माम् ।
पुनन्तु ब्रह्मणस्पतिर्ब्रह्म पूता पुनातु माम् ।
यदुच्छिष्टमभोज्यं यद्वा दुश्चरितं मम । सर्वं पुनन्तु

मामापोऽसतां च प्रतिग्रहं स्वाहा, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि
त्रयोविंशोऽनुवाकः ॥ २३ ॥

या आपः सन्ति ताः पृथिवीं पुनन्तु प्रक्षालनेन शोधयन्तु । सा च पृथिवी पूता
पुद्धा सती मामनुष्ठातारं पुनातु शोधयतु । तथा ब्रह्मणो वेदस्य पतिः पतिं प्रति-
पालकमाचार्यमेता आपः पुनन्तु । तेनाऽऽचार्येणोपदिष्टं ब्रह्म वेदस्वरूपं पूता स्वयं
पूतं सन्मां पुनातु । अन्यभुक्तावशिष्टरूपमुच्छिष्टं यदस्ति यच्चाभोज्यं भोक्तुमयोग्यं
गृहं कदाचिन्मया भुक्तं यद्वा दुश्चरितमन्यदपि प्रतिषिद्धाचरणरूपं मम किञ्चित्सं-
ख्यं तत्सर्वं परिहृयेति शेषः । ततो मामापः पुनन्तु । तथाऽसतां शूद्रादीनां प्रति-
ग्रहं च मया कृतं पुनन्तु । तदर्थमिदमभिमन्त्रितमुदकं स्वाहा मदीयवक्त्राग्नौ स्वाहु-
तमस्तु ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञिक्या-
मुपनिषदि त्रयोविंशोऽनुवाकः ॥ २३ ॥

=====

अथ चतुर्विंशोऽनुवाकः ।

सायंसंध्याकाले जलपानार्थं मन्त्रमाह—

अग्निश्च मा मन्युश्च मन्युपतयश्च मन्युकृतेभ्यः । पापेभ्यो
रक्षन्ताम् । यदह्मा पापमकार्षम् । मनसा वाचा हस्ता-
भ्याम् । पद्भ्यामुदरेण शिश्रा । अहस्तर्दबलु-
स्पतु । यत्किञ्च दुरितं मयि । इदमहं माममृत-
योनौ । सत्ये ज्योतिषि जुहोमि स्वाहा, इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोप-
निषदि चतुर्विंशोऽनुवाकः ॥ २४ ॥

योऽयमग्निरस्ति यश्च मन्युः क्रोधाभिमानो देवः, ये च मन्युपतयः क्रोधस्वामि-
स्तन्नियामका देवाः सन्ति ते सर्वेऽपि मन्युकृतेभ्यो मदीयकोपनिष्पादितेभ्यः
पापेभ्यो मा मां रक्षन्तां पापिनं मां तत्पापविनाशनेन पालयन्त । किं चातीते-

नाह्ना तस्मिन्नहनि यत्पापमकार्षं कृतवानस्मि । केन साधनेन मम आदिभिः शिक्षा-
नैरवयवैः । तत्सर्वं पापमहरवलुम्पतु, अहरभिमानी देवो विनाशयतु । परहिंसा-
दिचिन्तनं मानसं पापम् । अप्रियानृतादिभाषणं वाचिकम् । अभिचारमोहा(होमा)दिवं
हस्तकृतम् । पादेन गोब्राह्मणस्पर्शादिकं पादकृतम् । अभोज्यभोजनमुदरकृतम् ।
आभ्यासमभिमन्यं शिश्नकृतम् । अथवा किमनेन पारिमितगणनेन यत्किमापि दुरितं मयि
निष्पन्नमिदं पापजातं सर्वं तत्कर्तारं मां च लिङ्गशरीररूपममृतयोनौ मरणरहि-
तमगच्छन्नेन सत्ये बाधरहिते ज्योतिषि स्वयंप्रकाशे वस्तुनि जुहोमि प्रक्षिपामि
अहमेनेन होमेन तत्सर्वं मस्मी करोमीत्यर्थः । तदर्थमिदमभिमन्त्रितं जलं स्वा-
मदीयवक्त्राग्नौ स्वाहुतमस्तु ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञि-
क्यामुपनिषदि चतुर्विंशोऽनुवाकः ॥ २४ ॥

=====

अथ पञ्चविंशोऽनुवाकः ।

प्रातःसंध्याकाले जलपानार्थं मन्त्रमाह—

सूर्यश्च मा मन्युश्च मन्युपतयश्च मन्युकृतेभ्यः । पापेभ्यो
रक्षन्ताम् । यद्रात्रिया पापमकार्षम् । मनसा वाचा
हस्ताभ्याम् । पञ्चधाभुदरेण शिक्षा । रात्रिस्तद-
वलुम्पतु । यत्किंच दुरितं मयि । इदमहं माममृत-
योनौ । सूर्ये ज्योतिषि जुहोमि स्वाहा, इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोप-
निषदि पञ्चविंशोऽनुवाकः ॥ २५ ॥

सूर्येऽहर्निष्पादके सूर्योपाधिके । अन्यत्सर्वं पूर्ववद्भ्याख्येयम् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीया-
रण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञिक्यामुप-
निषदि पञ्चविंशोऽनुवाकः ॥ २५ ॥

भर्गो देवस्य धीमहि । धियो यो नः प्रचोदयात् ।

ओमापो ज्योती रसोऽमृतं ब्रह्म भूर्भुवः सुवरोम्, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि
सप्तविंशोऽनुवाकः ॥ २७ ॥

भूरादयः सत्यान्ता लोकप्रतिपादिकाः सप्त व्याहृतयः । तेषां च लोकानां प्रणवप्रतिपाद्यब्रह्मस्वरूपत्वविवक्षया प्रत्येकं प्रणवोच्चारणम् । तत्सवितुरित्यादिको गायत्रीमन्त्रः । तत्प्रतिपाद्यस्य ब्रह्मत्वविवक्षया तदादौ प्रणवोच्चारणम् । मन्त्रस्य चायमर्थः— सवितुः प्रेरकस्यान्तर्यामिणो देवस्य वरेण्यं वरणीयं श्रेष्ठं तद्भर्गस्तेजो धीमहि ध्यायेम । यः सविता परमेश्वरो नोऽस्मदीया धियो बुद्धिवृत्तिः प्रचोदयात्प्रकर्षेण तत्त्वबोधे प्रेरयतु । तस्य तेजो ध्यायेमेति पूर्वत्रान्वयः । आपो ज्योतिरित्यादिके गायत्र्याः शिरोमन्त्रः, तस्याऽऽद्यन्तयोः प्रणवद्वयं पूर्ववदुच्चार्यते । या आपो नदीसमुद्रादिगताः सन्ति । यच्च ज्योतिरादित्यादिकमस्ति । योऽपि रसो मधुराम्लादिषड्विधोऽस्ति । यदपि अमृतं देवैः पातव्यमस्ति । तत्सर्वमो प्रणवप्रतिपाद्यं ब्रह्म । किं च भूर्भुवः सुवरित्यभिहिता ये त्रयो लोकाः सन्ति तेऽप्यो प्रणवप्रतिपाद्यं ब्रह्म । अस्य च मन्त्रस्य प्राणायामाङ्गत्वममृतनादोपनिषदि प्रतिपाद्यते—

“सव्याहृतिं सप्रणवां गायत्रीं शिरसा सह ।

त्रिः पठेदायतप्राणः प्राणायामः स उच्यते” ॥ इति ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-

यारण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञिक्या-

मुपनिषदि सप्तविंशोऽनुवाकः ॥ २७ ॥

=====

अष्टाविंशोऽनुवाकः ।

तस्मिन्नेव प्राणायामे विकल्पितं मन्त्रान्तरमाह—

ॐ भूर्भुवः सुवर्महर्जनस्तपः सत्यं तद्ब्रह्म तदाप आपो

ज्योती रसोऽमृतं ब्रह्म भूर्भुवः सुवरोम्, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिषद-

ष्टाविंशोऽनुवाकः ॥ २८ ॥

पूर्ववद्व्याख्येयम् ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीया-
रण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञिक्यामुप-
निषद्यष्टाविंशोऽनुवाकः ॥ २८ ॥

अथैकोनत्रिंशोऽनुवाकः ।

पुनरपि विकल्पितं मन्त्रान्तरमाह—

ओं तद्ब्रह्म । ओं तद्वायुः । ओं तदात्मा* ।

ओं तत्सर्वम् । ओं तत्पुंरोर्नमः, इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोप-
निषद्यैकोनत्रिंशोऽनुवाकः ॥ २९ ॥

ओं प्रणवप्रतिपाद्यं तत्सर्ववेदान्तप्रसिद्धं ब्रह्म तत्त्वम् । तथा वायुः सूत्रात्मरूपो
हिरण्यगर्भ ओं तत्प्रणवप्रतिपाद्यं वेदान्तप्रसिद्धं ब्रह्मैव । तथैवाऽऽत्मा जीवोऽपि । ओं
तदिति पूर्ववत् । सर्वं जगदों तदिति पूर्ववत् । पुरः पुराणि स्थूलसूक्ष्मकारणशरी-
राणि । ओं तदिति पूर्ववत् । तादृशाय ब्रह्मणे नमोऽस्तु । प्राणायामे शक्तितारतम्य-
मनुमृत्य विकल्पितं मन्त्रत्रयमुक्तम् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञिक्यामुप-
निषद्यैकोनत्रिंशोऽनुवाकः ॥ २९ ॥

अथ त्रिंशोऽनुवाकः ।

नपादूर्ध्वं गायत्रीदेवताया विसर्जनमन्त्रमाह—

उत्तमे शिखरे *देवी भूभ्यां पर्वतमूर्धनि ।

ब्राह्मणेभ्योऽभ्यनुज्ञाता गच्छ देवि यथासुखम्, इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि
त्रिंशोऽनुवाकः ॥ ३० ॥

* एतदग्रे ग. झ. पुस्तकयोः ' ॐ तत्सत्यम् ' इत्यधिकम् । + एतत्पदमनिश्चितस्वरकम् ।

७४६ श्रीमत्सायणाचार्यविरचितभाष्यसमेतम्—[प्रपा० १० अनु० ३१-३२]

भूम्यामवस्थितो यः पर्वतो मेरुनामकस्तस्य मूर्धन्युपरिभागे यदुत्तमं शिखरमस्ति तस्मिन्नियं गायत्री देवी तिष्ठति । तस्मात्कारणाद्धे देवि ब्राह्मणेभ्यस्त्वदुपासकेभ्यस्त्वदनुग्रहेण पारितुष्टेभ्योऽनुज्ञानमाभिव्याप्य यथासुखं स्वकीयसुखमनतिक्रम्य स्वस्थाने तस्मिन्नुत्तमशिखरे गच्छ ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीया-
रण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञिक्या-
मुपनिषदि त्रिंशोऽनुवाकः ॥ ३० ॥

=====

अथैकत्रिंशोऽनुवाकः ।

गायत्रीदेव्या विसर्जनादूर्ध्वं तत्त्वानुस्मरणभूतस्य ब्रह्मण उपस्थानमन्त्रमाह—

ओमन्तश्चरति भूतेषु गुहायां विश्वमूर्तिषु ।

त्वं यज्ञस्त्वं विष्णुस्त्वं वषट्कारस्त्वं

रुद्रस्त्वं ब्रह्मा त्वं प्रजापतिः, इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिषद्येक-
त्रिंशोऽनुवाकः ॥ ३१ ॥

विश्वमूर्तिषु देवमनुष्यगन्धर्वादिनानाशरीरयुक्तेषु भूतेषु प्राणिषु गुहायां बुद्धव-
न्तर्मध्य ओं प्रणवप्रतिपाद्यः परमात्मा चरति वर्तते । हे परमात्मन्यो यज्ञो ज्योतिष्ठो-
मादिः स त्वमेव । यश्च विष्णुर्जगत्पालको योऽपि वषट्कारो हविष्प्रदानमन्त्रो यश्च
रुद्रः संहर्ता यश्च ब्रह्मा जगत्स्रष्टा यश्च प्रजापतिर्दक्षादिः प्रजापालकः स सर्वोऽपि
त्वमेव ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञिक्या-
मुपनिषद्येकत्रिंशोऽनुवाकः ॥ ३१ ॥

=====

अथ द्वात्रिंशोऽनुवाकः ।

अथ भोजनादावपां प्राशने मन्त्रमाह—

अमृतोपस्तरणमसि, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि
द्वात्रिंशोऽनुवाकः ॥ ३२ ॥

पीयमान हे जल त्वममृतं विनाशरहितं प्राणदेवताया उपस्तरणमसि । यथा शयानस्य पुंसो मञ्चकस्योपरितनं पटादिकमुपस्तीर्यते तद्वत्प्राणदेवताया इदमुपस्तरणम् । तथा च वज्रसनेयिनः प्राणविद्यायां प्राणदेवतायां जलवस्त्रत्वमामनन्ति—“ तस्माद-
शिष्यन्नाचामेदशित्वाऽऽचामेदेतमेव तदन्नमनघ्नं कुरुते ” इति ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञिक्या-
मुपनिषदि त्रयस्त्रिंशोऽनुवाकः ॥ ३२ ॥

=====

अथ त्रयस्त्रिंशोऽनुवाकः ।

जलप्राशनादूर्ध्वं प्राणाहुतिमन्त्रान्दर्शयति—

प्राणे निविष्टोऽमृतं जुहोमि । प्राणाय स्वाहा ।
अपाने निविष्टोऽमृतं जुहोमि । अपानाय स्वाहा ।
व्याने निविष्टोऽमृतं जुहोमि । व्यानाय स्वाहा ।
उदाने निविष्टोऽमृतं जुहोमि । उदानाय स्वाहा ।
समाने निविष्टोऽमृतं जुहोमि । समानाय स्वाहा ।
ब्रह्मणि म आत्माऽमृतत्वाय, इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि
त्रयस्त्रिंशोऽनुवाकः ॥ ३३ ॥

पञ्चसु शरीरगतवायुभेदेषु मध्ये प्रथमे प्राणनामके वायौ निविष्ट आदरयुक्तोऽह-
ममृतं स्वादुभूतमिदं हविर्जुहोमि प्राक्षिपामि । तच्च प्राणदेवतायै स्वाहा स्वाहुतमस्तु ।
एवमपानादिषु योज्यम् । एताभिः पञ्चभिराहुतिभिरमृतत्वाय मोक्षाय मे मदीय आत्मा
जीवो ब्रह्मणि परमात्मनि एकी भवत्विति शेषः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञिक्या-
मुपनिषदि त्रयस्त्रिंशोऽनुवाकः ॥ ३३ ॥

=====

७४८ श्रीमत्सायणाचार्यविरचितभाष्यसमेतम्—[प्रपा० १० अनु० १४-१९]

अथ चतुस्त्रिंशोऽनुवाकः ।

प्राणाहुतिष्वेव विकल्पितानि मन्त्रान्तराणि दर्शयति—

प्राणे निर्विष्टोऽमृतं जुहोमि । शिवो मां विशाप्रदाहाय ।
प्राणाय स्वाहा । अपाने निर्विष्टोऽमृतं जुहोमि । शिवो
मां विशाप्रदाहाय । अपानाय स्वाहा । व्याने निर्वि-
ष्टोऽमृतं जुहोमि । शिवो मां विशाप्रदाहाय । व्यानाय
स्वाहा । उदाने निर्विष्टोऽमृतं जुहोमि । शिवो मां
विशाप्रदाहाय । उदानाय स्वाहा । समाने निर्वि-
ष्टोऽमृतं जुहोमि । शिवो मां विशाप्रदाहाय । समानाय
स्वाहा । ब्रह्माणि म आत्माऽमृतत्वाय, इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि

चतुस्त्रिंशोऽनुवाकः ॥ ३४ ॥

हूयमान हे द्रव्यविशेष त्वं शिवः शान्तो भूत्वा मां प्रविश । किमर्थम् । अप्रदाहाय
क्षुत्संपादितदाहशान्त्यर्थम् । अन्यत्पूर्ववद्व्याख्यायम् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञिक्यामुप-
निषदि चतुस्त्रिंशोऽनुवाकः ॥ ३४ ॥

=====

अथ पञ्चत्रिंशोऽनुवाकः ।

भोजनादूर्ध्वमपां प्राशने मन्त्रमाह—

अमृतापिधानमसि, इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि

पञ्चत्रिंशोऽनुवाकः ॥ ३५ ॥

पीयमान हे जल त्वममृतमविनश्वरमपिधानमाच्छादकमसि ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञिक्यामुप-
निषदि पञ्चत्रिंशोऽनुवाकः ॥ ३५ ॥

=====

अथ षट्त्रिंशोऽनुवाकः ।

भुक्तस्यानुमन्त्रणे मन्त्रमाह—

श्रद्धायां प्राणे निविश्यामृतं हुतम् । प्राणमन्त्रेनाऽऽ-
प्यायस्व । अपाने निविश्यामृतं हुतम् । अपानमन्त्रे-
नाऽऽप्यायस्व । व्याने निविश्यामृतं हुतम् । व्यान-
मन्त्रेनाऽऽप्यायस्व । उदाने निविश्यामृतं हुतम् । उदा-
नमन्त्रेनाऽऽप्यायस्व । समाने निविश्यामृतं हुतम् ।
समानमन्त्रेनाऽऽप्यायस्व । ब्रह्मणि म आत्माऽमृतत्वाय, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि
षट्त्रिंशोऽनुवाकः ॥ ३६ ॥

वैदिके कर्मणि विश्वासातिशयः श्रद्धा, तस्यां सत्यां प्राणवायौ निविश्याऽऽदरा-
तिशयं कृत्वाऽमृतमविनश्वरं स्वादुभूतमिदं हविर्मया हुतम् । हे प्राणाभिमानिदेव हुते-
नाम्नेनाऽऽप्यायस्व वर्धयस्व । स्पष्टमन्यत् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञि-
क्यामुपनिषदि षट्त्रिंशोऽनुवाकः ॥ ३६ ॥

अथ सप्तत्रिंशोऽनुवाकः ।

अनुमन्त्रणादूर्ध्वं हृदयाभिर्शने मन्त्रमाह—

प्राणानां ग्रन्थिरसि रुद्रो मां विशा-
न्तकः । तेनाम्नेनाऽऽप्यायस्व, इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनि-
षदि सप्तत्रिंशोऽनुवाकः ॥ ३७ ॥

हे हृदयवर्तिन्नहंकार त्वं वायुरूपाणामिन्द्रियरूपाणां च प्राणानां ग्रन्थिरसि पर-
स्परमविश्लेषाय प्रथनहेतुरसि । तादृशस्त्वं रुद्रस्त्वदभिमानिदेवतारूपोऽन्तको दुःखस्य

७५० श्रीमत्सायणाचार्यविरचितभाष्यसमेतम्—[प्रपा० १० अनु० ३८-३९]

विनाशको भूत्वा मा मां विश मच्छरीरे प्रविष्टो भव । तेन मद्धुक्तेनाग्नेनाऽऽप्या-
यस्व मामभिवर्धय ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञि-

क्यामुपनिषदि सप्तत्रिंशोऽनुवाकः ॥ ३७ ॥

=====

अथाष्टात्रिंशोऽनुवाकः ।

क्षुधादिजनितचित्तविक्षेपशान्तेरूर्ध्वं भोक्तुर्जीवस्य परमेश्वररूपत्वानुसंधाने हेतुभूतं
मन्त्रं दर्शयति—

अद्गुष्टमात्रः पुरुषोऽद्गुष्टं च समाश्रितः ।

ईशः सर्वस्य जगतः प्रभुः प्रीणातु विश्वभुक्, इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोप-

निषद्यष्टात्रिंशोऽनुवाकः ॥ ३८ ॥

हृदयमध्यगत आकाशः स्वाद्गुष्टपारिमितः । तत्र वर्तमाना बुद्धिरपि तावती
तयाऽवच्छिन्नो जीवरूपः पुरुषोऽप्यद्गुष्टमात्रः । स च स्वकीयया ज्ञानक्रियाशक्त्याऽ
द्गुष्टं समाश्रितः । चकारान्मस्तकं चाऽऽश्रितः । आपादमस्तकव्यापीत्यर्थः । स चोपा-
धिसंबन्धमन्तरेण स्वकीयेन वास्तवेन रूपेण सर्वस्य जगत ईशो नियन्ता । अत एव
विश्वभुक्सर्वं जगद्भुङ्क्ते । तादृशः स प्रभुरीश्वरः प्रीणातु, अनेन भोजनेन प्रीतो भवतु ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-

यारण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञिक्यामुप-

निषद्यष्टात्रिंशोऽनुवाकः ॥ ३८ ॥

=====

अथैकोनचत्वारिंशोऽनुवाकः ।

जीवात्मन ईश्वरेणाभेदज्ञानं यदस्ति तस्य ज्ञानस्य नैरन्तर्येण साधनं मेधाधीनम-
मेधाभिमानिदेवतां प्रार्थयितुमेकामृचमाह—

मेधा देवी जुषमाणा न आगाद्विश्वाची भद्रा

सुमनस्यमाना । त्वया जुष्टा जुषमाणा दुरु-

क्तां बृहद्वदेम विदथे सुवीराः, इति ।

ग्रन्थतदर्थयोर्धारणशक्तिर्मेधा, तदभिमानिनी देवी जुषमाणा प्रीयमाणा सती नोऽस्मान्प्रत्यागादागच्छतु । कीदृशी देवी । विश्वमश्नतीति विश्वाची सर्वावगाहनक्ष-
मेत्यर्थः । अत एव भद्रा कल्याणी । सुमनस्यमाना शोभनं मनोऽस्मदनुग्राहकमि-
च्छन्ती । हे देवि त्वया जुष्टाऽनुगृहीता वयं दुरुक्ताञ्जुषमाणाः पुरुषार्थानुपयोगिनो
वेदबाह्याञ्शब्दान्सेवमाना वेदैकनिष्ठाः सुवीराः शोभनपुत्रशिष्यादिरूपा विदथे यज्ञेऽ-
नुष्ठिते सति शुद्धान्तःकरणा भूत्वा बृहद्वदेम परब्रह्मतत्त्वं कथयाम ।

तत्रैव द्वितीयामृचमाह—

त्वया जुष्टं ऋषिर्भवाति देवि त्वया ब्रह्माऽऽग-
तश्रीरुत त्वया । त्वया जुष्टंश्चित्रं विन्दते
वसु नो जुषस्व द्रविणेन मेधे, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिषद्ये-

कोनचत्वारिंशोऽनुवाकः ॥ ३९ ॥

हे देवि मेधारूपे त्वया जुष्टः सेवितोऽनुगृहीतः पुरुष ऋषिरतीन्द्रियदर्शी भवति ।
या त्वया जुष्टः पुरुषो ब्रह्मा हिरण्यगर्भो भवति । उतापि च त्वया जुष्टः पुरुष
॥ गतश्रीः प्राप्तसंपद्भवति । अत एव त्वया जुष्टः पुरुषश्चित्रं गवाश्चभूहिरण्यधा-
॥ दिकं विविधं वसु धनं विन्दते लभते । हे मेधे देवि सा तादृशी त्वं नोऽस्मान्द्र-
विणेन धनेन जुषस्व सेवस्वानुगृहाणेत्यर्थः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवायि वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-

यारण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञिक्यामुप-

निषद्येकोनचत्वारिंशोऽनुवाकः ॥ ३९ ॥

=====

अथ चत्वारिंशोऽनुवाकः ।

=====

मेधाप्रदानिन्द्रादीन्प्रार्थयते—

मेधां म इन्द्रो ददातु मेधां देवी सरस्वती । मेधां

मे अश्विनावुभौ देवावाधत्तां पुष्करस्रजौ, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोप-

निषदि चत्वारिंशोऽनुवाकः ॥ ४० ॥

७५२ श्रीमत्सायणाचार्यविरचितभाष्यसमेतम्—[प्रपा० १० अनु० ४१-४२]

योऽयमिन्द्रो देवो या च सरस्वती देवी यौ च पुष्करस्रजौ पद्ममालायुक्तावुभा-
वम्बिनौ देवौ ते सर्वे मे मह्यं मेधां प्रयुच्छन्तु ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञिक्यामुप-
निषदि चत्वारिंशोऽनुवाकः ॥ ४० ॥

=====
अथैकचत्वारिंशोऽनुवाकः ।

मेधाप्रदं मन्त्रान्तरं दर्शयति—

अप्सरासु च या मेधा गन्धर्वेषु च यन्मनः । दैवी मेधा
*मनुष्यजा सा मां मेधा सुरभिर्जुषताम्, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिषद्येक-
चत्वारिंशोऽनुवाकः ॥ ४१ ॥

अप्सरासु देवस्त्रीषु या मेधा प्रसिद्धा वर्तते गन्धर्वेषु च देवगायकेषु यन्मनो
मेधात्मकमस्ति दैवी हिरण्यगर्भादिदेवेषु स्थिता या मेधा विद्यते मनुष्यजां मनु-
ष्येषु वेदशास्त्रवित्सु या मेधाऽस्ति सा सर्वा मेधा सुरभिः शोभनगन्धा सर्वकामदुधा
वा भूत्वा मां जुषतां सेवताम् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञि-
क्यामुपनिषद्येकचत्वारिंशोऽनुवाकः ॥ ४१ ॥

=====
अथ द्विचत्वारिंशोऽनुवाकः ।

पुनरपि मेधार्थं मन्त्रान्तरमाह—

आ मां मेधा सुरभिविम्बरूपा हिरण्यवर्णा जगती जगम्या ।

ऊर्जस्वती पथसा पिन्वमाना सा मां मेधा सुप्रतीका जुषताम्, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोप-
निषदि द्विचत्वारिंशोऽनुवाकः ॥ ४२ ॥

* एतत्पदमनिश्चितस्वरकम् ।

मेधाशक्तिर्मा प्रत्यागच्छत्विति शेषः । कीदृशी मेधा, सुरभिः शोभनगन्वा काम-
दुवा वा । विश्वरूपा सकलवेदशास्त्रधारणक्षमत्वेन बहुरूपा । हिरण्यवर्णा देवता-
शरीरे हिरण्यसमानवर्णोपेता । जगती सर्वत्र वर्तमानत्वेन जगदात्मिका । जगम्या
गुरुषार्थकामैर्भृशं गन्तुं योग्या । ऊर्जस्वती बलवती पयसा गोक्षीरादिरसेन पिन्व-
मानाऽस्मान्प्रीणयन्ती । सा तथाविधगुणयुक्ता मेधा सुप्रतीका सुमुखी भूत्वा मां
नुषतां सेवताम् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञिक्या-
मुपनिषदि त्रिचत्वारिंशोऽनुवाकः ॥ ४२ ॥

अथ त्रिचत्वारिंशोऽनुवाकः ।

मेधाविनः पुरुषस्य ज्ञानोत्पादनाय महादेवसंबन्धिषु पञ्चवक्त्रेषु मध्ये पश्चिमवक्त्र-
प्रतिपादकं मन्त्रमाह—

सद्योजातं प्रपद्यामि सद्योजाताय वै नमः ।

भवे भवे नातिभवे भैजस्व माम् । भवोद्भवाय नमः, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि

त्रिचत्वारिंशोऽनुवाकः ॥ ४३ ॥

सद्योजातनामकं यत्पश्चिमवक्त्रं तद्रूपं परमेश्वरं प्रपद्यामि प्राप्नोमि । तादृशाय
सद्योजाताय वै नमोऽस्तु । हे सद्योजात भवे भवे तत्तज्जन्मनिमित्तं मां न भैजस्व
न प्रेरयेत्यर्थः । किं तर्ह्यतिभवे जन्मातिलङ्घननिमित्तं भैजस्व तत्त्वज्ञानाय प्रेरय ।
भवोद्भवाय भवात्संसारादुद्धर्त्रे सद्योजाताय नमोऽस्तु ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीय-

तैत्तिरीयारण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां

याज्ञिक्यामुपनिषदि त्रिचत्वारिंशोऽनुवाकः ॥ ४३ ॥

अथ चतुश्चत्वारिंशोऽनुवाकः ।

उत्तरवक्त्रप्रतिपादकं मन्त्रमाह—

वामदेवाय नमो ज्येष्ठाय नमः श्रेष्ठाय नमो रुद्राय नमः कालाय

७५४ श्रीमत्सायणाचार्यविरचितभाष्यसमेतम्—[प्रपा० १० अनु० ४६-४६]

नमः कलविकरणाय नमो बलविकरणाय नमो बलप्रमदनाय
नमः सर्वभूतदमनाय नमो मनोन्मनाय नमः, इति ॥
इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोप-
निषदि चतुश्चत्वारिंशोऽनुवाकः ॥ ४४ ॥

उत्तरवक्त्ररूपो वामदेवस्तस्यैव विग्रहविशेषा ज्येष्ठादिनामकाः । एते च महादेव-
पीठशक्तीनां वामादीनां नवानां पतयः पुरुषाः । तेभ्यो नवभ्यो नमस्कारोऽस्तु ॥
इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीया-
रण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञिक्यामुप-
निषदि चतुश्चत्वारिंशोऽनुवाकः ॥ ४४ ॥

अथ पञ्चचत्वारिंशोऽनुवाकः ।

दक्षिणवक्त्रप्रतिपादकं मन्त्रमाह—

अघोरेभ्योऽथ घोरेभ्यो घोरघोरतरेभ्यः ।

सर्वतः शर्व सर्वेभ्यो नमस्ते अस्तु रुद्ररूपेभ्यः, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि
पञ्चचत्वारिंशोऽनुवाकः ॥ ४५ ॥

अघोरनामको दक्षिणवक्त्ररूपो देवस्तस्य विग्रहा अघोराः सात्त्विकत्वेन शान्ताः ।
अन्ये तु घोरा राजत्वेनोग्राः । अपरे तु तामसत्वेन घोरादपि घोरतराः । हे शर्व पर-
मेश्वर ते त्वदीयेभ्यः पूर्वोक्त्यस्त्रिविधेभ्यः सर्वेभ्यो रुद्ररूपेभ्यः सर्वतः सर्वेषु देशेषु
सर्वेषु च कालेषु नमोऽस्तु ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवायै वेदाध्यप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञिक्या-
मुपनिषदि पञ्चत्वारिंशोऽनुवाकः ॥ ४९ ॥

अथ षट्चत्वारिंशोऽनुवाकः ।

प्राग्वक्त्रप्रतिपादकं मन्त्रमाह—

तत्पुरुषाय विद्महे महादेवाय धीमहि ।

॥ सर्वेभ्यः सर्व शान्ते ॥

तन्नो रुद्रः प्रचोदयात्, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि
षट्चत्वारिंशोऽनुवाकः ॥ ४६ ॥

प्राग्बक्त्रदेवस्तत्पुरुषनामकः । द्वितीयार्थे चतुर्थी । तत्पुरुषं देवं विद्महे गुरुशा-
स्त्रमुखाज्जानीमः । ज्ञा वा च महादेवाय तं महादेवं धीमहि ध्यायेम । तत्तस्मात्कार-
णाद्गुदो देवो नोऽस्मान्प्रचोदयाज्ज्ञानध्यानार्थं प्रेरयतु ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञिक्यामुप-
निषदि षट्चत्वारिंशोऽनुवाकः ॥ ४६ ॥

=====
अथ सप्तचत्वारिंशोऽनुवाकः ।

ऊर्ध्ववक्त्रप्रतिपादकं मन्त्रमाह—

ईशानः सर्वविद्यानामीश्वरः सर्वभूतानां ब्रह्माधिपतिर्ब्र-
ह्मणोऽधिपतिर्ब्रह्मा शिवो मे अस्तु सदाशिवोम्, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि
सप्तचत्वारिंशोऽनुवाकः ॥ ४७ ॥

योऽयमूर्ध्ववक्त्रो देवः सोऽयं सर्वविद्यानां वेदशास्त्रादीनां चतुःषष्टिकलाविद्या-
नामीशानो नियामकः । तथा सर्वभूतानामखिलप्राणिनामीश्वरो नियामकः । ब्रह्मा-
धिपतिर्वेदस्याधिकत्वेन पालकः । तथा ब्रह्मणो हिरण्यगर्भस्याधिपतिः, तादृशो यो
ब्रह्माऽस्ति प्रवृद्धः परमात्मा सोऽयं मे ममानुग्रहायं शिवः शान्तोऽस्तु । सदाशिवो
स एव सदाशिव ओमहं भवामि ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञिक्यामुप-
निषदि सप्तचत्वारिंशोऽनुवाकः ॥ ४७ ॥

=====
अथाष्टचत्वारिंशोऽनुवाकः ।

इत्थं तत्त्वज्ञानस्योत्पादकाः पञ्चवक्त्रप्रतिपादकाः पञ्च ब्रह्ममन्त्रा उक्ताः । अथ
ज्ञानप्रतिबन्धकब्रह्महत्यादिपापनिवृत्तिहेतवस्त्रिसुपर्णनामका मन्त्रा वक्तव्याः, तत्र प्रथमं
मन्त्रमाह—

ब्रह्ममेतु माम् । मधुमेतु माम् । ब्रह्ममेव मधुमेतु माम् ।

यास्ते सोम प्रजा वत्सोऽभि सो अहम् । दुष्ण्व-
ग्रहन्दुरुष्णह । यास्ते सोम प्राणास्तान्जुहोमि, इति ।

ब्रह्मं परब्रह्मतत्त्वं मामेतु प्राप्नोतु । मधुं परमानन्दलक्षणमाधुर्योपेतं वस्तु मामेतु प्राप्नोतु । न चात्र ब्रह्ममधुशब्दयोरत्यन्तमर्थभेदः, किं तर्हि ब्रह्ममेव मधुं शब्दद्वयप्रतिपाद्यमखण्डैकरसं वस्तु मामेतु प्राप्नोतु । हे सोम, उमा ब्रह्मविद्या तथा सह वर्तमान परमात्मस्ते तव याः प्रजा देवमनुष्यादयः सन्ति ता अभिलक्ष्य सो अहं स तादृशस्त्वत्सेवकोऽहं वत्सो बाल एतासां त्वदीयप्रजानां मध्ये बालवदहं त्वदीयकरुणायोग्यः । अतो हे दुष्ण्वग्रहन्संसाररूपस्य दुःस्वप्नस्य घातक परमेश्वर दुरुष्णह दुःखमुत्कर्षेणाभिभव । वर्णविकारश्छान्दसः । हे सोम परमात्मस्ते त्वदीयाः प्राणवृत्तयो याः सन्ति तान्वृत्तिप्राणांस्त्वयि जुहोमि प्रक्षिपामि मदीयमनोवागादयः प्राणास्त्वया निर्मितत्वात्त्वदीया अतस्त्वग्येवोपसंहरामि विषयेभ्य इन्द्रियाणि निरुध्य त्वदेकचित्तो भवामित्यर्थः ॥

उक्तस्य त्रिसुपर्णमन्त्रस्य माहात्म्यं ब्राह्मणरूपेण वाक्येन दर्शयति—

त्रिसुपर्णमयाचितं ब्राह्मणाय दद्यात् । ब्रह्महत्यां वा एते घ्नन्ति । ये ब्राह्मणास्त्रिसुपर्णं पठन्ति । ते सोमं प्राप्नुवन्ति । आसहस्रात्पङ्क्तिं पुनन्ति । ओम्, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिष-

द्यष्टचत्वारिंशोऽनुवाकः ॥ ४८ ॥

विद्यान्तराणि सर्वाणि “नापृष्टः कम्यचिद्ब्रूयात्” इतिशास्त्रमनुसृत्य शिष्येण याज्ञायां कृतायां पश्चादुपदिशन्ति । इमं तु त्रिसुपर्णमन्त्रं शिष्ययाच्ञामन्तरेणैव ब्राह्मणायोपदिशेत् । तेनोपदेशेन ये ब्राह्मणास्त्रिसुपर्णं पठन्ति त्रिसुपर्णमन्त्रं सर्वदा जपन्ति, एते पुरुषा ब्रह्महत्यां विनाशयन्ति । ततस्ते निष्पापाः सन्तः सोमयागं प्राप्नुवन्ति । ते यस्यां ब्राह्मणपङ्क्तौ भोजनार्थमुपविशन्ति तां पङ्क्तिं सहस्रब्राह्मणपर्यन्तां पुनन्ति शुद्धां कुर्वन्ति । तस्मादौ प्रणवप्रतिपाद्यः परमात्मैव त्रिसुपर्णमन्त्रस्य देवतेत्यर्थः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञिक्यामुप-

निषद्यष्टचत्वारिंशोऽनुवाकः ॥ ४८ ॥

=====

अथैकोनपञ्चाशत्तमोऽनुवाकः ।

द्वितीयं त्रिसुपर्णमन्त्रमाह—

ब्रह्म मेधया । मधु मेधया । ब्रह्ममेव मधु मेधया ।
अद्या नो देव सवितः प्रजावत्सावीः सौभगम् । परां
दुष्ण्वमियं सुव । विश्वानि देव सवितर्दुरितानि परां
सुव । यद्भद्रं तन्म आसुव । मधु वातां ऋतायते मधुं
क्षरन्ति सिन्धवः । माध्वीर्निः सन्त्वोषधीः । मधु
नक्तमुतोषसि मधुमत्पार्थिवं रजः । मधु द्यौरस्तु
नः पिता । मधुमान्नो वनस्पतिर्मधुमा अस्तु
सूर्यः । माध्वीर्गावो भवन्तु नः , इति ।

यद्ब्रह्म जगत्कारणं सर्ववेदान्तवेद्यं तन्मेधया गुरुपदिष्टमहावाक्यतदर्थधारणशक्त्या
गम्यतामिति शेषः । मध्वित्यादि पूर्ववत् । अद्या नो देवेत्यादिकमृक्पञ्चकमणोरणीयानि-
यनुवाके व्याख्यातम् ।

अस्य त्रिसुपर्णमन्त्रस्य महिमानं दर्शयति—

य इमं त्रिसुपर्णमयाचितं ब्राह्मणाय दद्यात् । भ्रूणहत्यां
वा एते घ्नन्ति । ये ब्राह्मणास्त्रिसुपर्णं पठन्ति । ते सोमं
प्राप्नुवन्ति । आसहस्रात्पङ्क्तिं पुनन्ति । ओम्, इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिषद्ये-
कोनपञ्चाशत्तमोऽनुवाकः ॥ ४९ ॥

ब्राह्मणगर्भस्य राजगर्भस्य वा वधो भ्रूणहत्या । अन्यत्पूर्ववत् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवायै वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञिक्यामुप-
निषद्यैकोनपञ्चाशत्तमोऽनुवाकः ॥ ४९ ॥

अथ पञ्चाशत्तमोऽनुवाकः ।

तृतीयं त्रिसुपर्णमन्त्रमाह—

ब्रह्म मेधवा । मधु मेधवा । ब्रह्ममेव मधु मेधवा ।

ब्रह्मा देवानां पदवीः कवीनामृषिर्विप्राणां महिषो
 मृगाणाम् । श्येनो गृध्राणां स्वधितिर्वनानां सोमः
 पवित्रमत्येति रेभन् । हंसः शुचिषट्सुरन्तरिक्षसदोता
 वेदिषदतिथिर्दुरोणसत् । नृषद्वरसद्वत्सद्व्योमसद्वज्रा
 गोजा ऋतजा अद्रिजा ऋतं बृहत्, इति ।

मेधवा मेधो यज्ञः सोऽस्यास्तीति मेधवत् । यज्ञदानादिसाध्यविविदिषापूर्वकत्वाद्ब्रह्मज्ञानलाभस्य ब्रह्म मेधवदित्युच्यते । अन्यत्पूर्ववत् । “ ब्रह्मा देवानां ” “ हंसश्चुचिषत् ” इत्यादिके द्वे ऋचावणोरणीयानित्यनुवाके व्याख्याते ।

अस्य त्रिसुपर्णमन्त्रस्य महिमानं दर्शयति—

य इदं त्रिसुपर्णमयाचितं ब्राह्मणाय दद्यात् । वीरहत्यां
 वा एते घ्नन्ति । ये ब्राह्मणास्त्रिसुपर्णं पठन्ति । ते सोमं
 प्राप्नुवन्ति । आसहस्रात्पङ्क्तिं पुनन्ति । ओम्, इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि
 पञ्चाशत्तमोऽनुवाकः ॥ १० ॥

वेदशास्त्रतदनुष्ठानपरो ब्राह्मणोऽभिषिक्तो राजा वा वीरः । अन्यत्पूर्ववत् ॥
 इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेयमुक्तायां याज्ञिक्यामुपनिषदि पञ्चाशत्तमोऽनुवाकः ॥ १० ॥

=====

अथैकपञ्चाशत्तमोऽनुवाकः ।

ब्रह्मज्ञानप्रतिबन्धकानि यानि महापातकानि तन्निवृत्तये जप्यास्त्रिसुपर्णमन्त्राख्यं
 भिहिताः । तत्र ब्राह्मणजातिमात्रवधो ब्रह्महत्या पञ्चसु महापातकेषु मध्ये प्रबलं म
 पातकम् । ततोऽप्यधिकं भ्रूणहननम् । तस्मादप्यधिकं वीरहननम् । ईदृशानामपि
 तर्को यावज्जीवं त्रिसुपर्णजपस्तत्रार्वाचीनानां सुरापानादिपातकानां निवर्तक इति ।
 वक्तव्यम् । इत्थं प्रतिबन्धनिवृत्त्युपायमुक्त्वा ज्ञानयोग्यतायै स्वावयवशुद्ध्यर्थं होमा
 नेकादश मन्त्रानेकादशस्वनुवाकेषु क्रमेण विवक्षुराद्यं मन्त्रमाह—

प्राणापानव्यानोदानसमाना मे शुध्यन्ता ज्योतिः

रहं विरजा विपाप्मा भूयासः स्वाहा, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिषदे-
कपञ्चाशत्तमोऽनुवाकः ॥ ५१ ॥

प्राणादयः पञ्च वायवः प्रसिद्धाः । ते सर्वेऽप्यनेनाऽऽज्यहोमेन शुद्धा भवन्तु ।
ततोऽहं विपाप्मा प्रतिबन्धकोपपातकरहितो विरजाः पापकारणभूतरजोगुणेनापि रहितः
सन्यज्ज्योतिर्जगत्कारणं परं ब्रह्म तद्वस्तु भूयासं तदर्थमिदमाज्यं स्वाहुतमस्तु ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञिक्या-
मुपनिषदेकपञ्चाशत्तमोऽनुवाकः ॥ ५१ ॥

=====

अथ द्विपञ्चाशत्तमोऽनुवाकः ।

द्वितीयं मन्त्रमाह—

वाङ्मनश्चक्षुःश्रोत्राजिह्वाघ्राणरेतो बुद्ध्याकूतिः संकल्पा मे
शुध्यन्तां ज्योतिरहं विरजा विपाप्मा भूयासः स्वाहा, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि
द्विपञ्चाशत्तमोऽनुवाकः ॥ ५२ ॥

वागादीनीन्द्रियाणि । रेतो गुह्येन्द्रियम् । मनःशब्दवाच्यस्यान्तःकरणस्थैव निश्च-
यात्मिका वृत्तिर्बुद्धिः । अनिश्चयंरूपा वृत्तिराकूतिः । इदं समीचीनमितिकल्पनारूपा
वृत्तिः संकल्पः । अन्यत्पूर्ववत् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञि-
क्यामुपनिषदि द्विपञ्चाशत्तमोऽनुवाकः ॥ ५२ ॥

=====

अथ त्रिपञ्चाशत्तमोऽनुवाकः ।

तृतीयं मन्त्रमाह—

शिरःपाणिपादपार्श्वपृष्ठोरुदरजङ्घशिश्रोपस्थपायवो मे शुध्यन्तां

७६० श्रीमत्सायणाचार्यविरचितभाष्यसमेतम्— [प्रपा० १० अनु० १४-१६]

ज्योतिरहं विरजां विपाप्मा भूयासः स्वाहा, इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि
त्रिपञ्चाशत्तमोऽनुवाकः ॥ १३ ॥

पूर्वाभ्यामनुवाकाभ्यां सूक्ष्मशरीरशुद्धिरुक्ता । अत्र स्थूलशरीरावयवानां शिरःपाण्यादीनां
शुद्धिरुच्यते । लिङ्गाण्डभेदविवक्षया शिश्रोपस्थशब्दौ द्वौ द्रष्टव्यौ । अन्यत्पूर्ववत् ॥
इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञि-
क्यामुपनिषदि त्रिपञ्चाशत्तमोऽनुवाकः ॥ १३ ॥

अथ चतुष्पञ्चाशत्तमोऽनुवाकः ।

चतुर्थं मन्त्रमाह—

त्वक्चर्ममांसरुधिरमेदोमज्जास्नायवोऽस्थीनि मे शुध्यन्तां

ज्योतिरहं विरजां विपाप्मा भूयासः स्वाहा, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि
चतुष्पञ्चाशत्तमोऽनुवाकः ॥ १४ ॥

अत्र स्थूलशरीरगतानां धातूनां शुद्धिरुच्यते । एकस्यैव धातोर्बाह्यान्तर्भागविवक्षया
त्वक्चर्मशब्दौ प्रयुक्तौ । अन्यत्पूर्ववत् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञिक्यामुप-
निषदि चतुष्पञ्चाशोऽनुवाकः ॥ १४ ॥

अथ पञ्चपञ्चाशोऽनुवाकः ।

पञ्चमं मन्त्रमाह—

शब्दस्पर्शरूपरसगन्धा मे शुध्यन्तां ज्योति-

रहं विरजां विपाप्मा भूयासः स्वाहा, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि
पञ्चपञ्चाशत्तमोऽनुवाकः ॥ १५ ॥

शरीरोपादानपञ्चमहाभूतेष्वाकाशादिषु वर्तमाना गुणाः शब्दादयः । अन्यत्पूर्ववत् ॥
इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञिक्यामु-
पनिषदि षट्पञ्चाशत्तमोऽनुवाकः ॥ १९ ॥

=====

अथ षट्पञ्चाशोऽनुवाकः ।

षष्ठं मन्त्रमाह—

पृथिव्यप्तेजोवायुराकाश मे' शुध्यन्तां ज्योति-

रहं विरजां विपाप्मा भूयासꣳ स्वाहा, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोप-

निषदि षट्पञ्चाशत्तमोऽनुवाकः ॥ ५६ ॥

शरीरस्योपादानकारणानि पञ्च महाभूतानि पृथिव्यादीनि । अन्यत्पूर्ववत् ॥
इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञिक्यामुप-
निषदि षट्पञ्चाशत्तमोऽनुवाकः ॥ १६ ॥

=====

अथ सप्तपञ्चाशत्तमोऽनुवाकः ।

सप्तमं मन्त्रमाह—

अन्नमयप्राणमयमनोमयविज्ञानमयानन्दमया मे' शुध्यन्तां

ज्योतिरहं विरजां विपाप्मा भूयासꣳ स्वाहा, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोप-

निषदि सप्तपञ्चाशत्तमोऽनुवाकः ॥ ५७ ॥

अन्नमयादयः पञ्च कोशा वारुण्यामुपनिषद्युक्ताः । अन्यत्पूर्ववत् ॥
इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञिक्यामुप-
निषदि सप्तपञ्चाशत्तमोऽनुवाकः ॥ १७ ॥

=====

७६२ श्रीमत्सायणाचार्यविरचितभाष्यसमेतम्—[प्रपा० १० अनु० ५८-६०]

अथाष्टपञ्चाशत्तमोऽनुवाकः ।

अष्टमं मन्त्रमाह—

विविदृष्ट्यै स्वाहा, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोप-

निषद्यष्टपञ्चाशत्तमोऽनुवाकः ॥ ५८ ॥

“ विप्लृ व्यासौ ” इति धातोरुत्पन्नोऽयं शब्दः । विशेषेण विष्टिर्व्यासिर्थस्य ब्रह्म-
णस्तद्विविष्टिः । छान्दसः पकारस्य टकारः । तादृशं ब्रह्मोदिश्य स्वाहुतमिदमस्तु ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीया-
रण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञिक्यामुप-

निषद्यष्टपञ्चाशत्तमोऽनुवाकः ॥ ५८ ॥

=====

अथैकोनपष्ठितमोऽनुवाकः ।

नवमं मन्त्रमाह—

कषोत्काय स्वाहा, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोप-

निषद्यैकोनपष्ठितमोऽनुवाकः ॥ ५९ ॥

कष शिष करण इति धातुः । कष्यते क्रियत इति कषो नामरूपकर्मात्मकः कार्य-
प्रपञ्चः, तस्मिन्नुत्कस्तत्क(स्तं क)र्तुमुत्सुकः कषोत्कः परमेश्वरः, तादृशाय सृष्ट्यभिमुखाय
परमेश्वराय स्वाहा स्वाहुतमिदमस्तु ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञि-

क्यामुपनिषद्यैकोनपष्ठितमोऽनुवाकः ॥ ५९ ॥

=====

अथ षष्ठितमोऽनुवाकः ।

दशमं मन्त्रमाह—

उत्तिष्ठ पुरुष हरितं लोहितं पिङ्गलाक्षि देहि देहि ददापयिता

मे शुध्यन्तां ज्योतिरहं विरजां विषाम्मा भूयास स्वाहा, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि

पष्ठितमोऽनुवाकः ॥ ६० ॥

विविष्टिशब्दाभिधेयं यद्ब्रह्म तदेव कारणोपाधिकं कषोत्कशब्दाभिधेयम् । पुनरपि वह्निशरीरोपाधिविशिष्टमत्र पुरुषशब्दाभिधेयम् । तत्र पूर्वाभ्यां मन्त्राभ्यां निरुपाधिकं कारणोपाधिकं तद्ब्रह्म प्रार्थ्य शुद्धिहेतुत्वेनात्र सर्वकर्मनिष्पादकवह्निशरीरोपाधिकं प्राथ्यते । पुरुष पुरि वह्निशरीरे शयान हे परमात्मन्नुत्तिष्ठौदासीन्यं पारित्यज्य मदनुग्रहार्थमुद्युक्तो भव । संबुद्धयन्तपुरुषशब्दस्यैव हरितादीनि त्रीणि पदानि विशेषणानि । हे हरित प्रति बन्धकहरणकुशल हे लोहित रक्तवर्ण हे पिङ्गलाक्षि पिङ्गलनयन देहि देहि पुनः पुनः शुद्धि मे प्रयच्छ । दापयिताऽऽचार्यमुखात्तत्त्वज्ञानस्यातिशयेन दापयिता भवेति शेषः । तस्य दापयितृव्यस्य ज्ञानस्योत्पत्तये मे मदीयाश्चित्तवृत्तयः शुध्यन्ताम् । ज्योतिरित्यादि पूर्ववत् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञिक्यामुप-
निषदि षष्ठितमोऽनुवाकः ॥ ६० ॥

=====

अथैकषष्ठितमोऽनुवाकः ।

एकादशं मन्त्रमाह —

ॐ ॥ स्वाहेति, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिषद्ये-
कषष्ठितमोऽनुवाकः ॥ ६१ ॥

ओं प्रणवप्रतिपाद्यं वस्तु भवामि तदर्थमिदं स्वाहुतमस्तु ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञिक्या-
मुपनिषद्येकषष्ठितमोऽनुवाकः ॥ ६१ ॥

=====

अथ द्विषष्ठितमोऽनुवाकः ।

ज्ञानप्रतिबन्धकमहापातकोपपातकपरिहारेण ज्ञानयोग्यतालक्षणां शुद्धिमुक्त्वा योग्यस्य पुरुषस्यापेक्षितेषु ज्ञानसाधनेषु संन्यासस्य निरतिशयोत्कर्षं वक्तुं सत्यादीन्येकादशोत्कृ-
ष्टसाधनानि प्रतियोगित्वेन वक्तव्यानि । तत्र प्रथमं साधनमुपन्यस्यति—

सत्यं धर्मं परं सत्यं सत्येन न मुवर्गा लोका रूप्यवन्ते

कदाचन सता हि सत्यं तस्मात्सत्ये रमन्ते—, इति ।

यद्वस्तु प्रमाणेन यथा दृष्टं तस्य तथैवाभिवदनं सत्यं तच्च परं पुरुषार्थसाधनेषूत्कृष्टम् । तत्राऽऽदरार्थं परं सत्यमिति पुनर्वचनम् । यद्वा परं ब्रह्म सत्यमबाध्यं तद्वचनार्थवचनमपि बाधरहितमिति व्यावहारिकबाधराहित्येनोत्कर्षं विवाक्षित्वा दृष्टान्तेन परं सत्यमित्युक्तम् । सत्येन यावज्जीवं यथार्थकथनेन स्वर्गलोकात्कदाचिदपि न प्रच्यवन्ते । अनृतवादिनस्तु केनचित्पुण्येन स्वर्गं प्राप्याप्यनृतवदनदोषेण कर्मफलं संपूर्णतयाऽननुभूयैव स्वर्गात्प्रच्यवन्ते । किंच हि यस्मात्कारणात्सतां सन्मार्गवर्तिनामृष्यादीनां संबन्धि यथार्थवादित्वं तस्मात्कारणात्सतामिदमिति व्युत्पत्तिमाश्रित्य सत्यवादित्वमेव परमं मोक्षसाधनमिति केचिन्महान्तो वदन्तस्तास्मिन्नेव सत्ये रमन्ते श्रीडन्ति ।

एकं मतमुक्त्वा द्वितीयं मतमाह—

तप इति तपो नानशनात्परं यद्धि परं तपस्तदु-

र्धर्षं तदुराधर्षं तस्मात्तपसि रमन्ते—, इति ।

तपः परं मोक्षसाधनमिति केषांचिन्मतम् । तीर्थयात्राजपहोमादीनि यद्यपि बहूनि तपांसि सन्ति तथाऽपि तेषु सर्वेष्वनशनादुपवासैकभक्तादिरूपादशनवर्जनात्परमुत्कृष्टं तपो नास्ति । यद्वचनशनरूपं कृच्छ्रचान्द्रायणादिकं परं तपोऽस्ति तदुर्धर्षं धर्षितुं सोढुमशक्यम् । अत एवाऽऽ समन्तात्सर्वेषां प्राणिनां तत्तपो दुर्धर्षं दुःशकमित्यनुभूयते । तस्मात्कारणात्केचन श्रद्धालवः कृच्छ्रचान्द्रायणादिके तपसि रमन्ते ।

तृतीयं मतमाह—

दम इति नियतं ब्रह्मचारिणस्तस्माद्दमे रमन्ते—, इति ।

वाक्चक्षुरादीन्द्रियाणां बाह्यानां निषिद्धेभ्यो विषयेभ्यो निवृत्तिर्दमः, स एवोत्तमो मोक्षहेतुरिति +मन्यमाना नैष्ठिकब्रह्मचारिणो नियतं सर्वदा वदन्ति । तस्माद्दमे रमन्ते ।

चतुर्थं मतमाह—

शम इत्यरण्ये मुनयस्तस्माच्छमे रमन्ते—, इति ।

अन्तःकरणस्य क्रोधादिदोषराहित्यं शमः, स एवोत्तमो मोक्षहेतुरित्यरण्ये वर्तमाना मुनयो वानप्रस्था मन्यन्ते । तस्मात्ते शमे रमन्ते ।

* अत्र सकलादर्शपुस्तकेष्वनशनमित्येव पाठः । + मन्यमाना इत्यधिकम् । यद्वा मन्यमाना इति परित्यज्य वदन्तीत्यस्य स्थाने मन्यन्त इति पाठ्यम् ।

पञ्चमं मतमाह—

दानमिति सर्वाणि भूतानि प्रशंसन्ति

दानाभ्यातिदुष्करं तस्माद्दाने रमन्ते—, इति ।

गोहिरण्यादीनां स्वकीयानां शास्त्रोक्तैर्वर्त्मना स्व[स्व]त्वपरित्यागपुरःसरं परस्वत्वा-
दानं दानं तदेवोत्तमं मोक्षसाधनं मत्वा सर्वे प्राणिनः प्रशंसन्ति । दानादतिशयितं
दुष्करं नास्ति । धनरक्षणार्थं प्राणानपि परित्यजतां पुरुषाणामुपलम्भात् । तस्माद्गोभू-
यादिदाने रमन्ते ।

षष्ठं मतमाह—

धर्म इति धर्मेण सर्वमिदं परिगृहीतं धर्मा-

भ्यातिदुश्चरं तस्माद्धर्मे रमन्ते—, इति ।

स्मृतिपुराणप्रतिपाद्यो वापीकूपतडागादिनिर्माणरूपोऽत्र धर्मो विवक्षितः । स
एवोत्तमो मोक्षहेतुरिति राजामात्यादयः प्रभवो मन्यन्ते । तडागादिरूपेण धर्मेण
सर्वमिदं जगत्परिगृहीतम् । *सर्वेऽपि मनुष्यपश्चादयः स्नानपानादिना तुष्यन्ति ।
तद्वशाद्धर्मादन्यदतिदुश्चरं नास्ति । तस्मात्कारणाद्धर्मे रमन्ते प्रभवः ।

सप्तमं मतमाह—

प्रजन इति भूयांसस्तस्माद्भूयिष्ठाः प्रजायन्ते

तस्माद्भूयिष्ठाः प्रजनने रमन्ते—, इति ।

प्रजनः पुत्राद्युत्पादनं तस्यैवोत्तमसाधनत्वं भूयांसोऽतिबहवः प्राणिनो मन्यन्ते ।
वनिकैर्दरिद्रैः शिष्टैर्नष्टैः पण्डितैश्च सर्वैरपि पुत्रोत्पादनायातिशयेन = प्रयत्नमानत्वात् ।
तस्मादेकैकस्य पुरुषस्य भूयिष्ठौ द्वित्राः पञ्चषा इत्येवं बहवोऽपत्यविशेषा उत्पद्यन्ते ।
तस्मात्कारणाद्भूयिष्ठा अतिबहवः प्राणिनः प्रजोत्पादने रमन्ते ।

अष्टमं मतमाह—

अग्नय इत्याह तस्मादग्नय आधातव्याः—, इति ।

* अस्य यत इत्यादिः । + मोक्षं प्रतीत्यार्थिकः शेषः । = प्रयात्यमानत्वादिति पाठ्यम् ।
इत्थपाठस्तु ग्रामादिकः । वाक्यस्यासाधुत्वापत्तेः । धनिकादीनां सर्वेषामित्यार्थिकोऽप्याहारः । तथा
व येऽन्यान्प्रयोजयन्ति ते स्वयं कुर्वन्तीति किमु वक्तव्यम् । तेषां च पुत्राद्युत्पादनस्य
मुख्यसाधनत्वग्रहाभावे स्वयं तद्यत्नं न कुर्युः परैश्च तं न कारयेयुः । तस्मात्पूर्वोक्तो ग्रहोऽस्त्येव तेषा-
मेत्याशयः । प्रयत्नस्याऽऽहतत्वादिति वा पाठः कल्पनीयः । धनिकादिपदेषु षट्सु षष्ठ्यन्ततां प्रकल्प्य
व. पुस्तकस्थः प्रयत्नमानत्वादिति शोधितपाठ एव वा स्वीकार्यः ।

७६६ श्रीमत्सायणाचार्यविरचितभाष्यसमेतम्— [प्रपा० १० अनु० ११]

अग्नयो गार्हपत्यादय उत्तमा मुक्तिहेतव इति कश्चिद्वेदार्थपर आह । तस्माद्गृहस्थैरग्नय आधातव्या भवन्ति ।

नवमं मतमाह—

अग्निहोत्रमित्याह तस्मादाग्निहोत्रे रमन्ते—, इति ।

आहितेष्वग्निषु सायं प्रातश्चानुष्ठेयो होमोऽग्निहोत्रं तदुत्तमं मोक्षसाधनमित्यपरः कश्चिद्वेदार्थपर आह । तस्मात्केचिदाग्निहोत्रे रमन्ते ।

दशमं मतमाह—

यज्ञ इति यज्ञेन हि देवा दिवं

गतास्तस्माद्यज्ञे रमन्ते—, इति ।

दर्शपूर्णमासज्योतिष्टोमादिको यज्ञ उत्तमो मोक्षहेतुरित्यपरे वेदार्थपरा मन्यन्ते तस्मादिदानीं वर्तमाना देवाः पूर्वानुष्ठितेन यज्ञेन दिवं गताः स्वर्गलोकं प्राप्ताः, तस्मात्स्मरणात्केचन वैदिका विद्वांसो यज्ञे रमन्ते ।

एकदशं मतमाह—

मानसमिति विद्वांसस्तस्माद्विद्वांस एव मानसे रमन्ते—, इति ।

मानसैव निष्पाद्यमुपासनं मानसं तदेवोत्तमं साधनमिति विद्वांसः सगुणब्रह्मविदो मन्यन्ते । तस्मात्कारणात्केचन विद्वांसो वेदगौतोपास्तिभागतात्पर्यविदो मानस एवोपासने रमन्ते ।

द्वादशं मतमाह—

न्यास इति ब्रह्मा ब्रह्मा हि परः परो

हि ब्रह्मा तानि वा एतान्यवराणि

तैषांसि न्यास एवात्यरेचयत्—, इति ।

पूर्वकाण्डोक्तानामग्निहोत्रादिकर्मणामारुणिजाबालाद्युपनिषदुक्तप्रकारेण पारित्यागो न्यासः, स एवोत्तमो मोक्षहेतुरिति ब्रह्मा हिरण्यगर्भो मन्यते । स च ब्रह्मा परो हि परमात्मरूपो हि । नतु पूर्वोक्तमतानुसारिण इव जीवः । यद्यप्यसौ हिरण्यगर्भो देहधारी तथाऽपि परो हि परमात्मैव ब्रह्मा हिरण्यगर्भ इति वक्तुं शक्यते, तच्छिष्यत्वेन तत्समानज्ञानत्वात् । अत एव श्वेताश्वतरा आमनन्ति—“ यो ब्रह्माणं विदधाति पूर्वं यो वै वेदांश्च प्रहिणोति तस्मै ” इति । यानि पूर्वोक्तसत्यादीनि मानसान्तानि तान्येतानि तपांसि भवन्त्येव तथाऽपि संन्यासमपेक्ष्यवराणि निष्कृष्टानि ।

৫৬৭

उक्तमुत्तमसाधनमुपसंहरति—

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि
द्विषाष्टितमोऽनुवाकः ॥ ६२ ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माध्वाय्ये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञिक्यामु-
पनिषदि द्विषष्ठितमोऽनुवाकः ॥ ६२ ॥

अथ त्रिषष्टितमोऽनुवाकः ।

प्राजापत्यो हाऽऽरुणिः सुपर्णेयः प्रजापतिं पितरमुपससार किं
भगवन्तः परमं वदन्तीति तस्मै प्रोवाच —, इति ।

तदुक्तेषु साधनेषु प्रथमं दर्शयति—

सत्येन वायुरावाति सत्येनाऽऽदित्यो रोचते दिवि सत्यं वाचः
प्रतिष्ठा सत्ये सर्वं प्रतिष्ठितं तस्मात्सत्यं परमं वदन्ति-- , इति ।

*अत्र सक्तः कर्त्तव्यः विधिः । न च लेखनान्नियमः इति चेत् ।

तत्सत्यं तदेतद्वाचो वागिन्द्रियस्य प्रतिष्ठा स्थिरावस्थानम् । अनृतं तु वाचोक्तमपि परैर्निराक्रियत इति न वाचः प्रतिष्ठा । तथा सति लोके सत्ये भाषणे सर्वे प्रामाणि-
कव्यवहारजातं प्रतिष्ठितं तस्मात्कारणात्सत्यमेव परमं साधनमित्येवं केचिदनुष्ठा-
तारो वदन्ति ।

तत्राऽऽरुणेर्मुखविकासराहित्यलक्षणमपरितोषं दृष्ट्वा द्वितीयं साधनमाह—

तपसा देवा देवतामग्रं आयन्तपसर्षयः सुवरन्वविन्द-

न्तपसा सपत्नान्प्रणुदामारातीस्तपसि सर्वे प्रति-

ष्ठितं तस्मात्तपः परमं वदन्ति—, इति ।

इदानीं स्वर्गे वर्तमाना अग्नीन्द्रादयो देवा अग्रे पूर्वजन्मन्यनुष्ठितेनाशनपरित्याग-
रूपेण कृच्छ्रचान्द्रायणादितपसा देवतामायन्निदानींतनं देवतात्वं प्राप्ताः । तथा वसि-
ष्ठादयो महर्षयः पूर्वानुष्ठितेन तपसा सुवरन्वविन्दन्स्वर्गलोकमनुक्रमणे लब्धवन्तः
तथा वयमपीदानीमभिचाररूपेण तपसा सपत्नान्प्रणुदामारातीरस्मदीयद्रव्यलाभविरो-
धिनः पुरुषानपि प्रणुदाम निराकुर्मः । अन्यदपि सर्वे फलजातं तपसि प्रतिष्ठितम्
तस्मादनशनरूपं तपः परमं मोक्षसाधनमिति केचिद्वदन्ति ।

अत्रापि पूर्ववदपरितोषं दृष्ट्वा तृतीयं साधनमाह—

दमेन दान्ताः किल्बिषमवधून्वन्ति दमेन ब्रह्मचा-

रिणः सुवरगच्छन्दमो भूतानां दुराधर्षं दमे सर्वे

प्रतिष्ठितं तस्माद्दमः परमं वदन्ति—, इति ।

दान्ता बह्येन्द्रियनियमयुक्ताः पुरुषास्तेन दमेन स्वकीयं पापं विनाशयन्ति
तथा नैष्ठिकब्रह्मचारिणो दमेन स्वर्गमगच्छन् । स च दमो भूतानां प्राणिनां दुराधर्षं
माधर्षितुं सर्वतः सोऽहुं दुःशकः । तस्मिंश्च दमे सर्वमपेक्षितं फलं प्रतिष्ठितम् । तस्मा-
त्कारणाद्दमः परमं मुक्तिसाधनमिति केचिद्वदन्ति । अत्र सर्वत्र पूर्वसाधने परितो-
षराहित्यादुत्तरसाधनोक्तिर्द्रष्टव्या ।

चतुर्थं साधनमाह—

शमेन शान्ताः शिवमाचरन्ति शमेन नाकं

मुनयोऽन्वविन्दच्छमो भूतानां दुराधर्षं छेमं

सर्वं प्रतिष्ठितं तस्माच्छमः परमं वदन्ति—, इति ।

शान्ता अन्तःकरणक्रोधादिरहिताः पुरुषास्तेन शमेन शिवं मङ्गलं पुरुषार्थमाचरन्ति । नारदाद्या मुनयः शमेन स्वर्गमलभन्त । अन्यत्पूर्ववत् ।

पञ्चमं साधनमाह—

दानं यज्ञानां वरूथं दक्षिणा लोके दातारं^१ सर्वभूतान्युपजीवन्ति दानेनारातीरपानुदन्त दानेन द्विषन्तो मित्रा भवन्ति दाने सर्वं प्रतिष्ठितं तस्माद्दानं परमं वदन्ति—, इति ।

गोहिःष्यादिदानं यज्ञानां संबन्धिनी दक्षिणा भवति, तस्माद्वरूथं श्रेष्ठम् । लोकेऽपि दातारं पुरुषं वेदशास्त्रविदो मूढाश्च सर्वेऽपि पुरुषा उपजीवन्ति । तथा योद्धूणां भटानां धनदानेनारातीः शत्रूनपानुदन्त राजानो निराकृतवन्तः । ये तु प्रबला द्विषन्तस्तेऽपि दानेन तुष्टा मित्राणि भवन्ति । अन्यत्पूर्ववत् ।

षष्ठं साधनमाह—

धर्मो विश्वस्य जगतः प्रतिष्ठा लोके धर्मिष्ठं प्रजा उपसर्पन्ति धर्मेण पापमपनुदति धर्मे सर्वं प्रतिष्ठितं तस्माद्धर्मं परमं वदन्ति—, इति ।

तडागप्रपादिनिर्माणरूपो धर्मो विश्वस्य जगतः सर्वस्य प्राणिजातस्य प्रतिष्ठाऽऽश्रय इत्येतत्प्रसिद्धम् । तथा लोके धर्मिष्ठमतिशयेन धर्मे वर्तमानं पुरुषं प्रजाः सर्वा उपसर्पन्ति धर्माधर्मनिर्णयार्थमुपगच्छन्ति । किञ्च प्रायश्चित्तरूपेण धर्मेण पापं विनाशयन्ति । अन्यत्पूर्ववत् ।

सप्तमं साधनमाह—

प्रजननं वै प्रतिष्ठा लोके साधु प्रजायास्तन्तुं तन्वानः पितॄणामनृणो भवन्ति तदेव तस्यो^२ अनृणं तस्मात्प्रजननं परमं वदन्ति—, इति ।

प्रजननं पुत्रोत्पादनं यदस्ति तदेव गृहस्थानां प्रतिष्ठा पुत्रस्य गृहकृत्यनिर्वाहकत्वात् । “ सोऽयं मनुष्यलोकः पुत्रेणैव जय्यो नान्येन कर्मणा ” इति श्रुतेः । किञ्च प्रजायाः पुत्रपौत्रादिरूपायास्तन्तुं परम्परां साधु तन्वानः शास्त्रीयमार्गो यथा भवति

तथा विस्तारयन्पितृणां मृतानां पितृपितामहादीनामनृणो भवति तदीयमृणं पुत्रिणा प्रत्यर्पितं भवति । यत्प्रजननं तदेव तस्य पुत्रिण ऋणापाकरणहेतुः । अन्यत्पूर्ववत् ।

अष्टमं साधनमाह—

अग्नयो वै त्रयीविद्या देवयानः पन्थां गार्हपत्य
ऋक्पृथिवी रथंतरमन्वाहार्यपचनं यजुरन्त-
रिक्षं वामदेव्यमाहवनीयः सामं सुवर्गो
लोको बृहत्तस्मादग्निर्परमं वर्दन्ति—, इति ।

गार्हपत्यो दक्षिणाग्निराहवनीय इति येऽग्नयः सन्ति त एव त्रयीविद्या वेदत्रया-
त्मिका वेदत्रयोक्तकर्मसाधनत्वाद्देवविहितत्वाच्च देवयानो यागद्वारेण देवत्वप्राप्त्यो
मार्गश्च । किंच तेषामग्नीनां मध्ये गार्हपत्योऽग्निर्ऋग्वेदात्मकः पृथिवीलोकस्वरूपो
रथंतरसामात्मकश्चेति प्रशस्यते । अन्वाहार्यपचनो दक्षिणाग्निर्यजुर्वेदान्तरिलोकवाय-
देव्यसामात्मकः । आहवनीयाग्निस्तु सामवेदस्वर्गलोकबृहत्सामात्मकः । अन्यत्पूर्ववत् ।

नवमं साधनमाह—

अग्निहोत्रं सायं प्रातर्गृहाणां निष्कृतिः स्विष्टं
सुहुत यज्ञक्रतूनां प्रायणं सुवर्गस्य लोकस्य
ज्योतिस्तस्मादग्निहोत्रं परमं वर्दन्ति—, इति ।

सायं प्रातश्चानुष्ठितमग्निहोत्रं गृहाणां निष्कृतिः क्रयसाधनं मूल्यम्, अग्निहोत्रा-
भावे क्षुधितोऽग्निर्गृहान्दहेत् । किंचाग्निहोत्रं स्विष्टं शोभनयागरूपं सुहुतं शोभनहोम-
रूपम् । देवतामुद्दिश्य द्रव्यत्यागो यागः । तस्य द्रव्यस्याग्नौ प्रक्षेपो होमः । किंचै-
तद्यज्ञक्रतूनां प्रायणं प्रारम्भः । अग्न्याधेयमग्निहोत्रं दशपूर्णमासावाग्नयणं चातुर्मास्यानि
निरूढपशुबन्धः सौत्रामणीति सप्त हविर्यज्ञाः । त्रतुशब्दो यूपवत्सु सोमयागेषु रूढः ।
अग्निष्टोमोऽत्यग्निष्टोम उक्थ्यः षोडशी वाजपेयोऽतिरात्रोऽसौर्यामश्चेति सप्त सोमसंस्थाः
क्रतवः । तेषां सर्वेषां यज्ञक्रतूनां प्रारम्भकमग्निहोत्रम् । अत एव स्वर्गस्य लोकस्य
ज्योतिः प्रकाशकम् । अन्यत्पूर्ववत् ।

दशमं साधनमाह—

यज्ञ इति यज्ञेन हि देवा दिवं गता यज्ञेनाद्युरा-
नपानुदन्त यज्ञेन द्विषन्तो मित्रा भवन्ति यज्ञे

सर्वं प्रतिष्ठितं तस्माद्यज्ञं परमं वदन्ति—, इति ।

यज्ञ उत्तमं साधनमिति केचिदाहुः । यज्ञो हि देवानां प्रियः । ते हि देवाः पूर्वानुष्ठितेन यज्ञेन स्वर्गं प्राप्ताः । किंच यज्ञेनैव तदा तदा देवा असुरान्विनाशितवन्तः । किंच सर्वकामप्राप्तिसाधनेन ज्योतिष्टोमेन द्वेषशान्तिकामस्य पूर्वं द्वेषं कुर्वन्तोऽपि शत्रवो मित्रा [मित्राणि] भवन्ति । अन्यत्पूर्ववत् ।

एकादशं साधनमाह—

मानसं वै प्राजापत्यं पवित्रं मानसेन मनसा साधु
पश्यति मानसा ऋषयः प्रजा असृजन्त मानसे
सर्वं प्रतिष्ठितं तस्मान्मानसं परमं वदन्ति—, इति ।

मनसा निष्पाद्यं मानसमुपासनं यदस्ति तदेव प्राजापत्यं प्रजापतिपदप्राप्तिसाधनम्, अत एव पवित्रं चित्तशुद्धिकारणम् । मानसेनोपासनेन युक्तं मनोऽन्तःकरणं यदस्ति तेनैकाग्रेण मनसा साधु पश्यति, अतीतानागतव्यवहितादिवस्तुजातं योगी सम्यक्साक्षात्करोति । एतच्च योगशास्त्रे पतञ्जलिना बहुधा प्रपञ्चितम् । मानसा एकाग्रमनोयुक्ता विश्वामित्रादयः ऋषयः स्वसंकल्पमात्रेण बह्वीः प्रजा असृजन्त । अन्यत्पूर्ववत् ।

द्वादशं साधनमाह—

न्यास इत्याहुर्मनीषिणो ब्रह्माणम्—, इति ।

न्यास इत्युक्तो यो मोक्षहेतुः, तं ब्रह्माणं हिरण्यगर्भरूपं मनीषिणो बुद्धिमन्तो महर्षयः स्मृतिकर्तार आहुः । तथा च “ संन्यासाद्ब्रह्मणः स्थानम् ” इति स्मर्यते । हिरण्यगर्भप्राप्तेरन्तरङ्गसाधनत्वात्तद्वृत्तत्वम् ।

तमेव संन्यासं स्तोतुं तत्प्राप्यस्य हिरण्यगर्भस्य स्वरूपं प्रपञ्चयति—

ब्रह्मा विश्वः कतमः स्वयंभूः प्रजापतिः संवत्सर इति—, इति ।

यो ब्रह्मा हिरण्यगर्भः सोऽयं विश्वः सर्वजगदात्मकः । कतमोऽतिशयेन सुख-स्वरूपः । स्वयंभूरुत्पादकाभ्यां मातापितृभ्यां विना स्वयमेवोत्पन्नः । प्रजापतिः प्रजानां पालकः । संवत्सरः कालात्मकः । इतिशब्दः प्रदर्शनार्थः । इत्यादिसर्वस्वरूपत्वमुज्ज्वलयामित्यर्थः ।

पुनरपि संन्यासस्तुतये हिरण्यगर्भावयवस्य संवत्सरस्य माहात्म्यं दर्शयति—

संवत्सरोऽसावादित्यो य एष आदित्ये

पुरुषः स परमेष्ठी ब्रह्माऽऽत्मा—, इति ।

योऽयं संवत्सरः काल उक्तः सोऽसावादित्यस्वरूप एव । आदित्यगस्यभ्या*सेन निष्पादित्वात् । य एष तस्मिन्नादित्यमण्डले पुरुषः स एव परमेष्ठी हिरण्यगर्भरूपः, आदित्यमण्डलद्वारेण हिरण्यगर्भस्य प्राप्यत्वात् । स च परमेष्ठी ब्रह्म सर्वजगत्कारणं वस्तु । तथैवाऽऽत्मा सर्वेषां प्रत्यगात्मभूतः ।

एवमादित्यादिद्वारा संवत्सरं प्रशस्य तमादित्यमण्डलद्वारेण सर्वव्यवहारहेतुतया प्रशंसति—

याभि॑रादि॒त्यस्त॑पति॒ रश्मि॑भिस्ताभिः॒ पर्जन्यो॑ वर्षति॒ पर्जन्ये॑-
नौषा॑धिवनस्पतयः प्रजा॑यन्त॒ ओष॑धिवनस्पतिभि॒रन्नं॑ भवत्य॒न्नेन॑
प्रा॒णाः प्रा॒णैर्व॑लं॒ बले॑न॒ तप॑स्तपसा श्रद्धा श्रद्धया॒ मेधा॑ मेधया॒
मनी॑षा मनीषया॒ मनो॑ मनसा॒ शान्तिः॑ शान्त्या॒ चित्तं॑ चित्तेन॒
स्मृति॑* स्मृत्या॒ स्मार॑* स्मारेण॒ विज्ञानं॑ विज्ञानेनाऽऽत्मानं॒
वेद॑यति॒ तस्मा॑दन्नं दद॑न्त्सर्वा॒ण्येतानि॑ ददा॒त्यन्नात्प्रा॑णा भवन्ति
भू॒तानां॑ प्रा॒णैर्मनो॑ मनसश्च॒ विज्ञानं॑ विज्ञानादान॒न्दो ब्र॑ह्म॒ योनिः—इति॑ ।

अयमादित्यो याभिरुष्णस्वरूपामी रश्मिभिस्तपति प्रभूतं संतापं करोति ताभिस्तीव्ररश्मिभिर्भूमिगतं जलमादाय पर्जन्यो भूत्वा वर्षति । तेन च पर्जन्येन वृष्टिजनकेन ब्रह्माद्या ओषधयोऽश्नत्थपनसाद्या वनस्पतयश्च प्रकर्षेणोत्पद्यन्ते । ओषधिभिर्वनस्पतिभिश्च भोज्यमन्नं संपद्यते । तेन चाग्नेन प्राणाः पोषिता भवन्ति । तैश्च पुष्टैः प्राणैः शरीरे बलं संपद्यते । तेन बलेन कृच्छ्रचान्द्रायणादिरूपं तपः संपद्यते । तेन च तपसा शुद्धचित्तस्य तत्त्वज्ञानविषया श्रद्धा जायते । तया च श्रद्धया पुरुषरूपैवाप्रचित्तस्य मेधा पुरुषरूपेण श्रद्धावत्तत्त्वज्ञानेन जायते । तया च मेधया मनीषा तत्त्वविषया बुद्धिरुत्पद्यते । तथा च मनीषया मनो निरन्तरं तत्त्वविषयं मननमुपजायते । तेन च मनसा मननने कामक्रोधादिदोषस्यावसराभावाच्छान्तिरुपजायते । तथा च शान्त्या विक्षेपरहितस्य चित्तं चेतनं तत्त्वविषयं प्रमाणजनितं ज्ञानमुपजायते तेन च चित्तेन ज्ञानेन निद्रादिव्यवहारव्यवधानेऽपि तत्त्वविषयां स्मृतिं प्राप्नोति । तथा च निद्राद्यनन्तरमाविन्या स्मृत्या स्मारं निरन्तरं

* अभ्यास आवृत्तिः ।

१ स. °दत्सर्वा° । २ ख. °रूपर° । ३ ग. स. संपाद्यते । ४ ख. °या श्र° । ५ ग. °या
॥ न्तरं स्म° ।

पक्षेषु निराकृतेषु प्रामाणिकेन सिद्धान्तज्ञानेन तादृशो जातो भवति । स च रयिष्ठा रयिर्धनं गुरूपदेशस्तत्रैव तिष्ठति । न तूपदेशरहितानां प्रतीयत इत्यर्थः । ईदृशस्वरूप- विज्ञानस्य श्रद्धया लभ्यत्वादसौ श्रद्धारूपः । “ श्रद्धावाह्यं भते ज्ञानम् ” इति स्मृतेः । सत्यमबाध्यं यद्ब्रह्म तत्स्वरूपत्वादयं सत्यः । महर्ष्यांस्तेजस्वान्स्वयंप्रकाश इत्यर्थः । अत एव तमसा संसारकारणेनाज्ञानेन वियुक्तत्वादुपरिष्ठाद्वर्तते ।

इत्थं संन्यासपूर्वकज्ञानयुक्तं पुरुषं प्रशस्य ज्ञानफलं दर्शयति—

ज्ञात्वा तमेवं मनसा हृदा च भूयो

न मृत्युमुपयाहि विद्वान्—, इति ।

हे, आरुणे त्वं तं परमात्मानं हृदा हृत्पुण्डरीकनियमितत्वाद्धृदयरूपेण मनसैवं पूर्वोक्तसंन्यासरूपसाधनप्रकारेण ज्ञात्वा विद्वांस्तेन ज्ञानेन युक्तः सन्भूयः पुनर्मृत्युं नोपयाहि मा प्राप्नुहि । ज्ञानिनो वर्तमानदेहपाते सति जन्माभावात्पुनर्मृत्युर्नास्तीत्यर्थः ।

बहुधा प्रशस्तं संन्यासमुपसंहरति—

तस्मान्न्यासमेषां तपसामतिरिक्तमाहुः—, इति ।

यस्मात्परमपुरुषार्थस्यान्तरङ्गं साधनं तस्मादेषां सत्यादीनां तपसां मध्ये संन्या- समतिरिक्तमत्युत्कृष्टं साधनं मनीषिण आहुः ।

संन्यासादूर्ध्वं प्रणवेनाऽऽत्मनि समाधिर्विधेयः । तस्मिन्समाधौ विघ्नपरिहारार्थमादा- वन्तर्यामिणः सर्वकारणत्वेन स्तुतिं दर्शयति—

वसुरण्वो विभूरसि प्राणे त्वमसि संधाता ब्रह्म-

न्त्वमसि विश्वसृत्तेजोदास्त्वमस्यैर्भूरसि वर्चोदा-

स्त्वमसि सूर्यस्य द्युम्नोदास्त्वमसि चन्द्रमस उप-

यामगृहीतोऽसि ब्रह्मणे त्वा महसे—, इति ।

हे ब्रह्मन्तर्यामिन्वसुरण्वो वसुनो वस्तुतत्त्वस्य रण्वो रणिता कथयिताऽऽस्मदनुग्रहा- र्थमुपदेष्टाऽसि । तथा विभूर्हिरण्यगर्भविराडादिविविधरूपेणोत्पन्नोऽसि प्राणे वायुरूपे जीवात्मनः संधाता संयोजयिता त्वमसि । विश्वं सरति प्राप्नोतीति विश्वंमृतसर्वजग- त्न्यापी त्वमसि । भूलोकवर्तिनोऽग्नेस्तेजोदाः प्रकाशप्रदस्त्वमसि । द्युलोकवर्तिनः

१ ख. ‘नेनेदृ’ । २ ग. ‘शो भ’ । ३ झ. ‘ति । तदुप’ । ४ झ. ‘नां तथा न प’ ।
५ ग. भुतेः । ६ ख. ग. ‘काशत इ’ । ७ झ. ‘रीकेण । नि’ । ८ झ. ‘श्वसृक्तेजो’ ।
९ झ. ‘श्वसवसर्व’ ।

सूर्यस्य वर्चोदाः प्रकाशप्रदस्त्वमसि । तथा चन्द्रमसो द्युन्नोदाः प्रकाशरूपधन-
प्रदस्त्वमसि । तथा यागेषु सोमरूपः सन्नुपयामेन पार्थिवेन मृन्मयदारुमयपात्रेण गृही-
तोऽसि । उपयामशब्दस्य पृथिवीपरत्वं षष्ठकाण्डे मन्त्रव्याख्याने समाम्नातम्—उप-
यामगृहीतोऽसीत्याहेयं वा उपयामः ” इति । उक्तप्रकारं सर्वकर्तारमन्तर्यामिणं त्वा
महसे ब्रह्मणे चैतन्यज्योतिःस्वरूपब्रह्मतत्त्वाभिन्यक्त्यर्थं भजामीति शेषः ।

अनेन प्रकारेणान्तर्यामिणं स्तुत्वा परिहृतविघ्नस्य संन्यासिनः समाधिं विधत्ते—

ओमित्यात्मानं युञ्जीत—, इति ।

त्रिमात्रं प्रणवमुच्चारयन्सर्ववेदान्तेषु निर्णीतं परमात्मानं स्वरूपत्वेन चित्ते समा-
दध्यात् ।

समाधिसाधनमौकारं प्रशंसति—

एतद्वै महोपनिषदं देवानां गुह्यम्—, इति ।

यत्प्रणवस्वरूपमस्त्येतदेव महोपनिषदं महत्यो बह्व्य उपनिषदः प्रतिपादिका यस्य
परमात्मवाचकस्य प्रणवरूपस्य तन्महोपनिषदम् । अकारान्तत्वं छान्दसम् । “ सर्वे
वेदा यत्पदमामनन्ति तत्ते पदं संग्रहेण ब्रवीम्यमित्येतत् ” इति प्रणवस्य सर्वोपनिष-
त्प्रतिपाद्यत्वं कठवल्लीषु श्रुतम् । तच्च प्रणवरूपं निर्गुणतत्त्वप्रतिपादकं देवानामिन्द्रा-
दीनां गुह्यं गोप्यम् । ते हि शमदमाद्यधिकारसंपत्तिरहिताय प्रणवं नोपदिशन्ति ।

यथोक्तप्रणवसमाधिजनितस्य तत्त्ववेदनस्य फलं दर्शयति—

य एवं वेदं ब्रह्मणो महिमानं पा-

प्नोति तस्माद्ब्रह्मणो महिमानम्—, इति ।

यः पुमान्संन्यासादूर्ध्वं प्रणवेन ब्रह्मतत्त्वसमाधिं कुर्वन्नेवं वेदान्तमहावाक्योक्तप्रका-
रेण वेदं ब्रह्मतत्त्वं जानाति, असौ चानी स्वस्मिन्नविद्याकल्पितं जीवत्वापादकं परिच्छे-
दमपहाय देशकालवस्तुपरिच्छेदशून्यस्य ब्रह्मणो महिमानं महत्त्वमाप्नोति । तत्त्ववे-
दनेन जीवत्वैश्वर्यं निवर्तते ब्रह्मतत्त्वस्वभाव आविर्भवति ततो जीवन्मुक्तो भवतीत्यर्थः ।
तस्य जीवन्मुक्तस्य प्रारब्धभोगक्षयेण देहपाते सति तस्मात्कृत्स्नाविद्यानिवर्तकाद्वेदना-
शविद्यातत्कार्यवासनालेशरहितस्य मुख्यस्य ब्रह्मणा महिमानं प्राप्नोति । विदेहमुक्ति-
र्भवतीत्यर्थः ।

संन्यासपुरःसरां तत्त्वविद्यामुपसंहरति—

इत्युपनिषत्, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोप-

निषदि त्रिषष्टितमोऽनुवाकः ॥ ६३ ॥

इत्येवमतीतेन ग्रन्थेन प्रोक्ता येयं विद्या सेयमुपनिषद्ग्रहस्यविद्या ।

अथ मीमांसा । तत्र संन्यासरूपस्य चतुर्थाश्रमस्य सद्भावस्तृतीयाध्यायस्य चतुर्थपादे चिन्तितः—

“नास्त्यूर्ध्वरेताः किंवाऽस्ति नास्त्यसावविधानतः

वीरर्घातो विधेः क्लृप्तावन्धषड्ग्वादिना स्मृतिः ॥

अस्त्यपूर्वविधेः क्लृप्तेर्वीरहाऽनग्निको गृही ।

अन्वादेः पृथगुक्तत्वात्स्वस्थानां श्रूयते विधिः ॥

पूर्वाधिकरणे स्वतन्त्रमात्मविज्ञानं कर्मनैरपेक्षयेण पुरुषार्थसाधनमित्युक्तम् । तस्य चाऽऽत्मज्ञानस्योर्ध्वरेतःस्वाश्रमेषु सुलभत्वादाश्रमसद्भावश्चिन्त्यते । तत्र नास्त्यूर्ध्वरेता इति प्राप्तम् । कुतः विध्यभावात् । त्रयो धर्मस्कन्धा यज्ञोऽध्ययनं दानमिति प्रथमस्तप एव द्वितीयो ब्रह्मचार्याचार्यकुलवासी तृतीय इत्यत्र यज्ञाद्युपलक्षितगार्हस्थ्यस्य तपःशब्दलक्षितवानप्रस्थत्वस्य नैष्ठिकब्रह्मचर्यस्य च परामर्शमात्रं गम्यते, न तु विधिरुपलभ्यते । न चापूर्वार्थत्वेन विधिः कल्पयितुं शक्यः । “वीरहा वा एष देवानां योऽग्निमुद्रासयते” इत्यग्न्युद्गासनलक्षणस्य गार्हस्थ्यपरित्यागस्य निन्दितत्वात् । चत्वार आश्रमा इति स्मृतिस्तु गार्हस्थ्यकर्मानधिकृतान्धषड्ग्वादिविषया भविष्यति । न ह्यन्धस्याऽऽज्यावेक्षणत्वेपेते कर्मण्यधिकारोऽस्ति । नापि पञ्चोर्विष्णुकर्मणाद्युपेते कर्मण्यधिकारः । तस्माच्चक्षुरादिपाठव्युक्तस्याऽऽत्मज्ञानोपयुक्त ऊर्ध्वरेता आश्रमो नास्तीति प्राप्ते ब्रूमः । अस्त्यूर्ध्वरेता आश्रमः । विध्यश्रवणेऽप्यपूर्वार्थत्वेन कल्पयितुं शक्यत्वात् । न च वीरर्घातदोषः । उत्सन्नाग्निकगृहिविषयत्वाद्धीरहत्यायाः । यत्स्वन्धादिविषयत्वं स्मृतेरुक्तं तदसत् । “अथ पुनरब्रवी वा ब्रती वा स्नातको वाऽस्नातको वोत्सन्नाग्निरनग्निको वा यदहरेव विरजेत्तदहरेव प्रब्रजेत्” इति विरक्तानां गार्हस्थ्यानधिकृतानां पृथक्संन्यासविधानात् । न च चक्षुरादिपाठववतामाश्रमान्तरविध्यभावः । जाबालश्रुतौ प्रत्यक्षविध्युपलम्भात् “ब्रह्मचर्यं समाप्य गृही भवेद्ब्रह्मद्वनी भूत्वा प्रब्रजेत्” इति । तस्मादस्त्याश्रमान्तरम्” ।

तत्रैवान्यच्चिन्तितम्—

“लोककाम्याश्रमी ब्रह्मनिष्ठामर्हति वा न वा ।

यथावकाशं ब्रह्मैव ज्ञानुमर्हत्यवारणात् ॥

अनन्यचित्तता ब्रह्मनिष्ठाऽसौ कर्मठे कथम् ।

कर्मत्यागी ततो ब्रह्मनिष्ठामर्हति नेतरः ” ॥

अथो धर्मस्कन्धा इत्यत्राऽऽश्रमानधिकृत्य सर्व एते पुण्यलोका भवन्तीत्याश्रमानु-
ष्ठायिनां पुण्यलोकफलमभिधाय ब्रह्मसंस्थोऽमृतत्वमेतीति मोक्षसाधनत्वेन ब्रह्मनिष्ठा
प्रतिपाद्यते । सेयं ब्रह्मनिष्ठा पुण्यलोककामिन आश्रमिणोऽपि संभाव्यते । आश्रम-
कर्माण्यनुष्ठाय यथावकाशं ब्रह्मनिष्ठायाः कर्तुं शक्यत्वात् । नहि लोककामी ब्रह्म न जानी-
यादिति निषेधोऽस्ति । तस्मादस्ति सर्वस्याप्याश्रमिणो ब्रह्मनिष्ठेति प्राप्ते ब्रूमः । ब्रह्मनिष्ठा
नाम सर्वव्यापारपरित्यागे सत्यनन्यचित्तया ब्रह्मणि परिसमाप्तिः । न चासौ कर्मशूर
संभवति । कर्मानुष्ठानत्यागयोः परस्परविरोधात् । तस्मात्कर्मत्यागिन एव ब्रह्मनिष्ठेति
स्थितम् । अस्मिन्नर्थे श्रुतिस्मृतिवाक्यानि संक्षिप्य प्रदर्श्यन्ते—

“त्याग एव हि सर्वेषां मोक्षसाधनमुत्तमम् ।

त्यजतैव हि तज्ज्ञेयं त्यक्तुः प्रत्यक्परं पदम् ॥

मुक्तेश्च बिभ्यतो देवा मोहेनापिदधुर्नरान् ।

ततस्ते कर्मसूयुक्ताः प्रवर्तन्तेऽविक्षणाः ॥

अतः संन्यस्य सर्वाणि कर्माण्यात्मावबोधतः ।

हत्वऽविद्यां धियैवेयात्तद्विष्णोः परमं पदम् ” ॥

इति भाल्लविशाखायामामनन्ति ।

“सशिखं वपनं कृत्वा बहिः मूत्रं त्यजेद्बुधः ।

यदक्षरं परं ब्रह्म तत्सूत्रमिति धारयेत् ॥

ज्ञानशिखिनो ज्ञाननिष्ठा ज्ञानयज्ञोपवीतिनः ।

ज्ञानमेव परं तेषां पवित्रं ज्ञानमुच्यते ॥

अग्रेरिव शिखा नान्या यस्य ज्ञानमयी शिखा ।

स शिखी-युच्यते विद्वान्नेतरे केशधारिणः ” [ब्रह्मोप०] ॥

इति यथर्वणिक्ता आमनन्ति ।

“कुटुम्बपुत्रदारांश्च वेदाङ्गानि च सर्वशः ।

यज्ञं यज्ञोपवीतं च त्यक्त्वा गूढश्चरेन्मुनिः ” ॥

इति बाष्कलशाखायामामनन्ति । *सशिखान्केशान्निराकृत्य विसृज्य यज्ञोपवीतं
भूः स्वाहेत्यप्सु जुहुयात् ।

“त्रिदण्डं कुण्डिकां शिख्यं त्रिविष्टब्धमुपानहौ ।

शीतोपघातिनीं कन्थां कौपीनस्य तु च्छादनम् ॥

पवित्रं स्नानशाटी च उत्तरासङ्गमेव च ।

यज्ञोपवीतं वेदांश्च सर्वं तद्वर्जयेद्यतिः ” ॥

इति संन्यासोपनिषद्यधीयते । “ अथ परिव्राड्विवर्णवासा मुण्डोऽपरिग्रहः शुचि-
रद्रोही भैक्षानो ब्रह्मभूयाय भवति ” इति जाबाला आमनन्ति । “ अथ परिव्राडेक-
शाटीपरिवृतो मुण्डोदरपाञ्चरण्यानित्यो भिक्षार्थी ग्रामं प्रविशेदासायं प्रदक्षिणेनाविचिकि-
त्सन्सर्ववर्णिकं भैक्षचरणमभिर्शस्तपतितवर्जमयज्ञोपवीती शौचनिष्ठः काममेकं वैणवं दण्ड-
माददीत ” इति मैत्रायणशाखायामभिहितम् । “ कन्थाकौपीनोत्तरासङ्गादीनां त्यागिनो
यथाजातरूपधरा निर्ग्रन्था निष्परिग्रहाः ” इति संवर्तश्रुतिः । “गृहस्थो ब्रह्मचारी
वानप्रस्थो वा लौकिकाग्नीनुदराग्नौ समारोपयेद्वायत्री च स्ववाचाऽग्नौ समारोपयेदुपवीतं
भूमौ वाऽप्सु वा विसृजेत् ” इत्यादिरारुणिश्रुतिः ॥

“ यथोक्तान्यपि कर्माणि परिहाप्य द्विजोत्तमः ।

आत्मज्ञाने शमे च स्याद्वेदाभ्यासेन यत्नवान् ॥

एतद्विजन्मसाफल्यं ब्राह्मणस्य विशेषतः ।

प्राप्यैतत्कृतकृत्यो हि द्विजो भवति नान्यथा ॥

यदा तु विदितं तत्स्यात्परं ब्रह्म सनातनम् ।

तदैकदण्डं संगृह्य उपवीतं शिखां त्यजेत् ” ॥

इत्यादयः स्मृतय उदाहार्याः ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यारण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञिक्यामुप-
निषदि त्रिषष्टितमोऽनुवाकः ॥ ६३ ॥

=====

* एतदादि जुहुयादित्यन्तं संन्यासोपनिषदि नोपलभ्यते । अनन्तरोक्तं श्लोकद्वयं तु किंचि-
द्भिन्नानुपूर्विकं वर्तते ।

१ ग. स. “शाखीया आन” । २ स. “सिकृत्य वि” । ३ ग. स. “पीनाच्छादनं तथा ।
प” । ४ ग. स. “टीञ्च उ” । ५ ख. “ति कडा अधी” । ६ ख. “रितो” । ७ ख. ग. “शस्तं प” ।
८ स. “वणीश” । ९ ख. “भिधीयते । क” । १० ख. स. “दिर्बाह्णी शु” । ११ ग. स.

अथ चतुःषष्टितमोऽनुवाकः ।

संन्यासस्यैव ब्रह्मज्ञानं प्रत्यन्तरङ्गसाधनत्वाज्जिज्ञासोः संन्यास एव युक्तो न तु कर्मानुष्ठानमित्युक्तम् । तर्हि निष्पन्ने तत्त्वसाक्षात्कारे कर्माण्यनुष्ठीयन्तामित्येतां शङ्कां निवारयितुमत्र तत्त्वज्ञानिव्यवहाराणां लौकिकानां सर्वेषां यागरूपत्वमुच्यते । न हि यागस्य यागाधिकारशङ्काऽस्ति । अतोऽरिमन्त्रनुवाके पूर्वभागेन (ण) योगिनोऽवयवा यज्ञाङ्गद्रव्यत्वेनाऽऽम्नायन्ते—

तस्यैवं विदुषो यज्ञस्याऽऽत्मा यजमानः श्रद्धा पत्नी शरी-
रमिध्ममुरो वेदिलोमानि वहिर्वेदः शिखा हृदयं यूपः
काम आज्यं मन्युः पशुस्तपोऽग्निर्दमः शमयिता दक्षिणा
वाग्धोता प्राण उद्गाता चक्षुरध्वर्युर्मनो ब्रह्मा श्रोत्रमश्रीत, इति ।

तस्य पूर्वोक्तस्य संन्यासिन एव विदुषः पूर्वोक्तप्रकारेण ब्रह्मणो महत्त्वं साक्षा-
त्कृतवतो जीवन्मुक्तस्य संबन्धी यो यज्ञोऽस्ति तस्य यज्ञस्य देहेन्द्रियादिसाक्षी य
आत्मा स एव यजमानसदृशः, तस्य स्वामित्वात् । या तु तदन्तःकरणे श्रद्धा-
रूपा चित्तवृत्तिः सा पत्नी । यच्च शरीरं तदिध्मम् । एवमुरआद्यवयवानां वेद्यादि-
रूपत्वोपचारो योजनीयः । यस्तु दमाख्यः शमयिता सर्वेन्द्रियोपशमकारी चित्तवृत्ति-
विशेषः, तस्य दक्षिणारूपत्वमुच्येयम् । वागादीनां होत्राद्यृत्विग्रूपत्वमुच्येयम् ।

अथास्यानुवाकस्य द्वितीयभागेन योगिव्यवहारस्य ज्योतिष्टोमावयवक्रियारूपत्वं
दर्शयति—

यावद्भ्रियते सा दीक्षा यदश्नाति तद्विष्यत्पिबति तदस्य
सोमपानं यद्रमते तदुपसदो यत्संचरत्युपविशत्युत्तिष्ठते
च स प्रवर्ग्यो यन्मुखं तदाहवनीयो या ग्राहतिराहुति-
दस्य विज्ञानं तज्जुहोति यत्सायं प्रातरन्ति तत्समिधं
यत्प्रातर्मध्यंदिनं सायं च तानि सर्वानि, इति ।

यावन्तं कालं भोजनमकृत्वा भ्रियते विदुषा धार्यते सा धृतिर्दीक्षाख्यसंस्काररूपा ।
एवं भोजनादौ हविरादिरूपत्वमुच्येयम् ।

अथास्यानुवाकस्य तृतीयभागेन जीवन्मुक्तस्य संबन्धिनां कालविशेषाणां नानाविध-
यागरूपत्वमाह—

ये अहोरात्रे ते दर्शपूर्णमासौ येऽर्धमासाश्च मासाश्च ते चातुर्मा-
स्यानि य ऋतवस्ते पशुवन्धा ये संवत्सराश्च परिवत्सराश्च
तेऽहर्गणाः सर्ववेदसं वा एतत्सत्रं यन्मरणं तदवबृथं, इति ।

संवत्सराश्च परिवत्सराश्चेति चकाराभ्यामिदावत्सरानुवत्सरेद्वत्सराः समुच्चीयन्ते ।
प्रभवादिषु षष्टिसंवत्सरेष्वेकैकं पञ्चकं युगशब्दाभिधेयं तस्मिंश्च युगे पञ्चापि क्रमेण
संवत्सरपरिवत्सरेदावत्सरानुवत्सरेद्वत्सरसंज्ञका द्रष्टव्याः ।

तथाच कालनिर्णये संग्रहकारेणोदाहृतम्—

“चान्द्राणां प्रभवादीनां पञ्चके पञ्चके युगे ।

संपरीदान्विदित्येतच्छब्दपूर्वास्तु वत्सराः” इति ॥

अहर्गणा द्विरात्रत्रिरात्रादयः । सर्ववेदसं सर्वस्वदक्षिणाकम् । अत्रैतच्छब्देन
प्रकृताहोरात्रादिपरिवत्सरान्तसर्वकालसमष्ट्युपलक्षितं योगिन आयुर्विवक्ष्यते । यदायुस्त-
त्पर्वस्वदक्षिणोपेतं सत्रमित्यर्थः ।

अस्यानुवाकस्य चतुर्थभागेन सर्वयज्ञात्मकं योगिन उपासीनस्यै क्रममुक्तिलक्षणं
फलमाह—

एतद्वै जरामर्यमग्निहोत्रं सत्रं य एवं विद्वानुदग-
र्यने प्रमीयते देवानामेव महिमानं गत्वाऽऽदि-
त्यस्य सायुज्यं गच्छत्यथ यो दक्षिणे प्रमीयते
पितृणामेव महिमानं गत्वा चन्द्रमसः सायुज्यं
गच्छत्येतौ वै सूर्याचन्द्रमसोर्महिमानौ ब्राह्मणो
विद्वानभिर्जयति तस्माद्ब्राह्मणो महिमानमाप्नोति
तस्माद्ब्राह्मणो महिमानमित्युपनिषत्, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि

चतुःषष्टितमोऽनुवाकः ॥ ६४ ॥

जरामरणावधिकं यद्योगिचरितमस्ति तदेतद्वेदोक्ताग्निहोत्रादिसंवत्सरसम्प्रान्तकर्मत्व-

रूपमित्येवं यः पुमान्विद्वानुपासीन उत्तरायणे म्रियते, स उपासको देवानामिन्द्रादीनां महिमानमैश्वर्यं प्राप्य तदूर्ध्वमादित्यस्य सायुज्यं सहवासं तादात्म्यं वा भावनातारतम्येन प्राप्नोति । अथ पूर्वोक्तवैलक्ष्येन य उपासको दक्षिणायने म्रियते स उपासकः पितृणामग्निष्वात्तादीनामैश्वर्यं प्राप्य चन्द्रमसः सायुज्यं पूर्ववत्प्राप्नोति य एवमेतौ सूर्योचन्द्रमसोर्महिमानावनुभवन्ब्राह्मणस्त(णः स त)त्र सगुणब्रह्मरूपं हिरण्यगर्भं विद्वांस्तल्लोकावासिनामुपदेशिनामुपासीनोऽभिजयति । हिरण्यगर्भसाक्षात्काररूपं प्राप्नोति । तस्मात्साक्षात्कारात्तल्लोकावासिदेहपातादूर्ध्वं हिरण्यगर्भलोकं गत्वा तत्र ब्रह्मणो हिरण्यगर्भस्य महिमानमैश्वर्यं प्राप्नोति । तत्रोत्पन्नब्रह्मतत्त्वसाक्षात्कारस्तस्माज्ज्ञानाद्ब्रह्मलोकाविनाशादूर्ध्वं सत्यज्ञानादिलक्षणस्य ब्रह्मणो महिमानं महत्त्वं च प्राप्नोति । इत्युपनिषदितिवाक्येन यथोक्तविद्यायास्तत्प्रतिपादकग्रन्थस्य चोपसंहारः क्रियते ।

अथ मीमांसो । तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे चिन्तितम्—

“पुंविद्यैका विभिन्ना वा तैत्तिरीयकताण्डिनोः ।

मरणावभृथत्वादिसाम्यादेकेति गम्यते ॥

बहूनां रूपभेदेन किञ्चित्साम्यस्य बाधनात् ।

न विद्यैक्यं तैत्तिरीये ब्रह्मविद्याप्रशंसनात् ॥

अस्ति तैत्तिरीये पुरुषविद्या—“तस्यैवं विदुषो यज्ञस्याऽऽत्मा यजमानः” इति । तथा ताण्डिनां शाखायामपि श्रूयते—“पुरुषो वाव यज्ञः ” इति । सेयमेकैव पुरुषविद्या । यन्मरणं तदवभृथो मरणमेवावभृथ इत्युभयत्र समानधर्मश्रवणात्प्रातःसवनादीनां च समानत्वादिति प्राप्ते ब्रूमः । वेद्यस्वरूपस्य भूयान्भेद उपलभ्यते । तथाहि—विदुषो यो यज्ञस्तस्य यज्ञस्याऽऽत्मेति तैत्तिरीयके व्यधिकरणे षष्ठ्यौ । अन्यथाऽऽत्मा यजमान इति व्याघातात् । विद्वानेव यज्ञः स एव यजमान इति कथं न व्याह्रयेत् । ताण्डिनां तु पुरुषयज्ञयोः सामानाधिकरण्यं श्रुतमित्येको रूपभेदः । आत्मयजमानादिकं च सर्व[म]त्र श्रुतं ताण्डिशखायां नोपलभ्यते । यत्तु ताण्डिनामुपलभ्यते त्रेधा विभक्तस्याऽऽयुषः सवनत्रयत्वमित्यादि न तत्किञ्चिदपि तैत्तिरीयके पश्यामः । अतो मरणावभृथत्वाद्यल्पसाम्यबाधाद्विद्ययोर्भेद उचितः । अपि च न तैत्तिरीयाणामुपासनमिदं किं तर्हि ब्रह्मविद्याप्रशंसा । तस्यैवं विदुष इति ब्रह्मविदोऽमुं क-

१ ग. झ. 'पासकानभि' । २ ख. झ. 'लोके ग' । ३ झ. 'क्त्रह्मवि' । ४ ग. झ. 'सायां तृ' । ५ ग. झ. 'म्—' इयं विद्यैका भि' । ६ ग. झ. 'देऽपि किं' । ७ ख. झ. 'ण्डिशा' । ८ ड. 'ति । एवमे' । ९ ख. ग. 'भूयानभे' । १० झ. 'द एवोचि' । ११ ख. 'नुत्कर्ष' । झ. 'नुकमणा' ।

र्षणात् । तस्मान्न विद्यैक्यशङ्कयामप्यवकाशोऽस्ति ” क्रममुक्तिस्त(स्त्व)स्मिन्ननुवाके
तत्त्वज्ञानिसेवानिमित्ताऽभिहितेत्यशेषमतिमङ्गलम् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-

यारण्यकभाष्ये दशमप्रपाठके चतुःषष्ठितमोऽनुवाकः ॥ १४ ॥

सह नाववतु । सह नौ भुनक्तु । सह वीर्यं करवा-

वहे । तेजस्वि नावधीतमस्तु मा विद्विषावहे ॥

ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः ।

हरिः ॐ ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमः प्रपा-

ठकः समाप्तः ॥ १० ॥

वेदार्थस्य प्रकाशेन तमो हार्द निवारयन् ॥

पुमर्थाश्चतुरो देयाद्विद्यातीर्थमहेश्वरः ॥ १ ॥

इति श्रीमद्राजाधिराजपरमेश्वरवैदिकमार्गप्रवर्तकश्रीवीरबुक्कणभूपालसाम्राज्यधुरं-

धरेण श्रीमत्सायणाचार्येण विरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजु-

र्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकभाष्ये दशमः प्रपाठकः समाप्तः ॥ १० ॥

समाप्तमिदं कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकभाष्यम् ।

=====

*अथ परिशिष्टम् ।

कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमः प्रपाठकः ।

नारायणोपनिषत् ।

तत्र प्रथमोऽनुवाकः ।

हरिः ॐ ।

+सह नाववतु । सह नौ भुनक्तु । सह वीर्यं करवा-
वहै । तेजस्वि नावधीतमस्तु मा विद्विषावहै ।

ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः ॥

इति शान्तिः ।

विचार्य सर्ववेदान्तैः संचार्य हृदयाम्बुजे ।

प्रचार्य सर्वलोकेषु आचार्य शंकरं भजे ॥ १ ॥

पद्मपादो विश्वरूपो हस्तामलकत्रोटकौ ।

अद्वैतदीक्षागुरवः साचार्याः पञ्च पान्तु माम् ॥ २ ॥

एतानि पद्मपत्राणि चत्वारि हृदयाम्बुजे ।

मामकीने प्रकाशन्तां भुक्तिमुक्तिप्रसिद्धये ॥ ३ ॥

नमो नमः कारणकारणात्मने नमो नमो मङ्गलमङ्गलात्मने ॥

नमो नमो वेदाविदां मनीषिणामुपासनीयाय नमो नमस्ते ॥ ४ ॥

यस्य निःश्वसितं वेदा यो वेदेभ्योऽखिलं जगत् ॥

निर्ममे तमहं वन्दे विद्यातीर्थमहेश्वरम् ॥ ५ ॥

वारुण्युपनिषद्युक्ता ब्रह्मविद्या सनातना ॥

याज्ञिक्यां फ(स्त्रि)लरूपायां सर्वशेषोऽभिधीयते ॥ ६ ॥

यथा बृहदारण्यके सप्तमाष्टमाध्यायौ खिलकाण्डत्वेनाऽऽचार्यैरुदाहृतौ तथेयं नारा-

* परिशिष्टसंश्लेषभेत्तन्नारायणोपनिषद्भाष्यं येन प्रणीतमिति न जानामः, परं चास्य
पुस्तकद्वयमुपलब्धम् । भाष्यं चैतदशीत्यनुवाकात्तदकैतदेशीयवैदिकपाठप्रसिद्धमूलानुरोधस्त्यतोऽत्र परि-
शिष्टरूपेण समूलं संश्लेषितम् । अस्मिन् भाष्ये उपक्रमे प्रायः सायणाचार्यकृतभाष्यस्यैवोल्लेखो दृश्यते ।
अग्रेऽपि यत्र सायणाचार्यभाष्यानुरोधि मूलं वर्तते तत्र प्रायः सायणाचार्यकृतभाष्योल्लेखो दृश्यते ।
X अत्र ड. पुस्तके मूले ॐ शं नो मित्रः शं वरुणः । ० अवतु वचारम् । ॐ शान्तिः ॥ ३ ॥
इत्यधिकम् ।

यणीयारूपा याज्ञिक्युपनिषदपि खिलकाण्डरूपा, तल्लक्षणोपेतत्वात् । कर्मोपासनाब्रह्म-
त्त्वज्ञानेषु किंचिदवाशिष्टं तस्य सर्वस्याभिधानेन प्रकीर्णरूपत्वं खिलत्वम् । बृहदारण्यके
सप्तमाध्याये—“पूर्णमदः पूर्णम्” इत्यादिना ब्रह्मतत्त्वमभिहितम् । “ॐ खं ब्रह्म” इत्या-
दिभिरष्टमाध्यायगतैश्च “ यो ह वै ज्यैष्ठ्यं (ज्येष्ठं) च श्रैष्ठ्यं (श्रेष्ठं) च वेद ” इत्यादि-
भिर्वाक्यैर्नानाविधान्युपासनान्यभिहितानि । “ अथ यः कामयेत महत्प्राप्नुयाम् ” इत्या-
दिना मन्यारूपं कर्माभिहितम् । तथा पुत्रविशेषादिकामनायुक्तानां तु तत्तत्कर्माण्यभिहि-
तानि । एवमत्रापि “अम्भस्य पारे” इत्यादिना ब्रह्मतत्त्वमभिहितम् । “आदित्यो वा एष
एतन्मण्डलम्” इत्यादिनोपासनमभिहितम् । “भूरन्नमग्नये पृथिव्यै स्वाहा” इत्यादिना
कर्माण्यभिहितानि । तत्र कर्मणां बाहुल्याद्याज्ञिकीत्युच्यते । उपक्रमे ब्रह्मतत्त्वाभिधाना-
[*] दुपसंहारे च तत्साधनानां सत्यादीनां संन्यासान्तानामभिधानां दुपनिषदित्यु-
च्यते । तदीयपाठसंप्रदायस्तु देशविशेषेषु बहुविध उपलभ्यते । तत्र यद्यपि
शाखाभेदः कारणं तथाऽपि तैत्तिरीयशाखाध्यायकैस्तत्तद्देशनिवासिभिः शिष्टैराह-
तत्वात्सर्वोऽपि पाठ उपादेय एव । तत्र द्राविडानां चतुःषष्ट्यनुवाकक्रमपाठः । कर्णा-
टकेषु केषांचिच्चतुःसप्ततिः (ति) पाठः । अपरेषां चाशीतिपाठः । तत्र वयं पाठान्तराणि
सूचयन्तश्चतुःषष्ट्यन्तोऽशीत्यनुवाकपाठं प्राधान्येन व्याख्यास्यामः । [तत्र] प्रथमानु-
वाकस्याऽऽदौ काश्चिद्वचो ब्रह्मतत्त्वं प्रतिपादयन्ति, तासु प्रथमाष्टकमाह—

ॐ अम्भस्य पारे भुवनस्य मध्ये नाकस्य पृष्ठे महतो महीयान् ।

शुक्रेण ज्योतीषि समनुप्रविष्टः प्रजापतिश्चरति गर्भे अन्तः, इति ।

अम्भस्य बहुविधसमुद्रवर्तिजलस्य पारे परतीरे यो महान्मौढो लोकालोकपर्व-
तादिस्ततोऽपि महीयान्महत्तरोऽयं महे(परमे)श्वरः । तथा भुवनस्य भूगोलस्य मध्ये
महान्मेर्वाद्विस्तृतोऽपि महत्तरः । नाकस्य पृष्ठे स्वर्गस्योपरि यो महान्ब्रह्मलोकादि-
स्ततोऽपि महत्तरः । तथा च च्छन्दोगा आमनन्ति—“ जयायानृथिव्या जयायान-
न्तरिक्षाज्जयायान्दिवो जयायानेभ्यो लोकेभ्यः ” इति । “ स एवाधस्तात्स उपरि-
ष्ठात्स पश्चात्स पुरस्तात्स दक्षिणतः स उत्तरतः स एवेदं सर्वम् ” इति (च) । स परमे-
श्वरः शुक्रेण जीवचैतन्यरूपेण भासकेन ज्योतीषि निर्मलत्वेन भासकान्यन्तःकरणानि
सम्यगनुप्रविष्टः । “ तत्सृष्ट्वा तदेवानुप्राविशत् ” इति श्रुतेः । गर्भे ब्रह्माण्डरूपेऽ-
न्तर्मध्ये प्रजापतिर्विराड्रूपो भूत्वा चरति प्रवर्तते । विराड्रूपमाथर्वणिका आम-
नन्ति—“अग्निर्मूर्धा चक्षुषी चन्द्रमूर्धो दिशः श्रोत्रे वाग्विवृताश्च वेदाः । वायुः
प्राणो हृदयं विश्वमस्य पद्भ्या पृथिवी ” इत्यादि । अग्निः प्रकाशयुक्तो द्युलोकः ।

सर्वव्यापी परमेश्वरो वस्तुतस्तथाविध एव सन्मायावशाद्देहेषु जीवरूपेण ब्रह्माण्डे च विराड्रूपेणावस्थित इत्यर्थः ।

द्वितीयामृचमाह—

यस्मिन्निदं सं च वि चैति सर्वं यस्मिन्देवा अधि विश्वे निषेदुः ।

तदेव भूतं तदु भव्यमा इदं तदक्षरे परमे व्योमन्, इति ।

इदं सर्वं जगदस्मिन्नव्याकृते मूलकारणे समेति च [व्येति च ।] सृष्टिकाले समुत्पन्नं सत्संगतमपि भवति । शं चेति पाठे सुखमपि प्राप्नोतीति व्याख्येयम् । व्यत्ययेन वा समिति द्रष्टव्यम् । संहारकाले विलीनं सद्भिगतमपि भवति । अध्य-
धिका हिरण्यगर्भविराडादयो देवा विश्वे सर्वेऽ(र्वे य)स्मिन्नव्याकृते मूलकारणे निषेदु-
र्नितरामाश्रित्यावस्थिताः , तदेव सृष्टिसंहारयोर्देवानां चाऽऽधारभूतपञ्चाकृतमेवेत्यर्थः ।
[*भूतमतीतं जगत् । भव्यं भविष्यज्जगदिदं वर्तमानमपि जगत्तदु तदेवाव्याकृतम् ।]
आ इत्याश्चर्ये । प्रसिद्धिर्वा तस्यार्थः । तत्तादृशमव्याकृतमक्षरे विनाशरहिते परम
उत्कृष्टे व्योमन्नाकाशवदमूर्ते परमात्मनि वर्तते इति शेषः ।

तृतीयामृचमाह—

येनाऽऽवृत्तं खं च दिवं महीं च येनाऽऽदित्यस्तपति तेजसा भ्राजसा च ।

यमन्तः समुद्रे कवयो वयन्ति यदक्षरे परमे प्रजाः, इति ।

वाजसनेयिनो गार्गीब्राह्मणे परमात्मन्याश्रितं यदव्याकृतमधीयते—“एतस्मिन्स्व-
ल्वक्षरे गार्ग्याकाश ओतश्च प्रोतश्च” इति तत्पूर्वस्यामृच्यभिहितम् । अस्यां तु तेना-
व्याकृतेनोपहितं जगत्कारणं चैतन्यमभिधीयते । येन सच्चिद्रूपेण कारणेन स्वमन्तरिक्ष-
लोको दिवं द्युलोको महीं भूलोक इत्येतत्सर्वमावृत्तं व्याप्तम् । चकाराभ्यां तत्तल्लोक-
वासिनो देहाः समुच्चयन्ते । तेऽपि कारणेन व्याप्ताः । अत एवोक्ताः सर्वेऽपि तद्रूपतया
भासन्ते । येन परमेश्वरेणानुगृहीत आदित्यस्तेजसा स्वकीयमण्डलान्तर्गतभास्वरूपेण
भ्राजसा च प्रसारितरश्मिरूपया दीप्त्या च तपति सर्वमिदं जगदभितप्तं प्रकाशितं च
करोति । कवयस्तत्त्वविदो यं परमात्मानं समुद्रेऽन्तः समुद्रोपलक्षितस्य कृत्स्नस्य जगतो
मध्ये तन्तूनिव वयन्ति । यथा पटस्वरूपे तन्तवोऽनुगतास्तथा जगति ब्रह्मतत्त्वमनुगतं
पश्यन्ति । तच्च ब्रह्मतत्त्वमक्षरे विनाशरहिते परम उत्कृष्टे निजस्वरूपेऽवस्थाय प्रजा
उत्पादयतीति शेषः । स्वरूपेऽवस्थानं छन्दोगाः प्रश्नोत्तराभ्यामामनन्ति—

“स भगवन्कस्मिन्प्रातिष्ठित इति स्वे महिम्नि” इति । आधारान्तरराहित्यमेव स्वस्मिन्न-
वस्थानम् । यदक्षर इति *पाठेऽपि तच्छब्दार्थत्वेनैव व्याख्येयम् ।

चतुर्थीमाह—

यतः प्रसूता जगतः प्रसूती तोयेन जीवान्व्यचसर्ज भूम्याम् ।

यदोषधीभिः पुरुषान्पशून्श्च विवेश भूतानि चराचराणि, इति ।

पूर्वमन्त्रे जगत्कारणमव्याकृतोपहितं यच्चैतन्यमुक्तं तस्य त्रिजगदुत्पाद(पादा)नत्वं
प्रपञ्च्यते । आत्मन आकाशः संभूत इत्यारभ्यान्नात्पुरुष इत्यन्तेन ग्रन्थेन पूर्वमभिहिता
जगतः [प्रसूती] प्रसूतिः सृष्टिरुत्पत्तिर्यतो यस्मादव्याकृताच्चैतन्यात्प्रसूता प्रवृत्तां
तच्चैतन्यं क(का)रणभूतं तोयेन जलोपलक्षितेन भूतपञ्चकेन जीवान्मनुष्यगवादीञ्जीव-
देहान्भूम्यां भूमौ व्यचसर्ज विशेषणामृजत् । व्यससर्जेति पाठेऽपि तथैव व्याख्येयम् ।
तथा च चै(यच्चै)तन्यरूपं मायाविशिष्टं कारणमोषधीभिर्व्रीहियवादिभिरुपलक्षितमन्नं
भूत्वा पुरुषान्मनुष्यान्पशून्श्च तदुपलक्षितानि स्थावरजङ्गमशरीराण्यपि प्रविवेश । वृक्षा-
दिस्थावरेषु वृष्टिजलरूपेण प्रवेशः । तेन चैतन्येन सर्वं जगत्पालितमिति शेषः ।

पञ्चमीमृचमाह—

अतः परं नान्यदणीयस* हि परात्परं यन्महतो महान्तम् ।

यदेकमव्यक्तमनन्तरूपं विश्वं पुराणं तमसः परस्तात् (१), इति ।

पूर्ववाक्योक्तेन जगत्कारणत्वाकारेणोपलक्षितं शुद्धं वस्त्वत्र निरूप्यते । यद्वस्तु परा-
दुत्कृष्टाद्विरण्यगर्भादेरपि परमत्यन्तमुत्कृष्टम्, यच्च महत् आकाशादेर्महान्तं महत्,
यदप्येकं सजातीयविजातीयस्वगतभेदरहितम्, अव्यक्तमिन्द्रियागम्यम्, अनन्तरूपं
देशकालवस्तुपरिच्छेदशून्यं, विश्वं जगदात्मकं ‘पुराणमनादिसिद्धं’ तमसः परस्ताद-
ज्ञानात्पृथग्वर्तते । अतो वस्तुनोऽन्यद्वस्त्वर्णायसमत्यन्तदुर्लक्ष्यं परमुत्कृष्टं नास्ति ।

विश्वविशेषणेन यत्सर्वजगदात्मकत्वमुक्तं तदेतत्पृष्टीसप्तमीभ्यामृग्भ्यां प्रपञ्चयति—

तदेवर्तं तदुं सत्यमाहुस्तदेव ब्रह्म परमं कवीनाम् ।

इष्टापूर्तं बहुधा जातं जायमानं विश्वं विभर्ति भुवनस्य नाभिः ॥

तदेवाग्निस्तद्वायुस्तत्सूर्यस्तदुं चन्द्रमाः ।

तदेव शुक्रमृतं तद्ब्रह्म तदापः स प्रजापतिः ॥

मनसा यथावस्तु चिन्तनमृतं वाचा तदुच्चारणं सत्यमेतदुभयमपि तदेवाधिष्ठानं ब्रह्मैव । कवीनां वेदशास्त्रपारं गतानां परमुत्कृष्टं प्रमाणत्वेनाऽऽदरणीयं यद्ब्रह्म वेदरूपं वस्तु तदपि स्वाधिष्ठानवस्तु (भूत) परब्रह्मात्मकमेव । इष्टं दर्शपूर्णमासादि श्रौतं कर्म पूर्तं वापीकूपादि स्मार्तं कर्म तदुभयमपि तदेव ब्रह्म । तथा बहुधा जातं पूर्वकल्पतत्पूर्वकल्पादिरूपेण बहुप्रकारमुत्पन्नमिदानीमपि तथा जायमानं विश्वं सर्वं जगद्भुवनस्य नाभिश्चक्रनाभिवत्सर्वलोकस्याऽऽधारभूतः परमात्मा विभर्ति । अत आधेयं सर्वमधिष्ठानस्वरूपमेव । अग्निवायुसूर्यचन्द्रमसोऽपि तदेव । तथा शुक्रं दीप्यमानं नक्षत्रादिकममृतं देवैः सेव्यं पीयूषमेतदुभयमपि तदेवाधिष्ठानरूपमेव । यद्ब्रह्म हिरण्यगर्भरूपं तदेतदधिष्ठानात्मकमेव । याश्चाऽऽपो जलोपलक्षितानि पञ्च भूतानि यश्च प्रजापातिर्विराडूपस्तदुभयमप्यधिष्ठानरूपमेव । यद्यज्जगदविद्यादृष्ट्या नानाविधं प्रतीयते तत्सर्वं विद्यादृष्ट्याऽस्वण्डैकरसं ब्रह्मैव । अत एव दृष्टिद्वयमभिप्रेत्य वाजसनेयिनः समामनन्ति—“ यत्र हि द्वैतमिव भवति तदितर इतरं पश्यति ” इत्यविद्यादृष्टिः । “ यत्र त्वस्य सर्वमात्मैवाभूत्तत्केन कं पश्येत् ” इति विद्यादृष्टिः ।

ननु—“ प्रकृतिः पुरुषश्चैव नित्यौ कालश्च सत्तम ” इति विष्णुपुराणे कालस्य नित्यत्वाभिधानाद्विद्यादृष्ट्याऽपि ब्रह्मरूपत्वं नास्तीत्याशङ्क्य पुराणस्याविद्यादृष्टिविषयत्वमभिप्रेत्य विद्यादृष्ट्या कालस्य ब्रह्मत्वविवक्षया ब्रह्मणः सकाशादुत्पत्तिमष्टमीनवमीभ्यां दर्शयति—

सर्वे निमेषा जज्ञिरे विद्युतः पुरुषादधि ।

कला मुहूर्ताः काष्ठाश्चाहोरात्राश्च सर्वशः ॥

अर्धमासा मासा ऋतवः संवत्सरश्च कल्पन्ताम् ।

स आर्यः प्रदुधे उभे इमे अन्तरिक्षमथो सुवः, इति ।

निर्निर्नाम जनकस्य पूर्वज आद्यो मिथिलेश्वर आसीदित्युपनिषदि वर्तते । देव-प्रसादाद्येष्वाक्षिपक्षमपातेषु [स] वर्तते [ते निमेषाः ।] त एव निमेषा उच्यन्ते । पक्षमपातपरिमिताः सूक्ष्माः कालविशेषा इत्यर्थः । ते सर्वे विद्युतः स्वयंप्रकाशमानात्पुरुषात्परमेश्वरादधिजज्ञिर आधिक्येनोत्पन्नाः । निमेषेभ्योऽप्यधिकाः कालविशेषाः काष्ठास्ताभ्योऽप्यधिकाः कलास्ततोऽप्यधिका मुहूर्तास्तेभ्योऽप्यधिका अहोरात्राः ।

तथा च पूर्वग्रन्थकारैरुक्तम्—

“ अष्टादश निमेषास्तु काष्ठा त्रिंशत् तु ताः कला ।

तास्तु त्रिंशत्क्षणस्ते तु मुहूर्तो द्वादशास्त्रियाम् ॥

ते तु त्रिंशदहोरात्रः पक्षस्ते दश पञ्च च ।

चकारावनुक्तसमुच्चयार्थौ । सर्वेऽपि कालविशेषाः समुत्पन्ना इत्यर्थः । लवत्रुट्यादि-
स्वरूपं पूर्वाचार्यैरुक्तम्—

“ नलिनीपत्रसंहत्याः सूक्ष्मसूच्यभिभेदने ।

दले दले तु यः कालः स कालो लववाचकः ॥

लवैस्त्रुटिः स्यात्त्रिंशद्भिः ” इति ।

अर्धमासाः शुक्लकृष्णरूपा मासाश्चैत्रवैशाखाद्या ऋतवो वसन्तग्रीष्माद्याः सर्वेऽपि परमेश्वरादधिजज्ञिरे । तथा संवत्सरश्च प्रभवादिरूपः कल्पन्तां परमेश्वरादुत्पन्नः * । अत एव स्वप्रयोजनसमर्थो भवति । कल्पन्तामिति + बहुवचनपाठे कालविशेषाः स्वस्व-प्रयोजनयोग्या इति योज्यम् । [स] परमेश्वरः स्वनिर्मितेन कालविशेषेणोपलक्षितः संस्ततः कालौचित्येनाऽऽपः प्रदुधे जलोपलक्षितां पृथिवीं दुग्धवान् । प्राणिनामपेक्षितं भोग्यजातं पृथिव्यां संपादितवानित्यर्थः । तथैवान्तरिक्षमेकं स्थानमथो अपि च सुवः स्वर्गोऽपरं स्थानमिमे उभे अपि स्थाने प्रदुधे, तयोरपि स्थानयोर्भोग्यं वस्तु संपादित-वानित्यर्थः ।

ननु काललोकादिसर्वकारणस्य सर्वत्रानुगतत्वात्कुतः प्राणिभिरसौ न गृह्यत इत्याश-
ङ्क्येतस्य परमात्मन ऊर्ध्वाद्याकारविशेषाभावादूपाद्यभावाच्चेति मन्त्रद्वयेन दर्शयति—

नैनमुर्ध्वं न तिर्यञ्चं न मध्ये परिजग्रभत् ।

न तस्येशे कश्चन तस्य नाम महद्यशः (२) ॥

न संदृशे तिष्ठति रूपमस्य न चक्षुषा पश्यति कश्चनैनम् ।

हृदा मनीषा मनसाऽभिव्यक्तो य एनं विदुरमृतास्ते भवन्ति, इति ।

कश्चिदपि पुरुष एनं परमात्मानं स्तम्भवदूर्ध्वाकारमुपरिस्थितका(शा)लावंशव-
त्तिर्यगाकारं वा गृहान्तर्वर्तिदेवदत्तवत्कचिन्मध्ये वा स्थितं न परिजग्रभत्, [न परि-
गृह्णाति] ऊर्ध्वत्वाद्याकाराणां तस्मिन्नभावात् । किंच तस्य परमात्मनः कश्चन कोऽपि पुरुषो नेशे नेष्टे नामग्रहणे सौकर्यार्थमीदृग्भवेति नियन्तुं न समर्थः । अत एव तस्य परमात्मनो महद्यश इति नाम संपन्नम् । अत्यन्तस्वतन्त्रत्वेन तदीययशसोऽभ्यधिक-
त्वात् । किंचास्य परमात्मनो रूपं नीलपीतादिकं संदृशे प्राणिनां दृष्टिविषये न तिष्ठति । “अशब्दमस्पर्शमरूपम्” इत्यादिश्रुतेः । कश्चन कुशलोऽपि पुमानत्यन्तं पटुना चक्षुषैनं [न] पश्यति । कथं तर्हि गुरुशास्त्रोपदेशयुक्तो गृह्णीतीति चेदुच्यते—हृदा

* एकवचनस्थाने व्यत्ययेन बहुवचनमित्यभिप्रायेणैदम् । + कल्पन्तामिति यथाश्रुतं बहुवच-
नमेवेति स्वीकारेऽपि बाधकाभाव इति वक्तुमाह ।

इदं पुण्डरीकमध्यवर्तिना मनीषा लौकिकवस्तुगोचराणि मनासीष्ट इति मनीट्थ-
वेधेन मनसाऽन्तःकरणेनाभिवक्तुः सर्वतो निश्चितो भवति । योगयुक्तं हि मनो
शैकिकीर्मनोवृत्तीर्नियमयति । तेन चान्तर्मुखेनै(णै)काग्रेण मनसा परमात्माऽनुभवितुं
शक्यते । “दृश्यते त्वग्रया बुद्ध्या सूक्ष्मया सूक्ष्मदर्शिभिः” इति श्रुतेः ये पुरुषा
एनं परमात्मानं मनसा विदुः साक्षात्कुर्वन्ति ते पुरुषा अमृता मरणरहिता भवन्ति ।
देहात्प्राणानामुत्क्रान्तिर्मरणं तच्च तत्त्वविदां नास्ति “न तस्य प्राणा उत्क्रामन्त्यत्रैव
समवलीयन्ते” इति श्रुतेः ।

उक्तार्थदाढ्याय प्रदेशान्तरपठितान्मन्त्रानुदाहरति—

अद्भ्यः संभूतो हिरण्यगर्भ इत्यष्टौ, इति ।

अद्भ्यः संभूतः पृथिव्यै रसाच्चेत्ययमनुवाकश्चातुर्होत्रि(त्री)यचयनमन्त्रप्रकरणे
समाप्तातः, तस्यानुवाकस्य [प्रदर्शनार्थमद्भ्यः संभूत इति प्रतीकमिदं पठितम् ।
तस्मिन्ननुवाके तमेवं विद्वानमृत इह भवतीति परमात्मतत्त्वविदो मरणराहित्यमु-
क्तम् । “हिरण्यगर्भः समवर्तताग्रे” इत्यष्टावृचः संहितायाश्चतुर्थकाण्डे प्रथमप्रपाठके
समाप्ताताः * ।

* एतदग्रेऽधिको ग्रन्थो वर्तते स यथा—

(अद्भ्यः संभूतः पृथिव्यै रसाच्च ।

विश्वकर्मणः समवर्तताधि । तस्य त्वष्टा विदधद्रूपमेति ॥

तत्पुरुषस्य विश्वमाजानमग्रे, इति ।

अद्भ्य उदकेभ्यः पृथिव्यै पृथिव्याः । व्यत्ययो बहुलमिति पाणिनीयस्मरणादत्र विभक्तिव्य-
त्ययः । रसशब्दः क्षीराज्याति(दिषु) प्रसिद्धः । आज्यस्य तेऽस्त्वं “तेजो वा आज्यम्” इति श्रुतेः ।
अनया रसा रसास्तेजस इत्यर्थः संपद्यते । पृथिव्यस्तेजसां ग्रहणं वाय्वाकाशयोरुपलक्षणम् । तथा
चायमर्थः । विश्वकर्मणो विश्वं ब्रह्माण्डं कर्म कार्यं यस्य तस्माद्विश्वकर्मणः पञ्चभूतद्वारा संभूत उत्पन्नः ।
यद्वा रसशब्दः परमात्मनो विशेषणं “रसो वै सः” इति वारुण्युपनिषदुक्तत्वात् । आत्रक्षस्तम्ब-
पर्यन्तानां देवतैर्यद्मनुष्याणां पाश्चात्तैकत्वप्रसिद्धेरादित्यस्यापि पाश्चात्तैकत्वं प्रसिद्धम् । किंचैवं-
भूत आदित्यश्चन्द्रनक्षत्रग्रहतारकादितेजास्वदेवताभ्य इन्द्रादीतरदेवताभ्यश्चाप्यधिकस्तजसोत्कृष्टः
समवर्तत बभूव । अपि च त्वष्टा देदीप्यमान आदित्यस्तस्य परमात्मनो रूपं तेजो विदधद्वरत्रेत्यु-
देत्युदयाचलमारोहैतित्यर्थः । सूर्यादिषु यत्तेजस्तत्परमात्मसंबन्धाति सर्ववेदान्तडिण्डिमः । य एवं-
विधः सविता तस्य पुरुषस्य पूर्णस्याग्रे दृष्टिपथे तत्प्रसिद्धमा समन्ताज्जायत इत्याजानं समस्तं विश्वं
वर्तत इति शेषः । निखिलजगत्प्रतिमानं भगवदादित्याधीनामित्यभिप्रायः ।

द्वितीयमन्त्रमाह—

वेदाहमेतं पुरुषं महान्तम् । आदित्यवर्णं तमसः परंस्तात् ।

तमेवं विद्वानमृत इह भवति । नान्यः पन्था विद्यतेऽयनाय, इति ।

कश्चन सूर्योपासकः स्वानुभवं प्रकटयति । एनमाकाशमण्डले दृश्यमानं पुरुषं पूर्णमादित्यस्य वर्णं इव वर्णः कान्तिर्यस्य तमादित्यवर्णमादित्यस्य समानोपमाभावात् सोऽस्त्वोपमानं स्तु(ध्रु)त्या प्रयुक्तं तमसोऽन्धकारात्परस्ताददूरे वर्तमानं भगवन्तं सवितारमहं वेद जानामि । किंच तं पूर्वोक्तविशेषणविशिष्टमेवं पूर्वोक्तविधया वक्ष्यमाणविधया च विद्वज्ज्ञानन्नमृतो भवति । अयनाय मोक्षमार्गा-यान्यः पन्था न विद्यते ।

तृतीयमन्त्रमाह—

प्रजापतिश्चरति गर्भे अन्तः । अजायमानो बहुधा विजायते ।

तस्य धीराः परिजानन्ति योनिम् । मरीचीनां पदमिच्छन्ति वेधसः, इति ।

प्रजानां पतिः पालको गर्भे रोदस्योर्मध्ये चरति संचरति । किंच स्वयमजायमानोऽनुत्पद्यमानो बहुधा चराचररूपेण विजायते । सूर्य एव सर्वात्मको जायत इत्यर्थः । ये पुण्यपुरुषा गुरुप्रकारस्य कर्तारो मरीचीनां वेदविशेषाणां पदं स्थानमिच्छन्ति ते धीरा वेधसो जगतां विधातुस्तस्य सूर्यस्य योनिं कारणं परमात्मानं परितः सर्वत्र पूर्णत्वेन जानन्ति जानीयुरित्यर्थः ।

चतुर्थमन्त्रमाह—

यो देवेभ्य आतपति । यो देवानां पुरोहितः ।

पूर्वो यो देवेभ्यो जातः । नमो रुचाय ब्राह्मणे, इति ।

यो देवेभ्यः कर्मानुष्ठानद्वारा देवानामुपकारार्थमातपति यो देवानां पुरोऽग्रे हितो हितकारी यः समस्तदेवेभ्यः पूर्वः प्रथमं जात उत्पन्नः सर्वदेवज्येष्ठस्तस्मै रुचाय देदीप्यमानाय ब्रह्मणः परमात्मनः पुत्रो ब्राह्मिस्तस्मै ब्राह्मणे सूर्यदेवाय नमोऽस्तु ।

पञ्चमं मन्त्रमाह—

रुचं ब्राह्मं जनयन्तः । देवा अग्रे तदनुवन् ।

यस्त्वेवं ब्राह्मणो विद्यात् । तस्य देवा असन्वशे, इति ।

देवा देवः परमात्माऽग्रे महान्सर्गादावृचमृगवेदरूपं ब्राह्मं ब्रह्मणो देव(वेद?)स्य संबन्धिने सर्व-वेदान्तवेद्यमित्यर्थः । सूर्यं जनयन्त उत्पादयन्तद्वक्ष्यमाणं वाक्यमनुवन्नब्रवीत् । पूज्यत्वात्परमात्मन एकवचने बहुवचनप्रयोगो वेदेन कृतः । ननु देवा इति बहुवचनमिन्द्रादिदेवतापरं किमर्थं न भवतीति चेन्न । तेषां सूर्यजनकत्वे मानाभावात् । पूर्वो यो देवेभ्य इत्यत्रेन्द्रादिभ्यः पूर्वं सूर्योत्पत्तिश्रवणाच्च । तद्वक्ष्यमाणवचनं दर्शयति—यो ब्राह्मणः । तुशब्द एवकारार्थः । एवं पूर्वोक्तरीत्या विद्याजानाति तस्य ब्राह्मणस्य वशे स्वार्धाने देवाः शचीपतिप्रमुखा असन्भवन्ति । इति सूर्यनारायण[स्य] स्वरूपेण परिज्ञाने सर्वदेववशीकारः फलमिति भावः ।

षष्ठमन्त्रमाह—

ह्रींश्च ते लक्ष्मीश्च पत्न्यौ । अहोरात्रे पार्श्वे । नक्षत्राणि रूपम् ।

अश्विनौ व्यात्तम् । इष्टं मनिषाण । अमुं मनिषाण । सर्वं मनिषाण, इति ।

पूर्वमन्त्रे सूर्यं परोक्षतया स्तुत्वैतन्मन्त्रेऽपरोक्षतयाऽभिष्टवीति । भो भगवन्मादित्य निखिलजग-त्संजीवन ते तव लक्ष्मीरिन्दरा ह्रीर्हरति सौन्दर्येण मनांसीति ह्रीर्मनोहराऽतिसुन्दरी भारती । अन-यैव व्युत्पत्त्या ह्रीशब्दः पार्वतीवाचकोऽपि द्रष्टव्यः । सरस्वती लक्ष्मीः पार्वती च पत्न्यौ भार्याः ।

सूर्यस्य धृतिस्मृतिपुराणेषु त्रिमूर्त्यात्मकत्वेन प्रसिद्धत्वात् । [अहोरात्रे पार्श्वे । स्पष्टम्] । नक्षत्राणि रूपमाकारः । अश्विनौ व्यातं मुखम् । चकाराभ्यां सर्वे ब्रह्माण्डं तदवयवभूतमित्यर्थः । एवमभिष्टुतो भगवाञ्श्रीसूर्यो भक्ताय प्रत्यक्षो भूत्वा ब्रवीति । भो भक्तेष्टमभीष्टं मन्मत्त इषाणेच्छ प्रार्थय । अमुं परलोकमिषाण । यद्यन्मनसि वर्तते तत्सर्वमिषाण । अत्र दैर्घ्यं छान्दसम् । अनित्यतन्त्र एकतवर्गनिष्ठत्वात्कारस्थाने नकारप्रयोगश्छान्दसः । एवं सूर्येणोक्तो भक्तस्तत्सर्वं प्रार्थितवान् । सूर्योऽपि दत्तवान् । अयमपि कृतार्थो जातः ।

[अथ] प्रथमामृचमाह—

हिरण्यगर्भः समवर्तताम्रे । भूतस्य जातः पतिरेक आसीत् ।

स दाधार पृथिवीं द्यामुतेमां कस्मै देवाय हविषा विधेम, इति ।

यस्मात्परमात्मनः सकाशाद्विरण्यगर्भश्चतुर्मुखो ब्रह्माऽग्रे सृष्ट्यादौ समवर्तत संभूतो जातः । स च यत्प्रसादाद्भूतस्य भुवनजातस्यैव एव पतिरासीत् । स परमात्मा पृथिवीं द्यामिमां प्रत्यक्षामुतापि दाधार धृतवान् । तं परमात्मानं विनाऽन्यस्मै कस्मै हविषा हविष्मता यज्ञेन विधेम विध्यनुष्ठानं कुर्मो न कस्मैचित्किंतु तस्यैव प्रीत्यर्थं सर्वे श्रौतं स्मार्तं कर्म कुर्मः ।

द्वितीयामाह—

यः प्राणतो निमिषतो महित्वैक इद्राजा जगतो बभूव ।

य ईशे अस्य द्विपदश्चतुष्पदः कस्मै देवाय हविषा विधेम, इति ।

यः परमात्मा प्राणतः प्राणवतो निमिषतो निमिषवतो जड्गमस्य स्थावरस्य च महित्वेन (नो) मह पूजायामेक इदेक एव राजा बभूव । यः परमात्माऽस्य ब्रह्माण्डस्य मध्ये विद्यमानान्द्विपदो मनुष्यपक्ष्यादींश्चतुष्पदो गोमहिष्यादीनीशो शिक्षयति सर्वप्राणिहृदयपुण्डरीके स्थित्वाऽन्तर्यामितया जगत्सर्वं पुण्यपापेषु प्रेरयति, तं परमात्मानं विनेत्यादि पूर्ववत् ।

तृतीयामाह—

य आत्मदा बलदा यस्य विश्वं उपासते प्रशिषं यस्य देवाः ।

यस्य छायाऽमृतं यस्य मृत्युः कस्मै देवाय हविषा विधेम, इति ।

य आत्मानं जीवरूपं ददातीत्यात्मदो बलमन्नादिपुष्टिं ददातीति बलद उभयत्र दैर्घ्यं छान्दसम् । यस्य परमात्मनः प्रशिषमाज्ञां विश्वे सर्वे मनुष्याः सर्वेऽपि देवा उपासते मूर्ध्ना परिपालयन्ति । यस्य परमात्मनश्छायाऽऽश्रयः शरणागतत्वममृतं मोक्षहेतुर्यस्याशरणागतत्वं मृत्युमरकहेतुः । तं परमात्मानं विनेत्यादि पूर्ववत् ।

चतुर्थीमाह—

यस्येमे हिमवन्तो महित्वा यस्य समुद्रश्च रसां सहाऽऽहुः ।

यस्येमाः प्रदिशो यस्य बाहू कस्मै देवाय हविषा विधेम, इति ।

इमे भूमण्डले विद्यमाना हिमवन्तो हिमवत्पर्वतप्रभृतिमहामेरुविन्ध्यसह्यात्रिकूटाचलप्रभृतिपर्वताः, यस्य परमात्मनो महित्वा महित्वानि विभूतयः । हिमवन्त इत्यत्र हिमाचलस्य सर्वपर्वतराजन्यत्वात्तन्नामपूर्वकं छत्रिन्यायनेतरेषां ग्रहणम् । यतो जगन्माता भागीरथी च तदुत्तरे (तत्र स्थिता ?) तस्मादित्यर्थः । किंच रसाशब्दो नदीवाची । जातावेकवचनम् । रसया नद्या गङ्गादिसर्वनदीभिः

[सह] समुद्रं लवणादिसमुद्रान्यस्य परमात्मनो विभूतिमाहुर्वेदाः कथयन्ति । इमाश्चतस्रः प्राच्या-
दिदिशो यस्य परमात्मनोऽवयवाः । प्रदिशो विदिश आमेय्याद्या यस्य परमात्मनो बाहू ।
अनया रीत्या गिरिनदीवृक्षादि सर्वे परमात्मनो विभूतिरित्युक्तम् । तं परमात्मानं विनेत्यादि
पूर्ववत् ।

अथ पञ्चमी—

यं क्रन्दसी अवभा तस्तभाने अभ्येक्षेतां मनसा रेजमाने ।

यत्राधि सूर उदितौ व्येति कस्मै देवाय हविषा विधेम, इति ।

यत्र ययोर्वावापृथिव्योरध्यन्तराले सूरः सूर्य उदितः सन्व्येति शिशुमारचक्रं परितो भ्राम्यति ।
ते यावापृथिव्यौ कीदृशौ, क्रन्दसी अतिवृष्टिविद्युत्पातादिना प्रलयाधारत्वेन च क्रन्दनस्य प्राणिरो-
दनस्य हेतुभूते । एतेन लयकारणत्वमुक्तम् । किंवावता रक्षाकेगान्नेन तस्तभाने जीवानां स्थितिं
कुर्वाणे । एतेन जीवनहेतुत्वमुक्तम् । एतः पलक्षणमुत्पत्तेरपि । जगदुत्पत्तिस्थितिलयकारणभूते । रेज-
माने विराजमाने । एवंविधे रोदस्सौ यं परमात्मानं मनसा निर्मलमनोवृत्त्याऽभितः सर्वत एषेक्षेता-
माध्यायतः । तं परमात्मानं विनेत्यादि पूर्ववत् ।

अथ षष्ठी—

येन द्यौस्त्रा पृथिवी च दृढे येन सुवंः स्तभितं येन नार्कः ।

यो अन्तरिक्षे रजसो विमानः कस्मै देवाय हविषा विधेम, इति ।

उग्राऽऽशनिपातादिना क्रूरा द्यौः पृथिवी च येन परमात्मना [दृढे] दृढीकृते सर्वप्राणिधारणपोषण-
क्षमे कृते । येन परमात्मना सुवरादिलयमण्डलं स्तभितमन्तरिक्षे निराधारं स्थापितम् । अत एव भूमौ
न पतति । येन परमात्मना नार्कः स्वर्गनिष्ठविशेषः पुण्यात्मनामुपभोगाय निर्मितः । यः पर-
मात्माऽन्तरिक्षे भुवर्लोकं रजसो वृष्टिरूपोदकस्य विमानो निर्माणकर्ता तं परमात्मानं विनेत्यादि
पूर्ववत् ।

अथ सप्तमीमाह—

आपो ह यन्महतीर्विधमायं दक्षं दधाना जनयन्तीरग्निम् ।

ततो देवानां निर्वर्ततातुरेकः कस्मै देवाय हविषा विधेम, इति ।

यद्यदा जगतीं निर्मातुं संकल्पितवांस्ततस्तदा परमात्माऽऽप उदकानि निर्वर्ततोत्पादयामास
आप इत्यत्र प्रथमायां द्वितीयायां तात्पर्यम् । आपः कीदृशीर्महतीः पूज्याः समुद्रादिरूपेण महापरि-
माणा वा । पुनः कीदृशीरा समन्तादयः शुभावहो विधिर्यस्य तदायं दक्षं समस्तप्राणिधारणपोषण-
क्षमं विश्वं दधाना धारयन्तीः । अग्निं जनयन्तीः । परमात्मा कीदृश एकोऽद्वितीयो देवादीनामसु
ब्रह्मादीनां प्राणभूतो ह किल । निर्वर्ततत्त्वान्तर्गण्यप्रत्ययार्थो बोध्यः । तं परमात्मानं विनेत्यादि
पूर्ववत् ।

अथाष्टमीमाह—

यश्चिदापो महिना पर्यपश्यदक्षं दधाना जनयन्तीरग्निम् ।

यो देवेष्वधि देव एक आसीत्कस्मै देवाय हविषा विधेम, इति ।

दक्षं श्रौतस्मार्तकर्मानुष्ठानक्षममग्निं दधाना अग्निं जनयन्तीः । वडवाग्नेः समुद्रोदके विद्यमान-
त्वात् । आप उदकानि चिच्छिद्रूपो यः परमात्मा महिना महिन्ना । मलोपशान्दसः । पर्यपश्यन्निखिल-
जीवजीवने साधनत्वेनापश्यत् । यः परमात्मा सर्वेषु देवेष्वप्यधिकत्वेनैको देव आसीत् । त परमा-
त्मानं विना कस्मै देवाय हविषा विधेम न कस्मैचित्किंतु तत्प्रतीत्यमेव । सप्त पाकयज्ञाः सप्त हविर्यज्ञाः
सप्त सोमसंस्था आहृत्यैकविंशतिसंस्था अन्यत्पूतवापीकूपतटाः गोदानभूदानादि चानुष्ठाय चर्मपयामः ।
न्याख्यातमन्यचकिंचित् ।)

अपेदानीं यथा हिरण्यगर्भादयः परमात्मन उपलक्षकास्तथा परमात्मना सृष्टं दिगा-
दिकं जगद्विस्फूर्तिश्च परमात्मानमुपलक्षयतीति मन्त्रद्वयेन दर्शयति—

एष हि देवः प्रदिशोऽनु सर्वाः पूर्वो हि जातः स उ गर्भे अन्तः ।

स विजायमानः स जनिष्यमाणः प्रत्यङ्मुखोऽस्तिष्ठति विश्वतोमुखः ॥

विश्वतश्चक्षुरुत विश्वतोमुखो विश्वतोऽस्त उत विश्वतस्पात् ।

स बाहुभ्यां नमति संपतत्रैर्घ्रावापृथिवी जनयन्देव एकः, ॥

[एष] विद्वद्भिरनुभूयमानो देवः स्वप्रकाशः परमात्मा प्रदिशः प्रकृष्टाः प्राच्याद्या
आग्नेय्याद्याश्च दिशः सर्वा अनुप्रविश्यावस्थितः । प्रवेशस्य श्रुत्यन्तरप्रसिद्धचर्यो
हिशब्दः । तथा पूर्वो जातो हिरण्यगर्भरूपत्वेनायमेव प्रथममुत्पन्नः । हिशब्देन
हिरण्यगर्भः समवर्ततेति मन्त्रप्रसिद्धिः सूच्यते । स उ स एव परमेश्वरो गर्भेऽन्तर्ब्रह्मा
ण्डरूपस्य गर्भस्य मध्ये वर्तते । स एव विजायमानो देवतिथ्यादिरूपेणेदानीं जायते
इतः परमपि जनिष्यमाणः स एव । स च प्रत्यङ्मुखमयादिकोशेभ्य आन्तरः ।
मुखो देहेन्द्रियाध्यक्षत्वेन मुख्यः । विश्वतः सर्वतो मुखानि रूपाद्युपलब्धिद्वाराणि चक्षुरा-
दीनि यस्यासौ विश्वतोमुखस्तादृशोऽयं जगद्विष्टानत्वेन तिष्ठति । स च ब्रह्माण्ड-
रूपदेहवत्त्वात्सर्वप्राणिना च तद्देहस्वरूपत्वात्तदीयैः सर्वैश्चक्षुरादिभिर्युक्त इति विश्वत-
श्चक्षुरित्यादिभिः पदैरभिधीयते । तत्तल्लोकनिवासिनां प्राणिना चक्षूषि तत्र तत्र स्थिता-
न्येवैतैर्दायानि भवन्ति । अतोऽस्य सर्वतश्चक्षुष्मत्त्वम् । एवं विश्वतोमुखत्वादिकं द्रष्टव्यम् ।
स च परमेश्वरो बाहुभ्यां संनमति बाहुसदृशाभ्यां धर्माधर्माभ्यां निमित्तकारणाभ्यां
सर्वं जगद्वशी करोति । तथा संपतत्रैः पतनशीलैः पञ्चीकृतपञ्चमहाभूतैः संनमति सर्वं
जगदुत्पादयति । एवमयं घ्रावापृथिव्यादिकं कृत्स्नं जगदुत्पादयन्नेक एवावतिष्ठते ।

उक्तार्थं श्रद्धातिशयमुत्पादयितुं मन्त्रद्वयेन गन्धर्ववृत्तान्तं दर्शयति—

वेनस्तत्पश्यन्विश्वा भुवनानि विद्वान्यत्र विश्वं भवत्येकीलम् ।

यस्मिंश्चिदसं च वि चैकस्य ओतः प्रोतश्च किञ्च प्रजासु ॥

म तदोचे अमृतं नु विद्वान्गन्धर्वो नाम^{गुतिम} रहितं गुहासु ॥

त्रीणि पदा निहिता गुहासु यस्तदेव^{दिश} सविदुः पिता सत् (३), इति ।

वेनो नाम गन्धर्वः सर्वप्राणिनां गुहासु बुद्धिं नु निहितममृतं विनाशरहितं तद्वस्तु
स्वानुभवेन विद्वान्प्रवोचे नु शिष्येभ्यः प्रोवाच स्व^{लु} कीदृशो वेनः । यत्र यस्मिन्परमा-
त्मवस्तुनि विश्वं जगदेकनीलं (ॐ) भवत्येकत्वेन विश्वमवस्थितं सत्तादात्म्यं प्रप्नोति
तद्वस्तु गुरुशास्त्रप्रसादेन पश्यन्साक्षात्कुर्वन्विश्वा भुवनानि सर्वानपि लोकान्विद्वाञ्जन-
न्वर्तते । आत्मसाक्षात्कारे हि सर्वं जगत्तादात्मकमित्यवगतिर्भवति । किञ्चने ह्ये-
यस्मिन्वस्तुनि परमात्मनीदं जगत्सं [च वि] चैति^{स्वयमन्त्र} दीर्घतन्नुवदोतस्तिर्यक्त-
एकमद्वितीयतत्त्वरूपः [स] परमात्मा विश्वव्यापी वपन्प्रजासु दीर्घतन्नुवदोतस्तिर्यक्त-
न्तुवत्प्रोतश्चावतिष्ठते । गुहासु प्राणिनां बहुषु त्रीणि पदा जगत्स्वप्नसुषुप्तिरूपाणि
त्रीणि स्थानानि निहिताऽवस्थितानि । योऽयं गन्धर्वस्तज्जागराद्यनु (धि)ष्ठानं वेद स
गन्धर्वः सविदुस्त्पादकस्य स्वकीयजनकस्यापि पिता सज्जनको भवति । लोकप्रसिद्धः
पिता पुत्रस्य देहमात्रं जनयति ब्रह्मतत्त्वाभिज्ञस्तु परमात्मरूपेण सर्वजगदुत्पादकत्वालो-
कप्रसिद्धस्य जनकस्यापि स्वयमुत्पादको भवति । “यस्ता विजानात्सविदुः पिता
सत्” इति श्रुत्यन्तरात् ।

तस्य परमेश्वरस्य व्यवहारकाले सर्वप्राण्युपकारकत्वं परमात्मदर्शिनो मुक्तिप्रदत्वं
च मन्त्रद्वयेन दर्शयति—

स नो बन्धुर्जनिता स विधाता धामानि वेद भुवनानि विश्वा ।

यत्र देवा अमृतमानशानास्तुतीये धामान्यभ्यैरयन्त ॥

परि द्यावापृथिवी यन्ति सद्यः परि लोकान्परि दिशः परि सुधः ।

ऋतस्य तन्तुं विततं विचृत्य तदपश्यत्तदभवत्प्रजासु, इति ॥

स परमेश्वरो नोऽस्माकं सर्वेषां बन्धुः । अस्मदनुष्ठितसुकृतानुसारेण हितकारि-
त्वात् । जनितोत्पादकः । भोक्तृ (सृष्टृ) त्वात् । स च विधाता जगतो निर्माता
सन्विश्वा भुवनानि सर्वानुत्तमाधमलोकान्धामानि तेषु देवादीनां योग्यानि स्थानानि
च वेद जानाति । यत्र तृतीये लोके देवा इन्द्रादयोऽमृतमानशानाः सुधां पिबन्तो
धामानि स्वकीयस्थानान्यभ्यैरयन्त सर्वतः प्राप्तवन्तः । तत्सर्वं विदित्वा तत्तदनुष्ठित-
काम्यकर्मानुसारेण फलं प्रयच्छतीत्यर्थः । इह तु मुमुक्षवस्ते सर्वे विदिततत्त्वाः सन्तो
द्यावापृथिवी लोकद्वयं सद्यः परियन्ति । बन्धमोक्ष (बोधक्षण) एव सर्वतो व्याप्नु-
यन्ति । तथा लोकान्परि [शिष्टा] नन्तरि सार्धान्परियन्ति । दिशः प्राच्याद्याः परि-
यन्ति । सुधः यो देवेष्वपरियन्ति । सर्वात्मकत्वेन सर्वव्याप्तिरूपज्ञा । ऋतस्य

सत्त्वस्य परब्रह्मणः सत्त्वमविच्छेदेन विस्तृतं विस्तीर्णं यथा भवति तथा [विश्वस्य]
विश्वस्य गुल्फाकमुलानिभ्यस्य तत्त्वमपश्यथः साक्षात्कृतवान्स एव प्रजासु मध्ये
तद्ब्रह्मतत्त्वमभवत् । तथा च श्रुत्यन्तरम् — “ ब्रह्मविद्ब्रह्मैव भवति ” इति ।

अम्भस्येत्यादिना तदभवत्प्रजास्वित्यन्तेन ग्रन्थेन प्रतिपादितां ब्रह्मविद्यामुप-
संहरति —

परीत्य लोकान्परीत्य भूतानि परीत्य सर्वाः प्रदिशो दिशश्च ।

प्रजापतिः प्रथमजा कृतस्याऽऽत्मनाऽऽत्मानमभिसंबभूव, इति ।

कृतस्य सत्यस्य ब्रह्मणः प्रथमजाः प्रथमकार्यभूतः प्रजापतिर्हिरण्यगर्भो रूपा-
(लोका) न्भूरादीन्भूतानि देवमनुष्यादिप्राणिदेहान्प्रदिश आग्नेय्याद्या दिशश्च
प्राच्याद्याः [परीत्य] सर्वतो व्याप्य सृष्टिकाले सृष्ट्वा पुनरपि परीत्य स्थितिकाले रस्ति-
त्वाऽऽत्मना स्वस्वरूपेण तद्विषयतत्त्वज्ञानेनेत्यर्थः । आत्मानं सत्यज्ञानादिलक्षणमभि-
संबभूव सम्यक्सर्वतः प्राप्तवान् ।

तदेवं ब्रह्मविद्या प्रतिपादिता । अतस्तत्प्राप्तिसाधनभूताः सोपाधिकब्रह्मज्ञानज-
नादिकर्माङ्गभूता मन्त्राः कर्मकाण्डे पूर्वमनुक्ता अस्मिन्स्वल्पाण्डे विधीयन्ते । त-
केन मन्त्रेण ब्रह्मप्राप्त्यर्थं [* मन्तर्यामिणं प्रार्थयते —

सदसस्पतिमद्भुतं प्रियामिन्द्रस्य काम्यम् ।

सर्निः धामयासिषम्, इति ।

सीदत्यस्मिन्नव्याकृते कारणे सर्वं जगदिति सदः, तस्य पतिं, पालकमन्तर्यामिणम-
यासिषमहं प्राप्तवानस्मि । शीघ्रं प्राप्तवानित्यनया विवक्षया भूतार्थं] निर्देशः । कीदृशं
सदसस्पतिमद्भुतमाश्चर्यरूपम् । मनसाऽप्यचिन्त्यरचनारूपस्य जगतोऽनायासेन निर्मा-
तृत्वमद्भुतत्वम् । इन्द्रस्य देवराजस्यापि प्रियम् । सोऽप्यन्तर्यामिणं कदा प्राप्स्यामी-
त्येवमाशास्ते । अत एव सर्वैरन्यैः काम्यमपेक्षणीयम् । सर्निः कर्मफलस्य दातारम् ।
मेधां श्रुत्यादि (ताधीत) ग्रन्थप्राणशक्तिं प्रयच्छन्तामिति शेषः ।

अथ बह्व्युपाधिकं परमेश्वरं प्रतीष्टप्राप्तिं प्रार्थयते —

उदीप्यस्व जातवेदोऽमन्नाभिर्ऋतिं मम (४)

पशून् च मह्यमवह जीवन् च दिशो दिशश्च, इति ।

जाते प्राणिशरीरे जाठराश्रुरूपेण विद्यतेऽवतिष्ठत इति [जातवेदाः । हे] जातवेदो
मदनुग्रहार्थमुत्कर्षेण दीप्यस्व । किं कुर्वन् । ममानिष्टकारिणीं निर्ऋतिं पापदेवताम-

पञ्चान्विनाशयन् । तां विनाशयन् । दीर्घायुषं
 प्रकराम्भ्यामन्यदपि सर्वं ॥ सुतानिवासाय
 दिशः प्राच्याद्या निवासयोः
 संपादितानां गवाश्वादीनां

मा नो हि जातवेदः ॥ १ ॥
 अबिभ्रदध्रं ॥ २ ॥

हे जातवेदस्त्वत्प्रसादाच्चोऽपि गवादिनां विनाशयन् । हिंसीन्मा
 विनाशयतु । जगच्छब्देन गवादिभ्यतिरिक्तं जगत्सर्वं विनाशयतु । हेऽप्ये
 त्वमबिभ्रदध्रयन्नस्मदपराधं कर्मस्य धारयितुं शक्यः । त्वत्प्रसादात्तु मागच्छ ।

गवाध्यादिसंपदा परिपातय । त्वत्प्रसादात्तु मागच्छ ।
 (पूर्व द्वा) दशहोत्र्यर्चयिषीमहे । त्वत्प्रसादात्तु मागच्छ । त्वत्प्रसादात्तु मागच्छ ।
 त्वत्प्रसादात्तु मागच्छ । त्वत्प्रसादात्तु मागच्छ ।

विश्वं सस्रिषास्रिषा ॥ ३ ॥
 विष्णो आदित्यः प्रचो ॥ ४ ॥

विष्णो आदित्यः प्रचो ॥ ४ ॥
 विष्णो आदित्यः प्रचो ॥ ४ ॥
 विष्णो आदित्यः प्रचो ॥ ४ ॥
 विष्णो आदित्यः प्रचो ॥ ४ ॥

विष्णो आदित्यः प्रचो ॥ ४ ॥
 विष्णो आदित्यः प्रचो ॥ ४ ॥
 विष्णो आदित्यः प्रचो ॥ ४ ॥
 विष्णो आदित्यः प्रचो ॥ ४ ॥

विष्णो आदित्यः प्रचो ॥ ४ ॥
 विष्णो आदित्यः प्रचो ॥ ४ ॥
 विष्णो आदित्यः प्रचो ॥ ४ ॥
 विष्णो आदित्यः प्रचो ॥ ४ ॥

विष्णो आदित्यः प्रचो ॥ ४ ॥
 विष्णो आदित्यः प्रचो ॥ ४ ॥
 विष्णो आदित्यः प्रचो ॥ ४ ॥
 विष्णो आदित्यः प्रचो ॥ ४ ॥

गजसमानवक्त्रत्वेन दीर्घस्य तुण्डस्य रत्नकलशादिधारणार्थं वक्रत्वम् । दान्तिर्महादन्तः ।

[नन्दिकेश्वरं प्रार्थयते—]

तत्पुरुषाय विश्वे चक्रतुण्डाय धीमहि (५) ।

तन्नो नन्दिः प्रचोदयात्, इति ।

तद्यं परमशिववाहनरूपं नन्दिकेश्वरं वयं विश्वे [धीमहि च] । कथंभूतम् । पुरुषाय पुरुषं कामरूपित्वाज्जातुषित्वेच्छया तिर्यक्त्वं परिहाय च्छ(ध्रु)तदिव्यपुरुषविग्रहम् । पुनश्चक्रतुण्डाय चक्रतुण्डं चक्रमिव तुण्डं यस्य यथा चक्रायुधं विष्णुप्रयुक्तं समुद्यद्द्रक्षांसि हन्ति तथा स्वारूढपरमेश्वरस्य रक्षोभिः सह संग्रप्रसङ्गे स्वमुखेन तान्यत्तीत्यर्थः । तत्स नन्दिर्नन्दी नः प्रचोदयात् ।

[षडाननं प्रार्थयते—]

तत्पुरुषाय विश्वे महासेनाय धीमहि ।

तन्नो षण्मुखः प्रचोदयात्, इति ।

तद्यं वयं विश्वे धीमहि च तत्स षण्मुखः त्रिजगत्कारणः प्रचोदयात् । यं कथंभूतम् । पुरुषाय पुरुषम् । अनया (न) अथ स्नानाङ्गभूता मन्त्रा पूर्णत्वात् । [महासेनाय] महती देवसेना यस्य तस्यै । तमित्यणमन्त्रानाह—

[गरुडं प्रार्थयते—]

तत्पुरुषाय विश्वे सुवर्णपक्षाय धीमहि ।

तन्नो गरुडः प्रचोदयात्, इति ।

स्वष्टोऽयं मन्त्रः ।

[ब्रह्म प्रार्थयते—]

वेदात्मनाय नाश(शि)नी । धीमहि ।

तन्नो ब्रह्म प्रसी परुषः इति ।

त(य) ब्रह्म णः(नः) पुण्यापुण्येषु सहस्रेण श्रुतेन तद्वयं विश्वे, गुरुकुले क्लिष्टा वेदान्तश्रवणादिना जानीमहे । ज्ञात्वा च निदिध्यास्यै वध (नार्थत्वधि)या सततं धीमहि, अखण्डं तदेवाहमिति दिवानिशं मामृते(?) प्राप्तायामः । तत्कथंभूतम् । वेदात्मनाय वर्णव्यत्ययेन वेदात्मकाय, शास्त्रोपशास्त्रोपेतसर्ववेदस्वरूपस्यार्थः । हिरण्यगर्भाय चतुर्मुखब्रह्मस्वरूपमित्यर्थः । वेदाहिरण्यगर्भवीरुपलक्षकत्वेन सर्वात्मकमिति यावत् । सेयं परमगायत्री ।

[नारायणं प्रार्थयते—]

नारायणाय विद्महे वासुदेवाय धीमहि ।

तन्नो विष्णुः प्रचोदयात्, इति ।

ततो(द्यो) विष्णुर्नः प्रचोदयति तं विद्महे धीमहि च । कथंविधम् । भक्तानां नराणां समूहो नारं तस्यायनमाधार[स्त]म् । वसुदेवस्यापत्यं पुमान्वहमुदेवस्तम् ।

[नरसिंहं प्रार्थयते—]

वज्रनखाय विद्महे तीक्ष्णदंष्ट्राय धीमहि (६) ।

तन्नो नारसिंहः प्रचोदयात्, इति ।

नरसिंह एव नारसिंहः । वज्रनखाय तीक्ष्णदंष्ट्राय तस्मै प(येत्येतत्प)दयोजना पूर्ववत्सेयम् (ज्जेया) । अयसा (कस्मा) त्तम्भादवतीर्य स्वनखैर्हिरण्यकशिपुजठरभेत्तुः कृत(त्त)तदीयान्त्रयज्ञोपवीतस्य भगवतो नरकण्ठीरवगाय(रूपस्य) [वज्रनखत्वं तीक्ष्ण-दंष्ट्रत्वं च युक्तमेव] ।

[आदित्यं प्रार्थयते—]

महद्युतिकराय धीमहि ।

तन्नो आदित्यः प्रचोदयात्, इति ।

अदितेर्देवमातुरयसादित्यः । मा भूर्लोकान्धे(क ए)व दीप्तिस्तत्कर्ता भास्करः । महती त्रिलोकीगोचरा द्युतिर्महद्युतिस्तत्कर्ता महद्युतिकरः । आम्भहत इत्यादिना प्राप्त-स्याऽऽ[त्वस्य] लोपश्छान्दसः । अन्यदतीतवद्योजयितव्यम् ।

अग्निं प्रार्थयते—

वैश्वानराय विद्महे लाली धीमहि ।

तन्नो अग्निः प्रचोदयात्, इति ।

स्वस्मिन्दत्तानि हव्यानि यथा न्यदेवताभ्यो नयतीत्यग्निः । विश्वेभ्यो नरेभ्यो हितो वैश्वानरः । लौकिकेभ्यो नरानुकूल्येन सर्वप्राणिहित इति यावत् । लालीलायेत्यत्र पूषोदरादेराकृतिभिर्न नणो(वर्णो) लुप्यते । [हे] लालीला-येत्यर्थः । हेला स्या(स्वा)कुटुम्बिकी क्रीडामय । सर्वदेवताग्रगण्यत्वलक्षणा च क्रीडा यस्म(स्या)[स्ति] स हेलाली[ल]तस्मै हेलालीलाय । यद्वा वैश्वानराय विद्महेलाली-लायेत्येका(त्येवं) पदच्छेदः । तथा च मन्त्रान्तरप्रयोगः । यद्वा वा सत्यमुत यन्न विद्महेति । पूर्वत्राऽऽत्मनेपदमत्र परस्मैपदम् । उभयत्र बहुवचनमेवात् एवार्थेक्यम् । अन्यदतिक्रान्तवद्योजयितव्यम् ।

आदिशक्तिं प्रार्थयते—

कात्यायनाय विश्वे कन्यकुमारि धीमहि ।

तभो दुर्गिः प्रचोदयात्, इति ।

छान्दसप्रयोगं लोकानुसारेण व्याख्यास्यामः । दाक्षायणी सती किल दक्षस्य पितुर्या-
ज्ञिके पावके भाविगिरिराजन्यभागधेयोदयवशेन दिव्यं परममङ्गलास्पदं कायं तिरश्चक्रे ।
ततः परमयोगिन्यां मेनकायां प्रालेयाचलादाविश्चक्रे । जनित्वाऽऽदौ (?) कन्या चासौ प्राक्प-
रिण्यात्कुमारी चेति कन्यकुमारी तत्संबुद्धौ हे कन्यकुमारि । [यद्वा] कनति देदीप्यत
इति कन्या । कन कान्तौ । कुत्सितं प (पा) रतन्त्रा (न्या) दिव्यं मारयति,
क्रीडावशेन करपल्लवाभ्यां पदपङ्कजाभ्यां च कुं भूमिं मारयतीति वा कुमारी । हे कन्य-
कुमारि भो हैमवति भो मेनकोपि त्वां विश्वे, हरिहरविरिञ्च्यादिभिराराध्यां सर्वत
उत्कृष्टां भक्त्यैकमुलभां जानीमहे । विदित्वा च रात्रिदिवं धीमहि । भुक्तिमुक्ति-
प्रदात्रीमिति शेषः । कस्मै, कात्यायनाय स्वपित्रे । यथा रामकृष्णादिरूपेण भवती-
र्णस्य भगवतो बहवो मातापितरस्तथा भगवत्या अपि देवकार्यचिकीर्षया ज[ग]दनुजिघृ-
क्षया चावतीर्णायाः । राक्षसैर्दुःखेन गम्या दुर्गा (भिः) । इकारान्तत्वं छान्दसम् ।

एवं द्वादश गायत्र्यो व्याख्याताः । अथ स्नानाङ्गभूता मन्त्रा उच्यन्ते । तत्र
शिरसि मृत्तिकया सह दुर्वा धारयितुं दुर्वाभिमन्त्रणमन्त्रानाह—

सहस्रपद्मा देवी शतमूला शताङ्कुरा ।

सर्वं हरतु मे पापं दुर्वा दुःस्वप्ननाशिनी, इति ।

येयं दुर्वाभिमानीनी देवता सा मे पापं सर्वं हरतु । कीदृशी । सहस्रसंख्याकेभ्यः
पावनहेतुभ्यो द्रव्येभ्यः परमोत्कृष्टा । सा च देवी द्योतनात्मिका । शतसंख्याकानि
मूलानि यस्याः सा शतमूला । तथा शताङ्कुरा । शतशब्देन बहुत्वभाजमुपलक्ष्यते ।
दुःस्वप्नकृतमनिष्टं नाशयतीति दुःस्वप्ननाश(शि)नी ।

काण्डात्काण्डात्प्ररोहन्ती परुषः परुषः परिं (७) ।

एवा नो दुर्वे प्रतनु सहस्रेण शतेन च, इति ॥

काण्डादिभिः प्ररोहन्ती हि नस्ति पातकमिति दुर्वा तत्संबुद्धौ हे दुर्वे । दुर्वा हिंसा-
याम् । हे तूष्माप्रतनु नोऽस्माच्छतेन सहस्रेण च पौत्रदौहित्राद्येकप्रकारैः
प्रतनु प्रकृष्टं भवति तथा विस्तारय । त्वं किंभूता । परुषः [परुषः]
परि प्रतिपर्व प्ररोहन्ती । काण्डात्काण्डात्प्रतिमूलात्सकाशाच्च प्ररोहन्तीति

[संबन्धः]। (*अयमभिप्रायः ।) दूर्वाया एष स्वभावः । प्रतिपर्व भूसंपर्कवशात्पादप्रसारः । पादेषु प्रसृतेषु तदेव पर्व मूलं भवति तस्मादेव मूलात्पुनरङ्कुरोदयस्त एवाङ्कुराः पुनर्दूर्वा-
लतायन्ते ताम्यो लताभ्यः पुनः पर्वपरम्परेति । एवा, एवं प्रकारेणोत्पद्यमानेत्यर्थः । एव-
मित्यन्ययविभक्तेराढादेशश्छान्दसः । [अयमभिप्रायः—] हे दूर्वे यथा पूर्वोक्तमङ्ग्या
त्वद्वंशवृद्धिस्तथाऽस्मद्वंशं वर्धयेति ।

या शतेन प्रतनोषि सहस्रेण विरोहसि ।

तस्यांस्ते देवीष्टके विधेम हविषा वयम्, इति ।

या शतेनेति । हे देवि पिशङ्ग्या कान्त्या देदीप्यमाने । इष्टैर्मन्त्रैर्भक्तैः कायते
शब्दयते स्तूयते इतीष्टका तत्संबुद्धौ हे इष्टके । कै गै शब्दे सूत्वा(?) । ते तव संब-
न्धिनी परिचर्या वयं हविषा हविष्प्रदानैर्विधेम कुर्मः । ते किंविधायास्तस्याः । सा
का या त्वं शतेन स्वान्वयं प्रतनोषि सहस्रेण च विरोहस्युत्पद्यसे । एतद्भावार्थः
पूर्वमन्त्रे प्रपञ्चितः ।

अथ मृत्तिकामिमन्त्रणमन्त्राः । तत्र प्रथममन्त्रमाह—

अश्वक्रान्ते रथक्रान्ते विष्णुक्रान्ते वसुंधरा ।

शिरसा धारयिष्यामि रक्षस्व मां पदे पदे, इति ।

येयं भूमिस्तामश्वाः शुद्धिहेतवः स्वपदैराक्रामन्ति तादृशी भूमिरश्वक्रान्ता । अग्नि-
चयन उत्खानिर्माणार्थमृत्स्या[प]नप्रदेशस्या(स्या)श्वक्रमणविधानादश्वपदानां मृच्छु-
द्धिहेतुत्वं गम्यते । तथा रथक्रान्ता रथचरणेन क्षुण्णा सती शुद्धा भवति । तथा
त्रिविक्रमावतारे विष्णुः स्वपदेन भूमिमाक्रामति ततोऽपि शुद्धत्वम् । अश्वरथविष्णुभिः
क्रान्ते शुद्धे हे भूमे वसुंधरा सर्वाणि वसूनि धारयतीति तथा [तादृशीं त्वां] ज्ञान-
कर्मण्येतस्मिन्मदीयशिरसा [धारयिष्यामि] धारिता देवी [च] द्योतमाना [सती] त्वं
मां ज्ञानार्थं गच्छन्तं पदे [पदे] रक्षस्व ।

द्वितीयमन्त्रमाह—

भूमिर्धेनुर्धरणी लोकधारिणी ।

उद्धृताऽसि वराहेण कृष्णेन शतबाहुना, इति ।

हे भूमिके त्वं प्रलयकाल एकार्णवीभूतायां सप्तार्णव्यां निमग्ना सती कृष्णवर्णेन शत-
संख्याकबाहुयुक्तेन वराहावतारेण पूर्वमुद्धृताऽसि । कीदृशी भूमिः, धेनुः कामधेनुव-
त्प्रीणयित्री । धरणी सस्यानां धारयित्री । लोकधारिणी प्राणिनामपि धारयित्री ।

तृतीयमन्त्रमाह—

मृत्तिके हन मे पापं यन्मया दुष्कृतं कृतम् ।

मृत्तिके ब्रह्मदत्ताऽसि काश्यपेनाभिमन्त्रिता ।

मृत्तिके देहि मे पुष्टिं त्वयि सर्वं प्रतिष्ठितम् (<), इति ।

षट्पादेयमृक्महापङ्क्तिच्छन्दस्का । हे मृत्तिके प्रशस्तमृद्यन्मया दुष्कृतमकर्तव्यं पापं कृतं तद्धनं विनाशय । किंच यतस्त्वं ब्रह्मणा परमात्मना दत्ता भूमिरूपेण स्थापिता ब्रह्मदत्ताऽसि । ननु मामेवमभिमन्त्र्य कः स्नाति स्मेत्यत आह—काश्यपेन तदुपलक्षितैः परमर्षिभिः स्नानादिकालेऽभिमन्त्रिता तदुदुष्कृतं च हतवत्प्रसि । अतः शिष्टाचारप्राप्तत्वाद्द्वयमप्यभिमन्त्रयाम इति भावः । किंच मे मह्यं पुष्टिं देहि । यतः पृथिवीरूपायां त्वयि सर्वं चतुर्विधं भूतजातं प्रतिष्ठितं वर्तते । अतस्त्वय्यधिष्ठिताय मह्यं पुष्टिं देहीत्यर्थः । अनन्यपदेन संबुद्धित्रयं भक्त्यतिशयप्रयोजनम् ।

चतुर्थमन्त्रमाह—

मृत्तिके प्रतिष्ठिते सर्वं तन्मे निर्णुद मृत्तिके ।

तया हतेन पापेन गच्छामि परमां गतिम् , इति ।

प्रतिष्ठितान्ति प्राणिनोऽस्यामिति प्रतिष्ठिता तत्संबुद्धौ हे प्रतिष्ठिते मृत्तिके मे मत्संबन्धि तत्प्रसिद्धं सर्वं पापं निर्णुद विनाशय । हे मृत्तिके तया प्रसिद्धया त्वया पापेन हतेन सता सति तृतीया । पापे हते सतीत्यर्थः । परमां गतिमपवर्गं गच्छामि ।

एवं दूर्वा मृत्तिकां च दक्षिणहस्ते गृहीत्वा मन्त्रैरभिमन्त्र्याथेन्द्रादप्यभयादिकं प्राथ्यते द्वाभ्यां मन्त्राभ्याम् । [तत्र प्रथमं मन्त्रमाह—]

यत इन्द्र भयामहे ततो नो अभयं कृधि ।

मयवच्छग्धि तव तन्न ऊतये विद्विषो विमृधो जहि, इति ।

हे इन्द्र मयवन्मृतोऽस्मात्पाप्मनो रिपोनिरयाद्वच्च वयं भयामहे विभेम ततः पापादिभ्यः सकाशाच्चोऽस्मभ्यमभयं कृधि कुरु । निष्पापा निःशत्रवो निर्निरयाः त्वत्प्रसादाद्भविष्याम इति भावः । न केवलं पाप्मादित्रितयादभयप्रदानमपि तु तत्पाप्मादित्रितयं शग्धि शातय विनाशयेति यावत् । किंच भक्तत्वेन तव संबन्धिनां नोऽस्माकमृतये रक्षणाय विद्विषोऽन्तर्बहिः शत्रूञ्जहि संहर । कथंभूतान् । विमृधन्ति पङ्क्तिं पन्तीति विमृधस्तान् । किपि द्वितीयाबहुवचनम् ।

[द्वितीयं मन्त्रमाह]

स्वस्तिदा विशस्पतिर्वृत्रहा विमृधो वशी ।

वृषेन्द्रः पुर एतु नः स्वस्तिदा अभयंकरः, इति ।

इन्द्रः ज्ञानार्थमुद्युक्तानां नोऽस्माकं पुरः पुरस्तात्समक्षमेतु रक्षितुमागच्छतु । कथंभूतः । स्वस्तीहलोकसंबन्धिसौख्यं ददातीति स्तस्तिदः(दा) । सोराजा(डा)देशः । विशो भक्तायाः प्रजायाः पतिः पालकः । वृत्रं हन्तीति वृत्रहा । विमृधः शत्रुन्वशति स्वाधीनी करोतीति वशी वशीकृतरक्षःसंघ इत्यर्थः । वृषति पुष्करावर्तकादीन्मेघाना-
ज्ञाप्य सिञ्चति भूमिमिति वृषा । स्वस्ति परलोकसंबन्धि कल्याणं ददातीति स्वस्तिदाः ।
ददातेः क्तिप् । अभयंकरः स्पष्टम् ।

अथैकेन मन्त्रेणन्द्रादिभ्यः स्वस्तिपोषो याच्यते स्नानावसरे नक्रग्रहादिजन्या पीडा
मा भूदिति—

स्वस्ति न इन्द्रो वृद्धश्रवाः स्वस्ति नः पूषा विश्ववेदाः ।

स्वस्ति नस्तार्क्ष्यो अरिष्टनेमिः स्वस्ति नो बृहस्पतिर्दधातु, इति ।

इन्द्रो नोऽस्मभ्यं स्वस्ति दधातु पोषयतु । किंविधः, वृद्धश्रवाः समृद्धयशः ।
पूषा नः स्वस्ति दधातु । किंविधः, विश्ववेदा बहुज्ञानो बहुधने वा । तार्क्ष्यो
गरुडो नः स्वस्ति दधातु । किंविधः, अरिष्टनेमिः । द्राघीयसा पथा गमनेऽपि राक्षसै-
र्वाऽनुपहिंसितरथः । रथैकदेशवाचिना नेमिशब्देन [रथ] उपलक्ष्यते । बृहस्पतिरिन्द्र-
पुरोधा नः स्वस्ति दधातु । निगदव्याख्यानम् ।

अथैकेन मन्त्रेण सोमेन्द्रौ प्रार्थ्येते—

आपान्तमन्युस्तृपलप्रभर्माधुनिः शिमीवाञ्छरुमा ऋजीषी ।

सोमो विश्वान्यतसा वर्नानि नार्वागिन्द्रं प्रतिमानानि देभुः, इति ।

सोमश्चन्द्रमा विश्वानि सर्वाणि वनान्योषधीवनस्पतीन्पुष्पातीति शेषः । वन-
शब्देनात्रोद्भिज्जमात्रं लक्ष्यते । केन साधनेन पुष्पाति । अतसा, गगनमण्डले स्वकी-
यसंततगमनेन । अत सातत्यगमने । सोमः कथंभूतः । आपान्तमन्युः । नुमागम-
स्याऽऽर्षत्वादापातमन्युः । उपर्युपारि क्रोधवानित्यर्थः । यथा मातापित्रादयः शिशुषु
वाचा व्याकुप्यन्ति जातुचित्कायेन च नतु कदाचिदप्यन्तरङ्गेन, तथा भगवानक्षत्रव-
ह्मभोऽपि भक्तेष्वनुजिघृक्षयैतादृक्कोप आपान्तमन्युरित्युच्यते । अहो इदमापातरमणी-
यमित्यादावापातशब्द उपर्युपारि पर्यायतया प्रयुज्यते । पुनः कथंभूतः । तृपलानां चन्द्र-
कान्तशिलानां प्रभेव प्रभा यस्य स तृपलप्रभः । मधुनो माक्षिकादेः प्रियो माधुनिः(१) ।

मधोर्वसन्तस्य वा । वसन्ते खलु रोहिणीनायकः सम्यगवभासते । पर्जन्यस्य पटलहिमा-
देस्तदानीमभावात् । शमीवृक्षो यस्य प्रियत्वेन वर्तते [स शमीवान्] । शमीवानिति
वक्तव्ये शमीवानिति प्रयोगश्छान्दसो द्रष्टव्यः । यथा बिल्ववृक्षः शैवस्तथा शमीवृ-
क्षोऽपि शैव इति हेतोर्बिल्वपत्रवच्छमीपत्राण्यपि चन्द्रशेखरमस्तके समर्प्यन्त इति शमी-
चन्द्रयोरेकाधिकरणत्वादन्योन्यप्रियत्वम् । तथा शरुमान्बहुसौख्यवान् । तथर्जीवी,
अतिदीप्तिमान् । एवं सोमं स्तुत्येन्द्रं स्तौति—अर्वाग्बचनव्यत्ययः । अर्वाङ्घ्रि । इन्द्रा-
पेक्षया यान्यर्वाचीनानि प्रतिमानान्युपमानानि [तानि] गुणपराक्रमादिभिरिन्द्रं न
देभुः । दम्भु हिंसायाम्, अस्माछिटि *बहुवचनम् । न पीडयन्ति स्मेत्यर्थः । लोके
खलु स्वस्यान्यदुपमानं दुःखावहं मत्तुल्यं वर्तते इति चिन्तासंपादकत्वात् । तदभावे
मत्सदृशो नास्तीति निरतिशयमहिमप्राप्तेः । एवमनुपमानोऽनन्यतुल्यः शचीपतिरस्मा-
नवत्विति वाक्यशेषः ।

अथैकेन परात्मा प्रार्थ्यते—

ब्रह्म जज्ञानं प्रथमं पुरस्ताद्वि सीमतः सुरुचो वेन आवः ।

स बुध्निया उपमा अस्य विष्टाः सतश्च योनिमसंतश्च विवः, इति ।

परं (रं) ब्रह्म त्रिलोकाचित्रिया (कान्प्रति व्या) वः स्वप्रकाशेन विवृतानकरोत् ।
“ व्यवहिताश्च ” इत्युपसर्गक्रिययोर्व्यवधानम् । लोकान्कीदृशः । सुतरां रोचन्ते
होमन्त इति सुरुचस्तान् । ब्रह्म कीदृक् । प्रथमं सर्वदेवतादिमम् । पुरस्ता-
त्प्राच्यां दिशि सूर्यरूपेण जज्ञानं जायमानम् । विराजादिजनेः पुरस्तात्प्राग्विरण्य-
गर्मरूपेण वा जज्ञानम् । जनेः शानाचि शपः श्लौ सति जज्ञानमिति रूपम् । तथा
वेनः । व्यत्ययेन वेनं सर्वकमनीयम् । “ वी कान्त्यादौ ” । किमारम्य सीमतः ।
द्वितीयायां तसिल् (यान्तात्तसिः) । सीमानं मर्यादाम् । भूलोकमध्यभागमारम्य सुरुचस्त्री-
ल्लोकान्व्यावः प्रकाशितवानि (वदि) ति भावः । वी कान्त्यादावस्मान्धातूपूर्वाल्ल-
(स्तु) ङि मध्यमैकवचनेऽपि व्यत्ययेन प्रथमपुरुषो ब्राह्मः । त्रैलोक्यप्रकाशमेव स्फुटी
करोति । स व्यत्ययेन तद्ब्रह्म बुध्नियाः प्राच्याद्या दिशः सतो विद्यमानस्य षटपटादे-
र्योनिं स्थानमसतोऽमूर्तस्य वाय्वादेश्च योनिं प्रभवं विवः प्रकाशयति । × वृणोतेः शपि
लुप्ते लृगुणे (?) च विविरिति रूपम् । अमाङ्गयोगेऽपि तिङोऽङ्गप्राप्तिश्छान्दसी । बुध्नियाः
कीदृशः । उप समीपे मान्ति तिष्ठन्ति भूतानि यासु ता उपमाः सावकाशा इत्यर्थः ।
माङ्माने वर्तने चेति धातुपाठः । अत एवास्य जगतो विष्टा विविधस्थानभूताः । विविधं

* प्रथमपुरुषस्येति शेषः । × वेवेतेर्लङि शपि लुप्ते द्वित्वेऽत्वेऽगुणे चेति वक्तुं युक्तम् ।

तिष्ठन्ति यास्विति व्युत्पत्तिः । अम्बाम्बगोभूमीत्यादिना षत्वम् । एतादृम्बुध्नियाः सद्योनिं च ब्रह्मैव प्रकाशयति “ तस्य भासा सर्वमिदं विभाति ” इति मन्त्रान्तरादिति भावः । बुध्ना (बुध्निया) वै दिश इति श्रुतेः (तिः) ।

अथ पुनर्द्वाभ्यां पुनर्गृहीतमृत्तिकाशुद्धये पृथिवी प्रार्थ्यते । [तत्र प्रथममन्त्रमाह]—

स्योना पृथिवि भवा नृक्षरा निवेशनी ।

यच्छा नः शर्म सप्रथाः, इति ।

हे पृथिवि विशाले भूमे त्वं नोऽस्मभ्यं स्योना । षोऽन्तकर्मणि । दुःखान्त-कर्त्री भव । शर्मैहिकामुष्मिकसुखमपि यच्छ देहि । छान्दसं दीर्घत्वम् । कथं-भूता । नृमनुष्यांस्तदुपलक्षितचतुर्विधभूतग्रामं क्षारयत्युत्पादयतीति नृक्षरा । उत्पादितान्ग्रामारण्यादिस्थानेषु निवेशयति यथायथं स्थापयतीति निवेशनी । प्रथया मलमूत्रगण्डूषनिष्ठीवनादिसहिष्णुतालक्षणया कीर्त्या सह वर्तमाना सप्रथाः ।

द्वितीयमाह—

गन्धद्वारां दुराधर्षा नित्यपुष्टां करीषिणीम् ।

ईश्वरी५ सर्वभूतानां तामिहोपह्वये श्रियम्, इति ।

या पूर्वोक्तरीत्या मयाऽभिष्टुता तां भूदेवतामिहास्मिन्ज्ञानकर्मण्युपह्वये समीपमाह्वयामि । कथंभूताम् । श्रीयते चतुर्विधैर्जनुष्मद्भिरिति श्रीस्तां श्रियम् । गन्धो द्वारमनुमापकलिङ्गं यस्याः सा गन्धद्वारा ताम् । इयं पृथिवी भवितुमर्हति गन्धवत्त्वादित्यनुमानगम्यामित्यर्थः । दुराधर्षा कुदालखननाद्युपायसहस्रैरप्यप्रकम्प्याम् । नित्यं नानाविधैः सस्यैर्नगरग्रामादिभिर्गिरिनादीसमुद्रद्वीपादिभिश्च पुष्टा नित्यपुष्टा नित्या चासौ पूर्वोक्तैः पुष्टेति वा ताम् । करीषिणीं कृषीवलैर्बीजावापाय कृष्यमाणां । करीषं गोमयमस्यामस्तीति करीषिणी ताम् । करिणो (करीषा) [लक्षणया] गवादिपशवो यस्यां सन्ति सा करीषिणी तामिति वा । नानाविधचतुष्पाद्वतीमित्यर्थः । सर्वभूतानामीश्वरीम् । स्पष्टम् ।

एतैर्मन्त्रैरभिमन्त्रितां मृत्तिकामापादतलमस्तकमुपलिप्य जलप्रवेशनार्थान्प्रार्थनामन्त्रानाह—

श्रीमिं भजतु । अलक्ष्मीमिं नश्यतु । विष्णुमुखा वै

देवाश्छन्दोभिरिमाँल्लोकाननपजय्यमभ्यजयन् ।

महा५ इन्द्रो वज्रबाहुः षोडशी शर्म यच्छतु (१०), इति ।

मे मां श्रीर्गजान्तलक्ष्मीर्भजतु । मे मत्संबन्धिन्यलक्ष्मीर्ज्येष्ठा देवी नश्यतु ।
 अस्मत्तोऽस्मत्कुलीनतोऽस्मद्वन्धुवर्गतोऽस्मद्वामतोऽस्मद्राष्ट्रतो बहुयोजनान्तरितं दुरित-
 (दूरी भ)वत्वित्यर्थः । किंच ये विष्णुमुखा लक्ष्मीपतिप्रधाना देवाश्छन्दोभिर्वेदवि-
 हितैः साधनैरिमानू(न)ध्यक्षांश्चतुर्दशसंख्याकाहोक्रानभ्यजयन् । चिरायोपभोगाय
 लेभिरे । अभिपूर्वो जयतिर्लेब्धिकर्मा । कथम् । अनपजय्यं रक्षोनायकैरपजेतुमशक्यं
 यथा तथा । ते ना(चा)भीष्टप्रदा भूयासुरिति वाक्यशेषः । वै प्रसिद्धौ । अपि च
 वज्रबाहुरिन्द्रोऽपि नः शर्म यच्छतु । कीदृशः । महोत्तिलोकीपूज्यः । षोडश कला
 अस्य सन्तीति षोडशी राकाचन्द्रः । लुप्तोपमा, स यथा सर्वाभीष्ट [प्रद]स्तथेन्द्र इति ।
 यद्वा षोडशीति षोडशाक्षरा श्रीविद्योच्यते तैजसीय(पस्य)पूर्वकर्तृत्वादिन्द्रोऽपि
 षोडशी तज्जपप्रभावाद्देवपतिरैन्द्री पदवीमाजगामेति प्रसिद्धेः ।

स्वस्ति नो मघवा करोतु हन्तु पाप्मानं योऽस्मान्देष्टि, इति ।

स्वस्तीति । यजुः । मघवा शचीपतिर्नः स्वस्ति करोतु । यः पाप्माऽस्मान्देष्टि
 तं पाप्मानं हन्तु ।

सोमानं^१ स्वरणं कृणुहि ब्रह्मणस्पते । कक्षीवन्तं य औशिजम् ।

शरीरं यज्ञशमलं कुसीदं तस्मिन्सीदतु योऽस्मान्देष्टि, इति ।

सोमानमिति हे ब्रह्मणस्पते शाखोपशाखासहितानां वेदानां परिपालक हे पर-
 मात्मन्मां सोमानं सोमलताभिषोतारं स्वरणं सर्वशाखासूदात्तादिस्वरनेतारं च कृणुहि
 कुरुष्व । त्वदनुग्रहात्स्वरादियुक्तं वेदानधीत्य सोमादिकृतूनकरिष्यामीत्यर्थः । किंच ।
 उशिङ्नाम माता तस्या अपत्यं पुमानौशिजः । नामतः [कक्षीवन्तं] कक्षीवान् ।
 विभक्तिव्यत्ययः । यः परमर्षिः स मम शरीरं यज्ञशमलं यज्ञक्रतुविषयं [शर्म]श्रमं
 श्रमसहिष्णुत्वं लाति स्वी करोतीति यज्ञशमलं [तादृशं] करोतु । किंच यः शत्रुरस्मा-
 न्देष्टि स तस्मिन्सीदतु चिरकालं तिष्ठतु । कस्मिन्यत्कुसीदं नरकम् । कुत्सितं यथा
 तथा सीदन्ति पापिनोऽस्मिन्निति व्युत्पत्तिः ।

जानुदग्ने जले प्रविश्य जप्यौ मन्त्रावाह—

चरणं पवित्रं विततं पुराणं येन पूतस्तरति दुष्कृतानि ।

तेन पवित्रेण शुद्धेन पूता अति पाप्मानमराति तरेम, इति ।

अनेन मन्त्रेण लक्ष्मीपतिचरणारविन्दं स्तूयते । तेन वैष्णवेन चरणेन पूताः पवि-
 शान्तःकरणा वयमराति नरकहेतुत्वेन शत्रुभूतं पाप्मानमतितरेम । तेन कीदृशेन ।

पवित्रेण शुद्धेन स्पष्टम् । तेन केन येन पूतो मर्त्यो दुष्कृतानि तरति । यच्च चरणं पवित्रम् । विततं विस्तृतम्, भूम्यन्तरिक्षस्वर्गणामाक्रान्तत्वात् । पुराणं पुरा-
तनम् । विष्णोः पुराणपुरुषत्वात्तदवयवानामपि पुराणत्वम् । अयमेव मन्त्रो ब्राह्मणचर-
णक्षालनेऽपि विनियुज्यते ।

सजोषा इन्द्र सगणो मरुद्भिः सोमं पिब वृत्रहञ्छूर विद्वान् ।

जहि शत्रूरप मृधो नुदस्वाथाभयं कृणुहि विश्वतो नः, इति ।

सजोषा इति । हे वृत्रहन्हे शूर हे इन्द्रास्मदधिकृतेष्वग्निष्टोमादिकृतुषु समागत्याग्नौ
हूयमानं सोमं पिब । त्वं कथंभूतः । समानाऽऽस्थान्तःकरणवृत्त्यनुरूपा जोषा प्रीतिर्यस्यासौ
सजोषाः । गणैः स्वकीयपरिचारकैः सह वर्तत इति सगणः । विद्वान्सर्वज्ञः । कैः सह,
मरुद्भिः सह देवताभिः सह । मरुच्छब्दोऽत्र देवतामात्रवचनः । अपि(जहि) शत्रू-
रप मृध इत्यत्र “ दीर्घादिति समानपादे ” इति नस्य क्लृप्तं पूर्वस्य सानुनासिकत्वं च ।
तथा च शत्रून[प]मृध इति पदच्छेदः । शत्रूज्जहि । मृधः किपि द्वितीयाबहुवचनम् ।
सकृन्नामानपनुदस्व विनाशक । अथानन्तरं नोऽस्मभ्यं विश्वतः सर्वतोऽभयं कृणुहि ।

नाभिद्वयसजले स्थित्वा जप्यान्मन्त्रानाह—

सुमित्रा न आप ओषधयः सन्तु दुर्मित्रास्तस्मै

भूयासु योऽस्मान्द्वेष्टि यं च वयं द्विष्मः, इति ।

नोऽस्मान्प्रत्याप ओषधयश्च सुमित्राः सुहृदः सन्तु । योऽस्मान्द्वेष्टि यं च वयं
द्विष्मस्तस्मै दुर्मित्रा दुर्हृदो भूयासुः । अस्मभ्यं सुखं शत्रुभ्यो दुःखं चाब्देवता ओष-
धिवनस्पतिदेवताश्च कुर्वन्वित्यामिप्रायः ।

आपो हि ष्ठा मयोभुवस्ता न ऊर्जे दधातन (११), ।

महे रणाय चक्षसे । यो वः शिवतमो रसस्तस्यं भाजयते-

ह नः । उञ्जतीरिव मातरः । तस्मा अरं गमाम वो

यस्य क्षाय जिम्वथ । आपो जनयंषा च नः, इति ।

आप इति । हि छेत्यत्र ‘हि’ ‘स्थ’ इति पदच्छेदः । हे आपो हि यस्मात्कारणाणां
यूयं मयोभुवः स्थ स्नानपानादिहेतुत्वेन सुखं प्रापयिष्यो भवथ तस्मात्कारणाद्यु(त्ता यू)-
यं नो युष्मद्भक्तानस्मान्दधातन पोषयत । कस्मै प्रयोजनाय, चक्षसे परमात्मदर्श-
नाय । कथंभूताय । रणाय रमणीयाय । तथा महते पूज्यत इति मट्त्समै महे

मोक्षरूपफलत्वान्महते, *भुक्तिमुक्तिप्रयोजनायास्मान्पोषय । अन्यथा जीवनं व्यर्थमित्य-
भिप्रायः । किंच हे आपो वो युष्माकं यः शिवतमः कल्याणतमो रसो माधुर्यलक्ष-
णोऽस्ति तस्येहास्यां भुवि विद्यमानाञ्चोऽस्मान्भाजयत पवित्रयत(पात्रयत) स्थानं
कुरुतेत्यर्थः । यथा भाजने जलं तिष्ठति तथा युष्मदीयो रसोऽस्मासु तिष्ठत्विति भावः ।
अत्र निदर्शनं प्रदर्शयति । [मातर] इव यथा मातरः स्वापत्यमुत्तमगुडादि प्रापयन्ति
तथा । कथंभूताः । उच्चतीरुशतयोऽपत्यवृद्धिं कामयमानाः । पुत्रदुहित्रादिस्नेहवत्य
इति यावत् । किंच हे आपो वो युष्मान्वयमर[मल]मत्यर्थं शरणं गमाम प्राप्नुमः ।
कस्मै प्रयोजनाय शरणीकरणम्, यस्माद(यस्या)स्मदीयस्य पापजालस्य क्षयाय विप्र-
णाशाय यूयं जिन्वथ प्रीतिं कुरुथ, म(त)स्मै तत्क्षयार्थमेव । युष्माभिरपि मत्त[प्रिय]-
त्वादस्मत्पापक्षयार्थमेव यत्नः क्रियतेऽस्माभिरप्येतदर्थमेव युष्मच्चरणं शरणं क्रियते ।
अन्यथा कथमस्मत्पापक्षयार्थं युष्माभिरुच्यतामित्यभिप्रायः । किंच भो अब्देवता
नोऽस्माञ्जनयथ पुत्रदुहित्रादिजननवसमर्चान्कुरुथ ।

इतःपरं द्वाभ्यां मन्त्राभ्यां वरुणाभिधानामधिष्ठानदेवतां प्रार्थयते—

हिरण्यगृह्णं वरुणं प्रपद्ये तीर्थं मे देहि याचितः ।

यन्मया भुक्तमसाधूनां पापेभ्यश्च प्रतिग्रहः ॥

यन्मे मनसा वाचा कर्मणा वा दुष्कृतं कृतम् ।

तन्न इन्द्रो वरुणो बृहस्पतिः सविता च पुनन्तु पुनः पुनः, इति ।

सुवर्णमयशृङ्गवदुपर्यवस्थितं मुकुटं यस्यासौ हिरण्यगृह्णस्तादृशं वरुणं जलाधिपतिं
प्रपद्ये । अनुग्रहार्थं प्राप्नोमि । तादृशो वरुणस्त्वं [मे] मया याचितः प्रार्थितः
संस्तीर्थमावरणस्थानं देहि । किंचासाधूनां पापिनां गृहे मया चञ्चुक्तम्, तथा
पापेभ्यः पापिनां सकाशात्प्रतिग्रहश्च यः कृतः, अन्यदपि यददुष्कृतं मानसं वाचिकं
कायिकं चानुष्ठितं मे मदीयं तत्सर्वमिन्द्रादयो देवास्तदशेषं (दा तदा) पुनन्तु
शोधयन्तु ।

जलावस्थितदेवान्प्रति नमस्कारमन्त्रं दर्शयति—

नमोऽग्नयेऽप्सुमते नम इन्द्राय नमो वरुणाय ।

नमो वारुण्यै नमोऽद्भ्यः (१२), इति ।

आपो यस्याग्नेः सन्ति सोऽयमप्सुमाञ्जलमध्ये निगूढ इत्यर्थः । [तथाविधाया-
ग्रय] इन्द्राय वरुणाय वारुण्यै वरुणपत्न्यै जलाभिमानदेवताभ्यश्च नमस्कारोऽस्तु ।

निमज्जनप्रदेशे दुष्टजलापनयन[मन्त्र]माह—

यदपां कूरं यदमेध्यं यदशान्तं तदपगच्छतात्, इति ।

अपां संबन्धि यत्कूरं रूपं मरणकारणमावर्तादिकं यच्चामेध्यं निष्ठीवनादिदुष्टं यदप्यशान्तं वातश्लेष्मादिजनकं तत्सर्वमस्मान्निमज्जनप्रदेशादपगच्छतु ।

निमज्जनमन्त्रानाह—

अत्याशनादतीपानायच्च उग्रात्प्रतिग्रहात् ।

तन्नो वरुणो राजा पाणिनां ह्यवमर्शतु ॥

सोऽहमपापो विरजो निर्मुक्तो मुक्तकिल्बिषः ।

नार्कस्य पृष्ठमारुह्य गच्छेद्ब्रह्म सलोकताम्, इति ।

देवर्षिपितृमनुष्यादियज्ञमतीत्य भुक्तमत्याशनम् । देवर्षिपितृतर्पणमतीत्य पीतमुदकम-
तिपानम् । इच्छावर्ती यः पुमांस्तस्माद्यो धनप्रतिग्रहः स उग्रः । एतैर [त्य]शनातिपानदुष्प्र-
तिग्रहैः संपादितं यत्पापं मदीयं तत्पू(त्स)र्वं वरुणो राजा जलस्वामी स्वकीयेन
पाणिनाऽपनयतु । ततः पापरहितः सोऽहं रजोगुणरहितः संसारकारणरागद्वेषादिदो-
षाभिर्मुक्तोऽत एवानुष्ठिता(द्यास्मभ्यमाना)त्यशनातिपानपापरहितः स्वर्गस्योपरिभागमारुह्य
ब्रह्मणा हिरण्यगर्भेण समानलोकत्वं गच्छेद्ब्रह्म[गच्छे]यम् ।

यश्चाप्सु वरुणः स पुनात्षघमर्षणः, इति ।

यश्चेति । यजुः । अप्सु सप्तसमुद्रोदकेषु नानाविधमहानदीनददीर्घिकाकूपाद्युदकेषु
च यो वरुणोऽधिष्ठितः सन्वर्तते स नः पुनातु । कथंविधः । अघं महापातकमपि
कर्षेति(मर्षयति) विनाशयतीत्यघमर्षणः ।

तीर्थभूतानां गङ्गादीनामावाहनमन्त्रमाह—

इमं मे गङ्गे यमुने सरस्वति शुतुद्रि स्तोमं सचता परुष्णिगा ।

असिक्निगा मरुदवृधे वितस्तयाऽऽर्जीकीये शृणुह्य सुषोमया, इति ।

हे गङ्गे विश्वनाथराजधानीसमीपस्थे भागीरथि हे यमुने आदित्यतनये हे सरस्व-
ति नदीरूपेण विद्यमाने ब्रह्मपत्नि हे शुतुद्रेतन्नामसरिद्वरे हे आर्जीकीय एतन्नाम्ना
सरिद्वरे हे मरुदवृध एतन्नामसरिद्वरे यूयं मे व्यत्ययेन मयेयं मनःपूर्वकं वाचा पठ्यमानं
स्तोमं स्तुतिरूपमन्त्रसमुदायं शृणुहि व्यत्ययेन शृणुत । श्रुत्वा च युष्मद्युष्मत्स्थानेभ्य
आसचत । उपसर्गव्यवधानं सचतेर्देर्ध्यं च च्छान्दसम् । आगच्छत । मां पावयितुं
यथावाञ्छितं दातुं च प्रकृतस्नानस्थानजलमध्यभागं प्रतितीति शेषः । संनिधद्वं च ।

कामिः सह । परुष्णी नाम नदी तथा परुष्ण्या । असिकनी नाम नदी तथाऽसि-
क्रिया । उभयत्र तृतीयायामक्षरविश्लेषश्छान्दसः । वितस्त्वा(स्ता) नाम नदी तथा
वितस्तया सह । सुषोमा नाम नदी तथा सुषोमया सह । प्रार्थयितुरयमाशयः—
यद्यप्यहमेतन्मन्त्रोक्तानामनुक्तानां च महानदीनां रोधांसि गत्वा चिरकालं स्थित्वा
स्नात्वा पीत्वा च दिवसानपनेतुमक्षमस्तथाऽप्यहं यत्र कुत्रचिद्धदकूपाद्युदकेन स्नानं
कुर्वाण एतेन मन्त्रेण गङ्गाद्या नदीरूपतिष्ठ उपस्थिताश्चाऽऽगत्य संनिदधतां संनिधाय च
मदीयानां महतामप्येनसां विनाशं विदधतां विधाय चैवं मामभिदधतां पूतोऽसि शुद्धोऽसि
भुङ्क्ष्व भौमान्भोगान्सकुटुम्बः सपरिवारः साश्रितवर्गश्च भुक्त्वा चान्ते यथेच्छं पुण्यकृतां
लोकानापनुहीति ।

जले निमग्नस्य प्राणायामार्थमधमर्षणसूक्तमाह—

ऋतं च सत्यं चाभीद्धात्तपसोऽध्यजायत ।

ततो रात्रिरजायत ततः समुद्रो अर्णवः (१३), ।

समुद्रादर्णवादधि संवत्सरो अजायत ।

अहोरात्राणि *मिदधद्विश्वस्य मिषतो वशी ॥

सूर्याचन्द्रमसौ धाता यथापूर्वमकल्पयत् ।

दिवं च पृथिवीं चान्तरिक्षमथो सुवः, इति ।

तिसृणामृषामेकैव पदयोजना । अभित इद्धोऽभीद्धः । जिह्न्वी दीप्तौ । सर्वतो देदी-
प्यमानः परमात्मा । तस्मादभीद्धात्परमात्मनः सकाशादहं यावज्ज्ञानोदयस्तावत्तथ्यं
पृथिव्यादिभूतपञ्चकमजायतोत्पन्नम् । किंच सत्यं यावज्ज्ञानोदयस्तावत्तथ्यं भुवनचतुर्द-
शकमजायतोत्पन्नम् । पञ्चभूतानां चतुर्दशभुवनानां च सत्यत्वस्य ज्ञानोदयावधित्वात् ।
ज्ञानोत्तरकालं मिथ्यात्वाङ्गीकारात् । चकारद्वयं तदन्तर्वर्तिप्राणिवर्गं समुच्चिनोति । ननु
भूतपञ्चकं भुवनचतुर्दशकं च कदा समुत्पन्नमिति चेच्छृणु । तपसोऽधि पर्यालोचना-
दध्वम् । अहं ब्रह्माण्डमेवमेवमुत्पादयामीत्यमित्यं जीवयामीतिपर्यालोचनानन्तरमजाय-
तेत्यर्थः । तथाच श्रुतिः—“सोऽकामयत बहु स्यां यदिदं किंच” इति । तप पर्या-
लोचन इति धातुपाठादत्र तपःशब्देन पर्यालोचनमुच्यते । लोकानुभवोऽपि कुलालो घट-
मुत्पादयामीत्यालोच्य घटमुत्पादयति [शरावमुत्पादयामी]त्यालोच्य शरावमुत्पादयतीत्या-
द्यः । ततो भूतभुवनोत्पत्त्यनन्तरं रात्रिखियामाऽजायत । औषलसप्येनो[ह]रप्यजायतेति
मन्तव्यम् ततोऽह उत्पत्तिमनु समुद्रः सप्तधा भिन्नः पारावारोऽजायत । अर्णोऽस्य-

१ विदधदित्यपि पाठः प्रसिद्धो वैदिकेषु ।

म्भांसि विद्यन्तेऽस्मिन्नित्यर्णवो वापीकूपतटाकादिरजायत । समुद्रादर्णवादधि समुद्रार्णवजन्मनः पश्चात्संवत्सर एकादशमासात्मको द्वादशमासात्मकश्चयोदशमासात्मकश्चाजायत । संवत्सरः कथंभूतः । अहोरात्राणि औपलक्ष्येन घटिकां मुहूर्तप्रहरादि(दीं)श्च विदधद्विदधानः कुर्वाण इति यावत् । पुनः कथंभूतः । वशी स्वाधीनकर्ता । कस्य, विश्वस्य जगतः । कथंभूतस्य, मिषतो निमेषं कुर्वतः । उपलक्षणमेतदनिमिषत इत्यत्र(स्य) । व्यापारं कुर्यतोऽकुर्वतश्चरात्मकस्येति भावः । संवत्सरात्मा कालः परमात्मनः सकाशादुत्पन्नः सन्सर्वं जगद्दशी करोतीत्यभिप्रायः । नन्वाधाराधेयभावेन विद्यमानं सर्वं ब्रह्माण्डं परमात्मेत्पादयामासेत्युक्तं तत्कथमाकारमुत्पादयामासेत्यत्राऽऽह । धाता परमेश्वरः सूर्याचन्द्रमसौ पुष्पवन्तौ पृथिवीमन्तरिक्षं दिवं सुवर्लोकत्रयस्थं भोग्यजातम् । अथो अघ इत्येतास्मिन्नर्थं ओदन्तमव्ययम् । अघस्ताद्विद्यमानं लोकसप्तकमपि यथापूर्वं पूर्वपूर्वकल्पेषु यथा यथाऽकल्पयदजनयत्तथा तथेदानीतने कल्पेऽप्यकल्पयदित्यर्थः । चकारावुक्तमनुक्तं समुच्चिन्वाते । केचित्तु ऋतं यथार्थभाषणं सत्यं यथार्थं संकल्पनामिति व्याचक्षते । तेषां व्याख्याने भूतभुवनोत्पत्त्यनन्तरमित्यादावध्याहर्तव्यम् । अन्यथा भूतानि भुवनानि च नोत्पन्नानि चेत्कुतः प्राणिनः कुतो वा वाङ्मनसादिव्यापारः कथं वा समुद्राद्युत्पत्तिः, अस्मदुक्तं वा श्रद्धेयम् ।

अघमर्षणं कृत्वाऽत ऊर्ध्वमवगाहनार्था ऋचो दर्शयति—

यत्पृथिव्यां रजः स्वमान्तरिक्षे विरोदसी ।

इमांस्तदापो वरुणः पुनात्वघमर्षणः ॥

पुनन्तु वसवः पुनातु वरुणः पुनात्वघमर्षणः ।

एष भूतस्य मध्ये भुवनस्य गोप्ता ॥

एष पुण्यकृतां लोकानेष मृत्योर्हिरण्मयम् ।

द्यावापृथिव्योर्हिरण्मयं सश्चित्सुवः (१४), ।

स नः सुवः सश्शिशधि, इति ।

पृथिव्यां वर्तमानानामस्माकं [स्वं] रजः स्वकीयं पापं यदस्ति । आन्तरिक्षे सर्वतोऽन्तरिक्षलोके विरोदसी द्यावापृथिव्योर्यत्पापमस्ति । अत्र रोदस्योः पृथगुक्तत्वात्पृथिव्यामितिपदेन भूमेरघस्ताद्वर्तमानः पाताललोको विवक्षितः । सर्वेष्वपि लोकेषु तत्तज्जन्मान्यनुभवतामस्माकं यत्पापमस्ति तत्सर्वं पापं तदनुष्ठातुनिमानस्मांश्च वरुणः पुनातु शोधयतु । पापं विनाश्य शुद्धानस्मान्करोतु । कीदृशो वरुणः । आपो जलस्वामित्वेन तद्रूपः । अत्रानि मर्षयति विनाशयतीत्यघमर्षणः । किंच वसवः पुनन्तु ।

वरुणः पुनातु । अघमर्षणनामर्षिः पुनातु । तादृश एष वरुणो भूतस्यातीतस्य भुवनस्य प्राणिजातस्य गोप्ता रक्षिता । तथा भूतस्य भव्यस्य भविष्यतोऽपि(?) जगतो गोप्ता । एष एव वरुणः पुण्यकृतां ज्योतिष्टोमादिकारिणां लोकान्प्रयच्छतीति शेषः । एष वरुणो मृत्योः सर्वप्राणिमारकस्य संबन्धिनं हिरण्मयं लोकविशेषं प्राणि(पापि)-नां प्रयच्छतीति शेषः । यत्तु हिरण्मयं ब्रह्माण्डरूपं सुवः स्व[र्ग]शब्दाभिधेयं द्यावा-पृथिव्योर्द्युलोकभूलोकयोः संश्रितं वर्तते, हे वरुण स त्वं नोऽस्मान्प्रति सुवस्तादृशं स्वर्गलोकं संशिशायि सम्यगनुगृहाण ।

स्नातवतः पुरुषस्याऽऽचमनमन्त्रानाह—

आर्द्रं ज्वलति ज्योतिरहमस्मि । ज्योतिर्ज्वलति

ब्रह्माहमस्मि । योऽहमस्मि ब्रह्माहमस्मि । अहमस्मि

ब्रह्माहमस्मि । अहमेवाहं मां जुहोमि स्वाहा, इति ।

यदेतदुदकरूपमार्द्रं तदेतत्स्वाधिष्ठानचैतन्येन ज्वलति प्रकाशते । तच्चाधिष्ठानचैतन्यरूपं [ज्योतिरहमस्मि ।] तदेवोपपाद्यते । यज्ज्योतिर्ज्वलतीत्युक्तं तज्ज्योतिर्ब्रह्मैवातो ज्योतिरहमस्मीति वाक्येन ब्रह्माहमस्मीत्युक्तं भवति, नतु पूर्ववज्जीवाशिवात्मनः स्वरूपं विनाश्य रूपान्तरस्य ब्रह्म[त्व]लक्षणस्य प्राप्तिर्भवति । किं तर्हि योऽहं पुरा जीवोऽस्मि स एवेदानीमहं ब्रह्मास्मि । वस्तुतो ब्रह्मण्येव मयि पूर्वमज्ञानाजीवत्वमारोपितमासीत्स्मिन्नज्ञाने विवेकेनापनीते सति वस्तुतः पूर्वसिद्धमेव ब्रह्मरूपत्वमिदानीमनुभवतो न तु नूतनं किञ्चिद्ब्रह्मत्वमागतम् । अहमहमेवाहंकारसाक्ष्येव(वा) [स्मि] न त्वहंकारस्वरूपः, अहं ब्रह्मास्मि, तस्मादहमेव, अहं ब्रह्मतत्त्वानुभववेलायामपि पूर्वसिद्धोऽहमेव । नतु योषित्याग्निध्यानवदुपचरितं ब्रह्मत्वम् । तादृशोऽहं जलरूपं मां जुहोमि । आधा (उद) राग्नौ प्रक्षिपामि । हविष्प्रदानवाची स्वाहाशब्दः । महेहवर्तिभ्यः प्राणाद्यभिमानिभ्यो देवेभ्यो जलरूपं हविर्दत्तमित्यर्थः ।

आचमनादूर्ध्वं पुनरपि स्नाने मन्त्रमाह—

अकार्यकार्यवकीर्णी स्तेनो भ्रूणहा गुरुतल्पगः ।

वरुणोऽपामघमर्षणस्तस्मात्पापात्प्रमुच्यते, इति ।

अकार्यं शास्त्रप्रातिषिद्धं कलञ्जभक्षणादिकं तत्कर्तुं शीलं यस्यसावकार्यकारी । प्रातिषिद्धस्त्रीगमनवानवकीर्णी । ब्राह्मणसुवर्णहर्ता स्तेनः । वेदवेदाङ्गविद्ब्राह्मणो गर्भो वा [भ्रूण]स्तं हन्तीति भ्रूणहा । गुरुदारगामी तु गुरुतल्पगः । एतादृशपापकारिणमपि मामघमर्षणः पापविनाशकोऽपाम् स्वामी वरुणस्तरमात्सर्वस्मात्पापात्प्रमुच्यते मोचयतु ।

रहस्यपापक्षयार्थे स्नानमन्त्रमाह—

रजोभूमिस्त्व मां रोदयस्व प्रवदन्ति धीराः, इति ।

यजुः । हे परमात्मन्नहं यद्यपि रजोभूमिः पापस्थानं तथाऽपि तु(त्वं) । अनुस्वार-
लोपश्छान्दसः । त्वं मां न रोदयस्व । नकारोऽध्याहर्तव्यः । मदीयपापफलं मां
भोजयितुं न रोदय किंतु पापं विनाश्यानुगृहाणेति धीरा धीमन्तः शास्त्रपारं गताः
प्रवदन्ति । य(त)तोऽहमपि प्रवदामीत्यर्थः ।

स्नानादूर्ध्वं जप(प्यं) मन्त्रमाह—

आक्रान्तसमुद्रः प्रथमे विधर्मञ्ज-

नयन्प्रजा भुवनस्य राजा ।

वृषा पवित्रे अधि सानो अव्ये बृह-

त्सोमो वावृधे सुवान इन्दुः (१५), इति ।

पुरस्ताद्यशो गुहासु मम चक्रतुण्डाय धीमहि तीक्ष्णदंष्ट्राय धीमहि
परि प्रतिष्ठितं देभ्युर्यच्छतु दधातनाद्भ्योऽर्णवः सुवो राजैकं च ॥ १ ॥

रुद्रो रुद्रश्च दन्तिश्च नन्दिः षण्मुख एवं च । गरुडो ब्रह्म त्रिणुश्च नार-
सिंहस्तथैव च । आदित्योऽग्निश्च दुर्गिश्च क्रमेण द्वादशाम्भसि । *म म व च
म सु वे ना व भा वै कात्यायनाय ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि

प्रथमोऽनुवाकः ॥ १ ॥

समुद्रवत्प्रौढत्वादसङ्गात्मनः परमानन्दस्वभावत्वाद्वा समुद्रः परमात्मा । स च सर्वं
जगदा[क्राना]क्रान्तवान्व्याप्तवान् । किं कुर्वन् । प्रथमे सृष्टेरादिकाले प्रजा जनयन् ।
कीदृशे प्रथमे काले, विधर्मन्विधर्मणि । प्राणिभिः पूर्वकल्पेऽनुष्ठिता विविधा धर्मा
यस्मिन्काले स्वफलदानार्थमुद्बोध्यन्ते सोऽयं विधर्मा तस्मिन् । स च परमात्मा भुवनस्य
पालकत्वाद्वाजा । स्वभक्तानां कामानां वर्षणहेतुत्वाद्वृषा । ईश्वरः(दशः) सर्वत्र व्याप्त-
वान् । सानो सानौ पर्वतपार्श्वभागे । श्रुत्यन्तरे 'तं ब्रह्मगिरिरित्याचक्षते' इति श्रवणा-
द्ब्रह्मवबोधयोग्योऽयं देहो गिरिस्तदवयवः सानुर्हृदयपुण्डरीकम् । तच्च पवित्रं बाह्यदे-
हावयववदुच्छिष्टस्पर्शादिदोषाभावाच्छुद्धम् । अधि पुरुषार्थहेतुभूत[ध्यान]स्थानत्वादित-
रावयवेभ्योऽप्यधिकम् । अत एव ध्यातृणामवनस्य पालनस्य हेतुत्वादव्यम् । हिमव-
त्पुत्र्या गौर्या ब्रह्मविद्याभिमानित्वादौरीवाचक उमाशब्दो ब्रह्मविद्यामुपलक्षयति । अत

एव तलवकारोपनिषदि ब्रह्मविद्यामूर्तिप्रस्तावे ब्रह्मविद्यामूर्तिः पठ्यते—“बहुशोभमानामुमां हैमवतीं तां होवाच” इति । तद्विषयः परमात्मा तयोमया सह विद्यमानत्वात्सोमः, स च सानौ हृदयपुण्डरीके बृहद्ब्रह्म यथा भवति तथा वावृधे वृद्धिं प्राप्तः । पूर्वमविद्या-वृतत्वेन संकुचितो जीवो भूत्वा तस्यामविद्यायां विद्ययाऽपनीतायां ब्रह्मत्वाविर्भावात्स वृद्ध इत्यवभासत इत्यर्थः । स च सोमः सुवानो जनानां धर्माधर्मयोः प्रेरकः । इन्दुः फलदानेन चाऽऽह्लादहेतुः ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणोपनि-

षदि भाष्ये प्रथमोऽनुवाकः ॥ १ ॥

=====

अथ द्वितीयोऽनुवाकः ।

तत्रा(अथा)निष्ठपरिहारार्थत्वेन जप्या मन्त्रास्तत्र प्रथमामृचमाह—

जातेवेदसे सुनवाम सोममरातीयतो निदहाति वेदः ।

स नः पर्षदति दुर्गाणि विश्वा नावेव सिन्धुं दुरिताऽत्यग्निः॥इति।

वेदांसि वेदनानि ज्ञानानि तानि जातान्युत्पन्नानि यस्मादग्नेः सोऽयं जातवेदाः । आधानेन संस्कृतेऽग्नौ पश्चात्कर्तव्यविषयाणि ज्ञानान्युत्पद्यन्ते तस्मै जातवेदसे याग-काले लतात्मकं सोमं सुनवामाभिषुतं करवाम । स्वयं सर्वं वेत्तीति वेदोऽग्निः, स चारातीयतोऽस्मास्वरातिवं कर्तुमिच्छतः पुरुषान्निदहाति नितरां भस्मी करोति । किंच सोऽग्निर्नोऽस्माकं विश्वा दुर्गाणि सर्वा आपदोऽतिपर्षत, अतिशयेन नाशितवानित्यर्थः । किंच यथा लोके नावा सिन्धुं समुद्रं [नाविकस्तारयति तथाऽग्निर्दुरिता दुरितानि पापान्यतिशयेन] तारयतीति शेषः ।

द्वितीयामृचमाह—

तामग्निर्वर्णी तपसा ज्वलन्ती वैरोचनीं कर्मफलेषु जुष्टाम् ।

दुर्गा देवी५ शरणमहं प्रपद्ये सुतरांसि तरसे नमः, इति ।

येयं वन(?)दुर्गाकल्पादिषु वन(?)शास्त्रेषु प्रसिद्धा तां दुर्गां देवीं शरणं प्रपद्ये । कीदृशीम् । [अग्निवर्णाम्,] अग्निसमानवर्णाम् । तपसा स्वकीयेन संतापेन ज्वलन्तीमस्मच्छन्नन्दहन्तीम् । विशेषेण रोचते स्वयमेव प्रकाशत इति विरोचनः परमात्मा तेन दृष्टत्वाद्द्वैरोचनीम् । कर्मफलेषु स्वर्गपशुपुत्रादिषु निमित्तभूतेषु जुष्टामुपासकैः सेविताम् । हे सुतरासि सुष्ठु संसारतरणहेतो देवि तरसे तारयिष्ये तुभ्यं नमोऽस्तु ।

तृतीयामाह—

अग्ने त्वं पारया नव्यो अस्मान्स्वस्तिभिरति दुर्गाणि विश्वा ।

पृथ्वी बहुला न उर्वी भवा तोकाय तनयाय शंयोः, इति ।

हेऽग्ने नव्यः स्तोतव्यस्त्वमस्मान्स्वस्तिभिः क्षेमकारिभिरुपायैर्विश्वा दुर्गाण्यति सर्वा आपदेऽतिशयेन लब्धयित्वा पारय संसारपारं(पर)तीरं नय । नोऽस्माकं त्वत्प्रसादात्पृथ्वी निवासयोग्या पुरी पृथ्वी सा विस्तीर्णा भवतु । उर्वी सस्यनिष्पादनयोग्या भूमिरपि बहुला भवतु । त्वं च तोकाय तनयायास्मदपत्याय तदीयपुत्राय च शंयोर्भवे सुखस्य मिश्रयिता भव ।

चतुर्थीमाह—

विश्वानि नो दुर्गहा जातवेदः सिन्धुं न नावा दुरिताऽतिपर्षि ।

अग्ने अत्रिवन्मनसा गृणानोऽस्माकं बोध्यविता तनूनाम्, इति ।

हे जातवेदो दुर्गहा सर्वासामापदामपहन्ता विश्वानि त्वं दुरिता सर्वाणि पापानि नावा सिन्धुं न समुद्रमिव नोऽस्मानतिपर्षि अतिशयेन तारयसि । हेऽग्नेऽत्रिवदाध्यात्मिकादितापत्रयराहितत्वेनाग्निशब्दवाच्यो जीवन्मुक्तो महर्षिः “आत्मौपम्येन भूतानां दयां कुर्वीत मानवः” इत्येतच्छास्त्रमनुसृत्य “सर्वे च सुखिनः सन्तु सर्वे सन्तु निरामयाः” इत्येवं मनसा यथा सर्वदा भवति (भावयति) तथा त्वमपि मनसा गृणान उच्चारयन्भावयन्नस्माकं तनूनामविता रक्षिता भूत्वा बोधि बुध्यस्व सावधानो भवेत्यर्थः ।

पञ्चमीमाह—

पृतनाजितं सहमानमुग्रमग्निं हुवेम परमात्सधस्थात् ।

स नः पर्षदति दुर्गाणि विश्वा क्षामहेवो अतिदुरिताऽत्यग्निः, (*१), ।

पृतना परकीयसेना तां जयतीति पृतनाजितम् । अत एव सहमानं शत्रून्भिभवन्तमुग्रं भीतिहेतुमग्निं परमादुत्कृष्टात्सधस्थात्स्वकीयैर्भृत्यैः सहावस्थानदेशाद्दुवेमाऽऽह्वयामः । स न इत्यादि पूर्ववत् । किंचाग्निर्देवः क्षामदस्मानपराधिनः क्षममाणोऽतिदुरिताऽतिशयितानि पातकानि ब्रह्महत्यादीन्यति लब्धयतीति शेषः ।

षष्ठीमृचमाह—

प्रत्नोषि कमीड्यो अध्वरेषु सनाच्च होता नव्यश्च सत्सि ।

स्वां चाग्ने तनुवं पिप्रयस्वास्मभ्यं च सौभगमार्थजस्व, इति ।

* व. पुत्रेऽयं नान्ति ।

हेऽग्ने त्वमध्वरेषु यागेष्वीड्यः स्तुत्यः सन्कं सुखं प्रत्नोषि प्रतनोषि विस्तारयसि । सनाच्च कर्मफलस्य दाताऽपि सन्हो[ता हो]मनिष्पादको नव्यः स्तुत्योऽपि भूत्वा सत्सि सीदसि यागदेशे तिष्ठसि । अतो हेऽग्ने स्वां च स्वकीयामपि तनुवं प्रियस्व स्वकीयहविषा प्रीणय । ततोऽरमभ्यं च सौभगं शोभनभाग्योपनीतत्वमायजस्व सर्वतो देहि ।

सप्तमीमृचमाह—

गोभिर्जुष्टमयुजो निषिक्तं तवेन्द्र विष्णोरनुसंचरेम ।

नाकस्य पृष्ठमभि संवसानो वैष्णवीं लोक इह मादयन्ताम्* [२] । इति

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि

द्वितीयोऽनुवाकः ॥ २ ॥

हे इन्द्र वयं तव व्यत्ययेन त्वामनुसंचरेम । भृत्या इव त्वत्सेवका भवेमेत्यर्थः । तव कथंभूतस्य । न युज्यते पापैर्दुःखैश्चेत्ययुक्तस्यायुजः । तथा विष्णोः सर्वयागेषु व्यापकशीलस्य । किमुद्दिश्य, गोभिर्धेनुभिर्जुष्टं निषेवितममृतधाराभिर्निषिक्तं महाभाग्यमुद्दिश्येति शेषः । किं सर्वे देवा मां मादयन्तां वाञ्छितप्रदानैर्हर्षयन्तु । कुत्र । इह लोके भूमौ । सर्वे देवाः कथंविधाः, नाकस्य पृष्ठमुपरिभागमभि सर्वतः संवसानो व्यत्ययेन संवसाना आश्रित्य विद्यमानाः । मां कथंभूतम् । वैष्णवीं विष्णुसंबन्धिनीं भक्तिं कुर्वाणमिति शेषः ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां

याज्ञिक्यामुपनिषदि भाष्ये द्वितीयोऽनुवाकः ॥ २ ॥

=====

अथ तृतीयोऽनुवाकः ।

इतः परं पापक्षयार्थद्वाराऽन्नकामस्य होममन्त्रानाह । भूसंस्काराद्याज्यसंस्कारान्तं स्वगृहोक्तविधया कर्म कृत्वैतैर्मन्त्रैराज्यं मन्त्रलिङ्गादन्नं वा होतव्यम् । अयं प्रधानयागः स्विष्टकृदादि च पुनर्गृह्येण विधिना कर्तव्यम्—

भूरन्नमय्ये पृथिव्यै स्वाहा भुवोऽन्नं वायवेऽन्तरिक्षाय

स्वाहा सुवरन्नमादित्याय दिवे स्वाहा भूभुवः सुवरन्नं

* एतदग्रे “ अग्निश्चत्वारि च ” इति परिगणनं कचिन्प्रासिद्धम् ।

चन्द्रमसे दिग्भ्यः स्वाहा नमो देवेभ्यः स्वधा

पितृभ्यो भूर्भुवः सुवरन्नमोम् (३), इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोप-

निषदि तृतीयोऽनुवाकः ॥ ३ ॥

भूर्भुवः सुवरिति त्रीणि पदान्यव्ययानि त्रैलोक्याधिष्ठानदेवतावाचकानि च । भूः पृथिव्यधिष्ठानदेवता मह्यमन्नं दद्यादिति शेषः । तदर्थं च चरुरूपमन्नं मयाऽस्मिन्मार्ताग्नौ स्वाहा सुहुतमस्तु । कस्मै । अग्नये पृथिव्यधिष्ठिताय पृथिव्या अग्न्यधिष्ठायै च । पर्यायद्वयेऽपत्तिमेव व्याख्याप्रकारः । चतुर्थपर्याये तु भूः, भुवः, सुवः, एतास्तिस्त्रोऽधिष्ठायो मह्यमन्नं दद्युरिति शेषः । समानमन्यत् । एवं प्रधानयाग(गं) स्विष्टकृता कृत्वाऽन्ते प्राङ्मुखीभूय नमो देवेभ्य इति मन्त्रेण देवान्दक्षिणामुखः स्वधा पितृभ्य इति मन्त्रेण पितृंश्चोपतिष्ठते । स्वधाशब्दः पितृप्रियं नमस्काराद्युपचारं ब्रूते । दैव्यत्वाद्धोमस्य *तु(?) । पिण्डदानादिपैतृकप्रकरणे पठितोऽयमेव स्वधाशब्दः पितृनुद्दिश्येदं कव्यं स्वधा सुनिहितमस्त्वित्यमुमर्थं ब्रूते । ओंकारोऽभ्यनुज्ञां कथयति । अस्मत्प्रार्थितमन्नं दातुं भूर्भुवः सुवस्तिस्त्रो देवता ओम्, दद्यामेत्यङ्गी कुर्वन्त्वित्यर्थः ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधे-

ययुक्तायां याज्ञिक्यामुपनिषदि भाष्ये तृतीयोऽनुवाकः ॥ ३ ॥

=====

अथ चतुर्थोऽनुवाकः ।

इतः परं केवलपापक्षयार्था मन्त्रा उच्यन्ते । आज्यमेवात्र होतव्यं नान्यन्मन्त्रलिङ्गाभावात् । आज्यस्य सर्वहोमसाधारणत्वात् । फलान्तरानुक्तेः पापक्षय एव फलम् ।

भूरग्नये पृथिव्यै स्वाहा भुवो वायवेऽन्तरिक्षाय स्वाहा सुवरा-

दित्याय दिवे स्वाहा भूर्भुवः सुवश्चन्द्रमसे दिग्भ्यः स्वाहा नमो

देवेभ्यः स्वधा पितृभ्यो भूर्भुवः सुवरन्न ओम् (४), इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोप-

निषदि चतुर्थोऽनुवाकः ॥ ४ ॥

* अयं तुशब्दोऽधिक इव भाति ।

भूरादयस्तिस्त्रो लोके प्रसिद्धा इदमाहुतिद्रव्यं स्वीकृत्यास्मत्पापं निवारयन्त्विति शेषः । हेऽग्रे त्वमपि मत्प्रार्थितमोम्, कर्तुमङ्गी कुरु ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञिक्यामुपनिषदि भाष्ये चतुर्थोऽनुवाकः ॥ ४ ॥

=====
अथ पञ्चमोऽनुवाकः ।

महत्त्वकामस्य तत्फलका होममन्त्रा उच्यन्ते—

भूर॒ग्नये॑ च पृथि॒व्यै च॑ मह॒ते च॑ स्वा॒हा भुवो॑ वा॒यवे॑ चा॒न्तरि॑-
क्षाय॑ च मह॒ते च॑ स्वा॒हा सु॒र्वरा॑दि॒त्याय॑ च दि॒वे च॑ मह॒ते च॑
स्वा॒हा भूर्भुवः॑ सु॒र्वश्च॑न्द्रम॒से च॑ नक्ष॒त्रेभ्य॑श्च दि॒ग्भ्यश्च॑ मह॒ते च॑
स्वा॒हा नमो॑ दे॒वेभ्यः॑ स्व॒धा पि॒तृभ्यो॑ भूर्भुवः॑ सु॒र्वम॑ह॒रोम्, इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि पञ्चमोऽनुवाकः ॥ ५ ॥

तिस्त्रो देवता महर्महत्त्वं सर्वपूज्यत्वं दद्युरिति शेषः । महत इत्यग्न्यादीनां विशेषणं वचनलिङ्गविपरिणामेना[न्यत्राप्य]न्वेतव्यम् । एतत्सर्वं मान्त्रिकयो देवता ओमङ्गी कुर्वन्तु । समानमन्यत् ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञिक्यामुपनिषदि भाष्ये पञ्चमोऽनुवाकः ॥ ५ ॥

=====
अथ षष्ठोऽनुवाकः ।

पूर्वत्र भूरग्नय इत्यनुवाके सर्वसाधारणाः पापक्षयार्था होममन्त्रा उक्ताः । अथ प्रति-
बन्धनिवारणेन मुमुक्षोर्ज्ञानप्राप्त्यर्थं होममन्त्रा उच्यन्ते—

पाहि॑ नो अ॒ग्न ए॒नसे॑ स्वा॒हा । पाहि॑ नो वि॒श्वेदे॑से स्वा॒हा ।

यज्ञं॑ पाहि॑ वि॒भाव॑सो स्वा॒हा । सर्वं॑ पाहि॑ शत॒क्रतो॑ स्वा॒हा, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि षष्ठोऽनुवाकः ॥ ६ ॥

ऋषिभ्यो नमो देवेभ्यः स्वधा पितृभ्यो भूर्भुवः सुवश्छन्द ओम्, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणोपनिष-

द्यष्टमोऽनुवाकः ॥ ८ ॥

यः प्रणवश्छन्दसां वेदानां मध्य ऋषभ (भो) ज्येष्ठो विश्वरूपः सर्वजगदात्मकः । एतदेवर्षभत्वं विश्वरूपत्वं च साहित्यामुपनिषदि प्रपञ्चितम् । तादृशः प्रणवश्छन्दोभ्यो वेदेभ्यः प्रादुर्भूत इति शेषः । वेदसारत्वेन प्रजापतेः प्रत्यभादित्यर्थः । स पुनश्छन्दांसि गायत्र्यादीन्याविवेश । छन्दोभिरुपलक्षितेषु मन्त्रेषु प्रयोक्तव्यः । तथा च प्रपञ्चसारेऽभिहितम्—“ अस्य [तु] वेदादिवात्सर्वम् [नूनां] प्रयुज्यते ह्यादौ ” इति । तेन प्रणवेन प्रतिपाद्य इन्द्रः परमैश्वर्ययुक्तः परमात्मोपनिषत्पुरोवाच । उपनिषद्भ्यः (षट् ब्र) ह्य [विद्यां] वेदान्तसिद्धान्तमुक्तवान् । कीदृश इन्द्रः । सचां सतां शिष्यः सद्भिः कर्मानुष्ठायिभिरुपासकैर्ज्ञानिभिश्च प्राप्तुं शक्यः । ज्येष्ठः कारणत्वेन सर्वस्मात्प्रथमः । किमर्थं विद्यामुक्तवान्, तदुच्यते । ऋषिभ्य ऋषीणामन्तर्मुखाणां (णां) जिज्ञासूनामिन्द्रियाय ज्ञानसामर्थ्याय । अतोऽहं तत्प्रतिबन्धनिवारणाय देवेभ्यश्च पितृभ्यश्च नमस्करोमि । भूर्भुवःसुवर्लोकत्रयावस्थितं छन्दो मन्त्रब्राह्मणात्मकं वेदमो प्राप्नोति (मि) ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञिक्यामुपनिषदि भाष्येऽष्टमोऽनुवाकः ॥ ८ ॥

=====

अथ नवमोऽनुवाकः ।

अथ लब्धानां वेदानामविस्मरणाय जप्यं मन्त्रमाह—

नमो ब्रह्मणे धारणं मे अस्त्वनिराकरणं धारयिता भूयासं

कर्णयोः श्रुतं मा च्योद्वं ममामुष्य ओम्, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमपाठके नारायणोपनिषदि

नवमोऽनुवाकः ॥ ९ ॥

ब्रह्मणे जगत्कारणाय नमोऽस्तु । तत्प्रसादान्मदीये चित्ते ग्रन्थतदर्थयोर्धारणमस्तु । अनिराकरणं निराकरणं विस्मरणं यथा न भवति तथा धारयिता भूयासम् । अमुष्येत्थं प्रार्थयमानस्य मम कर्णयोर्यत्किञ्चिद्वेदशास्त्रादिकं यदा कदाचि-

दपि श्रुतमासीत्तत्सर्वं [हे] देव मा च्योद्ध्वं मा विनाशय । ततोऽहमो प्राप्नुयां
स्थिरं धारणमिति शेषः ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेयमुक्तायां
याज्ञिकयामुपनिषदि भाष्ये नवमोऽनुवाकः ॥ ९ ॥

=====

अथ दशमोऽनुवाकः ।

=====

अथ ज्ञानसाधनं चित्तैकाग्र्यरूपं तपोऽस्ति, “ मनसश्चेन्द्रियाणां च ह्यैकाग्र्यं परमं
तपः ” इति श्रुतेः । तत्तपः श्रौतस्मार्तसर्वकर्मस्वरूपतया प्रशंसति । यद्वा तथाविध-
तपःसिद्धयर्थं जप्यं मन्त्रमाह—

ऋतं तपः सत्यं तपः श्रुतं तपः शान्तं तपो
दमस्तपः शमस्तपो दानं तपो यज्ञं तपो
भृष्टवः सुवर्द्धस्त्वैतदुपास्यैतत्तपः, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि
दशमोऽनुवाकः ॥ १०* ॥

ऋतं मनसा यथार्थवस्तुचिन्तनम् । सत्यं वाचा यथार्थं भाषणम् । श्रुतं वेदस्य
पूर्वोत्तरभागार्थावबोधायोभयोर्मामांसयोः श्रवणम् । शान्तं शान्तिर्वा [ह्येन्द्रियाभ्यन्तरे-
न्द्रियोपरतिः] दमो दमनं यथोक्तोपवासादिभिः शरीरकर्षणम् । शमः शत्रुष्वपि
क्रोधराहित्यम् । दानं धनेषु स्वत्वानेवृत्तिः परस्वत्वापादनपर्यन्तम् । यज्ञोऽग्निहोत्रा-
दीनि [कर्माणि] तदेतत्सर्वमर्वाचीनं तपः । भूरादिलोकत्रयात्मकविराड्देव(ह)रूपं
यद्ब्रह्मास्ति हे मुमुक्षवेतद्ब्रह्मोपास्य विजातीयप्रत्ययरहितं सजातीयप्रत्ययप्रवाहं कुरु ।
एतदुपासनं तपः ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि भाष्ये
दशमोऽनुवाकः ॥ १० ॥

=====

अथैकादशोऽनुवाकः ।

=====

अथ विहितानुष्ठानरूपं पुण्यं ज्ञानसाधनतया प्रशंसति । निषिद्धाचरणरूपं तु ज्ञान-
प्रतिबन्धक्या निन्दति—

यथा वृक्षस्य संपुष्पितस्य दूराद्गन्धो वात्येवं पुण्यस्य

कर्मणो दूराद्गन्धो वांति यथाऽसिधारां कर्तेऽवहि-
तामवक्रामे यद्युवे युवे हवां विह्वयिष्यामि कर्ते पति-
ष्यामीत्येवममृतादात्मानं जुगुप्सेत्, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणोपनिषद्ये-
कादशोऽनुवाकः ॥ ११ ॥

यथा वृक्षस्योद्यानादौ स्थितस्य चम्पकादिलक्षणस्य संपुष्पितस्य सम्यग्विकसि-
तपुष्पोपेतस्य यो गन्धः [सुरभिरस्ति सोऽयं] दूराद्दूरदेशाद्वाति वायुना सहाऽऽग-
च्छति, एवं पुण्यस्य कर्मणो ज्योतिष्टोमादेः सत्कीर्तिः सुगन्धसमाना दूराद्वाति ।
मनुष्यलोकात्स्वर्गे गच्छति । तस्मात्पुण्यमनुष्ठेयम् । अथ पापस्य दृष्टान्त उच्यते—
यथा लोके कश्चित्कदाचित्केनचिद्धेतुना[कर्ते] गते गतस्योपरि तिर्यक्काष्ठवदवहितां
प्रसारितामसिधारामहमवक्रामे पादाभ्यामुपर्युपरि गच्छामि(मी)तीच्छति तदा]
यद्यदि युवे युवे याम्यायामि तदाऽसिधारया पादयोर्दृढस्पर्शो भविष्यति । [ततः] पाद-
च्छेदस्य(दः स्यात् ।) यदि दृढस्पर्शाभावः [कर्ते] कर्ते गते पतिष्यामि । उभयथा
दुःखमेवेति विह्वयिष्यामि विह्वलितो भविष्यामि तस्मादस्मात्कर्मण उपरम इति
चिन्तयति *यथैवं मुमुक्षुरण्यमृतान्मोक्षप्राप्तिहेतोरात्मानमन्तःकरणं स्थिरीकृत्य पापा-
ज्जुगुप्सेत् । यदि पापं प्रकटं करिष्यामि तदा लोकैरहं निन्द्ये यदि रहसि+ तदा
नरके याम्यैरहं पीडये तस्माद्दृढी रहसि च न पापं करिष्ये इत्युपरम्यताम् ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि भाष्य

एकादशोऽनुवाकः ॥ ११ ॥

=====
अथ द्वादशोऽनुवाकः ।

यथोक्तप्रशंसोपेतपुण्यानुष्ठानेन निषिद्धाचरणवर्जितेन शुद्धान्तःकरणस्य पुरुषस्य
तत्त्वमुपदेष्टुमयमनुवाक आरभ्यते । तत्र प्रथमाष्टचमाह—

अणोरणीयन्महतो महीयानात्मा गुहायां निहितोऽस्य जन्तोः ।

तमक्रतुं पश्यति वीतशोको धातुः प्रसादान्महिमानमीशम्, इति ॥

सच्चिदानन्दरसः परमेश्वरः सर्वाधिष्ठानत्वेन सर्वस्य जगतः स्वरूपत्वादात्मशब्देनो-
च्यते । आत्मशब्दः स्वरूपवाचीति प्रसिद्धम् । मायाकार्थभूते लौकिकव्यवहारे सूक्ष्म-

* यथेत्याधिकम् । + करिष्यामीति संबध्यते ।

त्वेन प्रसिद्धः परमाणुद्वचणुकादिरणुशब्दवाच्यः । तस्मादप्ययमात्माऽतिशयेन सूक्ष्म-
त्वादणीयान् । आकाशदिगादयः परिमाणाधिक्याल्लोके महच्छब्दवाच्याः । ततोऽप्यय-
मात्माऽतिशयेनाधिकत्वान्महीयान् । परमाणुद्वचणुकादीनामस्मदादिप्रत्ययगम्यत्वाभावेऽ-
पि योगिजनचक्षुर्गम्यत्वमस्ति तदप्यात्मनो नास्तीत्यभिप्रेत्याणीयस्त्वमुक्तम् । आकाशदि-
गादीनामेकब्रह्माण्डवर्तित्वात्तादृशब्रह्माण्डलक्षकोट्यधिष्ठानं त्वमभिप्रेत्य महीयस्त्वमुक्तम् ।
तादृशः परमात्माऽस्य देवमनुष्यादिरूपस्य जन्तोर्गुहायां निहितः । गुहाशब्देन हृद-
यपुण्डरीकवर्तिनी बुद्धिरुपलक्ष्यते । ‘ गुहू संवरणे ’ इत्यस्माद्धातोरुत्पन्नो गुहाशब्दः ।
बुद्धिश्च हृदयपुण्डरीकेण संवृता तन्मध्यवर्तित्वात् । तस्यां बुद्ध्यावस्य परमात्मनो निहि-
तत्वं नाम विद्ययोपलभ्यत्वम्, नतु बुद्ध्यावधेयत्वम् । सर्वजगदाधारस्य तदसंभवात् ।
[तं] तथाविधं गुहावस्थितमीशं शमदमादिगुणयुक्तोऽधिकारी पुरुषः पश्यति । साक्षा-
त्करोति । स चाधिकारो धातुः प्रसादादुपजायते । धाता जगतो विधाता परमेश्वर-
स्तस्य प्रसादोऽनुग्रहः ।

तथा च पूर्वार्चार्थैरुक्तम्—

“ ईश्वरानुग्रहादेषां पुंसामद्वैतवासना ।

महाभयकृतत्राणां द्वित्राणां यदि जायते ” ॥

कीदृशमीशम् । अक्रतुं संकल्पराहितम् । स्नानपानादिभोगजातं समीचीनमिति संक-
ल्पनं जीवस्यैव न त्वीश्वरस्य, संकल्पहेतुभूतान्तःकरणोपाधेरभावात् । अतो निरुपाधिक-
त्वान्महिमानमतिशयेन महान्तमीश्वरम् । ईदृशं परमेश्वरं साक्षात्कृत्य वीतशोको
जन्ममरणादिशोकरहितो भवति ।

द्वितीयामृचमाह—

सप्त प्राणाः प्रभवन्ति तस्मात्सप्तार्चिषः समिधः सप्त जिह्वाः ।

सप्त इमे लोका येषु चरन्ति प्राणा गुहाशयाभिहिताः सप्त संप्त, इति ॥

शुद्धान्तःकरणैर्यो ज्ञातव्यः परमात्मोक्तस्तस्य शाखाचन्द्रन्यायेनोपलक्षणार्थं जगत्का-
रणत्वमुच्यते । तस्मात्परमात्मनो मायाशक्तिविशिष्टात्सप्त प्राणाः प्रभवन्ति । अन्यत्र
सप्त वै शीर्षण्याः प्राणा इत्युक्तत्वाच्छिरोवर्तिसप्तच्छिद्रगताः सप्तसंख्याकाश्चक्षुरादयः
प्राणाः परमेश्वरादुत्पद्यन्ते । द्वे चक्षुषी द्वे ने(श्रो)त्रे द्वे नासिके मुखमेकमिति सप्त-
त्वम् । तेषां चक्षुरादीनां स्वस्वविषयप्रकाशनशक्तयः सप्तार्चिषः । तैरर्चिर्भिर्गृह्यमाणत्वेन
सप्तसंख्याका विषयाः समिधः । विषयैरिन्द्रियाणि समिध्यन्ते प्रकाशयुक्तानि क्रियन्ते ।
यथैकस्यापि चक्षुरिन्द्रियस्य गोलकभेदेन द्वित्वम्, तथा रूपस्याप्येकस्य वामदक्षिणरूप-
निर्वाहकचक्षुर्भेदाद्द्वित्वं द्रष्टव्यम् । एवं शब्दगन्धयोर्द्वित्वे सति विषयाः सप्त संपद्यन्ते ।
अथवा समिच्छब्देन सप्तसंख्या न संबध्यते किंतु जिह्वाशब्देन ।

अग्नौ(ग्नि)जिह्वानां च सप्तत्वमाथर्वणिकैरान्नातम्—

“ काली कराली च मनोजवा च सुलोहिता या च सुधूम्रवर्णा ।

स्फुलिङ्गिनी विश्वरुची च देवी लेलायमाना इति सप्त जिह्वाः ” इति ।

ताः परमेश्वरात्प्रभवन्ति । इमे भूरादयः सप्तसंख्याका लोकास्तस्मात्प्रभवन्ति ।
येषु सप्तसु लोकेषु देवमनुष्यादिशरीरवर्तिनः प्राणाश्चरन्ति तादृशा लोका उत्पन्ना
इति पूर्वत्रान्वयः । गुहा बुद्धिस्तस्यां शेत उपलभ्यत इति गुहाशयः परमेश्वरस्तस्मा-
न्निहिता उत्पन्नाः सप्तर्षयः सप्त समुद्रा इत्यादिकाः सप्तसंख्याकाः पदार्थविशेषाः ।

अथ तृतीयामाह—

अतः समुद्रा गिरयश्च सर्वेऽस्मात्स्यन्दन्ते सिन्धवः सर्वरूपाः ।

अतश्च विश्वा ओषधयो रसाच्च येनैष भूतस्तिष्ठत्यन्तरात्मा, इति ॥

[सर्वे क्षीरोदधिप्रभृतयः समुद्रविशेषाः] मेरुप्रभृतयो गिरिविशेषाश्चा[तोऽ]स्मात्पर-
मेश्वरादुत्पन्नाः । सर्वरूपा नानादिगभिमुखाः सिन्धवः स्यन्दन्ते प्रवहन्ति । व्रीहिय-
वाद्या विश्वाः सर्वा ओषधयश्चोत्पन्नाः । कथंभूतात्परमात्मनः । रसात् । विद्वदनुभव-
नीयात् । रसो वै स इति पूर्वमुक्तत्वात् । एषोऽहंप्रत्ययेन गम्यमानः । अन्तरात्मा
स्थूलदेहचिदात्मनोर्मध्यवर्ती यो लिङ्गदेही(हः) । येनौषधिरसेन भूतोऽधिष्ठितः संस्ति-
ष्ठति । अत इति पूर्वणान्वयः ।

[चतुर्थीमृचमाह—]

ब्रह्मा देवानां पदवीः कवीनामृषिर्विप्राणां महिषो मृगाणाम् ।

इयेनो गृध्राणां स्वधित्विनानां सोमः पवित्रमत्योति रेभन् , इति ॥

अन्तर्बहिर्वर्तिनां प्राणसमुद्रादीनामचेतनानां सृष्टिमुक्त्वा चेतनेषु परमेश्वरस्योत्कृष्ट-
रूपेणावस्थानमुच्यते । देवानामग्नीन्द्रादीनां मध्ये ब्रह्मा चतुर्मुखो भूत्वा परमेश्वरो
नियामकत्वेनावतिष्ठते । तथा कवीनां काव्यनाटकादिकर्तृणां पुरुषाणां मध्ये पदवी-
त्वेनावतिष्ठते । व्याकरणनिष्पन्नः सुशब्दविशेषः पदं तद्वेति गच्छतीति पदवीः ।
शब्दसामर्थ्याभिज्ञो व्यासवाल्मीक्यादिरूप इत्यर्थः । विप्राणां वैदिकमार्गवर्तिनां ब्राह्म-
णानां मध्य ऋषिस्त[त्त]द्भोत्रप्रवर्तको वसिष्ठादिरूपो बभूव । मृगाणां चतुष्पदानां
मध्ये शक्त्याधिक्ययुक्तो महिषो बभूव । गृध्रोपलक्षितानां सर्वेषां पक्षिणां मध्ये
प्रबलः इयेनो बभूव । वनानां वृक्षसमूहरूपाणां छेदनार्थं स्वधितिः परशुर्बभूव ।

यागहेतुभूतवह्न्यात्मकः सोमो भूत्वा रेभन्मन्त्रशब्दयुक्तः सन्पवित्रं शुद्धिकरणं गङ्गा-
जलकुशदर्भादिकद्रव्यजातं सर्वमत्येति ।

पञ्चमीमृचमाह—

अजामेकां लोहितशुक्लकृष्णां बह्वीं प्रजां जनयन्ती* सरूपाम् ।

अजो ह्येको जुषमाणोऽनुशेते जहात्येनां भुक्तभोगामजेऽन्यः (१*), इति ।

व्यवहारदशायां परमेश्वरस्य चतुर्मुखब्रह्मादिशरीरेषु विशेषेणावस्थानमभिधाय यथो-
क्तजगत्सृष्टेर्मूलकारणभूतां मायाशक्तिमुपजीव्य बद्धमुक्तपुरुषव्यवस्थां प्रदर्शयते । :
जायत इत्यजा मूलप्रकृतिरूपा माया । न ह्यनादेस्तस्या जन्म संभवति । सा च
मायैका । इतरस्य सर्वे [स्य] जगत्स्तत्कार्यत्वात् । यदाऽसौ तेजोबलानि त्रीणि रूपा
प्युत्पाद्य तद्रूपाऽवतिष्ठते तदानीं लोहितशुक्ल[कृष्ण]वर्णैरुपेता भवति । तथा छन्दोग
आमनन्ति—“यदग्ने रोहितं रूपं तेजस्तद्रूपं यच्छुक्लं तदपां यत्कृष्णं तदन्नस्य”
इति । अन्नशब्देनात्र पृथिव्युपलक्ष्यते । रजःसत्त्वतमोगुणा वा लोहितादिशब्दैरुपल-
क्ष्यन्ते । गुणत्रयात्मिका मायेत्युक्तं भवति । सा च देवतिर्यङ्मनुष्यादिरूपां गुणत्रितया
त्मकत्वेन सरूपां बहुविधां प्रजां जनयन्ती । न जायत इत्यजो जीवस्तस्यापि माया
वदनादित्वादुत्पत्तिर्नास्ति । तादृशो जीवो द्विविधः । आसक्तो विरक्तश्च । तयोर्मध्य
एक आसक्तो जीवः पूर्वोक्तमजां मायां जुषमाणः प्रीतिपूर्वकं सेवमानोऽनुशेते तद-
नुसारेणैव वर्तते । विषयानेव भुञ्जानो विवेकरहितो जन्ममरणप्रवाहरूपेण संसरतीत्यर्थः
अन्यो विरक्तो जीवो भुक्तभोगामेनां मायां जहाति परित्यजति । विरक्तेः पूर्वमे-
भोगान्भुक्त्वा (गा भुक्ता) नतूपरिष्टाद्भोक्ष्यन्ते तादृशैर्भोगैर्भुक्ता भुक्तभोगा तां माय-
तत्त्वविवेकेन बाधतामि (त इ) त्यर्थः ।

षष्ठीमृचमाह—

हंसः शुचिषद्वसुन्तरिक्षसद्भोतां वेदिषदतिथिर्दुरोणसत् ।

नृषद्वरसद्वत्सव्योमसदब्जा गोजा ऋतजा अद्रिजा ऋतं बृहत्, इति ॥

यः पुमान्विवेकेन मायां परित्यजति तस्य सर्वमपि जगद्ब्रह्मरूपेणावभासत इत्यर्थ-
मर्थोऽत्र प्रदर्शयते । एतदर्थमादौ जगदनूद्यते । हन्ति सर्वदा गच्छतीति हंस आदित्यः
स च [शुचौ] शुद्धे मण्डले ज्योतिर्मये सीदतीति शुचिषत् । सूत्रात्मस्वरूपेण जगद्भि-
षासहेतुत्वाद्वसुर्वायुस्तद्रूपः सन्नन्तरिक्षे सीदतीत्यन्तरिक्षसत् । होमनिष्पादक आहव-
नीयाद्यग्निर्होता तद्रूपेण सोमयागा[द्य]ङ्गभूतायां वेद्यां सीदतीति वेदिषत् । अमाव-
स्यादितिथिविशेषमनपेक्ष्य भोजनयाच्नार्थं तत्र तत्र गच्छन्पुरुषो वैदेशिकोऽतिथिस्तद्रूपे

दुरोणेषु गृहेषु परकीयेषु सीदतीति दुरोणसत् । नृषु मनुष्येषु कर्माधिकारिजीवरूपेण सीदतीति नृषत् । वरे श्रेष्ठे क्षेत्रे काशीद्वारवत्यादौ पूजनीयरूपेण सीदतीति वरसत् । ऋते सत्ये वैदिके कर्मणि फलरूपेण सीदतीति ऋतसत् । व्योम्न्याकाशे नक्षत्रादिरूपेण सीदतीति व्योमसत् । अद्भ्यो नदीसमुद्रादिगताभ्यः शङ्खमकरादिरूपेण जायत इत्यब्जाः । गोभ्यः क्षीरादिरूपेण जायत इति गोजाः । ऋतं सत्यं वचनं तस्मात्कीर्तिरूपेण जायत इति ऋतजाः । अद्रिभ्यो वृक्षादिरूपेण जायत इत्यद्रिजाः । हंस इत्यारभ्याद्रिजा इत्यन्तेनोक्तं यज्जगदस्ति तज्जगदृतं सत्यं बृहद्ब्रह्म । अज्ञानिदृष्ट्या जगद्रूपेण भासमानं सर्वं ज्ञानिदृष्ट्या ब्रह्मैवेत्यर्थः ।

सप्तमीमृचमाह —

घृतं मिमिक्षिरे घृतमस्य योनिर्घृते श्रितो घृतमुवस्य धाम ।

अनुष्वधमावह मादयस्व स्वाहाकृतं वृषभ वक्षि हव्यम्, इति ।

भोग(य)जातस्य ज्ञानभो(यो)ग्यदेहानुकूल्यं प्रार्थ्य[मिति तदर्थं] ज्ञानसाधनयागादिकर्महेतोरग्रेरानुकूल्यं प्रार्थयते । पूर्व(र्वे) यजमाना अग्नावाहवनीयादिरूपे घृतं मिमिक्षिरे सित्कवन्तः । मिह सेचन इति धातुः । तद्घृतमस्याग्नेर्योनिरुत्पत्तिकारणं घृतेन ज्वालाभिवृद्धिदर्शनात् । ततोऽयमग्निर्घृते श्रितो घृतमाश्रित्यावस्थितः । घृतमु घृतमेवास्याग्नेर्धाम स्थानं तेजोहेतुर्वा । हेऽग्नेऽनुष्वधं स्वधामन्वस्मदीयं हविःस्वरूपमनुश्रु(सु)त्याऽऽवह देवान्नाऽऽनय । आनीय च मादयस्व सुहृष्टान्कुरु । हे ऋ(ष्ट)वभ श्रेष्ठ स्वाहाकृतं स्वाहाकारेणास्माभिर्दत्तं हव्यं वक्षि वह देवान्प्रापय ।

अष्टमीमृचमाह —

समुद्रादुर्भिर्धुमां उदारदुपां शुना सममृतत्वमानद् ।

घृतस्य नाम गुह्यं यदस्ति जिह्वा देवानाममृतस्य नाभिः इति, ।

समुद्रात्प्रभूतात्परमात्मन ऊर्भिसदृशः प्रपञ्चो मधुमान्भोग्यत्वेन माधुर्ययुक्त उदारदुदगच्छदुत्पन्न इत्यर्थः । यथा लोके समुद्रात्तरङ्ग उत्पद्यत एवं चिदेकरसात्परमात्मनो जडं भोग्यजातं समुत्पन्नम् । घृ क्षरणदीप्त्योरिति धातोरुत्पन्नो घृतशब्दः । घृतं दीप्तं स्वप्रकाशं ब्रह्मेत्यर्थः । तस्य ब्रह्मणो यन्नाम प्रणवरूपं गुह्यं सर्ववेदेष्वस्ति । तथाच काठकैराम्नातम्—“सर्वे वेदा यत्पदमामनन्ति” इति प्रस्तुत्य “तत्ते पदं संग्रहेण ब्रवी-भ्योमित्येतत्” इति । तेन प्रणवरूपेणोपांशुना ध्यानकाले शनैश्चार्यमाणेनामृतत्वमुत्पत्तिविनाशरहितं ब्रह्मतत्त्वं समानद् सम्यगानशे प्राप्नोतीत्यर्थः । तच्च प्रणवारूपं नाम देवानां जिह्वा देवैर्ध्यानपरैर्निरन्तरमुच्चार्यमाणत्वेन जिह्वैव सर्वदा मुखमध्ये वर्तते । किंचेदं प्रणवरूपममृतस्य विनाशरहितस्य मोक्षस्य नाभि रथचक्रस्य नाभिरिवाऽऽश्रय-

भूतम् । अनेन हि मुक्तिरूपं फलं लभ्यते । अत एव कठैराज्ज्ञातम्—“एतदेवास्मां [ज्ञात्वा] यो यदिच्छति तस्य तत्” इति । एतस्यामृषिः प्रणवस्य मोक्षसाधनत्वमुक्तम् ।

नवमीमृचमाह—

वयं नाम प्रब्रवामा घृतेनास्मिन्यज्ञे धारयामा नमोभिः ।

उप ब्रह्मा शृणवच्छस्यमानं चतुःशृङ्गोऽवमीद्वीर एतत्, इति ।

वयं ज्ञानार्थिनः पुरुषा अस्मिञ्ज्ञानयज्ञे घृतेनाऽऽदीप्तेन स्वप्रकाशेन ब्रह्मण निमित्तभूतेन प्रणवरूपं [नाम] प्रब्रवाम । सर्वदोच्चारयामः (म, । ततो नमो[भि]र्न मस्कारैर्युक्ता वयं चित्ते ब्रह्मतत्त्वं सर्वदा धारयामः(म) । ज्ञानस्य यज्ञत्वं भगवतोक्तम्—“स्वाध्यायज्ञानयज्ञाश्च यतयः शंसि(संशि)तम्रताः” [इति] ब्रह्मस्यमानमस्माभिः प्रणवेन स्तूयमानमुपशृणवत्पार्श्ववर्तिभिस्तत्त्ववेदिभिः श्रूयमाणमेतद्ब्रह्मतत्त्वं चतुःशृङ्गोऽकारोकारमकारनादरूपशृङ्गचतुष्टयोपेतो गौरः श्वेतः प्रणवाख्य ऋषभोऽवमीद्वान्तवान् । ब्रह्मतत्त्वं प्रत्यपादयदित्यर्थः । अकारादीनां प्रणवमात्राणां शृङ्गत्वमुत्तरतापनीये श्रुतम्—“शृङ्गेष्वशृङ्गं संयोज्य” इति । निष्कामैरनुष्ठेयत्वेन निर्मलत्वप्रणवस्य गौरत्वम् । वृषभरूपत्वं च संहितोपनिषद्यास्मात्—“यश्छन्दसांमृषः विश्वरूपः” इति । *वचनेन प्रतिपादनमुपलक्ष्यते(१) ।

दशमीमृचमाह—

चत्वारि शृङ्गा त्रयो अस्य पादा द्वे शीर्षे सप्त हस्तासो अस्य ।

त्रिधा बद्धो वृषभो रोरवीति महो देवो मर्त्या* आविवेश, (२) इति

शृङ्गा प्रणवस्य यान्यकारादीनि [शृङ्गाणि] तानि चत्वारि । अस्य प्रणवप्रतिपद्यत्वेन प्रणवरूपस्य ब्रह्मणस्त्रयः पादाः । पद्यते गम्यते ब्रह्मत्वमेभिरिति पादाः अध्यात्मं विश्वतैजसप्राज्ञाः । अधिदैवं विराड्दिरण्यगर्भान्याकृतानि । द्वे शीर्षे उत्तमज्ञस्थाने चिदचिद्रूपे द्वे शक्ती । तथैवास्य ब्रह्मणो भूरादयः सप्त लोका हस्ता[सं] हस्तस्थानीयाः । त्रिधा बद्धोऽकारोकारमकारेषु विश्वतैजसप्राज्ञैर्विराड्दिरण्यगर्भान्यकृतैश्च त्रिप्रकारेण संबद्धो वृषभः प्रणवो महस्तेजोरूपं ब्रह्मतत्त्वं रोरवीति, अतिः येन प्रतिपादयति । तदेव प्रतिपाद्यत्वं स्पष्टं क्रियते—देवः परमेश्वरो ब्रह्मण्यनुष्ठेयं हानाविवेश सर्वतः प्रविष्टः । “स एष इह प्रविष्ट आ नक्षामेभ्यः” इति भुवन्तरा

* एतत्प्रभृत्युपलक्ष्यत इत्यन्तो ग्रन्थः प्रकृतानुयोगीय भवति ॥

एकादशीमृचमाह—

त्रिधा हितं पणिभिर्गुह्यमानं गवि देवासो घृतमन्वविन्दन् ।

इन्द्र एकं सूर्य एकं जजान वेनादेकं स्वधया निष्ठतक्षुः, इति ।

त्रिधा हितं शरीरे विश्वतैजसप्राज्ञारूपेण त्रिप्रकारेण ब्रह्माण्डे विराड्द्विरण्यगर्भा-
व्याकृतारूपेण च त्रिप्रकारेणावस्थितं घृतं दीप्तं स्वप्रकाशं ब्रह्मतत्त्वं देवासो देववत्सा-
त्त्विका अन्तर्मुखाः पुरुषा गवि वाचि तत्त्वमस्यादिवेदरूपायामेवांवाविन्दन्ननुक्रमेण
लब्धवन्तः । कीदृशं घृतम् । पणिभिर्गुह्यमानम् । पण व्यवहारे स्तुतौ चेति धातुः ।
पणिभिः स्तोतृभिरुपदेष्टृभिराचार्यैः परमरहस्यत्वेन गोप्यमानम् । त्रिधा हितमित्येतदे-
वोच्यते । इन्द्रः परमैश्वर्ययुक्तो विराट्पुरुष एकं जागरणरूपं जजानोत्पादितवान् ।
सूर्यशब्दस्तेजास्वित्वेन हिरण्यगर्भमुपलक्षयति । स च हिरण्यगर्भ एकं स्वप्नरूपं
जजान । वेम (वे) तिधातुः कान्तिकर्मा । वेनात्सर्वदुःखराहित्येन कमनीयादव्याकृता-
देकं सुषुप्तिरूपं निष्पन्नमिति शेषः । स्वस्मिन्नेव धीयतेऽवस्थाप्यत इत्याश्रयान्तरर-
हिता ब्रह्मरूपा चित्स्वधारूपेणोच्यते । “ स भगवः कस्मिन्प्रतिष्ठित इति स्वे माहिन्नि ”
इति श्रुत्यन्तरात् । तया स्वधया ब्रह्मरूपा (प) याऽन्विताः पूर्वमुक्ता इन्द्रसूर्यवेना
निष्ठतक्षुः । जागरणादिकं निष्पादितवन्तः । एताभ्यां द्वाभ्यामृग्भ्यां प्रणवतत्प्रतिपा-
द्यार्थो प्रपञ्चितौ ।

द्वादशी[मृच]माह—

यो देवानां प्रथमं पुरस्ताद्विश्वाधियो रुद्रो महर्षिः ।

हिरण्यगर्भं पश्यत जायमानं स नो देवः शुभया स्मृत्याः संयुनक्तु, इति ।

यो देवो हिरण्यगर्भं पश्यत साक्षात्करोति । कीदृशं हिरण्यगर्भम् । देवानां
प्रथममग्नीन्द्रादीनामादिभूतम् । पुरस्ताज्जायमानमग्नीन्द्राद्युत्पत्तेः पूर्वमेवोत्पद्यमानम् ।
अनेन प्राथम्यं स्पष्टीकृतम् । कीदृशो देवः । विश्वाधियो विश्वस्य जगतः कारणत्वेन
तस्मादधिकः* । रुद्रः । रुद्रवैदिकः शब्दस्तं द्रवति प्राप्नोति वेदप्रतिपाद्य इत्यर्थः ।
महर्षिर्ऋषीणामतीन्द्रियद्रष्टृणां मध्ये महान् । यः सर्वज्ञः सर्वविदित्यादिश्रुतिप्रतिपाद्य
इत्यर्थः । स देवस्तादृशः परमेश्वरो नोऽस्माञ्शुभया स्मृत्या सर्वसंसारनिवर्तकत्वेन
शोभनया ब्रह्मतत्त्वानुस्मृत्या संयुनक्तु संयुक्तान्करोतु । सोऽयं मन्त्रो ब्रह्मविद्यालब्धये
जपितव्य इति मन्त्रलिङ्गादवगम्यते ।

* ककारस्याने व्यस्ययेन यकार इति भावः ।

त्रयोदशी[मृच]माह—

यस्मात्परं नापरमस्ति किञ्चिद्यस्मान्नाणीयो न ज्यायोऽस्ति कश्चित् ।

वृक्ष इव स्तब्धो दिवि तिष्ठत्येकस्तेनैदं पूर्णं पुरुषेण सर्वम्, इति ।

यदुक्तं शुभया स्मृत्या संयुनक्तिवति तत्र स्मरणीयं तत्त्वमत्र निर्दिश्यते । यस्माद्ब्रह्मतत्त्वात्परमुत्कृष्ट[मपरं निकृष्टं] वा वस्तु किञ्चिदपि नास्ति । [*यस्माद्ब्रह्मतत्त्वादणीयोऽत्यल्पं वस्तु नास्ति । तथा ज्यायोऽधिकमपि कश्चिकिञ्चिदपि वस्तु नास्ति ।] परापरशब्दाभ्यां गुणोत्कर्षनिकर्षौ विवक्षितौ । ज्यायोगीयः शब्दाभ्यां परिमाणोत्कर्षापकर्षौ विवक्षितौ । सर्वप्रकारोत्कर्षापकर्षनिषेधेनाद्वितीयत्वं सिध्यति । यथा वृक्षो गमनागमनरहित एकत्रैव स्तब्धोऽवतिष्ठते तद्वदयमेवाद्वितीय एकः परमेश्वरः स्तब्धो निर्विकारो दिवि द्योतनात्मके स्वप्रकाशरूपे तिष्ठति । तेन पुरुषेण चिदेकरसेनाऽऽ(न परमा)त्मना सर्वमिदं जगत्पूर्णम् । जगदाकारो नास्ति ब्रह्मतत्त्वमेव स्थितमेवेत्य(मित्य)र्थः ।

चतुर्दशीमृचमाह—

न कर्मणा न प्रजया धनेन त्यागेनैके अमृतत्वमानशुः ।

परेण नाकं निहितं गुहायां विभ्राजदेतद्यतयो विशन्ति, इति ।

योक्तब्रह्मतत्त्वस्मरणस्यातरङ्गं सर्वत्यागरूपं साधनमत्रोच्यते । अग्निहोत्रादिकं सहस्रसंवत्सरसत्रान्तं यत्कर्म तेन कर्मणा तदमृतत्वं न लभ्यते । “प्रजया पितृभ्यः” इति श्रुतेः पितृविषयादृष्टाद्विमोचनहेतुर्या पुत्रादिरूपा प्रजा तयाऽप्यमृतत्वं न लभ्यते । दाने सर्वं प्रतिष्ठितं तस्माद्दानं परमं वदन्तीति श्रुतेर्धनदानस्य बहुविधफलसाधनत्वावगमात्तस्य दानस्य निष्पादकं यद्धनमस्ति तेन धनेनाप्यमृतत्वं न लभ्यते । किं तर्हि कर्मप्रजाधनादीनां सर्वेषां लौकिकवैदिकव्यापाराणां त्यागेनैके केचिदेवान्तर्मुखा अमृतत्वमानशुः प्राप्नुवन्ति । यदमृतत्वं यतय इन्द्रियनियमनशीला विशन्ति प्राप्नुवन्ति त[देत]दमृतत्वं नाकं परेण स्वर्गादप्युत्कृष्टं सद्गुहायां स्वकीयबुद्धावेकाग्र्यां निहितमवस्थितं सद्भि(भ्राजद्भि) भ्राजते विशेषेण दीप्यतेऽन्तर्मुखैरनुभूयत इत्यर्थः ।

पञ्चदशीमृचमाह—

वेदान्तविज्ञानसुनिश्चितार्थाः संन्यासयोगाद्यतयः शुद्धसत्त्वाः ।

ते ब्रह्मलोके तु परान्तकाले परामृतात्परिमुच्यन्ति सर्वे, इति ।

* वृष्टितोऽयमेतच्चिह्नान्तर्गतो ग्रन्थश्चतुःषष्ठ्यनुवाकानुरोधिभाष्यात्संगृहीतः । प्रकृतगर्भाप्यस्य तत्रात्र चैक्यात् ।

पूर्वस्यामृचि स्यागस्य मोक्षसाधनत्वमुक्तम् । अत्र हि (अन्यत्र) — “तरति शोक-
मात्मवित् ” “ ज्ञानादेव [तु] कैवल्यं प्राप्यते येन मुच्यते ” इत्यादिश्रुतिस्मृतिषु
ज्ञानस्य(स्यैव) मोक्षहेतुत्वमुच्यते । अतोऽस्यामृचि विरोधपरिहाराय ज्ञानसंन्यासयो-
मोक्षे पृथगुपयोग उच्यते । वेदान्ता उपनिषद्वाक्यानि तैरुत्पन्नं सर्वसंसारनिवर्तकत्वेन
विशिष्टं ज्ञानं यदस्ति तेन सुनिश्चितो जीवब्रह्मैक्यलक्षणोऽर्थो यैः पुरुषैस्ते वेदान्त-
विज्ञानसुनिश्चितार्थाः । संन्यासः पूर्वोक्त(क्तः)प्रजादित्यागस्तत्पूर्वको [*योगः
प्रमाणविपर्ययविकल्पनिद्रास्मृतिरूपाणां पञ्चानां चित्तवृत्तीनां विरोधः] “योगश्चित्तवृत्ति-
निरोधः” [*इति पतञ्जलिना सूत्रितत्वात् । तस्माद्योगाच्छुद्धसत्त्वा विषयभोगव्यावृत्त-
चित्ताः] । अत एव यतयो नियमशीलाः । एतेन ज्ञानं तत्त्वप्रकाशनेनाविद्यानिव-
र्तकं त्यागस्तु विषययो(भो)गनिवृत्तिद्वारा चित्तशुद्धिहेतुरिति पृथगुपयोग उक्तो
भवति । ब्रह्मणो लोको दर्शनं साक्षात्कारस्तास्मिन्नुत्पन्ने सति संसारिविलक्षणास्ते
पुरुषाः । वैलक्षण्यद्योतनार्थस्तुशब्दः । तादृशाः पुरुषाः सर्वे [परिमुच्यन्ति] परि-
मुच्यन्ते । ज्ञानिषु देवमनुष्यत्वादिकृत उत्तमाधमभावोऽप्रयोजक इति विवक्षया सर्व
इत्युक्तम् । कदा मुच्यन्त इत्याशङ्क्य परान्तकाल इत्युक्तम् । सत्यज्ञानेन यो देह-
पातावसरः सोऽयं परान्तकालः पुनर्देहग्रहणराहितत्वात् । तस्मिन्परान्तकाले संसारबन्ध-
नाद्विमुच्यन्ते । ननु तत्त्व (त्वा) ज्ञानिनोऽपि प्रलयकाले स्थूलसूक्ष्मशरीरद्वयबन्धनान्मु-
च्यन्त एवेत्याशङ्क्य परामृतादि [त्युक्तम् ।] जगत्कारणत्वेनोत्कृष्टं परं तत्त्व-
ज्ञानमन्तरेण विनाशराहितत्वादमृतं तादृशात्परामृतादव्याकृतादज्ञानिनः प्रलय-
कालेऽपि न मुच्यन्ते, ज्ञानिनस्तु देहपातावसर एव तादृशादव्याकृतादपि मुच्यन्त
इति [वि]शेषः ।

षोडशीमृचमाह—

दहं विपापं परमेश्वरभूतं यत्पुण्डरीकं पुरमध्यसंस्थम् ।

तत्रापि दहं गगनं विशोकस्तस्मिन्त्यदन्तस्तदुपासितव्यम्, इति ।

तत्त्वं ज्ञातुमसमर्थस्य सूक्ष्मोपाय उच्यते । यदेतत्पुण्डरीकमष्टदलमास्ति । कीदृशम् ।
[दहं] दहरमल्पम् । विपापं शुद्धं शरीरसंबन्धिदोषैरपरामृष्टत्वात् । परस्याऽऽत्मनो
मेश्वरभूतं वकारस्थाने मकारश्छान्दसः । वेश्वरभूतं गृहभूतं सर्वदा तत्रोपलभ्यत्वात् ।

* श्रुतिोऽयमेतच्चिद्वनान्तर्गतो ग्रन्थश्चतुःषष्ठ्यनुवाकानुरोधिभाष्यात्संगृहीतः । प्रकृतर्भाष्यस्य
तत्रात्र चैक्यात् ।

पुरस्य शरीरस्य मध्ये संस्थितं राज्ञ इव पुरमध्ये प्रासादः । तत्रापि दहरे पुण्डरीके दहं [दहरं] सूक्ष्मं गगनशब्दवदमूर्तं ब्रह्मरूपमस्ति । ब्रह्मणः सर्वगतत्वेऽपि घटाकाशवत्पुण्डरीकस्थानापेक्षया दहत्वमुपचर्यते । तथा च श्रुत्यन्तरम्—“[अथ] यदिदमस्मिन्नक्षपरे दहरं पुण्डरीकं वेक्ष्य दहरोऽस्मिन्नन्तराकाशस्तस्मिन्यदन्तस्तदन्वेष्टव्यं तद्वापि विजिज्ञासितव्यम्” इति । दहराकाशस्य च ब्रह्मत्वं दहराधिकरणे निर्णीतम् । अत एव विश्वोक्तः शोकरहितं गगनशब्दवाच्यं ब्रह्म । एवं सति तस्मिन्पुण्डरीकेऽन्तर्मध्ये यद्ब्रह्मतत्त्वमस्ति तदुपासितव्यं विजातीयप्रत्ययरहितेन सजातीयप्रत्ययप्रवाहेन चिन्तनीयम् ।

सप्तदशीमृचमाह—

यो वेदादौ स्वरः प्रोक्तो वेदान्ते च प्रतिष्ठितः ।

तस्य प्रकृतिर्लीनस्य यः परः स महेश्वरः (३), इति ।

अजोऽन्य आविवेश सर्वं चत्वारि च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि
द्वादशोऽनुवाकः ॥ *१२ ॥

वेदानाम्—“अग्निमीले पुरोहितम्” “इषे त्वोर्जे त्वा” इत्यादिनामादिरूपक्रमस्तस्मिन्नुपक्रमे यः स्वरः यो वर्णः प्रणवरूपोऽस्ति [× स च स्वरः प्रणवो वेदान्ते उपनिषद्योमित्येतदक्षरमिदं सर्वमित्यादिकायां प्रतिष्ठितः प्रतिपादितः,] स च स्वरः प्रणवो ध्यानकालेऽव्याकृते जगत्कारणे लीनो भवति । अकारोकारमकारेषु विराड्द्विरण्यगर्भाव्याकृतानि ध्यात्वा विराडूपमकारमुकारे प्रविलाप्य तं चोकारं हिरण्यगर्भरूपं मूलप्रकृतिरूपे मकारे प्रविलापयेत् । तस्य च प्रकृतौ लीनस्य प्रणवस्य यः परश्चतुर्थमात्रारूपेण नादे ध्यातव्य उत्कृष्टोऽस्ति सोऽयं महेश्वरो विज्ञेयः । अनेन मन्त्रेण पूर्वोक्तं गगनशब्दवाच्यं वस्तु प्रपञ्चितम् ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि
षडि भाष्ये द्वादशोऽनुवाकः ॥ १२ ॥

=====

* अत्र घ. पुस्तके (२८) अङ्को वर्तते । × छुटितोऽयमेतच्चिह्नान्तर्गतो ग्रन्थश्चतुःषष्ठयनुवाकानुरोधिभाष्यात्संगृहीतः । प्रकृतगर्भाभ्यस्य तत्रात्र चैक्यात् ।

अथ त्रयोदशोऽनुवाकः ।

पूर्वानुवाकान्ते हृदयपुण्डरीक उपास्यं यन्महेश्वरस्वरूपं निर्दिष्टं तस्मिन्नुपास्यगुण-
विशेषा अस्मिन्ननुवाके विस्तरेण प्रदर्श्यन्ते । तत्र प्रथमामृचमाह—

सहस्रशीर्षं देवं विश्वाक्षं विश्वशंभुवम् ।

विश्वं नारायणं देवमक्षरं परमं पदम्, इति ।

देवं पूर्वोक्तं महेश्वरं ध्यायेदिति शेषः । कीदृशं देवम् । सहस्रशीर्षं सहस्रशीर्ष-
त्वेना(शब्देनात्रा)पारिमितत्वमुपलक्ष्यते । अनन्तशिरस्कामित्यर्थः । सर्वजगदात्मकं
विराड्रूपं महेश्वरस्य देहः । तथा सत्यस्मदादिशिरांसि सर्वाण्यपि तदीयान्येवेत्यनन्त-
शिरस्त्वम् । अनेनैव न्यायेन विश्वानि सर्वाण्यस्मदीयान्यक्षाणीन्द्रियाणि तदीयान्येवेति
विश्वाक्ष[स्त]म् । विश्वस्य सर्व[स्य] जगतः शं सुखमस्माद्भवतीति विश्वशंभुः
(भूः) तादृशम् । उक्ते सहस्रशीर्षं विराड्रूपे देहेऽवस्थितस्य महेश्वरस्य निज-
स्वरूपं द्वितीयार्धेनोच्यते । विश्वं जगदात्मकम्, आरोपितस्य जगतोऽविष्टान-
व्यतिरेकेण वास्तवरूपाभावात् ।

नारायणशब्दस्य निर्वचनं पुराणेषु दर्शितम्—

“आपो नारा इति प्रोक्ता आपो वै नरसूनवः ।

अयमं तस्य ताः पूर्वं तेन नारायणः स्मृतः” इति ॥

जगत्कारणेषु पञ्चभूतेष्ववस्थितमित्यर्थः । स एवेन्द्रमित्रादिरूपेणावस्थितत्वाद्देव
इत्युच्यते । तथा च शास्त्रान्तरे मन्त्र आस्नातः—“इन्द्रं मित्रं वरुणमग्निमाहुः” इति ।
न क्षर[ती]ति, अक्षुत इति वा तस्याक्षरत्वम् । कारणत्वेनोत्कर्षात्परमत्वम् । पुनः
कथंभूतम् । [पदं] पद्यते ज्ञानिभिः प्राप्यते लक्ष्यते इति पदम् ।

द्वितीयामृचमाह—

विश्वतः परमाश्रित्यं विश्वं नारायणं हारम् ।

विश्वमेवेदं पुरुषस्तद्विश्वमुपजीवति, इति ।

विश्वतो जगतो जडवर्गात्परमाद्विभक्तिव्यत्ययः । परममुत्कृष्टम् । ऋग्भेदेन पुन-
रुक्तिपरिहारो द्रष्टव्यः । स्तुतिरूपत्वाद्देवेन प्रकारेण ध्यातव्यत्वाच्च नास्ति पुनरुक्ति-
दोषः । विनाशरहितत्वाच्च नित्यत्वम् । [*सर्वात्मकत्वाद्विश्वत्वम् । नारायणत्वं

* बुद्धितोऽयमेतच्चिह्नान्तर्गतो ग्रन्थश्चतुःषष्ट्यनुवाकपाठानुरोधिभाष्यात्संगृहीतः । प्रकृतगर्भा-
प्यस्य तत्रात्र चैक्यात् ।

प्रवृत्तवतो तत्सर्वं वस्तु तत्त्वदृष्ट्या पुरुषः परमात्मैव । स च परमात्मा तद्विश्वयुपजी-
वति, स्वस्य व्यवहारनिर्वहार्थमाश्रयति ।

तृतीया[मृच]माह—

पतिं विश्वस्याऽऽत्मेश्वरं* शाश्वतं शिवमच्युतम् ।

नारायणं महाज्ञेयं विश्वात्मानं परायणम्, इति ।

विश्वस्य जगतः पालकत्वात्पतिम् । आत्मनां जीवानां नियामकत्वादीश्वरम् ।
निरन्तरं वर्तमानत्वाच्छाश्वतम् । परमङ्गलत्वाच्छिवम् । [न च्यवत इत्यच्युतम् ।]
नारायणत्वं पूर्वमुक्तम् । ज्ञेयेषु तत्त्वेषु मध्ये प्रौढत्वान्महाज्ञेयम् । जगदुपादानत्वेन
तदभेदाद्विश्वात्मत्वम् । उत्कृष्टाधारत्वात्परायणत्वम् । सर्वमाप्यारोपितं जगदधिष्ठाने
वर्तते ।

चतुर्थीमृचमाह—

नारायणं परो ज्योतिरात्मा नारायणः परः ।

नारायणं परं ब्रह्मतत्त्वं नारायणः परः ॥

नारायणं परो ध्याता ध्यानं नारायणः परः, इति ।

पुराणेषु नारायणशब्देन व्यवहियमाणो यः परमेश्वरः स एव परमुत्कृष्टं सत्य-
ज्ञानादिवाक्यप्रतिपादितस्य ब्रह्मणस्तत्त्वम् । अतो नारायणः पर एवाऽऽत्मा न
त्वपरा मूर्तिविशेषः । तथा परो ज्योतिर्यदेतदुत्कृष्टं ज्योतिश्छन्दोगैः परं ज्योतिरु-
पसंपद्येत्याम्नातं तदपि नारायण एव । तस्मान्नारायणः परमात्मा । पुनरपि नारा-
यणस्य सर्वात्मकत्वमुच्यते । नारायणः । छान्दसत्वात्सर्वत्र विसर्गलोपः । *पर-
ब्रह्म वेदान्तवेद्यं चिद्वस्तुतत्त्वमबाधितं यथार्थवस्तु, परः सर्वोत्कृष्टो जाड्यादिगुण-
व्यतिरिक्तः । ध्याता वेदान्ताधिकारी । ध्यानं प्रत्यगात्मगोचरो वृत्तिविशेषः । परः
पापिनां शत्रुः । एवंविधो नारायणो ध्येय इत्यर्थः ।

पञ्चमी[मृच]माह—

यच्च किञ्चिज्जगत्सर्वं दृश्यते श्रूयतेऽपि वा (१) ।

अन्तर्बहिश्च तत्सर्वं व्याप्य नारायणः स्थितः, इति ।

अस्मिन्वर्तमाने जगति यत्किञ्चित्समीपवर्ति वस्तुजातं दृश्यतेऽपि वा दूरस्थं

* एतदादि यथार्थवास्त्वित्यन्तं नारायणशब्दार्थस्य स्पष्टीकरणम् ।

प्रायते तत्सर्वं वस्तुजातमयं नारायणोऽन्तर्बहिश्च व्याप्यावस्थितः । यथा कटक-
कुटाद्याभरणस्योपादानकारणं सुवर्णमन्तर्बहिर्व्याप्यावतिष्ठते तद्वत् ।

षष्ठी[मृचमाह]—

अनन्तमव्ययं कवि* समुद्रेऽन्तं विश्वशंभुवम् ।

पद्मकोशप्रतीकाश* हृदयं चाप्यधोमुखम्, इति ।

अत्र पूर्वार्धेन नारायणस्य वास्तवरूपं संक्षिप्योपन्यस्यते । अनन्तं देशपरिच्छेदर-
हितम् । अव्ययं विनाशरहितम् । कविं चिद्रूपेण सर्वज्ञम् । समुद्रेऽतिबहुलत्वेन
समुद्रसदृशे संसारेऽन्तमवसानरूपम् । यदा नारायणस्य स्वरूपं जानाति तदैव संसारः
क्षीयत इत्यर्थः । विश्वशंभुवं विश्वस्य संसार[मुख]स्योत्पत्तिकारणरूपम् । “ एतस्यै-
वाऽऽनन्दस्यान्यानि भूतानि मात्रामुपजीवन्ति” इति श्रुत्यन्तरात् । ईदृशं नारायणरूप-
मि(मु)[पासीते]ति शेषः । उत्तरार्धेनोपासनस्थानमुच्यते । पद्मकोशप्रतीकाशं यथाऽष्ट-
दलकमलस्य कोशो मध्यच्छिद्रं तत्सदृशं, तच्च हृदयशब्दवाच्यम् । लौकिकं पद्ममूर्धा-
भिमुखं हृदयपद्मं त्वधोमुखमिति [वि]शेषः ।

सप्तमीमृचमाह—

अधो निष्ठया वितस्त्यान्ते नाभ्यामुपरि तिष्ठति ।

ज्वालमालाकुलं भाती विश्वस्याऽऽयतनं महत्, इति ।

निष्ठिर्ग्रीवाबन्धस्तस्या अधस्ताद्वर्तते । तत्रापि नाभ्यामुपरि नाभिदेशस्योर्ध्वभागे
वितस्त्यान्ते द्वादशाङ्गुलपरिमिता वितस्तिः, [तस्या अन्तेऽवसानभूत] एवंविधप्र-
देशे पूर्वोक्तं यद्घृदयपुण्डरीकं [तिष्ठति] वर्तते, तत्र महत्परब्रह्म भाति । दीर्घश्चा-
नन्दसः । कथंभूतम् । विश्वस्य ब्रह्माण्यस्याऽऽयतनमाधार[भूत]म् । ज्वाला*मालाभिः
प्रकाशपरम्पराभिराकुलं युक्तम् ।

अष्टमीमृचमाह—

संततं* शिराभिस्तु लम्बत्याकोशसंनिभम् ।

तस्यान्ते सुषिरं* सूक्ष्मं तस्मिन्सर्वं प्रतिष्ठितम्, इति ।

आकोशः पद्ममुकुलं तत्संनिभं तत्सदृशं हृदयकमलं लम्बति हृदय(शरीर)मध्येऽ-
धोमुखत्वेन लम्बते । तच्च शिराभिर्नाडीभिः [संततं] परितः सम्यग्यासम् । “शतं चैका
च हृदयस्य नाड्यः” इति श्रुत्यन्तरात् । तस्य हृदयस्यान्ते समीपे सूक्ष्मं सुषिरं
छिद्रं सपुष्पाणाडीनालं तिष्ठति । तस्मिन्सुषिरे सर्वमिदं जगत्प्रतिष्ठितम् अस्ति । तत्र
मनसि प्रविष्टे सति सर्वजगदाधारस्य ब्रह्मणोऽनि[व्यज्य]मानत्वात् ।

* मूले छान्दसत्वाद्भस्व इति भावः ।

नवमी[मृच]माह—

तस्य मध्ये महानग्निर्विश्वाच्चिर्विश्वतोमुखः ।

सोऽग्रभुग्विभजन्तिष्ठन्नाहारमजरः कविः ।

तिर्यगूर्ध्वमधःशायी रश्मयस्तस्य संतता, इति ।

तस्य सुषुम्नानालस्य मध्ये महान्प्रौढोऽग्निर्वर्तते । स च विश्वार्चिर्बहुज्वालोपेतः । अत एव ज्वालाविशेषैः परितोऽवस्थितासु [सर्वासु नाडीषु] संसरणाद्विश्वतोमुखो बहुविधमुखः । सोऽग्निरग्रभुक् । स्वस्य पुरतः प्राप्तमन्नं भुङ्क्त इत्यग्रभुक् । स च भुक्तमाहारं शरीरे सर्वावयवेषु विभजन्प्रसारयंस्तिष्ठन्नवतिष्ठत इत्यर्थः । तथा च भगवतोक्तम्—

“अहं वैश्वानरो भूत्वा प्राणिनां देहमाश्रितः ।

प्राणापानसमायुक्तः पचाम्यन्नं चतुर्विधम्” इति ।

तस्मादुक्तमन्नमसौ जरयति न तु स्वयं जीर्यत इत्यजरः । अत एव कविरभिज्ञः कुशल इत्यर्थः । किंच तस्याग्रे रश्मयः किरणास्तिर्यगूर्ध्वमधः शेरत इति [तिर्यगूर्ध्वमधःशायी] वचनव्यत्ययः । संतता सर्वतो व्याप्ताः ।

दशमी[मृच]माह—

संतापयति स्वं देहमापादतलमस्तकः+ ।

तस्य मध्ये वह्निशिखा अणीयोर्ध्वा व्यवस्थितः, इति ।

[आपादतलमस्तकं] पादतलमारभ्य मस्तकपर्यन्तम् । वर्णव्यत्ययः । कृत्स्नमपि स्वकीयं देहं सर्वदा संतापयति । सोऽयं शरीरगतः संतापोऽग्निसद्भावे लिङ्गम् । तस्य ज्वालाविशेषैः कृत्स्नदेहव्यापिनोऽग्रेमध्ये वह्निशिखा काचिज्ज्वालाऽणीयाऽत्यन्तसूक्ष्मोर्ध्वा सुषुम्नानाडीनालेनोर्ध्वं ब्रह्मरन्ध्रपर्यन्तं प्रसृत्य व्यवस्थितो विशेषेणावस्थिता ।

एकादशीमृचमाह—

नीलतोयदमध्यस्थाद्रिद्युल्लेखेव भास्वरा ।

नीवारशूकवत्तन्वी पीता भास्वत्सूण्वमा, इति ।

तोयमुदकं ददातीति तोयदो मेघः । स च वर्षितुं जलपूर्णत्वात्तलवर्णस्तादृशस्य मेघस्य मध्ये स्थिता विद्युल्लेखेव सेयं पूर्वोक्ताऽग्निशिखा भास्वरा । प्रभावती, नीवारबीजस्य शूकं दीर्घदुच्छं यथा तनु भवति तद्वदियं शिखा तन्वी सूक्ष्मा, बहिः (बाह्य)

(वह्नि) शिखेव पीता पीतवर्णा स्यात्, [भास्वती] दीप्तियुक्ता भवेत्, सा च तन्वी
(चाणूयमा) * लौकिकानां तनूनां सूक्ष्मवस्तूनामुपमा भवितुं योग्या ।

द्वादशीमृचमाह—

तस्याः शिखाया मध्ये परमात्मा व्यवस्थितः ।

स ब्रह्म स शिवः स हरिः सेन्द्रः सोऽक्षरः परमः स्वराद् (२), इति ।

अपि वा संतता पट्च ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि

त्रयोदशोऽनुवाकः ॥ १३+ ॥

तस्याः पूर्वोक्ताया वह्निशिखाया मध्ये जगत्कारणभूतः परमात्मा विशेषेण व्यवस्थितः । तस्योपासनार्थमल्पस्थानत्वेऽपि न स्वयमल्पः किंतु सर्वदेवात्मकः । ब्रह्मा चतुर्मुखः । शिवो गौरीपतिः । हरिरिन्दिरापतिः । इन्द्रः स्वर्गाधिपतिः । अक्षरो जगद्धेतुर्मायाविशिष्टोऽन्तर्यामी । “ क्षरः सर्वाणि भूतानि कूटस्थोऽक्षर उच्यते ” इति भगवतोक्तत्वात् । परमो मायारहितः शुद्धश्चिद्रूपः । अत एव पारतन्त्र्याभावात्स्वरादस्वयमेव राजा । सहस्रशीर्षमित्यादिवैक्यप्रतिष्ठादितं पद्मकोशप्रतीकाशमित्यादिवैक्योक्तप्रकारेण ध्यायेदिति तात्पर्यार्थः ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणीयावरनामधेययुक्तायां
याज्ञिक्यामुपनिषदि भाष्ये त्रयोदशोऽनुवाकः ॥ १३ ॥

=====

अथ चतुर्दशोऽनुवाकः ।

इदानीमादित्यमण्डले परब्रह्मण उपासनामाह—

आदित्यो वा एष एतन्मण्डलं तपति तत्र ता ऋचस्तृचा
मण्डलं स ऋचां लोकोऽथ य एष एतस्मिन्मण्डलेऽर्चि-
र्दीप्यते तानि सामानि स साम्नां लोकोऽथ य एष एत-
स्मिन्मण्डलेऽर्चिषि पुरुषस्तानि यजूंषि स यजुषा मण्ड-
लं स यजुषां लोकः सैषा त्रयैव विद्या तपति य

* लौकिकानामणूनामिति युक्तं पठितुम् । + अत्र घ. पुस्तके (३०) अङ्को वर्तते ।

एषोऽन्तरादित्ये हिरण्मयः पुरुषः, इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि

चतुर्दशोऽनुवाकः ॥ १४ ॥

नारायणशब्दवाच्यो यः परमेश्वरः पूर्वानुवाकेऽभिहितः स एष आदित्यो वै सोपाधिकः सन्नादित्यरूपेणैव वर्तते । तस्य चाऽऽदित्यस्यैतदस्माभिर्दृश्यमानं मण्डलं वर्तुलाकारं तेषां तेजस्तपति संतापं करोति । तत्र तस्मिन्मण्डले ता अध्यापकप्रसिद्धा अग्निमाला इत्यादिका ऋचो वर्तन्ते तत्तस्मात्कारणान्मण्डलमृचा निष्पादितमित्यर्थः । (ति शेषः) । स मण्डलभाग ऋग्भिर्निष्पादित ऋचामृगभिमानिदेवानां लोको निवासस्थानम् । एवमृगात्मकत्वं मण्डलस्य ध्यात्वाऽथानन्तरं सामात्मकत्वं तत्र ध्यातव्यम् । कथमिति, उच्यते । एतस्मिन्मण्डले य एष तदेतदर्चिर्दीप्यते भास्वरं तेजः प्रकाशते तान्यर्चिःस्वरूपाणि बृहद्रथंतरादिसामानीति ध्यायेत् । सोऽर्चिर्भागः साम्नां सामाभिमानिदेवानां लोको निवासस्थानम् । अथ सामध्यानानन्तरं यजुरात्मकत्वं ध्यातव्यम् । कथमित्युच्यते । य एष शास्त्रे प्रसिद्ध एतस्मिन्दृश्यमाने मण्डले तदीयेऽर्चिषि[च] पुरुषो देवतात्मा वर्तते तानि देवतारूपाणि यजुर्भीषे त्वेत्यादीनि [ध्यायेत्] । स यजुरात्मकः पुरुषो यजुषा निष्पादितं मण्डलमिति ध्येयः । स यजुर्भागो यजुषां यजुरभिमानिदेवतानां लोको निवासस्थानम् । सैषा मण्डलतदर्चिस्तत्रत्यपुरुषरूपा त्रयेवर्ग्यजुःसामात्मिकैव विद्या तपात् प्रकाशते । यः पुरुषोऽत्राभिहित एषोऽन्तरादित्य आदित्यमण्डलमध्ये हिरण्मयो विद्यते । हिरण्मयत्वं शाखान्तरे प्रपञ्चितम्—“ अथ य एषोऽन्तरादित्ये हिरण्मयः पुरुषो दृश्यते हिरण्यश्मश्रुर्हिरण्यकेश आप्रणखात्सर्व एव सुवर्णः ” इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां

याज्ञिकयामुपनिषदि भाष्ये चतुर्दशोऽनुवाकः ॥ १४ ॥

=====

अथ पञ्चदशोऽनुवाकः ।

पूर्वोक्तस्यैवाऽऽदित्यपुरुषस्य सर्वात्मकत्वलक्षणमवशिष्टमुपास्यगुणं दर्शयति—

आदित्यो वै तेज ओजो बलं यश्चक्षुः श्रोत्रमात्मा
मनो मन्युर्मनुर्मृत्युः सत्यो मित्रो वायुराकाशः प्राणो
लोकपालः कः किं कं तत्सत्यमन्नमृतो जीवो

विश्वः कतमः स्वयंभु ब्रह्मतदमृत एष पुरुष एष भूता-
नामधिपतिर्ब्रह्मणः सायुज्यं सलोकतामाम्नोत्येतासा-
मेव देवतानां सायुज्यं साष्टितां समानलोकतां-
माम्नोति य एवं वेदेत्युपनिषत्, इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि

पञ्चदशोऽनुवाकः ॥ १५* ॥

योऽयमुपास्यत्वेनोक्त आदित्यः स एव सर्वात्मकत्वात्ते(कः । ते) जो दीप्तिः ।
ओजो बलकारणम् । बलं शरीरशक्तिः । यशः कीर्तिः । चक्षुः श्रोत्रमिन्द्रिय-
[द्वय]म् । आत्मा देहः । मनोऽन्तःकरणम् । मन्युः कोपः । मनुर्वैवस्व-
तादिः । मृत्युर्यमः । सत्यो मित्रो देवविशेषौ । वायुराकाशो भूतविशेषौ ।
प्राणः पञ्चवृत्तिः । लोकपाल इन्द्रादिः । कः प्रजापतिः । किमनिर्वचनीयम् ।
कं सुखम् । तत्परोक्षम् । सत्यं यथार्थभाषणम् । अन्नमोदनादि । अमृतो देवसमु-
दायो मोक्षो वा । जीवः समस्तजीवकोटिः । विश्वः सर्वं जगद्विश्वतैजसादिर्वा । कतमोऽ-
त्यन्तं सुखम् । स्वयंभूत्पत्त्यादिवर्जितं ब्रह्म । एतत्सर्वमादित्य एवेत्यर्थः । किंचामृतो
नित्य एष आदित्यः पुरुषः पूर्णत्वात् । एष आदित्यः सर्वेषां भूतानामधिपतिः
प्रभुः । इतः परमेतत्परिज्ञातुः फलमाह—यः पुमानेवमुक्तप्रकारेण वेदोपास्ते स
पुमान्सायुज्यादिफलं प्राप्नोति । द्विविधमुपासनं हिरण्यगर्भोपासनं तदवयवभूतदेवतो-
पासनं चोत । तत्र हिरण्यगर्भोपासनाद्भावनाधिक्ये सीत ब्रह्मणो हिरण्यगर्भस्य सायुज्यं
सहभावं तादात्म्यं प्राप्नोति । भावनामान्ये सलोकतां हिरण्यगर्भेण सहैकलोकनिवासं
प्राप्नोति । देवतोपास्तावपि भावनाधिक्ये सत्येतासामेव भूरा(वेन्द्रा)दीनां देवतानां
सायुज्यं प्राप्नोति । भावनायां मध्य[म]त्वे सति साष्टितां समानैश्वर्यतां प्राप्नोति ।
मान्ये तु समानलोकतां प्राप्नोति । +उत्तरमन्त्रजपविवक्षयोपास्तिप्रकारमुपसंहरति ।
इत्येवं पूर्वोक्तैरनुवाकैरुक्तोपनिषद्ब्रह्मस्यभूता विद्या समाप्तेति शेषः ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां

याज्ञिक्यामुपनिषदि भाष्ये पञ्चदशोऽनुवाकः ॥ १५ ॥

=====

* अत्र घ. पुस्तके(३२) अहो वर्तते । + उत्तरत्र जपविवक्षयेति, जपशब्दवर्जितं वा, पठितुं
युक्तम् ।

अथ षोडशोऽनुवाकः ।

इतः परं नूतनशिवालयादिकं कृत्वा तत्र लिङ्गप्रतिष्ठापनावसरे प्रत्यहं पार्थिवलिङ्गप्र-
तिष्ठापनावसरे च विनियुक्ता जपमात्रेण पापक्षयार्थाश्च पार्वतीपतिर्नमस्कारार्था मन्त्रा
उच्यन्ते । “सर्वलिङ्गं स्थापयति” “पवित्रम्” इति च मन्त्रालिङ्गात् । [तत्पाठस्तु]—

निधनपतये नमः । निधनपतान्तिकाय नमः । ऊर्ध्वाय नमः ।
ऊर्ध्वलिङ्गाय नमः । हिरण्याय नमः । हिरण्यलिङ्गाय नमः ।
सुवर्णाय नमः । सुवर्णलिङ्गाय नमः । दिव्याय नमः । दिव्य-
लिङ्गाय नमः । भवाय नमः । भवलिङ्गाय नमः । शर्वाय नमः ।
शर्वलिङ्गाय नमः । शिवाय नमः । शिवलिङ्गाय नमः । ज्वलाय
नमः । ज्वललिङ्गाय नमः । आत्माय नमः । आत्मलिङ्गाय नमः ।
परमाय नमः । परमलिङ्गाय नमः । एतत्सोमस्य सूर्यस्य
सर्वलिङ्गं स्थापयति पाणिमन्त्रं पवित्रम्, इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमः पाठके नारायणोपनिषदि
षोडशोऽनुवाकः ॥ १६ ॥

पार्वतीपतये नमोऽस्तु । कथंभूताय । नितरां बहूनि धनानि निधनानि तेषां पतिः
हुनेरूपेण तस्मै । निधनानि पातीति निधनपः । भक्तेभ्यस्तनोति विस्तारयतीति तः ।
निधनपश्चासौ तश्चेति निधनपतः । भक्तानां समीपत्वादन्तिकः । स चासौ स चेति
युनः कर्मधारयः, तस्मै । ऊर्ध्वायोर्ध्वलोकेषु देवतारूपेण विद्यमानायेत्यर्थः । ऊर्ध्व-
लेङ्गायोर्ध्वलोकेष्वपि गीर्वाणैर्लिङ्गरूपेण स्थापयित्वा पूज्यमानायेत्यर्थः । हिरण्याय
सर्वात्मकत्वात्कनकरूपाय । हिरण्यलिङ्गाय कनकनिर्मितलिङ्गाकाराय । शोभनो वर्णः
हान्तिर्यस्य तत्सुवर्णं रजतं [तद्वर्णाय] । हिरण्यस्योक्तत्वात्सुवर्णशब्दो रूढिमुत्सृज्य
योगेन रजतं वदति । सुवर्णलिङ्गाय रजतनिर्मितलिङ्गाकाराय । दिव्याय द्युलोक-
रूपेण । दिव्यलिङ्गायेन्द्रादिसंस्थापितद्युलोकस्थलिङ्गाकाराय । भवाय संसार-
रूपाय, भवत्युत्पद्यते ब्रह्माण्डं यस्मादिति वा भवस्तस्मै । भवलिङ्गाय भवशब्देन
वन्तः संसारिणो लक्ष्यन्ते, तैर्भूलोके पूज्यमानशिलामयादिलिङ्गाकाराय । शृणाति
लये ब्रह्माण्डं हिनस्तीति शर्वस्तस्मै । शं महत्सुखं वाति गच्छति प्राप्नोतीति शर्वः,

शर्वरूपं च तल्लिङ्गं शिवलिङ्गपूजनस्य कल्याणकारित्वात्* । ज्वलाय ज्योतिर्मयत्वात् । ज्वललिङ्गाय भूलोके विद्यमानद्वादशज्योतिर्लिङ्गरूपाय । आत्माय निखिलजगदात्म-
काय । लीनं सुरनरादिसर्वप्राणिगुह्यामु गोपितं ब्रह्म वेदान्तरूपेण गमयति विज्ञापयतीति
लिङ्ग आत्मा सर्वजन्तुरूपश्चा (पः, स चा)सौ लिङ्गश्चेत्यात्मरूप(लिङ्ग)स्तस्मै ।
यस्मादुत्कृष्टो नास्ति स परमस्तस्मै । पाति जगदिति पः । रमते मोक्षसाम्राज्य
इति रमः । स चेति कर्मधारयः । लीनं विलीनमपि सर्वज्ञत्वाद्गच्छत्यवगच्छति
जानातीति लिङ्गः । परमश्चासौ लिङ्गश्चेति परमलिङ्गस्तस्मै परमलिङ्गाय
नमः + । एतत् । वचनविभक्तिव्यत्ययः । एतैः पूर्वोक्तैर्मन्त्रैः सर्वलिङ्गं रसमुव-
र्णाद्यन्यतर(म)निर्मितं लिङ्गमात्रं स्थापयति सर्वोऽपि त्रैवर्णिको [लो]कः प्रतिष्ठाप-
यति । लिङ्गं कथंभूतम् । सोमस्य सूर्यस्य, औपलक्षणेन समस्तदेवतानां कारणभूत-
मिति शेषः । पाण्युपलक्षितसर्वावयवायमाना मन्त्रा वेदवाक्यविशेषा यस्य तत्पाणिम-
न्त्रम्, त्रयीमयशरीरमिति यावत् । पवित्रयति पापिनः स्मरणमात्रेणेति पवित्रम् ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयैतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधे-

युक्तायां याज्ञिक्यामुपनिषदि भाष्ये षोडशोऽनुवाकः ॥ १६ ॥

=====

अथ सप्तदशोऽनुवाकः ।

=====

अथ त्रैवर्णिकानां शास्त्राधिकारिणां ज्ञानोत्पादनाय महादेवसंबन्धिषु पञ्च[सु] वक्त्रेषु
मध्ये पश्चिमवक्त्रप्रतिपादकमन्त्रमाह—

सद्योजातं प्रपद्यामि सद्योजाताय वै नमो नमः । भवे

भवे नातिभवे भवस्व माम् । भवोद्भवाय नमः, इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयैतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोप-

निषदि सप्तदशोऽनुवाकः ॥ १७ ॥

सद्योजातनामकं यत्पश्चिमवक्त्रं तद्रूपं परमेश्वरं प्रपद्यामि प्राप्नोमि । तादृशाय
सद्योजाताय वै नमो=स्तु । हे सद्योजात भवे भवे तत्तज्जन्मनिमित्तं मां न भवस्व

*एतदग्रे “ तद्रूपाय । शिवाय मङ्गलरूपाय । शिवलिङ्गाय कल्याणज्ञापकाय । ” इति पठितुं
युक्तम् । +नमःशब्दावृत्तिः प्रत्येकं सबन्धसूचनार्थेति युक्तं पठितुम् । = अत्र पुनः पुनर्नमोऽ-
स्तिवति युक्तम् ।

न प्रेरेयेत्यर्थः किं तर्ह्यतिभवे जन्मातिलङ्घननिमित्तं भवस्व तत्त्वज्ञानाय प्रेरय । भवो-
द्भवाय संसारदुद्धर्त्रे सद्योजाताय नमोऽस्तु ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि भाष्ये
सप्तदशोऽनुवाकः ॥ १७ ॥

=====

अथाष्टादशोऽनुवाकः ।

=====

उत्तरवक्त्रप्रतिपादकमन्त्रमाह—

वामदेवाय नमो ज्येष्ठाय नमः श्रेष्ठाय नमो रुद्राय
नमः कालाय नमः कलविकरणाय नमो बलवि-
करणाय नमो बलाय नमो बलप्रमथनाय नमः
सर्वभूतदमनाय नमो मनोन्मनाय नमः, इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोप-
निषद्यष्टादशोऽनुवाकः ॥ १८ ॥

उत्तरवक्त्राय नमोऽस्तु । कथंभूताय । वामं सुन्दरं च तदेवं दीप्यमानं चेति वाम-
देवं तस्मै । सर्वजगदुत्पत्तेः पूर्वभावित्वाज्ज्येष्ठाय । प्रशस्ततमत्वाच्चेष्ठाय । प्रलये
रोदनहेतुत्वादुरुद्राय । अत एव सर्वप्राण्यायुःक्षयहेतुत्वात्कालाय । कं सुखं लाति स्वी
करोतीति कलं विविधं जगत्क्रियते येनेति विकरणं कलं च तद्विकरणं चेति कलविकरणं
तस्मै । रक्षसां बलं विकीर्यते हिंस्यते येन तद्वलविकरणं तस्मै । *सर्वाणि भूतानि
दमयति शिक्षयतीति सर्वभूतदमनं तस्मै । मन्यते सर्वं जानातीति मनं सर्वज्ञमुत्कृष्टं
मनमुन्मनं सर्वज्ञतमं मनं च तदुन्मनं च [मनोन्मनं] तस्मै ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि भाष्येऽ-
ष्टादशोऽनुवाकः ॥ १८ ॥

=====

अथैकोनविंशोऽनुवाकः ।

=====

दक्षिणवक्त्रप्रतिपादकं मन्त्रमाह—

अघोरेभ्योऽथ घोरेभ्यो घोरघोरंतरेभ्यः ।

* अत्र बलाय बलप्रमथनायेति पदद्वयं झुटितम् । तव्याख्यानं च “ बलाय सकलशक्तिप्रभ-
वत्वात्तद्रूपाय । बलप्रमथनाय स्वेच्छया सकलशक्त्युपसंहारकाय । ” इत्यादि स्यात् ।

सर्वेभ्यः सर्वं सर्वेभ्यो नमस्ते अस्तु रुद्ररूपेभ्यः, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिषद्ये-

कोनविंशोऽनुवाकः ॥ १९ ॥

अघोरनामको दक्षिणवक्त्ररूपो [यो] देवस्तस्य विग्रहा अघोराः सात्त्विकत्वेन शान्ताः सौम्याः । अन्ये तु घोरा राजसत्वेनोग्राः । अपरे तु तामसत्वेन घोरादपि [घोरा] घोरतराः । हे *सर्वे परमेश्वर ते त्वदीयेभ्यः पूर्वोक्तेभ्यस्त्रिविधेभ्यः स(श)र्वेभ्यो [लयकाले शृण्वन्ति हिंसन्ति तेभ्यो] रुद्ररूपेभ्यः सर्वतः (सर्वेभ्यः) सर्वेषु देशेषु सर्वेषु च कालेषु नमोऽस्तु ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञिक्यामुपनिषदि भाष्य एकोनविंशोऽनुवाकः ॥ १९ ॥

=====
अथ विंशोऽनुवाकः ।

प्राग्वक्त्रप्रतिपादकं मन्त्रमाह—

तत्पुरुषाय विद्महे महादेवाय धीमहि ।

तन्नो रुद्रः प्रचोदयात्, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि

विंशोऽनुवाकः ॥ २० ॥

प्राग्वक्त्रदेवस्तत्पुरुषनामकः । द्वितीयार्थे चतुर्थी । तत्पुरुषं देवं विद्महे गुरुशास्त्रमुखाज्जानीमः । ज्ञात्वा च महादेवाय तं महादेवं धीमहि ध्यायामि(म) । त [त्]स्मात्कारणाद्ब्रह्मदेवो नोऽस्मान्प्रचोदयात्, ध्यानज्ञानार्थं प्रचोदयतु ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां

याज्ञिक्यामुपनिषदि भाष्ये विंशोऽनुवाकः ॥ २० ॥

=====
अथैकविंशोऽनुवाकः ।

ऊर्ध्ववक्त्रप्रतिपादकं मन्त्रमाह—

ईशानः सर्वविद्यानामेश्वरः सर्वभूतानां ब्रह्माधिपतिर्ब्र-

* तत्सृष्ट्वा तदेवानुप्राविशदिति श्रुत्या सर्वान्तर्यामित्वेन परमेश्वरस्य युक्तमेव सर्वरूपत्वम् ।

ह्यणोधिपतिर्ब्रह्मा शिवो मे' अस्तु सदाशिवोम्, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिषदे-

कविंशोऽनुवाकः ॥ २१ ॥

योऽयमूर्ध्ववक्त्रो देवः सोऽयं सर्वविद्यानामीशानो नियामकः । तथा सर्वभूता-
नामखिलप्राणिनामीश्वरो नियामकः । ब्रह्माधिपतिर्वेदस्याधिकत्वेन पालकः । तथा
ब्रह्मणो हिरण्यगर्भस्याधिपतिः तादृशो यो ब्रह्मा प्रवृद्धः परमात्मा सोऽयं मे ममा-
नुग्रहाय शिवः शान्तोऽस्तु । सदाशिवोम्, स एव सदाशिव ओमहं भवामि ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेय-

युक्तायां याज्ञिक्यामुपनिषदि भाष्य एकविंशोऽनुवाकः ॥ २१ ॥

=====
अथ द्वाविंशोऽनुवाकः ।

पुनरपि तद्देवताकं मन्त्रान्तरमाह—

नमो हिरण्यबाहवे हिरण्यवर्णाय हिरण्यरूपाय हिरण्यपतयेऽ-

म्बिकापतये उमापतये पशुपतये नमो नमः, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोप-

निषदि द्वाविंशोऽनुवाकः ॥ २२ ॥

नमः शिवाय । कथंभूताय पशूनामाब्रह्मस्तम्बपर्यन्तानां पतिर्नायकः पशुपतिस्तस्मै ।

“ब्रह्माद्याः स्तम्बपर्यन्ताः पशवः परिकीर्तिताः ।

तेषां हि नायको यस्माच्छिवः पशुपतिः स्मृतः ” ॥

[इत्युक्तत्वात्] उमायाः पतिरुमापतिस्तस्मै । उमाशब्दः कविभिर्व्याख्यातः—“उ

मेति मात्रा तपसे निषिद्धा पश्चादुमाख्यां सुमुखी जगाम ” इति । अम्बिकायाः पार्वत्याः
पतिरम्बिकापतिस्तस्मै । हिरण्योपलक्षितनवानिधिपालकत्वाद्विरण्यपतिस्तस्मै । हिरण्य-
रूपाय तेजोमयाय । हिरण्यवदनवाप्या दुर्लभा वर्णा वेदाक्षराणि यस्मादुत्पद्यन्ते स
हिरण्यवर्णः । यथा दग्धिणां हिरण्यं दुर्लभं तद्वन्प्राणिनां गुरुकुले स्थित्वा वेदाक्षराणां
दुर्लभत्वमिति भावः । हिरण्यबाहवे कनकायमानबाहूपलक्षितसर्वावयवाय नमः+ ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां

याज्ञिक्यामुपनिषदि भाष्ये द्वाविंशोऽनुवाकः ॥ २२ ॥

+ नमःशब्दद्वयं प्रत्येकं संबन्धद्योतनार्थमिति युक्तं पठितुम् ।

अथ त्रयोविंशोऽनुवाकः ।

पूर्वोक्तप्रकारेणोपासिनस्य पुरुषस्योपास्यनमस्कारार्थमेकामृचमाह—

ऋतं सत्यं परं ब्रह्म पुरुषं कृष्णपिङ्गलम् ।

ऊर्ध्वरेतं विरूपाक्षं विश्वरूपाय वै नमो नमः, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोप-

निषदि त्रयोविंशोऽनुवाकः ॥ २३ ॥

यदेतत्परं ब्रह्म तत्सत्यमबाध्यम् । सत्यत्वं च द्विविधं व्यावहारिकं पारमार्थिकं च । हिरण्यगर्भरूपं व्यावहारिकं सत्यं तन्निराकरणेन पारमार्थिकं सत्यं प्रतिपादयितुमृतं सत्यमिति विशेष्यते । अत्यन्तं सत्यमित्यर्थः । तादृशं ब्रह्म भक्तानुग्रहायोमामहेश्वरात्मकपुरुषरूपं भवति । तत्र दक्षिणे महेश्वरभागे कृष्णवर्ण उमाभागे वामे पिङ्गलवर्णः । स च योगेन स्वकीयं रेतो ब्रह्मरन्ध्रे धृतवोर्ध्वरेता भवति । त्रिनेत्रत्वाद्विरूपाक्षः । तादृशं परमेश्वरमनुश्रुत्येति शेषः । विश्वरूपाय जगत्कारणत्वेन सर्वजगदात्मकाय * विरूपाक्षाय पुरुषायैष नमस्कारोऽस्तु ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययु-

क्तायां याज्ञिकयामुपनिषदि भाष्ये त्रयोविंशोऽनुवाकः ॥ २३ ॥

=====

अथ चतुर्विंशोऽनुवाकः ।

=====

रुद्रदेवताकं मन्त्रमाह—

सर्वो वै रुद्रस्तस्मै रुद्राय नमो अस्तु ।

पुरुषो वै रुद्रः सन्महो नमो नमः ।

विश्वं भूतं भुवनं चित्रं बहुधा जातं जायमानं च यत् ।

सर्वो ह्येष रुद्रस्तस्मै रुद्राय नमो अस्तु, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोप-

निषदि चतुर्विंशोऽनुवाकः ॥ २४ ॥

यो रुद्रः पार्वतीपतिः पुराणेषु प्रसिद्धः स एव सर्वो जीवरूपेण सर्वशरीरेषु प्रविभात । तस्मै सर्वात्मकाय रुद्राय नमोऽस्तु । प्रकृतिपुरुषयोर्मध्ये जडात्मिकां

* इदं पदमधिकम् ।

प्रकृतिमपोह्य चिदात्मकः पुरुषो यो विद्यते स एव भक्तानुग्रहाय रुद्रमूर्तिरूपेणावभा-
सते, तस्माद्य (द्व) [स्तु] तः सन्महः “ सदेव सोम्येदमग्र आसीत् ” इति
श्रुतिप्रतिपाद्यमवाध्यं रुद्रं तेजः । तादृशाय रुद्राय पुनः पुनर्ममस्कारोऽस्तु । यज्जहं
विश्वमस्ति यच्च भूतं चेतनं प्राणिजातमस्तीति चेतनाचेतनरूपेण विचित्रं यद्भवन्
जगत्, तत्रापि यज्जगज्जातं पूर्वमेवोत्पन्नं दृष्टेदानीं जायमानं स सर्वोऽपि प्रपञ्च एव
रुद्रो हि । तद्व्यतिरेकेण वास्तवस्य जगतो निरूपयितुमशक्यत्वात् । तादृशाय सर्वात्म-
काय रुद्राय नमस्कारोऽस्तु ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययु-
क्तायां याज्ञिक्यामुपनिषदि भाष्ये पञ्चविंशोऽनुवाकः ॥ २४ ॥

=====

अथ पञ्चविंशोऽनुवाकः ।

=====

कद्रुद्राय प्रचेतसे मीहुष्टमाय तव्यसे ।

वोचेम शंतम० हृदे ॥

सर्वो ह्येष रुद्रस्तस्मै रुद्राय नमो अस्तु, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि
पञ्चविंशोऽनुवाकः ॥ २५ ॥

कद्रुद्रायेति । “ कत्य प्रशंसायाम् ” इति धातोरुत्पन्नः कच्छब्दः प्रशंसामाह ।
ततः कद्रुद्रः प्रशस्तो रुद्रस्तस्मै । प्रचेतसे प्रकृष्टज्ञानयुक्ताय । [मीहुष्टमाय] “ मिह
सेचने ” इति धातुः । अभीष्टानां कामानामतिशयेन सेचकाय । स्तोतुः कामप्रदाये-
त्यर्थः । तव्यसे, अत्राऽऽदौ सकारस्य च्छान्दसो लोपः । स्तव्याय स्तोतुं योग्याये-
त्यर्थः । हृदे हृदयवर्तिने तद्रूपाय, शंतममतिशयेन सुखकरं स्तुतिरूपं वाक्यं वोचेम
कथयेम । सर्वो हीति पूर्ववत् ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां
याज्ञिक्यामुपनिषदि भाष्ये पञ्चविंशोऽनुवाकः ॥ २६ ॥

=====

अथ पञ्चविंशोऽनुवाकः ।

=====

अथाग्निहोत्रकर्मणि होमसाधनद्रव्यस्य कारणभूतं वृक्षविशेषं विधत्ते—

यस्य वैकङ्कत्यग्निहोत्रहवर्णी भवति प्रत्ये-

धास्याऽऽहुतयास्तिष्ठन्त्यथो प्रतिष्ठित्यै, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि

षड्विंशोऽनुवाकः ॥ २६ ॥

अग्निहोत्रे हविर्हूयते यया दर्व्या सेयमग्निहोत्रहवणी, सा च वैकङ्कन्ती विकङ्क-
तारूयेन वृक्षेण निष्पादिता यस्याग्निहोत्रिणो भवत्यस्याग्निहोत्रिण आहुतयस्तयाऽग्नि-
होत्रहवण्या प्रक्षिप्ताः सत्यः प्रतितिष्ठन्त्येव फलप्रदा भवन्त्येव । अथो अपि च
प्रतिष्ठित्यै, अनुष्ठातुश्चित्तशुद्धिद्वारा तत्त्वज्ञानप्रतिष्ठार्थं संपद्यन्ते । मुमुक्षोश्चित्तशुद्धिद्वारा
वेदोक्तानां कृत्स्नकर्मणां मोक्षसाधनत्वं द्योतयितुमुपलक्षणत्वेन कर्माङ्गभूतो विकङ्कतवृक्षो
विहितः ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां
याज्ञिकयामुपनिषदि भाष्ये षड्विंशोऽनुवाकः ॥ २६ ॥

=====

अथ सप्तविंशोऽनुवाकः ।

चित्तशुद्धिहेतूनां कर्मणां संग्रहेणोपयोगमस्मिन्मोक्षप्रकरणे सूचयित्वा प्रतिबन्धनिवा-
रकान्तरक्षोभान्मन्त्राज्ञाप्यत्वेनाभिधत्ते —

कृणुष्व पाज इति पञ्च, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि

सप्तविंशोऽनुवाकः ॥ २७ ॥

यस्य वैकङ्कत्यग्निहोत्रहवणीत्यनुवाकान्ते कृणुष्व पाज इति पञ्चेति प्रतीकत्वेन
पठिताः संहितायां प्रथमकाण्डे द्वितीयप्रपाठके पठिताः पञ्चर्चो [जापितव्या इति शेषः ।
ताश्च] व्याख्यास्यामः । कृणुष्व पाज इति पञ्चानुष्टुप्छन्दस्का वामदेवदृष्टा अग्निदेव
ताकाः । अस्मिन्नकृपञ्चके भगवानग्निरभिष्टूयते ।

कृणुष्व पाजः प्रसितिं न पृथ्वीं याहि राजेवामवाꣳ इमेन ।

तृप्तीमनु प्रसितिं द्रूणानोऽस्ताऽसि विध्य रक्षसस्तपिष्ठैः ॥

कृणुष्वेति । हेऽग्नेऽस्मदीयकामकोधादिशत्रुसंहारार्थं पाजो बलमस्मभ्यं कृणुष्व कुरुष्व
तत्र दृष्टान्तः । पृथ्वीं विस्तीर्णीं प्रसितिं न प्रसितिमिव जालमिव । नकार उपमार्थः । सीयन्ते
बध्यन्ते पक्षिणो यया प्रकर्षेण सा प्रसितिर्जालम् । “ पिब्वन्धने ” इति धातुः । यथा
पक्षिमक्षका निषादास्तद्वन्धनार्थं जालं विस्तीर्णीं प्रसारयन्ति तथा भो भगवन्नग्ने बलं

प्रसारयेत्यर्थः । ततो राजेव नृप इवामवान्सहायवान्सन्निभेन गजेन तदुपलक्षितचतुरङ्ग-
बलेन शत्रून्प्रति याहि गच्छ । अमन्ति भजन्ति स्वामिनमित्यमाः सेवकाः, तद्वानम-
वान् । यथा राजा चतुरङ्गबलसहितः सञ्जशत्रून्संहर्तुं गच्छति तथा त्वमपि भो भगव-
न्नेष्टस्मदीयशत्रून्संहर्तुं गच्छेत्यर्थः । त्वं कथंभूतः । तृप्तीं प्रसितिमनु द्रूणानः । अत्र
विभक्तिव्यत्ययः । तृप्त्या शीघ्रं संहारसाधनया प्रसित्या शत्रून्नु पलायनकाले पश्चा-
द्द्रूणानो हिंसयन् । “ द्रु हिंसायाम् ” इति धातुः । अस्ता । “ असु क्षेपे ” इति
धातुः । बाणानां प्रक्षेपकोऽसि । यस्मादेवं तस्माद्रक्षसो दैतेयांस्तपिष्ठैरतिसंतापहेतुभि-
रायुधैर्विधत्ताडय । अस्मिन्मन्त्रे बाह्याभ्यन्तरशत्रुनिवृत्तिरग्निप्रार्थनायाः फलम् ।

तव भ्रमास आशुया पतन्त्यनुस्पृश धृषता शोशुचानः ।

तपूष्यग्रे जुह्वा पतङ्गा न संदितो विसृज विष्वगुल्काः ॥

तवेति । भो भगवन्नेष्ट भ्रमासः सर्वत्र प्राणिनः पीडयितुं भ्रमणशीला आशुयाऽहोरा-
त्रयोः शीघ्रं यान्तीतस्ततः संचरन्तीत्याशुया । जसो लोपश्छान्दसः । एवंविधा ये पिशाचाः
पतन्ति । “ पत्ल गतौ ” । इतस्ततो गच्छन्ति । तान्पतङ्गान्पतनशीलान्पिशाचांस्तपूषि
प्रपञ्चतपनशीलानि रक्षोसि च धृषता प्रगल्भेन । “ जिघृषा प्रागल्भ्ये ” इति धातुः ।
तव तेजसेति शेषः । अनुस्पृश दहेत्यर्थः । त्वं कथंभूतः । शोशुचानोऽन्तर्बहि शत्रून्-
तिदुःखयन् । यद्वा शोशुचानो देदीप्यमानः । “ शुच दीप्तौ ” इति धातुः । पुनः कथं-
भूतः । जुह्वा स्तुचा हूयमानघृतपुरोडाशादिरूपहविष्या(प्मा)निति शेषः । पुनः कथंभूतः ।
“ दो अवसृण्वे ” । राक्षसैः सम्यङ्न दितः खण्डितोऽसंदितः । एवंविधस्त्वं शत्रूणां
बाह्यानामान्तराणां च विष्वगुपर्यधस्तिर्यक्सर्वत उल्का अलातज्वाला विसृज प्रसार-
येत्यर्थः ।

प्रति स्पशो विसृज तूर्णितमो भवो पायुर्विशो अस्या अर्दब्धः ।

यो नो दूरे अघशस्त्रो यो अन्त्यग्रे मा किंष्टे व्यथिरार्दधर्षात् ॥

प्रतीति । भो भगवन्नेष्ट तूर्णितमोऽतिक्षिप्रतमस्त्वं स्पशः । “ स्पश बाधने ” शकारान्तो
द्वितीयाबहुवचनम् । बाधकाञ्जशत्रून्प्रति विसृज पाशैर्बद्ध्वा नयेत्यर्थः । किंचास्या अस्मदी-
याया विशः पुत्रादिप्रजायाः पायुः पाति रक्षतीति पायू रक्षको भव । किंच नोऽस्माकं
दूरेऽन्त्यन्तिके च योऽघशंसोऽयं पापं शंसतीच्छतीत्यघशंसः । “ शसि ” इच्छायाम् ।
तमपि पराकुर्वति शेषः । अहमप्यदर्दब्धः शत्रुभिरनुपहिंसितो भवामि । “ दम्भु हिंसा-
याम् ” । किं च किं कोऽपि च्छान्दसोऽयं प्रयोगः । व्यथिर्व्यथको राक्षसस्ते तव पुर-
स्तान्माऽऽदधर्षान्माऽऽघृष्टो भूदित्यर्थः । अशिर्दर्शनस्य राक्षसपिशाचादिपलायनहेतु-
त्वात् । तथा च नीतिशास्त्रम् —

“दिवा सूर्यप्रतापेन रात्रौ वह्निप्रतापतः ।

पिशाचराक्षसादीनां दूरतस्तु पलायनम् ॥

तस्माद्रात्रौ मनुष्याणां वने मार्गे गृहेऽपि वा ।

वह्निसेवनमाहात्म्यात्पिशाचादिपलायनम्” ॥ इति ।

उद्देशे तिष्ठ प्रत्यातनुष्व न्यमित्रां ओषतात्तिग्महेते ।

यो नो अरातिः समिधान चक्रे नीचा तं धक्ष्यतसं न शुष्कम् ॥

उदिति । भो भगवन्नग्रेऽस्माननुग्रहीतुमुत्तिष्ठ । अस्मान्प्रति दयामातनुष्व । अमित्रान्कामादीन्वितरामोषताद्भस्मी कुरु । “उष दाहे” । किं च भोस्तिग्महेते भोस्तीक्ष्णायुध नोऽस्माकमुपरि यः कश्चिदरातित्वं चक्रे कृतवांस्तमस्मद्द्रोहिणं शुष्कमतसं न कश्चवृक्षादिमिव धाक्षि दग्धं कुरु । नीचा नीचैरधो नरकमार्गे च कुरु । भोः समिधान देदीप्यमान वहे । “जिह्न्धी दीप्तौ” । सर्वमेतदस्मदीयं कार्यं साधयेत्यर्थः

ऊर्ध्वो भव प्रतिविध्याध्यस्मदाविष्कृणुष्व दैव्यान्यग्रे ।

अव स्थिरा तनुहि यातुजूनां जामिमजामिं प्रमृणीहि शत्रून् ॥

ऊर्ध्व इति । भो भगवन्नग्रेऽस्मद्विभक्त्यव्ययः । अस्माकं कामादीन्निपूनध्यधिकं प्रतिविध्य ताडय । अत एव दैव्यानि देवतासंबन्धीनि सत्कर्मणि सद्गुणानि चाऽऽविष्कृणुष्व प्रकटय । अत एवोर्ध्वः सत्यलोकप्रभृत्यूर्ध्वलोकप्रदो भव । किंच यातुजूनां यातुधानानां पुण्यलोकविरोधिनां रक्षसां स्थिराणि धनूष्यवतनुहि, अवतीर्णमौर्ध्वाकाणि कुरु । किंच जामिमालस्यादिकं परित्यज्य प्रमृणीहि विनाशय । किंच जामिमनालस्यं यथा भवति तथा जगत्संहर्तुमुक्तान्शत्रून्प्रमृणीहि । “मृ हिंसायाम्” । जामिताऽऽलस्यपङ्क्तिदावित्यभिधानात् । पञ्चानामृचामयमभिप्रायः । भो भगवन्नग्रे त्रैलोक्यनायकास्मदीयान्तर्बहिःशत्रून्निर्मूल्य सत्कर्मसु प्रवर्त्यान्तःकरणं विमलीकृत्य शतं संवत्सरान्मार्यापुत्रादिभिः सह भुक्तिं दत्त्वा मरणादूर्ध्वं सकुटुम्बाय मह्यं मुक्तिं प्रयच्छेति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां

याज्ञिकयामुपनिषदि भाष्ये सप्तविंशोऽनुवाकः ॥ २७ ॥

अथाष्टाविंशोऽनुवाकः ।

जीवनहेतुक्षेत्रलाभदिद्वारा मुक्तिहेतुं पृथिवीदेवताकं मन्त्रमाह—

अदितिर्देवा गन्धर्वा मनुष्याः पितरोऽसुरास्तेषां

सर्वभूतानां माता मेदिनी महता मही सावित्री

गायत्री जगत्पुर्वी पृथ्वी बहुला विश्वा भूता कृत-

मा काया सा सत्येत्यमृतेति वसिष्ठः, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिषद्य-

ष्टाविंशोऽनुवाकः ॥ २८ ॥

अदितिशब्दोऽस्वण्डितेति व्युत्पत्त्या भूमिमाचष्टे । अत एव निघण्टुकारेण पृथिवी-
नामसु पाठितः । देवादयः पञ्च जातिविशेषा अदितिरूपाः । एते तु सर्वप्राणिदेहानामुप-
लक्षकाः । अतस्तेषां सर्वभूतानां देहोपादानत्वादियमदितिर्माता जननी । मेदिनी
मधुकैटभमेदसा जाता । अथवा मेदस्विनी कठिनेत्यर्थः । *महती गुणाधिका धैर्य-
युक्ता वा । तच्च सर्वप्राणिकृतोपद्रवसहिष्णुत्वेनावगन्तव्यम् । मही पूज्या । सावित्री
सवितुः प्रेरकस्यान्तर्यामिणः संबन्धिनी । गायत्री गायकान्स्वोपासकांश्चायते रक्षती-
त्यर्थः । जगती जगदाश्रयभूता । उर्व्यनेकसस्याब्जा । पृथ्वी, अनेकाविस्तारवती ।
बहुला निबिडावयवा । विश्वा सर्वात्मिका । [भूता] प्राणिदेहोत्पत्तेः पूर्वमेव विद्य-
माना । कृतमाऽतिशयेन सुखरूपा । काया सर्वप्राणिदेहरूपेण परिणता । सा प्रसिद्धा ।
सत्या व्यवहारदशायां बाधरहिता । इत्येवं वसिष्ठो महामुनिराह । तथैवामृता मर-
णरहिता चतुर्युगपर्यावर्तनेऽप्यवस्थितेत्येवमप्यर्थं वसिष्ठ एवाऽऽह । अतोऽस्य मन्त्रस्य
वसिष्ठ ऋषिरित्यर्थः ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेयमुक्तत्रयां

याज्ञिकयामुपनिषदि भाष्येऽष्टाविंशोऽनुवाकः ॥ २८ ॥

=====

अथैकोनविंशोऽनुवाकः ।

वृष्ट्यभावकृतोपद्रवपरिहारेणोपकारिणमन्त्रदेवताकं मन्त्रमाह—

आपो वा इदं सर्वं विश्वा भूतान्यापः प्राणा वा आपः

पशव आपोऽन्नमापोऽमृतमार्षः सम्राडापो विराडापो

स्वराडापश्छन्दास्यापो ज्योतीस्यापो यजुस्यापो

सत्यमापः सर्वा देवता आपो भूर्भुवः सुवराप ओम्, इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणोपनिषद्ये-

कोनविंशोऽनुवाकः ॥ २९ ॥

* महत्तत्त्वस्य व्याख्यानमेतत् ।

यदिदं जगदस्ति तत्सर्वमापो वै जलमेव । कथमिति प्रपञ्चयते । विश्वा भूतानि सर्वाणि शरीराण्यापो जलम् । रेतोरूपेण तदुत्पादकत्वात् । प्राणा वै शरीरवर्तिवा-
यवोऽप्यापः । उदकेन प्राणानामाप्यायनात् । अत एव च्छन्दोगा आमनन्ति—
“ आपोमयः प्राणो न विवतो विच्छेत्स्यते ” इति । पशवो गवादयोऽप्यापः । क्षीर-
रूपेण तत्र परिणतत्वात् । अन्नं व्रीहियवादिकमापः । जलस्यान्नहेतुत्वं प्रसिद्धम् ।
अमृतमापः । सम्यग्जात इति सूत्रात्मा हिरण्यगर्भः सम्राट् । विस्पष्टं राजत इति
ब्रह्माण्डदेहः पुरुषो विराट् । इन्द्रियादिनैरपेक्षेण स्वयमेव राजत इत्यव्याकृताभिमानी-
श्वरः स्वराट् । छदांसि गायत्र्यादीनि । ज्योतीष्यादित्यादीनि । यजूंष्यनियताक्षरा
मन्त्राः । सत्यं यथार्थकथनम् । सर्वा देवता इन्द्रादयः । भूर्भुवः सुवस्त्रयो लोकाः ।
सम्राडादिलोकत्रयान्तार्थरूपेणाऽऽपः स्तूयन्ते । एताश्चाऽऽपो मूलकारणपरमात्मरूपेण
प्रणवप्रतिपाद्या इति वक्तुर्भोक्तारः पठितः ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां
याज्ञिकयामुपनिषदि भाष्य एकोनत्रिंशोऽनुवाकः ॥ २९ ॥

=====

अथ त्रिंशोऽनुवाकः ।

माध्याह्निकसंन्यानुष्ठानेऽभिमन्त्रितजलपानार्थं मन्त्रमाह —

आपः पुनन्तु पृथिवीं पृथिवी पूता पुनातु माम् ।

पुनन्तु ब्रह्मणस्पतिर्ब्रह्म पूता पुनातु माम् ॥

यदुच्छिष्टमभोज्यं यद्वा दुश्चरितं मम ।

सर्वं पुनन्तु मामापोऽसतां च प्रतिग्रहं स्वाक्षं इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि

त्रिंशोऽनुवाकः ॥ ३० ॥

या आपस्ताः पृथिवीं पुनन्तु प्रक्षालनेन शोधयन्तु । सा च पृथिवी पूता शुद्धा
सती मामनुष्ठतारं पुनातु शोधयतु । तथा ब्रह्मणो वेदस्य पतिः पालकमाचार्यमेता
आपः पुनन्तु । तेनाऽऽचार्येणोपदिष्टं ब्रह्म [वेद] स्वरूपं पूता स्वयं पूतं सन्मां पुनातु ।
अन्यभुक्तावशिष्टरूपमुच्छिष्टं यदस्ति तदभोज्यं भोक्तृमयोग्यं तादृशं कदाचिन्मया
भुक्तम् । यद्वा दुश्चरितमन्यदपि प्रतिषिद्धाचरणरूपं मम किञ्चित्संपन्नं तत्सर्वं परि-

हृत्येति शेषः । ततो मामापः पुनन्तु । तथाऽसतां शूद्रादीनां प्रतिग्रहं च मया कृतं पुनन्तु । तदर्थमिदमभिमन्त्रितमुदकं स्वाहा मदीयवक्त्राग्नौ सुहुतमस्तु ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञिकयामुपनिषदि भाष्ये त्रिंशोऽनुवाकः ॥ ३० ॥

अथैकत्रिंशोऽनुवाकः ।

सायंसंध्याकाले जलपानार्थं मन्त्रमाह—

अग्निश्च मा मन्युश्च मन्युपतयश्च मन्युकृतेभ्यः ।
पापेभ्यो रक्षन्ताम् । यदह्ना पापमकार्षम् । मनसा
वाचा हस्ताभ्याम् । पद्भ्यामुदरेण शिश्ना । अहस्त-
दबलुम्पतु । यत्किंच दुरितं मयि । इहमहं माम-
मृतयोनौ । सत्ये ज्योतिषि जुहोमि स्वाहा, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिष-
द्यैकत्रिंशोऽनुवाकः ॥ ३१ ॥

योऽयमाग्निरस्ति यश्च मन्युः क्रोधाभिमानी देवो ये च मन्युपतयः क्रोधस्वामिनस्त-
न्नियामका देवाः सन्ति, ते सर्वेऽपि मन्युकृतेभ्यो मदीयकोपनिष्पादितेभ्यः पापेभ्यो
[मा मां] रक्षन्तां पापिनं मां तत्पापविनाशनेन पालयन्तु । किंचार्तितेनाह्ना तस्मि-
न्नहनि यत्पापमकार्षं कृतवानस्मि । केन साधनेन, मनआदिभिः शिश्नान्तावयैव ।
तत्सर्वं पापमहरवलुम्पतु । अहरभिमानी देवो विनाशयतु । परहिंसादिचिन्तनं मानसं
पापम् । अप्रियानृतादिभाषणं वाचिकम् । अभिचारहोमादिकं हस्तकृतम् । पादेन
गोब्राह्मणस्पर्शादिकं पादकृतम् । अभोज्यभोजनमुदरकृतम् । अगम्यागमनं शिश्नकृतम् ।
अथवा किमनेन परिमितगणनेन, यत्किमपि दुरितं मयि निष्पन्नमिदं पापजातं सर्वं
तत्कर्तारं मां च लिङ्गशरीररूपममृतयोनौ मरणरहिते जगत्कारणे सत्ये बाधरहिते
ज्योतिषि स्वयंप्रकाशे वस्तुनि जुहोमि । प्रक्षिपाम्यहम्, अनेन होमेन तत्सर्वं भस्मी
करोमि । तदर्थमभिमन्त्रितं जलं स्वाहा मदीयमुखाग्नौ स्वाहुतमस्तु ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां
याज्ञिकयामुपनिषदि भाष्ये एकत्रिंशोऽनुवाकः ॥ ३१ ॥

अथ द्वात्रिंशोऽनुवाकः ।

प्रातःसंध्याकाले जलपानार्थं मन्त्रमाह—

सूर्यश्च मा मन्युश्च मन्युपतयश्च मन्युकृतेभ्यः ।
पापेभ्यो रक्षन्ताम् । यद्रात्रिया पापमकार्षम् ।
मनसा वाचा हस्ताभ्याम् । पद्भ्यमुदरेण शिश्रा ।
रात्रिस्तदवलुम्पतु । यत्किंच दुरितं मयि । इदमहं
माममृतयोनौ । सूर्ये ज्योतिषि जुहोमि स्वाहा, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि

द्वात्रिंशोऽनुवाकः ॥ ३२ ॥

सूर्येऽहर्निष्पादके सूर्योपाधिके । अन्यत्सर्वं पूर्ववद्वाख्येयम् ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां
याज्ञिक्यामुपनिषदि भाष्ये द्वात्रिंशोऽनुवाकः ॥ ३२ ॥

=====

अथ त्रयस्त्रिंशोऽनुवाकः ।

=====

प्राणायामादिषु सर्वत्राऽऽवश्यकस्योकारस्य प्रसङ्गादृष्यादिकमुच्यते—

ओमित्येकाक्षरं ब्रह्म । अग्निर्देवता ब्रह्म

इत्यार्षम् । गायत्रं छन्दं परमात्मं सरू-

पम् । सायुज्यं विनियोगम्, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणोपनि-

षदि त्रयस्त्रिंशोऽनुवाकः ॥ ३३ ॥

ओमिति यदेकाक्षरमस्ति तद्ब्रह्म समस्तब्रह्माण्डोत्पत्तिस्थितिभङ्गकारणम् । तस्य
देवता वाच्यभूतं वस्त्वग्निः । अग्निशब्दोऽत्र रूढ्या देवताविशेषवाचको न भवति
अपि तु योगेन परमात्मवाचकः । अङ्गति सर्वं जगद्वाप्नोतीत्यग्निः । अग्निशब्दोऽल-
क्षितं ब्रह्मेति यत्तदार्थमग्निः । मन्त्रोऽपि ब्रह्म, ऋषिरपि ब्रह्म, देवताऽपि ब्रह्म, सर्वं
स्वयमेवेत्यर्थः । गायत्रं देवी गायत्री छन्दः । विनियोगं विनियोगः । सायुज्यं

सायुज्ये परब्रह्मावाप्तौ । कथंविधे सायुज्ये, [परमात्म] परमात्मलक्षणे । तथा सरूपं
सरूपे सर्वजगत्समानरूपे । सर्वात्मक इति यावत् । सर्वत्र व्यत्ययो बोध्यः ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां
याज्ञिकयामुपनिषदि भाष्ये त्रयस्त्रिंशोऽनुवाकः ॥ ३३ ॥

=====

अथ चतुस्त्रिंशोऽनुवाकः ।

संध्यात्रय(ये) मार्जनादूर्ध्वं गायत्र्या आवाहनमन्त्रमाह—

आयात् वरदा देवी अक्षरं ब्रह्म संमितम् । गायत्रीं
छन्दसां मातेदं ब्रह्म जुषस्व मे । यदह्नात्कुरुते पापं तद-
ह्नात्प्रतिमुच्यते । यद्रात्रियात्कुरुते पापं तद्रात्रियात्प्रति-
मुच्यते । सर्ववर्णे महादेवि संध्याविधे सरस्वति, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि
चतुस्त्रिंशोऽनुवाकः ॥ ३४ ॥

वरदाऽस्मदभीष्टवरप्रदा देवी गायत्रीछन्दोभिमानिनी देवताऽक्षरं विनाशरहितं
संमितं सम्यग्वेदान्तप्रमाणेन निश्चितं ब्रह्म जगत्कारणं परं तत्त्वमुद्दिश्याऽऽयात्वाग-
च्छतु । अस्माकं ब्रह्मतत्त्वं बोधयितुमागच्छत्वित्यर्थः । अयमेवार्थ उत्तरार्धेन स्पष्टी
क्रियते । छन्दसां गायत्रीत्रिष्टुवादीनां वेदानां वा माता जननी देवता [गायत्री]
गायत्री गायत्रीशब्दाभिधे (* ये नोऽस्माभिर्धे) या नोऽस्मानि (मे ममे) दं ब्रह्म वेदान्त-
प्रतिपाद्यं तत्त्वं जुषस्व जोषयतु । उपदिशत्वित्यर्थः । किञ्च हे संध्याविधे सायं-
प्रातःसंधौ भवा संध्या तादृशी या विद्याऽनुष्ठानरूपा तत्संबुद्धौ संध्याविधे सरस्वति
त्वद्भक्तो यदह्नाद्यस्मिन्नहनि पापं कुरुते तदह्नाद्यस्मिन्नहनि तेन पापेन प्रतिमुच्यते
त्रिमुच्यतां शुद्धो भूयादिति भावः । यद्रात्रियाद्यस्यां रात्रौ । अन्यत्समानम् । एते
छान्दसाः प्रयोगाः ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां
याज्ञिकयामुपनिषदि भाष्ये चतुस्त्रिंशोऽनुवाकः ॥ ३४ ॥

=====

* धनुश्चिह्नान्तर्गतमधिकमप्रयोजनम् ।

अथ पञ्चत्रिंशोऽनुवाकः ।

गायत्र्या आवाहनमन्त्रमाह—

ओजोऽसि सहोऽसि बलमसि भ्रजोऽसि देवानां
 धामनामाऽसि विश्वमसि विश्वायुः सर्वमसि सर्वा-
 युग्भिभूरो गायत्रीमावाहयामि सावित्रीमावाह-
 यामि सरस्वतीमावाहयामि छन्दर्षीनावाहयामि
 श्रियमावाहयामि गायत्रिया गायत्री छन्दो
 विश्वामित्र ऋषिः सविता देवताऽग्निर्मुखं ब्रह्मा
 शिरो विष्णुर्हृदयं रुद्रः शिखा पृथिवी योनिः प्राणा-
 पानव्यानोदानसमाना सप्राणा श्वेतवर्णा सांख्या-
 यनसगोत्रा गायत्री चतुर्विंशत्यक्षरा त्रिपदा
 षट्कुक्षिः पञ्चशीर्षोपनयने विनियोगः,—इति ।

हे गायत्रि त्वमोजोऽसि बलहेतुभूताष्टमघातुरूपाऽसि । सहोऽसि शत्रूनभिभवितुं
 शक्तिरसि । बलमसि शरीरगतव्यवहारसामर्थ्यरूपाऽसि । भ्राजोऽसि दीप्तिरू-
 पाऽसि । देवानामग्नीन्द्रादीनां धाम तेजो यदस्ति तन्नामाऽसि तदेव त्वन्नामेत्यर्थः ।
 देवानां [धा] मासीत्यर्थः । विश्वं सर्वजगद्रूपं त्वमेवासि । विश्वायुः संपूर्णायुः स्वरूपाऽसि ।
 उक्तस्यैव व्याख्यानं सर्वमसि सर्वायुरिति । अभिभूः सर्वस्य पापस्य तिरस्कारहेतुः ।
 ॐ प्रणवप्रतिपाद्यपरमात्माऽसि । तादृशीं गायत्रीं मदीये मनस्येवाऽऽवाहयामि ।
 * अन्यत्स्पष्टम् ।

* सावित्रीमावाहयामीत्यवशिष्टग्रन्थार्थो दत्तात्रेयदिगम्बरानुचरविरचितनारायणोपनिषत्प्रकाशा-
 त्संगृह्यते—“सावित्री सवितुर्ब्रह्मा साक्षात्कारयितुर्ज्ञानप्रकाशकस्य परमात्मन इमावाहयामि सरस्वतीं
 ब्रह्मजलधारणप्रश्नोत्तनाभ्यां वेदाः सरांसि तन्मयत्वात्तद्वतीं सरस्वतीं चतुर्विंशत्यक्षरमन्त्ररूपांमावाहयामि ।
 तदङ्गानि छन्दर्षीगायत्र्याः सर्वमन्त्रमयत्वेन सर्वाणि छन्दांसि सर्वाश्चर्षीन्देवताश्च सर्वा आवाह-
 यामि । श्रियं गायत्री सर्ववेदमयी तस्मात्सर्ववेदानां श्रियमावाहयामि । इत्येकगायत्र्यावाहनेनाऽऽत्मनि
 सर्वमावाहयामीति संबल्यं कृत्वा तामावाह्य तच्छन्दादि स्मृत्वा ध्यानमाचरेत् । तत्र मन्त्रः—
 गायत्रिया गायत्री छन्दो विश्वामित्र ऋषिः सविता देवताऽग्निर्मुखं ब्रह्मा शिरो विष्णुर्हृदयं रुद्रः
 शिखा पृथिवी योनिः प्राणापानव्यानोदानसमाना सप्राणा श्वेतवर्णा सांख्यायनसगोत्रा गायत्री चतु-
 र्विंशत्यक्षरा त्रिपदा षट्कुक्षिः पञ्चशीर्षोपनयने विनियोगः । इति । गायत्र्या गायत्री छन्दः । विश्वा-
 विंशत्यक्षरा त्रिपदा षट्कुक्षिः पञ्चशीर्षोपनयने विनियोगः । इति । गायत्र्या गायत्री छन्दः । विश्वा-
 मित्र ऋषिर्मन्त्रद्रष्टा । सविता सर्वं प्रसुवानः परमात्मा देवता तन्मन्त्रत्वात् । इति छन्दर्षिदेवतास्मर-
 णम् । ध्यानम्—अग्निः प्रसिद्धो मुखं मुखस्थानीयो गायत्र्या इति संबध्यते । ब्रह्मा चतुर्मुखः शिरः शिर-
 स्थानीयः प्रथमजत्वात् । विष्णुर्हृदयं सर्वस्य (त्र) सूक्ष्मत्वेन स्थितिरतः स्थितेः कर्ता विष्णु-
 र्हृदयम् । रुद्रः शिखा यथा शिखा सर्वावयवातीता तथा रुद्रः प्रलयकरणादतः शिखास्थानीयः ।

गायत्र्यावाहनादूर्ध्वं प्राणायामार्थं मन्त्रमाह—

ओं भूः । ओं भुवः । ओं सुवः । ओं महः । ओं जनः ।
ओं तपः । ओं सत्यम् । ओं तत्सवितुर्वरेण्यं भर्गो देवस्य
धीमहि । धियो यो नः प्रचोदयात् । ओमापो ज्योती
रसोऽमृतं - ब्रह्म भूर्भुवः सुवरोम् , इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि

पञ्चत्रिंशोऽनुवाकः ॥ ३५ ॥

भूरादि(दयः) सत्यान्त(न्ता) लोकप्रतिपादिकाः सप्त व्यहृतयः । तेषां च लोकानां
ऋणवप्रतिपाद्यब्रह्मस्वरूपत्वविवक्षया प्रत्येकं ऋणवोच्चारणम् । तत्सवितुरित्यादिको गायत्री
मन्त्रः । तत्प्रतिपाद्यस्य ब्रह्मत्वविवक्षया तदादौ ऋणवोच्चारणम् । मन्त्रस्य चायमर्थः ।
सवितुः प्रेरकस्यान्तर्यामिणो देवस्य वरेण्यं वरणीयं श्रेष्ठं तद्भर्गस्तेजो धीमहि
ध्यायामः । यः सविता परमेश्वरो नोऽस्मदीया धियो बुद्धिवृत्तिः प्रचोदयात्प्रकर्षेण
तत्त्वबोधे प्रेरयति तस्य तेजो ध्यायाम इति पूर्वत्रान्वयः । आपो ज्योतिरित्यादि गायत्र्याः
शिरः, तस्याऽऽद्यन्तयोः ऋणवद्वयं पूर्ववदुच्चार्यते । या आपो नदीसमुद्रादिगताः सन्ति
यच्च ज्योतिरादित्यादिकमस्ति योऽपि रसो मधुराम्लादिः षड्विधोऽस्ति यदप्यमृतं
देवैः पीतमस्ति तत्सर्वमो ऋणवप्रतिपाद्यं ब्रह्म । भूर्भुवः सुवरो पूर्ववद्व्याख्येयम् ।
अस्य मन्त्रस्य प्राणायामाङ्गत्वममृतनादोपनिषदि श्रूयते—

“ सव्याहृतिं सप्रणवां गायत्रीं शिरसा सह ।

त्रिः पठेदायतप्राणः प्राणायामः स उच्यते ” इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेयमुक्तायां

याज्ञिक्यामुपनिषदि भाष्ये पञ्चत्रिंशोऽनुवाकः ॥ ३९ ॥

पृथिवी योनिर्ये निस्थानीया सर्वप्रसवहेतुत्वात् । प्राणापानव्यनोदानसमाना प्राणादयः पञ्च प्रवाहादि-
वायुरूराः सन्त्यस्यां सा तथोक्ता । सप्राणा रूह प्राणैरिन्द्रियैर्दि(वां)ग.दिभिः सप्राणा । श्वेतवर्णा प्रथमं
शुद्धगुणप्रधानत्वात् । सांख्यायनसगोत्रा संख्यां गुणसंख्यानामाहुस्ते सांख्याः । सांख्यैरीयते गम्यते
प्राप्यते सर्वगुणनिरासात् सांख्यायनः परमात्मा ब्रह्म सन्मात्रं सांख्यायनेन समानमेकं गोत्रं कुलमुद्र-
वोऽस्याः सांख्यायनसगोत्रा, इति । देवतारूपत्वेन ध्यानमुक्त्वा मन्त्ररूपत्वेन विवक्षुः पुनर्गायत्रीमुपा-
दत्ते—गायत्री मन्त्ररूपा चतुर्विंशत्यक्षरा चतुर्विंशतिरक्षरारण्यस्याः सा तथोक्ता । तेन त्रिपदा त्रयः पादा
अस्याः सा त्रिपदा । षट्कुक्षिः षड्वेदाङ्गानि कुक्षयोऽस्याः सर्ववेदरूपायाः सा षट्कुक्षिः । पञ्चशीर्षा
चतुर्णां वेदानां चत्वार उपनिषद्भिराज्ञानप्रतिपादिनः कर्मापासनकाण्डयोरुपरि स्थिताश्चत्वारि शीर्षाणि
शिरांसि, तथेतिहासपुगणानि पञ्चमो वेदो ज्ञानप्रतिपादकत्वात्पञ्चमं शीर्षमरयाः सा पञ्चशीर्षा । इति
ध्यात्वाऽनेन मन्त्रेण बटोरुपनयन उपनीतकरणे विनियोग इत्येवं स्मृत्वा पठित्वा च गायत्रीमन्त्रं
जपेत् ” इति ॥

अथ षट्त्रिंशोऽनुवाकः ।

जपादूर्ध्वं गायत्रीविसर्जनमन्त्रमाह—

उत्तमे शिखरे जाते भूभ्यां पर्वतमूर्धनि ।

ब्राह्मणेभ्योऽभ्यनुज्ञाता गच्छ देवि यथासुखम्, इति ॥

भूभ्यामवस्थितो यः पर्वतो मेरुनामकस्तस्य मूर्धन्युपरिभागे यदुत्तमं शिखरमस्ति* तस्मिंस्तथाविधं गायत्री देवता तिष्ठति तस्मात्कारणाद्देवि ब्राह्मणेभ्यस्त्वदुपासकेभ्यस्त्वदनुग्रहेण पारितुष्टेभ्योऽनुज्ञानमभिव्याप्य यथासुखं स्वकीयं सुखमनातिक्रम्य स्वस्थाने तस्मिन्नुत्तमे शिखरे गच्छ ।

स्तुतो मया वरदा वेदमाता प्रचोदयन्ती पवने द्विजाता ।

आयुः पृथिव्यां द्रविणं ब्रह्मवर्चसं मह्यं दत्त्वा प्रजातुं ब्रह्मलोकम्, इति॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि

षट्त्रिंशोऽनुवाकः ॥ ३६ ॥

स्तुत इति । पूर्वस्मिन्मन्त्रेऽपरोक्षतयोक्तोऽर्थोऽस्मिन्मन्त्रे परोक्षतया स्पष्टः क्रियते । अत्रेदं वैदिकं रहस्यम् । ब्रह्मलोक आदित्यमण्डलं चोभयमपि गायत्र्या अवस्थानं विकल्पेनान्यतरादिति केचिदाचक्षते । ए(अ)त एवास्माभिः पूर्वस्मिन्मन्त्रेणानु(न्त्रेऽनु)क्तमप्यादित्यमण्डलं गायत्रीनिवासत्वेन मत्वाऽ+ध्याहृत्य व्याख्यातम् । एतस्मिंस्तु मन्त्रेऽ(न्त्रे) [श्रुतिः] स्वयमेव भगवत्या गायत्र्या वसतित्वेन ब्रह्मलोकं ब्रवीति । तथाचेत्थं व्याख्या तत्र भवति । भगवती गायत्री ब्रह्मलोकं ब्रह्मणो भारतीपतेलोकं प्रयात्वाति वक्ष्यपशिषः । कीदृशं ब्रह्मलोकम् । अतलादिभ्योऽधस्तनेभ्यो भूरादिभ्य ऊर्ध्वतनेभ्यः समस्तेभ्यो लोकेभ्यः प्रकृष्टत्वेन जातः परमात्मनः सकाशादुत्पन्न इति प्रजातस्तम् । प्रजातमिति वक्तव्ये प्रजातुमिति प्रयोगश्छान्दसः । किं कृत्वा, दत्त्वा । किम्, आयुः, शताब्दात्मकमुपजीवनम् । पुनर्द्रविणं सुवर्णमणिमुक्तादि । पुनर्ब्रह्मवर्चसं स्वाध्यायाध्ययनतदर्थविचारतदर्थानुष्ठापनै(ष्टानै)र्जनितं मुखतेजः । यदृष्ट्वा लोका आचक्षते देदीप्यमानोऽयं साक्षाज्ज्वलन्निव पावक इति । कस्मै मह्यम् । कथंभूताय पृथिव्यां विद्यमानाय । कथंभूता गायत्री । द्विजाता द्विजातिभिस्त्रैवर्णिकैरुपास्यमाना । यद्वा द्वयोः सूर्यमण्डलब्रह्मलोकयोर्जाता प्रादुर्भूता । “जनी प्रादुर्भावे ” अस्मान्निष्ठाप्रत्ययः ।

* जातपदस्य कलितव्याख्यानमस्तीत्येतत् । + पूर्वत्र त्वेवं न दृश्यते । एतदनुरोधेन तत्तत्र यावदपेक्षितं कलनार्थम् ।

पुनः कथंभूता । प्रचोदयन्ती, अन्तर्यामिरूपेण प्राणिमात्रं प्रेरयित्री । पवने व्यत्ययेन पवनः । अत्र लुप्तोपमोपादानम् । यथा प्राणवायुश्चतुर्विधं प्राणिजातं प्रेरयतीतिस्ततो गमनागमनादिकं कारयति तथेति । तथा वेदमाता चतुर्णां वेदानां जननी । वरान्स्वोपासकेभ्यो वाञ्छितार्थान्ददातीति वरदा । कथंभूता सती, मयोपासकेन स्तुतो बहुल-ग्रहणाव्यत्ययेन स्तुता सतीत्यर्थः ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां
याज्ञिक्यामुपनिषदि भाष्ये षट्त्रिंशोऽनुवाकः ॥ ३६ ॥

=====

अथ सप्तत्रिंशोऽनुवाकः ।

पूर्वोक्तोपासनास्वसमर्थस्याऽऽदित्यदेवताविषयं जप्यं मन्त्रमाह—

घृणिः सूर्य आदित्यो न प्रभां वात्यक्षरम् । मधु
क्षरन्ति तद्रसम् । सत्यं वै तद्रसमापो ज्योती
रसोऽमृतं ब्रह्म भूर्भुवः सुवरोम् , इति ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि

सप्तत्रिंशोऽनुवाकः ॥ ३७ ॥

भगवानादित्यो वाति वैहायसेन मार्गेणाहर्दिवं गच्छति लोकानुपकर्तुम् ।
किंविधः । जगत्प्रसवहेतुत्वात्सूर्यः । दीप्तिमत्त्वाद्घृणिः । क्षरणराहित्येन नित्यत्वा-
दक्षरमक्षरः । केव, प्रभा न । नकार उपमार्थः । आदित्यसंबन्धिनी प्रभेव । आदि-
त्यस्योपमानान्तराभावात् । स्वप्रभा गोलकीभूता व्योममार्गेण गच्छति चेद्यथा प्रभा-
वान(तथाऽ)यमित्यभूतार्थमुपमानम् । अपिच तद्रसं तस्मात्पूर्वोक्तादादित्याज्जन्यं रस-
मुदकं मधु मधुरं यथा तथा क्षरन्ति नद्यो वहन्ति । आदित्यलब्धवृष्ट्युदकमेव नद्यो
वहन्ति, अन्यथा भूमावुदकाभाव इति भावः । उत्तरार्धेनाऽऽदित्यब्रह्मणः सर्वात्मक-
त्वमुच्यते । तदादित्यलक्षणं ब्रह्म सत्यं यथार्थभाषणम् । रसं मधुरादिरसजातम् ।
आपः सिन्धुनद्यादिगतमुदकम् । ज्योतिश्चन्द्राग्न्यादि । रसः पदार्थमात्रसारः ।
अमृतं सुधा । ब्रह्म त्रयीविद्या । भूर्भुवः सुवर्णयो लोकाः । ओमोकारः । एतत्सर्व-
मादित्य एवेति मनसा विभावयेदिति भावः ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां
याज्ञिक्यामुपनिषदि भाष्ये सप्तत्रिंशोऽनुवाकः ॥ ३७ ॥

अथाष्टात्रिंशोऽनुवाकः ।

अथ ज्ञानप्रतिबन्धकब्रह्महत्यादिगापनिवृत्तिहेतवस्त्रिसुपर्णनामका मन्त्रा उच्यन्ते ।
तत्र प्रथममन्त्रमाह—

ब्रह्ममेतु माम् । मधुमेतु माम् । ब्रह्ममेव मधुमेतु माम् ।

यारस्ते सोम प्रजा वत्सोऽभि सो अहम् । दुष्स्वग्रह-

न्दुरुष्पह । यारस्ते सोम प्राणाःस्ताञ्जुहोमि, इति ।

ब्रह्म परं तत्त्वं मामेतु प्राप्नोतु । मधु परमानन्दमाधुर्योपेतं वस्तु मामेतु प्राप्नोतु तदेव पुनः प्रार्थ्यते । मधुरं ब्रह्मैव मामेतु, न त्वन्यत्क्षुद्रदैवतादिकमिति भावः । हे सोमोमा ब्रह्मविद्या तया सह वर्तमान परमात्मस्ते तव याः प्रजा देवमनुष्यादयः सन्ति ता अभिलक्ष्य स तादृशस्त्वत्सेवको वत्सो बालक एतासां त्वदीयप्रजानां मध्ये बालवदहं त्वदीयकरुणायोग्यः । अतो हे दुष्स्वग्रहन्संसाररूपस्य दुःस्वप्नस्य घातक परमेश्वर दुरुष्पह दुःसहं भवं विनाशयेत्यर्थः । हे सोम परमात्मस्ते त्वदीयाः [प्राण-वृत्तयो याः सन्ति तान्वृत्तिप्राणांस्त्वयि जुहोमि प्रक्षिपामि । मदीयमनोवागादयः] प्राणा-स्त्वया निर्मितत्वात्त्वदीया अतस्त्वय्येवोपसंहारामि । विषयेभ्य इन्द्रियाणि निरुध्य त्वदे-कचित्तो भवामीत्यर्थः ।

उक्तस्य त्रिसुपर्णमन्त्रस्य माहात्म्यं ब्राह्मणरूपेण दर्शयति—

त्रिसुपर्णमयानितं ब्राह्मणाय दद्यात् । ब्रह्महत्यां वा

एते घ्नन्ति । ये ब्राह्मणास्त्रिसुपर्णं पठन्ति । ते सोमं

प्राप्नुवन्ति । आ सहस्रात्पङ्क्तिं पुनन्ति । ओम्, इति ।

इति कृष्णजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोप-

निषद्यष्टात्रिंशोऽनुवाकः ॥ ३८ ॥

विद्यान्तराणि नापृष्टः कस्यचिद्ब्रूयादिति शास्त्रमनुसृत्य शिष्येण याज्ञायां कृतायां पश्चादुपदिशन्ति । इमं तु त्रिसुपर्णमन्त्रं शिष्ययाज्ञामन्तरैव ब्राह्मणायोपदिशेत् । तेनोपदेशेन ये ब्राह्मणास्त्रिसुपर्णं पठन्ति सर्वदा त्रिसुपर्णमन्त्रं जपन्त्येते पुरुषा ब्रह्महत्यां विनाशयन्ति । ते सोमः* प्राप्नुवन्ति । ये तस्यां(ते यस्यां) पङ्क्ता-

* सोमयागफलम् ।

वश्रन्ति तां पङ्क्तिं सहस्रपर्यन्तं पुनन्ति शुद्धां कुर्वन्ति । तस्मादौ प्रणवप्रतिपाद्यः पर-
मात्मैव त्रिसुपर्णमन्त्रस्य देवतेत्यर्थः ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययु-
क्तायां याज्ञिक्यामुपनिषदि भाष्येऽष्टात्रिंशोऽनुवाकः ॥ १८ ॥

=====

अथैकोनचत्वारिंशोऽनुवाकः ।

द्वितीयं त्रिसुपर्ण[मन्त्र]माह—

ब्रह्म मेधया । मधु मेधया । ब्रह्ममेव मधु मेधया । अद्या नो
देव सवितः प्रजावत्सावीः सौभगम् । परां दुष्स्वप्नि-
यं सुव । विश्वानि देव सवितर्दुरितानि परांसुव । यं द्रं
तन्म आसुव । मधु वातां ऋतायते मधु क्षरन्ति सिन्धवः ।
माध्वीर्नः सन्त्वोषधीः । मधु नक्तं मुतोऽसि मधुमत्पार्थिवं
रजः । मधु द्यौरस्तु नः पिता । मधुमान्नो वनस्पतिर्मधुमा
अस्तु सूर्यः । माध्वीर्गावो भवन्तु नः, इति ।

यद्ब्रह्म सर्वजगत्कारणं सर्ववेदान्तवेद्यं तन्मेधया गुरूपदिष्टमहत्माक्यतदर्थधार-
णशक्त्या लभ्यतामिति शेषः । मध्वित्यादि पूर्ववत् । हे सवितः प्रेरक देवाद्या-
न्मिन्दिने नोऽस्माकं विद्यार्थिनां प्रजावच्छिष्यप्रशिष्यादित्रयो(प्रजो)पेतं सौभग-
माचार्यरूपं भाग्यं सावीः प्रेरय यच्छेत्यर्थः । [दुष्स्वप्नियं] दुःस्वप्नियं दुःस्वप्न्यं दुष्टं-
स्वप्नसदृशं द्वैतप्रतिभासं परांसुव निराकुरु । अपि च हे सवितः प्रेरक देव दुरितानि
ज्ञानप्रतिबन्धकानि पापानि विश्वानि परांसुव निराकुरु । भद्रं कल्याणमसंभावनावि-
परीतभावनारहितं तत्त्वज्ञानं यदस्ति तन्मे मह्यमुपासकायाऽऽसुव साकल्येन प्रयच्छ ।
[ऋतायते, ऋतं परं ब्रह्म तदिच्छते मह्यं] वाता वायवो मधु माधुर्योपलक्षितं सुखं
यथा भवति तथा वान्तिवति शेषः । प्रबले तु वायौ रोगोत्पत्त्या तत्त्वज्ञानविघ्नः
संपद्यतेऽतः स मा भूदिति वायोरानुकूल्यं प्रार्थ्यते । एवमुत्तरत्रापि तत्त्वज्ञानविघ्नः
व्यम । सिन्धवो नद्यो मधु क्षरन्ति मधुरमारोग्यकरमुदकं संपादयन्तिवत्यर्थः । ओष-
धीर्ग्रीहियवाद्योऽपि नोऽस्माकं माध्वीर्मधुराः पथ्यरूपाः सन्तु । नक्तं रात्रावुतापि
चोषसि प्रभाते दिवसेऽपि विद्यार्थिनो मे मधु मधुरमनुकूलं सुखमस्तु । कालकृतो
विघ्नो मा भूदित्यर्थः । पार्थिवं रजः पृथिव्यामधःस्थितं शयनादिस्थानगतं रजोऽपि
मधुमन्माधुर्येपेतं कण्टकपापाणादिराहित्येनानुकूलमस्तु । नोऽस्माकं पिता पितृसदृशी

द्यौरपि मध्वस्तु । अतिवृष्ट्यादिप्रातिकूल्यरहिताऽस्तु । “ द्यौः पिता पृथिवी माता ” इति मन्त्रान्तरादिषः पितृत्वम् । वनस्पतिरत्र (पि) चूतपनसादिर्नोऽस्मान्प्रति मधुमान्मधुरफलोपेतो जीवमहेतुरस्तु । सूर्योऽपि प्रभूतं संतापमकृत्वा मधुमान्माधुर्येणानुकूलप्रकाशनेन युक्तोऽस्तु गावोऽपि नोऽस्मान्प्रति माध्वीर्जीविनहेतुमधुरक्षीरोपेता भवन्तु ।

अस्य त्रिसुपर्णमन्त्रस्य महिमानं दर्शयति—

य इमं त्रिसुपर्णमयाचितं ब्राह्मणायां दद्यात् ।

भ्रूणहत्यां वा एते घ्नन्ति । ये ब्राह्मणास्त्रिसु-

पर्णं पठन्ति । ते सोमं प्राप्नुवन्ति । आ

सहस्रात्पङ्क्तिं पुनन्ति । ओम्, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणोपनिषदे-

कोनचत्वारिंशोऽनुवाकः ॥ ३९ ॥

ब्राह्मणगर्भस्य राजगर्भस्य वा हननं भ्रूणहत्या । अन्यत्पूर्ववत् ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययु-

क्त्यां याज्ञिक्यामुपनिषदि भाष्य एकोनचत्वारिंशोऽनुवाकः ॥ ३९ ॥

अथ चत्वारिंशोऽनुवाकः ।

तृतीयं त्रिसुपर्ण[मन्त्र]माह—

ब्रह्म मेधवा । मधु मेधवा । ब्रह्ममेव मधु मेधवा ।

ब्रह्मा देवानां पदवीः कवीनामृषिर्विप्राणां महिषो

मृगाणाम् । श्येनो मृग्राणां स्वधितिर्वनानां सोमः

पवित्रमत्येति मेधन् । हंसः शुचिषद्वसुन्तरिक्षसद्वो-

ता वेदिषदतिथिर्दुरोणसत् । नृषद्वरसद्वतसव्योमसद्वजा

गोजा ऋतजा अद्रिजा ऋतं बृहत्, इति ॥

मेधवा, मेधो यज्ञः सोऽस्यास्तीति * मेधवत् । यज्ञदानादिसाध्यविविदिषापूर्वकत्वा-

* मूले छान्दसेन ङादेशेन तथा प्रयोग इत्याशयः ।

अथाष्टचत्वारिंशोऽनुवाकः ।

अमुत्रभूयादध यद्यमस्य बृहस्पते अभिशस्तेरमुञ्चः ।

प्रत्यौहतामश्विना मृत्युमस्माद्देवानामग्ने भिषजा शचीभिः ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणोप-

निषद्यष्टचत्वारिंशोऽनुवाकः ॥ ४८ ॥

अमुत्रभूयादिति । बृहतां वेदवाचां पतिः पालको बृहस्पतिस्तत्संबुद्धौ हे बृहस्पते परमात्मन्यमस्य संबन्धि यद्भयं तस्मान्माममुञ्चो मोक्षय । अभिशस्तेरप्यशसोऽपि माममुञ्चः । एतद्द्रव्यान्मोचयित्वाऽथानन्तरम् । अमुत्रभूयात् । व्यत्ययः । अमुत्रभवेन परलोकभवेन सुखेन मां संयोजयेति शेषः । किंचाश्विनाऽश्विनौ देववैद्यावस्मान्मत्तः सकाशान्मृत्युं प्रत्यौहतां दूरी कुर्वाताम् । हेऽग्ने देवानां संबन्धिना भिषजा वैद्यभूतेन त्वयाऽहं रक्षणयोऽस्मीति शेषः । शचीभिरिन्द्रपत्नीभिः संयोजयेत्यपि शेषः । हविर्नयनद्वारा देवताक्षुच्चिवारकत्वादग्नेर्भिषक्त्वं द्रष्टव्यम् ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां

याज्ञिक्यामुपनिषदि भाष्येऽष्टचत्वारिंशोऽनुवाकः ॥ ४८ ॥

अथैकोनपञ्चाशोऽनुवाकः ।

हरिः हरन्तमनुयन्ति देवा विश्वस्येशानं वृषभं मतीनाम् ।

ब्रह्म सरूपमनु मेदमागादयन्नं मा विवर्धीर्विक्रमस्व ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणोपनिष-

द्यैकोनपञ्चाशोऽनुवाकः ॥ ४९ ॥

हरिमिति । हे परमात्मस्त्वां सर्वे देवा अनुयन्ति मृत्युभावेनानुसरन्ति । त्वां कथंभूतम् । हरिं विष्णुरूपम् । तथा भक्तानां पापं हरन्तम् । विश्वस्य जगत ईशानम् । मतीनां सर्वप्राणिबुद्धीनां वृषभं श्रेष्ठत्वेन नियन्तारं पुण्यापुण्ययोः सर्वप्राणिबुद्धिप्रेरकमिति यावत् । तदुक्तम् — “धियो यो नः प्रचोदयात् ” इति । किंच त(त्वा)-दनुग्रहाद्ब्रह्म वेदचतुष्टयं मा मामन्वागादन्वागच्छतु । कथंभूतं ब्रह्म, समान्यपशब्दादिवैषम्यरहितानि रूपाणि प्रकृतिप्रत्ययादीनि यस्य तत्सरूपम् । पुनः कथंभूतम् ।

इदं सर्वैर्लैवर्णिकैः प्रत्यक्षत्वेनाधीयमानम् । किञ्चायनमस्माभिः संभादितं मोक्षमार्गं मा
विषधीर्मा हिंसय । किञ्च दातुं विक्रमस्व पराक्रमं कुरु, दातुमुद्यमं कुर्वित्यर्थः ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां
याज्ञिक्यामुपनिषदि भाष्य एकोनपञ्चाशोऽनुवाकः ॥ ४९ ॥

=====

अथ पञ्चाशोऽनुवाकः ।

शल्लैरग्निमिन्धान उभौ लोकौ सनेमहम् ।

उभयोर्लोकयोर्वृद्ध्वाऽति मृत्युं तराम्यहम् ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणोपनि-
षदि पञ्चाशत्तमोऽनुवाकः ॥ ५० ॥

शल्लैरिति । हे भगवन्शल्लैः समिद्रूपैः शुष्ककाष्ठैरग्निमाहवनीयादिकमिन्धानो
दीपयन्नहमुभौ लोकाविहपरलक्षणौ सने प्राप्नुयां त्वदनुग्रहात् । एतेन लोकद्वयं सत्क-
र्मणा फलतीत्युक्तं भवति । अत एवोभयोर्लोकयोर्व्यत्ययेनोभौ लोकावृद्ध्वा लब्ध्वा
मृत्युमहमतितराम्यमृतो भवामि । यावदायुरौहिकान्भोगान्भुक्त्वाऽन्ते देवो भवामीत्य-
भिप्रायः ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां
याज्ञिक्यामुपनिषदि भाष्ये पञ्चाशोऽनुवाकः ॥ ५० ॥

=====

अथैकपञ्चाशोऽनुवाकः ।

मा छिदो मृत्यो मा वधीर्मा मे बलं विवृहो मा प्रमोषीः ।

प्रजां मा मे रीरिष आयुरुग्र नृचक्षसं त्वा हविषा विधेम ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणोपनिषदे-

कपञ्चाशोऽनुवाकः ॥ ५१ ॥

मेति । हे मृत्यो हे उग्र कूर त्वमस्म * त्संबुद्धिं मा छिदो मा विच्छेदय ।
अस्मत्सत्कर्मानुष्ठानं मा वधीर्मा हिंसय । मे मम शरीरं बलं मा विवृहो मा
पीडय । अस्मदीयपरलोकसाधनं मा प्रमोषीर्मा चोरय । मे प्रजामायुश्च मा

* सम्यग्बुद्धिं सम्यग्बोधमिति यावत् ।

रीरिषो मा हिंसय । तदर्थं त्वा त्वां हविषा हविष्प्रदानैर्विधेम परिचरेम । त्वा
कथंभुतम् । नृन्प्राणिनश्चष्टे पुण्यपापपरीक्षायै पश्यतीति नृचक्षास्तं नृचक्षसम् ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां
याज्ञिकयामुपनिषदि भाष्ये एकपञ्चाशोऽनुवाकः ॥ ११ ॥

=====

अथ द्विपञ्चाशोऽनुवाकः ।

मा नो महान्तमुत मा नो अर्भकं मा न उक्षन्तमुत मा न उक्षितम् ।

मा नो वधीः पितरं मातरं प्रिया मा नस्तनुवो रुद्र रीरिषः ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि

द्विपञ्चाशोऽनुवाकः ॥ ५२ ॥

मा न इति । रुद्र दुष्टरोदनक*तेनोऽस्माकं महान्तं गुरुप्रभृतिपूज्यवर्गं मां वधीर्मा
हिंसीः । “वध बन्धनहिंसयोः” अस्माल्लुङ् । अपि चार्भकं स्तनंधयम् उक्षन्तम् ।
“उक्ष सेचने” अस्माच्छता सेचनपटीयसं तरणम् । उक्षितं योनिष्वासिकं गर्भस्थं
पिण्डं पितरं मातरं [च] मा वधीः । उतशब्दा अपिपर्याया उक्तानुक्तसमुच्चययो-
तिनः । किंच हे वृषभवाहन प्रिया अभिलषिता नरतन्वरतनूर्मा रीरिषः । “रिष
हिंसायाम्” अस्माल्लुङि मध्यमपुरुषैकवचनम् । सर्वानस्मानस्मदीयांश्च सुखयेति भावः ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां

याज्ञिकयामुपनिषदि भाष्ये द्विपञ्चाशोऽनुवाकः ॥ १२ ॥

=====

अथ त्रिपञ्चाशोऽनुवाकः ।

मा न तोके तनये मा न आयुषि मा नो गोषु मा नो अश्वेषु रीरिषः ।

वीरान्मा नो रुद्र भामितो वधीर्हविष्मन्तो नमसा विधेम ते ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि

त्रिपञ्चाशोऽनुवाकः ॥ ५३ ॥

मा न इति । हे महारुद्र तोकमर्भकं तनयं तरुणं पुत्रमायुर्जीवनं मा अश्वाने-
तदुपलक्षितमस्मदीयं सर्वस्वं मा रीरिषः । “रिष हिंसायाम्” । मा ×हिंसीः । त्वं

* अन्तर्भावितपुत्रयोऽत्र करोतिः । गिजन्तमेव वा पाठ्यम् । × एतदग्रे “किंच वीरानस्म-
द्वितकारिणो वीर्यवतः पुरुषान्मा वधीर्मा हिंसीः ।” इति ग्रन्थोऽपेक्षित इति ज्ञेयम् ।

कथंभूतः सन् । भाषितोऽस्मदपराधैः कारितक्रोधः । त(त्त्व)दर्थं हविष्मन्तो यथावि-
धिनिष्पादितहविर्युक्तजुहुहस्ता वयं नमसा प्रणामेन ते तवेज्यां विधेम कुर्याम ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां
याज्ञिक्यामुपनिषदि भाष्ये त्रिपञ्चाशोऽनुवाकः ॥ ५३ ॥

=====

अथ चतुष्पञ्चाशोऽनुवाकः ।

प्रजापते न त्वदेतान्यन्यो विश्वा जातानि परि ता बभूव ।

यत्कामास्ते जुहुमस्तद्धो अस्तु वयं स्याम पतयो रयीणाम् ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि

चतुष्पञ्चाशोऽनुवाकः ॥ ५४ ॥

प्रजापत इति । हे प्रजापते ब्रह्मन्पार्वतीवल्लभ त्वत्त्वत्तो जातान्युत्पन्नानि विश्वा
विश्वानि समस्तानि [ता] तानि प्रसिद्धान्येतान्युपलभ्यमानानि सुरनरतिर्यगादिलक्ष-
णानि पञ्चभूतानि चतुर्दश भुवनानि नानाविधब्रह्माण्डपिण्डाण्डानि त्वत्तोऽन्यो यः
कश्चिन्न परिवभूव । परिपूर्वो भवतिस्तिरस्कारार्थः । नोपसंजहारेति यावत् । औपल-
क्षणेन न संजीवयति [न सृजति च] । अपि तु सृष्टिकाले त्वमेव सृजसि जीवनकाले
त्वमेव जीवयसि प्रलये त्वमेव त्वय्येवोपसंहरसि नान्यः कश्चिदित्यभिप्रायः । यस्मादेवं
तस्मात्ते निखिलजगदुत्पत्तिस्थितिलयकर्त्रे भगवते तुभ्यं जुहुमः । श्रौतस्मार्तानुष्ठानो-
पयोगिहविस्त्यागं कुर्मः । अत एव यस्मिन्कामो येषामस्माकं ते वयं यत्कामा
ऐहिकामुष्मिकोपभोग्ये यद्वा(त्र) वयं जुहुमस्तद्वाञ्छितं वस्तु नोऽस्मभ्यमस्तु ।
श्रौतस्मार्तहोमफलत्वेन सिध्यतु । किंच तवापाङ्गालोके पतिता वयं रयीणां विद्या-
विनयसंपदामिहपरोपभोग्यभोगसंपदां च पतयोऽधिपतयः स्याम । अयमेव मन्त्रो
ब्राह्मणभोजनादौ पार्वतीपातिप्रतिकृदुदकदाने विनियुज्यते । तस्मिन्पक्षे जुहुमो ब्राह्म-
णमुत्ताग्नौ मिष्टान्नरूपहव्यत्यागरूपं होमं कुर्म इति व्याख्यायान्यत्तत्त्वमेतदनुकूलत्वेन
व्याख्यायतामिति दिक् ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां
याज्ञिक्यामुपनिषदि भाष्ये चतुष्पञ्चाशोऽनुवाकः ॥ ५४ ॥

=====

अथ पञ्चपञ्चाशोऽनुवाकः ।

स्वस्तिदा विशस्पतिर्वृत्रहा विमृधो वशी ।

वृषेन्द्रः पुर एतु नः स्वस्तिदा अभयंकरः ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि

पञ्चपञ्चाशोऽनुवाकः ॥ ५९ ॥

स्वस्तिदा इति । इतस्ततो गच्छतां नोऽस्माकं पुरः पुरस्तादौपलक्षणेन प्रागवा-
क्प्रत्यगुदगूर्वाधोदिक्षु पारिपालनायेन्द्र एत्वागच्छतु । सर्वतो दिक्षु वज्रहस्तेन पालिता
वयं निर्भयाः स्यमेति भावः । इन्द्रः कीदृक् । स्वस्तिदा भूलोकसुखकृत् । पुनः
स्वस्तिदा आमुत्रिकसुखकृत् । विशो नानाविधप्रजायाः पतिः प्रभुः । वृत्रहा स्फीतिम्
(स्पष्टम्) । विमृधो रक्षोजातिमथनकर्ता । वशी त्रैलोक्यवशीकारवान् । वृषा प्रावृषि
वृष्ट्युदकसेचकः । अभयंकरः स्वाश्रितानाम् ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां
याज्ञिक्यामुपनिषदि भाष्ये पञ्चपञ्चाशोऽनुवाकः ॥ ९९ ॥

=====
अथ षट्पञ्चाशोऽनुवाकः ।

इयम्बकं यजामहे सुगन्धिं पुष्टिवर्धनम् ।

उर्वारुकमिव बन्धनान्मृत्योर्मुक्षीय मामृतात् ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि

षट्पञ्चाशोऽनुवाकः ॥ ६० ॥

इयम्ब इमिति । हे भगवन्पार्वतीपते त्वां यजामहे । त्वां कीदृशम् । इयम्बकं
त्रिनेत्रम् । सुगन्धिं यथा केतक्यादिमौगन्ध्यं दूरादाघ्रायते तथा तदीयदिव्यदेहसौरभ्यं
सोऽयं सुगन्धिः । सुपूर्वकत्वाद्बन्धशब्दस्येकारः । पुनः कीदृशम् । पुष्टिवर्धनं पुष्टिं
लौकिकवैदिकपुष्टिं वर्धयतीति तथोक्तम् । हे भगवंस्त्वां संध्यावर्ध(न्द)नादिसत्कर्मभिर्य-
जित्वा यथोर्वारुकं कर्कट्यादेः फलं पक्वं सद्बन्धनाद्वृन्तादनायासेन मुच्यते तथा
वयं मृत्योः सकाशान्मुक्षीय मुक्षीमहि मुक्ता भवेम । “व्यत्ययो बहुलम्” इति वच-
नव्यत्ययः । अमृतान्मोक्षान्मा मुक्षीमहि न वियुज्यामहे ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां

याज्ञिक्यामुपनिषदि भाष्ये षट्पञ्चाशोऽनुवाकः ॥ १०० ॥

* गन्धस्येदुत्पूतिसुसुरभिभ्य इति सूत्रेणेति भावः । = इष्टवेति पाठ्यम् ।

अथ सप्तपञ्चाशोऽनुवाकः ।

ये ते सहस्रमयुतं पाशा मृत्यो मर्त्याय हन्तवे ।
तान्यज्ञस्य मायया सर्वानवयजामहे ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि
सप्तपञ्चाशोऽनुवाकः ॥ ५७ ॥

य इति । हे मृत्यो मर्त्याय व्यत्ययेन[मर्त्य] प्राणिमात्रं हन्तवे हन्तुं सहस्रमयुत-
मेतत्संख्याका ये ते तव पाशाः सन्ति तान्सर्वान्पाशानवयजामहे निवारयामः । अत्रो-
पसर्गयोगेण यजतेर्भिन्नार्थतोच्यते । केन साधनेन । यज्ञस्य सत्कर्मानुष्ठानस्य मायया
मिषेण च्छन्नना । पुत्रजन्मच्छन्नना पैतृकमृणमद्या(पा)करोतीत्यादिवदयं प्रयोगो द्रष्टव्यः ।
यद्वा यज्ञस्य सत्कर्मानुष्ठानस्य मायया शक्त्या बलेन । मायाशब्दः शक्तिपर्यायः ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां
याज्ञिक्यामुपनिषदि भाष्ये सप्तपञ्चाशोऽनुवाकः ॥ ५७ ॥

अथाष्टपञ्चाशोऽनुवाकः ।

मृत्यवे स्वाहा मृत्यवे स्वाहा ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणोपनिषद्-
ष्टपञ्चाशोऽनुवाकः ॥ ५८ ॥

मृत्यव इति । अथैदानीं पापमात्रनिवर्णार्था होममन्त्रा उच्यन्ते तादृग्लिङ्गप्रतीतिः ।
यो नानाविधपातक[वा]न्पापानिबर्हणकामवांश्च तेन स्वशृङ्खोक्तविधिना पञ्चभू[त]संस्का-
राद्याज्यसंस्कारान्तं कर्म कृत्वैतैर्वक्ष्यमाणमन्त्रैः प्रधानाहुतयः कर्तव्याः । स्विष्टकृदा-
घ्नन्त्यत्समानम् । मन्त्रस्यायमर्थः । येन म्रियन्ते प्राणिनः स मृत्युस्तस्मै [मृत्यवे]
स्वाहा सकृद्गृहीतमिदमाज्यं सुहुतमस्तु । आहुतिद्वयद्योतनार्था मन्त्रावृत्तिः । इदमा-
हुतिद्वयं मृत्युदेवत्यम् ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां
याज्ञिक्यामुपनिषदि भाष्येऽष्टपञ्चाशोऽनुवाकः ॥ ५८ ॥

अथैकोनषष्ठितमोऽनुवाकः ।

देवकृतस्यैनसोऽवयजनमसि स्वाहा । मनुष्यकृत-
स्यैनसोऽवयजनममि स्वाहा । पितृकृतस्यैन-
सोऽवयजनमसि स्वाहा । आत्मकृतस्यैनसोऽव-
यजनमसि स्वाहा । अन्यकृतस्यैनसोऽवयजनमसि
स्वाहा । अस्मत्कृतस्यैनसोऽवयजनमसि स्वाहा ।
यद्विवा च नक्तं चैनश्चकृम तस्यावयजनमसि
स्वाहा । यत्स्वपन्तश्च जाग्रतश्चैनश्चकृम तस्यावय-
जनमसि स्वाहा । यत्सुषुप्तश्च जाग्रतश्चैनश्चकृम
तस्यावयजनमसि स्वाहा । यद्विद्वाः सश्चावि-
द्वाः सश्चैनश्चकृम तस्यावयजनमसि स्वाहा ।
एनस एनसोऽवयजनमसि स्वाहा ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिषद्ये-

कोनषष्ठितमोऽनुवाकः ॥ ५९ ॥

देवकृतस्येति । देवकृतस्यैनस इत्यादिषु यद्देवा इत्यतः प्राक्तेनैष्वेकादशसु
मन्त्रेषु हविर्ग्रहीतृदेवताया अप्रतीतेरग्निदेवतात्वेनाङ्गीकर्तव्यः, सर्वदेवताप्रधानत्वाद्गन्धेः ।
तत्र क्रमेण षड्विधुरवैश्वदेवेऽपि विनियुक्ताः । तथा चायमर्थः । हे आज्य त्वमेनसः
पापस्यावयजनं निवारकमसि । अवपूर्वो यजतिनिवारणार्थः सर्वत्र । तदर्थमिदमाज्य-
मग्नये स्वाहा सुहुतमस्तु । यद्वा हेऽग्नये त्वमेन सोऽवयजनं निवारकोऽसि । लिङ्गव्य-
त्ययः । तदर्थमिदमाज्यं तुभ्यं स्वाहा सुहुतमस्तु । एवमुत्तरत्रापि वाक्यार्थः । एनसः
कः भूतस्य । देवाय कृतं देवकृतं तस्य देवकृतस्य । देवेषु कर्मस्वङ्गवैकल्यादिरूपस्ये-
त्यर्थः । देवैर्द्योतनशीलैरस्मदिन्द्रियैः कृतस्येति वा । मनुष्यार्थं कृतं मनुष्यकृतं तस्य
विकारान्नप्रदानाद्यभावरूपस्य । पितृकृतस्य पैतृकेषु कर्मस्वङ्गवैकल्यादिरूपस्य ।
आत्मकृतस्य स्वयंकृतस्यागम्य(म्या)गमनादेः । अन्यकृतस्यास्मद्भार्यादिकृतस्य ।
अस्मत्कृतस्यास्मज्जातिवर्गकृतस्य । किंच दिवा नक्तं रात्रिदिवं यदेनश्चकृम कृतवन्त-
स्तस्य । स्वपन्तः स्वप्नावस्थामनुभवन्तो जाग्रतो जागरूकाश्च यदेनो नानाविधं पापं
चकृम तस्य । सुषुप्तो व्यत्ययेन सुषुप्ताः सुषुप्त्यवस्थामनुभवन्तः सन्तो यदेनश्चकृम

तस्य । आग्रदवस्थायां पापबाहुल्यस्य संभावितत्वान्मन्त्रद्वये जाग्रच्छब्दप्रयोगः । सुषुप्त्यवस्थायामपि किञ्चित्सूक्ष्मतरं पापं द्रष्टव्यम् । विद्वांसोऽविद्वांसश्च वयं देवे-
श्चक्रुम तस्य । ज्ञानाज्ञानपूर्वकृतस्येत्यर्थः । एनस उपपातकादिरप्यधिकं यदेनो महा-
पातकादि तस्य । यद्वा—एनसो विनो लोपश्छान्दसः । एनस्विनः पुरुषात्सकाशाद्यदेनो
जातं तस्य । “तत्संसर्गी तु पञ्चमः” इति शास्त्रसिद्धस्य महापापस्येत्यर्थः ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेयमुक्तायां
याज्ञिक्यामुपनिषदि भाष्य एकोनषष्टितमोऽनुवाकः ॥ ५९ ॥

=====
अथ षष्टितमोऽनुवाकः ।

यद्दे॒वाश्च॑क्रुम जिह्वा॑ गु॒रुम॑नसो वा प्रयु॑ती
दे॒वहे॑डनम् । अरा॑ वा॒यो नो॑ अ॒भि दु॑च्छुना-
यते॑ तस्मिन्तदे॒नो वस॑वो निधे॑तन॒ स्वाहा॑ ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि

षष्टितमोऽनुवाकः ॥ ६० ॥

यदिति । [वसवो वासयितारो] गुरु गम्भीरं मनो येषां ते गुरुमनसो हे गुरुमनसः
सर्वे देवा वो गुष्मानुद्दिश्य यद्देवहेडनं देवविडम्बनमयमधिकोऽयं न्यून इत्यादि देव-
गर्हणं जिह्वा वाचा वयं चक्रुम तदेनो यूयं तस्मिन्पूर्वोक्ते गम्भीरे युष्मदीयमनासि
निधेतन । स्वार्थे तनप् । स्थापयत, न तु वाचोद्धाटयत । अस्मदपराधं सहध्वामिति
यावत् । देवहेडनं कीदृशम् । प्रयुतसंख्याऽस्यास्तीति प्रयुति । दीर्घश्छान्दसः । असं-
ख्याकमित्यर्थः । वाशब्दो निश्चये । अगुरुमनस इति वयमित्यस्य विशेषणं वा । गुरुषु
जगत्पूज्येषु देवेषु भक्तियुक्तं मनो येषां ते गुरुमनसः । न गुरुमनसोऽगुरुमनसः । एवं-
विधाः सन्तो वयं यद्देवहेडनं चक्रुम । अगुरुमनस्कत्वादेव देवहेडनप्रसक्तिः । किञ्च हे
वायो सप्तमरुत्प्रधाना हे मरुत उपवायवो नोऽस्मत्संबन्धि यदेनोऽभिदुच्छुनायतेऽ-
भितो दुष्टशुनवदाधरति किल दुष्टशुनवदपावित्रं तदेनस्तस्मिन्नित्यादि पुनर्यौजनीयम् ।
कथंभूतमेनः । अरा व्यत्ययेनारं मरणनिवर्तकम् । तदर्थमिदमाज्यं लिङ्गोक्तदेव-
ताभ्यः स्वाहा सुहुतमस्तु ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेयमुक्तायां

याज्ञिक्यामुपनिषदि भाष्ये षष्टितमोऽनुवाकः ॥ ६० ॥

=====

अथैकपष्ठितमोऽनुवाकः ।

कामोऽकार्षीन्नमो नमः । कामोऽकार्षीत्कामः करोति
नाहं करोमि कामः कर्ता नाहं कर्ता कामः कारयिता
नाहं कारयिता एष ते काम कामाय स्वाहा ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणोपनि-

षद्येकपष्ठितमोऽनुवाकः ॥ ६१ ॥

काम इति । हे त्रयस्त्रिंशत्कोटिदेवता युष्मभ्यं नमो नमः । पूर्वोक्तानि पापानि
कामो मकरध्वजोऽकार्षीच्चकार । कामोऽकार्षीदिति पुनरुक्तिः (क्तेः) स्वकर्तृ[त्व]निवृत्तिः ।
काम एव करोति नाहं करोमि । काम एव कर्ता नाहं कर्ता । अत्र हेतुह्यते ।
काम एव सर्वाणि जगानि (जगन्ति) वशीकृत्य कारयिता भवति नाहं कारयिताऽ-
स्वतन्त्रत्वान्मनुष्याणाम् । हे काम तत्पापनिवृत्त्यर्थं ते तुभ्यमेव आज्यभागः स्वाहा
सुहुतोऽस्तु । कथंभूताय तुभ्यं कामाय कमनीयविग्रहाय ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां
याज्ञिक्यामुपनिषदि भाष्य एकपष्ठितमोऽनुवाकः ॥ ६१ ॥

अथ द्विपष्ठितमोऽनुवाकः ।

मन्युरकार्षीन्नमो नमः । मन्युरकार्षीन्मन्युः करोति
नाहं करोमि मन्युः कर्ता नाहं कर्ता मन्युः कार-
यिता नाहं कारयिता एष ते मन्यो मन्यवे स्वाहा ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि

द्विपष्ठितमोऽनुवाकः ॥ ६२ ॥

मन्युरिति । मन्युः कोपामिमानी देवः । मन्यवे क्रोधरूपाय । अन्यत्पूर्ववत् । अत्र
मीमांसा—कारयितुरेव पापं न कर्तुरनिच्छतः । * यदि स्वयमपीच्छत्यन्योऽपि कारयति
तर्ह्युभयोरपि पापलेपः । यथा कश्चिद्यवनोऽनिच्छन्तमपि कञ्चित्पापमकारयत् । ननु
बलात्कारितपापस्यापि धर्मशास्त्रेषु प्रायश्चित्तं श्रूयत इति चेन्न । स्व-
कृतप्रायश्चित्तम-
पेक्ष्य (?) बलात्कारितपापस्य (स्या) + त्यल्पत्वात् । किंचाऽऽभ्यां मन्त्राभ्यां पुरुषो हस्त-

* अस्या अग्रिमायाश्च क्लीकाया व्यत्यासेन पाठो युक्तः । + प्रायश्चित्तस्येत्यनुषङ्गः ।

मुद्गत्य रोदिति काममन्यु बलात्पापं मां कारयतोऽनिच्छन्तमपि किं करोमि क्व गच्छामि
कस्ताभ्यां त्रायते मामिति । तस्माद्भोदनपश्चात्तात्पादिवशादेवमवगम्यते कारयितुरेव पापं
न कर्तुरिति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणायोपरनामधेययुक्तायां
याज्ञिकयामुपनिषदि भाष्ये त्रिषष्ठितमोऽनुवाकः ॥ ६२ ॥

=====

अथ त्रिषष्ठितमोऽनुवाकः ।

अतः परं सर्वपापनिवर्हणार्थाः सर्वोत्कृष्टचतुर्थाश्रमकरणाङ्गभूते विरा(र?)जाख्यहोमे
कर्माणि विनियुक्ता मन्त्राः पठन्त्यन्ते तादृग्लिङ्गप्रतिभानात् । सर्वपापनिवर्हणद्वारा संन्यासं
करिष्यमाणो यथाशास्त्रोक्ताधिकारी स्वगृहोक्तविधिना पञ्चभूतसंस्काराद्याज्यसंस्कारान्तं
कर्म कृत्वैतैर्वक्ष्यमाणमन्त्रैः प्रधानाहुतीः कुर्यात् । स्विष्टकृदाद्यन्यत्समानम् । सर्वत्र हवि-
र्ग्राहिणी देवता तु परमात्मैव । [तत्र प्रथमो मन्त्रः—]

तिलाञ्जुहोमि सरसा५ सपिष्टान्गन्धार मम चित्ते रमन्तु स्वाहा, इति ।

मन्त्राणाम(न्वस्या)यमर्थः । गन्ध उत्तमदेहसौरभ्यमस्यास्तीति गन्धारस्त-
त्संबुद्धौ हे गन्धार परमात्मंस्त्वदर्थं तिलाञ्जुहोमि । कथंभूतान्सरसान्नं तु शुष्का-
न्सपिष्टान्सक्त्वादिपिष्टान्तलेशसहितान् । किंच तद्धोमफलत्वेन त्वदीयाः परमपावना
गुणा मम चित्ते रमन्तु रमन्ताम् । स्वादेदं प्रकृतं हविस्त्वामुद्दिश्य मुहुतमस्तु । एव-
मेव स्वाहाशब्दार्थं उत्तरत्रापि ।

गावो हिरण्यं धनमन्नपान५ सर्वेषा५ श्रियै स्वाहा ।

गाव इति । हे परमात्मंस्त्वत्प्रसादाद्गावो हिरण्यं धनमन्नपानमेतानि मम
सिद्ध्यन्तु । किंच सर्वेषां भोग्यपदार्थानां प्राप्तिरस्तु । किंच श्रियै गजान्तलक्ष्मीसिद्धयर्थं
हविरिदं तुभ्यं स्वाहा ।

श्रियं च लक्ष्मिं च पुष्टिं च कीर्तिं चाऽऽनृण्यताम् ।

ब्रह्मण्यं बहुपुत्रताम् । श्रद्धामेधे प्रजाः संददातु स्वाहा ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि

त्रिषष्ठितमोऽनुवाकः ॥ ६३ ॥

श्रियमिति । श्रियं राज्यलक्ष्मीं * लक्ष्मीं मोक्षलक्ष्मीं पुष्टिं शरीरादेः कीर्तिं त्रैलो-

* मूले छान्दसो ह्रस्व इति सूचयितुं दैव्येण निर्देशः ।

कथयिदितकल्याणगुणवत्त्वमानृण्यतां देवर्षिपितृऋणत्रयनिर्मुक्तत्वं ब्रह्मण्यं सर्वब्राह्मणो-
त्तमत्वं बहुपुत्रतां श्रद्धामेधे गुरुवेदान्तवाक्यविश्वासवेदशालार्थग्रहणधारणपटुत्वे प्रजा
दुहित्राद्या भगवान्परमात्मा मह्यं सम्यग्ददातु ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां
याज्ञिकयामुपनिषदि भाष्ये त्रिषष्टिस्तमोऽनुवाकः ॥ ६१ ॥

अथ चतुःपष्ठितमोऽनुवाकः ।

तिलाः कृष्णास्तिलाः श्वेतास्तिलाः सौम्या वशानुगाः ।

तिलाः पुनन्तु मे पापं यत्किञ्चिद्भुरितं मयि स्वाहा ।

तिला इति । हे परमात्मस्त्वदाज्ञया मम यत्किञ्चिद्भुरितं तत्पापं दूरीकृत्य मे मां
तिलाः पुनन्तु । तदर्थमिदं हविस्तुभ्यं स्वाहा । तिलाः कथंभूताः । केचित्कृष्णाः केचि-
च्छ्वेताः उभयविधाः सर्वेऽपि सौम्या रोगाद्युपद्रवाप्रदाः । वशानुगा अस्मद्वशव-
र्तिनः । स्वधर्मोपाजितं द्रव्यं दत्त्वा विक्रीयाऽऽनीता न त्वनुशासनचौर्वादिनाऽऽनीता
इत्यर्थः । अचेतनानां तिलानां पापनाशनसामर्थ्यं त्वदाज्ञयेति भावः+ ।

चोरस्यान्नं नवश्राद्धं ब्रह्महा गुरुतल्पगः ।

गोस्तेयं सुरापानं भ्रूणहत्या तिला शान्तिं शमयन्तु स्वाहा ।

चोरस्येति । हे परमात्मस्त्वदाज्ञया तिला= एतन्मन्त्रोक्तानां पापानां शान्तिं
विनाशं शमयन्तु कुर्वन्तु तदर्थमिदं हविस्तुभ्यं स्वाहा । नवश्राद्धमेकोद्दिष्टायन्न-
भोजनम् । भ्रूणो गर्भः शिशुर्वीरो वा । स्पष्टमन्यत्×

श्रीश्च लक्ष्मीश्च पुष्टीश्च कीर्तिं चाऽऽनुण्यताम् । ब्रह्मण्यं बहु-

पुत्रताम् । श्रद्धामेधे प्रजा तु जातवेदः संददातु स्वाहा ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि

चतुःपष्ठितमोऽनुवाकः ॥ ६४ ॥

श्रीश्चेति । हे जातवेदः सर्ववेदस्य धनस्य वोत्पादक (?) हे परमात्मस्तत्सर्वं

छ. * पुस्तकेऽत्र (६४) तमानुवाकसमाप्तिर्दृश्यते । + एतदग्रे छ. पुस्तके (६५) तमानुवाक-
समाप्तिर्दृश्यते । सा चानुवाकपरिगणनविरुद्धा । = छान्दसत्वाद्विसर्गलोपो मूले । × एतदग्रे छ. पुस्तके
(६६) तमानुवाकसमाप्तिर्दृश्यते । साऽनुवाकपरिगणनविरुद्धा ।

भवान्महं सस्यगृहदातु । किं तत् । श्रीश्चेत्यादि, पदार्था व्याख्याताः । प्रज्ञा कुशाग्र-
बुद्धित्वम् । तुरेवार्थे । चाः समुच्चये ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरमामधेययुक्तायां
याज्ञिक्यामुपनिषदि भाष्ये चतुःषष्टितमोऽनुवाकः ॥ ६४ * ॥

अथ पञ्चषष्टितमोऽनुवाकः ।

प्राणापानव्यानोदानसमाना भे शुध्यन्तां
ज्योतिरहं विरजा विपाप्मा भूयासः स्वाहा ।

प्राणापानव्यानोदानसमाना इति । प्राणादयः पञ्च वायवः प्रसिद्धास्ते सर्वेऽ-
प्यनेनाऽऽज्यहोमेन शुद्धा भवन्तु । य(त)तोऽहं विपाप्मा प्रतिबन्धकपातकरहितो
विरजाः पापकारीभूतरजोगुणेनापि रहितः सन्यज्ज्योतिर्जगत्कारणं परब्रह्म तद्वस्तु
भूयासम् । तदर्थमिदमाज्यं [स्वाहा] सुहुतमस्तु = ।

वाङ्मनश्चक्षुः श्रोत्रजिह्वाघ्राणरेतो बुद्ध्याकूतिः संकल्पा भे
शुध्यन्तां ज्योतिरहं विरजा विपाप्मा भूयासः स्वाहा ।

वागिति । वागादीनीन्द्रियाणि । रेतो गुह्येन्द्रियम् । मनःशब्दवाच्यस्यैवान्तःकर-
णस्य निश्चयात्मिका वृत्तिर्बुद्धिः । अनिश्चयरूपा वृत्तिराकूतिः । इदं समीचीनमिति-
कल्पनारूपा वृत्तिः संकल्पः । अन्यत्पूर्ववत् + ।

त्वक्चर्ममांसरुधिरमेदोमज्जास्तायवोऽस्थीनि भे
शुध्यन्तां ज्योतिरहं विरजा विपाप्मा भूयासः स्वाहा ।

त्वक्चर्मेत्यादि । अत्र स्थूलशरीरगतानां सप्तधातूनां शुद्धिरुच्यते । एकस्यैव
धातोर्बाह्यान्तरभागविवक्षया त्वक्चर्मशब्दौ प्रयुक्तौ । अन्यत्पूर्ववत् × ।

शिरःपाणिपादपार्श्वपृष्ठोरुदरजङ्घशिश्रोपस्थपायवो भे

शुध्यन्तां ज्योतिरहं विरजा विपाप्मा भूयासः स्वाहा ।

शिरःपाणीत्यादि । अत्रापि स्थूलशरीरावयवानां शिरःपाण्यादीनां शुद्धिरुच्यते ।
लिङ्ग(लिङ्गाण्ड)भेदविवक्षया शिश्रोपस्थशब्दौ द्वौ द्रष्टव्यौ । अन्यत्पूर्ववत् ॐ ।

* इयं चानुवाकपरिगणनानुरोधेनानुवाकसमाप्तिः । छ. पुस्तकानुरोधेन तु (६७) तमानुवा-
कसमाप्तिः । = छ. पुस्तकेऽत्र (६८) तमानुवाकसमाप्तिः । इयं च मूलोक्तानुवाकपरिगणनाविरुद्धा ।
+ छ. पुस्तकेऽत्र (६९) तमानुवाकसमाप्तिः । इयं च मूलोक्तानुवाकपरिगणनाविरुद्धा । × एतद्वये
छ. पुस्तके (७०) तमानुवाकसमाप्तिर्मूलोक्तानुवाकपरिगणनाविरुद्धा । ॐ एतद्वये छ. पुस्तके (७१)
तमानुवाकसमाप्तिः, सा च मूलोक्तानुवाकपरिगणनाविरुद्धा ।

उत्तिष्ठ पुरुष हरित पिङ्गल लोहिताक्षि देहि देहिं ददापयिता
मे शुध्यन्तां ज्योतिरहं विरजां विपाप्मा भूयासः स्वाहा ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणोप-

निषादि पञ्चषष्ठितमोऽनुवाकः ॥ ६५ ॥

उत्तिष्ठेति । शुद्धिहेतुत्वेनात्र सर्वकर्मनिष्पादकं वह्निशरीरोपाधिकं [परमात्मानं]
प्रार्थयते—पुरुष पुरि [वह्नि]शरीरे शयान हे परमात्मन्नुत्तिष्ठ, औदासीन्यं परित्यज्य
मदनुग्रहार्थमुद्युक्तो भव । संबुद्धच्यन्तपुरुषशब्दस्यैव हरितादीनि त्रीणि पदानि विशेष-
णानि । हे हरित प्रतिबन्धहरणकुशल । हे पिङ्गल पिङ्गलवर्ण । लोहिताक्षि रक्तन-
यन । देहि देहि पुनः पुनः शुद्धि मे प्रयच्छ । ददापयिताऽऽचार्यमुखात्तत्त्वविज्ञान-
स्यातिशयेन दापयिता भवेति शेषः । तस्य* दापयितुर्ज्ञानस्योत्पत्तये मे मदीयाश्वित्त-
वृत्तयः शुध्यन्ताम् । ज्योतिरहमित्यादि पूर्ववत् + ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां

याज्ञिक्यामुपनिषदि भाष्ये पञ्चषष्ठितमोऽनुवाकः ॥ ६५ ॥

=====

अथ षट्षष्ठितमोऽनुवाकः ।

पृथिव्यापस्तेजो वायुराकाशा मे शुध्यन्तां ज्योति-

रहं विरजां विपाप्मा भूयासः स्वाहा ।

पृथिवीति । शरीरस्योपादानकारणानि पृथिव्यादीनि । पूर्ववदन्यत् = ।

शब्दस्पर्शरूपरसगन्धा मे शुध्यन्तां ज्योति-

रहं विरजां विपाप्मा भूयासः स्वाहा ।

शब्दस्पर्शेत्यादि । शरीरोपादानपञ्चमहाभूतेष्वाकाशादिषु वर्तमाना गुणाः शब्दा-
दयः । पूर्ववदन्यत् × ।

मनोवाक्कायकर्माणि मे शुध्यन्तां ज्योतिरहं

विरजां विपाप्मा भूयासः स्वाहा ।

* दापयितुः सकाशात्तस्य ज्ञानस्य पूर्वोक्तस्वीविज्ञानस्योत्पत्तय इति संबन्धः । + एतदग्रे छ. पुस्तके (७२) तमानुवाकसमाप्तिर्वर्तते । सा च मूलोक्तानुवाकपरिगणनविरुद्धा । = एतदग्रे छ. पुस्तके (७३) तमानुवाकसमाप्तिर्दृश्यते । सा च मूलोक्तानुवाकपरिगणनविरुद्धा । × एतदग्रे छ. पुस्तके (७४) तमानुवाकसमाप्तिर्दृश्यते सा च मूलोक्तानुवाकपरिगणनविरुद्धा ।

मन इति । मनोवाक्कायानां कर्माणि । अन्यत्पूर्ववत्* ।

अव्यक्तभावैरहंकारैर्ज्योतिरहं विरजा

विपाप्मा भूयासः स्वाहा ।

अव्यक्तभावैरिति । हे परमात्मस्त्वत्प्रसादादहंकारैर्व्यर्थगर्वैर्विमुक्तो भूयासम् ।
कथंभूतैरव्यक्तभावैः । लोकानां निकटेऽप्रकटिताभिप्रायैः । पूर्ववदभ्युदयम् ।

आत्मा भेदशुद्ध्यन्तां ज्योतिरहं विरजा

विपाप्मा भूयासः स्वाहा ।

आत्मेति । म आत्मा शरीरं शुद्ध्यन्तां शुद्धो भवतु । प्रायःपाठात्सर्वत्र बहुवचनप्रयोगश्छान्दसः ।

अन्तरात्मा भेदशुद्ध्यन्तां ज्योतिरहं

विरजा विपाप्मा भूयासः स्वाहा ।

अन्तरात्मेति । अन्तरात्माऽन्तःकरणम् । अन्यत्पूर्ववत् = ।

परमात्मा भेदशुद्ध्यन्तां ज्योतिरहं विरजा

विपाप्मा भूयासः स्वाहा ।

परमात्मेति । [परमात्मा] निखिलजगत्प्रभुः । अन्यत्पूर्ववत् । ननु परमात्मनो नित्यशुद्धत्वात्कथं तच्छुद्धिः प्रार्थ्यते इति चेन्न । अविद्यादोषवशेन परमात्मनोऽप्रतिभानमशुद्धिरित्युच्यते । स्वात्मत्वेन प्रतिभानं शुद्धिरिति विशेषाङ्गीकारात् ।

क्षुधे स्वाहा ।

क्षुध इति । क्षुधाधिष्ठानदेवतायै स्वाहा । एतदादिवक्ष्यमाणपञ्चमन्त्रेषु लिङ्गोक्ता देवता हविर्भुजः ।

क्षुत्पिपासाय स्वाहा ।

क्षुत्पिपासायेति । एतदधिष्ठानदेवताभ्यां स्वाहा ।

त्रिविष्टये स्वाहा ।

* एतदग्रे छ. पुस्तके (७५) तमानुवाकसमाप्तिर्दृश्यते । सा च मूलोक्तानुवाकपरिगणनवि-
रुद्धा । + एतदग्रे छ. पुस्तके (७६) तमानुवाकसमाप्तिर्दृश्यते । सा च मूलोक्तानुवाकपरिगणनवि-
रुद्धा । = एतदग्रे छ. पुस्तके (७७) तमानुवाकसमाप्तिर्दृश्यते । सा च मूलोक्तानुवाकपरिगणन-
विरुद्धा । ÷ एतदग्रे छ. पुस्तके (७८) तमानुवाकसमाप्तिर्दृश्यते, सा च मूलोक्तानुवाकपरिगणन-
विरुद्धा ।

विविध्या इति । “विप्लव व्याप्ति” इति धातोरुत्पन्नोऽयं शब्दः । विशेषेण विष्टि-
व्याप्तिर्यस्य ब्रह्मणस्तद्विविष्टिः । छान्दसः षकारस्य टकारः । तादृशं ब्रह्मोद्दिश्य स्वाहा
हुतमस्तु ।

ऋग्विधानाय स्वाहा ।

ऋग्विधानायेति । ऋचो विदधाति करोत्युत्पादयतीति ऋग्विधानः परमात्मा
तस्मै स्वाहा हुतमस्तु ।

कषोत्काय स्वाहा ।

कषोत्कायेति । “कष करणे” [इति] धातुः । कष्यते क्रियत इति कषो
नामरूपकर्मात्मकः कार्यप्रपञ्चस्तस्मिन्नुक्त उपकर्तुमुत्सुकः कषोत्कः परमेश्वरस्तादृशाय
सृष्ट्यायुन्मुखाय परमेश्वराय स्वाहा ।

क्षुत्पिपासामलं ज्येष्ठामलक्ष्मीर्नाशयाम्यहम् ।

अभूतिमसंमृद्धिं च *सर्वान्निर्णुद मे पाप्मानं स्वाहा ।

क्षुत्पिपासामलमिति । हे परमात्मन्नहं त्वत्प्रसादात्क्षुत्पिपासारूपं मलं लक्ष्म्या
ज्येष्ठामग्रजामलक्ष्मीरलक्ष्मीमभूतिमनैश्वर्यमसंमृद्धिं धनधान्यादिसमृद्धयभावमेतान्सर्वा-
न्नाशयामि । किंच त्वं मे मदीयं पाप्मानं निर्णुद विनाशय । तदर्थं स्वाहा
तुभ्यं सुहुतमस्तु ।

-२१५५

अन्नमयप्राणमयमनोमयविज्ञानमयमानन्दमयमात्मा मे

शुद्ध्यन्तां ज्योतिरहं विरजां विपाप्मा भूयास स्वाहा ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि

षट्षष्टितमोऽनुवाकः ॥ ६६ ॥

अन्नमयेत्यादि । अन्नमयादयः पञ्च कोशा वारुण्यामुपनिषद्युक्ताः । पूर्ववदन्त्यत् ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां
याज्ञिक्यामुपनिषदि भाष्ये षट्षष्टितमोऽनुवाकः ॥ ६६ ॥

=====

* अत्र घ. पुस्तके सर्वां निर्णुदैत्येव पाठः ।

अथ सप्तषष्ठितमोऽनुवाकः ।

इतः परं वैश्वदेवकर्मणि विनियुक्ताः पङ्क्तोमन्त्रा व्याख्यायन्ते—

अग्नये स्वाहा । विश्वेभ्यो देवेभ्यः स्वाहा । ध्रुवाय
भूमाय स्वाहा । ध्रुवक्षितये स्वाहा । अच्युत-
क्षितये स्वाहा । अग्नये स्विष्टकृते स्वाहा, इति ।

अग्निविश्वे(श्व)देवध्रुवाः प्रसिद्धाः । ध्रुवा क्षितिर्वस्थितिर्यस्य सोऽयं ध्रुवक्षितिः ।
अच्युतक्षितिरपि तादृशः । एतौ देवविशेषौ । कदाचित्प्रमादालस्यादिना दुरिष्टमपि
कर्म स्विष्टं करोतीति स्विष्टकृत् । एतद्विशेषणोऽप्यग्निः प्रसिद्धः । एताभ्यो देवताभ्यः
प्रकृतमन्त्रादि हविः स्वाहा सुहुतमस्तु ।

इतः परं बलिहरणकर्मणि विनियुक्ता मन्त्रा व्याख्यायन्ते—

धर्माय स्वाहा । अधर्माय स्वाहा । अद्भ्यः स्वाहा ।
ओषधिवनस्पतिभ्यः स्वाहा । रक्षोदेवजनेभ्यः स्वाहा ।
गृह्याभ्यः स्वाहा । अवसानेभ्यः स्वाहा । अवसानप-
तिभ्यः स्वाहा । सर्वभूतेभ्यः स्वाहा । कामाय स्वाहा ।
अन्तरिक्षाय स्वाहा । यदेजति जगति यच्च चेष्टति नाम्नो
भागोऽयं नाम्ने स्वाहा । पृथिव्यै स्वाहा । अन्तरिक्षाय
स्वाहा । दिवे स्वाहा । सूर्याय स्वाहा । चन्द्रग्रसे स्वाहा ।
नक्षत्रेभ्यः स्वाहा । इन्द्राय स्वाहा । बृहस्पतये स्वाहा ।
प्रजापतये स्वाहा । ब्रह्मणे स्वाहा । स्वधा पितृभ्यः स्वाहा ।
नमो रुद्राय पशुपतये स्वाहा । देवेभ्यः स्वाहा ।
पितृभ्यः स्वधाऽस्तु । भूतेभ्यो नमः । मनुष्येभ्यो हन्ता ।
प्रजापतये स्वाहा । परमेष्ठिने स्वाहा, इति ।

धर्माधर्माओषधिवनस्पतिदेवताः प्रसिद्धाः । रक्षांसि[प्रसिद्धानि ।] देवजना
देवानां भृत्यवर्गाः । रक्षांसि च देवजनाश्च रक्षोदेवजनाः । गृहे विद्यमाना गृह्याः
कुलदेवताः । गृहप्रान्तदेशवर्तमाना देवता अवसानशब्देनोच्यन्ते* । सर्वभूतशब्देन पञ्च

* अवसानपतिशब्दस्य व्याख्यानं स्पष्टत्वादुपेक्षितम् । अवसानपतिशब्देन गृहप्रान्तदेशवर्तमा-
देवतास्वामिनो ग्राह्याः ।

भूतानि भूतविशेषा वो(पाश्चो)च्यन्ते । कामः प्रसिद्धखिलोकीव्यामोहको रतिपतिः ।
अन्तरिक्षशब्देनान्तरिक्षलोकस्थवायुर्लक्ष्यते । द्वितीयान्तरिक्षशब्देन मध्यमलोकाधिष्ठान-
देवता कथ्यते । वैदिकशब्दराशिवाचिकेन नामशब्देन तद्वेद्यः परमात्मा लक्ष्यते ।
तथा चायमर्थः—जगति ब्रह्माण्डे यद्वृक्षादिरूपमेजति वाय्वादिनिमित्तेन कम्पते
यच्च मनुष्यादि चेष्टति गमनागमनादिचेष्टां करोति । औपलक्ष्येन पर्वतादिक-
मपि गृह्यते । अयं सर्वोऽपि पदार्थसमूहो नान्नः परमात्मनो भागो भक्षणी-
योऽशः, प्रलयकाले सर्वस्य जगतस्तेनोपसंहियमाणत्वात् । सिद्धान्ते चैकस्यैव पर-
मात्मनो निखिलजगदुत्पत्तिस्थितिलयकर्तृत्वाङ्गीकारात् । तथाच तस्मै नान्ने
जगत्संहर्त्रे परमात्मने स्वाहा । बलिहरणरूपमिदं हविर्भूमौ दत्तमस्तु । द्यावापृ-
थिव्यौ प्रसिद्धे । सूर्यचन्द्रनक्षत्रेन्द्रवृहस्पतयः प्रसिद्धाः । प्रजापतिब्रह्माणौ विरा-
ड्दिरिण्यगर्भौ । आदिष्वादिभ्यः पितृभ्यः स्वधा, [स्वाहा च](१), इदमन्नं बलिह-
रणकर्माहं दत्तमस्तु । [रुद्राय नमः] स्वाहा चेदमन्नं दत्तमस्तु । कथंभूताय, पशुपतये
ब्रह्मादिस्थावरान्ताधिपतये । इन्द्रादिभ्यो देवेभ्यः स्वाहा पितृभ्यः स्वधाऽस्तु ।
भागान्तरद्योतनार्थं मन्त्रान्तरम् । भूतेभ्यो देवाविशेषेभ्यो नमः । स्वाहाशब्दोऽप्यनुष-
ञ्जनीयोऽन्नदानसिद्धये । यद्वा नमःशब्द एव भूतानामन्नदानवाचको द्रष्टव्यः । मनु-
ष्येभ्यो हन्ता, इदमन्नं दत्तमस्तु । स्वाहास्वधानमोहन्तकारैश्चतुर्भिर्निपातैर्देवपितृभूत-
मनुष्याणाम(प्येभ्योऽ)न्नं दातव्यम् । एतच्छब्दोच्चारणपूर्वकं हि तेषामन्नदाने भूयसी
तृप्तिः प्रियोक्तिपूर्वकमिव ब्राह्मणभोजनेन ब्राह्मणानाम् । प्रजापतये स्वाहा । भागान्त-
रद्योतनार्थं मन्त्रान्तरम् । परमेष्ठी चतुर्मुखो ब्रह्मा ।

यथा कूपः शतधारः सहस्रधारो अक्षितः ।

एवा मे अस्तु धान्यं सहस्रधारमक्षितम् ॥

धनधान्यै स्वाहा ॥

यथेति । यथा येन प्रकारेण कूप उदकाधारविशेषः शतधारः सहस्रधारोऽने-
कोदकधारोपेतो बहुषोदकग्रहणेऽप्यक्षितोऽक्षयश्च भवति, एवैवं मह्यं परमात्मनः
प्रसादाद्धान्यमक्षितमक्षयमस्तु । सहस्रधारमनेककुसूलादिपूर्णं (१) प्रस्थादिपरम्प-
रायुक्तं च भूयात् । तदर्थमिदं हविः स्वाहा सुहुतमस्तु । कस्मै । धनानि दधाति पोष-
यति भक्तानामिति धनधानी काचिद्देवता तस्यै ।

ये भूताः प्रचरन्ति दिवानक्तं बलिमिच्छन्तो

वितुदस्य प्रेष्याः । तेभ्यो बलिं पुष्टिकामो

हरामि मायि पुष्टिं पुष्टिपतिर्दधातु स्वाहा ॥

ओष०*धिवनेस्पतिभ्यः स्वाहाऽन्तरिक्षाय स्वाहा नमो रुद्राय
पशुपतये स्वाहा वितुदस्य प्रेष्या एकं च ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणोप-

निषदि सप्तषष्ठितमोऽनुवाकः ॥ ६७ ॥

य इति । तेभ्यो बलिं हरामि भूमौ निक्षिपामि पुष्टिकामः सन्नहम् । अत
एव पुष्टिपतिर्धनधान्यादिषोषणां विपतिर्भगवान्मायि पुष्टिं धनधान्यादिषोषं दधातु
स्थापयतु । तदर्थमिदमन्नं स्वाहा भूमौ निक्षिप्तमस्तु । तेभ्यः केभ्यः । ये भूता ग्रह-
विशेषा बलिमाहारमिच्छन्तः सन्तो दिवानक्तं प्रचरन्ति । भूताः कथंविधाः ।
प्रेष्याः प्रेषणीया भृत्या इति यावत् । कस्य, विशेषेण तुदति पापिनः प्राणिनः पीड-
यतीति वितुदः श्मशानवासी भगवान्कालाग्निरुद्रस्तस्य वितुदस्य ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां
याज्ञिक्यामुपनिषदि भाष्ये सप्तषष्ठितमोऽनुवाकः ॥ ६७ ॥

अथाष्टपष्ठितमोऽनुवाकः ।

जपमात्रेण पापक्षयार्थोऽयं मन्त्रः—

ओं तत्सत्यम् । ओं तद्ब्रह्म । ओं तद्वायुः । ओं
तदात्मा । ओं तत्सर्वम् । ओं तत्पुरोर्नमः ।
अन्तश्चरति भूतेषु गुहायां विश्वमूर्तिषु । त्वं यज्ञ-
स्त्वं वषट्कारस्त्वमिन्द्रस्त्वं रुद्रस्त्वं विष्णुस्त्वं
ब्रह्म त्वं प्रजापतिः । त्वं तदाप आपो ज्योती
रसोऽमृतं ब्रह्म भूर्भुवः सुवरोम्, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणोपनिष-

ष्टपष्ठितमोऽनुवाकः ॥ ६८ ॥

तद्वेदान्तवेद्यं वस्तु ब्रह्मातिवृहत् । तदेव वायुः । तदेवाऽऽत्मा जीवोऽपि ।
तदेव सत्यमवितथम् । किं बहुना, तदेव सर्वं चराचरं जगत् । तदेव पुरोर्विस्तीर्णस्य
ब्रह्माण्डस्य कारणं य(णम)तस्तस्मै नमोऽस्तु । किंचैवंविधं यद्ब्रह्म तद्विश्वमूर्तिषु नाना-

* एतदाद्यो तद्ब्रह्मेत्यस्मात्प्राग्विद्यमानं मूलं ज. पुस्तके नास्ति ।

१ घ. ८४ । २ छ. °णादिनिधि । ३ घ. ८५ ।

विधशरीरेषु भूतेषु प्राणिषु गुहायामन्तर्हृदयपुण्डरीकमध्ये चरति वर्तते । एवं परोक्षेण सर्वात्मकत्वमुक्तत्वेदानीमपरोक्षेण परमात्मनः सर्वात्मकत्वं दर्शयति । हे भगवंस्त्वं यज्ञो नानाविधकतुरूपः । त्वमेव वषट्कारो देवान्नदायकशब्दविशेषः । औपलक्ष्येण त्वमेव स्वाहास्वधाहन्तकारादिः । त्वमेवेन्द्ररुद्रविष्णुब्रह्मरूपः । त्वमेव प्रजापतिर्विराट् । त्वमेव तत्प्रसिद्धं ब्रह्माण्डम् । त्वमेवाऽऽपो नद्यादिगताः । त्वमेवाऽऽपः पारावारगताः । त्वमेव ज्योतिः सूर्यादि । त्वमेव रसो मधुरादिः । त्वमेवामृतं सुधा । त्वमेव ब्रह्म वेदकूटम् । त्वमेव भूर्भुवः सुवस्त्रैलोक्यम् । त्वमेवौंकारः शब्दब्रह्म ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयैतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेयुक्तायां याज्ञिकयामुपनिषदि भाष्येऽष्टषष्टितमोऽनुवाकः ॥ ६८ ॥

=====

अथैकोनसप्ततितमोऽनुवाकः ।

अथ प्राणाहुतिमन्त्रान्दर्शयति—

श्रद्धायां प्राणे निविष्टोऽमृतं जुहोमि । श्रद्धायां
मपाने निविष्टोऽमृतं जुहोमि । श्रद्धायां व्याने
निविष्टोऽमृतं जुहोमि । श्रद्धायांसुदाने निविष्टोऽ-
मृतं जुहोमि । श्रद्धायां समाने निविष्टोऽमृतं
जुहोमि । ब्रह्मणि म आत्माऽमृतत्वाय, इति ।

वैदिककर्मणि विश्वासातिशयः श्रद्धा, तस्यां सत्यां पञ्चसु शरीरगतवायुभेदेषु मध्ये प्रथमं प्राणनामके वायौ निविष्ट आदरयुक्तोऽहममृतं स्वादुभूतमिदं हविर्जुहोमि प्राक्षिपामि । एवमपानादिषु योज्यम् । एताभिः पञ्चभिराहुतिभिरमृतत्वाय मोक्षाय मे मदीय आत्मा जीवो ब्रह्मणि परमात्मन्येकी भवत्विति शेषः ।

अथ भोजनादावपां प्राशने मन्त्रमाह—

अमृतोपस्तरणमसि, इति ।

हे पीयमान जल त्वममृतं विनाशरहितं प्राणदेवताया [उपस्तरणमसि । तथा शयानस्य पुरुषस्य मञ्चकस्योपरि तूलपटादिकमुपस्तीर्यते तद्वत्प्राणदेवताया] इदमुपस्तरणम् । तथा च वाजसनेयिनः प्राणविद्यायां प्राणदेवताया जलवस्त्रत्वमामनन्ति—
“तस्मादशिष्यन्नाचामेदशित्वाऽऽन्नामेदेतदेव तदन्नमनन्नं कुरुते” इति ।

प्राणाहुतिष्वेव विकल्पितानि मन्त्रान्तराणि दर्शयति—

श्रद्धायां प्राणे निविष्टोऽमृतं जुहोमि । शिवो मां

विशाप्रदाहाय । प्राणाय स्वाहा । श्रद्धायामपाने
 निर्विष्टोऽमृतं जुहोमि । शिवो मां विशाप्रदाहाय ।
 अपानाय स्वाहा । श्रद्धायां व्याने निर्विष्टोऽमृतं
 जुहोमि । शिवो मां विशाप्रदाहाय । व्यानाय
 स्वाहा । श्रद्धायामुदाने निर्विष्टोऽमृतं जुहोमि ।
 शिवो मां विशाप्रदाहाय । उदानाय स्वाहा ।
 श्रद्धायां समाने निर्विष्टोऽमृतं जुहोमि । शिवो
 मां विशाप्रदाहाय । समानाय स्वाहा ।
 ब्रह्मणि म आत्माऽमृतत्वार्थं, इति ॥

हूयमान द्रव्यविशेष त्वं शिवः शान्तो भूत्वा मां प्रविश । किमर्थम् । अप्रदा-
 हाय, क्षुत्संपादितदाहनाशनायेत्यर्थः । किञ्च हूयमानद्रव्यं प्राणदेतायै स्वाहा सुहुत-
 मस्तु । पूर्ववदन्यद्व्याख्येयम् ।

भोजनादूर्ध्वमपां प्राशने मन्त्रमाह —

अमृतापिधानमसि, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणोपनिषये-

कोनसप्ततितमोऽनुवाकः ॥ ६९ ॥

पीयमान हे जल त्वममृतमविनश्वरमपिधानमाच्छादकमसि ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां

याज्ञिक्यामुपनिषदि भाष्य एकोनसप्ततितमोऽनुवाकः ॥ ६९ ॥

=====

अथ सप्ततितमोऽनुवाकः ।

=====

भुक्तस्यान्नस्याभिमन्त्रणे मन्त्रमाह —

श्रद्धायां प्राणे निर्विश्यामृतं हुतम् । प्राणमन्त्रेणाऽऽप्या-
 यस्व । श्रद्धायामपाने निर्विश्यामृतं हुतम् । अपान-
 मन्त्रेणाऽऽप्यायस्व । श्रद्धायां व्याने निर्विश्यामृतं

हुतम् । व्यानमर्धेनाऽऽप्यायस्व । श्रद्धायामुदाने निर्वि-
श्यामृतं हुतम् । उदानमर्धेनाऽऽप्यायस्व । श्रद्धायां
समाने निर्विश्यामृतं हुतम् । समानमर्धेनाऽऽप्यायस्व, इति॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणोप-

निषदि सप्ततितमोऽनुवाकः ॥ ७० ॥

वैदिककर्मणि विश्वासातिशयः श्रद्धा, तस्यां सत्यां प्राणवायौ निर्विश्याऽऽदराति-
शयं कृत्वाऽमृतमनश्चरं स्यादुभूतमिदं हविर्मया हुतम् । हे प्राणाभिमानिनि देवि त्वं
प्राणं मुखनासिकासंचारणं वायुं हुतेनास्त्रेनाऽऽप्यायस्व वर्धय । स्पष्टमन्यत् ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां
याज्ञिक्यामुपनिषदि भाष्ये सप्ततितमोऽनुवाकः ॥ ७० ॥

=====

अथैकसप्ततितमोऽनुवाकः ।

क्षुदादिजनितचित्तविक्षेपशान्तेरूर्ध्वं भोक्तुर्जीवस्य परमेश्वरस्वरूपानुसंधानहेतुं मन्त्रं
दर्शयति—

अङ्गुष्ठमात्रः पुरुषोऽङ्गुष्ठं च समाश्रितः ।

ईशः सर्वस्य जगतः *प्रभु प्रीणाति विश्वभुक्, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिषदे-

कसप्ततितमोऽनुवाकः ॥ ७१ ॥

हृदयमध्यगत आकाशः स्वाङ्गुष्ठपारिमितः । तत्र वर्तमाना बुद्धिरपि तावती । तयाऽ-
वच्छिन्नो जीवरूपः पुरुषोऽप्यङ्गुष्ठमात्रः स्वाङ्गुष्ठपारिमितः । स च ज्ञानक्रियाश-
क्त्याऽङ्गुष्ठमाश्रितः । चकारान्मस्तकं चाऽऽश्रितः । आपादमस्तकव्यापीत्यर्थः । स
चोपाधिसबन्धमन्तरेण स्वकीयेन वास्तवरूपेण सर्वस्य जगत ईशो नियन्ता । अत एव
विश्वभुक् । सर्वं जगद्भुक्ते । तादृशः प्रभुरीश्वरः प्रीणाति, अनेन भोजनेन प्रीतो
भवतु ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेय-
युक्तायां याज्ञिक्यामुपनिषदि भाष्ये एकसप्ततितमोऽनुवाकः ॥ ७१ ॥

=====

* छान्दसो विसर्गलोपः ।

अथ द्विसप्ततितमोऽनुवाकः ।

इत्थं भोजनोत्तरं परमेश्वरानुसंधानप्रतिपादकं मन्त्रमुदाहृत्य भोक्तुः सर्वेषामङ्गानां स्वस्थताप्रतिपादकं मन्त्रमनुभवपूर्वकं पठति—

वाङ्म *आसन् । नसोः प्राणः । अक्षयोश्चक्षुः । कर्णयोः
श्रोत्रम् । बाहुवोर्बलम् । ऊरुवोरोजः । अरिष्टा विश्वान्य-
ङ्गानि तनूः । तनुवा मे सह नमस्ते अस्तु मा मां हिंसीः, इति ॥
इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोप-
निषदि द्विसप्ततितमोऽनुवाकः ॥ ७२x ॥

हे भगवन्पङ्कजमन्त्रमाकण्ठं भुक्तवतस्तृप्तस्य मे मम वाग्वाग्निन्द्रियशक्तिस्तद्गोलक +आस्ये, प्राणो नसोर्नासिकयोः, चक्षुश्चक्षुरिन्द्रियशक्तिरक्षयोरक्ष्णोस्तद्गोलकयोः, श्रोत्रं श्रोत्रेन्द्रियं कर्णयोस्तद्गोलकयोः, लब्धस्वास्थ्यान्यासन् । प्राग्भोजनात्क्षुदादिव-
शेन विकलान्यभवन्नित्यर्थः । अत एव बाहुवोर्बाहोर्बलमभूत् । ऊरुवोरोजो गमना-
गमनसामर्थ्यमभूत् । किं बहुना, विश्वानि सर्वाणि ममाङ्गान्यरिष्टान्यनुपहिंसितानि
स्वस्थान्यभूवन् । किंवा परिमितगणनया, मे मम तनुवा तन्वा लिङ्गशरीरेण सह तनूः
स्थूलशरीरं स्वस्थी भवति स्म । अत एव भो भगवंस्त्वप्रसादात्सु(न्मि)ष्टान् लब्ध्वा
=यतोऽहं तृप्तो मत्कृतं नमस्ते तुभ्यमस्तु । इत्थं प्रत्यहं सहकुटुम्बस्य मे तृप्तिं कृत्वा
सर्वाङ्गस्वास्थ्यं च संपाद्य याधन्मरणं सहकुटुम्बं मां मां हिंसीर्मां पीडय । किंतु
मृडय । मन्त्रोऽयं भोजनोत्तरं प्रत्यहं परमेश्वरकृतोपकृतिसृष्टिसिद्धये ब्राह्मणैरर्थानुसंधा-
नपूर्वकं पठनीय इति रहस्यम् ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां
याज्ञिकयामुपनिषदि भाष्ये द्विसप्ततितमोऽनुवाकः ॥ ७२ ॥

अथ त्रिसप्ततितमोऽनुवाकः ।

एवं सर्वाङ्गस्वास्थ्यमुक्त्वा सर्वपापक्षयार्थत्वेनोत्तरोत्तरधनप्राप्त्य(पक)त्वेन चेन्द्रस-
प्तर्षिसंवादकं मन्त्रं जप्यत्वेनाऽऽह—

वयं सुपर्णा उपसेदुरिन्द्रं प्रियमेषा ऋषयो नार्धमानाः ।

* पृथित्यास्यशब्दस्याऽऽसन्नादेशे सप्तम्याः सुपां सुलुगिति लुकि रूपमिदम् । x अत्र घ,
पुस्तकेऽङ्को नास्ति । + आसन्नित्यस्य व्याख्यानमेतत् । =यतोऽहं तृप्तोऽत एवेति संबन्धः ।

अपध्वान्तमूर्णुहि पूर्धि चक्षुर्मुग्ध्यस्मान्निधयेऽवबद्धान् , इति ॥
इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि
त्रिसप्ततितमोऽनुवाकः ॥ ७३ ॥

ऋषयः सप्तसंख्याकाः कदाचिदिन्द्रं स्वर्गस्थमुपसेदुः । भूलोकात्सकाशादिन्द्र-
सामीप्यं जग्मुः । कथंभूता ऋषयः । नाधमानाः किमपि याचितुकामाः । प्रियमेधाः
सर्वप्राणिप्रियकृतबुद्धिविशेषाः । वय इति विशब्दबहुवचनं पक्षिवाचकम् । वय इव
पक्षिण इव शीघ्रगमनाः । कथंभूता वयः । सुपर्णाः शोभनपक्षाः । कथंभूतामिन्द्रम् ।
अपध्वान्तमपगतहृदयान्धकारम् । इन्द्रमुपेत्य यदूचिरे तदुच्यते । हे भगवान्निन्द्रा-
स्मानूर्णुहि दिव्यदुकूलादिप्रदानेनाऽऽच्छादय । अस्माकं चक्षुः पूर्धि, उत्तमसौन्दर्यादि-
मत्पदार्थप्रदर्शनप्रदानाभ्यां पूरय । अस्मान्सर्वेभ्यः पापेभ्यो मुमुग्धि मोचय । किंचा-
स्मान्निधयेऽवबद्धानासक्तान्कुरु । अनेकधनरत्नवन्निधियुक्तानस्मान्कुर्वित्यर्थः । एव-
मृषियाचितेनेन्द्रेण दत्तैर्भाग्यैः सुखिताः सन्त ऋषयो भूमिमेत्य स्वाश्रमेषु स्थितवन्त
इत्याद्युपाख्यानं पूरयितव्यम् ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां
याज्ञिक्यामुपनिषदि भाष्ये त्रिसप्ततितमोऽनुवाकः ॥ ७३ ॥

=====
अथ चतुःसप्ततितमोऽनुवाकः ।

एवं जपानन्तरं हृदयमालभ्य जप्यं मन्त्रमाह—

प्राणानां ग्रन्थिरसि रुद्रो मां विशान्तकः ।

तेनाग्नेनाऽऽप्यायस्व, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि
चतुःसप्ततितमोऽनुवाकः ॥ ७४ ॥

हे हृदयवर्तिजहंकार त्वं वायुरूपाणामिन्द्र(न्द्रिय)रूपाणां च प्राणानां ग्रन्थि-
रसि । परस्परमविश्लेषाय ग्रन्थनहेतुरसि । तादृशस्त्वं रुद्रस्त(स्त्व)दभिमानिदेव-
तारूपोऽन्तको दुःखस्य विनाशको भूत्वा मां मां विश मच्छरीरे प्रविष्टो भव । तेन
मद्भुक्तेनाग्नेनाऽऽप्यायस्व मामभिवर्धय ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां
याज्ञिक्यामुपनिषदि भाष्ये चतुःसप्ततितमोऽनुवाकः ॥ ७४ ॥

अथ पञ्चसप्ततितमोऽनुवाकः ।

एवं हृदयाभिमन्त्रणमुक्त्वा यावज्जीवं मृत्युपरिहारार्थं देवताप्रा(प्री)णनरूपमन्त्रमाह—

नमो रुद्राय विष्णवे मृत्युर्मे पाहि, इति

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणोपनि-

षादि पञ्चसप्ततितमोऽनुवाकः ॥ ७५ ॥

रुद्राय पार्वतीपतये नमोऽस्तु । विष्णवे लक्ष्मीपतये नमोऽस्तु । किंच हे रुद्र हे विष्णो त्वं त्वं च मृत्युर्व्यत्ययेन मृत्योः सकाशान्मे मां पाहि ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेयमुक्तायां याज्ञिकयामुपनिषदि भाष्ये पञ्चसप्ततितमोऽनुवाकः ॥ ७५ ॥

=====

अथ षट्सप्ततितमोऽनुवाकः ।

त्वमग्ने शुभिस्त्वमाशुशुक्षणिस्त्वमद्भ्यस्त्वमश्मनस्परि ।

त्वं वनेभ्यस्त्वमोषधीभ्यस्त्वं नृणां नृपते जायसे शुचिः ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि

षट्सप्ततितमोऽनुवाकः ॥ ७६ ॥

त्वमिति । हेऽग्ने त्वमपि शुभिरुत्तमकान्तिभिः सहितः सत्त्वस्मन्मृत्युं निवारय । किंच त्वमाशु शीघ्रं शोषयति भक्तानां पापमित्याशुशुक्षणिः, [तादृशो भव] । किंच त्वमद्भ्य उपरि कणत्वेन (कारणत्वेन?) तिष्ठसि । अपकारणत्वाद्भ्येऽद्भ्य आधिक्यम् । “अग्नेरापः” इति श्रुतेः । किंच त्वं महामेरूरास्य पापाणस्य पथुरारि तिष्ठसि । कनकाचलशिखरेष्वग्न्याग्निदेवानां विद्यमानत्वप्रसिद्धेः । किंच त्वं वनेभ्यो व्यत्ययेन नन्दनादिवनेषु विहरसि । किंच त्वमोषधीभ्यो व्यत्ययेन सोमलताद्योषधीषु व्याप्य तिष्ठसि । हे नृपते यजमानरूपमनुप्याधिपतेऽग्ने त्वं नृणां यजमानानां मध्ये पूज्यो जायसे भवसि । किंच त्वं वैदिकलौकिकश्माशानि कसर्वपदार्थभुगापि सन्सर्वदा शुचिरेव । एवंविधप्रभावस्त्वं मृत्योः सकाशान्मां पाहीति पूर्वोपान्वयः ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेयमुक्तायां

याज्ञिकयामुपनिषदि भाष्ये षट्सप्ततितमोऽनुवाकः ॥ ७६ ॥

=====

अर्थ सप्तसप्ततितमोऽनुवाकः ।

अथेदानीं परमात्मनः सकाशात्स्वाभीष्टं याचते—

शिवेन मे संतिष्ठस्व स्योनेन मे संतिष्ठस्व सुभूतेन
मे संतिष्ठस्व ब्रह्मवर्चसेन मे संतिष्ठस्व यज्ञस्यर्द्धिमनु
संतिष्ठस्वोपते यज्ञ नम उपते नम उपते नमः, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणोपनिषदि

सप्तसप्ततितमोऽनुवाकः ॥ ७७ ॥

हे यज्ञ सर्वयज्ञस्वरूप हे भगवन्परमात्मरस्ते तुभ्यमुप सामीप्येन नमोऽस्तु । त्वत्सं-
निधौ त्वत्समक्षं भूयो भूयो नमस्करोमीत्यर्थः । अत्यादार्यमाप्नेडितम् । किं त्वं
शिवेन कल्याणप्रदानेन सह मे गृहे संतिष्ठस्व । स्योनेनैहिकसुखप्रदानेन सह ।
सुभूतेन महैश्वर्यप्रदानेन सह । ब्रह्मवर्चसेन सह । समानमन्यत् । एवंगुणवति त्वयि
मदगृह उपस्थिते सत्यहमप्येवंविधगुणवान्भूयासमिति प्रार्थयितुराशयः । किं च त्वत्प्री-
त्यर्थं कृतस्य यज्ञस्य सत्कर्मनुष्ठानस्यर्द्धिं समृद्धिमनु पश्चात्तत्फलं दातुमस्मत्समीपे
संतिष्ठस्व सभ्यगचलचित्तः सन्नुपविश ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेयमुक्तायां
याज्ञिक्यामुपनिषदि भाष्ये सप्तसप्ततितमोऽनुवाकः ॥ ७७ ॥

अथाष्टसप्ततितमोऽनुवाकः ।

समाप्तं भोजनप्रकरणं कर्मप्रकरणं च । अथेदानीं सर्वकर्ममयसंसारबीजदाहार्यं संन्यास-
प्रकरणमारभ्यते । तत्र ज्ञानप्रतिबन्धकमहापातकपरिहारेण ज्ञानयोग्यतालक्षणां शुद्धि-
मुक्त्वा योग्यस्य पुरुषस्यापेक्षितेषु ज्ञानसाधनेषु संन्यासस्य निरतिशयोत्कर्षार्थं (र्यत्वं)
वक्तुं सत्यादीन्येकादशोत्कृष्टसाधनानि प्रतियोगित्वेन वक्तव्यानि, तत्र प्रथमं साधन-
मुपन्यस्यति—

सत्यं परं परं सत्यं सत्येन न सुवर्गालोकाच्चरन्ते

कदाचन सता हि सत्यं तस्मात्सत्ये रमन्ते,—इति ।

यद्वस्तु प्रमाणेन दृष्टं तस्य तथैवाभिवदनं सत्यं तच्च परं पुरुषार्थसाधनेषूत्कृष्टम् ।
तत्र विधाना(स्यैव ऽऽदरा) परं सत्यमिति पुनर्वचनम् । यद्वा परं [ब्रह्म] सत्यम-

बाध्यं तद्वत्कार्यवचनमपि बाधरहितामिति व्यावहारिकबाधराहित्येनोत्कर्षं विधासित्वा
दृष्टान्तेन परं सत्यमित्युक्तम् । सत्येन यावज्जीवनं यथार्थकथनेन रवर्गलोकात्कदा-
चन कदाचिदपि न प्रच्यवन्ते, अनृतवादिनस्तु केनचित्पुण्येन स्वर्गं प्राप्ता [प्य-]
नृतवदनदोषेण कर्मफलापूर्वं (र्ण) तायामपि तदैव रवर्गोत्प्रच्यवन्ते । किंच हि यस्मा-
त्कारणात्सतां सन्मार्गवार्तिनामृष्यादीनां संश्रित्व[सत्यं] यथार्थवादित्वं तस्मात्कारणा-
त्सतामिदमिति व्युत्पत्तिमाश्रित्य सत्यवादित्वमेव परमं मोक्षसाधनमिति केचिन्महान्तो
वदन्तस्तस्मिन्नेव सत्ये रमन्ते क्रीडन्ति ।

एकं मतमुक्त्वा द्वितीयं मतमाह—

तप इति तपो नानशनात्परं यदि परं तपस्त-

दुर्धर्षं तद्वुरार्धर्षं तस्मात्तपोसि रमन्ते—, इति ।

तपः परं मोक्षसाधनमिति केषांचिन्मतम् । तीर्थयात्राजपहोमादीनि यद्यपि बहूनि
तपोसि सन्ति तथाऽपि तेषु सर्वेष्वनशनमु (नादु) पवासैकमक्ताद्युपदेश (यशन)-
वर्षनात्परमुत्कृष्टं तपो नास्ति । यदनशनरूपं कृच्छ्रवान्द्रायणादिकं परं तपोऽस्ति
तदुर्धर्षं धर्षयितुं सोढुमशक्यमत एवाऽऽसमन्तात्सर्वेषां प्राणिनां तत्तपो दुर्धर्षं दुःशक-
मित्यनुभूयते । तस्मात्कारणात्केचन श्रद्धालवः कृच्छ्रवान्द्रायणादिके तपोसि रमन्ते
क्रीडन्ति ।

तृतीयं मतमाह—

दम इति नियतं ब्रह्मचारिणस्तस्माद्दमे रमन्ते—, इति ।

वाक्चक्षुरादीन्द्रियाणां बाह्यानां निषिद्धेभ्यो विषयेभ्यो निवृत्तिर्दमः, स एवोत्तमो
मोक्षहेतुरिति मन्यमाना नैष्ठिकब्रह्मचारिणो नियतं सर्वदा वदन्ति तस्माद्दमे रमन्ते ।

चतुर्थं मतमाह—

शम इत्यरण्ये मुनयस्तस्माच्छमे रमन्ते—, इति ।

अन्तःकरणस्य क्रोधादिदोषराहित्यं शमः, स एवोत्तमो मोक्षहेतुरित्यरण्ये वर्तमाना
मुनयो वानप्रस्था मन्थन्ते तस्मात्ते शमे रमन्ते ।

पञ्चमं मतमाह—

दानमिति सर्वाणि भूतानि प्रशंसन्ति दाना-

भातिदुश्चरं तस्माद्दाने रमन्ते—, इति ।

गोभूहिण्यदीनां स्वकीयानां शास्त्रोक्तदत्तमना स्व [स्वत्व] पारित्यागपूर्वकं परस्वत्वा-
पादनं दानं तदेवोत्तमं मोक्षसाधनमिति सर्वे प्राणिनः प्रशंसन्ति । दानादतिशयितं

दुष्क(श्च रं नारितः । धनरक्षार्थं प्राणानपि पारित्यजतां पुरुषाणामुपलभ्यात् । तस्माद्भो-
भूहिरण्यादिदाने रमन्ते ।

[षष्ठं मतमाह—]

धर्म इति धर्मेण सर्वमिदं परिगृहीतं धर्मा-

न्नातिदुष्करं तस्माद्धर्मे रमन्ते—, इति ।

स्मृतिपुराणादिप्रतिपाद्यो वापीकूपतडागादिनिर्माणरूपो धर्मोऽत्र विवक्षितः । स
चोत्तमो मोक्षहेतुरिति स (म) हामात्यादयः प्रभवो मन्यन्ते । तडागादिरूपेण धर्मेण
सर्वमिदं जगत्परिगृहीतम् । सर्वेऽपि मनुष्यपश्चादयः स्नानपानादिना तृप्सन्ति । ताह-
शधर्मादन्यदतिदुश्च(ष्क)रं नास्ति । तस्मात्कारणाद्धर्मे रमन्ते प्रभवः ।

सप्तमं मतमाह—

प्रजन इति भूयांसस्तस्माद्भूयिष्ठाः प्रजा-

यन्ते तस्माद्भूयिष्ठाः प्रजनने रमन्ते—, इति ।

प्रजनोऽपत्योत्पादनं तस्यैवोत्तममाधनत्वं भूयांसो (सोऽति) बहवः प्राणिनो
मन्यन्ते । धनिकैर्दरिद्रैः शिष्टैश्च सर्वैरपि पुत्रोत्पादनायातिशयेन प्रयतमान (तस्याऽऽ-
दृत) र्वात् । तस्मादेवैकस्य पुरुषस्य भूयिष्ठा द्विष्ठाः पञ्च षडित्येवं बहोऽपत्यविशेषा
उत्पद्यन्ते । तस्माद्भूयिष्ठा अतिबहवः प्राणिनः प्रजोत्पादने रमन्ते ।

अष्टमं मतमाह—

अग्नय इत्याह तस्मादग्नय आधातव्याः—, इति ।

अग्नयो गार्हपत्यादय उक्तमा मुक्तिहेतव इति । कश्चिद्वेदार्थपर आह । तस्मा-
त्कारणाद्गृहस्थैराग्नय आधातव्या भवन्ति ।

नवमं मतमाह—

अग्निहोत्रमित्याह तस्मादाग्निहोत्रे रमन्ते—, इति ।

आहितेष्वग्निषु सायं प्रातश्चानुष्ठयो होमोऽग्निहोत्रं तदुत्तमं मोक्षसाधनमित्यपरः कश्चि-
द्वेदार्थपर आह । तस्मात्केचिदाग्निहोत्रे रमन्ते ।

दशमं मतमाह—

यज्ञ इति यज्ञो हि देवास्तस्माद्यज्ञे रमन्ते—, इति ।

दर्शपूर्णमासज्योतिष्टोमादिको यज्ञ उत्तमो मोक्षहेतुरित्यपरे वेदार्थपरा मन्यन्ते ।
तत्र हेतुरुच्यते—हि यस्मात्कारणाद्यज्ञो व्यत्ययेन तृतीया यज्ञेन पूर्वोक्ता देवा
इन्द्रादयो दिवं गन्त इति वाक्यशेषः । तस्मादेव कारणादद्यापि केचन वैदिका यज्ञे
पूर्वोक्ते रमन्त आसक्तचित्ताः सन्तः क्रीडन्ति ।

एकादशं मतमाह —

मानसमिति विद्वांसस्तस्माद्विद्वांस एव मानसे रमन्ते —, इति ।

मनसैव निष्पाद्यमुपासनं मानसं तदेवोत्तमं मोक्षसाधनमिति विद्वांसः सगुणब्रह्म-
विदो मन्यन्ते । तस्मात्कारणात्केचन विद्वांसो वेदोपास्तितार्थविदो मानस एषो-
पासने रमन्ते ।

द्वादशं मतमाह —

न्यास इति ब्रह्मा ब्रह्मा हि परः परो हि ब्रह्मा तानि वा

एतान्यवराणि परांसि न्यास एवात्यरेचयत्, इति ।

पूर्वोक्तकारणा (वर्काण्डोक्ता) नामाग्निहोत्रादिकर्मणामारुणिजाबालाद्युपनिषदुक्तप्रकारेण
परित्यागो न्यासः स एवोत्तमो मोक्षहेतुरिति ब्रह्मा हिरण्यगर्भो मन्यते । स च
ब्रह्मा परो हि परमात्मरूपो हि न तु पूर्वोक्तमतानुसारिण इव जीवः । यद्यप्यसौ
हिरण्यगर्भो देहधारी तथाऽपि परो हि परमात्मैव ब्रह्मा हिरण्यगर्भ इति वक्तुं शक्यते ।
तच्छ्रुत्यत्वेन तत्समानज्ञानत्वात् । अत एव श्वेताश्वतरा आमनन्ति — “ यो ब्रह्माणं
विदधाति पूर्वं यो वै वेदांश्च प्रहिणोति तस्मै ” इति । यानि पूर्वोक्तसत्यादीनि मान-
सान्ता [नि ता] न्येतानि [परांसि] तपांसि भवन्त्येव तथाऽपि संन्यासमपेक्ष्यावराणि
निकृष्टानि । संन्यास एक एव सर्वाण्यत्यरेचयदतिक्रान्तवान् । उत्तमत्वेन तारतम्यं
तत्र विश्रान्तमित्यर्थः ।

उक्तमुत्तमसाधनमुपसंहरति —

य एवं वेदेन्युपनिषत्, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके नारायणोपनिषद्-

ष्टसप्ततितमोऽनुवाकः ॥ ७८ ॥

यः पुमानेवंप्रकारेण [सं]न्यासस्यान्येभ्यः साधनेभ्य उत्तमत्वं वेद तस्य विदुष
इत्युक्ता विद्योपनिषद्ग्रहस्यभूता भवति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां
याज्ञिक्यामुपनिषदि भाष्येऽष्टसप्ततितमोऽनुवाकः ॥ ७८ ॥

अथैकोनाशीतितमोऽनुवाकः ।

पूर्वोक्तमोक्षसाधनसमूहमुपपादयितुमारुण्यधिकामाह —

प्राजापत्यो हाऽऽरुणिः सुपर्णेऽः प्राजापतिं पितरमुपससार

किं भगवन्तः परमं वदन्तीति तस्मै प्रोवाच—इति ।

प्रजापतेः पुत्रः प्राजापत्यः स चाऽऽरुणिनामकः । स एव सुपर्णः ख्यायाः स्त्रिया अपत्यत्वात्सु र्ण्य इत्युच्यते । तादृशः पुरुषः स्वकीयं पितरं प्रजापतिमुपससारोत्तम-साधनजिज्ञासयोपसन्नवान् । उपा(प)सद्य चैवं पप्रच्छ । हे प्रजापते भगवन्तः पूज्या महर्षयो मोक्षसाधनेषु किं साधनं परममुत्कृष्टं वदन्ति । एवं पृष्टः प्रजापतिरतस्मा आरु-णये प्रोवान् ।

पूर्वमुक्तेषु साधनेषु प्रथमं दर्शयति—

सत्येन वायुरावाति सत्येनाऽऽदित्यो रोचते
दिवि सत्यं वाचः प्रतिष्ठा सत्ये सर्वं प्रति-
ष्ठितं तस्मात्सत्यं परमं वदन्ति—, इति ।

योऽयं वायुरन्तरिक्षे वाति सोऽयं पूर्वजन्मनि मनुष्यः सन्सत्यवादित्वं परिपाल्य तेन सत्येन वायुदेवतात्वं प्राप्येदानीं लोकानुग्रहार्थमन्तरिक्षे वाति । तथैवाऽऽदि-त्योऽपि पूर्वजन्मानुष्ठितेन[सत्येन] दिवि रोचते द्युलोके प्रकाशते । एतत्सत्यं वाचो वागिन्द्रियस्य प्रतिष्ठा स्थिरं स्थानमनृतं तु वाचोक्तमिति परैर्निराक्रियत इति न वाचः प्रतिष्ठा । तस्य स्वर्गं (था सति) लोकेऽस्मिन्सत्ये भाषणे [सर्वं] प्रामाणिकव्य-वहारजातं प्रातिष्ठितं तस्मात्कारणात्सत्यमेव परमं साधनमित्येवं केचिदनुष्ठातारो वदन्ति ।

त(अ)प्राऽऽरुणेर्मुखविकाशराहित्यलक्षणापरितोषं दृष्ट्वा द्वितीयं साधनमाह—

तपसा देवा देवतामग्र आयन्तपसर्षयः सुवरन्व-
विन्दन्तपसा सपत्नान्प्रणुदामारातीस्तपसि सर्वं
प्रतिष्ठितं तस्मात्तपः परमं वदन्ति—, इति ।

इदानीं स्वर्गे वर्तमाना अग्नीन्द्रादयो देवा अग्रे पूर्वजन्मन्यनुष्ठितेताम्रपरित्यागरूपेण कृच्छ्राच्चान्द्रायणादितपसा देवतामायन्निदानीतनं देवतात्वं प्राप्ताः । तथा वसिष्ठादयो महर्षयः पूर्वानुष्ठितेन तपसा सुवरन्वविन्दस्वर्गलोकमनुक्रमेण लब्ध-वन्तः । तथा वयमपीदानीमभिचाररूपेण तपसा सपत्नान्शत्रून्गातीरस्मदीयद्रव्य-लाभविरोधिनः पुरुषानपि प्रणुदाम निराकुर्मः । अन्यदपि सर्वं फलजातं तपसि प्राति-ष्ठितं तस्मादनशनरूपं तपः परमं मोक्षसाधनमिति वदन्ति ।

अत्रापि पूर्ववदपरितोषं दृष्ट्वा तृतीयं साधनमाह—

दमेन दान्ताः क्लिबर्षमवधून्वन्ति दमेन ब्रह्म-
चारिणः सुवर्गगच्छन्दमो भूतानां दुराधर्षं दमे
सर्वं प्रतिष्ठितं तस्माद्धर्मः परमं वदन्ति—, इति ।

दान्ता बाह्येन्द्रियदमनयुक्ताः पुरुषास्तेन दमेन स्वकीयपापमवधून्वन्ति नाशयन्ति ।
तथा नैष्ठिकब्रह्मचारिणो दमेन स्वर्गमगच्छन् । स च दमो भूतानां प्राणिनां
दुराधर्षं धर्षयितुं सर्वदा सोढुं दुःसहः । तस्मिंश्च दमे सर्वमपेक्षितं फलं प्रतिष्ठी-
तम् । तस्मात्कारणाद्धर्मः परमं मुक्तिसाधनमिति केचिद्वदन्ति । अत्र सर्वत्र पूर्वसाधने
परितोषराहित्यादुत्तरसाधनोक्तिर्द्रेष्टव्या ।

चतुर्थं साधनमाह—

शमेन शान्ताः शिवमाचरन्ति शमेन नाकं मुन-
योऽन्वर्विन्दुच्छमो भूतानां दुराधर्षं छमं सर्वं
प्रतिष्ठितं तस्माच्छमः परमं वदन्ति—, इति ॥

शान्ता अन्तःकरणगतक्रोधादिरहितास्तेन शमेन शिवं मङ्गलं पुरुषार्थमाचरन्ति ।
नारदाद्या मुनयः शमेन स्वर्गमलभन्त । अन्यत्पूर्ववत् ।

पञ्चमं साधनमाह—

दानं यज्ञानां वरूथं दक्षिणा लोके दातारं सर्वभूतान्यु-
पजीवन्ति दानेनारातीरपाप्नुदन्त दानेन द्विषन्तो मित्रा
भवन्ति दाने सर्वं प्रतिष्ठितं तस्माद्दानं परमं वदन्ति—, इति ।

गोहिरण्यादिदानं यज्ञानां संबन्धिनी दक्षिणा भवति । तस्माद्वरूथं श्रेष्ठम् ।
लोकेऽपि दातारं पुरुषं वेदशास्त्रसंविदो मूढाश्च सर्वेऽपि पुरुषा उपजीवन्ति ।
तथा योद्धुरामानां भटानां धनदानेनारातीः शत्रूनपाप्नुदन्त राजानो निराकृत-
वन्तः । येऽपि प्रबला द्विषन्तस्तेऽपि धनदानेन तुष्टा मित्राणि भवन्ति । अन्य-
त्पूर्ववत् ।

षष्ठं साधनमाह—

धर्मो विश्वस्य जगतः प्रतिष्ठा लोके धर्मिष्ठं
प्रजा उपर्पन्ति धर्मेण पापमपनुदति धर्मे
सर्वं प्रतिष्ठितं तस्माद्धर्मं परमं वदन्ति—, इति ।

श्रुतिस्मृतिप्रतिपादितवापीकूपतटाकादिनिर्माणरूपो धर्मो विश्वस्य जगतः सर्वस्य

प्राणिजातस्य प्रतिष्ठाऽऽश्रय इत्येतत्प्रसिद्धम् । तथा लोके धर्मिष्ठमतिशयेन धर्मे वर्तमानं पुरुषं प्रजाः सर्वा उपसर्पन्ति धर्माधर्मनिर्णयार्थमुपगच्छन्ति । किंच प्रायश्चित्तरूपेण [धर्मेण] पापं विनाशयन्ति । अन्यत्पूर्ववत् ।

सप्तमं साधनमहं—

प्रजननं वै प्रतिष्ठा लोके साधु प्रजायास्तन्तुं
तन्वानः पितृणामनुणो भवति तदेव तस्या
अनृणं तस्मात्प्रजननं परमं वदन्ति—, इति ।

प्रजननं पुत्रोत्पादनं यदस्ति तद्गृहस्थानां प्रतिष्ठा पुत्रस्य गृहकृत्यनिर्वाहकत्वात् । “सोऽयं मनुष्यलोकः पुत्रेणैव जग्यो नान्येन कर्मणा” इति श्रुतिः । किंच प्रजायाः पुत्रपौत्रादिरूपायास्तन्तुं परम्परां साधु तन्वानः शास्त्रीयमार्गो यथा भवति [तथा विस्तारयन्पितृणां सृष्टानां पितृपितामहादीनामनुणो भवति] । तदीयमृणं पुत्रिणा प्रत्यर्पितं भवति । यत्प्रजननं तदेव तस्य पुत्रिण ऋणापाकरणहेतुः । अन्यत्पूर्ववत् ।

अष्टमं साधनमाह—

अग्नयो वैत्रयी विद्या देवयानः पन्था गार्ह-
पत्य ऋक्पृथिवी रथंतरमन्वाहार्यपचनं यजुर्-
न्तरिक्षं वामदेव्यमाहवनीयः सामं सुवर्गो
लोको बृहत्तस्मादग्नीन्परमं वदन्ति—, इति ।

गार्हपत्यो दक्षिणाग्निराहवनीय इति येऽग्नयः सन्ति त एव त्रयी विद्या वेदत्रयात्मिका वेदत्रयोक्तकर्मसाधनत्वाद्देवविहितत्वाच्च, देवयानो यागद्वारेण देवत्वप्राप्तो मार्गश्च । किंच तेषामग्नीनां मध्ये गार्हपत्योऽग्निर्ऋग्वेदात्मकः पृथिवीलोकरूपो रथंतरसामात्मकश्चेति प्रशस्यते । अन्वाहार्यपचनो दक्षिणाग्निर्यजुर्वेदान्तरिक्षलोकवामदेव्यसामात्मकः । [दक्षिणाग्निस्तु सामवेदस्वर्गलोकबृहद्रथंतरसामात्मकः ।] अन्यत्पूर्ववत् ।

नवमं साधनमाह—

अग्निहोत्रं सायं प्रातर्गृहाणां निष्कृतिः स्विष्ट५
सुहुतं यज्ञक्रतूनां प्रायण५ सुवर्गस्य लोकस्य
ज्योतिस्तस्मादग्निहोत्रं परमं वदन्ति—, इति ।

सायं प्रातश्चानुष्ठितमग्निहोत्रं गृहाणां निष्कृतिः क्रयसाधनं मूल्यम्, अग्निहो-

प्राभावे क्षुधितोऽग्निर्गृहान्दहेत् । किञ्चाग्निहोत्रं स्विष्टं शोभनयागरूपं सुहुतं शोभन-
होमरूपम् । देवतामुद्दिश्य द्रव्यत्यागो यागः । तस्य द्रव्यस्यागौ प्रक्षेपो होमः ।
किञ्चित्द्यज्ञक्रतूनां प्रायणं प्रारम्भः । अग्न्याधेयमग्निहोत्रं दर्शपूर्णमासावाग्रयणं
चातुर्मास्यानि निरूढपशुबन्धः सौत्रामणीति सप्त हविर्यज्ञाः । क्रतुशब्दो यूपवत्सु सोम-
यागेषु रूढः । अग्निष्टोमोऽत्यग्निष्टोम उच्यते षोडशी वाजपेयोऽतिरात्रोऽसौर्यामश्चेति
सप्त सोमसंस्थाः क्रतवः । तेषां सर्वेषां यज्ञक्रतूनां प्रारम्भकमग्निहोत्रम् । अत एव
स्वर्गस्य लोकस्य ज्योतिः प्रकाशकम् । अन्यत्पूर्ववत् ।

दशमं साधनमाह—

यज्ञ इति यज्ञेन हि देवा दिवं गता यज्ञेनासुरा-
नपानुदन्त यज्ञेन द्विषन्तो मित्रा भवन्ति यज्ञे
सर्वे प्रतिष्ठितं तस्माद्यज्ञं परमं वदन्ति—, इति ।

यज्ञ उत्तमं साधनमिति केचिदाहुः । किञ्च देवाः पूर्वानुष्ठितेन यज्ञेन स्वर्गं
प्राप्ताः । किञ्च यज्ञेनैव तदा [तदा] देवा असुरान्विनाशितवन्तः । किञ्च सर्वका-
मप्राप्तिसाधनेन ज्योतिष्टोमेन द्वेष्टृ(प)शान्तिकामस्य पूर्वं द्वेषं कुर्वन्तोऽपि शत्रवो
मित्रा[णि] भवन्ति । पूर्ववदन्यत् ।

एकादशं साधनमाह—

मानसं वै प्राजापत्यं पवित्रं मानसेन मनसा साधु
पश्यति मानसा ऋषयः प्रजा अमृजन्त मानसे
सर्वे प्रतिष्ठितं तस्मान्मानसं परमं वदन्ति—, इति ।

मनसा निष्पाद्यं मानसमुपासनं यदस्ति तदेव [प्राजापत्यं] प्रजापति[पद]प्राप्ति-
साधनमत एव पवित्रं चित्तशुद्धिकारणम् । मानसेनैवोपासनेन युक्तं मनोऽन्तःकरणं
यदस्ति तेनैकाग्रेण मनसा साधु पश्यति, अतीतानागतव्यवहितादिवस्तुजानं योगी
सम्यक्संज्ञात्करोति । एतच्च योगशास्त्रे बहुधा प्रपञ्चितम् । मानसा एकाग्रमनोयुक्ता
विश्वामित्रादय ऋषयः स्वसंकल्पमात्रेण बह्वीः प्रजा अमृजन्त । पूर्ववदन्यत् ।

द्वादशं साधनमाह—

न्यास इत्याहुर्मनीषिणो ब्रह्माणम्—, इति ।

न्यास इत्युक्तो [यो] मोक्षहेतुस्तं ब्रह्माणं हिरण्यगर्भरूपं मनीषिणो बुद्धिमन्तो
महर्षयः स्मृतिकर्तार आहुः । तथा च “संन्यासाद्ब्रह्मणः स्थानम्” इति स्मर्यते । हिर-
ण्यगर्भप्राप्त्यन्तरङ्गसाधनत्वात्तद्रूपत्वम् ।

तमेव संन्यासं स्तोतुं तत्प्राप्यहिरण्यगर्भस्य रूपं प्रपञ्चयति—

ब्रह्मा विश्वः कतमः स्वयंभुप्रजापतिः संवत्सर इति—, इति ।

यो [ब्रह्मा] हिरण्यगर्भः सोऽयं विश्वः सर्वजगदात्मकः । कतमोऽतिशयेन सुख-
स्वरूपः पुनः स्वयंभुप्रजापतिरुत्पादकाभ्यां मातापितृभ्यां विना स्वयमेवोत्पन्नः स
चासौ प्रजानां पालकश्चेति समासः । संवत्सरः कालात्मकः । इतिशब्दः प्रदर्शनार्थः ।
इति सर्वस्वरूपत्वमुन्नेयमित्यर्थः ।

पुनरपि संन्यासस्तुतये हिरण्यगर्भावयवस्य संवत्सरस्य माहात्म्यं दर्शयति—

संवत्सरोऽसावादित्यो य एष आदित्ये

पुरुषः स परमेष्ठी ब्रह्माऽऽत्मा—, इति ।

योऽयं संवत्सरः काल उक्तोऽसावादित्यस्वरूप एव । आदित्यगत्यभा(भ्या)-
सेन निष्पादितत्वात् । य एष तस्मिन्नादित्यमण्डले पुरुषः स एव परमेष्ठी हिरण्यग-
र्भरूपः, आदित्यमण्डलद्वारेण हिरण्यगर्भस्य प्राप्यत्वात् । स च परमेष्ठी ब्रह्म जगत्का-
रणवस्तु । तथैवऽऽत्मा सर्वेषां प्रत्यगात्मभूतः ।

एवमादित्यादिद्वारा संवत्सरं प्रशस्य तमादित्यमण्डलद्वारेण सर्वव्यवहारहेतुतया
प्रशंसति—

याभिरादित्यस्तपति रश्मिभिस्ताभिः पर्जन्यो वर्षति
पर्जन्येनौषधिवनस्पतयः प्रजायन्त ओषधिवनस्पतिभि-
रन्नं भवत्यन्नेन प्राणाः प्राणैर्बलं बलेन तपस्तपसा श्रद्धा
श्रद्धया मेधा मेधया मनीषा मनीषया मनो मनसा
शान्तिः शान्त्या चित्तं चित्तेन स्मृतिः स्मृत्या स्मरणं
स्मरणेन विज्ञानं विज्ञानेनाऽऽत्मानं वेदयति तस्मादन्नं दद-
न्तस्सर्वाण्येतानि ददात्यन्नात्प्राणा भवन्ति भूतानां प्राणैर्मनो
मनश्च विज्ञानं विज्ञानादानन्दो ब्रह्म योनिः—, इति ।

अयमादित्यो याभिरुष्णस्वरूपाभी रश्मिभिरुत्पति प्रभूतं संतापं करोति ताभि-
स्तीव्ररश्मिभिर्भूमिगतं जलमादाय पर्जन्यो भूत्वा वर्षति । तेन च पर्जन्येन वृष्टिजलेन
ब्रह्माद्या ओषधयोऽथ्वत्थपनसाद्या वनस्पतयश्च प्रकर्षेणोत्पद्यन्ते । ओषधिभिर्वि-
नस्पतिभिश्च भोज्यमन्नं संपद्यते । तेन चान्नेन प्राणाः पु(पो)षिता भवन्ति । तैश्च पुष्टैः
प्राणैः शरीरे बलं संपद्यते । तेन बलेन कृच्छ्रचान्द्रायणादिरूपं तपः संपद्यते । तेन

तपसा शुद्धचित्तस्य तत्त्वज्ञानविषया श्रद्धा जायते । तथा श्रद्धया पुरुषस्यैकाग्र-
 वेत्तस्य मेधा गुरुपदिष्टग्रन्थतदर्थधारणशक्तिरूपा जायते । तथा च मेधया मनीषा
 द्विरूपयते । तथा च मनीषया मनो निरन्तरं तत्त्वविषयं मननमुपजायते । तेन
 मनसा मननेन क्रोधादिदोषस्यावसराभावाच्छान्तिरुपजायते । तथा च शान्त्या
 वेषेपरहितस्य चित्तं चेतनं तत्त्वविषयप्रमाणजनितज्ञानमुपजायते । तेन चित्तेन ज्ञानेन
 नेद्रा [दि] व्यवधानेऽपि तत्त्वविषयां [रमृति] प्राप्नोति । तथा निद्राद्यनन्तरभा-
 वेन्या स्मृत्या [स्मारं] निरन्तरं स्मरणं प्राप्नोति । तेन च स्मारेण विज्ञानं
 वेजातीय[प्रत्यय]व्यवधानराहित्येन विशिष्टं संततं ज्ञानं प्राप्नोति । तेन च विज्ञा-
 तनाऽऽत्मानं वेदयति परमात्मानं सर्वदाऽनुभवति । यस्मादन्नस्योक्तप्राणबलादिपरम्प-
 र्या परमात्मानुभवे हेतुत्वं तस्मादीदृशमन्त्रं ददत्पुरुषः सर्वोण्येतानि प्राणादीन्यात्मा-
 नुभवान्तानि वस्तूनि ददाति । अन्नदानस्य सर्वदानरूपत्वं विस्पष्टयितुमुक्तमेवार्थं पुनर-
 न्यन्नात्प्राणा भवन्तीत्यादिवाक्येन संक्षिप्योपन्यस्यते । प्राणादिपरम्परोत्पन्नाद्विज्ञाना-
 नन्दः परमानन्दरूपो भूत्वा ब्रह्म वेदान्तप्रतिपाद्यं योनिर्जगत्कारणम् । यद्वा ब्रह्मणे
 देस्य योनिः कारणं तादृग्रूपः स्वयं भवति ।

यथोक्तं संन्यासमेव स्तोतुं तेन संन्यासेन प्राप्ततत्त्वज्ञानं पुरुषं प्रशंसति—

स वा एष पुरुषः पञ्चात्मा पञ्चात्मा येन सर्वमिदं
 प्रोतं पृथिवी चान्तरिक्षं च द्यौश्च दिशश्चावा
 न्तरदिशाश्च स वै सर्वमिदं जगत्स स भूतः स
 भव्यं जिज्ञासकल्लप्स ऋतजा रयिष्ठा श्रद्धा
 सत्यो महस्वान्तपसोऽवरिष्ठात्,— इति ।

यः पुरुषः संन्यासपुरःसरं तत्त्वज्ञानं संपादयति स एवैष पुरुषः सर्वात्मक
 पञ्चात्मा पञ्चभिः प्रकारैः पञ्चात्मा पञ्चविंशतिवस्तुस्वरूपो भवति । शब्दस्पर्शादिव
 गुणपञ्चकं पृथिव्यादिकं भूतपञ्चकं चक्षुःश्रोत्रादिकं ज्ञानेन्द्रियपञ्चकं वाक्पाण्यादिकं कर्मे-
 न्द्रियपञ्चकं प्राणापानादिकं वायुपञ्चकमेतावतां वस्तूनां स्वरूपभूत इत्यर्थः । यद्वा पञ्च
 भिरात्माभिर्युक्तः पञ्चात्मा वर्तते ।

तथा च पुराणेऽभिहितम्—

“ भूतात्मा चेन्द्रियात्मा च प्रधानात्मा तथा भवान् ।

आत्मा च परमात्मा च त्वमेकः पञ्चात्मा स्थितः ” ॥ इति ।

येन ब्रह्मरूपेण सर्वमिदं जगत्सुत्रे मणिमणा इव प्रोतं प्रकर्षेणोतं व्यासमित्यर्थः

तदेव सर्वं पृथिवी चेत्यादिना प्रपञ्चयते — स एव पृथिव्यादिवस्तुव्यापी पुरुषः सर्वमिदं वर्तमानं जगत्, तत्त्वदृष्ट्या तद्व्यतिरेकेणाभावात् । तथा भूतमतीतं जगत्स एव । भव्यं भविष्यदपि जगत्स एव । ननु तत्त्ववित्पुरुषो मूढवद्धस्तपादादियुक्तदेहरूप एव दृश्यते न तु सर्वजगत्स्वरूप इति चेन्मैवम् । यतोऽयं जिज्ञासकत्वाद्भो जिज्ञासया वेदान्तविचारेण सर्वात्मकतया निश्चितो भवति । ऋतजा ऋतेन सत्येन प्रामाणिकेन ज्ञानेन सर्वात्मा जातः, जिज्ञासाकाले भ्रान्तिज्ञानरूपेषु स (पू) र्वपक्षेषु [निराकृतेषु] प्रामाणिकेन सिद्धान्तज्ञानेन तादृशो जातो भवति । स च रयिष्ठा रयिर्धनं गुरुरूपदेशस्तत्रैव तिष्ठति न तूपदेशरहितानां प्रतीयत इत्यर्थः । ईदृशस्वरूपविज्ञानस्य श्रद्धया लभ्यत्वादसौ श्रद्धारूपः । “ श्रद्धावाल्लभते ज्ञानम् ” इति स्मृतेः । सत्यमबाध्यं यद्ब्रह्म तत्स्वरूपत्वादयं सत्यः । महर्वांस्तेजस्वान्स्वयंप्रकाश इत्यर्थः । अत एव तमसा संसारकारणाज्ञानेन वियुक्तत्वादुपरिष्ठाद्वर्तते ।

इत्थं संन्यासपूर्वकज्ञानयुक्तपुरुषं प्रशस्य ज्ञानयुक्तफलं दर्शयति —

ज्ञात्वा तमेवं मनसा हृदा च भूयो न मृत्युमुपयाहि विद्वान्—, इति ।

हे आरुणे त्वं [तं] परमात्मानं हृदा हृत्पुण्डरीकनिवासित्वादृढयोरूपेण मनसैवं पूर्वोक्तसंन्यासरूपसाधनप्रकारेण ज्ञात्वा ज्ञानेन युक्तः सन्भूयः पुनर्मृत्युं नोपयाहि [मा प्राप्नुहि], ज्ञानिनो वर्तमानदेहपाते सति जन्माभावात्पुनर्मृत्युर्नोस्तीत्यर्थः ।

[बहुधा प्रशस्तं संन्यासमुपसंहरति—]

तस्माद्भ्यासमेषां तपसागतिरिक्तमाहुः—, इति ।

यस्मात्पुरुषार्थस्यान्तरङ्गसाधनं तस्मात्ते(दे)षां सत्यादीनां तपसां मध्ये संन्यासमतिरिक्तमत्युत्कृष्टं साधनं मनीषिण आहुः ।

संन्यासादूर्ध्वं प्रणवेनाऽऽत्मनि समाधिं विधित्संस्तस्मिन्समाधौ विघ्नपरिहारार्थमादावन्तर्यामिणः सर्वकारणत्वेन स्तुतिं दर्शयति—

वसु॒र॒ण्वो वि॒भू॒रा॒सि प्रा॒णे त्वम॒सि स॒न्धा॒ता ब्र॒ह्म॒
न्त्वम॒सि वि॒श्व॒भृ॒त्ते॒जो॒दा॒स्त्वम॒स्य॒ग्रि॒रा॒सि व॒चो॒
दा॒स्त्वम॒सि सूर्य॑स्य शु॒क्रो॒दा॒स्त्वम॒सि च॒न्द्रम॑स
उप॒याम॑गृहीतोऽसि ब्र॒ह्म॒णे त्वा मह॑से—, इति ।

हे ब्रह्मजन्तार्यामिन्वसुरण्वो वसुनो वस्तुतत्त्वस्य रण्वो वशिता कथयिताऽस्मदनुग्रहार्थमुपदेष्टाऽसि । तथा विशुर्हिरण्यार्भविराडादिविविधरूपेणोत्पन्नोऽसि । प्राणे वायुरूपो जीवान्मनः संधाता योजयिता त्वमसि । विश्वं भ (ध) रतीति विश्वभृ(धृ) ब्रह्मा-

ण्डधारकवायुरूपोऽसि । भूलोकवर्तिनोऽग्नेरतेजोदाः प्रकाशरूपधनप्रदस्त्वमसि ।
 ध्रुलोकवर्तिनः सूर्यस्य वर्चोदाः प्रकाशदस्त्वमसि । तथा चन्द्रमसो धुम्नोदाः
 प्रकाशरूपधनप्रदस्त्वमसि । तथा यागेषु सोमरूपः सन्नुपयामेन पार्थिवमृन्मयदारुमय-
 पात्रेण गृहीतोऽसि । उपयामशब्दस्य पृथिनीपरत्वं षष्ठकाण्डे मन्त्रव्याख्याने समा-
 न्नातम्—“ उपयामगृहीतोऽसीत्याह । इयं वा उपयामः” इति । उक्तप्रकारं सर्व-
 कर्तारमन्तर्यामिणं त्वा महसे ब्रह्मणे ज्योतिर्ज्यो(चैतन्यज्योति)तिःस्वरूपब्रह्मतत्त्वा
 भिव्यक्त्यर्थं भजामीति शेषः ।

अनेन प्रकारेणान्तर्यामिणं स्तुत्वा परिहृताविघ्नस्य संन्यासिनः समाधिं विधत्ते—

ओमित्यात्मानं युञ्जीत— इति ।

त्रिमात्रप्रणवमुच्चारयन्सर्ववेदान्तेषु निर्णीतात्मानं स्वात्मरूपेण चित्ते समादध्यात्
 समाधिसाधनमोङ्कारं प्रशंसति—

एतद्वै महोपनिषदं देवानां गुह्यम्, इति ।

यत्प्रणवस्वरूपमस्त्येतद्वै महोपनिषदं महत्यो बह्व्य उपनिषदः प्रतिपादिका यस्य
 परमात्मवाचकस्य प्रणवरूपस्य तन्महोपनिषदम् । अकारान्तत्वं छान्दसम् । “सं-
 वेदा यत्पदमामनन्ति, तत्ते पदं संप्रहेण ब्रवीम्योमित्येतत्” इति प्रणवस्य सर्वोपनिषत्प्रति-
 पाद्यत्वं कठवल्लीषु श्रुतम्, तच्च प्रणवरूपं निर्गुणतत्त्वप्रतिपादकं देवानामिन्द्रादीनां
 गुह्यं गोप्यम् । ते हि शमदमाद्यधिकारसंपत्तिरहिताय प्रणवं ओषदिशन्ति ।

यथोक्तप्रणवसमाधिजनितस्य तत्त्ववेदनस्य फलं दर्शयति—

य एवं वेदं ब्रह्मणो महिमानमाप्नोति तस्माद्ब्रह्मणो महिमानम्—, इति ।

यः पुमान्संन्यासादूर्ध्वं प्रणवेन ब्रह्मतत्त्वसमाधिं कुर्वन्नेवं वेदान्तमहावाक्योक्त-
 कारेण वेदं ब्रह्मतत्त्वं जानाति, असौ ज्ञानी स्वस्मिन्नाविद्याकल्पितं जीवत्वापादकं परि-
 च्छेदमपहाय देशकालवस्तुपरिच्छेदशून्यस्य ब्रह्मणो महिमानं महत्त्वमाप्नोति
 तत्त्ववेदनेन जीवत्वकृतभ्रमो निवर्तते ब्रह्मस्वभाव आविर्भवति ततो जीवन्मुक्तो भवति
 त्यर्थः । तस्य जीवन्मुक्तस्य प्रारब्धभोगक्षयेण देहपाते सति तस्मात्कृत्स्नाविद्यानिव-
 र्त्ताद्वेदनादविद्यातत्कार्यवासनालेशरहितस्य मुख्यब्रह्मणो महिमानं महत्त्वं प्राप्नोति
 विदेहमुक्तिर्भवतीत्यर्थः ।

संन्यासपुरःसरां तत्त्वविद्यामुपसंहरति—

इत्युपनिषत्, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमपपाठके नारायणोपनिषधे-

कोनाशीतितमोऽनुवाकः ॥ ७९ ॥

प्रतिपाद्यते । सेयं ब्रह्मनिष्ठा पुण्यलोककामिन आश्रमिणोऽपि संभाव्यते । आश्रमकं मर्ण्यनुष्ठाय यथावकाशं ब्रह्मनिष्ठायाः कर्तुं शक्यत्वात् । न हि लोककामी ब्रह्म न जानीयादिति निषेधोऽस्ति । तस्मादस्ति सर्वस्याप्याश्रमिणो ब्रह्मनिष्ठेति प्राप्ते ब्रूमः ब्रह्मनिष्ठा नाम सर्वव्यवहारपरित्यागे सत्यनन्यचित्ततया द्रष्टाणि परिसमाप्तिः । न चासौ कर्मशूरे संभवति । कर्मानुष्ठानत्यागयोः परस्परविरोधात् । तस्मात्कर्मत्यागिन् एव ब्रह्मनिष्ठेति स्थितिः ” ।

अस्मिन्नर्थे श्रुतिस्मृतिवाक्यानि संक्षिप्य प्रदर्शयन्ते—

“त्याग एव हि सर्वेषां मोक्षसाधनमुत्तमम् ।

त्यजतैव हि विज्ञेयं त्यक्तुः प्रत्यक्परं पदम् ॥

मुक्तेश्च बिभ्यतो देवा मोहेनापिदधुर्नरान् ।

ततस्ते कर्मसूद्युक्ताः प्रा(प्र)वर्तन्ते विचक्षणाः ॥

अतः संन्यस्य कर्माणि सर्वाण्यात्मावबोधतः ।

हत्वाऽविद्यां धिया प्राप त(यैवेयात्त)द्विष्णोः परमं पदम्” ॥

इति भालुविशाखायामामनन्ति ।

“सशिखं वपनं कृत्वा बहिःसूत्रं त्यजेद्बुधः ।

यदक्षरं परं ब्रह्म तत्सूत्रमिति धारयेत् ॥

ज्ञानशिखी(खा) ज्ञाननिष्ठा ज्ञानयज्ञोपवीतिनः ।

ज्ञानमेव परं तेषां पवित्रं ज्ञानमुच्यते ॥

अग्रेरिव शिखा नान्या यस्य ज्ञानमयी शिखा ।

स शिखीत्युच्यते विद्वान्नेतरे केशधारिणः” ॥

इत्याथर्वणिका आमनन्ति ।

“कुटुम्बपुत्रदारांश्च वेदाङ्गानि च सर्वशः ।

यज्ञान्यज्ञोपवीतं च त्यक्त्वा गूढश्चरेन्मुनिः” ॥

इति बाष्कलशाखायामामनन्ति ।

“स शिखान्केशान्निवृण्ते विमृज्य यज्ञोपवीतं भूः स्वाहेत्यप्सु जुहुयात् ।

त्रिदण्डं कुण्डिकां शिख्यं त्रिविष्टब्धमुपानहौ ।

शीतोपवातिनीं कन्थां कौपीनस्य तु च्छादनम् ॥

पवित्रं स्नानशाटी च उत्तरासङ्गमेव च ।

यज्ञोपवीतं वेदांश्च सर्वं तद्वर्जयेद्यतिः” ॥

इति कठा आमनन्ति ।

“ अथ परिव्राड्विवर्णवासा मुण्डोऽपरिग्रहः शुचिरद्रोही भैक्षानो ब्रह्मभूयाय भवति ” इति जाबालिका आमनन्ति । “ अथ परिव्राडेकशटी[परिवृतो] मुण्डोदर-पात्र्यरण्यानित्यो भिक्षार्थं ग्रामं प्रविशेदासायं प्रदक्षिणेनाविचिकित्सन्सर्ववर्णिकभैक्षाचरणमभिशस्तपतितवर्जमयज्ञोपवीती शौचनिष्ठः काममेकं वैणवं दण्डमाददीत ” इति मैत्रायणीशाखायामामनन्ति । “ कन्याकौपीनोत्तरासङ्गानां त्यागिनो यथाजातरूपधरा निर्ग्रन्था निष्परिग्रहाः ” इति संवर्तश्रुतिः । “ गृहस्थो ब्रह्मचारी वानप्रस्थो [वा] लौकिकाग्नीनुदराग्नौ समारोपयेद्वाग्यत्रीं च स्वमुखाग्नौ समारोपयेदुपवीतं भूमौ वाऽप्सु वा विसृजेत् ” इति वारुणीश्रुतिः ।

“यथोक्तान्यपि कर्माणि परिहाय द्विजोत्तमः ।

आत्मज्ञाने शमे च स्याद्वेदाभ्यासे च यत्नवान् ॥

एतद्विजन्मसाफल्यं ब्राह्मणस्य विशेषतः ।

प्राप्त्यैतत्कृतकृत्यो हि द्विजो भवति नान्यथा ॥

यदा तु विदितं तत्स्यात्परं ब्रह्म सनातनम् ।

तदैकदण्डं संगृह्य उपवीतं शिखां त्यजेत् ॥

इत्यादयः स्मृतय उदाहार्याः ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां याज्ञिक्यामुपनिषदि भाष्य एकोनाशीतितमोऽनुवाकः ॥ ७९ ॥

=====

अथाशीतितमोऽनुवाकः ।

संन्यासस्यैव ब्रह्मज्ञानं प्रत्यन्तरङ्गसाधनत्वाज्जिज्ञासोः संन्यास एव युक्तो न तु कर्मानुष्ठानमित्युक्तम् । तर्हि निष्पन्ने तत्त्वसाक्षात्कारे कर्माण्यनुष्ठीयन्तामित्येतां शङ्कां निवारयितुं तत्त्वज्ञानिव्यवहाराणां लौकिकानां सर्वेषां यागरूपत्वमुच्यते । न हि यागस्य यागाधिकारशङ्काऽस्ति । अतोऽस्मिन्ननुवाके पूर्वभागेऽपि योगिनोऽवयवा यज्ञाङ्गद्रव्यत्वेनाऽऽज्ञायन्ते—

तस्यैवं विदुषो यज्ञस्याऽऽत्मा यजमानः श्रद्धा

पत्नी शरीरमिधमुरो वेदिलोमानि बर्हिर्वेदः

शिखा हृदयं यूपः काम आर्जयं मन्युः पशुस्तपोऽ-

ग्निर्देमः शमायिता दक्षिणा वाग्योता प्राण उद्गाता

चक्षुरध्वर्युर्मनो ब्रह्मा श्रोत्रमग्नीत्—, इति ॥

तस्य पूर्वोक्तस्य संन्यासिन एवं विदुषः पूर्वोक्तेन प्रकारेण ब्रह्मणो महत्त्वं साक्षा-
त्कृतवतो जीवन्मुक्तस्य संबन्धी यो यज्ञोऽस्ति तस्य यज्ञस्य देहेन्द्रियादिसाक्षी य
आत्मा स एव यजमानसदृशः, तस्य स्वामित्वात् । या तु तदन्तःकरणे श्रद्धा सा
पत्नी । यच्च शरीरं तदिध्मम् । एवमुपआद्यवयवानां वेद्यादिरूपत्वोपचारो योजनीयः ।
यस्तु दमः शमयिता सर्वेन्द्रियोपशमकारी चित्तवृत्तिविशेषस्तस्य दाक्षिणारूपत्व-
मुन्नेयम् ।

जघनस्यानुवाकस्य द्वितीयभागेन योगिव्यवहारस्य ज्योतिष्टोमावयवाक्रियारूपत्वं
दर्शयति—

यावदध्रियते सा दीक्षा यदश्नाति तद्धार्यं त्विषति
तदस्य सोमपानं यद्रथते तदुपसदो यत्संचरंत्युप-
विशंत्युत्तिष्ठते च स प्रवर्ग्यो यन्मुखं तदाहव-
नीयो या व्याहृतिराहुतिर्यदस्य विज्ञानं तज्जु-
होति यत्सायं प्रातरंति तत्समिधं यत्प्रातर्मध्य-
दिनं सायं च तानि सर्वानि—, इति ।

यावन्तं कालं भोजनमकृत्वा ध्रियते विदुषा धार्यते सा धृतिर्दीक्षारूपसंस्काररूपा ।
एवं भोजनादौ हविरादिरूपत्वमुन्नेयम् ।

अथास्यानुवाकस्य तृतीयभागेन जीवन्मुक्तस्य संबन्धिनां कालविशेषाणां नानाविध-
यागरूपत्वमाह—

ये अहोरात्रे ते दर्शपूर्णमासौ येऽर्धमासाश्च
मासाश्च ते चातुर्मास्यानि य ऋतवस्ते पशुवन्धा
ये संवत्सराश्च परिवत्सराश्च तेऽर्हर्गणाः सर्ववे-
दसं वा एतत्सत्रं यन्मरणं तदवभृथः—, इति ।

संवत्सराश्च परिवत्सराश्चेति चकाराभ्यामिदावत्सरानुवत्सरेद्वत्सराः समुच्चीयन्ते ।
प्रभवादिषु षष्टिसंवत्सरेष्वेकैकं पञ्चकं युगशब्दाभिधेयं तस्मिन् पञ्चापि क्रमेण संवत्स-
रपरिवत्सरेदावत्सरानुवत्सरेद्वत्सरसंज्ञका द्रष्टव्याः ।

तथाच कालनिर्णये संग्रहकारेणोदाहृतम्—

“ चान्द्राणां प्रभवादीनां पञ्चके पञ्चके युगे ।

संपरीद्वान्विदित्येतच्छब्दपूर्वास्तु वत्सराः ” इति ॥

अहर्गणा द्विरात्रादयः । सर्ववेदसं सर्व [स्व] दक्षिणाकम् । अत्रैतच्छब्देन प्रकृताहोरात्रादिपरिवत्सरान्तसर्वकालसमु (मष्ट्यु) पलक्षितं योगिन आयुर्विवक्ष्यते । यदायुस्तत्सर्वस्वदक्षिणोपेतं सत्रमित्यर्थः ।

अस्यानुवाकस्य चतुर्थभागेन सर्वयज्ञात्मकं योगिन उपासीनस्य क्रममुक्तिलक्षणं फलमाह—

एतद्वै जरामर्यमग्निहोत्रं सत्रं य एवं विद्वानुदग-
यने प्रमीयते देवानामेव महिमानं गत्वाऽऽदि-
त्यस्य सायुज्यं गच्छत्यथ यो दक्षिणे प्रमीयते
पितृणामेव महिमानं गत्वा चन्द्रमसः सायुज्यं
सलोकतामाम्नोत्येतौ वै सूर्याचन्द्रमसोर्महिमानौ
ब्राह्मणो विद्वानभिजयति तस्माद्ब्रह्मणो महि-
मानमाप्नोति तस्माद्ब्रह्मणो महिमानम्, इति ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणोपनिषद्-
शीतितमोऽनुवाकः ॥ ८० ॥

जरामरणावधिकं यद्योगिचरितमस्ति त [देव] द्वेदोक्ताग्निहोत्रादिसहस्रसंवत्सरसत्रा-
न्तकर्मस्वरूपमित्येवं यः पुमान् विद्वानुपासीन उत्तरायणे म्रियते, स उपासको देवा-
नामिन्द्रादीनां महिमानमैश्वर्यं प्राप्य तदूर्ध्वमादित्य [स्य] सायुज्यं सहवासं
तादात्म्यं वा भावनातारतम्येन प्राप्नोति । अथ पूर्वोक्तवैलक्षण्येन य उपासको दक्षि-
णायने म्रियते स उपासकः पितृणामग्निष्वात्तादीनामैश्वर्यं प्राप्य चन्द्रमसः
सायुज्यं पूर्ववत्प्राप्नोति । य एवमेतौ सूर्याचन्द्रमसोर्महिमानावनुभवन्ब्राह्मणस्तत्त्वं(त्र)
सगुणब्रह्मरूपं हिरण्यगर्भं विद्वान्स्तल्लोकवासिनामुपदेशिनामुपासीनोऽभिजयति हिर-
ण्यगर्भसाक्षात्काररूपं प्राप्नोति । अ(त)स्मात्साक्षात्कारा[त्]ल्लोकवासिदेहपातादूर्ध्वं
हिरण्यगर्भलोके गत्वा तत्र ब्रह्मणो हिरण्यगर्भस्य महिमानमैश्वर्यं प्राप्नोति ।
तत्रोत्पन्नब्रह्म[तत्त्वं]साक्षात्कारस्तस्माज्ज्ञानाद्ब्रह्मलोकविनाशादूर्ध्वं सत्यज्ञानादिलक्षणस्य
ब्रह्मणो महिमानं महत्त्वं च प्राप्नोति । (* इत्युपनिषदिति वाक्येन यथोक्तविद्या-
यास्तत्प्रतिपादकस्य ग्रन्थस्य चोपसंहारः क्रियते)

* धर्मविद्वान्तर्गतोऽधिको ग्रन्थः प्रमादात्पतितः ।

अथ मीमांसा । तृतीयाध्याये तृतीयपादे चिन्तितम् —

पुंविद्यैका विभिन्ना वा तैत्तिरीयकताण्डिनोः ॥

मरणावभृथत्वादिसाम्यादेकेति गीय(गम्य)ते ।

बहूनां रूपभेदेन किञ्चित्साम्यस्य बाधनात् ।

न विद्यैक्यं तैत्तिरीये ब्रह्मविद्याप्रशंसनात् ॥

अस्ति तैत्तिरीये पुरुषविद्या—“तस्यैवं विदुषो यज्ञस्याऽऽत्मा यजमानः” इति । तथा ताण्डिशाखायामपि श्रूयते—“पुरुषो वाव यज्ञः” इति । मेयमेकैव पुरुष-विद्या । यन्मरणं तदवभृथो मरणमेवावभृथ इत्युभयत्र समानधर्मश्रवणात्प्रातःसवनादीनां च समानत्वादिति प्राप्ते ब्रूमः । वेद्यस्वरूपस्य भूयांस्तत्र भेद उपलभ्यते । तथा हि—विदुषो यो यज्ञस्तस्य यज्ञस्याऽऽत्मेति तैत्तिरीयके व्यधिकरणे षष्ठ्यौ । अन्यथाऽऽत्मा यजमान इति कथं [न] व्याहन्येत । ताण्डिनां तु पुरुषयज्ञयोः सामानाधिकरणं श्रुतमित्येको रूपभेदः । आत्मयजमानादिकं च सर्वमत्र श्रुतं ताण्डिशाखायां नोपलभ्यते । यत्तु ताण्डिनामुपलभ्यते त्रेधा विभक्तस्याऽऽयुषः सवनत्रयत्वमित्यादि न तत्किञ्चिदपि तैत्तिरीयके पश्यामः । अतो मरणावभृथत्वाद्यल्पसाम्येऽपि बहूनां रूपभेदानां विद्यमानत्वाद्विद्ययोर्भेद एवोचितः । अपिच न तैत्तिरीयाणां कर्मसाधनत्वमुलभ्यते किं तर्हि ब्रह्मविद्याप्रशंसा । तस्यैवं विदुष इति ब्रह्मविद उत्कर्षणात् । तस्मान्न विद्यैक्यशङ्कायामप्यवकाशोऽस्ति । क्रममुक्तिश्च(श्च)तस्मिन्ननुवाके तत्त्वज्ञानिसेवानिमित्ताऽऽभिहितेत्यदोषमतिमङ्गलम् ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यकदशमप्रपाठके नारायणीयापरनामधेययुक्तायां

याज्ञिक्यामुपनिषदि भाष्येऽशीतितमोनुवाकः ॥ ८० ॥

[*अम्भस्यैकपञ्चाशच्छतं जातवेदसे चतुर्दश भूरन्नं भूरग्नये
भूरग्नये चैकमेकं पाहि पाहि चत्वारि चत्वारि यश्छन्दसां द्वे
नमो ब्रह्मण ऋतं तपो यथा वृक्षस्यैकमेकमणोरणीयाश्चतु-
स्त्रिंशत्सहस्रशीर्ष* षड्विंशतिरादित्यो वा एष आदित्यो
वै तेज एकमेकं निधनपतये त्रयोविंशतिः सद्योजातं त्रीणि
वामदेवायैकमघोरेभ्यस्तत्पुरुषाय द्वे द्वे ईशानो नमो हिरण्यवा-
हव एकमेकमुत* सत्यं द्वे सर्वो वै चत्वारि कद्रुद्राय त्रीणि

यस्य वैकङ्कती कृणुष्व पाजोऽदितिरापो वा इदं सप्तविंशतिः
 कर्मापः पुनन्तु चत्वार्यग्निश्च सूर्यश्च नवं नवोमिति चत्वार्यायातु
 पञ्चौजोऽसि दशोत्तमे चत्वारि घृणिस्त्रीणि ब्रह्ममेतु मां यास्ते
 ब्रह्महत्यां द्वादश ब्रह्ममेधयाऽद्या न इमं भ्रूणहत्यां ब्रह्म
 मेधवा ब्रह्मा देवानामिदं धीरहत्यामेकान्नविंशतिरेकान्नविंश-
 तिमेषा देवी मेधां म इन्द्रश्चत्वारि चत्वार्यामां मेधा द्वे मयि
 मेधामेकमपैतु परं वातं प्राणममुत्रभूयाद्वारिंशत्कैरिणि मा छिदो
 मृत्यो मा नो महान्तं मा नस्तोके प्रजपते स्वस्तिदा व्यम्बकं
 ये ते सहस्रं द्वे द्वे मृत्यवे स्वाहैकं देवकृतस्यैकादश यदो देवाः
 कामोऽकार्षीन्मन्युरकार्षीद्द्वे द्वे तिलाञ्जुहोमि गावः श्रियं प्रजाः
 पञ्च तिलाः कृष्णाश्चोरस्य श्रीः प्रज्ञा तु जातवेदः सप्त प्राण-
 वाक्त्वच्छिरो(र उ)त्तिष्ठ पुरुष पञ्च पृथिवीशब्दमनोवागव्य-
 त्तोऽऽत्माऽन्तरात्मा परमात्मा मे क्षुधेऽन्नमय पञ्चदशप्रये
 स्वाहैकचत्वारिंशदो तद्ब्रह्म नवं श्रद्धायां प्राणे निविष्टश्चतुर्विंश-
 शतिः श्रद्धायां दशङ्गुष्ठमात्रः पुरुषो द्वे वाङ्म आसन्नष्टौ वयः
 सुपर्णाः प्राणानां ग्रन्थिरसि द्वे द्वे नमो रुद्रायैकं त्वमग्रे शुभिर्द्वे
 शिवेन मे संतिष्ठस्व सत्यं प्राजापत्यस्तस्यैवमेकमेकमशीतिः ॥]

ॐ सह नावचतु । सह नौ भुनक्तु । सह धीमं करवावहे ।
 तेजस्वि नावधीतमस्तु मा विद्विषावहे ॥

ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः ॥

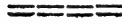
हरिः ॐ ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके परिशिष्टत्वेन संगृहीतो
 दशमः प्रपाठकः समाप्तः ॥ १० ॥

वेदार्थस्य प्रकाशेन तमो हार्दं निवारयन् ।

पुमर्थाश्चतुरो देयाद्विद्यातीर्थमहेश्वरः ॥ १ ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयारण्यके परिशिष्टत्वेन संगृहीतं दशम-
प्रपाठकभाष्यं समाप्तम् ॥ १० ॥

समाप्तमिदं सपरिशिष्टं सभाष्यं तैत्तिरीयारण्यकम् ।

